

Convert: gachuaonl
Edit: Po Cáo
(Macaroni)
Beta: Đậu Xanh

Thừa tướng Yêu nghiệt Sủng thê

Sương Nhiễm Tuyết Y

Mục lục

[Chương 1+1: Tiết Từ](#)

[Chương 1+2: Vứt Bỏ Tính Mạng](#)

[Chương 2: Một Khi Trùng Sinh](#)

[Chương 3: Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !](#)

[Chương 4: Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??](#)

[Chương 5: Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt](#)

[Chương 6: Ai Cản Nàng ?](#)

[Chương 7: Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục](#)

[Chương 8: Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương](#)

[Chương 9: Nữ Nhân Này Là Thổ Phi Sao??](#)

[Chương 10: Gặp Nhau](#)

[Chương 11: Hách Liên Dực Bị Đánh Một Trận](#)

[Chương 12: Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái](#)

[Chương 13: Nguyệt Thần Lâm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly](#)

[Chương 14: Cướp Bóc](#)

[Chương 15: Yêu Nghiệt Họa Thủy](#)

[Chương 16: Nói Dối Không Đỏ Mặt](#)

[Chương 17: Bản Vương Không Thiếu Tiền](#)

[Chương 18: Người Có Lòng Dạ Hiểm Độc](#)

[Chương 19: Nhìn Mỹ Nam Tắm Rửa Đến Chút Phun Máu Mũi](#)

[Chương 20: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta](#)

[Chương 21: Tặng Nàng Một Phần Đại Lễ](#)

[Chương 22: Chiếm Chút Tiện Nghi](#)

[Chương 23: Nụ Hôn Bất Ngờ](#)

[Chương 24: Đại Tỷ Ngập Nghé](#)

[Chương 25: Vận Khí Tốt Đến Đáng Sợ](#)

[Chương 26: Vị Hôn Thê Của Hắc Thật Thú Vị](#)

[Chương 27: Hoa Đào Và Mỹ Nhân](#)

[Chương 28: Uyên Ương Nghịch Nước](#)

[Chương 29: Thành Thân Phải Làm Sao Bây Giờ?](#)

[Chương 30: Đại Tỷ Tặng Lễ](#)

[Chương 31: Tiên Trảm Hậu Tấu, Ngoan Độc!](#)

[Chương 32: Một Nụ Hôn Bá Đạo](#)

[Chương 33: Hạ Lưu Với Người](#)

[Chương 34: Tam Công Tử Phủ Tướng Quân](#)

[Chương 35: Vạch Mặt](#)

[Chương 36: Hung Hăng Đạp Người Một Cước](#)

[Chương 37: Ghen](#)

[Chương 38: Hủy Danh Tiếng Đại Tỷ](#)

[Chương 39: Âm Mưu Của Hách Liên Dực](#)

[Chương 40: Có Thể Tin Tưởng Ta](#)

[Chương 41: Hấn Gặm Đậu Hủ Của Nàng](#)

[Chương 42: Ta Đau Lòng Người](#)

[Chương 43: Bản Tướng Cũng Đến Đùa Một Chút](#)

[Chương 44: Trong Lòng Rung Động](#)

[Chương 45: Ngân Diện Thần Bí](#)

[Chương 46: Ngủ](#)

[Chương 47: Cho Ta Ôm Thêm Chút Nữa](#)

[Chương 48: Dẫn Đến Chân Thật](#)

[Chương 49: Coi Chừng Gặp Báo Ứng](#)

[Chương 50: Xem Náo Nhiệt](#)

[Chương 51: Người Không Tưởng Tượng Đến Xuất Hiện](#)

[Chương 52: Yêu Thương Nhưng Nhớ](#)

[Chương 53: Hoa Hồng](#)

[Chương 54: Muốn Diệt Trừ Nàng](#)

[Chương 55+1: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười \(1\)](#)

[Chương 55+2: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười \(2\)](#)

[Chương 56: Sắp Xếp Bấy Hồ Người](#)

[Chương 57: Tình Cảnh Quá Hoành Tráng, Không đành Lòng Nhìn Thẳng!](#)

[Chương 58: Không Có Lần Sau](#)

[Chương 59: Cả Hai Người Đều Không Thể Bỏ Qua](#)

Chương 60+1: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (1)
Chương 60+2: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (2)
Chương 60+3: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (3)
Chương 60+4: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (4)
Chương 60+5: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (5)
Chương 61: Xin Lỗi! Ta Tới Chậm
Chương 62+1: Ta Là Phu Quân Của Nàng (1)
Chương 62+2: Ta Là Phu Quân Của Nàng (2)
Chương 63: Danh Dự Của Vi Phu Bị Nàng Hủy Hết Rồi
Chương 64: Ác Nhân Cáo Trạng Trước
Chương 65: Lắc Minh Một Cái Trờ Về Diệp Phủ
Chương 66: Diệp Đàm Có Vấn Đề
Chương 67: Chúng Ta Ôm Ấp Như Vậy Không Hợp Phong Tục
Chương 68: Làm Chút Chuyện Xấu
Chương 69+1: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (1)
Chương 69+2: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (2)
Chương 70: Tự Tay Báo Thù
Chương 71: Người Rất Cần Ăn Đòn (1)
Chương 71+2: Người Rất Cần Ăn Đòn (2)
Chương 72: Mỹ Nhân Phu Quân Tức Giận
Chương 73: Mỹ Nhân Kế
Chương 74: Ta Như Vậy Rất Hư, Người Còn Thích Ta Không?
Chương 75: Hai Người Này Thật Không Biết Xấu Hổ
Chương 76: Trộm Ngựa Tặc
Chương 77: Ta Và Người Cùng Nhau
Chương 78: Ta Muốn Nàng Đời Đời Kiếp Kiếp
Chương 79: Đường Vào Thành
Chương 80+1: Trộm Bắn Tên Sau Lưng
Chương 80+2: Trộm Bắn Tên Sau Lưng (2)
Chương 81: Phiên Toái Tìm Tới Cửa
Chương 82+1: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm
Chương 82+2: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm (1)

Chương 83+1: Thiên Kim Thành Chủ (1).

Chương 83+2: Thiên Kim Thành Chủ (2).

Chương 84+1: Hồ Phủ Trần Gia Tây Yển Quốc (1).

Chương 84+2: Hồ Phủ Trần Gia Tây Yển Quốc (2).

Chương 85: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương (1).

Chương 85+2: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương (2).

Chương 86: Tỷ Thí

Chương 86+2: Tỷ Thí (2).

Chương 87: Làm Thịt Người Một Bữa (1).

Chương 87+2: Làm Thịt Người Một Bữa (2).

Chương 88: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích

Chương 88+2: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích (2).

Chương 89+1: Từ Mạch Đánh Người? (1).

Chương 89+2: Từ Mạch Đánh Người? (2).

Chương 90: Kết Thù

Chương 90+2: Kết Thù (2).

Chương 91: Ta Rất Không Tiết Tháo (1).

Chương 91+2: Ta Rất Không Tiết Tháo (2).

Chương 92: Giành Thánh Quả

Chương 92+2: Giành Thánh Quả (2).

Chương 93+1: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (1).

Chương 93+2: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (2).

Chương 94: Bán Hoạt Từ Nhân

Chương 94+2: Bán Hoạt Từ Nhân (2).

Chương 95+1: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp

Chương 95+2: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp (Tiếp).

Chương 96: Đại Náo Phủ Thành Chủ

Chương 96+2: Đại Náo Phủ Thành Chủ (2).

Chương 97: Phu Quân, Chàng Cần Ta Đau (1).

Chương 97+2: Phu Quân, Chàng Cần Ta Đau (2).

Chương 97+3: Phu Quân, Chàng Cần Ta Đau (3).

Chương 97+4: Phu Quân, Chàng Cần Ta Đau (4).

Chương 98: Ra Tay

Chương 98+2: Ra Tay 2

Chương 99: Cõi Lời Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai (1)

Chương 99+2: Cõi Lời Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai (2)

Chương 100: Nhận Chủ

Chương 100+2: Nhận Chủ 2

Chương 101+1: Thành Chủ Tân Nhiệm (1)

Chương 101+2: Thành Chủ Tân Nhiệm (2)

Chương 102: Say Rượu Giờ Trò Lưu Manh

Chương 103: Lòng Của Ta Hay Thân Thể Của Ta, Cuối Cùng Đều Thuộc Về

Chàng

Chương 104: Kính Trà

Chương 105: Giành Nữ Nhân

Chương 106: Thám Tử Trần Gia

Chương 107: Phu Quân Đừng Làm Loạn

Chương 108: Thúi Lắm

Chương 109: Thọ Lễ

Chương 110: Nàng Là Trân Bảo Của Vi Phu

Chương 111: Đệ Có Bệnh Phải Trị

Chương 112: Ngạo Nguyệt Thổ Lộ

Chương 113: Công Tử Xuống Bếp

Chương 114: Gặp Chuyện Không May

Chương 114+2: Gặp Chuyện Không May 2

Chương 115: Hoán Y Chết

Chương 116: Chi Muốn Mang Lại Cho Nàng Những Điều Tuyệt Vời Nhất

Chương 117: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Chương 117+2: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 2

Chương 117+3: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 3

Chương 118: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời

Chương 118+2: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 2

Chương 118+3: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 3

Chương 119: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Chương 119+2: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 2
Chương 119+3: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 3
Chương 119+4: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 4
Chương 119+5: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 5
Chương 119+6: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 6
Chương 120: Chỉ Thích Một Người
Chương 120+2: Chỉ Thích Một Người 2
Chương 121: Diễn Một Màn Kịch
Chương 121+2: Diễn Một Màn Kịch 2
Chương 121+3: Diễn Một Màn Kịch 3
Chương 122: Yêu Không Hối Hận
Chương 122+2: Yêu Không Hối Hận 2
Chương 123: Rất Nhớ Hẳn
Chương 123+2: Rất Nhớ Hẳn 2
Chương 124: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm
Chương 124+2: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm 2
Chương 125: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngọc Nhiên Và Mừng Rỡ
Chương 125+2: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngọc Nhiên Và Mừng Rỡ 2
Chương 125+3: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngọc Nhiên Và Mừng Rỡ 3
Chương 126: Người Này Quá Thất Đức Rồi
Chương 126+2: Người Này Quá Thất Đức Rồi 2
Chương 127: Có Phu Nhân Ở Đây, Không Lạnh
Chương 128: Đại Biến Trong Điện
Chương 128+2: Đại Biến Trong Điện 2
Chương 128+3: Đại Biến Trong Điện 3
Chương 129: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phu Nhân
Chương 129+2: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phu Nhân 2
Chương 130: Không Cam Lòng
Chương 130+2: Không Cam Lòng 2

Chương 131: Động Phòng

Chương 131+2: Động Phòng 2

Chương 131+3: Động Phòng 3

Chương 131+4: Động Phòng 4

Chương 132: Khi Nào Chàng Lấy Ta?

Chương 132+2: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 2

Chương 132+3: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 3

Chương 133+1: Gặp Báo Ứng

Chương 133+2: Gặp Báo Ứng 2

Chương 133+3: Gặp Báo Ứng 3

Chương 133+4: Gặp Báo Ứng 4

Chương 134: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt

Chương 134+2: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 2

Chương 134+3: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 3

Chương 135: Sập Bẫy

Chương 135+2: Sập Bẫy 2

Chương 135+3: Sập Bẫy 3

Chương 136: Lạnh Lùng

Chương 136+2: Lạnh Lùng 2

Chương 137: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt

Chương 137+2: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt 2

Chương 138: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao?

Chương 138+2: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 2

Chương 138+3: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 3

Chương 138+4: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 4

Chương 138+5: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 5

Chương 138+6: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 6

Chương 138+7: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 7

Chương 138+8: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 8

Chương 138+9: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 9

Chương 138+10: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 10

Chương 138+11: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 11

Chương 139: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy?

Chương 139+2: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 2

Chương 139+3: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 3

Chương 139+4: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 4

Chương 140: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm

Chương 140+2: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 2

Chương 140+3: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 3

Chương 140+4: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 3

Chương 140+5: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 4

Chương 140+6: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 5

Chương 141: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà

Chương 141+2: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 2

Chương 141+3: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 3

Chương 141+4: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 4

Chương 142: Lời Thề

Chương 142+2: Lời Thề 2

Chương 142+3: Lời Thề 3

Chương 142+4: Lời Thề 4

Chương 142+5: Lời Thề 5

Chương 142+6: Lời Thề 6

Chương 142+7: Lời Thề 7

Chương 142+8: Lời Thề 8

Chương 143: Chẳng Lẽ Là Ông Ta.

Chương 143+2: Chẳng Lẽ Là Ông Ta. 2

Chương 143+3: Chẳng Lẽ Là Ông Ta 3

Chương 144: Lật Thuyền Trong Mương

Chương 144+2: Lật Thuyền Trong Mương 2

Chương 144+3: Lật Thuyền Trong Mương 3

Chương 144+4: Lật Thuyền Trong Mương 4

Chương 144+5: Lật Thuyền Trong Mương 5

Chương 144+6: Lật Thuyền Trong Mương 6

Chương 145: Ngậm Máu Phun Người

[Chương 145+2: Ngậm Máu Phun Người 2](#)
[Chương 145+3: Ngậm Máu Phun Người 3](#)
[Chương 145+4: Ngậm Máu Phun Người 4](#)
[Chương 145+5: Ngậm Máu Phun Người 5](#)
[Chương 146: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen](#)
[Chương 146+2: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 2](#)
[Chương 146+3: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 3](#)
[Chương 146+4: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 4](#)
[Chương 146+5: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 5](#)
[Chương 146+6: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 6](#)
[Chương 147: Chết? Quá Tiện Nghi](#)
[Chương 147+2: Chết? Quá Tiện Nghi 2](#)
[Chương 147+3: Chết? Quá Tiện Nghi 3](#)
[Chương 148: Chờ Ta Trở Lại](#)
[Chương 148+2: Chờ Ta Trở Lại 2](#)
[Chương 148+3: Chờ Ta Trở Lại 3](#)
[Chương 148+4: Chờ Ta Trở Lại 4](#)
[Chương 148+5: Chờ Ta Trở Lại 5](#)
[Chương 149: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy.](#)
[Chương 149+2: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy. 2](#)
[Chương 149+3: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy. 3](#)
[Chương 149+4: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy 4](#)
[Chương 150: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng.](#)
[Chương 150+2: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 2](#)
[Chương 150+3: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 3](#)
[Chương 150+4: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 4](#)
[Chương 150+5: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 5](#)
[Chương 151: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày.](#)
[Chương 151+2: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 2](#)
[Chương 151+3: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 3](#)
[Chương 152: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước.](#)

<u>Chương 152+2: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>2</u>
<u>Chương 152+3: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>3</u>
<u>Chương 152+4: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>4</u>
<u>Chương 152+5: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>5</u>
<u>Chương 152+6: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>6</u>
<u>Chương 152+7: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>7</u>
<u>Chương 152+8: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>8</u>
<u>Chương 152+9: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>9</u>
<u>Chương 152+10: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>10</u>
<u>Chương 152+11: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>11</u>
<u>Chương 152+12: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước</u>	<u>12</u>
<u>Chương 153: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	
<u>Chương 153+2: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	<u>2</u>
<u>Chương 153+3: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	<u>3</u>
<u>Chương 153+4: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	<u>4</u>
<u>Chương 153+5: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	<u>5</u>
<u>Chương 153+6: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)</u>	<u>6</u>

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

Bóng đêm ngày càng dày đặc. Trong phòng, ngọn đèn dầu chập chờn.

'Choang' một tiếng, chén xứ rơi xuống đất bị chia năm xẻ bảy.

"Trong súp có mị được. Dực, người muốn làm gì??"- Mạch Sương toàn thân tê liệt, vô lực ngã xuống cạnh bàn, trợn to mắt đẹp, nghi hoặc khó hiểu nhìn qua người đang đứng đối diện -- Hách Liên Dực.

Khi uống vào miệng, nàng đã cảm thấy có chút không đúng.

"Thái tử ái mộ tiểu thư đã lâu nhưng Tiểu thư lại đối với Thái tử lạnh lùng như băng, Vương gia thông cảm với lòng say mê của Thái tử cho nên dự định muốn kết hợp cho Tiểu thư và Thái tử."- Một hồng y nữ tử đứng sau lưng Hách Liên Dực mềm mại đáng yêu nói.

Nàng vẫn như cũ mặc trang phục nha hoàn nhưng lại không còn có một hơi thở thanh thuần động lòng người như trước kia nữa. Trên mặt cũng không thấy biểu cảm khúm núm, nhát gan.

Giờ phút này nàng ta tựa như đã thay đổi hoàn toàn, một chút cũng không giống cái nha đầu sạch sẽ, đơn thuần mà Mạch Sương biết. Toàn thân lộ ra một cỗ hơi thở yêu mị, nhất là cái mục ruồi dưới khóe mắt phải kia, làm cho nàng tăng thêm vài phần mị hoặc phong tình.

Xem ra đây mới là bộ mặt thật sự của nàng đi. Hay cho một người giỏi đem mình nguy trang thành lương thiện đơn thuần.

"Văn Thi Dung, người có ý gì??"- Mạch Sương giận dữ hỏi, Văn Thi Dung là nha hoàn đã đi theo nàng hơn hai năm. Ngày thường, hai người chưa từng phân biệt chủ tớ, đối với nhau như tử muội tình thâm.

Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy Văn Thi Dung cười nói tự nhiên ở bên cạnh Hách Liên Dực thì đã biết, Văn Thi Dung đã phản bội nàng. Có lẽ hai người này đã sớm lén lút ở sau lưng, tìm cách tống nàng lên giường của Thái tử. Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng lại một trận sôi trào.

"Nghĩa là qua đêm nay thôi, Tiểu thư người sẽ được trở thành nữ nhân của Thái tử."- Văn Thi Dung quyến rũ cười một tiếng nhưng giọng nói lại ngây thơ như trước.

Mạch Sương như rớt vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch.

"Văn Thi Dung, ta tự nhận là đối đãi với người không tệ, vậy thì tại sao người lại muốn phản bội ta?"- Nàng đau lòng nói.

"Tiểu thư, người oan uổng cho nô tì, nô tì đây là muốn tốt cho người. Qua tối nay, người tuy không thể làm Vinh vương phi nữa, nhưng mà có thể trở thành Thái tử phi tương lai nha."- Văn Thi Dung che miệng cười duyên.

Mạch Sương chợt cảm thấy tiếng cười kia châm chọc và ồn ào vô cùng, hận không thể tung một chưởng đánh bay Văn Thi Dung.

"Hách Liên Dực, lời nàng nói là sự thật sao?"- Nàng nhìn nam tử hắc y tuấn mỹ phi phàm, đáy lòng vẫn còn sót lại một tia chờ mong, vẫn hi vọng hắn sẽ nói lời Văn Thi Dung là giả.

Hách Liên Dực ngược mắt, con người đen lãnh khốc nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt mỹ của Mạch Sương, lạnh lẽo tuyệt tình mở miệng nói: "Ừ"

Một chữ vô cùng đơn giản, triệt để đem tâm nàng vùi xuống địa ngục.

Mạch Sương lòng dạ ác độc, ngoan tuyệt vừa nổi lên. Tuy cơ thể đau đến khó thở nhưng trên mặt lại cố gắng giữ tỉnh táo, trong đôi mắt lộ ra kiên cường, khổ sở cười một tiếng: "Thì ra hôm nay người hẹn ta cùng đi Tướng Quốc Tự dâng hương chính là vì đã đem tất cả tính toán kỹ lưỡng để đem vị hôn thê của mình đẩy lên giường của huynh trưởng."

Hôm nay, Hách Liên Dực hẹn nàng cùng nhau đến Tướng Quốc Tự. Trên đường dâng hương, Văn Thi Dung ở sau lưng nàng đột nhiên mất tích. Đến lúc tìm được Văn Thi Dung thì sắc trời cũng đã tối.

Tướng Quốc Tự nằm ở trên đỉnh núi cao nên ban đêm thường không có phương tiện đi xuống bên dưới. Hách Liên Dực đề nghị mọi người ngủ lại một đêm, sớm tinh mơ ngày mai sẽ khởi hành trở về. Mạch Sương nhìn sắc trời, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng đáp ứng đề nghị của hắn.

Tướng Quốc Tự là quốc tự ở Nam Hạ quốc. Hương khói cường thịnh, khách hành hương lui tới đa số đều là quan lại quyền quý. Trong chùa còn có chuẩn bị phòng khách để cung cấp cho các khách hành hương ngủ lại qua đêm.

Hôm nay vừa đúng là ngày cúng phật, khách tới dâng hương càng nhiều, trong đó có cả Thái tử. Người ngủ lại rất nhiều, phòng khách chật ních người.

Hách Liên Dực cùng người chủ trì Tướng Quốc Tự có vài phần giao tình. Hắn nói là do lo lắng sẽ làm ồn ã đến Mạch Sương nên đi hỏi chủ trì còn có nơi nào có thể ngủ lại hay không. Nể mặt mũi Hách Liên Dực, người chủ trì đặc biệt an bài Mạch Sương gần một cái sân.

Sân tương đối vắng vẻ, cách phòng khách khá xa nên rất thanh tịnh, lại có phong cảnh tuyệt đẹp.

Vào bữa tối, nàng ăn món chay trong chùa cùng Hách Liên Dực. Trước đây không lâu, lúc đại ca đang đóng quân ở biên cương, nàng cũng từng đến Tướng Quân Tự cầu phúc cho hần nên có ở lại dùng qua cơm trưa, đã sớm uống qua canh ở đây và cảm thấy nó hết sức nhạt nhẽo. Bởi vậy, nàng không thích uống.

Lúc này nàng vốn không có ý định uống một hớp canh kia nhưng lại cảm động khi thấy hần thân phận là Vinh vương tôn quý nhưng lại vì nàng mà tự mình bưng bát canh đến. Ánh mắt lại thâm tình, có chút hi vọng, nàng không đành lòng từ chối ý tốt của hần nên đành cầm lấy chén canh trên tay hần uống.

Nước canh vừa vào miệng nàng đã thấy có gì đó không đúng, muốn nhổ ra nhưng đã muộn.

Bây giờ nàng đã hiểu, Văn Thi Dung mất tích không phải là chuyện ngẫu nhiên, làm vậy chỉ là vì kéo dài thời gian để nàng ngủ lại Tướng Quốc Tự.

"Hòang huynh hâm mộ người đã nhiều năm, người đi theo hần, hần sẽ không để người chịu ủy khuất."- Lời nói của Hách Liên Dực như cây đao từ từ khoét vào tâm nàng cho đến khi phá nó thành mảnh nhỏ. Nàng đau đớn cực điểm, phần nộ cực điểm cũng cảm thấy mình bị sỉ nhục đến cực điểm.

"Chó má!"- Mạch Sương giận dữ, nhịn không được phun ra một câu thô tục hoàn toàn không phù hợp với thân phận Vinh vương phi tương lai của nàng.

"Hách Liên Dực, ta chính là vị hôn thê của người. Là Vinh vương phi tương lai. Loại lời nói này người cũng có thể mở miệng."

Hách Liên Dực sắc mặt u trầm, không lên tiếng trả lời.

Thái tử đương triều tuy được Thánh sủng vô cùng nhưng lại không có học thức, không luyện võ, hoang dâm vô độ, gả cho hắc còn đáng sợ hơn cả nhảy vào hồ lửa. Cho dù nàng không có hôn ước với Hách Liên Dực cũng sẽ nhất quyết không chịu gả cho Thái tử.

"Mạch Sương, người cho rằng mình còn có thể trở thành Vinh vương phi? Hừ, đừng có nằm mơ, chỉ cần qua đêm nay thôi, người vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội trở thành Vinh vương phi."- Văn Thi Dung khinh miệt nói.

"Câm miệng!"- Lời nói của Văn Thi Dung làm nàng tức giận vô cùng, không suy nghĩ nàng cầm lên cái chén uống trà dùng sức đập mạnh vào đầu Văn Thi Dung. Văn Thi Dung né không kịp, cái trán bị nện trúng, máu nhanh chóng tuôn ra.

Mặt Văn Thi Dung biến sắc, muốn xông lên đánh Mạch Sương nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Dực bén nhọn bắn tới. Ngấm lại một chút thì mới miễn cưỡng dừng bước chân. Mạch Sương kia là người dành để hiến tặng cho Thái tử, nếu nàng động thủ đả thương Mạch Sương thì nàng có thể có kết cục xấu.

"Biến, người biến cho ta...."- Mạch Sương một khắc cũng không muốn thấy Văn Thi Dung, chỉ muốn nàng ta ngay lập tức biến mất ở trước mặt mình. Nhưng thét to giữa chừng nàng bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nàng vậy mà nói không ra tiếng. Thì ra trong súp không những bỏ mì được không màu không vị mà còn trộn thêm ách dực.

*Ách dực: dực câm

Tốt, tốt, tốt, rất đủ ngoan độc, đủ tuyệt tình!

"Ồ, người nói không ra tiếng có đúng không??"- Văn Thi Dung lấy tay che lại cái trán bị thương, cười dữ tợn một tiếng.

"Đừng tưởng rằng thân phận người tôn quý thì sẽ không có người nào dám hăm hại người. Nói cho người biết, qua tối nay thôi, toàn bộ dân chúng Nam Hạ quốc sẽ biết muội muội mà Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam yêu thương nhất, tương lai là Vinh vương phi nhưng lại không biết liêm sỉ, trèo lên giường của Thái tử."

Mạch Sương lần nữa tức giận đến cả người run rẩy, mắt đẹp đau thương tuyệt vọng nhìn Hách Liên Dục thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

"Người..... thật sự..... là tuyệt tình đến như vậy sao??"- Cổ họng nàng đau rát đến cực điểm, giọng nói bị phá hủy khàn khàn khó nghe.

"Bản vương đối với người chính là tuyệt tình như vậy. Nhưng người cũng không nên trách bản vương, muốn trách thì trách người là nữ nhân mà Thái tử thích."- Hắc lạnh như băng nói.

Mạch Sương tuyệt vọng cười một tiếng.

"Vậy người.... có từng.... thích...."- Rốt cuộc chữ 'ta' cuối cùng, nàng nói cũng không nên lời.

Tin đồn Vinh vương Hách Liên Dục văn thao võ lược, khí thế hiên ngang, là phu quân trong mơ của nhiều nữ tử trong Hạ Thành.

Lần đầu gặp mặt, thấy hắc tuấn mã phi phàm, nói năng đúng mực, nàng liền mở lòng với hắc. Lúc hắc hướng Hoàng Thượng xin chỉ tứ hôn cho nàng và hắc, nàng đã cho là hắc thích nàng, trong lòng thầm hạnh phúc, cho rằng rốt cuộc nàng cũng tìm thấy được phu quân kiếp này của mình.

Nhưng bây giờ đây, nhìn tới khuôn mặt Hách Liên Dực tuần mi mà lạnh nhạt, nàng biết được hẳn chưa từng thích nàng. Thời khắc đó, tâm như tro tàn. Nhưng nàng vẫn muốn thấy, muốn nghe chính miệng hẳn nói hẳn không thích nàng để lòng mình đau triệt để, không được sinh ra ảo tưởng lần nữa.

"Chưa từng."- Hẳn nhàn nhạt trả lời.

Hẳn giống như không muốn phải nhìn tới ánh mắt đau thương quật cường của nàng nữa nên dứt khoát kéo Văn Thi Dung ra ngoài, tiện tay khóa cửa lại.

Nàng trơ mắt nhìn bóng dáng hẳn biến mất tại cửa, cười lạnh một tiếng. Hách Liên Dực, hôm nay người khiến ta khống thổ, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại đủ hết.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Mạch Sương, nàng gỡ một chiếc vòng trên tay xuống. Bên trong có cất dấu cơ quan, mở ra lấy viên thuốc giải bách độc được giấu cẩn thận bên trong, nàng nhanh chóng đem thuốc nuốt xuống.

Nàng chưa bao giờ đem bí mật của chiếc vòng này nói cho Văn Thi Dung biết. Văn Thi Dung tính không bằng trời tính, sao có thể ngờ được trên người nàng có thuốc giải bách độc.

Nhưng cái tên giải bách độc không có nghĩa là nó có thể giải được tất cả các loại độc trên thế gian này. Cho nên khi nàng uống thuốc, chỉ có thể giải được độc mị dược, không có cách nào giúp nàng nói lại được.

Cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, một nam tử mặc cẩm y xông tới.

"Sương mỹ nhân, bản Thái tử cảm thấy người cũng thật khổ."

Thái tử một đôi mắt đục ngầu nhìn đăm đũi vào Mạch Sương. Nàng bị nhìn như vậy, cảm giác cực kì không thoải mái.

Lưng hần có chút còng xuống, giang ra hai cánh tay, như con gà mái già bổ nhào về phía nàng.

"Sương mỹ nhân, tối nay bản Thái tử sẽ sủng người thật tốt."

Bây giờ, Mạch Sương tuy không thể nói chuyện nhưng mị được trong người đã được giải trừ. Thấy Thái tử vọt tới, nàng kìm nén cảm giác phần nội cùng bị sỉ nhục trong lòng, đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền. Trước một khắc Thái tử vọt đến, nàng không do dự vung nắm đấm đánh xuống hướng Thái tử.

Một quyền này, lực đạo bình thường không thể so sánh được. Thái tử còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đã bị một quyền đánh tới choáng váng, té trên mặt đất.

Đánh ngã Thái tử, Mạch Sương thăm vậ nội lực, bay ra cửa sổ. Nếu đến phía sân xa xôi, ở đó ban đêm không có người, có hô cứu mạng chỉ sợ kéo đến cũng sẽ toàn là người của Hách Liên Dực. Ngẫm lại một chút, nàng quyết định chạy dọc theo con đường mòn hẻo lánh nhất chạy xuống núi.

Nàng biết nếu Hách Liên Dực phát hiện nàng chạy trốn, hẳn nhất định sẽ đuổi theo. Cho nên nàng một chút cũng không dám chậm chạp, dùng hết khí lực mà chạy. Chỉ cần xuống được núi, Hách Liên Dực chắc chắn sẽ không dám làm gì nàng.

Phía trước có một khu rừng trúc, muốn xuống được núi phải đi qua đó.

Bóng đêm nồng đậm, bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe tiếng vang của lá trúc tuôn rơi theo gió đêm.

Không gian rừng trúc lơ mờ, một bóng người như ảo ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, mang theo một cỗ hơi thở nguy hiểm mãnh liệt.

Trong lòng nàng có dự cảm xấu, lập tức xoay người chạy ra khỏi rừng trúc. Bóng đen kia xông thẳng lại, khễ dựa gần một chút sau đó chộp từ sau lưng nàng bắt đi.

Nhạy cảm phát hiện sau lưng có nguy hiểm đánh tới, nàng lách mình né ra sau lưng hắc, nhanh chóng ở sau lưng người ta ra tay. Nàng đụng đến vật gì đó cứng rắn trên người hắc, tiện tay cầm lấy. Mà tại lúc này hắc y nhân lại ra tay, một chưởng đánh bay nàng.

Mạch Sương ngã trên mặt đất, đưa mắt nhìn đến một mảnh ngọc bội màu đỏ trong tay. Phía trên bề mặt ngọc bội có khắc một đóa hoa không biết tên, tựa như tường vi, nhưng nhụy hoa trắng như tuyết lại có hình dạng như vết tích của giọt nước mắt. Chất ngọc thượng đẳng, thông thấu ôn nhuận, làm từ đá hồng ngọc hiếm thấy. Cho nên vừa nhìn đã biết là đồ nhà bình thường không cầm nổi.

Dưới ánh trăng, nàng phát hiện người nọ che mặt, thân hình cao ngất kiêu ngạo, tản ra khí thế uy nghiêm vô hình. Thoạt nhìn, hắc giống như là cấp trên tay cầm trọng quyền, hắc hình như như không giống người Hách Liên Dực phái tới.

Hắc là ai?? Nàng muốn mở miệng hỏi nhưng lại bất đắc dĩ không nói ra được tiếng nào.

Người nọ phát hiện ra được ngọc bội của hắc đã bị nàng lấy đi, giống như bị chọc giận, nhanh như gió vọt tới trước mặt của nàng. Ra tay, nhanh chóng mà tàn nhẫn. Nàng né không kịp, bị một chưởng bổ choáng, ngã vào trong ngực hắc y nhân.

Trước khi ý thức lâm vào mơ hồ, nàng ngửi được mùi nhang hết sức đặc biệt trên người hắc, không hắc là dễ ngửi. Điều này càng làm cho

Mạch Sương suy đoán theo chiều hướng là hắc thân phận tôn quý phi phạm.

Gió đêm làm lá rụng xuống bay múa đầy trời, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng dần bị mây đen che khuất. Lúc mây bay qua đi, trăng lại thay đổi thành một màu đỏ rực, như bị ai đó cố ý nhuộm thành huyết nguyệt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 1+2: Vứt Bỏ Tính Mạng

Trong mơ hồ, nàng nghe được một trận bước chân 'rầm rập' từ xa đến gần.

'Rầm' một tiếng. Là âm thanh cửa bị người phá ra.

Gió thổi qua gò má, một trận rùng mình đánh tới làm Mạch Sương bừng tỉnh.

Bên tai truyền đến tiếng ngáy, nàng vô ý thức quay đầu lại, trước mặt nàng hé ra một khuôn mặt được phóng đại tràn đầy dữ tợn, mép miệng hẳn vẫn còn lưu lại nước miếng.

Nàng phát hiện nàng và Thái tử hai người quần áo không chỉnh tề nằm cùng một chỗ. Kinh hãi kêu lên một tiếng nhưng bất đắc dĩ lại không phát ra được tiếng nào. Bối rối đứng lên, hai tay chỉnh lại quần áo, co lại ở một góc, hai mắt mờ mịt nhìn đám người vừa xông vào trong phòng.

Trong đám người này, người cầm đầu đứng phía trước hiển nhiên là Hách Liên Dực. Còn có rất nhiều Phu nhân, Tiểu thư nhà quan gia đêm qua ngủ lại phòng khách, có cả thầy tu của Tướng Quân Tự. Bọn họ ngây ngốc trừng mắt, khó tin nhìn chuyện động trời của hoàng gia đáng gièm pha trước mặt.

Chuyện sao có thể thành như vậy?? Nàng sao có thể cùng Thái tử quần áo không chỉnh tề nằm một chỗ?? Hắc y nhân đánh choáng nàng tới

hôm qua sao lại đưa nàng đến đây?? Không lẽ người nọ đúng là người do Hách Liên Dực phái tới??

"Hoang đường! Hoang đường! Quả thật là hoang đường!"- Giọng của một lão già râu ria hoa râm nói, ông ta từ sau lưng Hách Liên Dực đi ra trước mặt hắn, đứng đầu. Người này là thúc thúc của đương kim Hoàng Thượng, đức cao trọng vọng, Hoàng Thượng đối với ông ta hết sức kính trọng.

Nghe lão Hoàng thúc lên tiếng, tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần.

"Ra ngoài, toàn bộ đều ra ngoài!"- Lão Hoàng thúc mở miệng, trừ Hách Liên Dực này giờ không cử động ra, tất cả những người còn lại đều lui ra ngoài.

"Súc sinh! Toàn bộ mặt mũi Nam Hạ quốc đều bị người làm mất hết. Còn không mau đứng lên!"- Tiếng lão Hoàng thúc lớn như sấm.

Mà sau khi phát sinh ra động tĩnh lớn như vậy, Thái tử vẫn còn ngủ như con heo chết. Lão Hoàng thúc tức mà không biết nói sao, trực tiếp đi đến nhắc chân lên chào hỏi lên người Thái tử.

"Quá... Thái Hoàng thúc.... người sao lại ở đây??"- Lão Hoàng thúc được Hoàng Thượng kính trọng, tính hơi nóng nảy, Thái tử có chút sợ ông ta. Hiện tại vừa thức dậy đã thấy khuôn mặt lão Hoàng thúc tràn đầy tức giận, hắn sợ đến mức phải nhắc cái mông đứng lên, mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Tối qua hắn bị Mạch Sương đánh một quyền vào mắt phải, bây giờ bị sưng đỏ lên còn chưa có biến mất. Đầu hắn lệch qua một bên, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không có một chút bộ dáng của một Hoàng Đế tương lai!

Lão Hoàng thúc nhìn bộ dáng chán chường lười biếng của hần, đôi mắt tràn ngập thất vọng: "Đồ hỗn trưởng, người còn mặt mũi để lên tiếng, nhìn một chút người đã làm ra cái chuyện tốt gì??"

"Hoàng huynh, người rốt cuộc đã làm gì Sương nhi?"- Hách Liên Dực bộ dáng ần nhẩn vẻ mặt, bước lên một bước, lòng vô cùng đau đớn khiến trách hỏi.

Nghe được lời khiển trách của Hách Liên Dực, Thái tử đột nhiên nhảy dựng lên: "Tứ hoàng đệ. Rõ ràng là người...."

Hách Liên Dực thấy Thái tử định nói ra sự thật, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Người sao có thể làm vậy với Sương nhi? Sương nhi chính là đệ muội tương lai của huynh!"

Mạch Sương lẳng lặng co rúm ở một bên, ôm chặt quần áo, hai mắt mờ mịt, khi nghe được lời nói của Hách Liên Dực nàng như phục hồi lại tinh thần. Mắt lạnh nhìn khuôn mặt đau lòng của Hách Liên Dực, trong lòng thầm khịt mũi coi thường.

"Ta biết Hoàng huynh hâm mộ Sương nhi đã lâu nhưng Hoàng huynh rõ ràng đã biết Phụ hoàng sớm đã ra thánh chỉ tứ hôn cho ta và nàng. Thế nhưng hôm nay lại làm vậy với Sương nhi. Chẳng lẽ Hoàng huynh không đem Phụ hoàng để vào mắt sao?"- Hách Liên Dực xúc động phần nộ nói.

Nhìn vào như hần chỉ vô tình chất vấn nhưng thật ra là đang cố chụp cái mũ miệt thị vương quyền lên đầu Thái tử.

"Hách Liên Dực, người nói hươu nói vượn!"- Thái tử cũng nổi giận, rõ ràng là Hách Liên Dực muốn đem Mạch Sương đưa cho hần nhưng bây giờ nghe ý tứ trong lời nói của hần thì rõ ràng không phải là như vậy. Chuyện này hần sao có thể không phiền lòng. Nhưng hần còn chưa nắm được Mạch Sương thì đã bị nàng đánh đến choáng, sau đó liền thở to ngủ luôn. Lúc

tình lại thì bị người ta nói là làm bẩn Mạch Sương, chuyện này hẳn sao có thể không lo lắng.

"Người nói ta nói hươu nói vượn? Sự thật bày ra trước mắt rành rành, người đừng có ngại biện!"- Hách Liên Dực kích động nói, ánh mắt tức giận còn có vô tội cùng ủy khuất.

Hắn không để cho Thái tử có cơ hội mở miệng đã làm một bộ dáng đau lòng nói: "Hoàng huynh cho rằng dùng biện pháp chiếm thân thể của nàng thì sẽ chiếm được nàng sao? Không, người nằm mơ, người vĩnh viễn cũng không có khả năng có được nàng."

"Sương nhi yêu ta, ta cũng yêu Sương nhi. Ta không thể mất đi Sương nhi. Cho dù Sương nhi bị biến thành cái dạng gì thì ta mãi mãi cũng sẽ không buông nàng ra."

Ý của câu này là tình yêu giữa hắn và Mạch Sương rất sâu đậm, Mạch Sương không thể nào phản bội hắn, tất cả đều là do Thái tử bức bách nàng.

Mạch Sương nghe lời nói của Hách Liên Dực như đang đem thâm tình mình ra thổ lộ, nhìn sự đau lòng trên mặt hắn và Lão hoàng thúc ở một bên đang không ngừng thở dài. Nàng trong nháy mắt đã sáng tỏ.

Hách Liên Dực sắp xếp tổng nàng lên giường Thái tử ở Tướng Quân Tự thì ra là muốn hãm hại Thái tử.

Thái tử cường bức Vinh vương phi tương lai trong sương phòng Tướng Quốc Tự là một chuyện dèm pha động trời, đánh mất hết mặt mũi hoàng gia.

Hách Liên Dực nhất định biết Lão hoàng thúc sẽ ngủ lại ở Tướng Quốc Tự nên cố ý để ông ta thấy được bộ mặt hèn hạ của Thái tử. Nếu như Lão hoàng thúc đức cao trọng vọng này trước mặt Hoàng Thượng trình lên việc làm của Thái tử, đến lúc đó Thái tử sợ rằng chống không nổi.

Còn lí do Hách Liên Dực muốn thiết kế hãm hại Thái tử, nàng suy nghĩ một chút liền đoán được, hẳn làm như vậy đơn giản là muốn ngôi vị Hoàng Đế.

Vì ngôi vị Hoàng Đế, Hách Liên Dực, người đứng là không từ một thủ đoạn nào!

"Hách Liên Dực, người là tiểu nhân hèn hạ, rõ ràng là người nói muốn đem Mạch Sương dâng lên cho bản Thái tử, còn bảo bản Thái tử đến đây tìm nàng...."

"Đồ hỗn trướng, đúng là hoang đường đến cực điểm!"- Lão Hoàng thúc phần nộ cắt đứt lời Thái tử.

"Có gan làm ra loại chuyện xấu hổ này thì sao không có can đảm thừa nhận?? Còn muốn đem nước bắn hắc lên đầu Dực nhi?? Hừ, bản vương cực kì thất vọng về người!"

"Thái Hoàng thúc, lời bản Thái tử nói đều là thật!"

"Người câm miệng!"- Lão Hoàng thúc chỉ tin vào sự tình mình nhìn thấy trước mắt, không cho Thái tử có cơ hội nói rõ.

Trong mắt Hách Liên Dực lóe ra một tia đắc ý.

"Sương nhi, người chịu ủy khuất rồi. Sau này cho dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để người khác làm tổn thương người lần nữa."- Hách Liên Dực vẻ mặt thâm tình, đi tới bên người Mạch Sương.

Bây giờ Mạch Sương thật muốn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, diên cuồng cười to. Hách Liên Dực, người thật sự đúng là cái con hát kĩ thuật hạng nhất, vừa hát vừa đánh trống, người làm mọi thứ đều rất tốt.

Thật đáng tiếc, nàng bây giờ *thế đơn lực bạc, không có cách nào vạch trần vở kịch của hắn. Nhưng mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nàng hôm nay phải khuất nhục những ngày khác chắc chắn sẽ nhất nhất đòi lại.

*thế đơn lực bạc: không có thế lực hậu thuẫn đằng sau, chỉ có một mình.

"Sương nhi."- Hách Liên Dực đến gần nàng, định đem tay ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại độ nhiên đẩy tay của hắn ra, đứng lên, không quan tâm ngó ngang đến hoàn cảnh mà lao ra ngoài.

Sau khi biết rõ lí do vì sao hắn lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy xong, thì một khắc nàng cũng không muốn ở lại chỗ này xem hắn biến đổi sắc mặt diễn kịch nữa. Nếu tiếp tục ở lại, nàng lo lắng mình chịu không nổi sẽ bị điên mất.

Nàng lao ra cửa, sử dụng tất cả khí lực chạy về phía trước, rất nhanh đã cách Hách Liên Dực khá xa.

Nàng chạy rất mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, quỳ gối dưới đất.

Ánh nắng ban sớm sáng rõ mà ấm áp nhưng trong lòng nàng lại rét lạnh đến cực điểm.

Đột nhiên có một bóng ngân quang chợt lóe qua. Nàng cảnh giác ngẩn đầu, theo bản năng muốn đứng dậy. Nhưng còn không chờ nàng đứng dậy, một hồng y nữ tử như ảo ảnh xuất hiện, tiến lên, đá một cước vào đầu gối Mạch Sương. Sau đó, đem một thanh chủy thủ dứt khoát đâm vào ngực nàng.

Thủ pháp ngoan tuyệt, gọn gàng.

Mạch Sương ngấn đầu, kinh hãi nhìn người vừa tới. Nàng chưa bao giờ biết có người võ công cao thâm và lòng ngoan quyết đến thế, khiến cho nàng một tia đánh trả cũng không có.

Khuôn mặt hồng y nữ tử kiều diễm, dưới khóe mắt phải có một nốt ruồi yêu mị. Không sai, người tới chính là Văn Thi Dung.

"Vì sao??"- Mạch Sương vẫn như cũ nói không ra lời, chỉ có đôi môi mấp máy ra hình dáng câu từ.

Dao găm xuyên thấu qua lòng nàng, nàng biết, mình chống đỡ không được bao lâu nữa rồi. Nhưng nàng vẫn không hiểu, nàng luôn đối đãi với Văn Thi Dung như tử muội, vậy thì rốt cuộc là vì cái gì mà nàng ta lại đột nhiên phản bội nàng?? Thậm chí không tiếc ra tay độc ác để giết nàng.

"Là lệnh của Hách Liên Dực sao??"- Thấy Văn Thi Dung nhìn nàng nhưng không trả lời, vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng lại hỏi một vấn đề khác.

"Rất muốn biết vì sao ta giết người phải không??"- Văn Thi Dung ánh mắt quyến rũ nhú lại, cúi người hỏi.

Mạch Sương gật đầu.

Văn Thi Dung cười đến thần bí khó lường, đứng thẳng.

"Chuyện này ngươi nên đi hỏi Diêm vương đi!"- Nhìn Mạch Thương bây giờ chỉ là nỏ thần hết đà, nàng ta cũng không làm gì nhiều mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi.

Con người Mạch Sương từ từ tan rã, trước mặt tối sầm, sau đó đã lọt vào bóng tối vô tận.....

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 2: Một Khi Trùng Sinh

Đầu xuân còn se lạnh. Sáng sớm ánh mặt trời tuy sáng rõ nhưng chỉ cần một cơn gió thổi qua thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy có chút lạnh.

Mạch Sương cảm thấy chỗ lòng ngực như bị vật gì đó đè lên, rất đau. Đau đến truyền khắp tứ chi bách hài khiến cho nàng khó có thể thở được, không muốn nhúc nhích.

"Giả chết sao?? Diệp Thanh Linh, người tình cho ta."- Một giọng nói bén nhọn khinh bỉ đâm vào tai nàng.

Diệp Thanh Linh. Đây không phải là tên của Nhị tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng Quân sao??

Trên người đột nhiên bị người đập thêm mấy cước, đau đến khiến nàng không nhịn được phải nhíu mày, ngực rất khó chịu, mí mắt nặng như chứa vàng, không có cách nào mở ra.

"Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư sẽ không chết thật đi??"- Hương Lan nơm nớp lo sợ nói.

Đại tiểu thư dừng động tác đá người dưới đất, đưa tay thăm dò hơi thở. Diệp Thanh Linh không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Không phát hiện ra hơi thở, nàng đột nhiên lui về phía sau hai bước, hoảng hồn. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói hờ dỗi.

"Thanh Ngọc, đây là có chuyện gì??"

Cách đó không xa, có một phụ nhân tướng mạo xinh đẹp được một đám nha hoàn vây quanh. Búi tóc cao vắn, châu ngọc găm đầy đầu, mười phần quý khí, mặt mày hếch lên ẩn chứa một cổ bén nhọn, một thân hoa phục làm nổi bật lên dáng người tôn quý không thể với tới.

"Phu nhân!"- Hương Lan hướng Phu nhân Tướng Quân -- Lâm thị hành lễ.

"Người lại làm cái gì nha đầu Thanh Linh kia vậy??"

Lâm thị mắt liếc qua Diệp Thanh Linh một thân ướt nhẹp đang nằm bất động cạnh bờ ao, trong lòng đã hiểu ra được vài phần: "Là người đem Thanh Linh đẩy xuống nước??"

"Không phải"- Thanh Ngọc vội lắc đầu. Ánh mắt hỗn loạn.

"Là chính nàng tự nhảy xuống!"- Nàng mới không chịu thừa nhận mình cố ý đấy.

"Không phải là người đẩy thì nàng đang yên đang lành lại nhảy xuống nước làm cái gì??"- Lâm thị nghi ngờ nói.

"Nường, có lẽ người không biết. Lúc trước, nha đầu kia không biết diên khùng cái gì đột nhiên chạy đến trước phủ Thừa Tướng 'nháo hôn', bị Thừa Tướng chán ghét nên cả ngày luôn buồn chán không vui. Lúc này, nàng nghĩ quần trong lòng muốn nhảy xuống nước cũng không có gì là kì lạ."

Chuyện Diệp Thanh Linh ái mộ Thừa Tướng đương triều của Nam Hạ quốc -- Tần Liễm, mọi người đều biết. Sau khi nàng gặp qua dung nhan tuấn mỹ như trích tiên của Tần tướng, không lâu sau liền bỏ chạy đến trước

cửa phủ Thừa Tướng, chặn đường Tần tướng vừa hạ triều trở về nói muốn gả cho hẳn, bị Tần tướng dụ dàng cự tuyệt.

Tần tướng nói không muốn cưới, Diệp Thanh Linh cười nói không quan tâm, nhưng khó có thể ngờ được một lát sau nàng lại nói ra một câu kinh người khác, nàng nói nàng muốn cưới Tần tướng làm 'Phu nhân'. Kết quả bị người phủ Tướng Quân gọi cho một thân đầy máu chó. Chuyện này từng được lan truyền sôi sục khắp kinh thành.

Trước kia Diệp Thanh Linh rất ít khi đi ra ngoài phủ nên bên ngoài không có ai biết mặt nàng. Bởi vậy khi mọi người biết chuyện của nàng, ai cũng cười nhạo tướng mạo nàng bình thường, tài năng nông cạn mà lại dám mơ ước đến Tần tướng tuần mi như trich tiên, tuổi trẻ đầy triển vọng. Đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Sau vụ đó, Diệp Thanh Linh cũng không được gặp Tần tướng. Nàng yêu mà không được đáp lại, muốn gặp mà không thể, buồn rầu tích tụ trong lòng, cả ngày luôn rầu rĩ không vui. Bây giờ nếu nói nàng tương tư đến điên cuồng, nhảy xuống nước tìm chết cũng sẽ không có người hoài nghi.

"Đại tiểu thư, tay Nhị tiểu thư hình như vừa giật giật." - Hương Lan hô lên.

Diệp Thanh Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, ngồi xổm xuống, lấy tay đẩy đẩy Diệp Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, mau tỉnh lại. Người đừng có giả bộ chết để dọa mọi người."

Giọng nói nàng có chút run. Dù sao thì cũng do mình đẩy người ta xuống nước, nàng chưa từng giết người, nếu Diệp Thanh Linh thật sự bị chết đuối, trong lòng nàng nói không sợ hãi là dối trá.

Mạch Sương cảm thấy chỗ lồng ngực có gì đó dồn lên trên chuẩn bị thoát khỏi miệng ra ngoài. 'Phốc' một cái, nàng đột nhiên phun ra một miệng nước. Hô hấp liền thông nhuận, toàn thân thoải mái không ít.

"Diệp Thanh Linh, người là đồ đệ tiện. Lòng đã muốn chết như vậy thì vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại."- Toàn bộ nước Diệp Thanh Linh phun ra đều đáp xuống trên mặt Diệp Thanh Ngọc.

Giọng nói bén nhọn, chói tai thiếu chút nữa đã đâm rách màng nhĩ Mạch Sương. Nàng mạnh mẽ mở mắt ra khiến Diệp Thanh Linh bị bất ngờ, sợ đến nhảy dựng lên.

Cặp mắt kia đen nhánh trong suốt, sáng bức người, như chứa gió xuân. Diệp Thanh Ngọc chợt cảm thấy hai tròng mắt kia có chút xa lạ, nàng nhìn chăm chăm cặp mắt kia, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mạch Sương chậm rãi ngồi dậy, nhìn nữ tử vừa nói chuyện kia.

Đó là một nữ tử có ngũ quan tinh xảo, mang mạng che mặt màu đỏ, đầu búi kiểu sơ phi tiên, trâm ngọc cùng trâm cài vàng găm nghiêng vào tóc. Nhưng khi lớp phấn dày trên mặt nàng trôi đi hết, làm lộ ra một vết màu đỏ phía bên phải gương mặt, khuôn mặt trở nên dữ tợn như quỷ nước.

Nàng gọi mình là Diệp Thanh Linh, đây là có chuyện gì?? Nàng rõ ràng bị Văn Thi Dung dùng dao găm đâm xuyên qua ngực, căn bản không có khả năng sống sót nhưng bây giờ nàng đây là thật sự còn sống a.

Rốt cuộc là sao?? Chẳng lẽ nàng mượn xác hoàn hồn, trùng sinh ở trên người Diệp Thanh Linh?

Dùng tay sờ chỗ ngực lúc trước bị dao găm đâm xuyên qua nhưng lại không cảm thấy một chút đau đớn.

Thì ra nàng thật sự mượn xác hoàn hồn, nàng thật sự trùng sinh!

"Đại tiểu thư, mặt của người..."- Hương Lan nhát gan mở miệng, dảng vẻ muốn nói lại thôi.

"Mặt của ta bị sao vậy??"- Diệp Thanh Ngọc nhướn mày, đi đến bờ ao, cúi xuống nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong nước.

Trên mặt nữ tử dính phần nước lẫn lộn, cái trán vẫn còn bọt nước chảy xuống.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bộ dáng chật vật của chính mình trong nước, tức đến mặt xám ngắt, hai mắt bốc lửa, đó là kết quả nàng trang điểm suốt hai canh giờ mới xong!

Xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi với Diệp Thanh Linh, căm hận nói: "Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi!"

Nhấc bàn tay lên, không chút lưu tình dùng sức tát xuống trên mặt Diệp Thanh Linh.

Đau rát trên mặt khiến Diệp Thanh Linh từ trong khiếp sợ khi biết mình được trùng sinh lấy lại tinh thần, một tia hàn quang xẹt qua mắt.

Diệp Thanh Ngọc tát một cái còn chưa hết giận, tay kia lại giơ cao, tiếp tục dùng sức tát mặt Diệp Thanh Linh.

Trước khi bàn tay rơi xuống trên mặt, Mạch Sương thầm vận nội lực đồng thời cũng thầm ngạc nhiên, nàng phát hiện nội lực của thân thể này có tu vi rất tốt.

Nàng ra tay, chuẩn xác bắt lấy bàn tay Diệp Thanh Ngọc đang chuẩn bị đánh xuống, bẻ sang một hướng, tiếng xương vang lên, là âm thanh cổ tay bị trật khớp. Lại cầm bẻ sang hướng khác, chỉnh lại cổ tay bị trật khớp. Suốt quá trình này, cổ tay cuối cùng cũng hoàn hảo không tổn hao gì nhưng lại khiến Diệp Thanh Ngọc đau đến nhe răng nhếch miệng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng toát ra.

Lâm thị quan sát thấy có gì đó bất thường, lập tức lên tiếng ngăn hai người lại: "Hai người các người đừng làm rộn, còn ra cái thể thống gì?? Thanh Linh, còn không mau buông Thanh Ngọc ra."

Thanh Linh nhìn về phía mỹ phụ được nha hoàn vây quanh kia, suy đoán nàng là Lâm thị vừa đến lúc này. Khóe miệng cong lên đầy trào phúng. Lâm thị, người rớt cuộc cũng chịu không nổi mở miệng. Vừa rồi trong lúc Diệp Thanh Ngọc ra tay, nàng ta còn làm một bộ dáng xem cuộc vui, bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bị chế trụ liền vội như lửa đốt. Nguyên chủ của thân thể này thật ra không phải là nữ nhi ruột của Lâm thị, bị Diệp Thanh Ngọc khi dễ từa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là, Mạch Sương nàng cũng không phải loại người thiện lương gì, càng sẽ không nhân từ bỏ qua cho người khi dễ mình. Nếu nàng đã trùng sinh trên người Diệp Thanh Linh, thì nàng chính là Diệp Thanh Linh. Mặc kệ vì sao trước đây Diệp Thanh Linh lại để người ta khi dễ, nhưng về sau, nàng quyết sẽ không để cho người dễ dàng bắt nạt nàng.

Sau này người kính nàng một thước thì nàng sẽ kính lại người một trượng. Còn người muốn hủy hoại nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại đủ.

"Tiện nhân chết tiệt, thả ta ra!"- Diệp Thanh Ngọc đau đến khuôn mặt vặn vẹo, oán hận nhìn Mạch Sương, không, là Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh quý dị cười một tiếng, buông người ra, cũng được, như người muốn. Nàng đột nhiên thu tay lại.

Bởi vì nàng bất ngờ buông tay ra, Diệp Thanh Ngọc không còn chỗ tựa, lao đảo lui về phía sau vài bước, lắc lư hai cái, hoa hoa lệ lệ lọt vào trong hồ nước.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 3: Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !

Ở đây, tất cả người chứng kiến một màn Diệp Thanh Ngọc rơi xuống nước đều sững sờ, vẻ mặt không thể tin. Ngày thường, Nhị tiểu thư này bị Đại tiểu thư mắng cũng không dám trả lời, đánh lại càng không. Nhưng hôm nay, Nhị tiểu thư như thay đổi thành người khác, còn dám phản kháng lại Đại tiểu thư.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc bổ nhào xuống nước liền vội tới, sốt ruột gân cổ quát đám nha hoàn đang ngu ngơ: "Nguyên một đám các người đứng đây đều là người chết sao?? Không thấy Đại tiểu thư bị rơi xuống nước hả?! Còn không nhanh xuống nước cứu người!!"

Đám nha hoàn lấy lại tinh thần, những người biết bơi đều nhảy xuống nước cứu người.

"Diệp Thanh Linh, Thanh Ngọc nếu xảy ra chuyện gì, bốn phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho người!"- Lâm thị hung hăng nói.

Trong lòng, Thanh Linh khinh thường hừ lạnh. Chỉ có phép châu quang đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn?? Xem nàng là rau cải trắng có thể tùy ý cắt sao?? Trên mặt lại mở to một đôi mắt vô tội, nói: "Mẫu thân, lúc này là do người bảo ta buông tay nàng ra nha!"

Giọng nói có chút ủy khuất.

"Người!"- Lâm thị ghen hòng, nói không ra lời. Lúc này, Diệp Thanh Ngọc đã được vớt lên, Lâm thị không quan tâm đang cùng Diệp Thanh Linh lí luận, trực tiếp đi đến chỗ Thanh Ngọc

"Thanh Ngọc, người có sao không??"- Lâm thị lo lắng hỏi.

"Nường, ta không sao!"- Diệp Thanh Ngọc được nha hoàn của nàng đỡ đứng lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu tiện nhân ác độc. Người dám hại chết ta, thật sự là đáng đánh đòn!"- Toàn thân Diệp Thanh Ngọc ứa đẫm, khuôn mặt vằn vẹo dữ tợn. Lần này, nhìn nàng ta cực kì giống quỷ dữ mang mùi phần âm khí. Nàng dùng dùng nổi giận sai bước về phía Thanh Linh nhưng lại bị Lâm thị kịp thời chặn lại.

"Nường, người thả ta ra. Để ta dạy dỗ thật tốt xú nha đầu kia."- Diệp Thanh Ngọc dẩy giữa, hoàn toàn là một bộ dáng của người đàn bà chanh chua.

"Thanh Ngọc, đủ rồi!"- Giọng nói Thanh Ngọc uy nghiêm giận dữ, tự tay bắt lấy Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, người đỡ Nhị tiểu thư trở về Thanh Lạc viện."

Nghe Lâm thị phân phó, Hương Mai không dám sơ sẩy, đỡ Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện.

Còn Diệp Thanh Ngọc tức giận trở về Ngọc Nguyệt viện của mình.

"Nường, chính nàng đẩy ta xuống nước. Người sao lại ngăn cản ta dạy dỗ nàng. Rốt cuộc, ta có thật là nữ nhi người sinh ra hay không??"- Trở lại phòng ngủ. Lúc này, chỉ còn hai người. Diệp Thanh Ngọc tức giận bất bình nói.

"Đủ rồi. Người đừng tưởng rằng ta không biết nha đầu Thanh Linh kia vì sao mà rơi xuống nước."- Lâm thị lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Diệp Thanh Ngọc một cái, khiến Diệp Thanh Ngọc nhin không được co rúm lại một tí.

"Một năm trước, Ô quốc tấn công biên cảnh phía đông bắc của Nam Hạ quốc. Phụ thân người nắm giữ ấn soái xuất chinh đi dẹp giặc, liên tục đại thắng, bức Ô quốc đầu hàng. Hiện nay, phụ thân người sắp đặc thăng trở về Hạ Thành. Người tạm thời không được gây chuyện cho ta."

"Nương, sao ta cảm thấy là người đang giúp nha đầu kia nói chuyện vậy?? Ta có phải là nữ nhi của người không??"- Diệp Thanh Ngọc lã chã chực khóc nói.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc ủy khuất, lòng mềm nhũn. Lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng không ít: "Nương đã chết của nha đầu kia dù gì cũng là Công chúa của Đông Lăng quốc. Nàng dù không được phụ thân người yêu thương nhưng thân phận kia vẫn còn đó. Nói không chừng, sau này, nàng đối với tương lai chúng ta có tác dụng lớn. Nương biết rõ người nhìn không vừa mắt nha đầu kia. Người muốn ra tay với nàng cũng không phải là không thể. Nhưng mà..... người phải biết hành động nhanh chóng và cẩn thận đến mức thần không biết quỷ không hay. Đừng làm dơ tay mình. Người nếu làm còn không được chuyện này thì tốt nhất hãy thu liễm lại cho ta. Như ngày hôm nay, bộ dáng lỗ mãng đó của người, ta không muốn phải thấy lần nữa."

"Còn nữa. Ở trong mắt phụ thân người, người vẫn là cái nữ nhi cao quý, nhu thuận, hiếu lễ nghĩa, có hiếu biết. Ta không hy vọng người sẽ làm ra chuyện gì khiến hãn phải thất vọng."

Diệp Thanh Ngọc rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên vẻ thâm tàn: "Nương, ta đã hiểu."

Chỉ cần nương không ngăn cản, một khi có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến cho xú nha đầu kia chết rất thê thảm.

"Tiểu thư, người cuối cùng cũng trở lại!"- Hương Thảo vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn Thanh Linh. Lại phát hiện, Thanh Linh một thân chặt vật được Hương Mai dìu trở về. Trong giây lát, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ hóa thành lo lắng.

"Hương Thảo, người đỡ Nhị tiểu thư vào phòng đi. Ta còn phải đi hầu hạ Phu nhân."- Hương Mai ngạo nghễ nói.

Tướng Quân không có ở đây, hết thảy mọi chuyện trong phủ đều do Lâm thị làm chủ. Hương Mai đi theo bên người Lâm thị, tự nhiên thân phận sẽ cao hơn Hương Thảo không ít. Bởi vậy khi nói chuyện, sắc mặt cũng là một bộ ngạo mạn.

Hương Thảo vừa đỡ Thanh Linh vừa căng thẳng hỏi: "Tiểu thư, người đi đâu mà quay lại một thân ướt nhep thế này?? Có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không?? Nô tỳ ra ngoài tìm người nhưng lại không thấy, nô tì lo lắng muốn chết."

"Ta không sao, người về phòng trước đi."- Thanh Linh thản nhiên nói, thần sắc thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Bước vào Thanh Lạc viện, Thanh Linh lập tức choáng váng. Trong viện này không chỉ nhỏ mà còn cực kì đơn sơ, lại nằm ở một góc vắng vẻ nhất trong phủ Tướng Quân.

Đẩy ra cửa phòng ngủ. Bên trong có bàn ghế cổ xưa, giường thì lung lay sắp đổ, vật trang sức ít đến đáng thương.

Thanh Linh hít sâu một hơi, không thể tin nhìn qua mọi thứ trước mặt. Đây thật là khuê phòng của thiên kim phủ Tướng quân?? Chỗ này đem so sánh cùng nơi ở của hạ nhân thì không có gì khác nhau.

Sau khi rửa mặt một phen, Thanh Linh đứng ở trước gương đánh giá mình một chút. Thì ra bên ngoài đồn đãi dung mạo Diệp Thanh Linh bình thường là không thể tin được. Thực tế, vóc người của cô thân thể này ngược lại còn rất là đẹp mắt.

Nữ tử trong gương, một đôi mắt thanh tú không nhiễm chút bụi bặm, như sự kết tinh của trời đất. Khuôn mặt xinh đẹp, mi như hàm đại, làn da như mỡ đông. Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn cũng coi như là uyển chuyển nhưng cùng tư thái kiêu trước của nàng vẫn còn thua xa một đoạn.

Nhìn một chút xiêm y trên người, nàng nhú mày, kiểu dáng này là của vài năm trước, chất liệu bình thường. Giá trị của một thân xiêm y này đoán chừng còn không bằng một đoạn ống tay áo của Diệp Thanh Ngọc.

"Tiểu thư, người bị rơi xuống nước, mau uống nhanh chén canh gừng này để xua tan hàn khí đi."- Hương Thảo bưng canh gừng đi đến, khuôn mặt nàng trái xoan có chút dài, da thịt tuyết trắng, hai mắt sạch sẽ không chứa tâm cơ.

Nàng từ nhỏ đã hầu hạ Diệp Thanh Linh, Thanh Linh từ trong miệng nàng biết được không ít chuyện có liên quan đến phủ Uy Viễn Tướng Quân.

Phụ thân Diệp Thiên Minh có ba nhi tử và hai nữ nhi, Đại tử và Tam đệ do Lâm thị sở sinh, còn nàng và Nhị ca do cùng một nương sinh ra.

Nương của Thanh Linh là Công chúa của Đông Lăng quốc, là Phu nhân trước của Tướng Quân cho nên Thanh Linh cũng là đích nữ của phủ này.

Công chúa là tỷ tỷ ruột thịt của vương Đông Lăng, tỷ đệ hai người tình cảm rất tốt. Lúc tỷ tỷ xuất giá, Đông Lăng vương đặc biệt ban cho nàng

quốc hiệu và đồng thời cũng tuyên bố Đông Lăng quốc mãi mãi sẽ là thế lực sau lưng của Công chúa.

Trong người Thanh Linh có chảy dòng máu của Công chúa Đông Lăng, đáng ra thân phận phải vô cùng tôn quý, nhưng mà lúc nàng sinh ra, từ đường Diệp gia đột nhiên sụp đổ khiến người người trong phủ hoảng hốt. Phụ thân đặc biệt mời người đến đoán mệnh của Thanh Linh, người này tính ra nàng mang mệnh sát.

Thầy tướng số nói nếu muốn áp chế sát khí trên người nàng thì phải để nàng tự sinh tự diệt.

Vì vậy, Diệp Thanh Linh liền bị đưa tới Thanh Lạc viện.

Đông Lăng Công chúa đau lòng nữ nhi của mình, không đành lòng nhìn nàng phải lớn lên một cách khổ cực nên lệnh cho Hương Thảo đến hầu hạ Thanh Linh.

Phụ thân rất ít khi đến nhìn nàng nhưng vẫn còn có nương và Nhị ca thường xuyên đến thăm.

Nhưng hình như sát khí của nàng quá mạnh, năm nàng bảy tuổi, nương thì bệnh chết, Nhị ca cũng bắt đầu bệnh nặng. Khiến phụ thân không khỏi cho rằng nương và Nhị ca đều là do thường xuyên đến thăm nàng nên mới bị sát khí trên người nàng khắc đến một người chết một người bệnh. Phụ thân hẳn càng thêm tin tưởng trên người nàng có mệnh sát.

Nàng thở dài, nương chết, phụ thân không đau, còn mang mệnh khắc, khó trách nàng có thân phận tôn quý là đích nữ Tướng Quân nhưng nơi ở lại như thế này.

Thanh Linh bị rơi xuống nước, tuy đã uống qua chén canh gừng nhưng ban đêm nàng vẫn bị cảm. Sáng thứ hai, lúc nàng đứng lên, đầu đột nhiên chìm vào hôn mê, toàn thân nóng lên.

- - - - -

Hương Thảo nói đi nấu thuốc cho nàng nhưng đã qua nửa ngày, còn chưa thấy nàng ta trở lại. Thanh Linh trong lòng có chút lo lắng, định ra ngoài tìm một chút nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã thấy Hương Thảo mặt mũi bầm dập được một thị vệ dìu trở về, khập khiễng đi vào trong viện.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 4: Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??

Thanh Linh tiến lên đỡ Hương Thảo trở về phòng nằm xuống mới hỏi: "Hương Thảo, đã xảy ra chuyện gì?? Là ai đánh người??"

Người đánh Hương Thảo ra tay không nhẹ, nhất là chỗ mặt, đã bị sưng lên như đầu heo, răng cửa cũng bị mất luôn hai cái, tóc rối tung, thậm chí còn bị mất đi nhiều năm tóc.

"Nô tỳ không cẩn thận làm ngã nô tỳ nấu được của Đại tiểu thư. Đại tiểu thư biết được nên sai người đánh nô tỳ thành như vậy. May mắn Trương Quý có lòng tốt, chờ người của Đại tiểu thư đi rồi liền đỡ nô tỳ trở về."- Khi Hương Thảo được Thanh Linh đỡ trở về thì Trương Quý nói có việc đã lui xuống trước.

"Diệp Thanh Ngọc, nàng ta thật khinh người quá đáng."- Đáy lòng Thanh Linh bùng lên một đoàn lửa giận, xoay người lao ra ngoài định tìm Diệp Thanh Ngọc tính sổ nhưng lúc đi tới cửa lại ảm đạm dừng chân lại.

Nàng không được phụ thân sủng ái, địa vị trong phủ quá thấp huống chi bây giờ phụ thân lại không có trong phủ. Ở trước mặt Diệp Thanh Ngọc, nàng không quyền không thế, muốn lấy cái gì đi tìm người ta tính sổ??

"Tiểu thư, người làm sao vậy?"- Hương Thảo thấy Thanh Linh xoay người rời đi có chút khó hiểu.

Thanh Linh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hương Thảo nói: "Hương Thảo, người hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho người hôm nay bị đánh một cách vô ích như vậy đâu!"

Giọng nói như hứa hẹn.

Hương Thảo nghe vậy lại vội vàng nói: "Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng vì nô tỳ mà làm ra chuyện gì ngu ngốc!"

"Người yên tâm, ta tự có chừng mực. Tóm lại, sau này ta sẽ không để cho người khác vô duyên vô cớ bắt nạt chúng ta!"- Ánh mắt kiên định, thần sắc kiên cường động lòng người

Hương Thảo cảm thấy Tiểu thư như đã biến thành người khác. Trước kia, Tiểu thư dù bị Đại tiểu thư khi dễ cỡ nào cũng đều bấm bụng bấm dạ cam chịu, sẽ không phản nộ giống như bây giờ, còn nghĩ sẽ hỏi tội cho bọn họ.

Thanh Linh lục tung cả phòng, trang sức trong phòng thật thiếu thốn. Chỉ có hai cái gương cổ xưa.

Hương Thảo bị thương không nhẹ, cần bạc để bốc thuốc.

Thật không biết nguyên chủ của thân thể này lúc trước làm sao có thể trải qua cuộc sống thường ngày. Lâm thị *vắt cổ chày ra nước như vậy, mỗi tháng chỉ cấp cho nàng có hai lượng bạc, đoán chừng ngay cả hộp phấn nước của Diệp Thanh Ngọc cũng không mua nổi. Đừng nói chi đến tiền dư cuối tháng.

*vắt cổ chày ra nước: bức người quá đáng.

Thanh Linh lục soát xung quanh, tìm kiếm cả buổi cũng chỉ thấy mấy viên bạc vụn và một cuốn luyện nội công tâm pháp cũ rách tên Phá Nguyệt Tâm Kinh. Phá Nguyệt Tâm Kinh là nội công tâm pháp thượng thừa của

hoàng thất Đông Lăng. Nhưng cần nắm trong tay viên dược bí mật của Đông Lăng quốc thì mới có thể luyện. Cho nên dù có được cuốn tâm pháp mà không có viên dược cũng sẽ vô dụng.

Nàng thấy tu vi nội lực của chính mình cũng không thấp. Đoán chừng là do Đông Lăng Công chúa giúp cho nguyên chủ thân thể này tập luyện vòng cơ bản của Phá Nguyệt Kinh Tâm.

Thanh Linh bị cảm nên phát sốt, thuốc còn chưa uống. Nàng choáng váng đi tìm tiệm thuốc bốc thuốc trên ngã tư đường. Lúc đi ngang qua Định quốc Hầu phủ, chân đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩn đầu nhìn lên, toàn thân nàng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Cửa lớn Định quốc Hầu phủ đóng chặt, trên cửa có dán giấy niêm phong. Bảng hiệu 'Định quốc Hầu phủ' lấp lánh ánh vàng vốn được treo ở trên cửa nay cũng không thấy bóng dáng.

Định quốc Hầu phủ vì sao bị dán giấy niêm phong?? Chẳng lẽ đại ca đã xảy ra chuyện gì??

Lòng Thanh Linh bất an nín lấy một người đi đường hỏi: "Định quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì?? Vì sao cửa lớn lại dán giấy niêm phong??"

Người đi đường bị kéo lại nhìn vẻ mặt hung thần tỏa sát khí của Thanh Linh, run rẩy sợ hãi nói cho nàng biết Định quốc Hầu phủ gần đây có chuyện.

Hơn hai tháng trước, muội muội Mạch Sương của Định quốc Hầu Mạch Chiêu Nam bị Thái tử cường bức trong sương phòng Tướng Quốc Tự, Mạch Sương vì cảm thấy quá nhục nhã nên nhảy xuống núi tự sát.

Lúc Mạch Chiêu Nam kế vị chức Định quốc Hầu vẫn còn quá trẻ nên nhận được hoàng lệnh đến biên cương trấn thủ vài năm để rèn luyện.

Mạch Chiêu Sương đang trấn thủ ở biên cương nhận được tin tức thân muội muội chịu nhục mà tự sát nên tự ý trở về Hạ Thành. Phạm vào pháp lệnh Nam Hạ quốc. Tướng sĩ ở biên cương chưa được Hoàng Thượng phê chuẩn lại giả thánh chỉ tự ý trở về.

Mạch Chiêu Nam tự tiện bỏ nhiệm vụ, vừa vào Hạ Thành lập tức bị Hoàng Thượng hạ chỉ nhốt vào đại lao. Mạch Chiêu Nam không phục nên vượt ngục, kết quả là còn chưa chạy ra khỏi đã bị chết dưới mưa tên.

"Không! Người gạt ta. Người chắc chắn là đang gạt ta!"- Thanh Linh như bị điên thét lên, không phải nàng mới chết có vài ngày sao, sao đột nhiên lại biến thành hơn hai tháng?? Không, hẳn chắc chắn là đang gạt nàng.

Người đi đường sợ hãi tránh xa Thanh Linh.

"Tin hay không tùy người."- Vừa nói xong, hắn bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Thanh Linh đương nhiên là không tin nên níu thêm vài người đi đường lại hỏi nữa, nhưng kết quả bọn họ đều nói như người kia.

Nước mắt chảy điên cuồng, lồng ngực như bị ai hung hăng bóp nát, phá thành nhiều mảnh nhỏ. Nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, lồng ngực đều chết. Ánh mắt đau thương, mờ mịt, tỉnh mịch, hoang vu.

Sau khi phụ mẫu qua đời, nàng chỉ còn lại Đại ca là người thân duy nhất. Từ nhỏ, Đại ca đã rất yêu thương, sủng ái nàng, không bao giờ để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào. Bây giờ, Đại ca lại không còn ở trên đời này nữa. Một người yêu thương nàng thật lòng cũng không có.

Mà kẻ khiến huynh muội bọn họ liên tiếp chết thảm như vậy, chính là Hách Liên Dực! Nếu không phải Hách Liên Dực lợi dụng nàng để hãm hại

Thái tử, nàng sẽ không bị Văn Thi Dung đâm chết, Đại ca cũng sẽ không tự ý trở về Hạ Thành, mọi chuyện về sau đều sẽ không xảy ra.

Trước cửa Định quốc Hầu phủ, một thiếu nữ ngã ngồì dưới đất không tiếng động rơi lệ. Sắc mặt trắng như tờ giấy, yếu ớt và bất lực.

Người đi đường ngang qua rồi rít dừng chân lại, ân cần hỏi thăm thiếu nữ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng thiếu nữ tựa như không nghe thấy, cũng không cử động, yên lặng như một pho tượng.

"Người phía trước mau tránh ra!"- Một nam tử áo đen ông tay áo tung bay, giục ngựa đến khiến đám người rối loạn.

Một đám người nghe vậy, bước chân di chuyển nhường ra một con đường. Từ trong đám người, ngựa phi qua mang theo một trận bụi đất tung bay.

Lúc này, mọi người phát hiện ra thiếu nữ ngã ngồì dưới đất vốn đang yên tĩnh như tượng điêu khắc đột nhiên nhảy lên như xác chết vùng dậy, sau đó như điên khùng lao ra khỏi đám người.

Thanh Linh nhận ra giọng nói của Hách Liên Dực, hắc y khoan thai cao quý, thân hình cao ngất nhưng trong mắt nàng đều hóa thành bản thủ hồi thú.

Nàng điên cuồng đuổi theo Hách Liên Dực, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng kẻ khiến nàng thống hận kia. Đụng vào hàng chục người qua lại cũng không quan tâm, người đi đường phát hiện ra người đụng mình nhưng bắt lại không được, tức giận mắng chửi người đó cũng không nghe thấy. Trong lúc nhất thời, cả con đường huyền náo đến gà bay chó sủa.

Cái gì mà Mạch Sương không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, chó má, nàng rõ ràng là bị Văn Thi Dung giết chết nhưng tên đầu xỏ hại nàng lại chính là Hách Liên Dực. Nếu như nàng không chết, Đại ca cũng sẽ không

trở về Hạ Thành, càng sẽ không bị loạn tên bắn chết. Tất cả đều là tại Hách Liên Dực.

Giờ phút này, Thanh Linh tràn ngập phần nộ, mất đi tỉnh táo. Trong đầu chỉ duy nhất có một ý niệm, đó chính là giết Hách Liên Dực. Báo thù rửa hận.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 5: Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt

"Này, người không muốn sống nữa sao??"- Một giọng nói giống như vịt đực kéo dài ra.

Thanh Linh cả người nóng rần lên, nàng còn chưa uống thuốc. Mới chạy không bao lâu, bước chân đã bắt đầu lảo đảo, đầu cực kì nhức, ánh mắt dần dần mơ hồ. Loạng choạng chạy vào khúc quanh thì đụng phải một chiếc xe ngựa, trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng liền ngất đi.

Chiếc xe trước mặt dùng hai con bạch mã để kéo, to lớn mà hoa lệ, màn xe có vài sợi bạc tua xoắn quần quýt dây dưa, trên mui xe còn có một viên dạ minh châu to bằng quả đấm. Mặc dù đẹp để quý giá nhưng lại không cho cảm giác tục tiểu phẩm, ngược lại còn khiến người khác nhận định nhân vật trong xe là một người phi phàm.

Phu xe A Thất nhìn thấy một màn đụng xe ngất xỉu của Thanh Linh, đang không biết phải xử lí thế nào thì một tiếng nói ôn nhuận thanh nhã từ trong xe truyền ra: "A Thất, sao không đi tiếp?"

Giọng nói nhàn nhã mà lười biếng, âm sắc tuyệt mỹ như giai điệu du dương của thần tiên.

"Công tử, có người đụng vào xe ngựa, đã hôn mê."

"Ồ, là ai??"- Giọng điệu nhàn nhạt như không thêm điểm xia tới.

A Thất định thần lại nhìn người té xỉu trên mặt đất, nói: "Là Nhị tiểu thư của phủ Uy Viễn Tướng Quân."

Người trong xe trầm ngâm.

"Hách Liên Dực."- Thanh Linh vốn đã ngất đang nằm dưới đất đột nhiên kêu lên tên của một người, giọng nói yếu ớt nhưng vẫn bị người trên xe nghe thấy.

Màn xe bị một bàn tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn vén lên, trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Trong xe, một nam tử vận bạch y đang chống tay, lười biếng nghiêng người dựa trên chần lông màu trắng. Tóc đen như mực so với nữ tử còn dài hơn rũ xuống chần lông, tán ra thành một đóa hắc liên. Mặt căng mịn như bạch ngọc, không chút tì vết, như nơi tập hợp hết tất cả tinh hoa tuyệt mỹ của trời đất. Cực kì thanh khiết, cực kì xinh đẹp, cực kì chói sáng, cũng cực kì thanh nhã. Tựa như thiên tiên cũng tựa như ma quỷ. Trên tà áo thanh quý thêu hoa văn tao lịch màu tím nhạt, vạt áo tuyết trắng trải rộng trên thảm lông. Khoan thai như mẫu đơn nhưng không mất đi thoát tục hay nhiễm chút bụi bặm nhân thế. Lộng lẫy như yêu ma dưới ánh trăng nhưng không mất đi tinh lệ của hoa lan.

Dung mạo trời sinh, chiếm hết phong lưu.

Phong thái lay chuyển cả nhân thế, hào hoa phong nhã che lấp vạn vật.

Chỉ cần một ánh mắt lười biếng cũng đủ làm kinh tâm đoạt hồn người, khuynh đảo chúng sinh.

Người đi ngang qua đường nhìn thấy dung mạo nam tử tuyệt mỹ như tranh vẽ như vậy, mặt tràn đầy kinh diễm, bước chân cũng ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

A Thất bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút không vui, kéo ra giọng nói như vẹt được nói: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa bao giờ thấy qua thiếu niên tuấn mỹ, xinh đẹp như hoa sao. Các người nhìn nữa liền thu tiền."

(Chú thích: anh này đang tưởng dân chúng nhìn mình.)

"Cắt"- Mọi người khinh bỉ.

"Hách Liên Dực."- Thanh Linh vô ý thức lẩm bẩm.

Bạch y nam tử quan sát Thanh Linh, đột nhiên, khóe môi mang theo nhiều ý tứ hàm xúc thoáng cong lên, con người thâm thúy sâu không thấy đáy cực nhanh lóe qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

Một đạo bạch quang từ trong xe bay ra, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ là cái gì thì Thanh Linh đang nằm dưới mặt đất đã biến mất không thấy đâu. Lại ngẩng đầu lên lần nữa, màn xe đã rũ xuống.

"A Thất, đi thôi!"- Một giọng nói làm say lòng người thản nhiên bay ra.

Bạch y nam tử thu hồi lại bạch gấm đang quấn ngang hông Thanh Linh, đem nàng để xuống vỉ hè.

Sắc mặt Thanh Linh trắng bệch đến dọa người, lông mày thon dài nhíu chặt, một tay dùng sức che ngực, bộ dáng hết sức thống khổ.

"Hách Liên Dực, người thật độc ác!"- Trong xe ngựa yên tĩnh rộng rãi hoa lệ khiến giọng nói nàng đặc biệt rõ ràng, mang theo tràn trề hận ý cùng phẫn nộ.

"Người hận Hách Liên Dực."- Bạch y nam tử khẳng định nói.

Mạch Sương là vị hôn thê duy nhất của Hách Liên Dực nhưng đã chết, thái tử bị phế, tiếp theo đến Mạch Chiêu Nam gặp chuyện không may. Sau

khi Định quốc Hầu phủ bị hủy diệt, Hách Liên Dực bắt đầu công khai lôi kéo phủ Tướng Quân. Bên ngoài, Hách Liên Dực trước hết đem chủ ý đánh vào hai vị song thân ngàn vàng bên trong phủ. Thời gian gần đây, hắn rất chịu khó chạy ngược chạy xuôi vào Tướng phủ. Nhưng mà, không biết vì sao lại trêu chọc trúng vị Diệp Nhị tiểu thư này, khiến nàng oán hận.

"Ca, không cần đi! Ca ca!"- Giọng nói nàng thê lương, có thể so sánh với tiếng oán than của chim đỗ quyên.

Hắn nhìn chân mày nàng vì bất an mà nhíu chặt, tay thuận tiện rót ly trà, động tác tiêu sái, lưu loát như mây bay nước chảy, ưu nhã đẹp như tranh vẽ. Dùng ngón tay trở thắm ướt chút nước trà, chuyển tới hàng lông mày đang nhíu chặt của nàng nhẹ nhàng dẫn ra. Lòng ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng hổi khiến hắn có chút nhíu mày. Nha đầu này thế nhưng sốt nghiêm trọng như thế.

Cảm giác mát mát thấm vào giữa lông mày giúp sắc mặt thống khổ của Thanh Linh giảm đi không ít. Mơ hồ mở mắt ra, trong sương mù nàng thấy một nam tử, bộ dáng nam tử kia giống như của đại ca, nàng vui mừng, lập tức ngồi dậy: "Ca ca, thì ra người không chết, ta cũng biết là ca ca sẽ không bỏ lại ta mà."

Bạch y nam tử kinh ngạc, các công tử của Diệp phủ đều còn sống, vậy sao Diệp Thanh Linh lại nói rằng ca ca của nàng đã chết??

Đầu nóng ran khiến Diệp Thanh Linh hồ đồ nhất thời kích động, nhào về phía nam tử.

Bỗng xe ngựa đột nhiên lắc lư mạnh mẽ, Thanh Linh lại vọt tới sức không hề nhỏ, mà bạch y nam tử lại không đề phòng. Hậu quả là sau khi đánh rơi ly trà, hắn tiếp tục bị nàng đụng ngã trên thảm lông.

Bị cánh môi mềm mại, ấm áp xẹt qua gò má, trong nháy mắt, toàn thân bạch y nam tử cứng lại. Mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về nữ nhân bỗng

bệnh lượn lờ bên mũi hăn. Hô hấp có chút loạn, tâm vốn bình tĩnh không gợn sóng lại sinh ra rung động. Cánh tay ngọc của nàng vòng qua bên hông, thân thể mềm mại của nữ tử dán chặt ở trên người hăn, cực kì vừa khít, giống như trời sinh đã là như thế. Nàng vịn vịn hai cái, hăn liền cảm thấy một cỗ cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân, thật kinh ngạc là hăn lại không chán ghét loại cảm giác này.

"Công tử, bên trong không sao chứ??"- Lúc này xe ngựa không may đi trúng một hố lớn nên lắc lư mạnh một tí, A Thất nghe được bên trong có động tĩnh, một tay ổn định xe ngựa, cúi người xuống, một tay vén rèm lên. Đúng lúc chứng kiến một màn công tử nhà mình bị nữ thân áp dưới thân. Khiếp sợ trừng to mắt, một lát sau cười lớn ra tiếng.

"Haha, Công tử cáo già quyến rũ mê người của chúng ta cũng có lúc bị nữ nhân đè dưới thân. Haha, lúc tuổi già khó giữ được trinh tiết nha, haha"

Ách, tuổi già khó giữ được trinh tiết? Hình như bộ dáng của mỹ nam Bạch y cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi.....

Bạch y nam tử không một chút xấu hổ, thong dong bình tĩnh kéo Thanh Linh từ trên người ra, nhưng Thanh Linh vừa bị kéo ra rất nhanh lại quần lên người nam tử. Bạch y nam tử bất đắc dĩ cười một tiếng, trực tiếp ôm nàng ngồi dậy.

"A, ta có thể một ngụm khí nói ra ba cái thành ngữ. Công tử, ta lại có tiến bộ. Có thể ban thưởng cho A Thất hay không??"

A Thất ngu ngốc không biết thành ngữ của chính mình vừa rồi có ý nghĩa gì, chỉ biết nhận được ánh mắt như cười mà không cười của Công tử nhà mình. Phát hiện ra có gì đó nguy hiểm, dự cảm đột nhiên chuyển xấu: "Hắc hắc, ta chỉ giỡn thôi!"

Nói xong liền vội vàng để màn xe xuống.

"Muốn thưởng phải không?? Tốt, vậy người đem những lời 'A Thất cáo già quyến rũ mê người về già khó giữ được trinh tiết' này sao chép một ngàn lần cũng tốt lắm."- Giọng nói nhu hòa thong dong, tựa như gió xuân tháng ba phất qua cành liễu.

A Thất lạnh rùng mình, vẻ mặt đau khổ khóc thét: "Công tử, có thể không chép không??"

Hắn ghét nhất là viết chữ.

"Người quá ồn, lại chép thêm một ngàn lần nữa."- Người trong xe thân nhiên nói.

Lại thêm một ngàn lần. A Thất bị hù dọa lập tức câm miệng.

Bạch y nam tử kéo người trong ngực ra. Thấy quần áo bị ướt một mảng lớn, hắn chán ghét nhíu mày.

Gò má Thanh Linh vẫn còn dính nước mắt, ngẩng đầu, trong sương mù phát hiện gương mặt này không phải của Đại ca mà là..... Hách Liên Dực.

Thì ra là Hách Liên Dực!

Khuôn mặt nhỏ đằm đằm đáng yêu đột nhiên biến thành ngoan lệ. Trong lòng phần nộ không ngừng kêu gào, tay không chút lưu tình dùng lực quăng vào mặt bạch y nam tử một cái tát.

Da thịt tuyết trắng của nam tử lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ rệt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 6: Ai Cắn Nàng ?

"Diệp Thanh Linh!" Bạch y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ngồi ở vị trí cao, thân phận tôn quý, chưa từng bị người nào tát qua. Nữ nhân này thật đáng chết.

Người không dễ dàng tức giận trước mặt người khác như hắn bây giờ khuôn mặt lại thâm trầm, phẫn nộ. Hắn cầm chặt cái tay Thanh Linh vừa tát hắn, móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Cổ tay bị người nắm đau, nàng cố gắng dùng sức thoát ra, nhưng càng dùng sức, người nắm cổ tay nàng lực đạo càng mạnh. Mạnh đến mức sắp bóp đứt luôn cổ tay nàng.

"Tên khốn kiếp, buông ra!" Nàng cúi đầu dùng tay gỡ tay hắn ra.

Vô duyên vô cớ bị tát một bạt tay, bây giờ còn bị mắng thành khốn kiếp. Sắc mặt bạch y nam tử quả thật khó coi đến cực điểm.

"A...." Trong nháy mắt, cổ tay đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp cùng một chút đau đớn. Bạch y nam tử phát hiện, nha đầu kia sau khi cạy không ra tay của hắn liền dùng miệng cắn.

Con mắt hắn âm trầm, lóe qua u quang. Dùng tay kia bóp cổ nàng, nàng bị khó thở, ngoan ngoãn thả lỏng miệng đang cắn ở cổ tay hắn ra.

"Diệp Thanh Linh, nhìn cho rõ ta là ai!" Bạch y nam tử lạnh lùng nói nhưng chưa tới một phút, hắn lại bị chọc tức đến xem học máu, bởi vì..... nàng thể nhưng lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Hừ, ngắt đi thật đúng lúc!

Nhìn chăm chăm dấu răng rõ nét trên cổ tay, khuôn mặt tuyệt mỹ từ trước đến nay không hề lộ ra hỉ nộ, nhưng giờ phút này đầy mây đen bao phủ, mạnh liệt tức giận. Nhìn chăm chăm khuôn mặt căng mịn, diễm đam đáng yêu vẫn còn dính nước mắt kia. Ánh mắt lại tiếp tục dời xuống cái cổ thon dài trắng nõn dưới khuôn mặt nhỏ nhắn. Trong con người đen sẫm sâu không thấy đáy lộ ra một cổ hơi thở nguy hiểm.

Hắn liền cúi đầu mở miệng, hung hăng cắn lên cổ nàng, da thịt non mịn, trơn mượt. Giống như đang thưởng thức một món mỹ vị, người nào đó không chút khách khí nhắm nháp, cho đến khi có mùi máu tươi tràn lan trong khoang miệng mới thỏa mãn njar ra.

"Nữ nhân, đây là người tự tìm." Cầm lấy khăn lụa lau đi máu bên khóe miệng sau đó ném qua một bên.

Nhìn dấu răng trên cổ Thanh Linh rỉ ra máu, sắc mặt nam tử có chút hòa hoãn, rất nhanh hắn đã khôi phục lại bộ dáng nước chảy mây trôi trong dĩ vãng.

"Đến y quán gần nhất!" Giọng nói nhàn nhạt phân phó A Thất.

"Công tử, người khó chịu chỗ nào sao??" A Thất lo lắng vén rèm xe lên, rất nhanh hắn liền phát hiện Công tử có điểm bất thường.

"Công tử, mặt người sao lại có dấu năm ngón tay vậy?? Khuôn mặt đã trắng như phấn, bây giờ lại thêm màu sắc cái dấu tay, quả nhiên chính là mặt phấn má đào nha."

Khóe môi bạch y nam tử cười nhẹ nhưng đáy mắt lại không chứa một chút ý cười nào. Quanh thân hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người ta có loại cảm giác bị áp bách.

A Thất đáy lòng kêu rên: Xong rồi, Công tử cười thành như vậy, trong lòng nhất định là đang cực kì tức giận.

"Công tử, thật ra ta cũng không thích phấn má đào!" Bạch y nam tử cười nhẹ xinh đẹp, A Thất không dám nhìn nữa, vội vàng để rèm xuống.

Bạch y nam tử ngăn cản hàng động để rèm xe xuống của A Thất, lệnh cho A Thất đem người sau lưng (Thanh Linh) đến y quán, sau khi trở về chép hai ngàn lần. (Thành ngữ quy tắc chung.)

Lúc Thanh Linh tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở một nơi xa lạ, mơ hồ còn nghĩ được một cỗ mùi thuốc.

Trên cổ có chút đau nhói, nàng cầm gương đồng ở trên bàn lên soi mới nhìn thấy một dấu răng nhàn nhạt ở cần cổ.

Mặt trong nháy mắt đỏ lên, là tên đăng đồ tử nào cắn cổ nàng??

Chỉ nhớ là nàng đụng vào một chiếc xe ngựa, sau đó thấy một bạch y nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ. Rồi tiếp theo xảy ra chuyện gì nữa thì nàng cũng không nhớ, không có ấn tượng.

Cửa phòng bị người mở ra, bước vào là một nữ tử trẻ tuổi mắt ngọc mây ngài, trên tay bưng theo chén dược, mi cong dập dờn như cánh bướm, trên mặt lại mang theo ưu thương, một thân quần áo thanh đạm nổi bật khí chất thanh lệ thoát tục.

Thanh Linh nhìn rõ người đến, khó tin khẽ kêu lên: "Hoán Hoán".

Hoán Hoán vốn tên là Hoán Y, là nữ tử mà đại ca thích và đồng thời cũng là bằng hữu tốt ở kiếp trước của nàng.

Hoán Y ngẩn ra, đột nhiên ngẩn đầu. Trên đời này, người có thể kêu Hoán Y nàng như vậy, ngoại trừ Mạch Chiêu Nam ra thì chính là Mạch Sương. Nhưng, hai huynh muội bọn họ đều đã chết thảm. Vậy thì nữ tử trước mắt này là ai?? Chẳng lẽ là Mạch Sương?? Nàng biết rõ, Mạch Sương ngoài y thuật tinh xảo ra, còn có thuật dịch dung cũng học rất khá. Rất có khả năng người tự sát sau núi Tướng Quốc Tự hôm đó không phải là Mạch Sương, mà là một người khác. Nghĩ như thế, vậy là Mạch Sương có thể sống, nàng chưa chết.

"Sương nhi, là người sao??" Hoán Y dè dặt hỏi thăm.

Thanh Linh cười nhẹ: "Hoán Hoán, bánh hoa quế đậu đỏ của người cần phải thêm đậu đỏ nhiều hơn một chút."

Hoán Y nghe vậy vui mừng đến phát khóc, người này là Mạch Sương không thể nghi ngờ, chỉ có Mạch Sương mới nói bánh hoa quế nàng làm cần thêm nhiều đậu đỏ.

Thanh Linh ở chỗ Hoán Y ngây người hơn hai canh giờ, biết được mình bị sốt nên hôn mê, sau đó có một người thiếu niên công nàng đến y quán, để lại rất nhiều bạc rồi mới rời đi. Rất khéo, y quán này lại là do Hoán Y mở. Hoán Y biết rõ nàng học thuật dịch dung nên bây giờ đang chắc chắn mặt nàng là hóa trang. Thanh Linh không giải thích nhiều cũng liền chấp nhận.

Lúc Thanh Linh rời khỏi y quán của Hoán Y lấy đi không ít dược, còn mượn chút ít tiền bạc chỗ nàng. Sau khi vừa vào tới bên trong phủ, nàng liền vọt vào phòng thuốc đem dược đi nấu cho Hương Thảo.

Phòng thuốc bên trong phủ là nơi dùng để nấu dược. Lúc này bên trong không có người nào, Thanh Linh trực tiếp đem dược bỏ vào bình

thuốc, thêm nước, bắt đầu nhóm lửa.

Kiếp trước, nàng tuy là thiên kim Đại tiểu thư nhưng cũng từng trà trộn vào quân doanh của Đại ca làm quân y, loại chuyện nấu thuốc này cũng thường làm. Bởi vậy bây giờ sắc dược nấu thuốc cũng thuận buồm xuôi gió.

Thanh Linh nhìn bên trong gian phòng, ngoài ngọn lửa bập bùng và nàng ra, lại thêm một người nữa tiến vào.

"Nhị tiểu thư" Hương Lan thấy Thanh Linh cũng ở trong phòng thuốc, mặt có chút kinh ngạc, khẩu khí cứng ngắc hô lên nhưng tuyệt nhiên không có hành lễ. Bất quá, Thanh Linh nàng cũng không quá để ý đến các loại nghi thức xã giao này.

Hương Lan tiến lên xếp dược ra rõ ràng. Động tác nhanh nhẹn đã chuẩn bị xong tám cái bình thuốc.

"Hương Lan, dược này nấu cho Đại tiểu thư sao??" Hương Lan là người trong viện Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh phân tích mấy phân thuốc kia, đó đều là những dược liệu trân quý để dưỡng nhan, nên theo bản năng suy đoán ra đó là nấu cho Diệp Thanh Ngọc.

"Không sai, đây là Thiên Tiên thang nấu cho Đại tiểu thư." Hương Lan ngạo mạn trả lời.

Thiên Tiên thang?? Là loại thang lần trước lúc Hương Thảo đi nấu thuốc cho nàng không cẩn thận làm đổ đi. Bởi vì cái Thiên Tiên thang này mà Hương Thảo bị Diệp Thanh Ngọc sai người độc ác đánh cho một trận. Nhớ đến đây, trong mắt Thanh Linh lóe qua một tia lạnh.

"Nhị tiểu thư, người nhường ta chỗ nấu thuốc kia một chút" Khẩu khí như hết sức đương nhiên.

Trước tiên, tám loại dược trong Thiên Tiên thang phải được nấu riêng trong tám hộp, cuối cùng mới đem tám hộp thang đó hầm thành một chén. Mà trong phòng dược chỉ có tám lò nhỏ đun thuốc, Thanh Linh đang dùng một cái, bảy cái lò còn lại tất nhiên không đủ dùng.

Thanh Linh trong lòng không vui nhưng khẩu khí vẫn thản nhiên nói: "Thuốc của ta nấu sắp xong rồi, người đợi thêm chút nữa là được."

Nước thuốc đã bắt đầu sôi trào, hơi nước nhẹ nhẹ bay lên dưới cằm nàng. Khiến nàng như xuất hiện phía sau màn mây mù, tựa như tiên tựa như tinh linh.

"Không được! Nếu chờ thêm chút nữa sẽ qua canh giờ Đại tiểu thư dùng thang. Đại tiểu thư nổi giận, nô tỳ gánh không nổi." Hương Lan nói xong, trực tiếp đưa tay lấy ra bình thuốc đang sôi trào trên lò.

"Làm càn" Thanh Linh đột nhiên nghiêm nghị quát lên dọa Hương Lan sợ bản người lên, thiếu chút nữa đã làm đổ bình thuốc cầm trên tay.

"Ở trước mặt bản Tiểu thư khi nào tới phiên người khoa tay múa chân?? Mau đem thuốc của ta để lại chỗ cũ." Nguyên chủ cỗ thân thể này nhất định là bị mẹ con Lâm thị áp chế quá nhiều, nên ngay cả mấy thứ nha đầu bên người các nàng cũng không đem đường đường là Diệp Nhị tiểu thư để vào mắt. Quá khứ là thứ đã qua, Diệp Nhị tiểu thư của hiện tại quyết sẽ không để cho người khác khi dễ nữa.

Thanh Linh nhìn chăm chăm Hương Lan, khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt mênh mông.

Giết gà dọa khỉ, quyết định sẽ bắt đầu từ người.

Tuy Hương Lan bị khí thế bén nhọn chưa bao giờ xuất hiện của nàng dọa sợ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Nhị tiểu thư ở trong phủ không có địa vị gì, nàng có gì phải sợ?? Nàng cố tình như không nghe lời

Thanh Linh nói, tiếp tục đem bình thuốc để ra chỗ khác, không đặt lại vị trí cũ.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp tiến lên tát Hương Lan một bạt tay.

"Nhị tiểu thư người lại dám đánh ta? ta chính là người trong viện Đại tiểu thư." Hương Lan giận dữ nói, giơ tay lên muốn đánh trả nhưng đáng tiếc lại bị Thanh Linh bắt được cổ tay.

"Bản Tiểu thư đúng là đang đánh người." Nói xong lại tán thêm một cái, hai bên mặt Hương Lan bị đánh đến đau rát, cơ thể bắt đầu co rúm lại, nước mắt lưng tròng chảy xuống, khóc lớn thành tiếng. Nhìn cực kì thảm. Nàng chưa bao giờ thấy qua Nhị tiểu thư hung dữ như thế.

"Đại tiểu thư chẳng lẽ không có dạy người trong phủ ai là chủ tử, ai là nô tỳ sao?? Xem ra là Đại tiểu thư đã quên dạy, nếu không người sẽ không ở trước mặt bốn Tiểu thư làm càn. Hôm nay ta sẽ thay Đại tỷ dạy cho người biết chủ là ai, tớ là ai. Ngừa sau này từ phủ Tướng Quân truyền ra ác nô thâm độc dám gièm pha chủ tử."

'Chát' một tiếng, lại một tát rơi xuống.

Cửa lớn phòng được có người lén lút thò một cái đầu vào thăm dò, rất nhanh liền biến mất. Thanh Linh nhếch môi cười, nếu nàng nhớ không lầm, người ở ngoài cửa vừa rồi chính là nha hoàn bên cạnh Diệp Thanh Ngọc. Người nọ thấy nàng đánh Hương Lan, lúc này chắc chắn đang tìm Diệp Thanh Ngọc báo tin.

Quả nhiên, người nọ đi không bao lâu, Diệp Thanh Ngọc trang dung xinh đẹp đã tới.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 7: Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục

"Diệp Thanh Linh, người dựa vào cái gì đánh người của ta?" Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Diệp Thanh Linh tức giận quát.

Hương Lan vừa nhìn thấy cứu tinh đến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, liền nhào tới bên cạnh Diệp Thanh Ngọc khóc sụt sùi.

"Đại tỳ, ta chịu khó nấu được nhưng Hương Lan chỉ là một cái nô tỳ nho nhỏ lại dám lấy đi được của ta. Dù nói thế nào thì ta cũng là thiên kim của phủ Tướng Quân, cho dù bị bỏ rơi ở đây, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật ta là nữ nhi của phụ thân cùng Đông Lăng Công chúa. Dù ta không được phụ thân sủng ái nhưng vẫn là Nhị tiểu thư trong phủ, cũng là một vị chủ tử. Đại tỳ người nói một chút, trong phủ Tướng Quân khi nào thì cho phép một kẻ nô tỳ giẫm lên đầu chủ tử??" Thanh Linh cười nhẹ nói.

"Nô tỳ chính là nô tỳ, sao có thể giẫm lên đầu chủ tử. Tiện tỳ này không ngờ lại không hiểu chuyện như vậy, nên muội muội dạy dỗ nàng là phải." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói, tức giận trên mặt bị dáng tươi cười thay thế. Mặt thay đổi rất nhanh, chỉ là bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Hương Lan đứng một bên bị sự thay đổi Diệp Thanh Ngọc dọa sợ. Trong dĩ vãng, nếu gặp tình huống này, Đại tiểu thư không phải sẽ tiến lên ném hai cái bạt tay vào mặt Nhị tiểu thư sao??

"Hương Lan, mau đem dược của Nhị tiểu thư để lại chỗ cũ, đồng thời cũng đem dược đó nấu thật tốt. Sau đó cầu xin Nhị tiểu thư tha thứ."

Hương Lan sững sờ nhìn Đại tiểu thư, chợt thấy Đại tiểu thư dùng mắt ra hiệu, động tác tay vuốt vuốt tóc ở trước ngực đã cố ý ám chỉ nàng. Trong nháy mắt Hương Lan đã hiểu, Đại tiểu thư quả nhiên vẫn là Đại tiểu thư. Mới vừa rồi Đại tiểu thư tỏ ra yếu thế hơn, chẳng qua là muốn Nhị tiểu thư giảm bớt đề phòng trong lòng.

"Nói như thế nào thì Nhị tiểu thư cũng là thiên kim phủ Tướng Quân, loại việc nấu thuốc này vẫn nên để Hương Lan làm là tốt nhất." Diệp Thanh Ngọc dịu dàng cười nhẹ nói, bộ dáng hết sức thân thiết

Trong lòng Thanh Linh khinh thường hừ nhẹ, gọi Hương Lan nấu thuốc cho nàng thì Hương Thảo còn có thể sống đến ngày mai sao?? Nàng vẫn chưa có quên ánh mắt hung ác hận không thể lập tức giết nàng của Diệp Thanh Ngọc hôm qua từ dưới nước đi lên đâu. Cho nên bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bỗng dưng thay đổi thành người dễ nói chuyện như vậy, nàng càng không tin trong chuyện này không có mồi ả.

Hương Lan đi đến sau lưng Thanh Linh, cầm lấy bình thuốc vừa rồi. Nước bên trong còn rất nóng, nóng đến mức hơi nước vẫn còn hừng hực bay lên trên. Hương Lan bưng lên, nhẹ nhàng mở nắp ra, chuẩn bị giội nó vào sau lưng Thanh Linh.

Toàn bộ thuốc nóng này nếu đều giội hết lên người Thanh Linh, ít nhất cũng bị lột da.

Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia sáng quý dị, vui vẻ trên mặt ngày càng sâu.

Hương Lan đem miệng nôi nhắm ngay Thanh Linh, nhưng còn chưa kịp giội xuống, Thanh Linh đột nhiên xoay người, bắn một đồng tiền về

phía bình thuốc trong tay Hương Hoa, động tác nhanh như chớp, không ai phát hiện được.

Đúng như dự tính của Thanh Linh, bình thuốc trong tay Hương Lan vỡ tan tành, đồng tiền trộn lẫn trong thuốc, không một người nhìn thấy. Thoáng chốc, nước thuốc nóng hổi toàn bộ đều đổ xuống trên người Hương Lan. Nàng bị phỏng, theo bản năng dậm chân. Vô ý trượt chân, liền đập trúng mảnh vỡ của nồi thuốc, đau đến khóc thét.

Diệp Thanh Ngọc tức giận như sắp nổ tung, thầm mắng Hương Lan ngu xuẩn, tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó trầm giọng phân phó: "Người đến, đem Hương Lan đưa đi."

"Chao ôi, dượng của ta, thật đáng tiếc." Thanh Linh ngồi xổm người xuống, một bộ dáng tiếc hận cầm lên một nắm thảo dược. Ngầm đem miếng đồng tiền kia thu hồi lại.

"Hương Đậu, đem Thiên Tiên thang của bốn Tiểu thư nấu lại, sau đó thay Nhị tiểu thư nấu phần dượng khác." Diệp Thanh Ngọc phân phó xong, cùng Thanh Linh nói thêm vài câu khách sáo liền rời đi.

Hương Đậu là muội muội của Hương Lan, khuôn mặt hai tỷ muội lớn lên có chút giống nhau.

Thanh Linh đương nhiên sẽ không an tâm để Hương Đậu tự tại nấu thuốc giúp nàng. Hương Đậu cũng là một nha đầu không an phận, nàng còn muốn nhân lúc Hương Linh không để ý bỏ thêm đồ vào, nhưng Thanh Linh từ đầu đến cuối đều cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng ta không thực hiện được mưu đồ.

Thanh Linh bưng dượng ra cửa, nhếch môi, muốn thêm đồ vào trong thuốc của bốn cô nương, người không có cửa đâu. Người muốn nấu Thiên Tiên thang phải không?? Hắc hắc, lúc này bốn cô nương liền khiến Thiên Tiên thang của người hằm thành Địa Ngục thang.

Đêm nay, trong sân của Thanh Lạc viện vốn yên tĩnh lại bị tiếng thét chói tai, mắng chửi của người nào đó làm náo nhiệt hẳn lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu nhân bỉ ổi, mau cút ra đây cho ta."

Người còn chưa đi đến cửa sân, tiếng chửi bậy của người đàn bà chanh chua ngược lại đã truyền đi khắp cái tiểu viện cũ rách này. Thanh Linh không thể không từ ổ chăn ấm áp dễ chịu đứng lên, mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra cửa phòng ngáp một cái. Hừ, quấy nhiễu giấc mơ đẹp của người ta, thật đáng ghét nha!

"Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư làm sao vậy??" Hương Thảo mặt mũi vẫn bầm dập như cũ hỏi.

Còn chưa nghe thấy Thanh Linh trả lời đã nghe 'Ầm' một tiếng. Cửa nhỏ cũ rách vốn đã lung lay sắp đổ, bởi vì một cước của Diệp Thanh Ngọc mà bị đá văng. Chỉ thấy Diệp Thanh Ngọc mang khăn che đi mặt, hung ác như lệ quỷ xông tới.

"Đem tiểu tiện nhân bỉ ổi kia hung hăng đánh chết cho ta"

Thị nữ Diệp Thanh Ngọc mang đến nghe được phân phó của nàng, lập tức tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh mặt không sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, tia laser trong mắt to linh động di chuyển: "Đại tỷ, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại vừa vào đã muốn động thủ?"

"Là người hạ độc dược vào Thiên Tiên thang của ta, người chính là tiểu tiện nhân ác độc. Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ người thật tốt."

Nàng đúng là hạ độc dược trong canh nhưng trên mặt không có thừa nhận, ngược lại tỏ ra bộ dáng khó hiểu cùng ủy khuất: "Đại tỷ, người oan uổng cho ta. Ta thật sự không có làm!"

Diệp Thanh Ngọc mặt che lụa trắng, xem ra là độc đã phát a.

"Lười cùng người nói nhảm, tất cả đều tiến lên đánh nàng cho ta."
Diệp Thanh Ngọc lạnh giọng phân phó đám nha hoàn bên người.

"Dừng tay" Một giọng nói có chút khàn khàn truyền đến, mọi người
rối rít nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

Bọn nha hoàn tiến lên định đánh Thanh Linh thấy rõ người đến, liền
do dự.

Từ cửa tiến vào là một nam tử nho nhã trẻ tuổi, theo phía sau hắn là
hai gã sai vặt.

Nam tử trời sinh cực đẹp, nhưng lại gầy yếu, khuôn mặt trắng bạch có
bệnh, khoác áo choàng viền lông tơ bên ngoài. Hắn dừng chân, tóc tung
bay, áo choàng phấp phới. Thoải mái phong lưu, phảng phất như từ cõi ảo
mộng mà đến.

Lúc hắn nhìn Thanh Linh, ánh mắt lại cực kì ôn nhu. Khí tức trên thân
hắn yên tĩnh, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

"Nhị ca, chuyện của chúng ta người không nên xen vào" Diệp Thanh
Ngọc lạnh lùng nói, lại hướng thị nữ giận dữ quát: "Các người đứng ngây
ra đó làm gì. Còn không mau động thủ!"

"Khụ khụ..... Đều lui xuống cho ta..... khụ khụ" Nhị công tử cũng nổi
giận, lớn tiếng ho khan, giọng nói không chỉ lớn mà còn mang theo một uy
thế bức người.

Thanh Linh âm thầm quan sát nam tử kia, thì ra đây là Nhị công tử
Diệp Đàm của phủ Tướng Quân, ca ca cùng một nương với nàng. Nhìn sắc
mặt của hắn đã biết, hắn xác thật như tin đồn bên ngoài, bệnh không nhẹ.

Bọn thị nữ người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn còn đang do dự, Nhị Công tử là thân tử của Công chúa Đông Lăng quá cố, là con trai trưởng danh chính ngôn thuận của phủ Tướng Quân, so với Đại Công tử, thân phận Nhị Công tử tôn quý hơn nhiều. Không chừng một ngày kia khi Nhị công tử hết bệnh, lại thành chủ nhân của Tướng phủ, cho nên hiện tại đặc tội với hắn thật không tốt.

Nhìn bọn thị nữ không chịu động thủ, Diệp Thanh Ngọc tức giận: "Các người không dám ra tay, ta đây tự mình động thủ."

"Khụ khụ.... Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Không nên động thủ, trước tiên nói rõ ràng một chút." Diệp Đàm ngăn trước người Diệp Thanh Ngọc.

"Không thể nào, người tránh ra cho ta!" Diệp Thanh Ngọc đẩy Diệp Đàm đang ngăn trở ở trước mặt ra.

Diệp Đàm rất dễ dàng bị nàng đẩy ngã, ngoài ý muốn té trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lớn tiếng ho khan, đồng thời miệng còn hộc ra ngụm máu, máu nhiễm cả trên bạch y, màu đỏ thẫm nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Thanh Ngọc thấy Diệp Đàm té trên mặt đất, tức giận nhanh chóng hóa thành sợ hãi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 8: Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương

Diệp Đàm phát bệnh, gã sai vặt sau lưng hẳn thấy tình huống không ổn, rất nhanh đã chạy đi tìm đại phu.

Thanh Linh cùng một tên sai vặt khác đỡ Diệp Đàm dậy, nàng nhân cơ hội lén chẩn mạch, ngạc nhiên phát hiện hẳn thật sự không phải bệnh nặng, mà là trúng cổ độc, về phần là cổ độc gì, trong nhất thời Thanh Linh cũng không nhận ra. Cổ trùng trong cơ thể hẳn, đại phu bình thường chẩn không ra, lúc phát tác cũng khiến họ tìm không ra tên chứng bệnh. Khó trách Diệp Đàm đã bị bệnh lâu như vậy cũng không thấy khá lên, thì ra là bị người cố ý hạ cổ độc.

Thanh Linh nhìn ra, đã trở thế này, Diệp Đàm còn kéo thân thể bệnh nguy kịch đến sân nhỏ của nàng, nhất định là hẳn nghe được tin tức Diệp Thanh Ngọc đến tìm nàng gây phiền toái, mới bất chấp thân thể của mình đến đây, chính là vì muốn che chở cho muội muội cùng nương sinh này. Nhìn hẳn bảo vệ mình, tự dưng có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Thật ra, dù Diệp Thanh Ngọc mang người đến cũng không thể làm gì nàng. Nhưng nàng vẫn thấy cảm kích Diệp Đàm đã đứng ra bảo vệ mình.

Nhìn hẳn, nàng không khỏi nhớ đến Đại ca kiếp trước, Đại ca cũng đối với nàng tìm mọi cách sủng ái.

Trong lòng âm thầm quyết định, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người ca ca này.

"Là Nhị ca bệnh phát nên học máu, không liên quan gì tới ta." Diệp Thanh Ngọc máu lạnh nói, xoay người rời đi, đi được hai bước lại quay đầu hung dữ trừng mắt Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, xem như số người gặp may."

Hôm nào lại tìm tiểu tiện nhân kia tính sổ, nàng thật sự sợ bộ dáng Diệp Đàm run rẩy học máu, không đành lòng nhìn lại, mau rời đi thì tốt hơn.

"Đợi chút" Lúc này Diệp Đàm đã ngừng run rẩy, suy yếu gọi lại Diệp Thanh Ngọc: "Người trước tiên phải nói chuyện rõ ràng."

"Nhị ca, người hô hấp không thông, trước tiên đừng nên nói chuyện" Thanh Linh khuyên nhủ.

Diệp Đàm suy yếu cười với nàng một tiếng: "Nhị ca không sao"

Diệp Thanh Ngọc không để ý tới Diệp Đàm, đi thẳng, nhưng Diệp Thanh Ngọc còn chưa bước ra khỏi cửa, Lâm thị vừa vặn đi vào sân nhỏ. Lâm thị vẫn như cũ đầu đầy châu ngọc, một thân hoa phục, cao quý không thể với tới.

Thanh Linh chỉ quét mắt nhìn Lâm thị một cái, ánh mắt lại tiếp tục đặt trên người Diệp Đàm.

Đêm nay, sân nhỏ của nàng thật đúng là náo nhiệt.

Lâm thị cũng nhận được tin tức Diệp Thanh Ngọc dẫn người đến chỗ Thanh Linh, nàng lo lắng Thanh Ngọc sẽ nháo ra chuyện lớn gì, để lại hậu quả không tốt, mới chạy đến nhìn một chút. Vừa vào cửa đã thấy tình huống thân thể của Diệp Đàm, liền sai người đưa hắn trở lại viện mình. Không ngờ hắn sống chết không chịu đi, nhất định muốn biết lí do Diệp Thanh Ngọc đến đây nháo. Diệp Đàm như đoán chắc Lâm thị là người sĩ

diện, lấy thân uy hiếp Lâm thị, nếu Diệp Thanh Ngọc hôm nay không nói rõ lí do vì sao đến đây nháo, hẳn sẽ một đầu đâm vào tường chết.

Lâm thị không muốn ngày mai phủ Tướng Quân truyền ra lời đồn đãi kể mẫu bức tử con trai ốm yếu, bất đắc dĩ, đành phải cho đại phu chạy tới chỗ Diệp Đàm thi châm, giảm bớt đau nhức bệnh của hẳn, cũng bảo Diệp Thanh Ngọc đem sự tình một lần kể ra hết.

"Các người đều muốn ta nói ra hết. Tốt! Ta nói" Lúc này Diệp Thanh Ngọc đột nhiên giật xuống mạng che mặt của mình.

Sau khi mọi người ở đây thấy rõ gương mặt nàng, nháy mắt hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn ướm át thường ngày của Diệp Thanh Ngọc biến thành miệng lập xướng vừa đỏ vừa xưng. Xung quanh môi còn nổi lên chẳng chịt vết ố vàng rậm rạp. Nhìn rất đáng sợ! Gió nhẹ thổi qua, trên người mơ hồ còn ngửi được một cỗ mùi thúi nhàn nhạt. Nữ tử vừa nhìn đã khiến người ta gặp ác mộng trước mặt này thật sự là vị Đại tể trong thường ngày xinh đẹp, không nhiễm khói lửa nhân gian sao?? Thanh Linh có chút nghi ngờ.

Lâm thị nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhi cũng bị dọa sợ hết hồn, sau đó rất nhanh cầm mạng che mặt đeo lại cho Diệp Thanh Ngọc. Trong lòng không khỏi bức bối Diệp Thanh Ngọc lỗ mãng, thế nhưng lại tháo mạng che mặt xuống trước mặt nhiều người như vậy, vạn nhất chuyện Đại tể thư phủ Tướng Quân bị hủy dung truyền ra ngoài thì làm sao, đến lúc đó ai còn dám lấy nàng??

Diệp Thanh Ngọc vừa khóc sụt sùi vừa thuận tiện thêm dầu thêm mỡ vào. Sau khi nghe xong, Lâm thị mở miệng khiển trách Thanh Linh: "Thanh Linh, người còn nhỏ tuổi, lòng dạ sao đã độc ác như vậy, thế nhưng lại bỏ thuốc vào súp của Thanh Ngọc. Mưu hại thân tử của mình...."

"Mẫu thân, ngài nói lời này cần phải có bằng chứng rõ ràng. Tội danh hạ độc mưu hại thân tử ta đảm đương không nổi" Thanh Linh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị.

"Bên trong phòng thuốc chỉ có người và Hương Đậu, Hương Đậu nàng khôn có can đảm hại ta, trừ người ra, còn ai vào đây dám hạ độc ta" Diệp Thanh Ngọc thở phì phì nói. Lúc nấu Thiên Tiên thang kia, nhất định là tiểu iện nhân Diệp Thanh Linh kia hạ độc, đem miệng nàng biến thành hình dạng xấu xí như vậy. Nàng lạnh lẽo thảnh thơi nhiều đại phu đến xem cũng đều vô dụng.

"Đại tỷ, vẫn là câu nói kia, mọi việc đều phải có bằng chứng rõ ràng, người chỉ hoài nghi ta, chẳng lẽ Hương Đậu thì không đáng hoài nghi sao??" Là ta hạ độc vào Thiên Tiên thang thì như thế nào, ta chính là muốn độc người.

"Linh Nhi nói có lý, khụ khụ, muốn nói chuyện gì cũng cần có bằng chứng rõ ràng" Mặt Diệp Đàm dưới ngọn đèn vàng càng trắng bệch như, trắng đến khiến lòng người tan vỡ, vì bảo vệ muội muội, hấn gắt gao cố gắng chống đỡ đứng đây, cố chấp đến làm đau lòng người.

"Đại tỷ không có bằng chứng đã định loạn tội ta, truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ngoài chê cười Đại tỷ cố tình gây sự, ra đòn hiểm với muội muội. Chuyện này đối với danh tiếng Đại tỷ cũng không được tốt lắm đi??" Thanh Linh ung dung nói.

Hai mẹ con Lâm thị tức giận đến xám mặt, ghen đến nội thương, Diệp Thanh Ngọc bắt đầu tìm kiếm không ra chứng cứ xác thật Thanh Linh hạ độc.

"Người đến, đem chỗ Nhị tiểu thư toàn bộ lục soát cho ta" Diệp Thanh Ngọc không còn cách nào khác, chỉ có thể lục soát chỗ Thanh Linh còn có thể tìm ra một ít độc dược sót lại hay không.

"Đợi chút"

"Như thế nào, người sợ sao?? Sợ ta tìm thấy độc dược trong phòng người??" Thấy Diệp Thanh Linh lên tiếng ngăn cản, trong lòng Diệp Thanh Ngọc càng xác định chỗ Thanh Linh có giấu độc dược. Nàng như bắt được trùng điểm chết của Thanh Linh, có chút đắc ý.

"Đúng, ta thật sợ! Sợ người của Đại tể thừa cơ hội bỏ độc dược vào phòng ta, sau đó lại gọi cái gì là chứng cứ" Thanh Linh nói sợ nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh nhạt.

"Người..." Diệp Thanh Ngọc tức giận đến nghẹn.

Cuối cùng, Lâm thị phải phái người của mình đi lục soát gian phòng của Thanh Linh và Hương Đậu.

Chỗ Thanh Linh không tìm ra cái gì khả nghi, ngược lại, trong phòng Hương Đậu lại tìm thấy được một bao bột thuốc đáng nghi.

Thanh Linh đã sớm đoán được Diệp Thanh Ngọc sau khi bị hủy dung chắc chắn sẽ đến tính toán trên đầu nàng. Cho nên nàng trước đã đem một bao độc dược giấu vào phòng Hương Đậu, không nghĩ đến bây giờ đã phát huy công dụng.

Diệp Thanh Ngọc hồ nghi đem bột thuốc rót vào trong miệng Hương Đậu, không bao lâu, miệng Hương Đậu cũng xưng thành lập xướng.

"Đại tể thừa tha mạng, không phải là ta, thật không phải là ta, ta không có lí do hại ngài a....." Hương Đậu than thở khóc lóc, khổ sở quỳ gối trước mặt Diệp Thanh Ngọc cầu xin tha thứ.

Diệp Thanh Ngọc không hề bị lay động, hung hăng đá một cước lên người Hương Đậu: "Tiện tỳ, chứng cứ đã bày ra trước mặt còn dám ngụy

biện. Đáng chết!" Nói xong, dưới chân điên cuồng đá Hương Đậu, đem tức giận vì bị hủy dung toàn bộ xả lên người Hương Đậu.

Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đánh Hương Đậu đến đầu rơi máu chảy, trong lòng có chút gợn sóng. Nếu không phải Hương Đậu ở trước mặt nàng có ý đồ hạ được, nàng cũng sẽ không vu oan hãm hại nàng ta.

Nàng, cho đến bây giờ đều không phải là một người tốt.

Sự tình đã có kết quả. Diệp Thanh Ngọc, Lâm thị, Nhị ca lần lượt rời đi.

Trước khi đi, Lâm thị nhìn thoáng qua Thanh Linh, mang chút ý tứ sâu xa, khiến cho Thanh Linh khó hiểu cảm thấy một chút bất an.

THỪA TƯỞNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 9: Nữ Nhân Đây Là Thổ Phi Sao??

Trên đường phố hối hả, tiếng rao hàng liên tục vang lên.

Ngày mai là hội Hoa Đăng mỗi năm một lần ở Nam Hạ quốc, không ít thương nhân ríu rít bày ra các loại hoa đăng kiểu dáng xinh đẹp, màu sắc đa dạng hấp dẫn khách hàng. Thừa dịp này để thu một khoản lợi nhuận lớn.

Thanh Linh một bộ y phục tơ trắng, không đánh phấn, băng cơ ngọc phu, đôi đồng tử ngập nước ngắm các hộ nhà tràn đầy hoa hòe xung quanh, môi không son mà hồng, khóe môi duy trì thanh thiên vui vẻ.

Nhưng Hoa đăng Lâm Lang cũng không hấp dẫn được Thanh Linh khiến nàng dừng bước. Sau khi nàng đi qua một phố hoa đăng liền rẽ vào y quán cứu tế của Hoán Y.

"Hoán Hoán, người làm bánh hoa quế đậu đỏ ăn ngày càng ngon" Trong hậu đường y quán, Thanh Linh ngồi trên ghế, miệng nhai ngoàm ngoàm miếng điểm tâm to khiến hai bên quai hàm phình ra.

Hoán Y lắc đầu cười một tiếng: "Người nha, vẫn giống như trước đây, luôn đem tất cả nhét đầy vào miệng, không sợ nghẹn sao, cũng không có ai đoạt đồ ăn với người a"

"Ta cũng không có cách nào khác, ai bảo người làm đồ ăn ngon như vậy" Thanh Linh nhai đầy miệng nên nói năng không rõ.

"Tiểu thư" Thành Linh nghe được một giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Một hắc y nữ tử đứng ở cửa, nữ tử chỉ dùng một một dây vải màu đen buộc tóc lại, gọn gàng, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao gầy, lúc hành tẩu mang theo một cỗ hơi thở lạnh lẽo.

"Vô Ảnh" Thanh Linh kinh ngạc thốt lên, nàng không ngờ sẽ gặp được Vô Ảnh ở đây. Mà lúc gặp Hoán Y, Hoán Y cũng không nói cho nàng biết Vô Ảnh đang ở đây.

Nàng không biết, lần trước Hoán Y gặp lại được nàng, nhất thời vui mừng, nên quên nói cho nàng biết Vô Ảnh có khi sẽ ghé y quán.

Kiếp trước, Vô Ảnh là ám vệ của Mạch Sương, sau ngày gặp chuyện không may, Vô Ảnh cũng mất tích.

Thanh Linh từ trong miệng Vô Ảnh biết được, buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, Vô Ảnh bị Văn Thi Dung đánh trọng thương, sau đó bị giam lại. Chờ lúc Vô Ảnh nàng trốn ra được, tin tức Mạch Sương tự sát đã truyền khắp Hạ Thành.

Trong thời gian ngắn, khi Vô Ảnh trốn ra được không biết phải đi đâu, nên trước hết ở lại chỗ Hoán Y, dự định dưỡng tốt thương thế mới âm thầm điều tra Văn Thi Dung. Nhưng lúc thương thế nàng tốt lên một chút, lại phát hiện Văn Thi Dung giống như hơi nước biến mất trên nhân gian, tra thế nào cũng tìm không ra người. Mấy ngày qua, Vô Ảnh đến đây cũng biết được tin tức Mạch Sương không chết.

"Võ công Văn Thi Dung thật sự là sâu không lường được" Võ công Vô Ảnh cũng được coi như thuộc hàng thượng đẳng, vậy mà Văn Thi Dung vẫn có thể đánh trọng thương nàng, Thanh Linh thật sự tò mò Văn Thi Dung rốt cuộc là người phương nào.

"Tiểu thư, Vô Ảnh còn âm thầm điều tra ra được một chút chuyện từ miệng những người làm cũ ở Hầu gia. Họ nói trước lúc Hầu gia trở về Hạ Thành, Hầu gia rõ ràng nhận được mật chỉ của Hoàng Thượng gọi trở về"

Thanh Linh nhíu mi, trầm tư một lát: "Nhưng mọi người bên ngoài đều đồn rằng Đại ca không có chiếu chỉ mà lớn mật trở về. Nếu như Đại ca thật sự nhận được mật chỉ trở về Hạ Thành, như vậy thánh chỉ hẳn nhận được đó chắc chắn là giả. Vô Ảnh, người đi điều tra xem Hầu gia có thật sự nhận được mật chỉ hay không."

"Vâng."

Ban đêm, sao trên trời rực rỡ, gió đêm nhẹ nhẹ lướt qua ngọn cỏ. Ánh sao phản chiếu xuống mặt hồ, sáng đến chói mắt.

Lúc Thanh Linh từ y quán đi ra, sắc trời đã tối, đi ngang qua bên hồ, bên hồ rất yên tĩnh, không có người nào qua lại.

Đang thầm nghĩ bốn phía yên tĩnh thì phát hiện ra bốn năm hắc y nhân tay cầm lợi kiếm, vây quanh một tử y nam tử vóc người cao to.

Tướng mạo tử y nam tử tuấn mỹ, tà áo lay động trong gió đêm, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt trầm tĩnh như nước, tóc đen dài bóng loáng bồng bềnh tự do ở giữa không trung. Hắn đứng ở đó, phảng phất như tiên nhân từ trên tuyết sơn đi xuống, lộ ra hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng mà xa cách.

Thanh Linh núp dưới một tán cây rậm rạp, âm thầm quan sát động tĩnh phía trước.

"Thiên Hương công tử, ta hỏi người lần cuối, người có đồng ý luyện hương cho chủ nhân ta hay không??" Hình như là tên hắc y nhân đầu lĩnh mở miệng hỏi.

"Không đồng ý" Thiên Hương công tử quyết đoán cự tuyệt, giọng nói hắt trong trẻo lạnh lùng.

"Người..... thật sự là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí, các huynh đệ, lên"

Thì ra tử y nam tử lớn lên vô cùng xinh đẹp kia là đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Hạ quốc, lâu chủ Thiên Hương lâu -- Thiên Hương công tử. Tin đồn, mọi loại hương nhang trên cõi trần này, Thiên Hương công tử đều luyện được. Hương nhang từ hắc luyện ra, số lượng rất ít, giá cả lại cao kinh người.

Cho đến nay, Thiên Hương công tử của Thiên Hương lâu chính là một nhân vật thần bí, người được gặp qua hình dáng hắc vô cùng ít. Thanh Linh không ngờ dưới tình huống này nàng lại gặp được Thiên Hương công tử.

Thiên Hương công tử cùng năm hắc y nhân tương chiến, từ cách hắc y nhân ra tay, có thể nhận biết được bọn họ đều là cao thủ hàng nhất đẳng, tung chiêu vô cùng tàn nhẫn, không chút lưu tình. Thiên Hương công tử càng đánh càng cố hết sức, hiển nhiên không phải là đối thủ của năm người kia. Thanh Linh trong bóng tối suy nghĩ, có nên ra giúp Thiên Hương công tử một chút để đổi lấy một cái ân tình hay không.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, người ta đã đánh ngã năm hắc y võ công cao cường. Lòng nàng rơi lộp bộp một tí, đây là cái tình hình gì??

Gió thổi qua mang theo một mùi hương nhàn nhạt, nàng khẽ ngửi, trực giác liền cảm thấy không thích hợp, mùi hương này làm người choáng váng. Nàng vội vàng lấy một chai dược từ trong lồng ngực ra, đổ một viên thuốc nuốt xuống. Đây là dược giải bách độc do nàng trong y quán Hoán Y chế ra.

Thiên Hương công tử hạ dược năm hắc y nhân, hướng về phía ngược lại chỗ Thanh Linh rời đi, nhưng mà, hắc đi còn chưa được mấy bước, đột

nhiên ngã nhào trên mặt đất.

Nàng đi ra bước nhanh đến bên cạnh Thiên Hương công tử, phát hiện bấp chân hắc trúng ám khí.

"Người là ai??" Giọng nói hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc lại hết sức dễ nghe, trông mắt đen như nhuộm mực của hắc trăn trề cảnh giác.

"Ta gọi là Diệp Thanh Linh, người bị thương, ta giúp người xem qua một chút" Nàng không cần nói nhiều lời nhảm nhí linh tinh, trực tiếp cúi người xuống kiểm tra nơi hắc bị thương. Phát hiện ám khí có độc, nàng nhanh chóng dùng ngân châm đâm vào vài huyết đạo trên người Thiên Hương công tử, để tránh độc khuếch tán trong cơ thể hắc.

"Ám khí có độc, người trước tiên đem cái này nuốt xuống" Một viên thuốc màu xanh biếc nằm lẳng lẳng trong lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử. Thiên Hương công tử rũ mắt xuống, không hề cử động.

"Như thế nào, sợ ta đưa độc dược cho người ăn sao??" Nàng cười nhẹ nói, hai mắt trong suốt linh động, hào quang rạng rỡ.

Thiên Hương công tử không nói hai lời, cầm lấy viên dược trong tay nàng trực tiếp nuốt vào. Trúng ám khí có độc, hiện tại hắc rất yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể ra tay giết hắc, hắc không sợ thứ nàng đưa là độc dược, bởi đó là điều thừa.

Nàng đem ám khí trên đùi hắc rút ra, máu đen lập tức tuôn ra như nước, một lát sau, máu nơi đó cũng chuyển thành màu đỏ. Nhìn máu ở miệng vết thương đã trở nên bình thường, nàng thu lại ngân châm đâm trên người hắc, tiếp tục băng bó. Nếu để máu chảy quá nhiều, chân hắc sẽ không ổn.

Thanh Linh vừa định nhắc vạt áo mình lên xé, đột nhiên nhớ tới bây giờ nàng nghèo còn hơn cầu, nếu xé rách nó, lấy tiền đâu mua quần áo khác?? Ánh mắt quét qua Thiên Hương công tử, hai tròng mắt linh động bỗng lóe qua tia giảo hoạt.

"Cô nương xin tự trọng" Thiên Hương công tử thấy nàng muốn giở trò, còn lấy hết áo của hần. Hành vi không khác gì thổ phỉ, hần không vui cau mày lại, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng khả nghi, may mắn đang lúc ban đêm nên nhìn không rõ.

Oan uổng a, nàng thề, nàng không có dự định ăn đậu hủ của mỹ nam, nàng thật sự chỉ muốn lấy y phục của mỹ nam xé xuống một mảnh làm vải băng bó, nhưng không ngờ y phục của hần xé sao cũng không đứt.

Cuối cùng Thanh Linh như thổ phỉ, lột xuống chiếc tất của người ta, trực tiếp đem tất băng bó cho người ta.

Khóe miệng Thiên Hương công tử hung hăng kéo, một đầu hắc tuyến. Hần mặc quần áo cùng giày lập tức đứng lên, lão đảo xoay đi như chạy trốn. Hần không chắc chắn nếu tiếp tục ở lại thêm lát nữa, nữ tử không biết xấu hổ trước mặt này có thể lấy quần hần xuống luôn hay không.

Kiếp trước, Thanh Linh thường nữ giả nam trang trà trộn trong quân doanh Đại ca làm một quân y, trà trộn vào đám nam nhân ở quân doanh đã lâu, khiến khí chất thiên kim cao quý Hầu phủ của nàng toàn bộ mất sạch sẽ.

"Này, ta dù gì cũng đã cứu người một mạng, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, chẳng lẽ đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy người là cái tiểu nhân có ân không trả sao??"

Giọng nói nàng không lớn không nhỏ, chỉ vừa vắn truyền tới trong tai Thiên Hương công tử, thân hình hần dừng lại, sau đó ném cái gì đó qua

Thanh Linh: "Có việc cần giúp đỡ, có thể cầm vật này đến Thiên Hương lâu tìm ta."

Thanh Linh nhìn túi thơm được may tinh xảo trong tay, khóe miệng cong lên thật sâu, mặt mày rất vui vẻ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 10: Gặp Nhau

Bên hồ cách đó không xa, công tử Khuyết Ngọc một thân hồng y, tuổi mới trẻ tuổi, nghiêng đầu nghi ngờ nói với bạch y nam tử bên cạnh: "Diệp Nhị tiểu thư phủ Tướng quân khi nào thì biết y thuật??" Hắn thấy thủ pháp Thanh Linh dùng ngân châm đâm vào huyết vị rất thành thạo, trong lòng không khỏi nổi lên vài tia hiếu kỳ.

Dung mạo bạch y nam tử lộ vẻ động lòng người, phong thái trác tuyệt, tà áo trắng thanh quý thêu lên các hoa văn phiến phức màu tím lịch sự mà tao nhã. Hắn đứng bên cạnh Khuyết Ngọc, tĩnh như nước, toàn thân toát lên khí chất bất phàm. Mắt phượng hẹp dài lúc nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa: "Có lẽ nàng đã không phải là nàng!" Giọng nói tựa như tuyết hòa tan với nước rơi vào khay ngọc, êm tai dễ nghe.

"Có ý gì, cái gì gọi là nàng không phải là nàng??" Khuyết Ngọc đầu đầy sương mù. "A Thất, người biết Công tử nhà người đang nói gì không??" Hắn hỏi A Thất đứng sau bạch y nam tử.

A Thất gãi gãi sau gáy, nói: "Ý là...., Ai nha, ta cũng không biết dùng thành ngữ gì để hình dung a"

"...." Khuyết Ngọc cười ngất, hắn cũng hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Vào hoàng hôn, những rặng mây phía chân trời đỏ rực như lửa đốt, mặt trời mang theo ánh chiều hoa mỹ dần dần say ngủ đổ xuống đỉnh núi.

"Tiểu thư, phần thưởng cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt' năm nay phong phú hơn năm ngoái rất nhiều" Hương Thảo trừ mặt vẫn còn vài vết máu ứ động ra thì những vết thương trên người đều đã rất tốt.

"Ừ" Thanh Linh đang dùng bữa tối, không yên lòng đáp một tiếng. Phần thưởng cuộc tranh tài hằng năm này cùng lắm cũng chỉ có chút ít đồ trang sức đeo tay của nữ tử, Thanh Linh đối với mấy món đồ kia không có hứng thú, hơn nữa trên đường người còn đông nghìn nghịt, ngay cả đi trên đường cái cũng muốn đưa tay hung hăng đánh người mở đường, nàng mới không muốn đến gần nơi náo nhiệt kia.

"Tiểu thư, trong phần thưởng năm nay còn có một bức họa từ tay Tần tướng nha. Đêm nay Tiểu thư có muốn đến đó nhìn một chút không?? Nói không chừng còn có cơ hội mua lại được bức họa kia từ tay khôi giả." Hương Thảo chớp mắt, trong mắt long lanh, tràn ngập khát vọng muốn đi nhìn nơi náo nhiệt bên ngoài.

Buổi tối ngày Hoa Đăng hằng năm, trên đường cực kì náo nhiệt. Ngày thường, vừa vào đêm, nữ tử trẻ tuổi không nên bước chân ra khỏi cửa. Nhưng vào buổi tối ngày này lại khác, nữ tử sẽ ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp đi xem hội. Đã có nữ tử dung mạo xinh đẹp thì tất phải có nam tử tuần mỹ. Hoa đăng xinh đẹp treo đầy đường, dưới đường thì có mỹ nữ và tuần nam trẻ tuổi. Hương Thảo nghĩ đến cảnh tượng kia, trên mặt hết sức hưng phấn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thanh Linh lại không có hứng thú: "Đêm nay không muốn ra ngoài."

Hương Thảo kinh ngạc nhìn nàng, một hồi lâu, lần nữa mở miệng: "Trong phần thưởng đêm nay thật sự có một bức họa từ tay Tần tướng nha"

Thanh Linh vẫn không phản ứng, Hương Thảo liền buồn bực, không phải Tiểu thư rất thích Tần tướng sao?? Sao nghe đến thứ có liên quan đến Tần tướng, lại một chút hứng thú cũng không có.

"Chao ôi, không biết đêm nay ai sẽ đoạt được phần thưởng, lấy năm trăm lượng hoàng kim...."

"Cái gì mà năm trăm lượng hoàng kim??" Vừa nghe đến tiền, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng.

"Phần thưởng cuộc tranh tài năm nay ngoài một bức họa từ tay Tần tướng ra, còn có năm trăm lượng hoàng kim cùng một gốc cây Băng Ngọc Liên có tiền cũng không mua được."

Thanh Liên vừa nghe nói, đột nhiên để xuống bát đĩa: "Hương Thảo người đi chuẩn bị một chút, đợi tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài."

Hương Thảo "...." Không phải đã nói sẽ không ra cửa sao.....

.....

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng trước phủ Tướng quân, một lát sau, từ cửa chính phủ Tướng quân xuất hiện dáng người thướt tha của Diệp Thanh Ngọc.

Sau đó, một nam tử như quan ngọc từ trên xe ngựa cũng bước ra, hãnh dũng dây bạc cổ định tóc, vóc người thon dài, hoa phục màu đen, khí chất cao quý phi phàm.

Diệp Thanh Ngọc vừa nhìn thấy hãnh, đôi mắt như ngậm nước xuân, dưới lớp lụa trắng không khỏi nổi lên hai vệt đỏ ửng.

Nàng bây giờ mặc tơ vàng thêu hoa lan khói của Sa Vực La, tơ mỏng trắng trong suốt, tay áo hồng phấn thêu la sa. Bước nhẹ nhàng, làn váy phấp

phối, phảng phất như tiên tử lung linh trong màn sương mù. Một đầu tóc đen vấn lên lộng lẫy, mỗi khe tóc găm vào bốn cây trâm vàng, làm nổi bật búi tóc bằng một viên trân châu to, ánh sáng viên trân châu ở giữa búi tóc lóe lên, thoáng nhìn rất xinh đẹp.

Trên trán trơn bóng vẽ một đoá hoa lan hồng phấn, đoạt mắt người, trên mặt che lụa trắng, vừa che kín cái miệng lập xướng vừa làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí cho nàng.

Để có một thân xinh đẹp mang theo khí chất thiên tiên này, nàng đã tốn rất nhiều thời gian, tất cả là để nam tử trước mắt này nhìn mình một lần.

"Vương gia, thật ngại, đã để cho người chờ lâu rồi" Giọng nói nũng nịu ôn nhu uyển chuyển.

Vừa lúc này, Thanh Linh mang theo Hương Thảo đi ra cửa chính, nghe được giọng nói này, da gà trên người đều rơi đầy đất.

"Bản Vương cũng vừa mới đến không lâu."

Thân hình Thanh Linh đột nhiên cứng còng, ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử vừa nói. Quả nhiên, người đó chính là Hách Liên Dực, ngược truyền đến từng trận đấm nhói, đau đến sắp hít thở không thông, mười ngón tay mảnh dẻ trắng bạch nắm lại thành quyền.

"Nhị tiểu thư sao lại nhìn bản Vương như vậy??" Hách Liên Dực mắt mang ý cười, ôn hòa có lẽ nói. Ánh mắt Thanh Linh oán hận nhìn chằm chằm hấn khiến hấn cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Linh lấy lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, xán lạn như hoa xuân, hận ý trong mắt biến mất không còn sót lại gì: "Thật ngại ngùng, Vương gia lớn lên hết sức dễ nhìn, ta vừa nhìn đến liền ngây dại, kính xin Vương gia đừng trách phạt". Mặc dù lúc này nàng rất muốn lột da rút gân Hách Liên Dực, nhưng nàng lại không thể. Bất quá, chỉ cần nàng còn một

hơi thở, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hẳn. Hiện tại, nàng có lẽ nên học hỏi Hách Liên Dực nhiều một chút, học một chút thế nào gọi là diễn trò.

Diệp Thanh Ngọc một bên tức giận đến thiếu chút nữa đã giậm chân, hơi híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh hận không thể đâm ra vài cái lỗ trên người đối phương. Người tiểu tiện nhân kia thích không phải là Tần Liễm sao, vậy tại sao còn nhìn chăm chăm vào Hách Liên Dực?? Mặc kệ dù có ra sao, Hách Liên Dực là của nàng, ai cũng không được phép cướp hẳn khỏi tay nàng.

"Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh thôi" Diệp Thanh Ngọc ôn nhu nói.

"Ngọc Nhi nói phải" Hách Liên Dực nhìn Diệp Thanh Ngọc đầy thâm tình khẩn thiết, dung túng mà sủng ái, tựa như ngoài nữ tử trước mặt hẳn ra, ai hẳn cũng không để vào mắt.

Ánh mắt như vậy đối với Thanh Linh cũng không xa lạ gì, đã từng, ánh mắt ôn nhu thâm tình như vậy chỉ duy nhất thuộc về nàng. Không, nàng sai rồi, ánh mắt kia cơ bản là chưa từng thuộc qua nàng, kia chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để Hách Liên Dực bắt được tâm thiếu nữ mà thôi, không hề liên quan gì đến hai chữ tình yêu.

Nhìn Hách Liên Dực ôn nhu ôm Diệp Thanh Ngọc lên xe ngựa rồi đi, trong lòng Thanh Linh chỉ lạnh lùng cười châm biếm.

Thanh Linh kéo Hương Thảo vào một cửa hàng y phục, một lát sau, từ trong cửa hàng xuất hiện một vị Công tử tác phong nhanh nhẹn, theo phía sau hẳn là một gã sai vặt. Đúng vậy, hai người này chính là chủ tớ Diệp Thanh Linh cùng Hương Thảo.

Nhưng khuôn mặt hai người lúc này hoàn toàn khác lạ, các nàng đã dịch dung.

Thanh Linh một thân lam y, phong thái xuất trần, khuôn mặt dịch dung thành tuấn tú. Mới vừa bước ra cửa tiệm đã thu hút được nhiều ánh mắt kiều mị xấu hổ của các nữ tử qua đường.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi cửa hàng y phục.

Trên lầu hai cửa hàng trà lâu đối diện, một bạch y nam tử tao nhã ngồi gần cửa sổ, sợi tơ trắng như tuyết cố định làn tóc thật dài nhẩy múa trong không trung, tà áo trắng thanh quý thêu các họa tiết màu tím nhạt, lịch sự mà tao nhã. Mắt phượng hẹp dài mà xinh đẹp đặt trên người Thanh Linh từ từ thu lại, nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 11: Hách Liên Dực Bị Đánh Một Trận

"Tiểu thư, vì sao chúng ta phải ăn mặc như vậy??" Hương Thảo đuổi theo bước chân Thanh Linh, khó hiểu hỏi.

"Bởi vì đêm nay Tiểu thư ta muốn đi tranh đoạt phần thưởng của cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt'" Trận tranh tài lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' hằng năm chỉ giới hạn cho nam tử tham gia, đêm nay có Diệp Thanh Ngọc ở đây, nên Thanh Linh phải dịch dung thành nam nhân, tránh bị nhìn ra.

Phần thưởng là năm trăm lượng hoàng kim a, Thanh Linh hiện tại nghèo đã sắp bằng cầu, hết sức thiếu tiền, nàng muốn đi đoạt năm trăm lượng hoàng kim kia.

"A, Tiểu thư người thật sự muốn đi sao?? Không phải là đang nói đùa đi."

"Suýt" Thanh Linh dùng ngón giữa áp lên môi Hương Thảo, khẽ nhủ thầm: "Hiện tại ta là một Công tử"

"A, đúng vậy, Công tử người thật sự muốn đi đoạt phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt' sao??" Hàng năm có rất nhiều người vì đoạt phần thưởng đến ta chết người sống, Hương Thảo không dám tưởng tượng đến tình cảnh Tiểu thư bề ngoài mềm yếu lại đi tranh đoạt phần thưởng với các nam nhân to lớn ngoài kia, chuyện đó nhất định là hết sức thê thảm.

"Còn có thể giả bộ sao??" Sau khi Thanh Linh quăng lại cho Hương Thảo một câu nói, bước chân liền tăng tốc độ đến bãi sân nơi tổ chức ra cuộc tranh tài.

Vào đêm, bầu trời bao la đầy sao, đèn hoa đăng tỏa sáng khắp nơi.

Bốn phía sân 'thăng thiên chiết nguyệt' treo đầy hoa đăng, đủ loại hình dáng màu sắc, rực rỡ muôn màu, khiến người nhìn không hết.

Trận đấu lớn còn chưa bắt đầu, bốn phía nơi so tài đã huyên náo. Âm thanh hò hét, tiếng chiêng trống, tiếng pháo nổ, khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm.

Lúc Thanh Linh kéo được Hương Thảo từ trong đám người vào sân lớn, hai người mồ hôi sớm đã đầm đìa, thở hồng hộc.

Nhắc đến cũng thấy thật khéo, hai người đứng bên cạnh Thanh Linh vừa vặn chính là Hách Liên Dực và Diệp Thanh Ngọc.

Giữa sân có vô số cây thô cùng gậy trúc gáp thành một cái lồng lớn, lồng rất cao, ở đỉnh lồng còn có một quả banh vải nhiều màu, to lớn như đầu người. Người tham gia phải bò lên lồng lớn, kẻ đoạt được banh vải nhiều màu kia chính là người thắng cuộc, lấy được phần thưởng năm nay.

Bốn phía bên ngoài vì để theo cuộc so tài mà còn dựng cả sương phòng tạm thời.

Trong truyền thuyết, nếu dùng banh vải nhiều màu mình đoạt được đem tặng cho người yêu, sẽ được Nguyệt thần chúc phúc, hai người được Nguyệt thần chúc phúc sẽ hạnh phúc đến bạch đầu giai lão, một đời một kiếp yêu nhau không chia xa.

Nguyệt thần làm chứng, lấy banh vải nhiều màu làm vật đính ước.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

"Vương gia có thể tặng cho Ngọc Nhi bánh vải nhiều màu kia không??" Diệp Thanh Ngọc tràn đầy mong đợi nhìn Hách Liên Dực, nàng là đang ám chỉ đến Hách Liên Dực, nàng thích hẳn, nguyện ý cùng một chỗ với hẳn một đời một kiếp.

Trừ lần đó, miệng lập xường của nàng còn chưa có khỏi, tuy đã âm thầm thỉnh không ít đại phu, nhưng cũng điều trị không hết. Băng Ngọc Liên không chỉ có công dụng dưỡng nhan, còn có thể giải bách độc. Nếu đêm nay Hách Liên Dực có thể vì nàng đoạt được phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt', đem Băng Ngọc Liên tặng cho nàng, miệng lập xường liền có cách chữa lành.

Hách Liên Dực tất nhiên hiểu ý tứ Diệp Liên Ngọc muốn hẳn tặng nàng bánh vải, hẳn mới không tin cái gì mà thần chúc phúc, bất quá nhìn nữ nhân trước mặt này muốn, vậy hẳn không ngại thỏa mãn nàng một tí. Hẳn thâm tình nhìn Diệp Thanh Ngọc, ôn nhu chân thành nói: "Nếu Ngọc Nhi đã muốn, bản Vương nhất định tự mình đoạt được bánh vải nhiều màu đưa đến tận tay người"

Diệp Thanh Ngọc vừa nghe, trong lòng ngọt ngào, say trong cảm giác hạnh phúc.

Hách Liên Dực cũng muốn đoạt bánh vải nhiều màu, hắc hắc, rất có ý tứ.

Chiêng đồng thanh vừa gõ lên, trận đấu bắt đầu. Một đám người như thoát cương ngựa hoang, vọt mạnh về phía lồng lớn. Tiếng trống rung trời cùng với tiếng pháo nổ ầm ầm, tiếng hò hét trong đám người sóng sau cao hơn sóng trước. Khung cảnh đồ sộ, phi thường náo nhiệt.

Thanh Linh bò dọc lên cây trúc, suốt cuộc tranh tài nàng đều luôn cách sau Hách Liên ba bước lắc mình, có hẳn ở phía trước mở đường, nàng

không phải mất đi nhiều khí lực.

"Hai ngốc tử các người đừng ngăn cản đường của lão tử"

"Dựa vào cái gì, đại cầu tử người nếu còn dám tiếp tục kéo lão tử, lão tử cùng người *đồng quy..."

*cùng chết

"Cái anh vợ người, đừng kéo chân ta, sáu tên cầu kia dám lợi dụng vượt mặt ta..."

"...."

Cứ người kéo ta, ta kéo người, tình cảnh tranh đoạt dị thường thảm thiết. Không tới một phút đồng hồ, người liên tục rút xuống đất, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Hách Liên Dực phát hiện có một người luôn ở phía sau hẩn giữ một khoảng cách không xa, chờ hẩn mở đường, định dùng một cước đạp tên đó xuống, nhưng hết lần này đến lần khác, tên đó lại thay đổi khoảng cách xa một chút lát lại gần một chút, đạp sao cũng không trúng. Trong lòng mắng to người nọ hèn hạ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hách Liên Dực và Thanh Linh đã đến gần được banh vải nhiều màu. Kẻ địch xung quanh cơ bản đã bị quét sạch, Thanh Linh thấy thời cơ công kích Hách Liên Dực đã đến, đưa tay muốn kéo chân Hách Liên Dực. Không ngờ, người kia phản ứng nhạy bén, tránh thoát được khỏi tay Thanh Linh, còn chân đá tới nàng. May mắn nàng tránh né kịp thời, nhưng cũng dọa nàng mất hồn một chút.

Hách Liên Dực thừa dịp nàng còn chưa lấy lại tinh thần, bò lên trên hai bước, Thanh Linh vội đuổi theo. Lúc ở khoảng cách không xa Hách Liên Dực, Hách Liên Dực lại xoay người xuống đạp một cước. Hai chân

nàng kẹp chặt một cây gậy trúc, thân thể ngã về phía sau, tóc đen tung bay thành đóa hoa nở rộ, nửa người lơ lửng trong không trung.

Trong nháy mắt Hách Liên Dực thu chân lại, bên hông Thanh Linh dùng lực, hai tay chụp vào chân Hách Liên Dực. Nhưng tay lại không bắt trúng hai chân, lại chộp trúng cái quần. Nàng dùng sức kéo một cái, cái quần đã xuất hiệt trên tay, lại ngược mắt nhìn lên trên, người ở trên chỉ còn vền vền một tà trường bào để che lại hai bắp đùi tuyết trắng mà thon dài.

Thanh Linh trợn tròn mắt, nhưng phản ứng lại cực nhanh, còn có chút vô tội nói: "Ta không có cố ý"

Thật sự là không có cố ý tuột quần người a, nhưng nàng cũng không đem quần của người ta trả lại, mà trực tiếp hất tay ném đi, vòng qua Hách Liên Dực bò lên trên.

Cũng may mắn bây giờ là ban đêm, nơi này cũng rất cao, khiến người khác nhìn không rõ bắp đùi hần.

Hách Liên Dực sắc mặt âm trầm đáng sợ, gân xanh trên trán nổi lên, đồng tử đen như mực rét lạnh đến cực điểm, ánh mắt như rắn độc quần trên người Thanh Linh.

"Người đáng chết!" Hách Liên Dực nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm thành quyền đánh tới hướng Thanh Linh.

Thanh Linh thấy quả đấm đã đến trước mặt, cổ tay chuyển một cái, một cây ngân châm liền phóng đến hướng Hách Liên Dực đâm tới.

Hách Liên Dực không ngờ Thanh Linh còn có chiêu đó, bản thân hần cách Thanh Linh không tính là xa, bởi vậy lúc ngân châm bay tới hần tránh không kịp.

"Tiểu nhân hèn hạ" Hách Liên Dực tức giận, miệng chửi ầm lên.

Hừ, đây thì tính là cái gì, nói về hèn hạ, người mới chính là sư phụ.

Vì đoạt năm trăm lượng hoàng kim, nàng thề phải cướp lấy được phần thưởng đêm nay, cho nên nàng sớm đã chuẩn bị ngân châm giấu ở trong người, ứng xử kịp với bất cứ tình huống nào.

Dược bôi trên ngân châm khiến cho Hách Liên Dực không thể xuất ra lực, chỉ còn vài bước lắc người đã chạm được đến banh vải nhiều màu, nhưng Thanh Linh không có tiếp tục tiến lên phía trước, ngược lại tiến một bước lại gần Hách Liên Dực.

"Người muốn làm gì??" Hách Liên Dực thấy Thanh Linh buông lỏng hai tay, bẻ xương tay lộ rộp, lộ ra hơi thở nguy hiểm, trên mặt mang theo tươi cười giảo hoạt. Chẳng biết tại sao, Hách Liên Dực bỗng cảm nhận được da đầu mình tê dại.

Thanh Linh cười hắc hắc, môi phun ra hai chữ: "Đánh người!"

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 12: Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái

Hai tay Thanh Linh nắm thành quyền, dùng sức hung hăng chào hỏi trên người Hách Liên Dực.

"Người thật to gan, lại dám động thủ đánh ta, người có biết ta là ai không?? Ta chính là Vinh vương đương triều" Hách Liên Dực mắt đen mũi xanh, sợi tóc được lựa bạc cột trước tỉ mỉ cẩn thận sau lại mất trật tự, lò xoà không chịu nổi, dây lựa bạc cũng lệch nghiêng một bên, thoát nhìn chặt vật đến tức cười, kia còn có nửa điểm hình tượng là một quý công tử tuấn lãng tuổi trẻ sao??

"Đếch cần biết người là ai, coi như người là Thiên vương lão tử, gia gia vẫn như cũ đánh người, không sợ" Dù sao bây giờ nàng cũng đang dịch dung, hấn nhận không ra nàng.

Nàng đã sớm muốn hung hăng đánh hấn một trận, duỗi ra một tay níu chặt vạt áo của hấn, nên hấn sẽ không té xuống. Tay kia tăng thêm mấy phần lực, đem quả đấm chào hỏi trên mặt hấn.

"Tiểu tử, người đánh bản Vương, người sẽ hối hận....Ngô...." Hấn còn chưa dứt lời, lại có một quyền vọt theo tiếng gió mà đến.

Nâng tay đánh xuống, một quyền này là thay Mạch Sương nàng đánh, một quyền này là thay Đại ca Mạch Chiêu Nam đánh, còn quyền này, quyền này, quyền này.... là do thấy hấn đáng ghét nên đánh.

Thanh Linh ở trên đánh đến cả người thoải mái, người phía dưới nhìn lên không rõ lắm, vẫn cho là hai người vì đoạt binh vải mới kịch liệt đánh nhau, không ít người còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Nàng cũng không sợ hậu quả nếu đánh hấn tàn phế, trong trận đấu lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' có quy định riêng trong quá trình tranh đoạt, đã thương người khác trong trận đấu, tất cả đều tính là vô tội, nhưng đánh chết người thì thì. khác. Bất quá nàng cũng không định đánh chết hấn, hấn chết như vậy là quá dễ dàng.

Đánh người đến thoải mái xong, Thanh Linh tung một cước, trực tiếp đem người phía dưới đạp xuống. Cảm giác này thật con mẹ nó sung sướng.

Thanh Linh bò lên trên cọc gỗ lớn, thuận lợi cầm lên binh vải nhiều màu.

"Tiểu tử, bản Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Giọng nói phẫn hận của Hách Liên Dực bên dưới truyền lên, giờ phút này, hấn tức giận đến lông ngực sắp nổ tung, đây quả thật là vô cùng nhục nhã, chưa bao giờ có ai làm cho hấn chật vật như ngày hôm nay, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho mao tiểu tử không biết ở đâu ra kia.

Rớt xuống trong không trung, hai chân Hách Liên Dực kẹp chặt vật áo. Lúc rơi xuống trên mặt đất, liền có người tiến lên tiếp ứng.

"Huynh đệ, cái quần rơi xuống vừa rồi là của ngươi phải không??" Một đại hán tử phúc hậu thật thà hỏi, cái quần chất liệu thượng đẳng màu đen hấn cầm trong tay chính là của Hách Liên Dực.

Ánh mắt Hách Liên Dực đầy oán độc, gắt gao nhìn chằm chằm cái quần kia, thật vất vả mới cố gắng làm chìm mấy dây gân xanh đầy trên trán đi, bây giờ lại đột nhiên bạo khởi nổi lên. Hướng về phía người nọ gầm thét: "Con mẹ nó, đây mới là quần của ngươi, là quần của cả nhà ngươi."

Diệp Thanh Ngọc không thể tin trơ mắt nhìn Hách Liên Dực bị người đá xuống, này, điều này sao có thể, võ công Vinh vương rất cao, sao có thể

bị đánh rớt xuống: "Vương gia, người sao rồi??"

Trong đám người huyên náo, giọng nói của nàng ngoài nàng nghe ra ai cũng không nghe thấy.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc cách Hách Liên Dực không tính là xa, Diệp Thanh Ngọc muốn đi tới, nhưng người xung quanh quá chen lấn, nàng dùng sức đẩy ra người chặn đường. Đẩy ra được một người, trước mắt lại xuất hiện một phụ nữ trung niên rất béo. Nàng lại gắng sức đẩy lần nữa, nhưng người nọ một chút cũng không nhúc nhích.

"Tiểu cô nương đừng có đẩy lão nương nữa." Phụ nữ trung niên kia thô giọng hô lớn, xung quanh đều là người, nàng đã không có chỗ đứng còn bị người đẩy mạnh một cái, rất căm tức.

"Người cút ngay, đừng có mà ngăn cản đường bốn Tiểu thư." Diệp Thanh Ngọc nóng lòng đi xem Hách Liên Dực, bị phụ nữ trung niên nói như vậy, nàng không những không ngừng tay còn tiếp tục đẩy.

"Đừng đẩy" Phụ nữ trung niên giận dữ, đẩy trả Diệp Thanh Ngọc. Khí lực người phụ nữ trung niên rất lớn, Diệp Thanh Ngọc cùng năm sáu người phía sau đồng loạt bị đẩy ngã.

Diệp Thanh Linh đứng chỗ cao cao trên cọc gỗ cầm bánh vải nhiều màu vuốt vuốt, liếc mắt một cái liền thấy được Diệp Thanh Ngọc phía dưới một thân trang phục xinh đẹp, nàng nhìn không được khinh thường một tí. Nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc bị người đẩy ngã xuống đất, trong đôi mắt thanh lệ chợt lóe qua tia giảo hoạt. Đem bánh vải nhiều màu ném lên trên, tay phải thăm vận nội lực, đánh mạnh bánh vải về phía Diệp Thanh Ngọc.

Mọi người chỉ thấy Thanh Linh ném bánh vải nhiều màu, không chút nghi ngờ, còn hoan hô huyết sáo kêu to.

Diệp Thanh Ngọc còn chưa kịp đứng vững, đã bị một vật gì đó đập mạnh vào đầu, cái óc truyền tới đau nhức, hai mắt tối sầm, người liền ngã về phía trước.

Có người đỡ được Diệp Thanh Ngọc, ngoài miệng hô: "Cô nương tỉnh." nhưng ánh mắt lại đặt trên bánh vải nhiều màu đang bay.

Bánh vải nhiều màu sau khi đập trúng đầu Diệp Thanh Ngọc lại bắn ngược ra ngoài, ở giữa không trung bay vọt đến đúng chỗ Hách Liên Dực.

Lúc này Hách Liên Dực đã đứng lên, nhìn thấy bánh vải nhiều màu đang bay tới mình, không chút nghĩ ngợi đưa tay dùng sức vung đi. Tối nay nếu không phải tranh đoạt món đồ chơi của hài tử này, hẳn sao có thể chịu nhục như vậy. Vì vậy đem toàn bộ tức giận trong đầu đều trút xuống trên trái bánh vải nhiều màu kia.

Bánh vải nhiều màu xẹt qua một đường cong trên bầu trời đêm, rơi vào một sương phòng tạm dựng ở ngoài đấu trường.

"Chỗ bánh vải nhiều màu rơi xuống là sương phòng của Thừa Tướng a." Trong đám người không biết ai hô lên một câu, không bao lâu, toàn bộ người ở đây ai cũng biết bánh vải rơi vào sương phòng Thừa tướng Tần Liễm.

Kỳ quái là bánh vải nhiều màu rơi vào trong đã lâu như vậy, sao còn không thấy bay ra ngoài. Cuộc thi 'Thăng thiên chiết nguyệt' có một tập tục, người nhận được bánh vải nhiều màu nếu không thích đối phương có thể đem trả lại.

Mọi người thầm nghi ngờ, chẳng lẽ nơi bánh vải nhiều màu rơi vào không phải là sương phòng Thừa Tướng?? Không đúng, bọn họ rõ ràng tận mắt thấy nơi bánh vải nhiều màu rơi vào chính là sương phòng của Thừa Tướng. Chẳng lẽ Thừa Tướng dung mạo lộ liễu lấy khuynh thành cho đến nay vẫn chưa có nữ nhân bên cạnh, nguyên nhân là do hắn thích nam nhân

sao?? A, ngàn vạn lần không cần a, tâm hồn của một đám thiếu nữ bắt đầu vỡ vụn...

"Công tử mau đem banh vải nhiều màu ném văng ra" A Thất không biết Công tử nhà mình bị làm sao, ôm banh vải nhiều màu trong lòng, thật lâu không hề cử động.

Tần Liễm tĩnh tọa ở ghế trúc, sợi tơ trắng như tuyết vấn tóc rũ xuống trước ngực, trên tà áo thanh quý thêu hoa văn phức tạp màu tím lịch sự mà tao nhã. Nghe A Thất nói, hấn ngược mắt, mắt phượng hẹp dài mênh mông, nở một nụ cười nhẹ mị hoặc chúng sinh. Hấn mở miệng nói: "Ném?? Vì sao phải ném??"

"Công tử, mặc dù người lớn lên thiên kiều bá mị nhưng cũng không phải là nữ nhân, sao có thể nhận lấy banh vải nhiều màu từ nam nhân??" A Thất vội vàng nói, hấn đột nhiên vỗ đầu một cái, giống như vừa tỉnh ngộ: "Chẳng lẽ Công tử người nam nữ đều xoi?? Người thật sự không sợ *tinh tận nhân vong sao??"

Tần Liễm nhú mày, phong tình mị hoặc: "Là ai nói chỉ có nữ nhân mới có thể nhận banh vải nhiều màu??" Trận đấu lớn chỉ có quy định cho nam tử tham gia, nhưng không có quy định nam tử không được nhận banh vải nhiều màu từ khôi giả.

"Còn nữa, bốn Công tử chỉ thích nữ nhân" Giọng nói dừng một chút, lại tiếp tục bình tĩnh không gợn sóng nói: "Khi trở về, người chép cho ta một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung"

A Thất kêu rên: "Ta không cần!"

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 13: Nguyệt Thần Làm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly

Thanh Linh từ trên cao nhìn chỗ banh vải nhiều màu biến mất ở phía xa. Chỉ thấy tiểu lâu kia dựng bằng gậy trúc, bốn phía treo lụa trắng mờ mờ, tầng tầng lớp lớp. Gió đêm làm tung lên một mặt lụa trắng, lơ lơ có thể nhìn thấy một bạch y nam tử ngồi trên ghế trong nhà trúc.

Khuôn mặt nam tử, nàng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy làn tóc đen thật dài cùng sợi tơ trắng như tuyết không kiêng nể gì tung bay trong không trung, mịn hoặc mà xinh đẹp. Hắn ôm banh vải nhiều màu, không nhúc nhích, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn trái ngược với âm thanh huyền ảo xung quanh. Trên người hắn có loại hơi thở yên tĩnh, có hương vị của tiên nhân ở ẩn tuyết sơn. Tựa như thiên tiên tựa như yêu ma, tao nhã mịn thế.

Nếu không biết thân phận người trong trúc lâu ra sao, nàng cũng sẽ cho rằng hắn là trích tiên không cần thận tâm nhập vào nơi thế tục, hoặc là yêu tinh chốn núi tiên. Nhất định sẽ không bao giờ nghĩ tới hắn là Thừa Tướng trẻ tuổi khuynh quyền ở Nam Hạ quốc.

Năm mười ba tuổi, hắn trúng Trạng Nguyên, vào triều làm quan, trong bốn năm ngắn ngủi đã có thể xóa gọn hết các cuộc tàn sát, giết người khiến nhiều người chỉ có thể lau nước mắt mà nhìn. Hương Hoàng Thượng bày mưu dẹp yên chiến loạn phía tây nam, ra kế sách giải quyết vấn đề lũ lụt hàng năm ở Bắc Thành, cực lực dâng lên tấu chương cầu Hoàng Thượng tạm thời hoãn lại chuyện mở rộng thương buôn cùng các quốc gia khác.

Trong bốn năm, con đường làm quan của hắn dần đi lên, cuối cùng trở thành Thừa Tướng.

Tân tướng tương đối được Thánh sủng, Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ cho phép hắn gặp Thánh Thượng mà không cần hành lễ, đây quả thật là điều vinh hạnh có thể sánh bằng trời cao, trên dưới trong triều không người nào không hâm mộ.

Thanh Linh trong lòng thầm nói, Tần Liễm, người này không hề có gia tộc hay bối cảnh, vậy mà chỉ trong bốn năm ngắn ngủi lại có thể biến thành quyền Tướng đương triều. Thủ đoạn nhất định là phi phạm, tốt nhất là nàng chớ đi chọc ghẹo hắn.

Tần Liễm sau lớp lụa trắng như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng xoay đầu lại, nhìn về phía nàng.

Đụng với ánh mắt của hắn, thời gian bất động, ngưng tụ thành vĩnh hằng, hai ánh mắt quan sát lẫn nhau như đã trôi qua ngàn năm vạn năm.....

Nguyệt thần làm chứng, vật đính ước là banh vải nhiều màu.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

Thật lâu, nàng như làm chuyện xấu bị người phát hiện, chợt dạ quay đầu, thi triển khinh không bay xuống dưới.

"Này, cô nương tinh a" Người ôm Diệp Thanh Ngọc cuối cùng cũng đem ánh mắt ngó xuống trên người nàng.

"Ở đây có ai là đại phu không. Cô nương này hôn mê" Hắn hô cả buổi, cũng không có ai là đại phu đứng ra.

Hách Liên Dực muốn đi xem Diệp Thanh Ngọc, nhưng khí lực trên người vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, người bên cạnh lại nhiều, hắn chen

lấn không qua.

"Vị trẻ tuổi kia, người không ngại thì nhéo lên người nàng thử xem" Thanh Linh như có lòng tốt nhắc nhở, nàng xoay người một cái, đã đứng cách Diệp Thanh Ngọc không xa.

"Cô nương, đặc tội" Nam tử trẻ tuổi ôm Diệp Thanh Ngọc quyết định thử làm theo lời Thanh Linh, hăn tháo xuống mạng che mặt của Diệp Thanh Ngọc, đang muốn nhéo vào người, đột nhiên hăn quát to một tiếng: "A, quý a!"

Rút tay ôm lấy Diệp Thanh Ngọc ra, như mãnh thú chen lấn ra khỏi đám người, chạy trời chết.

Miệng Diệp Thanh Ngọc xưng đỏ như lập xướng, dọc theo bên miệng còn có chằng chịt những vết ố vàng rậm rạp, vô số vết vàng bên môi lan tràn đến nửa gương mặt. Bên trong vết ố kia còn chảy ra nước mủ, đầy đáng sợ và khủng bố. Người xung quanh vừa nhìn liền bị hù dọa muốn chạy trốn, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Thanh Linh ác ý nghĩ, sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy gương mặt của Đại tỷ xong, không biết còn có thể làm ra vẻ tràn ngập nhu tình, thâm tình khẩn thiết nói ra lời tâm tình với Đại tỷ hay không.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc ung dung tỉnh lại, nàng dùng tay che lại cái ót đang đau nhức, đưa mắt, phát hiện mọi người đều dùng loại ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, đưa tay sờ lên mặt, lại phát hiện mạng sa che mặt đã biến mất.

"A....."

Nàng che mặt lại, tựa như phát điên hét lên chói tai. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, mạng che mặt nàng sao lại không thấy.

Thời gian qua nửa nén hương, người bên cạnh Diệp Thanh Ngọc điên cuồng hét chói tai cứ như trốn tan hết. Diệp Thanh Ngọc khóc hô bổ nhào vào lòng Hách Liên Dực, Hách Liên Dực kìm lại xúc động muốn đẩy nàng ra, có chút cứng nhắc ôm, an ủi nàng, mắt rũ xuống, che đi xúc cảm tràn đầy chán ghét bên trong.

Thanh Linh theo đám người phía sau Diệp Thanh Ngọc rời đi, phải đi nhận lấy phần thưởng cuộc tranh tài đêm nay, lúc cầm phần thưởng ra cửa nàng gặp được Hương Thảo. Nàng đưa cho Hương Thảo năm trăm lượng hoàng kim và bức họa đến y quán của Hoán Y trước, sau đó tự mình lặng lẽ trở về phủ Tướng Quân, nàng chỉ cầm theo Băng Ngọc Liên.

Nàng cảm giác được có người đang âm thầm nhìn nàng chăm chăm, nàng đắc tội với Hách Liên Dực, đêm nay sợ là không thể yên bình.

Thanh Linh rời nơi tranh tài không bao xa, liền xuất hiện một đám người võ công không yếu đuổi theo sát nàng. Nàng chạy ngược chạy xuôi muốn bỏ lại đám người kia, nhưng vẫn vô dụng, bị dồn vào một ngõ hẻm yên tĩnh, cuối cùng bị đám người kia vây hãm xung quanh.

"Vì sao các người lại đi theo ta??" Nàng lạnh giọng hỏi, cổ tay nhẹ run run, ngón trỏ và ngón cái trong ống tay áo đã kẹp chặt vài miếng ngân châm tẩm độc.

Nhóm người kia không trả lời, rút ra kiếm trong tay đâm về phía nàng. Thanh Linh lập tức đem một bao dược giấu ở trên người tung ra ngoài. Hiệu quả mê dược xuất hiện rất nhanh, nhóm người kia tay dần dần vô lực cầm kiếm, không đến nửa thời gian uống cạn chung trà, nhóm người liền ngã trái ngã phải, nằm sấp trên đất.

Thanh Linh vọt tới đầu hẻm, thấy đầu hẻm xuất hiện nhiều người liền lập tức quay đầu chạy về.

"Tiểu tử, bản Vương thấy hắc chạy hướng kia" Người của Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện chặn lại đường trước sau của Thanh Linh.

Hách Liên Dực mắt bầm miệng sưng, hắc vừa mở miệng nói chuyện, liền bị tác động đến các miệng vết thương ngoài miệng và trên mặt, hắc đau đến liên tục hít khí lạnh.

"Vương gia, hắc là khôi giả đoạt phần thưởng??" Diệp Thanh Ngọc đã bịt kín miệng che mặt lần nữa, lã lướt lượn lờ sau lưng Hách Liên Dực đi ra.

"Không sai, đúng là người này" Hách Liên Dực cắn răng nói, bây giờ hắc đã đổi một thân quần áo sạch sẽ khác, nếu như có thể xem nhẹ cái mặt sưng bằng đầu heo kia, thoáng nhìn thì hắc vẫn giữ được hình tượng quý công tử tuấn lãng.

"Các người muốn làm gì??" Thanh Linh như bị dọa sợ nói, nàng cũng đoán được Hách Liên Dực sẽ tìm nàng tính sổ, nhưng không nghĩ tới sẽ sớm như vậy.

Nhưng đêm nay nàng đã dám đánh Hách Liên Dực một trận, thì đã dự được hắc sẽ trả thù. Trong nội tâm âm thầm so đo một tí, trên người nàng bây giờ còn một bao mê dược, ba cây ngân châm, nhưng người Hách Liên Dực mang đến cũng không ít, chuyện chạy trốn tương đối khó khăn, nhưng cũng không hẳn là không thể.

"Vương gia, gọi người truy tìm Băng Liên Ngọc trên người hắc đi" Diệp Thanh Ngọc đem thân thể kề kề bên người Hách Liên Dực làm nũng, Hách Liên Dực nhớ tới khuôn mặt xấu xí đến vô cùng hiểm thấy kia, liền nổi lên một trận lạnh lẽo, hắc không dấu vết kéo ra khoảng cách với Diệp Thanh Ngọc.

Hách Liên Dực vừa phân phó người tiến lên, Thanh Linh tựa như bị dọa sợ, run rẩy nói: "Thì ra là Vương gia, tiểu nhân trước đã đắc tội nhiều lần, mong Vương gia bao dung, bỏ qua cho tiểu nhân đi."

"Bớt nghe hăn nói nhảm, mau chóng tìm ra Băng Ngọc Liên trên người hăn cho ta" Diệp Thanh Ngọc sốt ruột nói, nàng nhất định phải đem Băng Ngọc Liên thu vào tay, nếu không mặt của nàng sẽ không thể cứu vãn được nữa.

"Đợi chút, cần gì phiền toái như vậy, ta giao Băng Ngọc Liên ra là được chứ gì" Thanh Linh như đang nịnh nọt cười nói, nàng chủ động đem cái hộp nho nhỏ hình chữ nhật đựng Băng Ngọc Liên giao ra.

"Vương gia người xem, Băng Ngọc Liên này có tiền cũng mua không được, vô cùng trân quý, ngài có thể cầm món này rồi bỏ qua cho tiểu nhân hay không??" Diệp Thanh Ngọc muốn Băng Ngọc Liên, vậy nàng liền cho, nhưng chỉ sợ Diệp Thanh Ngọc dùng không nổi.

"Tha cho người?? Haha, đây là trò cười hôm nay bản Vương cảm thấy dễ nghe nhất" Hăn âm trầm nói, tiểu tử này làm cho hăn nhận được sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, bỏ qua cho hăn?? Làm sao có thể?? Thật sự là buồn cười.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 14: Cướp Bóc

Diệp Thanh Ngọc chỉ vào mũi Thanh Linh cả giận nói: "Tiểu dân đen điều ngoa, người đem Vương gia đánh thành như vậy, còn vọng tưởng Vương gia sẽ bỏ qua cho người, người quả thật chính là nằm mơ. Dù Vương gia khoan hồng độ lượng bỏ qua cho người, bốn Tiểu thư cũng nhất định không cho qua" Mặt mũi Vinh vương tuần mỹ mê người như vậy, lại bị tiểu tử này đánh đến không còn nhận ra được hình người.

Nàng thích Vinh vương, tất nhiên sẽ thấy sốt hăn, bây giờ Vinh vương bị tiểu tử trước mắt này đánh thành như vậy, ý định giết chết hăn nàng cũng có.

"Vương gia, trước cho Ngọc Nhi xả giận giúp người được không??" Lúc nàng xoay đầu nói với Hách Liên Dực liền lập tức khôi phục lại bộ dáng tiểu nữ nhi tính tình ôn nhu.

Hách Liên Dực gật đầu, hành động xem như là đồng ý.

Tại lúc này, một tiếng vó ngựa đột ngột vang lên, tiếng động từ xa dần đến gần.

Diệp Thanh Ngọc đem Băng Ngọc Liên đặt vào tay Hách Liên Dực, tiếp theo rút kiếm của một thị vệ gần đó, chia thẳng vào Thanh Linh: "Dân đen, người đánh vào mặt Vương gia, bốn Tiểu thư sẽ dùng thanh kiếm này rạch nát mặt của người."

Muốn phá hủy mặt mũi của nàng, Diệp Thanh Ngọc cũng thật ngoan độc, quả không hổ là Đại tỷ.

Kiểm, từng bước đến gần mặt Thanh Linh, nàng cúi thấp đầu, đùi phải thả lỏng, cầm một viên đá trong tay lên chuẩn bị bắn vào tay cầm kiếm của Diệp Thanh Ngọc, tiện tay đoạt lại kiếm, dùng nàng ta uy hiếp Hách Liên Dực mở đường lui. Nàng tin chắc Diệp Thanh Ngọc vẫn còn hữu dụng với Hách Liên Dực, hẳn chắc sẽ để ý đến tánh mạng của Diệp Thanh Ngọc.

Lúc mũi kiếm rét lạnh sắp va chạm vào da thịt Thanh Linh, đột nhiên, 'keng' một tiếng, kiếm trong tay Diệp Thanh Ngọc bị một ly trà đánh trúng, rơi xuống đất. Diệp Thanh Ngọc vừa định chửi ầm lên là kẻ nào to gan không có mắt dám đánh rơi kiếm của nàng, khóe mắt lướt qua chiếc xe ngựa có chút quen thuộc, lập tức liền ngậm chặt miệng lại.

"Vinh vương quả thật rất có bản lĩnh!" Giọng nói ẩn chứa châm chọc từ bên trong xe ngựa truyền ra, âm lượng không lớn nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, người ở đây đều có thể nghe rõ ràng tường tận. Giọng nói thanh nhuận dễ nghe, lại khiến cho người khác có loại cảm giác bị áp bách trầm trọng.

"Tần tướng là có ý gì??" Hách Liên Dực không vui nhú mày.

Hiện giờ, Tần Liễm là đối thủ một mất một còn với Hách Liên Dực, trong lòng Thanh Linh mơ hồ có chút hưng phấn. Hách Liên Dực và Tần Liễm từ đầu vốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng từ khi Tần Liễm và Tĩnh vương Hách Liên Thành lập ra mối quan hệ tốt, đứng phe đối lập với Hách Liên Dực, hai người từ đó mới thành đối thủ một mất một còn.

Hách Liên Thành từ nhỏ bị lưu lạc ở nhân gian, may mắn được một tiên sinh dạy học đem về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã được dạy dỗ huấn luyện rất tốt, tuyệt đối không thua kém với bất kì Hoàng tử lớn lên trong cung nào.

Nhiều năm qua, Hoàng thượng liên tục phái người tìm kiếm Hách Liên Thành, cuối cùng hơn một tháng trước cũng tìm thấy hắn, Hoàng thượng rất nhanh đã cho hắn nhận tước quy tông, phong làm Tĩnh vương.

Tĩnh vương vừa trở về đã rất được Thánh sủng, Hoàng thượng đối với hắn là cầu gì cho nấy, không ít đại thần trong triều cũng bắt đầu rối rít chuyển hướng sang phe Tĩnh vương.

Thanh Linh nghe Tĩnh vương rất được Thánh sủng thì thật rất muốn vỗ tay khen hay, Hách Liên Dực tuyệt đối không ngờ tới, thật vất vả đến phế tận tâm tư mới diệt được Thái tử, bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật Tĩnh vương. Hiện giờ, Tĩnh vương lại được Tần tướng tay nắm trọng quyền ủng hộ, Hách Liên Dực muốn động tới Tĩnh vương, sợ là không dễ.

Trong xe truyền ra trận tiếng cười thanh nhuận: "Vinh vương thua Công tử Lâm Mạch trước mặt nhiều người trong cuộc tranh tài 'thăng thiên chiết nguyệt', chẳng lẽ là không phục??".

Công tử Lâm Mạch là danh phận giả để Thanh Linh tham gia trận đấu đêm nay.

Hách Liên Dực còn chưa kịp trả lời, giọng nói kia lại tiếp: "Cho nên mới đem người bí mật tìm Công tử Lâm Mạch, ỷ vào nhiều người, ép buộc Công tử Lâm Mạch giao ra Băng Ngọc Liên, một trong những phần thưởng của cuộc thi Vinh vương bại trận đêm nay, haha, bản lãnh lấy quyền thế bức người của Vinh vương thật sự là quá cao tay"

Hách Liên Dực nghe được ý tứ châm biếm chê hắn không đủ bản lãnh trong lời nói của Tần Liễm, thua không dám thừa nhận, còn ỷ thế hiếp người. Xưa nay, lòng dạ Tần Liễm độc ác, ngoài mặt như người ôn hòa văn nhã, nhưng thật ra trong nội tâm lại lạnh lẽo tàn nhẫn. Hắn không giống như người thích xen vào những chuyện nhỏ nhặt này, chẳng lẽ Tần Liễm gần đây nhàn nhã đến mức sắp mọc meo??

Trong lòng kìm nén tức giận, mặt cười như không cười: "Tần Liễm, bản lĩnh nói hươu nói vượn của người cũng tiến bộ không ít, bản Vương nhất quyết không phải là người thua mà không chung tiền, Băng Ngọc Liên này là do Công tử Lâm Mạch cầu xin bốn Vương nhận"

"Nào có, rõ ràng là các người ép buộc tiểu nhân giao ra Băng Ngọc Liên, còn nói nếu không giao ra sẽ lấy tính mạng của tiểu nhân. Theo tiểu nhân thấy, bản lãnh trợn mắt nói dối của Vương gia cũng khá tốt đấy chứ" Thanh Linh trước mặt mọi người hủy đi bậc thang bước xuống của Hách Liên Dực, sắc mặt Hách Liên Dực càng phát ra âm trầm.

"Dân đen, người nói hươu nói vượn, xem bản Tiểu thư làm thế nào đập nát miệng của người."

Thanh Linh như bị kinh hãi, sợ sệt nói: "Thừa tướng người nghe một chút, cô nương này vừa nãy cũng hung dữ với tiểu nhân như vậy, tiểu nhân nếu không giao ra Băng Ngọc Liên, chỉ sợ sớm đã bị bọn họ đánh chết"

Diệp Thanh Ngọc đưa tay muốn đánh người, nghe vậy, tay sao cũng không hạ xuống được, ngón tay chỉ Thanh Linh cũng tức giận đến phát run: "Người, người nói hươu nói vượn"

"Đây là sự thật, ta sao có thể nói hươu nói vượn, như vậy đi, Băng Ngọc Liên kia xem như là tiểu nhân đưa cho Vương gia, kính xin Vương gia nể đóa hoa tiểu nhân tặng kia mà hào phóng thả tiểu nhân đi đi" Thanh Linh nghĩ, không động thủ mà vẫn có thể rời đi là tốt hơn hết, chỉ sợ Hách Liên Dực sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Vương gia hãy thả Lâm công tử rời đi, xem như là cho ta một cái nhân tình được không?" Tần Liễm nói chuyện giúp nàng, Thanh Linh cảm thấy rất khó tin, dù sao đối với Tần Liễm mà nói, nàng bất quá chỉ là một người qua đường.

"Hừ, Tần Liễm người có phải quá nhàn rồi không có việc gì làm hay không, chạy đến đây trào phúng bản Vương thì thôi, còn xen vào việc của người khác đòi bản Vương thả người, nói cho người biết, không thể nào!!"

"Nhưng bản Tướng muốn đem người đi thì sao??" Nhìn như đang thương lượng nhưng giọng nói lại khiến người khác cảm thấy bị đè nén.

"Hắn có quan hệ gì với Tần tướng?? Theo bản Vương biết, Tần tướng không phải là loại người rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện của người khác."

Tần Liễm ôn tồn tao nhã mở miệng nói: "Thật không dám giấu diếm, đêm nay bản Tướng ra cửa quá gấp gáp, nên cầm nhầm bức họa phần thưởng của cuộc tranh tài, chỉ mới phát hiện ra sự nhầm lẫn này gần đây, bây giờ định mời Lâm Công tử về phủ lấy lại bức họa đó. Bản Tướng cũng đã chuẩn bị xong rượu nhạt ở trong phủ, sẵn sàng bồi tội."

Giọng nói dừng lại, lúc mở miệng lần nữa, cường thế nói: "Cho nên mặc kệ Vương gia có chịu đồng ý hay không, bản Tướng nhất định phải mang người đi"

Vừa dứt lời, trong xe liền bay ra một dải lụa trắng, đem Thanh Linh cuốn vào xe ngựa. Hách Liên Dực muốn ngăn lại, A Thất lại chặn trước mặt hắn.

"Tất cả đều tiến lên cản lại xe ngựa cho ta" Hách Liên Dực tức giận phân phó thủ hạ, cái lí do rách nát này, đầu hắn trừ phi bị thiếu não mới tin Tần Liễm đem Lâm Mạch đi chỉ vì lấy lại bức tranh, rõ ràng là không để hắn vào mắt, thật đáng giận!!

Người của Hách Liên Dực ngăn cản đường đi của Tần Liễm, lợi kiếm trong tay đâm thẳng vào xe ngựa.

Lụa trắng trong xe lần nữa bay ra, lần này còn mang theo khí thế bén nhọn dời núi lấp biển, theo tiếng gió vù vù kẹp lấy những người phía trước

quét qua. Những người kia không có lực chống đỡ, miệng phun ra máu tươi, theo quán tính ngã xuống đất.

Nội lực thật thâm hậu! Thanh Linh thầm than, nhưng vẫn có chút buồn bực, Tần Liễm vì sao không lập tức mang nàng đi, còn cùng Hách Liên Dực nói nhảm nhiều như vậy.

"A Thất, giải quyết người đuổi theo." Tần Liễm nói.

"Vâng" A Thất nhảy xuống xe ngựa, giao chiến với đám người đuổi theo xe ngựa.

"Tần Liễm, người khinh người quá đáng!" Hách Liên Dực giận không nhìn được, nhưng lại bất lực không thể làm gì, dù sao chuyện này cũng là hãn không có lý.

Tần Liễm quyền khuynh triều đình, lại được Thánh sủng, được đặc cách gặp mặt quân vương không cần hành lễ. Cho dù hãn đem chuyện nhỏ này đưa đến tai phụ hoàng, với thái độ lạnh nhạt của phụ hoàng đối với hãn, chuyện này cũng sẽ không giải quyết được gì. Dù hãn có là Vinh vương thì bây giờ cũng không thể làm gì Tần Liễm.

Đáng giận, một ngày nào đó, hãn nhất định phải gắt gao giẫm nát Tần Liễm dưới chân.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 15: Yêu Nghiệt Họa Thủy

Đêm khuya, trên đường phố bóng người thưa thớt.

Hai con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa xa hoa, lúc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc vì hai con ngựa trắng kia không có người điều khiển mà vẫn chạy rất nhịp nhàng.

Bạch y nam tử ngồi đối diện Thanh Linh là một nam tử tuấn mỹ khuynh thành, lần đầu tiên nàng nhìn rõ hẳn chỉ có thể kết luận: người này so với yêu nghiệt quả thật còn đẹp hơn đến ba lần, mười phần họa thủy a.

Màu da hắc trong suốt như ngọc, trong mắt phượng hẹp dài lưu chuyển hào quang mỹ lệ khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Môi mỏng nhấp nhẹ, như cười như không. Hắc ngồi ở đó, trên người toát ra một loại mị hoặc rung động lòng người, hơi thở thánh khiết.

Người này lớn lên so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn, làm cho Thanh Linh thân là nữ tử cảm thấy mặc cảm sâu sắc, khó trách nguyên chủ thân thể này lại đối với hắn nhất kiến chung tình.

"Nhìn đủ chưa??" Giọng nói Tần Liễm bình bình không nóng không lạnh.

"Chưa đủ" Nàng mặt dày đáp, ánh mắt vẫn như cũ làm càn phóng trên thân người ta. Dù sao nàng cũng đang dịch dung, không sợ mất mặt.

"Thích không??" Hân giống như cười mà như không, dùng một ngón tay thon dài trắng nõn chạm nhẹ trên mặt mình, động tác mỉa mai hoặc chọc người thế mà hân lại làm rất tự nhiên.

Bị hân hỏi như vậy, Thanh Linh sửng sờ, một hồi lâu, ngượng ngùng quay đầu đi không trả lời. Ánh mắt lại bắt gặp banh vài nhiều màu nằm ở một góc trong xe ngựa, lòng nàng rơi lộp bộp một tý, không khỏi đoán rằng Tần Liễm chẳng lẽ có bệnh ưa thích nam nhân?? Nếu không, hân sao có thể nhận banh vài nhiều màu từ nam nhân, còn đối với một nam tử hỏi vấn đề quái dị 'thích không' này.

Thanh Linh dần dần đứng ngồi không yên, có lẽ Tần Liễm cứu nàng từ trong tay Hách Liên Dực, nói đưa nàng đến Tướng phủ cầm họa là giả, muốn đem nàng nạp vào phủ mới là thật! Trời ạ, không cần a, nàng là nữ tử, không phải là nam nhân a, nên không phải khâu vị của người này đâu a. Không được, nàng không thể vào Tướng phủ, nếu vào Tướng phủ, Tần Liễm phát hiện nàng không phải làm nam, còn nhìn thấu thân phận Nhị tiểu thư phủ Ưu Viễn Tướng quân của nàng liền nguy rồi.

"Ờn cứu giúp của Tướng gia, tiểu nhân đã cảm ơn. Tiểu nhân chỉ là một người thô kệch, không biết phong nhã, họa của Tướng gia rơi vào tay tiểu nhân thì thật đáng tiếc lãng phí, cho nên bức họa kia, tiểu nhân sẽ không lấy. Đêm đã khuya, tiểu nhân cũng không đến làm phiền Tướng phủ, cáo từ."

"Lâm Công tử nếu đã phải vội vã rời đi, bản Tướng tất nhiên sẽ không ngăn cản." Thanh Linh vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy. Đáng tiếc, vừa rồi nàng nghe chỉ là nửa câu trước, lúc người này nói tiếp nửa câu sau, nàng hận không thể nhảy dựng lên đánh thật mạnh vào đầu hân.

"Ngày mai Lâm công tử có rảnh rồi, hãy đến Tướng phủ lấy Băng Ngọc Liên. Bất quá, bản Tướng không chắc chắn ngày mai Lâm công tử

đến đây, Băng Ngọc Liên có còn ở đó hay không."

Thanh Linh quay đầu lại, phát hiện Tần Liễm đang ngấm gốc cây Băng Ngọc Liên, chết tiệt, mà hình ảnh kia nhìn còn quá đẹp mắt!! Cây kia là Băng Ngọc Liên của nàng. Cây nàng đưa cho Diệp Thanh Ngọc là giả, Băng Ngọc Liên thật nàng luôn giấu vào trong ngực.

"Băng Ngọc Liên của ta sao lại ở trong tay người??" Hắc lấy đi lúc nào?? Hắc có sờ soạng ngực của nàng hay không?? Vừa nghĩ tới khả năng hắc nhân cơ hội sờ soạng ngực của nàng, gò má liền một trận nóng hổi, đáng giận, tên hỗn đản này!

"Tất nhiên là lấy được!" Hắc cười nhẹ, nói như chuyện đương nhiên.

"Trả Băng Ngọc Liên cho ta." Nàng đưa tay đến đoạt lại, nhưng không biết Tần Liễm dùng thủ đoạn gì, hai tay chỉ nhoáng một cái, Băng Ngọc Liên trong tay hắc liền biến mất vào hư không.

"Bản Tướng có hứng thú với Băng Ngọc Liên, nên muốn lấy ra ngấm nhiều một chút, ngấm đủ rồi tất nhiên sẽ trả lại cho Lâm công tử"

Thanh Linh động cổ tay, định đem ngân châm phóng về hướng Tần Liễm, ai ngờ nàng động mãi, mà một cây châm bay ra cũng không có. Nàng rất nhanh đã kịp phản ứng, ngân châm của nàng nhất định đã bị hắc lấy đi. Lòng Thanh Linh một trận lạnh lẽo, Tần Liễm không dấu vết đem toàn thân nàng lục soát một lần, có lẽ hắc đã phát hiện ra nàng là nữ tử. Nàng lại nghĩ không ra, nếu như Tần Liễm đã phát hiện nàng là nữ tử, vậy thì tại sao nhất định phải đưa nàng về Tướng phủ?? Chẳng lẽ là do nàng bó ngực quá chặt nên hắc không phát hiện ra??

Về phần vì sao muốn đưa nàng đến Tướng phủ, hắc cũng nghĩ không thông, chỉ thấy lúc nàng nghe chính mình nói sẽ không ngăn cản nàng rời đi, nàng tựa như tiểu hồ ly đi ăn trộm thành công vui mừng híp mắt, khiến hắc không nhịn được nổi lên tâm tư trêu chọc một tý. Khi hắc nhắc nhở

nàng Băng Ngọc Liên đang ở trong tay hắn, nàng híp lại mắt hồ ly trừng hắn, mắt thấy nàng muốn xù lông, nhưng hết lần này đến lần khác lại không dám phát tác. Hắn cảm thấy bộ dáng này của nàng thật đáng yêu.

Lòng yên tĩnh như hồ nước nhiều năm qua không sóng không gió, đột nhiên bị người quăng vào một cục đá, tạo nên từng vòng gợn sóng, từ đó không được an bình.

"Haha, tiểu nhân đột nhiên cảm thấy có hứng thú với bức họa kia, tiểu nhân đi theo Tướng gia đến Tướng phủ một chuyến cũng được." Nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, Băng Ngọc Liên dù gì cũng đáng không ít tiền, vì Băng Ngọc Liên nàng sẽ cùng hắn đến Tướng phủ. Huống chi võ công người này cực cao, hắn nếu như không muốn cho nàng đi, nàng trốn cũng không thoát. Nàng phát hiện người này thích tiên lễ hậu binh, mềm không được sẽ trực tiếp mạnh bạo. Lúc mang nàng từ chỗ Hách Liên Dực đi như thế, hiện tại đối với nàng cũng như thế.

Vào Tướng phủ, Tần Liễm cho người an bày một gian phòng khách cho Thanh Linh nghỉ ngơi trước.

Nàng vào đến trong phòng, đập vào mắt là một nơi hết sức xa hoa mà không khiến người cảm thấy tục. Sàn nhà từ ngọc ấm dát thành, bàn ghế là gỗ lim thượng hạng, ấm trà cái ly đều làm bằng bạch ngọc thượng đẳng. Hàng chục viên trân châu lớn bằng ngón tay cái xỏ thành cái màn dưới ánh sáng viên dạ minh châu phát ra ngân quang, dùng lụa thiên tằm ti cực phẩm đan thành tấm màn tung bay trong gió đêm bên cửa sổ.

Trời ạ, người này rốt cuộc vợ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân mới làm nên một nơi xa hoa như thế này. Còn có, ở đây thật sự là phòng khách sao?? Có người chủ nhân nào sẽ cho khách ở trong ổ kim cương sao?? Trong lòng chợt lóe ra một ý niệm, chẳng lẽ hắn muốn xây kim ốc giấu nam nhân??

Thanh Linh căng thẳng bất an, không còn dám nghĩ tới việc lấy lại Băng Ngọc Liên từ tay Tần Liễm.

Tiền tài chuyện nhỏ, chạy trốn chết mới trọng yếu nhất!!

Nhìn bốn góc trong phòng đều được đặt một viên dạ minh châu to như quả đấm tản ra u quang, nàng nhanh tay lấy đi hai viên.

Chạy trốn chết là chuyện lớn, nhưng tiền tài cũng là trọng yếu!!!

Nàng cầm lấy giấy bút trong phòng, vội vã viết vài chữ, nội dung là nàng lấy đi hai viên dạ minh châu kia thế cho Băng Ngọc Liên. Hắc hắc. Như vậy cũng không tính là ăn trộm đi.

Ra khỏi cửa phòng, Thanh Linh đi đến phía tường rào Tượng phủ.

Trước tường rào có một khu rừng trúc, Thanh Linh vừa tiến vào một bước, liền có ám tiễn phá không bắn ra, kẹp lấy khí thế bén nhọn mà phóng đến. Nàng hút một ngụm khí lạnh, may mà thân thủ nàng nhạy bén, nhanh chóng rút khỏi rừng trúc, khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp.

Trong rừng trúc có trận pháp, nàng thấy được cửa ra trong đó.

Kiếp trước Đại ca thích vợ vết các loại trận pháp về nghiên cứu, trong thư phòng cất giữ vô số các trận pháp khác nhau. Bị hấn ảnh hưởng, nàng cũng thích xem trận pháp, những lúc nhàn rỗi thường lôi ra nghiên cứu.

Trận pháp rừng trúc kiếp trước nàng cũng đã từng xem qua, theo trí nhớ kiếp trước phá được trận pháp, bình yên xông qua rừng trúc, phi thân leo tường rời đi.

Một bóng trắng đứng yên dưới hành lang, bạch y trong bóng đêm đặc biệt kỳ ảo mờ mịt.

Đột nhiên, bên cạnh bóng trắng xuất hiện một bóng đen cùng một thể với bóng đêm: "Công tử, có muốn đem người này bắt trở lại hay không??"

"Không cần" Tần Liễm thản nhiên nói.

Biết y thuật, biết dịch dung. Nữ giả nam trang đoạt phần thưởng, đánh Vinh vương một trận, phá được trận rừng trúc. Không biết nha đầu kia tiếp theo còn có thể mang lại cho hắn bao nhiêu kinh hỷ, hắn đột nhiên hết sức mong đợi.

Thanh Linh trở lại phủ Tướng quân cũng đã được mấy ngày, nhưng vẫn chưa nghe tin tức không tốt nào từ Tướng phủ truyền ra, nàng rất yên tâm cầm hai viên dạ minh châu đến tiệm cầm đồ, đổi được không ít tiền bạc.

Buổi trưa lúc trở lại Tướng quân phủ ngẫu nhiên gặp lại Hách Liên Dực. Vết thương trên mặt Hách Liên Dực bị Thanh Linh đánh đã lành. Hắn vừa thấy nàng liền tiến lên lôi kéo làm quen.

Thanh Linh cười lạnh, Hách Liên Dực muốn lôi kéo phủ Tướng quân, nên mấy ngày trước cùng Diệp Thanh Ngọc đi vô cùng gần. Sau khi phát hiện mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy, hắn tám phần là không nhìn được dung mạo bị hủy kia, nên ngược lại đem chủ ý đánh lên đầu nàng.

"Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, không xong rồi, nô tỳ nhìn thấy Vinh vương tự mình đưa Nhị tiểu thư hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười." Hương Lá vội vàng xông vào phòng ngủ Diệp Thanh Ngọc, nàng bây giờ đã là đại nha đầu bên cạnh Đại tiểu thư.

Diệp Thanh Ngọc nghe vậy, hé ra khuôn mặt vốn đã xấu xí dần vện vẹo, càng thêm như ma quỷ. Bàn tay nàng vung lên một cái, ấm trà cùng vài cái cốc trên bàn toàn bộ đều rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn xoang xoảng của ly trà vang khắp phòng.

Hương Diệp đứng ở một bên bị cơn tức giận của Diệp Thanh Ngọc dọa sợ, không dám hó hé ra một tiếng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 16: Nói Dối Không Đỏ Mặt

Thanh Linh vừa về tới tiểu viện của chính mình, lại phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã có mặt ở đó, nàng vừa thấy Thanh Linh tiến vào cửa viện, liền sai người tiến lên bắt lấy Thanh Linh.

"Đại tỷ, ngươi đây là muốn làm gì??" Thanh Linh không có giấy dựa, tùy ý để các nàng bắt lấy, nàng còn không biết mình đã đặc tội gì với Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tiến lên, nhìn nàng đầy oán độc, lấy ra một cây chủy thủ vỗ vỗ vào mặt nàng: "Diệp Thanh Linh, ngươi là tiểu tiện nhân, lại dám qua mặt ta vụng trộm đi quyến rũ Vinh vương, ngươi không phải chỉ có bộ dáng đẹp mắt một chút thôi sao, hôm nay ta sẽ phá hủy gương mặt của ngươi, xem ngươi lại lấy cái gì đi quyến rũ Vương gia."

Sau khi Hách Liên Dực biết khuôn mặt của nàng bị hủy cũng không còn đến tìm nàng, Diệp Thanh Ngọc đoán rằng hẳn nhất định đã bị gương mặt của mình dọa sợ. Lúc nàng nghe được hẳn đưa Thanh Linh hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười, nàng liền ghen tỵ đến nổi điên. Nếu như nàng cũng đem khuôn mặt Diệp Thanh Linh phá hủy, Hách Liên Dực cũng sẽ không nhìn Diệp Thanh Linh thêm một cái, tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh này cũng sẽ không thể cướp đi Hách Liên Dực từ trong tay nàng.

Nàng quyến rũ Hách Liên Dực, đó chính là thiên đại trò cười. Hẳn là mặt đường, ta là thạch tín. Hách Liên Dực đối với ngươi là trân bảo, nhưng

đối với Diệp Thanh Linh nàng mà nói, Hách Liên Dực còn thua xa cái rắm thúi. Bất quá những lời này, nàng cũng không nói ra khỏi miệng.

Dao găm lạnh buốt dán ở trên mặt, Thanh Linh không có chút vẻ sợ hãi nào, luôn lạnh nhạt, bình tĩnh mở miệng nói: "Đại tỷ người hiểu lầm, hôm nay ta chỉ trùng hợp gặp được Vương gia mà thôi. Sở dĩ Vương gia cùng ta vừa nói vừa cười, đó là bởi vì ta nói cho hắn biết gương mặt Đại tỷ có khả năng được cứu rồi, sau khi hắn nghe được mới cười một chút. Đại tỷ, Vương gia cùng ta nói cười, tất cả đều là vì Đại tỷ a." Nàng nói dối mặt không đỏ tim không đập mạnh. Trên thật tế, Hách Liên Dực ở trước mặt nàng chưa từng nhắc đến Diệp Thanh Ngọc dù là nửa câu.

Diệp Thanh Ngọc bán tín bán nghi, lửa giận cũng đã biến mất hơn phân nửa, nghiêng đầu suy nghĩ: "Người nói thật sao?? Mặt của ta thật sự được cứu? Sau khi Vương gia biết còn rất vui mừng sao??" Trong mắt nàng bắt đầu có mong đợi.

Không biết miệng kẻ nào bĩ ối, đem tin tức Đại tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng quân bị hủy dung truyền ra ngoài, khiến mọi người đều biết dung mạo Diệp Thanh Ngọc còn kinh khủng hơn quỷ.

Vốn tưởng rằng Băng Ngọc Liên có thể trị tốt mặt của nàng, nhưng sau khi dùng Băng Ngọc Liên kia xong, mặt không những không thấy tốt lên, mà ngược lại còn chuyển biến ngày càng nghiêm trọng. Đáng ra chỉ có nửa khuôn mặt bị hủy, nhưng bây giờ cả khuôn mặt đều lan đầy vết ngăm vàng, hoàn toàn không còn nhận ra được dạng người. Các đại phu nổi danh ở Hạ Thành đều đã mời đến, nhưng người nào cũng bó tay.

Hiện nay khắp nơi bên ngoài đều đang rỉ tai nhau tin tức nàng bị hủy dung, khiến nàng không dám bước ra khỏi cửa nửa bước, ngày ngày khó chịu ngây ngốc bên trong phủ, Hách Liên Dực cũng không hề đến tìm nàng, nàng sắp khó chịu đến nổi điên rồi.

"Tất nhiên là thật!" Người nào đó tiếp tục trấn định nói dối.

"Hương Thảo có biết một vị đồng hương, chuyên trị các tạp chứng ngoài da. Hôm nay ta cùng Hương Thảo đi trên ngã tư đường, đúng lúc gặp được hãn, ta có hỏi qua chứng bệnh của Đại tỷ."

"Hãn nói như thế nào??" Diệp Thanh Ngọc vội hỏi.

Hương Thảo đứng một bên tràn đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Thanh Linh, ánh mắt mang nghi hoặc, nàng có quen biết người nào đồng hương biết trị bệnh ngoài da sao?? Còn có, Tiểu thư nhà nàng biết nói dối từ khi nào??

"Hãn nói, dựa vào y thuật của hãn, bệnh trên mặt tỷ tỷ tất nhiên không thành vấn đề, ta vốn muốn mời hãn vào trong phủ, nhưng tính tình người này có chút cổ quái, còn ngạo mạn, nhất định đòi bệnh nhân phải tự mình đi mời hãn." Thanh Linh nói

"Hãn ở đâu??" Diệp Thanh Ngọc lại hỏi.

"Đại tỷ, người nhìn thanh chủ tử này" Mắt Thanh Linh liếc về phía dao găm, không trả lời. Ý tứ rất rõ ràng, không lấy ra dao găm đừng mong nàng nói.

Diệp Thanh Ngọc cũng hiểu ý trong lời nàng, do dự một lát, cuối cùng chậm rãi thu hồi lại dao găm. "Mau nói" Giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

"Nghe nói hãn đang dừng chân tại tửu lâu Thính Vũ, tên gọi là Bạch Thuật" Thanh Linh tự tiện nói ra tên một tửu lâu mới mở nàng vô tình thấy hôm nay.

"Hừ, hôm nay tạm thời bỏ qua cho người, nếu Bạch Thuật kia trị không hết được mặt của bốn Tiểu thư, gương mặt này của người chắc chắn

cũng không được nguyên vẹn." Sau khi Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng uy hiếp Thanh Linh, liền dẫn người rời đi.

"Tiểu thư, cái người Bạch Thuật biết y thuật kia ở đâu ra?? Lỡ như Đại tiểu thư biết được người lừa gạt nàng, lúc đó phải làm sao bây giờ." Hương Thảo lo lắng nói.

"Trước mặt người không phải có một người sao??" Thanh Linh nháy mắt mấy cái, giảo hoạt nói.

"Người muốn giả trang thành Bạch Thuật??" Hương Thảo ở cùng Thanh Linh nhiều ngày, đã biết y thuật của nàng cũng không tệ.

"Không sai!" Thanh Linh gật đầu "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước tiên đến Thính Vũ lâu chuẩn bị một chút đi."

Nghe nói Thính Vũ lâu ở Hạ Thành cũng có chút danh tiếng, hỏi một chút liền có thể tìm ra.

Thanh Linh dịch dung thành một nam tử trung niên đi vào tửu lâu, mượn một gian phòng phía trên.

Thấy chương quý tướng mạo thật thà phúc hậu bên cạnh vừa tính toán vừa thở dài, Thanh Linh nhin không được hỏi hẩn vì sao lại thở dài.

Chương quý nói với Thanh Linh con trai độc nhất của hẩn bệnh nặng đã lâu, đã tốn không ít bạc nhưng vẫn không thể chữa lành, hiện giờ trong hầu bao đã không còn bao nhiêu bạc. Nên hẩn đang định đem tửu lâu bán đi, gom góp bạc tiếp tục mời đại phu chữa bệnh cho con trai.

Tửu lâu này là do hai vợ chồng chương quý đánh đổi cả nửa đời người mới mở rộng ra được quy mô lớn như ngày hôm nay, bây giờ nói muốn bán đi, trong lòng mười phần là khó chịu, nhưng vì con trai, không muốn bán cũng phải bán.

Thanh Linh thấy tử lâu này nằm ở vị trí cũng không tệ, sau khi suy nghĩ một phen, liền dứt khoát quyết định mua lại tử lâu từ ông chủ. Nàng không biết kinh doanh làm ăn, nên tiếp tục lưu lại hẳn làm chưởng quỹ của tử lâu, còn nàng an vị làm vị chủ tử phía sau màn.

Chưởng quỹ của tử lâu tên là Lý Phúc, Thanh Linh có lòng tốt xem bệnh giúp con trai hẳn. Sau khi bắt mạch, Thanh Linh hết sức chắc chắn hứa hẹn với Lý Phúc, nàng nhất định sẽ chữa lành cho con trai hẳn. Hai vợ chồng Lý Phúc dường như xem nàng như Bồ Tát sống, quỳ xuống lạy lấy lạy để, hù dọa nàng đến phải cuống quýt chạy trốn.

Diệp Thanh Ngọc đầu tiên là phái người đến Thính Vũ lâu hỏi thăm bên trong có người nào tên Bạch Thuật hay không, nghe người báo về quả nhiên có người này thì vội vã ra khỏi cửa.

Thanh Linh đã căn dặn Lý Phúc nếu có người đến tìm Bạch Thuật, đó cũng chính là nàng. Lý Phúc phải nói với người nọ rằng, Bạch Thuật hẳn đã ra ngoài xem bệnh cho người khác, bốn năm ngày sau mới trở về.

Nàng vốn là loại người thù dai, lúc này Diệp Thanh Ngọc muốn hủy đi mặt của nàng, vậy nàng sẽ kéo dài thêm mấy ngày nữa, cho Diệp Thanh Ngọc thống khổ vì bị hủy dung thêm mấy ngày.

Lúc Thanh Linh đi ra Thính Vũ lâu, đã khôi phục lại diện mạo như cũ. Nhớ tới trâm ngọc cài tóc của mình đã gãy từ mấy ngày trước, ngoại trừ chiếc trâm ngọc kia, cơ hồ trên người nàng cũng không còn món trang sức nào có thể mang ra ngoài. Bây giờ trong tay vẫn còn một chút tiền, có lẽ nên đi mua một chút.

Nàng mang theo Hương Thảo vào Thiên Thúy Trai.

Thiên Thúy Trai là nơi bán đồ trang sức lớn nhất Hạ Thành, vật trang sức bên trong có rất nhiều kiểu dáng, chất liệu thượng cấp, giá tiền cũng thích hợp, các Tiểu thư nhà quan gia rất thích dùng đồ trang sức ở Thiên

Thúy Trai. Kiếp trước Thanh Linh đã từng đến Thiên Thúy Trai, biết rõ tính chất đồ trang sức ở đây xác thật giống như người ngoài đồn đại: tuyệt mỹ!!

Thanh Linh đang chọn trâm ở gian phòng chính Thiên Thúy Trai, đột nhiên, có một cái tay đưa đến trước mặt nàng.....

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 17: Bản Vương Không Thiếu Tiền

"Da thịt Linh Nhi trắng như tuyết, đeo lên trâm ngọc Bích Hải Ngọc Đường này nhất định rất xinh đẹp." Nói xong, chủ nhân của giọng nói này trực tiếp đem cây trâm găm vào trong tóc nàng.

Thanh Linh nghiêng đầu, nhìn thấy Hách Liên Dực chẳng biết đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào, sau lưng hắn còn có một gã sai vặt.

Nàng có chút không vui nhú mày, hắn gọi nàng là Linh Nhi, nàng và hắn rất thân thiết sao?? Gọi như vậy thật buồn nôn.

Bây giờ hắn thấy khuôn mặt Đại tỷ nàng không thể chữa được, nên liền đem chủ ý đánh lên người nàng sao??

Dù nàng không được phụ thân ủng hộ, nhưng chung quy vẫn là huyết mạch của Trưởng công chúa Đông Lăng quốc, vẫn có giá trị lợi dụng.

"Ánh mắt Công tử thật không tệ, cây trâm Bích Hải Ngọc Đường đúng là hết sức thích hợp với vị cô nương này." Chương quý cười nói, còn nhiệt tình cầm lên gương đồng đưa cho Thanh Linh nhìn một chút.

Trong gương đồng, nàng đột nhiên nhìn thấy Lâm thị đứng ngoài cửa Thiên Thúy Trai. Lâm thị còn đang lôi kéo một nữ tử mang mạng che mặt, nàng kia muốn xông vào, lại bị Lâm thị vội vàng lôi đi.

Thanh Linh thầm suy đoán nàng kia hẳn là Diệp Thanh Ngọc, bị Diệp Thanh Ngọc phát hiện nàng cùng một chỗ với Hách Liên Dực, sau khi hồi phủ, không biết lần này Diệp Thanh Ngọc có mang hẳn một cây đại đao tiến vào viện nàng luôn hay không?

"Vương gia sao lại ở đây??" Thanh Linh cười cười hỏi.

"Bản Vương chỉ vô tình đi ngang qua, lúc nhìn thấy Linh Nhi liền tiến vào." Giọng nói hẳn dừng lại một chút mới tiếp tục: "Thích cây trâm này sao??"

Thanh Linh còn chưa trả lời, đã nghe thấy một giọng nói thanh thuận khác: "Bản Tướng thấy cây trâm kia thật bình thường, kiểu dáng mặc dù trang trọng, nhưng không thích hợp với nữ tử trẻ tuổi như Thanh Linh, kiểu này chỉ thích hợp với những phụ nhân lớn tuổi."

Nghe như một câu nói bình bình đạm đạm, nhưng nếu cẩn thận nghe, sẽ phát hiện trong câu nói mang rõ ý tứ châm biếm Hách Liên Dực con mắt vụng về, mới có thể lựa ngay cây trâm chỉ thích hợp với lão phụ nhân này.

Thanh Linh quay đầu nhìn lại, Tần Liễm một thân bạch y như trích tiên, cầm trong tay một thanh sáo ngọc tinh xảo màu trắng, mười phần ưu nhã đập bậc thang từ lầu hai đi xuống. Bên môi cười nhẹ tăng thêm vài phần phong thái xinh đẹp, tựa như tiên tựa như yêu ma, người này quả thật mang mười phần họa thủy.

Người này gọi nàng là Thanh Linh, nàng và hắn rất thân thuộc sao?? Hai người này sao hôm nay lại thân thiết với nàng như thế, cách gọi thật buồn nôn.

"Tần tướng không biết thì chớ có nói bậy, bản Vương chưa bao giờ nghe qua dùng trâm cài tóc còn phải phân biệt nữ tử trẻ tuổi và lão phụ nhân." Hách Liên Dực tất nhiên nghe ra được ý tứ châm biếm của Tần

Liễm, trong lòng tuy không vui, nhưng có Thanh Linh ở đây, hẳn không tiện phát tác.

"Vương gia nếu không tin lời bảnTướngnói, có thể hỏi chương quý một chút" Tần Liễm chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Linh.

"Chương quý, người nói." Hách Liên Dực nói.

Chương quý do dự một chút mới lên tiếng: "Người mua trâm Bích Hải Ngọc Đường ở tiệm này thường là những phụ nhân lớn tuổi, nữ tử trẻ tuổi tựa hồ không có ai" Chương quý thấy sắc mặt Hách Liên Dực trong nháy mắt trầm xuống, mới cảm thấy có chút không ổn, nhanh chóng bổ sung thêm: "Bất quá, cô nương này mang bích trâm Chi Hải Ngọc Đường này cũng thật sự rất đẹp mắt."

"Theo bảnTướng, Thanh Linh mang cây trâm ngọc Hoa Lan này sẽ đẹp hơn" Tần Liễm nói xong, lại đem một cây trâm xuyên qua tóc Thanh Linh.

Trên trâm ngọc Chi Hoa Lan có đính lên một viên lục ngọc ướat át, cây trâm mang kiểu dáng hình hoa lan thanh lịch, Thanh Linh vừa nhìn đã thích cây trâm này.

Hách Liên Dực không cam lòng, lại cầm lấy một cây trâm khác găm qua tóc Thanh Linh: "Theo bản Vương, trâm ngọc Mẫu Đơn này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"BảnTướnglại cảm thấy Thanh Linh hợp với trâm ngọc Thược Dược Thúy này hơn."

"Bản Vương cho rằng trâm ngọc Hoa Đào này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"..."

Hai người cứ người một lời ta một tiếng, động tác trên tay không ngừng, một lát sau, khắp đầu Thanh Linh đều bị cắm đầy trâm.

"Các người đủ rồi, những thứ trâm này, một cây ta cũng không thích." Cuối cùng nàng cũng không thể nhịn được nữa, nàng chỉ muốn chọn một cây ngọc trâm bình thường, nhưng hai nam tử trước mắt này lại đem các cây trâm mình chọn cắm đầy lên đầu nàng, như dùng kim đâm vào một cái túi vải, ngay cả Hương Thảo bên cạnh cũng không nhịn được che miệng cười trộm.

Thanh Linh trừng mắt Hương Thảo, Hương Thảo nghịch ngợm le lưỡi một cái xong mới đến giúp nàng đem trâm trên đầu gỡ xuống.

"Chương quý, bảnTướngxem mấy cây ngọc trâm này còn chưa phải loại tốt nhất, trong tiệm người không phải chỉ có mấy thứ này thôi đi??" Tần Liễm nói.

Không đợi chương quý trả lời Tần Liễm, Hách Liên Dực liền nói: "Chương quý, đem tất cả những món trang sức tốt nhất trong quán của người ra đây cho bản Vương."

Chương quý mặt mày hớn hở đáp ứng: "Trong tiệm đương nhiên còn có các loại trâm ngọc tốt hơn, kính xin các vị theo ta lên lầu hai."

Đến lầu hai, chương quý đem ra mười cây trâm kiểu dáng và chất liệu hoàn toàn khác nhau, có trâm Bạch Ngọc San Hô, có trâm khắc hoa văn bằng vàng, có trâm khảm bảo thạch lấp lánh ánh vàng, trâm hình không tước,...

Chất liệu mỗi cây trâm đều thuộc hàng thượng thừa, tất cả đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thụ Trai.

Thanh Linh nhìn các cây trâm trước mặt rất quyết rũ lòng người, nhưng nàng không có nhiều tiền như vậy a, ngay cả một cây trâm trong đó

nàng cũng mua không nổi.

"Tiểu thư, cây trâm nào cũng thật đẹp, Tiểu thư đeo lên nhất định sẽ hết sức đẹp mắt!" Đây là lần đầu tiên Hương Thảo nhìn thấy nhiều cây trâm có tính chất tuyệt hảo như vậy, cực kỳ hưng phấn.

Đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng Tiểu thư nhà người lại không có tiền!

Cũng không biết Hương Thảo cố ý hay vô ý thờ dài nói: "Nhưng thật đáng tiếc, số bạc dư lại mỗi tháng của Tiểu thư ngay cả một cây cũng không đủ mua."

"Có làm sao?? Thanh Linh nếu thích tất cả, bảnTướngliền mua cho người." Tần Liễm cười nhẹ nói.

Thanh Linh nhẹ nhàng cười với hãnh một tiếng: "Cảm ơn, bất quá cũng không nhọc Tầntướngtốn bạc..."

"Thanh Linh sao có thể nói vậy?? Chỉ cần là thứ người muốn, bảnTướngđều có thể cho người!" Trong mắt phượng hẹp dài tựa như chứa cả hồ xuân, ôn nhu động lòng người.

Hách Liên Dực chưa từng thấy qua vẻ mặt Tần Liễm như vậy bao giờ, trong lòng thầm than không ổn, chẳng lẽ Tần Liễm thích Diệp Thanh Linh?? Chuyện đó sao có thể xảy ra, lúc trước Diệp Thanh Linh không để ý xấu hổ chạy tới trước cửaTướngphủ nói muốn gả cho hãnh, lúc đó hãnh còn căng thềm ngó tới một cái đầu.

Nghĩ lại, Tần Liễm nhất định là không muốn mình và phủ Uy ViễnTướngQuân quá thân thiết, đạt được sự giúp đỡ từ phủTướngquân, cho nên muốn ngăn cản. May mắn, ánh mắt Diệp Thanh Linh nhìn Tần Liễm đã thay đổi, còn mang theo xa cách, không hề si mê như trước kia, Hách Liên Dực hãnh vẫn còn cơ hội, hừ, Tần Liễm muốn cản trở hãnh đến gần phủTướngquân, nằm mơ!!

"Linh nhi nói không sai, không phiền đến Tầntướngphải nhọc công trả bạc. Mấy cây trâm này để bản Vương trả đi, chương quý, đem tám cây trâm Tử Toàn này tất cả đều gói lại." Hách Liên Dực hào sảng nói, hân phân phó gã sai vặt ở phía sau đi tính tiền.

Ngoài mặt Thanh Linh giả bộ cự tuyệt, nhưng trong lòng tất nhiên ao ước được hung hăng làm thít Hách Liên Dực, đúng như Thanh Linh đoán, hân không để ý đến lời cự tuyệt của nàng.

Một lát sau, gã sai vặt chạy tới thông báo ngân phiếu mang theo trên người không đủ. Hách Liên Dực đành phải viết một tờ giấy nợ, cho chương quý cầm đến Vinh vương phủ lấy bạc.

Hách Liên Dực cầm bút trong tay, lúc nghe chương quý báo ra số ngân lượng phải lấy, tay hân đột nhiên rung lên, cả giận nói: "Chương quý người đi ăn cướp sao, bán tám cây trâm lại lấy đến tám vạn hai!"

"Vương gia bớt giận, những cây trâm Tử Toàn kia đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thúy Trai, giá cả thật sự không thể so với các loại trâm khác." Chương quý không kiên ngạo, không xiêm nịnh, thông dong nói.

"Nếu Vinh vương mua không nổi thì thôi, để bảnTướngđến trả tiền trâm này cũng được."

"Ai nói bản Vương mua không nổi?? Vì Linh Nhi bỏ tiền ra mua vài cây trâm thì có làm sao, bản Vương không thiếu tiền!" Lòng Hách Liên Dực tuy đau nhưng bên ngoài lại làm ra vẻ mặt như không thèm để ý.

Đợi đến khi Thanh Linh và Hách Liên Dực ra khỏi cửa Thiên Thúy Trai, chương quý chậm chạp chạy đến bên cạnh Tần Liễm, *chân chó cười nói: "Công tử, nghe theo phân phó của ngài, thuộc hạ đã đem toàn bộ số tiền trâm bán cho Vinh vương đẩy lên, tính gấp ba lần bình thường."

*Nịnh nọt

"Ừ" Tần Liễm thường thức sáo ngọc màu trắng trong tay, nhàn nhạt trả lời.

Nếu như Hách Liên Dực biết được lão bản phía sau màn của Thiên Thúy Trai là Tần Liễm, không biết có tức giận đến hộc máu hay không.

Trở ra Thiên Thúy Trai, đã gần hoàng hôn, vừa đúng là thời điểm dùng bữa tối.

Hách Liên Dực đề nghị với Thanh Linh đến tửu lâu dùng bữa, Thanh Linh còn muốn làm thịt Hách Liên Dực, chưa định dừng lại đâu, liền gật đầu đồng ý, cùng Hách Liên Dực đến Thính Vũ lâu.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 18: Người Có Lòng Dạ Hiểm Độc

Thanh Linh và Hách Liên Dực chân trước vừa bước vào tửu lâu, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống gọi thức ăn, Tần Liễm đã theo đuôi tới.

Hách Liên Dực thấy Tần Liễm xuất hiện, vẻ mặt không vui, thầm oán người này là âm hồn không tiêu tan.

"Hai vị chắc sẽ không cảm thấy phiền nếu ta ngồi cùng có đúng không??" Tần Liễm vừa vào cửa đã trực tiếp đi thẳng đến bàn Hách Liên Dực và Thanh Linh.

Hai người nhìn Tần Liễm, đồng thời cùng lên tiếng.

Thanh Linh: " Không phiền!"

Hách Liên Dực: "Phiền!"

"Thanh Linh không cảm thấy phiền là tốt rồi." Tần Liễm mặc kệ ánh mắt như bắn ra lưỡi dao của Hách Liên Dực, ưu nhã kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thanh Linh.

Không thể không nhắc đến, miệng Tần Liễm này 'đáng khen' vô cùng, trên bàn vốn chỉ có vài món chiêu bài của tửu lâu, hắn vừa ngồi xuống liền gọi thêm hơn mười món, bày đầy một bàn. Đáng đánh đòn hơn là Tần Liễm hắn chỉ nếm thử mỗi đĩa một miếng, đã để đĩa xuống.

Hách Liên Dực cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, để đưa xuống 'Rằm' một cái: "Tần Liễm, người đến phá rồi phải không??"

Các món ăn trên bàn này, mỗi một món đều là thứ mắc tiền nhất! Bữa cơm này vốn là hắc mời Thanh Linh ăn, Tần Liễm lại hết lần này đến lần khác cố ý phá chuyện tốt của hắc, nhiều món ăn như thế này, hắc sao có thể bỏ hết mặt mũi đòi Tần Liễm trả bạc??

Tiền của hắc a! Thật đau lòng!

Thanh Linh như người không liên quan, yên tĩnh ăn phần cơm của mình, dù sao bữa cơm này nàng cũng không cần phải trả tiền nha, nghe nói trong Thính Vũ lâu có không ít món ăn ngon, nàng lòng dạ hiểm độc còn ước gì hai người này gọi hết tất cả các món ăn ra đây.

"Vương gia, món này không tệ!" Thanh Linh gấp món ăn vào chén Hách Liên Dực, thầm suy nghĩ, chính mình nên trấn an vị 'người hái ra bạc' này một chút, dù gì tiền cơm đều do hắc trả.

Hách Liên Dực thấy Thanh Linh chỉ gấp thức ăn cho hắc, không có gấp cho Tần Liễm, sắc mặt đen kịt cuối cùng cũng chuyển biến tốt một chút.

Ăn xong, sắc trời cũng đã tối, Hách Liên Dực và Tần Liễm đều có ý muốn đưa Thanh Linh về, nàng mở miệng từ chối, nhưng Hách Liên Dực cứ khẳng định nhất định phải đưa nàng về, nàng rốt cuộc cũng đồng ý đi cùng hắc.

Mới ra khỏi Thính Lâu không xa, lão quản gia Vinh vương phủ đã bối rối xuất hiện trước mặt Hách Liên Dực.

Thanh Linh vừa thấy người đến, đã nhận ra mặt của hắc có chút không thích hợp. Hắc không phải là lão quản gia, hắc dịch dung. Nàng vốn rất khá

ở lĩnh vực dịch dung, cho nên người trước mặt này không thể qua mắt nàng, bất quá, Thanh Linh nàng cũng không có ý định vạch trần hẳn.

"Vương gia, không xong rồi!" Lão quản gia vội vàng nói.

"Có chuyện gì?" Hách Liên Dực nhíu mày, sao những lúc hẳn và Diệp Thanh Linh ở cùng một chỗ, đều có người đến quấy rầy thế này??"

"Thư phòng cháy"

"Cái gì?? Thư phòng cháy, chuyện gì đã xảy ra??" Hách Liên Dực vừa nghe liền nóng nảy, trong thư phòng có rất nhiều thư tín quan trọng, nếu bị thiêu hủy, sẽ tổn thất rất lớn!

"Lão nô cũng không biết"

Lòng Hách Liên Dực nóng như lửa đốt, lập tức liền muốn bỏ qua nàng, nói vài câu khách khí liền vội vàng rời đi.

Tần Liễm đứng dưới bóng cây bên đường, một bóng đen như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hẳn.

"Công tử, theo lệnh của ngài, thuộc hạ đã phái người đem Vinh vương lừa trở về Vương phủ" Thư phòng Hách Liên Dực căn bản không có bị cháy.

Bóng đen nói xong một câu, thấy Tần Liễm phát tay liền lập tức ẩn thân vào trong bóng tối.

Khóe miệng Tần Liễm nhếch lên, mắt phượng hẹp dài mênh mông. Hẳn tiêu sái rẽ lưng đi đường tắt, rốt cuộc tại một góc đường nào đó 'ngẫu nhiên' gặp được Thanh Linh.

Bầu trời đêm bao la, sao trên trời sáng tỏ, không cổ kị trải dài ánh sáng khắp trên mặt đất, vạn dặm núi sông như bị đắp lên một lớp mạng che

mặt tựa như ảo mộng.

Bạch y nam tử đứng ở phía trước cười nhẹ, y phục bị ánh trăng chiếu vào phản lên một tầng ánh sáng màu bạc, thật giống như tiên nhân đi ra từ cổ ngọc. Còn có một mảnh mưa hoa như bị hãm sâu vào ánh mắt ấy, hóa thành lấp lánh mê ly, lộ ra mê hoặc trí mạng.

"Người đang đợi ta??" PhủTướngquân và phủThừatướngkhông cùng đường, Tần Liễm xuất hiện ở đây, Thanh Linh suy đoán hần hơn phân nửa là đang đợi nàng.

"Ừ, đến đưa người về!" Hần nói đến đưa nàng trở về, vậy hẳn biết rõ Hách Liên Dực đã đi, thêm vị lão quản gia ở Vinh vương phủ bị người cố ý dịch dung, nàng không thể không hoài nghi Hách Liên Dực rời đi là do hần động tay chân.

Tần Liễm ý cười càng sâu, không trả lời, thật ra chính là đã cam chịu.

Thanh Linh thầm oán, thật đúng là một người có lòng dạ hiểm độc.

"Hách Liên Dực không phải là phu quân người" Hai người yên tĩnh song song đi, đến trước cửa phủTướngquân, Tần Liễm đột nhiên mở miệng nói.

Thanh Linh không trả lời hần, vội vã cùng hần chào từ biệt liền vào phủ. Trong lòng nàng thầm nói, Hách Liên Dực không phải phu quân ta, người cũng không phải loại người tốt gì. Nàng mới không tin Tần Liễm có lòng tốt nhắc nhở nàng, hơn phân nửa là do hần không muốn thấy Hách Liên Dực và phủTướngquân gần nhau hơn, thành trở ngại lớn trước mặt Tĩnh vương, cho nên mới đặc biệt nói cho nàng biết Hách Liên Dực không phải phu quân nàng.

"Tiểu thư, Vương gia hôm nay thật hào phóng, vừa ra tay chính là tám vạn hai" Hương Thảo nhìn những cây trâm hoa lệ kia thở dài nói.

"Hào phóng sao?? Đây là do hấn thiếu ta!" Thanh Linh lạnh lùng nói, Hách Liên Dực nợ nàng không chỉ có tám vạn hai, hiện tại nàng bắt quá chỉ mới thu một chút lợi ích mà thôi.

Hương Thảo nghe nàng nói như lọt vào sương mù: "Có ý gì?"

Thanh Linh không trả lời Hương Thảo, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, hai gò má như bạch ngọc lăn xuống hai hàng nước mắt như châu ngọc.

Ban ngày, Diệp Thanh Ngọc biết nàng cùng Hách Liên Dực ở Thiên Thúy Trai, nàng cứ cho tưởng khi về phủ sẽ bị Diệp Thanh Ngọc nháo một trận, nhưng ngoài dự đoán, nàng ta lại không có hành động gì. Không khí yên tĩnh, lòng nhất thời cảm thấy tự tại được một chút.

- - - - -

Một năm trước, Ô quốc tấn công Nam Hạ quốc. Hoàng thượng phái Uy Viễn Tướng quân, đồng thời cũng là phụ thân của nàng -- Diệp Thiên Minh đem binh ra chiến trường dẹp giặc, cuối cùng Nam Hạ quốc đại thắng. Diệp Thiên Minh bây giờ cũng đang trên đường khải hoàn trở về.

Ngày kế, Ô quốc đưa thư đầu hàng gửi đến Hạ Thành, Thánh thượng biết được, mặt rồng cực kì vui mừng, luận công ban thưởng Diệp Thiên Minh.

Phụ thân Diệp Thiên Minh của nàng từ quan nhậm phẩm thăng chức thành Hộ quốc Tướng quân nhất phẩm. Đại ca Diệp Tự được phong làm Binh bộ thị lang. Còn phần thưởng Tam đệ thu được là một thanh bảo kiếm.

Dính được chút hào quang của Diệp Thiên Minh, gia nhân trong phủ cũng được ban thưởng. Lâm thị được phong thành Cáo mệnh Phu nhân, Nhị ca được ban thưởng một đồng dược liệu trân quý. Tin tức Đại tỷ bị hủy dung không biết sao có thể truyền được vào tai Hoàng thượng, vì vậy Hoàng thượng ban cho nàng ta không ít dược liệu dưỡng nhan.

Khi Diệp Thanh Ngọc nhận được số được liệu ban thưởng, tức giận đến mức thiếu chút nữa đã ngất tại chỗ. Bây giờ đến ngay cả Hoàng thượng cũng biết nàng bị hủy dung, vậy chẳng phải toàn bộ dân chúng Hạ Thành đều biết hết rồi sao??

Đến phiên ban thưởng cho Thanh Linh mới đúng là hố cực kì. Hoàng thượng nghe nói Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốcTướngquân rất ái mộ Tần Liễm, đến nỗi từng chạy đến trước cửa phủ đòi Tầntướngthú nàng, nhưng đáng tiếc lại bị Tầntướngtừ chối. Hoàng thượng biết vậy liền phát tay thỏa mãn nguyện vọng của Thanh Linh, ban một đạo thánh chỉ tứ hôn cho nàng và hắn.

Cái lý do ban hôn không đáng tin này, Thanh Linh sao có thể ngờ được?? Công công truyền chỉ kia còn vỗ vỗ vai luôn miệng chúc mừng nàng.

Mọi người trong phủTướngquân đều kinh ngạc, sao Hoàng thượng đột nhiên lại muốn gả Thanh Linh cho Tầntướng??

Thanh Linh nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay mà có chút hoang mang, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Hương Thảo đứng một bên thầm nghĩ, hôm qua Vinh vương đem tám vạn hai đến nịnh nọt Tiểu thư xem như đổ sông đổ biển rồi a.....

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 19: Nhìn Mỹ Nam Tắm Rửa Đến Chút Phun Máu Mũi

Editor: Po Cáo

Beta: Đậu Xanh

Nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay, Thanh Linh thầm mắng đây là cái loại ban thưởng chó má gì??

Hoàng thượng hẳn trăm công nghìn việc, sao lại có thời gian rảnh rỗi để ý tới nguyện vọng của nàng?? Không, sai rồi, đây là nguyện vọng của nguyên chủ thân thể, không phải của nàng. Hừ, chỉ sợ không phải đơn giản là tứ hôn như thế đi.

Diệp Thiên Minh nắm trong tay tận ba mươi vạn binh quyền, Hoàng thượngsủngái Tĩnh vương như vậy, Thanh Linh đoán rằng bên ngoài Hoàng thượng đem nàng gả cho Tầntướng, nhưng thật ra bên trong là muốn lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương mới đúng.

Hiện giờ trong triều, các hoàng tử tranh giành ngôi vị ngày càng khốc liệt, Tĩnh vương chỉ mới vừa trở về nhận tổ quy tông, gốc rễ vẫn chưa ổn định, rất cần có đại thần tay nắm thực quyền ủng hộ, mà Diệp Thiên Minh tay cầm ba mươi vạn binh quyền thật sự là ứng viên lôi kéo sáng giá nhất.

Diệp Thanh Ngọc dung mạo bị hủy nên không thể trở thành chính phi của bất kỳ hoàng tử nào được, thông qua Diệp Thanh Ngọc để lôi kéo Diệp

Thanh Minh cũng không ổn. Vì vậy, Thanh Linh nàng mới bị Hoàng thượng nhìn trúng.

Dân chúng Hạ Thành đều biết Diệp Thanh Linh ái mộ Tần tướng, nên Hoàng thượng tứ hôn cho nàng và hân, hành động vừa biết thời vừa biết thế, còn có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương. Cho dù không lôi kéo được Diệp Thiên Minh, thì trên người nàng cũng đang chảy dòng máu của Đông Lăng Công chúa, cừu cừu là Đông Lăng Vương, thân phận tôn quý như vậy vẫn có thể hữu dụng với Tĩnh vương.

Chỉ là, Hoàng thượng hẳn không sợ Tần Liễm sẽ phản bội Tĩnh vương sao?

Tất cả chỉ là do nàng đoán mò, thực hư thế nào còn chưa biết. Nhưng mà bây giờ nàng không muốn gả cho Tần Liễm.

Nếu nàng gả cho Tần Liễm, thế cục khắp nơi đều sẽ có thay đổi.

Nàng rất thống hận việc ban hôn ước vì quyền thế. Kiếp trước cũng vì quyền thế mà Hách Liên Dực cầu Hoàng thượng tứ hôn nàng cho hân. Về sau Hách Liên Dực lại vì ngôi vị mà hy sinh nàng, cuối cùng hại huynh đệ nàng chết thảm. Cái chết của Đại ca vẫn luôn là một cái gai đau đớn trong lòng nàng.

Nếu như có thể, nàng muốn giải trừ cuộc hôn ước có quan hệ đến tranh đoạt vị quyền thế này.

Tần Liễm vốn không thích nàng, Hoàng thượng tứ hôn lần này, hẳn sẽ hết sức ghen ghét đi?? Nếu nàng đến tìm Tần Liễm bảo hân mang nàng cùng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, có lẽ Hoàng thượng sẽ đồng ý.

Ban đêm, ánh trăng nhu hòa như nước, nhàn nhạt trải ra ngàn dặm vạn dặm.

Một bóng người yếu điệu nhỏ nhắn lật mình đột nhập vào tường rào phủThừatướng, xuyên qua trận pháp rừng trúc, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào hành lang vắng vẻ không người.

Thanh Linh ban đêm lần vàoTướngphủ tìm Tần Liễm, khụ khụ, người kia hình như quá bận rộn, nàng đến phủ tìm hắc đã hai ngày liên tiếp nhưng đều trùng hợp hắc không có bên trong. Ban ngày tìm không thấy người, nàng đành phải đến vào ban đêm.

Buổi tối để tránh hiềm nghi, nàng một thân y phục dạ hành lặng lẽ trà trộn vào. Sau khi bắt một nha hoàn tra hỏi Tần Liễm đang ở đâu, liền tung một chưởng đem người ta bổ choáng, tiếp tục đi về chỗ Tần Liễm.

Nàng theo lời khai của nha hoàn, đi vào Thủy các.

Ngoài cửa có người phòng thủ, nàng liền nhảy vào đường cửa sổ.

Vừa tiến vào bên trong liền nhìn thấy một bức họa mỹ nam tắm rửa làm cho người nhìn phải chảy máu mũi. Nàng thầm mắng mình thiếu thông minh, vì sao lại không hỏi nha hoàn kia Tần Liễm đang làm gì, bây giờ thật sự là hối hận đến ruột gan đều đứt.

Trong phòng, hơi nước trắng xóa bốc lên từ trong ao nước không lồ, dưới vầng sáng của viên dạ minh châu nhu hòa như ánh trăng, màn sương mù như ẩn như hiện.

Thân thể Tần Liễm ngâm ở trong nước, da thịt dưới nước trong suốt thông thấu, như châu như ngọc, dưới vầng sáng của viên dạ minh châu hiện ra hào quang hoa mỹ. Dung mạo khuynh thành tuyệt mỹ trong làn hơi nước, tựa như ảo mộng, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt. Ba ngàn tóc đen như mực, bồng bềnh trên mặt nước.

Nàng không dám nhìn nhiều, vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng ý người không bằng ý trời, lòng bàn chân bỗng trượt một cái, cái mông liền

ngồi trên sàn ngọc ướt nhẹ, chân cũng trọ bị thương, nhất thời muốn đi cũng không đi được.

Thật sự là thất bại!!

"Công tử, bên trong xảy ra chuyện gì sao??" Người canh gác ở ngoài hô lên, bọn họ nghe được động tĩnh bên trong.

Lòng Thanh Linh căng thẳng, ánh mắt khẩn cầu, mặt đỏ tới mang tai thấp giọng nói: "Bảo bọn họ rời đi đi."

Nếu để cho người khác thấy nàng ở đây, biết đâu được người ta sẽ nghĩ nàng chạy đến Tướng phủ nhìn Tần Liễm tắm rửa, nếu truyền ra ngoài, nét mặt già nua của nàng còn biết giấu vào chỗ nào nữa.

"Không có chuyện gì" Tần Liễm nhàn nhạt nói với người bên ngoài "Các người đều lui xuống hết đi"

"Lần này Thanh Linh tới là có chuyện quan trọng sao??" Hắc cười từ trong nước đi lên, con mắt mênh mông yên ả bị hơi nước lượn lờ xung quanh, thật giống như yên tĩnh đang hóa thành hình người.

"Người đừng tới đây, mặc quần áo vào trước đi" Mặt nàng đỏ đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống thấp hơn.

"Được." Hắc nhẹ giọng trả lời.

Sau đó Thanh Linh liền nghe được một trận nước chảy ào xuống, nàng biết rõ đó là Tần Liễm từ trong nước lên đây.

"Thanh Linh đến tìm bản tướng đến cùng là có chuyện gì??" Một lát sau, hắc mới lên tiếng.

"Là chuyện Hoàng thượng tứ hôn, ta biết rõ Tần tướng không muốn cưới ta, nên ta có thể cùng Tần tướng vào cung cầu xin Hoàng thượng giải

trừ hôn ước, không biết ý của Tầntướng như thế nào??" Nàng đưa lưng về phía hắn, lời nói cũng có chút gấp gáp, muốn mau nói rõ ràng để rồi đi càng sớm càng tốt.

"Hoàng thượng là tự mình hạ xuống Thánh chỉ tứ hôn, chúng ta há có thể nói muốn hủy bỏ là hủy bỏ sao??" Hắn không đếm xỉa tới nói.

Sau khi Thanh Linh trầm ngâm một tí mới lên tiếng "Ta sẽ nói ta có bệnh không tiện nói ra, không thể gả cho Tầntướng"

"Thanh Linh tự nói mình có bệnh không tiện nói ra, làm vậy chẳng phải là phá hủy thanh danh của người sao??"

"Ta không để ý" Dù sao danh tiếng của nguyên chủ cỗ thân thể này lần trước ở cửa lớn Thừatướng, cũng đã bị phá hủy khi mở miệng bảo Tầntướng cưới nàng rồi, lần này lại hủy thêm một chút thì có làm sao.

Hắn trầm ngâm một lát, mở miệng nói "Thanh Linh muốn giải trừ hôn ước đến như vậy??" Giọng nói còn ẩn giấu chút lãnh khí.

Suy nghĩ một chút, dĩ nhiên muốn, bất quá nàng cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nói " Ta đây cũng là vì suy nghĩ cho Tầntướng!"

Tần Liễm trầm mặc không nói, một lát sau, Thanh Linh nhin không được hỏi "Về chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, Tầntướng cảm thấy như thế nào??"

Tần Liễm vẫn im lặng không trả lời.

"Người mặc quần áo tử tế chưa?" Thanh Linh thử dò xét hỏi, không nhìn nét mặt của hắn, nàng không thể đoán ra ý hắn như thế nào. Nếu hắn đã mặc quần áo tử tế, nàng mới có thể quan sát nét mặt của hắn, từ đó có thể đoán được thái độ của hắn mà nói chuyện.

"Thanh Linh có thể nhìn sang" Hãn ôn nhã nói.

Thanh Linh quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Liễm không một mảnh vải che thân đứng bên hồ tắm, sâu kín nhìn nàng "A..... Người hạ lưu!" Nàng lập tức quay đầu về, kinh hãi kêu ra tiếng.

Trước mắt hiện ra một khối da thịt bóng loáng như bạch ngọc, vóc người thon dài, trên người không có một tắc thịt dư thừa.....

Xua đi cảnh tượng khiến nàng chút nữa đã chảy máu mũi trong đầu, mặt nàng hồng như con tôm luộc, tim điên cuồng đập thành thịch.

Có thể nhìn sang, không có nghĩa là hãn đã mặc quần áo, người này mè nheo cả buổi, sao lại còn không mặc y phục vào!

THỪA TƯỞNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 20: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

"Người mau mặc quần áo vào" Thanh Linh vừa then vừa càu nói, trong lòng sớm đã đem người nào đó mắng vô số lần.

"Người là vị hôn thê của bảntướng, thân thể bảntướngngười sớm muộn gì cũng sẽ nhìn. Sao phải then thùng như vậy?" Tần Liễm nhướn mày, vừa ung dung thông thả mặc y phục vào vừa chân thành nói.

Thanh Linh nhìn bộ dáng gần như vô hại của hắn, không biết vì sao rất khó có thể nóng giận. Nhưng trong lòng vẫn nhịn không được tự nhắc nhở bản thân, chưa lập gia đình, chưa lập gia đình, nàng còn chưa có thành thân với hắn đâu.

Hắn chậm rãi đi tới, khiến bạch y chập chờn như cánh sen. Hắn khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đưa tay cầm chân nàng lên, thân thể nàng co rúm lại, cảnh giác hỏi: "Người muốn làm gì??"

Nàng cố rút chân ra khỏi bàn tay hắn, bất đắc dĩ, hắn cầm hết sức có kĩ xảo. Tuy hắn không làm nàng đau nhưng cũng không cho nàng đem chân rút ra.

Hắn dùng sức bẻ chân nàng một cái, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng sau cơn đau, chân nàng lại rất tốt, không còn đau nữa.

"Chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, người cảm thấy như thế nào??" Hắn còn chưa trả lời nàng, tối nay đến đây, cái mặt già nua này

cũng đã mất hết, nàng tất nhiên sống chết cũng phải lấy được kết quả.

"Theo hiểu biết của bản tướng về Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không thể nào giải trừ hôn ước do chính mình tự hạ xuống, nên người hãy bỏ phần tâm tư này đi." Giọng hắc không mẫn không nhạt.

"Thân thể bản tướng từ trên xuống dưới đều đã bị Thanh Linh nhìn qua hết. Đã thành như vậy, chẳng lẽ Thanh Linh còn không muốn phụ trách với bản tướng sao??" Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng cảm thấy giọng nói của hắc có chút u oán, mắt phượng nhìn nàng đầy vô tội và ủy khuất.

Hôm nay là cái tình huống gì?? Nàng tìm hắc là vì chuyện tứ hôn, bây giờ hắc chẳng những không đồng ý cùng nàng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, ngược lại còn muốn nàng chịu trách nhiệm. Đầu óc nàng bắt đầu có chút mông mị, không biết nên trả lời vấn đề của hắc như thế nào, nàng bối rối đáp: "Đêm đã khuya, ta phải đi!"

Nói xong, nàng nhanh nhẹn đứng dậy, rời đi cứ như đang lẩn trốn.

Một chuyến đến Tướng phủ không đạt được kết quả như mong muốn, xem ra cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Qua hội Hoa Đăng, mấy ngày Thanh Linh trong phủ cũng hết sức yên tĩnh.

Vài ngày sau, Thanh Linh dùng diện mạo của Bạch Thuật để chữa trị khuôn mặt cho Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội này lừa lấy năm trăm lượng hoàng kim của hai mẹ con Lâm thị, hai mẹ con Lâm thị vốn không muốn, nhưng Thanh Linh lại quăng xuống một câu: cho dù chỉ thiếu một phân tiền ta đây cũng không trị.

Lâm thị có ý đồ muốn bắt Thanh Linh lại, uy hiếp nàng trị mặt cho Diệp Thanh Ngọc. Nhưng sau khi Thanh Linh tung ra một tay võ công

khiến các nàng kinh diễm không thôi kia xong, Lâm thị cuối cùng cũng thỏa hiệp, mặt nữ nhi mới là quan trọng nhất, vì vậy nàng nhin đau xuất ra năm trăm lượng hoàng kim trong túi riêng đưa cho Thanh Linh.

- - - - -

Nếu nói nữ tử được đương kim Hoàng thượng thương yêu nhất chính là Tĩnh vương, thì nữ nhi được sủng ái nhất chính là Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa còn chưa gả đi, năm nay lại vừa được Hoàng thượng ban cho một tòa phủ đệ riêng, coi như là quà mừng sinh nhật cho Vô Ưu công chúa.

Vào ngày sinh hỷ năm của Vô Ưu công chúa, Hoàng thượng đều cử hành tiệc sinh nhật ngay tại bên trong hoàng cung cho nàng. Lúc đó, Vô Ưu công chúa sẽ phát thiệp mời cho các thiên kim của từng phủ, mời họ đến tham gia yến hội. Năm nay, Vô Ưu công chúa đã có phủ đệ của riêng mình, nơi tổ chức tiệc sinh nhật tất nhiên sẽ từ trong cung đổi thành phủ Công chúa.

Thanh Linh qua miệng Hương Thảo biết được, tiệc sinh nhật những lần trước của Vô Ưu công chúa, chính mình chưa từng được mời tham gia. Nhưng khá ngạc nhiên là tiệc sinh nhật năm nay của nàng ta, nàng vậy mà lại nhận được thiệp mời từ phủ Vô Ưu công chúa.

"Tiểu thư, trước nay Vô Ưu công chúa kia chưa từng một lần mời người đến tham dự tiệc sinh nhật của nàng, năm nay sao đột nhiên lại phát thiệp mời cho người?? Nếu không phải Đại tiểu thư cũng nhận được thiệp mời, nô tỳ còn tưởng rằng cái tên trên thiệp mời phải là Đại tiểu thư, là do người ta viết nhầm thành tên Nhị tiểu thư thôi đó." Hương Thảo khó hiểu hỏi.

Thanh Linh thản nhiên nói: "Chuyện khác thường tất có mờ ám."

Thanh Linh ở kiếp trước cũng có nghe qua, hai người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu công chúa có quan hệ rất tốt. Chuyện Vô Ưu công chúa bỗng nhiên mời nàng đến tham gia yến hội, Diệp Thanh Ngọc sao có thể thoát khỏi liên quan?? Diệp Thanh Ngọc yên tĩnh nhiều ngày như vậy, phải chăng là muốn đẩy nàng vào tình thế khó xử, dồn nàng vào đường cùng ngay tại thọ yến của Công chúa??

Vào ngày sinh nhật của Vô Ưu công chúa, phủ Công chúa phải tới hai chiếc xe ngựa đến đón hai vị tiểu thư phủ Tướng quân. Công chúa đã tự mình phái người tới đón, lần này Thanh Linh dù muốn không tham gia thọ yến cũng không được.

Sau khi mặt Diệp Thiên Ngọc được Thanh Linh chữa lành, ngày ngày còn uống thêm các loại thuốc bổ dưỡng nhan, thoa lên các loại dược vật dưỡng da. Rất nhanh, mặt của nàng đã khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp như dĩ vãng.

"Muội muội ít khi tham gia các yến hội quan trọng như thế này, hôm nay trên buổi thọ yến của Công chúa phải biết kiềm chế một chút, không được làm ra chuyện gì xấu hổ, làm mất đi mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân ta." Trước cửa lớn phủ Tướng quân, Diệp Thanh Ngọc ngạo mạn lượn lờ trước mặt Thanh Linh mở miệng giảng đạo. Cẩn thận quan sát qua bộ dáng của nàng ta, khuôn mặt diễm lệ vô song, Đại tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên của ngày xưa đã trở lại.

Thanh Linh cười nhẹ: "Đa tạ Đại tỷ đã nhắc nhở" Nàng một thân y phục màu xanh nước biển, chỉ dùng hai cây trâm ngọc vén tóc lên, trên mặt chưa có lớp phấn trang điểm nào đã như thi như họa. Trang phục không xa hoa, mang theo một phần tinh khiết của thiên nhiên. Khí chất điềm tĩnh, lịch sự tao nhã, thanh lệ hơn cả thiên tiên.

Hai người một trước một sau đi ra cửa phủ, chờ các nàng ổn định chỗ ngồi xong, xe ngựa liền chạy một mạch về hướng phủ Công chúa.

Bước một bước vào hậu hoa viên của phủ Công chúa, hương thơm hoa cỏ liền chạm vào da thịt, xông vào khoang mũi. Đưa mắt ngắm nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong hậu hoa viên toàn là kỳ hoa dị thảo. Vì là mùa xuân, nên các loài hoa đua nhau nở rộ, ngàn đóa vạn đóa, rực rỡ đến lóa mắt.

Các tiểu thư gắng gượng bày ra biểu cảm sao cho giống tiên nhân, đi đi lại lại thướt tha giữa những khóm hoa, muôn màu muôn vẻ, yêu kiều xinh đẹp như sắc xuân lộng lẫy.

Yến hội chưa bắt đầu, các tiểu thư liền tụ lại thành tốp năm tốp ba, vừa ngắm hoa, vừa trò chuyện, không khí trong khuôn viên khá náo nhiệt.

Diệp Thanh Ngọc đi đằng trước, các tiểu thư nhìn thấy nàng ta phần lớn đều rất kinh ngạc. Vài ngày trước không phải có tin tức nói khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy sao, nhưng bây giờ các nàng rõ ràng thấy da thịt nàng ta trắng nõn, vô cùng mịn màng, làm gì có dấu hiệu bị hủy dung nào??

Diệp Thanh Ngọc thấy ánh mắt chúng tiểu thư nhìn mình vô cùng kinh ngạc mới có chút hài lòng, nhớ tới vài ngày trước mình còn không dám bước chân ra khỏi phủ lòng liền cảm thấy ghen khuất vô cùng. Hôm nay nàng đến tham gia yến hội chủ yếu là để cho mọi người biết Diệp Thanh Ngọc nàng vẫn còn là mỹ nhân đứng số một số hai trong Hạ Thành này. Nàng chắc chắn, nếu Vinh vương nhìn dung mạo đã khôi phục lại của nàng, nhất định cũng sẽ hết sức kinh diễm, đến lúc đó ai cũng đừng mơ cướp Vinh vương từ trong tay nàng đi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 21: Tặng Nàng Một Phần Đại Lễ

"Người là Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốcTướngquân sao?" Người hỏi Thanh Linh là một nữ tử mắt ngọc mày ngài, mặt như hoa đào, da thịt nõn nà như mỡ đông. Một thân y phục xanh nhạt dệt lên họa tiết đoá hoa trắng tinh mờ ảo như làn khói, váy dài dính phỉ thúy màu xanh biếc, bên ngoài khoác một mảnh lụa trắng mỏng có thêu hình hồ điệp bằng tơ vàng. Khoe môi mang theo ý cười nồng đậm, đôi mắt đen bóng sạch sẽ thuần túy, đang tò mò quan sát Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn nữ tử diễm lệ rực rỡ trước mặt, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, không khỏi sinh ra vài phần thân thiết: "Ta là Diệp Thanh Linh của phủ Hộ quốcTướngquân, còn người là....??"

Kiếp trước, nàng thường trà trộn vào trong quân doanh của đại ca, không mấy khi có mặt ở Hạ Thành. Mà cho dù có về lại Hạ Thành, các loại yến hội nhàm chán này, nàng cũng rất ít tham gia. Nên hiểu biết về các tiểu thư nhà quan gia ở Hạ Thành này cũng rất ít ỏi.

"Ta là Băng Lãnh của vương phủ Đoan Dương."

"Thì ra là Quận chúa Băng Lãnh." Mẫu thân Băng Lãnh là muội muội ruột của đương kim Hoàng thượng. Nên Băng Lãnh cũng được xem là biểu tủy của Vô Ưu.

"Những lần yến hội trước đây ta chưa từng thấy người, hôm nay có thể nhìn thấy, khiến ta thật bất ngờ."

"Trước kia ta rất ít khi đi ra ngoài, nên các loại yến hội như thế này cũng rất ít tham gia."

Hai người đứng một bên trò chuyện, người một câu ta một câu, bên kia Diệp Thanh Ngọc cùng Công chúa Vô Ưu cũng vừa nói vừa cười.

"Nàng kia chính là Nhị muội của người? Người sẽ là Phụ nhân Thừa tướng tương lai sao?" Công chúa Vô Ưu nhìn Thanh Linh rồi quay sang hỏi Diệp Thanh Ngọc, nàng một thân cung trang hoa lệ màu hồng nhạt mỏng manh, nổi bật lên khí chất cao quý, tư thái nhỏ nhắn xinh xắn, eo nhỏ dịu dàng không bằng một nắm tay.

Nữ tử đang nói chuyện cùng Quận chúa Băng Lãnh khí chất lịch sự tao nhã, khuôn mặt thanh lệ, mỗi một cử chỉ giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ tự nhiên thoải mái. Vô Ưu nhìn nàng sao cũng không giống như người lên không được mặt bàn như Diệp Thanh Ngọc nói.

"Không sai, chính là nàng, người trước kia vô sỉ đi quyến rũ Vinh vương chính là nàng. Công chúa, người nhất định phải vì Thanh Ngọc mà dạy dỗ nàng thật tốt." Diệp Thanh Ngọc đã chặc khặc nói.

Vô Ưu vỗ vỗ tay nàng ý muốn an ủi, ánh mắt hung hăng trừng bóng lưng của Diệp Thanh Linh, nói: "Yên tâm, người là bằng hữu của bốn Công chúa, bốn Công chúa nhất định sẽ xả giận thay người."

"Bốn Công chúa thấy bộ dáng nàng chỉ là có chút thanh tú, lại không tài không đức, phụ hoàng có phải đã hồ đồ hay không mà lại tứ hôn cho nàng và Liễm ca ca chứ." Vô Ưu tức đến giậm chân, vô cùng bất mãn.

Diệp Thanh Ngọc biết rõ trong lòng Vô Ưu luôn ngưỡng mộ Tần tướng, nên lợi dụng thời cơ châm dầu vào lửa, khiến cho Vô Ưu càng thêm thống hận Diệp Thanh Linh, nàng tiếp tục mở miệng: "Thanh Ngọc ngược lại cảm thấy tướng mạo nha đầu kia quá tệ, tài đức không có gì tốt, sao xứng với Tần tướng. Chẳng thể so được với Công chúa, dung mạo và

vóc người tựa thiên tiên, lại tinh thông cầm kỳ thư họa, người với Tầntướngmới chân chính là một đôi do trời đất tạo nên."

"Đó là đương nhiên, ta mới là người xứng đáng nhất để đứng bên cạnh Liễm ca ca." Vô Ưu cúi mặt then thùng thấp giọng nói, một lát sau, bỗng đứng ngẩng đầu, đột nhiên nói: "Hôm nay bốn Công chúa sẽ tặng cho nàng một phần đại lễ, người cứ chờ xem kịch vui đi." Trên khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ thoáng lộ ra một chút âm ngoan ác ý.

"Thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly đến." Người của phủ Công chúa cao giọng thông báo.

Lãnh Ly một thân tử y, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhạt nhẽo, tuấn mã như băng tuyết trên đỉnh thần chỉ, trong lúc lơ đãng lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã.

Không ít tiểu thư quên mất phải tự trọng, nhìn chăm chăm vào hắn không chớp mắt, nhưng lại sợ hơi thở lạnh lẽo như muốn cự tuyệt người trong vạn dặm của hắn nên không dám lại gần.

Thanh Linh nhìn Lãnh Ly có chút quen mắt, cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên trong đầu lóe qua một bóng dáng quen thuộc, hắn không phải là công tử Thiên Hương sao?? Không thể tưởng tượng được công tử Thiên Hương, đại sư luyện hương thần bí lại là thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly.

Còn một người khác cũng toàn thân tản ra hơi thở xa cách như Lãnh Ly là Công chúa Ngạo Nguyệt, lẳng lặng cô độc ngồi ở một góc, thần sắc buồn bực không vui, ai cũng không dám tiến lên bắt chuyện với nàng.

Sau khi Lãnh Ly đến, Tĩnh vương cũng xuất hiện.

Dung mạo Tĩnh vương như quan ngọc, đôi mắt như thần sao, một thân hoa phục vừa vạm toát lên khí chất cao quý của hắn. Trên môi mang theo ý

cười nhàn nhạt cũng đủ làm chói mắt người nhìn, hơi thở quanh thân ấm áp, khác biệt một trời một vực với Lãnh Ly.

"ThừatướngTần Liễm đến."

"Vinh vương đến."

Tần Liễm và Hách Liên Dực cũng lần lượt xuất hiện.

"Liễm ca ca, cuối cùng người cũng đã tới." Vô Ưu vừa nhìn thấy Tần Liễm liền giống như một tiểu cô nương hồn nhiên chạy đến, người nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim yến, một thân y phục hồng phấn tung bay trong không trung, như hồ điệp bay lượn.

Tần Liễm thấy một bóng người hồng phấn chuẩn xác đánh tới, trong mắt phượng xẹt qua một tia chán ghét không dễ dàng phát giác. Hắn không nề mặt, né người tránh khỏi Vô Ưu đang nhào tới.

"Liễm ca ca" Vô Ưu cười ngọt ngào, một bộ dáng thiên chân vô tà, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hai rặng mây hồng nhàn nhạt, bên trong đôi mắt tràn ngập ái mộ không ngừng lưu chuyển nhìn nam tử trước mặt. Nàng đưa tay muốn bắt lấy tay Tần Liễm, đột nhiên nhớ đến hắn không thích có nữ tử chạm vào mình, tay vừa giơ đến giữa không trung lại không tình nguyện để xuống.

"Liễm ca ca, người đã đồng ý sẽ thối một khúc cho ta ở tiệc sinh nhật lần này, người không thể đổi ý nha"

Thanh Linh ở chỗ không xa nhìn thấy Vô Ưu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo hâm mộ nhìn Tần Liễm, trong lòng hừ lạnh, người này thật biết trêu chọc hoa đào.

Tần Liễm thưởng thức thanh sáo tinh xảo bằng bạch ngọc trong tay, mặt mang theo xa cách mà có lẽ, câu môi cười nhẹ: "Vi thần đã đồng ý thối

một khúc cho Công chúa, tất nhiên sẽ không nuốt lời."

Thanh Linh đang cùng Băng Lãnh và vài tiểu thư thế gia trò chuyện, đột nhiên có người va đập mạnh vào sau lưng nàng. Nàng xoay người lại liền thấy một nha hoàn của phủ Công chúa ngã xuống đất, trong tay còn cầm theo cái mâm.

Đó là một nha hoàn bưng trái cây, lúc đi đường không cẩn thận té ngã đụng phải Thanh Linh, còn hất đổ cả một bàn trái cây. Lúc nàng đứng dậy, Thanh Linh có ngửi được một mùi hương lạ lùng. Nhưng ngửi qua không phát hiện hương này có độc, nên cũng chẳng để trong lòng.

"Xin tiểu thư bớt giận, nô tỳ không cố ý" Nha hoàn cúi đầu bối rối xin lỗi.

"Không sao" Thanh Linh thản nhiên nói.

Nha hoàn kia thấy Thanh Linh không có ý muốn trách cứ, vội vàng khom lưng nhặt hết trái cây rồi rời đi.

Tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, Hoàng thượng tạm thời có việc nên không tới, bầu không khí trong yến tiệc cũng thoải mái không ít.

Diệp Thanh Ngọc muốn bản thân phải thật tỏa sáng tại tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, lấy thắng lợi đó áp đi những lời gièm pha của sự kiện hủy dung trước đây, cho nên nàng đã chuẩn bị tiết mục múa của mình rất tỉ mỉ, góp vui cho yến hội.

Tiếng đàn hòa cùng tiếng sáo vang lên, Diệp Thanh Ngọc mặc vũ y màu trắng nhảy múa. Dáng người nàng uyển chuyển, động tác chân chuyển động phức tạp, khi thì xoay tròn, khi thì nhảy lên. Tay buộc theo dải lụa bay múa, nhìn thật giống như tiên tử Quảng Hàn.

Dáng múa nàng tinh diệu tuyệt luân, mê hoặc mắt người, làm khuynh đảo tâm khách ở đây. Điệu múa đã kết thúc được một hồi, nhưng mọi người vẫn chìm đắm trong dáng múa tuyệt mỹ kia, thật lâu sau đó mới lấy lại được tinh thần.

Sau khi Thanh Linh xem xong, trong lòng thầm cảm thán, tin đồn Diệp Thanh Ngọc có dáng múa khuynh tuyệt, quả không sai.

Diệp Thanh Ngọc rời sân khấu nhưng mắt vẫn vụng trộm liếc về phía Hách Liên Dực, thấy ánh mắt hẩn nhìn mình mang theo vẻ say mê, trong lòng không tránh khỏi hồi hộp.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 22: Chiếm Chút Tiện Nghi

Yến hội hôm nay, phủ Công chúa có mời một gánh hát bên ngoài đến biểu diễn. Tuyệt kĩ của rạp gánh hát này là bọn hăn có thể làm cho Tỳ Khuyển đánh đàn.

Tỳ Khuyển là một loài động vật hung tàn như sói như hổ, rất khó bị thuần phục. Người có thể thuần phục được Tỳ Khuyển tìm đã rất khó, huống chi đến chuyện điều khiển Tỳ Khuyển đánh đàn, Thanh Linh cảm thấy đây là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Giữa lúc yến hội, người của rạp gánh hát mới bắt đầu xuất hiện biểu diễn.

Lúc này giữa sân bày ra một cái lồng sắt rất lớn, bên trong giam giữ Tỳ Khuyển to lớn như hổ.

Chỗ Thanh Linh ngồi cách Tỳ Khuyển không xa, nàng có thể thấy Tỳ Khuyển bên trong lồng sắt rất rõ ràng. Toàn thân Tỳ Khuyển trắng như tuyết, lông trên người thật dài. Nó vừa vào đã giống như rất bức bối, ở trong lồng mà không ngừng rầm rú, lâu lâu lại tông mạnh vào các thanh sắt.

Trưởng ban rạp gánh hát phải đi vào trong cho nó ăn, trong miệng còn phát ra tiếng kêu tương tự với Tỳ Khuyển, cố gắng làm cho Tỳ Khuyển tỉnh táo lại.

Diệp Thanh Ngọc bất an nhìn Tỳ Khuyển đang bức bối trong lồng một cái, lại quay đầu nhìn Công chúa Vô Ưu một cái. Công chúa Vô Ưu cũng đáp trả ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc bằng một cái nháy mắt nghịch ngợm, thiên chân hồn nhiên. Diệp Thanh Ngọc thu hồi lại ánh mắt, cầm lên một ly rượu trên bàn, khước miệng câu ra một nụ cười quý dị, ngửa đầu, một hơi uống sạch rượu trong chén.

Trưởng ban tạp gán hát cố gắng một hồi cũng không thể làm cho Tỳ Khuyển an tĩnh lại, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng nói: "Bẩm Công chúa, thảo dân cũng không biết hôm nay Tỳ Khuyển bị làm sao, làm cách nào cũng không bình tĩnh lại được, cho nên hôm nay Tỳ Khuyển không thể đánh đàn, kính xin Công chúa Vô Ưu không nên trách tội."

Tiếng nói hăn vừa dứt, Tỳ Khuyển đột nhiên xông ra lồng sắt, gầm gú một tiếng, lộ ra răng nanh nhiều vô số kể. Bốn chân nó cường tráng, tốc độ chạy trốn cực nhanh, trong chớp mắt đã bổ nhào đến trên bàn Thanh Linh.

Vài cô nương trẻ tuổi ngồi gần Thanh Linh bị dọa đến hồn phi phách tán, gấp gáp lăn quay một vòng né người ra.

Tỳ Khuyển lao ra lồng sắt quá đột ngột, tốc độ chạy trốn lại cực nhanh, nên trong khoảng thời gian ngắn không người nào kịp tiến lên ngăn cản lại. Lúc nó đánh tới, lồng Thanh Linh cũng tránh không được sợ hãi, bị hù dọa đến phải lùi về phía sau. Tỳ Khuyển đánh về phía nàng, nàng cuống quýt cầm lên đệm hung hăng đánh vào móng vuốt của nó, tay dùng sức đẩy, lát sau nhanh chóng buông tấm đệm ra, lăn người sang bên cạnh liền lọt vào bụi hoa. Trong bụi hoa có gai, vô số gai nhọn đâm vào sau lưng nàng. Cảm giác đau rất truyền tới, nàng còn chưa kịp kêu lên, Tỳ Khuyển lại đánh tới lần nữa.

Vì né Tỳ Khuyển, Thanh Linh đành lăn thêm một vòng, trên người truyền đến cảm giác đâm nhói nóng cháy, khó chịu như bị ngọn lửa bùng bùng đốt cháy vậy.

"A!" Các Tiểu thư ở đây bị một màn này hù dọa thét chói tai, rồi rít đứng lên né ra, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Chỗ Tần Liễm ngồi cách Công chúa Vô Ưu rất gần, nhưng lại cách chỗ Thanh Linh rất xa. Nhìn một màn Tỳ Khuyển đánh tới Thanh Linh, hắc siết chặt sáo ngọc màu trắng trong tay, mắt phượng hẹp dài lạnh thấu xương, không ai thấy rõ động tác của hắc như thế nào, chỉ thấy trong một cái chớp mắt, hắc đã biến mất.

Lúc Thanh Linh còn chưa tỉnh hồn, Tỳ Khuyển phảng phất như không kiểm chế được mình, điên cuồng đánh về phía nàng.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Tỳ Khuyển cao lớn che đi ánh mặt trời, Thanh Linh vô ý thức đưa tay che mắt lại. Lúc nàng cho rằng chưa tới một phút Tỳ Khuyển sẽ nhào tới cắn, nhưng đột nhiên thân thể lại bị ôm vào một vòng tay ấm áp, người nọ và nàng cùng lăn một vòng, nàng liền được người bảo hộ dưới thân.

Nàng nhìn không tới khuôn mặt người che chở nàng vào trong ngực, nhưng lại nhìn thấy một sợi tơ trắng như tuyết quen thuộc và mùi hương thơm ngát từ thân thể người kia, hương thơm tràn vào mũi, thấm vào ruột gan, như có tác dụng an thần, lòng nàng bởi vì kinh hãi mà hoảng loạn bất an bỗng nhiên được trấn tĩnh trở lại.

Đột nhiên, nàng ngửi được lẫn trong mùi hương này còn có mùi máu tươi, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên rỉ, người nọ vì bị đau mà tay ôm lấy nàng càng thêm dùng sức. Lưng nàng dính sát vào ngực người đó không một khe hở, tay hắc để ngang trước ngực nàng, sát sao ép chặt người nàng lên thân thể hắc, bàn tay hắc còn dán lên khối đầy đà trước ngực nàng.

Vừa rồi nàng bị Tỳ Khuyển hù sợ nên nhất thời chưa phát hiện ra vị trí tay hắc đè lên. Bây giờ đã phục hồi tinh thần, lại bị tay hắc dùng lực một

cái, hơi ấm từ lòng bàn tay của người nào đó truyền đến khối đầy đà trước ngực, khiến đại não nàng lập tức trống rỗng, lòng vừa mới bình tĩnh lại đã bắt đầu cuồng loạn nhảy lên không kiềm chế được.....

"Liễm ca ca." Tiếng thét hoảng hốt chói tai của Vô Ưu vừa vang lên, Thanh Linh lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn cũng đỏ bừng một mảnh vì xấu hổ.

Người này..... ngay cả khi cứu người cũng không quên chiếm chút tiện nghi của người ta, hạ lưu!!

Xúc cảm mềm mại truyền đến lòng bàn tay, thân thể Tần Liễm cứng đờ, hắn không ngờ chỗ đó của nữ tử lại mềm mại đến như vậy, bàn tay bao trọn chỗ đó, bên trong có chút cứng rắn. Tỳ Khuyển đang cắn xuyên qua da thịt hắn, hắn cũng không có cảm giác đau đớn.

Lúc lấy lại tinh thần, Tần Liễm cảm sáo ngọc đâm tới Tỳ Khuyển, ai ngờ lại trúng ngay giữa mắt phải của nó, Tỳ Khuyển đau đớn há miệng nhả ra. Hãn thừa cơ ôm Thanh Linh lăn một vòng rồi ngồi dậy, đem nàng bảo vệ ở sau lưng.

Tỳ Khuyển bị thương, hướng về phía hai người gào thét điên cuồng, lộ ra hàm răng trắng dày đặc còn dính máu. Nó giương nanh múa vuốt, cả người nhảy lên, nhào về phía hai người.

"Có ai không, người đến, mau đến cứu Liễm ca ca." Bắp chân Tần Liễm bị Tỳ Khuyển cắn bị thương, vậy mà hắn vẫn cùng Tỳ Khuyển hung tàn đánh nhau đến ta sống người chết. Vô Ưu nóng lòng, hoang mang lo sợ đến khóc, không ngừng hô gọi thị vệ đến cứu người.

Hách Liên Dực rút kiếm vượt lên trên đám người đang hỗn loạn, làm một tư thế phòng vệ che chở cho bọn nữ tử trốn sau lưng hắn, hai mắt lạnh lùng nhìn Tỳ Khuyển vừa cắn Tần Liễm bị thương: "Mau, các người mau

lui về phía sau, nhân cơ hội này rời đi nhanh lên." Hãn quay đầu lại, vẻ mặt cực kì nghiêm túc nhìn chúng Tiểu thư quát nhẹ.

Lãnh Ly không nói hai lời, cầm kiếm phóng về phía Tỳ Khuyển.

"Tứ hoàng huynh, người mau đi cứu Liễm ca ca." Vô Ưu khóc ròng lôi kéo ống tay áo Hách Liên Dực nói.

Cứu Tần Liễm?? Hãn còn ước gì Tần Liễm bị Tỳ Khuyển cắn chết mới là tốt nhất. Nhưng vì an ủi Vô Ưu, Hách Liên Dực vẫn làm ra chút công phu bên ngoài: "Vô Ưu đừng làm rộn, Hoàng huynh còn phải bảo vệ tốt các Tiểu thư ở đây." Toàn bộ thị vệ đều đã bị Vô Ưu gọi đi đánh Tỳ Khuyển, ở lại bảo vệ chúng Tiểu thư chỉ có hai ba người mà thôi.

Nguy hiểm ập tới, Vinh vương thân phận cao quý lại đem thân mình che chở ở phía trước, hành động này khiến chúng Tiểu thư ở phía sau rất cảm động, ánh mắt nhìn bóng lưng Vinh vương tràn đầy hâm mộ.

"Tứ hoàng huynh không mở to mắt ra sao?" Hách Liên Dực đứng thừ tư trong các Hoàng tử: "Tỳ Khuyển bây giờ chỉ muốn hung hăng cắn Liễm ca ca, nơi chúng ta đứng cách Tỳ Khuyển xa như vậy, nó sao có thể xông đến đây." Vô Ưu giận dữ, không nể chút tình thờ phì phì quát Hách Liên Dực, nói xong cũng xoay người rời đi.

Sắc mặt Hách Liên Dực có chút khó coi, lo lắng bị người gièm pha, cuối cùng cũng đem kiếm tiến lên xông vào trận địa nhìn một chút.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 23: Nụ Hôn Bất Ngờ

Lúc Hách Liên Dực chạy đến nơi, Tỳ Khuyển đã bị Tần Liễm và Lãnh Ly chế trụ.

Chân Tần Liễm vẫn chảy máu không ngừng, trên tay cũng có nhiều chỗ bị cắn. Công chúa Vô Ưu liền sai người đưa hãn vào trong sảnh, gấp gáp mời ngự y đến chữa trị.

Thanh Linh không bị Tỳ Khuyển cắn trúng, nhưng y phục lại bị gai trong bụi hoa đâm cho tơi tả, vài chỗ trên người còn bị đâm đến thương tích đầy mình. Mặt dính bùn đất, tóc tai tán loạn, thoát nhìn chật vật không chịu nổi.

"Diệp Thanh Linh, Phu nhân Thừa tướng tương lai, người thật sự rất tốt." Vô Ưu cắn răng oán hận nói xong liền rời đi. Tần Liễm không thích nữ tử chạm vào hãn, bình thường khi nàng chỉ vô tình đụng phải tay hãn, lông mày hãn sẽ lập tức chau lại thành đoàn. Nhưng hôm nay, hãn lại không để ý đến những thứ này mà cứu Thanh Linh, còn ôm Diệp Thanh Linh chặt như vậy. Vô Ưu nhớ tới một màn kia, trong lòng vô cùng khó chịu và ghen tị với Thanh Linh.

Ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh cũng có chút khác thường, lời nói của Vô Ưu khiến Thanh Linh cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Dù gì nàng cũng được xem là khách nhân, còn bị dọa sợ đến như vậy, chủ nhà đã

không hỏi thăm đến thì thôi, lại còn nói ra câu nói khó hiểu kia như là đang khiêu khích, nàng đã biết bữa tiệc này sẽ không có gì tốt lành mà.

Hiện tại đa số mọi người đều chạy tới hỏi thăm thương thế của Tần Liễm, mà Thanh Linh chật vật đứng ngay tại chỗ, trừ Hương Thảo ra lại không có một kẻ quan tâm.

Lãnh Ly nhìn bóng lưng thon gầy cô độc của nàng, trong lòng đột nhiên nổi lên một chút cảm giác khó chịu, nhắc chân đi tới, hỏi: "Có bị thương không?"

Giọng nói nguội lạnh, nhưng nàng nghe lại cảm thấy có chút ấm áp, lắc đầu, nói: "Ta không có bị thương chỗ nào." Chỉ là trên mặt bị gai nhọn quẹt qua trầy trụa chút thôi, bây giờ đã bắt đầu đau rát. Hương Thảo thấy mặt nàng bị gai quẹt qua làm bị thương, rất là đau lòng, nên đã sớm rời khỏi phủ Công chúa đi mua một ít thuốc chữa trị.

"Trên người của người có mùi Ngàn Bước Hương, Tỳ Khuyển vì người thấy được mùi này nên mới nổi điên" Ngàn Bước Hương là một loại hương liệu, nhưng cách pha chế lại khá giống với cách tạo huân hương. Lãnh Ly là một đại sư luyện hương, chỉ nhẹ nhàng ngửi một cái đã biết là loại hương gì.

Lãnh Ly vừa dứt lời, lòng Thanh Linh vốn bình tĩnh không gợn sóng đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên, lạnh cả người. Nàng thường ngày không dùng huân hương, chợt nhớ đến lúc tiệc chưa bắt đầu có một nha hoàn không cẩn thận đụng trúng nàng, làm đổ cả một mâm trái cây, ngay khi nha hoàn kia đứng dậy nàng ngửi thấy một mùi hương kì lạ, vì không có độc nên nàng cũng không để trong lòng, bây giờ cẩn thận nhớ lại, nha hoàn kia chắc chắn đã lợi dụng lúc đó rắc Ngàn Bước Hương lên người nàng.

Tỳ Khuyển hung hăng công kích nàng, nguyên nhân cũng là vì trên người nàng có mùi Ngàn Bước Hương. Nha hoàn phủ Công chúa hạ hương

lên người nàng, ngoại trừ bị chủ tử sai khiến ra thì còn có thể là ai sai khiến?

Hay cho một Công chúa Vô Ưu! Mới gặp mặt lần đầu, đã tặng nàng một phần 'đại lễ' như vậy, Vô Ưu người điên rồi, người vậy mà lại muốn mạng của ta. Nếu như không phải Tần Liễm cứu nàng kịp thời, bây giờ có lẽ nàng đã bị Tỳ Khuyển cắn chết tươi rồi.

Mặc dù Tần Liễm cứu nàng, nhưng nguyên nhân Vô Ưu tặng nàng phần 'đại lễ' này chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến Tần Liễm. Nàng sớm đã chú ý tới ánh mắt tràn đầy ái mộ của Vô Ưu khi nhìn Tần Liễm, mà nàng lại là vị hôn thê của Tần Liễm, khả năng Vô Ưu vì ghen ghét nên làm khó nàng là rất cao. Bất quá, dù có xuất phát từ nguyên nhân gì, thì Vô Ưu muốn mạng của nàng cũng là sự thật, nàng sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho nàng ta như vậy.

Vô Ưu, món nợ này, ta sớm muộn gì cũng sẽ cùng người tính sổ!

Tần Liễm bị Tỳ Khuyển cắn bị thương, Vô Ưu tức giận đến thiếu chút nữa đã đem toàn bộ người của gánh hát đi xử tử. Lúc sau có Băng Hàn xuất hiện cầu tình mới thôi, Vô Ưu cuối cùng cũng chỉ trục xuất những người trong gánh hát này ra khỏi Hạ Thành, lệnh cho bọn họ vĩnh viễn không được bước vào Hạ Thành một bước.

Bữa tiệc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên khách nhân tản đi rất sớm.

"Ta có một chuyện muốn hỏi Lãnh thế tử, không biết có được không?" Vừa ra khỏi phủ của Công chúa Vô Ưu, Thanh Linh liền theo hỏi Lãnh Ly.

"Chuyện gì?" Khẩu khí lạnh lẽo, nhạt nhẽo rất phù hợp với tính cách lạnh lùng nhưng trong trẻo của hắn.

"Ta từng gửi qua một loại hương, mùi hương kia thanh nhã thanh u, có thể làm lòng người an bình, tựa như hoa lan, tựa như quế lại tựa như đàn

hương, nhưng dường như không phải, không biết Lãnh thế tử có bao giờ thấy qua loại hương này chưa?" Đêm đó gặp chuyện không may, nàng gặp được hắc y nhân thần bí kia, trên người hắn có một loại mùi hương kì lạ, nếu nàng tìm hiểu được loại hương này có lẽ sẽ lấy được chút manh mối gì đó về thân phận của hắc y nhân. Lãnh Ly là đại sư luyện hương, mùi hương thơm như vậy rất có khả năng hắn đã thấy qua."

"Loại hương người diễn tả ta có thể tìm ra được cả trăm loại." Ý tứ là lời nói của nàng quá mơ hồ, hắn cũng không thể nói ra chính xác được đó là loại hương nào.

"Có thể là loại có giá cả trên trời chẳng?" Nàng đoán thân phận hắc y nhân thần bí kia chắc sẽ không bình thường, nên giá cả hương trên người hắn ngày của hắn là loại xa xỉ.

"Cũng như vậy." Lãnh Ly thản nhiên nói, sải bước đi tới xe ngựa của mình.

"Cái gì cũng như vậy?" Nàng nhất thời mê muội, nửa ngày mới hiểu ra ý tứ của hắn là loại giá cả sang quý hắn cũng có thể tìm ra được một đồng, cái gì thế này, nói nhiều một chút sẽ gặp quỷ sao?

"Người có thể giúp ta tìm ra loại hương đó không?" Nàng đuổi theo hỏi.

Lãnh Ly nhú nhú mày, không để ý đến nàng, tiếp tục leo lên xe ngựa.

"Này, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, chẳng lẽ ngay cả một chút chuyện nhỏ này ngươi cũng không thể giúp ân nhân của ngươi sao?" Nàng đứng dưới xe ngựa, hai tay chống nạnh nói.

"Ngày mai sẽ đưa hương đến Tướng phủ." Hắn vừa dứt lời, như không thể kiên nhẫn được nữa lệnh phu xe giục ngựa nhanh chóng rời đi.

Thanh Linh trở lại phủ Công chúa định lên xe ngựa trở về, nhưng lúc quay lại phủ Công chúa lại không còn chiếc xe ngựa nào, nàng đành phải đi bộ trở về. Quần áo trên người nàng có chút dơ dáy bẩn thỉu, một đường đi tới phía trước, người trên phố không ngừng ngoái đầu nhìn lại, ai ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nàng nhìn nhìn quần áo trên người mình, đúng thật là không ổn. Lúc nàng đang tìm cửa hàng y phục hai bên đường, bên tai bỗng truyền tới một giọng nói cung kính.

"Phu nhân, Công tử mời người lên xe ngựa, Công tử muốn đưa người trở về phủ Tướng quân." A Thất năm đây điều khiển hai con ngựa trắng đang kéo xe ngựa hoa lệ, vừa đi ngang qua vừa gọi nàng.

Phu nhân? Thanh Linh nhú mày, nàng còn chưa có thành thân với Tần Liễm đâu. "Đừng gọi ta là Phu nhân!" Nàng không vui nói.

"Vết thương của Tần tướng có khá lên được chút nào không?" Nàng không có ý định lên xe ngựa, nhưng Tần Liễm là vì nàng mới bị thương, nàng cũng nên hỏi thăm một chút.

"Thanh Linh lên xe ngựa nhìn ta một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Giọng nói thanh nhuận của Tần Liễm từ trong xe ngựa vọng ra.

"Khụ khụ, ta còn có chút việc gấp phải đi trước một bước, hôm nào rảnh sẽ đến thăm Tần tướng." Nhớ tới hình ảnh ban đêm hôm đó nàng xâm nhập vào phủ Thừa tướng gặp ngay lúc hắn đang tắm rửa và lúc tay hắn dính sát vào nơi đầy đà trước ngực mình thì mặt lại đỏ mới mang tai, nàng thật rất sợ hãi khi ở cùng hắn, nên muốn mượn cớ để vội vàng chạy đi.

"Bản tướng bị thương là vì Thanh Linh, nhưng Thanh Linh lại không muốn nhìn bản tướng dù chỉ một chút. Bản tướng thật sự cảm thấy rất thương tâm." Khẩu khí hắn nhàn nhạt, nàng thật không nghe ra hắn đang thương tâm ở chỗ nào.

Mỹ nhân nhiều như vậy, lại không một ai thua kém nàng. Còn có, nếu không phải do hăn trêu chọc hoa đào, thì Vô Ưu sao lại ra tay với nàng? Bất quá, những lời này nàng cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Tần Liễm đã nói như thế, nàng có chút do dự leo lên xe ngựa.

"Miệng vết thương còn đau không?" Nàng vừa lên xe vừa hỏi.

"Lại đây ngồi." Hăn không đáp lời nàng, giọng nói ôn nhã gọi nàng đến ngồi gần hăn.

"Ta ngồi ở đây được rồi!" Nàng kéo ra tươi cười nói.

"Nghe lời, lại đây!" Thần sắc hăn bình thản, khẩu khí dụ dỗ không chấp nhận cự tuyệt.

Nàng thấy trên đùi hăn bị thương, là vì cứu nàng, không đành lòng từ chối, đi lại gần hăn. Chỉ thấy hăn cầm khăn lụa trên bàn nhỏ lên, thấm chút nước rồi vắt nhẹ, đem khăn ướt lau lau mặt nàng.

Lúc bàn tay hăn chạm đến, nàng vô ý thức muốn lùi về phía sau trốn tránh, hăn lại cố chấp duỗi tay ra chế trụ sau gáy nàng, tay kia cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau mặt giúp nàng: "Đừng động!", hơi thở nóng ấm xen lẫn mùi hương thơm ngát phảng phất qua cổ nàng, mang theo cảm giác ngứa ngáy, nàng không khỏi co rúm người lại một chút.

"Đừng cử động!"

Hăn mở miệng, nàng lập tức ngoan ngoãn không động dậy gì nữa, để hăn tùy ý lau mặt nàng. Động tác trên tay hăn hết sức ôn nhu, tựa như gió xuân thảng ba thổi về. Trên người hăn có một cỗ mùi hương thơm ngát, rất dễ chịu. Mặt hăn phóng đại trước mắt nàng, làn da nhẵn nhụi, trắng sáng như bạch ngọc, có khi so với nàng còn tốt hơn. Long mi dài rậm rạp, khi lên khi xuống, chuyển động lập lờ như hai cánh quạt nhỏ. Mắt phượng hẹp

dài tĩnh mịch mị hoặc, như chứa một loại ma lực, khiến người ta vô ý thức mà bị hút sâu vào trong đó.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ lau từng chút một đến khi mặt nàng hoàn toàn sạch sẽ, tiếp đó lấy ra một hộp thuốc, dùng tay ôn nhu xoa lên vết thương bị gai hoa đâm trên mặt nàng.

Hồi lâu sau hai người vẫn không lên tiếng, bên trong xe ngựa liền một mảnh tĩnh lặng, nhưng lại tràn đầy hơi thở ấm áp, hòa hợp.

Đầu ngón tay của hắn chạy trên da mặt nàng, xúc cảm lạnh lạnh làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

"Đau không?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Không đau." Nàng thành thật đáp.

"Công tử, đã đến phủ Tướng quân." Giọng A Thất ở phía ngoài truyền vào.

Thanh Linh khách sáo nói lời tạ ơn rồi từ biệt, lại bị Tần Liễm gọi lại.

"Tần tướng còn có việc gì sao?" Nàng quay đầu lại hỏi.

Hắn đột nhiên đưa mặt đến, hạ xuống một nụ hôn nhẹ giữ hai hàng lông mày của nàng.

Thanh Linh sửng sốt, thân thể cũng lập tức dờ ra, trong lòng loạn thành một đoàn, hắn, có ý gì? Vì sao bỗng dừng lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng tất nhiên sẽ không tin hắn thật sự thích nàng.

Nàng nhìn ánh mắt nhàn nhạt của hắn, không biết có tình yêu hay không, chỉ biết nam nhân này nàng nhìn không thấu!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 24: Đại Tỷ Ngấp Nghé

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lãnh Ly liền phái người của Thiên Hương Lâu đưa tới ba chiếc xe ngựa to chứa hàng trăm loại hương liệu đến phủ Tướng quân, mỗi chiếc xe đều nhét đến căng đầy.

Thanh Linh nhìn ba xe hương liệu to ùng trước mặt, da đầu tê dại. Nhiều loại hương như vậy, tới năm nào tháng nào nàng mới có thể tìm được loại kia? Huống chi trong ba chiếc xe ngựa này chắc gì đã có loại nàng muốn tìm? Dứt khoát đuổi người của Thiên Hương Lâu đem toàn bộ đồng hương liệu kia về.

Mới vừa đuổi người đi khỏi cửa phủ, người bên trong cung lại chạy đến tìm Thanh Linh.

"Nhị tiểu thư, Thiên Ngân Cầm này là nường nường đặc biệt tặng cho người, coi như là quà mừng Nhị tiểu thư trở thành Phu nhân Thừa tướng tương lai." Tiểu thái giám răng trắng môi hồng, trong lòng ôm một cái hộp thật dài, bên trong chắc hẳn là chứa Thiên Ngân Cầm.

Người được nhắc tới trong lời tiểu thái giám chính là Vân quý phi, Vân quý phi tiến cung đã nhiều năm nhưng vẫn chưa sinh được nhi tử, đúng lúc nường ruột của Tĩnh vương là Liên phi đã về cõi tiên từ nhiều năm trước, Hoàng thượng liền đứng ra làm chủ để Tĩnh vương trở thành nhi tử trên danh nghĩa của Vân quý phi.

Thiên Ngân Cẩm là loại tơ gấm khó gặp, là loại gấm chỉ mỗi Giang Châu mới dệt ra được, ba năm mới bán ra mười bảy cây, cực kì trân quý. Mặc Thiên Ngân Cẩm lên người đông ấm hè mát, tính vải nhẹ nhàng, màu sắc vô cùng bắt mắt.

Vân quý phi chịu đem vải vóc tốt như vậy thưởng cho nàng, nghĩ đến chắc cũng là do mức độ quan hệ giữa Tĩnh vương và Tần Liễm rất tốt.

Diệp Thanh Ngọc đang muốn ra cửa, nhìn thấy người trong cung đến liền thả chậm bước chân, nghe được người đến để tìm Thanh Linh, vẻ mặt khinh thường nhìn đi chỗ khác. Chợt nghe thái giám nhắc tới ba chữ 'Thiên Ngân Cẩm', lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Thiên Ngân Cẩm trong lòng tiểu thái giám. Chỉ trong nháy mắt, tâm tư đã xoay chuyển rất nhiều lần.

"Kính xin công công thay mặt Thanh Linh tạ ơn nương nương." Thanh Linh cười dịu dàng nói, đưa tay cầm lấy Thiên Ngân Cẩm từ thái giám: "Công công đi đường vất vả, hay là vào trong uống ly trà rồi hãy đi!"

"Không được, đồ đã đưa đến, nương nương còn có việc sai bảo, chúng ta xin đi trước."

Thanh Linh cũng không tiếp tục kì kèo, cho hẳn mấy lượng bạc, hẳn liền cười ha hả rời đi.

"Thiên Ngân Cẩm này vốn khó cầu, bây giờ muội muội được Vân quý phi tặng một cây, vận khí muội cũng thật là may mắn." Diệp Thanh Ngọc thốt tha đi tới, ngoài cười nhưng lòng không cười nhìn nhìn cây gấm.

"Muốn gì nói đi" Thanh Linh thản nhiên nói, hừ, gọi muội muội thân thiết như vậy, ai biết người lại nghĩ ra cái chủ ý méo mó gì.

"Có thể cho tỷ tỷ nhìn khối Thiên Ngân Cẩm kia một chút không?" Diệp Thanh Ngọc nhìn cái hộp đựng Thiên Ngân Cẩm kia, ánh mắt hừng

hực.

Gọi nàng thân thiết như vậy, thì ra là muốn khỏi Thiên Ngân Cầm kia a: "Tỷ tỷ muốn nhìn, tất nhiên là có thể." Nói xong, Thanh Linh liền mở hộp ra.

Cây vải nằm trong hộp có chất liệu tuyệt hảo, xúc tua mềm mại nhẹ nhàng tựa như xuân thủy đang lưu động, màu trắng như tuyết hiện ra ngân quang nhàn nhạt. Diệp Thanh Ngọc yêu thích không thôi nhìn Thiên Ngân Cầm, Diệp Thanh Linh không phải không nhận ra.

"Đẹp quá!" Diệp Thanh Ngọc không khỏi tán thưởng: "Nhưng màu da của muội muội hình như không hợp với Thiên Ngân Cầm, muội muội mặc y phục Thiên Ngân Cầm vào chỉ sợ sẽ làm mất đi khí chất cao quý..."

Mất đi khí chất cao quý, đây không phải là nói rằng nàng mặc vào là lãng phí Thiên Ngân Cầm cao quý sao? Cho dù Diệp Thanh Linh ta có phá nát Thiên Ngân Cầm, cũng sẽ không đem nó cho người.

Thanh Linh nhanh mồm nhanh miệng cắt đứt lời nói của Diệp Thanh Ngọc, nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ muốn lấy Thiên Ngân Cầm một cách đơn giản của nàng ta từ tay nàng: "Tỷ tỷ, ta lại cảm thấy Thiên Ngân Cầm rất tốt, ta muốn đem Thiên Ngân Cầm để may y phục, làm bộ y phục mặc lúc Hoàng thượng tổ chức yến tiệc mừng phụ thân."

Diệp Thiên Minh đánh lui Ô quốc, lập chiến công hiển hách, sau khi trở lại Hạ Thành, Hoàng thượng nhất định sẽ tổ chức yến tiệc Khánh Công cho hắn và các chiến tướng khác, đến lúc đó, thân là nữ nhi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng phải tham gia yến hội.

Diệp Thanh Ngọc trong lòng âm thầm bức bối, tiện nha đầu này thật không biết điều chút nào, đã cho mặt mũi như vậy còn không biết xấu hổ cố giành với nàng. Hừ, Diệp Thanh Ngọc nàng đã nhìn trúng thứ gì thì sớm

hay muện thứ đó cũng sẽ về tay nàng thôi. Ở buổi yến tiệc Khánh Công ngày đó, người được mặc Thiên Ngân Cầm đến dự còn chưa biết là ai đâu.

"Muội muội đem Thiên Ngân Cầm về Thanh Lạc viện trước đây." Thanh Linh đóng hộp lại, đưa Thiên Ngân Cầm cho Hương Thảo cầm lấy, sau đó chủ tớ hai người thông dong đi về phía Thanh Lạc viện.

Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện không lâu, liền cầm Thiên Ngân Cầm lặng lẽ ra khỏi phủ, sau đó rất nhanh đã trở về nhưng lại là tay không mà vào viện.

"Tiểu thư, sao người lại giấu Thiên Ngân Cầm đi vậy?"

Thanh Linh nhấp một ngụm trà, thản nhiên cười một tiếng: "Tất nhiên là để đề phòng kẻ nào đó đang ngấp nghé Thiên Ngân Cầm."

"Người là đang nói Đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cũng không đến mức đó đi, Đại tiểu thư nhiều xiêm y xinh đẹp như vậy, sao còn có thể ngấp nghé Thiên Ngân Cầm của người?"

"Người không tin sao? Vậy thì cứ chờ xem đi." Thanh Linh nói.

- - - - -

Đêm đó, Thanh Lạc viện lần đầu tiên gặp tắc. Nhưng kẻ tắc kia cũng quá xui xẻo, vừa vào đến cửa viện đã bị bắt ngay. Sau khi bị hai chủ tớ Thanh Linh nhử cho một trận quyền đánh cước đá, kẻ tắc rốt cuộc cũng thừa nhận là đến để trộm Thiên Ngân Cầm, còn về phần là do ai sai sử, kẻ tắc kia dù có bị đánh đến chết cũng quyết không khai ra nửa lời. Nhưng người phái kẻ tắc đến, trong lòng Thanh Linh cũng đã sáng tỏ được nhiều phần.

"Đại tiểu thư, người mà người phái tới đêm qua đã bị Nhị tiểu thư bắt được" Hương Lá vội vàng đem tin tức nghe được ở Thanh Lạc viện báo

cho Diệp Thanh Ngọc.

"Thật là vô dụng, chỉ có chút việc cón con cũng làm không xong." Diệp Thanh Ngọc đang uống trà, nghe xong tức giận đến thiếu chút nữa đã phun hết trà trong miệng ra: "Nàng ta có khai bốn tiểu thư ra không?"

"Khai cái gì?" Hương Lá còn chưa kịp trả lời, giọng Lâm thị đã truyền từ ngoài cửa vào.

"Mẫu thân, sao người lại tới đây?" Diệp Thanh Ngọc thu lại giận dữ, đi đến bên cạnh Lâm thị, nhu thuận cười.

"Người nha, thật sự là một chút thông minh cũng không có." Lâm thị một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ hai cái lên đầu Diệp Thanh Ngọc: "Lại dám phái người đến trộm đồ."

"Mẫu thân, người biết? Là kẻ tiểu tặc kia khai ra bốn tiểu thư sao?" Tâm Diệp Thanh Ngọc thoáng căng lên, bị người khác biết mình sai người đi trộm đồ, mặt của nàng còn có thể để ở chỗ nào.

"Tiểu thư, người nọ không có khai ra người." Hương Lá đứng bên cạnh lập tức đáp lời.

"Nếu người đã bị vạch trần, ta còn có thể yên lành mà đứng đây nói chuyện với người sao?? Người đúng là ngày càng không có tiền đồ." Lâm thị càng nói càng tức giận.

"Mẫu thân, ta chỉ muốn có khối Thiên Ngân Cầm kia thôi, nhưng người nhìn cử chỉ ý tứ của Diệp Thanh Linh kia xem, nàng ta căn bản là không muốn đưa cho ta...."

Lâm thị nghe thế liền tức giận: "Cho nên người sai người đi ăn trộm?"

Diệp Thanh Ngọc sợ Lâm thị giận, vội vàng giải thích: "Mẫu thân, người cũng biết hiện tại trong cung đang truyền ra tin tức gì mà, Hoàng thượng ở yến tiệc Khánh Công tất có ý muốn tuyển phi cho Vinh vương và Tĩnh vương, trong lòng nữ nhi vốn đã có hình bóng của Vinh vương, chỉ muốn tỏa ra hào quang đẹp mắt ở bữa tiệc, xứng đôi với Vinh vương. Cho nên mấy ngày qua, ta đã tập múa rất khổ sở, đến bây giờ cũng đã ổn. Nhưng về phần y phục thích hợp với điệu múa thì vẫn chưa có tìm được, nữ nhi cảm thấy dùng Thiên Ngân Cẩm kia để may vũ y, nhất định sẽ rất hợp với điệu múa của ta. Nếu như ngày đó ta mặc vũ y làm bằng Thiên Ngân Cẩm, chắc chắn có thể khiến toàn trường kinh diễm. Mẫu thân, người có thể giúp ta thu hồi Thiên Ngân Cẩm kia về tay không?"

Nghe vậy, Lâm thị rốt cuộc cũng không đành lòng trách móc nặng nề nữ nhi nữa, trầm ngâm một lát, nói: "Nha đầu kia hôm nay đã là Phu nhân Thừa tướng tương lai, bây giờ đã không còn như ngày xưa, Thiên Ngân Cẩm trân quý, muốn lấy Thiên Ngân Cẩm từ tay nàng ta đi, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn."

Nghe Lâm thị nói như vậy, Diệp Thanh Ngọc đã biết Lâm thị sẽ giúp nàng đoạt lấy Thiên Ngân Cẩm.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 25: Vận Khí Tốt Đến Đáng Sợ

Ban đêm, một bóng đen mảnh mai bay vào khuê phòng của Thanh Linh.

"Tiểu thư." Người vừa đến cung kính nói.

"Vô Ảnh, đã có tin tức gì về thuộc hạ của Đại ca chưa?" Trước đây nàng nàng từng lệnh Vô Ảnh đi tìm tin tức của những người theo Đại ca vào Hạ Thành, những người đó về sau đã thành công trốn thoát ra khỏi vòng vây của binh lính. Vô Ảnh đi đã nhiều ngày, bây giờ quay lại hẳn là đã có tin tức.

"Tiểu thư, Vô Ảnh có tìm được một người tên gọi là Trương Tứ, hẳn đi theo Hầu gia đã nhiều năm, Tiểu thư có muốn đi gặp hắn không?" Những người theo Mạch Chiêu Nam trở về, lúc Hoàng thượng hạ chỉ bắt người, mục tiêu chính là Mạch Chiêu Nam, những người khác cũng không mấy quan trọng, cho nên vài người đã nắm được cơ hội đào tẩu, và Trương Tứ chính là một trong những người trốn thoát thành công.

Thanh Linh mặc vào bộ y phục nam tử, nghe vậy, trả lời: "Gặp. Tất nhiên là muốn gặp, nhưng trước khi đi gặp Trương Tứ, người theo ta làm một chuyện."

Không đến nửa thời gian uống cạn ly trà, từ khuê phòng xuất hiện hai nam tử thiếu niên tuấn tú. Y phục màu lam nhạt như nước, mặt mày như vẽ, một cái nhãn mày nhú mắt cũng làm động lòng người.

Thanh Linh hóa thân thành một thiếu niên phóng túng, thừa dịp đêm tối đen lặng lẽ ra khỏi phủ, Vô Ảnh cũng mặc nam trang, theo sát sau lưng nàng.

Rời khỏi phủ Tướng quân, đi qua đường phố náo nhiệt, rốt cuộc Thanh Linh rẽ vào nơi cực kì nổi tiếng gió trăng ở Hạ Thành -- Phong Tuyết Lâu.

Phong Tuyết Lâu là đệ nhất thanh lâu, đệ nhất sòng bạc ở Nam Hạ quốc. Vô Ảnh thân là ám vệ do Mạch Chiêu Nam tự mình huấn luyện, tất nhiên cũng biết Phong Tuyết Lâu còn là trụ sở tình báo đệ nhất thiên hạ.

Bước vào Phong Tuyết Lâu, nữ tử đến chào đón các nàng là cô nương Nhật Dung. Dung mạo Nhật Dung như mây như trăng, tư sắc tự nhiên, không giống những nữ tử phong trần tô son trát phấn bình thường khác. Bước đi của nàng rất nhẹ nhàng, vừa nhìn liền biết người này cũng có chút công phu.

Nhật Dung chủ yếu phụ trách quản lí các cô nương ở lầu một và lầu hai.

"Hai vị công tử lạ mặt vô cùng, là lần đầu tới Phong Tuyết Lâu đúng không?" Nhật Dung cười nhẹ nói.

"Nghe người nói Phong Tuyết Lâu chính là sòng bạc lớn nhất Nam Hạ quốc, nên hôm nay bốn công tử muốn đến để mở rộng tầm nhìn một phen." Thanh Linh nói rõ mục đích đến.

Nhật Dung quét mắt nhìn trên dưới Thanh Linh một cái, mặt mày công tử trẻ tuổi thanh tú, da thịt trong suốt, khí chất thanh nhã xuất trần, không giống như người bước vào sòng bạc chờ đốt bạc. Nhưng biết người biết mặt không biết lòng, đưa mắt nhìn một thân y phục xanh nhạt như nước, sợi vải giá cả xa xỉ, nghĩ đến cũng thấy đúng, người có tiền mà, khách nhân vờ yêu cầu lên sòng bạc trên lầu ba, nàng cũng nên làm tốt bốn phận dẫn đường thôi.

Chủ tớ hai người cùng Nhật Dung lên lầu ba. Bên trong lầu ba, đưa mắt nhìn, chiếu bạc lớn nhỏ được sắp xếp rất bài bản. Người vây quanh chiếu bạc ai cũng ăn mặc quang vinh chói lọi, vừa nhìn liền biết không phú cũng quý, mỗi lần ra tay đều cực kì phóng khoáng.

Thanh Linh và Vô Ảnh chen vào liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, người vây quanh chiếu bạc rốt rít đưa mắt nhìn qua, thấy thân thể mảnh mai và khuôn mặt trắng nõn của hai người, trong mắt bọn họ mang theo khinh miệt. Hai người này vừa nhìn liền biết là bọn tiểu tử còn non tóc không có bản lĩnh gì, chắc cũng chỉ đến để xem náo nhiệt.

"Tiểu tử, về nhà ôm thê tử còn thoải mái hơn ở đây nhiều." Một đại hán bên cạnh thô giọng nói.

"Đúng vậy, ở đây cẩn thận thua đến một mảnh y phục cũng không còn, trần truồng về nhà còn phải quỳ lên bái đồ của nương tử."

"Nếu thua sạch toàn bộ tài sản, lão tử nhà hầy còn không đánh chết hầy sao?"

"...."

Một đám người chó ỏi không ra răng ngà, Thanh Linh không tức giận chỉ nhàn nhạt đứng, một chút cũng không giận, bọn họ đều là một đám chó điên sủa loạn thì có gì đáng giận đâu.

Nhà cái Nhiễm Thu không hay thấy các mỹ nam tử trẻ tuổi lui tới đây, hầy lắc mạnh khay đựng xúc xắc trong tay, động tác chuyển động phức tạp, đột nhiên đem miệng khay úp ngược lên mặt bàn, mọi người bắt đầu rồi rít đặt cược.

"Hai vị tiểu công tử đây muốn cược đại hay cược tiểu?" Nhiễm Thu hỏi Thanh Linh và Vô Ảnh.

"Cược đại" Vô Ảnh thì thầm bên tai Thanh Linh, Thanh Linh là người đánh cược, nhưng người chỉ điểm lại là Vô Ảnh.

Thanh Linh đem năm trăm lượng hoàng kim lấy từ hai mẫu tử Lâm thị lần trước ra đổi thành một xấp ngân phiếu, lúc này lấy ra hết để đặt cược.

"Là năm ngàn lượng!" Có người trong đám khách đổ xúc xúc la lên.

Vừa ra tay chính là năm ngàn lượng, ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh giống như đang nhìn một pho tượng thần tài. Ra tay xa xỉ như thế, không biết người này từ đâu tới. Mọi người đều đưa ánh mắt tò mò nhìn các nàng.

Nhiễm Thu cũng kinh ngạc một tí: "Công tử, người chắc chắn cược nhiều như vậy sao?"

"Ừ." Thanh Linh trả lời không chút do dự.

Nhiễm Thu gật đầu, đưa tay giở khay đang úp lên xúc xúc lên, tìm mọi người đều muốn nhảy lên cổ họng.

"Đại, đại, nhất định là đại."

"Tiểu, tiểu, tiểu."

Khách đổ xúc xúc có chút nóng nảy thấp thỏm kêu lên, bầu không khí toàn trường nháy mắt dâng cao lên. Về mặt Nhiễm Thu thân nhiên, bộ dáng như đã có tính trước kĩ càng, nhưng lúc lật lên khay úp lại có chút sững sờ.

"Sáu, sáu, sáu, là đại!"

Mọi người ồ lên, ánh mắt nhìn Thanh Linh cũng chuyển thành sùng bái, Nhiễm Thu nhìn về phía nàng mang theo chút ý tứ.

Cược thắng một trận, Thanh Linh lại tiếp tục lấy toàn bộ tiền đặt cược lần tiền thắng được ra đặt, sau đó lại thắng tiếp trận sau. Qua mấy trận như vậy, vận khí của nàng như được thần tài thiên vị, may mắn đến đáng sợ, toàn bộ các lần cược đều thắng! Tiền nàng thắng ngày càng nhiều, mỗi một bàn đều đem tất cả tiền vốn lẫn lời ra đặt. Tiền cứ thế đẻ ra tiền, thắng toàn ván, tiền nàng thắng được đã nhiều đến đếm cũng không xuể.

Các khách đồ khác thấy Thanh Linh cược ván nào thắng ván đó, cũng nhanh tay đặt cược theo nàng. Biểu cảm trên mặt Thu Nhiễm đã không còn thản nhiên như lúc ban đầu, càng ngày càng căng, động tác trên tay cũng trở nên gấp rút, lòng bàn tay bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả tiền sẽ bị tiểu tử trước mặt này thắng hết. Ngay lúc này, một gã sai vặt đi tới, nói gì đó vào tai Nhiễm Thu. Sau khi gã sai vặt kia đi mất, Nhiễm Thu liền đứng lên, cung kính nói với Thanh Linh: "Công tử, công tử nhà ta cho mời người, kính xin công tử hãy dời bước đi theo ta."

Thanh Linh cùng Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó theo Nhiễm Thu lên lầu bốn. Đến trước một gian phòng trống lẹ, Nhiễm Thu liền cúi người đi ra ngoài.

"Hai vị đến Phong Tuyết Lôu chắc cũng không phải chỉ vì thắng bạc đâu nhỉ??" Nam tử vừa nói chuyện từ từ đi ra từ sau tấm bình phong hoa mỹ, hần một thân hồng y như lửa, khuôn mặt yêudã, khóe mắt khê hếch lên, phong tình chọc người, trên môi kéo ra một nụ cười, khiến người nhìn phải thất thần một lát.

Đằng sau tấm bình phong kia lẽ mờ còn có một bóng người.

"Các hạ là Lôu chủ của Phong Tuyết Lôu sao?" Mục đích Thanh Linh tới đây đúng là để gặp Lôu chủ Phong Tuyết Lôu.

"Tại hạ là Phó lôu chủ Khuyết Ngọc của Phong Tuyết Lôu." Khuyết Ngọc xoay người, tay áo huyền sa thêu lên họa tiết hoa và mây bằng tơ

vàng, mỗi lần chuyển động đều chiếu ra kim quang lấp lánh, thoáng nhìn rất đẹp mắt, hẳn tùy ý ngồi lên ghế gỗ liền được chạm trở tinh xảo.

"Tại hạ là Bạch Thuật, đêm nay ta thắng được không ít tiền của Phong Tuyết Lô, trừ năm trăm ngàn lượng ta lấy từ bên ngoài vào, tiền còn lại không cần lấy về, chỉ hy vọng Phó lâu chủ có thể đưa đến cho ta chút ít tin tức." Thanh Linh không quanh co lòng vòng, nói thẳng.

"Người muốn có tin tức gì??" Khuyết Ngọc lười nhác hỏi.

"Một là danh sách những người ngủ lại Tướng Quốc Tự vào đêm mười bảy tháng một." Đêm đó chính là đêm nàng gặp chuyện, ngoài Hách Liên Dực ra tay hạ độc nàng, hình như còn có người khác nữa, người đó có lẽ vẫn luôn giấu mình trong đám khách hành hương. Nàng có đến tìm danh sách khách hành hương ngủ lại đêm đó, nhưng người của Tướng Quốc Tự lại không cho phép. Nàng vụng trộm len vào Tướng Quốc Tự mấy lần, nhưng đều tay không mà trở về.

"Hai là tung tích cùng thân phận thật sự của nha hoàn Văn Thi Dung bên cạnh Mạch Sương." Văn Thi Dung như bốc hơi khỏi trần gian này vậy, một chút tin tức cũng không có.

"Còn chuyện cuối cùng." Nàng lấy một tờ giấy được gấp nếp bên trong ngực ra ngoài, mở ra, bên trong vẽ một loại ngọc bội đỏ như chu sa.

Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy kiểu ngọc bội được vẽ trên mặt giấy, thần sắc đột nhiên ngưng tụ, xuất hiện một chút khác thường, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Trên ngọc bội có khắc hình một đóa hoa không biết tên, giống như tường vi nhưng lại không phải, nhụy hoa tuyết trắng lại tựa tựa như giọt nước mắt: "Ta muốn biết chủ nhân của khối ngọc bội này." Ngọc bội trong bức họa chính là thứ hắc y nhân đeo trên người đêm đó.

Khuyết Ngọc bưng lên một ly trà, khẽ nhấp một cái, nói: "Bạch công tử, bayêucầu người vừa nói, trừ chuyện đầu tiên ra, còn những chuyện khác, xin thứ lỗi cho tại hạ không thể làm được."

Thần sắc Thanh Linh ngưng tụ lại: "Tại sao? Chẳng lẽ công tử Khuyết Ngọc chê bạc quá ít?"

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 26: Vị Hôn Thê Của Hãn Thật Thú Vị

Khuyết Ngọc lắc đầu, cười nhẹ nói: "Thật sự không phải do vấn đề tiền tài, mà trước khi Bạch công tử đến đây, đã có người ra giá rất cao với Phong Tuyết Lâu, điều kiện mà người đó đưa ra là Phong Tuyết Lâu không được để lộ bất cứ tin tức gì có liên quan đến Văn Thi Dung."

"Người nọ là ai?" Nàng không khỏi nghi hoặc, là ai ra giá cao để Phong Tuyết Lâu không được để lộ tin tức của Văn Thi Dung?

"Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể trả lời."

Thanh Linh cũng biết Phong Tuyết Lâu có quy củ của Phong Tuyết Lâu, Phong Tuyết Lâu đã đồng ý giữ bí mật cho người khác, tất nhiên sẽ không để lộ ra tin tức của Văn Thi Dung: "VẬY còn chuyện thứ ba?" Khi Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy ngọc bội trong bức họa, thần sắc rõ ràng lộ ra tia khác thường, nàng không có bỏ qua, vậy Khuyết Ngọc có lẽ cũng biết được chuyện có liên quan đến khối ngọc bội này.

"Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể nói." Khuôn mặt yểu đã nở nụ cười nhìn đáng bị ăn đòn vô cùng.

"Nếu Phó lâu chủ đã không thể cho ta hai tin tức trước, vậy ta đành phải lấy đi phần lớn số bạc trắng được kia rồi." Thanh Linh không khách khí nói, bạc trắng được nhiều như thế, mà Khuyết Ngọc chỉ có thể cho nàng một tin tức duy nhất, không lí nào nàng phải để lại nhiều bạc như vậy.

Sau khi Khuyết Ngọc đưa Thanh Linh và Vô Ảnh ra ngoài, hắn đi đến sau bình phong nói với bạch y nam tử đang lười biếng ngồi chơi: "Tần Liễm, người nhìn ngọc bội trên bức tranh này một chút, có phải rất quen hay không?" Hắn cầm tờ giấy Thanh Linh bỏ lại, để xuống trước mặt Tần Liễm.

Tần Liễm một thân bạch y, thanh nhã như nước, mắt phượng tinh mịch nhìn khối ngọc bội được vẽ trên giấy, như có điều đang suy nghĩ.

"Phó lâu chủ, thuộc hạ vô năng, đã bỏ mất người." Giọng nói của thủ hạ Khuyết Ngọc từ ngoài bình phong truyền vào.

"Ừ, tự mình đi lãnh phạt đi." Khuyết Ngọc nhàn nhạt nói.

"Hai tiểu tử kia thật đúng là không đơn giản, thắng nhiều tiền của Phong Tuyết Lâu như vậy, còn cắt đuôi được cả người ta phải đi theo dõi bọn họ. Kỳ lạ, tiểu tử Bạch Thuật này từ đâu xuất hiện, sao trước kia lại chưa từng nghe qua?" Hắn thân là Phó lâu chủ của Phong Tuyết Lâu, có rất nhiều tai mắt, bên trong Hạ Thành chỉ cần vừa có một chút gió thổi cỏ lay đều không qua được mắt hắn, vậy sao lại chưa bao giờ nghe qua có người đồ xúc xắc hạng nhất tên Bạch Thuật?

Thật ra Thanh Linh đồ xúc xắc tệ vô cùng, những ván đặt cược lúc này đều là do có Vô Ảnh bên cạnh giúp đỡ.

"Người đến." Tiếng Khuyết Ngọc vừa dứt, liền có người từ ngoài cửa đi vào.

"Nhất định phải đi điều tra rõ xem Bạch Thuật là người nơi nào?" Khuyết Ngọc ra lệnh.

"Chậm đã." Tần Liễm gọi lại người nọ đang định lui ra ngoài: "Không cần điều tra về Bạch Thuật." Vốn không có người tên Bạch Thuật, cho dù tra thế nào cũng tra không ra, huống chi hắn cũng đã biết được Bạch Thuật

là ai. Dù Thanh Linh đã dịch dung, nhưng nàng vẫn chưa làm giọng nói thay đổi, hăn vừa nghe đã biết Bạch Thuật là nàng. Nhưng hăn không hiểu, nàng sao lại hỏi danh sách những người ngủ lạiTướngQuốc Tự đêm mười bảy tháng một, thân phận Văn Thi Dung cùng khối ngọc bội kia? Rốt cuộc Diệp Thanh Linh bây giờ là ai?

Hăn phái người âm thầm điều tra từ đầu tới đuôi Diệp Thanh Linh, nhưng cũng không có thu hoạch gì ngoài dự liệu.

Vị hôn thê này của hăn đúng là ngày càng thú vị.

Thanh Linh lặn qua lộn lại đã mấy vòng nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu chỉ nhớ tới bản danh sách khách hành hương ngủ lạiTướngQuốc Tự đêm mười bảy tháng một mà Khuyết Ngọc đưa cho nàng. Trong danh sách, ngoại trừ Hách Liên Dực nàng đã biết rõ, Văn Thi Dung, phế Thái tử cùng với lão Hoàng thúc, còn có cả Tần Liễm, Tĩnh vương và đám người Lãnh Ly.

Nàng trái lo phải nghĩ nhưng cũng đoán không được ngoài Hách Liên Dực ra, còn có ai muốn gây bất lợi cho nàng, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng trời tờ mờ sáng nàng mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

"Tiểu thư, tối qua ngủ không ngon sao?" Vô Ảnh thấy vành mắt đen sẫm của Thanh Linh, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Thanh Linh dụi mắt, mệt mỏi nói: "Buổi tối mấy ngày qua suy nghĩ nhiều quá, không thể nào chớp mắt nổi, hay chúng ta mau đi tìm Trương Tứ đi."

Hiện Trương Tứ đang ở trong một thôn nhỏ hẻo lánh dưới chân núi ngoài thành, chỗ đó mặc dù vắng vẻ, nhưng cảnh sắc lại như tiên cảnh nhân gian, vô cùng mê người. Hoa nở đầy trên đồi núi, chỉ cần một lọn gió thổi qua, cũng đủ làm các cánh hoa nhiều màu bay lá tả trong không trung, nhẹ

nhàng chạm xuống mặt đất. Con đường quanh co khúc khuỷu tối phủ đầy hoa, trải dài về phía túp lều nhỏ của Trương Tứ.

Đi đến cửa lớn, Thanh Linh tiến lên gõ nhẹ một cái lên cánh cửa gỗ đơn sơ. Một lát sau, cửa gỗ được mở ra.

Người mở cửa là một nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, trên má phải hắn có một vết sẹo hình trăng rằm thật dài, thoáng nhìn có chút dữ tợn: "Hai cô nương sao lại đến đây?" Tay hắn nắm chặt chui kiếm, vẽ mặt cảnh giác, nơi này vắng vẻ, người có thể tìm tới nơi này sợ là không đơn giản.

Thanh Linh cũng không thêm để ý, cười nói: "Trương Tứ, ta là Mạch Sương."

Mặt Trương Tứ băng bó, không nói gì, mặt tràn đầy nghi ngờ.

"Trương Tứ, sau lưng người có một vết sẹo dài ba tấc, là do đỡ giúp Đại ca ta một kiếm trên chiến trường mà để lại, mặt người cũng bị thương cùng một ngày hôm đó." Trương Tứ nghe được lời này, sắc mặt khẩn trương dần dần có chỗ hòa hoãn lại: "Ta còn nhớ rõ sau khi thương thế trên mặt người tốt lên, người còn lo lắng Tô cô nương nhìn thấy vết sẹo trên mặt người sẽ sợ hãi, đặc biệt chạy tới hỏi ta có cách nào xóa vết sẹo đó đi không."

"Lúc ấy ta còn nói rõ ràng, dù người có xóa vết sẹo trên mặt hay không, chỉ cần Tô cô nương thật lòng thích người, thì dù mặt người có thật nhiều sẹo đi chăng nữa, lòng nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi."

Tay cầm kiếm của Trương Tứ bắt đầu run rẩy, mặt lộ ra thần sắc ngạc nhiên mừng rỡ, chuyện này chỉ có hắn và tiểu thư hai người biết được mà thôi. Mà tiểu thư lại am hiểu dịch dung, khuôn mặt của người trước mắt mặc dù xa lạ, nhưng hắn vẫn có thể chắc chắn rằng người này chính là tiểu thư không thể nghi ngờ. Hắn há mồm, đôi môi kích động đến phát run:

"Tiểu thư, người thật sự là tiểu thư sao? Nhưng không phải người đã.... đã chết rồi sao?"

"Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng, đợi khi nào có cơ hội, ta sẽ kể cẩn thận từng chi tiết cho người nghe." Thanh Linh không muốn nhiều lời, Trương Tứ cũng không dám tiếp tục hỏi nhiều.

Thanh Linh hàn huyên cùng Trương Tứ được một lúc, liền nói tới chuyện Hoàng thượng cho đòi Mạch Chiêu Nam trở về Hạ Thành. Theo lời Trương Tứ nói, Mạch Chiêu Nam là do nhận được mật chiếu của Hoàng thượng nên mới trở về Hạ Thành. Nhưng Mạch Chiêu Nam vừa vào cửa thành liền được cho biết mình vốn không được Hoàng thượng cho phép mà lại dám trở về Hạ Thành, đây chính là tội khi quân. Mạch Chiêu Nam nhận thức được mình bị người hạ bẫy, biết chắc đối phương sẽ không cho hãn cơ hội giờ ra mật chiếu giả giải oan, dưới tình thế cấp bách, đã lệnh cho Trương Tứ cầm mật chiếu giả chạy trốn trước.

"Bây giờ người đã biết là do ai truyền mật chiếu giả chưa?" Nàng hỏi Trương Tứ.

"Không biết." Trương Tứ đáp lại.

"Mật chiếu giả bây giờ đang ở đâu?"

"Đã để ở chỗ cách mộ chôn quần áo và di vật của Hầu gia không xa, phải đến canh ba buổi trưa mới có thể đến lấy. Tiểu thư, Trương Tứ dẫn người đến đó chờ trước được không?"

"Ừ." Thanh Linh gật đầu.

Lúc Thanh Linh nhìn thấy mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam, lòng đau như cắt, nước mắt chảy ra điên cuồng. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải tìm ra kẻ giết dây hại chết hai huynh muội bọn họ, sau đó báo thù!

Sở dĩ Trương Tứ nói buổi trưa canh ba mới có thể lấy mật chiếu giả ra, là vì bên cạnh mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam có lập ra một khối đá lớn, ánh sáng mặt trời buổi trưa canh ba chiếu xuống tảng đá lớn đó, tạo ra bóng của phiến đá trải dài trên mặt đất, mà nơi đỉnh của bóng hòn đá đó chính là chỗ chôn mật chiếu giả. Trương Tứ đào cái hộp đựng mật chiếu lên, mở ra.

Cái hộp vừa được mở ra, Thanh Linh đột nhiên có dự cảm xấu.

'Vèo, vèo, vèo.' Vài ám khí phá không bay đến, mang theo khí thế rào rạt bá đạo, hướng thẳng về phía ba người.

Phản ứng của Thanh Linh và Vô Ảnh mau lẹ những cũng khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp, còn Trương Tứ thì không, ám khí bắn trúng vào tim, khiến hắn mất mạng ngay tại chỗ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 27: Hoa Đào Và Mỹ Nhân

Sáu hắc y nhân che mặt nhảy ra từ khu rừng rậm rạp, quanh thân tản ra sát khí mãnh liệt, chia ra sáu hướng mà đánh. Bước chân của mỗi người bọn họ như đang đạp gió, giống như báo săn hoang dã vừa nhìn thấy con mồi, toàn lực công kích.

Qua tốc độ của bọn họ, Thanh Linh và Vô Ảnh đều cảm nhận được võ công của sáu người kia tuyệt không phải loại bình thường, bọn họ rốt cuộc đã ẩn nấp gần đây được bao lâu rồi, hai người bọn họ thế nhưng lại không phát hiện ra. Cho đến lúc Trương Tứ lấy ra mặt chiếu giả, các nàng mới cảm giác được nguy hiểm đến gần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ lựa chọn ra tay vào lúc đó chắc chắn là vì muốn lấy mặt chiếu giả.

Gió thổi qua, cánh hoa bị hơi thở khắc nghiệt cuộn cuộn thổi bay tán loạn.

Thanh Linh và Vô Ảnh dựa lưng vào nhau, vẻ mặt đề phòng. Kiếm của Vô Ảnh vượt lên trước người, năm ngón tay Thanh Linh kẹp ngân quang lóng lánh.

Ánh sáng lạnh chột lóe, sáu hắc y nhân che mặt đã đến gần, lúc đang chuẩn bị động thủ, một hắc y nhân dường như là kẻ đầu lĩnh lại đột nhiên hô ngừng.

Mười lữ này còn đặng đặng đặng sát khí bay đến, lúc này lại đột nhiên kêu ngừng. Thanh Linh và Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, cùng thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hắc y nhân cầm đầu mở miệng: "Để lại thứ trong tay người, các người có thể đi." Giọng nói khàn khàn thâm trầm, là giọng giả.

"Ta sẽ để thứ này lại, nếu người nói cho ta biết ai là người muốn đoạt đoạn mật chiếu này." Thanh Linh nói, trong lòng thầm nghi ngờ, rốt cuộc là ai phái bọn họ đến?

"Không thể trả lời." Đối phương nói.

"Vậy ta cũng không thể đưa nó cho các người."

Hắc y nhân không nói thêm lời nào, giơ tay ra hiệu với các hắc y nhân sau lưng, sáu người bắt đầu ta chiêu.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên trong rừng, âm thanh 'keng, keng' không dứt bên tai, chim trên cành bị dọa giật mình tung cánh bay khắp nơi.

Sáu người hợp lực bao vây công kích, chiêu thức phức tạp, ra tay tàn nhẫn. Ngân châm Thanh Linh mang theo trên người không nhiều lắm, lúc phóng ra cũng không chắc chắn sẽ trúng đối phương. Bọn chúng sử dụng ám khí, tránh né ngân châm Thanh Linh phóng ra cũng không mấy khó khăn.

"Tiểu thư, bọn họ là đến lấy mật chiếu giả, người mau mang mật chiếu giả đi trước đi, ta ở phía sau cản đường." Vô Ảnh nói nhỏ bên tai Thanh Linh.

Đối đầu với sáu người, hai người dần dần ở thế hạ phong. Nên lúc Vô Ảnh bảo Thanh Linh mang mật chiếu giả đi trước, Thanh Linh cũng không

hề cự tuyệt. Nếu không chạy đi, mật chiếu giả sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Mật chiếu giả có thể chứng minh Đại ca có lí do trở về Hạ Thành, hẳn bị người lừa, mà người gạt hẳn chính là kẻ viết giả mật chiếu. Cố lấy mật chiếu giả làm bàn đạp đầu tiên, có lẽ sẽ tìm ra một ít dấu vết của người giết dây phía sau. Nếu như có cơ hội đưa mật chiếu giả trình lên trước mặt Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng tra xét chuyện này, có thể người hãm hại Đại ca sẽ lộ diện.

Người nọ chắc đã nhận thức ra được tầm quan trọng của mật chiếu, nên mới phái người truy tìm và theo dõi Trương Tứ. Chờ khi Trương Tứ lấy ra mật chiếu, liền lập tức ra tay giết chết hẳn, đoạt lại mật chiếu giả.

Thủ hạ bên cạnh Đại ca, ai cũng trung thành và tận tâm, cam nguyện vì Đại ca mà mất mạng. Trừ Trương Tứ chôn mật chiếu giả ra, vẫn còn có vài người trốn thoát, người nọ chắc chắn là không biết rõ mật chiếu ở chỗ nào, cũng không biết những người kia ở đâu, nên mới không dám ra tay ngay với Trương Tứ.

Thanh Linh hạ xuống quyết tâm phải bảo vệ tốt mật chiếu, nhưng lại không yên tâm Vô Ảnh, nên xoay sang dặn dò thêm một câu: "Người cẩn thận!" Nói xong, nàng thừa cơ bọn họ đang tạo ra một chỗ hở, phi thân ra khỏi vòng vây của sáu người, Vô Ảnh liều mạng ngăn cản hắc y nhân ở phía sau.

Hai hắc y nhân ở lại đánh với Vô Ảnh, bốn người còn lại đuổi theo Thanh Linh.

Cũng may đây ở trên núi, chỗ ẩn nấp rất nhiều, nhưng nàng cũng không thể giấu thân trong núi quá lâu được. Nàng núp đằng sau một khối đá lớn dưới chân tòa núi nhỏ, chờ hắc y nhân đang đuổi theo đi qua, cảm

nhận được hơi thở nguy hiểm cách ngày càng xa, nàng mới đi ra khỏi chỗ trốn, chạy về phía con đường nhỏ không có hắc y nhân.

Vừa mới đi không bao lâu, giữa đường lại nhảy ra một tên hắc y nhân. Thanh Linh thầm mắng vận khí mình quá xui xẻo, hắc y nhân cũng đã ngay bên cạnh, tỉ lệ chạy trốn thành công trở nên tuột dốc không phanh, vì vậy nàng chọn cách ra tay tốc chiến tốc thắng.

Trên tay Thanh Linh, ngoài ngân châm ra không hề có ám khí gì khác, đối phương hết lần này đến lần khác ngăn cản được ngân châm phóng về phía mình. Chỉ qua mấy chiêu, nàng đã rơi vào thế hạ phong.

"Để mật chiếu giả lại, ta có thể tha người một mạng." Đối phương mở miệng.

Nàng đã rơi xuống thế hạ phong, hẳn cũng biết được chuyện mật chiếu giả, vậy mà còn muốn để lại cho nàng một mạng, chuyện này ngày càng khiến nàng thấy khó hiểu rồi.

Thanh Linh chậm chạp không trả lời, đối phương ra tay ngày một mạnh mẽ. Lúc đường kiếm mang theo hơi thở nguy hiểm mà lãnh liệt đâm thẳng về ngực nàng, biết mình không thể tránh kịp, tim muốn nhảy vọt lên cổ họng, nàng cho rằng chưa tới một phút nữa bản thân sẽ bỏ mạng, nhưng trước khi chết nàng sẽ không để đối phương được sống tốt, ngón tay kẹp chặt vài miếng ngân châm chuẩn bị phóng ra. Nhưng hắc y nhân đột nhiên chuyển hướng kiếm về phía cánh tay nàng, Thanh Linh kinh ngạc không thôi, tay nhanh chóng phóng ra ngân châm.

Không biết ngân châm đâm trúng hắc y nhân ở đâu, chỉ thấy hắn co quắp hai cái, nhắm mắt ngã xuống đất. Cánh tay Thanh Linh bị thương, nàng trực tiếp tháo khăn che mặt của hắc y nhân ra để băng bó lên miệng vết thương.

Nàng còn chưa kịp hiểu rõ tại sao hắc y nhân lại không ra tay giết mình thì bên tai đã nghe thấy một trận tiếng bước chân thừa thốt đang đến gần. Đưa mắt nhìn sang đã thấy ám khí của đối phương phóng tới, nàng vội vàng tránh né, sau khi né được ám khí, nhặt kiếm của hắc y nhân lên, bỏ chạy thục mạng.

Chạy lảo đảo ra khỏi thâm sơn, hắc y nhân vẫn đuổi theo ở sau lưng nàng không buông tha, nàng chỉ có thể cắn răng liều mạng chạy về phía trước, cố gắng hết sức tránh né ám khí sau lưng.

Một đường trốn trốn tránh tránh, chạy một đường đầy chật vật, Thanh Linh cũng không biết mình đang chạy tới đâu. Chỉ thấy đằng xa phía trước là một con sông lớn, nước sông dưới ánh chiều tà ánh lên sắc vàng sóng sánh trong veo, hai bên bờ sông nở đầy hoa đào, cánh hoa hồng phấn rơi như mưa lên mặt nước.

Một cây cầu nhỏ bắc ngang qua giữa dòng sông rộng lớn, cách dưới cầu không xa có một con thuyền hoa lớn vừa phải, xa hơn chút còn có thêm mấy nhóm thuyền nhỏ. Nơi này có hoa đào rực rỡ, cảnh sắc tươi đẹp, những người kia chèo thuyền đến đây hẳn là để ngắm cảnh.

Có tiếng địch du dương phát ra từ một chiếc thuyền, ngân điệu thanh thấu như tiếng suối reo vùng núi, âm điệu bình thản chậm rãi, giai điệu lượn lờ, cực kì say lòng người.

Tiếng địch du dương như vậy, nhưng đáng tiếc, bây giờ Thanh Linh lại không có tâm tình gì mà thưởng thức.

Chạy đến gần cầu, nàng mừng rỡ phát hiện ra bóng dáng đang đứng trên chiếc thuyền dưới cầu cách đó không xa có chút quen thuộc, chạy lên cầu để nhìn rõ hơn, nhận ra bóng người cầm sáo ngọc màu trắng kia thì ra là Tần Liễm.

Tần Liễm thôi xong một khúc, đưa sáo ngọc rời khỏi môi, đưa mắt nhìn quang cảnh bên sông ngoài xa. Hắc đứng ở đầu thuyền, tướng mạo thanh dật như tiên, phong thái thanh nhã tuyệt thế. Đứng giữa trận mưa hoa đào hồng phấn, bạch y hắc tung bay, khí chất phong lưu xuất trần, tựa như tiên nhân.

Trời vẫn chưa quên ta mà, trong lòng Thanh Linh không khỏi cảm thán một tiếng, lúc tinh thần đang hưng phấn, ám khí sau lưng lại bay đến, chút nữa thì đã trúng đầu nàng, nàng bị dọa đến hồn đều đã sớm bay mất. Mắt thấy bốn hắc y nhân truy đuổi mãnh liệt ở đằng sau đã đến gần, nàng vừa chạy vừa hô to một tiếng: "Cứu mạng." Sau đó thở hỗn hển nhảy qua tay vịn cầu, dưới chân dùng lực đạp lên một cái, cả người đã ở giữa không trung, phóng tới Tần Liễm đang đứng trên thuyền.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 28: Uyên Ương Nghịch Nước

Hắc y nhân thấy Thanh Linh 'nhảy sông', phóng ám khí về phía Thanh Linh ngày càng dày đặc.

Một dãy lụa trắng bay ra từ ống tay áo rộng thùng thình của Tần Liễm, lụa trắng được rót nội lực vào, không ngừng xoay tròn, ngăn cản ám khí sau lưng Thanh Linh, ám khí tuôn xuống nước như mưa.

Lúc Thanh Linh rơi xuống, tư thế dạn ra như một con ếch lớn. Tần Liễm nhìn thấy khóe môi không nhịn được hung hăng co rút vài cái, hần vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại, đỡ nàng đứng sang một bên.

Hắc y nhân ngừng phóng ám khí, từng người lần lượt nhảy xuống sông, lặn sâu xuống dưới nước, từ dưới nước phóng ám khí lên trên thuyền.

Một ám khí phá không bay đến chỗ Tần Liễm, dưới tình thế cấp bách Thanh Linh vốn định đẩy Tần Liễm ra, lại ngoài ý muốn đẩy ngã hần trên thuyền.

Hoa đào hai bên bờ sông đã nở rộ, cánh hoa hồng phấn hòa theo làn gió bay múa đầy trời, hoa rơi mang theo đầy tình ý. Cánh hoa bay lả tả rơi xuống hai bóng dáng đang dính sát vào nhau trên thuyền, xinh đẹp như một bức họa tuyệt diệu, tranh sơn thủy cuốn.

Giữa hai hàng lông mày ôn nhuận như ngọc của Tần Liễm, có một cánh hoa đào chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, giúp khuôn mặt tinh xảo như

họa của hắc tăng thêm vài phần mỉa hoặc, tuyệt mỹ câu hồn người.

Thanh Linh nằm trên người hắc, tim đập thình thịch, nhảy cuồng loạn không ngừng, tay chân có chút luống cuống.

"Hai vị thân mật ở đây hình như có hơi lộ liễu thì phải? Dù sao cũng có một người đang sống rành rành như ta ở đây." Khuyết Ngọc một thân hồng y, khuôn mặt yểu đã, hắc đi ra từ trong khoang thuyền, nhìn thấy hai bóng người kề sát vào nhau liền nhin không được buông lời trêu chọc.

Tần Liễm tức giận nói: "Người có thể tự móc mắt ra." Như vậy thì không phải nhìn thấy một màn này.

Khuyết Ngọc ngượng ngùng quay đầu, lúc Thanh Linh nhìn thấy Khuyết Ngọc, rất kinh ngạc, lòng nổi lên một chút nghi ngờ, Tần Liễm và Phó lâu chủ Phong Tuyết Lâu có quan hệ như thế nào?

Chưa đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, lời nói Khuyết Ngọc đã truyền đến, trên mặt nàng lập tức hiện lên vẻ xấu hổ. Một tay của nàng lúc trước đã bị hắc y nhân dùng kiếm đâm bị thương, bây giờ muốn đứng dậy cũng chỉ có thể chống người lên bằng tay không bị thương còn lại. Lúc chuẩn bị đứng lên, ám khí của hắc y nhân lại bay đến, Tần Liễm đột nhiên nắm eo nàng lăn sang bên cạnh, tránh thoát ám khí.

Hai người vốn đã đến gần mép thuyền, lại lăn thêm một vòng như thế, cả hai liền hoa lệ lộn lầy rơi xuống nước, văng lên một trận bọt nước lớn.

Vài hắc y nhân lặn xuống, vây quanh hai người trong nước. Vài đường kiếm xé nước đâm tới, Tần Liễm ôm chặt eo Thanh Linh, bơi xuống càng sâu, từ chỗ sâu trong nước thoát ra khỏi vòng vây của hắc y nhân.

Tay Tần Liễm cầm một thanh sáo ngọc màu trắng, bên trong sáo ngọc có giấu cơ quan, sau khi cơ quan được mở ra, bên trong sáo ngọc xuất hiện một lưỡi dao bén nhọn. Hắc ôm nàng bơi tới sau lưng một hắc y nhân, đâm

sáo ngọc về phía cái ót người đó rồi nhanh chóng rút ra, động tác mau lẹ ngoan quyết. Chỉ trong chớp mắt, óc hắc y nhân kia tràn ra, máu cũng từ trên đầu phun ra như thác, động tác ghê tởm và tàn nhẫn. Mà sắc mặt Tần Liễm vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thanh Linh thấy Tần Liễm ra tay tàn nhẫn như vậy, trong lòng không khỏi có chút e ngại. Người này, lòng dạ thật đúng là độc ác.

Tần Liễm chú ý thấy Thanh Linh sắp không trụ được ở dưới nước, gấp rút ôm nàng nổi lên mặt nước. Một hắc y nhân cũng ngổi lên lấy hô hấp, hắc y nhân vừa nổi lên, tay Tần Liễm khẽ nhúc nhích, sáo ngọc tựa như một luồng ánh sáng trắng bay xuyên qua đầu hắc y nhân, máu tuôn ra như suối nhuộm đỏ cả một mặt sông, mắt vừa thấy lòng liền kinh sợ.

A Thập chạy ra từ khoang thuyền, chứng kiến một màn công tử nhà mình đang vùi mình giữa dòng nước nhuộm máu đỏ tươi, kinh ngạc: "Công tử và Diệp cô nương chơi uyên ương nghịch nước có bị thương không?"

Khuyết Ngọc nghe vậy, cười ha ha: "Uyen ương nghịch nước, nghịch cũng thật là hăng hái." Hắc y nhân ở trên thuyền nhìn bọn họ chém giết trong nước, không có ý định ra tay giúp Tần Liễm, hắc y nhân biết rõ Tần Liễm căn bản không cần hắc y nhân ra tay hỗ trợ.

Thanh Linh dưới nước giận dữ: "Người mới uyên ương! Cả nhà người đều uyên ương!" Là tên ngu ngốc nào mà thành ngữ đến như vậy.

Tần Liễm như cười mà như không cười: "A Thập, trở về chép một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung cho ta."

Mỗ A Thập kêu rên: "Một ngàn lần, không cần mà...."

Hắc y nhân còn lại đều ở dưới nước, Tần Liễm ôm Thanh Linh bơi về gần thuyền, đưa nàng lên thuyền xong, sau đó liền đắm đầu xuống nước đi

đối phó với hắc y nhân.

Không tới nửa thời gian uống cạn chung trà, đã có nhiều cổ thi thể nổi lên trên mặt nước. Máu đỏ thẫm lan ra cả mặt sông, mùi máu tanh nồng đậm xông vào mũi, khiến người ta chỉ muốn nôn mửa.

Lúc Tần Liễm rời khỏi mặt nước phi người lên thuyền, toàn thân ướt đẫm nhưng lại không chút chật vật, dung mạo tiên nhân vẫn như ngọc, phong nhã xuất trần.

Hắn ôm một hắc y nhân lên thuyền: "Ai phái các người tới?"

Hắc y nhân không nói tiếng nào, từ khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, lát sau ngã xuống đất. Lúc ở trong nước, hắn đã biết hôm nay bản thân khó thoát khỏi cái chết, nên khi vừa được Tần Liễm mang ra khỏi mặt nước liền cắn ngay túi chứa độc giấu sẵn trong miệng.

Tần Liễm đá hắc y nhân đã tự sát xuống nước, quay đầu lại nhìn thấy cánh tay Thanh Linh không ngừng tuôn ra máu, lông mày không khỏi nhăn lại: "Sao lại bị thương?"

"Ta...." Nàng vừa định nói không sao, đột nhiên cảm thấy trên người hình như thiếu vật gì đó, sờ sờ, nàng hoảng hốt phát hiện ra một chiếc giả giấu trong ngực đã biến mất! Sắc mặt trắng bệch.

"Miệng vết thương đau lắm sao?" Nhìn sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, Tần Liễm cho rằng là do nàng đau nhức cùng cực nên như vậy.

"Các người có thấy vật gì rớt ra từ người ta không?" Nàng lo lắng hỏi bọn họ, nàng có thể chắc chắn trước khi nhảy xuống nước đồ vẫn còn ở đó, vậy đồ chỉ có thể rớt trên thuyền hoặc trong nước.

"Không có." Tần Liễm nói, hai người khác cũng lắc đầu theo: "Người làm rớt vật gì?"

Thanh Linh không trả lời hẳn, mặc kệ cánh tay vẫn còn tuôn ra máu, nàng trực tiếp đâm đầu xuống nước.

"Thanh Linh, rốt cuộc ngươi đã làm rốt vật gì, chỉ cần nói ra chúng ta sẽ giúp ngươi."

Giọng Tần Liễm từ trên thuyền truyền xuống, bây giờ nàng còn chưa biết Tần Liễm là địch hay là bạn, mật chiếu giả có liên quan đến người giết đây hại chết Đại ca, trước khi biết Tần Liễm là địch hay bạn, nàng vẫn không nên nói ra chuyện mật chiếu giả.

Không có, không có, chỗ nào cũng không có. Làm sao bây giờ, mật chiếu giả rốt cuộc là rơi ở chỗ nào? Nàng ở trong nước tìm thật lâu, lòng càng ngày càng gấp, đều do bản thân, nàng sao có thể vô ý như vậy, ngay cả mật chiếu rốt lúc nào cũng không biết. Vì mảnh mật chiếu này, Trương Tứ phải mất mạng, Vô Ảnh sống chết không rõ, mà nàng lại làm mất nó, nàng thật đáng chết.

Tần Liễm cuối cùng cũng không nhìn nổi Thanh Linh bị thương mà còn luôn ngâm mình trong nước. 'Ùm' một tiếng, hẳn nhảy vào nước bơi tới bên người nàng, ôm kéo nàng lên thuyền.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 29: Thành Thân Phải Làm Sao Bây Giờ?

"Để ta tiếp tục tìm." Thanh Linh trong lòng Tần Liễm giấy dựa muốn xuống nước, môi nàng không một chút máu, miệng vết thương trên cánh tay vẫn tuôn máu ồ ạt.

Tần Liễm nhìn nữ tử trong lòng bị thương đến mặt đều trắng bệch nhưng vẫn giấy dựa muốn bổ nhào xuống nước, giữa lông mày lộ ra một loại tính chất quật cường. Không biết vì sao, nơi nào đó trong lòng giống như bị người đâm một châm, đau xót, hai tay dùng sức một cái, hung hãn khóa nàng trong ngực, cảm giác đau xót đó mới có thể giảm bớt.

"Diệt Thanh Linh, ta không cho phép người tự chà đạp bản thân mình tệ như vậy." Hăn lạnh lùng nói, bá đạo và cường thế, mặt hiện lên nét nghiêm túc hiếm có, hoàn toàn mất đi bình thản ôn nhã thường ngày.

Eo Thanh Linh bị hăn siết sao bóp chặt, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nghiêm nghị mà bá đạo của hăn, nàng dần dần tỉnh táo lại. Mật chiếu giả bị rơi vào trong nước, dù có tìm được, thì chữ viết đã bị nhòe đến không nhận dạng được, cũng không còn tác dụng gì. Aii, thật sự là đáng tiếc. Lại nhớ đến Trương Tứ vì lấy mật chiếu giả cho nàng mà mất mạng, trong lòng lại cảm thấy khổ sở.

Nữ tử trong ngực rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Tần Liễm nhớ ra khẩu khí vừa rồi của mình có chút nghiêm trọng, cho nên lúc mở miệng nói chuyện lần nữa, giọng nói hăn phá lệ ôn hòa thông dong: "Thanh Linh chỉ có một

người, người làm hư nàng rồi thì lấy ai để bồi thường cho bản tướng đây?" Hãn trêu chọc, giọng nói dừng lại một chút, lại nói: "Trên người người có vết thương, nói cho bản tướng biết người làm rách vật gì, bản tướng cho người đi tìm giúp người."

"Không cần, dù tìm lại được thì cũng không sử dụng được." Nàng trong lòng hãn rầu rĩ nói.

"Được, vậy thì không tìm." Hãn rút cuộc cũng không tiếp tục truy vấn nàng làm rách vật gì nữa, vật có thể khiến nàng không để ý tới vết thương trên tay mà vội vàng nhảy xuống nước, ắt hẳn là quan trọng. Nhưng nàng lại không muốn nói cho hãn biết vật đó là vật gì, nhiều đó thôi cũng đã đủ để thấy trong lòng nha đầu này vẫn chưa chịu tin tưởng hãn, chuyện này khiến lòng hãn có một chút buồn bực.

Hãn buông nữ tử trong lòng ra, lệnh cho A Thất vào trong tìm một bộ bố y sạch sẽ. Sau đó băng bó đơn giản cho vết thương trên tay nàng.

Trên thuyền không có y phục của nữ tử, cánh tay nàng lại bị thương, Tần Liễm dứt khoát đưa nàng trở về Hạ Thành.

Trong xe ngựa, Tần Liễm lấy ra thuốc trị thương: "Để ta xem vết thương trên tay người một chút." Hãn không chờ Thanh Linh đồng ý, đã lột ra lớp băng bó vừa rồi, kéo toàn bộ quần áo trên vai nàng xuống, đưa mắt nhìn vào miệng vết thương.

"Không..... Không cần." Hãn kéo quần áo của mình, trong lòng nàng vẫn có chút lúng túng, vội vàng lấy tay của hãn ra, xoay người lại trốn về phía sau.

Thấy nàng lui về phía sau co rúm người lại, Tần Liễm cười bất đắc dĩ một tiếng: "Thanh Linh, người là vị hôn thê của bản tướng, sớm muộn gì bản tướng cũng sẽ nhìn thấy thân thể của người, người kháng cự bản tướng như thế, đến lúc thành thân thì phải làm sao?"

"Thì không phải bây giờ còn chưa thành thân sao? Trước khi thành thân không cho người chạm vào ta." Nàng thật không muốn thành thân với hắn, bây giờ cách ngày thành thân chỉ còn có một khoảng thời gian ngắn, nàng phải nhanh chóng tìm cách lui chuyện hôn sự này.

Hắn thở dài, trên mặt vẫn cười nhẹ như cũ, khẩu khí như đang dỗ dành hài tử nói: "Được, không chạm vào người, người bôi thuốc nhanh lên, ta trước ra ngoài xe ngựa đợi người."

Lúc sắp xuống xe, hắn đột nhiên xoay người tìm một bộ quần áo sạch: "Lát nữa người thay bộ y phục này vào."

Nàng đợi hắn xuống xe, tay cầm y phục hắn vừa đưa, xúc cảm mềm mại của phần vải vóc này mang lại còn tốt hơn cả Thiên Ngân Cẩm. Đồ người này sử dụng, quả thật không có thứ gì mà không hoa lệ tinh xảo, đặc trưng nhất là loại hoa văn màu tím phiến phức kia cũng là được đặc biệt thêu hai mặt, hoa văn thêu ra là loại hoàn mỹ nhất, không cách nào bắt bẻ được.

Chịu đựng đau nhức chỗ vết thương, nàng cố thay cho xong bộ quần áo, hoàn tất việc bôi thuốc, lúc nàng đưa đầu ra ngoài gọi hắn lên xe ngựa thì sắc trời cũng đã tối.

Tiến vào trong thành, nàng sống chết cũng không chịu mặc quần áo của hắn hồi phủ, bắt hắn dừng xe ngựa ở trước một cửa hàng may y phục, bảo hắn về trước. Còn chính mình vào trong điểm quần áo mua y phục thay xong mới đi ra. Nàng cố ý đi vòng vo lẫn quần hai ba vòng bên ngoài, thăm chắc chắn không có người đi theo mới vội vàng chạy về chỗ của Hoán Y.

"Hoán Hoán, Vô Ảnh đã trở về chưa?" Lúc Thanh Linh đi vào, Hoán Y vẫn đang sửa soạn lại đồng phục liệu bề bộn, nghe vậy, nàng ta cũng không ngẩng đầu lên.

"Không có, vài ngày nay ta cũng không thấy nàng, người tìm nàng có việc gì sao?" Từ lúc Thanh Linh đến gần, nàng đã ngửi thấy được mùi máu tươi, vừa ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy sắc mặt Thanh Linh tái nhợt như tờ giấy, thân là một thầy thuốc, nàng liền nhận ra trên người Thanh Linh có thương, lo lắng hỏi: "Người bị thương sao?"

Thanh Linh gật đầu: "Ừ, có bị thương, nhưng đã được bôi được, bây giờ đã không có gì đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi."

Hoán Y vừa dứt lời, giọng nói Vô Ảnh liền truyền từ bên ngoài vào: "Tiểu thư, người không sao chứ?" Sau tiếng nói người cũng bước vào cửa.

Thấy Vô Ảnh trở lại, Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm, Vô Ảnh rốt cuộc không xảy ra chuyện lớn gì, thật tốt: "Ta không sao, chỉ là đồ đã mất rồi thôi." Nàng rũ mắt xuống, áy náy nói.

"Làm mất vật gì sao?" Hoán Y hỏi, nàng ta không hề biết gì về sự tồn tại của mật chiếu giả, chuyện Thanh Linh và Vô Ảnh cùng đi lấy mật chiếu giả càng không.

"Không có gì, chỉ là đồ Vô Ảnh tặng ta để phòng thân nhưng ta lại không cẩn thận làm mất." Thanh Linh không muốn Hoán Y bị cuốn vào những chuyện này, nàng hy vọng Hoán Y chỉ nên ở y quán, yên bình sống qua ngày là tốt rồi.

"Nhìn bộ dáng uể oải sắp khóc của người, ta còn tưởng người làm mất vật gì trọng yếu lắm vậy." Hoán Y vừa sửa sang lại dược liệu trong tay vừa nói.

"Hoán Hoán, người đi làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ cho ta được không, ta muốn ăn." Thanh Linh ôm cánh tay Hoán Y làm nũng nói.

"Người nha, vừa đến chỗ ta là chỉ biết tìm ăn." Hoán Y vẻ mặt bất đắc dĩ cười nói, bỏ được liệu trong tay xuống, xuống bếp làm điểm tâm.

"Vô Ảnh, người dùng cách nào để trốn ra?" Thanh Linh lừa Hoán Y ra ngoài rồi hỏi.

Vô Ảnh giải thích nói, sau khi Thanh Linh rời đi, các hắc y nhân kia không muốn dây dưa lâu với nàng ta. Tất cả đều chuyển hướng đuổi theo Thanh Linh. Vô Ảnh muốn ngăn cản, nhưng cũng ngăn cản đối phương được một trận mà thôi. Vô Ảnh lại tiếp tục bị lạc ở trên núi, lúc tìm được đường ra thì sắc trời cũng đã tối, còn phát hiện được xác hắc y nhân trôi lềnh bềnh trên mặt sông, nàng đã mơ hồ đoán được Thanh Linh bình an trở về, nên nhanh chóng chạy về Hạ Thành xem Thanh Linh có trở lại hay chưa.

Mấy hắc y nhân đột nhiên nhảy ra kia rốt cuộc là do ai phái tới? Vì sao lại không hạ sát chiêu với các nàng? Tần Liễm xuất hiện ở bờ sông có phải là trùng hợp hay không? Đủ các loại nghi vấn, Thanh Linh rối rắm như tơ vò.

Sau khi Thanh Linh xuống xe ngựa, Tần Liễm cũng lập tức trở về Tướng phủ.

Trong đại sảnh Tướng phủ, Khuyết Ngọc một thân hồng y như lửa, khuôn mặt tuấn mỹ quyến rũ, tóc đen xõa sau người, bóng loáng mềm mại như tán liễu tháng ba, khoác lên tơ gấm, cổ ngọc ngàn năm ôn nhuận.

"Trong sổ nhỏ kia viết cái gì?" Tần Liễm thông dong ưu nhã rảo bước đi vào đại sảnh, trực tiếp hỏi.

"Người tự mình xem một chút đi." Khuyết Ngọc móc từ trong ống tay áo huyền sa vân màu đỏ ra một sổ nhỏ vàng óng ánh, ném về phía Tần Liễm.

Tần Liễm bắt được sổ nhỏ, vừa mở ra xem, khước môi liền nhếch lên thành một vòng cung duyên dáng: "Mạch Chiêu Nam chết quả nhiên là do có kẻ giở trò ở sau lưng." Nhìn kĩ, cuốn sổ nhỏ bên ngoài màu vàng kim hắc đang cầm trong tay đúng là mật chiếu giả mà Thanh Linh đánh rơi.

Trên thuyền, khi Thanh Linh đẩy hắc ra để tránh né ám khí, hắc đã phát hiện ra trong ngực nàng có vật khác thường, đợi ám khí bay tới lần nữa, hắc mới âm thầm lấy mật chiếu giả trong ngực nàng ra, vì không để cho nàng phát giác ra đồ đã mất ngay lúc đó, nên hắc mới nhanh chóng ôm nàng kéo vào trong nước.

Lúc rơi xuống nước, thừa dịp nàng không chú ý, hắc thầm vận nội công bả mật chiếu giả về cho Khuyết Ngọc.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 30: Đại Tỷ Tặng Lễ

Theo tin tức người đến báo, phụ thân của Thanh Linh tức là Diệp Thiên Minh cùng Đại ca Diệp Tự, Tam đệ Diệp Minh, sẽ trở lại Hạ Thành ngay ngày mai.

Trong phủ Hộ quốcTướngquân, Lâm thị phân phó các hạ nhân quét dọn khắp nơi thật cẩn thận. Bọn hạ nhân trong phủ chạy đến chạy lui đến ướn cả y phục, quét dọn rồi lại quét dọn, trong phủ xuất hiện một cảnh tượng bận rộn, náo nhiệt lạ thường.

"A, muội muội vừa đi đâu vậy? Còn cái hộp lớn Hương Thảo ôm là cái gì thế?" Trước cửa lớn phủTướngquân, Diệp Thanh Ngọc đang ra cửa thì thấy Thanh Linh từ bên ngoài trở về, Hương Thảo đi theo sau lưng. Trong tay Hương Thảo nâng một cái hộp, Diệp Thanh Ngọc thật tò mò bên trong cái hộp kia chứa thứ gì.

"Bên trong là bộ xiêm y bằng Thiên Ngân Cầm ta vừa cho người làm." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Người đã đem Thiên Ngân Cầm may thành xiêm y rồi sao?" Vẻ mặt Diệp Thanh Ngọc kinh ngạc, sau đó lại hiểu rõ, khó trách nàng nhân cơ hội Thanh Linh không có trong phủ liền phái người đi qua Thanh Lạc viện tìm Thiên Ngân Cầm, nhưng có lục tung mọi góc ngách cũng không thấy. Kỳ quái, nàng bảo người trông coi ở cửa phủ khi nào thấy Thanh Linh hoặc Hương Thảo ra ngoài phủ may xiêm y, phải bẩm báo cho

nàng ngay, nàng sẽ tìm cách đoạt được Thiên Ngân Cầm ngay lúc đó. Nhưng bây giờ, ngay cả xiêm y người ta cũng đã may xong, mà vẫn chưa có ai đến báo với nàng một tiếng.

Diệp Thanh Ngọc tức giận thiếu chút nữa phải giậm chân, ánh mắt âm ngoan liếc về phía hai thị vệ canh ở cửa, hai người kia cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện ý của nàng ta, bị hù dọa đến toàn thân đều run lên.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Nhìn Diệp Thanh Ngọc tức giận đến thiếu nữa đã giậm chân, lòng Thanh Linh không khỏi tốt lên được một chút.

"Không có gì." Diệp Thanh Ngọc bên ngoài cười nhưng bên trong không cười, trong lòng chỉ hận không thể xé toạt vẻ tươi cười trên mặt Thanh Linh thành tám mảnh: "May xiêm y bằng Thiên Ngân Cầm chắc chắn rất đẹp mắt, muội muội có thể cho cho tỷ mặc thử một chút được không?"

Cho người mặc thử? Chỉ sợ là cho người thử xong, đồ cũng sẽ không trở lại: "Tỷ tỷ, ta đột nhiên nhớ ra có chút chuyện phải làm, ta đi trước đây." Thanh Linh quăng lại một lí do tùy tiện để cự tuyệt Diệp Thanh Ngọc, sau đó nhanh chóng kéo Hương Thảo trở về viện.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bóng lưng như đang chạy trốn của Thanh Linh, tức giận đến sắp cắn nát bờ môi dưới, người chạy, người chạy, người có chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng thôi. Dù Thiên Ngân Cầm đã may thành xiêm y, nàng chắc chắn cũng phải đoạt về tay mình. Nàng ta oán hận trở về viện của mình, ngay cả cửa cũng không bước ra.

"Tiểu thư, Hương Lá đến truyền lời bảo người đến chỗ Đại tiểu thư một chuyến có việc, Tiểu thư, người có muốn đi không? Nhưng nô tỳ vẫn muốn khuyên Tiểu thư một câu đừng nên đi." Hương Thảo có cảm giác, cảm giác rằng chuyện lần này sẽ không có gì tốt lành.

"Đi, sao lại không đi, chẳng lẽ nàng ta có thể ăn thịt Tiểu thư nhà người sao?" Thanh Linh cười trêu Hương Thảo.

"Chuyện này cũng rất khó nói, Đại tiểu thư chỉ sợ hận không thể ăn Tiểu thư luôn đấy!" Hương Thảo cầm lên lược chải đầu cho Thanh Linh.

"Bình đến tướng chặn, nước đến đê chặn, Tiểu thư nhà người mới không sợ nàng ta, còn nữa, nếu Đại tiểu thư muốn tìm bốn tiểu thư để gây phiền toái, thì cho dù bốn tiểu thư không đến chỗ nàng ta, phiền toái cũng sẽ tự đưa tới cửa."

Hương Thảo cảm thấy cũng có lí: "Vậy Tiểu thư cũng nên cẩn thận một chút."

Làm tốt búi tóc cho Thanh Linh, xiên thêm hai cây trâm bạch ngọc vào khe tóc đen óng mượt, trang điểm nhàn nhạt, thanh lệ thoát tục, tao nhã tuyệt trần, cả người mỹ lệ như đóa hoa lan ở nơi thâm cốc.

Đến viện của Diệp Thanh Ngọc, Hương Lát đưa Thanh Linh tiến vào khuê phòng của Diệp Thanh Ngọc.

"Muội muội, đến đây giúp tỷ tỷ nhìn một chút, xem cây trâm nào đẹp nhất." Trước mặt các nàng bày đầy các loại trâm cài màu sắc rực rỡ, Diệp Thanh Ngọc vô cùng thân mật kéo tay Diệp Thanh Linh, nhờ vả Thanh Linh xem giúp các thứ trâm cài kia.

Hừ, nhiều trâm cài như vậy, tỏa ra hào quang vàng chói, lục quang, ánh sáng bạch kim lóng lánh lóa mắt, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt nàng. Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến xem là để khoe khoang sao? Trên mặt Thanh Linh kéo ra một nụ cười nhẹ, nói: "Muội muội cảm thấy tỷ tỷ đeo cái gì lên cũng đều xinh đẹp cả."

Diệp Thanh Ngọc tùy ý cầm lên một cây trâm ngọc, sâu ở đáy mắt lóe qua một tia ánh sáng độc ác: "Vậy người cảm thấy mình cài lên cây trâm

này có đẹp không?"

"A, tỷ tỷ có ý gì?" Diệp Thanh Ngọc muốn làm gì?

"Nếu muội muội thích cây trâm ngọc này, vậy thì tỷ tỷ tặng cho người."

Phải vậy không? Kết cấu cây trâm này kém như vậy, người cũng không biết xấu hổ mà đem tặng cho người ta? Người cố ý có phải không? Nhưng, Diệp Thanh Ngọc khó khi nào chịu đưa ra một phần lễ, không lấy chẳng phải là ngu ngốc sao? Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia giáo hoạt.

"Nhưng muội muội lại cảm thấy cây trâm này hợp với tỷ tỷ hơn." Vừa nói xong Thanh Linh liền đoạt lấy cây trâm trong tay Diệp Thanh Linh, trực tiếp cắm lên trên đầu nàng ta, tiện đường còn rút thêm một cây trâm khảm bảo thạch hình bướm bướm tinh xảo xuống, cười nhẹ nhàng một tiếng: "Ta cảm thấy cây trâm này hợp với ta nhất, những thứ khác không mấy phù hợp lắm, tỷ tỷ chỉ cần đưa ta cây trâm này là tốt rồi." Nàng còn thuận tay cắm cây trâm bướm bướm đó lên đầu mình: "Có phải rất đẹp không?"

Thanh Linh vừa dứt lời chân đã chạy đến ngoài cửa, vội vàng hét to với bọn nha hoàn trẻ tuổi và mấy lão mục tử trong viện: "Các người nhìn một chút, đánh giá xem cây trâm mà Đại tiểu thư vừa tặng ta có đẹp không?"

Nghe vậy, các nàng lần lượt dừng lại động tác trong tay rồi nhìn sang, vừa nghe Thanh Linh nói cây trâm kia là của Đại tiểu thư đưa cho, rồi rít mồm miệng khen đẹp mắt.

"Tỷ tỷ, rất đẹp phải không?" Thanh Linh quay đầu nói với Diệp Thanh Linh đứng ở cửa, trên mặt cười tươi như hoa.

Hai mắt Diệp Thanh Ngọc trừng lớn, đau lòng nhìn cây trâm vàng khảm bảo thạch bướm bướm tinh xảo, giá trị cây trâm kia cũng không nhỏ! Tuy lòng tiếc đến đứt từng đoạn ruột nhưng ngoài mặt vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rất đẹp, đẹp vô cùng!" Nàng thật không ngờ Thanh Linh sẽ chạy ra bên ngoài lớn tiếng nói cây trâm kia là nàng tặng cho, lần này nàng không muốn đưa cũng không được, dù sao da mặt nàng vẫn chưa đủ dày để đi đòi lại đồ mình vừa tặng.

"Muội muội vào xem giúp tỷ tỷ tiếp vòng đeo tay nào đẹp đi." Diệp Thanh Ngọc xoay người đi vào trong phòng, Thanh Linh cũng đi theo vào.

Thanh Linh có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến đây thật sự chỉ là nhờ nàng xem giúp vòng đeo tay nào đẹp mắt thôi sao?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện là Hương Lá. Hương Lá tiến vào hành lễ với hai người, sau đó liền nói nhỏ vào bên tai Diệp Thanh Ngọc cái gì đó, nói xong, Hương Lá lại lui ra ngoài.

"Muội muội, tỷ tỷ có chút việc phải ra ngoài trước, sẽ nhanh chóng trở lại thôi, người ở lại giúp tỷ tỷ lựa ra vòng tay đẹp mắt một chút." Diệp Thanh Ngọc nói xong liền vội vã rời đi.

Trong khuê phòng Diệp Thanh Ngọc to như vậy mà cũng chỉ có mỗi Thanh Linh bên trong. Trong phòng có tranh sơn thủy, bình phong chia phòng thành gian, gian trong chủ yếu là đặt một chiếc giường, và một ít bàn ghế, còn gian ngoài dùng để đặt bàn trang điểm và tủ quần áo.

Bây giờ trên bàn trang điểm đang bày ra đầy đồ trang sức đeo tay, cửa tủ quần áo mở rộng ra có thể thấy rõ được các loại y phục có đủ kiểu dáng xinh đẹp bên trong.

Thanh Linh chờ Diệp Thanh Ngọc trong phòng chừng một thời gian uống cạn chung trà, nhưng vẫn chưa thấy nàng ta trở lại, cảm thấy một thân một mình chờ ở chỗ này mãi cũng không ổn, nên liền đi ra cửa phòng, trên hành lang lại gặp phải Hương Mai hầu hạ bên cạnh Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, khi nào Đại tiểu thư trở lại thì người nói với nàng là ta có chút việc phải trở về trước." Thanh Linh phân phó.

"Vâng, Nhị tiểu thư." Hương Mai nói.

Thanh Linh đi về phía viện của mình, nhưng chỉ mới đi được nửa đường, đã bị Diệp Thanh Ngọc đuổi theo ở phía sau.

Diệp Thanh Ngọc mím môi, nộ khí đằng đằng bước tới, trâm vàng cài hai bên tóc lay chuyển kịch liệt, châu ngọc đeo trên người bay nhảy dữ dội, cả người phảng phất như có sát khí vây quanh.

Theo sau nàng là hai nha hoàn trẻ tuổi, còn có hai lão ma ma khuôn mặt không mấy thiện ý cầm theo roi trong tay. Hai lão ma ma kia cực kì béo, vóc người cũng cao lớn. Các nàng ta đều là lão nhân trong phủ, chuyên môn dạy dỗ các tiểu nha đầu mới tiến vào không hiểu quy củ.

Nghe Hương Thảo nói hai lão ma ma này đánh người rất ác độc, một roi quất lên cũng khiến người ta đau đến hối hận khi đã được sinh ra ở kiếp này, mà lại nhìn không thấy chút dấu vết.

Thanh Linh cau môi cười lạnh, Diệp Thanh Ngọc sát khí đằng đằng còn dẫn thêm người đến, đây là muốn đánh nàng sao? Chỉ là, nàng đã đắc tội với Diệp Thanh Ngọc tự lúc nào vậy?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 31: Tiên Trảm Hậu Tấu, Ngoan Độc!

“Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ tiểu bỉ ổi, lại cả gan dám xé nát vũ y của bốn đại tiểu thư, hôm nay bốn đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không để yên cho ngươi.” Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Thanh Linh, cả giận nói.

“Đợi chút, cái gì mà xé nát vũ y? Chuyện gì xảy ra?” Nàng xé vũ y của Diệp Thanh Ngọc khi nào? Chuyện nàng làm sao chính bản thân lại không nhớ rõ??

“Ngươi còn dám giả ngây giả dại ở đây?” Diệp Thanh Ngọc ra hiệu bằng mắt với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền đi lên ném một đồng vải vụn rách nát tới trước mặt Thanh Linh.

“Vũ y của ta lúc trước vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khi ngươi vừa rời khỏi đã trở thành như vậy, chuyện này nhất định là do ngươi lợi dụng lúc ta không có trong phòng mà ra tay. Món vũ y này là thứ bốn tiểu thư muốn mặc để hiển vũ ở buổi yến tiệc Khánh Công tối mai, bây giờ ngươi phá nát nó rồi, hại bốn tiểu thư không có vũ y thích hợp mà biểu diễn, ngươi làm vậy là muốn khiến bốn tiểu thư xấu mặt có phải không? Ngươi đúng là đồ tiểu bỉ ổi, lòng dạ sao lại có thể độc ác như thế. Lý ma ma, Trương ma ma, tiến lên dạy dỗ nàng thật tốt cho ta.” Diệp Thanh Ngọc vừa nói dứt lời, không cho Thanh Linh cơ hội cãi lại, nàng đã vội vàng phân phó người động thủ.

Trên thực tế, Thanh Linh cũng lười giải thích phí nước bọt, Diệp Thanh Ngọc nhìn nàng không thuận mắt cũng không phải ngày một ngày hai, bây giờ nàng có định giải thích cũng vô dụng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Thanh Ngọc hiện lên vẻ âm tàn, ánh mắt nhìn Thanh Linh ẩn giấu mưu kế.

“Vâng ạ.” Lý ma ma và Trương ma ma túm chặt roi trong tay bước lên phía trước, Lý ma ma là người vươn tay lên đầu tiên, dùng sức quăng roi xuống người Thanh Linh. Roi xé gió bay đến, nàng đứng tại chỗ, mí mắt không cần nhấc lên một cái cũng có thể bắt được đầu roi bên đây của Lý ma ma.

Thanh Linh dùng tay không mà vẫn bắt được roi của nàng, Lý ma ma không khỏi ngạc nhiên, sau đó dùng hết sức kéo roi về. Lúc nàng ta dùng hết sức lực kéo đầu roi bên kia, Thanh Linh đột nhiên buông đầu roi bên đây ra, Lý ma ma lập tức ngã chổng vó bốn chân lên trời, bộ dạng rất tức cười, khiến mọi người xung quanh nhìn thấy đều nhin không được mà phì cười.

“Lý ma ma, có phải nằm ở đó rất mát không?” Thanh Linh cười run cả người, nói.

Khuôn mặt già nua của Lý ma ma đỏ lên: “Hừ, ta không tin ta không trị được người.” Nàng ta đứng lên, lại vung ra một roi về phía Thanh Linh.

Có lẽ Thanh Linh trước kia quá dễ bắt nạt, nên Lý ma ma này hoàn toàn không hề đặt Nhị tiểu thư vào mắt, ra tay với Thanh Linh mà như đang dạy dỗ tiểu nha đầu dưới tay nàng ta vậy.

Trương ma ma cũng bắt đầu động thủ, một roi nàng ta đánh xuống cũng không trúng người, mà lại đánh lên sàn nhà, âm thanh chang chất vang lên, nghe qua có chút kinh người. Chỗ bị roi quật trúng còn để lại dấu vết rất rõ ràng, đủ để thấy Trương ma ma lần này ra tay ngoan độc đến cỡ

nào. Lúc roi của Trương ma ma đánh đến lần nữa, Thanh Linh nhanh nhay đưa tay bắt lấy đầu roi của Lý ma ma, kéo nàng ta cản trước người mình, sau đó buông roi ra nhảy sang một bên.

“Ai da.” Lý ma ma bị trúng roi của Trương ma ma, đau đến chảy nước mắt, cả giận nói với Trương ma ma: “Người đánh chỗ nào thế? Người không có mắt sao?”

Trương ma ma nói xin lỗi với Lý ma ma xong lại cầm roi chào hỏi lên người Thanh Linh, lúc này Thanh Linh cũng không nắm roi nữa, mà lại nghiêng người né đông trốn tây. Trương ma ma vung roi không trúng người mà chỉ toàn đánh lên sàn nhà và vài chậu hoa. Vì nghênh đón Diệp Thiên Minh hồi phủ, Lâm thị đã sai người mua về rất nhiều chậu hoa trang trí ở khắp nơi.

Lý ma ma khi không lại bị trúng một roi của Trương ma ma, chỉ tại Thanh Linh, trong lòng vô cùng phẫn hận, lực đạo vung roi trên tay cũng mạnh lên.

Hai ma ma vung roi khắp nơi, Thanh Linh né tránh nhanh nhẹn, người thì không đánh được nhưng bồn hoa lại bị đánh bể không ít, trên sân vốn đã được quét tước cẩn thận bây giờ lại phủ lên đầy đất và mảnh sứ vỡ vụn.

“Các người nhìn kĩ rồi mới đánh cho ta.” Diệp Thanh Ngọc nhìn đồng bừa bọn trên mặt đất, trong lòng ngày càng căm tức.

Đại tiểu thư tức giận, hai ma ma cũng ngày càng nóng ruột, thấp thỏm lo sợ Đại tiểu thư sẽ trách cứ mình làm việc bất thành, hai người càng thêm ra sức truy đánh Thanh Linh.

Vẻ mặt Thanh Linh thoải mái, không ngừng di chuyển, hai ma ma xoay xoay xoay chuyển chuyển, đầu óc dần dần choáng váng. Thanh Linh thấy thời cơ đã đến, nhếch miệng lên cười một cái đầy giảo hoạt vui vẻ, phi thân đến gần chỗ Diệp Thanh Ngọc đang đứng. Hai ma ma đánh cả buổi

cũng chưa chạm được tới người, sớm đã thẹn quá quá giận, lực đạo vung roi trên tay không hề giảm. Thấy Thanh Linh đột nhiên dừng lại, cho rằng nàng mệt mỏi chạy hết nổi rồi, mừng rỡ vung roi thật mạnh về phía nàng.

“Dừng tay!” Là giọng nói của Diệp Thanh Ngọc, nhưng đáng tiếc nàng ta hô lên cũng đã quá muộn màng.

Hai cây roi một trước một sau vốn đang đánh về phía Thanh Linh, nhưng Thanh Linh né ra rất nhanh, còn dư lại mỗi Diệp Thanh Ngọc tránh không kịp, may mắn có Hương Lá một bên đẩy Diệp Thanh Ngọc ra, miễn cưỡng nhận lấy hai roi thay nàng ta.

Hương Lá bị đánh kêu lên oa oa, Diệp Thanh Ngọc bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Ngu xuẩn!” Diệp Thanh Ngọc đứng lên, búi tóc bị nghiêng lệch, trên khuôn mặt trắng nõn còn dính bùn đất, nàng bị chọc tức vung tay lên, hung hăng quăng hai cái tát xuống mặt hai ma ma, mỗi người một tát.

Thật đáng tiếc, hai cây roi kia không đánh trúng Diệp Thanh Ngọc, trong lòng Thanh Linh thầm tiếc nuối.

“Chuyện này lại là sao đây?” Cách đó không xa truyền đến giọng nói hờn dỗi của Lâm thị, Lâm thị vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng trên đất đầy bùn đất lẫn lộn với các mảnh sứ vỡ, sắc mặt liền rất tệ.

Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được ánh mắt giận dữ của Lâm thị đang nhìn sang nàng, vội vàng tiến lên nói ra lý do xảy ra chuyện cho Lâm nghị nghe.

“Thanh Ngọc, người hiểu lầm Thanh Linh rồi, người xé nát vũ y của người không phải Thanh Linh mà là người bên cạnh của chính người, người đó là Hương Mai. Thật ra khi Thanh Linh đi ra, có người nhìn thấy Hương Mai lén lén lút lút vào phòng, mẫu thân mới sai người bắt Hương

Mai đến hỏi, rốt cuộc nàng ta cũng đã thừa nhận mình làm việc này.” Lâm thị giải thích.

Chẳng lẽ mặt trời sắp mọc ở hướng tây sao? Hay heo mẹ đã học được cách trèo cây rồi? Lâm thị hôm nay lại đột nhiên nói chuyện giúp nàng, thật khiến nàng được sủng mà cảm thấy sợ hãi. Tất nhiên, Thanh Linh cũng hiểu được rằng, Lâm thị chịu nói chuyện giúp nàng, ắt sẽ không có gì là tốt lành.

“Thanh Ngọc, còn không mau xin lỗi Thanh Linh.” Lâm thị nói.

Trong lòng Diệp Thanh Ngọc hoàn toàn không muốn, nhưng vẫn cực lực nặn ra một nụ cười méo mó: “Muội muội, thật xin lỗi, là do tỷ tỷ hiểu lầm người, người hãy tha thứ cho tỷ tỷ được không?”

Thanh Linh không khỏi dâng lên lòng bội phục Diệp Thanh Ngọc, rõ ràng một phút đồng hồ trước còn hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chưa tới một phút sau lại tràn đầy tươi cười. Bây giờ hai mẫu tử này một kẻ mặt đỏ hất, một kẻ mặt trắng họa, rốt cuộc là muốn làm gì nàng? Nhưng, nếu hai mẫu tử này đã muốn chơi, tâm tình hôm nay của nàng cũng không tệ, có thể chơi cùng các nàng.

“Vũ y của tỷ tỷ bị phá nát, tỷ tỷ cũng chỉ do nhất thời nóng lòng mới hành xử như vậy, muội muội tất nhiên sẽ không trách tỷ tỷ rồi.” Thanh Linh cười ngọt ngào nói, so về ca diễn, nàng chắc chắn mình sẽ không kém hơn Diệp Thanh Ngọc.

“Thanh Linh.” Sao Lâm thị lại đột nhiên đối xử tốt với Thanh Linh vậy?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 32: Một Nụ Hôn Bá Đạo

“Nhưng bộ xiêm y kia của người, mẫu thân cũng sẽ không lấy đi không, mẫu thân đã đặc biệt sai người làm cho người thêm năm bộ y phục mới, người có thể trở về nhìn một chút.”

Trong lòng Thanh Linh thầm giễu cợt, giá trị của Thiên Ngân Cẩm mà có thể đem ra so với năm bộ y phục tầm thường kia sao?

“Thanh Linh, mẫu thân biết thời gian qua người đã rất hiểu chuyện, buổi yến tiệc Khánh Công ngày mai rất quan trọng với Thanh Ngọc. Thanh Ngọc sẽ nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên trên buổi yến tiệc, nếu như có thể khiến mặt rồng vui vẻ, người Diệp gia chúng ta sẽ nhận được chút ít vinh quang. Thanh Linh, người là một phần của Diệp gia ta thì cũng nên góp một phần sức cho danh dự của Diệp gia chứ. Cho nên, chuyện mẫu thân lấy đi bộ quần áo bằng Thiên Ngân Cẩm của người, người sẽ không trách mẫu thân đúng không?”

Vì danh dự của Diệp gia, một lí do đường hoàng như vậy, nàng sao có thể từ chối: “Tỷ tỷ, nếu đã cần bộ y phục kia như vậy thì cứ việc lấy đi đi.” Chỉ là, bộ y phục đó Thanh Linh vốn làm ra cũng không phải dành cho mình, mà để chuẩn bị cho Diệp Thanh Ngọc luôn tìm mình gây phiền toái. Nàng còn chưa nghĩ ra cách nào để đưa bộ y phục vào tay Diệp Thanh Ngọc, không ngờ Lâm thị đã ra tay đoạt trước.

Bộ xiêm y vốn đã nhỏ, nàng lại bảo người ta làm càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc mặc vào sẽ bó rất sát người. Bộ xiêm y kia khi bỏ áo khoác ngoài ra thì nhìn rất giống vũ y.

Thanh Linh sớm đã đoán được Diệp Thanh Ngọc sẽ không buông tha ý đồ với Thiên Ngân Cẩm, và quả thật như nàng đoán, chỉ là nàng không ngờ Lâm thị cũng sẽ tự thân xuất mã. Nhưng hai mẫu tử các nàng cũng thật thâm độc, muốn lấy đồ thì lấy đi, nữ nhi nàng ta còn mượn cơ hội chuyện xé nát vũ y mà định đến đánh nàng một trận, may mắn nàng có võ công trốn nhanh mới không bị đánh.

Nói Hương Mai xé nát vũ y, nàng mới không tin, đoán chừng là do Lâm thị không muốn nháo lớn chuyện vũ y của Diệp Thanh Ngọc bị xé nát, mới lấy Hương Mai ra làm kẻ chết thay. Dù sao phụ thân cũng đã sắp trở lại, nếu có tin tức Nhị tiểu thư vì ganh tị nên đã xé nát vũ y của Đại tiểu thư truyền ra khỏi phủ, Đại tiểu thư trong cơn giận dữ mà sai người ra đòn hiểm với Nhị tiểu thư. Thanh danh hai vị tiểu thư không chỉ không tốt gì mà phụ thân nghe thấy cũng sẽ tức giận.

Lâm thị dám đoạt đồ của Thanh Linh nàng, ha ha, đoạt đồ của nàng cũng không có loại kết quả tốt gì, nàng cũng là loại người có thù tất báo đấy.

Thanh Linh dám chắc rằng, nếu ngày mai Diệp Thanh Ngọc dám mặc Thiên Ngân Cẩm ở yến tiệc Khánh Công nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên Vũ, đêm đó sẽ là đêm mà cả đời này nàng ta phải mãi mãi ghi nhớ.

“Mẫu thân, nếu đã không còn hiểu lầm gì, Thanh Linh xin trở về trước.” Thanh Linh nói.

“Ừ” Lâm thị nhàn nhạt đáp lời.

Thanh Linh vừa trở lại viện Thanh Lạc, Hương Thảo liền vội vàng ra đón, nước nở nói: “Cuối cùng Tiểu thư người cũng trở lại rồi, lúc người

không có ở đây, Phu nhân đã gọi người đến đây lấy Thiên Ngân Cầm đi mất rồi.”

“Lấy thì lấy thôi.” Thanh Linh đi vào trong phòng thản nhiên nói.

“Tiểu thư, người thật sự không cảm thấy tức giận sao?” Hương Thảo buồn bực nói.

“Tức giận thì có gì tốt đâu, Phu nhân lấy đi bộ y phục này, chẳng phải cũng đã đưa qua năm bộ y phục khác đến thay thế sao?” Thanh Linh nhìn năm bộ y phục Lâm thị đưa tới, cảm thấy chất liệu và kiểu dáng cũng không tệ lắm, tâm tình tốt lên được một chút, nhin không được cong môi cười.

“Tiểu thư, Hương Thảo phát hiện bộ y phục bằng Thiên Ngân Cầm kia hình như những nơi may vá có chút vấn đề.” Nữ công của Hương Thảo rất tốt, y phục chỉ cần có một chút vấn đề nàng ta cũng thể nhận ra được “Chẳng lẽ Tiểu thư cố ý để cho người của Phu nhân đến lấy đồ đi sao?” Hương Thảo đoán như vậy vì lúc trước Thanh Linh từng cầm Thiên Ngân Cầm lặng lẽ ra ngoài, nhưng sau khi xiêm y được may xong thì lại thản nhiên mang về, mà lại đặc biệt chọn ngay lúc Đại tiểu thư chuẩn bị ra cửa mà đem về.

Thanh Linh vỗ nhẹ vào đầu Hương Thảo một cái, cười nói: “Đúng là một nha đầu thông minh.”

Hương Thảo lú lười, Thiên Ngân Cầm trân quý như vậy, Tiểu thư lại đem ra dùng để tính kế Đại tiểu thư, Tiểu nhà nhà nàng chẳng những không đau lòng mà lại còn vui mừng ngâm nga hát vài câu.

Ban đêm, Thanh Linh thối tắt ánh nến, vừa sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên cảm giác được có một loại hơi thở khác thường xuất hiện trong phòng, còn thêm một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

[Truyện được đăng chính thức tại diễn đàn và Wattpad.]

“Ai?” Thanh Linh đột nhiên xoay người, lập tức liền phát hiện có một nam tử thanh nhã như ánh trăng đang ngồi ở mép giường của nàng. Hắn ngồi dựa vào cột giường, bạch y như làn nước bạc óng ánh trải rộng trên giường, hiện ra ánh bạc sáng chói thánh khiết nhàn nhạt, cả người hắn giống như ảo mộng, vừa như tiên cũng vừa như yêu quái.

Trời ạ, nàng cùng lắm cũng chỉ có thôi tắt ngọn nến đi thôi, trong phòng lập tức liền xuất hiện một nam tử tuấn mỹ.

“Tần tướng, đêm đã khuya rồi, sao ngươi lại ở đây?” Còn là ở khuê phòng của nàng! Ngươi này vào đây bằng cách nào vậy?

“Muốn gặp ngươi, nên tới.” Hắn giương cao khóe môi, tươi cười nói.

Muốn gặp ngươi, nên tới, năm chữ không có gì đặc biệt nhưng từ trong miệng hắn nói ra, không hiểu sao tim nàng như bị lệch một nhịp.

“Nhưng đây là khuê phòng của ta. Ngươi không thể hện ta ra ngoài vào ngày mai sao?” Tinh thần phục hồi lại, nàng lạnh lùng cả giận hỏi hắn, người này thật vô sỉ, buổi tối khuya thế này mà dám chuồn êm đi vào khuê phòng của một nữ tử.

“Thương thế trên cánh tay ngươi như thế nào rồi?” Hắn bỏ qua câu hỏi của nàng, giọng nói êm dịu, trong mắt phượng hẹp dài sáng chói như ngân hà, nàng vô tình nhìn vào một cái, thân mình dừng lại, tâm như đang bị hút vào bên trong đó.

Một trận gió mát lướt vào từ cửa sổ, Thanh Linh đột nhiên hoàn hồn, tâm tình có chút bức bối khó hiểu: “Rất tốt, đa tạ Tần tướng đã nhớ. Được rồi, bây giờ ngươi cũng đã nhìn xong, ngươi đi nhanh lên đi.” Nàng bắt đầu đuổi người.

Hắn ngồi ở đó không nhúc nhích, ngừng mắt nhìn nàng: “Đến đây, cho bản tướng xem vết thương trên tay người một chút.” Giọng nói ôn hòa thanh thuận, hắn búng ngón tay một cái, ánh nến trong phòng lại sáng lên lần nữa.

Nàng vẫn còn là một nữ tử chưa lấy chồng, sao có thể để một nam tử lén lút vào buổi tối nhìn cánh tay mình: “Đến cùng người có đi hay không, nếu người còn không đi, ta sẽ gọi người đến.”

“Hương Thảo ở cách vách ngủ rất ngon.” Hắn như cười mà như không cười nhìn nàng, vẫn như cũ ngồi lì ở đó, vững vàng như bàn đá, giống như đã chắc rằng nàng sẽ không kêu lớn ra tiếng.

“Người.....” Hương Thảo chắc chắn là đã bị người này điểm huyết, viện Thanh Lạc là nơi nằm ở chỗ tối và yên lặng nhất phủ, dù nàng có gọi đến khàn giọng thì người bên ngoài cũng sẽ không nghe thấy: “Tốt, người không đi, ta đi.” Nàng thật khốn khổ, nếu phòng ngủ đã bị người vô sỉ nào đó chiếm lấy, vậy nàng ra ngoài tìm chỗ ngủ khác cũng có thể mà đúng không?

Nàng đi về phía cửa chưa được hai bước, bên hông đột nhiên bị một dây lụa trắng cuốn lấy, sau đó lụa trắng sau lưng bị người thu lại, nàng liền rơi vào trong lòng Tần Liên.

Bị hắn sát sao ôm vào ngực, nàng không cách nào thoát ra được: “Cuối cùng người muốn làm gì?” Mắt đẹp của nàng trừng hắn, giống như đang rất tức giận, phong tình quyến rũ. Trong ánh nến, khuôn mặt thanh lệ vô song của nàng rõ ràng đang ảnh ngược trong trong con người hẹp dài của hắn. Khuôn mặt của nàng không lớn, da thịt trắng muốt, dưới hàng mày liễu thon gọn là một đôi mắt to linh động, mũi khéo léo đẹp đẽ, hình dáng đôi môi cực mê người.

Ánh mắt của hắn rốt cuộc cũng dừng lại trên đôi môi của nàng, trong ánh nến chập chờn, môi nàng hiện ra bóng loáng ướt át, hồng hào mềm mại. Lòng của hắn đột nhiên hiện ra một loại khát vọng xa lạ, nhìn qua cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn, hắn như mê muội cuối đầu hôn xuống.

Đôi môi ngọt ngào kia còn muốn say lòng người hơn so với các loại rượu ngon quý hiếm, hai mắt hắn mê ly đắm chìm, đầu lưỡi dùng sức cạy ra hàm răng của nàng, quấn quít với cái lưỡi non mềm, cùng nhau xoắn xít uồn lượn.

Môi bị hắn đặt xuống một nụ hôn bá đạo và cuồng dã, thân hình nàng cứng đờ, đầu trống rỗng không cách nào hoạt động được, quên mất cả giấy giũa. Trong khoang miệng bị hắn điên cuồng đoạt lấy, thân thể dần dần vô lực xụi lơ trong người hắn, tiếp tục để hắn hoành hành.

Ánh nến yếu ớt vẫn lập lòe nhẹ nhàng trong gió đêm, giống như đang hoan hô cho cảnh ấm áp trong gian phòng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 33: Hạ Lưu Với Người

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết nàng đã sắp thờ không nổi, một nụ hôn thật dài mới kết thúc.

Thanh Linh bị hôn thất điên bát đảo, thần thể mềm mại như cành liễu dựa vào ngực Tần Liễm, hai mắt chứa đầy sương mù, gò má ửng hồng. Hắn nhìn bộ dạng ngây thơ này của nàng, tâm niệm vừa động, không nhịn được lại hôn lên môi nàng thật sâu lần nữa, lúc một nụ nữa đã kết thúc, nàng đã sớm yên lặng trong lòng hắn không nhúc nhích.

Tay Tần Liễm buông lỏng người trong ngực ra, móc ra chai thuốc trị thương, dè dặt kéo quần áo của nàng xuống miệng vết thương. Thấy vết thương trên cánh tay nàng đã đóng vảy, hắn hài lòng cười một tiếng, nhẹ nhàng rắc dược vào miệng vết thương, đầu ngón tay dịu dàng xoa lên. Bôi thuốc xong, lại kéo quần nàng lại như ban đầu. Suốt quá trình này, nàng luôn yên lặng nằm sấp trong lòng hắn, hắn có cảm giác trong lòng đã có thứ gì đó được đong đầy, hắn phát hiện mình cũng không thấy ghét loại cảm giác này, mà còn có một loại vui vẻ chẳng thể giải thích được.

Hắn sâu lắng nhìn nữ tử trong ngực, đôi mắt tĩnh mịch: “Người là ai?”
Hắn đột nhiên hỏi.

“Ta là Mạch.....” Nàng bị hôn đến đầu óc mơ mơ màng màng, thành linh hắn hỏi một câu, nàng như bị một chậu nước lạnh dội xuống người, đầu óc lập tức thanh tỉnh lại, tức giận bị hắn bị xâm phạm lúc này cũng tràn

về: “Người khốn kiếp, vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu,.....” Bị nàng tức giận mắng, hần không giận mà còn cười rất dịu dàng, chết tiệt, cười còn rất đẹp mắt. Khiến nàng muốn cũng mắng không ra lời, mắng hần cũng tổn hơi tổn sức, có mắng bao nhiêu thì người ta cũng không tức giận.

Nàng ngừng mắng, hai mắt hung hăng trừng hần, nhìn nàng như vậy thật khiến lòng hần ngứa ngáy, nhưng hần cũng không dám lặp lại động tác khi này lần nữa, lo lắng nếu nàng thật tức giận, lúc động phòng ngày sau chắc chắn sẽ không để hần được sống khá giả!

“Hết giận rồi sao?” Mắt phượng chứa đầy ý cười, cực kì mê người.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, rút khỏi ngực hần đứng qua một bên. Cục tức này sao có thể nuốt trôi được, nàng chỉ hận không thể đánh bể đầu hần ngay thôi, nhưng bất đắc dĩ, nàng không đánh lại hần.

Nhìn bộ dáng nàng đang nén giận, hần cúi đầu cười ra tiếng: “Người là ai?” Hần đột nhiên lại hỏi.

Hần đang hoài nghi thân phận của nàng, lòng nàng thoáng run lên: “Ta là Diệp Thanh Linh, chẳng phải Tần tướng cũng biết rõ ràng tường tận sao?” Nàng lạnh lùng nói.

Tần Liễm gật đầu, đáy lòng cũng biết dù có hỏi thì nàng cũng sẽ vẫn không thành thật, ngược lại mở miệng: “Người có quan hệ gì với Mạch Chiêu Nam?”

“Người là người lấy mật chiếu giả!” Tay chân Thanh Linh đột nhiên lạnh lẽo, chắc chắn là hần đã lấy đi mật chiếu giả, nếu không hần sẽ không hỏi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam.

Mạch Chiêu Nam đóng ở biên cương, còn vị Nhị tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân lại không thường hay ra khỏi phủ, cơ hội để hai người quen biết nhau thật sự rất hiếm hoi. Nhưng ngày đó nàng đi tìm giả mật chiếu,

mặc kệ vết thương trên tay mà nhảy xuống nước tìm mật chiếu giả, nếu ỏi nàng và Mạch Chiêu Nam không có qua hệ mật thiết gì, vậy thì là cùng người viết ra mật chiếu giả có quan hệ. Thanh Linh nghĩ, Tần Liễm là vì những thứ này mà hoài nghi thân phận của nàng, hoài nghi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam, có lẽ hẳn còn hoài nghi nàng có quan hệ với cả người viết ra mật chiếu giả.

“Bản tướng thật tò mò, lúc người phát hiện ra giả mật chiếu biến mất thì sao lại căng thẳng như vậy?” Hắc nói như vậy, cũng đồng nghĩa với việc đã thừa nhận mình lấy đi mật chiếu giả.

“Ta cảm thấy đáng tiếc khi Mạch Chiêu tuổi còn quá trẻ mà lại ra đi sớm như thế, cho nên lúc nhìn thấy giả mật chiếu, đã biết rõ hẳn bị người hãm hại, vì để cho hắc chết có thể được nhắm mắt nên ta mới ra sức tìm lại giả mật chiếu.” Thanh Linh mặt không đổi sắc nói: “Tần tướng hỏi như vậy, cũng biết mật chiếu giả vốn là do ta đoạt được trước, chỉ là vô tình đánh rơi mới để Tần tướng nhặt được, bây giờ người có thể trả nó lại cho ta được không?” Nàng duỗi tay ra về phía hắc yêu cầu.

Tần Liễm nhướn mày: “Thanh Linh thật sự rất có bản lĩnh, bản tướng mất bao nhiêu công phu cũng không tìm được mật chiếu giả, vậy mà người lại tìm ra.” Trong khẩu khí hiển nhiên không là không tin lí do thoái thác của nàng, nghiêng đầu, một bàn tay trắng nõn non mềm đập vào mi mắt, lòng lập tức mềm nhũn ra, hắc vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia. Bàn tay nhỏ mềm mại như đậu phụ, như chỉ cần dùng lực một chút cũng sẽ bị bóp nát.

“Tần Liễm, người hạ lưu!” Thanh Linh đột nhiên rút tay trở về, tức giận gọi thẳng luôn kỳ danh hắc.

Hắc cười một tiếng, ánh mắt sáng quắc, thần sắc chân thành nói: “Bản tướng chỉ hạ lưu với mỗi mình Thanh Linh thôi được không??” Một câu

đùa giỡn như vậy hắn cũng có thể nói ra, khiến người nghe chẳng những không khó chịu, mà ngược lại còn cảm thấy thâm tình.

“Tần Liễm, người lấy mặt chiếu giả rồi định làm gì?” Nàng muốn thâm dò hàm ý của Tần Liễm, xem hắn có ý muốn vạch trần chuyện đại ca bị người hãm hại hay không.

Tần Liễm ưu nhã đứng lên: “Đêm đã khuya, Thanh Linh nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong, liền nghênh ngang rời đi.

“Này, người vẫn chưa trả lời ta đấy!” Thanh Linh đuổi theo hắn hô lên, người nọ lại làm như không nghe thấy, nàng tức giận hết cỡ rồi lại giận chân.

Trong Hạ Thành, vì nghênh đón chúng tướng sĩ Nam Hạ quốc đã đánh lui Ô quốc, bức Ô quốc dâng lên thư đầu hàng, mọi nhà đều giăng đèn kết hoa, trên phố người người đến đến đi đi, cực kì náo nhiệt. Người đi đường mặt mày ai cũng hồng hào, y phục ngăn nắp, như đang đi hội.

Thanh Linh đỡ thân thể suy yếu của Nhị ca Diệp Đàm đứng trong đám người, đến nghênh đón người phụ thân và Đại ca nàng chưa từng gặp mặt, còn có một vị Tam đệ.

Chỗ cửa thành đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, đám người rút rút tránh ra một lối lưu thông lớn. Chúng tướng sĩ khái hoàn trở về, trên mặt cười không khép mồm lại được, dân chúng xung quanh hô hào ủng hộ. Dẫn đầu chính là Hộ quốc Tướng quân Diệp Thiên Minh, hắn cười một con tuần mã cao lớn, thân mặc khôi giáp, hơi thở quanh thân tỏa ra lãnh liệt, không giận mà uy. Thanh Linh nhìn bóng dáng của hắn, lại cảm thấy có chút quen thuộc khó hiểu.

Theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh chính là Diệp Tự, Diệp Tự là trưởng tử của Diệp Thiên Minh, ngũ quan hắn tuần lãng, mày kiếm bay xéo, mắt sáng như sao, tóc mai như đao tài. Là một nam tử tuần mã đến

chối mắt, vô số nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi y phục hoa lệ vừa liếc mắt nhìn hẳn một cái liền nhin không được mà xấu hổ đỏ mặt.

Có một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo choàng màu đỏ, đầy hăng hái, cưỡi ngựa đi sau Diệp Tự. Hắn nhìn về phía Thanh Linh, nhếch miệng cười một tiếng, cười đến mặt mày cong cong nhìn hết như một con hồ ly.

Thanh Linh nhìn ánh mắt người này nhìn nàng có chút không mấy thiện ý, trong lòng lựa ý người nhiều hơn một chút.

Trong tay thiếu niên khoác áo choàng đỏ lén lút cầm một viên đá, lúc đến chỗ cách Thanh Linh không xa, nàng thấy ngón tay hắn cử động, một viên đá liền bắn về phía này. Tốc độ viên đá kia bay rất nhanh, người thường chắc chắn sẽ không nhìn thấy được, nhưng người thường không thấy được thì không có nghĩa là nàng không thấy được.

Sau khi cục đá được bắn ra, chân Diệp Đàm bỗng nhiên gấp lại một cái, lúc hắn sắp ngã quỵ trên mặt đất, Thanh Linh vội vàng kéo hắn lại. Hoàn hảo, may mà kéo Diệp Đàm lại kịp, nếu đường đường là Nhị công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân mà phải quỵ bên đường, chẳng phải sẽ bị mất mặt lớn sao? Mai đầu tiểu tử này với Nhị ca có thù oán gì sao? Sao lại muốn Nhị ca bị xấu mặt giữa đường?

Thanh Linh khom người nhặt lên hòn đá kia, lúc đứng dậy ngẩng đầu lên thì phát hiện thiếu niên kia đang hung dữ trừng nàng, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục lại được bình tĩnh. Lúc đến gần Thanh Linh hơn nữa, hắn giương môi tươi cười nói: “Nhị ca, Nhị tỷ.”

Thật không ngờ, tiểu tử này thì ra chính là Tam đệ Diệp Minh của nàng. Nàng đã có nghe Hương Thảo nói qua, Diệp Minh thích bắn cung, hắn thường xuyên bắt các nô bộc và nha hoàn trong phủ làm mục tiêu để

bắn. Những hạ nhân kia thường bị bắn đến mặt mũi bầm dập, dần dần, bọn hạ nhân trong phủ ai cũng sợ hãi.

“Nhị ca, thân thể người không tốt, tốt nhất là nên ngâm ngốc nằm trong phủ, bây giờ người lại chạy ra đường lớn, lỡ như bị trúng gió đến hộc máu, lại khiến phụ thân phải lo lắng thì làm sao?” Hắc ngòi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói.

Nguyên rửa người ta hộc máu, hù, miệng tiểu tử này cũng quá độc ác rồi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆP SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 34: Tam Công Tử Phủ Tướng Quân

Diệp Đàm nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, lập tức xuất hiện vẻ chán nản. Phụ thân và Đại ca, còn có Tam đệ, đều đã ra ngoài kiến công lập nghiệp, chỉ có mỗi hãn thân mang bệnh chẳng thể làm gì, còn khiến cho phụ thân lo lắng, hãn thật đúng là đồ bất hiếu.

“Đại ca, ta sẽ tìm ra cách chữa lành bệnh của người.” Thanh Linh nhìn sắc mặt ảm đạm của hãn, nàng cũng hiểu được vài phần suy nghĩ trong lòng hãn. Nhị ca bị người cố ý hạ cổ độc, nhưng là loại cổ độc gì, đến nay Thanh Linh vẫn chưa tìm ra được, bây giờ cũng chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của sư phụ dạy y thuật cho nàng mà thôi.

Sư phụ truyền thụ y thuật cho nàng chính là Cốc chủ của Linh Y Cốc, tên là Bạch Khánh Bội, y thuật hãn cực ảo diệu, được người người gọi là thần y. Bên ngoài Linh Y Cốc được đặt rất nhiều cơ quan và trận pháp thần kì, người bình thường chắc chắn không thể vào được. Linh Y Cốc cách Hạ Thành rất xa, Thanh Linh không thể tự đi tìm sư phụ để thỉnh giáo được. Nàng dự định sau khi trở về phủ, sẽ gửi một phong thư đến Linh Y Cốc, nói tình huống của Nhị ca cho sư phụ biết, tiếp theo nhờ sư phụ chỉ điểm cho nàng nên loại trừ cổ độc trong cơ thể Nhị ca như thế nào cho đúng.

Lúc Diệp Minh giục ngựa đi ngang qua Thanh Linh, lại bắn một viên đá nhỏ về phía đầu gối Thanh Linh, Thanh Linh không dấu vết né qua chỗ khác.

Trên mặt Thanh Linh nhiễm một tầng sương lạnh, bóp chặt cục đá trong tay, nhìn chăm chăm bóng lưng của Diệp Minh, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, nàng nhìn về một nơi cách đó không xa, ra hiệu với Vô Ảnh bằng mắt và tay, không để lại chút dấu vết.

Vô Ảnh gật gật đầu, tay và mắt ra hiệu đáp trả lại, làm bộ dáng đã hiểu rõ ý tứ của nàng.

Diệp Minh ngồi trên lưng xích mã, cực kì uy phong, mặt hăn đầy ý cười trong tiếng hoan hô của dân chúng. Ngay lúc hăn đang cảm thấy vui vẻ như có gió xuân thổi qua, bỗng nhiên, con ngựa đỏ thẫm hăn đang cưỡi thê lương kêu lên một tiếng, hai vó trước giương cao lên, Diệp Minh vội vàng dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa lại, không để mình rơi xuống từ lưng ngựa. Nhưng mà, Thanh Linh sao có thể để hăn được như ý, nàng dùng sức bắn một nữa cục đá về phía chân Diệp Minh, tốc độ bay của cục đá nhanh đến nỗi người thường chắc chắn không thể nhìn thấy được.

Diệp Minh không rõ đuôi bị vật gì đó đánh trúng, chỉ cảm thấy chân tê rần, nên không kẹp chặt bụng ngựa lại được, bất đắc dĩ té xuống từ lưng ngựa, còn ngã chống bốn chân lên trời.

Mắt thấy con ngựa đỏ thẫm sắp nổi điên lao ra ngoài, lúc này chân Diệp Tự dùng sức một cái, phi thân lên chỗ Diệp Minh, kịp thời chế trụ lại xích mã, vuốt ve khiến nó an tĩnh lại: “Tam đệ, người không sao chứ?” Hăn lo lắng hỏi.

Ngã ngựa trước mặt dân chúng toàn thành, quả thật chính là vô cùng nhục nhã, mặt Diệp Minh lúc tím lúc đỏ, cắn răng nói: “Không sao!” Là ai ăn gam hùm mật gấu, dám ném đồ vào chân hăn, hăn đưa lắt quét quanh bốn phía, nhưng lại không phát hiện có ai đáng khả nghi.

Hăn sợ dĩ không hoài nghi Thanh Linh, là bởi vì Thanh Linh trong mắt hăn mà nói, nàng chắc chắn không có gan làm việc này.

Trong đám người, không biết do ai cười lên ha hả đầu tiên, Diệp Minh đột bị tiếng cười vây quanh, mặt nóng ran, chỉ hận tại sao trên đất không xuất hiện cái lỗ nhỏ để hắn có thể giấu mặt vào trong. Nhưng hắn cũng chỉ có thể đỏ mặt đứng lên, khập khiễng đi tới xích mã của mình.

“Người mới bị ngã ngựa là ai vậy?” Ai đó trong đám người lên tiếng hỏi.

“Nghe nói hắn là Tam công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân.” Những người còn lại đáp.

“A, không thể nào, nghe nói Tam công tử phủ Hộ quốc Tướng quân tuổi còn nhỏ, nhưng về lại giết địch trên chiến trường rất là lợi hại, vậy mà bây giờ không ngờ chỉ cười một con ngựa thôi mà cũng bị ngã xuống.”

“Xem ra tin đồn đã sai, nói thử xem, nói thử xem, một tên hai tử miện còn chưa mọc râu dài ra sao có thể giết địch trên chiến trường được.”

“....”

Trong đám người có người cúi đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận, có giọng nói nhỏ vụn đang nói chuyện với nhau truyền vào trong tai Diệp Minh, hắn âm thầm cắn răng, trên tay nổi lên gân xanh. Đáng giận, đừng để ta biết được là ai ném đồ vào đùi ta, nếu không ta chắc chắn sẽ lột da hắn ra.

Thanh Linh nhìn bóng lưng đằng xa của Diệp Minh, mặt mày cười sáng lạn. Hôm nay Diệp Minh nhận được sự xỉ nhục lớn này cũng không thể trách nàng được, nàng chỉ là đang lấy chiêu của người trả lại cho người mà thôi.

Trở lại trong phủ, Thanh Linh nhanh chóng viết thư kể về tình trạng bệnh của Nhị ca cho sư phụ Bạch Khách Bơi, đưa Vô Ảnh mang về Linh Y

Cốc.

Lúc lúc trước nàng có đến Linh U Cốc để nhờ vả sư phụ, Vô Ảnh cũng đi theo nàng, có lẽ Vô Ảnh cũng được xem như là nửa đệ tử của sư phụ. Nên để Vô Ảnh chuyển đi là phù hợp nhất.

Để tham gia yến tiệc Hoàng thượng tổ chức cho chúng tướng sĩ tối nay, Thanh Linh cố ý rửa mặt một phen.

“Tiểu thư, người mặc bộ y phục này rất là đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm vậy.” Hương Thảo khoác cho Thanh Linh một tấm lụa trắng nói.

Thanh Linh khom người sửa sang lại quần áo trên người, nghe vậy, ngẩng đầu lên nói: “Tiểu nha đầu người a, miệng ngày càng ngọt rồi.”

“Tiểu thư, nô tì lớn hơn người đến vài tuổi, người ta mới không phải tiểu nha đầu.” Nói xong, nàng kéo Thanh Linh ngồi xuống, tìm lược chải tóc cho Thanh Linh.

Sau nửa canh giờ, Thanh Linh ăn mặc chỉnh tề, mang theo Hương Thảo ra khỏi phủ.

Vừa đến cửa phủ, lúc nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc chuẩn bị lên xe ngựa, vẻ mặt hồng nhện được hiện lên chút kinh diễm

Trang phục Diệp Thanh Ngọc lộng lẫy, một thân hồng y như lửa, sáng rỡ xinh đẹp, giống như một đóa hoa mẫu đơn hồng nở rộ.

Nàng ta là mỹ nhân quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành. Không biết đêm nay nàng ta có thật sự muốn mặc Thiên Ngân Cẩm làm vũ y không, Thanh Linh bỗng thật mong đợi đến lúc Diệp Thanh Ngọc mặc bộ phục kia khiêu vũ, cảnh đó chắc sẽ vô cùng đặc sắc, Diệp Thanh Ngọc tuyệt đối sẽ hối hận khi đã mặc bộ y phục đó vào.

Xe ngựa Lâm thị đi tuốt ở đằng trước, cả xe ngựa Diệp Thanh Ngọc cũng đi rồi, Thanh Linh mới bò lên xe ngựa của mình.

Tiếng rao hàng náo nhiệt ngoài xe truyền vào trong xe ngựa, Thanh Linh nhịn không được rên vèn xe lên nhìn ra bên ngoài. Người đi đường lui tới bên ngoài, hàng trưng bày rực rỡ muôn màu, cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt.

Nàng đang ngả hăng say, xe ngựa đột nhiên rung động kịch liệt một cái, nàng thiếu chút nữa đã đập đầu vào thành xe rồi.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Hương Thảo lo lắng hỏi.

“Chỉ là xém chút nữa đập đầu thôi, không sao.” Thanh Linh nói.

“Nhị tiểu thư, xe ngựa như bị hư vậy.” Giọng phu xe truyền vào trong.

“Hư ở đâu? Người đi nhìn thử xem, xem còn có thể đi tiếp được không?” Thanh Linh phân phó.

Phu xe xuống tìm chỗ hỏng, phát hiện bánh xe sau đã bị rời khỏi xe ngựa, xe ngựa cũng không thể đi tiếp được nữa.

Đúng lúc này, có người gọi Thanh Linh: “Diệp Nhị tiểu thư, Vương gia nhà ta mời ngài lên xe ngựa.”

Thanh Linh xoay đầu lại liền thấy một chiếc xe ngựa khác sau lưng xe mình, một cái tay trắng nõn đưa ra vén rèm xe lên. Chưa tới một phút, Hách Liên Dực tôn quý tuấn lãng đã xuất hiện trước mặt nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 35: Vạch Mặt

Hách Liên Dực nhìn nữ tử trang dung thanh nhã đứng phía ngoài, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Tóc đen vấn lên cao đầy tao nhã, giữa búi tóc có xiên qua ba cây trâm hoa xinh đẹp. Một chiếc vòng được cố định ở tóc nhẹ thả xuống trán, trên vòng còn có một viên trân châu bạch ngọc, làm nổi bật làn da bóng loáng mịn màng, và thêm mấy phần hơi thở thần thánh toát ra từ người nàng. Thân vận một bộ xiêm y màu thủy lam thanh lịch, mạng che mặt màu trắng, dưới vạt quần áo thêu lên vài đóa hoa nho nhỏ bằng chỉ bạc, lúc bước đi khiến họa tiết hoa nhỏ li ti bay lên, nàng như tiên tử đi ra từ bụi hoa xinh đẹp.

Nàng một thân thanh lệ, thanh lịch cao thượng, tựa như sen mà lại tựa như lan. Nhìn nàng như vậy, lòng vốn bình tĩnh như hồ thu của hắn bỗng nổi lên chút sóng.

“Linh Nhi, xe ngựa của các người không thể đi được nữa, chi bằng để bản vương đưa các người một đoạn đường đi.” Hách Liên Dực lại cười nói, khẩu khí không cho người cự tuyệt.

Thanh Linh mở miệng, nhã nhặn từ chối: “Không cần, đa tạ ý tốt của Vương gia.”

“Sao, chẳng lẽ Thanh Linh còn sợ bản vương ăn người sao?” Hách Liên Dực không vui nói.

Nơi này cách hoàng cung hơi xa, đi bộ tới đó sẽ bị phí chút ít sức: “Cũng không phải, ta chỉ lo lắng sẽ làm phiền Vương gia thôi.....”

“Nếu đã không phải thế, vậy thì lên xe đi.”

“VẬY ĐA TẠ VƯƠNG GIA RỒI.” Hách Liên Dực đã nói như vậy, nàng cũng không nên từ chối nữa, nàng dắt theo Hương Thảo lên xe ngựa của hân.

“Lâu rồi không gặp, Thanh Linh lớn lên ngày càng đẹp.” Hách Liên Dực mở miệng nói.

“Vương gia cứ nói đùa, Thanh Linh chẳng có thay đổi gì cả, ngược lại Vương gia ngày càng trở nên tuấn mỹ rồi.”

Hách Liên Dực nghe vậy, mặt giãn ra, vui vẻ nói: “Nếu không phải do phụ hoàng ban chỉ tứ hôn, trong lòng Linh Nhi vẫn khẳng khẳng muốn gả cho Tần tướng sao?”

Nhận được câu hỏi bất ngờ, Thanh Linh sững sờ một chút, nói: “Ta cũng không biết, sao Vương gia lại hỏi chuyện này?” Nàng kinh ngạc, khi nào thì Hách Liên Dực lại quan tâm đến những thứ này?

Hách Liên Dực không trả lời, trong xe sa vào không khí trầm tĩnh. Cho đến tận lúc phu xe lên tiếng nhắc nhở đã vào đến hoàng cung, mới đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh trong xe.

- - - - -

“Liễm ca ca.” Một giọng nói khoan khoái truyền vào.

Thanh Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy Vô Ưu ăn mặc xinh đẹp, một thân cung trang hồng phấn thanh tú động lòng người đứng bên ngoài, mắt sáng quắc nhìn về phía người nào đó.

Bên cạnh Vô Ưu là Diệp Thanh Ngọc xinh đẹp như hoa, khi nàng ta thấy Thanh Linh bước xuống từ xe ngựa Hách Liên Dực, ghen tị đến hai mắt đều đỏ lên.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt Vô Ưu, đã thấy xe ngựa Lãnh Ly và Tần Liễm một trước một sau dừng sau xe ngựa của Hách Liên Dực. Lúc này, Tần Liễm và Lãnh Ly đều đã xuống xe ngựa. Lãnh Ly cao lớn vững chãi đứng yên tại chỗ, còn Tần Liễm lại chậm rãi đi về phía nàng.

Tần Liễm đi qua bên cạnh nàng, bước chân dừng lại, sâu kín nhìn thẳng vào hai mắt nàng, hăn đột nhiên đưa tay vén tóc mai của nàng ra sau tai, cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ bên tai nàng: “Sau khi Yến hội kết thúc, đứng ở cửa cung chờ ta.” Giọng nói ôn nhu và đầy từ tính.

Vô Ưu đứng bên kia, nụ cười trên mặt cứng đờ, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình run lên nhè nhẹ. Lúc Tần Liễm lơ đãng nhìn về phía nàng ta, nàng ta lại tiếp tục bộ dáng tươi cười: “Liễm ca ca.”

Tần Liễm gặp mặt Thánh thượng còn không cần hành lễ, nên khi gặp Vô Ưu hăn chỉ cần gật đầu là được: “Công chúa.” Giọng nói ôn hòa mà lại xa cách.

Vô Ưu trong hình dạng cô nương nhỏ sôi nổi chạy tới, Thanh Linh cho rằng Vô Ưu chạy đến vì Tần Liễm, nhưng không ngờ nàng ta lại khoác tay lên tay nàng, cười vô cùng ngây thơ, ngọt ngào kêu lên: “Thanh Linh tỷ tỷ”

Gọi thân thiết như vậy làm gì, Thanh Linh đột nhiên có linh cảm không tốt, dừng nhìn đôi mắt hết sức ngây thơ kia của nàng ta mà vội đưa ra kết luận, thật ra Vô Ưu tuyệt không phải là loại người thiện lương gì. Điểm này đã được chắc chắn lúc nàng ta cố lừa nàng vào chỗ chết khi ở phủ Công chúa.

“Thanh Linh tỷ tỷ, thừa dịp Yến hội còn chưa bắt đầu, chúng ta cùng đi dạo đi.” Vô Ưu không chờ Thanh Linh đồng ý, đã kéo nàng đi ngay

trước mặt Tần Liễm.

Thanh Linh vốn không muốn đi, nhưng Vô Ưu lại rất nhiệt tình, nàng không nên phớt lờ qua ý của Công chúa.

“Công chúa, chúng ta đi đâu đây?” Tay Thanh Linh bị nàng ta lôi kéo, không biết nàng ta định đưa nàng đi đâu.

“Tất nhiên là nơi cực thú vị, Công chúa rất quen thuộc với đường đi ngã rẽ trong cung, người cứ yên tâm đi theo Công chúa đi.” Diệp Thanh Linh ở một bên cười nói, không hiểu sao Thanh Linh lại cảm thấy ý nghĩa bên trong nụ cười của nàng ta dường như không mang theo mấy phần ý tốt.

Chân Thanh Linh đạp lên đường đá cẩm thạch, nhìn các dãy cung điện xa hoa xung quanh, tường đỏ ngói lưu ly, xanh vàng rực rỡ, khí thế bề thế thiên hạ, khiến người ta vừa nhìn thấy là đã cảm thấy đầy sùng bái.

Đi qua một con đường lớn, Vô Ưu đưa Thanh Linh đi vào ngự hoa viên. Kỳ hoa dị thảo trải dài bên trong, ngàn đóa vạn đóa hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía, khiến mắt người mê loạn.

Thanh Linh cho rằng Vô Ưu đưa nàng đến ngự hoa viên, nhưng không ngờ, đến ngự hoa viên rồi mà bước chân Vô Ưu vẫn liên tục chuyển động không dừng lại.

“Công chúa, chúng ta rốt cuộc là đang đi đâu vậy?” Thanh Linh nhin không được buông miệng hỏi, yển tiệc Khánh Công cử hành ở điện Cẩm Thanh, nàng lo lắng nếu đi quá xa, lúc trở lại điện Cẩm Thanh sẽ bị trễ.

“Sắp đến rồi.” Vô Ưu nói.

Phía trước không còn là một cảnh vật bồng bồng sinh khí như ngự hoa viên, mà hiện ra một mảnh hoang tàn. Nhất là phần lan can của cây cầu gỗ

đã bị sụp xuống hồ, hồ nước như sắp khô cạn hết, mơ hồ còn có mùi thối bay ra.

Bốn phía yên lặng, xung quanh khó mà nhìn thấy được một bóng người, Thanh Linh không ngờ bên trong cung lại có nơi như thế này, nàng có trực giác Vô Ưu mang nàng đến đây không có gì tốt lành. Lúc nàng đang phân vân không biết có nên rút tay mình ra khỏi tay Vô Ưu không, thì nàng ta đã kéo tay nàng đến lan can cầu gỗ.

Vô Ưu đi phía trước Thanh Linh, còn phía sau Thanh Linh lại là Diệp Thanh Ngọc, Vô Ưu quay đầu lại cười đầy rực rỡ ngây thơ. Khóe miệng Diệp Thanh Ngọc cũng gợi lên một nụ cười vui vẻ, trong mắt thoáng hiện ra vài tia âm ngoan, nàng ta đột nhiên ra tay với Thanh Linh, đẩy nàng xuống hồ nước. Vô Ưu cũng nảy sinh lòng ác độc, dùng sức cùng Diệp Thanh Ngọc đẩy Thanh Linh xuống hồ.

Hai người đồng loạt ra tay lúc Thanh Linh không đề phòng. Thanh bị các nàng ta đột nhiên đẩy mạnh một cái, cả người nàng rơi ùm vào hồ nước.

Thật ra, đây cũng không xem là hồ nước, mà như đầm lầy hay vũng bùn! Cả người Thanh Linh chìm trong vũng bùn, vừa động dậy một cái, cả thân người liền bị trượt xuống một chút, cuối cùng chỉ còn lộ ra bả vai và cái đầu.

“Tiểu thư! A.....” Hương Thảo thấy Thanh Linh bị hai người kia đẩy xuống, sợ tới mức hồn đều đã sớm bay đi xa, nhưng ngay sau đó nàng cũng thê thảm bị Vô Ưu đẩy xuống vũng bùn.

“Công chúa, đây là có ý gì?” Thanh Linh tức giận nói, ánh mắt lạnh băng, ẩn bên trong có một loại sát khí. Vô Ưu nhìn ánh mắt mắt sắc bén lạnh như băng của Thanh Linh, một khắc đó, đáy lòng nàng ta bỗng cảm nhận được sự e ngại.

“Người không tài không mạo, vốn không xứng đôi với Liễm ca ca! Chết sớm một chút có phải tốt hơn không?” Vô Ưu âm trầm nói.

Nghe được loại lí do hoang đường này, Thanh Linh tức giận đến thiếu chút nữa đã hộc máu. Trong lòng âm thầm thống hận Tần Liễm, lớn lên tuần mỹ như vậy làm gì, chỉ giỏi trêu mấy lạng hoa đào này thôi: “Vậy chẳng lẽ Công chúa muốn mưu sát Phu nhân Thừa tướng ta sao? Sau đó lại muốn thay thế mình vào?”

“Người nói vậy bạ cái gì đó? Công chúa không có làm gì cả, là người tự mình té xuống nước thôi.” Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói.

“Đại tiểu thư người nói vậy, rõ ràng là do người và Công chúa đẩy Tiểu thư xuống.” Hương Thảo phần uất nói, thân nàng cũng bị vùi một nửa xuống vũng bùn.

Vô Ưu đưa tay khẽ vén nhẹ tóc mai, phong tình vô hạn, nghe vậy, mở miệng khinh miệt nói: “Đúng là chủ tử thế nào thì nô tỳ cũng thế đấy, chủ tử là loại người nói hươu nói vượn, kẻ làm nô tỳ cũng không khác mấy.” Nàng ta xoay lại nói với người đi theo sau lưng: “Các người nhìn thấy bốn công chúa đã đến chỗ này sao?”

“Bẩm Công chúa, Công chúa đang đi dạo cùng Diệp Nhị tiểu thư, nhưng đã vì thân thể bỗng nhiên khó chịu mà rời đi trước, Công chúa cũng chưa từng tới nơi này bao giờ.” Một nha hoàn bên người Vô Ưu nói, những nha hoàn khác cũng rớt rít gật đầu tỏ ý đồng tình.

“Diệp Thanh Linh, chỗ này cũng gần cung Thanh An, người an tâm đợi ở đây đi, bây giờ bốn Công chúa không thể ở lại tiếp người.” Vô Ưu cười duyên nói.

Nàng lớn lên trong cung từ thuở nhỏ, đã sớm quen thuộc với mọi nơi trong cung. Nàng tất nhiên biết rõ con đường bên trong cung kia hiếm khi nào có người đi qua, mà trên con đường đi tới đây, nàng cũng đặc biệt chọn

những con đường ít người lui tới nhất, để không ai có thể phát hiện. Nên dù lí do thoái thác của nha hoàn kia dù có đáng nghi, Vô Ưu nàng chắc chắn cũng sẽ không ai có thể phản bác lại được.

Cung Thanh An là lãnh cung, ít người lui tới, dù Diệp Thanh Linh có kêu đến rách cổ họng cũng không có người nào phát hiện. Dù nàng ta có bò lên được bờ, thì khắp người cũng chật vật, dáng vẻ mất hết, cuối cùng cũng sẽ bị mất sạch thể diện trước mặt mọi người.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng Diệp Thanh Linh khắp người toàn nước bùn, bộ dáng chật vật chạy ra khỏi cung trước ánh mắt của bao người, nàng đã muốn vui vẻ cười to. Đúng rồi, nàng phải tìm cách cho tất cả mọi người tham gia yến tiệc tối nay đều có thể thấy được bộ dáng xấu xí này của Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn chăm chăm vào thần sắc đặc ý trên mặt Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, giận dữ, dù sao thì đã chịu vạch mặt hết ra rồi, người ta cũng đã múa đao tới trên đầu nàng, nàng không cần phải khách khí nữa! Lạnh lùng cười một tiếng, hai tay tức giận nắm lấy một đồng bùn, dùng sức ném về phía hai người trên bờ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 36: Hung Hăng Đạp Người Một Cước

Thanh Linh ném bùn đất trúng Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, y phục sạch sẽ của bọn họ lập tức bị dính một mảng bùn lớn.

Hai người giận đến giơ chân, Thanh Linh xuất ra ngân châm tẩm được nàng mang theo để tùy thân, nhắm chính xác, bắn về phía mọi người trên cầu. Tay không ngừng động tác ném bùn lên hai người kia, bùn nàng quăng đến nhắm rất chuẩn, hai người kia không ai tránh khỏi. Hương Thảo thấy thế, cũng nắm bùn ném lên trên.

Trên cầu, mấy người ấy ôm đầu trốn tây trốn đông, kêu to oa oa, khung cảnh trở thành một mảnh hỗn loạn. Vô Ưu và Diệp Thanh Ngọc hai tay ôm đầu, muốn né ra, nhưng các nàng đi chưa được hai bước, hai chân đã mềm nhũn, thân thể ngã quỵ về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cây cầu, thân thể bỗng mềm nhũn ra, người như muốn ngã về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cầu, thân thể bỗng mềm nhũn, sau đó cả thân thể liền trực tiếp ngã vào trong vũng bùn, khiến nước bùn văng khắp nơi. Nàng ta phát hiện mình ngã vào vũng bùn, cách Thanh Linh không xa, miệng bật ra tiếng thét chói tai, tiếp theo lại tức miệng chửi ầm lên: “A! Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ tiểu bỉ ổi..... Ngô...”

Lời mắng người, Thanh Linh không để Diệp Thanh Ngọc nói xong, tay nắm một khối bùn nhét về phía miệng nàng ta, chặn miệng Diệp Thanh

Ngọc lại, khiến nàng ta nói không ra lời, tay không dấu vết thu về cây ngân châm trên bả vai Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tức giận tròn mắt trừng lớn như chuông đồng, lời nói cần nói ra miệng bị áp lại ở cổ họng, có chuyện lại nói không nên lời, ấp úng, nghẹn đỏ mặt tía tai.

Được tẩm trên ngân châm sẽ khiến người mất đi khí lực tạm thời, sau nửa nén hương mới được khôi phục lại, được trong người vừa phát huy tác dụng xong sẽ lập tức hóa thành nước, khiến cho các đại phu không chuẩn đoán ra được bệnh gì.

Sau khi Thanh Linh hoàn thành xong một loạt động tác, trong ánh mắt phần nộ xen lẫn không thể tin của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh chống tay lên bả vai nàng ta, dùng lực một chút, chưa tới một phút sau nàng đã tung người ra khỏi được vũng bùn, phi thân đến trên cầu.

“Người... Người, người đã gì làm bản cung? Vì sao thân thể bản cung đột nhiên lại không còn chút sức lực nào?” Vô Ưu vô lực quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Thanh Linh cả người dính đầy nước bùn đang từng bước đến gần nàng ta, nàng ta bỗng cảm nhận được sự khủng hoảng, “Bản... Bản cung chính Công chúa mà phụ hoàng thương yêu nhất, đặc tội bản cung, bản cung chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người.”

“Phải không, nói như vậy thì đặc tội Công chúa thật sự là rất đáng sợ a, ai, nhưng Thanh Linh đã đặc tội mất rồi, Thanh Linh nên làm cái gì bây giờ?” Nàng nhẹ nhàng cười, trên mặt lại không một chút sợ hãi.

Thanh Linh nhõ xuống ngân châm trên người các nàng xong, lại giật mảnh dải lụa trên tay Vô Ưu xuống, thả một đầu dải lụa tới gần Hương Thảo đang bên trong vũng bùn, cho Hương Thảo bắt lấy, để kéo nàng ấy lên.

Hôm nay nàng đã đắc tội với Vô Ưu, biết thế nào Vô Ưu cũng sẽ không bỏ qua cho mình, nên nàng dứt khoát liền chọn phương án đắc tội hoàn toàn với nàng ta, cũng phun ra một đồng tử ngữ không mấy thiện ý. Từ trước đến nay, nàng luôn là người nếu người kính nàng một thước, nàng sẽ kính người một trượng, người nếu như dám hủy một đường của nàng, nàng nhất định sẽ hủy đi tận ba đường đi lên của tên đó.

Nàng giơ chân lên, không để ý đến ánh mắt uy hiếp lẫn bối rối của Vô Ưu, hung hăng đạp xuống một cước đạp Vô Ưu ngã vào trong vũng bùn. Nàng chắc chắn Vô Ưu làm tất cả các việc này đều là vì vị trí Phu nhân Thừa tướng kia. Và tạm thời sẽ không có ai ở gần đây, nàng không phải lo lắng bị người khác phát hiện hành động vừa rồi.

Hơn nữa lúc Vô Ưu đưa nàng đến đây, nàng ta luôn chọn những con đường có ít người, trên đường đi tới, hình như không thấy ai.

“Công chúa...” Nha hoàn bên cạnh Vô Ưu lo lắng hô lên, đáng tiếc thân thể các nàng ai cũng vô lực, không thể cứu Vô Ưu lên, các nàng hung dữ trừng mắt với Thanh Linh, nhưng khi bị ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh lướt qua, các nàng lại nhịn không được co rúm người lại, không dám nhìn Thanh Linh nữa.

Thanh Linh đến gần đám nha hoàn của Vô Ưu, lột hết áo ngoài của các nàng xuống, các nàng ta sợ Thanh Linh sẽ rút hết quần áo mình, bị dọa đến sắc mặt đều chuyển thành trắng bệch, nếu bị Thanh Linh lấy hết quần áo, các nàng còn mặt mũi để gặp mặt người khác sao? Nhưng may mắn, Thanh Linh chỉ lấy đi áo ngoài của các nàng mà thôi.

“Kẻ điên, kẻ điên, đúng là kẻ điên! Dám làm thế với bản cung, kẻ đắc tội bản cung chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!” Trong vũng bùn, cả người Vô Ưu bị nước bùn vấy bẩn bẩn như muốn bẩn nhào lên phía trước, nổi trận lôi đình quát, trong đôi mắt thường ngày chứa đựng vẻ ngây thơ bây giờ lại nổi lên tia ngoan độc trừng Thanh Linh.

“Người là tên tiểu bỉ ổi, bốn tiểu thư chắc chắn sẽ khiến người phải hối hận!” Diệp Thanh Ngọc ói ra được hết bừa trong miệng, đã không thể chờ được mở miệng tức giận mắng.

Thanh Linh hoàn toàn không quan tâm đến, bỏ lại tiếng mắng chửi đầy phần nộ của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh mang Hương Thảo nhanh chóng rời đi.

Các nàng tìm được một cái hồ gần đó, liền ngâm cơ thể xuống rửa sạch bừa trên y phục.

“Tiểu thư, người đá Công chúa xuống vũng bừa, đây chính là tội bất kính rất lớn, nếu để Hoàng thượng biết được thì phải làm sao bây giờ?” Hương Thảo phủ xong nước bừa trên người xuống, nghiêng đầu hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh ôm làn váy ra khỏi mặt nước, cười rất có ý tứ, trừng mắt một cái, nói: “Bốn tiểu thư có từng đi qua vũng bừa kia sao?”

Hương Thảo tất nhiên sẽ nhận ra chủ ý của câu nói kia, vội khoát tay nói: “Không có, không có!”

“Nhưng y phục trên người chúng ta đều ướt đẫm, điều này phải giải thích thế nào cho phải??” Hương Thảo nghi ngờ nói.

“Ừ, đây cũng là một vấn đề.” Nhưng nếu nàng đã có dũng cảm dám làm xuống chuyện này, thì chắc chắn sẽ không sợ các thứ sắp phải đối mặt.

Nàng sẽ không hối hận về hành động hôm nay, có một loại người, chẳng quan tâm người đã nhìn nhận bao nhiêu, nếu người lại bỏ qua cho họ, ngược lại, họ sẽ càng được voi đòi tiên.

“Trước nên tẩy sạch nước bừa trên người người.” Thanh Linh nói.

Những nơi gần cung Thanh An đều rất ít người, Thanh Linh tìm được một nơi yên tĩnh, nhanh chóng thay y phục của Hương Lá vào, rũ tóc xuống, Thanh Linh vấn tóc mình lên hết như búi tóc của Hương Lá.

Là do y phục của nàng đã ướt hết cả, không thề mặc vào được nữa. Khi thiên kim nhà quan gia ra khỏi cửa, trên xe ngựa luôn luôn chuẩn bị sẵn một ít y phục, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên cũng sẽ có những thứ này.

Để ngăn ngừa một ít phiền toái không cần thiết, Thanh Linh quyết định giả trang thành một nha hoàn của Diệp phủ, trở về xe ngựa Diệp Thanh Ngọc để thay y phục khác.

Hương Thảo cũng đổi y phục theo Thanh Linh.

Dựa theo trí nhớ lúc đến đây, Thanh Linh mang Hương Thảo trở ra ngoài.

Sắc trời đang dần tối, cảnh sắc chung quanh bị bao phủ bởi bóng đêm ngày càng trở nên mờ hồ.

Xe ngựa dừng ở gần điện Cẩm Thanh, dọc theo đường đi, Thanh Linh cúi đầu vô cùng thấp, tận lực tìm những nơi ít người nhất để đi. Bị người chặn lại hỏi, nàng lấy cớ Diệp Thanh Ngọc bỏ quên đồ ở xe ngựa nên gọi nàng về lấy, rồi vội vã rời đi.

Trên đường trở về lại gặp phải Băng Lãnh, Băng Lãnh kinh ngạc nhìn Thanh Linh giả dạng thành một nha đầu: “Thanh Linh, người.....”

Đối với Băng Lãnh, Thanh Linh cũng có cảm tình với nàng ta: “Quận chúa, bây giờ có thể đừng hỏi ta gì hay không?” Nàng không muốn gạt Băng Lãnh, nhưng bây giờ lại không thể giải thích tường tận.

Băng Lãnh khéo hiểu lòng người gật gật đầu, phân phó người bên cạnh mình biết quản tốt cái miệng.

“Trên xe người có y phục mang theo phòng bị không?” Thanh Linh vội hỏi.

“Có, người đi theo ta.” Bổng Lãnh tự mình mang nàng đến xe ngựa, tìm một bộ y phục dự bị cho nàng thay.

Trong điện Cẩm Thanh, đèn đuốc sáng trưng, sàn lớn lót bạch ngọc lóe ra kim quang sáng chói. Long ý phía trên trống không, Hoàng thượng còn chưa đến, thì Yến hội vẫn chưa được bắt đầu.

Nghe nói, Hoàng thượng có ý tuyển phi cho Vinh vương và Tĩnh vương ngay trong Yến hội lần này. Vì vậy trong điện có không ít người đang giấu khát vọng muốn được gả cho Vương gia, người nào cũng ăn mặc lộng lẫy tỉ mỉ, điểm lệ rực rỡ, như các đóa kiêu hoa nở rộ.

Trong các nàng, có nhiều ánh mắt liên tiếp liếc về phía Vinh vương và Tĩnh vương tuần mỹ như thiên nhân. Đương nhiên, phần lớn ánh mắt vẫn lưu luyến quần trên người vị Tàn tướng như tiên như yêu kia.

Nhìn thấy Tàn Liễm, hai mắt Thanh Linh đều tỏa ra ánh lửa. Tên hỗn đản này, trêu chọc lạn hoa đào Vô Ưu kia khiến nàng ta trăm phương ngàn kế muốn hại chết nàng còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại còn trêu chọc thêm một đống hoa đào này nữa. Hắn đã cảm thấy phiền vì mạng của mình quá dài rồi sao?

Tàn Liễm như cảm nhận được ánh mắt oán độc của nàng, hắn đưa mắt nhìn lại, khẽ mỉm cười với nàng, dáng tươi cười ôn nhu như nước, như có thể câu được cả những tâm hồn nhỏ bé mang đi mất.

Mấy nữ nhân bên người nàng thấy Tàn Liễm kia cười một tiếng, như người điên ngây ngốc nhìn đến xuất thần. Có một khắc, nàng cũng bị dáng tươi cười ôn nhu kia mê hoặc thật sâu, như muốn bán mạng để đi vào đôi phượng mâu ôn nhu như nước kia.

Nhưng rất nhanh Thanh Linh đã lấy lại tinh thần, lòng thầm mắng một tiếng: *Họa thủy, họa thủy, chắc chắn là họa thủy.

- - - - -

Chú thích:

*Các tai họa được sắp xếp từ cao xuống thấp: thủy, hỏa, đạo, tặc. Nghĩa là cái họa đến từ chiến tranh (tặc) chỉ được xếp sau cùng những cái họa trên. Còn họa thủy lại là cái họa lớn nhất. Ngoài ra họa thủy còn có 1 nghĩa ẩn, “thủy” bao giờ cũng mềm mại, thân cận, không có những biểu hiện đáng sợ như lửa, trộm cướp và chiến tranh, nhưng lực tàn phá thì cực kì khủng khiếp. Vì thế, họa thủy ở đây có nghĩa là cái họa lớn, Thanh Linh nói Tần Liễm là cái họa lớn, tựa như câu 'hồng nhan họa thủy' nhưng Tần Liễm là nam nhân nên không thể gọi là hồng nhan được, nên chỉ gọi y được bằng từ họa thủy.

(Được trích từ lời giải thích của An Hòa P)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 37: Ghen

Ngoài điện có tiếng lạnh lạnh của Thái giám truyền vào: “Hoàng thượng giá lâm, Vân Quý phi nương nương đến!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên thiên tuế.”

Nguyên Ung Đế vừa xuất hiện ở cửa điện, quần thần trong điện lập tức đứng dậy hành lễ. Chỉ có Tần Liễm một người ngồi yên tại vị trí, bạch y như tuyết, thanh nhã như nước, quyền lực ngập trời.

Thanh Linh thoáng nhìn qua Tần Liễm đang yên tọa giữa hàng người đang quỳ rạp xuống, thầm nghĩ người này có khí thế thật lớn, gặp mặt Thánh thượng cũng không cần hành lễ.

Nguyên Ung Đế bước thật mạnh vào trong điện, ý bảo mọi người đều bình thân. Hắn một thân long bào, phát ra một loại khí thế uy nghiêm. Hai bên tóc mai đã điểm màu hoa râm, đôi mắt lại sắc bén như mũi dao nhọn. Đi theo sau hắn là Vân Quý phi, Vân Quý phi vẫn tóc mây lên cao, dáng vẻ xinh đẹp muôn phần, mỉm cười bước theo Nguyên Ung Đế hội nhập vào bữa tiệc.

Lục cung vô hậu, Vân Quý phi đã là phi vị cao nhất trong cung, nàng ta cũng chính là mẫu phi trên danh nghĩa của Vinh vương.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, ngài phải làm chủ cho hài nhi.” Nguyên Ung Đế mới vừa ngồi xuống, Vô Ưu đã vọt vào đại điện, quỳ gối xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: “Phụ hoàng, cầu xin ngài nhất định phải vì hài nhi làm chủ.” Vô Ưu khóc lóc than thở, trong giọng nói còn chứa đựng cả ủy khuất.

Lúc này, tiếng thái giám ngoài cửa điện lại vang lên: “Đại tiểu thư Diệp Thanh Ngọc của phủ Hộ quốc Tướng quân đến”

“Cầu xin Hoàng thượng hãy làm chủ cho thần nữ!” Diệp Thanh Ngọc cũng bước mạnh vào đại điện ủy khuất hô lên.

Y phục trên người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu đã được đổi bộ khác, trang dung sạch sẽ, không một chút dơ bẩn.

Thanh Linh thấy hai người kia vừa vào điện đã khóc lóc đòi Hoàng thượng làm chủ, lòng lập tức liên tự hiểu các nàng ta muốn đem chuyện xảy ra ở vũng bùn sâu đến trước mặt Hoàng thượng. Chao ôi, hai người này thật là *đền đã cạn dầu mất rồi.

*tạm dịch là đầu cạn chất xám.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế trầm xuống, Yến tiệc Khánh Công đêm nay chính là thời khắc để các quần thần tận hứng, hai người này lại chạy đến khóc sướt mướt, còn ra thể thống gì. Lòng hẳn có chút không vui, nhưng tất nhiên cũng không thể hiện ra bên ngoài, bình tĩnh hỏi: “Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng ta to gan lớn mật, lại dám đẩy hài nhi và Diệp Đại tiểu thư vào trong vũng bùn gần Thanh An cung, có ý đồ hại chết hài nhi và tỷ tỷ của nàng. May mắn hài nhi và Diệp Đại tiểu thư phúc lớn mạng lớn, mới thoát thân ra nổi.” Vô Ưu nước mắt lưng tròng nói, nàng ta khóc lóc thảm thiết trong điện khiến lòng không ít người phải mềm

nhून ra, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thanh Linh hiển nhiên lại mang theo khinh bỉ và phẫn nộ.

Thanh Linh phảng phất như không nghe thấy, vẫn bình thản ngồi một chỗ, trên mặt không hề không giận, cũng không hề có một chút áy náy nào.

Băng Lãnh nghe Vô Ưu nói, trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ lí do Thanh Linh trong bộ dạng nha đầu vừa rồi có liên quan đến chuyện đẩy Công chúa xuống vũng bùn? Nếu đúng như vậy, nàng cảm thấy có chút bội phục nữ tử này.

Vô Ưu chỉ tay vào Thanh Linh, thống hận nói: “Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng đẩy Diệp Đại tiểu thư xuống vũng bùn chính là không đặt trường tử vào mắt, còn đẩy bốn Công chúa xuống vũng bùn chính là không thèm đếm xỉa đến uy nghiêm hoàng gia, hành vi thiên lý khó dung như thế, xin phụ hoàng hãy lập tức xử lý Diệp Thanh Linh!”

“Diệp Nhị tiểu thư, chuyện này là thật sao?” Nguyên Ung Đế tái mặt lại, ần nhẩn tức giận hỏi.

Thanh Linh rời khỏi vị trí của mình, thi lễ với Nguyên Ung Đế một cái, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Bẩm Hoàng thượng, thần nữ vừa tiến vào cung đã bị Vô Ưu công chúa kéo đi dạo, nhưng Công chúa mới đi không bao lâu thì thân thể nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì vậy Công chúa liền đi nghỉ ngơi, từ lúc đó thần nữ đã tách ra với Công chúa, không còn chung đường. Từ sau khi tách ra cho đến lúc Công chúa mới xuất hiện, thần nữ chưa từng gặp qua Công chúa, cũng chưa từng đi qua những nơi gần cung Thanh An, và càng chưa từng thấy Công chúa và tỷ tỷ vào vũng bùn.”

Lúc trước Vô Ưu hao phí tâm tư, luôn chọn những con đường ít người đến để đi, cũng vì thế mà không ai thấy nàng và Vô Ưu đi đến phụ cận

Thanh An cung. Bây giờ Vô Ưu lại muốn cáo trạng lên Nguyên Ung Đế, nàng không có gì phải sợ, đến chết cũng không nhận là được rồi.

“Người nói dối!” Vô Ưu tức giận, lí do vì bị bệnh nên tách khỏi Thanh Linh là do nàng nói, nhưng bây giờ Diệp Thanh Linh lại nói ra nó, câu nói bị Diệp Thanh Linh lật lại làm chứng cho nàng ta chưa từng đi qua phụ cận Thanh An cung, chuyện thành như vậy nàng sao có thể không tức giận được! Vô Ưu ức giận như muốn học ra máu: “Thân thể bản cung khó chịu khi nào mà ngay chính bản cung cũng không nhớ rõ!”

“Thần nữ không biết vì sao Công chúa lại nói vậy, nhưng thần nữ xác thực chưa từng đẩy tử tử và Công chúa vào vũng bùn.”

“Nói dối, người rõ ràng là nói dối. Người nói người tách ra khỏi Công chúa, có người nhìn thấy sao?” Diệp Thanh Ngọc mở miệng, khí thế người gây sự.

Nguyên Ung Đế sắc bén nhìn Thanh Linh, giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm: “Không sai, người tách ra khỏi Vô Ưu, có người nào thấy?” Đẩy Công chúa vào vũng bùn, loại chuyện coi rẻ vương quyền này, Nguyên Ung Đế không dễ dàng tha thứ.

Nàng và Vô Ưu khi đi thì có người trông thấy, nhưng khi nào tách ra thì lại không có người nào biết rõ. Hương Thảo là người bên cạnh nàng, không thể xem là nhân chứng được. Nếu nàng không thể đưa ra một lí do hợp lí, dù nàng có chết cũng không nhận tội hay Vô Ưu không thể cần ra chứng cứ xác thực, thì mọi người vẫn sẽ hoài nghi nàng thật sự có đẩy Công chúa vào vũng bùn, khiến thanh nàng không tốt.

Đứng trong điện, Thanh Linh cảm nhận được có vô số ánh mắt rét lạnh bắn về phía mình, đứng trong đại điện ấm áp khiến nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Khóe mắt thoáng nhìn về mặt ảm đạm của Lãnh Ly, lòng nàng thầm gọi lên một chút ý tưởng.

“Bẩm Hoàng thượng, thần nữ muốn biết thời gian từ Cẩm Thanh điện đến phụ cận Thanh An cung ít nhất là bao lâu?”

Nguyên Ung Đế không lập tức trả lời, ngược lại, Vân Quý phi ngồi bên cạnh hắt lại mở miệng trước: “Đi đường nhanh nhất cũng cần một phút thời gian.”

“Nhưng thần nữ lại đi cùng Công chúa không tới một phút thời gian đã tách ra, sau đó thần nữ lại đi dọc theo đường trở về.” Nàng nghiêng thân thể, đối mặt với Lãnh Ly.

“Ban đầu, Thanh Linh đến cửa lớn Cẩm Thanh điện, Lãnh Ly Thế tử tận mắt nhìn thấy Công chúa kéo Thanh Linh đi, nhưng sau một phút đồng hồ, Lãnh thế tử lại thấy Thanh Linh đi dọc theo đường trở về, đúng không?” Đôi mắt Thanh Linh nhìn về phía Lãnh Ly mang theo cầu khẩn, mong hắn có thể trả lời trong một khắc kia có thấy nàng hai lần.

Tuy nàng cảm thấy quan hệ giữa mình và Lãnh Ly không có nhiều chiều sâu, nhưng trong ba người Tần Liễm, Hách Liên Dực, Lãnh Ly, người đầu tiên nàng muốn cầu giúp sẽ là Lãnh Ly.

Lâm thị ngồi trong Yến tiệc nghe Thanh Linh hỏi Lãnh Ly như thế, lòng thầm nói, nha đầu kia khi nào thì trở nên giáo hoạt như thế? Đưa ra câu hỏi như vậy, dù Lãnh Ly có trả lời nói không có, nha đầu kia cũng sẽ không có bao nhiêu tổn thất, nhiều lắm là sẽ nói Lãnh Ly không chú ý tới nàng mà thôi.

Tần Liễm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn thanh lệ đứng trong đại điện, trong mắt phượng hẹp dài chột lóe qua một chút thất lạc không người nào bắt được. Từ lúc nàng khỏi Cẩm Thanh điện, hắn luôn cùng Lãnh Ly vừa đi vừa nói, sao hắn cũng không nhìn thấy nàng. Nhìn nàng đã thay đổi một

thân y phục, hắn đã đoán được mười phần là nàng đẩy Vô Ưu vào vũng bùn.

Lòng hắn đột nhiên có chút khó chịu, quanh thân bắt đầu tỏa ra hơi thở rét lạnh. Hắn chính là vị hôn phu của nàng, chết tiệt, vậy mà người nàng cầu giúp đỡ thứ nhất lại không phải là hắn.

Bộ dáng bất mãn kia của hắn rõ ràng là có cả ghen tị, nhưng hắn lại không ý thức được.

Bây giờ Thanh Linh nhìn hắn sẽ lại tức giận, nên người nàng muốn nhờ vả đầu tiên đương nhiên sẽ không phải hắn, chẳng lẽ tự nhiên mà Vô Ưu lại xuống tay ác độc với nàng thế sao? Đều do hắn, không có chuyện gì thì lớn lên khuôn mặt yêu nghiệt như thế làm gì. Bây giờ nàng còn ác độc nghĩ muốn cầm một cây dao nhỏ, rạch một đường be bé lên khuôn mặt yêu nghiệt kia, xem hắn còn có thể lấy gì mê hoặc người như thế nữa.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 38: Hủy Danh Tiếng Đại Tỷ

Nếu Lãnh Ly cự tuyệt giúp nàng, Thanh Linh ngược lại sẽ vứt vấn đề vừa hỏi Lãnh Ly cho Tần Liễm. Dầu gì nàng cũng là vị hôn thê của Tần Liễm, nếu như Tần Liễm cũng cự tuyệt giúp nàng, nói trong vón vẹn một khắc kia không nhìn thấy nàng tận hai lần, làm vậy mà nói hăn cũng không nhận được cái gì tốt. Dù sao có một vị hôn thê không biết nguyên tắc, trên mặt hăn cũng không được vinh quang gì.

Lãnh Ly cảm thấy ánh mắt Thanh Linh ngưng lại trên người hăn, ngẩng đầu, liền nhìn thấy cặp mắt to trong veo như nước, con người đen nhánh tỏa sáng, thật giống như đôi hắc thủy tinh quý hiếm của nhân gian.

Bây giờ, trong đôi mắt to chính là tràn đầy khẩn cầu, thân hình hăn dừng lại, trong lòng xuất hiện cảm giác không diễn tả được bằng lời, cảm giác khác lạ, theo bản năng không muốn làm trái ý với nàng. Đôi môi khẽ nhúc nhích, hăn vừa mới mở miệng, một giọng nói thanh thuận êm tai lại đoạt lời của hăn.

“Thanh Linh vẫn còn tức giận với ta sao?” Giọng nói đầy u oán, Tần Liễm vừa mở miệng, mọi người liền rối rít chuyển ánh mắt kinh ngạc về phía hăn, Tần tướng không giống người biết dùng giọng nói đó để nói chuyện a: “Người rõ ràng đi cùng Công chúa nhưng không đến nửa khắc đã trở lại, sau lại đi cùng ta, vậy sao vừa rồi người lại không hỏi ta? Người vẫn còn trách ta chuyện vừa rồi ta không cẩn thận làm hư y phục người sao?”

Trong lời hăn vừa chứng tỏ nàng không đi đến Thanh An cung, lại vừa tạo ra một lí do cho vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Thanh Linh cũng kinh ngạc nghe Tần Liễm đoạt lời của Lãnh Ly, hăn thật ra vô cùng tỉ mỉ, giải quyết được cả vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Làm hư y phục, có người mang lời nói này tưởng tượng ra nhiều phương diện mơ màng nào đó. Nhìn xem, Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tần tướng, Tần tướng hài lòng thế sao. Thậm chí còn chưa có thành thân đã gấp gáp phá y phục trên người cô nương nhà người ta rồi.

Nhận được nhiều ánh mắt ái muội, Thanh Linh cực kì buồn bực, những người kia sao lại nhìn nàng như vậy? Khiến toàn thân nàng khắp nơi đều không được tự nhiên. Đợi nàng kịp nhận ra ẩn ý của Tần Liễm, hung hăng lườm người nào đó một cái.

“Liễm ca ca, sao người lại giúp nàng ta nói dối?” Vô Ưu tức giận giậm chân, lòng lại tức giận và chua xót tột cùng. Liễm ca ca sao lại nói chuyện giúp Diệp Thanh Linh! Nàng quay đầu lại nhìn về phía Hoàng thượng: “Phụ hoàng, lời Vô Ưu đều là thật!”

“Bản thể tử xác thực Tần tướng không hề nói dối, Diệp Nhị tiểu thư rời đi cùng Công chúa nhưng chưa tới một khắc đã trở lại, ta tận mắt mình thấy được.” Lãnh Ly thản nhiên nói.

Không ngờ tại lúc này Lãnh Ly lại chủ động đứng ra thay nàng nói chuyện, Thanh Linh cảm kích cười với hăn một cái, nhưng lúc một màn nàng cười với hăn rơi vào trong mắt Tần Liễm, trong lòng hăn có tư vị rất khó nói nên lời.

Một người là quyền Tướng đương triều, một người là Thế tử, lời nói của hai người này, có độ tin cậy rất cao, mọi người trong điện cũng bắt đầu đổi cái nhìn về Thanh Linh.

“Lãnh Thế tử, người nói bậy....”

“Được rồi Vô Ưu, người trước ngồi vào vị trí mình đi.” Nguyên Ung Đế lạnh lùng cắt đứt lời Vô Ưu.

Vô Ưu thấy vậy, nhận ra Nguyên Ung Đế đang bắt đầu không tin lời nàng nói, vội vàng lên tiếng: “Phụ hoàng, lời Vô Ưu nói đều là thật, người nhất định phải làm chủ cho Vô Ưu.”

“Đúng vậy Hoàng thượng, lời Công chúa nói đều là thật.” Diệp Thanh Ngọc cũng gấp gáp theo, nàng không cam lòng buông tha cho Diệp Thanh Linh dễ dàng như vậy, nhưng nàng thấy sắc mặt Hoàng thượng đã bắt đầu hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, lòng thầm lo lắng vì mình đã nói quá nhiều, Hoàng thượng sẽ vì thế mà không coi trọng mình nữa sao? Mà thôi, nàng nên lo ngậm miệng lại trước, đỡ phải chọc Hoàng thượng mất hứng, không đồng ý đính hôn cho nàng và Hách Liên Dực.

[Truyện Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê được edit bởi Cáo TiB (Tú Bà), đăng tại DDLQD và Wattpad]

“Vô Ưu, theo bản cung thấy, trong chuyện này chắc đã có hiểu lầm gì đó. Hoàng thượng cũng đã sắp bắt đầu Khánh Công yến dành cho chúng tướng sĩ, người trước nên ngồi xuống đi, có hiểu lầm gì, thì đợi Yến hội chậm dứt rồi chờ khi khác hãy nói.” Vân Quý phi mở miệng đúng lúc.

Nguyên Ung Đế cũng gật đầu nhẹ.

Vô Ưu thật sự là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói được, việc đã đến nước này, nếu nàng thật còn muốn không chứng không có bầm mũi không tha chuyện này, lại trở thành người cố tình gây sự mất.

Diệp Thanh Linh, lần này xem như số người gặp may, lần sau Vô Ưu nàng sẽ không khinh địch mà buông tha cho Diệp Thanh Linh.

Vô Ưu cuối cùng cũng mang niềm oán hận ngồi vào vị trí, Diệp Thanh Ngọc cũng lui xuống để chuẩn bị cho tiết mục hiển vũ của mình.

Tiếng sáo đàn vang lên, vũ nữ giữa đại điện hát hay múa giỏi, tay áo như cánh bướm bay bay. Quần thần bên dưới nâng ly cạn chén, tiếng cười vang lên liên tục. Bầu không khí khoan khoái, rất nhanh đã lẫn mất bầu không khí căng thẳng khẩn trương Vô Ưu mang tới lúc này.

Vũ nữ lui xuống, ánh sáng trong điện đột nhiên ảm đạm lại, một nữ tử ưu nhã bước chân như múa xuất hiện từ bóng tối ngoài điện vào trong. Bộ y phục tuyệt sắc trên người nữ tử dưới ngọn đèn ảm đạm hiện ra nhẹ nhàng ánh sáng như ánh trăng, nàng nhanh nhẹn nhảy múa, tựa như tiên nữ đang yếu điệu bay múa ở chín tầng mây, cao quý thần thánh, kinh diễm đến nỗi khiến người trong đại điện rối rít hít vào một hơi khí lạnh.

Thanh Linh nhìn nữ tử thân khoác Thiên Ngân cầm giữa đại điện, khoe môi hiện ra nụ cười vui vẻ, ý tứ sâu xa.

Bạch y nữ tử trong điện, vòng eo mảnh mai, nhỏ hơn cả một nắm tay, hai tay đeo ruy băng tung bay, dưới chân nhảy múa không ngừng xoay tròn, làn váy tuyết trắng tán thành đóa hoa.

Mọi người trong điện ai cũng khóa ánh mắt lên người người nữ tử tựa như tinh linh kia, nhất là các quý Công tử trẻ tuổi, nhìn chăm chăm vào bóng dáng uyển chuyển kia, trong ánh mắt tràn ngập ái mộ.

Thường nghe Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân có vũ kỹ tuyệt diễm, hôm nay được xem tận mắt, quả là danh bất hư truyền.

Nghe tiết tấu tiếng đàn tiếng sáo ngày càng gấp hơn, nhìn nàng kia duyên dáng tỉ mỉ nhảy múa, tung người nhảy lên, tay áo tung bay, phảng phất như tiên nữ đang bay trên trời.

'Roẹt' một tiếng, quần thần đang ngưng tụ tinh thần thường thức đáng múa của Diệp Thanh Ngọc, cảm thấy âm thanh vang lên có chút quái dị. Lại nhìn lên, lại phát hiện y phục trên người Diệp Thanh Ngọc xảy ra vấn đề lớn, trên lưng rách toạt ra thành một mảng lớn, toàn bộ phần da thịt trơn bóng như ngọc sau lưng đều lộ ra bên ngoài.

Thấy một màn như vậy, quần thần lập tức ồ lên. Không ít đại thần nhìn chăm chăm vào cái lưng tuyệt mỹ kia mà suy tưởng đa dạng, cũng có một ít cự thần da mặt mỏng quay đầu sang nơi khác, mặt đỏ đến mang tai.

Các thiên kim nhà quan gia ngồi trong đại điện nhìn một màn này ánh mắt lộ ra rõ sự hả hê, đêm nay Hoàng thượng có ý tuyển phi cho Vinh Vương và Tĩnh Vương, vũ kỹ của Diệp Thanh Ngọc là thứ đáng e ngại nhất đối với các nàng. Hiện thời Diệp Thanh Ngọc múa may thất bại, trong lòng Hoàng thượng, Diệp Thanh Ngọc chắc chắn sẽ không còn trong vị trí ứng tuyển cho ngôi vị Vinh Vương phi và Tĩnh Vương phi nữa rồi. Các nàng mất đi một đối thủ cường đại, ngầm lại đúng là chuyện đáng khiến người ta hưng phấn mà.

Cảm nhận được sau lưng chợt lạnh, Diệp Thanh Ngọc đưa tay sờ lên da thịt bóng loáng sau lưng, nàng hoảng hốt, hai chân mềm nhũn, không múa được nữa. Quần bách cúi đầu, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đột nhiên, trên người bất ngờ được một chiếc áo choàng khoác lên, tâm thấp thỏm mong chờ là Hách Liên Cực đội lên cho nàng. Nhưng, khi ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người đắp áo khoác cho mình, sâu trong ánh mắt tuôn ra nồng đậm thất vọng.

“Đại ca.....”

Diệp Tự chỉnh lại áo khoác của hắn trên người nàng, xoay người thi lễ một cái với Ung Nguyên Đế, nói: “Xin Hoàng thượng cho phép vi thần

cùng xá muội được cáo lui trước.”

Nguyên Ung Đế bộ dáng mệt mỏi phất phất tay, Diệp Tự lập tức liền dẫn Diệp Thanh Ngọc rời khỏi Cẩm Thanh điện.

Diệp Thanh Ngọc trước khi rời đi, nàng ta đột nhiên nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt ác độc mà đầy oán hận.....

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 39: Âm Mưu Của Hách Liên Dực

Nhận ra y phục Diệp Thanh Ngọc sớm đã bị Thanh Linh động tay động chân, Lâm thị tức xanh mặt đầy phần nộ trừng mắt với Thanh Linh, mặt căng cứng lại, mông như bị kim châm vậy, cứ ngồi mãi mà không vững. Hai chân nàng chỉ hận không thể bước nhanh đến trước mặt nha đầu Thanh Linh kia, hung hăng đánh nàng ta vài bạt tay, đánh nàng ta đến khi nào cảm thấy thống khoái, khiến người khác không nhận ra được nữa thì thôi.

Nhưng trở ngại tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể nuốt tạm oán khí xuống bụng mà thôi.

Thanh Linh không thèm đếm xỉa tới ánh mắt rét lạnh của Lâm thị, cầm lên ly rượu trên bàn, đặt bên môi, uống một hơi cạn sạch, nhưng lòng lại không cảm nhận được tí tư vị gì. Bộ y phục mà Diệp Thanh Ngọc mặc, là nàng cố tình cho người đặc biệt tạo ra một lỗ hổng khá lớn ở phía sau, rồi lại động tay may hờ lại chỗ đó.

Công phu thêu thùa của tú nương Mai Phô rất tốt, những nơi cần khâu lại trên quần áo đều khâu rất hoàn hảo, không một khuyết điểm, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên là nhìn không ra rồi.

Bộ y phục kia vốn đã nhỏ, nay càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc cố mặc vào và còn cử động quá mạnh, vết may vá kia dĩ nhiên sẽ bị nứt ra, cứ như thư thế, y phục sẽ bị rách toạt ra.

Đêm nay, Diệp Thanh Ngọc hiển vũ, quần áo rách toạt dưới những cái nhìn chòng chọc của mọi người, giúp vô số người được bổ mắt một phen. Phong tục Nam Hạ quốc mặc dù đã được nói ra đôi chút, nhưng một nữ tử chưa lấy chồng bị bao người nhìn thấy tấm lưng trơn bóng, vẫn được xem là việc đồi phong bại tục. Còn nữa, bị Thánh thượng nhìn thấy một màn kia, còn ra thể thống gì, thanh danh của nàng ta xem như đã bị hủy hết sau đêm nay.

Diệp Thanh Ngọc là tỷ tỷ của cỗ thân thể này, kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng không muốn hãm hại nàng ta. Nhưng luật nhân quả gieo nhân nào, gặt quả nấy, Diệp Thanh Ngọc có chuyện hôm nay, là do nàng ta gieo gió gặt bão, không trách được người khác.

Xảy ra chuyện như vậy, Yến hội cũng trở nên mất tự nhiên, Nguyên Ung Đế đầy mệt mỏi, quần thần bên dưới cũng không hào hứng thế nào được.

“Trẫm không thể uống rượu nhiều, các vị ái khanh cứ tiếp tục chèn chén, trẫm đi trước” Nguyên Ung Đế nói xong, liền sai bước rời đi.

Không ít nữ tử đợi gả ngồi trong điện nhìn Hoàng thượng rời đi, biết Hoàng thượng đã không còn ý tuyển phi cho Vinh Vương và Tĩnh Vương nữa, rồi rít lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Một lát sau, Vân Quý phi cũng rời chỗ. Tĩnh Vương tửu lượng không cao, uống say đến mê mụ, được người dìu đến Thiên điện nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tần tướng, bản cung còn chưa kịp nói lời chúc mừng, vừa vặn hôm qua Hoàng thượng ban cho bản cung một bình rượu ngon tiên di, bản cung còn không nỡ lòng uống hết. Như vậy đi, hôm nay bản cung sẽ ban thưởng cho hai người các người mỗi người một ly rượu ngon tiên di, chúc hai vị bách đầu giai lão”

Người nói chuyện chính là Ninh Thục phi, mẫu phi của Hách Liên Dực, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tôn quý, tuy không có ung dung hoa quý như Vân Quý phi, nhưng lại có một loại phong tình khác.

Tiên di là loại rượu ngon hai trăm năm mới thành, dĩ thường trân quý, Ninh Thục phi có thể chấp nhận đem ra, cũng khá khó tin.

Một nha hoàn rót một ly tiên di bưng đến bàn Tần Liễm, Tần Liễm tiếp nhận rượu, lướt mắt nhìn thứ chất lỏng sóng sánh trong chén một cái.

Màu rượu trong suốt tinh khiết, mùi thuần túy nồng nặc, chỉ khê người cũng có thể say lòng người. Trong mùi rượu nồng nặc say lòng người, Tần Liễm còn ngửi thấy một loại mùi là lạ. Mắt phượng hẹp dài thâm thúy, ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

“Đa tạ nương nương ban thưởng” Tần Liễm lại cười nói, ngẩng đầu, uống hết rượu trong chén.

Là thứ Thánh thượng ban cho Ninh Thục phi, sau Ninh Thục phi lại ban cho nàng, há có thể không uống?

Hách Liên Dực tận mắt nhìn thấy Tần Liễm uống hết ly rượu kia, trong mắt hiện lên ánh sáng vui vẻ xa xa, cũng cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đưa rượu tiên di cho Tần Liễm uống xong, nha hoàn lại dâng đến trước mặt Thanh Linh, đưa đến cái ly rót rượu.

Thanh Linh đứng lên nói lời cảm tạ với Ninh Thục phi, đưa tay, vừa sắp tiếp nhận rượu từ trong tay nha hoàn, không ngờ nha hoàn kia lại nhẹ buông tay cầm ly rượu, rượu liền đổ hết lên người nàng.

Ninh Thục phi 'Vụt' đứng lên, cả giận nói: “Người đến, kéo nô tỳ này xuống.”

Cung nữ kia sắc mặt trắng bệch, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ: “Cầu xin nương nương thứ tội.”

Ninh Thục phi không quan tâm, bên cạnh đã sớm xuất hiện người đến kéo nàng ta xuống.

“Cho Diệp Nhị tiểu thư thêm một ly rượu đầy nữa.” Ninh Thục phi phân phó, mỉm cười dịu dàng, giọng nói ôn hòa: “Rượu ngon tiên di này là thứ thay lời chúc phúc bách niên giai lão của bản cung đến hai người các người, nếu chỉ có Tần tướng một người uống, chung quy cũng không ổn, cho dù thế nào đi nữa, Diệp Nhị tiểu thư phải uống chén tiên di này.”

Thanh Linh cự tuyệt không được, lại tiếp nhận thêm một chén tiên di nữa, ngửa đầu uống cạn.

Một ly rượu vừa cạn, y phục Thanh Linh bị rượu thấm ướt đầm. Ninh Thục phi không để nàng cự tuyệt, gọi nha hoàn Vân Thái bên người đưa nàng đi thay một bộ y phục sạch sẽ khác.

Vân Thái dẫn đường ở phía trước, Thanh Linh mang theo Hương Thảo nổi bước ở phía sau. Lúc vừa vào Thiên điện, Vân Thái gọi nha hoàn Yên Nhi canh giữ ngoài cửa cung tạm thời hầu hạ Thanh Linh.

Yên Nhi đi vào Thiên điện, bước chân nàng nhẹ nhàng, nhịp thở thông thả kéo dài. Đúng như dự đoán của Thanh Linh, người này cũng là người luyện võ.

Cấm Thanh điện là nơi chuyên dành để cử hành Yến hội, còn Thiên điện lại được đặt ở cạnh hai bên, lấy Cấm Thanh điện làm trung tâm, nơi này chủ yếu là nơi cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho những người say rượu ở Yến tiệc. Thiên điện bên trái là chỗ dành nữ quyến, còn Thiên điện bên phải là chỗ để nam tử nghỉ ngơi.

Yên Nhi đưa Thanh Linh vào Thiên điện, nói: “Mời Diệp Nhị tiểu thư vào bên trong ngồi tạm một lát” Sau đó rót cho nàng ly trà.

Vừa mới tiến vào điện, Thanh Linh đã cảm thấy bầu không khí trong điện có cái gì đó không đúng, lạnh cả sống lưng. Nàng cảm giác được trong điện này còn có ai khác, nhưng cũng có thể là nữ tử tửu lượng yếu nghị ngơi bên trong cũng nên.

“Nô tỳ đi trước tìm một bộ y phục phù hợp với Tiểu thư, xin vị cô nương này đi theo nô tỳ một chuyến, lựa chọn bộ y phục nào hợp với Tiểu thư nhà cô nương” Yên Nhi nói với Hương Thảo.

Hương Thảo không nói gì, chỉ nhìn Thanh Linh. Thanh Linh chậm rãi cười một tiếng: “Không cần phiền toái như thế, ta chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi một lát. Đêm nay gió lớn, y phục dính rượu của ta sẽ khô rất nhanh” Hoàng thượng không có ở đây, quần thần hào hứng đã bắt đầu thăm mệt, như vậy Yên hội chắc cũng đã sắp kết thúc, nàng không cần phải đi thay y phục phiền toái như thế, càng không muốn để Hương Thảo rời đi: “Yên Nhi cô nương cứ đi trước đi, không cần để ý đến ta.”

“Nếu đã như vậy, đành phải đắc tội rồi” Yên Nhi cười quỷ dị một tiếng, ra tay nhanh như chớp bổ choáng Hương Thảo.

Nhưng Yên Nhi chợt cảm thấy một luồng gió thổi phớt qua mặt, khi trận gió kia biến mất, sau cổ của nàng ta đã bị một bàn tay trắng nõn tóm gọn, chủ nhân cái tay kia mở miệng nói: “Nói, người muốn làm gì?” Thanh Linh vạn lần không nghĩ tới, ngay trong Thiên điện của Cẩm Thanh điện, Yên Nhi cũng dám động thủ.

Nàng lạnh giọng hỏi Yên Nhi, lời nói vừa dứt, sau lưng lập tức bị một lực rất mạnh đánh vào sau gáy. Lực đạo rất lớn, khiến toàn thân nàng chấn động đến tê dại. Nếu không nhờ có nội lực trong người chống đỡ, có lẽ nàng cũng đã bị đánh ngất như Hương Thảo.

Thì ra thật có người đang ẩn thân trong Thiên điện, còn về phần trong điện này rốt cuộc còn ẩn giấu thêm bao nhiêu người nữa, nàng không thể xác định được. Cho nên trước vẫn bên giả ngất đi, nhìn một chút những người kia muốn làm gì.

Kẻ bổ choáng Thanh Linh là một nam tử mặc y phục dạ hành, hăn nhanh chóng ôm lấy nàng đưa ra sau bình phong. Thanh Linh trong lòng hăn vụng trộm mở mắt ra ti hí, vừa mở ra đã lập tức kinh ngạc phát hiện Tĩnh Vương sắc mặt đỏ rực nằm trên mặt đất, vừa nhìn thần sắc kia đã biết thân hăn bị trúng mị dược.

Về phàm vì sao Tĩnh Vương lại xuất hiện ở trái Thiên điện, nàng cũng đoán không ra.

Ôm nàng thả lên giường, người nọ nhanh chóng đỡ Tĩnh Vương cũng đặt lên giường, lúc này hăn lại không chú ý tới khóe mắt mở ra thật nhỏ của Thanh Linh.

Nhìn sơ qua một màn trước mắt, đại não nàng liền sáng tỏ. Chỗ đau của nàng vốn đã bị ẩn giấu sâu trong lòng nháy bắt lại bộc phát ra, đau xót hóa thành lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao cắt lên da thịt, cho đến khi đầy thương tích.

Nàng không ngờ, sống lại đời này, lại lần nữa sa vào âm mưu của Hách Liên Dực.

Bố cục âm mưu trước mặt, giống hệt bố cục khiến nàng bỏ mạng tại trận ở kiếp trước!

Kiếp trước là Thái Tử, kiếp này là Tĩnh Vương. Kiếp trước nàng trúng bầy rập của Hách Liên Dực, khiến hăn thực hiện được âm mưu của mình. Kiếp này, dù thế nào đi nữa, cũng tuyệt không thể làm cho hăn được như ý lần nữa.

Nàng đang tìm cách thoát ra khỏi khốn cảnh trước mặt, đột nhiên, một trận gió mát nổi lên.

Một đạo bạch quang lóe qua, nam tử vừa mới ôm Thanh Linh khi nãy đột nhiên lên kêu lên một tiếng đầy đau đớn. Thanh Linh mở to mắt ra quan sát, phát hiện cổ nam tử kia bị một cây sáo ngọc tinh xảo màu trắng đâm xuyên qua

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 40: Có Thể Tin Tưởng Ta

Yên Nhi canh giữ bên ngoài nghe tiếng kêu thảm thiết của hắc y nhân, xoay chân muốn tiến vào, thân thể lại đột nhiên khựng lại, thì ra đã bị Tần Liễm điểm huyết.

Nam tử kia bị sáo ngọc của Tần Liễm xuyên thẳng qua cổ, mất mạng ngay lập tức, Thanh Linh từ trên tháp nhảy dựng lên.

Trong điện vang lên 'hưu' một tiếng, ám khí bắn vào sau lưng Yên Nhi, Yên Nhi cũng bị mất mạng theo sau đó.

Thanh Linh nhìn về phương hướng ám khí lao tới, chỉ thấy một bóng đen trong điện đang dần tan biến, tiếp theo liền nghe âm thanh bắt thích khách từ bên ngoài truyền vào.

Ngoài điện truyền tới một trận tiếng bước chân hỗn loạn, rất nhanh, một đám người đã tràn vào trong điện, người đi tiên phong chính là Thục phi.

Chứng kiến tình hình trong điện, sắc mặt Ninh Thục phi âm trầm xuống, trong đôi mắt hoa xẹt qua tia không cam lòng.

Sau đó Vinh Vương Hách Liên Dực cũng tiến vào, hiểu chuyện, liền phân phó người kéo thi thể hắc y nhân và Yên Nhi xuống, đồng thời cũng gọi thái y đến tìm cách giải mị dược trên người Tĩnh Vương.

“Nhị tiểu thư không sao chứ?” Hách Liên Dực làm bộ dáng như đang lo lắng, nhìn không ra một chút dấu vết làm bộ.

“Không có việc gì” Thanh Linh tối tăm ngăn chặn xúc động muốn bạo khởi tiến lên đánh Hách Liên Dực một trận, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, Hách Liên Dực chẳng phải đang mong nàng gặp chuyện mới tốt sao?

Tĩnh Vương cầu kết với Phu nhân Thừa Tướng tương lai, đây có lẽ chính là kế hoạch mà Hách Liên Dực muốn an bài đi. Nếu như tuồng vui này tiến hành thuận lợi, không chỉ phá hư đám hỏi giữa hai phủ Diệp - Tần, khiến Tĩnh Vương khó có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh, mà còn có thể khiến khoảng cách giữa Tần Liễm và Tĩnh Vương bị kéo ra một khoảng rộng.

Đáng tiếc, Tần Liễm xuất hiện, làm hư vỡ kịch hay của hắn rồi.

Yên Nhi và hắc y nhân ôm nàng khi nãy đã chết, Thanh Linh dù có muốn cũng không cách nào vạch trần được âm mưu của Hách Liên Dực. Bất quá, món nợ này nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, khoản nợ Hách Liên Dực thiếu nàng, nàng sẽ nhất nhất đòi lại hết thảy.

Liên tiếp xảy ra những chuyện không tốt, Khánh Công yển xem ra đã không còn cách nào có thể tiếp tục duy trì được nữa, quần thần lần lượt tản đi.

Xuất cung, Tần Liễm đưa Thanh Linh lên xe ngựa của hắn. Hương Thảo cười trộm thức thời né ra chỗ khác, không cùng lên xe ngựa, mà nàng ta đi thẳng về phủ trước.

“Thanh Linh đêm nay bị sợ hãi rồi” Tần Liễm rót ra một ly trà cho nàng.

Hương trà xông vào mũi, thấm vào tận đáy lòng, ngửi mùi hương trà này, tâm tư hỗn loạn dần dần yên tĩnh trở lại.

Thanh Linh nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một miếng: “Chuyện phát sinh ở Thiên điện hôm nay, Tần tướng nghĩ như thế nào?”

Tần Liễm cầm lên mảnh tơ lụa lau lau thanh sáo ngọc màu trắng trong tay, thanh sáo ngọc này không phải là thanh sáo hắc dùng để giết hắc y nhân kia, mà là một thanh sáo hoàn toàn mới. Rõ ràng sáo ngọc đã rất sạch sẽ, hắc lại không thấy phiền mà lau đi lau lại nhiều lần.

“Nè, người mau trả lời ta a” Hóa ra hắc chỉ lo lau đồ, ngay cả lời nàng nói cũng không lọt vào tai.

“Vậy Thanh Linh lại cảm thấy như thế nào?” Hắc không đếm xỉa tới, hỏi ngược lại.

“Ta nghi ngờ Hách Liên Dực muốn bày trò để gia hãm hại Tĩnh Vương”

Hắc ngược mắt nhìn nàng, như cười mà lại như không cười: “Kỳ thật trong lòng Thanh Linh đã khẳng định là do Vinh Vương gây nên rồi”

“Không sai” Nàng không hề phủ nhận về chuyện này: “Hách Liên Dực độc thúc gia hại Tĩnh Vương rất được Thánh thượng sủng ái, điều này làm ta nhớ đến một chuyện”

“Chuyện gì?” Hắc nhìn qua nàng, đôi mắt thâm thúy, khiến không ai nhìn ra hắc đang suy nghĩ gì.

“Ta nghi ngờ chuyện phế Thái Tử lăng nhục Mạch Sương ở Tướng Quốc Tự chính là có người an bày, qua chuyện Hách Liên Dực không niệm tình nghĩa huynh đệ mà ra tay hãm hại Tĩnh Vương, ta nghi ngờ người hãm hại phế Thái tử cũng là Hách Liên Dực. Thậm chí cả chuyện mật chiếu giả

và cái chết của Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam có khả năng cũng liên quan tới hãn”

“Thanh Linh, những chuyện này đều không có chứng cứ, nói trước mặt bản tướng thì không sao, nhưng không được nói với người ngoài như thế” Hãn khẩu khí lười biếng, lại mang theo ẩn ý cảnh cáo.

“Không sai, những chuyện này còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng người không cảm thấy nghi ngờ khả năng Hách Liên Dực muốn mượn chuyện giả mật chiếu để mưu hại Mạch Chiêu Nam sao?”

Tần Liễm đôi mắt sắc rùng mình: “Vì sao Hách Liên Dực muốn mưu hại Mạch Chiêu Nam?”

Đúng vậy, là vì sao? Kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng mơ hồ cảm thấy người hại chết Mạch Chiêu Nam thật sự không phải là Hách Liên Dực. Nếu Hách Liên Dực đem cái chết của Mạch Sương đổ lên đầu phế Thái tử, Mạch Chiêu Nam tay cầm binh quyền vẫn sẽ là người ủng hộ hãn, điều này rất tốt với Hách Liên Dực, vậy hãn cũng không có lý do gì để hại Mạch Chiêu Nam cả. Nhưng cũng không loại trừ khả năng Hách Liên Dực lo lắng có một ngày bị Mạch Chiêu Nam biết rõ chân tướng, gây bất lợi cho hãn, nên mới quyết định sớm ra tay loại trừ Mạch Chiêu Nam.

“Thanh Linh quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, chỉ sợ đều là vì tấm mật chiếu giả trong tay bản tướng đi?” Mắt phượng tỉnh mịch nhìn nàng, ánh mắt lợi hại như có thể nhìn thấu hết thảy.

Bị nói trúng tim đen, lòng Thanh Linh rơi 'lộp bộp' một tí, mấp máy môi, cực mất tự nhiên quay đầu đi, tránh né ánh mắt của hãn. Đúng vậy, nàng không cho rằng Tần Liễm sẽ dễ dàng đưa mật chiếu giả lại cho nàng. Mà mật chiếu giả quan trọng như thế, hãn có thể đã cử người đi thăm dò những người có liên quan đến mật chiếu giả.

Nàng nói ra chuyện mật chiếu giả và cái chết của Đại ca có liên quan đến Hách Liên Dực, thật ra là chỉ hi vọng có thể cậy được từ miệng hắc xem Hách Liên Dực có liên quan đến hai chuyện đó không. Nhưng Tần Liễm lại có vẻ chẳng nghi ngờ gì đến Hách Liên Dực về chuyện giả mật chiếu, vậy thì cũng xem như là nàng đã nhắc nhở hắc một khả năng, giả mật chiếu có thể có liên quan đến Hách Liên Dực.

“Thanh Linh rất thân thiết với Mạch Chiêu Nam?” Hắc đột nhiên hỏi.

“Không quen!” Ai cũng biết Diệp Nhị tiểu thư không quen biết Mạch Chiêu Nam nha.

“Trong lòng Thanh Linh chắc chắn là không đồng ý tin tưởng ta” Hắc không còn tự xưng là bản tướng, trong giọng nói mang theo u oán khiến Thanh Linh không khỏi ngạc nhiên.

Này là sao chứ, nàng quen biết với Mạch Chiêu Nam hay không thì có liên quan gì đến hắc sao?

“Nếu như người không quen biết Mạch Chiêu Nam, lúc trước khi bị người đuổi giết, vì sao lại cố bảo vệ mật chiếu đến chẳng màng tới tánh mạng? Kỳ thật người có quen Mạch Chiêu Nam hay không cũng không có liên quan gì đến ta, nhưng người là nữ nhân của ta, ta không thích người gạt ta” Hắc ôn hòa nói ra lời nói này, nhưng ý tứ hàm xúc nghiêm túc trong đó lại không thể khinh thường.

Ai là nữ nhân của người? Trong lòng Thanh Linh sắp xù lông, nàng còn chưa có thành thân với hắc đâu!

“Diệp Thanh Linh, người có thể thử tin tưởng ta hơn chút” Hắc chịu nói ra những lời này là đã chứng tỏ những ý vị thâm tình như thế nào, chỉ tiếc người nào đó cái gì cũng không hiểu.

“Ta tin người mà” Thanh Linh yếu ớt nói.

“Phải không?” Hãn đưa tay xoay mặt của nàng lại, làm cho nàng đối mặt với hãn, đôi mắt hãn lộng lẫy sáng chói, khiến tâm nàng không nhìn được mà run lên một chút: “Tin ta, vậy tại sao lúc trên Cẩm Thanh điện, người cần người làm chứng có đi cùng Vô Ưu từ Cẩm Thanh điện, nhưng chỉ chưa đầy một khắc đã tách ra, tại sao người đầu tiên người hỏi lại là Lãnh Ly, mà không phải là ta?” Hãn là vị hôn phu của nàng, chẳng lẽ nàng không nên hỏi hãn trước hay sao, không hỏi hãn, vậy có phải nàng vốn không tin hãn hay không? Đến bây giờ hãn vẫn còn cảm thấy buồn bực chuyện này.

Người này vẫn còn nhớ kỹ chuyện này sao, nàng có chút buồn cười, nghe khẩu khí của hãn, cảm giác hãn thật giống như đang ghen!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 41: Hắc Gặm Đậu Hủ Của Nàng

Nhắc tới chuyện này, Thanh Linh cũng có chút buồn cười, nhưng khi nhớ đến điều tại vì tên nam tử như yêu nghiệt trước mặt này mà Vô Ưu ra tay độc ác với nàng, lại không khỏi giận dữ: “Người nói mà còn không biết xấu hổ, nếu không phải do người quá đào hoa khiến Vô Ưu kia ái mộ, thì chẳng lẽ tự dưng mà nàng ta ra tay độc ác, muốn đẩy ta vào vũng bùn nhão nọ sao?”

Hắc thế nhưng lại không biết xấu hổ còn muốn so đo với nàng vì sao người thứ nhất nàng nhờ giúp đỡ lại không phải là hắc: “Nếu không phải do ta mạng lớn bò lên, cuối cùng tức giận quá mới đẩy các nàng ta xuống đó một phen, thì đêm nay ta há có thể tránh khỏi kiếp trở thành trò cười lớn nhất cho người ta sao?”

“Vô Ưu đẩy người vào vũng bùn?” Mặt hắc biến sắc, đáy mắt nổi lên một trận lạnh lẽo.

Có lẽ là do hắc ngồi quá gần bên nàng, nên nàng còn có thể cảm nhận được luồng hơi thở hắc phả ra, nhẹ ma sát lên mặt nàng, lạnh buốt.

Thanh Linh liếc hắc một cái, lạnh buốt: “Đều là tại người, nàng ta mới đẩy ta xuống vũng bùn, tất cả đều là tại người, người cách xa ta ra một chút. Tốt nhất là đừng đến gần ta như vậy, đỡ phải khiến Vô Ưu gắt gao nín lấy ta không tha” Nàng đưa tay đẩy hắc ra xa, lúc lơ đãng tay lại chống đỡ trên lồng ngực của hắc.

Nàng có thể cảm giác được tim hần đang đập bịch bịch trong lồng ngực, trầm ổn hữu lực, nàng như đụng như đụng phải cái gì không nên đụng, theo bản năng thu tay về. Hần lại đưa tay kéo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng qua, ôm vào trong ngực.

“Thanh Linh ghen sao?”

Rốt cuộc hần nhìn chỗ nào giống nàng đang ghen? Quả là một yêu nghiệt nam nhân vừa hay so đo vừa tự mình đa tình: “Không có, người nghĩ nhiều quá rồi”. Lòng nàng tức giận vô cùng, dùng sức giẫy giụa muốn thoát ra khỏi ngực hần, lại không có kết quả gì.

Nhìn nàng bị chọc tức đến hai má đều phình ra, mặt đỏ lên như mặt hoa anh đào tinh khiết, khiến cho người nhìn không được muốn cắn một cái.

Suy nghĩ một vòng, hần cúi đầu, khẽ cắn lên gò má hồng nhuận kia của nàng.

“A, người vô si” Cắn nàng một ngụm, nàng càng giẫy giụa lợi hại hơn.

Hần rũ mắt nhìn người trong lòng đang xù lông, cúi đầu cười ra tiếng, mặt mày sáng rỡ. Một tay siết chặt lấy nàng, tay kia khẽ vuốt nhẹ nhẹ theo làn tóc đen thẫm thật dài, ách, là sửa sang lại tóc cho nàng.

“Thanh Linh đừng tức giận, Vô Ưu đẩy người xuống vũng bùn, ta sẽ giúp người hả giận, được không?” Nói xong lại cúi đầu nhẹ cắn lên mặt nàng một cái.

Hiện tại nàng tức giận cũng không phải vì chuyện này! Nàng tức giận là hần sẽ lại gặm đầu hủ của nàng a! Nhưng chống đối hần cũng chỉ phí sức lực: “Người trước buông ta ra” Nàng tức giận cũng không muốn giẫy giụa nữa, trong lòng hần rầu rĩ nói.

“Còn tức giận sao?” Ôn nhu hỏi, tay vẫn luôn khẽ vuốt tóc nàng. Tóc nàng mềm mại, trơn mượt, vuốt hết sức thư thái.

“Không tức giận!” Nàng cắn răng, xem như đã hiểu được một chuyện, tức giận trước mặt hắn, hắn sẽ càng làm nàng tức giận hơn.

“Không tức giận là tốt rồi!” Hắn cười ôn nhã vô hại, dịu dàng nói: “Sau này ta sẽ không để cho Vô Ưu lại làm thế với người, chuyện Vô Ưu hại người ngày hôm nay, ta sẽ khiến nàng ta trả giá thật lớn, được không?”

Vài ngày sau, Thanh Linh mới nghe thấy tin tức Công chúa mất tích truyền ra từ phủ Công chúa. Hoàng thượng nhanh chóng phái người đi lục soát khắp nơi trong Hạ Thành. Trải qua một ngày lục soát, cuối cùng cũng có người vào nhà xí một thanh lâu, mới tìm thấy Vô Ưu Công chúa đang ngâm mình trong đồng nước phân trong hầm phân, lúc đó Vô Ưu đã bị mùi nước phân hun đến hấp hối. Thái y phải dùng đến các loại linh đan diệu dược mới có thể cứu sống nàng ta, từ hôm đó Vô Ưu luôn an phận ở yên trong phủ trong một thời gian dài. Đương nhiên, những chuyện đó đều là

sau này.

Tần Liễm buông lỏng Thanh Linh ra, cầm lên mảnh tơ lụa tiếp tục lau chùi thanh sáo ngọc mài trắng vốn không hề bẩn kia.

Sáo ngọc trắng như tuyết, nhưng đôi tay lau sáo ngọc còn muồn trắng hơn nó ba phần. Tay của hắn rất đẹp, thon dài trắng nõn, trơn bóng như ngọc, so với tay của bất cứ nữ tử nào còn muồn đẹp hơn.

Nàng kinh ngạc nhìn qua bàn tay kia, sửng sờ xuất thần. Cho đến khi xe ngựa lạch cạch nhún lên một cái, nàng mới phục hồi tinh thần lại. Mà lúc này, Tần Liễm đột nhiên dừng động tác lau sáo ngọc lại, trên mặt xuất hiện nụ cười thần bí khó lường.

Tốc độ xe ngựa đột nhiên tăng nhanh, Thanh Linh nhạy cảm cảm giác được một loại hơi thở nguy hiểm. Tiếp sau đó gần kề bên ngoài liền truyền vào một trận âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau, trong màn đêm yên tĩnh, tiếng va chạm đặc biệt chói tai.

Xem ra là có người muốn ám sát Tần Liễm, mà nàng lại vừa vịn ở trong xe ngựa của hắn, thảm cảnh bị ám sát, nàng cuối cùng vẫn không tránh khỏi được.

“Công tử, đối phương có quá nhiều người, người chúng ta đuổi đến ngược lại lại quá ít, đã sắp cầm cự không nổi, làm sao bây giờ?” Giọng nói trong sáng của người đánh xe ở bên ngoài truyền vào, hắn không phải là A Thất thường đi theo bên cạnh Tần Liễm, mà chính là một ám vệ của Tần Liễm tên là Minh Lục.

Minh Lục thầm nghĩ, ách, tại sao hắn lại phải đi đánh xe? Tất cả đều là do A Thất ngu ngốc kia không biết như thế nào đã đắc tội với Công tử, sau đó bị Công tử phạt ở trong vựa củi chệp năm ngàn lần thành ngữ quy tắc chung, cho nên công việc đánh xe đầy đẳng cấp này lại rơi xuống trên đầu hắn.

Số lượng ám vệ Tần Liễm đuổi tới không nhiều lắm, bọn họ cũng như đám sát thủ ám sát Tần Liễm, đều một thân hắc y. Thứ khác nhau duy nhất là, những sát thủ kia ai cũng che mặt, mà ám vệ Tần Liễm lại lộ diện.

“Tới sông Thương phía trước” Tần Liễm thưởng thức thanh sáo ngọc trong tay, tựa như đối với cuộc ám sát lần này một chút cũng không đặt vào mắt.

“Vâng” Minh Lục không hỏi thêm vì sao, chỉ chuyên tâm giá hai con ngựa trắng kéo xe vượt qua khỏi ngõ hẻm nhỏ hẹp, tay vừa vung kiếm, xử lý những hắc y nhân ngăn cản ở phía trước.

Thanh Linh không hiểu vì sao Tần Liễm lại cho người phóng tới con sông phía trước. Bờ sông Thương địa thế rộng lớn, ban đêm ít có người qua lại, dù có phát sinh bao nhiêu động tĩnh ở đó cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Nhưng trong ngõ hẻm nhỏ hẹp, đối phương cũng quá nhiều người, tay chân chắc chắn không thể cử động linh hoạt được. Hơn nữa, chém giết trong ngõ hẻm gây ra động tĩnh lớn như thế tất sẽ đưa tới sự chú ý của quan phủ, như vậy Tần Liễm chẳng phải sẽ có lợi thêm sao?

Hắn như nhìn ra nghi ngờ của nàng, khẽ mỉm cười nói: “Người của quan phủ xuất hiện quá nhanh sẽ không quá thú vị”

“Tại sao?” Trong lòng hắn đang tính toán cái gì? Nàng có cảm giác mơ hồ rằng trận ám sát này tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Không nghe được câu trả lời, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thân xe lay động mãnh liệt, Thanh Linh không đề phòng thân thể ngã quỵ về phía trước, nhưng lại không va chạm thân thiết trên thảm lông, mà là xông thẳng vào lồng ngực ấm áp của ai đó.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Tần Liễm: “Lát nữa theo sát ta, ta sẽ bảo vệ người chu toàn”

Trên bờ sông Thương, hắc y nhân hai phe chém giết điên cuồng. Hắc y nhân che mặt số lượng đông hơn, bọn họ tận dụng mọi cơ hội công kích lên xe ngựa. Không bao lâu, xe ngựa đã bị kiếm đâm đến rách mướp.

Tần Liễm và Thanh Linh buộc đi ra khỏi xe ngựa, đứng trong vòng vây của một vài ám vệ Tần Liễm.

Ban đêm, ánh trăng mờ đi, lưỡi kiếm dưới vầng sáng ảm đạm của ánh trăng phản chiếu ra tia sáng cực chói mắt. Mặt sông Thương gợn lên từng

đợt sóng lớn mãnh liệt, gió đêm lành lạnh thổi ngang qua sợi tóc, mê loạn mắt người.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 42: Ta Đau Lòng Người

Phủ Hộ quốc Tướng quân, ngoài viện Diệp Thanh Ngọc.

Người trong Khánh Công yến vừa tản ra, Lâm thị đã lập tức vội vàng chạy về phủ, đi đến viện Diệp Thanh Ngọc.

Còn chưa đi vào trong viện, Lâm thị từ xa đã nghe thấy tiếng đổ vỡ phát ra từ bên trong.

“Tự Nhi, Thanh Ngọc sao rồi?” Hai tay nàng nắm chặt ống tay áo, sắc mặt lo lắng nhìn Diệp Tự. Nàng biết nữ nhi nàng xưa nay vốn kiêu căng cao ngạo, bây giờ xảy ra chuyện xấu mặt như vậy trên tại yến hội, danh tiếng xem như đã bị triệt tận gốc, trong lòng nữ nhi bây giờ chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào.

Diệp Tự đi ra viện Diệp Thanh Ngọc đi ra, đụng phải Lâm thị: “Bây giờ vẫn còn đang tức giận đập đồ bên trong” Hẳn là do không kiên nhẫn nhìn cảnh tượng đó nên mới ra ngoài: “Mẫu thân, bộ vũ y đó của Thanh Ngọc thật sự là do Thanh Linh động tay?” Giọng điệu mang theo hồ nghi.

Thật ra nó vốn không phải là vũ y, chỉ vì Diệp Thanh Ngọc mặc nó để múa, nên mới gọi là vũ y mà thôi.

Diệp Tự đưa Diệp Thanh Ngọc trở lại phủ, dọc theo đường đi nàng lúc nào cũng khóc suốt mướt, luôn miệng nói Thanh Linh vì ghen tị nàng, nên mới động tay động chân lên vũ y của nàng, khiến cho nàng xấu mặt.

Nghe Diệp Thanh Linh dám gian lận trên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Tự thật sự rất kinh ngạc. Nàng trong ấn tượng của hắn, là một Nhi muội nhất gan, vì bị 'bỉ ối dưỡng', mà nàng cực ít khi rời khỏi Thanh Lạc viện, đứng trước mặt hắn nàng càng như người vô hình, không tồn tại. Bây giờ nghe nói nàng lại có tâm tư độc ác gian lận lên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, hắn cảm thấy thật quá khó tin.

“Đều do mẫu thân quá chủ quan, không nhìn kĩ bộ y phục kia, ai ngờ tiểu nha đầu kia giấu tâm tư sâu như vậy, đã sớm động tay động chân lên y phục”

Là nàng đánh giá tâm tư nha đầu kia quá thấp, cứ cho rằng thừa dịp nha đầu kia không để ý đến lấy bộ y phục thì sẽ không có gì, ai ngờ đó chỉ là một cái bẫy rập, chụp gọn cả đời Thanh Ngọc vào trong. Bây giờ nàng cảm thấy ân hận vạn phần, hận thù với Thanh Linh càng thấu xương thấu thịt.

“Không ngờ nha đầu kia lại là người thâm tàng bất lộ như vậy” Sâu trong mắt Diệp Tự lóe qua một tia sáng hung ác, khiến khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc trở nên dữ tợn muôn phần.

“Phu nhân, Phu nhân, không xong rồi. Đại tiểu thư bị thương” Người đến là Hương Diệp trong viện Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc vô ý té ngã, đè lên vô số mảnh vụn đồ sứ. Hương Diệp vội vã đi tìm đại phu, vừa đúng lúc gặp phải Lâm thị ở ngoài viện.

Vừa nghe thấy Diệp Thanh Ngọc bị thương, Lâm thị sợ hãi đến giậm chân, sai đó xông vào trong viện nhanh như gió, Diệp Tự cũng theo sát phía sau.

Bên bờ sông Thương, nồng nặc mùi máu tươi khiến người ta nôn mửa.

Hắc y nhân che mặt không ngừng tiến lên công kích Tần Liễm, lại bị ám vệ Tần Liễm đánh lui một lần lại một lần.

Ám khí bay tới như mưa, Thanh Linh quơ múa thanh kiếm mời vừa giành được từ trong tay một tên hắc y nhân chặn ám khí lại. Dù phía trước có ám vệ của Tần Liễm cản trở giúp nàng, nhưng ám khí bay tới như mưa như vậy bọn hắc y cũng không cản trở hết được.

Lại nói, không biết Tần Liễm bị ra sao, lúc nào ra tay cũng hữu khí vô lực, mắt thấy ám vệ từng người từng người ngã xuống. Lòng Thanh Linh sốt ruột vô cùng, sau khi nàng thay y phục của Băng Lãnh vào, toàn bộ số ngân châm đem theo để phòng thân trong bộ y phục cũ đều không lấy ra. Nàng rất lo lắng người ngã xuống tiếp theo sẽ là mình, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, càng không muốn mệnh phải kết thúc tại nơi này.

Cao cao trên gác xếp cách đó không xa, có một nam tử toàn thân hắc y đứng ở đó. Mặt mày lãnh khốc, khuôn mặt tuần dật, khí chất cao quý. Theo góc nhìn của hắn, vừa khéo có thể thu hết toàn cảnh giết chóc tàn khốc bên bờ sông Giang vào mắt.

“Tính toán thời gian, đỡ thương trong cơ thể Tần Liễm cũng đã sắp phát tác, lúc đó chính là thời điểm thích hợp nhất để giết chết Tần Liễm. Truyền lệnh xuống, nhất định phải trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy lấy được tánh mạng của Tần Liễm.” Từ chỗ hắn quan sát xuống có thể thấy Tần Liễm cực ít ra tay, giống như đang chứng minh được trong người hắn đã phát tác, ra tay vô lực.

Đỡ thương là chất lỏng của hoa đỡ thương, không độc. Nhưng hòa lẫn vào uống với rượu, sau một thời gian ngắn sẽ khiến người ta tạm mất đi nội lực, toàn thân dần dần cạn kiệt khí lực.

Nhìn rõ một chút, sẽ phát hiện phía sau nam tử còn có một hắc y nhân bịt mặt như hòa làm một với bóng đêm đang quỳ đợi lệnh.

“Vâng” Hắc y nhân quỳ trên mặt đất nói, trong chớp mắt, hắc đã tan biến vào hư không.

Ánh mắt nam tử từ nãy đến giờ vẫn luôn đặt trong cảnh tượng tu la bên bờ sông Giang dưới kia, nhìn thấy nguyên một đám ám vệ bên cạnh Tần Liễm đã ngã xuống, khóe môi bật ra ý cười dào dạt. Nhưng chưa tới một khắc, dáng tươi cười kia đã ngưng lại.

Hắn thấy một đám ám vệ khác của Tần Liễm chạy đến tiếp viện, mắt thấy người của mình đã sắp bắt được Tần Liễm, nhưng bởi có sự xuất hiện của đám ám vệ kia, lại để Tần Liễm tránh thoát được một kiếp.

Hai tay nam tử nắm lại thành quyền, gân xanh nổi lên, bây giờ là thời cơ cướp lấy tánh mạng Tần Liễm tốt nhất, vạn nhất tí nữa lại xuất hiện thêm một đám ám vệ, hắn không chắc chắn người của hắn còn có thể giết được Tần Liễm nữa hay không. Cho nên, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Có hội khó có được lần hai, đêm nay hắn nhất định phải loại trừ được chương ngại vật Tần Liễm lớn nhất này.

Nam tử nắm chặt bảo kiếm bên hông. Từ trên lầu bay xuống, thẳng một đường xé gió gia nhập vào cảnh tượng tu la bên bờ sông Thương.

“Tần tướng, người không sao chứ?” Thanh Linh hỏi, nàng vừa rút kiếm ra khỏi ngực một tên hắc y nhân bịt mặt, thân kiếm vẫn còn dính máu, dính cả lên trên mặt nàng.

Hắn có chút kì quái, sát thủ điên cuồng đánh tới, hắn vẫn còn chưa động tới tay, nàng đã lo lắng hắn có xảy ra chuyện gì hay không rồi.

Sát thủ đâm từ sau lưng Thanh Linh đâm kiếm tới, Tần Liễm cả kinh: “Cẩn thận!” Vươn tay ra kéo nàng qua một bên, mà ngay lúc này một ám vệ bên cạnh Tần Liễm cũng đưa kiếm cản kiếm của sát thủ.

“Ta không sao, ngược lại người mới phải cẩn thận “ Hãn ôn nhu nói, dùng ống tay áo trắng như tuyết dịu dàng lau đi máu dính trên mặt nàng: “Nếu người bị thương, ra sẽ rất đau lòng.” Hãn nửa thật nửa đùa nói.

Một sát thủ đánh tới Tần Liễm, võ công của hãn dường như chênh lệch so với các sát thủ khác rất nhiều. Thế công hãn bén nhọn, ám vệ bên cạnh Tần Liễm vừa bảo vệ Thanh Linh, một phần vừa tách ra bị sát thủ quấn lấy, căn bản không có cơ hội đến bên cạnh Tần Liễm.

Tần Liễm phát hiện tia sáng lạnh lẽo đánh tới, vui vẻ trong mắt nồng đậm, sáo ngọc màu trắng trong tay áo chặn lại đường kiếm, hóa giải thế công của hắc y nhân bịt mặt.

Hắc y nhân kia không ngừng biến hóa đường kiếm, Tần Liễm cũng đồng dạng không ngừng biến ảo chiêu thức đánh trả. Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức người khác đã không còn nhìn rõ động tác của họ như thế nào.

Động tác hai người biến ảo vô cùng, tạo nên cảnh tượng hai bóng dáng một trắng một đen chém giết ở bờ sông, lại giống như đang vũ một khúc tình điệu đến tuyệt luân hoa lệ, và âm thanh thanh thúy của sáo ngọc gõ lên thân kiếm là nhạc khúc.

Chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia nhẹ xoay người một cái, làn váy trắng tuyết trắng tung bay tản ra như đóa hoa sen đang nở rộ, dáng người ưu nhã uyển chuyển như điệp (bướm). Hãn thu sáo ngọc màu trắng về lại trong tay, ánh mắt ngạo nghễ nhìn đạo hắc ảnh kia.

“Đỡ thương trong cơ thể người sao không phát huy tác dụng?” Bóng đen kia đưa tay gạt đi chất lỏng màu đỏ tràn ra ở khoe miệng, cả kinh nói,

tay kia nắm chặt chui kiếm cắm xuống đất chống đỡ thân hình.

Tần Liễm cười nhạt nói: “Bản tướng vốn còn chưa uống qua chén tiên di của Ninh Thục phi, đồ thương tất nhiên sẽ không phát tác trong cơ thể bản tướng, xem ra đã làm Vinh Vương hết sức thất vọng rồi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 43: Bản Tướng Cũng Đến Đùa Một Chút

Hách Liên Dực trong lòng thầm kinh ngạc, mặt cũng biến sắc theo, Tần Liễm không uống chén tiên di kia, chuyện này sao có thể? Rõ ràng là hắc tặc mắt thấy Tần Liễm đã uống cạn chén tiên di ấy.

Đối với rượu được ban thưởng trong yến hội, Tần Liễm trước nay vốn có rất nhiều cách tránh qua, hắc có thể không uống thì sẽ tận lực không uống.

Hắc ngậm rượu vào trong miệng, thừa dịp lúc không ai chú ý, cầm lên một cái cốc không, làm bộ đưa lên môi như bộ dáng đang uống từng ngụm nhỏ, nhưng thật ra hắc đang nhả ra ngụm rượu trong miệng vào cái cốc không. Nhổ rượu xong, đặt cốc xuống bàn, sau đó làm như lơ đãng vô tình đụng đổ ly rượu đó, rượu tiên di trong chén đổ ra ngoài, vậy là không cần phải uống nữa, dùng chiêu trò này để qua mắt mọi người.

Chính Thanh Linh cũng tận mắt thấy Tần Liễm uống hết chén tiên di kia, nhưng bây giờ hắc lại nói không có uống. Thật không biết hắc đã làm thế nào để qua mắt được mọi người, trong lòng không khỏi cảm thán Tần Liễm quả là người cẩn thận từng li từng tí, có lẽ cũng bởi tính cẩn kia, mới khiến hắc tuy tuổi còn trẻ, mà ngắn ngủi trong vài năm đã có thể trở thành quyền Tướng của Nam Hạ quốc.

Hách Liên Dực tháo mảnh khăn đen như sương mù trên mặt xuống, cười lớn một tiếng: “Tần tướng chắc không đoán được chén tiên di kia sẽ

có vấn đề đâu.” Tần Liễm hắt trời sinh nếu không phải có tính đa nghi, thì cũng là lòng dạ thâm hậu, nếu không, chắc chắn sẽ không biết được chén tiên di kia có vấn đề.

Lúc này, người của hai người vẫn chém giết lẫn nhau. Mà người Tần Liễm lại đột nhiên xuất hiện ngày càng nhiều.

“Đoán được!” Tần Liễm nói.

“Cái gì?” Hách Liên Dực cả kinh nói, lòng thầm hoài nghi mũi Tần Liễm hắt là mũi cầu sao? Thính như vậy.

Đờ thương không có độc, hòa vào trong rượu sẽ không bị phát hiện ra. Mùi hương đờ thương cực kì nhạt, trộn vào tiên di có mùi nồng hậu tinh khiết. Bình thường sẽ không ai phát giác ra được, cho nên hắt mới yên tâm đưa ra ly rượu tiên di đã hòa sẵn với đờ thương cho Tần Liễm, không ngờ vẫn bị ai đó ngửi được.

“Vương gia, có tin tức từ các huynh đệ truyền đến, họ nói đang có rất nhiều người của quan phủ chạy về hướng này.

Không xong, trúng kế, mặt Hách Liên Dực lập tức liền nhăn lại như cái bánh quai chèo: “Tần Liễm, xem như người lợi hại!” Thuộc hạ của Tần Liễm chắc chắn là người đã gọi quan phủ đến, hắt giờ đây một thân y phục sát thủ, nếu để người của quan phủ nhìn thấy, hắt có lí do cũng không thể nói rõ được.

Thanh Linh như vừa hiểu ra nguyên nhân vì sao Tần Liễm cho người giá xe đến bờ sông Thương, mục đích của hắt chính là dụ Hách Liên Dực ra tay.

Có phải hắt đã biết chén tiên di kia có vấn đề, nên khi trong ngõ hẻm xuất hiện sát thủ, hắt mới hoài nghi đám sát thủ kia là do Hách Liên Dực phái tới?

Nên dẫn đám sát thủ ấy đến bờ sông, vừa khiến người quan phủ không đến kịp thời, vừa khiến Hách Liên Dực cho rằng xe ngựa Tần Liễm không mang theo bao nhiêu ám vệ, mới bị ép đuổi đến bờ sông, Tần Liễm đây là muốn Hách Liên Dực giảm bớt lòng đề phòng.

Bên bờ sông, thời điểm người của hai phe điên cuồng chém giết, Tần Liễm lại rất ít ra tay, dù có ra tay thì bộ dáng cũng tỏ ra như hữu tâm vô lực.

Nhất định Hách Liên Dực cho rằng Tần Liễm đã uống chén tiên di kia, công lực mất hết, là thời cơ tốt để giết Tần Liễm, nhưng thủ hạ của hắn mãi mà vẫn không bắt được Tần Liễm, hắn nóng lòng đành phải tự mình ra tay. Rốt cuộc là do Hách Liên Dực nhìn không nổi mà ra tay, đó chỉ là trùng hợp, hay điều đó đã nằm cả trong kế hoạch của Tần Liễm?

“Nếu Vương gia đã đến đây rồi thì sao lại phải vội vã rời đi nhanh như vậy.” Tần Liễm lạnh lùng nói, khóe miệng vẫn cong cong vui vẻ như cũ.

Hắn chuyển động thanh sáo ngọc màu trắng trong ống tay áo, người đột nhiên như một đạo bạch sắc ảo ảnh, trong nháy mắt đã di chuyển đến trước người Hách Liên Dực

Tần Liễm ra tay quá nhanh, Hách Liên Dực trở tay không kịp, Thanh Linh cũng thừa dịp này đoạt lấy thanh kiếm trong tay một ám vệ, vọt tới sau lưng Hách Liên Dực.

Thanh Linh thống hận Hách Liên Dực đã lâu, bây giờ có cơ hội ra tay với hắn, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Hách Liên Dực tránh khỏi thế công của Tần Liễm, lại không ngờ nửa đường Thanh Linh lại nhảy ra. Vì vậy hắn tránh được thế công của Tần Liễm nhưng lại không tránh khỏi Thanh Linh, cái móng xúi quẩy một đường di chuyển thẳng đến mũi kiếm của Thanh Linh. Khuôn mặt Thanh

Linh cực vui vẻ, thuận thế còn dụng lực đẩy kiếm vào, thanh kiếm liền thành thật đâm thật sâu vào mông Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực khó chịu một tiếng, hẳn cảm nhận được một loại đau đến tận lòng nát dạ lan khắp toàn thân, bắp đùi cứng còng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Thanh Linh vốn định dùng sức đưa một kiếm đâm thủng cái mông của Hách Liên Dực, nhưng lúc này người của Hách Liên Dực lại cầm kiếm phi người về phía nàng, nàng không thể không rút kiếm trở về để phòng ngự.

Kiếm vừa kéo ra, Hách Liên Dực lại đau khổ mà khó nói nên lời.

“Hèn hạ! Dám đánh lén bản vương” Hách Liên Dực con mắt sắc bén đầy dữ tợn, nổi giận mắng, cảm giác đau đớn kịch liệt trên mông truyền đến khiến khuôn mặt hẳn càng ngày vàng trắng bệch.

“Thật là buồn cười, Vương gia muốn giết chúng ta, chẳng lẽ chúng ta phải đứng chờ Vương gia giết từng người một? Nếu nói đến hèn hạ, Vương gia đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây đánh lén chẳng lẽ không phải là hèn hạ?” Thanh Linh vừa so chiêu với thuộc hạ của Hách Liên Dực vừa cười châm biếm nói.

Tần Liễm ra chiêu lần nữa, nhưng mông Hách Liên Dực lại đang đau xót khó nhìn, lực bất tòng tâm bị đối phương đánh rớt kiếm trong tay.

Sau khi đánh rớt kiếm trên tay Hách Liên Dực xuống, Tần Liễm nhanh chóng chuyển người qua sau lưng, dùng lực bẻ tay Hách Liên Dực, cánh tay Hách Liên Dực lúc này đã bị trật khớp.

“Không muốn chủ tử các người lập tức mất mạng thì mau dừng tay lại” Tần Liễm cất cao giọng nói.

Thuộc hạ Hách Liên Dực thấy chủ tử bị khống chế, rồi rít dừng lại động tác trên tay, âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau ở hai bên bờ sông từ từ im bật.

Song phương mặc dù đều đã ngừng tay, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương.

Có một hắc y nhân cách sau lưng Thanh Linh không xa, giữa năm ngón tay hắc kẹp một thứ ám khí rất nhỏ, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra được. Hai mắt hắc như vô tình mà lại cố tình nhìn chăm chăm sau lưng Thanh Linh.

Đau đớn trên hông vốn đã khiến Hách Liên Dực khó nhin, hiện tại lại thêm cánh tay đột nhiên bị trật khớp, đau đớn kịch liệt từng đợt nối tiếp từng đợt đến, khiến hắc nhin không được mà thầm ước bây giờ bản thân có thể trợn trắng mắt lên rồi bất tỉnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tần Liễm lại không cho Hách Liên Dực được như ý, hắc đuổi ra hai ngón tay thon dài, dùng lực vừa kéo vừa bấm lên mặt Hách Liên Dực, còn uốn thêm một cái, lập tức, một tiếng thét thảm như heo bị chọc tiết vang lên rất dọa người.

“Tần Liễm, có chuyện gì thì nói là tốt rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy.” Hách Liên Dực đau đến phải liên tục hút không khí, khẩu khí cũng thân mật thêm mất phần, nhưng lòng lại vô cùng phẫn hận. Gò má nửa bên mặt hắc rất nhanh đã xưng đỏ lên, đau rát, đầu heo đau đến vụn vụn này vốn đã từng là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân.

“Người cùng bản vương vốn không thù không oán, bây giờ cũng vậy. Tần Liễm, bản vương vẫn luôn rất xem trọng người, nhưng người lại chọn chí tuyến đối lập với bản vương mà đứng, đến bây giờ bản vương vẫn còn cảm thấy thật đáng tiếc. Nếu như người nguyện ý chịu đứng dưới trướng của bản vương, bản vương hứa sẽ không bạc đãi người, thậm chí những thứ

Tĩnh Vương không cho người được, bản vương cũng sẽ tìm hết tất cả các biện pháp tìm kiếm để cho người, không biết ý của người như thế nào?”

Thanh Linh ở một bên nghe lời nói Hách Liên Dực một phen, nhin không được trợn trắng mắt lên. Mới vừa rồi còn liều mạng muốn giết chết đối phương, hiện tại bị chế trụ lại lập tức thay đổi thành sắc mặt cầu hòa, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tần Liễm thấp giọng cười ra tiếng, nhưng mặt mày lại rét lạnh như huyền băng ngàn năm, tạo ra một loại khí thế bức người vô hình: “Vừa rồi không phải Vương gia còn muốn giết bản tướng sao?” Khẩu khí không thềm đếm xỉa.

Hách Liên Dực kéo ra một nụ cười, nhưng mặt hăn đang sưng đỏ lên khiến khiến nụ cười kia có vài phần quý dị: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, bản vương bất quá là chỉ muốn đùa cùng Tần tướng một chút.” Co được dân được mới là đại trượng phu, hiện nay phải tìm cách thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Tần Liễm trước, hừ, sau đó hăn nhất định phải tìm Tần Liễm tính sổ.

Tần Liễm híp lại mắt phượng, lười biếng nói: “Vương gia đùa giỡn không buồn cười, như vậy đi, để bản tướng cũng đến đùa một chút, chắc chắn sẽ khiến Vương gia hài lòng”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 44: Trong Lòng Rung Động

“Mang kiếm đến” Tần Liễn lên tiếng phân phó, lập tức có một ám vệ giao kiếm đến trên tay hắn.

“Tần Liễn, người thật to gan! Bản vương là huyết mạch của hoàng thất, người cầm kiếm chỉ vào bản vương là không đặt cả hoàng thất vào mắt sao?” Hách Liên Dực trầm giọng nói, khẩu khí thay đổi thàn nghiêm túc, đáy mắt lóe qua một chút bối rối. Mềm giọng không được thì chỉ có thể dùng bạo lực.

Đáng tiếc Tần Liễn cứng mềm đều không ăn: “Bản tướng bất quá chỉ là đùa một chút, Vương gia căng thẳng cái gì?” Đưa tay nhanh chóng điểm vào huyết đạo Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực dùng hết sức cử động, cũng không thể nhúc nhích, xem chừng người của quan phủ đã sắp đến đây, trong lòng âm thầm sốt ruột

“Tần...Liễn, bản vương cảnh cáo người, người chớ làm loạn!”

Nhìn bộ dáng không trấn định của Hách Liên Dực, trong lòng Thanh Linh có loại cảm giác sung sướng không nói ra được, nàng thật tò mò muốn biết Tần Liễn đã làm gì Hách Liên Dực.

Người đứng cách sau lưng Thanh Linh không xa, tay kẹp ám khí, vận sức chuẩn bị phóng ra.

“Tần Liễm, người đừng vội động tay với chủ tử chúng ta.” Trong đám thuộc hạ của Hách Liên Dực, có người hô lên, hăn nắm chặt kiếm trong tay muốn phóng tới cứu Hách Liên Dực, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm liếc qua làm sợ hãi.

Tần Liễm bí hiểm cười một tiếng: “Yên tâm, bản tướng hết sức có chừng mực.”

Mà lúc này, người cầm ám khí sau lưng Thanh Linh bắt đầu hoạt động, một tay bắn ám khí đến sau lưng của nàng, tay kia lại bắn ám khí về phía Tần Liễm đứng ở chỗ xa.

Ám khí bay tới, Tần Liễm nhanh chóng dùng váy dài nhẹ nhàng phát một cái, ám khí đều bị đánh rớt trên mặt đất.

Thanh Linh dù nhảy cảm phát hiện ra nguy hiểm, nhưng ám khí bắn tới thật nhỏ, nàng tránh né nhưng vẫn vô ý bị ám khí bắn trúng.

Người vừa ra tay bắn ám khí ngay sau đó cũng bị ám vệ Tần Liễm dùng một kiếm đâm chết, song phương lại lâm vào cuộc chiến hết sức căng thẳng, âm thanh đao kiếm chạm nhau ở bờ sông lần nữa vang lên.

Trong mắt Tần Liễm thoáng chốc bắn ra tia lạnh, lệ khí đại thịnh. Đưa tay, trong chớp mắt đánh loạn tóc Hách Liên Dực, nắm một phần tóc lớn trên đỉnh đầu của hăn, chỉ thấy kiếm quang vừa lóe qua, một mảnh tóc đã hỗn loạn rơi xuống đất.

Hách Liên Dực mở to hai mắt, cái trán nổi lên gân xanh chẳng chịt, bi phần nhìn chăm chăm sợi tóc tán loạn nằm trên đất. Thân thể trưởng thành, đều nhờ phụ mẫu. Ở Nam Hạ quốc, bị cắt đi tóc chính là bất hiếu với song thân.

Tần Liễm dùng một kiếm cắt đi tóc trên đầu hăn, vùi hăn vào tội danh bất hiếu. Lập tức, cảm giác xấu hổ nồng nặc trong lồng ngực xông lên đầu,

hắn luôn được sống trong an nhàn sung sướng, còn chưa từng có ai dám làm thế với hắn đâu.

Tần Liễm, người ngoan độc! Một ngày nào đó, bản vương nhất định phải cạo sạch hết ba ngàn tóc đen của ngươi, sau đó đầy ngươi đến ngôi chùa miếu nào đó cũ nát nhất, ngày ngày ngồi gõ tụng kinh!

“Tần Liễm, ngươi cũng quá càn rỡ, không để hoàng thất vào mắt rồi, nếu để phụ hoàng biết rõ ngươi nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Hách Liên Dực hai mắt đỏ lên, phẫn nộ gào thét.

Tần Liễm thối thối tóc dính trên ống tay áo, nhẹ nhàng cười một tiếng, dung mạo vạn phần xinh đẹp, nói: “Vinh Vương trước vẫn nên nghĩ cách ứng phó với người quan phủ đi.”

Hách Liên Dực đen mặt, ngẫm lại, nếu phụ hoàng biết hắn bị Tần Liễm lột bỏ hết một phần tóc lớn, tất nhiên sẽ rất giận dữ.

Nhưng hiện tại hắn lại một thân trang phục sát thủ, tên đầu xỏ Tần Liễm này nếu như ở trước mặt phụ hoàng nói không biết người ám sát hắn chính là bản vương, cho nên mới ra tay xử lý như các sát thủ bình thường khác. Lý do như thế, với sự sủng ái của phụ hoàng đối với Hách Liên Thành và lòng tín nhiệm đối với Tần Liễm, việc Tần Liễm cắt tóc bản vương ngược lại trở thành chuyện có thể tha thứ được.

Phụ hoàng vốn đã không xem trọng mình, nếu bây giờ lại biết mình đi ám sát quan to nhất phẩm đương triều, kia tình cảnh của hắn sẽ càng thêm bất lợi.

Đáng giận, Tần Liễm chết tiệt! Đừng cho bản vương có cơ hội bắt được ngươi, nếu không, bản vương quyết sẽ không cho ngươi có quả ngon để ăn.

Tần Liễm phát hiện Thanh Linh có bộ dạng khác thường, lúc nàng sắp sửa té ngã xuống, bóng dáng nhoáng lên một cái, người đã đến bên cạnh nàng. Nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, hẳn biết rằng lúc này nàng chắc hẳn đã bị trúng ám khí.

Tần Liễm vừa rời khỏi chỗ Hách Liên Dực, thuộc hạ hẳn nhất trí phóng tới cứu chủ tử. Nhưng ám vệ Tần Liễm cũng không phải ngồi không, một lần lại một lần đánh lui ý đồ tiến lên giải cứu của người Hách Liên Dực.

“Giải được” Tần Liễm nói một tiếng, người của hắn lập tức lục soát toàn thân cao thấp Hách Liên Dực, nhưng lục soát hết hai lần mà vẫn không tìm thấy giải dược.

“Giải dược” Lần này là Tần Liễm nói với Hách Liên Dực, bên trong hai chữ đón giằng lại ẩn chứa vô hạn đáng sợ.

Hách Liên Dực cười âm hiểm một tiếng: “Muốn giải dược cũng được, trừ phi người tự cắt cái tay lột bỏ đầu tóc bản vương kia!”

Diệp Thanh Linh chịu đựng đau đớn vì độc phát nhìn về hướng Hách Liên Dực, sau khi thấy hắn bị Tần Liễm cắt bỏ một nhúm tóc lớn, sợi tóc trên đỉnh đầu như vừa bị câu gặm vậy, có chút tức cười.

Nàng muốn cười nhưng phát hiện thời cơ không đúng, mất một lúc công phu mới nín được cười, mở miệng yếu ớt nói: “Nếu như Tần tướng không đáp ứng thì sao?”

Hách Liên Dực âm trầm nói: “Độc trên ám khí tuyệt đối có thể làm Diệp Nhị tiểu thư không chịu được quá nửa thời gian uống cạn chung trà”

Lúc vừa rời Hách Liên Dực từ chỗ tối quan sát thấy được, Tần Liễm rất ít khi ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều là vì Diệp Thanh Linh, có thể

nhận ra Diệp Thanh Linh có giá trị trong lòng Tần Liễm. Hắn lấy tính mạng Diệp Thanh Linh ra uy hiếp, tuyệt đối có thể chiếm được tiện nghi

Thanh Linh trong lòng Tần Liễm chịu đựng độc phát đau nhức kịch liệt, nhưng vẫn cúi đầu cười thành tiếng, dáng tươi cười nở rộ trên dung nhan tái nhợt, phi thường xinh đẹp: “Vương gia thật thích nói đùa, độc trên ám khí chính là vô cơ, trúng vô cơ mạng sống có thể kéo dài đến nửa canh giờ, sao lại nói chỉ có nửa thời gian uống cạn chung trà?” Chỉ là trong nửa canh giờ này, nạn nhân phải chịu đau đớn tột cùng hành hạ.

Sắc mặt Hách Liên Dực đại biến, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh đầy lạnh lẽo, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc vì sao nàng ta lại biết rõ độc trên ám khí là vô cơ. Đúng lúc này, hắn trông thấy xa xa sau lưng nàng có một đội binh mã giơ đuốc trên tay đang tiến đến, nhìn bộ dáng có vẻ là người quan phủ.

Hắn không có thời gian để tiếp tục phí phạm, rời đi trước rồi nói sau: “Tần Liễm, bản vương có thể đưa giải được, nhưng người phải xem như đêm nay chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nếu người không đáp ứng với bản vương điều kiện này, người của bản vương liền lập tức hủy đi giải được.”

“Để giải được lại, bản tướng xem chuyện gì cũng chưa từng xảy ra” Tần Liễm không chút do dự, đã đưa ra quyết định.

Tần Liễm sáng khoái như thế khiến Hách Liên Dực sửng sốt một tý, do dự có nên đưa ra giải được hay không.

“Bản tướng nói một không nói hai, Vương gia chỉ cần giao ra giải được, bản tướng lập tức sẽ cho Vương gia rời đi, nếu không đừng trách bản tướng không khách khí.” Giọng hắn lạnh thấu xương, thấu cốt, trên mặt lại cười đến phi thường sáng lạn.

Để Hách Liên Dực chạy thoát, lòng Thanh Linh cảm thấy thập phần đáng tiếc, nhưng nàng trúng độc, cũng không thể tránh được.

Tần Liễm dám vì nàng mà không chút do dự thả cho Hách Liên Dực chạy, trong lòng mơ hồ cảm thấy hẫng đối với nàng như có tình, nhưng nàng lại không hiểu tình của Tần Liễm dành cho nàng từ đâu mà có.

Nhìn qua gò má tuấn mỹ của hã, trong lòng nàng xuất hiện một loại rung động, nhưng rất nhanh loại rung động đó đã bị nàng ép xuống.

Kiếp trước, Hách Liên Dực từ đầu cũng đối với nàng tình thâm đầy chân thành, nhưng đến cuối cùng đó lại chỉ là một tuồng kịch. Nàng sợ hãi kiếp này lại bị tình gây thương tích lần nữa, sợ hãi tình Tần Liễm đối với nàng cũng sẽ chỉ là một tuồng kịch như Hách Liên Dực.

“Trước hết hãy lệnh người của người lui ra” Hách Liên Dực nói.

Tần Liễm gật đầu, gọi ám vệ vây quang Hách Liên Dực lui xuống: “Đem giải dược đưa ra đây”

Hách Liên Dực đột nhiên đến bên cạnh một hắc y nhân nói gì đó, người nọ liền móc ra từ lồng ngực một viên thuốc. Hã cầm lấy viên dược đó đưa cho Tần Liễm: “Bản vương vẫn chưa thể chắc rằng sau khi giao giải dược, Tần tướng có thật sẽ lập tức cho bản vương rời đi hay không. Như vậy đi, Tần tướng nuốt viên dược này xuống bản vương có thể tin tưởng thành ý của Tần tướng.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 45: Ngân Diện Thần Bí

“Vinh Vương, người không nên được voi đòi tiên!” Thanh Linh thống hận nói.

“Các người cứ yên tâm, dược này được chế thành chất lỏng đỡ thương và rượu, uống vào chỉ không sử dụng được nội lực trong nửa canh giờ mà thôi, tuyệt không cần lo lắng đến tánh mạng.” Nói xong, Hách Liên Dực ném dược cho Tần Liễm.

“Không cần!” Thanh Linh lắc đầu với Tần Liễm, nàng không muốn nợ hân quá nhiều.

Tần Liễm nhìn thần sắc thống khổ của Thanh Linh, lòng cũng đau xót theo, đưa dược Hách Liên Dực vừa đưa người một chút, sau đó nuốt xuống.

“Ha ha ha, Tần tướng quả nhiên là người sáng khoái.” Hách Liên Dực sai người lấy ra giải dược ném đến tay Tần Liễm.

Hách Liên Dực đi đứng bất tiện, hân phải lệnh người công hân rời đi. Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước đã lui trở lại.

Hách Liên Dực sắc mặt úc trầm: “Chẳng lẽ Tần tướng muốn lật lọng?” Hân cả giận nói, phía trước lại xuất hiện một đám hắc y nhân sát khí lẫm liệt, bọn họ đều có cầm đao trong tay.

“Bọn họ không phải là người của bản tướng” Đôi mắt sắc bén của Tần Liễm trầm xuống, tay ôm Thanh Linh không tự giác được căng thẳng.

Hắc y nhân ngăn cản Hách Liên Dực ở phía trước trong mắt lộ ra tia sáng hung ác, trên người nồng đậm sát khí, phảng phất như từ trong địa ngục đi đến.

Một trận gió thổi qua, Hách Liên Dực không khỏi rung mình một cái.

Tần Liễm đem giải dược cho Thanh Linh nuốt xuống, sau đó buông tay đỡ tay của nàng ra, đứng dậy.

“Các hạ là người phương nào, không ngại ra đây gặp mặt.” Giọng nói không nóng không lạnh, ôn nhuận nhu hòa, nhưng mọi người ở đây ai cũng nghe rõ tường tận.

Âm thanh tiếng lá rơi xuống, một hắc ảnh nhảy ra từ tán cây rậm rạp, chờ sau khi hấn đi xuống, Thanh Linh thấy rõ hấn cũng một thân y phục dạ hành, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc.

Eo hấn thẳng vô cùng, thân hình cao lớn, có loại khí thế khinh thường thiên hạ.

Nhìn ngân diện nhân*, Thanh Linh khó hiểu cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc, đúng là cực kì giống với hắc y nhân thần bí ở Tướng Quốc Tự đêm đó.

*Ngân diện nhân: người mang mặt nạ bạc.

“Tần tướng thật sự rất tinh mắt.” Hắc y nhân ngân diện dùng sức nén lại giọng, khàn khàn nói.

“Người là người phương nào? Tại sao lại cản trở đường đi của bản vương.” Hách Liên Dực sắc mặt không vui, cảnh giác nói.

Hắc y nhân ngân diện liếc Hách Liên Dực một cái, đáy mắt mang theo khinh thường: “Tần tướng vì một nữ oa nhi mà buông tha cho Vinh Vương, không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Thanh Linh nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, đứng trước vóc người cao lớn của hắc y nhân ngân diện lại rất nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt nàng còn rất mềm mại, ngân diện nhân gọi nàng là nữ oa cũng không cảm thấy có gì lạ.

Tần Liễm nhìn về phía Thanh Linh, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lộng lẫy động lòng người: “Không có gì là tiếc hay không tiếc, chỉ có *nguyện ý và không nguyện ý thôi.”

Nguyện/ nguyện ý: bằng lòng, đồng ý

Hắn nguyện vì nàng buông tha thứ đồ gì đó, vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy tiếc.

Trong lòng Thanh Linh chấn động, tinh thần không cách nào yên tĩnh lại. Được rồi, nàng sẽ coi như không có nghe câu nói kia, hoặc là nghe được cũng coi như không biết ý nghĩa bên trong.

“Người đến cùng là người phương nào, cản trở đường đi của bản vương đến tột cùng là muốn như thế nào?” Hách Liên Dực phiến muện nói, thuộc hạ của hắn vừa mới trải qua trận đánh với người Tần Liễm, tổn hao nhiều. Còn về số lượng thuộc hạ, hắn đã thua hắc y nhân ngân diện. Đối với thực đối phương không phải là thứ hắn có đối đầu, thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc y nhân ngân diện cười 'chiêm chiếp', âm trầm nói: “Tần tướng không có cách ra tay xử lí người, ta đến làm thay hắn.” Khẩu khí cuồng vọng tột cùng, hắn ra hiệu bản tay, hắc y nhân cầm loan đao trong tay đánh tới đám người Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực không vui nhíu mày, người nọ giống như Tần Liễm, thật sự là càn rỡ khiến cho người ta chán ghét: “Làm càn, người quan phủ sắp đến đây, bản vương khuyên người nên mau rời khỏi đây đi”

“Yên tâm, ta sẽ giải quyết các người trước khi người quan phủ đến đây” Hắc y nhân ngân diện không để ý nói, thuộc hạ của hắn người người đều là sát thủ đứng đầu, người quan phủ trong mắt hắn không là gì, hắn có tư cách để cuồng vọng.

Vung tay lên, có thêm một nhóm hắc y cầm loan đao đánh về hướng Tần Liễm. Chính hắn lại tung người nhảy đến bên cạnh Hách Liên Dực, kiếm mang theo nồng nặc sát khí nhắm thẳng về phía Hách Liên Dực.

Người công Hách Liên Dực sợ hết hồn hết vía, vội vàng dùng kiếm ngăn cản, cố gắng hóa giải thế công. Tuy nhiên, công lực đối phương rất thâm hậu, hắn bị dọa đến chấn động, kiếm trên tay bị đánh rớt, buộc phải từng bước lui về phía sau.

Phía sau đã là sông Thương sóng lớn mãnh liệt, nước sông rộng giận, có thể so sánh với ma âm.

Hách Liên Dực mắt thấy có ánh lửa cách đó không xa, đại khái là người quan phủ đã chạy đến, nếu ngay bây giờ hắn không đi thì sẽ không kịp nữa rồi.

Cắn chặt răng, lúc kiếm ngân diện nhân đánh lời lần nữa, Hách Liên Dực hạ lệnh người công mình nhảy vào dòng sông Thương sóng nước cuộn cuộn.

Ngân diện bất đắc dĩ thu kiếm lại, xoay người đi về phía Tần Liễm bên này.

Hèn hạ, thì ra hắc y nhân ngân diện sớm đã núp trong bóng tối xem Tần Liễm và Hách Liên Dực chém giết, đợi cả hai bên đều thiệt hại xong

mới ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Bất quá hắc y nhân ngân diện chắc chắn không đoán được Hách Liên Dực sẽ thua trong tay Tần Liễm nhanh như vậy, mà Tần Liễm còn vì chữ tín để cho Hách Liên Dực chạy, lúc đó hắc y nhân ngân diện này mới chịu hiện thân.

Người ngân diện trực tiếp đánh tới về phía Tần Liễm, Tần Liễm dạn dò bên tai Thanh Linh 'cẩn thận', sau đó đẩy nàng qua một bên cho ám vệ bảo vệ.

Tần Liễm tạm thời mất đi nội lực, tuyetj đối không phải là đối thủ của Ngân diện nhân.

Nơi này cách sông Thương một khoảng cách, nhưng vì có ngân diện nhân chặn lại, nên không thể chọn cách nhảy xuống sông không cần mặt mũi giống như Hách Liên Dực trước.

Nghe nói sông Thương sâu không lường được, hiện lại đang trong thời kì mùa xuân về, người nhảy vào nước dù có am hiểu bơi lội đến mấy cũng là lành ít dữ nhiều

Tần Liễm mặc dù tạm thời không cách nào vận dụng được nội lực, nhưng vẫn còn các chiêu thức võ công. Thân thể của hắn linh hoạt biến ảo, chiêu thức tươi đẹp, hơn hẳn cả một điệu vũ hoa lệ. Chiêu thức đánh bất ngờ, đáng tiếc lại không có nội lực. Cho nên, ở trong mắt ngân diện, chiêu thức khá mấy cũng như một điệu múa hoa lệ, trông đẹp mà không dùng được.

“Tần Liễm!” Kiếm ngân diện nhân đâm đả thương Tần Liễm, Thanh Linh nổi lên lòng dạ ngoan độc, tại thời khắc này, cuối cùng cũng không cách nào có thể tỉnh táo được nữa. Độc trên người nàng đã được hóa giải không sai biệt lắm, đứng lên, rút kiếm xông tới.

Nhưng nàng sao có thể là đối thủ của ngân diện nhân, đánh mấy chiêu với ngân diện nhân đã rơi vào thế hạ phong, trên tay còn bị thương.

“Tiểu nữ oa thật sự có tài” Ngân diện nhân dừng thế kiếm: “Ta thường thức, người tránh ra, ta có thể tha cho người một mạng” Hắc đột nhiên nói.

Thanh Linh không khỏi nghi hoặc vì sao ngân diện lại hạ thủ lưu tình với nàng, nhưng cũng không hỏi một câu, cầm kiếm trong tay, lạnh lẽo nhìn ngân diện nhân, chân tay không có động tác khác.

Nàng sẽ không bỏ lại Tần Liễm, bỏ những thứ khác qua một bên đã không nói, Tần Liễm là vì nàng mới tạm mất đi nội lực. Tần Liễm không có nội lực, nhất định sẽ không đánh lại ngân diện nhân, nếu hắc chết dưới tay thủ hạ ngân diện nhân, nàng..... không biết giải thích thế nào, chỉ biết bản thân mình thật không cảm thấy dễ chịu.

“Tiểu nữ oa nhi, sao còn chưa tránh ra? Ta có thể để người đi, nhưng tình lang phía sau người, ta tuyệt không thể tha” Ngân diện nhân không nhìn được nói, cầm kiếm của một thủ hạ gần đó công kích đến một bên khác Tần Liễm, may mắn ám vệ Tần Liễm cũng kịp thời đến cản trở thế công của ngân diện nhân.

Vì hai chữ 'tình lang', mặt Thanh Linh nóng lên, lại muốn động tay, thì bị Tần Liễm một phen kéo lại, né vào hai ám vệ hộ vệ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 46: Ngủ

Ám vệ thủy chung không phải là đối thủ của ngân diện, mắt thấy ngân diện sắp thoát khỏi vòng vây của ám vệ di chuyển về phía bên này, một dây lụa trắng bay ra từ trong váy dài của Tần Liễm, quấn chặt sau lưng ngân diện nhân, một đầu khác lại bay trở về trong tay Tần Liễm.

Không biết Tần Liễm dùng thủ pháp gì, ngân diện nhân càng giẫy dụa, lụa trắng lại siết càng chặt

Thuộc hạ ngân diện nhân thấy vậy, dùng loan đao chặt xuống dây lụa trắng, nhưng lại không cách nào khiến nó bị đứt mẻ. Mắt thấy người của Tần Liễm tiến lên bao vây, người của ngân diện đột nhiên dùng lực, cúi đầu dùng miệng cắn lụa trắng, kéo lụa trắng về phía này, Tần Liễm lực bất tòng tâm, không thể không buông lụa trắng trong tay ra.

Ám vệ Tần Liễm dù có lòng muốn kéo lụa trắng về, nhưng thuộc hạ ngân diện nhân lại đoạt trước một bước đoạt được hai đầu lụa trắng.

Ngân diện không còn bị lụa trắng trói buộc, hăn lại tiếp tục đánh về phía Tần Liễm.

Trong không khí chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện thêm mùi hương thơm ngát, nghe thấm vào tận ruột gan, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn ra.

Một bóng tử ảnh đột nhiên xuất hiện ngăn cản trước mặt ngân diện, xuất ra kiếm hóa giải thế công của ngân diện nhân.

“Là mê hương của Thiên Hương công tử, nhanh chóng rút lui” Ngân diện nghĩ được kì lạ trong không khí, che mũi, giương mắt phát hiện bốn phía đều bị binh sĩ cầm binh đuốc bao vây, thân thể lại vì có hít vào chút ít mê hương mà dần dần mất đi khí lực. Biết rõ đêm nay không còn cơ hội ra tay giết Tần Liễm, nên nhân lúc còn được mấy phần thanh tỉnh, vội vàng chọt trốn.

Lãnh Ly không đuổi theo, xoay người giải mê hương cho Tần Liễm và Thanh Linh.

Quân bảo vệ đã đến, nhìn thấy cảnh tượng hai bên bờ sông Thương ngổn ngang thi thể, bị dọa cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Lại nhìn thấy Tần Liễm không có việc gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Tần tướng không có việc gì. Nếu vị Thừa Tướng nhất phẩm đương triều tương đối bị thánh sủng này bị ám sát bỏ mình, vậy hẳn quả thật hãn cũng không còn cơ hội được sống nữa.

“Sao Thế tử lại ở đây?” Tần Liễm sau khi phân phó dọn dẹp thi thể hai bên bờ sông xong, liền hỏi Lãnh Ly.

“Vừa đúng lúc đi ngang qua” Lãnh Ly thần sắc đạm mạc nói.

“Tôi nay nhờ có Thế tử ra tay tương trợ, ngày khác bản tướng sẽ đến cửa cảm tạ.” Tần Liễm khách sáo một câu.

Lãnh Ly cũng không thèm để ý, hỏi một câu: “Tại sao ngân diện lại muốn giết Tần tướng?”

“Bản tướng cũng không biết” Người muốn giết hãn nhiều vô số kể, bây giờ đoán cũng không xác định được ai: “Thế tử có quen biết ngân diện đó không?”

“Từng gặp qua một lần, lúc đó hãn đến tìm bản thế tử vì muốn nhờ bản thế tử luyện hương giúp”

“Thế tử có đáp ứng hãn không?” Thanh Linh hỏi.

“Không” Lãnh Ly trả lời gọn gàng.

“Thế tử không đồng ý luyện hương cho hãn, nên hãn phái người ám sát thế tử?” Thanh Linh nhớ tới lúc lần đầu gặp Lãnh Ly, hãn cũng bị người đuổi giết vì không chịu luyện hương, nàng thuận miệng hỏi.

Lãnh Ly gật đầu, ngay cả một câu cũng không nói.

“May mắn lúc người bị ngân diện phái người truy sát gặp được bốn tiểu thư, cứu Thế tử một mạng.” Thanh Linh thuận miệng nói, da mặt dày nhắc nhở Lãnh Ly nàng chính là ân nhân của hãn.

Hai nam tử ở đó nghe vậy, sắc mặt đều có biến đổi.

Nàng nhắc tới, Lãnh Ly lại nhớ tới lúc mới gặp gỡ nữ tử này, rồi tới một màn nàng thoát y phục của hãn, gò má không khỏi nóng lên.

Tần Liễm hiển nhiên vẫn còn nhớ một màn Thanh Linh lột y phục Lãnh Ly, trong lòng thầm ăn dấm, ánh mắt nhìn nàng cũng lạnh đi.

Thanh Linh chợt thấy lạnh rùng mình, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt lạnh lạnh của hãn, thân thể theo bản năng co rúm lại. Nàng có chọc tới hãn sao? Sao lại nhìn nàng chăm chăm như vậy??

Thấy Thanh Linh co rúm lại, ánh mắt Tần Liễm lạnh dần, đáng giận, nàng vậy mà lại sợ hãn! Hãn không cho nàng sợ hãn! Ai cũng có thể sợ hãn, duy chỉ có nàng là không được.

Không còn thấy bộ dáng ôn nhuận vô hại thường ngày của Tần Liễm, lúc bị ánh mắt sắc lạnh của hãn nhìn chăm chăm vào, nàng cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương và chấn động đè nén khiến người ta hít thở không thông.

Ánh mắt đáng sợ như vậy, Thanh Linh xê dịch về phía Lãnh Ly một chút, điềm nhiên như không có việc gì hỏi: “Ngân diện muốn Thế tử chế gì?”

“Mị thể”

Tần Liễm nghe vậy, sóng mắt khẽ nhúc nhích, lộ ra đau thương rồi nhanh chóng biến mất, không để cho bất luận kẻ nào phát giác.

Về mị thể, Thanh Linh cũng không xa lạ. Mị thể là tên của một loại huân hương, nó từng là trầm hương do Liên Phi - mẫu phi của Tĩnh Vương tự tay chế ra, đồng thời cũng là loại trầm hương nàng ta thường dùng nhất.

Mị thể là một loại hương hiếm thấy, mùi hương ngát động lòng người, có thể khiến cho trăm hoa đua nở, trăm ngày không biến mất.

Nghe nói, vào mùa đông lạnh đến đóng băng trời đất, Liên Phi được Hoàng Thượng sủng ái nhất đi ngang qua ngự hoa viên, đi qua chỗ nào, hoa nở ngàn đóa vạn đóa chỗ đó, giống như mùa xuân muôn tía nghìn hồng.

Nhưng sau khi Liên Phi qua đời, mị thể cũng tan biến theo.

Một loại hương hiếm thấy như thế, rất nhiều các đại sư luyện hương đều muốn chế ra mị thể, để được vang danh khắp thiên hạ. Nhưng ngoại trừ Thiên Hương công tử ra, các đại sư luyện hương khác không cách nào luyện ra.

Thiên Hương công tử vì luyện ra được mị thể mà danh vang khắp thiên hạ, nhưng Thiên Hương công tử hãn hành tung luôn quý dị, làm việc lại rất cẩn thận, người được gặp qua hãn cực kì ít ỏi.

“Sao Thế tử lại không đáp ứng luyện mị thể giúp hãn?” Thanh Linh tò mò hỏi.

“Nguyên liệu quan trọng nhất để chế ra mị thể là mị hoa đã tuyệt tích!” Từ đó trong thiên hạ, mị thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Minh Lục tìm được một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa kia mặc dù không thể so với cỗ xe ngựa hoa lệ bánh bao kia, nhưng cũng coi như là rộng rãi thoải mái.

Ngồi vững vàng trong xe ngựa, ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nào đó, lòng Thanh Linh không còn bị kéo căng như ở bờ sông trước đó nữa, dần dần trầm tĩnh lại. Lòng một khi buông lỏng, buồn ngủ cũng theo mà đến.

Mí mắt ngày càng nặng, Thanh Linh gục cái đầu xuống, lúc sắp ngủ mắt lại mở to mắt ra cố gắng tỉnh táo. Có người rút cuộc cũng nhìn không được nữa, duỗi tay kéo eo nhỏ của nàng qua, ấn đầu xuống một cái, đầu của nàng đã đặt lên cái đùi mềm mại mà co dãn của hắn.

Nàng vừa muốn đứng lên, lại bị người đè đầu lại.

“Ngủ đi, khi nào đến ta gọi người” Giọng nói ôn nhuận dễ nghe của Tần Liên như có tác dụng thôi miên, nàng lại bất chấp cả thận trọng, gối lên đùi hắn.

Không thể không nói, dùng thịt người gối đầu đúng là vô cùng thoải mái, nàng vừa nằm xuống rất nhanh đã ngủ như chết.

Hắn lo lắng nàng bị cảm lạnh, nên cởi áo khoác xuống, dịu dàng đắp lên người nàng.

Nàng gối đầu lên đùi hắn ngủ say sưa, hắn lại không một chút buồn ngủ.

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt êm dịu khi ngủ của nàng, lắng nghe tiếng vó ngựa ngoài xe, nơi nào đó trong lòng mềm nhũn ra.

Thời gian yên lặng trôi qua, ấm áp nhàn nhạt như trạm trổ vẽ lại thời gian năm xưa.

Lúc đến Hộ quốc Tướng quân phủ, nàng vẫn bình yên gối đầu lên đùi hãn ngữ: “Thanh Linh, tỉnh tỉnh.” Hãn lay nhẹ, giúp nàng tỉnh táo lại từ từ.

Bây giờ hãn rất không gọi nàng dậy, nhưng bây giờ nàng và hãn còn chưa có thành thân. Nữ tử chưa lấy chồng đêm tới rồi mà vẫn chưa về, chuyện này truyền đi chung quy cũng khiến danh tiếng của nàng không tốt.

“Đừng cãi....” Nàng lăm bằm một câu, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Hãn lập tức dờ khóc dờ cười.

Nhìn nàng gối đầu lên đùi hãn ngủ yên tâm đến thế, hãn ngọt ngào cười nhẹ. Một người, chỉ có thể không hề đề phòng người, mới có thể không kiêng nể gì mà ngủ say trước mặt người.

Sâu trong lòng nàng còn tin tưởng hãn a.

“Thanh Linh, đến rồi, mau đứng lên” Hãn bất đắc dĩ lắc lư nàng liên tục.

“Ngô....” Nàng chưa thức dậy, ngược lại lại dùng đầu nhỏ vùi vùi vào bụng hãn.

Tần Liễm bị cái đầu nhỏ của nàng không an phận vùi tới vùi lui, cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân. Có một khắc, đầu hãn trống rỗng, không sao có thể suy tư được.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 47: Cho Ta Ôm Thêm Chút Nữa

Thanh Linh vẫn còn chưa biết mình đã làm ra chuyện đáng sợ gì, đôi mắt lười nhác mông lung mở ra một đường nhỏ, sau đó lại nhắm lại, đầu lại vui vui. Trong không gian mông lung, nàng cảm giác có người hung hăng túm nàng lên, một tay đặt trên eo nhỏ nhắn, hung hăng bóp chặt, lực đạo như muốn bóp đứt eo của nàng. Giật mình một cái, nàng nhanh chóng thanh tỉnh lại.

Mở mắt, đã nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ nhưyêutinh. Đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy u oán, bên trong xuất hiện một loại chân tình nàng nhìn không hiểu.

Cảm nhận được xe ngựa đã dừng lại, đối mặt với mắt phượng tỉnh mịch của hắn, nàng trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ đã ý thức được có điều không ổn: "Đến..... đến rồi phải không?, ta....ta đi trước!"

Giọng nói mềm mại nhu nhu, không giống đang làm nũng, mà sức tấn công còn hơn cả làm nũng.

Người nào đó nghe xong cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, đồng thời lại tức giận. Nàng đốt hỏa trên người hắn, còn muốn vội àng chạy đi? Đừng mơ tưởng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong lòng hắn ngửa lên, cái miệng khê nhếch, ánh mắt vô tội, bộ dạng như vầy rơi vào trong mắt hắn, đây không thể nghi là mê hoặc chí mạng.

Hắn bây giờ rất muốn ăn hết khuôn mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy xa lạ, trước đây hắn đã từng bày ra vẻ mặt như vậy, chính là lúc muốn khinh bạc nàng, đúng, là khinh bạc. Nàng biết rõ giấy dựa nhất định cũng sẽ vô dụng, nên tận lực dùng giọng nói hết sức lạnh nhạt: "Tần Liễm, ta rất tội nghiệp, muốn ngủ, còn nữa, người sắp siết chặt ta đến chết rồi."

"Siết chặt chết cũng đáng tội người" Cúi đầu, hắn ngậm lấy môi nàng, hôn thật sâu. Không cho nàng cự tuyệt, mùi đàn hương đã xông vào khoang miệng, hắn điên cuồng đòi lấy. Lúc nàng sắp không chịu nổi cái hôn sâu đầy điên cuồng kia, thiếu chút nữa đã vì mất đường khí ngất đi, hắn buông tha, tay ôm chặt lấy nàng.

"Bây giờ người quả thật đã sắp siết chết ta" Nàng bất mãn kháng nghị, đôi môi sáng trong mê người.

Hắn nhìn một cổ xúc động vùi xuống đáy lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: "Cho ta ôm thêm một tí, lập tức sẽ tốt hơn" Giọng nói trầm thấp khàn khàn, lực đạo trên tay cũng thả lỏng ra chút ít.

"Ừ" Nàng ngoan ngoãn không động dậy, sợ vừa động, để người nào đó nổi lên thú tính quá trớn, người bị khi phụ chắc chắn sẽ lại là nàng, nhưng đây vẫn là cửa chính của phủ Hộ quốcTướngquân, nàng căn bản đẩy không nhúc nhích nổi người nọ.

Đè nén nổi xúc động xuống đáy lòng đã ổn, hắn buông nàng ra, tay lại nâng mặt nàng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống vị trí giữa lông mày nàng. Hôn, không hề chứa đựng tình và sự, thánh khiết mà tràn trề quý trọng.

Lòng nàng chấn động, đầu đột nhiên lóe qua ý nghĩ muốn tin tưởng hắn.

Hắn chỉnh chu lại y phục trên người nàng, nhu hòa nói: "Trở về đi"

Lất lại tinh thần, nàng sợ hết hồn, nàng sao lại có thể dễ dàng tin tưởng một người nam nhân như vậy, chẳng lẽ kiếp trước nàng bị nam nhân toàn tâm tin tưởng kia hại còn chưa đủ thảm, tổn thương còn chưa đủ nhiều?

Nàng vội vã xuống xe ngựa chạy như trốn, đầu cũng không quay lại, xông thẳng vào phủ.

Tần Liễm nhìn bóng dáng đang chạy trốn kia, đôi mắt tối tăm âm trầm.

Một đường xông vào phủ, Thanh Linh không cẩn thận đụng vào tấm lưng ai đó, mũi nàng đau điếng. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người trước mặt là cái người chưa quen thuộc mà cũng không phải xa lạ: "Phụ.....thân!"

Khẩu khí nàng có chút cứng ngắt, trong tiềm thức biết rõ Diệp Thiên Minh cũng không phải là phụ thân chân chính của nàng. Bởi vậy khi kêu lên một tiếng phụ thân này, khẩu khí tất nhiên sẽ còn nhiều gượng gạo.

"Ừ" Diệp Thiên Minh nhàn nhạt đáp lại, đối với khẩu khí cứng ngắt của nàng cũng không quá để tâm. Nữ nhi này của hắc vừa sinh ra là liền có một thiên sư coi bói tiên đoán nàng không hề tường mạng, cố ý bảo hắc đưa nàng đến khu viện tối tăm nhất trong phủ để 'bỉ ối dưỡng', nhiều năm qua hắc cũng rất ít khi đến xem nàng. Đối với nữ nhi này, trong lòng cũng có chút áy náy.

Không thể tưởng được, nhoáng một cái đã trôi qua nhiều năm, nữ nhi bị hắc 'bỉ ối dưỡng' lại trở mã đến duyên dáng yêu kiều như vậy.

"Xe ngựa của người và Tần tướng bị ám sát, có sao không?" Diệp Thiên Minh dùng khẩu khí bình thường, nghe qua không có quá nhiều ân cần. Có thể nhanh như vậy đã biết được nàng và Tần Liễm bị ám sát, tin tức của hắc cũng thật linh thông.

"Đa tạ phụ thân quan tâm, nữ nhi không sao!" Thanh Linh nói.

"Ừ, không có việc gì là tốt rồi. Không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi" Diệp Thiên Minh đi về phía trước vài bước, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó, dừng bước quay người lại.

"Mùng mười tháng sau đã là đại hôn của người và Tầntướng, Thanh Lạc viện không phải là nơi thích hợp để người ở, ngày mai người chuyển vào Thủy Liên viện đi, vì phụ phái thêm vài nha đầu đến hầu hạ người" Coi như đây là bồi thường của một người phụ thân như hắc, tiếp theo cũng là vì Tầntướng thân phận tôn quý, nếu để cho nhị nữ nhi tương lai là Thùratướng Phu nhân này còn ở một góc vắng vẻ đơn sơ nhất trong phủ như Thanh Lạc viện, kia cũng quá bất công, lúc lấy chồng bị người khác nhìn thấy sẽ dễ rơi vào gièm pha.

"Lão gia, đem Thủy Liên viện đưa cho Thanh Linh có vẻ không ổn lắm đâu" Lâm thị từ chỗ hành lang đi tới, trên người còn chưa thay ra bộ y phục hoa lệ lộng lẫy tham gia dạ tiệc, cả người phục trang đẹp đẽ, quý giá kinh người.

Thủy Liên viện là nơi nằm ở sau viện Diệp Thiên Minh, là khu viện tốt nhất trong phủ. Lúc trước Thanh Ngọc luôn cầu xin lão gia đã lâu, lão gia cũng không cam lòng ban cái viện ấy cho Thanh Ngọc. Hiện thời, nha đầu Diệp Thanh Linh kia, cái gì cũng chưa nói, lão gia đã định đem viện này ban cho nàng ta, điều này làm cho lòng Lâm thị có chút vội.

"Lão gia, nha đầu Diệp Thanh Linh kia có mệnh không rõ, đầu tiên là khắc tử Đông Lăng Công chúa tử tử. Tiếp theo lại khắc Đàm Nhi. Hại Đàm nhi phải nằm trên giường bệnh nhiều năm. Hiện tại lại khắc lên người Thanh Ngọc, làm hại Thanh Ngọc hôm nay hiển vụ lại xảy ra chuyện lớn ngoài ý muốn, ném hết mặt mũi. Lão gia, mạng Thanh Linh này phải được 'bỉ ối dưỡng', vạn lần không được chuyển vào Thủy Liên viện a. Theo ta thấy, đưa Thanh Linh đến Vạn Phúc Am tu một thời gian, để cho Vạn Phúc

Am phù hộ, giúp sát khí trên thân vơi bớt đi, đợi đến lúc cách đại hôn hai ba ngày lại đón trở về."

Diệp Thiên Minh nghe Lâm thị nói một hơi, lông mày vắn chặt lại, tựa như đang suy nghĩ lại lời đề nghị của Lâm thị.

Thanh Linh cười nhẹ, trong đôi mắt to trong veo như nước xẹt qua tia lạnh: "Theo như lời mẫu thân, trên người nữ nhi có loại sát khí có thể khắc chết người đúng không?"

Lâm thị không hiểu Thanh Linh hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn cẩn thận hồi đáp: "Không, là do mẫu thân phỏng đoán, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, sát khí trên người của người xác thật là có khắc người."

"Còn có thể khắc chết người?" Thanh Linh từng chữ từng chữ rõ ràng hỏi: "Nếu như có thể khắc chết người, mẫu thân cho rằng nữ nhi sẽ khắc ai?"

"Này....." Lâm thị không biết nên trả lời như thế nào.

"Là khắc chết phụ thân? Hay là mẫu thân?" Khẩu khí Thanh Linh khiến người sợ hãi.

Lâm thị nếu trả lời theo nàng, kia không thể nghi ngờ chính là không nguyên rửa Diệp Thiên Minh chết, thì chính là nguyên rửa mình chết, hừ, thiếu chút nữa, hừ: "Thanh Linh. Người sao có thể nói như vậy? Người đây là muốn khắc chết phụ thân và mẫu thân sao?" Lâm thị cắn ngược lại một cái nói.

"Vậy không phải do mẫu thân nói trên người nữ nhi có sát khí có thể khắc chết người sao?" Thanh Linh vẻ mặt vô tội nói.

"Đó cũng không phải là mẫu thân nói theo lời người ta, mà đó là sự thật" Lâm thị cãi lại.

"Phụ thân, người cũng cho rằng như vậy sao?" Thanh Linh điềm đàm đáng yêu hỏi, trong mắt vọt lên một tầng sương mù, không cho Diệp Thiên Minh kịp trả lời, nàng lại nói: "Người thật cho rằng nữ nhi biết khắc chết người sao? Nếu như vậy, không bằng để nữ nhi chết trước, sống chỉ để khắc chết mọi người, tăng thêm tội nghiệt"

Nói xong, nàng cương quyết bay thẳng về phía cây cột ở cửa lớn kia.

Vì danh tiếng của phủ Hộ quốc Tướng quân, nàng kết luận Diệp Thiên Minh sẽ không để nàng đâm chết ở cửa phủ. Nếu không trong phủ truyền ra lời gièm pha bức chết nữ nhi, danh tiếng Diệp Thiên Minh sẽ bị tổn hao nhiều.

Quả nhiên, lúc nàng sắp đụng vào cây cột, Diệp Thiên Minh kịp thời ngăn cản nàng lại: "Thanh Linh, đừng xúc động, vì phụ cũng không cho là như thế." Diệp Thiên Minh lo lắng nàng lại làm ra chuyện thương hại bản thân, gấp rút an ủi.

Lâm thị hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Thanh Linh sẽ tìm tới cái chết, ngẫm bức bối, nha đầu kia sao có thể vì vài ba câu của nàng mà tìm chết? Tám phần là diễn kịch trước mặt lão gia mà thôi, hết lần này tới lần khác lão gia vẫn tin là thật.

"Lão gia, Thanh Linh nàng...." Lâm thị vừa định mở miệng, Diệp Thiên Minh dùng ánh mắt rét lạnh nhìn nàng, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng lập tức hóa thành lo lắng, bộ dáng từ mẫu nói: "Thanh Linh không sao chứ?"

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 48: Diễn Đến Chân Thật

Thanh Linh cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, tận lực dùng giọng điệu đau thương mà tuyệt vọng, lã chã chực khóc nói: “Phụ thân, mẫu thân nói nữ nhi có mạng không rõ ràng, biết khắc chết người, chi bằng phụ thân hãy ban cho nữ nhi cái chết.”

Lâm thị vừa nghe, nóng nảy: “Thanh Linh, mẫu thân chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, người đừng nên để trong lòng”

“Nhưng mẫu thân thuận miệng nói một chút như vậy khiến nữ nhi đau lòng.” Thanh Linh nức nở.

Lâm thị vội vàng cãi lại: “Nhưng người không hiểu số mệnh của người cũng không phải là mẫu thân bịa ra, đó là do thầy bói.....”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Diệp Thiên Minh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị, tiếp tục nói: “Buổi sáng ngày mai nàng kêu người đến dọn dẹp Thủy Liên Viện thật tốt, thu thập xong thì để cho Thanh Linh vào đó.”

“Lão gia, sao có thể vậy!” Lâm thị thét chói tai, hai tay trong hai ống tay áo rộng thùng thình không cam lòng nắm chặt thành quyền.

Thanh Linh vui vẻ ra mặt: “Cảm ơn phụ thân, Thủy Liên Viện cách nơi ở của phụ thân không xa, những năm gần đây nữ nhi ngay cả mặt của phụ thân cũng rất ít khi được gặp, lại càng không thể ở bên cạnh bồi phụ thân. Bây giờ nữ nhi sắp lập gia đình, trước khi nữ nhi xuất giá lai6 được

chuyển vào Thủy Liên Viện, như vậy nữ nhi có thể bồi phụ thân thật tốt rồi.”

Chính tai nghe được nữ nhi của mình nói mấy năm nay ít khi được gặp mặt, khiến cho lòng Diệp Thiên Minh không khỏi bắt đầu cảm thấy áy náy nhiều hơn.

Lâm thị không cam lòng nhìn Diệp Thiên Minh lại dễ dàng cho Thanh Linh ở trong viện tốt như vậy, hơn nữa còn để nàng phải tìm người đi an bài, suy nghĩ một chút thôi mà trong lòng đã khó chịu. Nàng lại đổi giọng điệu, tiếp tục khuyên nhủ: “Kính xin lão gia nghĩ lại a, Thanh Linh muốn chuyển vào Thủy Liên Viện cũng không phải là không được, chỉ là nàng phải xóa đi sát khí ở trên người, đến Vạn Phúc Am thanh tu ít ngày rồi trở về, lão gia người xem như vậy được không?” Nàng không tin lão gia cam lòng nuôi dưỡng nha đầu kia bỏ ồi kia nhiều năm như vậy, sẽ không kiên cường xóa đi sát khí trên người nha đầu kia.

Đến Vạn Phúc Am thanh tu? Lâm thị thật chỉ đơn giản muốn đưa nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu? Chỉ sợ không phải như thế, đêm nay Diệp Thanh Ngọc bởi vì mặc vũ y làm từ vải Thiên Ngân Cẩm nhảy múa trong yến hội bị xấu mặt. Theo hiểu biết của Thanh Linh đối với Lâm thị, thù này, Lâm thị nhất định sẽ tính đến trên đầu nàng.

Không nói thanh tu ở Vạn Phúc Am có nhiều cực khổ, mà khu vực gần Vạn Phúc Am cũng rất yên tĩnh, không có nhà nào ở đó, khó đảm bảo Lâm thị sẽ không động tay động chân làm gì đó với nàng.

Cho nên, nàng nhất định sẽ không đến Vạn Phúc Am. Nhìn ra được, Diệp Thiên Minh người phụ thân này mặc dù không yêu thương nàng, nhưng theo ánh mắt của hắn nhìn nàng vẫn có mang theo vài phần áy náy, nhưng chỉ bằng vài phần áy náy này, nàng có thể dựa vào nó mà diễn đến chân thật, khiến cho Diệp Thiên Minh trực tiếp cắt đứt ý niệm muốn để nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu của Lâm thị.

“Nữ nhi nghe rõ, thì ra mẩu thân còn lo lắng trên người nữ nhi có sát khí sẽ hại chết người, vậy không bằng.....” Bộ dạng của Thanh Linh muốn nói rồi lại thôi, đứng dậy làm bộ định chạy lại cây cột đập đầu vào.

Diệp Thiên Minh lần nữa ngăn cản nàng lại, cũng không thềm nhìn tới Lâm thị, hăn đã mất kiên nhẫn trách mắng: “Nàng không thể bớt nói lại một chút sao?”

Lâm thị tức giận đến ngón tay đều phát run, hung dữ trừng mắt Thanh Linh.

“Phụ thân, bởi vì có cái gọi là sống chết có số, nữ nhi tin tưởng cái chết của mẩu thân (Mẹ ruột của chị ấy) không phải tất cả đều do sát khí trên người nữ nhi làm hại. Mà Nhị ca bị bệnh nặng cũng có lẽ là do trùng hợp, còn về phần mẩu thân (Lâm thị) nói sát khí trên người nữ nhi khắc đến tới Đại tỷ, hại Đại tỷ bị xấu mặt ở trên yến tiệc, này cũng quá mức hoang đường.” Diệp Thanh Ngọc làm ra trò hề để người ta chê cười, đó cũng là do mẹ con các người tự làm tự chịu, đừng hòng hắt nước bẩn lên đầu nàng.

“Không phải là sát khí làm hại, vậy chẳng lẽ thật sự là do Thanh Linh động tay động chân lên vũ y của Thanh Ngọc sao?” Lâm thị vẻ mặt kinh ngạc, tiếp theo lại làm ra bộ dáng như đau lòng nói: “Aiz, người, đứa nhỏ này, tâm tư sao lại độc ác như thế.....”

“Đợi chút, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy, cái gì gọi là ta động tay động chân lên vũ y của Đại tỷ? Vũ y mà Đại tỷ mặc để nhảy múa trên Khánh Công yến vốn không phải là cái vũ y gì, mà đó là bộ y phục lần trước chưa được nữ nhi cho phép thì mẩu thân đã phái người đến Thanh Lạc viện cướp đi rồi.”

“Cướp y phục? Chuyện này là thật?” Sắc mặt Diệp Thiên Minh âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm thị.

“Đương nhiên là không phải rồi, lúc ấy.....” Lâm thị vội vàng phủ nhận.

“Mẫu thân, lúc đó có không ít hạ nhân nghe được ngài phái người đến Thanh Lạc viện lấy đi y phục đó.” Thanh Linh oán trách nói.

Diệp Thiên Minh nhìn Lâm thị lộ rõ ra thần sắc thất vọng: “Hừ, cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, vậy mà nàng lại càng ngày càng sống thụt lùi.”

Nhìn thần sắc thất vọng trên mặt Diệp Thiên Minh, sắc mặt Lâm thị đại biến: “Lão gia, không phải như vậy, bộ y phục kia là do ta dùng tận năm bộ y phục mới để đổi với Thanh Linh, Thanh Linh lúc đó cũng đồng ý rồi.”

“Người là mẫu thân, người nói muốn đổi, nữ nhi liền không dám cãi lại.” Thanh Linh thấp giọng nói, nhưng vẫn rơi vào trong tai của Diệp Thiên Minh và Lâm thị.

Trong lời nói ngầm biểu lộ rằng nàng là bị Lâm thị bức bách lắm mới đồng ý đổi lấy năm bộ y phục kia.

“Lão gia.....” Lâm thị nóng lòng muốn giải thích, nhưng Diệp Thiên Minh lại không cho nàng ta cơ hội để giải thích.

“Hừ, đường đường là Phu nhân của Hộ quốc Tướng quân, lại đi đoạt y phục, cường thế áp bức người khác đổi y phục, cuối cùng còn hại Thanh Ngọc xấu mặt ở yến tiệc, khiến cho lão phu mất hết mặt mũi. Ta thấy người cũng không cần phải nói thêm gì nữa, ngày mai người cũng không cần kêu người đi dọn dẹp Thủy Liên viện nữa, mà nên thu thập đồ đạc của người rồi nhanh chóng đến Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian đi!” Diệp Thiên Minh tức giận không kìm được.

Mặt Lâm thị lúc đỏ lúc trắng: “Lão gia, không phải như thế, người nghe ta giải thích.....”

“Người đâu, đưa Nhị tiểu thư trở về phòng.” Diệp Thiên Minh giận dữ, không quan tâm tới Lâm thị, sau khi gọi người đưa Thanh Linh về xong cũng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh đi xa, trong lòng lạnh lẽo. Nàng vừa cập kê đã gả cho hắn, lúc đó nàng là chính thất, về sau Đông Lăng Công chúa nhìn trúng hắn, muốn gả cho hắn nhưng vì không muốn để cho Đông Lăng Công chúa bị ủy khuất, lại dám để cho nàng đường đường là chính thất xuống thành thiếp thất, khiến nàng vô cùng ủy khuất. Thật vất vả Đông Lăng Công chúa mới chết đi, sau khi nàng được hắn khôi phục vị trí chính thất Phu nhân thì hắn lại đi chinh chiến ở ngoài hàng năm. Nhiều năm qua, chỉ có một mình nàng xử lý mọi chuyện trong ngoài của phủ Tướng quân, nàng dễ dàng lắm sao.

Hiện tại nhà đầu kia nói bất quá cũng chỉ mới có mấy câu, hắn đã không nể mặt mũi mà khiến trách nàng, còn phân phó nàng đến Vạn Phúc Am thanh tu, tình phu thê cũng chỉ đạm bạc như thế, thật khiến nàng cảm thấy lòng càng lạnh giá.

Vừa mới chuyển vào Thủy Liên viện, tâm tình của Thanh Linh vô cùng tốt quan sát mọi thứ ở bên trong bên ngoài nơi này.

“Diệp Thanh Linh, trước kia là ta xem thường ngươi, ngươi hại Thanh Ngọc còn chưa đủ, bây giờ còn làm ly gián tình cảm giữa mẫu thân và phụ thân, hại mẫu thân bị ép buộc đi Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian. Ngươi đúng là đồ sao chổi chuyển thế, hại hết người này đến người khác.” Diệp Tự đột nhiên xuất hiện sau lưng Thanh Linh, vừa mở miệng đã mắng Thanh Linh máu chó đầy đầu.¹⁶

Thanh Linh xoay người, đưa mắt nhìn nam tử đang mắng nàng, dáng vẻ của nam tử rất dễ nhìn, mày rậm mắt sáng như sao, mặt như ngọc, khí chất phi phàm. Nhưng vẻ giận dữ của hắn, lại làm bớt đi mấy phần tuấn dật.

“Đại ca, chuyện này có phải có hiểu lầm gì hay không?” Lại có thêm một giọng nói khác truyền đến, người đến là Diệp Đàm mặc y phục màu xanh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 49: Coi Chừng Gặp Báo Ứng

Dưới cây ngô đồng, nam tử một thân thanh sam theo gió mà đến. Thân hình hảnh gầy gò, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy vẫn như cũ vô cùng tuấn mỹ.

Diệp Tự nhìn thấy người tới, nhíu mắt lại, lộ ra sự khinh thường.

“Hừ, Diệp Thanh Linh, người đừng vội vui mừng, coi chừng gặp báo ứng!” Tay của Diệp Tự chỉ vào Thanh Linh bức tức nói, vẩy vẩy ống tay áo, sải bước rời đi.

Diệp Đàm nhìn Diệp Tự rời đi, không rõ chuyện gì: “Linh Nhi, Đại ca sao vậy?”

“Nhị ca, sao người lại tới đây??” Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Diệp Đàm, nàng lại có chút đau lòng.

“Người chuyển đến Thủy Liên Viện, ta đến để xem người một chút!” Diệp Đàm nói: “Đúng rồi, tại sao vừa rồi Đại ca lại mắng người như vậy??”

“Không có gì, chỉ là đã xảy ra chút ít hiểu lầm mà thôi, lát nữa ta sẽ đi giải thích rõ ràng với Đại ca, Nhị ca không cần lo lắng.” Sở dĩ nàng nói như vậy, chỉ là không muốn Nhị ca vì chuyện của nàng mà lo lắng, yên tâm chăm sóc thân thể là tốt rồi.

Diệp Tự, còn lâu nàng mới đi tìm hắc đế giải thích, đối với mẹ con Lâm thị, nàng làm như vậy cũng không có gì gọi là nên áy náy. Về phần Diệp Tự hắc thật sự hiểu lầm cũng tốt, giả bộ hiểu lầm cũng được, nàng đều không quan tâm.

Diệp Đàm cương chiều sờ sờ đầu nàng: “Có một số việc chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi, không cần nói nhiều gì hết, bởi vì đối với nhiều người có nói nhiều lời hơn nữa cũng là vô ích.” Hắc giống như đã nhìn thấu được cái gì, có vẻ vô tình hay cố ý nói.¹⁹

Lòng Thanh Linh vừa động, trong số người thân bên trong phủ người thật lòng yêu thương nàng cũng chỉ có một mình Nhị ca, có thể hiểu được nàng cũng chỉ có thể có một mình Nhị ca.

Ban đêm, hoa quỳnh trong Thủy Liên Viện đua nhau nở, đẹp không sao tả xiết.

Thanh Linh đẩy cửa sổ ra, hít mùi hoa nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ, cảm giác cả người đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Một đạo mị ảnh bay vào Thủy Liên viện, xuất hiện ở trước cửa sổ Thanh Linh.

“Tiểu thư, Linh Y Cốc chủ gửi thư cho ngài.” Người đến là Vô Ảnh, một đoạn thời gian trước nàng được Thanh Linh phái đi Linh Y Cốc đưa thư cho Bạch Khách Du.

Thanh Linh vừa nhận thư nhanh chóng nhìn qua một lần: “Sư phụ nói biết được tin tức ta còn sống hắc rất vui mừng, hắc còn nói hắc sẽ không ra khỏi cốc, muốn hắc chữa trị cho Diệp Đàm thì phải tự đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc”

Muốn đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc thật cũng là chuyện khó khăn đối với Thanh Linh, Linh Y Cốc xa xôi, thân thể của Diệp Đàm lại mang

bệnh vô cùng suy yếu nên không thể đi đường xa. Nhưng tính tình sư phụ vốn nói một là một mà hai là hai, hẳn nói sẽ không ra khỏi cốc vậy thì nhất định sẽ không ra.

Chuyện nàng đưa Diệp Đàm đi Thanh Y Cốc, nàng còn cần phải thương lượng lại với Diệp Đàm và phụ thân một chút.

Bên trong Mặc Trúc viện, kỳ hoa dị thảo trải rộng, bốn phía yên tĩnh.

Thanh Linh đi vào Mặc Trúc viện, liền nhìn thấy bên cạnh một đám hoa cỏ rực rỡ có một cái ghế nằm, Diệp Đàm đang nằm ở trên đó phơi nắng.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu lên người hắn, tựa như tỏa ra một vòng hào quang, tuấn mỹ thần thánh khiến cho người khác nhìn vào đều phải hóa thành đui mù.

“Linh Nhi đến rồi!” Trong mắt Diệp Đàm hiện lên tia vui mừng, chậm rãi từ trên ghế nằm đứng dậy.

Thanh Linh đi đến bên cạnh Diệp Đàm, lập tức có người lấy đến một cái ghế cho nàng ngồi xuống, sau khi ngồi xuống nàng liền hỏi Diệp Đàm: “Hôm nay Nhị ca cảm thấy thân thể thế nào?”

“Vẫn như cũ, không tốt cũng không xấu.”

“Nhị ca có biết trong thân thể ngươi có cổ trùng hay không?” Sau khi Thanh Linh để cho Diệp Đàm kê hạ nhân xung quanh lui xuống rồi hỏi.

Diệp Đàm lắc đầu, thần sắc nhàn nhạt, đối với chuyện trong cơ thể có cổ trùng hay không dường như không hề quan tâm chút nào.

“Nhị ca bệnh nặng, lại không có người đại phu nào tra ra được nguyên nhân, đều là bởi vì trong cơ thể Nhị ca có cổ trùng, nếu nói Nhị ca bị bệnh

nặng như vậy thật ra là do cổ trùng trong cơ thể phát tác mà thôi. Về phần loại cổ trùng đang tồn tại trong cơ thể Nhị ca là loại gì, ta cũng không biết. Cốc chủ Bạch Khách Du của Linh Y Cốc có lẽ sẽ có cách loại bỏ được cổ trùng trong thân thể của người, giúp thân thể người tốt hơn. Nhưng Cốc chủ Linh Y Cốc không dễ dàng ra khỏi cốc, hôm nay ta đến là muốn hỏi Nhị ca, người có bằng lòng đến Linh Y Cốc chữa bệnh hay không?”

Đôi mắt trong suốt linh hoạt kì ảo của hắc nháy mắt nhìn chăm chăm nàng, như có điều đang suy nghĩ, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Người làm sao biết được trong người ta có cổ trùng?”

“Này...., ta không thể nói cho người biết.” Nàng không thể nói là mình biết y thuật, là do bản thân nàng tự chẩn đoán được a. Một nữ nhi bị phụ thân coi thường mà nuôi dưỡng, rất ít đi ra ngoài, bảo biết dùng y thuật thì ai sẽ tin: “Nhưng xin Nhị ca hãy tin ta, ta chắc chắn sẽ không hại Nhị ca.”

“Nhưng nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, với lại ở đó kỳ môn thuật trận trải dài xung quanh, dù tìm được cũng không thể dễ dàng đi vào.” Diệp Đàm nói.

“Chuyện này Nhị ca không cần phải lo lắng, ta chỉ muốn biết là Nhị ca có đồng ý đi hay không thôi.”

“Nếu như Cốc chủ Linh Y Cốc có thể trị được cổ trùng trong cơ thể ta, vậy ta đồng ý đi thử một lần.” Hắc không do dự đồng ý.

Hắc không hoài nghi mà đáp ứng nhanh như vậy, Thanh Linh không khỏi sững sờ một tí, chần chờ nói: “Chẳng lẽ Nhị ca không nghi ngờ ta sao?”

“Hoài nghi người cái gì?” Hắc hỏi ngược lại.

“Không nghi ngờ tại sao ta lại biết trong cơ thể người có cổ trùng hay sao? Tại sao người lại tin tưởng ta như vậy?”

“Vậy bây giờ Linh Nhi là muốn nói cho ta biết vì sao người lại biết sao?”

Nàng lắc đầu, chính nàng cũng không biết mình nên giải thích thế nào.

“Sao lại không được, người không muốn nói, ta sẽ không ép người. Người là muội muội ta, ta tin người, tin người sẽ không hại ta.”

Hắn luôn thấu hiểu lòng người như vậy, cho dù nghi ngờ nàng, nhưng nàng không nói, hắn sẽ không ép nàng, có thể làm muội muội của hắn, cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

“Cảm ơn!” Cảm ơn hắn đã tin tưởng nàng như thế.

Đường xá từ Hạ Thành đến Linh Y Cốc vô cùng xa xôi, Thanh Linh lo lắng thân thể của Diệp Đàm không chịu nổi, nên đã viết cho hắn một đơn thuốc bồi dưỡng thân thể trước, đợi đến khi thân thể hắn tốt hơn thì sẽ lên đường đi Linh Y Cốc.

Tạm thời nàng không muốn những người khác trong phủ biết chuyện nàng biết y thuật, vì vậy khi lúc viết xuống đơn thuốc, nàng thỉnh cầu Diệp Đàm không cần để cho người khác biết đơn thuốc này là do nàng viết.

“Chuyện đi Linh Y Cốc, ta còn cần nói trước một tiếng với phụ thân.” Sau khi Diệp Đàm nhận lấy phương thuốc lại nói.

“Đúng rồi.” Nàng còn đang lo không biết nên mở miệng nói với Diệp Thiên Minh thế nào, bây giờ hắn có thể chính miệng nói ra chuyện đi Linh Y Cốc với Diệp Thiên Minh, điều này không còn gì tốt hơn.

Thời tiết đẹp đẽ, mây trắng trên không trung liên tục thay đổi muôn hình vạn trạng, đẹp không sao tả xiết.

Tâm tình Thanh Linh rất tốt đi ra ngoài dạo với Hương Thảo, trong lúc lơ đãng, nàng giống như nhìn thấy phía trước cách đó không xa có bóng dáng bạch y quen thuộc. Nhìn kỹ thì phát hiện, bóng dáng quen thuộc kia quả nhiên là Tần Liễm.

Tần Liễm đùa bỡn một thanh sáo bạch ngọc tinh xảo trong tay, bạch y nhẹ nhàng lay động đi tới một nơi gọi là Túy Lâu.

Túy Lâu nổi tiếng là nơi phong nguyệt (Nơi mua vui) nhất trong Hạ Thành, cũng là nơi biểu diễn nổi danh nhất Nam Hạ Thành. Bên trong không những có mỹ nam tử dung nhan khuynh thế, mà còn có những cô nương xinh đẹp như hoa.

Thanh Linh nhìn thấy bóng người kia đi vào Túy Lâu, ánh mắt chợt lóe qua một tia sáng khác thường. Xoay người mang theo Hương Thảo đi vào một cửa hàng may y phục.

Sau một lúc lâu, từ bên trong cửa hàng may y phục xuất hiện một vị công tử tuấn mỹ tay cầm quạt xếp. Hắn mặc một thân áo xanh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, bước chân chuyển động tao nhã, toàn thân lộ ra một cỗ linh khí dồi dào.

Theo sau hắn là một gã sai vặt có khuôn mặt thanh tú, sau khi trở ra khỏi cửa hàng may, hắn và gã sai vặt liền đến trước cửa lớn Túy Lâu nơi có lượng khách đến nhiều như mây.

Gã sai vặt sau khi nhìn thấy bước chân của chủ tử dừng lại là trước cửa Túy Lâu, kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn vội tiến lên giật nhẹ ống tay áo chủ tử nhà mình: “Tiểu thư....”

“Hả?” Nam tử áo xanh ngoái đầu nhìn lại, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn gã sai vặt một cái.

“Ách, công tử, người thật sẽ không muốn đi vào Túy Lâu sao?”

Nam tử mặc áo xanh chính là Thanh Linh, còn gã sai vặt đi theo phía sau chính là Hương Thảo.

“Đúng rồi, bản công tử muốn đi vào đó để tìm cho Hương Thảo một phu quân tốt.” Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là vì nhìn thấy người nào đó đi vào nơi có tiếng là trắng hoa nhất Hạ Thành, trong lòng âm thầm ăn dấm đồng thời cũng có chút tò mò, muốn đi vào bên trong thăm dò một chút.¹

Hương Thảo nghe vậy, lập tức khóc lóc thảm thiết: “Công tử, không cần a, Hương Thảo muốn cả đời đều được ở bên cạnh công tử mà thôi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 50: Xem Náo Nhiệt

Thanh Linh cầm quạt xếp gỗ lên đầu Hương Thảo một cái: “Được rồi, giỡn với người một chút, người còn tưởng là thật à.”

Hương Thảo xoa xoa đầu chỗ nàng bị đánh, bẹp miệng nói: “Tiểu thư giỡn không buồn cười một chút nào.”

Thanh Linh bước nhanh vào Túy Lô, Hương Thảo vội vàng đuổi theo: “Công tử, sao người có thể đi vào, nếu như bị lão gia biết thì phải làm....”

Nàng còn chưa nói dứt lời, Thanh Linh đã sớm đi vào bên trong, nàng chỉ đành nhắm mắt nhắm mũi đi theo vào.

Hôm nay khắp nơi ở lầu trên lầu dưới của Túy Lô đều treo đầy lụa đỏ, bầu không khí vô cùng vui mừng.

Sau khi Thanh Linh đi vào mới biết hôm nay Đại công tử Phong Lộng trong Túy Lô trước giờ vẫn bán nghệ chứ không bán thân lại quyết định bán thân, ai có thể khiến Phong Lộng cam tâm tình nguyện đi theo thì có thể đạt được hân.

Phong Lộng tài mạo song toàn, là nam tử đẹp nhất trong Túy Lô.

Hôm nay nghe nói Phong Lộng muốn bán thân nên mọi người đều ríu rít đi tới Túy Lô, hy vọng có thể ôm mỹ nhân về, ách, ôm mỹ nam về.

Giữa hành lang lầu một có một vũ đài hình tròn lớn cao ngang người, bốn phía vũ đài có lụa mỏng bao phủ, còn có hoa tươi nở rộ được đặt xung quanh vũ đài.

Xuyên qua lụa mỏng loáng thoáng nhìn thấy một bóng người mặc hồng y đang ngồi bên trong vũ đài, gió thổi nhẹ, lụa mỏng bay lên, khiến cho bóng người bên trong lúc ẩn lúc hiện, mờ mờ ảo ảo, tựa như ảo mộng.

Phong Lộng còn chưa xuất hiện, các nơi trong hành lang lầu một đã đứng đầy khách.

Sau khi Thanh Linh đi vào nhìn xung quanh một hồi cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tần Liễm, thì nghĩ ngại một chút nếu như nàng đã đến đây rồi, vậy trước tiên cứ đi xem náo nhiệt cũng không tệ. Vì vậy nàng chỉ số tiền lớn mua một chỗ ngồi có góc nhìn tốt ở trên lầu một của Túy Lâu, Hương Thảo nhìn những người mặc những trang phục muôn hình muôn vẻ xung quanh, không biết làm gì đứng sau lưng Thanh Linh.

Nam Hạ cũng không bài xích đồng tính, vì vậy hôm nay trong những người xuất hiện ở đây không chỉ có nữ tử xấu hổ che mặt mà còn có các công tử con nhà quyền quý ăn mặc đẹp.

“Sao Phong Lộng công tử vẫn còn chưa xuất hiện?” Một đại hán béo ụt ịt hô to lên.+

“Đúng vậy, ông đây cũng không chờ nổi rồi.”

“Phong Lộng công tử, lão nương nhớ người muốn chết.”

“...”

Những khách nhân chờ đợi sắp mất kiên nhẫn, đã bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

Thanh Linh không gấp gáp không nóng nảy, mở quạt xếp ra, vô cùng thông thả ngoe nguẩy, bộ dáng nhàn hạ.

“Công tử, chúng ta tới đây làm gì vậy?” Hương Thảo khó hiểu sao Thanh Linh lại tới nơi trăng hoa này làm gì chứ, nếu như bị người nào nhận ra, thanh danh có thể mất sạch.

“Đến xem náo nhiệt a.” Thanh Linh ung dung nói.

“Hương Thảo cảm thấy ở đây chẳng có náo nhiệt gì để xem cả, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.” Hương Thảo tiến đến bên tai nàng nói, xung quanh có đủ hạng người, vừa có mùi son phấn nồng đậm xông mũi, lại có mùi mồ hôi khó ngửi ập tới, mũi của Hương Thảo sắp không chịu nổi nữa.

“Trước từng nghe nói Phong Lộ công tử có thể dùng một tay đàn tì bà có một không hai trong thiên hạ, hôm nay ta cũng muốn nhìn kiến thức một chút.” Hôm nay Phong Lộ công tử biểu diễn đàn tì bà, đây là món mà hẳn rất ít khi biểu diễn, cho dù hẳn có biểu diễn, cũng chưa bao giờ biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy.³

Hôm nay Phong Lộ công tử chịu biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, rất hiếm có, Thanh Linh biết nên dĩ nhiên cũng không muốn bỏ qua.

“Công tử, lầu trên có vị công tử muốn đưa cho ngài một bình trà.” Nam tử bưng bình trà tới nói, giọng nói hẳn trong trẻo mềm mại như muốn vắt ra nước, một cái nhăn mày hay cười nhẹ đều phong tình vạn chủng.

Túy Lâu quả nhiên không hổ danh có tên là nơi biểu diễn nổi danh nhất Nam Hạ, ngay cả người bưng trà cũng là một nam tử tuyệt mỹ.

Trên lầu hai có nhĩ gian chuyên dùng để xem biểu diễn dưới lầu một, giữa các nhĩ gian dùng bình phong để ngăn cách, cửa nhĩ gian đối diện với

lầu dưới, rèm cửa có lụa mỏng rất dày.

Thanh Linh đưa mắt nhìn lên lầu hai, đúng lúc nhìn thấy Tần Liễm bạch y trắng như tuyết ngồi bên trong một nhĩ gian, yên tĩnh như hoa sen, mỉm cười dịu dàng.

Lụa mỏng của nhĩ gian bị hấn vén lên, nhìn thấy Thanh Linh nhìn lên, trong mắt hấn vô cùng vui vẻ.

Khó trách khi nàng vừa đi vào đã không thấy bóng dáng của hấn, thì ra hấn đã ở nhĩ gian trên lầu hai.

“Thay ta cảm ơn vị công tử lầu trên kia.” Thanh Linh nói với người bưng trà đến.

“Được.” Người nọ lên tiếng trả lời, sau khi đặt trà và ly lên bàn nhỏ bên cạnh Thanh Linh thì rời đi.

Nàng lưu loát rót ra một chén trà, hương trà mát lạnh nồng đậm. Lúc trước nàng ngồi xe ngựa với Tần Liễm hấn có pha trà cho nàng uống, vì vậy khi trà này vừa vào miệng, nàng liền biết đây là trà là do hấn tự tay pha.¹

“Công tử, cô gia tương lai đang ở lầu hai, chúng ta có cần lên đó hay không?” Hương Thảo mừng rỡ hỏi.

Thanh Linh liếc nàng một cái, quả quyết nói: “Không đi!” Kinh nghiệm nhiều lần nói cho nàng biết, ở gần người kia quá, người kia nhất định sẽ tìm cơ hội ăn đậu hủ của nàng.

Lúc lụa mỏng trên vũ đài được hạ xuống lập tức những khách mời ở đây sớm đã sớm chờ đến sốt ruột.

Lụa mỏng được hạ xuống, bên trong sảnh bỗng dừng an tĩnh lại, mỹ nam mặc hồng y ngồi giữa đài đang ôm đàn tỳ bà trong lòng liền xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Mọi người nhìn qua nam tử mặc hồng y xinh đẹp tuyệt luân kia, trên mặt đều tràn đầy rung động, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu cũng phản ứng không kịp.

Thanh Linh đã từng gặp qua dung mạo giống như trích tiên lại giống như yêu tinh của Tần Liễm, bây giờ có nhìn thấy những mỹ nam tử khác thì nàng cũng sẽ không quá giật mình.

Mái tóc dài đen như mực của Phong Lộng chỉ dùng một sợi dây tơ màu hồng buộc lên, da trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, mi tâm có một đóa hoa đào màu hồng xinh đẹp. Hai mắt rũ xuống, đóa hoa đào kia lại như ẩn như hiện, làm tăng thêm vài phần lãng lơ mê người.

“Cảm tạ chư vị đã đến tham gia, hôm nay Phong Lộng hy vọng có thể tìm được một vị hữu duyên, sau đó mang Phong Lộng đi. Trước đó, Phong Lộng sẽ vì mọi người mà biểu diễn một bài.”

Tiếng đàn cất lên, Phong Lộng dùng một tay nhanh chóng gảy đàn tỳ bà ở trong ngực, dưới chân lại theo tiết tấu của đàn tỳ bà mà bay múa.

Phong Lộng không chỉ có tài nghệ đàn tỳ bà tuyệt diệu, mà ngay cả kỹ thuật múa cũng là nhất đẳng. Điệu nhảy của hắn không chỉ có vẻ mềm mại xinh đẹp của nữ tử, mà còn có dáng vẻ mạnh mẽ của nam tử trợn lẩn. Một nhu một cương kết hợp với nhau, khiến cho điệu nhảy thể thiện ra vô cùng đẹp dễ và tinh tế.

Tiếng tỳ bà nhanh hơn, Phong Lộng nhanh chóng đạp chân xoay tròn, vạt áo đỏ thắm nở rộ như đóa hoa. Hắn nhanh chóng xoay tròn tại chỗ, tiếng tỳ bà nhanh hơn, tiếng hét chói tai cũng vang lẩn vào tiếng đàn, thanh thúy như tiếng hạt châu rơi vào khay ngọc.

Khi tiếng tỳ bà đang nhanh đến mức tận cùng, Thanh Linh lại nghe ra ưu thương cùng tuyệt vọng ẩn trong tiếng tỳ bà. Theo tiếng tỳ bà càng lúc càng nhanh hơn, cái loại ưu thương và tuyệt vọng đó tan đi trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

Xem ra vị Phong Lộng công tử này có chuyện gì đó khó nói ở trong lòng.

Sau khi hần xoay tròn mười vòng, đặt tỳ bà ra sau lưng và đàn tiếp, thắt lưng còn mềm mại hơn nữ tử đột nhiên cong về phía sau.

Tiếng tỳ bà ngừng lại, Phong Lộng ngừng lại điệu nhảy, yên lặng đứng ở giữa vũ đài.

Khắp nơi đều yên tĩnh, dư âm của tiếng tỳ bà còn chưa tan đi hết, mọi người vẫn còn si mê đắm chìm vào điệu nhảy múa tuyệt luân và tiếng tỳ bà dễ nghe kia.

Thật lâu sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, rất nhanh trong sảnh liền bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 51: Người Không Tưởng Tượng Đến Xuất Hiện

“Phong Lộng công tử, lão nương ra một ngàn lượng, người đi theo ta đi, ta nhất định sẽ đối tốt với người.”

Men theo thanh âm truyền tới, Thanh Linh giương mắt nhìn lên thì nhìn thấy một phụ nhân trang điểm vô cùng bắt mắt. Trên mặt phụ nhân kia không biết đã bôi hết bao nhiêu lớp phấn, nàng ta vừa mở miệng nói chuyện, phấn đó liền lả tả rơi xuống.

Thanh Linh không khỏi nghĩ thầm, nếu như Phong Lộng đi theo phụ nhân kia, vậy thật là lãng phí.

“Bản gia ra một ngàn năm trăm lượng, Phong Lộng công tử đi theo ta đi.”

“Ta ra hai ngàn hai.”

“Ba ngàn lượng.”

“.....”

Thanh Linh cảm thán, giá trị con người của Phong Lộng công tử thật là cao.

Mắt thấy các khách nhân bên trong sảnh kê giá ngày càng cao, mà Phong Lộng chỉ lẳng lặng đứng ở giữa đài, không một nhúc nhích, sắc mặt lạnh nhạt, không hề có bất kỳ biểu cảm nào. Cho đến khi ngoài cửa truyền

tới giọng nói của một nữ tử: “Tất cả đều tránh ra cho ta.” Giọng nói uy nghiêm, ẩn chứa lực chấn nhiếp.

Thanh Linh không hề bỏ sót qua vẻ kinh hoảng thoáng qua của Phong Lộng khi nghe thấy giọng nói của nữ tử kia.

Mọi người liếc mắt nhìn về phía cửa, ở cửa xuất hiện một nữ tử trên người vận bộ y phục thiên thủy bích. Phàm là người có chút ánh mắt đều có thể nhìn ra giá trị của loại vải này không hề rẻ, đó không phải là thứ mà thiên kim tiểu thư nhà bình thường có thể mặc được.

Trên mặt có đeo lụa mỏng, mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng có thể nhìn thấy được đôi mắt xinh đẹp mặc dù trong trẻo lạnh lùng nhưng động lòng người, nghĩ đến dung mạo dưới khăn che mặt cũng sẽ không kém.

Thanh Linh nhìn thân hình và đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia của nữ tử kia, cảm thấy có chút quen mắt, cảm thấy nàng ta giống một người. Tiếp tục suy nghĩ, đột nhiên nàng phát hiện ra thân hình và đôi mắt kia cực kỳ giống Ngạo Nguyệt công chúa, lúc này nàng cảm thấy ngay cả giọng nói của nàng ta lúc này cũng cực kỳ giống Ngạo Nguyệt.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ngạo Nguyệt chính là lúc ở trên yến hội sinh nhật của Vô Ưu công chúa, khi đó hơi thở trên người của Ngạo Nguyệt lạnh nhạt và xa cách giống hệt với Lãnh Ly.

Trầm mặc ít nói, ánh mắt ưu sầu, ngồi một mình ở một góc nên rất nhanh Ngạo Nguyệt đã khiến cho Thanh Linh chú ý đến, cũng trong lúc vô tình mà nhớ kỹ vị Công chúa này.

Ngạo Nguyệt công chúa là muội muội ruột của Hách Liên Dực, thân phận tôn quý, sao lại dây dưa với một nam nhân diễn tuồng?

Cũng có thể là do nàng đoán sai, dù sao trong thiên hạ những nữ tử có dung mạo, thân hình và giọng nói tương tự nhau vô số kể, cho nên nữ tử trước mắt chưa chắc đã là Ngạo Nguyệt.

Sau lưng nữ tử kia có đến bảy tám người nam nhân cường tráng, nàng ta vung tay một cái liền có hai tên nam nhân lập tức liền tiến lên mở đường cho nàng ta.

Những tên nam nhân kia ai cũng có chút công phu, ban đầu có người không phục muốn đi lên ngăn cản, nhưng trong chớp mắt liền bị một tên nam nhân bẻ gãy cổ tay. Những người khác thấy vậy, rồi rít sợ hãi né tránh, nhường ra một con đường thông đến vũ đài cho nữ tử này.

“Ta không cho phép người hạ thấp bản thân mình như vậy.” Giọng nói của nữ tử ẩn chứa tức giận, vang dội khắp đại sảnh, đôi mắt đượ toát ra vẻ đau xót mà thâm tình nhìn chăm chăm Phong.

Phong Lộng nhìn qua nữ tử kia, trong mắt là một mảnh bất đắc dĩ, cười khổ ra tiếng: “Phong Lộng vốn chỉ là một tên diễn viên thấp hèn, thì sao có thể dùng từ tiện để nói chứ.”

Nữ tử chợt lắc đầu: “Không, từ trước tới giờ ở trong lòng ta người đều không phải là một người thấp hèn.”

“Đa tạ cô nương ưu ái, Phong Lộng vô cùng cảm kích, nhưng mà Phong Lộng và cô nương chung quy sẽ không có kết quả, kính xin cô nương trở về đi, và về sau cũng đừng đến tìm Phong Lộng nữa, cô nương cứ xem như trên thế gian này chưa bao giờ từng tồn tại một người tên là Phong Lộng này đi.” Phong Lộng không biết bản thân mình làm sao có thể nhin trong lòng đau như dao cắt và không tha này xuống được, mới có thể vô tình nói ra lời này, vừa nói xong, cả thân thể giống như bị ai đó vét sạch, chỉ còn lại cái xác vô hồn.

Mọi người nghe đoạn đối thoại giữa hai người, cũng nhìn ra được một chút đầu mối, hóa ra là thiên kim nhà giàu nhìn coi trọng một tên đào kép, cuối cùng là tiết mục khó có thể gần nhau.

“Có kết quả hay không đó không phải là người nói là được, người mà ta nhìn trúng thì nhất định phải là của ta. Ta không cho người nói những lời để cho ta quên người đi này, lại càng không cho phép người hôm nay hạ thấp bản thân mình giống như hôm nay.” Mặc dù phong tục của Nam Hạ tương đối cởi mở, nhưng vẫn tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ, lúc mọi người nghe nữ tử kia lớn mật dũng cảm nói như thế, bọn họ không khỏi kinh ngạc ghen ghét nhìn trân trối.

Tần Liễm ẩn sau lụa mỏng trước gian nhĩ nghe được câu nói này, rất là đồng ý. Ánh mắt sáng quắc nhìn nữ tử lầu dưới đang ăn diện thành công tử văn nhã ở lầu dưới kia, khéo miệng toát ra nụ cười vui vẻ. Nữ tử hãnh vừa ý, bất luận là thân thể hay trái tim đều phải là của hãnh, nếu như không chiếm được, hãnh cũng quyết không để người khác lấy được.

"Hưu" một tiếng, trong sảnh không biết là do ai ra tay, ném đồ có ý đồ đánh rớt mạng che trên mặt nữ tử kia.

Mạng che mặt của nữ tử kia bị đánh rớt xuống, cũng may phản ứng của nàng ta cũng rất nhanh, lập tức cúi đầu, nhanh chóng kéo mạng che mặt lên. Động tác này giúp nàng không bị nhiều người nhìn thấy khuôn mặt.

Trong nháy mắt lúc mạng che mặt của nàng ta vừa rơi xuống, Thanh Linh vẫn nhìn thấy rõ ràng, dung mạo che ở dưới khăn che mặt kia.

Nàng cực lực ngăn chặn khiếp sợ và khó tin trong lòng xuống, không nghĩ tới, nàng ấy đúng thật là Ngạo Nguyệt công chúa muối muội ruột của Hách Liên Dực!

Thân phận cao cao tại thượng giống như Ngạo Nguyệt công chúa lại đi thích một nam tử đào kép thân phận hèn mọn, đây là đúng là khiến người

ta khó có thể tin được.

Ở hoàng thượng phá lệ ban phủ Công chúa cho Vô Ưu công chúa chưa lấy phu quân không lâu, hoàng thượng lại tiếp tục ban phủ đệ cho Ngạo Nguyệt công chúa, Ngạo Nguyệt không ở trong cung, ngược lại sống bên ngoài đi lại dễ dàng hơn nhiều, bây giờ nàng ta có thể xuất hiện ở đây bởi vì có phủ đệ ở ngoài cung.

“Ai?” Ngạo Nguyệt sửa sang lại mạng che mặt xong, nhanh chóng giương mắt lên.

Bỗng dưng, nàng ta vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy Thanh Linh đang nữ phần nam trang.

Ánh mắt lạnh lẽo kia quét tới giống như có thể đông cứng người khác, Thanh Linh thấp thỏm bất an, âm thầm cầu nguyện Ngạo Nguyệt sẽ không nhận ra nàng.

Nàng cảm thấy có chút hối hận, lúc này lại không làm chút ít dịch dung đơn giản lên mặt của mình.

Ngạo Nguyệt là công chúa của hoàng thất, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết mình có dây dưa với một tên đào kép, nếu không sẽ làm mất mặt mũi của hoàng thất. Hoàng thượng mà biết được chắn chắn sẽ không để cho hai người họ được ở chung một chỗ làm mất hết mặt mũi của hoàng thất, càng đừng nói là có thể để cho Phong Lộng còn sống gây họa cho nữ nhi của mình.

May mắn ánh mắt của Ngạo Nguyệt không có dừng lại ở trên người của nàng bao lâu thì xoay đầu nhìn về chỗ khác.

“Rốt cuộc là người nào?” Ngạo Nguyệt trợn mắt nhìn khắp bốn phía cũng không tìm ra một người khả nghi.

“Cô nương, người đi đi, coi như là Phong Lộng xin người.” Giọng nói của Phong Lộng có chút nóng vội, hẳn làm sao không biết mới vừa rồi có người ở chỗ tối cố ý muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngạo Nguyệt, người đó nhất định đã hoài thân phận của Ngạo Nguyệt.

Hắn cũng chỉ là một tên đào kép thấp hèn, có tài đức gì, có thể khiến cho công chúa hoàng thất vì hắn mà vứt bỏ mặt mũi chứ? Bất luận như thế nào, hắn không thể hại nàng.

“Ta đi, có thể, nhưng người nhất định phải đi theo ta.” Ngạo Nguyệt từng chữ rõ ràng nói

“Người đâu, mang hắn đi.” Ngạo Nguyệt chỉ tay vào Phong Lộng, phân phó mấy tên nam nhân ở sau lưng nói.

Người của Túy Lâu ào lên muốn ngăn cản những nam nhân kia mang Phong Lộng đi, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Phong Lộng ngăn cản, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Phong Lộng bị người mang đi.

Trên thực tế, những người trong Túy Lâu không có một ai là đối thủ của người mà Ngạo Nguyệt mang đến.

Sau khi Phong Lộng bị người mang đi, các khách nhân đều mất hứng cũng lần lượt rời đi.

Sau khi Thanh Linh đi ra khỏi Túy Lâu, nàng tìm một chỗ đổi lại y phục nữ tử liền đuổi Hương Thảo đi mua một chút son phấn.

Nàng đang đứng dưới một thân cây chờ Hương Thảo trở lại, nhìn thấy Vô Ảnh mặc bộ y phục dạ hành đi tới.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 52: Yêu Thương Nhưng Nhớ

“Vô Ảnh, vừa rồi người có nhìn thấy là ai muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngạo Nguyệt công chúa không?” Thanh Linh hỏi, nếu như nàng không có phen phó Vô Ảnh làm chuyện gì, Vô Ảnh sẽ vẫn giống như kiếp trước, ẩn trong bóng tối bảo vệ nàng.

“Vô Ảnh nhìn thấy tiểu thư có hứng thú với nữ tử mang mạng che mặt kia, cho nên đã ra tay đánh rớt mạng che mặt của nàng ta. Vô Ảnh tự tiện làm chủ, xin tiểu thư trách phạt.” Vô Ảnh nửa quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Thì ra người ra tay đánh rơi mạng che mặt của Ngạo Nguyệt chính là Vô Ảnh: “Không trách người, người đứng lên đi.” Nếu Vô Ảnh đã đánh rớt mạng che mặt của Ngạo Nguyệt, bây giờ nàng có trách cứ Vô Ảnh cũng không có ý nghĩa gì, vả lại nàng cũng rất hiếu kì nữ tử dưới mạng che mặt kia là ai. Hiện thời, biết được nữ tử kia là Ngạo Nguyệt rồi có lẽ ngược lại là một chuyện xấu.

“Cảm ơn tiểu thư”

“Người trước đi theo Ngạo Nguyệt, nhìn xem nàng ta an trí Phong Lộng ở chỗ nào!” Nàng cân nhắc một phen rồi nói, nàng chủ yếu là lo lắng Ngạo Nguyệt lúc này ở Túy Lâu có thể đã nhận ra nàng, nếu nàng có thể bắt Phong Lộng làm tin, cho dù Ngạo Nguyệt có nhận ra nàng hay không, đối với nàng mà nói cũng có chỗ tốt.

“Vâng” Vô Ảnh cung kính, sau đó biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Không lâu sau, Hương Thảo đã mua phấn son, mà Vô Ảnh đã sớm không còn ở chỗ này.

Trên đường phố đột nhiên nổi lên gió lớn, gió lớn cuốn theo bùn cát thổi tới, khiến cho người đi đường thiếu chút nữa không mở mắt ra được. Sắc trời nhanh chóng tối xuống, nhìn có vẻ giống như là sắp sửa có trận mưa lớn.

Trên đường phố người đi đường thừa dịp cơn mưa còn chưa kéo tới, vội vàng lên đường.

Bão cát quá lớn, Thanh Linh cúi thấp đầu, mở khê mắt nhìn đường dưới chân. Chỗ này cách Phủ Hộ quốc Tướng quân không còn xa, nếu như nàng chạy nhanh một chút, cũng có thể sẽ chạy kịp về phủ trước khi mưa to.

Đột nhiên, nàng giống như đụng phải một bức tường thịt, chưa kịp ngẩng mắt nhìn, trên đỉnh đầu đã truyền tới giọng nói trêu tức: “Thanh Linh không thể chờ đợi mà yêu thương nhưng nhớ bản tướng như vậy, bản tướng thật sự rất bất ngờ nha!”

2

Trước mắt nàng là vật áo có thêu hoa văn bề bộn phức tạp màu tím nhạt, ngửi được mùi thơm ngát trên người của đối phương, không cần nhìn cũng đã biết nàng đụng trúng ai.

“Nói bậy, ai thèm yêu thương nhưng nhớ người chứ.” Nàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ của Tần Liễm, tức giận mà không biết xả chỗ nào, cái gì mà yêu thương nhưng nhớ, rõ ràng là do hấn cản đường đi của nàng.

“Nàng đó.” Hãn thuận thế đáp.

“Người vô sỉ!” Nàng đập một cái lên ngực của hãn.

“Xuống tay nhẹ một chút, nếu như nàng đánh phu quân tương lai của nàng thành tàn phế, coi chừng nàng thành quả phụ đó.” Hãn quả thật là loại người có bản lĩnh nói ra lời nói vô lại nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng lịch sự.

“Ta cam tâm tình nguyện làm quả phụ.” Nói xong nàng lui về phía sau hai bước, inhắc chân đá tới đũng quần của hãn.

Sắc mặt của Tần Liễm nghiêm nghị, vội vàng tránh đi một cước kia của nàng: “Nàng làm thật hả.”

Không có đá trúng, nàng không khỏi ảo não buồn bực: “Có bản lĩnh thì người đứng im đừng nhúc nhích, nhìn xem ta làm thật hay giả.” Chân nhỏ tiến lên phía trước tiếp tục đập về phía Tần Liễm.

Lần này cũng không đá trúng, trái lại để cho hãn bắt được một chân của nàng mà kéo lại, nàng liền rơi vào lòng hãn, mà hãn chưa đầy một khắc đã nhanh chóng ở giữa đường ôm ngang nàng lên.

“Người vô sỉ, mau bỏ ta xuống, Hương Thảo người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tới giúp ta.” Bị một nam tử ôm ngang ở ngoài đường, nàng sắp mắc cỡ chết rồi.

Hương Thảo định tiến lên cứu vớt tiểu thư nhà mình, nhưng lúc vừa tiến lên lại nhận được ánh mắt còn lạnh hơn với hàn băng ngàn năm của cô gia tương lai ném tới lập tức nàng yếu ớt lui về phía sau hai bước: “Tiểu thư, trời sắp mưa rồi, hay là nô tỳ chạy về phủ mang ô đến đón người nha.”

Không có biện pháp, ánh mắt của cô gia tương lai sắp làm nàng chết rét mất rồi, Hương Thảo khiếp đảm chạy đi trước. Tiểu thư, người tự cầu

nhiều phúc đi.

Trong lòng Thanh Linh thầm mắng, Hương Thảo cái tên phản đồ này. Không thể nhờ vả người khác được, chỉ có thể dựa vào mình.

“Tần Liễm, người buông tay ra.” Nàng dùng sức giẫy dụa. Nàng thật hoài nghi cái não mình có phải đã phá ra cái lỗ hay không, không có việc gì nàng đi trêu chọc Tần Liễm làm gì chứ.

Hắn đột nhiên cúi đầu, đến gần bên tai nàng ôn nhu nói: “Tuy Thanh Linh không sợ thành quả phụ, nhưng bản tướng lại đau lòng cho Thanh Linh, sẽ không để cho Thanh Linh phải trở thành quả phụ” Giọng nói truyền đến, hắn há mồm ngậm lấy vành tai oánh nhuận như trân châu của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Vành tai truyền đến cảm giác ướt át và đau đớn nhỏ, tiếp theo có một luồng cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, khiến cho nàng không nhịn được mà run lên. Khí lực trên tay nhanh chóng mất đi, khiến nàng lần nữa không thể giẫy giụa, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sống hai đời, chưa từng có người nam tử nào đùa giỡn với nàng như thế, bây giờ nàng là vừa xấu hổ vừa giận, nhưng lại không thể làm gì, chỉ biết trợn to hai mắt ác độc trừng mắt nhìn hắn.

Không thể phủ nhận, lúc người bị xui xẻo, ngay cả uống miếng nước cũng sẽ bị sặc.

Nàng bị hắn đùa giỡn thì thôi đi, mở to mắt trừng hắn còn bị gió thổi cát vào mắt!

Ông trời thật không có mắt mà!

“Á, đôi mắt của ta” Mắt bị cát bay vào mắt rất khó chịu.

Tần Liễm thấy nàng bị cát bay vào mắt, lập tức luống cuống, vội vàng ôm nàng đến dưới một mái hiên để tránh gió.

“Đau quá...” Nàng không nói nên lời, nước mắt ào ào chảy xuống, khiến người nào đó lại thấy đau lòng.

“Ngoan, đừng lo lắng, ta giúp nàng thổi cát ra.” Giọng điệu của hắn giống như đang dỗ dành hài tử mà an ủi nàng, lấy tay áo vụng về giúp nàng lau nước mắt.

“Ừ...” Nàng hiếm khi nhu thuận đứng yên, mặc cho hắn thổi mắt cho nàng.

“Khá hơn chút nào không?” Hắn hỏi

“Còn đau.... Đều tại người...” Sao mỗi lần đụng phải hắn đều không gặp được chuyện tốt nào vậy.

“Được rồi, đều tại ta, đều do ta không tốt.” Hắn ôn nhu nói, nhẹ nhàng để ý thổi mắt cho nàng.

“Tại sao mỗi lần gặp người đều không có chuyện tốt gì vậy.” Giọng nàng ai oán nói.

Hắn không đáp lại, trên mặt cũng là nụ cười bất đắc dĩ và cứng chiều.

“Khá hơn không?” Trong mắt hắn không giấu được lo lắng.

Nàng nháy mắt mấy cái, đôi mắt đã không còn đau như lúc này, nhưng nước mắt vẫn còn chảy. Người nào đó lần nữa cuộn lên ống tay áo, vụng về lau đi những giọt nước mắt kia cho nàng. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và đau lòng cho nàng của hắn, lòng nàng không khỏi ấm áp.

Gió lớn vẫn chưa ngừng thổi, bầu trời đã bắt đầu rơi xuống những hạt mưa lớn như trân châu, chắc chắn không còn bao lâu, sẽ là mưa to tầm tã.

“Tin ta sao?” Tần Liễm đột nhiên hỏi, gió lớn thổi tới, ba nghìn sợi tóc đen như mực của hắn bay giữa không trung, bạch y bay phấp phới. Phong tư tuyệt diệu, phóng khoáng tiêu sái.

Thanh Linh không hiểu, nghiêng đầu sững sờ nhìn hắn.

Hắn duỗi một tay về phía nàng, từng đốt ngón tay rõ ràng, trắng nõn như ngọc.

Nàng bỗng dưng có một loại xúc động muốn tin tưởng ý lại vào hắn, đưa tay cho hắn, sau đó cầm lấy bàn tay kia. Trong lòng nàng nghĩ như vậy, sau đó vươn tay ra, đầu ngón tay vừa mới chạm tới tay hắn, liền bị hắn nắm chặt.

“Nhắm mắt lại!” Hắn nói.

Nàng nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc này người đi trên đường đã thừa thốt hơn. Hắn lôi kéo nàng trên đường mặc sức chạy nhanh, bạch y tung bay, thanh sam bay múa, bạch y thanh sam hòa quyện vào nhau, giống như đôi bướm đang mặc sức bay múa trong thiên địa.+

Nàng nhắm hai mắt lại, tùy ý để bão cát đánh lên mặt mình. Có hắn ở phía trước dẫn nàng đi, nàng không hề sợ hãi. Tay của hắn có chút lạnh, nhưng được hắn nắm lấy nàng cảm thấy vô cùng yên tâm. Nàng từ từ chủ động nắm lại tay của hắn, hắn cảm giác được hành động của nàng, tâm tình vui vẻ liền nở ra một nụ cười đẹp mắt, càng thêm dùng sức nắm chặt tay của nàng

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một câu nói: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão! (Nắm tay nhau cả đời, cùng nhau sống đến già)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 53: Hoa Hồng

Ven đường có chỗ có thể tránh mưa, nhưng hai người ai cũng không mở miệng nói muốn dừng lại, ngẫm hiểu lẫn nhau mà tiếp tục chạy.

Lúc hai người chạy đến trước cửa phủ Hộ quốc Tướng quân thì trên bầu trời có tiếng sét đánh, sau đó "Ào ào" một tiếng, mưa lập tức rơi xuống dày đặc.

Trận mưa này đến nhanh, đi cũng nhanh, mới qua nửa nén nhang, trời đã có dấu hiệu thay đổi.

Tần Liễm đã vào phủ Hộ quốc Tướng quân, nên hẳn không có lí do gì không đi báỉ kiến nhạc phụ đại nhân tương lai Diệp Thiên Minh của mình một chút.

Hắn vừa đề cập đến việc đi gặp Diệp Thiên Minh, không ngờ quản gia lại nói Diệp Thiên Minh không có trong phủ. Hắn liền đi gặp Diệp Đàm, ân cần hỏi han nói chuyện xã giao với Diệp Đàm một lúc rồi mới rời đi.

Sắc trời vừa tối, Diệp Thiên Minh liền phái người tới kêu Thanh Linh đến thư phòng một chuyến. Khi Thanh Linh còn đang tắm, có lẽ là do mệt mỏi, lúc đang tắm thì nàng ngủ thiếp đi ở trong nước, cho đến khi nước lạnh đi nàng mới tỉnh lại.

Lúc nàng tắm rửa vốn không thích có người đến quấy rầy, cho nên hẳn không lên tiếng, nên Hương Thảo cũng không đến quấy rầy nàng.

Sau khi đợi nàng tắm rửa sửa sang lại một phen, thì thời gian đã trôi qua rất lâu rồi. Lúc này Hương Thảo mới nói cho nàng biết Diệp Thiên Minh đã phái người đến hai lần, lần đầu tiên là gọi nàng đến thư phòng của Diệp Thiên Minh, có lẽ là Thanh Linh đến quá lâu, cho nên hẳn lại phái người tới nói là đêm nay nàng không cần đi qua nữa, ngày mai lại đến thư phòng một chuyến.

Hiện tại Thanh Linh không làm gì, cũng muốn biết Diệp Thiên Minh tìm nàng có chuyện gì, nên mặc áo khoác ngoài vào, rời khỏi viện của mình, khoan thai đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

Cửa thư phòng không có đóng, nhưng Thanh Linh vẫn lễ phép đưa tay gõ cửa.

Diệp Thiên Minh ngồi ngay ngắn sau bàn đọc sách, rút đi áo giáp trên người hẳn là bộ thanh sam, thoát nhìn nho nhã dễ gần. Lúc này hẳn giống như đang nhìn cái gì, nhìn rất chuyên chú, nàng đã gõ cửa vài tiếng, Diệp Thiên Minh cũng không có lên tiếng.

Nàng trực tiếp đi thẳng vào: “Phụ thân” Nàng nhẹ giọng kêu.

Diệp Thiên Minh giống như bị ma nhập, phảng phất giống như không nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích cúi đầu nhìn bức họa trên bàn.

Thanh Linh tiến lên hai bước, lúc này cuối cùng Diệp Thiên Minh cũng cảm nhận được Thanh Linh đến, nhanh tay cuộn lại bức họa, cả giận nói: “Ai cho người vào đây.” Trong mắt hẳn nổi lên sát khí, vẻ mặt hung ác, phảng phất như bò lên từ chín tầng địa ngục.

Lúc hẳn gấp gáp cuộn bức họa kia lại, nàng vẫn còn kịp nhìn thấy được một góc của bức họa.

Một góc của cuộn tranh có vẽ một đóa hoa hồng, vừa nhìn thấy hoa hồng này, toàn thân Thanh Linh đều chấn động, trong lòng hỗn loạn, tay

chân lạnh lẽo, đối với câu hỏi của Diệp Thiên Minh, nàng lúng ta lúng túng trả lời: “Là người gọi ta tới.” Bây giờ sắc mặt nàng nhìn rất không tốt, trong đầu cứ mãi hiện ra nét hoa hồng lúc này.

Đó là loại hoa mà nàng không biết tên, giống như là tường vi, nhưng nhụy hoa màu trắng lại nhìn giống như giọt lệ. Hoa này, giống hệt như đóa hoa được khắc trên miếng ngọc bội màu đỏ nàng đã từng gặp. Miếng ngọc bội đó là nàng từng kéo từ trên người của hắc y nhân xuống, mà tên hắc y nhân kia chính là người kiếp trước đêm nàng ở Tướng Quốc Tự gặp phải đã đánh ngất nàng.

Có thể nói cái chết ở kiếp trước của nàng không thể thoát khỏi việc liên quan đến tên hắc y nhân đó.

Nàng không khỏi nghi ngờ rằng Diệp Thiên Minh và tên hắc y nhân đó có quan hệ gì? Nhưng vào lúc đó Diệp Thiên Minh vẫn còn ở phía xa biên quan đối chiến với Ô Quốc, làm sao có thời gian để ý đến những chuyện bên trong Hạ Thành? Hơn nữa còn có thể biết Hách Liên Dực mưu đồ muốn hiến tặng nàng cho Thái tử chứ?

Diệp Thiên Minh và cái chết của nàng ở kiếp trước chắc không có liên quan quá lớn nhỉ?

Giống như ý thức được chính mình đang luống cuống, Diệp Thiên Minh dần dần thu lại tức giận, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói của hắn đã bình tĩnh lại: “Đi vào sao không gõ cửa?”

Thanh Linh hồi phục lại tâm tình, cũng phục hồi lại tinh thần: “Lúc nữ nhi đi vào có gõ vài tiếng, phụ thân lại không nghe thấy, nên nữ nhi liền đi vào.”

Bức họa kia, hắn nhìn say mê như vậy, thậm chí là nàng đi vào cũng không có cảm giác, xem ra bức họa kia khẳng định rất quan trọng đối với hắn.

“Hoa trên tranh đẹp quá, phụ thân, đó là loại hoa gì vậy, ta dường như chưa từng thấy qua.” Nàng xác định loại hoa này không hề có ở Nam Hạ, có lẽ là ở Đông Lăng mới có.

“Ha ha, chỉ là một chút hoa đại, nói ra người cũng không biết đâu.” Hãn trả lời có lệ: “Phụ thân tìm người tới là muốn hỏi một chút, người biết người của Linh Y Cốc sao?”

Hãn rõ ràng là đang cố ý tránh đề tài vừa rồi, nàng biết dù mình có hỏi tiếp chuyện có liên quan đến bức họa kia thì Diệp Thiên Minh cũng sẽ không nói thêm. Xem ra, nàng chỉ có thể âm thầm điều tra bức họa kia rồi.

“Con.... không biết!” Thanh Linh nói, Diệp Thiên Minh hỏi như vậy, hẳn là Diệp Đàm đã nói với hãn chuyện đi Linh Y Cốc rồi.

Ánh mắt sắc bén của hãn rơi lên trên người nàng, hơi híp mắt: “Vậy sao người lại nghĩ tới việc đưa Nhị ca người đến Linh Y Cốc chữa bệnh? Phụ thân nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, dù có tìm được cũng chưa chắc có thể đi vào được, người có thể chỉ dẫn Nhị ca đến Linh Y Cốc chữa bệnh, chẳng lẽ không biết người của Linh Y Cốc sao?”

“Người biết Linh Y Cốc là Tần tướng!” Lúc này nàng chỉ có thể kéo Tần Liễm ra làm bia đỡ đạn: “Nữ nhi từng nói về bệnh của Nhị ca với Tần tướng, lúc đó Tần tướng đã nói là hãn có quen biết với người của Linh Y Cốc, nếu như Nhị ca bằng lòng, hãn có thể nhờ người của Linh Y Cốc chữa bệnh cho Nhị ca.” Hy vọng lúc Diệp Thiên Minh tìm Tần Liễm hỏi chuyện thì Tần Liễm sẽ không phủ nhận lời của nàng.

Nàng nhìn vẻ mặt Diệp Thiên Minh, hình như đã tin lời nàng nói.

“Thì ra là như vậy, xem ra Tần tướng đối rất quan tâm tới người.” Hãn ý tứ không rõ ràng nói: “Tốt lắm, cũng không còn chuyện gì nữa, người lui xuống trước đi!”

“Vâng, phụ thân.” Thanh Linh cung kính nói, sau đó đi khỏi thư phòng.

Trở lại phòng ngủ, phát hiện Vô Ảnh đã sớm đã ở bên trong phòng đợi nàng.

“Tiểu thư, Vô Ảnh bị người của Ngạo Nguyệt công chúa phát hiện, không thể theo dõi nữa.” Vô Ảnh cúi thấp đầu nói.

“Cái gì, bọn họ vậy mà có thể phát hiện ra người?” Thanh Linh thật sự cảm thấy bất ngờ, công phu theo dõi người hàng đầu của Vô Ảnh lại có thể bị phát hiện, xem ra thuộc hạ của Ngạo Nguyệt cũng không đơn giản.

“Vô Ảnh cũng không biết vì sao bọn họ lại phát hiện ra mình.”

“Ừ, ta biết rồi, chuyện này trước tiên để sang một bên đi.” Thanh Linh thản nhiên nói.

Trong một gian phòng của Mê Tiên Trà Lâu, một nữ tử mặc bộ váy Thiên Thủy Bích có thêu hoa lan đứng gần cửa sổ, không không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn phong cảnh mê người bên ngoài cửa sổ.

Sau lưng là hai nha hoàn yên lặng mà đứng, không dám thở mạnh một cái, giống như sợ quấy rầy sự yên tĩnh của nữ tử kia.

"Két" một tiếng, cửa bị người mở ra, lại có một nha đầu Bích Hà mặc trang phục thị nữ đi vào.

Nàng ta khom gối hành lễ với nữ tử đang đứng gần cửa sổ, nói: “Công chúa, Diệp đại tiểu thư sắp đến rồi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 54: Muốn Diệt Trừ Nàng

Trên mặt Diệp Thanh Ngọc mang theo mạng che mặt, cúi thấp đầu đi vào Mê Tiên Trà Lâu.

Đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi phủ sau vụ xấu mặt ở yến tiệc kia, nhiều ngày nay nàng luôn trốn ở trong phủ, không dám ra ngoài, vì sợ sẽ nghe thấy những tin đồn khó nghe liên quan đến mình ở bên ngoài. Mà đầu sỏ hại nàng không dám lộ mặt ra cửa này chính là tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh, nàng và nàng ta không đội trời chung!

Hôm qua lúc Hương Diệp ra ngoài phủ, có người bí mật thông qua nàng ta hẹn nàng đến Mê Tiên Trà Lâu, nói là có cách giúp nàng đối phó với Diệp Thanh Linh, nên nàng làm theo lời, đến rất đúng hẹn.

Diệp Thanh Ngọc lên lầu hai, Hương Diệp cũng ở ngay sau lưng nàng, các nàng dừng lại trước cửa của một gian phòng, Hương Diệp vươn tay ra, gõ nhẹ cửa phòng.

“Diệp đại tiểu thư, mời vào!” Bích Hà tiến ra mở cửa, sau khi nhìn rõ người đến mới mời chào.

Chủ tớ Diệp Thanh Ngọc trước sau đi vào trong phòng, Bích Hà sau lưng lập tức liền đóng chặt cửa lại.

“Thần nữ tham kiến Ngạo Nguyệt công chúa!” Diệp Thanh Ngọc hành lễ, Hương Diệp theo sau cũng cung kính thi lễ một cái.

Nữ tử đứng gần cửa sổ chậm rãi xoay người, mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc đỡ nàng ta dậy “Diệp đại tiểu thư không cần đa lễ!”

Diệp Thanh Ngọc ngược mắt nhìn Ngạo Nguyệt công chúa mỉm cười, phát hiện những lúc Ngạo Nguyệt không cười thì cảm thấy lạnh băng, khiến người khác không dám đến gần. Nhưng lúc nàng cười rộ lên một tiếng, xinh đẹp đến có thể khiến bách hoa đều phải thất sắc.

“Công chúa, người thật có thể giúp thần nữ diệt trừ con tiện nhân Diệp Thanh Linh kia sao?” Diệp Thanh Ngọc không kìm chế lời nói, vội vàng cầm lấy tay Ngạo Nguyệt hỏi.3

Ngạo Nguyệt liếc qua tay của Diệp Thanh Ngọc, trong mắt xuất hiện tia chán ghét không dễ dàng phát hiện ra. Xem ra, tin tức Diệp Thanh Ngọc mang lòng thù hận Diệp Thanh Linh, thậm chí còn muốn đẩy Diệp Thanh Linh vào chỗ chết là thật.

Diệp Thanh Ngọc dễ dàng tin tưởng một người như thế, đúng là đồ ngốc, nhưng nếu nàng ta không ngốc một chút, thì sao để Ngạo Nguyệt nàng lợi dụng được?

Ngày đó Túy Lôu, mạng che mặt của nàng bị người đánh rơi, lúc quan sát bốn phía thì phát hiện ra Diệp Thanh Linh nữ giả nam trang. Lúc ấy nàng không biết rõ Diệp Thanh Linh có nhận ra nàng hay chưa, nên lúc còn chưa rời hẳn khỏi Túy Lôu, liền phái người âm thầm ở xa xa theo dõi Diệp Thanh Linh.

Người nàng phái đi theo dõi Diệp Thanh Linh, phát hiện có một hắc y nữ tử đứng cùng Diệp Thanh Linh dưới thân cây một lúc sau, thì hắc y nữ tử kia liền đuổi theo, âm thầm đi theo đằng sau xe ngựa của nàng. Diệp Thanh Linh nếu đã theo dõi nàng ngày hôm đó, thì nàng ta vĩnh viễn chính là một mối họa. Nếu Diệp Thanh Linh không nhận ra nàng thì đã tốt, nhưng

nhờ như lại có thì sao? Nhờ như Diệp Thanh Linh còn đoán ra được sự tình giữa nàng và Phong Lộng thì làm sao?

Nàng là một Công chúa hoàng thất, nhưng lại dây dưa một chỗ với Phong Lộng. Thân phận Phong Lộng chỉ là đào kép trong Túy Lâu, nếu để phụ hoàng biết được nam tử nàng thích chỉ là một đào kép, mà nàng lại luôn muốn ở bên kẻ đào kép ấy, người nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, đặc biệt là sẽ càng không bỏ qua cho Phong Lộng.

Vì để triệt tai họa về sau, Diệp Thanh Linh tuyệt đối không thể giữ lại được!

“Đại tiểu thư vừa tới, chắc là khát rồi, đến đây uống chén trà đi” Ngạo Nguyệt không dấu vết gỡ tay Diệp Thanh Ngọc ra, xoay người tự tay rót chén trà đưa cho nàng ta.

“Đa tạ Công chúa” Diệp Thanh Ngọc nhận lấy trà, được sủng ái mà sinh ra kinh sợ nói.

“Tất cả các người đều lui ra, không có mệnh lệnh của bốn công chúa, ai cũng không được vào” Ngạo Nguyệt phân phó.

Nha hoàn bên cạnh Ngạo Nguyệt lần lượt lui ra ngoài, Hương Diệp cũng nhận được ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc mà lui ra ngoài.

Trở lại Mặc Trúc viện lần nữa, Thanh Linh cảm thấy nơi này vẫn yên tĩnh không khác gì lần trước.

Một gã sai vặt trong Mặc Trúc viện thấy Thanh Linh đã đến, nhiệt tình tiến lên nói: “Nhị tiểu thư tới rồi, Nhị công tử bây giờ đang ở thư phòng”

“A, phải không, người dẫn ta đi xem một chút” Nàng không thường tới đây, căn bản là không biết rõ thư phòng Diệp Đàm ở đâu.

Gã sai vặt kia dù cảm thấy yêu cầu của nàng có chút kì quái, nhưng cũng không lên tiếng hỏi gì mà trực tiếp dẫn nàng đi.

Thanh Linh vừa đi vào thư phòng, đã thấy Diệp Đàm ngồi ngay ngắn ở phía sau án thư, một góc án thư có đặt lư hương ninh thần hương. Nhìn xuyên thấu qua làn khói bốc lên nhàn nhạ từ lư hương, nổi bật khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của hắn.

“Nhị ca” Nàng hô lên một tiếng, người ngồi sau án thư liền ngẩng đầu lên, cười nhẹ với nàng một tiếng, sau đó đặt sách trong tay xuống.

“Đến đây” Giọng nói hần thanh thản mà tự nhiên.

“Ừ, ta đến thăm Nhị ca một chút, tiện thể cũng muốn hỏi Nhị ca một chuyện” Diệp Đàm mặc dù bị ốm đau quẩn thân, nhưng trước kia lúc còn chưa bị bệnh, hắn cũng đã từng đi theo Diệp Thiên Minh xuất binh đánh giặc, còn nói lại những năm bị bệnh này, tay hắn lúc nào cũng không rời khỏi quyển sách. Nên Thanh Linh nghĩ, Diệp Đàm chắc hắn cũng có kiến thức rộng rãi đi.

“Có chuyện gì?” Diệp Đàm hỏi.

“Chờ ta một chút!” Thanh Linh từ bàn làm việc của Diệp Đàm cầm lên một cây bút, dựa theo kí ức, vẽ lên tờ giấy trắng một đóa hoa màu đỏ tựa như tường vi, màu trắng nhị hoa lại giống hệt như giọt nước mắt.

“Ở Nam Hạ Quốc hình như không có loại hoa này, Thanh Linh là muốn hỏi Nhị ca đã gặp qua loại hoa này bao giờ chưa?” Nàng chỉ vào hoa trên bức họa.

Diệp Đàm nhìn nhìn xong lại lắc đầu “Hoa này rất lạ, ta chưa thấy qua bao giờ”

“À, ra vậy” Trong mắt nàng xẹt qua một tia thất lạc.

“Linh Nhi có tâm sự sao?” Diệp Đàm tỉ mỉ phát hiện Thanh Linh không yên lòng khi nhìn bức họa kia, còn chau mày lại, giống như là trong lòng đang có chuyện gì đó.

“Ách, không có, không có” Nàng nở nụ cười thật tươi, muốn dùng nó che dấu đi vẻ không vui trên mặt.

Diệp Đàm còn định hỏi thêm gì nữa, đôi môi giật giật, đúng lúc này thị vệ Mặc Vũ thường đi theo bên cạnh Diệp Đàm tiến vào.

“Nhị công tử, lão gia tìm người, gọi người đến thư phòng một chuyến” Hần cung kính nói.

“Ừ, đã biết” Diệp Đàm thản nhiên nói.

“Nếu bây giờ phụ thân đã có việc muốn tìm Nhị ca, vậy ta đi trước” Lo lắng hẳn sẽ hỏi tiếp cái gì, nàng trả lời không tốt thì khốn, vì vậy nhanh chóng tìm lí do rời đi.

Mùa hè thường sau giờ Ngọ rất nóng bức, ve trên cây kêu liên tục không ngừng, khiến người nghe rất dễ bức bối vô lí.

Dưới một góc đại thụ rậm rạp, Thanh Linh mặc yếm xanh nhạt kết hợp với váy dài, bên ngoài choàng thêm sa y màu trắng mỏng manh như màn sương, ung dung nằm trên giường quý phi đọc sách. Thần sắc nàng bức bối, nhìn cả buổi, sách còn chưa lật được một trang.

“Tiểu thư, vừa rồi quản gia phái người đưa tới một phần thiệp mời từ Ngạo Nguyệt công chúa.” Hương Thảo từ một chỗ gần đó đi tới, trong tay cầm theo một tấm thiệp mời màu tím nhạt.

Thanh Linh mở ra tấm thiệp mời nhận được từ tay Hương Thảo, nhìn lướt qua một lần.

“Tiểu thư, trên thiệp mời viết gì vậy?” Hương Thảo tò mò hỏi.

“Ngạo Nguyệt công chúa chỉ là mời tiểu thư nhà người đến Sông Hoài ngày phóng sinh tiết”

Mọi người trong Hạ Thành sẽ không đi sẵn vào ngày phóng sinh tiết, còn có thể mang cá sống bắt được đến Hoài Giang phóng sinh, hoặc sẽ đến chùa miếu hương khói cầu nguyện gần đó để phóng sinh con mồi bắt được.

Cái gọi là phóng sinh chính là làm việc thiện để bù lại vào các khoản nợ ở kiếp này và kiếp trước, nhằm cầu ước để mình có một số mệnh tốt vào kiếp sau.

Trong lòng Thanh Linh không tin chỉ cần phóng sinh là có thể trả lại hết các khoản nợ chém giết, mọi việc đều có nhân quả, quả báo đã đến thì trốn cũng không thoát được, nên những thứ cần đòi lại kia, nàng chắc chắn sẽ không buông tha.

Ngạo Nguyệt công chúa tự tay mời, nàng cũng không tiện từ chối. Nghe nói phong cảnh ở Hoài Giang không tệ, tâm tình gần đây của nàng cũng không được tốt, vậy ngày phóng sinh tiết đó xem như đi giải sầu cũng được.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 55+1: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (1)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khắc khổ.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thược và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cổ trùng được một chút, nàng không biết cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cổ trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cổ trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mắt phái nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyên náo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thở dài, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.”
Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đúng thật trên lầu hai của một quán trà, Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, hảnh một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lẫm liệt. Đối diện hảnh mớ hồ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tần Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hảnh, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Người thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tần Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hảnh, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bưng lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho người để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người thả và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tĩnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tần Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tần Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hắn lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chột lóe trong mắt hắn, trong lòng hơi lạnh thầm khiếp sợ.

A Thất bưng chậu gỗ, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngạo Nguyệt hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngại quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vảy trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chăm chăm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 55+2: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (2)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khắc khổ.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thược và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cổ trùng được một chút, nàng không biết cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cổ trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cổ trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mắt phái nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyên náo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thở dài, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.”
Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đúng thật trên lầu hai của một quán trà, Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, hảnh một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lẫm liệt. Đối diện hảnh mớ hồ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tần Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hảnh, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Người thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tần Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hảnh, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bưng lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho người để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người thả và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tĩnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tần Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tần Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hắn lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chợt lóe trong mắt hắn, trong lòng hơi lạnh thầm khiếp sợ.

A Thất bưng chậu gỗ, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngạo Nguyệt hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngại quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vảy trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chăm chăm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

“Tĩnh Vương đưa, ta cũng không biết.” A Thất nói.

Thì ra chỉ là mượn hoa hiến phật.

“Dù có nói thế nào, cá là do Tần tướng tặng cho ta, cầm lấy cá mà Tần tướng đưa cho, ta cũng thật rất ngại.” Nàng thấy sạp bán hàng bên cạnh có con rùa đen tuyền, trong mắt xẹt qua tia giao hoạt.

“Hay là như vậy đi, ta cũng tặng lại Tần tướng một vật, vậy phiền người giúp ta mang lại cho Tần tướng.”

Thanh Linh xoay người đi đến trước sạp bán con rùa đen thẫm ấy, thật sự lựa lấy một con rùa già to lớn, còn bảo ông chủ trang trí chậu gỗ dùng thả rùa vào phải thật đẹp.

“Ừ, làm phiền người mang nó đưa cho Tần tướng.” Thanh Linh đem chậu gỗ đựng con rùa đen thui kia đưa cho A Thất.

Hương Thảo chần chờ mở miệng nói: “Tiểu thư, đưa thứ này cho Tần tướng không tốt lắm đâu.”

Đưa con rùa đen, nhìn xem là nói tới chuyện gì.

A Thất cũng tán đồng gật đầu, còn chưa có ai từng dám mang lão rùa đen thui như thế tặng cho Công tử nhà hãn đâu.

“Không có gì là không tốt, hãn đưa bốn tiểu thư một chậu đồ, bốn tiểu thư cũng đưa về cho hãn một chậu đồ như thế, thì sao lại không bình thường?” Nàng là người có mang thù, ai bảo lần trước gặp mặt người kia lại động thủ động cước với nàng, bế ngang nàng trên phố, thật mất mặt.

Nàng thừa nhận mình bị vẻ đẹp của hãn mê hoặc, cái loại cảm xúc lúc hãn ôm nàng cũng không có gì bài xích, nhưng bị hãn bế ngang bên đường, nàng lại nổi giận. Mặc dù sau đó hãn có kéo nàng trở về phủ, cơn giận như đã tan ra hết, nhưng hôm nay vừa gặp lại, đã không thể không nhớ đến chuyện đó, trong lòng vừa giận vừa hờn.

Bây giờ có cơ hội làm Tần Liễm bực mình, nàng sao có thể bỏ qua. Không biết khi hãn nhìn thấy lão ô quy này, có thể sẽ tức giận đến giậm chân luôn không?

“Thời gian không còn sớm, phải đi Hoài Giang.” Thanh Linh lên tiếng đuổi người.

Lúc Hương Thảo còn đang do dự nên mở miệng khuyên Thanh Linh không nên đem lão ô quy ra tặng như thế nào, thì người đã đi thật xa rồi. Nàng ta thở dài, mặc kệ ôm chậu cá chép đuổi theo sau.

“Ha ha ha....”

Trong gian phòng trang nhã của một trà lâu, tự dưng truyền ra tiếng cười lớn điên cuồng.

“Có ý tứ, có ý tứ, người đưa nha đầu kia một chậu cá chép giá trị xa xỉ, nàng lại đưa người một chậu rùa già trăm năm, ha ha ha, mặt nóng dán vào mông lạnh, Tần Liễm người cũng có ngày hôm nay.....Ha ha....”

Con rùa đen kia nhìn qua cũng có chút già, nói ít thì cũng từ trăm năm trở lên.

Tần Liễm nhìn nam nhân ngồi trên ghế đối diện cười tới ngả trái ngả phải, nhàn nhạt mở miệng: “Cười đến sắp chết rồi sao, cần bản Tướng tìm người nhặt xác cho người không?” Mặt hắn chứa ý cười, vừa vui vẻ lại vừa lạnh lùng.

Khuyết Ngọc cảm giác như bị hơi thở đông rét trên người Tần Liễm phát ra đông lạnh cả người hắn lại, lập tức thu lại tiếng cười, ghen cười đến mức hai tay phải ôm lấy bụng, mặt muốn cười lại không thể cười, vẻ mặt cổ quái.

Ánh mắt Tần Liễm thản nhiên chuyển đến trên người con rùa đen già ở trên bàn, con rùa đen già kia cũng cũng đang mờ mịt nhìn hắn, không nhúc nhích. Không hiểu sao, nhìn con rùa đen già này, hắn chẳng những không tức giận, mà ngược lại còn có chút dở khóc dở cười.

“Nghịch ngợm” Hắn lẩm bẩm, nụ cười bên môi ngày càng sâu.

Khuyết Ngọc và A Thất bên cạnh nghe thấy mắt đều choáng váng đồng thời kinh ngạc, người ta đưa hắn một con rùa già trăm năm, hắn không chỉ không tức giận, còn cười đến sáng lạn như vậy, người này là Tần tướng cao cao tại thượng lòng dạ độc ác đây sao?

Cuối cùng A Thất nhịn không được nói: “Công tử, người ta đưa người một con rùa trăm năm, sao người còn lại cười đến dị thường xinh đẹp như thế?”

Có phải không bình thường hay không?

Khuyết Ngọc nghe vậy, rớt cuộc cũng không nhin được mà cười lớn ra tiếng: “Chẳng lẽ nụ cười của công tử là nụ cười chứa dao? Hay là để bán rẻ tiếng cười? Vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười? Mím cười chín suối cũng.....” A Thất dùng thành ngữ ngu ngốc, vòng vèo một hồi lại thành ngỗ cụt.

“Trở về chép một ngàn lần quy tắc chung của thành ngữ!” Lần này bộ dạng của Tần Liễm là ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Vẻ mặt A Thất mờ mịt bỗng dưng biến sắc lấp bắp không ngừng, nói: “Không cần, không cần mà.....”

Công tử, người rớt cuộc còn có cách trừng phạt nào mới mẻ hơn chút hay không?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 56: Sắp Xếp Bầy Hổ Người

Dọc theo Hoài Giang, là rừng cây ngọn núi trùng điệp xanh mướt, phong cảnh xinh đẹp tuyệt luân. Bầu trời xanh thăm cùng ngọn núi xinh đẹp ở bên hai bờ sông được phản chiếu rõ nét trên mặt nước sông trong suốt óng ánh, tạo nên một bức họa thiên nhiên tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Trên mặt sông Hoài Giang rộng lớn chỉ duy nhất có một con thuyền hoa lệ, từ trên thuyền bay ra từng trận từng trận làn gió thơm, tiếng cười khanh khách duyên dáng thanh thúy như chuông bạc của nữ tử không ngừng truyền ra. Xung quanh thuyền lớn còn có không ít thuyền nhỏ, gần đó còn có các quý Công tử đang ngồi hóng mát.

Người của Ngạo Nguyệt Công chúa thả ra một cái thuyền nhỏ chèo vào bờ, chuẩn bị đưa Thanh Linh đến chỗ thuyền lớn.

Thanh Linh mang cá chép đến phóng sinh, sau đó mang theo Hương Thảo lên thuyền nhỏ. Nàng vừa bước lên thuyền lớn hoa lệ, đập vào mắt chính là mùi hương của tóc và y phục.

Trên thuyền, mỗi người được Ngạo Nguyệt Công chúa mời đến đều là thiên kim tiểu thư các nhà. Tiết Phóng Sinh ngày hôm nay ở Hoài Giang cũng không chỉ có mỗi các nàng, còn có thêm một vài vị Công tử quý tộc có chút tiếng tăm. Mà xung quanh những nơi gần đây đều có người của Ngạo Nguyệt Công chúa canh giữ, những người không có thân phận sẽ không được phép tiến lại gần.

Trên mặt mỗi một vị Tiểu thư đều được trang điểm tỉ mỉ, với hy vọng có thể hấp dẫn ánh mắt của nam tử thân phận cao quý nào đó. Vì vậy đến nói rằng Hoài Giang phóng sinh, hoàn toàn là có dụng ý khác.

“Diệp Nhị tiểu thư đến!”

Không biết là vị Tiểu thư nào hô lên một tiếng, người trên thuyền rồi rít đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Hôm nay Ngạo Nguyệt ăn mặc vô cùng nhẹ nhàng, một thân xanh nhạt, mái tóc cũng chỉ vén lên đơn giản. Nhưng trang sức trên người nàng không món nào là không tinh xảo quý trọng. Thoạt nhìn vừa thanh nhã lại không bị mất vẻ đoan trang.

“Cuối cùng người cũng tới, ta đang chờ người.” Ngạo Nguyệt khoan thai đi tới, mỉm cười nói.

“Ngại quá, để Công chúa đợi lâu rồi.” Thang Linh thông dong không kiêu không siểm nịnh trả lời, nàng như đã canh chuẩn xác thời gian mà tới, theo thời gian ước định thì nàng đến không sớm cũng không muộn.

“Công chúa, hiện tại mọi người đều đã đến đủ, chúng ta có phải nên rút thăm hay không?” Diệp Thanh Ngọc mỉm cười dịu dàng nói, dáng đi thướt tha từ sau lưng Ngạo Nguyệt bước ra.

Nhìn khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc chứa đầy ý cười, Thanh Linh không khỏi bội phục muốn quỳ sụp xuống đất cúi đầu chào thua nàng ta, nàng cứ nghĩ sau vụ mất mặt lớn ở Khánh Công yến, Diệp Thanh Ngọc chắc sẽ không dám ra khỏi cửa cả một khoảng thời gian dài. Nhưng không ngờ tới, thời gian ngắn ngủi như vậy, bên ngoài vẫn còn đang đồn đãi gièm pha, nàng ta vậy mà vẫn dám vác mặt đi ra ngoài.

“Ừ, đến lúc rút thăm rồi.” Ngạo Nguyệt nói.

Thanh Linh không khỏi nghi ngờ: “Xin hỏi Công chúa, rút thăm gì vậy?”

“A, bản công chúa chút nữa thì quên nói cho người biết một chuyện. Là như vậy, các vị tể muội ở đây cảm thấy thật lâu mới có dịp tụ mặt đầy đủ ở một chỗ như thế này mà chỉ để tâm sự thì thật không thú vị, cho nên hôm nay chúng ta không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta đến để chơi trò khác.”

Có người trong chúng tiểu thư đề nghị với Ngạo Nguyệt nên chơi thi đấu chèo thuyền trên sông Hoài Giang, hai người bắt cặp thành một nhóm. Một trong hai người sẽ là người dự thi chính, người còn lại là trợ thủ cho người kia. Người thắng trận thi đấu có thể được Ngạo Nguyệt Công chúa ban thưởng là người thi đấu chính, đương nhiên, người thua thì người bị trừng phạt cũng sẽ là người thi đấu chính, mà trợ thủ sẽ không bị phạt.

Còn về phần ai cùng nhóm với ai, ai là người thi đấu chính hay là trợ thủ, đều sẽ do rút thăm quyết định.

Nơi trận đấu bắt đầu chính là chỗ nước gần thuyền lớn, và Bích Thủy hồ sẽ là điểm đích. Hiện tại chỗ thuyền lớn đã là cuối sông Hoài Giang, từ đây đến Bích Thủy hồ cũng không tính là xa, nhưng đối với những vị tiểu thư thân thể mềm mại cao quý chưa từng trải qua đau đớn nào thì có thể nói là thử thách khó khăn.

Ngạo Nguyệt vỗ tay hai tiếng, lát sau một nha hoàn đi đến mang theo rương nhỏ. Ngạo Nguyệt không tham gia trận đấu, nhưng đã chuẩn bị kỹ quy tắc, nàng ta đưa tay chỉ vào rương nhỏ: “Các vị, trong rương có vài tờ giấy khác màu, một màu có hai tờ, mà trong hai tờ giấy cùng màu ấy có viết rõ ai là trợ ai là chính, hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu sẽ là một đội.”

Cuối cùng, nàng ta lại hỏi: “Mọi người còn gì thắc mắc không?”

Chư vị tiểu thư ở đây nghe qua đều đã hiểu, vì vậy không có ai đề ra câu hỏi gì.

“Nếu tất cả mọi người đều đã hiểu, vậy thì bắt đầu rút thăm đi.” Ngạo Nguyệt nói.

“Công chúa, người thắng trận đấu lần này sẽ được ban thưởng đồ vật gì?” Thiên kim Hàn Cầm của Lại Bộ Thượng Thư lên tiếng hỏi.

Các tiểu thư không vội rút thăm, ánh mắt tò mò bắn lên người Ngạo Nguyệt, các nàng cũng muốn biết người thắng cuộc sẽ được ban thưởng những gì.

“Lần này, người đắc thắng trận đấu sẽ được bốn công chúa ban thưởng vòng tay Huyền Băng Ngọc.” Ngạo Nguyệt mắt ra hiệu với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn nọ hiểu ý đưa ra một chiếc vòng tay óng ánh trong suốt.

Vòng tay Huyền Băng Ngọc là vô giá, ẩn hiện bên trong như có từng gợn nước đang lưu động, vào ban đêm còn có thể phát sáng. Đeo trên tay sẽ rất đẹp, so với loại ngọc bình thường khác còn có tác dụng điều dưỡng thân thể.

Các tiểu thư nhìn chăm chăm vào vòng tay Huyền Băng Ngọc đến không chớp mắt, mắt đều không nhin được run rẩy một tí, tới đây phần thưởng chiến thắng đã rất mê hoặc người rồi.

Diệp Thanh Ngọc thu lại ánh mắt tham lam vừa nhìn chăm chú vào vòng tay Huyền Băng Ngọc, trong mắt xẹt qua tia tiếc nuối khó có thể phát hiện được, nàng nói với Ngạo Nguyệt: “Công chúa, Thanh Ngọc cho rằng có phần thưởng thì cũng phải có hình phạt thì chơi mới vui chứ.”

Ngạo Nguyệt gật đầu: “Thanh Ngọc nói có lí, vậy các người cảm thấy người thua trận thì nên bị gì đây?”

Diệp Thanh Ngọc giành nói: “Thanh Ngọc cũng có một đề nghị hay, đó chính là người thua trận thì phải đến cổng thành học theo tiếng chó, sủa mười lần.”

Thanh Linh cảm thấy thật tức cười, sủa tiếng chó, cái ý kiến bẩn thỉu này, loại trừng phạt mất hết mặt mũi như thế mà nàng ta còn không biết xấu hổ gọi là đề nghị hay, thật đúng là thiệt thòi cho cái thân phận đường đường là Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân phủ.

Nhưng chuyện càng khiến Thanh Linh ngạc nhiên hơn nữa, Ngạo Nguyệt thế nhưng cũng cảm thấy đề nghị của Diệp Thanh Ngọc rất hay!

“Mọi người đừng chụm đầu vào nhau thế nữa, mau đến rút thăm đi.” Hàn Cẩm nói.

Không lâu, tất cả mọi người đều đã rút xong hết giấy.

“Tiểu thư, người rút được gì vậy?” Hương Thảo hỏi nhỏ bên tai Thanh Linh.

Thanh Linh mở ra tờ giấy màu đỏ trong tay, vài chữ to “người thi đấu chính” thành hình xuất hiện ở trước mặt.

“A, muội muội, thì ra ta là trợ thủ của người.” Diệp Thanh Ngọc giọng cao tấc giấy đỏ trong tay, cười không có ý tốt.

Hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu thì cùng đội, Diệp Thanh Ngọc sẽ là trợ thủ của nàng!

Khóe miệng Thanh Linh hung hăng co rút, trong lòng xuất hiện loại cảm giác cực xấu. Trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc có thể sẽ kéo chân sau của nàng làm cho nàng thua trận, cuối cùng khiến cho nàng phải học tiếng chó sủa trên cổng thành!

Nàng không khỏi hoài nghi Diệp Thanh Ngọc đề nghị hình phạt đó là để chuẩn bị sẵn cho chính nàng nhảy vào, mà việc nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng bốc trúng cùng màu cũng không phải chỉ là sự trùng hợp đi?

“A, là.....Vinh Vương, là Vinh Vương, Vinh Vương cũng tới Hoài Giang!” Một nữ tử hét lên chói tai.

“Phải không, ở đâu, sao ta lại không thấy?” Một nữ tử khác lo lắng nói.

“A, ta thấy rồi, dưới gốc cây trên bờ kia, ta không chỉ thấy được Vinh Vương, còn có cả Tĩnh Vương!” Lại thêm một nữ tử hưng phấn nói.

“.....”

Chúng tiểu thư nghe thấy hai vị Vương gia tuần mã đều xuất hiện, không nhịn được tất cả đều đưa ánh mắt nhìn sang.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt của các vị tiểu thư, lập tức liền nhìn thấy Hách Liên Dực một thân hắc y linh hoạt đứng dưới tàng cây.

Hắn dùng chỉ bạc cột tóc, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều mang theo quý khí bẩm sinh, tuần mã đến mức khiến người ta khó có thể dời mắt.⁶

Còn Tĩnh Vương, chỉ đứng bên bờ sông cách mũi thuyền gần nhất, gió sông nổi lên khiến cẩm phục quý giá đẹp đẽ của hắn bay phấp phới. Trong vãn nhã và quý khí lộ ra một cổ phong lưu không thể kiềm chế được, đẹp mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 57: Tình Cảnh Quá Hoàn Tráng, Không Đành Lòng Nhìn Thằng!

Trước đây không lâu Hách Liên Dực bị Tần Liễm cắt đi một nhúm tóc lớn, đỉnh đầu nhìn khó coi giống như bị chó gặm. Không biết hẳn xử lý như thế nào, hôm nay Thanh Linh lại thấy hẳn dùng chỉ bạc cột tóc, đầu tóc không hề có vấn đề gì, đồng thời cũng không tìm thấy chút dấu vết của nhúm tóc lớn bị cắt kia nữa. Hẳn như cũ là một Vinh Vương tôn quý phi phạm, trêu chọc vô số tâm hồn mỹ nhân loạn nhịp.

Thanh Linh thầm tiếc nuối, lần trước Tần Liễm không cạo sạch trơn đầu tóc Hách Liên Dực đúng là thật quá đáng tiếc.

Bởi vì trong chúng tiểu thư không có mấy người biết chèo thuyền, nên trước trận đấu, Ngạo Nguyệt tìm đến một vài người biết chèo thuyền đến dạy bọn họ một chút điểm quan trọng về chèo thuyền.

Lúc này, hơn mười chiếc thuyền đang lơ lửng trên mặt sông đều có các nữ tử dung mạo xinh đẹp đứng đó. Gió sông cuộn cuộn thổi làm tóc đen của các nàng bay loạn, y phục rực rỡ tung bay như tiên nữ. Ở rừng xanh nước biếc, mỗi một nữ tử xinh đẹp như hoa tạo nên một bức tranh xinh đẹp trên mặt sông.

Sau khi được người của Ngạo Nguyệt đưa đến truyền thụ cho một chút động tác chèo thuyền quan trọng, Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc bắt đầu thử chèo thuyền. Trận đấu quy định phải dùng gậy trúc để chống thuyền,

Thanh Linh đứng ở đầu thuyền dùng gậy trúc chống thuyền, còn Diệp Thanh Ngọc ở đuôi thuyền.

Thanh Linh hơi dùng sức chống xuống cây gậy trúc, thuyền không bị đi về phía trước, nhưng lại lung la lung lay, vừa dùng lực, thuyền lại bắt đầu tiến về phía trước. Nàng quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Ngọc, phát hiện phương hướng nàng ta chống thuyền vậy mà ngược lại hướng của nàng. Nàng vừa định mở miệng gọi Diệp Thanh Ngọc đổi hướng chống thuyền, không ngờ Diệp Thanh Ngọc lại nhanh một bước mở miệng trước.

“Đầu người chứa óc heo sao? Người còn không mau đổi hướng khác? Gặp qua người ngốc, nhưng vẫn chưa thấy qua người nào ngu ngốc giống như người vậy đó.” Diệp Thanh Ngọc khinh bỉ mắng.

“Hình như đại tỷ đã quên một chuyện, ta mới là người thi đấu chính, còn người chỉ là trợ thủ. Ta nói muốn rẽ hướng nào thì chính là rẽ hướng đó, chắc không phải đại tỷ ăn nhiều ngủ nhiều, đầu óc so với óc heo bình thường cũng không bằng nên mới không nhớ rõ?” Thanh Linh nhẹ nhàng nói.

Diệp Thanh Ngọc nghe xong cả giận nói: “Người bảo đầu ai so với đầu heo còn không bằng chứ?”

Thanh Linh không trả lời lại, lười để ý nàng ta, trong lòng thở dài, cái bình hoa Diệp Thanh Ngọc này ước gì chính chết nàng mà, nàng phải làm thế nào mới có thể không rút lại sau cùng đây?

Nàng đang trầm tư, Diệp Thanh Ngọc đã từ đuôi thuyền đi đến chỗ nàng: “Người nói rõ ràng cho ta, óc heo là nói ai?” Diệp Thanh Ngọc nhất quyết không bỏ qua, tay còn đẩy Thanh Linh một cái.

Ngay lúc này bên cạnh có một chiếc thuyền con đụng trúng, chiếc thuyền của hai người càng thêm lung lay.

“A” Tiếng Hàn Cầm không biết chèo thuyền vang lên, không cẩn thận đụng trúng phải thuyền của Thanh Linh các nàng, sợ đến mức nàng ta thét chói tai.

Thanh Linh đứng ở đầu thuyền, khi thân thuyền bị lung lay, Diệp Thanh Ngọc đứng không vững mà ngã tới chỗ nàng. Thanh Linh nhanh chóng buông gậy trúc trong tay ra, vội đứng vững lại thân hình. Mắt nhìn thấy cây gậy trúc kia sắp trôi mất hút trong dòng nước, Thanh Linh muốn đưa tay bắt lấy cũng không còn kịp.

Diệp Thanh Ngọc thoáng nhìn thấy một thân hắc y tôn quý phi phạm Hắc Liên Dực đang đứng ở nơi không xa, trong mắt lóe qua một tia ánh sáng khác thường. Nàng ta giống như không giữ vững được cơ thể mình mà ngã về phía Thanh Linh, muốn ôm chặt Thanh Linh cùng kéo nàng ta rơi xuống nước, Hách Liên Dực đang ở cách đó không xa, nói không chừng nếu như hắn nhìn thấy nàng rơi xuống nước hắn sẽ đến cứu nàng lên.

Nàng ta cho rằng mạng của Thanh Linh là rác rưởi, không có dễ dàng chết như vậy đâu, hơn nữa, ở trong nước nếu như nàng ta ôm chặt Diệp Thanh Linh, nàng ta cũng sẽ không bị chìm xuống.

Lúc này Thanh Linh không biết Diệp Thanh Ngọc đang tính toán những chuyện nhỏ nhặt này, nếu biết được chắc chắn sẽ không nhịn được mà khinh bỉ một phen.

Sau lần Diệp Thanh Ngọc bị mất mặt lớn ở Khánh Công yến, bây giờ Hách Liên Dực tránh nàng ta còn không kịp, sao còn thể tự mình xuống nước cứu người?

Lúc Diệp Thanh Ngọc ngã tới, Thanh Linh nhìn qua một cái đã biết là nàng ta cố ý. Nàng ta rõ ràng đã đứng vững, thế mà lại giả vờ đứng không vững mà ngã tới, trong chuyện này nhất định là có quỷ.

Thanh Linh cười lạnh lùng một tiếng, lách mình tránh đi. Âm thầm duỗi chân đã được vấy dài che lại, gạt nhẹ chân Diệp Thanh Ngọc một cái, động tác cón con này không có ai phát hiện ra được.

Diệp Thanh Ngọc vốn không đề phòng, hung dữ trợn to hai mắt trừng trừng nòng, dưới chân đứng không vững ngã vào trong nước.

“Vinh Vương, cứu mạng, cứu mạng a!” Diệp Thanh Ngọc ở trong nước lớn tiếng la lên, trong giọng nói động lòng người lộ ra khủng hoảng, khiến lòng người dâng lên một loại ý muốn muốn bảo vệ.

Thanh Linh lập tức hiểu được nguyên do lúc này Diệp Thanh Ngọc cố ý dưng vào nòng, thì ra đúng là muốn hấp dẫn sự chú ý của Hách Liên Dực.

Những người ở xa không biết rõ tại sao Diệp Thanh Ngọc lại rơi xuống nước, nhưng Hàn Cầm cùng với trợ thủ là thiên kim Hộ Bộ Thượng Thư Cổ Diệp ở bên cạnh, cả hai đều nhìn ra vừa rồi Diệp Thanh Ngọc là cố ý vọt về phía Thanh Linh. Chỉ là việc Thanh Linh gạt chân của Thanh Ngọc một cái, hai người cũng không có nhìn thấy.

“Đây cũng quá không muốn sống rồi!” Cổ Diệp bĩu môi nói.

“Vinh vương, cứu Ngọc Nhi với!” Diệp Thanh Ngọc sắc nước miếng, giọng nói hô lên có chút khàn khàn.

Hách Liên Dực cách đó không xa nghe được tiếng kêu cứu của Diệp Thanh Ngọc, liền thi triển khinh công lướt trên mặt nước mà tới. Dáng người vùn vụt như nhận múa, tiêu sái như tiên, dáng người tuyệt mỹ khiến chúng tiểu thư mặt đỏ tới mang tai, đồng thời cũng sợ hãi thét lên chói tai.

Hách Liên Dực vậy mà lại tự ra tay cứu Diệp Thanh Ngọc, đây là chuyện ngoài dự liệu của Thanh Linh. Món nợ mới vừa rồi Diệp Thanh Ngọc muốn kéo nòng xuống nước, xem ra rất nhanh có thể trả lại cho Diệp Thanh Ngọc rồi.

Quan sát dáng người của Hách Liên Dực đang dần tiến lại gần, mắt Thanh Linh sáng lên, nàng đột nhiên hô to về phía Diệp Thanh Ngọc: “Đại tì, người đừng sợ, ta tới cứu người.” Miệng nàng hô lên là như thế, nhưng người lại đánh về phía Hách Liên Dực, khẽ dựa gần vào Hách Liên Dực rồi mạnh mẽ kéo theo hắn ngã xuống nước.

Hách Liên Dực đầu đầy hắc tuyến bị rơi xuống nước, miệng còn uống hai ngụm lớn nước sông, hắn đang muốn nổi giận, nhưng lúc nhìn rõ nữ tử trước mắt thì toàn bộ lửa giận lại được hắn đè xuống.

“Vương gia, cứu mạng, Vương gia.” Thanh Linh gắt gao níu lấy tay Hách Liên Dực, nhưng trong đôi mắt to đen nhánh sáng lấp lánh kia lại không hề thấy được một chút sợ hãi nào.

“Bản vương tất nhiên sẽ cứu người rồi!” Hách Liên Dực nhếch môi cười, kéo eo nhỏ nhắn của Thanh Linh vào khu vực nước thấp.

Mà lúc này, Tĩnh vương cũng phi thân đến, cứu Diệp Thanh Ngọc đang vùng vẫy ở trong nước nhưng thế nào cũng không chìm được lên bờ.

Chúng tiểu thư thấy thế đều nhìn đến sửng người, cái gì? Làm vậy mà cũng được? Chỉ cần nhảy xuống sông thì có thể thân cận được với hai vị Vương gia tôn quý sao? Vậy còn chờ gì nữa, mau, mau nhảy a!

“Ừm, ừm, ừm, ừm,.....”

Hơn mười nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như hoa người sau tiếp người trước nhảy xuống Hoài Giang, tình cảnh đồ sộ khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Vương gia cứu mạng!”

“Tĩnh Vương cứu mạng!”

“Vinh Vương cứu mạng!”

“.....”

Trên mặt sông liên tục truyền ra tiếng nước bị va chạm mạnh, tiếng gọi cứu thất thanh, sóng sau cao hơn sóng trước.

Ngạo Nguyệt đứng ở trên thuyền nhìn tình cảnh trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười, nguyên một đám đều muốn bay lên đầu càn làm phượng hoàng, chỉ là phượng hoàng này dễ làm như vậy sao? Lắc đầu một cái, rốt cuộc vẫn phải phái người xuống nước cứu các vị tiểu thư kia lên.

“Phụt....” Thanh Linh không ngờ Hách Liên Dực lại mang nàng lên vào chỗ nước thấp, mà tay hắn vẫn còn ôm lấy eo của nàng!

Nàng gỡ bàn tay đang quấn trên eo ra, muốn trồi lên trên mặt nước, hắn lại cố chấp níu tay nàng lại kéo nàng xuống đáy sông. Hắn nhất định là cố ý! Là đang trả thù nàng mới nảy dự hắn đây mà!

Nàng bỗng nhiên nghiêng đầu, hung hăng cắn lên tay Hách Liên Dực đang nắm lấy tay nàng. Hách Liên Dực bị đau vội buông tay nàng ra, nàng lập tức liền như con cá nhỏ vung người bơi đi một cái là đã không còn thấy bóng dáng.+

Thanh Linh từ đáy sông bơi về phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh trắng xóa, không biết đó là gì, cản trở đường đi của nàng. Nàng buộc phải trồi lên mặt nước, vừa trồi lên thì có một khuôn mặt tuần mã có thể làm thiên địa ảm đạm thất sắc liền phóng đại ngay trước mắt nàng.

“Á” Đối mặt với thứ đột nhiên xuất hiện, nàng sợ hết hồn, vẻ mặt sửng sờ, nhất thời tay chân quên hoạt động, tiếp đó cả người liền chìm xuống đáy nước.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 58: Không Có Lần Sau

Tần Liễm dở khóc dở cười nhìn nữ nhân chìm trong nước, đưa tay chụp tới, xách người lên.

Thanh Linh bị người xách lên, liền thấy ngay khuôn mặt tuy mang theo ý cười nhưng có chút lạnh lùng của Tần Liễm. Vóc người hảnh thon dài, cao hơn nàng rất nhiều, thế mà trong nước hảnh chỉ bị lộ ra một phần bả vai trở lên, xem ra nước ở chỗ này vẫn rất sâu.

Ánh mắt hảnh phát lạnh, hàn khí khắp người.

Trong lòng nàng âm thầm run lên, không biết tại sao đắc tội đến người trước mắt, để hảnh bày ra bộ dáng lạnh như băng này.

“Linh Nhi yêu thương nhưng nhớ bản vương như vậy, bản vương rất bất ngờ.” Hách Liên Dực ở sau lưng Thanh Linh thản nhiên nói, ánh mắt mang theo khiêu khích nhìn về phía Tần Liễm.

Thanh Linh lúc này mới nhận ra thì ra ánh mắt rét lạnh lúc nãy của Tần Liễm là ném về phía Hách Liên Dực, lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện nơi này trừ ba người bọn họ ra, thì không còn người nào đến đây nữa.

Lúc này nàng mơ hồ nhận ra sóng ngầm mãnh liệt của hai người này, bầu không khí căng thẳng giống như một khắc nữa sẽ bộc phát ra vậy.

“Vừa rồi lúc ở dưới nước, bản vương phát hiện da thịt toàn thân cao thấp của Thanh Linh không chỗ nào là không non mềm, thật khiến bản vương yêu thích không nở buông tay.” Giọng Hách Liên Dực nhẹ nhàng, hẳn mong chờ nhìn thấy biểu tình không thoải mái trên mặt của Tần Liễm. Trên triều, người của Tần Liễm luôn đối nghịch với người của hắn khắp nơi, cho nên hắn vẫn luôn muốn hung hăng đã kích Tần Liễm một lần, đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Bây giờ có thể mượn Thanh Linh để đã kích Tần Liễm, nhìn thấy biểu tình không thoải mái của Tần Liễm, đó cũng là một chuyện thật tốt.

Thanh Linh nghe ra ý tứ trong lời nói của Hách Liên Dực, trên người không khỏi nổi da gà, cả giận nói: “Hách Liên Dực, người nói hươu nói vượn gì đó!”

Tần Liễm nghe Hách Liên Dực nói, nụ cười trên mặt càng đậm, giọng nói lạnh lạnh: “Vừa rồi ơn cứu giúp của Vương gia đối với Thanh Linh, bản tướng nhất định sẽ trả lại!” Tiếng nói vừa dứt, tay hắn lướt nhẹ qua mặt nước, mỗi một giọt nước như có mang theo một cỗ lực lượng bay về phía Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vội đưa tay ra che lại, giọt nước cứng như đá đập vào tay hắn, đau đến khiến Hách Liên Dực phải hút vào một ngụm khí lạnh. Tóc dài được chỉ bạc vẫn lên bị nước đánh trúng mà lệch qua một bên, cả người ướt sũng như chuột lột.

Lúc hắn thả tay xuống thì phát hiện hai người kia đã không còn ở đây nữa. Hắn tức giận đến nghiến răng, đánh mạnh vào mặt nước một cái.

Thanh Linh đi theo Tần Liễm đến một chỗ nước cạn gần bờ, đột nhiên, nàng tiến lên kéo kéo ống tay áo của hắn: “Vừa rồi Hách Liên Dực hẳn nói hươu nói vượn đó, người đừng tin hắn.”

Hắn quay đầu lại, nhếch môi cười một tiếng, khuôn mặt yêu mị mê người. Trong cặp mắt phượng hẹp dài tựa như có chứa cả con sông, vô cùng rực rỡ, làm cho tim của nàng không khỏi nhảy lên một cái.

“Hắn nói hửu nói vượn? Vậy người nói với bản tướng một chút tại sao người lại nhảy từ trên thuyền xuống nước, để cho Hách Liên Dực ôm ấp là sao hả?” Giọng nói của hắn không nóng không lạnh, bộ dáng lạnh nhạt khiến nàng đoán không ra người trước mắt đến cùng là có giận hay không.

“Đó là do ta không cẩn thận té xuống...” trong nước, còn chưa nói xong, nàng liền phát hiện ánh mắt hắn đột nhiên run lên, đoán rằng hắn có thể biết là cố ý nhảy vào trong nước, vì vậy vội vàng sửa lại lời nói: “Ta chỉ là không ưa Hách Liên Dực cứu người còn bày ra dáng vẻ uy phong kia, mới muốn kéo hắn vào trong nước, phá hủy uy phong của hắn.”

Hồi tưởng lại bộ dáng lúc Hách Liên Dực phi thân xẹt qua mặt sông đúng là vô cùng khoe khoang, đột nhiên bị nàng dụ dỗ kéo xuống sông, cũng áp chế không ít uy phong của hắn.

“Thật là như vậy sao?” Hắn cười như không cười nói.

Nàng mạnh mẽ gật đầu: “Thật, so với trên châu còn thật hơn.” Trên mặt còn bày ra nụ cười chân chó lấy lòng.

“Chỉ có lần này thôi, không có lần sau nghe không.” Hắn cười nhẹ nói.

Nàng có chút không phục, dựa vào cái gì hắn muốn nói như thế thì sẽ là như thế: “Nếu như có lần sau, vậy sẽ thế nào?”

Hắn không nói hai lời, nâng lên cằm của nàng, cúi đầu hôn xuống.

Môi của hắn hơi lạnh, nụ hôn cuồng dã mà kịch liệt, hắn ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, bá đạo cạy hàm răng của nàng ra, không nói lời nào xông vào bên trong công thành đoạt đất.¹

Đột nhiên bị hôn khiến đại não của nàng trống rỗng, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn. Thoáng cái trên gương mặt thanh lệ đỏ bừng lên, mắt to chứa đầy hơi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ mê hoặc lòng người. Chọc cho người nào đó càng dùng sức ôm thật chặt nàng vào ngực, hôn càng thêm mãnh liệt, giống như muốn nuốt trọn tiểu nữ nhân trước mặt vào trong bụng.

Lúc hôn đến nữ tử ở trong lòng sắp thở không được nữa hắn mới khẽ cắn đầu lưỡi của nàng một cái, lui ra ngoài.

“Ngô, đau....” Đầu lưỡi bị cắn một cái, trong đôi mắt của nàng hiện lên một tầng hơi nước dày đặc.

“Nếu như còn có lần sau, bản tướng sẽ không ngại trước khi động phòng mà muốn nàng.” Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng, giọng nói mang theo thái độ cường thế mà bá đạo, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn. Ánh mắt yêu mị mê người, khiến cho nàng trong nháy mắt trở nên sửng sồ, hắn xoay người tạo nên một vòng bọt nước, tiêu sái đi lên bờ.

Giọng điệu bá đạo của hắn đã chọc giận mỡ nữ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng tao nhã rực rỡ của hắn mà mắng to: “Người tên khốn kiếp này!” Nếu không phải đang ở trong nước, nàng thế nào cũng bị tên này chọc tức giờ chân.

“Hả? Nàng nói gì?” Hắn đột nhiên xoay người, mắt phượng nguy hiểm nhíu lại.

Cùng lúc đó, nàng cảm thấy sau lưng có vài đạo ánh mắt khác thường, xoay người mới phát hiện toàn bộ người trên sông đều đang nhìn về phía này. Nhớ tới một màn hôn sâu vừa rồi của nàng và hắn đều bị người trên sông nhìn thấy hết, mặt thoáng chốc đỏ lên đến mức có thể nhỏ ra máu, trong lòng lại đang hung hăng mắng chửi tên gia hỏa vô lại kia.

“Mới vừa nói cái gì?” Giọng nói nguy hiểm của hắc vang lên, ánh mắt nhìn chăm chăm như muốn ăn luôn nàng vậy.

Thanh Linh cứng ngắc, da mặt hung hăng co rút, hết sức không có cốt khí nói: “Ta không có nói gì hết.” Thật buồn bực mà vì sao mỗi lần ở trước mặt hắc, cái eo luôn không thẳng nổi vậy trời? Luôn bị người này chèn ép, cứ thế này mãi thì phải làm sao mới được đây?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi lúc trở về nên chèn ép lại người kia như thế nào, bên tai truyền tới giọng nói của một nữ tử.

“Khụ khụ, Diệp Nhị tiểu thư, Ngạo Nguyệt Công chúa nói trận đấu đã sắp bắt đầu, bảo người đi qua chuẩn bị một chút.” Giọng nói của nữ tử có chút mất tự nhiên, nàng là Bích Hà một thị nữ bên cạnh Ngạo Nguyệt, là một nha đầu vẫn chưa biết sự đời, lúc này nhìn thấy màn hôn nóng bỏng của Tần Liễm và Thanh Linh, không khỏi có chút lúng túng.

Chúng vị tiểu thư được Ngạo Nguyệt mời tới vừa rồi tất cả đều bị "roi xuống nước", Ngạo Nguyệt lo lắng các nàng sẽ vì thế mà sợ nước, còn hỏi ý kiến mọi người có muốn hủy bỏ trận đấu này hay không. Các nàng đều trả lời là không muốn hủy bỏ thi đấu, cho nên Ngạo Nguyệt thực hiện theo ý kiến số đông không hủy bỏ trận đấu, cũng bảo người gọi Thanh Linh tới để nàng chuẩn bị một chút.

Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lần nữa bước lên cùng một chiếc thuyền nhỏ, Diệp Thanh Ngọc vừa lên thuyền đã bày ra sắc mặt không tốt với nàng, vẻ mặt cừu hận kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Suy nghĩ một chút cũng không sai, Diệp Thanh Ngọc cố ý té xuống nước là vì muốn lôi kéo sự chú ý của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực đúng là đã tới, nhưng bị nàng thò chân xen vào khiến cho kế hoạch của Diệp Thanh Ngọc thất bại, Diệp Thanh Ngọc có thể bày ra sắc mặt tốt với nàng đó mới là lạ đó.

Theo tiếng chiêng trống vang lên, trận thi đấu bắt đầu.

Chúng vị tiểu thư trong tiếng hô hào trợ uy của các vị quý công tử, tạm thời ném lại rụt rè thường ngày, có dáng có vẻ dùng sức chèo thuyền.

Từng cái từng cái thuyền thật nhanh đã di chuyển trên mặt sông, chỉ có một chiếc ngoại lệ. Chính là thuyền của hai người Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lấy tốc độ rùa bò chậm chậm tiến về phía trước, sau thời gian một chung trà đi qua, hai người hoàn toàn bị ném ở cuối cùng của đội ngũ chèo thuyền.

“Không chèo, không chèo nữa, tay cầm gậy trúc cũng bị nổi bóng nước hết rồi.” Diệp Thanh Ngọc buông gậy trúc trong tay ra, đặt mông ngồi xuống.

Thanh Linh âm thầm cắn răng, nàng không trông cậy vào việc Diệp Thanh Ngọc có thể giúp nàng. Cả đoạn đường từ lúc thuyền chèo tới đây, Diệp Thanh Ngọc chỉ là cầm gậy trúc giả vờ giả vịt, phân nửa sức cũng không bỏ ra, tay nàng ta mà nổi bóng nước mới là lạ.

Nhưng Thanh Linh cũng không có ý định vạch trần nàng ta, hiện tại các nàng rơi ở phía sau xa như vậy, người trở về cuối cùng không cần phải đoán nữa nhất định sẽ là các nàng. Nàng cũng dứt khoát không liều mạng nữa, xem như là đến để ngắm phong cảnh bên sông đi.

Giương mắt nhìn xung quanh, hai bên bờ sông lộ ra quang cảnh rừng núi, xung quanh cũng không thấy có người đến du ngoạn.

Vì lo lắng trên đường đi các vị tiểu thư sẽ gặp chuyện không may, nên hai bên bờ sông cách các nàng không xa đều có thị vệ của Ngạo Nguyệt Công chúa phái tới canh chừng bảo vệ các nàng.

Nhất thời xung quanh vắng lặng, chỉ nghe tiếng gậy trúc xẹt qua mặt nước cùng tiếng vượn và khỉ từ trong rừng núi truyền ra, mơ hồ còn lộ ra

khí tức quý dị khiến người ta sợ hãi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 59: Cả Hai Người Đầu Không Thể Bỏ Qua

Thanh Linh không nhanh không chậm chèo thuyền, Diệp Thanh Ngọc một bên nhìn đến ngây ngẩn cả người, kinh ngạc mở miệng hỏi: “Sao người lại thả chậm tốc độ? Người không sợ trở thành người thua cuộc cuối cùng, cuối cùng đứng ở cửa thành học tiếng chó sủa sủa mười tiếng hay sao?”

“Dù gì có dùng hết sức cũng sẽ thua, vậy sao ta phải liều mạng như thế?” Thanh Linh hỏi ngược lại, trên mặt không hề có một chút lo lắng.

“Thì ra là vậy!” Diệp Thanh Ngọc lẩm bẩm, không nói gì thêm, bầu không khí khôi phục lại trạng thái yên tĩnh ban đầu.

Qua một hồi lâu, phía trước xuất hiện hai đường rẽ. Muốn đến hồ Bích Thủy bình thường sẽ đi bên phải, bên trái nước chảy siết hơn rất nhiều, đá ngầm vô số, bình thường không có ai dám đi thuyền đường đó.

Thanh Linh đang muốn chèo thuyền về phía bên phải, Diệp Thanh Ngọc lúc này lại tự dừng đứng lên cầm gậy trúc: “Rẽ sang bên trái, nhanh lên một chút!”

“Nhưng đến hồ Thủy Bích thì chẳng phải nên rẽ sang bên phải sẽ an toàn hơn sao?” Thanh Linh biết rõ rằng bên trái nước chảy rất mạnh, nếu đi hướng đó đương nhiên sẽ nhanh hơn, nhưng nơi đó đá ngầm nhiều, rất nguy hiểm.

“Đi phía bên trái nhanh hơn, ta nghe người ta nói nếu chọn đường bên trái thì phải đi sát bên bờ hoa, loại thuyền nhỏ như chúng ta sẽ không đụng trúng đá ngầm” Diệp Thanh Ngọc ra sức lướt gậy trúc trên mặt nước, dùng sức muốn chèo thuyền rẽ sang bên trái.

Thanh Linh nhìn chăm chăm nàng ta, kì quái, chẳng phải nàng ta còn đang ước gì nàng thua sao? Sao bây giờ lại tốt bụng nhắc nàng đi đường nào sẽ nhanh hơn chút chứ?

Diệp Thanh Ngọc giống như nhìn ra nghi ngờ trên mặt nàng, quay đầu không nhìn nàng, rũ mắt xuống, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng quý dị, giọng nói của nàng mất tự nhiên giải thích: “Hừ, ta có lòng tốt nhắc nhở người chỉ là không muốn thấy người phải học chó, sủa ở trên cổng thành, làm mất hết mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân mà thôi. Còn chuyện lúc này người dám quyến rũ Vương gia trước mặt ta kia, sau này sẽ tìm người tính sổ sau!”

“Nhưng ta vẫn muốn rẽ sang bên phải thì sao?” Thanh Linh cầm gậy trúc nhẹ nhàng làm vài động tác liền khiến thuyền đổi hướng sang bên phải.

“Người, người thật là không biết tốt xấu!” Diệp Thanh Ngọc bỗng nhiên cả giận nói, tay cầm gậy trúc dùng sức rẽ nước đưa thuyền đi vào đường bên trái.

“Ta thích đi bên phải.” Thanh Linh lại chèo thuyền về bên phải, trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc khẳng định đòi rẽ sang bên trái nhất định là sẽ không có chuyện tốt gì.

Cứ như vậy, một người chèo thuyền về phía bên trái, một người lại chèo về hướng bên phải, khiến thuyền không thể tiến về phía trước ngược lại quay vòng vòng trên mặt sông.

Đột nhiên, thuyền nhỏ nhanh chóng rẽ sang hướng bên trái, trôi về dòng nước chảy siết, dựa vào lực đạo của Diệp Thanh Ngọc chắc chắn

không thể có tốc độ như thế được.

Nước sông chảy siết, mặt nước hung hăng đánh lên đá ngầm lộ ra mặt nước, thuyền nhỏ với tốc độ khó có thể kiểm soát lướt như bay đi về phía trước trên dòng nước mãnh liệt.

Thanh Linh một trận lạnh sống lưng, nàng nhạy cảm phát hiện có người đã lặn xuống nước đẩy thuyền đi. Nàng cúi đầu quan sát, dưới ánh mặt trời, một bóng người sau lưng cầm gậy trúc nhanh chóng đánh về phía nàng. Nàng không cần xoay người lại nhưng vẫn có thể bắt được cây gậy trúc kia, quay đầu, mắt lạnh nhìn thẳng Diệp Thanh Ngọc.

“Người muốn làm gì?” Thanh Linh bình tĩnh hỏi.

Trong giọng nói điềm tĩnh ấy, Diệp Thanh Ngọc vẫn nghe được sự lạnh lẽo, chống lại ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh, nàng ta vậy mà cảm nhận được một tia khủng hoảng.

Thanh Linh không rảnh chờ nghe câu trả lời của Diệp Thanh Ngọc, cầm cây gậy trúc hướng về phía xuống nước thấp nơi nào đó đâm mạnh xuống, nhất thời phía dưới truyền đến tiếng hét thảm thiết, mặt sông thoáng chốc lan ra một màu đỏ tươi. Tiếp đó, Thanh Linh cảm thấy được thân thuyền khẽ lay động, chưa tới một phút, thuyền của nàng lại bị người lật lên.

“A, cứu mạng, cứu mạng.” Thuyền đột nhiên chao đảo một vòng rồi lật, Diệp Thanh Ngọc bị nước sông mãnh liệt xô xuống dưới, trong lúc đó còn bị đụng vào không ít đá ngầm trong nước. Tảng đá bén nhọn đâm rách da thịt non mịn của nàng ta, nàng ta đau đớn liên tục thét chói tai, cuối cùng nàng ta liều mạng ôm lấy một tảng đá mới dừng lại.

Thời khắc thuyền bị lật, Thanh Linh cầm gậy trúc trong tay vận âm thầm nội lực khẽ chống, sau khi xoay người liền nhảy lên trên một tảng đá.

Lúc này từ trong nước thoát ra một nam tử trẻ tuổi, hăn mặc một bộ y phục giống như dân chúng bình thường, sau khi trồi ra khỏi nước liền huýt sáo một cái.

Thanh Linh thầm than không tốt, tiếng huýt sáo của nam tử kia rõ ràng là ám hiệu triệu tập đồng bọn. Vội vàng lấy ra ngân châm luôn tùy thân mang theo chuẩn xác đâm về phía người nọ, người nọ không đề phòng, sau khi bị ngân châm đâm trúng liền mất mạng.

“Diệp Thanh Linh, mau tới cứu ta!” Diệp Thanh Ngọc ra lệnh hét lên.

Mặc dù Thanh Linh cảm thấy không thoải mái khi nghe giọng nói của nàng ta, nhưng cũng lười so đo với nàng ta, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, trực tiếp hướng bờ đi tới.

Nàng không có lý do gì phải ra tay giúp một người khắp nơi luôn muốn gây phiền toái cho mình.

Diệp Thanh Ngọc nhìn thấy Thanh Linh không đi về phía mình, vừa tức vừa giận hét lên: “Diệp Thanh Linh, ngươi vậy mà không cứu ta! A, ta đã sớm biết tiểu tiện nhân ngươi tâm địa độc ác, thế nào lại có lòng tốt cứu ta chứ!”

Lời mắng chửi truyền đến từ sau lưng, lúc Thanh Linh định mở miệng phản bác lại, nàng lại nhìn thấy hai nam tử ăn mặc như thôn dân từ trong rừng rậm đi ra, tay còn cầm đại đao lấp ló.

Nàng xoay người muốn lui trở lại, nhưng lúc vừa ngoái mắt nhìn sang phía sau lại nhìn thấy thêm hai nam tử cũng mặc quần áo của thôn dân cầm đao trong tay.

Thanh Linh không quag iúp Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc đành lấy hết dũng cảm buông tảng đá đang ôm ra, cẩn thận từ từ di chuyển về phía bên bờ.

Diệp Thanh Ngọc cũng nhìn thấy người đến, giận dữ trên mặt liền thay đổi thành dáng mừng rỡ tươi cười: “Nàng ta chính là người mà các người muốn giết.”

Thanh Linh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi: “Người biết bọn họ?”

Diệp Thanh Ngọc ngạo mạn ngược đầu đáp lại: “Hừ, biết thì sao? Mà không biết thì lại thế nào?”

“Cuối cùng bọn họ là ai?” Thanh Linh nhìn bốn nam tử trẻ tuổi đang dang sát khí ở hai bên bờ sông đang nhảy xuống nước, mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc lên mặt: “Tất nhiên là người đến giết người rồi, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người, yên tâm, đến ngày đó ta sẽ....” Đốt chút giấy tiền vàng bạc cho người, nhưng nàng ta còn chưa nói xong, một nam tử dẫn đầu đám người nhảy vào trong nước đã đi đến gần Diệp Thanh Ngọc, hất gươm đao cao lên, nhắm ngay đầu của nàng ta mà chém xuống.

“A!” Tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm thủng màng nhĩ của người khác.

Ngay lúc hắc y nhân cầm đao chém xuống, Diệp Thanh Ngọc kinh hãi đột nhiên chìm vào trong nước, trong lúc vô tình vừa bơi vừa nhảy đến bên cạnh Thanh Linh.

Hai nam tử còn lại ra tay với Thanh Linh, cổ tay Thanh Linh vừa động, phóng ngân châm về phía bọn họ, đối phương nhất thời không đề phòng mà bị trúng châm.

“Làm càn! Người Ngạo Nguyệt công chúa sai các người giết là nàng ta! Là Diệp Thanh Linh! Không phải là ta!” Diệp Thanh Ngọc vừa thoát ra khỏi nước, còn chưa tỉnh hồn, cả gan hét lên với hai nam tử còn lại.

Giờ phút này nếu Ngạo Nguyệt công chúa nghe được Diệp Thanh Ngọc nói như vậy, nhất định sẽ tức giận đến ngất xỉu, mắng to Diệp Thanh Ngọc là đồng đội mà gốc như heo, nữ nhân ngu xuẩn.

Diệp Thanh Ngọc hô lên tên của Ngạo Nguyệt chỉ vì muốn khiến cho những người kia kinh sợ, đồng thời cũng muốn nói cho họ biết rõ người bọn họ nên giết là ai. Huống hồ Diệp Thanh Ngọc còn suy nghĩ nếu như Diệp Thanh Linh bị những người này giết chết, coi như Diệp Thanh Linh biết ai muốn giết nàng ta thì lại làm sao, dù sao thì người chết cũng không thể nói chuyện không phải sao.

“Ngạo Nguyệt công chúa vậy mà lại muốn mạng của ta.” Thanh Linh lẩm bẩm, Ngạo Nguyệt công chúa muốn mạng của nàng, nhất định là ngày đó ở Túy Lâu Ngạo Nguyệt công chúa đã biết nàng cũng ở Túy Lâu, cũng biết chuyện nàng đã biết Ngạo Nguyệt công chúa yêu một nam tử đào kép.+

Vì không để chuyện mình và một nam tử đào kép có thân phận thấp kém yêu nhau truyền ra ngoài, cho nên mới hạ sát thủ với nàng. Chỉ khi nào nàng chết, thì chuyện này mới không bị truyền ra ngoài.

Hai nam tử kia nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, một trong hai người lên tiếng: “Chủ tử nói, cả hai người đều không thể bỏ qua.”

“Cái gì?” Diệp Thanh Ngọc trong nháy mắt hoảng hồn: “Các người nói bậy!”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 60+1: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (1)

Thanh Linh mĩa mai hừ một tiếng, Diệp Thanh Ngọc sợ là đã bị Ngạo Nguyệt Công chúa bán còn chưa biết, vẫn ngây ngốc đếm tiền giùm người ta.

Ngạo Nguyệt Công chúa chắc chắn biết rõ nàng và Diệp Thanh Ngọc bất hòa, nên đã sớm tính toán muốn thông đồng cùng Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh mà tìm cách loại trừ nàng.

Cử hành trận đấu chèo thuyền, Ngạo Nguyệt Công chúa cố tình an bài nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng một thuyền, tìm cách kéo Thanh Linh rơi lại phía sau đội ngũ.

Có lẽ Ngạo Nguyệt Công chúa nói Diệp Thanh Ngọc khi đến ngã ba dòng nước thì thuyết phục Thanh Linh quẹo sang bên trái, nơi đó do mực nước chảy xiết lại không có ai qua lại, dễ xuống tay với Thanh Linh.

Nếu Diệp Thanh Ngọc đã biết rõ người giết Thanh Linh là Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Diệp Thanh Ngọc, lo sợ một mai Diệp Thanh Ngọc sẽ là vật cản trở khác. Cho nên, hai tỷ muội bọn nàng, nàng ta cũng muốn loại trừ cả hai.

Nếu hai tỷ muội đều bị người giết, Ngạo Nguyệt Công chúa có thể hướng mọi người thông báo rằng đó chỉ là tình huống mất tích li kì ngoài ý muốn, sau đó chỉ cần rót xuống vài giọt nước mắt nữa là ổn thỏa.

Nàng ta dù sao cũng là một công chúa, dù có người hoài nghi, cũng sẽ vì kiêng kỵ quyền uy của hoàng thất mà không dám nói ra. Hơn nữa trên đường diễn ra trận đấu, hai tỷ muội Diệp gia vì bất hòa mà làm ra việc gì ngoài ý muốn, Ngạo Nguyệt Công chúa cũng không đoán trước được, vì thế người ngoài cũng không thể đem tất cả tội đổ lên đầu nàng ta.

“Không, các người chắc chắn là nghe sai rồi, công chúa sẽ không giết ta!” Diệp Thanh Ngọc kinh hoàng, môi run rẩy nói.

Hai người kia cũng không có thời gian để ý tới Diệp Thanh Ngọc, tay giương cao đại đao hung hăng chém xuống người nàng ta.

Mắt thấy nguy hiểm đánh tới, nhưng Diệp Thanh Ngọc vẫn kinh ngạc sững sờ đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, Thanh Linh đành phải mạnh mẽ kéo nàng ta tránh qua một bên mới thoát được kiếp nạn.

Tuy Diệp Thanh Ngọc luôn muốn lấy tính mạng của nàng, nhưng nàng vẫn không thể đứng nhìn người khác chém nàng ta thành hai khúc ngay trước mặt mình. Với lại Diệp Thanh Ngọc mà chết, chẳng phải sẽ mất đi một người đến gây phiền toái cho Ngạo Nguyệt Công chúa sao?

Thanh Linh cho rằng, Diệp Thanh Ngọc nếu đã biết rõ Ngạo Nguyệt Công chúa muốn lấy tính mạng của mình, chờ sau khi thoát đi được, nàng ta sẽ tìm Ngạo Nguyệt Công chúa để gây chút phiền toái.

“Người không muốn sống sao?” Thanh Linh buông tay Diệp Thanh Ngọc ra phiến muộn nói, vừa dứt lời, nam tử kia lại bổ đại đao tới.

Thanh Linh lần nữa tung ra ngân châm, nhưng lần này chỉ hạ được một người, tên còn lại cầm đao đỡ được tất cả ngân châm. Nàng lại phóng ra ngân châm thêm mấy lần nữa, nam tử kia cũng liên tục đỡ được.

Ngân châm rất nhanh đã được dùng hết, chỉ còn sót lại ba miếng. Nhìn đại đao lóng lánh vung đến lần nữa, nàng trấn định nghiêm nghị nhìn người

nọ một cái, sau đó nhanh chóng lặn vào trong nước túm lấy chân hắn kéo xuống, người đó lập tức thụp vào trong nước.

Người nọ trước khi ngã vào trong nước đã kịp nhận ra người kéo chân hắn là Thanh Linh, hắn thầm tính toán chuẩn xác vị trí của Thanh Linh, đại đao trong tay không hề dẫn đo mà hung hăng bổ về phía Thanh Linh.

Đại đao chém trúng sau lưng nàng, nhưng vì đang ở trong nước, có nước cản trở, cộng thêm việc người nọ đang bị mất chớn, lực đao cầm giữ không tốt, nên lúc đại đao chém xuống trên lưng nàng lực đao đã được giảm bớt không ít. Nhưng một đao đó vẫn khiến toàn thân nàng chấn động, da thịt chắc hẳn đã bị rách toạt ra thành một miệng vết thương lớn.

Nước mãnh liệt cọ xát lên tấm lưng nhỏ nhắn, đau đớn làm sắc mặt nàng thoáng chốc đã trắng bệch như tờ giấy. Không có thời gian xem xét thương thế sau lưng ra sao, nàng nhanh chóng đem ra hết toàn bộ ngân châm còn sót lại đâm tới người kia.

Hắn hoàn toàn bất động, dần chìm sâu xuống nước.

Thanh Linh cắn răng nhịn xuống đau đớn từ vết thương, trôi ra khỏi mặt nước, trán bởi vì đau nhức trên lưng mà không ngừng toát ra mồ hôi, màu môi nàng ước chừng cũng vì miệng vết thương phía sau đổ máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

Diệp Thanh Ngọc tuy thoát chết khỏi một đao kia, nhưng nửa bên mặt lại bị chém trúng tạo thành vết thương lớn.

Thanh Linh vừa nãy cũng không phát hiện Diệp Thanh Ngọc bị thương, hơn nữa còn là vết thương trên mặt. Chỉ thấy da thịt một bên mặt Diệp Thanh Ngọc như đang xoay tròn, máu đỏ thẫm điên cuồng chảy ra, nhìn có chút đáng sợ.

Dù kiếp trước Thanh Linh đã từng xem qua vô số miệng vết thương lớn nhỏ, nhưng lúc nhìn thấy tình trạng vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc cũng không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc sâu như vậy, gương mặt này nhất định đã không còn cách nào cứu chữa được. Nếu phát hiện khuôn mặt mình như vậy, loại người cực kì thể diện như Diệp Thanh Ngọc hẳn sẽ rất khó chấp nhận sự thật này.

“Không muốn chết thì nhanh chút đi.” Thanh Linh giọng lạnh lạnh nói.

Nhưng từ lúc Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được đau đớn kịch liệt từ trên mặt, hai mắt lập tức mờ mịt không rõ là đang nhìn nơi nào, lời nói của Thanh Linh nàng ta cũng như không nghe thấy vậy.

Tay Diệp Thanh Ngọc mâu thuẫn không ngớt, mấy lần nhắc lên muốn sờ xuống mặt, nhưng lại luôn dừng lại ở không trung, mãi không dám chạm vào.

Máu từ trên mặt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt nước chảy xiết, bọt nước trắng xóa vẫn như cũ tự do bay múa giữa không trung. Gió sông thổi qua, sợi tóc mỏng manh bay bay nhẹ ma sát vào vết thương đang không ngừng tuôn máu.

Cuối cùng Diệp Thanh Ngọc cũng nổi lên chút dũng khí, tay này cầm lấy cổ tay của tay kia run run chạm vào gò má, nhưng vẫn không dám dịch chuyển đến miệng vết thương.

Nàng ta ngập ngừng cuối đầu xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt bị tàn phá của mình phản chiếu trên mặt nước đang không ngừng lưu động. Trên mặt nước ấy, hiển hiện rõ rệt miệng vết thương to lớn vằn vằn vẹo vẹo đáng sợ kia.

Tay cuối cùng cũng chạm tới miệng vết thương, run rẩy miêu tả thật rõ từng đường nét đáng sợ trên khuôn mặt mình. Dần dần, nước mắt theo khóe

mắt chầm chậm chảy xuống miệng vết thương, chua chát, chua chát hết như lòng nàng ấy lúc này, khó chịu khôn cùng.

Đột nhiên, nàng ta điên cuồng cười to, nụ cười kia, như chứa vô hạn đau đớn và lạnh lẽo. Sau đó lại điên cuồng khóc lớn. Nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của nàng ta lúc này, Thanh Linh không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Diệp Thanh Ngọc mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không thiện cảm nhìn về phía Thanh Linh đang tái mặt, nàng ta đột nhiên tựa như kẻ điên bỏ rào đến.

Diệp Thanh Ngọc nảy sinh lòng độc ác điên cuồng vọt tới, Thanh Linh định lui về phía sau, nhưng vừa cử động nhẹ, đau đớn từ miệng vết thương sau lưng liền tăng lên. Nước sông chảy siết vô cùng, một cơn nước lớn thành linh đánh tới, đau đớn trên lưng khiến nàng đứng không vững, lao đảo té ngã lên một tảng đá lớn phía sau.

“Diệp Thanh Linh, người đi chết đi!” Diệp Thanh Ngọc hung hăng dẫm lên trên nước, mắt hằn lên tia máu vọt tới trước mặt nàng, nàng ta vươn tay, nhanh như chớp nhéo cổ nàng.

“Diệp Thanh.... Ngọc, người... có phải.... điên rồi hay không?” Thanh Linh bị Diệp Thanh Ngọc bóp cổ, đã sắp hít thở không thông. Vô thức muốn xuất ngân châm ra, lại đột nhiên nhớ tới ngân châm vừa này đã dùng hết, theo bản năng nàng đưa tay đẩy tay nàng ta đang nhéo lên cổ mình ra, nhưng vì thương thế sau lưng rất nặng, nàng căn bản không có nhiều khí lực chống cự, càng đừng nghĩ tới việc vận một chút nội lực.

“Diệp Thanh Linh, đều là tại ngươi, là ngươi phá hủy mặt của ta, ta giết ngươi!” Diệp Thanh Ngọc tăng thêm lực đạo trong tay, phát bạo muốn giết chết Thanh Linh.

Thanh Linh ngực bắt đầu khó chịu đau nhức, môi dần tái màu, gian nan nói: “Khụ khụ, người hủy đi gương mặt của người là.... là Ngọc

Nguyệt Công chúa, không phải.... ta”

“Là người! Là người! Chính là người!” Diệp Thanh Ngọc như đã thú bị thương, điên cuồng gào thét: “Nếu người không đắc tội Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa cũng sẽ không muốn giết người, càng sẽ không muốn loại trừ ta. Mặt của ta.... mặt của ta cũng sẽ bị phá hủy, tất cả mọi thứ, đều là tại người liên lụy đến ta!”

Thanh Linh cảm thấy Diệp Thanh Ngọc có chút buồn cười, nhưng trong tình huống bây giờ nàng lại không tài nào cười không nổi. Nếu không phải Diệp Thanh Ngọc ngu xuẩn để Ngạo Nguyệt che mắt, thậm chí còn biết rõ chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, Ngạo Nguyệt nàng ta thông minh như thế sao có thể lưu lại kẻ nắm giữ yếu điểm của mình?

Nghĩ đến việc mặt của mình xem như đã bị phá hủy hoàn toàn, không có dung mạo xinh đẹp, Diệp Thanh Ngọc cảm giác được nửa đời sau của mình dường như cũng đã xem như bị phá hủy theo, lòng không khỏi đau đớn lạnh lẽo và phẫn nộ: “Người là đồ yêu tinh hại người, là đồ sao chổi, sao cứ sống sót để hại người, sao người không đi chết sớm chút đi chứ!!” Tay lại tăng thêm vài phần lực đạo.

Sắc mặt Thanh Linh ngày càng trắng đến dọa người, ngực nàng không ngừng truyền đến bức bối, khí lực tứ chi nhanh chóng rút đi, cảm giác cả người đã bắt đầu không trọng lực. Đồng tử nàng bắt đầu tan rã ra, trước mắt dường như xuất hiện một người, hình dáng người nọ rõ ràng chính là đại ca Mạch Chiêu Nam kiếp trước của nàng.

Khuôn mặt đại ca có chút mơ hồ, hân tựa như đang cười với nàng, nụ cười ôn nhu mà sủng ái.

Nàng cũng cười, vươn tay muốn nắm lấy đại ca, ngay lúc đó hình bóng của hắn lại dần dần nhạt đi: “Đại....ca”

Nàng muốn mở miệng giữ lại hân, bảo hân đừng đi, nhưng hân lại như một tia khói mỏng, vô tung vô ảnh biến mất.

“Đừng.... đi mà!” Lòng ngực đột nhiên trào lên một loại đau nhức, đau đến tận xương cốt, chính loại đau đớn này đã khiến cho nàng dần thanh tỉnh lại.

Nàng không thể chết như vậy được, người hại chết đại ca của nàng còn chưa tìm được, tuyệt đối không thể chết được. Kẻ kia thiếu nàng khoản nợ lớn như vậy, nàng còn chưa đòi được gì. Nàng không thể chết bây giờ được, không thể!

Đôi mắt đen nhánh đột nhiên sáng lên bức người, hiện ra tia sáng lạnh lẽo. Thân thể vừa nãy còn mới mất đi khí lực bây giờ lại không ngừng tuôn ra đong đầy. Nàng dùng hết khí lực mạnh mẽ xoay người một cái, đã áp chế được Diệp Thanh Ngọc nằm dưới thân mình.

Diệp Thanh Ngọc không đề phòng, đầu bị đập mạnh vào đá, cái ót bị đụng đến chảy máu, nàng ta vô thức rút tay về sờ sờ phía ót.

Thanh Linh thừa dịp không còn vướng víu, tránh thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Diệp Thanh Ngọc, không khí trong lành mới mẻ lập tức tràn vào lồng ngực, nàng nhịn không được tham lam hút một ngụm khí lớn.

Diệp Thanh Ngọc nhanh chóng lấy lại tinh thần từ trong đau đớn, giây lát lại tiếp tục đưa tay về phía Thanh Linh.

Thanh Linh một phát bắt được hai tay của nàng ta, nàng ta dùng sức rút ra lại không có kết quả.

“Diệp Thanh Linh, đồ bỉ ổi người mau buông ta ra!” Diệp Thanh Ngọc ngẩng đầu há miệng muốn tấp tới cổ Thanh Linh.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, một tay khóa hai tay của Diệp Thanh Ngọc lại, một tay nắm thành quyền, không chút lưu tình đánh xuống miệng Diệp Thanh Ngọc.

"Bốp bốp" hai tiếng, Diệp Thanh Ngọc liền bị rớt hai răng cửa, máu rất nhanh đã theo khóe miệng chảy ra, nàng ta liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi Thanh Linh.

“Diệp Thanh Linh, người....”

“Người là đồ bỉ ối đúng không, hừ, người không thể đổi câu mắng người nào mới mẻ hơn được sao?” Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đang nổi cơn điên dưới thân mình, lạnh lùng cười châm biếm nói. Ngồi lại ngay chính, dùng một chân đè lại hai tay Diệp Thanh Ngọc, sau đó điểm huyết đạo người nàng ta.

Diệp Thanh Ngọc bị điểm trúng huyết đạo không cách nào nhúc nhích, ngay lúc này Thanh Linh lại giương cao tay hung hăng đánh xuống mặt Diệp Thanh Ngọc.

“Từ trước đến nay ta khinh thường nhất chính là ra tay đánh nữ nhân, nhưng người đúng là khiến ta không thể nhịn được nữa.” "Bốp" một tiếng, lại một bạt tay rơi xuống.

“Ta cực kì chán ghét khi người luôn tự cho rằng ta quyến rũ Hách Liên Dực, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không hề có ý với hã. Nên nhớ, trong mắt người hã là cái bảo vật, nhưng trong mắt ta, hã so với gốc cỏ còn chẳng bằng!” "Bốp", lại tiếp một bạt tay.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 60+2: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (2)

Hai tay Thanh Linh làm nhiều việc cùng một lúc, từng cái tát liên tục rơi xuống mặt của Diệp Thanh Ngọc.

Một bên gò má Diệp Thanh Ngọc vừa đỏ vừa sưng, còn bên gò má kia có vết thương đã sẫm máu thịt lẫn lộn, vô cùng thê thảm.

Thanh Linh phảng phất tựa như phụ thân ác ma vậy, ra tay rất nặng, không hề có chút thương tiếc nào. Diệp Thanh Ngọc nhìn ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bức người của Thanh Linh, toàn thân nàng còn tản ra hơi thở vô tình mà nguy hiểm, đáy lòng nàng ta bắt đầu cảm nhận được sợ hãi, Thanh Linh phảng phất giống như ác quỷ đến đoạt mạng từ Cửu U địa ngục. Cho dù sợ hãi là vậy, nhưng nàng ta vẫn kiên trì ác độc trừng mắt nhìn Thanh Linh như cũ.

“Về phần hấn chướng mắt người, đó cũng là đáng đời người! Sao không thử soi mặt mình vào nước tiểu ấy xem mình lớn lên là cái bộ dạng như thế nào? Người luôn cho tự cho rằng mình là phượng hoàng cao quý, nhưng người biết không, kỳ thực người chỉ là đồ quạ đen khoác lên mình bộ lông khổng tước mà thôi.” Âm thanh Bốp, bốp, bốp vang lên không ngừng, bên tai Diệp Thanh Ngọc chỉ nghe được tiếng ông ông, miệng đau nói không ra lời, khóc thút thít.

“Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng chủ động trêu chọc người lần nào, nhưng người lại hết lần này đến lần khác luôn tìm ta gây phiền toái, còn

bạo gan muốn lấy mạng của ta. Lần này người vậy mà còn kết hợp với Ngạo Nguyệt Công chúa, muốn diệt trừ ta, haha, chắc người cũng không ngờ Ngạo Nguyệt Công chúa lại muốn loại trừ luôn cả người, đúng không?

Người biết chuyện Ngạo Nguyệt Công chúa muốn giết ta, nếu thật ta đã chết rồi, người như Ngạo Nguyệt Công chúa sao còn có thể lưu lại người có thể nắm điểm yếu tùy thời kéo chân sau của nàng ta là người chứ?

Là người tự mang thân đến cho Ngạo Nguyệt Công chúa lợi dụng, rước lấy họa sát thân, nhưng cuối cùng lại muốn đem mọi chuyện đổ hết lên đầu ta.

Người muốn giết ta, nhưng ta lại không muốn giết người, đánh người thôi ta cũng đã cảm thấy tay mình bị ô uế rồi, giết người, ta sợ tay ta có vết bẩn rửa cũng vĩnh viễn không sạch được! Sau này, đừng có đến trêu chọc ta nữa!”

Thanh Linh đánh đến mệt mỏi, không muốn phí thêm sức lực nữa nữa, ngừng tay, vết thương lưng đau rát. Tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu kéo dài thời gian, vết thương trên người không có khả năng chịu nổi nữa.

Chân của nàng vẫn còn đề lên hai tay Diệp Thanh Ngọc, nàng vươn tay khai mở huyết đạo cho nàng ta.

Vốn tưởng rằng khi Diệp Thanh Ngọc nhận lấy được dạy dỗ sẽ ngoan ngoãn một chút, ai ngờ nàng ta vừa được tự do liền điên cuồng giãy giụa, một tay vừa thoát ra được khỏi xiềng xích trói buộc liền muốn đánh về phía nàng: “Diệp Thanh Linh, chỉ cần.... ta còn.... một ngụm khí” Miệng nàng ta đã bắt đầu ứa máu, câu nói cũng không lưu loát: “Cũng quyết không bỏ qua cho người!” Giọng nói ác độc.

“Thật đúng là đồ ngu ngốc bướng bỉnh.” Thanh Linh cắn răng chịu đựng đau nhức từ sau lưng, kịp thời bắt được tay nàng ta, lại điểm huyết lần

nữa.

Chợt nghe một trận bước chân đạp lên tiếng nước chảy, trước mắt lập tức xuất hiện bóng người. Một tia sáng lạnh lóe qua, hơi thở nguy hiểm đột nhiên đánh tới.

Nghiêng đầu, nàng liền nhìn thấy một nam nhân tay giơ cao đại đao chuẩn bị chém xuống, người đó đúng là kẻ đã chém một đao sau lưng nàng.

Hắn trước đây đã bị ngân châm của Thanh Linh đâm trúng, nhưng lại không bị độc phát bỏ mình, nghĩ đến có lẽ là do ngân châm của nàng vì ngâm trong nước lúc này nên được bôi trên nó đã mất đi hiệu quả.

Thanh Linh lập tức nhảy ra khỏi người Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc lại bị điểm huyết, lúc đại đao sắc nhọn sắp chém xuống, Diệp Thanh Ngọc không cách nào né tránh được.

Mà Thanh Linh không một chút bối rối, phản ứng nhanh nhẹn, thừa lúc người nọ đang sơ hở, thuận tay nhổ xuống một cây trâm bạc trên đầu. Dùng hết khí lực có thể, hung hăng ném đến ngay cổ người nọ, nhưng cùng lúc đó, đại đao của hắn cũng vừa chém xuống người Diệp Thanh Ngọc.

“A!” Đột nhiên, Diệp Thanh Ngọc hét lên một tiếng thống khổ lạnh lẽo chói tai, tiếng lớn đến mức có thể làm lỗ tai người đau nhức.

Đại đao vô tình trực tiếp chém đứt eo nhỏ nhắn của Diệp Thanh Ngọc, một bụng đại tràng và ruột non hòa với máu đỏ tươi thoáng chốc lan tràn ra bên ngoài.

Đau đớn không cách nào tưởng tượng lan ra toàn thân, Diệp Thanh Ngọc co quắp người lại. Môi bị cắn đến sưng lớn chảy máu, tiếng khóc khàn khàn. Điểm chết người nhất chính là, bởi vì đau đớn đã chọc thủng huyết đạo, tay bắt đầu đã có thể cử động.

Hai tay gắt gao bám chặt lấy hòn đá dưới thân, muốn giảm bớt đau đớn trên người. Nhưng mười ngón tay nàng ta đã bấu víu hòn đá đến ra máu, cũng không thể làm thuyên giảm một chút đau đớn nào trong loại đau đớn khủng khiếp từ lúc chào đời tới nay nàng chưa từng chịu qua này.

Người nọ bị bạc trâm Thanh Linh đâm trúng cổ trong lúc nhất thời vẫn chưa chết, miệng hẳn không ngừng phun ra máu tươi, như dã thú điên cuồng vừa bị chọc giận, giơ đại đao chém về phía Thanh Linh.

Thanh Linh bị thương rất nặng sau lưng, có thể mạnh mẽ hít thở duy trì thanh tỉnh đã là không dễ. Bây giờ đại đao chém về phía nàng, nàng thật sự đã không còn lực để cản lại.

"Keng keng" một tiếng, đại đao trong tay người kia không có chém tới Thanh Linh, người nọ vì bị bạc trâm đâm trúng cổ nên hô hấp không thông, chưa kịp xuống tay với Thanh Linh đã phải bỏ mình, thân hình cao lớn thẳng tắp ngã vào trong nước, bắn ra từng đóa bọt nước lớn, thi thể rất nhanh đã bị nước cuốn trôi đi.

Thanh Linh thoáng thả lỏng người thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác có một ánh mắt rét lạnh bắn tới, nàng quay đầu liền thấy ánh mắt âm lãnh của Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc không chết, vẫn đang hấp hối, nhưng nhìn bộ dạng nàng ta có lẽ đã không còn chịu được bao lâu.

Dưới lưng nàng ta, một bộ phận ruột và đôi chân đã bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi đi, nàng ta thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh, kinh ngạc nhìn hai chân mình đã cách xa thân thể từ lúc nào. Diệp Thanh Ngọc trầm lặng mở miệng: “Diệp Thanh Linh, ta dù chết cũng không bỏ qua cho ngươi!” Nói xong, nàng ta cười to như kẻ điên, nước mắt không ngừng tuôn.

Thanh Linh lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không quan tâm.

Diệp Thanh Ngọc thấy bộ dáng nàng không hề có chút quan tâm, trong lòng lại dâng trào phần nộ, miệng lại phun ra một ngụm máu.

Thanh Linh quay đầu, đột nhiên phát hiện cách mặt sông không xa có người đang chèo thuyền đến. Nàng hí mắt lại, thấy rõ một nữ tử đứng trên mũi thuyền, từ dáng người mà nhận ra, nàng kia chính là Ngạo Nguyệt Công chúa.+

Hừ, tới cũng thật là khéo. Lúc này Ngạo Nguyệt Công chúa xuất hiện, tuyệt đối là không có chuyện tốt gì.

Thanh Linh cắn răng, gian nan đạp nước đi đến chỗ rừng rậm bên bờ.

Lên được bờ, lập tức có vài người bộ dáng thị vệ xuất hiện. Thanh Linh biết rõ bọn họ đều là người của Ngạo Nguyệt Công chúa, vừa rồi bọn họ mãi không xuất hiện, hẳn là có ý định đợi nàng và Diệp Thanh Ngọc tự giết chết lẫn nhau. Chờ sau khi nàng loại trừ xong bốn người kia và thu phục được Diệp Thanh Ngọc xong, bọn họ mới xuất hiện.

Vừa nãy Thanh Linh giằng co lâu như vậy, khí lực bây giờ phảng phất như đã sử dụng hết toàn bộ, trước mắt dần thành một mảnh tối tăm, người theo đó cũng ngã khụy về phía trước, ngất đi!

Thuyền Ngạo Nguyệt Công chúa đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc, mắt lạnh nhìn nàng ta chỉ còn vón vện lại nửa người trên, thời khắc này còn đang nằm hấp hối trong vũng máu đỏ tươi.

Diệp Thanh Ngọc căm tức nhìn Ngạo Nguyệt một thân hoa phục cao quý, giọng nói suy yếu không thể nghe thấy: “Công chúa, lòng người thật là.... độc ác, ta, ta.... dù thành quỷ... cũng sẽ quẩn lấy người!”

Ngạo Nguyệt Công chúa lười biếng liếc nàng ta một cái, cười châm chọc, không buồn phí thời gian quan tâm đến lời cảm hận của Diệp Thanh Ngọc.

“Mau vớt thi thể của những người kia lên hết, đem xử lí cho sạch sẽ!” Ngạo Nguyệt Công chúa phân phó ba đại hán đi theo thuyền của mình.

Một đại hán trong đó vớt được xác kẻ bị Thanh Linh dùng bạc trâm đâm trúng cổ, người đó sau khi chết bị nước cuốn trôi đi vướng phải hòn đá cách đây không xa, nên đại hán vớt hẳn lên cũng không phí chút sức lực nào.

Nha hoàn Bích Hà bên cạnh Ngạo Nguyệt Công chúa nhìn thấy đồ vật trên cổ người kia, vội vàng báo lại: “Công chúa, trên cổ hắn có một thanh trâm bạc.”

Ngạo Nguyệt Công chúa nhìn thoáng qua, nhận ra cây trâm kia là vật trang sức trên tóc Thanh Linh, liền nhếch môi cười, phân phó đại hán đó: “Nhổ cây trâm bạc kia xuống đưa cho Bích Hà đi!”

“Công chúa, đưa cây trâm cho nô tỳ để làm gì?” Bích Hà mù mịt hỏi.

Ngạo Nguyệt Công chúa mặt không đổi sắc: “Người dùng cây trâm này tiễn Diệp đại tiểu thư một đoạn đường xuống hoàng tuyền đi!”

Bích Hà hiểu ý tứ của Ngạo Nguyệt Công chúa, nàng cầm cây trâm bạc kia đến trước người Diệp Thanh Ngọc, không nói hai lời đã đâm thật mạnh vào ngực Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc trợn thật to hai mắt, ngay cả khi cho đến lúc tắt thở, đôi mắt kia vẫn không thể nhắm lại được.

“Công chúa, đã có người đến cứu Diệp nhị tiểu thư đưa đi rồi, hiện tại không rõ tung tích!” Một người có bộ dáng thị vệ đến báo.

Ngạo Nguyệt Công chúa nhú mày: “Có nhận ra là người phương nào không?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Phái thêm người âm thầm đi điều tra.” Ngạo Nguyệt Công chúa nói.

Trước cửa lớn phủ Hộ quốc tướng quân, Ngạo Nguyệt Công chúa một thân y phục trắng thuần đứng ngoài cổng chính, theo ngay phía sau nàng là một cỗ quan tài.

Quản gia Thường Quý của phủ Hộ quốc Tướng quân vội vã chạy vào thư phòng Diệp Thiên Minh, còn chưa kịp thở một ngụm đã vội vã nói: “Lão gia, lão gia, không xong rồi!”

Diệp Thiên Minh ngồi sau án thư đọc sách, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thường Quý: “Chuyện gì?”

“Lão gia, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang, bây giờ Ngạo Nguyệt Công chúa đang chờ ở bên ngoài cửa phủ, ngài mau ra xem một chút!”

Nghe vậy, Diệp Thiên Minh đặt sách trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tin tức Ngạo Nguyệt Công chúa đứng mãi ở ngoài cửa lớn phủ Hộ quốc Tướng quân một hai không chịu bước vào rất nhanh đã truyền đến tai Diệp Tự và Diệp Minh. Diệp Thiên Minh ra cửa phủ không lâu thì hai huynh đệ bọn họ cũng lần lượt xuất hiện.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 60+3: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (3)

“Diệp lão tướng quân....” Ngạo Nguyệt vừa thấy Diệp Thiên Minh đi ra, lập tức liền bày ra bộ dáng lã chã sắp khóc.

“Công chúa.” Diệp Thiên Minh thi lễ một cái.

“Diệp lão tướng quân không cần đa lễ.” Ngạo Nguyệt đưa tay khẽ lau hai giọt nước mắt không biết từ đâu ra.

Lúc này Diệp Tự và Diệp Minh cũng đã đến, hai người cũng lần lượt hành lễ với Ngạo Nguyệt.

Ngạo Nguyệt cầm khăn lụa thấm khô lau lau nước mắt, nức nở nói: “Hai vị công tử xin hãy đứng lên”

“Công chúa, ngài đây là có chuyện gì vậy?” Diệp Tự thấy nàng như thương tâm gần chết, lại thêm có sự xuất hiện của cổ quan tài phía sau, vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, Ngạo Nguyệt thút tha thút thít kể lại việc Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang.

Ngạo Nguyệt lời ít ý nhiều kể lại việc hai tỷ muội Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc chèo thuyền ở trận đấu với Diệp Thiên Minh, các nàng ta trong trận đấu không chịu đi vào thủy lộ bình thường, mà rẽ sang hướng nước chảy rất xiết. Nàng đã đến hồ Bích Thủy đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy hai nàng ấy trở lại, nên mới phái người đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.

Người phía đi hồi báo trở về nói Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện, nàng liền gấp gút đi đến chỗ xảy ra chuyện không may.

Sau khi đến đó, phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã bị người giết hại, mà Diệp Thanh Linh hiện giờ lại không rõ tung tích.

“Cái gì, Ngọc Nhi muội ấy....” Diệp Tự khiếp sợ thét lên, bi thương, phần hận, hăn vung ống tay áo, chạy như điên đến cỗ quan tài ở sau lưng Ngạo Nguyệt.

Diệp Minh không thể tin nói: “Không, công chúa, đây không phải là sự thật, đại tỷ sao có thể....” Lời còn lại ở trong cổ, hăn đột nhiên đã nghe thấy giọng bi thương cực điểm của Diệp Tự truyền đến.

“Ngọc Nhi!” Diệp Tự nhìn chăm chăm Diệp Thanh Ngọc chết thật thê thảm trong quan tài, hăn dùng sức mở to hai mắt để nhìn thật rõ, nhìn cách nào cũng không tin nổi người nằm trong quan tài kia chính là muội muội ruột cao quý xinh đẹp của mình. Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, hăn không thể không tin, lập tức, bi phần trong lồng ngực mạnh mẽ tăng vọt, phảng phất như chỉ cần thêm một chút nữa cũng có thể nổ tung.

Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, thi thể bị cắt ra thành hai đoạn, phần da thịt bị cắt ngang do ngâm trong nước mà bây giờ đã phát xưng lên, còn có chút biến dạng. Cả khuôn mặt ngày thường luôn tựa như thiên tiên kia, cũng bị phá hủy không thương tiếc, da thịt một bên khuôn mặt bị lóc như đang xoay tròn, bị ngâm nước đến trắng bệch và xưng to. Diệp Đàm nhìn bộ dạng thật thê thảm này của nàng ta, một cái liếc mắt nhìn qua, lòng liền đau đớn thêm một phần.

“Đại tỷ....” Diệp Minh nhìn bộ dạng chết thảm của Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, lập tức bổ nhào về phía quan tài khóc lớn.

Diệp Thiên Minh chậm rãi đến gần quan tài, quan sát Diệp Thanh Ngọc bên trong, mặt cũng không có vẻ bi thương gì quá lớn. Tựa như đã

xem thấu hết được sinh tử, tuyệt không quan tâm tới cái gì gọi là tình thân chia biệt. Hắn vươn tay, vuốt xuống hai mắt Diệp Thanh Ngọc vẫn còn đang mở rộng ra: “Ngọc Nhi, con nghỉ ngơi đi!” Giọng nói thoát khỏi miệng, lại là trầm thấp mà bi thương.

“Đại ca, ca... ca xem, trên ngực của đại tỷ.... cây trâm kia hình như rất quen.” Diệp Minh nước mắt nước mũi giàn giụa chỉ vào cây trâm trên ngực của Diệp Thanh Ngọc.

Ánh mắt âm trầm của Diệp Tự nhìn chăm chăm thanh trâm bạc trên ngực Diệp Thanh Ngọc, sau một hồi lâu, hắn mới rút cây trâm kia xuống.

Diệp Minh bỗng nhiên ngừng khóc, giọng nói lạnh lẽo: “Ta đột nhiên nhớ ra, ta đã từng thấy Nhị tỷ mang qua nó một lần.”

“Hừ” Diệp Tự hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt cây trâm, mặc kệ góc cạnh của cây trâm kia đã đâm sâu vào lòng bàn tay của hắn đến chảy máu, máu từng giọt nhỏ xuống mặt đất, mà hắn lại như không hề cảm nhận được chút đau đớn nào, thật lâu cũng không buông cây trâm đó xuống.

Ban đêm.

Trong linh đường của phủ Hộ quốc tướng quân không ngừng truyền ra tiếng gào khóc của nữ nhân.

“Khụ khụ, kính xin mẫu thân hãy nén lại bi thương!” Diệp Đàm một thân đồ tang trắng thuần phong thái thanh quý ôn nhuận, một thị vệ dìu hắn đi đến, nhìn Lâm thị khóc đến thương tâm gần chết, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Lâm thị vốn đang thanh tu ở Vạn Phúc Am, nhưng vì Diệp Thanh Ngọc xảy ra chuyện, nên Diệp Thiên Minh đã phái người đón nàng trở về.

Ánh mắt âm hàn khiến người ta sợ hãi của Lâm thị đột nhiên thành linh bắn đến, Diệp Đàm sợ hết hồn, bước chân cũng vội dừng lại.

“Người cút ra ngoài cho ta!” Diệp Minh gào khóc ở một bên muốn đuổi Diệp Đàm ra khỏi linh đường.

“Tam đệ...” Bị Diệp Minh đẩy, Diệp Đàm căn bản không có sức đối cự.

“Tam công tử, xin dừng tay...” Thị vệ Bạch Nhiên bên người Diệp Đàm mở miệng ngăn cản, hăn tướng mạo bình thường, cũng biết một chút công phu, vốn là người mà Đông Lăng Công chúa đã an bài hầu hạ bên cạnh Diệp Đàm năm đó.

“Chủ tử nói chuyện khi nào thì đến phiên một tên nô tài nho nhĩ như người xen vào.” Diệp Minh giận chỉ tay vào Bạch Nhiên giận dữ mắng mỏ.

“Cút, người mau cút ra ngoài! Nếu không phải do muội muội ruột sao chồi của người, đại tỷ sẽ không chết thảm như vậy!” Diệp Minh như phát điên xô đẩy Diệp Đàm.

“Tam đệ.... khụ khụ, chuyện này có phải hiểu lầm gì đó rồi không, ta tin tưởng... khụ khụ.... Linh Nhi sẽ không giết Đại muội” Diệp Đàm cũng biết trên thi thể của Diệp Thanh Ngọc có cây trâm của Thanh Linh, nhưng bất kể thế nào, trừ khi chính miệng Thanh Linh thừa nhận, nếu không hăn sẽ không tin Diệp Thanh Ngọc bị Thanh Linh giết chết.

Nhưng hiện giờ tung tích của Thanh Linh lại không rõ, người phái ra ngoài tìm Thanh Linh vẫn chưa truyền tin tức gì về, trong lòng hăn rất lo lắng cho nàng, sợ nàng cũng bị kẻ hại chết Diệp Thanh Ngọc ra tay độc ác.

“Hừ, cây trâm của tiện nhân kia cứ nhiên lại găm vào trong ngực của Ngọc Nhi, dù tiện nhân kia không hề giết chết Ngọc Nhi thì cũng nhất định có liên quan ít nhiều.” Lâm thị ngừng gào khóc, đôi mắt sưng đỏ như hạt

đào, oán hận nhìn chăm chăm Diệp Đàm: “Người đi đi, ta nghĩ Ngọc Nhi cũng chẳng muốn gặp người và muội muội sao chổi kia của người đâu!”

“Có nghe không, cú, người mau cú đi!” Diệp Minh quát.

“Xảy ra chuyện gì? Ta xa xa đã nghe tiếng cãi nhau của các người rồi, nơi này là linh đường của Ngọc Nhi, rốt cuộc các người có muốn để cho nàng được yên nghỉ hay không hả?” Giọng nói Diệp Thiên Minh truyền từ bên ngoài vào, hắn cũng mặc một thân đồ tang trắng thuần xuất hiện trước ngưỡng cửa, khí thế nghiêm nghị được rèn luyện trên chiến trường cũng bị đồ tang làm dịu lại, nhu hòa đi vài phần.³

Diệp Tự theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh, cũng bước vào linh đường.

“Phụ thân, đại tỷ nhất định sẽ không muốn nhìn thấy hắn, người mau đuổi hắn đi đi.” Diệp Minh chỉ vào Diệp Đàm thét to.

Diệp Thiên Minh sắc mặt nghiêm khắc, trầm giọng nói: “Hồ nháo!” Hắn chỉ nói hai chữ, đã có thể làm Diệp Minh kinh sợ, Diệp Minh chỉ run run cánh môi, không dám nói gì thêm.

Ngày ngày Diệp Thanh Ngọc gặp chuyện không may, khắp các nơi trong Hạ Thành đều truyền ra tin tức Thanh Linh dùng chính trâm bạc của mình giết chết thân tỷ, sau đó vì sợ hãi lời đồn mà tẩu thoát.

Năm ngày sau.

Trong một y quán, có hai gã sai vặt đang bàn luận chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết chết.

Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu xanh nhạt yên tĩnh ngồi một bên, đầu đội đầu lạp.

“Nói như thế nào thì Diệp đại tiểu thư cũng là mỹ nhân số một số hai trong Hạ Thành, tuy gần đây danh tiếng có xấu một chút, nhưng chết như vậy cũng thật đáng tiếc.” Gã sai vật áo đen bên cạnh gã sai vật áo xám đang bốc thuốc nói.

Gã sai vật áo đen lắc đầu thở dài: “Còn không phải vậy sao, mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại không được trường mệnh, đều là do vị Diệp nhị tiểu thư đáng sợ kia, ngay cả thân tử tử của mình cũng xuống tay được.”

“Chao ôi, Diệp nhị tiểu thư có thật sự giết chết Diệp đại tiểu thư hay không, chuyện này vẫn chưa biết rõ được đâu!” Gã sai vật áo xám có chút không đồng ý lên tiếng.

“Chuyện này còn gì nữa mà không rõ? Khám nghiệm tử thi nói nguyên nhân chính Diệp đại tiểu thư chết là do có người đâm cây trâm vào lòng ngực nàng ta.”

“Nhờ đó là do có kẻ muốn giá họa cho Diệp đại tiểu thư thì sao? Đừng quên, đến bây giờ vẫn còn chưa biết rõ được tung tích của Diệp nhị tiểu thư đâu.” Gã sai vật áo xám phản bác.

“Đó là do nàng ta muốn chạy tội.”

Gã sai vật áo xám còn muốn nói thêm vài câu phản bác, nhưng nam tử mặc y phục xanh nhạt vốn đang ngồi yên tĩnh kể bên đột nhiên gõ gõ bàn: “Thuốc của ta xong chưa?” Giọng nói ôn hòa, rất dễ nghe.

“A a, sắp xong rồi!” Gã sai vật áo xám vội vàng vùi đầu, tay dè dặt liệu nhanh chóng sắc nhỏ.

Nam tử đội đầu lập lấy xong được của mình, đi ra khỏi y quán liền lên xe ngựa, xe ngựa lập tức di chuyển thẳng về phía cửa Hạ Thành, đến một nơi ngoại thành khá yên tĩnh.

“Sắc mặt người hôm nay thoát nhìn cũng không tệ!” Nam tử y phục xanh nhạt đầu đội đầu lạp nói với nữ tử đang nằm trên giường.

Nữ tử trên giường không ai khác chính là Thanh Linh đã mất tích năm ngày qua, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, môi cũng không có huyết sắc.

“Cảm ơn người, Phong Lộ, những ngày qua đều nhờ có người chiếu cố.” Thanh Linh biết ơn nói.

Phong Lộ tháo đầu lạp xuống, lộ ra dung mạo sáng như trăng mùa thu, mặt mày thanh nhuận ngậm nhàn nhạt ưu thương. Hắc lớn lên đã rất đẹp, một cái nhãn mày nhú mi cũng có thể đầu độc lòng người.

Ba năm trước đây, khi Phong Lộ mới tới Hạ Thành, thời điểm trên người không bạc không đồ ăn, đã sắp chết đói, là nguyên chủ của thân thể này xuất hiện mời hắn ăn bữa cơm, cứu hắn một mạng. Cho nên vì báo ân tình năm đó, lúc nàng bị Ngạo Nguyệt Công chúa truy sát, là hắn công nàng thoát khỏi Ngạo Nguyệt, cứu nàng một mạng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 60+4: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (4)

“Diệp lão tướng quân....” Ngạo Nguyệt vừa thấy Diệp Thiên Minh đi ra, lập tức liền bày ra bộ dáng lã chã sắp khóc.

“Công chúa.” Diệp Thiên Minh thi lễ một cái.

“Diệp lão tướng quân không cần đa lễ.” Ngạo Nguyệt đưa tay khẽ lau hai giọt nước mắt không biết từ đâu ra.

Lúc này Diệp Tự và Diệp Minh cũng đã đến, hai người cũng lần lượt hành lễ với Ngạo Nguyệt.

Ngạo Nguyệt cầm khăn lụa thấm khô lau lau nước mắt, nức nở nói: “Hai vị công tử xin hãy đứng lên”

“Công chúa, ngài đây là có chuyện gì vậy?” Diệp Tự thấy nàng như thương tâm gần chết, lại thêm có sự xuất hiện của cổ quan tài phía sau, vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, Ngạo Nguyệt thút tha thút thít kể lại việc Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang.

Ngạo Nguyệt lời ít ý nhiều kể lại việc hai tỷ muội Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc chèo thuyền ở trận đấu với Diệp Thiên Minh, các nàng ta trong trận đấu không chịu đi vào thủy lộ bình thường, mà rẽ sang hướng nước chảy rất xiết. Nàng đã đến hồ Bích Thủy đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy hai nàng ấy trở lại, nên mới phái người đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.

Người phía đi hồi báo trở về nói Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện, nàng liền gấp gút đi đến chỗ xảy ra chuyện không may.

Sau khi đến đó, phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã bị người giết hại, mà Diệp Thanh Linh hiện giờ lại không rõ tung tích.

“Cái gì, Ngọc Nhi muội ấy....” Diệp Tự khiếp sợ thét lên, bi thương, phần hận, hăn vung ống tay áo, chạy như điên đến cỗ quan tài ở sau lưng Ngạo Nguyệt.

Diệp Minh không thể tin nói: “Không, công chúa, đây không phải là sự thật, đại tỷ sao có thể....” Lời còn lại ở trong cổ, hăn đột nhiên đã nghe thấy giọng bi thương cực điểm của Diệp Tự truyền đến.

“Ngọc Nhi!” Diệp Tự nhìn chăm chăm Diệp Thanh Ngọc chết thật thê thảm trong quan tài, hăn dùng sức mở to hai mắt để nhìn thật rõ, nhìn cách nào cũng không tin nổi người nằm trong quan tài kia chính là muội muội ruột cao quý xinh đẹp của mình. Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, hăn không thể không tin, lập tức, bi phần trong lồng ngực mạnh mẽ tăng vọt, phảng phất như chỉ cần thêm một chút nữa cũng có thể nổ tung.

Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, thi thể bị cắt ra thành hai đoạn, phần da thịt bị cắt ngang do ngâm trong nước mà bây giờ đã phát xưng lên, còn có chút biến dạng. Cả khuôn mặt ngày thường luôn tựa như thiên tiên kia, cũng bị phá hủy không thương tiếc, da thịt một bên khuôn mặt bị lóc như đang xoay tròn, bị ngâm nước đến trắng bệch và xưng to. Diệp Đàm nhìn bộ dạng thật thê thảm này của nàng ta, một cái liếc mắt nhìn qua, lòng liền đau đớn thêm một phần.

“Đại tỷ....” Diệp Minh nhìn bộ dạng chết thảm của Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, lập tức bổ nhào về phía quan tài khóc lớn.

Diệp Thiên Minh chậm rãi đến gần quan tài, quan sát Diệp Thanh Ngọc bên trong, mặt cũng không có vẻ bi thương gì quá lớn. Tựa như đã

xem thấu hết được sinh tử, tuyệt không quan tâm tới cái gì gọi là tình thân chia biệt. Hắn vươn tay, vuốt xuống hai mắt Diệp Thanh Ngọc vẫn còn đang mở rộng ra: “Ngọc Nhi, con nghỉ ngơi đi!” Giọng nói thoát khỏi miệng, lại là trầm thấp mà bi thương.

“Đại ca, ca... ca xem, trên ngực của đại tỷ.... cây trâm kia hình như rất quen.” Diệp Minh nước mắt nước mũi giàn giụa chỉ vào cây trâm trên ngực của Diệp Thanh Ngọc.

Ánh mắt âm trầm của Diệp Tự nhìn chăm chăm thanh trâm bạc trên ngực Diệp Thanh Ngọc, sau một hồi lâu, hắn mới rút cây trâm kia xuống.

Diệp Minh bỗng nhiên ngừng khóc, giọng nói lạnh lẽo: “Ta đột nhiên nhớ ra, ta đã từng thấy Nhị tỷ mang qua nó một lần.”

“Hừ” Diệp Tự hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt cây trâm, mặc kệ góc cạnh của cây trâm kia đã đâm sâu vào lòng bàn tay của hắn đến chảy máu, máu từng giọt nhỏ xuống mặt đất, mà hắn lại như không hề cảm nhận được chút đau đớn nào, thật lâu cũng không buông cây trâm đó xuống.

Ban đêm.

Trong linh đường của phủ Hộ quốc tướng quân không ngừng truyền ra tiếng gào khóc của nữ nhân.

“Khụ khụ, kính xin mẫu thân hãy nén lại bi thương!” Diệp Đàm một thân đồ tang trắng thuần phong thái thanh quý ôn nhuận, một thị vệ dìu hắn đi đến, nhìn Lâm thị khóc đến thương tâm gần chết, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Lâm thị vốn đang thanh tu ở Vạn Phúc Am, nhưng vì Diệp Thanh Ngọc xảy ra chuyện, nên Diệp Thiên Minh đã phái người đón nàng trở về.

Ánh mắt âm hàn khiến người ta sợ hãi của Lâm thị đột nhiên thành linh bản đến, Diệp Đàm sợ hết hồn, bước chân cũng vội dừng lại.

“Người cút ra ngoài cho ta!” Diệp Minh gào khóc ở một bên muốn đuổi Diệp Đàm ra khỏi linh đường.

“Tam đệ...” Bị Diệp Minh đẩy, Diệp Đàm căn bản không có sức đối cự.

“Tam công tử, xin dừng tay...” Thị vệ Bạch Nhiên bên người Diệp Đàm mở miệng ngăn cản, hăn tướng mạo bình thường, cũng biết một chút công phu, vốn là người mà Đông Lăng Công chúa đã an bài hầu hạ bên cạnh Diệp Đàm năm đó.

“Chủ tử nói chuyện khi nào thì đến phiên một tên nô tài nho nhĩ như người xen vào.” Diệp Minh giận chỉ tay vào Bạch Nhiên giận dữ mắng mỏ.

“Cút, người mau cút ra ngoài! Nếu không phải do muội muội ruột sao chối của người, đại tỷ sẽ không chết thảm như vậy!” Diệp Minh như phát điên xô đẩy Diệp Đàm.

“Tam đệ.... khụ khụ, chuyện này có phải hiểu lầm gì đó rồi không, ta tin tưởng... khụ khụ.... Linh Nhi sẽ không giết Đại muội” Diệp Đàm cũng biết trên thi thể của Diệp Thanh Ngọc có cây trâm của Thanh Linh, nhưng bất kể thế nào, trừ khi chính miệng Thanh Linh thừa nhận, nếu không hăn sẽ không tin Diệp Thanh Ngọc bị Thanh Linh giết chết.

Nhưng hiện giờ tung tích của Thanh Linh lại không rõ, người phái ra ngoài tìm Thanh Linh vẫn chưa truyền tin tức gì về, trong lòng hăn rất lo lắng cho nàng, sợ nàng cũng bị kẻ hại chết Diệp Thanh Ngọc ra tay độc ác.

“Hừ, cây trâm của tiện nhân kia cứ nhiên lại găm vào trong ngực của Ngọc Nhi, dù tiện nhân kia không hề giết chết Ngọc Nhi thì cũng nhất định có liên quan ít nhiều.” Lâm thị ngừng gào khóc, đôi mắt sưng đỏ như hạt

đào, oán hận nhìn chăm chăm Diệp Đàm: “Người đi đi, ta nghĩ Ngọc Nhi cũng chẳng muốn gặp người và muội muội sao chổi kia của người đâu!”

“Có nghe không, cú, người mau cú đi!” Diệp Minh quát.

“Xảy ra chuyện gì? Ta xa xa đã nghe tiếng cãi nhau của các người rồi, nơi này là linh đường của Ngọc Nhi, rốt cuộc các người có muốn để cho nàng được yên nghỉ hay không hả?” Giọng nói Diệp Thiên Minh truyền từ bên ngoài vào, hắn cũng mặc một thân đồ tang trắng thuần xuất hiện trước ngưỡng cửa, khí thế nghiêm nghị được rèn luyện trên chiến trường cũng bị đồ tang làm dịu lại, nhu hòa đi vài phần.³

Diệp Tự theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh, cũng bước vào linh đường.

“Phụ thân, đại tỷ nhất định sẽ không muốn nhìn thấy hắn, người mau đuổi hắn đi đi.” Diệp Minh chỉ vào Diệp Đàm hét to.

Diệp Thiên Minh sắc mặt nghiêm khắc, trầm giọng nói: “Hồ nháo!” Hắn chỉ nói hai chữ, đã có thể làm Diệp Minh kinh sợ, Diệp Minh chỉ run run cánh môi, không dám nói gì thêm.

Ngày ngày Diệp Thanh Ngọc gặp chuyện không may, khắp các nơi trong Hạ Thành đều truyền ra tin tức Thanh Linh dùng chính trâm bạc của mình giết chết thân tỷ, sau đó vì sợ hãi lời đồn mà tẩu thoát.

Năm ngày sau.

Trong một y quán, có hai gã sai vặt đang bàn luận chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết chết.

Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu xanh nhạt yên tĩnh ngồi một bên, đầu đội đầu lạp.

“Nói như thế nào thì Diệp đại tiểu thư cũng là mỹ nhân số một số hai trong Hạ Thành, tuy gần đây danh tiếng có xấu một chút, nhưng chết như vậy cũng thật đáng tiếc.” Gã sai vật áo đen bên cạnh gã sai vật áo xám đang bốc thuốc nói.

Gã sai vật áo đen lắc đầu thở dài: “Còn không phải vậy sao, mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại không được trường mệnh, đều là do vị Diệp nhị tiểu thư đáng sợ kia, ngay cả thân tử tử của mình cũng xuống tay được.”

“Chao ôi, Diệp nhị tiểu thư có thật sự giết chết Diệp đại tiểu thư hay không, chuyện này vẫn chưa biết rõ được đâu!” Gã sai vật áo xám có chút không đồng ý lên tiếng.

“Chuyện này còn gì nữa mà không rõ? Khám nghiệm tử thi nói nguyên nhân chính Diệp đại tiểu thư chết là do có người đâm cây trâm vào lòng ngực nàng ta.”

“Nhờ đó là do có kẻ muốn giá họa cho Diệp đại tiểu thư thì sao? Đừng quên, đến bây giờ vẫn còn chưa biết rõ được tung tích của Diệp nhị tiểu thư đâu.” Gã sai vật áo xám phản bác.

“Đó là do nàng ta muốn chạy tội.”

Gã sai vật áo xám còn muốn nói thêm vài câu phản bác, nhưng nam tử mặc y phục xanh nhạt vốn đang ngồi yên tĩnh kể bên đột nhiên gõ gõ bàn: “Thuốc của ta xong chưa?” Giọng nói ôn hòa, rất dễ nghe.

“A a, sắp xong rồi!” Gã sai vật áo xám vội vàng vùi đầu, tay dè dặt liệu nhanh chóng sắc nhỏ.

Nam tử đội đầu lập lấy xong được của mình, đi ra khỏi y quán liền lên xe ngựa, xe ngựa lập tức di chuyển thẳng về phía cửa Hạ Thành, đến một nơi ngoại thành khá yên tĩnh.

“Sắc mặt người hôm nay thoát nhìn cũng không tệ!” Nam tử y phục xanh nhạt đầu đội đầu lạp nói với nữ tử đang nằm trên giường.

Nữ tử trên giường không ai khác chính là Thanh Linh đã mất tích năm ngày qua, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, môi cũng không có huyết sắc.

“Cảm ơn người, Phong Lộ, những ngày qua đều nhờ có người chiếu cố.” Thanh Linh biết ơn nói.

Phong Lộ tháo đầu lạp xuống, lộ ra dung mạo sáng như trăng mùa thu, mặt mày thanh nhuận ngậm nhàn nhạt ưu thương. Hắc lớn lên đã rất đẹp, một cái nhãn mày nhú mi cũng có thể đầu độc lòng người.

Ba năm trước đây, khi Phong Lộ mới tới Hạ Thành, thời điểm trên người không bạc không đồ ăn, đã sắp chết đói, là nguyên chủ của thân thể này xuất hiện mời hắn ăn bữa cơm, cứu hắn một mạng. Cho nên vì báo ân tình năm đó, lúc nàng bị Ngạo Nguyệt Công chúa truy sát, là hắn công nàng thoát khỏi Ngạo Nguyệt, cứu nàng một mạng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 60+5: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (5)

Ngạo Nguyệt muốn giết Thanh Linh, chuyện đó Phong Lộng biết rõ. Hôm nay hãn cứu Thanh Linh cũng đồng nghĩa với việc đã phản bội Ngạo Nguyệt, trong lòng hãn rất là áy náy, nhưng bảo hãn đứng nhìn ân nhân từng cứu mình một mạng chết trong tay Ngạo Nguyệt, hãn không đành lòng.

Sau khi hãn ra tay cứu Thanh Linh, dàn xếp đưa nàng đến một tiểu sơn thôn yên tĩnh ngoài Hạ Thành, cũng xin cặp phu thê trung niên phúc hậu chất phác thật thà nhất trong thôn chăm sóc nàng.

Đôi phu thê trung niên này cũng có một nữ nhi, nhưng nữ nhi đã được gả ra ngoài, bây giờ bọn họ cũng đang có việc không ở nhà, trong nhà chỉ còn lại Phong Lộng và Thanh Linh.

Trong Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Nguyên Ung Hoàng đế một thân long bào, ngồi ngay ngắn phía sau bàn sách to lớn.

Hách Liên Dực có chút việc cần bàn bạc với Nguyên Ung Hoàng đế, lúc bàn bạc xong chuẩn bị rời khỏi, Nguyên Ung Hoàng đế lại muốn triệu kiến Tần Liễm đến. Hách Liên Dực hiểu kì muốn biết lí do Nguyên Ung Hoàng đế lại gọi Tần Liễm đến, thấy Nguyên Ung Hoàng đế cũng không có ý đuổi hãn đi, nên hãn liền mặt dày mày dạn ở lại.

“Tần Liễm, trăm nghe Hình bộ thượng thư nói Diệp Thanh Ngọc bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm chết, bây giờ tung tích Diệp Thanh Linh lại không rõ. Mà nửa tháng nữa đã là đại hôn của người và Diệp Thanh Linh, nếu ba ngày sau vẫn chưa tìm thấy được Diệp Thanh Linh, trăm sẽ giải trừ hôn ước cho người nhé?” Nguyên Ung Hoàng để ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tần Liễm hỏi.+

Tần Liễm một thân bạch y không gió mà bay, phong nhả xuất trần, hần chỉ lẳng lẳng đứng đó cũng đã khiến người ta cảm nhận được một loại quý khí thanh nhả bẩm sinh.

Tóc đen như tỏa ra nhàn nhạt u quang so với nữ tử còn dài hơn, dung mạo tuyệt mỹ mê hoặc lòng người. Môi mỏng hình cung nhẹ kéo, như cười mà như không cười.

Hắn nghe lời nói của Nguyên Ung Hoàng để, mắt phượng nhảy lên, tự dừng lại tăng thêm vài phần phong tình: “Bẩm Hoàng thượng, chuyện giải trừ hôn ước với Diệp Thanh Linh, thần không thể đồng ý!” Khẩu khí quả quyết, không hề có chút do dự nào!

Sắc mặt Nguyên Ung Hoàng để hơi trầm xuống: “Diệp Thanh Linh kia vô cùng có khả năng là hung thủ giết chết thân tử Diệp Thanh Ngọc, mà trăm tuyệt đối không thể để một tên hung thủ giết người trở thành Thừa tướng phu nhân được!”

Tần Liễm nhàn nhạt đáp: “Vừa rồi không phải Hoàng thượng cũng đã nói sao? Diệp Thanh Linh chỉ vô cùng có khả năng là hung thủ sát hại Diệp Thanh Ngọc mà thôi, hung thủ thật sự vẫn chưa chắc hẳn là nàng!”

Hách Liên Dực một bên nghe được đoạn đối thoại của hai người, trong lòng thầm vui mừng. Phụ hoàng có ý giải trừ hôn ước của hai phủ Tần - Diệp, đối với hắn mà nói đó chính là chuyện tốt, kế hoạch lôi kéo Diệp phủ của hắn lại tăng thêm vài phần thắng.

Trong lòng Hách Liên Dực chớp mắt đã xoay đảo đến vài vòng, nhận thấy bầu không khí trước mắt vẫn còn giăng co, hắn suy nghĩ một hồi lâu mới mở miệng: “Bên khám nghiệm tử thi cũng đã nói, nguyên nhân Diệp Thanh Ngọc tắt thở chính là do bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm vào ngực, bản vương nghĩ rằng, việc Diệp Thanh Linh là hung thủ hắn đã chắc chắn đến mười phần!”

Tần Liễm đôi mắt sắc lạnh đến rùng mình, lạnh giọng: “Đó chẳng qua chỉ là ý kiến của cá nhân Vương gia, còn nữa, có ai nhìn thấy chính tay vị hôn thê của bản tướng đâm cây trâm đó vào ngực Diệp Thanh Ngọc không?”

Theo khám nghiệm tử thi nói, Diệp Thanh Ngọc đã bị chém đứt làm đôi, dù không có cây trâm kia nàng ta vẫn phải chết là điều không thể nghi ngờ. Hơn nữa, Diệp Thanh Linh đáng để hoài nghi, thì Ngạo Nguyệt công chúa không đáng nghi sao, đừng quên người đầu tiên phát hiện ra xác của Diệp Thanh Ngọc chính là người của Ngạo Nguyệt Công chúa.”

Hách Liên Dực nheo mắt lại, trực giác của hắn nói rằng chuyện này dường như thật sự có liên quan đến Ngạo Nguyệt.

Nguyên Ung Hoàng để thần sắc không rõ: “Tần Liễm, người không muốn giải trừ hôn ước bây giờ thì chuyện này tạm thời cho qua, đợi sau khi điều tra ra thủ phạm rồi bàn bạc tiếp. Tốt lắm, trẫm cũng đã mệt, các người đều lui xuống trước đi.” Hắn khoác khoác tay áo.

Ra khỏi ngự thư phòng, Hách Liên Dực trực tiếp đi tìm Ngạo Nguyệt. Hắn muốn nghe chính miệng Ngạo Nguyệt trả lời rõ, cái chết của Diệp Thanh Ngọc cuối cùng có liên quan đến nàng ta hay không.

Lúc Hách Liên Dực đến, Ngạo Nguyệt đang ở trong đình ngắm hoa.

Ngạo Nguyệt thấy Hách Liên Dực vội vã đi tới, chờ hắn đến gần chút nữa mới buông miệng hỏi: “Hoàng huynh, người tìm ta có việc gì sao?”

Hách Liên Dực nhìn nhìn hai nha hoàn bên cạnh Ngạo Nguyệt: “Bảo các nàng lui ra hết đi!”

Ngạo Nguyệt khoác tay áo, ý bảo hai nha hoàn kia lui ra.

“Người có liên quan tới cái chết của Diệp Thanh Ngọc không?” Hách Liên Dực quan sát xung quanh, trực tiếp hỏi vào vấn đề chính. Ngạo Nguyệt là muội muội ruột thịt của hắn, nếu nàng có chuyện, hắn tuyệt đối cũng không có lợi.

Ngạo Nguyệt mấp má môi, không tự nhiên quay đầu sang hướng khác.

Hách Liên Dực nhìn thấy biểu tình tránh né của Ngạo Nguyệt cũng đã hiểu được vài phần, nếu nàng đã không muốn thừa nhận, vậy hắn cũng sẽ không bức ép, chỉ nhẹ nhắc nhở: “Tần Liễm đã hoài nghi muội, tốt nhất là cái chết của Diệp Thanh Ngọc đừng có vấn đề gì liên quan tới muội, nếu không, chỉ sợ Tần Liễm sẽ không bỏ qua!”

Ngạo Nguyệt vẫn mím môi như cũ không lên tiếng, trong lòng đang tìm cách đối phó với nghi ngờ của Tần Liễm.

Hách Liên Dực nói xong liền rời đi.

Sau khi hắn rời đi, nha hoàn Thu Lan của Ngạo Nguyệt bỗng từ một lối đường mòn khác đi đến.

Thu Lan thi lễ với Ngạo Nguyệt một cái: “Công chúa, những ngày qua Phong Lộng công tử có chút kì lạ.”

“Làm sao vậy?” Ngạo Nguyệt hỏi, nàng không cho phép Phong Lộng trở lại Túy Lô, nhưng lại sợ người khác biết được tư tình giữa nàng với Phong Lộng. Nên nàng an bài hắn tại một viện có phong thủy thật tốt, cho

rất nhiều người đến giám sát hẳn, nếu phát hiện ra chút gì dị thường liền lập tức đến báo cho nàng.

“Những ngày qua, Phong Lộng công tử lúc nào cũng ra ngoài một thân một mình, kiên quyết không cho ai đi theo, với lại mỗi lần ra ngoài cũng đều rất lâu mới trở lại.”

Lúc Phong Lộng không có việc gì cũng không hề thích ra ngoài đi lại, nhưng mấy ngày nay lại thường xuyên ra ngoài, nghĩ sao cũng thấy có vấn đề.

“Nói với người bên dưới, vài ngày này theo hẳn cho thật sát, nhìn xem rốt cuộc hẳn ra cửa là để đi làm gì.” Ngạo Nguyệt phân phó.

Tướng phủ, Tần Liễm một thân áo bào trắng đứng ở hành lang, tao nhã tuyệt diệu.

“Minh Lục, nói với Khuyết Ngọc, bản tướng muốn trong vòng một canh giờ phải nghe được lời đồn Ngạo Nguyệt giết Diệp Thanh Ngọc cùng với Ngạo Nguyệt có tư tình với một tên đào kép.” Tần Liễm nhàn nhạt nói với Minh Lục.

“Vâng” Minh Lục nhận được phân phó, bóng dáng trong chớp mắt đã biến mất ngay trước mặt Tần Liễm.

Chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết hại, khắp nơi trong Hạ Thành vốn đang lưu truyền rằng là do Diệp Thanh Linh giết. Nhưng chiều gió đột nhiên lại lật chuyển, mọi người từ nghi ngờ Diệp Thanh Linh bỗng chuyển sang Ngạo Nguyệt.

Ngoài ra, còn thêm lời đồn Ngạo Nguyệt có tư tình với một tên đào kép. Công chúa thân phận tôn quý, vậy mà lại đi thích một tên đào kép, đó cũng là một chuyện khiến người người khiếp sợ.

Chuyện này nhanh chóng lan ra một cách chóng mặt ở Hạ Thành.

Tưởng chừng chỉ có thế, nhưng chưa kịp hết một buổi chiều, một tin đồn mới khác lại xuất hiện: Ngạo Nguyệt yêu đương vụng trộm với một tên đào kép bị Diệp Thanh Linh nhìn thấy, nên Ngạo Nguyệt Công chúa liền tìm cách giết người diệt khẩu, hiện tại tung tích Diệp Thanh Linh không rõ, hơn phân nửa là đã bị lọt vào bàn tay độc ác của Ngạo Nguyệt.

Ngạo Nguyệt còn đang suy nghĩ cách ứng phó với nghi ngờ của Tần Liễm, không ngờ toàn bộ người dân trong Hạ Thành đều đã xoay ngược lại hoài nghi nàng. Nhưng điều khiến nàng khiếp sợ nhất chính là người thả ra lời đồn thể nhưng còn biết rõ chuyện của nàng cùng Phong Lộng.

Danh tiếng của nàng hiện đang đứng trên đầu ngọn sóng, vì tôn nghiêm của hoàng thất, phụ hoàng nhất định sẽ chú ý đến chuyện này. Mà chuyện này sớm muộn cũng sẽ tra ra nàng, đến lúc đó khó bảo toàn cái gì gọi là bí mật.

Hơn nữa tung tích Diệp Thanh Linh còn chưa rõ, vạn nhất một ngày nọ Diệp Thanh Linh còn sống trở về, phơi bày ra chân tướng, đến lúc đó nàng phải ứng phó với mọi chuyện như thế nào đây?

“Công chúa, sắc mặt của ngài nhìn rất không tốt, ngài cảm thấy khó chịu trong người sao?” Bích Hà hầu hạ một bên lo lắng hỏi.

Tiếng vừa dứt, Ngạo Nguyệt bỗng nhiên gắng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt kia sắc bén đông lạnh hết như lưỡi dao, miễn cưỡng khiến Bích Hà rùng mình một cái.

Lúc mọi người đều chĩa mũi nhọn hoài nghi về phía Ngạo Nguyệt, thì chỗ Hình bộ lại tung ra tin tức bái rằng đã tìm được hung thủ thật sự.

Tên hung thủ kia chính là nha hoàn Bích Hà bên người Ngạo Nguyệt. Theo như tin tức mà Hình bộ truyền ra, Ngạo Nguyệt ở hồ Bích Thủy thấy

thời gian đã trôi qua thật lâu rồi mà tỷ muội Diệp thị vẫn chưa trở về, liền phái người đi tìm dọc hai bên con sông.

Trong những người mà Ngạo Nguyệt phái đi có cả Bích Hà, Bích Hà là người đầu tiên tìm thấy Diệp Thanh Ngọc. Lúc đó Diệp Thanh Ngọc đã hấp hối, nàng ta nói với Bích Hà rằng đang đi giữa đường thì sơn tặc không biết từ đâu bỗng lao ra chém đứt eo của nàng ta, còn Diệp Thanh Linh ngã xuống sông đã sớm bị cuốn đi xa. Diệp Thanh Linh trong lúc bị nước nuốt chửng, bất đắc dĩ làm rớt lại trâm cài tóc.

Diệp Thanh Ngọc thấy eo mình bị chặt thành hai đoạn, sau có sống cũng không bằng chết, nên đã cầu xin Bích Hà tiễn nàng đi một đoạn. Bích Hà vì mềm lòng mà cũng đồng ý, dùng trâm cài thất lạc của Diệp Thanh Linh nhanh chóng kết thúc mạng sống Diệp Thanh Ngọc.

Nhưng sau đó Bích Hà nhận ra đó được xem là giết người, nàng cảm thấy rất lo lắng, nên quyết định che giấu việc này. Vì từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên nàng giết người, Bích Hà sợ hãi đến mỗi đêm đều không được tròn giấc, cuối cùng chịu không nổi cảm giác bị bóng đè hành hạ nên đành đến thừa nhận chuyện này với Ngạo Nguyệt công chúa.

Nếu Bích Hà đã thừa nhận mình chính là hung thủ giết chết Diệp Thanh Ngọc, người của Hình bộ cũng không muốn phải gỡ bỏ mũ quan sớm mà dám đi hoài nghi công chúa. Hình bộ mắt nhắm mắt mở xem như chuyện này đã chấm dứt tại đây.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 61: Xin Lỗi! Ta Tới Chậm

Ngạo Nguyệt đẩy Bích Hà ra làm người chết thay, bởi Ngạo Nguyệt công chúa là người trong Hoàng Thất, Hình bộ cũng không dám điều tra sâu thêm. Bọn họ sợ tra ra cái gì khiến tôn nghiêm Hoàng Thất bất lợi, đến lúc đó mũi cánh chuồn trên đầu bọn họ cũng khó bảo toàn.

Hoàng hôn phủ xuống, chân trời rắng chiều rực lửa.

Ngạo Nguyệt vừa dùng bữa tối ở trong phòng, Thu Lan từ cửa đi vào, thi lễ với Ngạo Nguyệt. “Công chúa”

Nhìn người tới là Thu Lan, Ngạo Nguyệt nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện gì?”

Thu Lan há miệng, một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Ngạo Nguyệt mới dám mở lời: “Người dưới truyền tin, hôm nay Phong công tử mua y phục nữ nhân, đi vào tiểu sơn thôn vắng vẻ ở ngoại thành.”

Ngạo Nguyệt vẻ mặt cứng đờ: “Y phục nữ nhân? Người chắc chắn?” Âm thanh nàng trở nên lạnh lùng, theo nàng biết Phong Lộng tứ cố vô thân, hẳn mua y phục nữ nhân để làm gì? Chẳng lẽ hẳn gạt nàng sống cùng nữ nhân khác ở bên ngoài?

Đôi mắt nàng dần chuyển lạnh, Phong Lộng, trừ bản công chúa, người đừng nghĩ có thể dính dấp cùng với nữ nhân khác.

“Chuẩn bị xe, bản công chúa muốn nhìn xem nữ nhân kia là ai.” Ngạo Nguyệt phân phó.

Sắc mặt Thu Lan trở nên khó coi, uyển chuyển khuyên bảo: “Công chúa, bây giờ sắc trời đã tối, vả lại nô tì nghe nói thôn sơn kia ban đêm còn có sói, công chúa, buổi tối đi đến đó không ổn. Nàng kia chắc chắn trong chốc lát cũng sẽ không đi mất, tại sao chúng ta không đợi trời sáng hãy đi?”

Ngạo Nguyệt trầm ngâm một hồi lâu, rốt cuộc cũng đồng ý.

Bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh, Toái Ngọc một thân hồng y rực lửa đập ánh sao vào Tướng phủ. Hành tẩu giữa đêm, Vân Tụ màu đỏ huyền sa đong đưa, giống như hai đóa hồng hỏa đang nhảy múa làm gương mặt trắng noãn như ngọc càng trở nên mê người.

Tần Liễm nhàn nhã thưởng thức trà dưới tán cây, gió đêm thổi qua, nhắc lên vài sợi tóc quăn quanh khuôn mặt điên đảo chúng sinh, nói không hết côi lệ cùng mị hoặc.

Thấy Toái Ngọc xuất hiện, hăn khẽ nâng mí mắt: “Tìm được người?”

Toái Ngọc đi tới ngồi trên ghế đá đối diện hăn, vô tư cầm bình trà rót ra chén. “Ừ, tìm được, ở một tiểu sơn thôn tĩnh lặng ngoại thành.”

“Hừ, Phong Tuyết lâu đạo gần đây làm việc càng ngày càng không tin tưởng được, tìm người lại hao tổn chừng mấy ngày.” Tần Liễm mím môi mất hứng nói, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

“Nàng bị thương?” Hăn tiếp tục hỏi.

Toái Ngọc dĩ nhiên biết hăn nói nàng là chỉ Thanh Linh: “Nàng bị thương, tĩnh dưỡng ở trong tiểu sơn thôn đó.”

Tần Liễm tay châm trà, lòng tự dưng thấy phiền muộn.

Sáng sớm, tiếng chim thanh thúy hót ngoài cửa sổ.

Thanh Linh nằm trên giường, chán muốn mốc người, nghe tiếng chim hót một lần một lần ngoài kia mà thấy cả người ngửa ngáy.

“Cô nương, thuốc sắc xong rồi.” một phụ nữ trung niên mặc y phục giản dị, tay bưng bát thuốc đi vào, bà là chủ nhân của ngôi nhà này.

“Ngô thẩm, người đặt thuốc lên bàn, để chốc nữa con tự uống.” Thanh Linh hướng về phía người phụ nữ nói. Bên cạnh giường hẹp là một cái bàn nhỏ, nàng với tay ra là có thể lấy được bát thuốc.

“Vậy ta đem thuốc để trên bàn, con nhất định phải nhớ uống đấy. Aiz, tối hôm qua cha nó một đêm không về, ta lo ông ấy xảy ra chuyện gì, hiện tại ta muốn nhờ mấy người cùng đi tìm ông ấy, một mình con ở nhà có ổn không?” Ngô thẩm nói xong ngừng vài giây rồi mới nói tiếp: “Con yên tâm, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Thanh Linh cười cười nói: “Ngô thẩm, thẩm cứ đi đi, con ổn mà, thẩm không cần lo lắng cho con.”

“Vậy ta đi.” Ngô thẩm xoay người đi ra ngoài, ra đến cửa còn quay đầu lại dặn dò: “Thuốc kia để lạnh uống không tốt, con nhớ uống nhanh đấy, aiz.”

Ngô thẩm đi, cả nhà còn một mình Thanh Linh.

Bốn phía an tĩnh, Ngô thẩm vừa đi không bao lâu, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân nghe rõ ràng. Từ tiếng bước chân có thể đoán, người tới không chỉ có một.

“Xác định là chỗ này sao?” Giọng nữ trong trẻo cất tiếng.

“Công chúa, đúng là nơi này.” Lại thêm một giọng nữ khác.

“Đi, vào xem một chút.”

Âm thanh ngoài cửa không hề xa lạ, Thanh Linh trong nháy mắt thấy căng thẳng. Ngạo Nguyệt sao lại tìm tới nơi này? Hiện tại vết thương sau lưng nàng còn chưa hồi phục, trên người lại không có ngân châm, làm sao dưới mí mắt Ngạo Nguyệt mà trốn thoát được quả đúng là một vấn đề khó khăn.

“Phanh.” Cửa gỗ cũ kĩ bị người đá văng ra, bên trong phòng nháy mắt bừng sáng, ánh sáng đột ngột làm Thanh Linh khó có thể mở mắt.

“Không nghĩ đến lại là ngươi.” Ngạo Nguyệt từ ngoài sáng bước tới, hùng hùng hổ hổ, theo sau là hai thị nữ.

“Phong Lấy thế nhưng lại phản bội bản công chúa đi cứu ngươi.” Âm thanh nàng ẩn chứa tức giận cùng thất vọng, ánh mắt nhìn Thanh Linh dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Công chúa, Thanh Linh tự hỏi ta với ngươi không thù không oán, tại sao phải giết ta?” Thanh Linh biết Ngạo Nguyệt thực sự muốn giết nàng, không phải nàng không biết Ngạo Nguyệt và Phong Lấy có tư tình, nàng chỉ là muốn trì hoãn một chút thời gian.

Ngạo Nguyệt không trả lời nàng mà hỏi ngược lại: “Phong Lấy cùng ngươi có quan hệ thế nào? Hẳn tại sao lại cứu ngươi?” Còn phản bội nàng, điều này thật không thể tha thứ.

Thanh Linh còn chưa kịp mở miệng nàng đã nói: “Chỉ là, các ngươi quan hệ thế nào với bản công chúa đã không còn quan trọng, Phong Lấy dám lừa bản công chúa để cứu ngươi, bản công chúa quyết định ngươi không thể lưu lại được nữa.” Nàng muốn cho Phong Lấy biết hậu quả của việc làm trái ý nàng là như thế nào, nhìn hẳn sau này còn dám ngỗ nghịch với nàng nữa hay không?

Vả lại nàng giết Diệp Thanh Ngọc – tỷ tỷ của Diệp Thanh Linh, nếu không giết Diệp Thanh Linh, khó bảo toàn về sau Thanh Linh không tìm nàng gây phiền phức.

“Thu Lan” Ngạo Nguyệt nháy mắt, Thu Lan hiểu ý gật đầu, lấy ra một thanh chủy thủ.

Thanh Linh nhìn Thu Lan sắc mặt âm trầm, nàng không hề cử động, giống như người yếu đuối mặc cho người ta chém giết.

Đến khi Thu Lan đến gần, như mãnh thú ngủ đông đã lâu chợt phát lực, nàng đột nhiên từ trên tháp nhảy lên. Nhanh chóng, chuẩn xác nắm được chủy thủ của Thu Lan, hung hăng đá một cước vào bụng nàng ta, thừa dịp Thu Lan bị đau, nàng đoạt lấy chủy thủ rồi cắm một phát vào tim Thu Lan rồi rút ra.

Thu Lan không ngờ tới người nằm trên giường trông yếu đuối bệnh tật lại có thể trong nháy mắt lấy đi mạng của mình.

“Bản công chúa đã xem nhẹ người rồi, Thu Thủy, người lên.” Ngạo Nguyệt phân phó một thị nữ đem theo bên người.

Cảm thấy sau lưng thấm ướt cùng cảm giác đau đớn, Thanh Linh biết vết thương đã vỡ, trong lòng biết mình không thể chiến đấu với đám người Ngạo Nguyệt quá lâu, nếu không nàng chắc chắn chịu không nổi.

Nàng cầm chén thuốc trên bàn hương Thu Thủy đập tới, Thu Thủy lắc mình né qua chén thuốc, nàng thừa thời cơ xông ra cửa. Lúc này, Ngạo Nguyệt ngăn cản, nàng liền cầm chủy thủ cùng Ngạo Nguyệt so chiêu.

Sau lưng áo đã nhuộm đỏ, từng trận đau nhức truyền tới, sắc mặt Thanh Linh càng thêm trắng đến dọa người. Nét mặt Thanh Linh trở nên kiên nghị, con người đen nhánh càng trở nên bức người. Nàng ra tay tựa như liều mạng, Ngạo Nguyệt trong lúc nhất thời không đỡ được từng đợt

tấn công của nàng. Cuối cùng, nàng thừa dịp Ngạo Nguyệt lấy hơi vội xông ra cửa, từ cửa sau chạy ra ngoài.

“Đuổi theo! Nàng bị trọng thương, coi như nàng trốn được, cũng chặn chặn trốn không xa.” Ngạo Nguyệt thanh âm lạnh lùng, dẫn đầu chạy ra ngoài.

Ngạo Nguyệt vừa đuổi tới nơi, phát hiện ra Thanh Linh té ngã trên đất.

Thanh Linh áo sau lưng đã nhuốm máu, đỏ đến chói mắt, nàng cố gắng đứng dậy nhưng lực bất tòng tâm.

Ngạo Nguyệt cười hả hê, nhắc chân chạy gấp tới. Tiếng kêu sợ hãi của Thu Thủy truyền tới sau lưng: “Công chúa, chớ đi về phía trước....” Có bấy rập.

“A!!!!” Thu Thủy nhắc nhở vẫn là chậm một bước, Ngạo Nguyệt đã lọt bấy.

Phụ cận tiểu sơn thôn thường có sỏi đến quấy rầy cho nên thôn dân nơi này ở cửa hông thường đào hố đặt bấy.

Thanh Linh đã nghe Ngô thẩm nói qua bốn phía nơi này đều có bấy, gần cửa hông có một cái. Nàng từ bên trong chạy trốn ra, cố ý té ngã, dẫn Ngạo Nguyệt tiến vào cái bấy đã đặt sẵn.

Hố bấy được đào rất sâu, có thể đảm bảo sỏi sập bấy không có cách nào bò lên, dưới đáy bấy còn đặt bụi gai và một vài cây chông nhọn. Bên trên dùng lá cây và cành cây khô che lấp, ở giữa đặt đồng đá nhỏ làm kí hiệu. Cái này ở thôn ai cũng hiểu nên cũng không sợ người trong thôn dính bấy.

Bên dưới là tiếng kêu đầy đau đớn của Ngạo Nguyệt, Thu Thủy vốn định tiến lên giữ chặt Thanh Linh. Nhưng nghe Ngạo Nguyệt kêu rên, Thu

Thủy cởi một phần áo ngoài, vứt xuống hồ bầy để kéo Ngạo Nguyệt lên.

Thanh Linh vừa cùng Ngạo Nguyệt động thủ, vết đao chém sau lưng đã vỡ toác. Thừa dịp Thu Thủy đang kéo Ngạo Nguyệt, nàng chịu đựng đau đớn đứng lên tiếp tục chạy trốn.

Ngạo Nguyệt rất nhanh được kéo lên, bắp chân nàng bị chông cửa tạo nên một vết thương dài, chảy máu nhiễm đỏ giày.

“Đừng động tới ta, trước hết đem người giải quyết, ngàn vạn lần không thể để cho nàng ta chạy thoát.” Ngạo Nguyệt khó khăn nói, nàng lấy khăn lụa mang theo bên người, chịu đau đem bắp chân bị thương băng bó kĩ.

“Vâng.” Thu Thủy nhận mệnh, xách theo kiếm hướng phía Thanh Linh chạy.

Thu Thủy một đường thi triển khinh công, rất nhanh liền đuổi kịp Thanh Linh: “Diệp nhị tiểu thư, người đừng tốn hơi sức nữa đi, vẫn là trốn không thoát đâu.”

Thanh Linh lúc này dừng lại, xoay người đụng tới một cây đại thụ. Nàng trừ thấy Thu Thủy cầm kiếm đến gần còn ngoài ý muốn thấy một đạo bạch y phi nhanh tới.

Bóng dáng màu trắng tựa đón gió mà đến, tốc độ nhanh kinh người. Vạt áo màu tuyết trắng như Lưu Vân, mái tóc đen dài phấp phới tung bay, toát lên mấy phần không câu nệ, mấy phần phiêu dật, mấy phần ma mị điên cuồng.

Nàng nhìn bạch ảnh quen thuộc kia xuất hiện, không khỏi cảm thấy an lòng. Mặt mũi nàng tái nhợt, cười thành tiếng, thần thái sáng láng rung động lòng người: “ Ai là người trốn không thoát còn chưa biết được.”

Thu Thủy trong mắt xẹt qua tia khinh thường, thầm vận nội lực, giờ kiểm hướng Thanh Linh đâm tới. Cổ của nàng chợt thấy lạnh, còn chưa biết rõ đó là cái gì thì “rắc rắc” một tiếng, cổ Thu thủy bị người ta bẻ gãy.

“Thanh Thanh, xin lỗi nàng, ta tới chậm.” Tần Liễm nhìn sắc mặt ửng trắng bệch như tờ giấy, lòng căng thẳng, đưa tay kéo nàng đến bên mình.

Tay chạm phía sau lưng mới phát hiện áo đã ướt đẫm, hãn nhượng mảy, xoay người nàng lại mới phát hiện áo nàng đã nhuộm đỏ một màu máu chói mắt.

Tâm đột nhiên phát đau, trong mắt dâng lên lệ khí nồng đậm.

Tần Liễm mím môi thật chặt, khuôn mặt mê người toát ra băng lãnh. Hãn không nói một lời, ôm ngang nàng lên.

Thanh Linh không ngờ hãn lại làm ra cái động tác này, kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh trấn định lại: “Người...ta có thể tự đi.” Người có thể ta xuống được chứ?

Nhìn gương mặt hãn gầy đi không ít, lòng nàng tự chung không thoải mái, còn ần ần đau.

Thấy ánh mắt thương yêu cùng đau lòng của hãn, nàng lại không thể nói ra lời từ chối. Chỉ là yên lặng đưa tay vòng qua cổ hãn, đem đầu đặt trên vai hãn, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Lúc nàng nhắm mắt, khóe môi hãn giương lên một độ cong mờ mờ.

Không biết có phải bị thương nặng hay không, lòng nàng cũng trở nên yếu đuối, nàng lại có ý niệm ỷ lại, bị thương cùng mệt mỏi, có người ôm, cảm giác này thật mẹ nó, rất tốt.

Tần Liễm bế nàng trở lại gia đình kia, không quan tâm nàng cự tuyệt liền tự mình xử lý vết thương cho nàng.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, cũng rất chậm. Cảm giác ngón tay hắn lướt nhẹ qua lưng, gương mặt Thanh Linh như bị lửa đốt, nóng đến dọa người, nàng cúi thấp đầu không dám nhìn hắn.

Hắn bôi thuốc cho nàng xong, cúi người hôn lên trán nàng một cái: “Mệt không? Trước ngủ một giấc thật ngon nhé?” Âm thanh hắn nhẹ nhàng, ấm áp như nước hồ xuân khiến lòng nàng chợt tê dại.

“Người phải đi ra ngoài?” nàng thấy hắn đứng dậy một bộ dáng như muốn rời đi.

“Không rời được ta sao?” Hắn ngồi xuống giường, môi ngậm cười, đôi mắt nhìn thẳng mắt nàng.

Bị hắn cứ thế nhìn chăm chăm, nàng lúng túng quay đầu đi không nhìn hắn.

Nhìn nàng một bộ dạng xấu hổ, tâm tình hắn không khỏi trở nên tốt lên, hắn cười nhỏ ra tiếng: “Ta đi trước xử lý chút chuyện” trong con người hắn phát ra tia sáng lạnh lẽo, sau đó lại dịu dàng nhìn nàng: “Nàng cứ ngủ một giấc thật ngon, chờ ta trở lại.

“Ừ.” Nàng đáp lung tung một tiếng, rất nhanh liền nhắm mắt lại. Trên mặt vết đỏ còn chưa kịp rút, da thịt trắng hồng lộ ra mê người, Tần Liễm khôn nhin được hướng gương mặt trắng hồng cắn một ngậm mới hài lòng rời đi.

Nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, ngoài cửa lại loáng thoáng có tiếng nói. Âm thanh liên thoảng không ngừng, nghe thật khó chịu. Nàng mở mắt, hồi phục mấy phần thanh tỉnh.

“Diệp cô nương, van cầu người bỏ qua cho Ngạo Nguyệt, mọi lỗi lầm đều do một mình ta gánh chịu.” Bên ngoài truyền tới thanh âm nam tử, Thanh Linh nghe ra đây là giọng nói của Phong Lộng.

“Công tử, người đi đi, nếu còn quấy rầy Diệp cô nương nghỉ ngơi, đừng trách ta không khách khí.” Giọng nam nhân cứng rắn lên tiếng, Thanh Linh suy đoán có lẽ Tần Liễm lưu lại cho nàng một ám vệ.

“Diệp cô nương, van cầu người!” Phong Lộng không để ý đến lời uy hiếp của Minh Lục, tiếp tục lớn tiếng nói với người trong phòng.

Minh Lục thấy vậy, không muốn khuyên nữa, tiến lên hai bước định rat ay với Phong Lộng thì cửa phòng ngay lúc này lại mở ra.

“Minh Lục, dừng tay!!!” Nàng hơn phân nửa người dựa vào cửa để chống đỡ thân thể, âm thanh suy yếu vô lực, vì đau đớn mà trên trán rất nhanh hiện ra một tầng mồ hôi.

“Diệp cô nương.” Minh Lục thu tay, nhanh chóng chạy đến trước mặt Thanh Linh: “Diệp cô nương, cô nương còn bị thương, mau quay lại giường nằm nghỉ ngơi.”

Hắn lo lắng nói, nếu vết thương sau lưng cô nương lại nứt toác, công tử chắc chắn sẽ rất tức giận, công tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Nghĩ đến hình ảnh công tử cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo, hắn liền thấy sống lưng lạnh toát.

“Diệp cô nương, van người bỏ qua cho Ngạo Nguyệt.” Ánh mắt Phong Lộng chấp nhất nhìn nàng, giữa lông mày toát lên ưu thương nồng đậm. Hắn nhắc một vạt áo lên, hướng Thanh Linh quỳ xuống: “Cầu xin cô nương bỏ qua cho Ngạo Nguyệt.”

Thanh Linh ngạc nhiên, sau đó nghĩ đến tần Liễm lúc trước rời đi có thể là tìm Ngạo Nguyệt thay nàng tính sổ. Phong Lộng không có cách nào

ngăn cản, nghĩ đến nàng là hôn thê của Tần Liễm nên đến cầu xin nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 62+1: Ta Là Phu Quân Của Nàng (1)

“Phong công tử, người mau đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói, làm gì quỳ như vậy. Minh Lục, mau đỡ Phong công tử đứng lên!” Nàng dựa lên cửa bình tĩnh nói.

Phong Lộng lại đến làm phiền Thanh Linh, Minh Lục bất mãn trừng mắt liếc hằm hằm một cái, cuối cùng vẫn yên lặng tiến lên đỡ Phong Lộng đứng dậy.

“Cầu xin Diệp cô nương hãy bỏ qua cho Ngạo Nguyệt....”

“Trước tiên Phong công tử hãy nói một chút chuyện gì đã xảy ra chuyện đi!” Thanh Linh nói.

Quả thật đúng như Thanh Linh lường trước, lúc này Tần Liễm rời đi là để tìm Ngạo Nguyệt tính sổ. Nơi này vắng vẻ, dù Ngạo Nguyệt thân là công chúa hoàng thất, nhưng nếu Tần Liễm có ra tay với nàng ta thì cho dù nàng ta có kêu phả trời cũng sẽ không ai đến cứu nàng ta. Cho dù nàng ta trở về cáo trạng với Hoàng thượng, thì cũng chỉ xem như là nàng ta vu khống nói mà không có bằng chứng, không thể làm gì được Tần Liễm.

Hơn nữa, Ngạo Nguyệt còn có điểm yếu là Phong Lộng, Tần Liễm cũng biết. Chỉ dựa vào chuyện này, cho dù Tần Liễm có ra tay với Ngạo Nguyệt đi nữa thì sau khi Ngạo Nguyệt trở về cũng không dám đi cáo trạng với Hoàng thượng.

“Người cứu ta một mạng, ta rất cảm kích người, như vậy đi, ta đến khuyên nhủ Tần tướng, xin hãn bỏ qua cho Ngạo Nguyệt công chúa.” Là Ngạo Nguyệt muốn mạng của nàng, cũng không phải Phong Lộng muốn mạng của nàng.

Tuy Phong Lộng nói hãn cứu nàng một mạng là vì báo ân, nhưng trên thực tế, vị ân nhân hãn muốn báo đáp đã sớm không còn ở đây nữa rồi. Thế nên, Phong Lộng không có thiếu nàng bất cứ cái gì hết, ngược lại là nàng thiếu hãn một ân tình!

Người kính nàng một thước, nàng kính lại người một trượng. Ân cứu mạng của Phong Lộng nàng sẽ trả. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, sau khi trả ân tình này cho Phong Lộng xong, về sau Ngạo Nguyệt có làm chuyện bất lợi với nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp thậm tệ nhất đòi lại từ trên người Ngạo Nguyệt.

Sâu bên trong rừng trúc xanh mướt, một bạch y nam tử lười biếng ngồi trên ghế trúc to lớn.

Mắt phượng hẹp dài híp lại, thần sắc thản nhiên, dung mạo tuyệt mỹ khiến người ta kinh diễm mang theo một tia tà khí nhàn nhạt.

Hắn một tay chống má, tóc dài đen nhánh như làn nước xõa xuống, dây buộc tóc trắng như tuyết vấn tóc bay phất phới giữa không trung. Áo bào còn trắng hơn tuyết ba phần tùy tiện rơi trên mặt đất, trên áo bào có thêu hoa văn phức tạp màu tím nhạt trông vô cùng thanh quý.

Hắn chỉ vờn vờn ngồi ở đằng kia, đã khiến phong cảnh nơi ấy hấp dẫn người nhìn mãi không muốn rời mắt.

Thiên nhiệt tuyệt mỹ cảnh đẹp ý vui là thế, nhưng lúc lơ đãng dời mắt đến bạch y nam tử cách đó không xa, không khỏi khiến mắt nhìn tâm kinh.

Thanh Linh không quan tâm tới cản trở của Minh Lục, tự mình đi sâu vào rừng trúc, lúc đến liền thấy Tần Liễm đang ngồi trên ghế trúc, trên mặt hoàn toàn là một mảnh thần nhiên.

Cách hắc không xa, Ngạo Nguyệt một thân toàn máu nhu nhược như bùn nhão nằm trên cành khô, khuôn mặt mặc dù không có vết thương nhưng lại xanh xao, so với Thanh Linh còn muốn trắng bệch hơn.

Áo ngoài hoa lệ của Ngạo Nguyệt có nhiều chỗ rách mướp, thậm chí còn để lộ ra một góc của cái yếm. Miệng bị nhét vật gì đó, chặn miệng lại khiến nàng ta nói không ra lời nào. Bên cạnh nàng ta là ba hắc y nam tử sắc mặt lạnh lùng, ba người này hẳn là ám vệ của Tần Liễm.

Một ám vệ giẫm nát lên tay Ngạo Nguyệt đang đặt trên lưng, trong tay có mang một thanh tựa như tên gì đó, một mặt của vật đó còn có răng cửa lạnh ngắt. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện trên mỗi cái răng cửa cái nào cũng đều mang lưỡi câu, răng cửa từng đợt chói lên hàn quang sáng lóa.

Vật này là loại vũ khí của ám vệ Tần Liễm thường dùng, nó tên gọi là đoạt hồn câu. Tần Liễm nhìn Ngạo Nguyệt thống khổ, muốn cho Ngạo Nguyệt tự nhìn thấy máu của bản thân mình. Nhưng hôm nay ra cửa gấp, không mang theo thứ gì khiến nàng nhìn thấy máu thật tốt được. Hắc thấy trên người ám vệ có mang theo đoạt hồn câu, cảm thấy thứ này tựa hồ dùng lên người Ngạo Nguyệt cũng không tệ, nên phân phó ba người kia dùng để chào hỏi Ngạo Nguyệt trước. Ừ, nhưng người có biết, cái gọi là chào hỏi trong miệng hắc không gì khác chính là ác chình đau đớn nhất, nhưng lại không được làm cho người chết không?

Tên ám vệ giẫm lên mu bàn tay của Ngạo Nguyệt không hề có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, cầm lên vật có ánh sáng lom lom kia ngoan độc đâm vào Ngạo Nguyệt, sau đó lại rút ra. Lúc răng cửa mang câu được rút ra, toàn thân nó đều là huyết nhục, huyết nhục bị miễn cưỡng kéo ra từ người Ngạo Nguyệt trông vô cùng đau đớn.

Mọi vết thương Ngạo Nguyệt tất cả đều đang gọi đau âm ỉ, miệng nàng tuy bị chặn, nhưng vẫn phát ta tiếng kêu ô ô. Gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng có thể thấy được, nước mắt bên trong cứ lớn vồn không biến mất. Nàng đã muốn mấy lần hôn mê, nhưng cuối cùng vẫn rất thanh tỉnh.

Mà bạch y nam tử đang lười biếng nghiêng người ngồi ở kia, từ đầu đến cuối, vẻ mặt luôn mang theo thần nhiên, phảng phất như đang thưởng thức một bản hí khúc.

Lương tâm bạc bẽo là thế, vô tình là thế, nhẫn tâm là thế, nhưng lại bao che khuyết điểm đến tột cùng.

“Dừng tay!” Lúc ám vệ cầm đoạt hồn câu đâm về hướng Ngạo Nguyệt lần nữa, Thanh Linh lên tiếng bảo ngừng. Nơi nàng đứng có chút xa, cộng thêm bị thương thân thể suy yếu, giọng hô lên rất thấp.

Ám vệ kia không nghe được, động tác trong tay không hề có dấu hiệu muốn ngừng lại, đoạt hồn câu lần nữa làm cho Ngạo Nguyệt đau đến chết đi sống lại.

“Công chúa!” Phong Lộng nhìn thấy Ngạo Nguyệt một thân toàn máu, hoảng hốt, giọng nói cũng không khỏi run lên vài phần. Vội vàng chạy qua, bước chân loạn xạ, nhiều lần ngã quỵ về phía trước, lúc đang lao đảo sắp tiến lại gần được Ngạo Nguyệt, lại bị một ám vệ của Tần Liễm ra tay ngăn lại.

Nhìn thấy Thanh Linh xuất hiện, Tần Liễm thu vẻ mặt thần nhiên lại, dường như có chút không vui. Hắn đứng lên đi đến trước mặt Thanh Linh, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào ngực mình: “Sao nàng lại tới đây!” Ánh mắt nhìn nàng còn ngậm ơn như và thương yêu.

Nàng nhìn ánh mắt hắn cũng không khỏi rỗi rãi, muốn cầu xin hắn nhưng lại không muốn mở miệng cầu xin hắn, cuối cùng lại dè dặt hỏi: “Lúc này có thể buông tha cho Ngạo Nguyệt không?”

“Không được!” Hãn kiên quyết cự tuyệt, chính hãn còn không may may nữ tử tổn thương nữ nhân của mình, Ngạo Nguyệt thế mà chút nữa đã lấy đi mạng của nàng, hãn há có thể dễ dàng buông tha cho Ngạo Nguyệt sao.

Phong Lộng bị ngăn cản không thể lại gần Ngạo Nguyệt, vội vàng quay trở lại bên người Thanh Linh, quỳ phịch xuống một cái: “Diệp cô nương, cầu xin người bảo Tần tướng buông tha cho Ngạo Nguyệt đi, toàn bộ sai lầm nàng phạm phải với người Phong Lộng sẽ gánh chịu hết, dù cho có phải lấy mạng để trả!”

Ngạo Nguyệt nghiêng đầu nhìn bóng người Phong Lộng quỳ xuống, nước mắt chảy càng mãnh liệt.

Tần Liễm đôi mắt sắc lạnh nhìn Phong Lộng: “Người không cần phải cầu xin cho nàng ta, mạng của người bản tướng khinh thường lấy!”

“Người bỏ qua cho nàng ta được không?” Nàng từ dưới nhìn lên gò má hoàn mỹ như ngọc của hãn, sức lực hoàn toàn suy yếu.

“Không được!” Hãn mím môi nói.

Nàng trầm ngâm một lát, hãn cũng lẳng lặng ôm lấy nàng không làm gì cũng chẳng nói thêm lời nào.

Phong Lộng quỳ một bên đôi mắt dăm lệ mông lung nhìn Thanh Linh, ánh mắt cầu khẩn.

Thanh Linh nhìn chăm chăm một phần khuôn mặt của Tần Liễm, đầu óc đột nhiên nóng lên, tay nhanh nhẹn xoay mặt hãn qua, ước lượng vị trí, nhón lên tìm khóa môi hãn, nhanh chóng hôn xuống một cái.

Khóa môi bị hôn một cái, Tần Liễm lập tức liền như bị điện giật, vẻ mặt ngạc nhiên, ánh mắt không khỏi dãi ra một lát. Chỉ là bộ dáng ngây ngốc mà cũng đáng yêu đến vậy, đợi hãn phản ứng kịp, dáng tươi cười

không thể kiềm chế nhanh chóng lan ra như mực nhuộm lên dung nhan tuyệt mỹ.

“Người đồng ý với ta, thả Ngạo Nguyệt ra có được không?” Mặt nàng đỏ lên nói.

Hắn cúi đầu nhiếp trụ môi nàng. Cậu nói “Có thể suy nghĩ lại!” phát ra mơ hồ không rõ lắm, hắn hôn môi của nàng như nghiền vậy, hôn lên liền không muốn buông tha, nhưng nghĩ đến sau lưng nàng còn bị trọng thương, ngấm lại vẫn nên nhịn cảm xúc xuống đáy lòng, rời khỏi môi nàng.

Sau nụ hôn ngắn ngủi, mặt Thanh Linh vốn trắng bệch lại đang đỏ lên đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống. Xung quanh còn có rất nhiều ánh mắt, khuôn mặt già nua của nàng đã sớm mất hết rồi.

“Bản tướng lúc này có thể đơn giản mà buông tha cho Ngạo Nguyệt, nhưng nàng ta thiếu chút nữa đã hại vị hôn thê của bản tướng mất mạng, cho dù thế nào đi nữa, nàng ta cũng phải vì việc này mà trả giá cao!” Lời nói của Tần Liễm là để cho Phong Lộng và Ngạo Nguyệt cùng nghe.

Tần Liễm lấy ra một dây lụa trắng trong tay áo trải lên mặt đất, đỡ Thanh Linh ngồi lên: “Nàng ngoan ngoãn ngồi đây một lát, chớ lộn xộn!”

“Ừ” Nàng nhu thuận đáp, trên thực tế là do nàng đã cảm thấy sau lưng có cảm giác dính dính, hẳn là miệng vết thương đã bị vỡ ra, bất quá máu vẫn chưa lộ ra ngoài, hắn không biết được.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 62+2: Ta Là Phu Quân Của Nàng (2)

Tần Liễm đi đến bên cạnh Ngạo Nguyệt: “Vết thương sau lưng Thanh Linh là do đại đao người của người chém trúng, trong lòng bản tướng thật sự rất bất bình. Hiện tại Bản tướng cũng không muốn làm khó dễ người quá, như vậy đi, vết thương sau lưng Thanh Linh dài và sâu bao nhiêu, người chỉ cần trả lại đủ, bản tướng sẽ không so đo với người, lập tức dễ dàng cho qua!”

“Lấy đao ra!” Tần Liễm phân phó, lập tức một ám vệ liền đưa lên một đại đao thô thiển đáng sợ.

Phong Lộng kinh hãi nhìn đại đao trong tay Tần Liễm: “Tần tướng.... Diệp cô nương, cầu xin người....”

Hắn định mở miệng cầu xin Thanh Linh, Tần Liễm đột nhiên ném tới hai hòn đá nhỏ, điểm trúng huyệt đạo của hắn, khiến hắn nói không nên lời động đậy cũng không xong.

“Người quá phiền!” Tần Liễm thản nhiên nói.

“Phong công tử, ta đã khuyên qua, hắn sẽ không giết Ngạo Nguyệt đâu!” Thanh Linh cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ nói câu không giống an ủi để an ủi hắn.

Mũi đao xẹt qua lưng Ngạo Nguyệt, cứ việc có y phục cản trở, nàng ta vẫn cảm nhận được từng đường đao lạnh như băng, lạnh đến khiến nàng ta

liên tục run rẩy.

Đại đao chém xuống, lưng Ngạo Nguyệt thoáng chốc vấy ra máu tươi: “Á.....” Ngạo Nguyệt đau đón ưỡng người lên, nhỏ giọng lên tiếng, cuối cùng chịu không nổi đau nhức kịch liệt mà chìm vào hôn mê.

Vết thương đại đao để lại trên lưng Ngạo Nguyệt kích thước lớn nhỏ, chiều sâu, chiều rộng cũng đều hết như vết thương của Thanh Linh, đúng là không khác chút nào.

Nàng nhìn trái nhìn phải không hiểu sao vẫn cảm thấy Tần Liễm hằn đây là đang bức người, chém sau lưng người một đao còn xem là đã đơn giản buông tha? Người này, quả nhiên không chịu ăn một chút thiệt thòi mà.

Như vậy, kiểu báo ân này của nàng cũng thật không phúc hậu.

Tần Liễm ném đại đao đi, khom lưng ôm lấy Thanh Linh: “Chúng ta đi!”

Ngực của hắn hết sức bình ổn, nép vào lòng hắn khiến nàng sinh ra một loại ảo giác, giống như chỉ cần mãi ở trong lòng hắn, bất luận là gió sương hay mưa tuyết cũng đều không thể làm thương tổn đến bản thân nàng, nàng thật không biết sinh ra loại cảm giác như vậy là tốt hay xấu.

Lúc trở lại gia đình Ngô thắm, Ngô thắm và Ngô thúc đã trở lại. Thì ra tối qua Ngô thúc bị lạc sâu trong núi rừng, tìm không ra đường về, cũng may vừa sáng sớm Ngô thắm đã dẫn người đi vào trong núi sâu tìm Ngô thúc, Ngô thúc lúc này mới có thể bình an trở về.

Khi Tần Liễm ôm Thanh Linh xuất hiện, phu thê Ngô thị khi thấy dung nhan tuần mỹ của Tần Liễm cũng phải giật nảy mình, quả thật phải kinh diễm một phen. Bọn họ sống hơn nửa đời người, còn chưa bao giờ gặp

qua nam tử đẹp để lại còn mang khí chất thiên tiên bất phàm như vậy lần nào đâu.

“Diệp cô nương, vị công tử này là ai?” Sau khi thoát khỏi kinh diễm, Ngô thúc phục hồi lại tinh thần, tò mò hỏi.

Thanh Linh khẽ nhúc nhích môi, vừa định trả lời, không ngờ Tần Liễm đã đi trước một bước: “Ta là phu quân của nàng!” Giọng của hắn còn cực kì đương nhiên.

Tiếng vừa dứt, bên hông Tần Liễm lập tức liền bị một bộ móng vuốt hung hăng nhéo một cái, đau đến khiến hắn phải hừ nhẹ một tiếng.

Đôi mắt đẹp đang trừng với hắn, tựa như đang nói: Ai cho phép người tự ý quyết định!

Đáp lại cái nhìn hung hăng của nàng là khuôn mặt cười đến sáng lạn của hắn, ánh mắt ngưng lại trên người nàng chỉ chứa toàn ôn nhu, ôn nhu đến mức muốn chìm người luôn trong đó.

Thanh Linh lúng túng ho khan vài tiếng, mở miệng giải thích: “Thật ra hắn chỉ nói đùa thôi, hắn không phải là....” phu quân của ta, đáng tiếc người nào đó quyết không để cho nàng nói hết lời.

“Phu nhân ho dữ dội như vậy, có lẽ là có chỗ nào đó không thoải mái, Ngô thúc Ngô thẩm, có thể để cho phu nhân ta nghỉ ngơi trước được không?” Tần Liễm tràn trề lo lắng hỏi.

Nơi này là nhà của phu thê Ngô thị, hắn muốn đưa Thanh Linh vài trong nghỉ ngơi trước, phải hỏi qua phu thê Ngô thị là điều đương nhiên và rất cần thiết, nhưng đối với Tần Liễm đây chỉ là cái cớ dùng để chặn lại miệng Thanh Linh.

Thanh Linh nhin không được trợn mắt lên, con mắt nào của hã thấy nàng ho vô cùng dữ dội?

“Ai nha!” Ngó thúc vồ xuống đùi: “Là ra sơ sót rồi, Diệp cô nương bị thương nặng như vậy, đáng ra phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng!” Nói xong, liền nhường ra một con đường cho Tần Liễm đưa người đi.

Mặc dù phu thê Ngó thị hai người rất muốn biết Thanh Linh bản thân mang thương thế nặng như vậy sao lại đi ra ngoài, khi trở lại đã xuất hiện thêm một vị phu quân. Nhưng nhìn bóng lưng Tần Liễm vội vã đi vào trong phòng, bọn họ lại không hỏi thêm nhiều.

“Dù sao ta và người vẫn chưa thành thân, sao người có thể nói ta là phu nhân của người được chứ?” Thanh Linh bất mãn nói.

Mắt đẹp Tần Liễm khẽ nháy lên, phong thái khiếp người: “Sớm muộn gì nàng cũng sẽ là nữ nhân của bản tướng, gọi phu nhân sớm một chút cho nàng thích ứng trước, phu nhân, nàng nên cảm tạ vì phu nha.”

Lúc trước hã cho rằng mình có thể không chế hết thảy về nữ nhân này trong tay mình, nhưng sau khi trải qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng xong, hã đã nhận ra được, chuyện có liên quan tới nàng lúc nào cũng xảy ra biến cố.

Hã nhận định nàng là nữ nhân của hã, nữ nhân mà hã nhận định, sinh chỉ có thể là nữ nhân của hã, chết cũng chỉ được làm quỷ của hã.

Dù là sống hay chết, nàng chỉ có thể là phu nhân của hã.

Khóe miệng Thanh Linh quắp lại không ngừng co rút, một tiếng mở miệng đều gọi là phu nhân, gọi đến nghe rất thuận miệng: “Yên tâm, sau khi thành thân ta nhất định có thể thích ứng rất nhanh!” Tiếp theo là uy hiếp: “Nhưng bây giờ không cho phép người gọi ta như vậy!”

Tần Liễm nghe vậy, hồi lâu sau mới gật đầu: “Được, phu nhân nói không sai, là do vì phu nóng vội quá rồi!”

“....” Thanh Linh lập tức xụ mặt xuống, nếu cảm thấy ta nói không sai, sao người còn mở miệng gọi một tiếng phu nhân?

“Ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát, người có thể ra ngoài không?” Nói không lại hăn, nàng cũng lười tranh chấp với hăn.

Nàng cảm thấy vết thương sau lưng đã thấm ướt một mảnh y phục, từng trận từng trận đau đớn đánh tới, tay trong tay áo rộng không ngừng nhéo vào bắp đùi của mình, ý muốn giảm bớt thống khổ. Nàng muốn đuổi Tần Liễm đi trước, rồi sẽ gọi Ngô thẩm vào nhờ bôi thuốc hộ nàng, nếu để Tần Liễm nhìn thấy, nhất định sẽ tự thân động thủ bôi thuốc cho nàng.

Nhớ đến tình cảnh Tần Liễm bôi thuốc cho nàng vào ban sáng, mặt vốn không có chút máu lại lạng lẽ nổi lên từng vệt đỏ ửng.

“Trước tiên hãy để vì phu xem xem vết thương của nàng thế nào rồi.” Hăn ngày càng tiến lại gần giường, nàng giống như lâm vào đại địch co ro nhích vào bên trong.

“Không... Không cần, ta không sao..., người..... Người đi ra ngoài đi!”

“Có sao không, để vì phu nhìn một cái mới biết được.” Hăn không tốn chút sức đã bắt được nàng, vạch ra miệng vết thương, kéo nàng vào trong ngực.

Ngón tay hăn bóc ra từng tầng y phục của nàng thật nhanh, lúc đến tầng y phục cuối cùng đã thấy bị máu nhuộm đỏ cả một vùng, đôi mắt phượng kia bỗng nhiên co rút lại, bên trong như có mấy phần ảo não nhưng sau đó lại chuyển thành không có gì.

“Khi nào thì phu nhân mới mở rộng lòng mình với vi phu đây?” Hân cúi đầu thở dài, buông lỏng nàng ra, đứng lên như muốn ra ngoài.

Thanh Linh không biết vì sao, vừa nghe được một tiếng thở dài của hân, lòng lại có chút ghen.

“Chẳng lẽ phải động tay động chân mới có thể xem là mở rộng lòng mình sao?” Nàng nằm sấp trên giường, ma xui quỷ khiến rầu rĩ nói.

Nghe được nàng nói thầm, bước chân Tần Liễm tạm ngừng lại, vui vẻ lan tràn trên môi, nhắc chân bước ra ngoài.

Tần Liễm vừa rời phòng không bao lâu, Ngô thẩm đã mang theo thuốc trị thương đến thay thuốc cho nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 63: Danh Dự Của Vi Phu Bị Nàng Hủy Hết Rồi

Nơi này là một địa phương nhỏ, nhà của Ngô thắm còn sót lại một phòng chống cũng đã cho Thanh Linh ở.

Thanh Linh thương thế sau lưng khá nặng, không tiện di chuyển, vì vậy đành phải tiếp tục nương nhờ nhà vợ chồng Ngô thắm.

Buổi tối, Tần Liễm chậm chạp không chịu rời đi, Ngô thắm vẫn cho rằng hần là phu quân của Thanh Linh, nhất định là lo lắng cho nàng nên không nỡ bỏ nàng lại một mình. Bà rất thiện ý kín đáo đưa cho Tần Liễm chăn gối: “Chỗ chúng ta nhỏ, nếu công tử cùng Diệp cô nương không chê thì cứ ở lại.”

Tần Liễm ôm chăn cười đáp: “Cảm ơn Ngô thắm.”

Thanh Linh cũng đã buồn ngủ, nghe được cửa có động tĩnh, nàng miễn cưỡng mở mắt lại phát hiện ra Tần Liễm đang ôm chăn đi tới. Đầu óc nàng trong nháy mắt tỉnh táo hơn một chút, có chút nghi ngờ nhìn hần.

“Làm sao người còn chưa đi?”

Tần Liễm đi thẳng tới trước giường nàng, buông chăn gối trên tay xuống: “Dĩ nhiên ta lưu lại để bồi phu nhân rồi.”

Sắc mặt Thanh Linh trở nên cứng đờ, người này gọi phu nhân đã thành nghiện, thật vô sỉ. Đang lúc nàng âm thầm oán thán, thình lình chiếc

giường hẹp lún xuống một cái, Tần Liễm người này đã nằm xuống bên cạnh nàng.

Nàng kinh hãi run run hỏi: “Tần Liễm, người....rất cuộc người muốn thế nào?” Nàng muốn đẩy hẳn ra nhưng tay vừa đưa lên lại động đến vết thương sau lưng, đau đến mức khiến nàng chảy mồ hôi.

Nàng vẫn nhịn đau đưa tay đẩy hẳn, không ngờ hẳn rất tự nhiên cầm tay của nàng hướng lòng mình nhét tới: “Phu nhân thật nhiệt tình.” Khóe miệng hẳn ngậm cười thật khiến cho người ta muốn đánh một cái.

Khóe miệng Thanh Linh hung hăng co rút, trong nháy mắt nàng trở nên bối rối, người này sao lại có thể vô sỉ đến mức độ này chứ?

“Người đi xuống cho ta.” Nàng cắn răng quát.

“Nàng đừng có lộn xộn, cẩn thận vết thương sau lưng, nếu nó nứt ra một lần nữa nàng không đau nhưng vì phu đau lòng.”

“Được, ta không động nữa, nhưng người có thể đi xuống hay không?”

“Ngủ đi, chớ quây rầy.” Hẳn ôm tay nàng, nhắm đôi phượng mâu trong đêm tối vẫn xinh đẹp như thế lại.

“Người ở đây, ta không ngủ được.” Nàng buồn buồn trả lời.

Thật lâu vẫn không thấy có người đáp lại, trong nhà là một mảnh yên tĩnh.

“Này, như thế nào thì người mới bằng lòng?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Tần Liễm, sao người lại vô lại như vậy?” Người này cư nhiên lại giả chết.

“....”

Nàng cuối cùng nhụt chí ngậm miệng lại, biết tối nay đuổi thế nào hẳn cũng không đi. Cơn buồn ngủ lại ập đến, mặc dù bên cạnh còn có người nhưng cuối cùng nàng vẫn không chống lại cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi bên cạnh hẳn.

Mấy ngày nay nàng ở nhà Ngô thăm dưởng thương, trong khi đó Tần Liễm suốt ngày chạy đi chạy lại. Hẳn mỗi lần tới không phải mang đến các loại linh đan diệu dược thì cũng chính là các loại thuốc bổ, hảo hảo nuôi * ngày sau. Thương thế do vết đao chém của nàng cũng đã dần bình phục, có thể xuống giường tùy ý đi lại.

Thanh Linh từ miệng Tần Liễm biết tin tức Diệp Thanh Ngọc chết đã lan ra, Lâm thị cũng bởi vì con gái chết mà quay lại Diệp phủ.

Nếu như không xảy ra chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, lễ cưới của nàng và Tần Liễm sẽ được tổ chức ở đầu tháng, cũng chính là mười ngày sau. Nhưng bây giờ tình trạng thân thể nàng thế này, muốn cùng Tần Liễm làm lễ kết hôn quả thật không thích hợp. Tần Liễm cũng cân nhắc đến vấn đề này nên hẳn đã hướng Hoàng thượng lui ngày cưới lại.

Đối với tin tức của nàng, Tần Liễm đã tự mình nói với Diệp Thiên Minh rằng nàng bị thương nặng, không nên lên đường, trước dưởng thương mấy ngày rồi quay lại Diệp phủ, khuyên Diệp Thiên Minh khỏi lo lắng.

Diệp Thiên Minh nghe nói vậy liền đi thăm nàng. Ông vừa đi không đến mấy ngày, một trận hỏa hoạn liền xuất hiện.

Xem ra có người một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết, cũng may Tần Liễm bố trí ám vệ bảo vệ nàng. Lửa vừa lên ám vệ liền dập tắt, nàng ngược lại lông tóc vô thương.

Ám vệ bắt được người phóng hỏa, người nọ là Lý Điền – hàng xóm của Ngô thúc. Ám vệ liền tiến hành bức cung, Lý Điền thú nhận mình thu đồ tốt của người khác, bị người đó chỉ điểm nên ban đêm mới cầm đuốc phóng hỏa.

Gần đây, Tần Liễm càng ngày càng vô liêm sỉ, có lúc buổi tối tới không nói không rằng liền chui vào chăn của nàng. Điềm này khiến cho nàng rất bất mãn, cứ tình trạng này nàng kiểu gì cũng sẽ bị hấn ăn sạch sành sanh.

Ban đêm, cửa phòng lặng lẽ bị mở ra.

Thanh Linh híp mắt nhìn về phía cửa, nhìn thấy đạo bạch ảnh quen thuộc, trong mắt nàng phát ra ánh sáng khác thường. Đợi đạo bóng dáng màu trắng kia đến gần, nàng liền nhắm mắt lại.

Cảm thấy giường bên cạnh trầm xuống, nàng không chút ngoài ý muốn liền nghe thấy tiếng kêu rên.

Nàng vội vàng mở mắt, hoảng sợ quát: “Người nào?” Sau đó rất không khách khí hướng lưng người nọ đá một cước.

Nàng dưỡng thương đã nhiều ngày, tuy giờ không thể vận nội lực nhưng một chút quyền cước phòng thân nàng tất nhiên vẫn có.

“Phu nhân!” Tần Liễm nhếch nhác ngã trên mặt đất, sắc mặt so với Ám Dạ còn đen hơn, hấn cắn răng: “Phu nhân là muốn mưu sát chồng sao?”

Thấy hấn ngồi trên đất, tâm tình nàng không khỏi tốt lên, đứng dậy thấp thoáng nhìn: “A! Sao lại là người? Ta còn tưởng rằng có trộm đạo ghé thăm chứ.” Nàng che miệng cười, thần sắc rất chi là vô tội.

Tần Liễm nghe rằng, nhìn gương mặt hã hê của nàng, hã hờ khóc dở cười: “nàng ở trên giường vậy thứ gì?” Hã hỏi, tay đưa lên xem xét, ngoài ý muốn lấy ra ngân châm, tỉ mỉ đếm một chút, thật tám cái!

“Phu nhân, lòng dạ nàng thật độc ác.”

Nàng ở đâu lấy ra ngân châm? Không cần phải nghĩ nhiều, chắc chắn nàng lấy của đại phu khi xem bệnh.

Tần Liễm âm thầm nghĩ, mai nhất định hã sẽ chặt tay đại phu đưa cho nàng đóng ngân châm này.

“Ta thật cũng không ngờ sẽ là người a.”

Mấy ngày qua chui vào chăn nàng ngoại trừ bốn tường ra còn có ai sao? Hường trên giường sắp đặt ngân châm, nha đầu này rõ ràng là cố ý.

“Ta là gái chưa chồng, người đêm khuya đường đột bò đến giường ta, làm hỏng thanh danh của ta, người nếu vẫn muốn như vậy, ta không đảm bảo lần sau sẽ xảy ra chuyện gì.”

Tần Liễm ưu nhã từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nghe vậy, động tác đột nhiên dừng lại: “Gái chưa chồng?” Hã nhếch môi cười cười.

Nàng nhìn nụ cười của hã, thấy kiểu gì cũng lộ ra tia nguy hiểm.

“Vậy ta không ngại tối nay liền đem nàng biến thành gái đã có chồng, để nàng trở chính thức trở thành phu nhân của ta.” Hã cười như không cười nhìn nàng.

Chợt nàng chỉ cảm thấy có bóng dáng màu trắng thoàng qua, Tần Liễm vừa đứng đây đã biến mất. Nàng chưa kịp phản ứng, một cái tay đã

vòng qua hông nàng, tay còn lại dùng sức lôi kéo, nàng liền bị thu vào một vòng ấm áp thoảng mùi hương nhàn nhạt.

Nàng cả kinh, muốn lui người ra nhưng chưa đến một phút, trời đất bỗng chao đảo, nàng liền bị hấn ôm ngang người.

“Tần....Liễm, người...” Lòng nàng đột nhiên căng thẳng, sợ tiếp đó hấn sẽ làm ra chuyện gì, khẩn trương đến mức không biết nói sao quên luôn cả việc giã giũa.

Hai tay nàng dùng sức níu thật chặt tay hấn, đôi mắt trong veo ngập tràn hốt hoảng.

Hấn đem nàng đặt trên giường, lật người liền đè lên, cúi đầu ngậm chặt môi nàng hôn thật sâu.

Nụ hôn nóng bỏng tựa như có ma lực, đem lí trí của nàng trong phút chốc đánh tan. Khoang mũi vẫn vút mùi hương dễ chịu quen thuộc khiến cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn, ham muốn được đắm chìm trong đó sâu thêm. Nàng nghĩ muốn chống cự rồi lại không tự chủ được lại nghênh hợp hấn.

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, hấn không tự chủ được hôn sâu thêm cho đến khi nàng hít thở không thông, lúc đó hấn mới lưu luyến rời đi khiến trong khoang miệng nàng đầy mùi đàn hương.

Đôi mắt nàng giăng đầy sương, cả người hư thoát, hô hấp từng ngum từng ngum lớn. Nghe bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của hấn, nàng ảo não hung hấn trừng mắt nhìn hấn sau đó quay đầu đi.

Nhìn bộ dáng nàng ảo não, tâm tình của hấn thật tốt, nụ cười càng đậm. Cằm cổ thon dài xinh đẹp theo cái nghiêng đầu của nàng cứ như vậy lộ ra. Da thịt nàng trắng nõn, dưới ánh sáng tranh tối tranh sáng từ cây nến

duy nhất trong phòng càng tăng phiếm thêm nét thần bí cùng quyền rũ. Hắn như bị đầu độc, khẽ cúi đầu cắn một hớp trên cổ nàng.

Nàng xấu hổ quay đầu lại: “Tần Liễm, người khốn kiếp!” Tay vẫn không quên dùng sức bấm vào hông hắn một cái.

Sự vui vẻ trên gương mặt Tần Liễm vẫn chưa thuyên giảm, kéo cái tay vẫn giắt bên hông xuống, dùng bàn tay to của mình bọc tay nàng lại. Hắn vẫn ung dung nhìn con mèo nhỏ đang xù lông, tâm tư xấu muốn trêu chọc nàng một phen.

“Phu nhân, chúng ta hay là cứ động phòng hoa chúc trước?”

Phương mâu nhìn thẳng nàng, ánh mắt kia tựa như muốn một ngụm nuốt sống nàng.

Chống lại ánh mắt thâm trầm của hắn, thân thể nàng chợt cứng ngắt: “Người...người đừng làm loạn.”

“Vi phu không làm loạn, vi phu hết sức nghiêm túc.”

Đối với tên vô lại mặt dày này, nàng cũng đã có kinh nghiệm, hắn nói được là làm được.

“Không được, ta...vết thương sau lưng ta còn chưa khỏe, đúng, còn chưa khỏe, ai nha, đau quá.” Nàng cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt. Hắn híp lại mắt phượng, nhìn nàng nghi nói: “Ngô thẩm không phải nói vết thương sau lưng nàng đã khép lại sao?”

“Khép lại cũng có thể nứt ra nha, đều tại người, đối với ta động tay động chân, vết thương giống như đã rách ra, còn có cảm giác đau nữa, người mau dậy đi.”

“Vết thương thật muốn rách ra? Vì phu thay nàng xem một chút.” Hắc đứng dậy, đưa tay làm bộ muốn xem vết thương của nàng.

Nàng vội vàng xòe tay: “Không cần không cần, người cứ đứng dậy ta sẽ không đau nữa.”

Vết thương sau lưng nàng đúng là đã bắt đầu đóng vảy, mới vừa rồi Tần Liễm đè lên, thật ra căn bản cũng không chèn lên vết thương cho nên thực chất nó cũng không bị vỡ. Nàng nói như vậy chỉ muốn hắc dừng động tay động chân với nàng.

“Thật không cần sao?”

“Không cần.” Nàng rất khẳng định nói.

Nàng đáp lung tung, hắc chỉ cần liếc qua cũng đoán ra nhưng hắc cũng không muốn phơi bày nàng, chỉ là nằm chết dí bên người nàng, lôi chân đắp cho cả hai.

“Không phải nói vết thương bị nứt sao? Thế nào còn lộn xộn?”

Thanh Linh liền yên tĩnh lại, gương mặt như ăn phải khổ qua, không đem người này đá đi thì thôi, nàng lại còn nằm yên cho hắc ăn đậu hũ, chả lẽ nàng trước mặt hắc định trước là bị khi dễ sao?

Nàng càng nghĩ càng thấy buồn rầu, sai lưng đột nhiên có vật gì đó mát lạnh đi vào. Hắc thừa dịp nàng không chú ý liền sờ lưng nàng, nàng kinh hãi đến mức sống lưng cũng cứng đơ.

Hơi lạnh từ tay hắc truyền qua miệng vết thương đã đóng vảy, tê tê ngứa ngứa, xương cốt toàn thân nàng rất không có cốt khí liền mềm nhũn.

Người này lại thừa cơ chấm mút!

“Vết thương khôi phục cũng không tệ lắm.” Hấn nhẹ nhàng nói, đem tay lấy ra.

“À...cũng tạm được.”

“Hôn lễ của chúng ta được định vào mười lăm ngày sau, hôm nay vì phu đã đem sính lễ đến Diệp phủ, ừm, chưa tới mười lăm ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó thân thể của phu nhân có thể phải phải ứng phó đấy.”

Trong tình huống nàng chưa có chuẩn bị gì hấn đã nói ra tin tức này, thật khiến nàng kinh hãi.

“Cái gì? Sao nhanh như vậy?” Nàng tròn tròn mắt cả kinh nói, giọng điệu hiển nhiên cũng không nguyện ý đối với tin tức này lắm.

Tần Liễm thấy nàng bất mãn, trong nháy mắt xụ mặt xuống: “ Phu nhân, nếu có sự việc nàng bị thương, chúng ta đã sớm bái đường.”

“Nhưng...nhưng là, mười lăm ngày sau vẫn là quá nhanh, người có thể cầu Hoàng Thượng hoãn hôn kì lại được không?” Hoặc là đem hôn ước giải trừ, nhưng nàng thực sự không có can đảm nói ra câu này.

Phượng mâu híp lại nhìn nàng đầy nguy hiểm, trên mặt cười như không cười, âm thanh dịu dàng mà rối loạn: “Hả? Nàng định hoãn hôn kì lại? Hoãn tới khi nào?”

Đến lúc nào? Nàng đâu có biết? Lời nói chưa kịp qua não đã buột khỏi miệng: “ Lâu lâu hãy kết hôn.”

Hấn chợt dùng sức siết chặt hông nàng: “ Lâu cũng không phải là không thể, nhưng trước tiên chúng ta cứ động phòng hoa chúc trước được không?” Gương mặt hấn dịu dàng nhưng vẫn không thể che dấu hết sự lạnh lẽo trong giọng nói, hấn cúi đầu, nụ hôn rơi trên cỏ trắng nõn của nàng,

“A, sau lưng vết thương lại đau, người...người đừng lộn xộn, thật là đau.” Nàng xài lại chiêu cũ, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt: “Mọi việc dễ thương lượng nha, cũng đâu nhất thiết là ba đến năm năm a. Ai...thật đau nha, vết thương hình như muốn vỡ rồi.”

“Vậy thì yêu đến chết luôn.” Hắc há mồm liền cắn cổ nàng, đau đến mức nàng phải hút một ngụm khí lạnh.

Hắc ngẩng đầu, ngắm gương mặt xinh đẹp khiến hắc vừa yêu vừa hận này, bất đắc dĩ thở dài.

“Phu nhân, mấy ngày qua phu nhân ngủ cùng vi phu, thấy cũng đã thấy hết, sờ cũng đã sờ không sót chỗ nào. Danh dự của vi phu cũng bị nàng hủy hết rồi nhưng nàng lại không nguyện cùng vi phu thành thân, nàng đây là muốn bội tình bạc nghĩa?” Âm thanh hắc u oán, người không biết nghe thấy còn nghĩ rằng hắc phải chịu uất ức gì to lớn lắm.

Lời ngoài mặt (của tác giả nha):

Ta đổi mới một số chữ và tình tiết.

Hai người tạm thời sẽ không thành hôn nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến gian tình phát triển (mỗ tác giả thô bỉ cười), về sau sẽ bù lại cho họ một hôn lễ đủ lớn, đủ kinh ngạc, đủ cầu huyết.

Quyển này cũng không còn bao nhiêu chương, quyển tiếp theo sẽ có một số chương ấm áp đi, quyển này nữ chủ còn chưa có thể lực, quyển sau sẽ tạo cho nữ chủ một thể lực riêng.

Ta đợt này thi nhiều, mỗi ngày chỉ có thể đăng 3000 chữ thôi.

Ta cũng biết rõ 520 quyển là vạn canh thiên hạ, ta đây đào hố mỗi ngày lấp 3000 chữ là đã tự tìm ngược, nhưng gần đây bận nhiều việc quá thực cũng không còn biện pháp.

Nghệp văn chương vốn khổ cực, ta đây hiểu chứ. Nếu thấy tình trạng lắp hổ chậm thì có thể đợi khi nào hoàn thì đọc cả thể.

Bất luận thể nào đặt lượng cũng là xấu, ta thích chuyện xưa đầy kịch tính.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 64: Ác Nhân Cáo Trạng Trước

Thế nào gọi là ác nhân cáo trạng trước? Thanh Linh xem ra đã hiểu được.

Người này cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến chui vào chăn của nàng, ăn hết đậu hủ của nàng thì thôi, lại còn bảo rằng nàng hủy hết thanh danh của hắn. Thanh Linh trợn trắng mắt, gân mí cũng không ngừng co rút, là ai kéo ai đi ngủ? Là ai hủy danh tiết của ai?+

Thanh Linh sắp tức giận đến hộc máu, nhưng nàng cực lực nhịn xuống không lên tiếng, bởi vì nàng muốn hành động! Nàng tức tối đẩy hắn ra ngoài, còn tặng thêm một cước dùng hết sức lực.

Tần Liễm hoàn toàn không ngờ nữ tử trong ngực sẽ đột nhiên ra tay, không đề phòng, bị đánh trúng, bất đắc dĩ bị nữ nhân trong ngực đạp xuống giường lần nữa.

“Diệp Thanh Linh!” Một buổi tối bị đạp xuống giường tới hai lần, Tần Liễm rốt cuộc không thể duy trì tươi cười trên mặt nổi nữa, cả giận nói, ngực phập phồng kịch liệt. Định bắt nữ nhân kia lại trừng phạt một phen, nhưng lại lo lắng vết thương trên lưng nàng bị nứt ra, lúc đó người đau lòng sẽ lại là hắn.

Tần Liễm thầm tự giễu, thật không biết đời trước mình đã gây ra cái nghiệt gì, đời này lại đi thích nữ nhân như vậy.

Đời này hắn cũng không biết tình bắt đầu từ bao giờ, đến lúc nhận ra được là đã chẳng thể sống thiếu nàng, cũng chẳng thể thay thế ai vào được!

“Ta đâu muốn đạp người như vậy, người đừng có làm loạn thì phải tốt hơn không?” Nhìn hắn tức giận, nàng có chút sợ.

Tần Liễm đứng dậy, thản nhiên nhìn nữ nhân trên giường một cái: “Có đôi khi ta rất muốn bóp chết nàng!”

Thanh Linh theo bản năng vuốt vuốt cổ mình, thân thể tự giác co rụt vào bên trong giường.

Thấy thế, Tần Liễm bất đắc dĩ cười: “Thật không biết nàng đang sợ cái gì”

Hắn phúi phúi đất cát trên người xong, không đến gần giường nàng nữa, mà lại rời khỏi phòng.

Nhìn Tần Liễm rời đi, Thanh Linh cảm thấy thật kì lạ, muốn hỏi nhưng lại không mở miệng ra được. Trong lòng ghen ghen, còn có chút ấy náy, có phải khi này nàng hơi quá đáng hay không? Mới nghĩ đến đó, Tần Liễm vốn đã đi bỗng nhiên đẩy cửa trở lại.

Hắn vừa vào đã bò lên giường của Thanh Linh rất tự nhiên, lúc này nàng không dám đạp hắn nữa, Tần Liễm vừa nằm xuống đã ngang ngược ôm nàng, nũng nịu nói bên tai: “Còn dám đạp ta xuống giường lần nữa, ta sẽ cắn đứt cổ nàng luôn”¹

Hôm sau, sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh dậy đã không thấy Tần Liễm đâu. Nàng rửa mặt xong xuôi, đi ra sân viện, đã nhìn thấy Minh Lục đánh xe ngựa dừng lại sẵn bên ngoài.

Minh Lục nhảy xuống xe ngựa, cung kính nói với Thanh Linh: “Diệp cô nương, mười lăm ngày sau chính là đại hôn của ngài và công tử, Minh

Lục đặc biệt đến đưa Diệp cô nương về lại Diệp phủ, chuẩn bị cho ngày thành thân!”

“Công tử nhà người đâu rồi, ta muốn nói chuyện với hã một chút”

“Công tử nói, theo phong tục của Nam Hạ ta, trước ngày thành thân hai người phải ít gặp mặt mới phù hợp, nên chỉ sợ công tử sẽ không gặp mặt Diệp cô nương đâu.”

Lòng Thanh Linh rơi "lộp bộp" một tí, lập tức hối hận, tối qua nàng không nên gây phiền phức với người nào đó, lần này thảm rồi, ngay cả muốn thương lượng cũng không được.

“Diệp cô nương, xin ngài mau đi thu dọn đồ đạc rồi lên xe ngựa đi.”

Thanh Linh nhìn hã rồi lại đảo mắt quan sát xung quanh, lòng âm thầm tính toán một phen: “Ta vào trong thu dọn một chút trước!”

Thanh Linh trở lại phòng ngủ trong tiểu viện, cầm lên một xấp ngân châm dày mà đại phu cho nàng mấy ngày trước.

Một lát sau, Thanh Linh chậm rãi bước ra tiểu viện: “A, ta đột nhiên nhớ ra mình quên lấy điểm tâm mà Ngô thẩm chuẩn bị rồi. Minh Lục, người vào trong mang một ít thức ăn Ngô thẩm đưa ra đây, ta chờ người ở đây”

Minh Lục không chút nghi ngờ, hết sức sáng khoái đi vào tiểu viện.

Thanh Linh thấy bóng người hã đã khuất sau cửa viện, động tác than thào gỡ dây ngựa từ xe ra.

“Diệp cô nương, người làm gì?” Ba ám vệ ẩn núp xung quanh thấy Thanh Linh có hành động khác thường, lập tức hiện ra ánh sáng.

Minh Lục cũng nghe được động tĩnh bên ngoài, vội chạy ra.

Thanh Linh nhảy lên lưng ngựa còn chưa vội rời đi, cổ tay uốn một cái, giữa khe hở năm ngón tay bắn ra ngân quang lóng lánh. Nhắm chuẩn sát vào huyết đạo của ba gã ám vệ mà bắn ngân châm tới.

Hai trong ba ám vệ trúng ngân châm, không thể cử động, ám vệ còn lại và Minh Lục đuổi theo sát sao.

“Diệp cô nương, ngài không được đi!” Minh Lục lớn tiếng hô.

“Trở về nói cho công tử nhà các người biết, ta cảm thấy rất có lỗi với hãn, nhưng ta vẫn chưa chuẩn bị tốt, người bảo hãn tìm cách tạm hoãn đại hôn lại, hay giải trừ hôn ước luôn cũng được.” Lời nói vừa tuôn ra khỏi miệng, Thanh Linh lại cảm thấy không ổn. Nàng và Tần Liễm là do Hoàng thượng tứ hôn, nàng trốn như vậy, khác nào chống lại thánh chỉ?

“Nói một câu cho công tử nhà người biết nữa, bảo rằng Diệp Thanh Linh ta đã bắt đầu thích hãn!” Nếu Tần Liễm có thể đợi nàng yêu hãn, vậy tới lúc nàng yêu hãn, nàng sẽ cam tâm tình nguyện cùng hãn đứng trên đại lễ thành thân.

Tần Liễm chắc chắn sẽ hiểu được ngụ ý của nàng, nhưng nếu hãn tức giận không chịu tha cho lần chạy trốn này của nàng, vậy phải làm sao đây? Mà thôi, trốn trước nói sau.

Thanh Linh không dây dữa thêm nữa, kéo căng dây cương, giục ngựa chạy như bay về phía trước.

Đồ Tần Liễm dùng đúng là cái gì cũng tốt, đến cả mười con ngựa kéo xe cũng đều là loại thượng đẳng, chạy thật nhanh.

Đến ngã ba, bên trong sơn thôn có chằng chịt cây cối và nhà cửa cao thấp, Thanh Linh chỉ lượn ngựa vài vòng đã bỏ xa được Minh Lục và những ám vệ kia.

“Công tử, Diệp cô nương chạy mất rồi, thuộc hạ vô dụng, xin công tử trách phạt” Trong đại sảnh Tướng phủ, Minh Lục cúi thấp đầu nói.

Tần Liễm đang vuốt vuốt một cây sáo ngọc màu trắng, nghe vậy, "răng rắc" một tiếng, sáo ngọc đã bị bẻ gãy: “Hừ, người đúng là đồ vô dụng.” Giọng nói băng lãnh thấu xương thấu thịt.

Giọng nói băng lãnh rét run đó lọt vào tai, Minh Lục cảm giác bản thân mình giống như bị rơi vào hầm băng vậy, càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Người tự tới Hình thất để lãnh phạt đi, trong ba tháng này, nhiệm vụ của người chính là phải rửa ráy tất cả bồn cầu và nhà xí của Tướng phủ thật sạch sẽ” Tần Liễm không vui không giận nói.

Biểu cảm Minh Lục thoáng chốc chuyển thành xanh xao, hăn thà chịu hình phạt nặng nhất trong Hình thất cũng không muốn đi chùi bồn cầu rửa nhà xí đâu! Nếu bị các huynh đệ của hăn biết được, chẳng phải bọn hăn sẽ cười đến rụng răng sao.

“Công tử...”

“Thế nào? Bất mãn vì phạt quá nhẹ, nên người thấy khó chịu?” Tần Liễm như cười như không.

Minh Lục run lên, vội phân trần: “Không... không phải vậy” Hăn tin chắc, nếu hăn dám nói "đúng thế", chưa tới một khắc, công tử nhất định sẽ cho hăn chết vô cùng thảm.

“Công tử, Diệp cô nương còn nói thêm một chuyện...”

“Nàng nói gì?” Tần Liễm gấp gáp tra hỏi.

“Nàng nói nàng đã bắt đầu thích công tử”

Tần Liễm nghe xong, trầm mặc một lát, mặt không biết đang vui buồn: “Được rồi, người lui ra đi!”

Sau khi Minh Lục lui ra, đại sảnh cũng trở nên yên tĩnh.

“Diệp Thanh Linh, nàng là kẻ nhát gan” Hồi lâu sau, Tần Liễm thầm lẩm bẩm, khẩu khí vừa yêu vừa hận: “Nhưng bản tướng sẽ dung túng nàng lần này!”

Thanh Linh lặng lẽ trở về Hạ Thành, trốn đến chỗ Hoán Y.

“Sương Nhi, đã lâu vậy rồi, người nói cho ta biết tại sao người lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ được không? Còn nữa, nghe nói người bị thương, rốt cuộc là ai đã thương người?” Hoán Y vừa bưng bánh hoa quế đậu đỏ tới vừa hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy Hoán Y làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ, miệng liền thèm ăn, nhanh chóng vươn tay ra bóc, ma trảo còn chưa chạm vào bánh đã bị Hoán Y đánh một cái.

Hoán Y dời đĩa điểm tâm sang chỗ khác: “Thành thật trả lời câu hỏi của ta trước, nếu không đừng hòng được ăn”

“Hoán Hoán, chuyện tại sao ta lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ, không phải ta không muốn nói, mà thật ra ta cũng không biết phải giải thích ra sao nữa. Nhưng ta có thể thề, chờ khi tất cả đều kết thúc, người muốn biết chuyện gì, ta sẽ nói cho người biết hết. Cho nên lúc còn chưa xong chuyện, dù làm gì ta cũng không thể nói được.” Thanh Linh kiên định nói.

Hoán Y biết tính tình Mạch Sương bướng bỉnh, nếu nàng đã không muốn nói, dù người có cầm dao kề sát cổ nàng cũng nhất quyết không chịu hé môi.

“Vây cũng được, đợi mọi chuyện đều kết thúc, người nhất định phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện đó” Hoán Y chịu nhượng một bước.

Thanh Linh biết Hoán Y khéo hiểu lòng người, đối xử với người xung quanh rất nhẹ nhàng, nếu nàng không muốn nói, Hoán Y chắc chắn sẽ không mạnh mẽ ép buộc nàng.

Trở lại Hạ Thành mới biết được, vào những ngày nàng bị thương, Hoàng thượng đã lui lại hôn kì của nàng và Tần Liễm, còn về phần hoãn tới khi nào thì không thông báo rõ. Nói cách khác, chỉ cần Tần Liễm không nói gì trước mặt Hoàng thượng, hôn ước bọn nàng muốn hoãn đến khi nào cũng không vấn đề.

Theo như tin đồn bên ngoài, Thanh Linh biết chuyện Tần Liễm mang sinh lễ đến Diệp phủ là thật. Nhưng lúc sinh lễ được mang đến, Diệp Thiên Minh lấy lí do Thanh Linh bị thương nặng còn chưa hồi phủ, bảo mang sinh lễ về, nhưng khoản sinh lễ kia còn chưa ra khỏi Tướng quân phủ, Tần Liễm đã tự thân đến trước cửa lớn, bảo rằng Thanh Linh và hản thành thân là chuyện sớm muộn, còn phần sinh lễ đã mang đến Tướng phủ, đã khiêng đến là quyết sẽ không nâng về lại.

Tần tướng đã nói thế, Diệp Thiên Minh cũng không tiện trả sinh lễ về, chỉ là hôn kỳ vẫn kì kèo mãi chưa có ngày giờ cụ thể thôi.

Tần Liễm nói mười lăm ngày nữa đến đại hôn là muốn hối thúc Thanh Linh mà thôi, nhưng sinh lễ của Thừa tướng phủ đã để lại ở Tướng quân phủ. Nếu Diệp Thanh Linh nàng còn không gả cho Tần tướng, cũng không một ai dám cưới nàng.

Bị Tần Liễm để mắt tới, đời này của Thanh Linh trừ hản ra, có muốn cũng không gả cho ai khác được.

Ở chỗ Hoán Y núp bảy tám ngày, thương thế của Thanh Linh đã sắp hồi phục hoàn toàn, vận nội lực cũng không là vấn đề gì.

Vô Ảnh lúc trước bị phải đi tìm dược ước chế cổ trùng trong thân thể Diệp Đàm đã sớm trở về, hiện giờ dược đang ở trong tay của Diệp Đàm.

Theo như lời Vô Ảnh nói, những vị dược kia có thể áp chế cổ độc trong người Diệp Đàm trong khoảng ba ngày.

Trước đó Thanh Linh có viết phương thuốc điều trị thân thể cho Diệp Đàm, tính thời gian, Diệp Đàm dùng dược ước chế cổ trùng, lại theo phương thuốc trước kia bồi dưỡng, thân thể đã có thể đi được đường xa. Thanh Linh định kêu Vô Ảnh đi hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc, nhưng trước đó, cần xem rõ lại tình hình điều trị thân thể của Diệp Đàm như thế nào rồi.

Ban đêm, Thanh Linh lặng lẽ lén vào Diệp phủ. Lúc ghé ngang hậu hoa viên của Diệp phủ, nàng dường như nghe được giọng nói của Lâm thị. Lâm thị có vẻ hết sức tức giận, còn cố đè giọng mình xuống thật nhỏ.

Thanh Linh theo giọng nói lần mò đến gần chỗ Lâm thị, cuộc nói chuyện rất rõ ràng lọt vào tai nàng.

Một gã sai vặt quỳ trước mặt Lâm thị, nàng ta còn đưa chân đạp đạp hấn ta mấy cước, giọng nói hùng hùng hổ hổ, hoàn toàn không thấy được chút khí chất cao quý đoan trang thường ngày: “Đúng là phế vật vô dụng, lần trước ở tiểu sơn thôn có cơ hội tốt như vậy mà chẳng đốt chết được tiểu tiện nhân kia, lần này cũng vậy, chỉ tìm kiếm một nha đầu cũng tìm không được, bốn phu nhân nuôi các người thật uổng công.”

Trận hỏa ở nhà Ngô thị thì ra là do Lâm thị cho người đi đốt, Thanh Linh biết, Lâm thị vẫn luôn đình ninh kẻ giết chết Diệp Thanh Ngọc chính là nàng. Trên thực tế, cái chết của Diệp Thanh Ngọc đúng là có liên quan rất lớn tới nàng, nhưng nàng thật sự cảm thấy không áy náy chút nào.

Gã sai vặt đang quỳ cúi thấp đầu, tùy ý để Lâm thị như người đàn bà chanh chua đạp lên người hấn, không dám thở mạnh, ăn nói khấp nép: “Phu nhân bớt giận, xin phu nhân cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày nữa, chúng

tiểu nhân nhất định sẽ tìm được Nhị tiểu thư, sau đó...” Hân ngừng nói, tay làm động tác xẹt ngang cổ.

“Đồ phế vật vô dụng” Lại đập gã sai vật thêm một cước: “Bốn phu nhân đã cho các người bao nhiêu ngày rồi, nhưng các người đã làm được gì? Mỗi lần mang tin tức về không còn tin nào là tốt cả”

Thanh Linh thầm nghĩ, sao chân Lâm thị đập chẳng thấy dùng lực gì cả? Nếu đã không có lực, vậy nàng không ngại "giúp" Lâm thị một chút.

“Phu nhân, xin cho chúng tiểu nhân một cơ hội nữa, lần này nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ phu nhân giao phó”

Lâm thị chớp chớp mắt nhỏ: “Lần nào mà người không nói như vậy?” Nhưng mỗi lần mang tin tức đến đều khiến nàng tức đến ói máu, nâng chân lên muốn đập thêm lần nữa, căn gân trong chân bỗng nhiên như bị nứt, đau đến không thể cử động.

Sau đó Thanh Linh nghe Lâm thị rên đau không ngừng, lúc này khi Lâm thị vừa giơ chân lên, là Thanh Linh ném một viên sỏi vào chân nàng ta.

Đừng nghĩ đó chẳng qua chỉ là viên đá nhỏ, cục đá đó thật ra là dùng nội lực kèm thêm tốc độ mà bắn ra. Lâm thị tất nhiên sẽ không phát hiện được, vì đau nhức khi cơ bắp nứt ra đã hoàn toàn che đi tâm trí.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Lâm thị, xem ra chân của nàng ta sẽ bị thọt khoảng bảy tám ngày tới.

Món nợ Lâm thị cho người phóng hỏa ở nhà của phu thê Ngô thị, nàng sẽ nhớ kỹ, lần này khiến nàng ta chân thọt vài ngày xem như là màn dạo đầu trước.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 65: Lắc Mình Một Cái Trở Về Diệp Phủ

Trong Mặc Trúc viện, thư phòng Diệp Đàm đèn vẫn sáng, Bạch Nhưng canh giữ ngoài cửa. Thanh Linh dùng ngân châm khiến Bạch Nhưng bất tỉnh, rồi nàng đẩy cửa đi vào thư phòng.

“Linh Nhi” Diệp Đàm nhìn thấy nàng, nội tâm mừng rỡ như điên, trên mặt không nhịn được kích động. Gương mặt vẫn thường tái nhợt bởi trong lòng vui vẻ mà sống động thêm mấy phần, xinh đẹp khiến người động lòng mà cũng khiến người đau lòng. Hãn sách cũng không thèm nhìn nữa, quăng luôn sang một bên, bước nhanh đến trước mặt Thanh Linh.

Hãn đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá nàng một phen, phát hiện ra nàng vẫn tốt thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghi ngờ kèm theo lo lắng hỏi nàng: “Linh Nhi, mấy ngày qua muội đi đâu? Tại sao....không...khụ khụ...trở về phủ? Muội có biết nhị ca vô cùng....lo lắng cho muội không? Ta nghe nói muội bị thương, không sao chứ?.... Khụ khụ...”

Lúc này hãn chợt nhận ra Thanh Linh mặc y phục dạ hành, không nhịn được nghi ngờ liền hỏi: “Linh Nhi, sao muội không quang minh chính đại mà hồi phủ, việc gì mà phải lén lén lút lút thế này?”

Mắt Thanh Linh thoáng qua tia áy náy: “Nhị ca, thật xin lỗi, để cho huynh lo lắng rồi. Mấy ngày qua muội ở bên ngoài cũng khỏe, vết thương cũng đã tốt lắm rồi. Hiện tại muội vẫn chưa muốn về phủ, chờ thêm một đoạn thời gian nữa muội sẽ về.

“Vì sao?” Diệp Đàm nghi hoặc nhìn nàng: “Muội sẽ không phải bởi vì Thanh Ngọc...khụ khụ...Thanh Ngọc chết đi, lo lắng mẫu thân sẽ ghi hận nên mới không chịu về?”

“Mặc kệ thế nào thì muội cũng không phải là hung thủ giết Thanh Ngọc,...muội là nhị tiểu thư Diệp phủ, không thể ở bên ngoài khiến người nhà lo lắng được.”

“Nhị ca, muội đã biết, huynh cứ để muội ở bên ngoài chơi vài ngày đi, muội hứa sẽ sớm về phủ mà.” Thanh Linh đưa tay ôm cánh tay Diệp Đàm làm nũng, trong lòng nghĩ ngoài Diệp Đàm ra, ai trong Diệp phủ sẽ thực sự lo lắng cho nàng? Về phần phụ thân, aizz, thôi không nói đến nữa.

“Muội đi chơi, huynh không ngăn cản, nhưng nhớ là phải về sớm đấy.”

“Vâng, muội sẽ về sớm mà.” Nàng biết Diệp Đàm sủng ái, dung túng nàng, hại hấn lo lắng, trong lòng nàng cũng áy náy.

Nàng bắt mạch cho Diệp Đàm, phát hiện thân thể Diệp Đàm còn có thể điều trị: “Nhị ca, sức khỏe của huynh bây giờ cũng thích hợp lên đường đến Linh Y cốc cầu y rồi, muội nghĩ hai ba ngày nữa huynh có thể xuất phát.”

Diệp Đàm tối nay thấy nàng bình an vô sự, thấp thỏm, lo âu suốt mấy ngày cũng buông xuống, nghe nàng đề nghị hấn liền gật đầu: “Được, ta sẽ lên đường trong mấy ngày nay.” Triền miên trên giường bệnh nhiều năm, hấn cũng muốn thân thể mình sớm một chút nhanh khỏe lại.

Hai ngày sau, Diệp Đàm lên đường đi Linh Y cốc cầu y, Thanh Linh ra lệnh Vô Ảnh trên đường phải bảo vệ tốt nhị ca của nàng.

Hai tháng sau

Tiêu Dao thành nằm giữa Nam Hạ và Bắc Quốc, là nơi mà các nước không cách nào có thể nhúng tay vào.

Tiêu Dao là một tòa thành giàu có, thực lực sâu không lường được, người bên ngoài đều coi đây là một quốc gia nhỏ độc lập. Lối vào duy nhất đến Tiêu Dao thành chỉ có thể đi qua rừng Mê Vụ, khắp nơi sắp đặt trận pháp, vả lại trong rừng sương độc giăng quanh năm, hung hiểm cực kì. Người ngoài xông vào, nếu không chết bởi sương độc thì cũng là chết bởi Thiên Biến Vạn Hóa trong trận. Đây cũng là nguyên nhân các quốc gia đều biết Tiêu Dao thành cực kì giàu có nhưng cũng không dám xuất binh thu phục.

Mấy ngày gần đây, tiêu Dao thành truyền ra tin tức, Thành chủ Tiêu Dao thành Tư Không muốn kén rể cho con gái, đối tượng là Hoàng thất quý tộc hoặc các công tử trẻ tuổi, thiệp mời cũng đã gửi đến Hoàng thất các nước, mỗi nước mười cái.

Trở thành con rể của Thành chủ Tiêu Dao thành thì thế nào? Thì tức là sau này rất có khả năng trở thành Tiêu Dao Thành chủ đời kế tiếp. Cục thịt béo Tiêu Dao thành này, Hoàng Đế các quốc gia cũng đã nhớ nhung thật lâu, Thành chủ vừa ra tin tức, các quốc gia đều thấy có hi vọng thu phục được Tiêu Dao. Tiêu Dao một khi đã là vật trong túi của mình, thực lực nhất định sẽ nâng cao hơn một bước.

Các quốc gia đã bắt đầu rồi rút định danh sách đi Tiêu Dao cầu hôn, Nam Hạ cũng không phải là ngoại lệ.

Các hoàng tử ở Nam Hạ hoàng thất, đến tuổi thành hôn mà chưa có chính thê chỉ có Vinh Vương và Tĩnh Vương, còn lại không phải đã có Vương phi thì cũng là tuổi còn nhỏ.

Nguyên Ung Đế phái Vinh Vương cùng Tĩnh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, vì để tăng khả năng cầu hôn thành công con gái thành chủ

Tiêu Dao thành, hẳn xem xét con em Hoàng thất hoặc nhà quan nhị phẩm trở lên, chọn ra tám công tử đến tuổi nhưng chưa thành lập gia thất hộ tống Vinh Vương và Tĩnh Vương đi trước, nếu trong phủ có nhiều người phù hợp với chỉ tiêu thì chỉ chọn một.

Hách Liên Dực mơ ước ngôi vị Hoàng Đế đã lâu, lần này nếu có thể cầu hôn thành công con gái Tiêu Dao thành chủ, lấy được sự trợ giúp của Tiêu Dao thành, vậy hẳn sẽ chắc chắn nắm phần thắng đối với ngôi vị Hoàng Đế. Thanh Linh tin tưởng, hẳn sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội tốt này.

Hách Liên Dực nếu như thành công, nàng về sau muốn đối phó với hẳn sẽ càng ngày càng khó khăn, cho nên nàng phải ngăn cản hẳn thực hiện ý đồ.

Diệp phủ đến tuổi thành hôn chỉ có Diệp Tự cùng Diệp Đàm, Diệp Tự và Diệp Đàm tựu chung chỉ có thể lấy một người hộ tống Vinh Vương, Tĩnh Vương đi trước cầu hôn nữ nhi Thành chủ.

Vô Ảnh hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc đã trở lại, Thanh Linh biết trong khoảng thời gian ngắn này, huynh ấy không có cách nào để trở lại thành.

Một ngày sau, Diệp phủ nhận được thư của “Diệp Đàm” gửi về, trong thư hẳn nói thân thể đã hoàn toàn hồi phục và đang trên đường trở về.

Giặt quần áo trong y quán, trong phòng ngủ, có một nam tử mặt mũi thanh tú, lông mày anh khí, con ngươi trong trẻo Quang Hoa sáng chói.

Dáng người của hẳn không cao lớn, một thân y phục màu băng lam càng làm cho hẳn thêm phong nhã ý vị, Dây màu băng lam dùng để buộc tóc, dây lụa dài rủ xuống bên hông, thật là một bức tranh nhân cảnh tuyệt vời.

“Tiểu thư, sao người lại dịch dung thành Diệp nhị công tử?” Vô Ảnh hướng về nam tử băng lam y phục nói.

Nam tử kia chính là Diệp Thanh Linh, Diệp Đàm triền miên trên giường bệnh, thân thể gầy yếu, vóc người không cao lớn, nhìn cùng Thanh Linh cũng không khác mấy. Thanh Linh dịch dung thành hắc cũng không dễ dàng làm cho người ta hoài nghi.

Nàng quay đầu lại, dung nhan thanh tú sáng rõ, một đôi kiêu mâu linh động như trăng rằm. “Ta muốn dùng thân phận của nhị ca đi Tiêu Dao thành cầu hôn” Tuy lời của nàng là như thế nhưng nàng sẽ không tự ý chủ trương tìm nữ nhân cho nhị ca, nàng chỉ cần mượn một cái danh phận phù hợp để đi Tiêu Dao thành.

“Vô Ảnh, ta có lá thư, người thay ta đưa cho nhị ca, người không cần phải trở về, ở lại bảo vệ nhị ca cho thật tốt.” Nàng lấy lá thư từ trong trung y đưa cho Vô Ảnh.

Trong thư nàng thẳng thắn nói với hắc rằng mượn thân phận của hắc để làm một chuyện.

“Vân.” Vô Ảnh không hỏi gì nhiều, đưa tay nhận lấy bức thư.

Chân trời ráng chiều tựa lửa đỏ.

Nam tử y phục màu bầm lam ngược nắng giục ngựa chạy tới, hắc ngồi trên lưng ngựa, sống lưng thẳng tắp. Hắc thần dung xinh đẹp tuyệt trần, phong thái ung dung không câu nệ. Bạch mã dừng trước đại môn phủ Hộ Quốc Tướng quân.

Thanh Linh hơi híp mắt, nhìn tấm bảng “Phủ Hộ Quốc Tướng quân” mạ vàng kim quang tỏa sáng, nắng chiều chiếu lên tấm bảng phỉếm sắc lửa rực rỡ làm đại môn phủ trở nên uy nghi thần thánh.

Thanh Linh tung người xuống ngựa, một nam tử trung niên từ phủ đi ra.

“Nhị công tử, người đã trở lại.” Quản gia Thường Quý cước bộ vững vàng đi tới bên người Thanh Linh.

Hắn nhìn sau lưng Thanh Linh không còn một ai. Ban đầu hộ tống nhị công tử đi Linh Y cốc cầu y có hơn mười người, hiện tại chỉ thấy một mình Diệp Đàm trở lại, hắn không khỏi cảm thấy kì quái. “Nhị công tử, chỉ một mình người trở về?”

Thanh Linh sớm nghĩ đến việc một mình nàng trở lại sẽ gặp hoài nghi, cho nên nàng đã chuẩn bị sẵn lời giải thích: “Bản công tử trên đường đi Linh Y cốc gặp phải cướp, các huynh đệ bởi vì che chở cho ta mà phần lớn bị trọng thương, cũng may lúc ấy gặp được Linh Y cốc chủ, ngài đã cứu chúng ta một mạng.

Linh Y cốc Cốc chủ y thuật cải tử hồi sinh, ta bệnh nhanh chóng hết, chỉ là các huynh đệ trọng thương vẫn chưa tốt lên được. Lần này ta nhanh chóng trở lại, đó là vì nhiều năm chưa rời khỏi Diệp phủ, rời đi mấy ngày đột nhiên không quen. Tiếp theo ta và cha có chút việc gấp cần thương lượng nên bệnh tình một chút không nghĩ ngợi liền chạy về.”

Nàng biết lần giải thích này, quản gia chắc chắn sẽ truyền đạt lại cho Diệp Thiên Minh, cho nên nàng mới phí sức cùng quản gia nói nhiều như vậy.

Mặc kệ bọn hắn tin tưởng hay không, dù sao nàng nói những thứ này, bọn họ trong lúc nhất thời không thể nào kiểm chứng.

“Nhị công tử, không phải lão nô lắm mồm, nhưng người một mình trở lại, ngộ nhờ trên đường xảy ra việc gì, vậy thì làm thế nào a?”

“Được rồi, không phải ta đã trở lại sao? Đùng rồi, phụ thân đang ở trong phủ phải không?” Thanh Linh vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Lão gia ra ngoài vẫn chưa trở về.” Thường Quý trả lời.

Thanh Linh gật đầu, khiến quản gia đem ngựa dắt đi, sau đó bước vào cửa chính phủ tướng quân, hướng Mực Trúc viện đi tới.

Đi ngang qua hậu hoa viên, trước mặt hòn non bộ đột nhiên lao ra một thiếu niên khoác hồng bào. Bộ dáng thiếu niên tuần tú, y phục toàn thân màu đen, bên ngoài là áo khoác màu đỏ, hồng bào bay lên, trông đủ phách lối và ngang ngược. Hắn chính là Tam đệ của Thanh Linh, tên Diệp Minh. Sau lưng Diệp Minh còn mấy tên sai vặt đi theo.

“Súc sinh đáng chết, trốn chỗ nào?” Diệp Minh cầm cây ná trong tay, cục đá hướng thẳng mi tâm của Thanh Linh. Hắn còn chưa dứt lời, tay đã kéo cung.

“Sưu” Âm thanh cục đá bay ra hướng thẳng đến mi tâm của Thanh Linh.

Thanh Linh nhú mày, đôi con ngươi phát ra ánh sáng sắc lạnh, tay giơ lên, âm thầm vận nội lực, tay không bắt được viên đá nhỏ.

Tên oắt con này đâu có đuổi bắt con mồi. Rõ ràng là hắn cố ý bắn nòng, hắn và nòng đứng cách nhau không xa, cây ná của hắn nhắm ngay vào nòng, nếu nói tên oắt này không phải cố ý nhắm vào nòng, có quỷ tin ấy.

Phi, người mới là súc sinh!

Viên đá nhỏ bay tới sức lực quả không hề nhỏ, vả lại một mặt của viên đá sắc nhọn. Người bình thường nếu như trúng viên đá này vào ấn đường, không chảy máu thì cũng là bị thương không hề nhẹ.

“Súc sinh, người còn chạy?” mắt Diệp Minh thoáng quan tia không cam lòng, mím mím môi, đứng tại chỗ nhắm cây ná vào Thanh Linh, không chút suy nghĩ đặt ngay viên đá vào cây ná.

Thanh Linh một lần nữa âm thầm vận nội lực liền bắt được viên đá thứ hai, có thù không báo không phải là tác phong của nàng, nàng hướng phía Diệp Minh hô to: “Súc sinh ở đó!” Tay đem hai viên đá phi về hướng Diệp Minh, nàng phi rất mạnh, mạnh hơn sức lực từ cây ná của Diệp Minh bắn ra.

Diệp Minh không ngờ nhị ca vốn là bình thuốc di động trước kia hôm nay lại phản kích, hăn liền ngăn người, còn chưa lấy lại tinh thần cái trán liền trúng hai viên đá Thanh Linh bắn tới.

“Đợi chút, đừng chạy!” Thanh Linh giả hồ đồ hướng đường khác chạy, bọn sai vật sau lưng Diệp Minh ai cũng trợn mắt lên nhìn.

Đả thương người còn giả đần chạy đi như thế, nhị thiếu gia đích thị đủ vô sỉ!

“Ô...trán của ta.” Hai viên đá đập trúng vào trán Diệp Minh, hăn bị đau theo bản năng lấy hai tay ôm trán, đau đến mức đứng thẳng cũng không xong, hốc mắt ngấn lệ, mặt mũi vắn vẹo.

Bọn sai vật thấy vậy vội vàng tiến lên: “Tam thiếu gia, ngài có sao không?” Một tên sai vật vội la lớn.

“Cút!!!” Diệp Minh đẩy gã sai vật sang một bên.

Diệp Đàm đáng chết, thật là cái đồ sao chổi, ta với người vẫn chưa xong đâu. Ưm....đau.

Diệp Minh cảm thấy hai tay che trán có chút dính dính liền gỡ tay xuống nhìn, ngoài ý muốn lại phát hiện ra hai tay đều là máu. Chỗ cái trán

bị đập trúng cũng nổi lên hai cục u vừa sưng vừa to, chia ra hai bên rất cân xứng trên lông mày tuấn dật.

Một trái một phải, đủ phát sáng.

Bọn sai vật nhìn thấy buồn cười cũng không dám cười, mọi người đều trưng ra vẻ mặt quái dị.

Thanh Linh vừa trở lại Mực Trúc viện không bao lâu, Diệp Thiên Minh liền trở về phủ. Nàng muốn từ ngoài trở về, theo phép tắc phải đi báo kiến Diệp Thiên Minh, huống chi nàng cũng có chuyện gấp cần nói.

Diệp Thiên Minh vừa về phủ liền tiến vào thư phòng, Thanh Linh không thể làm gì khác là đến thư phòng gặp hắn.

Nàng vừa đi tới cửa thư phòng liền thấy Lâm thị áo quần hoa lệ, cả người quý khí đáng đâm đầu tới.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 66: Diệp Đàm Có Vấn Đề

Sau lưng Diệp thị là tên nhãi con Diệp Minh bị quần băng đầy trán.

Lâm thị cũng nhìn thấy Thanh Linh, bà ta dừng bước âm độc nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, phát ống tay áo rồi kéo Diệp Minh vào thư phòng.

Tên oắt Diệp Minh đi qua Thanh Linh còn nghiêng răng kèn kẹt, bộ dạng há mồm muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng hừ lạnh theo mẹ bước vào thư phòng.

Lâm thị vừa thấy Diệp Thiên Minh, trước cổ nặn ra vài giọt nước mắt rồi sau đó khóc tu tu: “Lão gia, người xem Đàm Nhi kìa, hăn vừa trở về đã đập vỡ trán Minh Nhi rồi, người mau mau quản Đàm Nhi đi.”

Thanh Linh âm thầm khinh, bà ta khóc thê thảm thế kia chỉ để phàn nàn thôi à?

Diệp Thiên Minh liếc mắt nhìn cái đầu trắng bóc toàn băng là băng của Diệp Minh, ông vuốt vuốt cái trán, mở miệng chất vấn với khí thế không giận mà tự uy: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phụ thân, tam đệ chơi ná trong hậu hoa viên, viên đá lại bắn về phía con, con theo bản năng đưa tay ngăn cản, thật không ngờ vô tình làm thương tam đệ.” Trên mặt Thanh Linh tràn đầy vẻ áy náy.

Diệp Minh không chịu yếu thế liền đứng ra cãi lại: “Phụ thân, nhị ca rõ là nói bậy, nhị ca dùng cục đá đập vào đầu con rồi bỏ chạy, mấy người bên cạnh con đều nhìn thấy.”

Lâm thị lúc này lại cướp lời: “Đàm Nhi, sao con lại có thể ra tay hung ác thế? Minh Nhi là tam đệ của con cơ mà. Minh Nhi dù sao cũng chỉ là ham chơi, nó không cần thận bản nhằm về phía con, con thân là ca ca đáng ra nên bỏ qua mới phải chứ. Con mắng nó thì cũng thôi đi, có gì lại hạ thủ nặng như vậy?” Bà ta khóc nức nở, âm thanh lại xúc động phần nộ, thật giống như phải chịu thật nhiều uất ức.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Thiên Minh liền không tốt, còn có dấu hiệu nổi giận: “Đàm Nhi, người thân là ca ca, khí độ của người đi đâu hết rồi?”

Lâm thị thấy Diệp Thiên Minh khiển trách Thanh Linh, khoe môi liền cong lên vui sướng.

Thanh Linh liếc qua Lâm thị, trong lòng cười lạnh, gương mặt thanh tú liền như phủ một lớp băng mỏng, tuy nhiên nàng nói chuyện lại rất ôn hòa: “ Con cũng không phải là cố ý đả thương tam đệ, tam đệ hướng ná về phía con, con chỉ là theo bản năng hất đá ra, sao lại nói con lấy đá đập tam đệ?

Con rời đi cũng là vì phát hiện ra tam đệ, vội trở về lấy thuốc trị thương, đến miệng tam đệ lại thành con gây án rồi bỏ trốn.

Sao con lại không được biết hậu hoa viên phủ ta tự dựng trở thành khu vực săn bắn? Tam đệ thế nhưng không kiêng kị gì cầm ná bắn đá trong hậu hoa viên.

May mắn hôm nay người tam đệ bắn trúng là con, nhưng ngộ nhờ hôm nay là một quý nhân đến hậu hoa viên, tam đệ lại bắn trúng người ta, vậy phiền toái cũng không hề nhỏ đâu.”

Lâm thị nhìn miệng Thanh Linh khê đóng khê mở, nói liền một hơi như vậy mà không có thở gấp, kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Người trước mặt này dung nhan thanh tú, sắc mặt hồng nhuận, mồm miệng lạnh lợi, hẳn là cái con mà bệnh nói nửa câu liền ho gần chết ngày trước đây sao?

Lần này Diệp Thiên Minh càng ngày càng đen, chân mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn Diệp Minh.

Cảm thấy không khí lạnh từ người phụ thân, thân thể Diệp Minh không khỏi run lên.

Lâm thị phát hiện Diệp Thiên Minh sắc mặt âm trầm, trong lòng bà ta liền biết đây là ông đã nghe vào lời nói của “Diệp Đàm”, bà ta nóng lòng liền thốt lên: “Mới mấy ngày không thấy, không ngờ Đàm Nhi lại hoa ngôn xảo ngữ đến vậy.”

Bà ta trước kia sao lại không có nhận ra, tên mèo bệnh kia không có một chút lực uy hiếp nào, bệnh khá lên một chút mà đã như thay da đổi thịt, ngay cả cách nói chuyện cũng gai góc đầy mình.

Thanh Linh nhìn Lâm thị, giọng điệu ôn nhã nói: “Mẫu thân nói lời này thực kì quái, lời của con là thật sao qua miệng mẫu thân lại thành lời ngon tiếng ngọt?” Nàng lại quay đầu về phía Diệp Thiên Minh: “Phụ thân cũng cho rằng tam đệ đem hậu hoa viên thành nơi săn bắn, tùy ý chơi ná, không quan tâm đến nguy hiểm của người khác là đúng?”

Diệp Thiên Minh không trả lời, đôi mắt đen như mực, sắc như đao bén nhọn bắn thẳng đến Thanh Linh tựa như muốn nhìn thấu nàng.

Thanh Linh bị hắn nhìn như vậy tâm không khỏi treo lên, bàn tay giấu trong ống tay áo cũng bắt đầu thấm mồ hôi lạnh.

Lâm thị biến sắc, âm dương quái khí nói: “Hừ, thật khéo mồm khéo miệng, đang đen liền biến thành trắng được, Minh Nhi cũng chỉ là ham chơi chút, nào có như người nói thành không quan tâm đến nguy hiểm của người khác? Đem cái trán Minh Nhi đập thành như vậy mà người còn dám lý luận?”

“Xin phụ thân minh giám.” Thanh Linh sợ Diệp Thiên Minh nhìn ra cái gì, nàng liền biết điều không nói nữa.

“Hậu hoa viên không phải nơi săn bắn, Minh Nhi chơi ná trong như thế cũng thật không đúng, Minh Nhi tối nay liền quỳ từ đường, hảo hảo mà suy nghĩ lại.” Diệp Thiên Minh liền ngồi thẳng người, khí thế phát ra uy nghiêm, ông vừa mở miệng liền không ai dám cự tuyệt.

“Phụ thân, tuy con có lỗi nhưng rõ ràng nhị ca cũng có lỗi.” Diệp Minh không cam lòng cãi.

“Lão gia, cái này thật không công bằng!” Lâm thị bất mãn, kết quả không phải là thế này, người bị Diệp Đàm làm cho bị thương là Minh Nhi, bị phạt cũng là Minh Nhi, bà ta càng nghĩ càng thấy bức mình.

“Minh Nhi bắn ná rất mạnh, ta cũng không phải là chưa thấy qua, sức lực này cũng đủ lấy mạng một đứa trẻ bảy tám tuổi!”

May mắn hôm nay nó bắn trúng Đàm Nhi, nếu nó bắn phải vị quý nhân nào đến phủ, đặc tội đến quý nhân, chẳng phải để cho người ta đàm tiếu tam công tử Diệp phủ không có gia giáo sao?” Diệp Thiên Minh vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Diệp Minh ngược mắt: “Phụ thân...”

“Minh Nhi, còn không mau đi!” Giọng điệu uy nghiêm làm Diệp Minh thấy sợ, hẳn ta bĩu môi, không tình nguyện lao ra khỏi thư phòng.

“Minh Nhi!” Lâm thị cũng cuống cuống đuổi theo con.

Trong thư phòng giờ chỉ còn lại Diệp Thiên Minh và Thanh Linh.

“Con còn có việc?” Diệp Thiên Minh thấy Thanh Linh còn chưa đi liền ngăn đầu hỏi.

“Phụ thân, Đàm Nhi có việc muốn cầu phụ thân đồng ý, kính xin phụ thân chấp thuận.”

“Chuyện gì?” Diệp Thiên Minh nhàn nhạt mở miệng.

“Phụ thân, Đàm Nhi muốn hộ tống Tĩnh Vương và Vinh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, xin phụ thân cho phép.” Bây giờ chỉ còn chờ sự đồng ý của Diệp Thiên Minh, nhờ ông bẩm báo việc này với Hoàng Thượng mới được.

“Con?” Diệp Thiên Minh nhíu mày, không thể tin nhìn hắn.

“Vâng, Phụ thân, con tin tưởng năng lực của mình, xin phụ thân cho phép con đi thử qua một chút.” Nàng tự tin nói.

“Năng lực? Con có cái năng lực gì? Nếu là cầm kì thi họa....thì được.” Đứa con thứ hai này của ông triền miên nhiều năm trên giường bệnh, võ nghệ hoang phế, từ cầm kì thi họa ra ông thật chẳng biết hắn có cái năng lực gì.

Thanh Linh đưa mắt quét khắp thư phòng, thấy bên cạnh giá sách bày một cái bàn, trên mặt bàn bày một trang giấy, phía trên trang giấy là những quân cờ màu trắng nằm rải rác.

Cờ nằm như tùy ý nhưng thực chất trong nó giấu càn khôn.

Diệp Thiên Minh nhìn nàng đến gần cái bàn kia, con người hơi co lại, đôi mắt thoáng chút trầm ngâm.

Vị trí quân cờ nhìn qua có chút lộn xộn nhưng thực chất đây lại là Linh Xà trận pháp, Linh Xà trận pháp huyền ảo, ông cũng đã suy nghĩ hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm được cách phá giải.

Thanh Linh vẻ mặt chăm chú nhìn bàn cờ thật lâu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, Diệp Thiên Minh thấy Diệp Đàm tỏ vẻ nghiêm túc, tâm cũng không khỏi dâng lên chút căng thẳng.

Hai nén hương trôi qua, Thanh Linh vẫn nhìn bàn cờ ngẫm nghĩ.

Diệp Thiên Minh không dám lớn tiếng quấy rầy nhưng trong mắt đã toát ra thất vọng. Linh Xà trận ngay chính bản thân ông nghĩ hai tháng còn chưa ra, đứa con này của ông hàng năm triền miên trên giường bệnh như thế nào trong thời gian ngắn liền có thể tìm ra giải pháp?

Đột nhiên khóe môi Thanh Linh tràn ra chút ý cười nhợt nhạt, nàng liền nhanh chóng xê dịch mấy quân cờ.

Diệp Thiên Minh kinh hãi, không nhận được liền đứng dậy xem.

“Hay, quả thật hay.” Diệp Thiên Minh không cưỡng lại lời khen ngợi đối với Thanh Linh.

Thanh Linh di chuyển mấy quân cờ chủ chốt, Diệp Thiên Minh thấy vậy liền hiểu Linh Xà trận đã được phá giải.

Ông không ngờ bản thân mất đến hai tháng ngẫm nghĩ mà Diệp Đàm chỉ cần hai nén hương đã giải xong.

Thanh Linh có thể tìm ra cách phá giải chỉ vì kiếp trước nàng bỏ ra không ít thời gian ngâm cứu trận cờ.

Diệp Thiên Minh thấy nàng chỉ ra được điểm mấu chốt liền rất hưng phấn.

Vậy mà đang vui vẻ Diệp Thiên Minh đột nhiên hướng nàng ra tay.

Thanh Linh kinh hãi nhưng rất nhanh nàng liền phản ứng kịp. Tránh chắc chắn là điều không thể Diệp Đàm bệnh nặng nhiều năm, võ nghệ hoang phế, nàng lại càng không thể vận nội lực để đối phó với Diệp Thiên Minh. Nàng nghiêng người, sau lưng liền bị dính một chưởng của Diệp Thiên Minh.

Một chưởng kia sức không hề nhỏ, liền đem nàng đánh bay. Thân thể Thanh Linh bay lên không trung rồi ngã vào án thư phía sau.

Toàn thân gân cốt giống như bị vỡ vụn, đau muốn chết, trong cổ xông lên một cỗ dịch ngai ngái. Thanh Linh cuộn tròn người, không nhìn được liền phun ra một ngụm máu.

“Đàm Nhi, con sao rồi?” Thanh âm Diệp Thiên Minh gấp gáp, ông đi tới, đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, Thanh Linh biết ông đang tìm dấu vết dịch dung trên khuôn mặt nàng.

Diệp Thiên Minh vẫn còn hoài nghi nàng, chỉ là trước khi dịch dung thành Diệp Đàm, nàng đã liệu trước chắn chắn có người sẽ không tin.

Nàng dịch dung lần này chỉ có được thủy mới có thể hiện ra phần da mặt giả, vả lại phần ranh giới da mặt là ở chân tóc. Nói cách khác muốn lột lớp dịch dung này điểm máu chốt không phải mặt mà là chân tóc.

Diệp Thiên Minh sờ loạn trên mặt nàng, thấy không có gì khác thường liền thu tay lại, đôi mắt cũng không còn sắc bén như lúc trước.

Thanh Linh nhú mày, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ quật cường, vẻ mặt khổ sở, nàng gian nan đứng dậy: “Phụ thân, con...không có việc gì, là Đàm Nhi vô dụng, không thể đỡ nổi một chiêu của phụ thân nhưng Đàm Nhi vẫn muốn phụ thân suy nghĩ về thỉnh cầu của con.”

Mắt Diệp Thiên Minh thâm thúy, ông như có điều suy nghĩ quan sát nhi tử lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước tới nay, thật lâu, ông mở miệng, thanh âm trầm thấp: “Là phụ thân vừa rồi xuống tay hơi nặng, con trở về tu dưỡng mấy ngày, đi Tiêu Dao thành thì nên chuẩn bị một chút.”

Diệp Thiên Minh coi như đã đồng ý, Thanh Linh vui vẻ nói: “Đa tạ phụ thân.”

Sức lực một chương kia của Diệp Thiên Minh không hề nhẹ, Thanh Linh phải nằm ước chừng mất ba ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn như cũ.

Trước Thanh Linh vẫn dưỡng thương chỗ phu thê Ngô thâm, Hương thảo liền không còn chỗ ở. Diệp Đàm xem nàng là thị nữ thiếp thân của Thanh Linh liền đem nàng về Mực Trúc viện, che chở nàng không phải nhận quá nhiều khi dễ.

Đối với Hương Thảo, Thanh Linh vẫn rất yên tâm. Mới trở về Mực Trúc viện không bao lâu, nàng liền nói rõ thân phận với Hương Thảo.

Hương Thảo sau khi biết nàng là Thanh Linh liền khiếp sợ nhưng sau đó lại vừa khóc vừa cười: “Tiểu thư, người không có việc gì, thật là tốt quá.

Phật Tổ ở Tướng Quốc Tự quả thật linh thiêng, tiểu thư vừa đi, nô tì liền đến Tướng Quốc Tự dâng hương, cầu Phật Tổ che chở tiểu thư bình an.

Nô tì cảm thấy Phật Tổ nhất định đã nghe được lời khẩn cầu của nô tì cho nên mới hiển linh. Tiểu thư, nhờ Phật tổ chở che tịa qua nạn khỏi, hai ngày nữa chúng ta đi Tướng Quốc Tự tạ ơn được không?” Nàng chớp đôi mắt vẫn còn một tầng hơi nước nhìn Thanh Linh đầy khát vọng.

Tướng Quốc Tự Phật Tổ hiển linh? Đấy lòng Thanh Linh giấu cợt cười một tiếng, nếu Phật tổ ở Tướng Quốc Tự hiển linh thật, nàng kiếp trước cũng không chết thảm ở ngay Tướng Quốc Tự như thế.

Nhìn gương mặt Hương Thảo hưng phấn, ánh mắt trong suốt chân thành nhìn nàng, lời cự tuyệt nàng liền không có cách nào nói ra miệng. Hương Thảo dù sao cũng là vì nàng, mà dạo gần đây cũng không có việc gì, liền đi Tướng Quốc tự một chút cũng được.

“Được, ngày mai chúng ta đi Tướng Quốc Tự.” Thanh Linh đồng ý nói.

Tướng Quốc Tự vẫn hương khói cường thịnh, khách hành hương vẫn đông như thế.

Thanh Linh đến Bảo Hòa điện nhưng vô luận thế nào cũng không đi vào dâng hương làm cho Hương Thảo đành một mình đi vào, còn nàng đi phía sau núi ngắm cảnh.

Phía sau núi một mảnh yên tĩnh, khác xa với khung cảnh náo nhiệt ở Bảo Hòa điện.

Đi đại một chút, nàng liền thoát khỏi đám khách hành hương ở Bảo Hòa điện. Bất tri bất giác, nàng liền đi xa dần.

Một mình đi lại trong rừng trúc, gió nhẹ phớt qua, lá trúc tựa thiếu nữ đang nhảy múa. Khung cảnh tràn ngập một màu xanh ngát, lọt vào tầm mắt nàng là bạch y nam tử đang ngồi trong đình phía trước.

Nam tử áo trắng tựa nhiễm tuyết phiếm chút ánh nguyệt thêu hoa văn tử sắc cao quý, vạt áo thêu một bông Bạch Liên, tóc dùng một dải lụa tuyết sắc buộc lên trông như một bức tranh nhân cảnh đầy ý thơ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 67: Chúng Ta Ôm Ấp Như Vậy Không Hợp Phong Tục

Có một bạch y nam tử phong thái khuynh thế ngồi trong đình trúc, nói dung nhan tuấn mỹ kia là họa thủy cũng không quá.

Da thịt như ngọc, gương mặt đẹp đến mức câu hồn đoạt phách. Sắc môi hồng nhấp nhẹ, như cười lại như không cười. Giữa rừng trúc xanh ngắt ướt át, người nọ thật giống như yêu tinh chuyên mê hoặc lòng người.

Có thể mặc bạch y mà toát ra khí chất tựa như tiên lại giống như yêu tinh giáng trần như thế không phải Tần Liễm thì có thể là ai nữa?

Tần Liễm ngồi trên ghế trúc trong đình, trước mặt là bàn đá, trên bàn bày ra quân cờ và hai chén trà.

Xem ra trước đó hẳn vừa đánh cờ với ai đó ở đây, đối phương có việc nên đã tạm đi trước.

Từ lần trước sau khi Thanh Linh chạy trốn khỏi tiểu sơn thôn cũng chưa từng gặp qua hắn, hôm nay dạo trong rừng trúc một chút lại gặp phải hắn, nàng không khỏi có chút chột dạ.

Nàng phát hiện khi thấy hắn bản thân mình còn cảm thấy mừng rỡ, lúc không thấy hắn thì cuộc sống nàng cũng không có gì bất thường. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy hắn, tim của nàng đập nhanh, thì ra nàng cũng nhớ hắn, nhưng mà phần nhớ nhung này chỉ bộc phát khi nhìn thấy hắn mà thôi.

Hắn cúi đầu quan sát quân cờ trên bàn cờ, có lẽ vẫn chưa phát hiện ra nàng. Hơn nữa bây giờ bộ dáng bây giờ của nàng là Diệp Đàm, dù Tần Liễm có phát hiện cũng không sao.

Trong lòng xẹt qua một tia may mắn, nàng nhin xuống xúc động muốn bước tới, bình tĩnh xoay người rời đi, dự định chạy trốn!

Nàng vừa mới nhắc chân lên, còn chưa đặt xuống, bên hông đột nhiên bị siết chặt. Nàng cúi đầu, phát hiện eo bị một dây lụa trắng quấn quanh. Tiếp theo lụa trắng bị chủ nhân của nó kéo lại, chỉ vền vện trong chớp mắt, nàng đã lọt vào trong lòng ngực thơm ngát quen thuộc.

Còn chưa đợi nàng đứng dậy, eo nhỏ nhắn lại bị một cánh tay ôm chặt lấy, mặt Thanh Linh cứng đờ: “Tần tướng, người ôm ấp ta như vậy hình như có chút không hợp với phong tục đi, kính xin Tần tướng thả ta ra!”

Nàng tự cho rằng mình đang nói chuyện rất trấn định, đối phương nhất định sẽ tìm không ra sơ hở, mà ngây thơ không nhận ra nét chột dạ thoáng qua trong đôi mắt to của nàng đã sớm bán đứng nàng.

Khóe môi Tần Liễm giương cao, vô cùng mê người, hắn xoay thân thể nàng qua để nàng đối mặt với hắn: “Như vậy vẫn không tính là không hợp với phong tục, muốn biết cái gì mới gọi là không hợp với phong tục không?” Giọng hắn êm dịu, nhưng không giống như thứ giọng dịu dàng của nữ tử, nghe vào hết sức thoái mái, yếu mềm yếu mềm, hết sức say lòng người.

Mắt phượng hẹp dài chuyên chú nhìn nàng, mắt phượng thâm thúy lóng lánh như có dòng ánh sáng rực rỡ đang lưu chuyển bên trong, có thể hút linh hồn nhỏ bé của người khác vào sâu bên trong.

Nàng đại khái là bị đôi mắt phượng yêu mị này mê hoặc tâm trí, mơ hồ nói: “Muốn.”

Vừa nói xong, hắn đột nhiên cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng, đầu lưỡi cạy hàm răng trắng bóng của nàng ra không nói lời nào liền trực tiếp xâm nhập vào bên trong, càn quét hơi thở mùi đàn hương từ mỗi nơi nhỏ trong miệng nàng, xong vẫn chưa thỏa mãn còn liếm mút vài cái ở bên trong.

Nụ hôn của hắn vốn cũng không dịu dàng sau khi khiến cho hô hấp của nàng dần dần tăng lên thì nụ hôn cũng thay đổi sang càng cuồng dã hơn, hắn giống như muốn ăn luôn nàng vào bụng vậy, âm thanh mềm nhũn vụn vặt khê truyền ra từ miệng của nàng.

Nụ hôn vẫn còn đang tiếp tục, nhưng toàn thân nàng đã sớm xụi lơ, đôi tay nhỏ bé siết lấy vạt áo hắn. Trên mặt rất nóng, da dẻ hiện lên từng mảng đỏ ửng, cũng không biết phần da thịt dưới khuôn mặt đã đỏ đến mức nào rồi.

Giữa rừng trúc xanh ngát ướt át nơi nơi, trong đình, một màn nam tử cúi đầu chuyên chú hôn người trong lòng nhìn vô cùng yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Nàng không rõ qua bao lâu, chỉ cảm thấy đã trôi qua rất lâu rồi, hắn mới rời khỏi môi của nàng. Môi hắn chảy ra một vệt chất lỏng trong suốt, hoa lệ mà yêu mị.

“Người.... Sao người có thể làm vậy với ta.” Nàng nằm trong lòng hắn há miệng thở gấp nói, đôi mắt ánh màn nước lóng lánh như giận lại như không giận, toát ra một loại phong tình mê người: “Ta là một nam tử, không có sở thích đoạn tụ, người đừng có đi gieo họa cho ta.” Nàng phiền muộn muốn lấy ngân châm ra đâm hắn, nhưng đâm một cái như vậy chẳng phải là nàng không đánh đã khai, thừa nhận thân phận của mình rồi sao?

Ngân châm của nàng, Tần Liễm biết rõ.

Hắn lại cúi đầu, liếm nhẹ trên môi nàng, động tác như thế mà hắn lại làm vô cùng ưu nhã và tự nhiên: “Bản tướng cũng không phải đoạn tụ!”

“Vậy người còn không mau thả ta ra!”

“Chẳng lẽ hôm nay phu nhân không định giải thích cho ta chuyện lần trước nàng bỏ trốn sao?” Hắc vương một tay sờ sờ khắp mặt nàng, muốn tìm ra dấu vết nàng dịch dung, nhưng sờ mó nhiều lần cũng không tìm được gì, hắc không khỏi nhíu mày.

Hắc có thể khẳng định người trong lòng mình là nữ tử mà hắc vừa yêu vừa hận, người mà hắc không thể trơ mắt nhìn nàng bị bất cứ thương tổn gì. Dù bộ dáng trên mặt nàng đã thay đổi, nhưng khí tức trên thân và cảm giác khi hôn nàng cũng không có thay đổi. Dù nàng có biến thành bộ dáng gì, hắc đều có thể nhìn thoáng một cái liền nhận ra.

Lòng Thanh Linh khẽ run lên, cố gắng duy trì trấn định đáp: “Người nhận lầm rồi, ta là Diệp Đàm! Không phải Diệp Thanh Linh. Người xem ta là muội muội ta, muội muội ta mà biết được, không biết nàng sẽ đau lòng như thế nào đâu.”

“Xem ra phu nhân không có ý định giải thích chuyện kia, chẳng lẽ phu nhân thật sự là người phụ tình bạc nghĩa như vậy sao? Phu nhân thật ác độc mà!” Giọng hắc u oán giống như thê tử bị phu quân ruồng bỏ, nghe vô cùng ủy khuất.

Thanh Linh nghe xong lời này da đầu thầm tê dại, khóe môi co co rồi lại thôi, rồi lại co co, nàng chết cũng không thừa nhận: “Người thật sự nhận lầm người rồi! Người mau thả ta ra. Dù sao ta cũng là một nam tử, người ôm ta như vậy rất không hợp lẽ thường, nếu có người nhìn thấy sẽ hiểu lầm Tần tướng bị đoạn tỵ đó!”

Tần Liễm giương cao khóe môi cười, khuôn mặt tuấn mỹ mà thanh tuyệt lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Thanh Linh thầm cảm thấy không ổn, ngay lúc đó, y phục trên vai bị vén lên một góc, bên hông bị một bàn tay lạnh lạnh dùng sức bấm vào.

Thoáng chốc, cảm giác tê dại mà đau đớn chảy đi khắp khung xương, âm thanh quyến rũ vụn vặt đứt quãng tràn ra bên môi, thân thể thật vất vả mới khôi phục lại được, lại lần nữa xụi lơ.

“Tần Liễm, người hạ lưu!” Nàng run rẩy nói, lời ra miệng chính là giọng của chính mình, hẳn đã chắc chắn mười phần thân phận của nàng, nếu nàng còn giả bộ đó chính là "Muốn chết"! Đáng ghét, tên hỗn đản này.

Tần Liễm cười nhẹ, ngón tay tà ác chạy khắp nơi trên người nàng, châm ngòi thối lửa khắp nơi, khiến cho nàng sinh ra một loại khát vọng kì quái.

Bây giờ nàng có khát vọng muốn hung hăng đẩy ngã người nam tử vô cùng đáng ghét, vô cùng vô sỉ, vô cùng xấu xa trước mặt nàng này.

“Dùng dây bó ngực, thì ra Diệp Nhị công tử còn có loại đam mê này!” Tần Liễm giễu cợt nói.

Người này lại bắt đầu giả bộ!

“Ô ô ô... Ta sợ người rồi, ta là Diệp Thanh Linh, người ngừng tay lại đi mà” Nàng không có cốt khí nói, mấy loại cốt khí gì đó đều đã bị ngón tay tà ác kia mài rớt, nàng đang cảm thấy vô cùng khó chịu muốn khóc, muốn cắn người!

“A” Hắn bấu môi, đôi môi mỏng hiện ra ánh sáng mê người, rất nhanh hẳn lại cười thêm một tiếng: “Diệp Thanh Linh là ai?” Nụ cười kia thật sự rất đáng đánh đòn!

“.....” Thanh Linh giả chết, không trả lời.

“Là ai?” Tay người nào đó di chuyển lên eo của nàng bấm một cái.

Thân thể nàng co rúm lại, tức giận trừng to mắt, cắn răng run rẩy trả lời: “Là vị hôn thê của Tần Liễm.”

“Chỉ như vậy thôi sao?” Âm cuối hắt lên cao mấy lần, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời như vậy: “Nàng cũng đã ngủ với ta nhiều lần như vậy, vậy mà chỉ là vị hôn thê thôi sao?”

“....” Mặt nàng sụp xuống như khổ qua, cuối cùng là người nào ngủ với người nào hử? Rõ ràng là hắt vô lại ngủ với nàng trước mà?

Người này đúng là quá mức xấu xa mà, hết lần này tới lần khác nàng lại thích người như vậy, còn bị hắt ăn sạch.

Phát giác ánh mắt hắt ngày càng tối tăm, nàng lập tức giống như hăng máu gà nhanh chóng nói: “Là phu nhân của Tần Liễm!”

Mặc dù khẩu khí của nàng có chút bất đắc dĩ không tình nguyện, nhưng cũng đủ khiến cho người nào đó nở nụ cười tươi rói, nụ cười êm dịu giống như gió xuân lướt qua, hoa nở ngàn đóa vạn đóa.

Nhìn hắt vui vẻ sáng lạn, tim nàng đập thành thịch, đột nhiên nhận ra nàng rất thích nhìn nụ cười của hắt.

“Tháo mặt nạ da người của nàng xuống đi!” Hắt hôn lên mặt của một người nam tử, có cảm giác là lạ.

“Vậy bưng bỏ tay ra trước đi!” Tay người này vẫn còn đang ở bên eo của nàng.

Hắt khẽ híp mắt phượng lại một cái, nàng nhìn ra được uy hiếp trong mắt hắt, không dám cò kè mặc cả, lập tức tháo xuống mặt nạ trên mặt.

Lòng nàng thầm kêu rên, tại sao nàng luôn bị hắt bắt nạt vậy.

Khôi phục lại diện mạo vốn có của nàng, trên khuôn mặt kiều diễm chẳng biết lúc nào nhiễm lên sắc đỏ bừng vẫn còn đó. Mắt to mịt mờ hơi nước, trên lông mi dài mà cong còn dính chút bọt nước, miệng vẫn còn vội vã thở, trong bộ dáng đáng thương hề hề còn mang theo vẻ quyến rũ phong tình mê người.

Nàng liếc cái tay kia của hắn: “Người có thể lấy tay ra không?”

Hắn rút tay lại, nhưng vừa lấy tay ra, hắn liền xoay người nàng lại, làm cho chân nàng giạng chân ngồi trên đùi của hắn, vươn tay nâng cằm của nàng lên hôn xuống.

Nụ hôn không có nóng bỏng như vừa rồi, mà là nhẹ nhàng, ôn nhu, mang theo chân tình. Lòng nàng thầm rung động một trận, đầu óc dần mơ hồ, vươn tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hắn.

Nụ hôn như dòng chảy ấm áp xẹt qua gò má non mịn trượt xuống cái cổ thon dài, đột nhiên, ở cổ truyền ra cảm giác đau nhói, tên này lại dám cắn nàng!

Hắn cắn đủ rồi mới buông lỏng miệng, yên lặng ngồi ôm nàng.

Sau khi Thanh Linh hít đủ dưỡng khí thì mạnh mẽ đứng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Liễm nàng vươn tay nâng mặt hắn, học theo dáng vẻ của hắn cúi đầu hôn xuống, cả thân thể cũng ngã đè lên người hắn.

Động tác lần này của nàng quá đột ngột, hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, nàng ngã xuống, hắn cũng nghiêng về phía sau. Nàng ác ý dùng sức đè mạnh xuống khiến hắn ngã nằm trên mặt đất.

Sườn mặt của hắn nghiêng qua một bên, lộ ra một phần xương quai xanh duyên dáng, ba nghìn tóc đen như mực tản ra tán loạn, lông mi xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo diễm lệ đoạt hồn.

Hắn ngã đau, miệng hừ hừ vài tiếng, ánh mắt hơi nhúu lại, xem ra là bị ngã đau.

Nhìn bộ dáng đau đớn vì bị nàng áp của hắn, trong lòng nàng sung sướng, mặt mày hớn hở, ánh mắt to tròn trong veo như nước hiện ra vẻ đắc ý. Luôn bị người này chèn ép, rốt cuộc nàng cũng có cơ hội chèn ép lại.

Có câu vui quá hóa buồn quả thật không sai. Nàng còn chưa đắc ý đủ, đã bị người nọ ôm lấy lăn vài vòng trên đất.

Khó thấy được nàng chủ động một lần, hắn mừng rỡ mặt mày hớn hở nói: “Phu nhân, ta rất vui.” Hắn nằm trên đất làm đệm thịt cho nàng, vui vẻ giống như hài tử.

“Phu nhân, chúng ta thành thân được không?” Hắn nhìn mắt nàng nghiêm túc nói.

Thấy hắn vui vẻ, lòng nàng cũng vui vẻ theo.

Thích một người chính là như thế, thấy hắn vui vẻ bản thân mình cũng cảm thấy vui vẻ, thấy hắn bị thương bản thân mình cũng cảm thấy bị thương. Một nhăn mày nhếch môi của đối phương, cũng có thể lơ đãng tác động đến cảm xúc của mình.

Lòng nàng vừa rục rịch, thiếu chút nữa đã nói đồng ý, nhưng suy nghĩ lại một chút, cuối cùng vẫn không có mở miệng đáp ứng.

Hồi lâu không nghe nàng trả lời lại, hắn dần dần lộ ra thần sắc thất vọng.

“Nàng dịch dung thành bộ dáng của Nhị ca nàng để làm gì?” Ánh mắt hắn sắc bén nhìn nàng, muốn từ trên mặt của nàng tìm ra đáp án..

“Ta có thể không trả lời được không?”

“Có thể!” Hãn nói.

Hãn không cố hỏi, nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi hãn mở miệng lần nữa, vừa nghe xong nàng thì chỉ muốn hộc máu.

“Chỉ là nàng phải nhanh một chút thành thân với ta.” Nàng muốn dịch dung thành người nào không quan trọng, để cho hãn sớm chút cưới được người vào trong tay mới là quan trọng: “A, tốt nhất là mười ngày sau đi, trước kia ta có tìm người tính ngày thử, rất đúng dịp ngày thành thân tốt nhất chính là sáu ngày sau. Phu nhân, cho ta sáu ngày, chỉ cần sáu ngày ta cũng có thể cho nàng một hôn lễ thật lớn.”+

Hãn càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn bỏ quên vẻ mặt buồn bực của người nào đó.

“Chuyện có thành thân hay không thì sau này rồi nói? Hơn nữa, người đừng có mà vạch trần chuyện ta dịch dung thành Nhị ca của ta.” Nàng túm lấy vạt áo của hãn uy hiếp, bộ dáng rất giống ác bá ức hiếp cô nương nhà lành.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 68: Làm Chút Chuyện Xấu

Nàng tóm lấy vạt áo của hắn, dùng giọng điệu tự nhận là rất hung ác: “Người có nghe hay không hả?” Nàng cảm thấy cái giọng điệu này đối với hắn cũng có một ít uy hiếp đấy chứ.

Nàng thực không ngờ tới cái bộ dạng giơ nanh múa vuốt này của mình trong mắt hắn lại phi thường đáng yêu. Hắn không nhịn được đưa tay bấm bấm mặt nàng, nàng dùng sức vỗ vào tay hắn một cái.

“Nghe thấy.” Hắn chớp chớp phượng mâu: “Chẳng qua là ta không đồng ý.”

Nàng cảm giác được rằng giờ phút này quả thực rất muốn đánh người: “Như thế nào người mới chịu đồng ý?”

“Nàng cũng biết mà: cùng ta thành thân.” Hắn nói thẳng.

“Chỉ là tạm hoãn ngày kết hôn thôi mà, trước hết người phải đồng ý việc này với ta.”

“Không đồng ý thì thế nào?”

“Người dám không đồng ý, ta có chết cũng không gả cho người.” Nàng bày một vẻ mặt nghiêm túc, kiên quyết nói.

Sắc mặt hắn liền khố sở trầm ngâm, lát sau hắn mới mở miệng: “Vậy thì lúc còn sống nàng gả cho ta đi.”

Máu nàng đột ngột xông lên não, nghẹn một ngụm ở cổ không lên được mà cũng chẳng xuống được: “Tần Liễm! Người thật đáng ghét!”

Lúc nàng xù lông nhì cũng thật đáng yêu, thật muốn nắm một cái nữa trên mặt nàng, nghĩ là làm, hăn liền động thủ đưa tay nắm nắm: “Ngoan, đừng tức giận.” Ừ, mặt nàng mềm mềm, sờ vào xúc cảm rất tốt.

“Tần Liễm!” nàng nghiêng đầu, há mồm cắn cái tay đang ngắt mặt nàng, cũng không nỡ dùng sức khiến hăn bị thương.

“Phu nhân đừng giận a.” Giọng nói hăn nhu hòa, nhìn nàng bằng ánh mắt cưng chiều mà sủng ái: “Vừa rồi ta cùng Liễu Không Đại sư chơi cờ, hồi lâu mà vẫn không thể phân thắng thua, sau đó Đại sư có việc phải đi trước.” Liễu Không Đại sư là cao tăng Tướng Quốc Tự, tinh thông Kỳ Đạo, cùng Tần Liễm có vài phần giao tình.

“Như vậy đi, nàng thay Liễu Không Đại sư chơi nốt ván cờ này, nếu nàng thắng, ta liền đồng ý. Nếu ta thắng, sáu ngày sau chúng ta thành thân.”

“Được.” nàng đồng ý, đáp ứng hăn trước rồi nói sau, thắng cư nhiên là điều tốt, nếu thua, nàng tính toán quyt nợ.

Hai người đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi ngồi xuống.

Ván cờ hai quân đen trắng đang ở thế cầm hòa, cả hai tình hình tinh tế. Kỳ nghệ của Thanh Linh không kém nhưng nhìn hồi lâu mới nhìn ra thế cục của trận cờ.

Tần Liễm đi quân trắng, Thanh Linh dùng quân đen.

Thanh Linh là người thả cờ đầu tiên, tay nàng bóp bóp con cờ, nhìn thế cờ, phát hiện có sơ hở liền hạ cờ.

Nàng cơ hồ vừa dứt nước cờ, quân trắng của Tần Liễm cũng theo sát xuống.

Quân trắng vừa hạ xuống, thế cờ trong chốc lát biến hoá nghiêng trời lệch đất, vốn hai bên lực lượng tương đương, giờ quân đen rơi vào thế hạ phong.

Thanh Linh giật mình, vèn vèn qua một chiêu, nàng liền ở thế bất lợi. Xem ra nàng càng phải thêm cẩn thận mới được, xem kĩ thế cờ, suy đoán nước cờ tiếp theo sẽ hạ như thế nào để tránh việc nàng vừa đặt xuống hăn đã đi tiếp.

Con cờ nằm trong lòng bàn tay đã thấm mồ hôi của nàng, lại phải đối phó với Tần Liễm nhìn cũng chẳng thèm nhìn trận cờ lại cứ nhìn nàng không chớp mắt.

“Ta không hiểu vì sao người cứ khẳng khẳng muốn thành thân với ta?” Cái vấn đề này làm phiền nàng đã một thời gian, cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi.

“Dĩ nhiên là vì ta thích nàng.” Hăn rất tự nhiên mà chân thật trả lời nàng.

“Vậy cũng không cần gấp gáp vậy chứ?” Nàng thầm oán, lúc này lại đột nhiên cảm thấy bụng ần ần đau, còn mơ hồ có cỗ nhiệt lưu rỉ ra. Thanh Linh hình như đoán được đó là cái gì, nàng bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Xui xẻo rồi, không phải quỷ thủy đến chứ? Từ lúc nàng sống lại ở thân thể này còn chưa từng thấy quỷ thủy, có lẽ hôm nay là lần đầu tiên đi.

“Nàng đã bao giờ thấy vệt đùn sôi lại có thể bay chưa?” Khóe môi hăn giương nhẹ, hài hước nói.

Nàng bỏ qua thân thể có chút khó chịu hỏi lại hắn: “Có ý gì?”

“Nàng nên thả cờ rồi.” Hắn không đáp câu hỏi của nàng, đồ của hắn thì mãi là của hắn, hắn đã coi trọng nàng thì hắn sẽ tìm cách nhanh chóng lừa về nhà.

Hắn không nỡ làm nàng uất ức, lại càng không chịu nổi nàng bị tổn thương. Chỉ có sớm một chút để nàng quang minh chính đại trở thành nữ nhân của hắn, hắn hoàn toàn có ham muốn chiếm hữu nàng.

Mặc dù lòng của nàng hắn vẫn chưa lấy được, nhưng hắn không ngại sớm biến nàng trở thành phu nhân của hắn.

Không chiếm được tâm, hắn phải đoạt được người. Khi đã lấy được người, hắn có cả đời để bắt lấy lòng nàng.

Thanh Linh suy đi tính lại, quyết định hạ cờ.

Lần này thật không khác gì lần trước, quân đen vừa hạ quân trắng liền theo đuôi.

Thế cục biến hóa nghiêng trời lệch đất, mắt Thanh Linh trừng lớn, nàng thiên tư vạn tượng, lại không ngờ được rằng quân trắng vừa hạ xuống liền đem nước cờ của nàng phá hỏng.

Nàng nắm chặt quân cờ, tâm dần lo lắng, lúc này bụng lại một hồi co rút đau đớn, sắc mặt nàng liền trắng bệch.

Một cỗ nhiệt lưu tựa vỡ đê đột nhiên xông ra, tay nắm quân cờ đột nhiên cứng đờ, nhìn nhìn bàn cờ, nhất thời không biết hạ cờ ở đâu, nàng đột nhiên thấy phiền não.

Nàng liền muốn ăn vạ, cầm quân cờ màu đen lên có ý muốn đi lại.

Hắn vỗ nhẹ bàn tay cầm cờ của nàng, nhu hòa cười một tiếng: “Phu nhân, hạ cờ rồi không được hối hận.”

“Người để cho ta đi lại không được à?” Nàng nhe răng, đứng lên, giọng điệu bá đạo mà vô lại nói, nàng vừa đứng dậy, bụng liền đau theo đó có một cổ nhiệt lưu phun ra.

Nàng lung túng nhanh chóng ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng được quần đã ướt, nàng thật muốn rời đi, nếu để người khác nhìn thấy chung quy cũng không tốt.

“Phu nhân, không thể hối cờ.” Hắn híp mắt cười, lấy từ trong tay nàng hai quân đen trắng rồi thả lại vào bàn cờ.

“Hẹp hòi!” Nàng cắn răng, một lần nữa nhìn kĩ thế cờ, nhìn tới nhìn lui, vô luận nàng đi nước nào cũng đều không tốt.

Nàng nghĩ kết thúc liền rời đi, ai ngờ mới hạ ba quân liền thua, quá uất ức rồi, đoán chừng sau này trước mặt hắn nàng không thể ngóc đầu lên nổi.

“Phu nhân, còn chưa nghĩ ra nên thả quân cờ kia vào đâu sao?” Hắn nghịch quân cờ trong tay, vẻ mặt trấn định tự nhiên như thể biết trước bản thân chắc thắng.

“Người gấp cái gì?” Nàng rũ đôi mắt trong suốt thoáng dao động vài tia giảo hoạt, ngược mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của hắn, tay áo rộng thùng thình nắm chắc mấy cây ngân châm.

“Ám vệ của người ở gần đây?” Nàng hỏi.

“Không có.” Vốn là có nhưng hắn âm thầm điều lệnh rút lui. Hắn thật vất vả mới có thể cùng nàng ở một chỗ, như thế nào còn có thể giữ bọn họ lại đứng một bên nhìn.

Không có ở đây cũng tốt, Thanh Linh nội tâm thầm nghĩ.

“Người đưa đầu lại gần đây đi.” Nàng nói.

Hắn hồ nghi trong chốc lát, sau đó không chút phòng bị liền hưng phấn tiến tới: “Phu nhân có gì phân phó?”

“Phu nhân, nàng...” Phượng mâu điểm lệ của Tần Liễm kinh ngạc mà tức giận nhìn nàng sau đó liền nhắm lại, hắn gục đầu xuống bàn.

Hắn thực không ngờ tới nàng dám dùng ngân châm với mình, đối với nàng hắn vẫn là không chút phòng bị, ai ngờ trúng kế, bị nàng dùng ngân châm đánh gục. Chẳng biết từ lúc nào hắn liền đối với nàng phòng bị thấp như vậy.

Giữa rừng trúc từng mảng nắng loang lổ, gương mặt xinh đẹp của hắn dưới ánh mặt trời liền phiếm một tầng vàng nhạt, dụ hoặc mà tràn đầy thần thánh.

Thanh Linh như bị ma xui quỷ khiến, hướng về mặt hắn cắn một ngụm. Không không chế tốt sức lực khiến lúc nàng nhả ra gương mặt trắng mịn của hắn liền hiện lên dấu răng hết sức rõ ràng.

Nàng thường thức kiệt tác mà mình lưu lại, thỏa mãn gật gật đầu. Dem hắn dời qua một bên, nhanh tay nhanh chân thay đổi thế cờ. Chỉ trong chốc lát quân đen vốn ở thế hạ phong liền chiến thắng, quân trắng thua đến rối tinh rối mù.

Nàng da mặt dày tự nhủ: “Là người nói ta thắng người liền đồng ý cho ta đi Tiêu Dao thành, hiện ta thắng, người chớ đổi ý a.” Dù sao hắn không nói không được dùng thủ đoạn hèn hạ mà.

Nàng đem áo bào bằng lam sắc cởi xuống, trực tiếp lột áo bào Tần Liễm mặc vào. Áo bào của hắn nàng mặc liền rộng thùng thình, chất liệu

cũng tốt lắm.

Nàng cầm da mặt Diệp Đàm dưới đất, trước mắt đeo lên, trong chớp mắt liền biến thành Nhị thiếu gia thanh nhã của Diệp phủ.

Nàng men theo con đường nhỏ vội vã xuống núi. Nàng phải nhanh chóng về phủ thay áo không lại làm bẩn áo Tần Liễm. Về phần Hương Thảo vẫn còn ở Bảo Hòa điện dâng hương, nàng mặc kệ, Hương Thảo không tìm được nàng chắc cũng tự mình về phủ thôi.

Nàng men theo đường núi vội vã đi, thình lình một giọng nói cất lên.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì lại hốt hoảng như vậy?”

Thanh Linh dừng bước, nhìn Hách Liên Dực từ một đường nhỏ khác đi ra, hăn giờ phút này đang chặn đường của nàng.

Hăn ngân quang buộc tóc, hắc bào nổi bật gương mặt anh tuấn, phong thái tuấn tú lịch sự, quanh thân quý khí trời sinh.

Hách Liên Dực thấy cả người Thanh Linh mặc đồ trắng, áo bào lại tử sắc thêu hoa văn phức tạp, hăn nhìn một cái liền biết áo bào nàng mặc là của Tần Liễm.

Ánh mắt thâm u của hăn đột nhiên trở nên phức tạp, Diệp nhị công tử Diệp phủ khi nào lại cùng Tần Liễm đi lại gần đến thế? Đây tuyệt nhiên không phải điềm tốt lành.

Theo hăn biết Diệp Đàm triển mien trên giường bệnh nhiều năm, gần đây mới được chữa khỏi từ Linh Y Cốc trở về. Hôm nay thấy khí sắc cùng người bình thường không khác nhau, hai mắt linh động sáng bóng, cùng con ma bệnh trong ấn tượng của hăn quả thật khác nhau một trời một vực.

Tần Liễm là kẻ không dễ dàng cùng người khác thân cận chớ nói chi đem áo bào cho người khác mượn. Chưa từng nghĩ Tần Liễm lại có thể đem áo bào cho Diệp Đàm mặc, ngoại trừ Diệp Đàm là nhị ca Thanh Linh chắc chắn phải có những thứ khác chứ?

“Ta có chút việc gấp cần xuống núi, kính xin Vinh Vương nhường đường.” nàng nóng lòng muốn xuống núi, huống chi nàng cũng không chào đón Hách Liên Dực, hắn lại còn cố tình cản đường nàng đi, nàng phiền não đến mức giọng điệu đã còn nhẫn nại.

“Nhị công tử có việc gì gấp, không ngại nói với bốn vương một chút, có lẽ bốn vương có thể giúp người phê ưu.” Hách Liên Dực không hề có ý định tránh đường.

“Không cần, đa tạ Vương gia có ý tốt.” Đại khái là do quý thủy tới, đáy lòng nàng nóng nảy muốn rời đi càng nhanh càng tốt, cũng không còn đủ kiên nhẫn để bồi Hách Liên Dực nói chuyện. Hắn không nhường đường, nàng liền nghiêng người đi qua hắn.

Chỉ là vừa đi qua, Hách Liên Dực đột nhiên ra tay với nàng.

Hách Liên Dực muốn xem Diệp Đàm rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể khiến Tần Liễm ưu ái, hắn liền ra tay muốn dò xét một phen.

Chưởng phong quét qua, Thanh Linh không ngờ hắn đột nhiên ra tay, bản năng liền vận nội lực chống đỡ.

Hách Liên Dực kinh hãi, trong mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, con mèo bệnh ốm quanh năm có thể đỡ được một chiêu của hắn, hoàn toàn không bị đánh bay? Sau đó hắn liền vận nội lực, chưởng phong một lần nữa lại quét qua.

Thanh Linh phiền não, lắc mình tránh né, Hách Liên Dực đây là không muốn cho nàng đi? “Vương gia, Diệp Đàm từng đắc tội ngài sao?”

Hách Liên Dực không nói, ra tay càng mạnh, hắn muốn xem Diệp Đàm có thể chân chính đỡ được mấy chiêu của hắn.

Hách Liên Dực duỗi tay hướng ngực nàng đánh tới, phía sau nàng là sườn dốc, không thể tránh được. Nếu bị hắn đánh trúng, hắn sẽ nhận ra khác thường của nàng. Xem ra không động thủ không được.

Hai bóng dáng một đen một trắng ở tiểu sơn lộ đối chiêu, phá hủy không ít cây cỏ, đá chong quanh. Vừa mới bắt đầu còn không phân thực lực cao thấp, về sau người tinh ý liền phát hiện ra nam nhân hắc y đang chiếm thế thượng phong.

Một đợt đau bụng đánh tới, nhiệt lưu đứt quãng liền phun ra, Thanh Linh giờ phút này lực bất tòng tâm, cũng là đáng đáng hết sức mình.

Thật lâu không cùng Hách Liên Dực so chiêu, lần này nàng phát hiện võ công của hắn lại cao hơn nhiều, không, phải nói là đột phá vượt bậc.

Hắn bây giờ cường phong bén nhọn, còn mang theo hơi thở âm hàn, từng đạo cường phong quét tới, nàng lạnh đến mức muốn nhảy mũi. Kỳ quái, võ công của hắn là loại gì? Trước kia sao nàng chưa bao giờ thấy hắn sử dụng qua?

“Vương gia, chàng ở chỗ này sao?” Âm thanh mềm mại từ xa truyền lại, nghe qua cũng biết đây chắc hắn là một mỹ nhân.

Mấy ngày gần đây nàng nghe nói Hách Liên Dực mới nạp trắc phi tên Dung Thi Thi.

Nghe nói Vinh Vương bị ám sát, đúng lúc Dung Thi Thi đỡ được một đao cứu Vinh Vương một mạng. Vinh Vương đối với nữ nhân đã cứu mình liền vừa thấy đã yêu, nàng kia cũng là một bộ dạng si tình với Vinh Vương.

Thanh Linh cảm thấy ánh mắt vị cô nương này nhất định không tốt.

Tình chàng ý thiếp, Hoàng Thượng niệm tình Dung Thi Thi cứu Vương gia nên khi Hách Liên Dực thân thể tốt lên liền nạp nàng làm trắc phi.

“Vương gia, chàng rốt cuộc đã đi đâu a? Chàng đừng trốn Thi Nhi có được không?” Thanh âm mềm mại lọt vào tai nghe đến xương cốt cũng mềm nhũn.

Hách Liên Dực liền dùng công kích, hướng phía âm thanh lên tiếng: “Thi Nhi, bốn vương ở đây...”

Khi hăn ngừng động tác, trong phút chốc Thanh Linh tình thế nghịch chuyển, níu lấy cơ hội từ thế hạ phong sang thế thượng phong, nàng nắm chặt quả đấm, dùng sức đánh về phía bụng Hách Liên Dực. Sau đó nàng liền nhanh chân nhảy ra xa.

Hách Liên Dực sắc mặt âm trầm, đau đến đổ mồ hôi lạnh, lần này hăn hỏi: “Diệp nhị công tử, chúng ta có thù oán sao?”

Thanh Linh đáy lòng liền cười lạnh. Có thù oán sao? Có, tất nhiên là có!

“Vương gia, hôm nay Diệp Đàm quả thật có chuyện gấp, cáo từ trước.” Quần ẩm ướt truyền đến cảm giác không dễ chịu, nàng không thể trì hoãn thêm nữa, phải mau chóng rời đi xử lý quỳ thủy.

“Vương gia!” Âm thanh mềm mại kinh hô: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Thanh Linh xoay người, thấy một cô nương quyến rũ đi tới, toàn thân nàng liền cứng đờ, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não. Con người nàng chột co lại, mô mím chặt nhưng đến lúc bóng dang kia đến gần, nàng đã khôi phục được vẻ mặt bình thường.

Cô gái mặc hồng y, vạt áo thêu hai đóa Mẫu Đơn bằng tơ vàng nở rộ. Gương mặt nàng kiều mị, mặt mũi đáng yêu lại xinh đẹp, khóe mắt điểm một nốt ruồi lệ, đôi môi đỏ ướm át như kiêu hoa.

Khóe mắt nàng có nốt ruồi giọt lệ, nhìn thật chường mắt.

DungThi Thi trước mặt chính là Văn Thi Dung! Nàng ta biến mất một thời gian dài, cuối cùng cũng xuất hiện.

Thanh Linh giờ phút này thấy nàng, lòng liền ngập tràn thống hận, còn có mơ hồ hưng phấn. Nàng cảm thấy thật vui sướng, tìm được Văn Thơ Dung, nàng có thể tìm ra kiếp trước người nào chỉ điem Văn Thi Dung giết nàng.

“Vương gia, chàng sao vậy?” Dung Thi Thi thấy Hách Liên Dực ôm bụng, lo lắng hẳn xảy ra việc gì, vội vàng chạy lại.

“Bốn vương không sao.” Hách Liên Dực lập tức nói, Thanh Linh hướng hẳn đấm một quyền kia thực không tạo thương tổn gì, qua một lúc là ổn.

Đoạn đường núi này hẹp, đường một bên là đất đá, một bên là sườn núi. Nàng đứng giữa lộ, ngăn cản Dung Thi Thi chạy qua.

DungThi Thi thấy có nam tử không chớp mắt nhìn nàng, lòng thấy không thoải mái: “Người, tránh ra!” Giọng điệu nàng không tốt chút nào, chỉ tay vào Thanh Linh quát.

Thanh Linh bắt được cổ tay nàng, ôn nhu văn nhã nói: “Cô nương đừng nóng giận, tại hạ liền tránh ra.”

“Người buông tay!” Dung Thi Thi lấy một tay khác gỡ tay Thanh Linh, sắc mặt nàng đỏ lên, nhìn có vẻ đang cố hết sức.

Thanh Linh ngấn ra, nàng nắm tay Dung Thi Thi cũng không dùng bao nhiêu sức lực. Với võ công của Văn Thi Dung hoàn toàn có thể tránh được nàng. Lại dùng một tay kia dò nội lực của Dung Thi Thi, lại ngoài ý muốn phát hiện nàng ta không có chút nội lực nào.

“Diệp Đàm, người càn rỡ, còn không buông trắc phi bốn vương ra!” Hách Liên dục cả giận hô.

Thanh Linh buông tay Dung Thi Thi,, cười nhạt một tiếng: “ Thì ra là Vinh Vương trắc phi, mới vừa rồi là ta đường đột, kính xin trắc phi cùng Vinh Vương tha lỗi, cáo từ.” Nàng nói xong liền vội vã xuống núi.

Dung Thi Thi một chút nội lực cũng không có, lẽ nào nàng ta không phải là Văn Thi Dung? Nhưng giọng nói và dáng điệu lại giống hệt Văn Thi Dung như đúc, ngay cả nốt ruồi hình giọt lệ cũng giống y như đúc.

Thanh Linh vốn am hiểu thuật dịch dung, trên mặt có dấu vết dịch dung hay không nàng đều có thể nhận ra. Gương mặt Dung Thi Thi không có bất kì dịch dung, nàng chính là Văn Thi Dung, điểm này Thanh Linh có thể khẳng định.

Về phần võ công cao cường của Văn Thi Dung, làm thế nào Dung Thi Thi không có một ít nội lực nào, nàng sẽ tìm cơ hội điều tra qua.

Trong không khí liền bay tới một cỗ mùi vừa khai vừa thối, Thanh Linh thật muốn nôn mửa.

Phía trước là một hòa thượng trẻ tuổi, trên vai hằn lag hai thùng nước bẩn.

Thanh Linh bịt mũi, nghĩ đến vừa rồi gặp Hách Liên Dục cùng Dung Thi Thi. Nàng giương mắt nhìn bốn phía, trừ vị hòa thượng trước mặt này quả thật là không có ai, thời cơ thích hợp làm chút chuyện xấu.

Bất tri bất giác, môi nàng giương lên một nụ cười tà ác.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 69+1: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (1)

“Tiểu sư phụ, người muốn cầm thứ này đi đâu vậy?” Thanh Linh đến gần hòa thượng trẻ tuổi hỏi.

Hòa thượng trẻ tuổi gọn gẽ đáp: “Thưa thí chủ, bần tăng mang nước phân đi tưới cho rau”+

“A, thì ra là như vậy” Nàng nói xong, sau đó tay nhanh nhẹn không cố ý điểm vào huyết đạo hòa thượng.

Hòa thượng bất ngờ trợn ngược hai mắt, ngất đi, nàng nhận trọng trách đưa tay đỡ hắt năm xuống.

Dựa vào chuyện xấu lần trước, vì không để người khác nhận ra áo bào nàng mặc chính là của Tần Liễm, nàng nhanh nhẹn lột áo bào hòa thượng xuống, sau đó khoác chồng lên áo Tần Liễm, gánh lên thùng nước phân, quay lại đi tới con đường nhỏ ban đầu.

Rất xa đã trông thấy hai người Hách Liên Dực và Dung Thi Thi, bây giờ hai người kia đang ngồi dưới thạch bích thưởng thức cảnh đẹp trong núi.

Thanh Linh đặt hai thùng trọng trách xuống, nhảy qua một bãi đất cao khác dò xét đường núi, vui mừng phát hiện có một con đường nhỏ khác đi ngang qua chỗ thạch bích kia. Nàng nhảy xuống, rẽ sang con đường nhỏ kia rồi tiếp tục gánh thùng nước phân đi.

Phía dưới thạch bích, Hách Liên Dực ôm Dung Thi Thi mềm mại không xương ngồi trên tảng đá bằng phẳng.

Từ chỗ này đưa mắt nhìn sang, nơi nơi xanh ngắt, cây cối xanh lá mênh mông như biển, rất đồ sộ.

Gió núi thổi qua, không khí trong lành thấm vào ruột gan.

Chùa từng nghĩ tới, sau núi Tướng Quốc Tự lại có phong cảnh xinh đẹp như thế này.

“Vương gia, người cứ như vậy với Thi Nhi mãi được không? Hiện tại Thi Nhi ngoài Vương gia ra, thì chẳng còn gì cả.” Giọng nói nũng nịu của Dung Thi Thi vắt vẻo sâu não cùng không muốn lìa xa, dù là một người sắt đá rắn rỏi độ nào nghe xong cũng sẽ bị nhu hòa hóa.

Hách Liên Dực nhu tình chân thành rũ mắt xuống, trong mắt đen sâu thẳm chỉ chứa mỗi hình ảnh của người trong lòng: “Trừ người ra, không còn nữ nhân nào khác có thể đi vào tim bản vương được nữa rồi.”

Dung Thi Thi trong lòng hẩn ngẩng đầu lên, hồ nghi nói: “Vương gia, lời này ta nghe thật quen tai, sao giống như người đã từng nói với Mạch Sương vậy?”

Tay Hách Liên Dực ôm nàng ta càng thêm siết chặt, kéo nàng ta vào trong lòng một chút: “Thi Nhi, người cũng biết mà, lúc trước bản vương cùng lắm là gặp dịp thì chơi, người bản vương thật sự quan tâm tới giờ cũng chỉ có mỗi mình người. Lúc trước sau khi Mạch Sương chết, người cũng đột nhiên biến mất dạng, người biết không, bản vương lúc đó như sắp điên rồi, may mắn bây giờ người đã trở lại bên cạnh bản vương.” Trong khẩu khí của hắn còn mang theo từng sợ mất đi nàng ta, Dung Thi Thi nghe được mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù.

Đôi mắt Dung Thi Thi dịu dàng như nước: “Vậy Vương gia phải đồng ý với Thi Nhi, nếu lần này Vương gia cầu hôn thành công nữ nhi của thành chủ Tiêu Dao Thành, thì tương lai cũng không được lạnh nhạt với người ta.”

“Bốn vương yêu người còn không hết, sao có thể cam lòng để người chịu vắng vẻ chứ.” Hách nói chuyện hết sức tự nhiên tru trợn.

“Vương gia...” Mắt nước Dung Thi Thi chứa đầy ẩn tình, kiều môi đỏ bừng khế nhếch.

Hách Liên Dực nhếch môi, cúi đầu hôn lên kiều môi kia.

Hai người hôn say đắm khó chia lìa, đột nhiên mùi hôi thối từ đâu tràn ngập trong không khí, nhưng không ai có tâm tư để ý tới.

Thanh Linh gánh nước phân đứng trên thạch bích, nhìn xuống, thấy hai người vẫn còn đang hôn hừng hực. Nàng nhẹ nhàng nghiêng hai thùng nước xuống, hai tay mỗi bên xách một thùng, sau khi nhắm chuẩn xác vị trí hai người kia, nhanh tay dội đồng loạt hai thùng thần thánh xuống.

Nước phân vừa đổ xuống, người gây tội ác nào đó lập tức liền thi triển khinh công chuồn mất.

Hai người bên dưới thạch bích đang hôn đến sống đến chết, bầu trời đột nhiên váng xuống trận mưa nước phân, xối ướt cả hai người, hai cái miệng đang không ngừng triền miên còn nuốt phải một ngụm nước phân lớn.

“Ai.” Hách Liên Dực bỗng buông Dung Thi Thi ra, hai mắt bốc lửa đứng lên cả giận quát, trên đỉnh trán hắc còn dính lại một cục phân đen lớn, mà hắc vì còn đang giận đến không kèm được nên vẫn chưa phát hiện ra.

Nước phân dơ bẩn không ngừng chảy ướt cả y phục. Một thân hắc y sang quý bị ướt đầm, khắp người chỗ nào cũng dính phân và nước tiểu hôi thối.

Dung Thi Thi cũng không tốt hơn được bao nhiêu, không chỉ khuôn mặt kiều diễm dính đầy phân và nước tiểu bẩn thỉu, mà cả một thân hồng y diễm lệ cũng nhơ nhớp. Mùi hôi thối của nước phân khiến nàng ta không ngăn được nôn mửa liên tục, ọc ọe vài lần đã trực tiếp bắt tỉnh nhân sự!

Hách Liên Dực đưa mắt nhìn lên thạch bích cao cao phía trên, ngoại trừ nhìn thấy hai cái thùng không vô ích ra, không có lấy một bóng người. Hắn thi triển khinh công nhảy lên trên thạch bích, nhưng ở đó ngay cả bóng ma quỷ cũng không thấy đâu.

“Rốt cuộc là ai làm! Mau lăn ra đây cho Bốn vương!” Lòng ngực Hách Liên Dực cuồn cuộn khí huyết, gầm hét với xung quanh.

Mà đáp lại hắn, ngoài tiếng vọng lại của chính mình kia ra, không còn gì khác.

Theo tiếng hô to run người của hắn, cục phân to đen nhánh trên đỉnh đầu và nước tiểu bị rung động, sau đó ôm sát đường cong khuôn mặt mà chảy xuống.

Hắn thuận tay sờ sờ trên mặt, cầm ra một đồng phân và nước tiểu: “Rốt cuộc là tên khốn khiếp nào làm ra chuyện tốt này!” Hắn trợn muốn mút mắt, vẻ mặt âm độc hét.

Còn Dung Thi Thi dưới thạch bích, không chịu nổi mùi hôi thối gây mũi này mà sớm đã hôn mê.

Hách Liên Dực nắm năm ngón tay lại thành quyền, rung động khinh khách, gân xanh thành thạch bạo xuất hiện chần chịt: “Đừng để Bốn vương biết được người là ai, nếu không chắc chắn sẽ diệt cả gia môn của người!”

Hắn quăng lời hung ác xuống, dùng sức phất tay áo, sau đó nhảy xuống thạch bích xem Dung Thi Thi đã té xỉu.

Mà tên khốn khiếp vô lương nào đó khi làm xong chuyện xấu đã lập tức chạy đi, bây giờ đang ở một nơi yên tĩnh, cởi áo khoác hòa thượng xuống, nghiêng đầu kiểm tra chỗ cái móng vẫn chưa bị dính quỳ thủy, thờ phào nhẹ nhõm. Khôi phục lại hình tượng quý công tử ưu nhã, nghênh ngang đi xuống chân núi.

Trên đường phố, khắp nơi đầy rẫy tiếng rao hàng, họp chợ hôm nay có rất nhiều người lui tới.

Trên người Thanh Linh mặc bạch y không vương bụi của Tần Liễm, cộng thêm khuôn mặt đẹp mắt và nhã nhặn của Diệp Đàm. Nàng nhanh nhẹn đi trên đường cái, thỉnh thoảng còn nhận được ánh mắt quyến rũ của nữ tử đi đường ném tới.

Nàng đang tìm nơi bán y phục để mua đai nguyệt sự, thật vất vả mới tìm được một chỗ bán y phục khô, lúc nhắc chân muốn đi vào, một cái tay đột nhiên ngang ngược phủ lấy hông của Thanh Linh, tay kia nhẹ nhàng linh hoạt kéo nàng vào trong lồng ngực có mùi thơm ngát ấm áp quen thuộc.

Thanh Linh không chút giãy giụa, thân thể cứng đờ, mí mắt nhảy lên thành thạch. Vừa nhắc mắt, khuôn mặt tuấn mỹ đến nỗi thiên địa đều bị thất sắc liền hé ra, khuôn mặt ấy không kiêng kị hạ xuống môi nàng. Môi bị người ra sức ngậm lấy, nàng kinh hãi mở to mắt.

“Ừm... ừm...” Thanh Linh bị người cường hôn nên nói chuyện không được, sao Tần Liễm lại khôi phục nhanh như vậy? Còn xuống núi Tướng Quốc Tự, tìm được nàng trên đường cái.

Không những thế, hắn còn vô liêm sỉ hôn nàng ngay trên đường cái náo nhiệt thế này! Bây giờ nàng còn đang trong bộ dáng nam tử đó trời ơi!

Lòng lặng lẽ kêu rên, thật xin lỗi Nhị ca, mặt mũi già nua của người đã bị ta làm mất hết rồi.

Ót nàng bị một cái tay chế trụ, eo nhỏ bị tay kia ra sức ôm lấy, lực đạo lớn như muốn cắt đứt eo của nàng.

Nụ hôn lỗ mãng mang theo tức giận, môi cùng lưỡi nàng đều đã đau nhức hết lên. Mắt to trong veo như nước nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước mỏng manh, mặt nóng như bị hỏa thiêu. Hai chân mềm nhũn, hai tay gắt gao níu lấy tà áo đối phương.

Nụ hôn lỗ mãng dần dần thay đổi thành cắn nuốt, lúc ở chỗ sau núi Tướng Quốc Tự, chắc chắn là vì nàng đã chơi khăm hấn, nên người này mới giận dữ làm chuyện như vậy với nàng trên đường cái.

Người này hôn nàng cái gì chứ, rõ ràng là như dã thú tức giận đang gặm cắn, trừng phạt nàng thì đúng hơn!

Hoặc cũng có thể hôm nay nàng làm quá nhiều chuyện xấu, lão thiên nhìn không thuận mắt, mới phái người này đến trừng phạt nàng.

Giữa đường cái, hai nam tử tuần mỹ như thần làm chuyện đáng phẫn nộ, mặc áo bào giống nhau, không để ý người đi đường qua lại mà ôm nhau mãnh liệt!

Nhưng một màn thoát nhìn khiến người ta lúng túng này lại không gây cảm thấy quái dị, mà hết sức tự nhiên, rất đẹp, giống như một bức tranh sơn thủy cuốn đáng để người xem xét.⁴

Người đi ngang qua đường, kẻ da mặt mỏng thì che mặt đi qua, kẻ da mặt dày thì dừng chân quan sát. Đầu óc đồ cổ thấy một màn như vậy thì hô to thời thế đổi thay, vền vền nhìn sang các cô nương tâm hồn thiếu nữ đợi gả cũng hô to bảo trời đất bất công, sao hai nam tử tuần mỹ như vậy lại có

thế ôm nhau thế này, vậy tương lai các nàng gả đi, phu quân có thể bình thường hay không?

Lúc môi Tần Liễm rời đi, môi nàng đã trở nên vừa đỏ vừa sưng. Hắn như cũ vẫn ngang ngược ôm nàng, áp trán vào trán nàng.

“Này.... Chỗ này là giữa đường giữa xá, người... người thật không biết xấu hổ.” Nàng há miệng thở phì phò phì phò thấp giọng nói, giương mắt lên liền nhìn thấy dấu răng nàng để lại trên gương mặt hắn lúc trước. Dấu răng trên mặt hắn không những không có chút cảm giác hài hước, mà ngược lại còn có chút đáng yêu.

“Lá gan phu nhân đúng là ngày càng lớn!” Hắn cắn răng nói, dám làm hắn hôn mê, ra tay thay đổi ván cờ, còn cắn lên mặt hắn một cái.

Nữ nhân trong ngực, hắn thật sự là vừa yêu vừa hận. Thấy nàng thở đủ rồi, cúi đầu tiếp tục một trận mãnh liệt khác. Hôm nay hắn nhất định phải phạt nữ nhân này thật tốt một chút!

Người này cuối cùng vẫn không quan tâm mặc mũi, đây là đường cái, đường cái đó! Nàng không ngừng nghe được những tiếng nghị luận của người xung quanh, lỗ tai lúng túng hồng hồng! Giơ chân lên, lập tức đá về phía đùi hắn.

Hắn bỗng nhiên rời khỏi môi nàng, trong nháy mắt xù lông: “Phu nhân! Lá gan của nàng đúng thật là ngày càng lớn rồi.” Hắn âm trầm nói.

Nàng tự biết đuối lí, lập tức dùng giọng điệu mềm nhũn lấy lòng thương lượng: “Nơi này là đường lớn, có chuyện gì thì chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nào đó tính được không?”

Thái độ nàng đúng là đã tốt lên, nhưng hắn vẫn còn tức giận, khuôn mặt thanh tuyết tuần mỹ lộ ra nguy hiểm, cười một tiếng, lạnh lạnh nói:

“Có thể, đương nhiên có thể rồi!” Hắc khom lưng ôm ngang nàng lên, giữa ánh mắt kinh ngạc của người trên đường, hắc ôm nàng tiến vào một tửu lâu gần đó nhất.

Hắc ôm Thanh Linh mặc nam trang vừa xuất hiện ở tửu lâu, mọi người trong tửu lâu lập tức kinh hô lên.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 69+2: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (2)

Thanh Linh chôn đầu thật sâu vào lòng hăn, không cho người tửu lâu thấy được mặt nàng.

Bụng lại đau nhức, dòng nước nóng thỉnh thoảng còn mạnh mẽ trào ra, nàng dần dần lo lắng. Tới bây giờ vẫn không thể xử lí được quỳ thủy, không qua bao lâu, chỗ y phục này chắc chắn sẽ bị dơ bẩn.

Nam Hạ không bài xích đồng tính, nhưng dưới ban ngày ban mặt, rất ít khi nhìn thấy tình cảnh nam tử ôm nam tử xuất hiện.

Tần Liễm không chào hỏi với chương quỳ, trực tiếp đi lên lầu hai.

“Chao ôi, hai vị công tử, muốn đến phòng khách hay là sao?” Chương quỳ đuổi theo hai người hỏi.

Nhưng chương quỳ còn chưa bước chân lên cầu thang, hăn đã bị người sau lưng níu y phục lại.

“Lo làm chuyện người nên làm đi.” Sau đó Minh Lục lấy ra lệnh bài bạch ngọc giơ đến trước mặt chương quỳ.

Chương quỳ thấy lệnh bài kia, kinh ngạc há to miệng, lệnh bài bạch ngọc là thứ Đông gia phía sau màn của tửu lâu mình mới có. Người này hăn chắc tội không nổi, vội vàng thu lại chân định đạp lên cầu thang.

Tần Liễm như rất quen thuộc với tửu lâu này, hắn ôm Thanh Linh trực tiếp đi vào một nhà phòng. Hắn vừa vào đã lập tức đóng cửa lại, đồng thời cũng ép sát Thanh Linh vào cửa.

Hắn đưa một tay lên tháo xuống mặt nạ trên mặt nàng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi yêu kiều kia.

Lần này hắn hôn ác hơn, cuồng loạn hơn, tất cả âm thanh vụn vặt trong miệng nhot đều bị hắn chặn lại. Mặt nàng đỏ bừng, chỉ cảm thấy thân thể như đang lơ lửng giữa trời mây, cực không an ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống. Nàng bất an ôm sát sao lấy cổ hắn, dần dần mê mải hân mê chiếm đoạt lấy, còn bắt đầu đáp lại hắn.

Hôn cuồng loạn một hồi mãi đến khi tưởng chừng nàng sẽ ngất liệm thì kết thúc.

Hắn ôm nàng ngồi lên đùi mình, nàng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ trận hôn cuồng loạn kia, nhu nhược không xương dựa vào lòng hắn.

“Người thả ta ra được không?” Nàng ngồi trên đùi hắn, quỳ thủy kia theo thể mà tràn ra mãnh liệt, chắc chắn không bao lâu nữa, quỳ thủy sẽ thấm ướt cả áo bào nàng đang mặc mà dính dơ áo bào hắn.

Nhưng hắn vẫn không buông nàng ra, mà càng ôm chặt, còn trả thù ra sức cắn lên cổ nàng một cái.

Xem ra hắn không có ý buông nàng ra, mặc dù trước mặt hắn nàng đã mất mặt rất nhiều lần, thậm chí là không còn gì để mất hơn nữa. Nhưng chuyện quỳ thủy này lại khác, da mặt nàng trong chuyện này vẫn còn vô cùng mỏng, sống chết không chịu mở miệng nói với hắn.

“Ta chẳng ván cờ kia, người phải đáp ứng chuyện của ta, người không thể nói không giữ lời được!” Nàng ngược đầu, không sợ chết nhắc lại. Hắn không buông nàng ra, nhưng nàng vẫn phải nói chuyện cần nói trước.

“Nàng còn dám nhắc lại chuyện kia với ta à?” Giọng hần lạnh lạnh nói, khí lạnh không mắt phượng toát ra khiếp người.

Dù hần có lạnh lẽo cỡ nào, nàng cũng không sợ, nàng biết rõ hần không nỡ làm tổn thương nàng.

Chuyện này là do nàng không phúc hậu, hần tức giận xù lông cũng là chuyện đương nhiên.

“Thực xin lỗi, ta sai rồi!” Nàng ngửa đầu, choàng tay ôm cổ hần, đưa môi cạ lên môi hần một cái.

Môi hần mấp máy, sắc mặt căng thẳng hơi thả lỏng, ánh mắt nhìn nàng cũng không lạnh như vậy nữa.

Qua nhiều lần, nàng đã có kinh nghiệm, lúc hần nổi nóng, cứ việc dùng mềm mại bao bọc lấy hần đang hò hét, việc này cũng còn tạm chấp nhận được.

Nàng lại ma sát môi của hần một lần nữa, mặt dày nịnh nọt nói: “Người tha thứ cho ta được không?”

“Thật sự rất muốn bóp chết người.” Khẩu khí hần hết sức ác độc, nhưng bên trong đôi mắt lại không thấy một chút sát khí, dù có cũng chỉ là bất đắc dĩ và dung túng.

“Bây giờ nàng không muốn thành thân với ta, ta không ép nàng, ta có thể chờ nàng yêu ta, chờ đến khi nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta. Nhưng trước lúc đó, ngoại trừ ta ra, không cho nàng yêu người khác.”

“Vậy lỡ như ta yêu người khác thì làm sao bây giờ?” Nàng nói đùa, người này bá đạo với nàng như vậy, kiếp này ngoài hần ra, nàng còn yêu được ai khác sao?

Hắn ôm sát nàng, quả quyết nói: “Không có người khác!”

Nàng hỏi: “Sao người biết chắc sẽ không có người khác?” Sao hắn dám xác định mười phần rằng nàng sẽ không yêu người khác?

Khóe môi hắn cong lên một nụ cười quỷ dị: “Bởi vì người khác nếu dám yêu nàng, trừ khi hắn không còn muốn mạng của mình nữa!”

Người này thật sự chiếm hữu quá đáng, nhưng lòng nàng lại âm thầm vui vẻ: “Chỉ có ta yêu người không thì hình như cũng không công bằng lắm, lỡ như đến lúc ta yêu người, người lại yêu người khác, vậy đến lúc đó ta biết tìm ai để khóc đây?”

Hắn rũ mắt xuống, sắc mặt hiện ra ánh sáng nhu hòa như được nạm ngọc, đôi mắt tĩnh lặng sâu lắng như viên đá đen, khiến người thất thần: “Sẽ không để nàng phải khóc, ta không bỏ được nàng!” Trong giọng nói trầm thấp mang theo một loại xúc cảm chân thành, một loại cố chấp đến bất cần.

Tim nàng đập liên hồi, yêu cuồng nhiệt như hắn hẳn không phải là chuyện dễ dàng gì đúng không?

Hắn ôm nàng hồi lâu cũng không nhúc nhích, bụng nàng lại bắt đầu đau quặn, dòng nước ấm bắt đầu thức tỉnh, khuôn mặt vừa hết đỏ bừng, lại phải xấu hổ ửng hồng lên lần nữa.

“Bây giờ người thả ta ra được không? À không, người tiếp tục ôm ta đi.” Mặt nàng ngẹn đỏ lên, cảm giác quần bị thấm ướt nói cho nàng biết, bị hắn ngang ngược ôm lâu như vậy, quỳ thủy chắc chắn đã chảy ra ngoài làm dơ y phục hắn rồi.

“Làm sao vậy?” Hắn thấy vẻ mặt mặt nàng bỗng trở nên quái dị, vừa định buông nàng ra, nàng lại gắt gao quẩn lấy hắn không tha.

Hắn lập tức cười cong mặt cong mày: “Phu nhân kề cận vi phu như vậy, vi phu rất vui vẻ.” Vui vẻ thì vui vẻ, hắn cũng ngẫm hiểu nàng quần quít lấy hắn như vậy nhất định là có vấn đề, một tay kéo nàng ra khỏi lồng ngực. Phát hiện trên áo bào tuyết trắng của mình bị nhiễm một nhóm máu, vừa nhìn lòng liền sợ hãi.

“Phu nhân, nàng bị thương sao?” Mặt hắn hoàn toàn là kinh hoảng, túm cổ nàng lên để kiểm tra trên dưới.

Nàng đẩy tay hắn ra, lui về phía sau trốn, cúi đầu thấp xuống, mặt mày đỏ lựng vô cùng mất tự nhiên: “Ta... ta không có bị thương!”

“Vậy sao lại chảy nhiều máu như vậy? Nàng bị thương đúng không? Là người nào làm nàng bị thương?” Hắn càng nói, giọng càng lạnh.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp đá cửa phòng ra, chân trước vừa giơ lên định bước ra, bỗng ngừng bước lại xoay người sang cảnh cáo: “Nàng có can đảm dám chạy xem, nhìn ta xử nàng thế nào!”

“Ta thật sự không có bị thương, ta đây là...” Nàng nói còn chưa hết, bóng người hắn đã biến mất ở cửa.

Một lát sau, tay hắn ôm hòm thuốc trở vào.

“Đến đây, bôi thuốc!” Hắn vừa mở hòm thuốc vừa nói.

Thanh Linh thấy bộ dáng sốt ruột của hắn, cảm thấy vừa ấm áp vừa buồn cười, đứa ngốc này, nàng bị thương mà còn đứng vững vàng như vậy được sao? Thường nói quan tâm quá sẽ bị giảm thông minh, hắn chắc hẳn cũng rất nóng lòng mới không quên nhìn lại xem nàng có bị thương thật hay không.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 70: Tự Tay Báo Thù

“Nàng không bị thương?” Nữ nhân trước mặt một bộ dạng ghen cười đến cổ quái, hăn rốt cuộc cũng nhìn ra nàng không sao: “Nhưng máu này từ đâu ra?”

“Ta...quỳ thủy của ta tới.” Nàng tỏ vẻ áy náy nói với hăn.

Đầu óc Tần Liễm đột nhiên “oanh” một tiếng, vành tai bạch ngọc đột nhiên đỏ ửng. Hăn mới chỉ nghe nói nữ nhân hàng tháng sẽ có quỳ thủy nhưng thật hăn còn chưa bao giờ nhìn thấy.

Cúi đầu nhìn áo bào của mình dính đầy quỳ thủy, lại nghĩ đến việc chiếc áo này hăn vừa mặc qua. Vừa rồi tưởng nàng bị thương, hăn còn hoảng loạn đi tìm thuốc cho nàng, thật là lúng túng quá đi.

“Tần Liễm, vành tai ngươi thật đỏ nha.” Nàng tựa như vừa phát hiện ra một thứ rất mới lạ, kinh ngạc hô lên. Mặt Tần Liễm so với nàng còn dày hơn, tựa như tường thành vậy. Nàng chưa từng nghĩ đến việc hăn xấu hổ tai sẽ đỏ bừng.

Vành tai màu đỏ, bên má còn nhìn rõ dấu răng, nàng nhìn hăn thế nào càng nhìn càng thấy đáng yêu. Hình tượng này của hăn làm nàng không nhận được mà muốn vỗ vỗ đầu hăn như vỗ vỗ loài động vật nho nhỏ dễ thương, nhưng nàng thật không có can đảm a.

“Sao nàng không nói sớm?” Hãn bộ dạng kì cục nói, cư nhiên hại hãn lo lắng như vậy, nàng thật xấu.

“Thật xin lỗi, người ta đang định mua đai nguyệt sự, ai bảo người ôm ta?”

“Công tử, đại phu tới.” Âm thanh Minh Lục vang lên ngoài cửa.

Thanh Linh “xì” một tiếng, nhìn hãn cười lớn: “Người cư nhiên còn cho mời đại phu?”

Tần Liễm tức giận trợn mắt trừng nữ nhân cười đến hả hê, cả gương mặt lập tức đen kịt.

“Công tử, đại phu có thể đi vào chứ?” Thấy Tần Liễm không truyền lời ra, hãn liền mở miệng xin chỉ thị.

“Đại phu rời đi, người lưu lại.” Tần Liễm nói, hãn tìm giấy bút trong phòng, viết lên giấy một vài thứ sau đó giao cho Minh Lục ngoài cửa.

“Trong một nén hương phải đưa được đồ về.” Tần Liễm kín đáo đưa giấy cho Minh Lục, đưa xong liền lập tức đóng cửa.

Minh Lục mở tờ giấy ra nhìn, trên giấy viết muốn hai bộ quần áo nam tử, cái này không thành vấn đề. Hãn nhìn xuống một chút nữa, đai nguyệt sự?

Đai nguyệt sự? Đai nguyệt sự là vật gì? Cần thận suy nghĩ lại, đai nguyệt sự không phải là cái thứ nữ nhân hay dùng trong mấy ngày quý thủy sao?

Cái gì? Lại để một đại nam nhân như hãn đi mua đai nguyệt sự? Minh Lục trên gương mặt vốn cứng ngắc đột nhiên đỏ bừng, trên trán nổi lên mấy vạch đen.

Minh Lục làm việc hiệu suất rất nhanh, không bao lâu liền đưa những thứ Tần Liễm muốn.

Thanh Linh thay áo sau một tấm bình phong, xử lý xong quỳ thủy, nàng mắc cỡ ngại ngừng đi ra.

Phía ngoài Tần Liễm cũng thay xong quần áo, lỗ tai vẫn còn phiểm hồng, dấu răng trên gương mặt vẫn còn rất rõ ràng.

Thanh Linh thấy lại không nhìn được cười nhưng vẫn cố nén, nàng thật không dám cười nha.

“Tới đây.” Hãn trầm giọng, mặt xanh mét.

Lòng nàng liền thấp thỏm, không phải hãn biết nàng đang cười trộm hãn chứ?

Hãn lấy ra một cái mặt nạ da người, đây chính là cái mà trước kia hãn xé của nàng. Hãn liếc vật đang cầm trong tay, lại quay qua nhìn nàng: “Còn không mau qua đây, nàng không cần sao?”

“Tất nhiên có.” Nàng liền đi tới trước mặt hãn.

Hãn dùng tay vuốt tóc dính trên trán nàng, nhìn dáng vẻ hãn có lẽ là muốn tự tay đeo lên cho nàng.

Nam tử trước mắt nàng là người có thể hiểu nàng, có thể dung túng nàng, từ sâu trong đáy lòng tràn ra cảm giác ấm áp, khóe môi cũng nâng lên thành một độ cong vui vẻ.

Nàng ngây ngốc nhìn hãn cười, đột nhiên mặt bị Tần Liễm dùng sức bấm: “A, người muốn làm gì? Thật đau nha.” Hãn quả thật dùng sức, bấm mặt nàng hiện lên vết đỏ, đau đến nỗi hốc mắt nàng phiểm hồng, dâng lên một tầng hơi nước.

Khóe môi hần vẽ ra nụ cười, mắt phượng yên ba lưu chuyển: “Biết đau là tốt, xem nàng từ lần sau còn dám trước mặt vi phu dùng thủ đoạn nữa không?”

“Không dám, không dám, tuyệt đối không dám a.” Nàng vội vàng lắc đầu, nín nọt nói, bị hần phạt, nàng liền mặt mo, à không, bộ mặt của nhị ca không biết bị nàng ném đi đâu nữa.

Trên môi hần nụ cười càng sâu, động tác nhẹ nhàng đeo tấm da mặt đeo lên cho nàng.

“Làm sao lại nghĩ lấy thân phận nhị ca nàng đi Tiêu Dao thành?” Hần biết Diệp Thiên Minh hướng Hoàng Thượng cầu cho nàng đi đại diện cho Diệp phủ đi Tiêu Dao thành cầu hôn. “Thật ra thì, nếu như nàng muốn, không cần lấy thân phận của Diệp nhị công tử, nàng vẫn có thể đi với danh nghĩa Thừa tướng phu nhân mà.” Ánh mắt hần trong suốt, nóng rực nhìn nàng.

Nàng đến gần hần, trên người hần có mùi hương rất thư thái và an tĩnh. Nàng nghe hần nói vậy liền bĩu môi: “Người lại tới nữa rồi.”

“Người cũng đi Tiêu Dao thành?” nàng kinh ngạc hỏi tiếp: “Chẳng lẽ người cũng muốn đi cầu hôn.” Nàng vừa nói xong mặt liền bị bấm ngay lập tức: “Ai..đau!”

“Không cho nàng suy nghĩ lung tung, trừ cái người vô tâm vô phế là nàng ra, bốn tướng ai cũng không cưới, ta lần này đi không lấy thân phận là Thừa tướng đương triều.” Hần dừng một chút, lại nói: “Vốn ta không có ý định đi, nhưng nếu phu nhân đi, vi phu tất nhiên cũng phải phụng bồi xem nào nhiệt chút, hơn nữa Tiêu Dao Thánh quả cũng sắp chín.”

“Người muốn lấy Thánh quả?” Thánh quả củ Tiêu Dao thành là thánh thượng chi bảo, trăm năm mới nở hoa một lần, hoa nở đến mười năm mới

kết quả. Thánh quả Tiêu Dao thành sinh trưởng trong độc vụ (sương độc), có thể cải tử hồi sinh, tẩy tủy kinh mạch, tăng cường công lực.

Nếu nói đến khả năng “cải tử hồi sinh”, chỉ cần còn một hơi thở, ăn Thánh quả có thể khôi phục sức lực, khôi phục bộ dạng như cũ.

Đối với khả năng tẩy tủy kinh mạch, đối với người tập võ, cho dù kinh mạch người bị đứt gãy, ăn Thánh quả, kinh mạch không những hồi phục mà võ công cũng có thể tăng tiến lên một tầng.

“Thánh quả sắp chín? Nghe người nói vậy ta càng muốn đi Tiêu Dao thành.” Thanh Linh nhất quyết.

“Nàng còn chưa trả lời ta, vì sao nàng lại muốn đi Tiêu Dao thành với thân phận của Diệp nhị công tử?”

“Không muốn nhìn thấy Hách Liên Dực thành công cưới nữ nhi Tiêu Dao thành chủ.” Nàng ngược lại không có lựa hấn.

“Nàng hình như rất hận Hách Liên Dực, nàng với hắn có thù oán?”

Thanh Linh gật đầu: “Không tặc, ta quả thật rất hận hắn.” Mà nàng muốn tự tay đâm chết kẻ thù của mình.

“Nàng vì sao lại cùng hắn kết thù?” Tần Liễm vẫn rất nghi hoặc, bất luận hắn tra như thế nào đều không ra nàng vì sao cùng Hách Liên Dực thù oán.

“Hắn hại chết người không nên hại chết.”

“Kẻ thù của phu nhân vĩnh viễn là kẻ thù của vi phu.” Hắn nói liền một hơi, tỏ ý muốn giúp nàng đối phó Hách Liên Dực.

“Thế nhưng ta muốn tự tay báo thù, người có thể đừng nhúng tay vào được không?” Hách Liên Dực khiến nàng đau, nàng muốn tự tay trả lại

hắn.

Nàng vẫn biết thực lực bây giờ của mình rất yếu, căn bản không có cách nào cùng Hách Liên đực đối kháng, có Tần Liễm ra tay giúp đỡ, nàng đòi nợ tất nhiên dễ dàng hơn.

Hắn tổn thương nàng, nàng tự tay trả thù. Có trợ giúp còn cự tuyệt, có thể nói nàng ngu xuẩn nhưng cũng có thể nói là nàng cố chấp. Có lẽ hiện tại thực lực nàng chưa đủ cường đại, nàng sẽ khiến cho mình càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

“Được.” Hắn tôn trọng ý kiến của nàng, nàng không muốn hắn nhúng tay vào, hắn liền không nhúng tay, nàng muốn tự do bay lượn, hắn sẽ cho nàng cả một khoảng trời.

Trở lại phủ Tướng quân, trên đường nàng về Mặc Trúc viện lại chạm mặt Lâm thị.

Lâm thị khinh thường nhìn nàng một cái, giễu cợt nói: “Chỉ người mà cũng muốn đòi lấy nữ nhi Tiêu Dao thành chủ? Thật là cóc còn đòi ăn thịt thiên nga. Thật không biết người dùng thủ đoạn hèn hạ gì mà lão gia lại đồng ý cho người đi.” Không rõ lão gia sao lại chấp thuận cho con ma bệnh này đi mà bỏ qua Tự Nhi.

Lâm thị cảm thấy buồn bực, tức giận. Tự Nhi so với Diệp Đàm có điểm nào thua? Lão gia lại để cho hắn đi, thật là lãng phí một cơ hội cầu hôn nữ nhi tiêu Dao thành chủ.

Từ khi Diệp Thanh Ngọc chết, Lâm thị trước mắt Diệp Đàm cũng lười bày ra bộ dáng hiền thê lương mẫu. Giờ phút này bà ta nhìn Diệp Đàm, càng nhìn lại càng không thấy thuận mắt.

“Mẫu thân đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng và phụ thân? Ngài cho là mắt của Hoàng thượng và phụ thân có vấn đề?” Thanh Linh

không nóng không lạnh đáp lại.

Chuyện nàng đi Tiêu Dao thành, Diệp Thiên Minh đã bẩm báo lên Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng đã chấp nhận.

Lâm thị chất vấn nàng chuyện này không khác nào đang hoài nghi quyết định Diệp Thiên Minh cùng Hoàng Thượng, mà bà ta lại dám có can đảm hoài nghi hoàng quyền, đây là một tội không hề nhỏ nha.

Lâm thị ghen lời, nhất thời không phản bác được câu nào, lạnh giọng nói: “Hừ, miệng người ngược lại càng ngày càng giống muội muội sao chổi của người, nói chuyện thật đáng ghét, bản phu nhân trước kia nhìn lầm người rồi.”

“Mẫu thân lờm tuối, già rồi mắt cũng không còn nhìn được nữa, người nhìn nhầm, Đàm Nhi có thể hiểu được mà.” Thanh Linh nhẹ giọng tiếp lời: “Đúng rồi, mẫu thân, Đàm Nhi có việc, Đàm Nhi xin đi trước.” Nàng chẳng thèm cùng Lâm thị tốn nước miếng.

“Người...” Lâm thị nhìn Thanh Linh hoàn toàn không đặt bà vào trong mắt, bộ dạng không âu không lo rời đi, bà ta giận đến mức vung tay áo.

“Phu nhân bớt giận, ngài làm gì phải tức giận với cái đồ cóc ghè đấy mà tổn hại thân thể.” Lý mama bên cạnh khuyên bảo Lâm thị.

Lâm thị suy nghĩ một chút, thấy Lý mama nói cũng đúng, bà không phải là một người dễ nổi giận trước mặt người khác. Nhưng từ khi Ngọc Nhi chết, bà nhìn thấy hai huynh muội kia liền không khống chế được mà nổi giận.

“Lý mama, bản phu nhân già rồi sao?” Lâm thị sờ sờ mặt của mình, câu nói kia của Thanh Linh khiến lòng bà bận tâm, mặc dù bà không giống

Diệp Thanh Ngọc chỉ coi trọng dung mạo nhưng bà thật sự rất bà vẫn rất để ý người khác nói bà già đi.

Lý mama ngẩng đầu nhìn Lâm thị, thấy hai bên tóc mai của Lâm thị sau khi Thanh Ngọc chết liền chuyển sang màu trắng: “Phu nhân đừng tin có tin cóc ghẻ kia nói, ngài làm sao lại già đi đây?” Bà biết Lâm thị không thích người khác nói mình già liền chột dạ trả lời.

Khi nàng trở lại Mặc Trúc viện Hương Thảo đã về phủ từ lâu. Nàng ở Tướng Quốc tự tìm xung quanh không thấy Thanh Linh liền về trước, về phủ lại không thấy người, nàng thật lo lắng, không ngờ lúc này lại thấy Thanh Linh trở lại, tâm nàng liền buông xuống.

Hoàng Thượng sẽ rất nhanh định xuống danh sách người đi Tiêu Dao thành cầu hôn.

Theo ý chỉ của Thánh Thượng, đi Tiêu Dao thành không cần phải cùng đi, chỉ cần án thời gian đến kịp cầ hôn là được.

Thanh Linh nghe được tin tức Hách Liên Dực sẽ đi vào ngày mừng một tháng bảy, cũng chính là mười ngày sau. Hắn lần này đi Tiêu Dao thành, Dung Thi Thi cũng theo cùng.

Dung Thi Thi kiếp trước giết chết nàng, nàng đang tìm cơ hội hỏi Dung Thi Thi một số chuyện, có lẽ lần này đi Tiêu Dao thành sẽ hỏi được.

Nàng tính dọn dẹp một chút, mười ngày sau nàng cũng lên đường.

Đêm trước ngày nàng đi, thị vệ thiếp thân Bạch Nhiên của Diệp Đàm mang theo một phong thư từ Linh Y cốc trở lại.

“Nhị tiểu thư, đây là nhị công tử đưa tin cho người.” Bạch Nhiên từ trong người lấy ra một phong thư giao cho Thanh Linh: “Bạch Nhiên từ

Linh Y cốc trở lại trước, nhị công tử phân phó Bạch Nhiên không cần quay lại, công tử muốn Bạch Nhiên ở lại bảo vệ tiểu thư.”

“Thân thể nhị ca thế nào?” Thanh Linh hỏi.

“ Thân thể nhị công tử đang dần tốt lên.” Bạch Nhiên trả lời.

“Ta giả mạo nhị ca, hại nhị trong một thời gian dài không thể hồi phủ, nhị ca có giận ta không?” Nàng mang theo thấp thỏm hỏi.

“Hồi nhị tiểu thư, nhị công tử biết ngài lấy thân phận công tử trở về Diệp phủ thì tức giận, nhưng tức thì tức, công tử vẫn phân phó Bạch Nhiên quay về bảo vệ tiểu thư.” Bạch Nhiên hồi báo.

Nghe Bạch Nhiên trả lời, lòng Thanh Linh càng thêm áy náy, tất cả là do nàng tùy hứng. Nàng giả mạo hắc, làm hắc trong một thời gian không cách nào có thể trở về phủ, hắc tức giận cũng là điều dễ hiểu, nhưng nàng thật không ngờ nhị ca giận nàng nhưng vẫn phái Bạch Nhiên trở lại bảo vệ nàng. Nhị ca quả thật rất cứng chiều dung túng nàng, nàng thật thỏa mãn.

Bạch Nhiên hiểu tâm trạng của nàng liền mở miệng: “Nhị tiểu thư không cần áy náy, Nhị công tử giờ đối với y thuật sinh lòng hứng thú, thật ra trước khi nhận được tin của tiểu thư, bệnh tình của công tử đã tốt lên, có thể quay trở về.

Chỉ là nhị công tử gần đây say mê y thuật, muốn lưu lại Linh Y cốc học y. Linh Y cốc chủ thấy nhị công tử đối với y thuật có thiên phú, liền cũng đồng ý thỉnh cầu của công tử, để công tử lưu lại.

Nhị công tử muốn học toàn bộ, chắc chắn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, coi như không có chuyện nhị tiểu thư mượn thân phận, nhị công tử trong một thời gian ngắn cũng có cách nào trở lại.”

“Ta hiểu, chỉ là Bạch Nhiên, người hồi Linh Y cốc bảo vệ nhị ca ta.”
Nàng giả mạo Diệp Đàm, trước mắt vẫn có thể lừa được ánh mắt của Diệp Thiên Minh nhưng vẫn không thể bỏ đi hoài nghi của hắn.

Diệp Thiên Minh hàng năm chinh chiến ngoài sa trường đối với Diệp Đàm vẫn chỉ là hiểu sơ, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Thanh Linh có thể tạm thời lừa gạt được ông. Bạch Nhiên là thị vệ thiếp thân bên cạnh nhị ca, nếu ở lại bên người nàng cố nhiên là một việc tốt, có thể làm giảm hoài nghi của Diệp Thiên Minh.

Nhưng Bạch Nhiên dù sao cũng ở bên cạnh nhị ca nhiều năm, cùng nhị ca có thể gọi là tâm ý tương thông. Hiện tại Bạch Nhiên rời đi, nhị ca chắc chắn sẽ không quen.

Bạch Nhiên mở miệng, giọng điệu rất kiên quyết: “Nhị tiểu thư, Nhị công tử muốn Bạch Nhiên bồi bên cạnh tiểu thư, Bạch Nhiên nhất định sẽ không quay lại Linh Y cốc nữa, xin nhị tiểu thư đừng cự tuyệt ý tốt của công tử.”

Thanh Linh nhìn vào mắt hắn nói thẳng: “Nếu người muốn lưu lại bên cạnh ta, chủ tử của người chỉ có thể là ta, người phải tuyệt đối trung thành đối với ta.”

“Bạch Nhiên hiểu, xin tiểu thư cho Bạch Nhiên lưu lại bên cạnh ngài.”

Thanh Linh trầm tư trong chốc lát liền gật đầu: “Cũng được, người ở lại đi.”

Ban đêm, Thanh Linh thấp nển, mang thư của Diệp Đàm ra đọc.

Trong thư, Diệp Đàm không một câu trách cứ nàng, chỉ dặn đi dặn lại nàng tự lo cho bản thân. Hắn ở Linh Y cốc học y, sẽ có một đoạn thời gian rất dài không trở về phủ. Trong lúc này nhờ nàng chăm sóc phụ thân cho tròn chữ hiếu.

Ngày mùng một tháng bảy, tia nắng mặt trời đầu tiên vừa chiếu xuống, cửa thanh liên mở rộng.

Thất Nguyệt ở Nam Hạ là mùa nóng nhất năm, mặc dù bây giờ mới chỉ là buổi sáng nhưng mặt trời cũng đã đứng bóng như giữa trưa.

Lần này đi xa, bởi vì msng nhiều người rất phiền toái, Thanh Linh chỉ dẫn theo Bạch Nhiên và ba người hầu. Xe ngựa cũng chỉ có hai chiếc, một chiếc để đồ cần thiết: lương khô, quần áo,... Chiếc còn lại để nàng ngồi, những người khác cưỡi ngựa.

Xe ngựa Thanh Linh theo sát xe của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực lần ra cửa, mang người cũng không nhiều, khoảng chừng hai mươi người.

Xe ngựa Thanh Linh ra khỏi thành không bao lâu, một chiếc xe ngựa hoa lệ cũng từ trong thanh vọt tới.

“Công tử, phía trước là xứ của Diệp nhị công tử, chúng ta có cần đuổi kịp không?” Minh Lục đánh xe bên ngoài nói vào, Tần Liễm lần trước để hãnh đi mua đai nguyệt sự kia, hãnh liền biết Diệp Đàm là Thanh Linh dịch dung thành.

Hãnh nghĩ chủ tử mình đột nhiên đi Tiêu Dao thành, hơn phân nửa là cùng Thanh Linh có quan hệ, vả lại chủ tử cũng đã hỏi Thanh Linh thời gian xuất hành từ trước, hãnh liền chắc chắn chủ tử đi Tiêu Dao thành là vì Thanh Linh. Thấy xe ngựa Thanh Linh cách đó không xa, hãnh liền nhắc nhở chủ tử.

“Xe ngựa của Diệp nhị công tử hãnh là không đi nhanh được đi.” Trong xe ngựa liền truyền ra một thanh âm biếng nhác.

“Thuộc hạ hiểu.” Minh Lục hiểu ý tứ của hãnh, chủ tử muốn hãnh tìm cách làm hỏng xe của Thanh Linh.

Trên đường, Thanh Linh mang lương khô cùng quần áo từ xe ngựa kia xuống, ngựa đột nhiên phát điên, xe bị ngựa làm hư không thể đi nhanh được. Nơi này gần đây không có không có địa phương bán xe ngựa, nàng bất đắc dĩ đành phải chuyển đồ lên xe của mình ngồi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 71: Người Rất Cần Ăn Đòn (1)

Editor: Yên Nhi

Buổi trưa, xe ngựa đã sớm đi xa khỏi Hạ Thành. Vì thời tiết quá nóng, ngồi trong xe ngựa cực kì bức bối, cuối cùng Dung Thi Thi chịu không nổi nhiệt độ đáng chết trong xe ngựa nữa, phe phẩy cây quạt làm nũng với Hách Liên Dực: "Vương gia, ngồi trong xe ngựa này chán chết đi được, chúng ta ra ngoài hít thở không khí một chút được không?"

"Được, chúng ta dừng chân một lát rồi lại nhanh chóng lên đường." Hách Liên Dực đồng ý, hần lập tức hô cho xe ngựa dừng lại.

Nhìn quanh bốn phía, gần đây không có người nào khác, chỉ thấy ven đường đằng trước có một Hoa Trà đơn sơ. Trà Hoa kia nhìn có chút đơn sơ, nhưng bây giờ xem ra đó là chỗ nghỉ ngơi tốt nhất.

Thanh Linh xuống xe ngựa, lúc đi vào Trà Hoa, hai người Hách Liên Dực và Dung Thi Thi đã sớm ngồi ở kia. Hạ nhân Vinh Vương phủ đi theo xe ngựa Hách Liên Dực cũng ngồi ở bên trong, bọn họ cơ hồ đã chiếm hết chỗ ngồi nơi này.

Thanh Linh nói vài câu khách sáo với Hách Liên Dực rồi tìm một chỗ ngồi xuống, nàng ngồi xuống còn chưa kịp uống một ngụm trà, đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ chói mắt dừng bên ngoài Trà Hoa.

Tần Liễm bước xuống từ chiếc xe ngựa kia, một thân bạch y dưới ánh mắt trời càng tỏa sáng chói mắt. Hắc ung dung bước vào, không nóng không vội, váy dài bạch y chập chờn. Hắc thân nhiên đi tới, nhìn giống như một làn gió lạnh thổi qua, tiêu tảo trong lòng phút chốc đã bị thổi đi.

Hắc cũng nói khách sáo vài câu với Hách Liên Dực liền đi tới bàn Thanh Linh, ngồi xuống đối diện nàng: "Diệp Nhị công tử, thật trùng hợp!"

"Sao hôm nay ngươi cũng xuất hành vậy?" Thanh Linh hỏi. Trước đó xe ngựa của Tần Liễm ở phía sau cách xe ngựa của nàng rất xa, nên nàng cũng không nhận ra sự tồn tại của hắc.

Hắc mới mấp máy môi, còn chưa kịp trả lời nàng.

"Ha ha, Lãnh thế tử, thật đúng là trùng hợp!" Giọng Hách Liên Dực truyền ra vắng vắng.

Thanh Linh quay đầu, nhận ra Lãnh Ly một thân tử y cũng đang bước vào Trà Hoa.

Lần này đến Tiêu Dao Thành, trong danh sách cũng có Lãnh Ly.

"Vinh Vương" Lãnh Ly hành lễ với Hách Liên Dực một cái, hắc thấy Trà Hoa chật ních khách, lập tức tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống.

Sau đó, Tĩnh Vương cùng vài hạ nhân cũng xuất hiện, công tử Lý Phủ lần lượt kéo đến.

Trong mười người đi cầu hôn, trừ ba người còn chưa xuất hiện, bảy người còn lại đều chọn thời gian xuất phát cùng một ngày, đúng là quá trùng hợp rồi!

Mặt trời như lửa đốt vậy, hung nóng cả một vùng, trời nóng nực khiến người ta không muốn nhúc nhích, chớ nói chi là ngồi trong xe ngựa nhiệt

độ như lò than để gấp rút lên đường.

Còn nữa, cách ngày chọn rẽ còn dài, nên nhất thời mọi người cũng không vội, nên đều vào bên trong Trà Hoa nghỉ ngơi, mãi cho đến khi chạng vạng, trời đã dịu đi nhiều, mọi người mới bắt đầu lên đường.

Thanh Linh ngồi trong xe ngựa của mình, lần ra cửa này nàng không có mang Hương Thảo theo, trong xe ngựa chỉ có mỗi mình nàng. Chưa đi được xa, xe ngựa đột nhiên bị lay động kịch liệt một chút.

Bạch Nhiên đánh xe bên ngoài bước xuống nhìn nhìn, phát hiện bánh xe đã bị đứt vài phần chính giữa, xe ngựa không cách nào đi được nữa.

Lần ra cửa nàng của Thanh Linh, chỉ mang hai chiếc xe ngựa, ba thị vệ cùng Bạch Nhiên đều cưỡi ngựa. Bây giờ chỉ còn dư lại một chiếc xe ngựa cũng đã bị hư, nàng chỉ còn có cách cưỡi ngựa chung với đám bọn họ.

Mới vừa xuống xe ngựa, mặt trời lúc chạng vạng chiếu lên dáng người mảnh mai, nóng rực, mồ hôi sau lưng không ngừng toát ra.

Đúng lúc này, Minh Lục đánh xe ngựa của Tần Liễm đi tới, hãm dừng xe, áy náy nói với Thanh Linh: "Diệp Nhị công tử, công tử nhà ta mời người lên xe ngựa."

Ánh chiều còn chưa buông, nên nhiệt độ chiếu lên người vẫn còn nóng bức như cũ. Gần đây không có người ở, nàng nhất thời không thể bỏ tiền ra mua xe ngựa được. Nàng tra xét bản đồ xung quanh đây, biết rõ đi đường từ này giờ cũng chỉ mới đi đến bên ngoài thành.

Trời lại nóng như vậy, không có một chiếc xe ngựa gấp rút lên đường đúng thật là bất tiện.

Phơi dưới ánh mặt trời như vậy, nếu Tần Liễm đã bảo nàng lên xe ngựa của hắn, nàng không lí nào lại từ chối, nàng dự định sẽ nương nhờ xe

ngựa của hắn tới mấy ngày.

"Nếu đã vậy, thật cảm ơn Tần Tương." Thanh Linh cảm kích.

Nàng lên xe ngựa Tần Liễm, bước vào bên trong, phát hiện bên trong không những không hề nóng bức, mà còn mát lạnh nhè nhẹ.

Nàng liếc qua thớt thảm trong xe ngựa, kinh ngạc nhận ra nó là hàng thượng đẳng vô cùng trân quý, chỉ là cái thảm lót sàn cư nhiên lại là Thiên Ngân Cẩm có tác dụng điều nhiệt đông ấm hè mát!

Thanh Linh âm thầm oán hận, dùng khúc vải Thiên Ngân Cẩm xa xỉ làm thảm, người này cũng quá lãng phí rồi!

Mà người kia bây giờ đang nằm nghiêng trên tấm thảm, tà áo nửa mở nửa đóng, lộ ra mảng da thịt tuyết trắng lớn khiến người ta thèm thuồng không thôi. Dung nhan diễm lệ mà tinh xảo, sợi tóc thật dài được xõa tung đầy phóng khoáng, tán trên làn thảm trắng xóa, trắng tôn đen, đen điểm màu cho trắng.

Phong cảnh như thế, người không có định lực cao chỉ sợ đã phải phun chảy máu mũi.

Tần Liễm đưa mắt phượng đẹp dài nhìn thẳng nàng, môi bồng loáng mướt mà hồng nhuận nhẹ cong lên vui vẻ.

"Phu nhân, xe ngựa bị hư sao?" Tần Liễm lười nhác đứng dậy hỏi.

Câu hỏi của Tần Liễm, nếu bị Minh Lục bên ngoài nghe được, hẳn chắc chắn sẽ lén tới chỗ Tần Liễm không nhìn thấy được mà lặng lẽ trợn trắng mắt.

Thanh Linh ngồi trên chiếc xe ngựa luôn có linh cảm xấu. Lúc buổi trưa, mọi người còn trốn nắng mà bước vào Trà Hoa, Minh Lục theo ý Tần

Liễm, lén lén lút lút động tay động chân. Về phần chiếc xe chở đồ dùng, là do các âm vệ khác ra tay kích ngựa chạy điên cuồng, thừa lúc mọi người đang tập trung vào ngựa điên, bọn họ lạng lẽ làm hư xe ngựa phía sau.

"Ta cũng không biết" Nàng tìm vị trí thoải mái dựa người vào, lòng đã định sẽ nương nhờ xe ngựa hăn vài ngày.

Bên cạnh hăn có đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn đó có một đĩa bồ rất lớn và một bình trà, bên ấm trà đã chuẩn bị sẵn vài cái ly.

"Không sửa được sao? Trời nắng gắt như vậy, không có xe ngựa gấp rút lên đường đúng là rất bất tiện." Giọng hăn dừng một chút, lại nói: "Nàng ở trong xe ngựa của ta mãi cũng không tiện, chờ đến khi trời dịu xuống thì xuống xe đi tiếp." Ngón tay thon dài trắng nõn của hăn đặt lên một viên bồ đào, thông thả ung dung lột vỏ.

Xe ngựa của nàng tất nhiên không thể sửa rồi, sửa được thì nàng sẽ chạy lên xe ngựa hăn ngồi sao?

"Tần Liễm" Nàng niềm nở cười tươi thật tươi, cười đến vô cùng chân chó, đáng tiếc trong bộ dáng Diệp Đàm, dù nàng có cười sáng lạn cỡ nào, rơi vào mắt hăn cũng không thấy chút đáng yêu nào hết.¹

Hăn đưa bồ đào đã lột vỏ hết tới miệng nàng, nàng không cự tuyệt, cắn lên ngón tay cầm viên bồ đào của hăn.

Nhai nhai bồ đào, sắc mặt nàng cả kinh, bồ đào này thế nhưng đã được đông lạnh! Xem như là trong Hạ Thành này, loại băng lạnh này cũng phải tầm gia tộc lớn mới có được. Mà hiện tại đang ngoài thành, giữa trời nắng nóng này hăn lấy băng ở đâu ra?

Bồ đào mỏng nước, một nhai một nuốt, nước trái cây mát lạnh thấm thấu đến trong lòng, hết sức sảng khoái, hết sức thư thái.

Trong xe ngựa hẳn còn có thứ đồ tốt này, nàng càng không muốn đi.

"Xe ngựa của người lớn như vậy, bên trong lại chỉ có mỗi mình người, trống rỗng như vậy cũng quá buồn chán."3

Hắn ngừng tay lột vỏ bồ đào lại, chớp chớp mắt: "Ta không có buồn chán." Hắn tiếp tục bóc thêm một quả bồ đào, lột lột.

"...." Nàng giật giật khóe miệng.

"Vậy người sẽ không để ý nếu trong xe này nhiều hơn một người phải không?" Nàng như bị hất máu gà vào mặt, cười càng thêm sáng lạn.

Hắn lại nhét một viên bồ đào vào miệng nàng nữa, nàng nhai nhai, nheo mắt lại hưởng thụ.

"Trời nóng như vậy, ta cực kì để ý!" Hắn đặc biệt nhấn mạnh từ "cực kì" kia.

Thanh Linh lập tức thu khuôn mặt tươi cười lại: "Mặc kệ người có để ý hay không, ta cũng sẽ không đi khỏi chiếc xe ngựa này của người, dù người có đuổi ta, ta cũng sẽ không xuống đâu!"

Môi hắn cười thật tươi, bên trong hắc mâu sáng chói rực rỡ: "Phu nhân đúng là ngày càng vô lại, như vậy không đáng yêu chút nào. Như vậy đi, nàng không muốn xuống cũng được, nhưng phu nhân phải nịnh nọt vi phu. Nịnh nọt được vi phu nhà nàng, thì nàng cứ tự do ở lại xe ngựa này."

"Người nói ta nghe một chút, ta phải làm sao mới nịnh nọt được người?" Chỉ cần người này không ra yêu cầu quá phận, chuyện gì nàng có thể đáp ứng hẳn được.

"Phu nhân, vi phu cực kì không thích nhìn nàng đeo mặt nạ Nhị ca nàng."

Nàng cứng mặt, cuối cùng chấp nhận đưa tay tháo xuống lớp da mặt Diệp Đàm, khôi phục lại dung mạo vốn có.

"Phu nhân, bồ đào này là người giở roi thúc ngựa mang tới, mới vừa đưa đến thôi, vì phu còn chưa ăn được trái nào hết." Hắc ngửa người ra sau, lười biếng dựa lên tấm thảm.

Tư thế kia còn câu hồn như vậy, đôi mắt lại nhìn chăm chăm nàng, chọc nàng nhin không được phải nuốt nước miếng ừng ực.

"Hiếu!" Nàng nghiến răng, cầm lên một viên bồ đào để lộ vò: "Mở miệng!" Nàng đưa viên bồ đào đến bên môi hắc.

Hắc không trả lời, chỉ vền vện mở miệng, ý tứ rất rõ ràng, chính là đang bảo nàng đút cho hắc ăn.

Tay cầm bồ đào ngừng lại, nàng cắn răng, nhét bồ đào vào miệng hắc.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 71+2: Người Rất Cần Ăn Đòn (2)

Editor: Yên Nhi

Hắn tinh ranh trừng mắt nhìn, miệng ngậm lấy ngón tay cầm bồ đào của nàng, nhẹ cắn một cái.

Nàng nhanh chóng rút tay ra, tức giận trừng hắn: "Người..." Tay nàng còn dính nước miếng của hắn này!

"Nước miếng của người dơ quá! Người tự ăn bồ đào của mình đi!" Nàng đưa tay dính nước miếng của hắn bôi bôi lên áo bào tuyết trắng của hắn, hắn cũng không trốn tránh, để nàng tự do chọt loạn.

"Phu nhân đã ăn nước miếng của vi phu nhiều như vậy, bây giờ không phải chỉ dính có một chút sao? Có gì ngạc nhiên đâu?" Hắn nhẹ nhàng nói.

Người còn có thể vô sỉ hơn nữa không? Ngay cả loại chuyện hôn như vậy mà cũng bị hắn nói thành uống nước miếng, còn nói đến trơn tru như vậy.

Bên cạnh hắn, nàng lúc nào cũng cảm thấy bất đắc dĩ hết.

"Phu nhân, chớ không phải là nàng đã quên rồi chứ? Khi nãy nước miếng của nàng cũng dính lên tay vi phu. Nói trắng ra, phu nhân nhân cơ hội chiếm tiện nghi vi phu thì có." Hắn bĩu môi nói.

Ác nhân lúc nào cũng thích cáo trạng trước, nàng không phiền muộn, không phiền muộn, sau này sẽ đòi lại từ từ. Nàng rút nhẹ da mặt, cười đến vô cùng âm hiểm. Rơi vào trong mắt hắn, a, lại vô cùng đáng yêu.

"Phu nhân, vi phu muốn ăn nữa!" Người nào đó lại vô sỉ mở miệng nói.

Nàng run run khoe miệng, không hề cử động.

"Chẳng lẽ phu nhân muốn xuống xe ngựa?" Hắn nâng mắt lên nói.

"Không có!" Bên trong xe có thảm mát lạnh, bồ đào lạnh buốt, còn có mỹ nhân để thưởng thức, trừ phi đầu nàng bị lủng một lỗ mới bước xuống. Không phải chỉ lột vỏ bồ đào thôi sao, chuyện này có khó khăn gì? Không phải chỉ dính chút nước miếng thôi sao? Ngay cả nước miếng của hắn nàng cũng đã ăn nhiều lần như vậy, trên tay mới dính có một chút cũng bị làm sao đâu.

Nàng cầm thêm một viên bồ đào nữa tỉ mỉ lột vỏ cho hắn.

"Phu nhân, vi phu rất nóng."

Nàng không nói hai lời, cầm lên cây quạt quạt cho hắn.

"Phu nhân, chỗ này của vi phục mệt chết đi được." Hắn chỉ chỉ vào bắp đùi mình.

Nàng để bồ đào xuống, tay chưa lau đã trực tiếp đấm bóp cho hắn.

"Phu nhân, vi phu..."

"Phu nhân, vi phu..."

"...."

Mỗ nam lòng dạ hiểm độc, vô sỉ bắt làm cái này bắt làm cái kia, xem người nào đó như tỳ nữ mà sai bảo.

"Phu nhân, vi phu..."

"Mẹ nó, sao người không chết luôn đi!" Nàng đột nhiên hóa thành ác bá, tóm lấy vạt áo của hắn, khẩu khí hết sức bá đạo.

Bị nàng níu y phụ, hắn không giận không phiền muộn, thanh thanh đạm đạm nói: "Phu nhân, nàng đang tự nguyện rửa mình thành quả phụ sao?"

Người này thật sự vô cùng đáng ăn đòn! Bây giờ nàng còn không hiểu rõ tại sao nàng lại thích hắn chứ.

"Phu nhân đừng nói tục nữa, như vậy không đáng yêu chút nào." Hắn nghiêng đầu thành thật nói.

"Phu nhân, vi phu khát quá."

"Người muốn ăn đòn không?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nhưng ta thật sự khát quá" Khẩu khí ủy khuất, ánh mắt đáng thương.

"Người đừng quá đáng!" Nàng buông vạt áo hắn ra, cuối cùng vẫn nghe lời châm trà cho người lòng dạ hiểm độc này.

Gặp hắn, nàng lúc nào cũng dễ dàng xù lông, có lẽ là do kiếp trước nàng thiếu nợ hắn cũng nên.

Vốn nàng cũng không thấy khát, lúc châm trà nhìn thấy màu sắc xanh nhạt kia, ngửi được hương thơm thanh đạm, lại đột nhiên cảm thấy khát. Nàng vô cùng không khách khí rót chén trà ra cho mình uống trước, sau đó mới cầm một cái ly khác rót đầy nước cho hắn.

Nàng đưa trà đến bên môi hăn, u ám nói: "Lần này đừng nói bảo chính miệng ta rót cho người nha?"

"Không để phu nhân khổ cực vậy đâu" Hăn lười nhác đứng dậy, tay nhận lấy trà, ngửa đầu lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, ngửa chén để nước trà được rót vào trong miệng. Tư thái uống trà của hăn ừ nhả mà tiêu sái, giống như một cuốn tranh sơn thủy đẹp dễ sâu thắm.

Nàng không khỏi ngây ngốc nhìn, đột nhiên, một tay quấn lên hông nàng. Trong ánh mắt kinh ngạc của Thanh Linh, tay kia kéo nàng nhập vào vòng tay ấp áp quen thuộc.

Nàng ngửa đầu, môi lập tức bị người ngậm lấy, sau đó có chút dòng nước trà lành lạnh chảy vào trong miệng. Nàng luống cuống mặc hăn ôm lấy, nuốt lấy nuốt để nước trà, mà hăn cũng thừa dịp này, xâm nhập vào miệng nhỏ của nàng, làm xằng làm bậy bên trong một phen.¹

Ánh mắt hăn sáng trong sáng trong, vô cùng vui vẻ, sắc môi hồng hào được bao phủ một tầng chất lỏng bóng loáng diễm lệ: "Phu nhân, còn khát không?" Hăn cùi đầu cười bên tai nàng, trong âm sắc trầm thấp hơi khàn khàn hình như còn có sức hấp dẫn trí mạng, khiến người ta muốn say mê trong đó không muốn kiềm chế.

"Người đúng là đồ xấu xa." Nàng phiền muộn nói, đánh một quyền lên lồng ngực hăn, nhưng lại không chứa chút lực.

"Ha ha ha" Nghe vậy, hăn cười càng lớn, mắt phượng hẹp dài lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, phong tình vạn chủng.

"Phu nhân, vì phu một nhọc."

"Người lại muốn làm gì?" Nàng ra sức nhéo một phen bên hông hăn, hăn muốn xem nàng là nô tỳ mà sai sử cái gì nữa đây?

Hắn không trả lời, chỉ dùng bắp đùi của Thanh Linh làm gối kê đầu để nằm ngủ, tay còn cố chấp ôm lấy eo nàng.

Hắn như hài tử không có phòng phải gối lên chân nàng ngủ, rất nhanh đã đi đánh cờ với Chu Công. Nàng cũng không đưa tay đẩy hắn ra, nhìn một chút, lòng không khỏi mềm nhũn ra. Cứ việc người này rất xấu, nhưng nàng vẫn sẽ thích hắn.

Nàng đưa tay thay hắn vuốt làn tóc đen còn dài hơn nàng của hắn, tóc đen thật dài chảy qua kẽ tay như dòng thác đổ nghiêng xuống.

Đột nhiên, trong đầu lóe qua một tia ánh sáng khác thường, nàng gian trá nhếch miệng cười một tiếng. Móc từ lồng ngực ra một sợi tơ bó tóc dự bị màu lam, lấy tóc của hắn kết thành hai cái bím lớn, sau đó dùng sợi tơ màu lam cột hai bím tóc lên đỉnh đầu, lại tiếp tục thắt nút thành hình con bướm.

Hắn ngủ rất say, nàng kéo tóc hắn làm loạn, lỡ tay kéo đau một tí, hắn cũng chỉ nhíu nhíu mày chứ không có tỉnh giấc.

Nàng vừa có cảm giác Tần Liễm ngủ thật lâu, lúc hắn có dấu hiệu sắp tỉnh giấc, sắc trời bên ngoài đã sớm tối đen.

"Công tử, chúng ta đã đi đường lâu như vậy rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút không? A, xe ngựa của Vinh Vương, Tĩnh Vương và Lãn Thế tử hình như đều đang đỗ ở phía trước." Minh Lục gân cổ nói lớn ở bên ngoài, ban đầu theo phân phó của công tử, thả chậm tốc độ đánh xe ngựa, cho nên đám người Vinh vương đã đi trước rất xa.

"Vậy dừng lại ở đây trước đi." Thanh Linh thay Tần Liễm trả lời.

Đối thoại của hai người rốt cuộc đã đánh thức Tần Liễm, hắn lười nhác mở ra mắt, lại nhắm lại. Nhưng đưa gáy vụt vụt trên bụng nàng, lì lợm

vẫn không chịu đứng lên, tầm nửa thời gian uống cạn chung trà trôi qua, hần mới chịu chậm rãi đứng dậy.

Nàng nhìn trộm bím tóc trên đỉnh đầu hần, còn có cái nơ con bướm thật lớn thật lớn, khó khăn nhin cười.

Người này vừa tỉnh lại, còn chưa phát hiện đỉnh đầu mình bị nàng ra tay.

Nàng đeo lên tấm da mặt kia: "Ách, ta ra ngoài trước một chút!" Thừa dịp hần mới tỉnh lại còn chưa phát hiện ra, nàng vội vàng chạy trốn.

Nàng vừa nhảy xuống xe ngựa, tiếng rống giận dữ của Tần Liễm liền lập tức truyền ra: "Diệp... Người mau qua đây cho ta!"

Trong cơn tức giận của hần, nàng cười gập cả lưng, nhanh chân đi tới chỗ có bọn người Hách Liên Dực. Ở chỗ nhiều người, hần sẽ không dám làm gì nàng đúng không?+

Nhưng nàng suy nghĩ quá đơn giản, mới chạy ra được vài bước, một dây lụa trắng đã cuốn lấy hông nàng, sau đó mạnh mẽ lôi phạm nhân trở về.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 72: Mỹ Nhân Phu Quân Tức Giận

Mỹ nam chính là mỹ nam, mỹ nam Tần Liễm tức giận đáng vẻ trông thật đẹp.

Sợi tơ trên đầu hắc đã bị bắt lại, tóc xõa, đáy mắt ngưng một tầng sương dày.

Ánh mắt hắc bắn tới nàng, thật lạnh a.

“Diệp Thanh Linh, lá gan nàng càng ngày càng lớn rồi đấy!” Âm thanh hắc trầm thấp hướng nàng mà tới.

Nàng không nói hai lời, bưng mặt của hắc liền hôn xuống. Người này đang thực giận, nàng không muốn dính xui xẻo thì phải tìm cách trấn an hắc trước.

Nàng học bộ dạng hắc mà hôn hắc, hắc không có bất kì phản ứng, lẳng lặng nhìn đỉnh tóc nàng, mặc kệ nàng trong miệng hắc tùy ý làm bậy.

“Đừng tức giận nha, được không?” Hắc bị nàng cưỡng hôn, lông mi biếng nhác mà yêu mị, trông đầy vẻ phong tình vạn chủng.

“Phu nhân, vì phu nghĩ nàng là đang cần ăn đòn.” Hắc giận đến nghiến răng nhưng đáy mắt cũng đã không còn lạnh như trước nữa.

Nàng rũ mắt, không dám nhìn thẳng hắc: “Phu quân, ta lần sau không dám thế nữa đâu.” Hai chữ “phu quân” nàng gọi mềm mại dịu dàng, đầm

mặt như nước. Chính nàng nghe còn giật mình, sau lưng da gà liền nổi hết lên. Vì lấy lòng người này, mặt mũi gì đó của nàng cũng không cần nữa.

Một tiếng “phu quân” tựa như rượu, rót đến lòng người đều say mê, tâm lâng lâng, ý hàn trong mắt đã rút sạch. Đây là lần đầu tiên hăn nghe nàng gọi hăn như vậy, cảm giác thật tốt đẹp.

Hăn mím mím môi, mở miệng nói: “Giúp vi phu chải đầu.”

Nhìn hăn mặt mày giãn ra, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, dùng chiêu hôn này thật hiệu quả mà, lần nào cũng hiệu nghiệm a.

Cầm lược bạch ngọc, nàng lần này không đụng tay chân trên tóc của hăn mà chăm chú thay hăn chải tóc.

Hai người trên xe ngựa xử lý một phen rồi lần lượt xuống xe.

Nơi đây gò núi rất nhiều, trước mặt không thôn không xóm, sau lại không nhà trọ, chập chùng xung quanh núi đồi xen kẽ nhau.

Trăng tròn nhô cao, ánh trăng như nước dịu hiền tỏa sáng cả một vùng đất.

Phía trước có người đốt lửa, hơn mười bóng người đi đi lại lại xung quanh, cách đồng lửa không xa còn có mấy cái lều được dựng lên.

Trên đồng lửa đặt một cái nồi, trong nồi nấu gì đó nghe mùi rất thơm.

Xe ngựa Tần Liễm chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, Minh Lục lại nướng thêm một con gà, nàng ăn đến no căng cả bụng.

Đi cùng xe ngựa của Tần Liễm lại còn được nuôi cơm, ý định có chết cũng phải nướng nhờ hăn ngày càng mãnh liệt hơn trong đầu nàng.

Hai người sóng vai nhau hưởng bên kia đi tới, không thấy Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi, ngược lại lại gặp Tĩnh Vương.

Tần Liễm và Tĩnh Vương nói chuyện rất vui vẻ, Thanh Linh tự giác không quấy rầy liên cũng Tĩnh Vương khách sáo vài câu rồi đi chỗ khác ngồi.

Bởi vì thời tiết quá nóng, ngoại trừ người phụ trách nấu ăn, ai cũng tránh thật xa đồng lửa, bọn họ đều đứng hoặc ngồi rải rác xung quanh.

Ban đêm muỗi đặc biệt nhiều, Thanh Linh vừa đi tới, bọn họ đã nhảy nhót vỗ muỗi bùm bụp, đôm đốp tiếng đánh muỗi bên tai vang lên không dứt.

Cơ hồ mọi người ở đây đều bị muỗi vo ve, chỉ có mấy người là ngoại lệ, Lãnh Ly ngồi chỗ khá tầm thường cùng thị vệ của hãn. Bọn họ bình tĩnh ngồi yên đó, không phải chịu sự quấy rầy của mấy con muỗi.

Thanh Linh vừa mới đứng một lát mà trên tay đã có thêm vài vết muỗi đốt. Nơi này muỗi không những to mà còn có độc, bị đốt một cái là ngứa không chịu được, khó trách những người kia nhảy nhót tránh muỗi.

Lãnh Ly vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, nhất định không có con muỗi nào dám cắn hãn. Hãn là cao thủ luyện hương, trên người nhất định có hương đuổi muỗi.

Thanh Linh tới chỗ Lãnh Ly: “Lãnh thế tử, đã lâu không gặp.”

Lãnh Ly nhàn nhạt liếc nàng một cái, lười lên tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

“Lãnh thế tử có thể cho mượn một ít hương đuổi muỗi chứ?” Bộ mặt nàng hướng hãn tươi cười.

“Chỉ có nhang muỗi.” Hắc bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng vẫy tay, ý hắc muốn nói là chỉ có nhang chiêu muỗi chứ không có nhang đuổi muỗi.

Thanh Linh gật đầu một cái: “Thế cũng được, vậy ngài có thể cho ta mượn nhang

chiêu muỗi dùng một chút được không?” Vật này có lẽ có chỗ để dùng.

Hắc không nói hai lời liền trực tiếp ném đồ qua: “Chớ làm phiền ta.” Ý muốn nói

là nàng có thể đi được rồi.

“Đa tạ Lãnh thế tử.” Thanh Linh khách sáo nói.

Thanh Linh nhàn rồi vô sự, lợi dụng lúc trăng vẫn còn sáng, đang lúc mọi người không chú ý liền đi dạo xung quanh một chút.

“Nhị công tử, ngài cần nhang chiêu muỗi làm gì?” Bạch Nhiên theo sau nàng, hắc vẫn nghi ngờ việc nàng hướng Lãnh Ly mượn nhang chiêu muỗi.

“Tất nhiên là có chỗ để dùng.” Còn dùng như thế nào nàng vẫn chưa nghĩ ra.

“Vương gia, sao cá chưa mắc câu?” Một âm thanh kiều mị đột nhiên truyền đến.

Chân Thanh Linh đang đưa về phía trước liền dừng lại, nghiêng người sang thấy Hách Liên Dực và Dung Thi Thi đang dính vào với nhau.

“Thi Nhi kiên nhẫn đợi một lát, cá rất nhanh sẽ cắn câu thôi.” Âm thanh Hách Liên Dực nhu hòa hướng tiểu nhân nhi đang tựa trong ngực

hắn.

Tối khuya câu cá, hai người này thật hăng hái nha.

Hai người này ban ngày đánh nhau chưa đủ, buổi tối còn phải bện nhau thêm lần nữa mới chịu, không thấy ngán à? Thanh Linh âm thầm khinh bỉ, ngàn vạn lần không ngờ sau này mình cũng mỗi nam nhân nào đó thời thời khắc khắc đều ở cùng một chỗ.

“Lũ muỗi chết tiệt.” Dung Thi Thi buồn bực nói: “Ai, sớm biết nơi này nhiều muỗi như vậy, Thi Nhi nên mang theo huân hương đuổi muỗi a.”

“Nơi này nhiều muỗi như vậy, hay chúng ta trở về thôi.” Hách Liên Dực đề nghị.

“Không, ta không muốn, ta muốn ở đây câu cá cơ.” Dung Thi Thi sáng giọng.

“Được, được, được, nàng muốn thế nào cũng được, Bốn vương theo ý nàng.” Hách Liên Dực thâm tình nói.

Thanh Linh vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của đôi cầu nam nữ, nàng nhắc chân tiếp tục đi dạo.

Sau khi bắc nồi đồ ăn xuống, Thanh Linh liền trở lại, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi câu cá đã quay trở lại lâu rồi.

Thanh Linh, Tần Liễm, Tĩnh Vương, Hách Liên Dực, Dung Thi Thi, Lãnh Ly cùng Trương công tử, Lý công tử, Vương công tử ăn cùng một chỗ, Tĩnh Vương dẫn đầu mang rượu ra, mấy người vừa ăn thịt vừa uống rượu, thật thỏa mãn a.

Thanh Linh ngồi bên cạnh Hách Liên Dực, nàng rót đầy một ly rượu: “Diệp Đàm nghe nói Vinh vương tử lượng không tệ, có thể uống mười vò

rượu cũng không say, không biết đó có phải sự thật hay không?” Túy li là loại rượu rất mạnh, người bình thường uống vài chén đã say khướt.

Hách Liên Dực ngẩn người, sau đó cười trả lời: “Đây chỉ là người ta truyền miệng, bốn vương thật sự chỉ uống được nhiều nhất là năm vò.”

“Oa, năm vò a, Vinh Vương tử lượng thật tốt, Diệp đàm bội phục, bội phục. Diệp Đàm kính Vinh Vương một ly, không biết Vinh Vương có nể mặt hay không?” Nàng hỏi Hách Liên Dực mà Tần Liễm ngồi bên cạnh mặt đen như đáy nồi, tay áo dài tưởng chừng như vung lên một cách vô ý, tay dưới áo lặng lẽ bấm đùi nàng một cái ý muốn nhắc nhở nàng, bốn tướng rất không vui.

Bấm đùi bị người ta bấm, Thanh Linh sắc mặt lập tức cứng đờ nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục bình thường.

“Tất nhiên là có thể.” Hách Liên Dực trả lời.

“Haha, Vinh Vương thật sáng khoái! Nào, cạn ly.” Thanh Linh cầm ly rượu cùng Hách Liên Dực cạn ly, rượu từ ly của nàng rơi sang ly của hắn hơn phân nửa.

Thanh Linh ngửa đầu, đôi mắt có ánh sáng xẹt qua, thoáng chốc nàng đem rượu trong ly uống cạn.

“Vương Phi Thành cũng kính Vinh Vương một ly.” Vương công tử Vương phủ lúc này cũng đứng lên muốn kính Hách Liên Dực một ly.

“Trương Lợi cũng kính Tĩnh Vương một ly.”

Mấy người mời rượu lẫn nhau, dần dần, không khí trở nên náo nhiệt, kéo dài đến nửa đêm canh ba mới tàn.

Ai có lều thì ngủ lều, không có lều thì ngủ trên xe ngựa của mình.

Thanh Linh theo Tần Liễm trở lại xe ngựa, Tần Liễm một tay kéo nàng vào trong ngực rồi nằm xuống. Hắn ôm nàng ngủ, tình cảnh này làm nàng nhớ đến lúc vẫn còn dưỡng thương nhà Ngô thẩm, khi đó hắn cũng ôm nàng ngủ thích ý như vậy.

Trên người hắn có mùi hương thơm ngát xen lẫn với mùi rượu, rất dễ khiến người ta mê mẩn, khiến người ta buồn ngủ. Nhưng tối nay nàng còn một chuyện muốn làm, nàng phải tỉnh táo, không thể ngủ được a.

Đêm khuya an tĩnh, mọi người đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nàng kéo tay Tần Liễm đặt trên eo nàng ra, vừa nhẹ nhàng động, tay hắn liền siết chặt eo nàng hơn. Bất đắc dĩ, nàng đành nhẹ giọng: “Ta mót tiểu, muốn đi ra ngoài, chàng buông ta ra trước đã.”

Nàng không muốn dùng ngân châm với hắn bởi vì nàng tin tưởng hắn không phá hỏng việc của nàng, nàng cũng không muốn trực tiếp nói cho hắn biết hiện tại nàng đi ra ngoài đến tột cùng là muốn làm gì.

Mắt phượng của hắn híp lại, buông tay quấn trên eo nàng ra, hướng trán nàng hôn xuống, hàm hồ nói không rõ: “Ừ, trở lại nhanh một chút, không được rề rà.”

“Ta sẽ nhanh trở lại.” Nàng đứng dậy, rất nhanh đi ra khỏi xe ngựa.

Ra khỏi xe, nàng liền thay y phục dạ hành, dịch dung thành một khuôn mặt khác.

“Nhị công tử, ngài đến rồi.” Bạch Nhiên núp ở trong đông cỏ đại hoi khẽ.

“Bạch Nhiên, bên ngoài lầu Hách Liên Dực có khoảng bao nhiêu người?” Thanh Linh hỏi.

“Chừng hai người, ngoài lều thỉnh thoảng vẫn có người đi tuần tra.”
Bạch Nhiên trả lời.

“Người ở bên ngoài xem xét mà hành động.” Thanh Linh giao phó một câu ngay sau đó liền biến mất trước mặt Bạch Nhiên.

Đến trước lều Hách Liên Dực, nàng nhìn thấy người canh giữ bên ngoài, lắc mình liền lạng lẽ lén vào. Để phòng chống rủi ro, nàng vừa vào trong liền hướng phía giường rắc mê phấn.

Trong lều có đốt huân hương, Thanh Linh tỉ mỉ ngửi, lòng thầm kêu không tốt. Huân hương này có trộn một vị thuốc, thuốc này vừa có thể đuổi côn trùng, lại vừa có thể trung hòa nhiều loại thuốc khác.

Thanh Linh lúc trước mời rượu Hách Liên Dực có hạ thuốc mê nhưng huân hương này vừa vặn giải luôn thuốc mê của nàng.

Nàng lần nữa hướng phía giường rắc mê phấn, sau đó dập tắt huân hương.

Đến gần giường hẹp, vừa vén chăn lên, nàng kinh ngạc phát hiện cư nhiên Hách Liên Dực không có ở đây. Bạch Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào nơi này lại cũng không phát hiện ra Hách Liên Dực đã đi ra ngoài.

Vậy thì đằng nào cũng đã đến đây, nàng cũng không thể tay không mà về được, vả lại Dung Thi Thi cả ngày kề cận Hách Liên Dực, nàng xuống tay từ Dung Thi Thi quả thật cũng không dễ dàng.

Nàng diễm huyết đạo trên người Dung Thi Thi, đem người khiêng ra khỏi lều.

Hách Liên Dực hôm nay uống rượu hơi nhiều, buồn quá liền ra ngoài lều giải quyết, ai ngờ đi xa quá lại bị lạc đường.

Đợi hẳn tìm được đường trở liền phát hiện thị vệ canh giữ lầu toàn bộ đều bị đánh gục, hẳn hẳn có cảm giác không tốt, tay liền rém cửa đi vào phát hiện Dung Thi Thi đã biến mất.

Hắn bộ mặt đen xì đi ra ngoài lầu giải huyết đạo cho hai tên thị vệ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn không kìm được cơn giận hỏi.

Hai người kia kia mơ mơ màng màng tựa như không có tinh thần, nhưng nghe Hách Liên Dực khiển trách cũng biết đã xảy ra chuyện không tốt, bọn họ khúm núm nói: “Bẩm vương gia, thuộc hạ cũng không biết...”

“Phế vật, thùng cơm, lũ các người đều là lũ phế vật.” Hách Liên Dực tức giận liền một chưởng đánh bay hai tên thị vệ, hai người kia bị đánh ngã trên mặt đất, co quắp hai cái liền tắt thở.

Thủ hạ khác của Hách Liên Dực nghe động tĩnh liền chạy tới, một người trong số đó mở miệng hỏi: “Dung trác phi mất tích, phái người đi tìm nhanh lên!” Gương mặt Hách Liên Dực bộc lộ rõ sự căng thẳng.

Một lát sau, lầu vải xung quan đều được đuốc chiếu sáng, đêm tối vốn yên tĩnh nay bỗng chốc trở nên náo loạn.

Thanh Linh không khiêng Dung Thi Thi đi xa nên nàng vẫn nghe thấy tiếng Hách Liên Dực gầm gừ. Nàng khiêng một người sống sờ sờ rất dễ trở thành mục tiêu, nàng định tìm cơ hội đem Dung Thi Thi tạm giấu đi đã.

Lúc trước nàng ở xung quanh đi dạo tìm hiểu địa hình, nơi nàng đang dừng chân là một địa phương gần một ngọn núi nhỏ. Dưới chân núi có một cái động đủ để nhét một người trưởng thành vào, nàng liền đem Dung Thi Thi nhét luôn vào động.

Động bị cỏ dại sinh trưởng tốt ở bên ngoài che lấp, nhì không kĩ không dễ gì phát hiện.

Chỉ mong Dung Thi Thi không bị người khác tìm thấy.

Giấu kỹ người, Thanh Linh liền dịch dung lại thành Diệp Đàm, y phục cũng đổi, sau đó nhân lúc mọi người không chú ý liền rời đi.

Có một đội nhân mã hướng về cái động dưới chân núi lục soát, Bạch Nhiên đột nhiên hét to với đám người kia: “Này, bên kia nhìn trông như ai đó đang vác cái gì đi.”

Đám người tìm Dung Thi Thi kinh hãi kêu lên: “Vậy sao? Ở đâu?”

“Ở đó.” Hắc tùy ý chỉ một phương hướng: “Chết rồi, chúng ta phải đuổi theo thật nhanh, nếu không sẽ để hắc thoát mất.”

Đội nhân mã vừa bị Bạch Nhiên kéo đi, Hách Liên Dực lại cầm đuốc đi về bên này.

“Vinh Vương, đợi một chút.” Thanh Linh gọi Hách Liên Dực quay lại.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì sao? “Hắc dừng chân, quay đầu lại nghi ngờ hỏi, nhìn mặt hắc có vẻ nóng nảy, xem ra rất vội.”

“Dung Thi Thi vẫn không có tung tích sao?” Thanh Linh không tìm ra chuyện để tán nhảm đành phải nói bừa ý đồ cản bước chân Hách Liên Dực.

“Không có.” Hắc không nhịn được nói, bước chân nhanh chóng tiến về phía trước.

Thanh Linh thầm nói không tốt liền đuổi theo: “Vương Gia, vừa rồi Diệp Đàm cũng phát hiện một bóng người màu đen hướng phía Bắc chạy, Diệp Đàm mới đầu không để ý, không ngờ lại nghe thấy tin Dung trắc phi mất tích.

Có vẻ cái bóng màu đen ấy đã bắt cóc Dung trắc phi. Vương Gia, hay chúng ta tìm ở phía Bắc trước? Diệp Đàm lo lắng trể một bước Dung trắc

phi sẽ gặp nguy hiểm.”

Hách Liên Dực sâu sắc nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Đa tạ Diệp nhị công tử nhắc nhở, Bốn vương muốn tìm đằng trước một lúc.” Cùng lúc hắc phân phó mấy thị vệ có công phu khá tốt hướng phía Bắc tìm người.

Mắt thấy Hách Liên dực sắp đến gần nơi nàng giấu Dung Thi Thi, Thanh Linh lòng thật lo lắng, trong đầu vội tính toán đối sách kéo Hách Liên Dực đi thì một đạo thanh âm lạnh lẽo truyền đến.

“Cút!” Âm thanh ngắn gọn mà hữu lực nhưng lộ ra lạnh lẽo kinh người.

Thanh Linh ngược mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Liễm mặc bạch y đứng đối diện Hách Liên Dực. Tần Liễm thế nào cũng xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ hắc biết chuyện nàng làm nên xuất hiện giúp nàng sao?

Trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, khóe miệng nàng giương lên một nụ cười nhẹ.

Tần Liễm nói một chữ “cút” quả thật không nể mặt Hách Liên Dực, hắc nổi giận: “Tần Liễm, người tốt nhất cút qua một bên cho bốn vương, chớ cản đường bốn vương.”

Nháy mắt không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, ngưng trệ.

“Tần tướng, thì ra là ngài ở ngoài này.” Tần Liễm không cho Hách Liên Dực qua, nàng sợ Tần Liễm sẽ trở thành đối tượng hoài nghi: “Vinh Vương đừng giận, Tần tướng mới vừa rồi bị tiêu chảy liên ra ngoài này giải quyết, giờ còn chưa xong, Vinh Vương, ngài....”

Nàng nói còn chưa dứt lời liền cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của hắc đáp trên người nàng, nàng không khỏi lui về sau rụt cổ một cái. Lời tuy chưa nói xong nhưng ý tứ thì đã rất rõ ràng.

“Quấy rầy Tần tướng chỉ là bốn vương muốn ở chỗ này tìm một chút.”
Hách Liên Dực cố chấp nói, đường đường hắc là một Vương Gia tại sao lại phải vòng qua Tần Liễm? Kiêu ngạo cũng tôn nghiêm của hắc không cho phép liền ra tay ép Tần Liễm nhường đường.

Hách Liên Dực vừa động thủ, không khí căng thẳng giữa hai người liền bộc phát.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 73: Mỹ Nhân Kế

Editor: Yên Nhi

Chường phong của Hách Liên Dực đảo qua, từng trận từng trận gió lạnh, cỏ cây lung la lung lay, hắt đánh một chường về phía Tần Liễm.

Thanh Linh thầm giật mình, lần gặp Hách Liên Dực này, công lực của hắn lại tiến triển không ít rồi.

Ổng tay áo rộng của Tần Liễm phất qua một cái, gió thổi lớn dần, mơ hồ còn có tiếng đã vỡ vụn bên tai. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên mặt hắn càng lộ ra vẻ thanh quý, áo bào trắng bay phấp phới ôn nhã lộng lẫy. Hắn hóa giải thế công của Hách Liên Dực, theo đó thừa cơ xuất kích.

Chường phong giữa hai người giao nhau, tạo nên từng tiếng xé gió sắc bén như đao lướt qua gò má, mặt Thanh Linh bị chà sát đến phát đau.

Hách Liên Dực công kích không thành, thật đáng phiền, lại tiếp tục tụ chín tầng công lực trong tay phóng tới Tần Liễm lần nữa. Chường phong bén nhọn của hắn còn mang theo cả hơi thở tử thần, cỏ cây trong năm dặm xung quanh đều bị kết thành hơi sương mỏng.

Thanh Linh kinh ngạc trừng to mắt, chường pháp này của Hách Liên Dực là gì? Mà có thể nháy mắt ra lệnh cho sương đêm trên cỏ cây ngưng tụ kết thành băng lạnh.

Tốc độ tăng trưởng công lực của Hách Liên Dực thật sự quá kinh người, lần trước ở sông Thương, lúc hấn đánh với Tần Liễm một trận, cùng lắm cũng chỉ mới tiếp được mấy chiêu đã thua thảm bại. Mà lần này, hai người bọn họ đã so hơn mười mấy chiêu, nhưng nàng vẫn chưa nhìn ra được ai chiếm được thế thượng phong.

Dưới ánh trăng, hai bóng người một trắng một đen đan xe qua lại, tốc độ khiến cho người bên cạnh không cách nào nhúng tay vào được.

Bọn thị vệ đi tìm Dung Thi Thi đi ngang qua bên này, thấy bầu không khí như hơi thở quỷ thần, chột nhìn, đúng là Tần tướng và Vinh vương. Hai người kia bọn họ không dám chọc, tốt nhất vẫn nên chạy trốn nhanh lên.

Mặt mày Thanh Linh dần dần bị tụ lên một lớp sương mỏng, nàng phải bắt đầu vận khởi nội lực để làm ấm người.

Dần dần, Hách Liên Dực bắt đầu thở hỗn hển, nhưng vẫn liên tục vận động nội lực, chưởng phong sau càng mạnh hơn chưởng phong trước. Hấn liều mạng đánh một trận với Tần Liễm như vậy, cuối cùng là vì Dung Thi Thi, hay do nhìn Tần Liễm không vừa mắt?

Đột nhiên, gió lạnh ngày càng điên cuồng. Hách Liên Dực đưa hai tay lên tạo thành chưởng, chưởng phong quét về phía Tần Liễm, sau đó Tần Liễm lập tức liền bị một tầng băng lạnh bao phủ lấy toàn thân.

Tầng băng kia không quá dày, xem ra Hách Liên Dực vẫn chưa luyện công phu đến nơi đến chốn. Nhưng chờ đến lúc Hách Liên Dực dày công tôi luyện được bộ chưởng pháp kia thành công, chỉ sợ độ dày của lớp băng kia sẽ khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Thời gian lớp băng kia đông lại trên người Tần Liễm không lâu lắm, chốc lát đã bị hấn đánh vỡ, băng nát, bọt bay tán loạn tằm dưới ánh trăng. Người nọ thật giống như từ trong tuyết bay đi ra, mộng ảo và lạnh lẽo.

Tay áo rộng của hắc giơ cao, tóc đen múa cùng gió, mặt mày lớn lên thanh bần, tư thái vừa như tiên nhân vừa như yêu tinh. Chuyển đầu ngón tay một cái, vụn băng giữa không trung nháy mắt tụ thành quả cầu đánh bật lại về phía Hách Liên Dực.

Tốc độ quả cầu băng cực kì nhanh, Hách Liên Dực ngay cả cơ hội né tránh cũng không có. Hắc bị cầu băng đập vào thẳng ngực, "phốc", phun ra một búng máu tươi, chân đứng không vững mà lui về sau vài bước.

Hắc lau vết máu bên khóe miệng, ngực kịch liệt đập phồng, hai mắt bốc hỏa quát: "Tần Liễm, người không được quá đáng! Bản vương chỉ muốn đi tìm Trắc phi của bản vương, chẳng lẽ còn phải e ngại người đánh rắm sao?"

Hắc nói đi ngoài thành từ đánh rắm, Hách Liên Dực này cũng đủ thâm ý. Liều mạng đánh nhau với Tần Liễm như thế, hắc thật sự là vì Dung Thi Thi sao? Chẳng lẽ hắc cũng biết thích một người?

"Người có cần thiết ra tay ác như vậy không chứ! Người..."

Hách Liên Dực còn chưa nói xong, "Cút" Tần Liễm đã lạnh lùng cắt đứt, từ trong tay áo bay ra một dây lụa trắng nhanh chóng đánh bay hắc ra xa.

Đội nhân mã được phái đi tìm kiếm Dung Thi Thi đột nhiên nhìn thấy Vinh vương nện xuống trước mặt bọn họ, vì cái đầu của mình, bọn họ không khỏi vội vàng xuống ngựa hỏi thăm: "Vương gia, người có sao không?"

Nhưng Hách Liên Dực không trả lời, hắc lại bước lên một bước, phát hiện Hách Liên Dực đã sớm hôn mê. Sau đó, một đội người ba chân bốn cẳng ra sức khiêng Hách Liên Dực trở về.

Thanh Linh đến gần bên người Tần Liêm, nịnh nọt cười: "Người biết chuyện này là ta làm à?" Chuyện nàng nói đến là chuyện mình bắt cóc Dung Thi Thi.

Lúc bắt cóc Dung Thi Thi, nàng cũng cũng có dự trước sẽ gây ra động tĩnh lớn như thế, nhưng Dung Thi Thi và Hách Liên Dực luôn dính nhau cả ngày lẫn đêm, muốn tìm cơ hội cướp Dung Thi Thi đi thật sự rất khó. Cho nên lúc thấy Hách Liên Dực không có trong lầu, nàng đã quyết định ra tay bắt cóc người trước.

Tần Liêm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh buốt liền rơi xuống người nàng, dù nhìn vào đôi mắt phượng tinh mịch kia cũng không thể biết rõ hẳn có tức giận hay không.

Lòng nàng rơi "lộp bộp" một tiếng, nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy không có ai ở gần, vội vàng chân chó cười nói: "Phu quân, đa tạ người ra tay tương trợ." Tiếng phu quân kia được gọi rất ôn nhu mềm mại, không khỏi khiến lòng người nào đó nháy mắt mềm nhũn ra.

Khóe miệng của hắn nhin không được cong lên, sắc mặt hơi hoãn. Nhưng một người có dáng vẻ nam tử kêu hắn một tiếng phu quân, hắn thấy thế nào cũng rất cổ quái.

Thấy sắc mặt hắn có chút dịu xuống, lá gan nàng cũng béo phì theo, theo sở trường giật giật ống tay áo hắn: "Phu quân, ta không có cố ý muốn gạt người, thật đó!"

"Vi phu biết rõ" Nếu có ý lừa gạt hắn, nàng tất nhiên sẽ động tay động chân lên người hắn, ví dụ như đâm đâm vài miếng ngân châm lên chẳng hạn.

Lúc này, Bạch Nhiên đã đi tới: "Tần tướng, Nhị công tử." Hắn nhìn về phía Thanh Linh, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Không sao, người nói đi!" Nàng nói.

"Đại đội nhân mã, tất cả đều đã bị dụ đi về phía Bắc!" Bạch Nhiên nói.

"Ừ, biết rồi, người theo ta!" Thanh Linh muốn đi đến một nơi âm u, vừa định nhấc chân đi, đột nhiên cảm thấy lưng lại xuất hiện cảm giác rét lạnh căm căm đè nặng.

Nàng đỡ người, xoay người, cười chân chó cực lớn cực lớn: "Đêm đã khuya, phu quân nên về nghỉ ngơi sớm cho tốt đi, chớ để thân thể bị mệt mỏi."

Bạch Nhiên vừa nghe vậy, da mặt nhẹn không được run rẩy.

"Ừ!" Tần Liễm nhàn nhạt đáp, hẳn sẽ cho nàng một mảnh bầu trời (tự do), nên chuyện của nàng, nàng không muốn hắn can thiệp, vậy hắn cũng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Chung đụng với hắn lâu dài, Thanh Linh cảm thấy người này thật sự quá dễ bị dụ dỗ.

Thanh Linh và Bạch Nhiên bước vào một nơi tối tăm vắng vẻ, nàng thay da mặt thành một nam tử xa lạ, áo khoác cũng đổi sang cái khác. Cả Bạch Nhiên đi theo cũng đeo mặt nạ dịch dung lên, đổi y phục, thành bộ dáng Diệp Đàm.

Hai người tới gần chỗ giấu Dung Thi Thi, Bạch Nhiên đứng xa thông khí, lúc thấy người tới lại vội vàng lừa gạt chuyển hướng.

Thanh Linh nhanh tay kéo Dung Thi Thi từ trong động ra, đỡ người nằm trên vai, lê lếch đến một con đường nhỏ rồi thì triển khinh công rời đi.

Nàng nhân lúc mọi người dùng bữa tối, đã đi thăm dò địa hình gần đây trước, đường ở đây thông ra hướng nào, căn bản cũng biết được chút ít.

Nàng khiêng Dung Thi Thi cách thật xa lều Hách Liên Dực, đến một nơi đất bằng phẳng không mấy rộng rãi.

Để Dung Thi Thi xuống, đánh thức nàng ta dậy, huyết đạo còn không thềm điểm. Dung Thi Thi hiện không có võ công, muốn chạy trốn khỏi tay Thanh Linh cơ hồ là không thể.

Dung Thi Thi vừa tỉnh lại, đầu óc còn chút mơ hồ, bên tai ong ong tiếng mũi kêu. Nhận ra đau đớn trên mặt, theo bản năng chụp một cái, đánh chết con muỗi, đồng thời cũng đánh tỉnh mình.

Dưới ánh trăng, một bóng đen bao phủ lấy nàng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là một nam tử xa lạ: "Là người đưa ta đến chỗ này?" Nàng bình tĩnh hỏi, thần sắc không hoảng loạn, giọng nói đáng yêu mềm mại trước sau như một.

Sao nàng lại ở cùng nam nhân này ở đây? Hách Liên Dực đâu, hẳn đi đâu, sao còn chưa tới tìm nàng?

Nàng từ từ ngồi lên, thấy người kia cũng không nhúc nhích gì, lúc nàng cả gan nhắc móng lên chuẩn bị chạy đi, đùi phải lập tức bị một cục đá đánh trúng, khiến bản thân ngã nhào trên đất.

Không có võ công đúng là phiền toái, ở đâu cũng bị quản chế.

"Người muốn làm gì?" Chỗ này nhiều muỗi lạ kì, nàng theo bản năng quơ quơ tay, muốn đuổi muỗi đi.

"Người nói xem?" Giọng nam tử bình tĩnh không gợn sóng, hẳn xoay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc.

Ánh mắt sáng quắc của hắn, khiến cho nàng không khỏi hiểu lầm hắn có ý tứ với mình.

"Người không nói, người ta làm sao biết chứ." Nàng sảng giọng, mắt đưa tình với nam tử. Một cái nhãn mày, ngàn vạn phong tình.

Nam tử khẽ nhúc nhích sóng mắt, ánh mắt phức tạp, nàng nhìn không hiểu. Nhưng khi nhìn thấy sóng mắt khẽ nhúc nhích kia, nàng càng thêm khẳng định nam tử này có ý với mình.

"Ai nha, chỗ này nóng quá đi." Dung Thi Thi ngửa đầu lộ ra cái cổ thon dài, rũ mắt xuống, một tay sờ sờ túi gấm bên hông, trong mắt lóe qua tia dị thường.

Nàng vén ra cổ áo ngoài mạng che mặt, hiện ra da thịt bờ vai, dưới ánh trăng hiện lên bóng loáng mê người, lướt từ da thịt non mịn trên bả vai xuống, chỗ phía dưới như ẩn như hiện. Nàng biết bộ dáng này của chính mình rất mê người, chỉ cần người nọ không phải là một Liễu Hạ Huệ, nàng không tin hẳn sẽ không có phản ứng gì.

Chân bị viên đá đánh trúng, Dung Thi Thi đưa tay chống thân mình đứng lên, để duy trì dáng đi thướt tha, nàng còn cố nhịn đau không để bản thân phải bước khập khiễng.

Không biết cởi một bên vạt áo mỏng xuống đến hông là vô tình hay cố ý, nhưng thoáng cái đã bị tộp năm tộp ba con muỗi đốt lên da thịt lồ lộ ra của nàng. Dù nàng rất muốn đưa tay lên gãi ngứa, nhưng vì bảo trì bộ dáng ưu nhã xinh đẹp, nàng nhịn!

Lúc Thanh Linh mang nàng ta đến đây, trên người nàng ta vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, kiện y phục kia là áo yếm kết hợp váy dài mỏng. Bên ngoài còn khoác lên một màn tơ mỏng như khăn che mặt. Gió đêm thổi qua, mạng che khẽ tung bay, phong tình mỹ miều đến tột cùng.

Dưới khóe mắt Dung Thi Thi có một nốt ruồi xinh đẹp, mang theo ngàn vạn phong tình bước từng bước đến gần nam tử, lúc đã cận kề, nàng ta còn cố ý té một cái, ý đồ ngã vào trong lòng đối phương.

Khóe môi Thanh Linh gương cao, lộ ra vui vẻ khó hiểu, Dung Thi Thi đây là đang quyến rũ nàng sao?

"Ai nha, công tử, ngài thật nhẫn tâm, thấy người ta té ngã cũng không thèm tới đỡ lấy một cái." Dung Thi Thi lã chã chực khóc, đầm đìa đáng yêu nhìn nam tử.

Nam tử như bị hình dạng của nàng mê hoặc, ngồi xồm xuống, phức tạp nhìn nàng.

"Công tử..." Mắt lưu chuyển như sóng nước mùa thu, vươn tay xoa lên môi nam tử, nam tử không hề cử động. Nàng vui mừng cười đến mức quyến rũ động lòng người, đưa ngón tay khẽ thâm dò vào trong miệng nam tử.

Không ngờ nam tử lại hung hăng nắm lấy cổ tay nàng, "răng rắc" một tiếng, xương tay đã vỡ vụn.

Dung Thi Thi đau đến môi trắng bệch, mặt mày biến hóa đủ màu, kinh hoàng nhìn nam tử: "Công tử, ngài..." Đừng để nàng thoát được đêm nay, nếu không chắc chắn sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt của nam tử trước mắt này! Nước mắt lớn vòn quanh đôi mắt ánh ra âm độc. Đưa tay nhào về phía nam tử, nam tử khinh thường cười nhẹ một tiếng, dễ dàng đẩy ra.

"Móng tay dài quá, giống y như lão yêu phụ vậy!" Thanh Linh nhàn nhạt bốn cột, mặt mũi Dung Thi Thi xanh mét.

Thanh Linh rút túi gấm bên eo nàng ta xuống, sau đó mở ra, khẽ hửi, khuôn mặt thanh tú lập tức hiện lên một tầng băng sương.

"Thất bộ đảo, người cũng xứng dùng độc này sao!" Thanh Linh lạnh lùng nói, trong lòng chuyển đổi đến đời sông lấp biển, thất bộ đảo là loại độc được nàng hay dùng tới ở kiếp trước, nó có tác dụng khiến toàn thân người mềm yếu vô lực đến ba ngày.

Vừa nẩy ngón tay Dung Thi Thi có dính loại độc được này, sau đó thi triển mỹ nhân kế với Thanh Linh, ý đồ muốn đưa độc vào miệng nàng.

Kiếp trước, Văn Thi Dung đi theo bên người nàng, có lần lấy cơ bản thân mình không có thứ gì để phòng thân được, đặc biệt nhờ nàng dạy cho phương pháp chế ra thất bộ đảo này.

Nàng không ngờ, sẽ có một ngày Văn Thi Dung dùng thứ nàng dạy cho để đối phó với nàng.

"Sao người lại biết đây là thất bộ đảo, người tốt cuộc là người phương nào?" Dung Thi Thi khẩn trương hỏi, không nhiều người biết được tên loại độc được này là thất bộ đảo, người này chắc chắn có quan hệ gì đó với Mạch Sương.

Thanh Linh không trả lời nàng ta, chuyển sang vấn đề khác: "Nếu người bôi độc được lên môi, thì có lẽ bốn công tử đã trúng mỹ nhân kế của người rồi, đáng tiếc, đáng tiếc a." Nụ cười nàng rõ ràng là chế nhạo, tay tung lên một cái, một thanh dao găm sáng chói không hề báo trước găm lên ngực Dung Thi Thi.

Lúc rút dao găm ra, máu từ ngực Dung Thi Thi bắn vào mặt Thanh Linh, càng tô thêm vẻ băng hàn cho dung nhan tú lệ ấy.

"Tại sao người... lại đối với ta như thế?" Trên ngực truyền đến đau đớn như khoan tim khiến nàng thật sự cảm thấy khó thở.

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ lấy ra một chai thuốc bột từ lòng ngực, đổ vào vết thương trên ngực Dung Thi Thi. Máu ngừng chảy, nhưng cảm giác đau nhức như khoan tim vẫn còn như cũ, đáng sợ nhất chính là nàng ta còn chẳng thể ngất đi.

"A, đau quá.... Người giết ta đi.... Đau quá.... A!" Dung Thi Thi đau đến nước mắt nước mũi giàn giụa, sắc mặt trắng bệch. Giọng như dã thú

đang gào thét, không để ý hình tượng bồ nhào xuống mặt đất mà lăn lộn, quả đúng là sống không bằng chết.

Thanh Linh nhìn nữ tử thống khổ lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt trầm tĩnh không chút gợn sóng.

"Giết ta, giết ta... Cầu xin người!" Dung Thi Thi thống khổ kêu rên.

Thanh Linh lạnh lẽo cười một tiếng, giết người chẳng phải là còn tiện nghi cho người sao. Chết mới là giải thoát tốt nhất, còn sống sót là vẫn còn phải chịu lấy thống khổ. Nàng sẽ không giết Dung Thi Thi, và cũng không để nàng ta được sống khá giả.

Độc phần "Trùy tâm" vừa chế vào vết thương Dung Thi Thi vốn là thứ chuẩn bị đặc biệt dành riêng cho nàng ta, "Trùy tâm" có thể khiến cho người bị trúng độc sẽ bị đau nhức mỗi tháng một lần, lần sau đau hơn lần trước, không có thuốc nào giải được.

Nàng ta chỉ nhìn thấy Thanh Linh chế biến thất bộ đảo, khoan tim thì không.

Dung Thi Thi, kiếp trước người khiến ta nhận lấy hết các loại đau đớn như khoan tim, kiếp này ta cũng sẽ bắt người nếm thử hết phần đau đớn đó!

Dung Thi Thi lăn lộn nửa canh giờ, đau nhức kia dịu đi, cả người nàng ta như con cá chết, vô lực quỳ rạp trên đất. Đôi mắt vì khóc quá nhiều mà sưng đỏ, tóc tai trên đầu mất trật tự, mạng che mỏng trên người bị rách mướp nhiều chỗ.

"Còn muốn nhận cảm giác thêm một lần đau nhức như bị khoan tim như vậy nữa không?" Thanh Linh ngồi xổm xuống bên cạnh Dung Thi Thi hỏi.

"Không...." Nhắc tới cảm giác đau nhức sống không bằng chết kia, Dung Thi Thi co người lại một tí, giọng khàn khàn kiên quyết trả lời.

Thanh Linh cười lạnh: "Ừ, tốt, chỉ cần người thành thật trả lời ta vài câu hỏi, hơn nữa còn phải nhanh nha, như vậy ta có thể không để người phải chịu đau đớn kia nữa!"

"Bây giờ ta bắt đầu hỏi, người tốt nhất nên thành thật cho ta, nếu trả lời chậm, hắc hắc..." Còn phần nếu chậm sẽ như thế nào, Thanh Linh không nói rõ, chỉ cười âm trầm.

"Người là ai?" Thanh Linh hỏi rất nhanh, không chừa chút thời gian cho người ta suy tư.

Dung Thi Thi vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ chậm chốc lát: "Ta là Dung Thi Thi."

"Người trả lời chậm." Thanh Linh nhàn nhạt nói, lấy ra một bình nhỏ, bên trong chai là loại độc "rừng rừng" có thể dẫn phát độc "Trùng tâm" trong người Dung Thi Thi.

Thanh Linh mở nắp bình ra, để sát mũi Dung Thi Thi, Dung Thi Thi ngửi được mùi của độc "rừng rừng", độc "Trùng tâm" trong cơ thể lập tức phát tác.

"A... Không cần... Không cần.... Cầu xin người tha cho ta đi!" Đau nhức đến tê tâm phế liệt khiến nàng ta lăn lộn trên đất lần nữa, ước chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, loại đau đớn này mới dần hoãn xuống.

"Văn Thi Dung là ai?" Thanh Linh mau miệng hỏi.

Dung Thi Thi do dự một lát: "Không biết!"

"Trả lời chậm, còn nói dối, xem ra người rất thích cảm giác thống khổ khi đọc "Truyện tâm" phát tác, rất tốt vậy ta thành toàn cho người!" Thanh Linh lại bước Dung Thi Thi hít vào "rừng rừng" lần nữa

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 74: Ta Như Vậy Rất Hư, Người Còn Thích Ta Không?

Dung Thi Thi một lần nữa bị đau, khí lực toàn thân tựa như tan hết, sức để giơ tay cũng không có. Cổ họng phát đau, thanh âm khàn khàn nhưng vẫn nghe ra nàng ta muốn nói gì.

“Văn Thi Dung rốt cuộc là ai?”

“Là ta!” Dung Thi Thi khổ sở nói.

“Tối nay ta rất hưng phấn, nếu như người không thành thật hoặc trả lời chậm chễ, chờ người đêm nay là cơn đau thấu xương đấy. A! Đúng rồi! Người cứ yên tâm trả lời vấn đề của ta, ta sẽ không để người nào tìm đến người đâu.” Thanh Linh đứng trên cao nhìn xuống Dung Thi Thi đang nằm thê thảm trên mặt đất.

Thanh Linh hỏi rất nhanh, nàng muốn làm cho đối phương có cảm giác khẩn trương, không cho đối phương một cơ hội nào. Chỉ có khi vừa nghe đến vấn đề không có chút suy tư liền trả lời, đó mới là chân thật.

“Không cần cố gắng nói láo, chuyện của người, người khác không biết nhưng ta lại biết rất rõ. Mạch Sương chết như thế nào?” Thanh Linh mới vừa rồi nói rất chậm nhưng đến câu hỏi cuối lại hỏi rất nhanh.

Trên mặt Dung Thi Thi thoáng qua vẻ kinh hoàng: “Tự sát.” Thời điểm nàng ta giết Mạch Sương, nàng ta đã xác định xung quanh không có ai, người trước mặt nhất định cũng không biết.

Đang lúc nàng ta tự cho mình là đúng ngoài ý muốn lại nghĩ thấy mùi Hàm Lệ, cơn đau khoan tim trong cơ thể lại phát tác.

“Người thúi lắm! Mạch Sương rõ ràng chết trên tay người! Người thật đúng là heo chết không sợ bị hằm canh, người đây là đang nghiện đau đúng không? Đừng cho là ta không biết người nói láo, ta nói rồi, chuyện của người người khác không biết nhưng ta biết rõ, người coi lời ta nói như gió thổi qua tai đúng không?” Thanh Linh giận giữ nói.

“A....là ta giết, người mau thả ta, người bỏ qua cho ta đi, ô ô ô....” Dung Thi Thi khóc không thành tiếng.

Lần này, Trùy Tâm trong cơ thể Dung Thi Thi ước chừng phát tác đúng một canh giờ.

Dung Thi Thi vừa đau vừa mệt, nhiều lúc muốn cứ thế mà ngất đi. Nhưng mỗi lần nàng ta ngất là tên nam nhân kia lại đâm ngân châm vào huyết làm nàng ta muốn ngất mà không ngất được.

Tên nam nhân này quá đáng sợ, nhất định hẳn là ma quỷ! Hẳn là ai? Làm sao hẳn biết chuyện nàng ta giết Mạch Sương? Hẳn rồi cuộc đã biết bao nhiêu?

Toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau, thật khó chịu, thật muốn hôn mê cho rồi.

Thanh Linh dùng chân đạp Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi....”

“Người hỏi, người hỏi, lần này ta sẽ nói...sẽ nói hết.” Dung Thi Thi cắn chặt răng nói.

“Hừ, người như vậy là tốt nhất, nếu không người không chỉ phải chịu Trùy Tim phát tác đơn giản thế đâu.” Thanh Linh thanh âm ác độc đe dọa.

Dung Thi Thi sắp bị hành hạ đến không còn ra hình dạng người, nam nhân này thật đáng sợ. Nàng ta không rõ hẳn rốt cuộc đã biết bao nhiêu, làm sao mà nàng ta còn dám nói láo?

“Dung Thi Thi và Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh nhanh chóng hỏi.

Ăn nhiều đau đốn rồi, Dung Thi Thi cũng không dám do dự liền trả lời: “Đều là ta.”

“Người làm sao có Thất Bộ Đảo?” Cơ hồ nàng ta vừa trả lời xong Thanh Linh đã tiếp tục ra một vấn đề khác, căn bản không cho Dung Thi Thi cơ hội do dự.

“Ta tự làm.”

“Ai dạy người?”

“Mạch Sương.”

“Người cùng Mạch Sương từng có quan hệ như thế nào?”

“Chủ tớ.”

“Người là ai?”

“Dung Thi Thi.”

“Văn Thi Dung là ai?”

“Là ta, Dung Thi Thi.”

“Người lấy đâu ra Thất Bộ Đảo?”

“Tự làm.”

Thanh Linh hỏi đi hỏi lại Dung Thi Thi mấy vấn đề, đem Dung Thi Thi xoay đến chóng mặt rồi mới hỏi: “Tại sao giết Mạch Sương?”

“Muốn lập công.”

“Vì sao người lại lưu lại bên cạnh Mạch Sương?”

“Chủ thượng phân phó.”

“Người nguyện trung thành với tổ chức?”

“Đúng.”

“Là tổ chức nào?”

Dung Thi Thi vừa muốn mở miệng, đột nhiên sắc mặt nàng ta hoảng hốt, vẻ mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng, môi run run: “Vấn đề này dù ta đau đến chết cũng không thể nói.”

Chủ thượng của Dung Thi Thi là thần thánh phương nào? Có thể khiến cho nàng ta nói đến tổ chức lại bày ra vẻ mặt hoảng sợ đến vậy?

“Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh lại tái diễn vấn đề, nhìn vẻ mặt nàng ta hoảng sợ, nàng cũng biết hiện tại cũng khó hỏi cho ra lẽ. Vậy thì nàng hỏi cái khác, để xem có thể moi từ miệng Dung Thi Thi thông tin nào khác không?

“Là ta.”

“Sau khi Mạch Sương chết, người đi đâu?” Theo như Vô Ảnh nói Mạch Sương vừa chết Văn Thi Dung liền biến mất, nàng thật tò mò không biết Dung Thi Thi đi nơi nào.

“Đi chịu phạt.”

“Tại sao phải chịu phạt?”

“Làm trái ý tứ Chủ thượng.”

“Người thích Hách Liên Dực sao?”

“Không thích.”

“Tại sao lại bên cạnh hắn?” Chẳng lẽ do Chủ thượng của Dung Thi Thi chỉ điểm.

“Muốn đến Tiêu Dao thành.”

Hừ, Dung Thi Thi cũng là một con hát tốt nha, không thích Hách Liên Dực nhưng cả ngày có thể cùng hắn dính một chỗ, động tới động lui hôn nhau cũng đã làm: “Hách Liên Dực có thể khiến nước ngưng thành sương, hắn luyện loại võ công gì?”

Dung Thi Thi cùng hắn cả ngày quấn lấy nhau, Hách Liên Dực công phu kì dị, nàng ta cứ nào lại không biết.

“Hàn Băng chương.”

“Làm sao người biết?”

“Ta đưa cho hắn luyện.”

“Người lấy ở đâu bộ pháp này? Tại sao bản thân người không luyện?”

“Ta từ tổ chức trộm được, luyện Hàn Băng chương bắt buộc phải có nội lực.” Mà nàng ta lại không có nội lực, không cách nào luyện được.

“Hách Liên Dực đã luyện được Hàn Băng chương?” Thanh Linh nhìn Hách Liên Dực chưa thông thạo lắm, hắn có thể chưa luyện được bao lâu.

“Không có.”

“Hàn Băng chương gồm mấy tầng? Hãn luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Mười tầng, hãn luyện đến tầng thứ ba.”

Thanh Linh thầm giật mình, mới luyện được ba tầng mà đã có uy lực như thế, nếu hãn luyện thành chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

“Hách Liên Dực tại sao lại nạp người làm trắc phi?” Thanh Linh vẫn không quá tin tưởng việc Hách Liên Dực thích nàng ta.

“Bộ Hàn Băng chương pháp ta chỉ đưa cho hãn một phần. Hãn muốn luyện tiếp cho nên mới lấy lòng ta, nạp ta làm trắc phi.”

Rõ ràng là không thích đối phương còn ngày ngày gần bó keo sơn, hai người này đúng là tuyệt phối.

“Người vì sao muốn đi Tiêu Dao thành?”

“Muốn lấy Thánh quả.”

“Người vì sao mất hết võ công?”

“Chủ thượng hạ lệnh phế.”

“Chủ thượng người là nam nhân hay nữ nhân?”

“Không biết.” Dung Thi Thi trả lời rất nhanh, nhìn không giống như nói dối nhưng nói nếu ngay cả Chủ thượng của mình cũng không biết là nam nhân hay nữ nhân thật làm cho người ta khó tin.

“Làm sao người không biết?”

“Mỗi lần Chủ thượng ra lệnh đều có người đến truyền lời.”

“Người cùng Mạch Sương từng có quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ chủ tớ.”

“Thánh quả Tiêu Dao thành sắp chín?”

“Đúng.”

“Làm sao người biết?”

“Ta là người của Tiêu Dao thành.” Lời vừa ra khỏi miệng Dung Thi Thi liền hối hận nhưng nàng ta có thể không trả lời sao? Nàng ta có thể nói láo sao? Tên nam nhân ma quỷ này đến cả việc nàng ta giết Mạch Sương cũng biết, khó bảo toàn việc hắn không biết nàng ta là người Tiêu Dao thành.

Dung Thi Thi là người Tiêu Dao thành, chẳng có lẽ Chủ thượng của nàng ta cũng là người Tiêu Dao thành?

“Người làm thế nào liên lạc với Chủ thượng người.”

“Chủ thượng phái người đến.”

“Thời gian?”

“ta làm trái ý tứ Chủ thượng, ngài sẽ không phái người tới nữa?”

“Có ý gì?”

“Ta tự do.”

“Chủ thượng người là người Tiêu dao thành?”

“Liên quan đến Chủ thượng ta không biết gì cả.”

“Người làm trái ý Chủ thượng là có ý gì? Chủ thượng chỉ phế võ công người liền dễ dàng bỏ qua?”

“Ta trộm bí kíp võ công.”

“Vấn đề tiếp?”

“Ta có đau chết cũng không nói.”

Thanh Linh đột nhiên đem Hàm Lệ đến mũi nàng ta làm độc trong cơ thể nàng ta tái phát: “Người trả lời ta vấn đề này, ta sẽ không để người đau đớn.”

Lần này Dung Thi Thi chính là có đau đến chết cũng không chịu nói, Thanh Linh biết không moi được tin tức từ miệng nàng ta được nữa.

Dung Thi Thi một lần nữa vô lực nằm trên mặt đất, Thanh Linh vẩy nhang chiêu muối đã mài thành bột mà nàng xin được của Lãnh Ly lên người Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi, mặc dù ta rất hận người nhưng người yên tâm, ta sẽ không để cho người chết một cách dễ dàng đâu.” Mặc dù Dung Thi Thi lưu lại bên người Mạch Sương là phục ý chỉ của Chủ thượng, nàng ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng nàng ta lại chính tay giết chết Mạch Sương, nợ mạng phải trả bằng mạng, nợ máu phải trả bằng máu.

Dung Thi Thi suy nghĩ đến việc vẫn phải chịu cơn đau từ Trùy Tâm, thà nàng ta chết còn thống khoái hơn.

Nhang chiêu muối rất nhanh đã có tác dụng, muối bốn phía chen chúc nhau mà đến. âm thanh “ong ong” như gió lốc khiến người thấy thật khủng khiếp.

Muối nơi này vừa to lại vừa có độc, cắn một cái cũng cảm thấy ngứa muốn chết.

Dung Thi Thi bị một đám muối đông nghẹt đốt đến thê thảm không nỡ nhìn nhưng nàng ta giờ phút này chả còn hơi sức đâu mà đuổi muối nữa.

Cả người nàng ta tựa như một đồng thịt mặc cho muỗi đốt.

Mà nam nhân khiến nàng ta hận lại cởi tấm áo choàng của nàng ta a để muỗi có thể cắn thuận lợi hơn.

Hắn với ma quỷ thật giống nhau!

Dung Thi Thi quả thật khóc không ra nước mắt, nàng ta vẫn không hiểu mình đến cùng đã đắc tội gì với nam tử này.

Làm chuyện này xong, Thanh Linh lưu lại cho Dung Thi Thi một mạng rồi rời đi. Nơi này mặc dù xa nhưng Hách Liên Dực kiêu gì cũng sẽ tìm đến, chỉ mong khi Hách Liên Dực tìm được thì nàng ta vẫn còn nằm ở đây.

Thanh Linh dọc con đường lúc đi đến để trở về, nàng liền thấy giữa con đường nhỏ một bạch y nam tử, hắn đứng yên lặng ở đấy cũng có một phen ý vị, khiến cho nguyệt hoa dường như cùng ảm đạm.

Ánh trăng sáng ngời, bạch y nam tử phong thái linh lung, đứng im như thể đang dưỡng thần, không xô bồ, không vội vàng như đang thưởng thức ánh trăng một cách lạnh nhạt. Cũng không biết hắn đã đứng đó bao lâu, cho đến khi Thanh Linh xuất hiện, gương mặt bạch ngọc chậm rãi nở nụ cười.

Nụ cười hắn tựa ngàn hoa bung nở, mây quang trăng sáng, tâm loạn ý phiền cũng theo nụ cười của hắn chậm rãi biến mất.

Hắn cười trông rất đẹp, nàng thực thích nhìn hắn cười.

“Người không phải ở trên xe ngựa nghỉ ngơi ư? Sao lại đi theo rồi?” Nàng tiến về phía hắn, cười tủm tỉm hỏi.

“Lo lắng cho nàng.” Tần Liễm trả lời.

Chỉ đơn giản ba chữ cũng đủ khiến lòng nàng ấm áp.

Tần Liễm đuổi tay về phía nàng, nàng sửng sốt một chút rồi cũng để bàn tay vào tay hắn.

Hắn kéo tay nàng đi về phía trước, đường nhỏ tương đối hẹp, nàng đi phía sau hắn, trở tay liền cầm lấy tay hắn.

“Mới vừa rồi ta hành hạ Dung Thi Thi người đều nhìn thấy?” nàng ở phía sau kéo hắn một cái ý bảo hắn dừng lại.

Hắn dừng bước, quay đầu lại trả lời nàng: “Ừ, thấy được.”

“Ta như vậy rất hư, người còn thích ta không?” Nàng ngửa đầu, cẩn thận hỏi hắn, sức lực nắm tay hắn không tự chủ tăng thêm mấy phần.

Hắn nhìn nàng, khóe môi giương lên một nụ cười sáng lạn, hắn in một nụ hôn giữa lông mày nàng: “Chỉ cần trong lòng phu nhân có vi phu, vi phu sẽ luôn thích phu nhân.”

“Ta không phải người tốt người vẫn cứ thích ta sao?” Nàng vẫn không khỏi lo lắng.

“Ừ, vẫn sẽ thích. Phu nhân muốn làm gì cứ thả tay mà làm, nếu xảy ra chuyện gì vi phu sẽ chịu trách nhiệm thay nàng.” Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Người khác sống chết cùng vi phu không liên quan, vi phu chỉ cần phu nhân mạnh khỏe là được.”

Ý là chỉ cần nàng nguyện ý, dù là chuyện thương thiên hại lý cỡ nào, hắn đều không quản, chỉ cần nàng không việc gì là được.

Nghe vậy khóe môi nàng cong lên, cười nói: “Người là Thừa tướng Nam Hạ, cũng coi như là quan phụ mẫu của dân chúng, nói người khác chết sống không liên quan đến người nghe chừng cũng không hợp lý.”

Hắn cười nhạt một tiếng không trả lời, hắn tuy là Thừa tướng Nam hạ nhưng tựu chung chính hắn cũng không phải loại người tốt lành gì.

“Giăng co cả buổi tối, thừa dịp trời chưa sáng nhanh về nghỉ ngơi thôi.” Hắn nhẹ kéo tay nàng nhưng nàng vẫn bất động.

“Sao vậy?” Hắn nghi ngờ nhìn nàng.

“Phu quân, ta rất mệt, không đi được nữa, chàng công ta được không?” Dù sao nói này cách lều Hách Liên Dực còn rất xa, để hắn công nàng một đoạn đường cũng chẳng ai nhìn thấy.

“Vi phu bồi phu nhân giăng co cả buổi tối cũng rất mệt mỏi mà, lưng cũng không còn hơi sức. Chỉ là nếu phu nhân hôn vi phu một cái, có lẽ vi phu cũng sẽ hết mệt mỏi. À, đúng rồi, trước hết hôn một cái trước nào.” Hắn bĩu môi, ngón tay trắng nõn chỉ vào môi mình, một ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

“Ta không hôn.” Nàng đi đến phía sau hắn, nhảy lên lưng hắn, hai chân quần chặt lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn.

Sắc mặt hắn cứng đờ, bất đắc dĩ cứng chiều cười một tiếng, hai tay giữ chân nàng để cho nàng trên lưng hắn càng thêm an ổn và thoải mái: “Phu nhân, nàng thật sự là thiên kim tiểu thư Diệp phủ sao?” Hắn công nàng rất vững vàng, vừa đi vừa hỏi.

Nàng nghịch nghịch dây buộc tóc tuyết sắc của hắn: “Người không phải là đã sớm biết sao?”

Hắn thì thầm nói nhỏ: “Thế nào một chút dáng vẻ khuê môn tú nữ cũng không có?” Trông như người vô lại vậy, dáng vẻ dè dặt của một thiên kim tiểu thư cũng không có nốt, da mặt lạt còn dày hơn cả tường thành.

Thanh Linh kiếp trước thường nữ phần nam trang chạy trong quân doanh, cái gì gọi là thiên kim đề dặt e lệ cũng bị nàng quăng sạch, ngược lại đáng vẻ lưu manh vô lại của nam nhân nàng lại học được mười phần.

“Người nói cái gì?” Nàng nhẹ nhàng siết cổ hắn, giọng uy hiếp rõ rệt, hiển nhiên một bộ dạng cường hào ác bá.

“Phu nhân đối xử với vi phu như vậy, đừng dữ vậy chứ.” Hắn phản kháng.

“Ta cứ thích hung dữ với người đấy.” Nàng cười thật sâu, lúc này từ mộng lại truyền đến cơn đau: “”Này, người đừng bấm, đau a!” Nàng nghĩ từ trên lưng hắn nhảy xuống, ai ngờ hắn giữ thật chặt chân nàng khiến cho nàng không có cách nào xuống.

Leo lên lưng hắn thì dễ chứ leo xuống thì khó, giống như lên thuyền giặc thì dễ mà xuống thì không có cách nào.

“Còn thích hung dữ với vi phu sao?” Đang nói chuyện hắn lại tiếp tục bấm nàng thêm cái nữa.

Nàng liền kịp thời đáp: “Không dám a.”

“Ngoan.” Hắn vỗ vỗ mộng nàng.

Mặt dày có tiếng của nàng rất vô dụng mà đỏ lên, sông nhiều năm như vậy, trừ kiếp trước khi còn bé, phụ thân sẽ đánh cái mộng nhỏ của nàng còn chưa có người nào dám vỗ mộng nàng như hắn đâu.

Nằm trên lưng hắn, nàng cảm thấy rất an tâm, tựa như dù xảy ra bất cứ việc gì, hắn vẫn cứ công nàng như vậy.

“Tần Liễm.” Nàng gọi, đem da mặt dịch dung lấy ra.

“Ừ.” Hắn nhàn nhạt đáp lại nàng.

“Ta cũng vậy, sẽ luôn luôn thích chàng.” Nàng đưa đầu lại gần tai hắn.

Sau đó hắn nghe thấy tiếng “chụt”, nàng hôn một cái thật kêu trên mặt hắn.

Hắn nắm chân tay nàng thật chặt: “Phu nhân, lúc hôn vì phu nàng nên tháo mặt nạ ra.”

“Cầm.”

Như vậy là tốt rồi, cùng một gương mặt nam tử thân thiết, hắn vẫn là không thoải mái.

“Lúc hôn chàng ta sẽ đeo lên.” Nàng cười hì hì nói láo, nhưng cái miệng liền bị người dùng sức bấm, đau đến nỗi nàng cười không nổi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 75: Hai Người Này Thật Không Biết Xấu Hổ

Editor: Yên Nhi

Hách Liên Dực bị một chương của Tần Liễm đánh bay, bản thân bị trọng thương, bây giờ còn đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

"Vương gia, ngài bị trọng thương rồi, tốt nhất là đừng nên dùng nội lực trong vòng mười ngày." Một đại phu tuổi trung niên đi theo Vinh vương phủ nói với Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vừa nghe, mày kiếm hơi nhú, sắc mặt ủ dột, âm trầm nói: "Bốn vương bị thương thế kia còn phải mười ngày không được dùng nội lực sao?"

Đại phu thấy sắc mặt Hách Liên Dực không tốt, nơm nơm lo sợ trả lời: "Vâng"

"Ầm" một tiếng, Hách Liên Dực cầm lên một chén thuốc ném xuống đất: "Người làm ăn thế hả? Chỉ là vết thương nho nhỏ thế này mà bảo Bốn vương không được dùng nội lực mười ngày sao? Bốn vương nuôi người có ích gì nữa chứ!"

"Vương.... Gia bớt giận!" Đại phu khiếp đảm nói, cúi thấp đầu, nhìn cũng không dám nhìn Hách Liên Dực một cái: "Ngài bị nội thương, nô tài đã dùng thuốc tốt nhất...."

"Biến, rút ra ngoài, đồ phế vật vô dụng!" Hách Liên Dực bùng cháy lửa giận kịch liệt, một tay đánh lên giường. Tần Liễm, bản vương quyết không để người được lớn lối quá lâu đâu!

Trời sáng, người được phái đi tìm Dung Thi Thi cuối cùng cũng có tin tức truyền về.

Lúc đội nhân mã đi tìm Dung Thi Thi thì phát hiện ra nàng ta đã nằm trên mặt đất hết như người chết. Y phục không chỉnh tề, vết máu loang lổ trên ngực, da thịt trên người lộ ra mảng lớn vết đỏ chằng chịt, nhìn vô cùng đáng sợ.

Lúc những người kia chứng kiến tốp năm tốp ba con muỗi vẫn còn đang đốt trên người nàng thì mới hiểu được những chỗ sưng đỏ ấy là do bị muỗi cắn. Bị muỗi cắn đến thế thảm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy bộ dáng giống như quỷ kia của Dung Thi Thi, đầu tiên là kinh hãi một chút, sau đó chính là tức giận ngập trời.

Dung Thi Thi là Trắc phi của hắc, người khác khi dễ nàng ta, chính là khi dễ hắc!

Đáng giận, là ai dám giẫm lên đầu Bốn vương vậy!¹⁴

Càng như thế, hắc càng khát vọng có được quyền lực, chỉ khi đạt được quyền lực tối cao, lúc đó hắc muốn ai chết còn không phải chỉ bằng một lời nói thôi sao? Chứ không phải như bây giờ bị khi dễ còn không cách nào đòi lại được.

Dung Thi Thi bị trọng thương, từ khi hắc mang nàng về sau vẫn nằm ở trên giường đến nay vẫn chưa tỉnh.

Đám người Tần Liễm và Tĩnh Vương không chờ đợi Hách Liên Dực, mà cứ xuất phát trước. Dù Hách Liên Dực cũng rất nóng lòng muốn lên đường sớm, nhưng lo lắng Dung Thi Thi bị thương không thể đi đường xa, hẳn không thể không nhẫn nại chờ.

Hắn muốn kiên trì chờ, ngay cả ông trời cũng không cho phép.

Buổi trưa, mây đen cuộn cuộn đầy trời, giọt nặng giọt nhẹ rơi vãi như mực đổ. Cả bầu trời không lâu sau liền lập tức tối xuống, rõ ràng vẫn còn chạng vạng, nhưng sắc trời bây giờ lại hết như đang buổi tối.1

Gió mạnh thổi tới, ô ô rung động, cây cối xung quanh kịch liệt lay động, như sắp bị nhổ tận gốc đến nơi.

Đầu lều Hách Liên Dực chính là chỗ gió nổi cuồng, gió lớn thổi qua, khiến lều kia thiếu chút nữa đã bị thổi lật. Hắn bắt buộc phải hạ lệnh cho người vội vàng thu lều lại.

Tiếng sấm cuộn cuộn, tia chớp chói mắt.

Rất rõ ràng, chỗ này không bao lâu nữa sẽ phải gánh chịu một tràng bão táp.

Người nhận lệnh Hách Liên Dực đi tìm nơi trú mưa gần nhất đã về báo lại, trăm dặm phía trước có một sơn động rất lớn có thể để trú mưa. Trùng hợp, bên trong hang động lớn đó, đám người Tần tướng, Lãnh thế tử và Diệp nhị công tử đã xuất hành đi trước kia cũng đang có mặt ở đó.

Hách Liên Dực và Dung Thi Thi lên xe ngựa rời đi trước, lệnh một nhóm người ở lại dọn dẹp đồng lều gì gì đó.

Trong xe ngựa, Dung Thi Thi mới vừa tỉnh lại, chỉ cử động nhẹ cũng đủ tác động đến vết thương trên ngực, đau đến khiến nàng ta phải than nhẹ một tiếng. Những chỗ bị muỗi đốt trên người, đã có người bôi thuốc, dù

không còn ngứa, nhưng dấu vết màu đỏ bị muối cắn để lại vẫn còn đó, thoát nhìn vẫn khiến cho người ta nổi da gà.

"Thi Nhi, nàng tỉnh rồi?" Hách Liên Dực ở bên cạnh vui vẻ nói.

Dung Thi Thi nghiêng đầu, vừa nhìn thấy Hách Liên Dực, liền lập tức lăn chã như chực khóc: "Vương gia...., ngài nhất định phải báo thù cho Thi Nhi."

"Thi Nhi, rốt cuộc là ai đã bắt nàng đi?" Hách Liên Dực hỏi.

"Thi Nhi không biết rõ hẳn là ai, chỉ biết hẳn là một nam tử. Nhưng nếu để ta gặp lại hẳn lần nữa, ta chắc chắn có thể nhận ra." Dung Thi Thi cắn răng, âm độc nói.

Hách Liên Dực đưa một tay cầm tay nàng ta, bộ dáng áy náy và đau lòng, hẳn đột nhiên đưa tay còn lại lên che ngực, vẻ mặt vô cùng thống khổ: "Thi Nhi, để nàng chịu ủy khuất rồi!"

"Vương gia, ngài bị sao vậy?" Dung Thi Thi lo lắng hỏi.

"Không có.... không có chuyện gì lớn, chỉ là bị Tần Liễm đả thương thôi." Hách Liên Dực nói, mặt càng lộ ra vẻ thống khổ cùng cực, lực siết lấy tay Dung Thi Thi lại tăng thêm vài phần.

"Vương gia, ngài làm Thi Nhi đau."

"Thật xin lỗi nàng Thi Nhi, không làm nàng bị thương chứ?" Hách Liên Dực làm như đang nhịn đau nói.

"Vương gia, thương thế của ngài có nặng lắm không?"

"Thi Nhi" Hách Liên Dực thâm tình chân thành nhìn Dung Thi Thi đầy ôn nhu, phảng phất như giữa khoảng trời đất bao la rộng lớn này, hẳn chỉ thấy được mỗi nàng ta mà thôi: "Võ công của họ Tần kia quả thật quá

lợi hại, mặc dù bản vương đã luyện hàn băng chương của nàng đưa cho, nhưng vẫn không chịu nổi một kích của hắc.

Ánh mắt hắc nhìn Dung Thi Thi ngày càng thâm thúy hơn, trong thâm thúy còn lộ ra ôn nhu, tựa như có thể nhấn người chết chìm ở trong đó, chỉ nghe hắc nói tiếp: "Thi Nhi, hàn băng chương có mười cuốn, nhưng nàng chỉ đưa cho bản vương ba cuốn, dù bản vương có dày công tôi luyện ba cuốn kia cách mấy đi nữa cũng không thể đánh lại được tên họ Tần kia.

Thi Nhi, nàng cứ chậm chạp không chịu đưa bảy cuốn còn lại ra cho Bốn vương, là đang hoài nghi tấm lòng Bốn vương dành cho nàng sao? Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ lòng của Bốn vương?" Trong mắt của hắc toát ra cảm xúc đau đớn.

Nói nhiều như thế, hóa ra là muốn để cho nàng giao ra bảy cuốn hàn băng chương còn lại.

Lúc Hách Liên Dực thiết kế Mạch Sương thì nàng đã nhận ra Hách Liên Dực là loại người vô tâm vô tình, hắc vốn không hề thích bất kỳ ai.

Hừ, vẻ mặt trông có vẻ thống khổ như vậy, nhưng trên trán lại không phải đang toát mồ hôi lạnh không ngừng đó sao? Mặc dù lòng nàng thầm khinh thường, nhưng sắc mặt không đổi.

"Thi Nhi, trừ nàng ra, Bốn vương không cách nào yêu người khác được nữa, vậy tại sao nàng lại không tin Bốn vương mà trao lòng mình cho Bốn vương chứ?" Hắc đau lòng và bất đắc dĩ nói, nếu nàng không biết rõ Hách Liên Dực là một kẻ vô tâm vô tình, chỉ sợ sớm đã bị bộ dạng thâm tình giả mù sa mưa của hắc lừa rồi.

Dung Thi Thi si ngốc nhìn hắc, trong đôi mắt ngập nước lóe ra sắc thái dịu dàng, vờ làm ra bộ dáng cảm động sâu đậm khôn cùng: "Thi Nhi muốn giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia, nhưng hiện tại ta không có mang theo bảy cuốn đó trên người. Vương gia, chỉ cần ngài giúp ta đoạt

được thánh quả, sau khi trở lại Hạ Thành, Thi Nhi chắc chắn sẽ dùng hai tay của mình để dâng bảy cuốn đó lên cho ngài."

Người trong Tiêu Dao Thành không được tự tiện ra khỏi thành, tự ý ra khỏi thành chắc chắn sẽ bị phạt rất nặng.

Dung Thi Thi từ nhỏ đã không có cha, chỉ có mỗi một người tỷ tỷ, sống ở trong một thôn trang nhỏ.

Có một năm, trong thôn gặp phải lũ lụt. Nàng và tỷ tỷ bị lạc nhau khó khăn chạy trốn, chính là lúc đó nàng đã gặp được thành chủ Tiêu Dao Thành. Thành chủ thấy nàng đáng thương, tuổi nàng lại không lớn hơn bao nhiêu so với nữ nhi nhà hân, nên dẫn nàng về Tiêu Dao Thành, sau khi trở về thành thì nàng trở thành tỷ nữ bên cạnh nữ nhi ruột thịt của Thành chủ.

Bốn năm trước, nàng vì muốn đi ra thế giới bên ngoài Tiêu Dao Thành và muốn tìm về tỷ tỷ ruột của mình, nhưng trên thân lại không có tiền, nên đã trộm cắp chút bảo vật quý giá ra khỏi thành.

Vụng trộm len lén ra khỏi thành, Thành chủ sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng còn trộm đồ, Thành chủ lại càng không thể bỏ qua cho nàng.

Lần này nàng trở về, là muốn mượn sự che chở của Hách Liên Dực để trở lại Tiêu Dao Thành. Nàng là Trắc phi của Vinh Vương, Thành chủ không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật tổ, chỉ cần có Hách Liên Dực che chở cho nàng, Thành chủ sẽ không thể làm gì nàng được.

Nghe Dung Thi Thi nói bảy cuốn còn lại không có ở trên người nàng ta, Hách Liên Dực dù lòng có không vui, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra gì, ngược lại thần sắc càng thêm thâm tình: "Được, Bốn vương đáp ứng nàng."

Dung Thi Thi chuyển mắt một cái: "Không đúng, cái này trước kia người đã đáp ứng rồi." Trước đó lúc nàng giao ba cuốn hàn băng chương

cho hần thì nàng đã đưa ra yêu cầu này, lúc đó hần cũng đã chính miệng đồng ý.

"Nàng muốn thế nào?" Hần cười ôn nhu nói, trong mắt lóe qua một chút lạnh lẽo không dễ để người phát hiện ra.

"Vương gia, Thi Nhi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng với Vương gia, nhưng lại sợ sau này Vinh Vương phi sẽ không thích Thi Nhi. Cho nên, quyền lực của chủ mẫu trong Vinh Vương phủ, hi vọng Vương gia có thể giao cho Thi Nhi." Dung Thi Thi cười duyên nói thẳng.

Lòng Hách Liên Dực vô cùng buồn phiền, nữ nhân này quá tham lam rồi: "Sau này mọi việc trong Vinh Vương phủ phải làm phiền Thi Nhi rồi." Cứ đồng ý trước đã, hừ, chuyện tương lai không ai cũng không thể nói chính xác được đâu.

Mắt hần hiện lên sát khí, nhưng chỉ lóe lên một thoáng rồi biến mất, nữ nhân này quá tham lam, giữ bên người sớm muộn gì cũng sẽ mang tới tai họa.

"Như thế thì Thi Nhi an tâm rồi, sau khi trở về Hạ Thành, nhất định sẽ giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia." Dung Thi Thi nói.

Sấm sét vang dội, cuồng gió gào thét, "ầm ầm" một tiếng, bầu trời đen kịt bao la lập tức đổ xuống một trận mưa to.

Hách Liên Dực ôm Dung Thi Thi đi xuống xe ngựa, bước vào sơn động rộng lớn có thể chứa đến hàng trăm người.

Hần vừa xuất hiện ở cửa sơn động, người bên trong lập tức rối rít đi ra nói vào câu khách sáo với hần. Mắt hần quét qua đám người trong sơn động, bọn người Tần Liễm là Lãnh Ly đều ở đây, kì lạ, sao lại không thấy Tĩnh vương đâu? Vừa hỏi mới biết được, tốc độ đi đường của Tĩnh vương

rất chậm, đoán chừng còn lửng thừng ở đằng sau, có lẽ cũng đang trú mưa trong sơn động nào đó.

Trận mưa này vô cùng lớn, cũng thật lâu, màn đêm đã buông xuống mà vẫn chưa thấy được trời có dấu hiệu sắp tạnh, ngược lại, càng lâu càng lớn.

Trời mưa lớn như vậy, loại mưa nặng hạt này, xem ra tối nay sẽ không dứt rồi.

Trận mưa này đến rất bất ngờ, đoàn người chạy vào sơn động trước còn chưa kịp tìm được nhiều củi khô, trời đã mưa rất to.

Tìm được củi khô, chỉ đủ đoàn người lấy ra dùng nấu ăn, sau cũng còn dư lại không có bao nhiêu. Nên ăn no nê xong, đã dập tắt lửa, tiết kiệm củi.

Động cao to hùng vĩ, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng đen như mực.

Thanh Linh ăn đồ ăn xong thì đi thẳng vào trong động, muốn tìm góc ít người để nghỉ ngơi, Bạch Nhiên theo sát phía sau nàng. Nàng phát hiện phía sau khối đá lớn không có ai, nên liền lột một tầng áo bào lên chỗ sau khối đá ấy nằm xuống ngủ.

Trong hang động có nhiều người, nhưng phần lớn trong bọn họ đều ngồi dựa vào vách đá gần cửa ra. Chỗ này có Bạch Nhiên phòng thủ bên cạnh nàng, thành ra ngủ ở đây cũng an tâm không ít.

Tần Liễm cũng đi đến gần chỗ hòn đá kia, lúc nhìn thấy nữ tử cuộn thân thể nằm một đống trên mặt đất kia, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc hiện ra ý cười nhẹ, mát mẻ. Hắn nhắc chân đi tới, Bạch Nhiên bên cạnh nàng bỗng nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng chớp tắt từ những tia chớp bên ngoài, sau khi Bạch Nhiên nhận ra người đến là ai, rất tự giác mà nhích qua một bên.

Tần Liễm hài lòng gật đầu, đi đến chỗ Thanh Linh, ngồi xuống bên cạnh.

Trong hang động có nhiều hòn đá lớn nhỏ, nên thân thể tránh không khỏi bị đá cản dưới lưng, nàng ngủ cũng không mấy thoải mái, đã lâu mà vẫn chưa chìm được vào giấc ngủ, chỉ đơn giản là nhắm hai mắt lại dưỡng thần một chút.

Một loại mùi hương thơm ngát quen thuộc chạm vào trong khoang mũi, nàng mở mắt ra nhìn lên, đôi mắt phượng hẹp dài dần trong đêm tối vẫn sáng trong như cũ kia lập tức đập vào tầm nhìn của nàng.

"Không ngủ được sao?" Hắc nhỏ giọng ôn nhu hỏi.

"Đá nhiều quá, cản người không ngủ được!" Nàng nghiêng người nói.

"Bản tướng không ngại làm nệm thịt cho nàng." Hắc cười tà mị một tiếng, vươn một tay bắt lấy hai tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Mặt Thanh Linh ửng đỏ: "Này, người buông tay ra!" Người ở đây nhiều như vậy, còn dám kéo tay nàng, hắc không sợ bị nghi ngờ sao? Nàng ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi được, nàng ngồi dậy, rất thất bại thở dài.

Nàng giống như ăn trộm hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, không thấy có ai đi tới bên này, mới thầm nhẹ nhõm thở phào: "Người buông tay ra! Để người khác nhìn thấy hai đại nam nhân nắm tay nhau như vậy không tốt lắm đâu."

"Sẽ không có ai thấy đâu." Trong đêm tối, ánh mắt hắc vô cùng sáng, sáng đến độ nàng còn có thể cảm giác được hắc đang nhìn nàng chăm chăm.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!"

"Nhưng bản tưởng không muốn thả ra." Hắc cười tùm tùm nói, đang nói chuyện, hắc vậy mà lại cầm lên tay của nàng đưa tới bên môi hôn một cái, sau đó mới chịu buông lỏng.

Mặt Thanh Linh nháy mắt nóng bừng lợi hại, sao người này có thể vô sỉ như vậy? Nàng nhanh chóng rút tay lại, cảnh giác nhìn hắc.

Tần Liễm cười ngoại bào xuống, Thanh Linh nghiêng đầu nhìn hắc: "Đừng nói người cũng muốn ngủ ở đây nha?"

"Nàng nói thử đi?"

"Ta nghĩ người nên đi ra ngoài ngủ sẽ tốt hơn.... Á... Đây người làm gì đó?" Thân thể lạnh băng của nàng bị hắc đưa tay ôm lấy, nàng kinh hãi thấp giọng kêu lên, chưa tới một khắc bản thân đã nằm ở trên người hắc.

Hắc cầm lên áo bào tuyết trắng phủ lên người nàng, chỉ để lộ ra nửa cái đầu của sói con.

Mưa to vẫn còn tung hoành bên ngoài, nên bây giờ cũng không nóng bức như ban ngày, trái lại, vì trời mưa mà đổi thành mát mẻ.

Được kiện áo bào đắp trên người, Thanh Linh cảm thấy rất thoải mái, không lạnh cũng không nóng.

Tần Liễm nằm xuống chỗ sau tảng đá Thanh Linh ngủ vừa rồi, như vậy, người khác không dễ gì nhìn thấy được: "Ngủ đi, vi phu làm nệm thịt cho nàng!" Hắc nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, hơi thở ấm áp quét qua lỗ tai, tựa như gió xuân, quét tới đâu, hoa đỏ rực đua nở tới đó.

Bạch Nhiên đứng gần đó không chịu nổi nữa, lập tức bước ra vài bước, tránh xa bầu không khí của hai kẻ không biết xấu hổ kia. Chờ mỗi khi có người đi tới, hắc khẽ ho một tiếng, thầm nhắc nhở người phía sau khối đá, tiện thể lừa người rời đi.

Có áo bào rộng thùng thình đắp ở trên, trong đêm tối, nếu không nhìn kĩ, thật sự rất khó phát hiện dưới lớp bào kia có đến tận hai người.

Nàng không giãy giụa, hậu quả sau nhiều lần giãy giụa thất bại nói cho nàng biết. Bây giờ có đối kháng cũng vô dụng, ngược lại càng sẽ chọc người này ngày càng quá phận hơn nữa.

Hơn nữa, nằm trên người hắc ngữ tốt hơn nhiều so với trên đất, âm ấm, mềm mại, thân thể tuyệt không bị cắn đau nữa.

Nàng rụt đầu vào trong áo bào, rầu rĩ nói: "Người thật không biết xấu hổ!" Miệng nàng tuy nói thế, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Mặt nàng cọ tới cọ lui, cảm giác da thịt hắc rất trắng mịn, không nhịn được lại cọ tới cọ lui thêm vài cái.

"Phu nhân, đừng cọ tới cọ lui nữa, đừng lộn xộn nữa, ngủ đi." Giọng hắc hơi trầm thấp mà khàn khàn.

Dựa vào cái gì hắc nói nói một thì phải là một? "Ta mạn phép từ chối" Khẩu khí không phục, đầu tiếp tục cọ tới cọ lui.

Dần dần cảm thấy nhịp thở hắc ngày càng gấp gáp, từng làn hơi nóng hồi phớt nhẹ qua gáy nàng. Như nhận ra cái gì, nàng ngẩng đầu, cảm bị một bàn tay mạnh mẽ nâng lên.

Tiếp theo một nụ hôn nóng hồi chạm mạnh lên môi Thanh Linh, hơi thở mang theo vô vàng tình ý càn quét lấy mùi đàn hương trong miệng nàng.

Cứu mạng, rốt cuộc người này có biết xấu hổ hay không! Trong hang động này có tới mấy chục người! Lỡ như bị người nhìn thấy chuyện mà nàng và hắc đang làm...

Nàng thề, sau này sẽ không dám tuy ý chọc hấn như thế nữa.

Thanh Linh có tật giật mình, thất kinh, tim đập liên hồi, gương mặt nóng hổi. Muốn khước từ, kết quả hấn càng hôn sâu hơn, thân thể mềm mại liên tục mềm nhũn, đầu óc mơ hồ không cách nào suy nghĩ được gì.

Vốn là muốn đẩy tay hấn ra, không biết sao cuối cùng còn càng ôm chặt cổ hấn hơn, đáp lại cái hôn cuồng nhiệt giữa đêm mưa. Dần dần còn cảm thấy không đủ, chủ động bắt đầu đòi hỏi.

Bạch Nhiên đứng cách đó không xa, nghe tiếng động phát ra từ phía sau, hấn nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng, gò má chịu không nổi mà thoáng hiện lên hai vệt mây đỏ ửng. Trong lòng thầm hô to, hai người này quá không biết xấu hổ rồi!

Còn có, Diệp Nhị tiểu thư của bọn họ khi nào thì trở không e dè như vậy rồi hả?

Hấn ho khan vài tiếng, ý bảo hai người phía sau hôn đá kia thu liễm lại một chút. Nhưng người phía sau chẳng những không thu liễm lại, còn mơ hồ phát ra tiếng nước miếng "chặc chặt". Gương mặt của Bạch Nhiên thoáng chốc như bị hỏa thiêu, thật không chịu nổi hai người kia mà, hấn bắt buộc phải tránh hôn đá đó xa một chút.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 76: Trộm Ngựa Tặc

“Phu nhân nhiệt tình như vậy, vi phu rất vui mừng.” Tần Liễm tiến tới bên tai Thanh Linh, âm thanh hơi khàn khàn, một bộ dạng vẫn chưa được thỏa mãn.

Thanh Linh hô hấp đủ rồi liền rút cổ vào trong áo bào. Nghe hắn nói vậy, nghĩ đến vừa rồi nàng cứ trông như đói khát, tâm không khỏi ảo não. Nằm lì trên người hắn không chịu nhúc nhích.

Cuối cùng Tần Liễm lo lắng nàng ngủ không được thoải mái liền quay người nàng lại để cho nàng ngay ngắn nằm.

Những ngày qua thời tiết nóng bức, Thanh Linh ban đêm không thể nào ngủ ngon, ngày hôm qua lại giăng co một đêm, hôm nay ban ngày lại không thể hảo hảo ngủ. Hiện tại nàng đang rất mệt mỏi, mặc dù nằm trên người Tần Liễm không quen nhưng lại rất an tâm, không bao lâu nàng liền ngủ mất.

Mưa to vẫn cứ ào ào rơi xuống, gió vẫn rít gào, chỉ là tiếng sấm cũng không còn vang dội nữa.

Không khí mát mẻ như thế này rất thích hợp cho việc đi ngủ. Dù sao bên ngoài trời vẫn mưa rất to, lại vào buổi tối, mọi người liền buông lỏng cảnh giác, không ít người tùy ý tìm một chỗ nằm xuống, nếu không ngủ thì tìm tảng đá gần đấy nhắm mắt dưỡng thần.

Đoàn người cũng chỉ có Dung Thi Thi và mấy thị nữ là nữ nhân, Dung Thi Thi dựa vào ngực Hách Liên Dực ngủ. Mấy thị nữ xúm lại với nhau, đụng tới đụng lui vào nhau, cuối cùng chịu không nổi mà lăn ra ngủ hết.

Đêm khuya, trong màn mưa dày đặc.

Bên ngoài động, có bảy tám bóng đen xuất hiện, bọn họ chia ra đến gần xe ngựa. Giữa hai người có một người âm thầm vào xe ngựa, người còn lại từ trong ngực móc ra thứ gì đó hướng mũi ngựa sờ sờ, sau đó tháo giây cương giắt đi.

Có hai người khác âm thầm vào xe ngựa trong thời gian nửa chén trà rồi vác ra một cái túi đen.

Đêm mưa rất to, tiếng vó ngựa cũng không rõ ràng, trong động không có người nhận ra sự khác thường ở bên ngoài.

“Đầu.” Một người áo đen cao gầy hướng về phía người vác người hơi thấp đang dắt con ngựa đi đằng trước hô.

“Chuyện gì?” Người đó dừng bước chân quay lại hỏi.

“Đầu, người xem bên kia còn hai con Bạch Mã.” Người cao gầy chỉ vào cửa động có hai con Bạch Mã đang bị buộc vào gốc cây rậm rạp: “Chúng ta có động thủ hay không?” Hai con ngựa trắng buộc quá gần cửa động, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị người phát hiện, đến lúc đó muốn chạy e rằng cũng khó.

“Nói nhảm, tất nhiên là phải động rồi, chủ tử đã dặn một con ngựa cũng không được bỏ qua, hai con ngựa kia người đến giải quyết.” Người áo đen có dáng người hơi thấp nói, hắc đoạt đao cương trong tay người cao gầy rồi dắt mấy con ngựa đi trước.

Hắc y nam tử có dáng người cao gầy không còn cách nào chỉ đành mạo hiểm đến cửa động.

Hai con Bạch Mã ở cửa động là của Tần Liễm dùng để kéo xe ngựa, hai con ngựa tựa như có linh tính, khi người nọ đến gần, định móc trong ngực ra cái gì đó hai con ngựa liền cao giọng hí.

Tiếng ngựa hí làm kinh động người trong động: “Người nào!” Có người từ trong động nhìn ra.

Có mấy người nhìn ra ngoài thấy có bóng người khả nghi liền từ trong động phi ra.

Nam nhân hắc y từ trong ngực móc ra một cái lọ hướng mũi ngựa sờ sờ, thấy có người chạy ra liền không để ý đến hai con ngựa trắng. Hắn xoay người định chạy liền bị kiếm phía sau bay tới đâm trúng chân.

Người lao ra khỏi động đã thấy hắc y nam tử ngã xuống đất, nhanh chóng tiến lên, phát hiện hắn đã cắn lưỡi tự sát.

Thanh Linh là bị tiếng người huyền não phía ngoài động đánh thức, nàng mở mắt, Tần Liễm vẫn còn bên cạnh nàng, tay hai người mười ngón đan xen nắm thật chặt.

“Đã tỉnh rồi à?” Hắn ôm nàng ngồi dậy.

“Bên ngoài rất ồn ào, có chuyện gì sao?” Nàng vừa mới tỉnh, giọng nói mềm mại ôn nhu làm hắn không nhìn được nghĩ đến bộ dáng nàng lúc mới ngủ dậy thập phần ngây thơ đáng yêu.

Hắn thật chỉ muốn bấm gương mặt thanh tú của nàng, tâm vừa nghĩ tay liền động, hắn đưa tay ra ngắt đôi má nàng.

“Ừm...thật đau, người làm cái gì đấy?” Nàng rất không vui, vừa ngủ dậy đã khi dễ nàng, đáng ghét.

“Để nàng tỉnh táo một chút.” Hắc đường hoàng nói, đem mặt tiến tới, ở chỗ bị bấm nhanh chóng ấn một nụ hôn xuống.

“Nói thật dễ nghe, rõ ràng là khi dễ người khác.” Nàng lầm bầm oán trách.

Hắc nhanh chóng khoắc áo bào vào: “Hiện tại ta để cho nàng khi dễ lại nhé?” hắc dịu dàng cười, không đợi nàng phản ứng kịp liền kéo nàng đứng lên: “Đi, đi ra xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Nàng ở phía sau dõi theo bóng lưng bạch y tựa bạch tuyết, hung hăng nghiêng răng, rõ ràng bảo để cho nàng khi dễ lại mà. Tên lừa gạt! Tên lừa gạt!

“Nhị công tử, chúng ta đi xem một chút.” Bạch Nhiên vốn vẫn đứng ở phía xa để hai người này thông khí, thấy Tần Liễm đi ra mới lại gần xin ý kiến Thanh Linh.

“Đi.” Thanh Linh nói.

“Không xong, ngựa bị độc chết.” Một tên đầy tớ chạy ra khỏi màn mưa cao giọng hô.

“Chuyện gì xảy ra? Ngựa không phải là bị người dắt đi sao?” Hách Liên Dực nhíu mày nghi vấn.

“Bẩm Vương Gia, ngựa không phải bị dắt đi mà là bị độc chết, xác ngựa vẫn còn nằm đầy đất.” Gã sai vật bẩm báo.

Lời đang nói, một con ngựa trắng của Tần Liễm bị tên hắc y nam tử cho người thuốc độc liền ngã xuống đất, chỉ còn một con ngựa khác đang cao giọng hí.

“Mau đi kiểm tra xem còn lại bao nhiêu con ngựa?” Hách Liên Dực nói: “Còn nữa, phải một ít nhân thủ đuổi theo, xem có thể đuổi theo được không?”

“Vương gia, trừ Tần tướng còn một con Bạch Mã ra, còn lại tất cả đều bị hạ độc.” Mọi gã sai vặt khác đứng trong màn mưa nói to.

Đột nhiên, tia chớp xé ngang mảnh trời, cả bầu trời rực sáng như ban ngày, tiếp một đạo tiếng sấm đánh xuống, lại thêm một vòng mưa xối xả thi nhau ào ào rót xuống.

Mọi người kinh ngạc đến ngay người, không biết là bởi bị tiếng sấm hù dọa hay bởi toàn bộ ngựa của mọi người đều bị hạ độc chết.

Ngựa bị độc thủ? Vậy bọn họ làm sao để lên đường a.

Vùng này đất đai cằn cỗi, dân cư thưa thớt. Ba bốn ngày trong hành trình tiếp theo, nơi đây đất rộng người thưa, muốn mua một con ngựa còn khó hơn cả lên trời.

Có ngựa đi cũng mất ba bốn ngày, bây giờ ngựa cũng mất, đi bộ, chẳng phải lại càng mất nhiều thời gian à?

May là thời tiết cũng không giống như hai ngày trước, nếu nóng bức, bọn họ vừa phải đi vừa phải nghỉ thì biết đến ngày tháng năm nào mới có thể đến nơi?

Trộm không được ngựa liền độc chết ngựa, một lũ man rợ, ác độc!

“Công tử, quần áo trang sức trên xe cũng bị trộm.” Gã sai vặt của Vương phủ vội vàng bẩm báo.

“Cái gì?” Vương Phi Lợi trợn trừng mắt, khi trời trở mưa, hắn liền vội vàng chạy vào sơn động liền không mang đồ đạc trong người.

Cũng đúng thôi, ai có thể ngờ được lại có lũ ngựa tặc trộm ngựa trong đêm mưa chứ.

“Công tử, đồ đạc trên xe ngựa ngài cũng bị cầm đi.” Gã sai vặt Trương phủ cũng nói.

Tất cả xe ngựa đều ở ngoài động, ngoại trừ xe Tần Liễm gần cửa động nhất, còn lại đều bị nhóm người kia càn quét sạch sẽ.

Trừ Vương công tử với Lý công tử đem đồ đạc đi ngoài, còn mọi người ngược lại đều giấu đồ vật quý giá trong người.

Công tử hai nhà Vương, Lý đều kinh sợ, nóc nhà đã thủng rồi còn gặp mưa suốt đêm, ngựa bị độc chết thì cũng thôi đi, đến cả đồ quý giá cũng bị trộm mất, thử hỏi bọn họ làm sao có thể đi Tiêu Dao thành được đây?

“Mụ nội nó, bọn đạo tặc khốn kiếp, lão tử nguyện cả nhà bọn chúng mông bị chảy xệ, sinh nhi tử không có hậu môn, sau khi chết cũng không được an bình.” Vương Phi Lợi mắng to, hắn vốn là công tử nhà trọc phú, những lời thô bỉ như thế này, hắn chỉ cần há mồm ra là có thể nói.

Khi hắn dừng miệng gương mặt Hách Liên Dực đột nhiên băng lãnh, ánh mắt tựa như đao sắc liếc qua người Vương Phi Lợi nhưng Vương Phi Lợi vẫn không phát hiện ra.

Lại một đạo sét ầm ầm đánh đến, lần này không phải là tia chớp đơn thuần mà là đột ngột đánh đến trước mặt làm đất đá trên núi lở xuống.

“Rào rào rào.” Mưa rơi lớn hơn, ào ào như sập trời, phụ cận có nhiều đất đá bị đánh lở.

Nhìn nước chảy làm mặt đất hóa thành bùn lầy, mọi người liền sợ hãi, họ chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế này.

Cũng may bọn họ không đứng ở ngọn đồi vừa bị đánh sập, nếu không....suy nghĩ một chút cũng có thể làm cho họ lạnh sống lưng.

Mưa to cả đêm, đến bình minh mưa rốt cuộc cũng ngừng, mặt trời như một kì tích liền lộ rạng.

Ánh nắng chan hòa tươi sáng, lòng mọi người ngược lại mây mù giăng lối, lo lắng không thôi.

Nhìn con đường phía trước, đất bùn lầy lội, đi bộ còn khó chứ chưa nói đến việc phải đánh xe ngựa. Ngựa bị độc chết, may mắn dù sao con đường này cũng không thích hợp đi xe ngựa, trong lòng mọi người ít nhiều cũng thấy an ủi.

“Vương công tử, Lý công tử, Bốn Vương còn dư lại chút ít, các người liền cầm đi!” Hách Liên Dực hào sảng nói, sai người đem chút ngân lượng đưa cho hai người Vương, Lý.

“Vương Gia, chuyện này...” Vương Phi Lợi đang nói liền dừng lại.

“Hai người các người không cần nhiều lời, các người đồ đạc quý giá đều bị trộm sạch, đường đi Tiêu Dao còn rất dài, không có chút ngân lượng bên người làm sao được?” Hách Liên Dực khuyên nhủ.

“Vậy thì xin đa tạ Vương Gia.” Hai người Vương, Lý cùng nhau nói, trong lòng vốn không có hảo cảm với Vinh Vương nhưng liền lập tức nhiều hơn mấy phần kính trọng cùng sùng kính.

Không có ngựa, mọi người cũng không thể mãi trong sơn động, đồ nên cầm thì cầm, không hữu dụng liền vứt trên xe ngựa, tính toán đi bộ rời đi.

Đám người Hách Liên Dực dẫn đầu đi trước, hắn vừa rời đi, những người khác cũng lục tục rời đi.

“Lũ ngựa tặc thật đáng hận.” Thanh Linh nhìn ngựa nằm dưới đất buồn bực nói. Ngựa của nàng không may mắn thoát được việc bị hạ độc, chừng mấy ngày nữa khả năng nàng phải đi bộ là rất lớn.

“Những người khác đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Tần Liễm dắt con Bạch Mã mạnh khỏe còn lại, đi ngang qua bên cạnh nàng nói với nàng.

“Nha.” Thanh Linh xoay người đuổi theo Tần Liễm.

Bạch Nhiên cùng ba thị vệ Diệp phủ đi phía sau, Minh Lục đi trước dò đường.

Thanh Linh nhanh chóng đi đến chân núi, Tần Liễm xoay người lên ngựa.

Hắn ngồi trên lưng ngựa đuổi tay về phía nàng: “Đi lên.” Hắn đứng ngược sáng, bạch y phiếm nắng nhu hòa ấm áp, trông thần thánh đến mức khiến người khác không dám xâm phạm.

Nàng mất hồn nhìn hắn, thật lâu không cử động.

Khuôn mặt yêu nghiệt quyến rũ lộ ra ý cười nhàn nhạt, hắn vẫn đưa tay về phía nàng, không nóng nảy, lẳng lặng chờ nàng. Dường như nàng không đặt tay lên, hắn vẫn cứ như vậy mà chờ nàng.

Nàng cuối cùng cũng nắm lấy tay hắn, hắn kéo nàng lên ngựa, nàng liền trước người hắn. Hắn ở sau lưng nàng mặt mày cong cong, nụ cười

dường như càng sâu thêm.

“Hai người chúng ta ngồi chung một con ngựa hình như không thích hợp cho lắm.” nàng sau một lát mới ý thức được vấn đề này, nàng vẫn còn trong bộ dáng của một nam nhân, hai đấng mày râu cùng dính lấy nhau cười chung một con ngựa có hay không rất kỳ lạ? Trọng điểm là người này còn đang vươn tay sờ hông của nàng.

“A, nàng có thể đi xuống mà.” Hãn không có chút ý tứ giữ người.

Thanh Linh cúi xuống nhìn đường đất toàn bùn sinh, lập tức liền một bộ dáng nhin nọt: “Ha ha, ta giỡn chơi ấy mà.”

Ở một con đường khác, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi thoải mái ngồi trong xe ngựa, một bộ dáng không lo lắng đi trước.

Theo sau xe ngựa là thị vệ Vinh Vương phủ, tất cả đều cười ngựa.

“Aiz, thật đáng tiếc, không thể đem ngựa của Tĩnh Vương độc chết.” Dung Thi Thi tựa vào ngực Hách Liên Dực tiếc hận nói. “Những người khác vì không có ngựa mà hành trình kéo dài, Tĩnh Vương ngược lại một chút cũng không chậm.”

“Thế thì như thế nào, Bốn vương sẽ có biện pháp kéo dài hành trình của hãn.” Hách Liên Dực nói.

Trận pháp Mê Vụ thâm lâm của Tiêu Dao thành, Thành chủ chỉ gỡ trong một ngày. Hách Liên dực không muốn những người khác trong ngày trận pháp được gỡ bỏ chạy tới kịp, hãn muốn tất cả bọn họ đều tới chậm, như vậy không có cách nào vào được thành.

Cái này không chỉ giảm bớt mấy đối thủ đi cầu hôn nữ nhi Tiêu Dao thành chủ cho hãn mà còn bọn họ không chạy tới kịp thời gian cầu hôn, lỡ phí nhiều cơ hội, như vậy phụ hoàng sẽ rất tức giận.

Nếu hăn cưới được nữ nhi thành chủ là may mắn của hăn, nếu không cưới được, nữ nhi thành chủ bị người khác cướp đi, như vậy phụ hoàng nhất định sẽ trách tội mấy người kia.

Đêm qua mưa như thác đổ, mọi người tránh trong sơn động đều lơ là cảnh giác, Hách Liên Dực cảm thấy đây là một cơ hội tốt liền phái người giả trang trộm ngựa tặc. Mục đích chủ yếu là độc chết ngựa, dắt ngựa đi để tránh người khác hoài nghi việc hạ độc là mục đích chủ yếu.

Chỉ khi ngựa bị dắt đi, người khác sẽ nghĩ rằng bởi vì không trộm được ngựa nên mới độc chết ngựa mà không nghĩ đến còn có một khả năng đó là âm mưu kéo dài hành trình của mọi người.

“Đáng tiếc, Tần Liễm còn một con ngựa không bị độc chết.” Dung Thi Thi thở dài nói.

“Không thành vấn đề, hăn cũng không phải là người đi cầu hôn, chỉ cần Tĩnh Vương còn chưa đến Tiêu Dao thành, hăn dù có đến trước cũng chẳng giúp được Tĩnh Vương.” Hách Liên Dực tự cho là Tần Liễm đi Tiêu Dao thành là giúp Tĩnh Vương cầu hôn nữ nhi thành chủ. “Hơn nữa, Bốn vương cũng sẽ cho hăn gặp một ít phiền toái ở trên đường, để hăn không cách nào vào Tiêu Dao thành kịp lúc.”

Ngàn tính vạn tính, Hách Liên Dực đâu ngờ hăn còn chưa tìm phiền toái cho Tần Liễm và Thanh Linh, hai người này đã oanh oanh liệt liệt lạc đường.

Bởi vì đêm hôm qua trời mưa to, nhiều chỗ bùn sinh đầy đường, cây cối bị cuồng phong thổi gãy. Đường bị hủy, không cách nào có thể thông hành được nữa. Mấy người vòng tới vòng lui, cuối cùng lạc đường.

Vốn chỉ cần bốn năm ngày là có thể đến, kết quả mất hơn mười ngày mới đi qua được khu vực đó.

Ra khỏi khu vực kia, đoạn đường còn lại rất tốt.

Đến địa phương có dân cư sinh sống, tất nhiên sẽ có chỗ để mua ngựa.

Thanh Linh liền một hơi mua mấy con ngựa tốt, còn mua thêm hai chiếc xe ngựa. Hai chiếc cùng một kiểu, một chiếc để nàng ngồi, chiếc còn lại nàng để vật dụng cần thiết.

Trên đường cái, Minh Lục cung kính bẩm báo với Tần Liễm. “Công tử, ngài đợi một chút nữa, xe ngựa rất nhanh sẽ đến đây.”

“Bốn tướng có nói qua là muốn mua xe ngựa ư?” Tần Liễm không nhìn Minh Lục, mắt phượng hẹp dài chỉ chăm chăm nhìn bóng dáng lam y đang đi phía trước.

Minh Lục thấy hần nhìn đến nhập thần, cũng nường theo ánh mắt của hần nhìn một chút. “Nhưng...” Hần đột nhiên tỉnh ra, vỗ cái ót một cái. “A, thuộc hạ hiệu!” Nếu mua xe ngựa, chủ tử không còn lý do có thể ngồi cùng Diệp cô nương nữa.

Tần Liễm câu môi cười, tán dương nhìn Minh Lục.

Thanh Linh liền tiếp cưỡi mấy ngày ngựa, cái mông của nàng giờ cũng đau ê ẩm, giờ phút này ngồi trong xe ngựa thật không biết nói có bao nhiêu thoải mái.

Đang lúc nàng hí mắt hưởng thụ thì màn xe bị một bàn tay trắng nõn vén rèm lên, sau đó Tần Liễm làm bộ muốn nhảy lên xe ngựa nhưng bị Thanh Linh một tay chặn lại.

“Người thế nào lại đi lên? Hiện tại không phải người nên ở trong xe ngựa của mình sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, Tần Liễm thế nào lại vứt bỏ xe ngựa hoa lệ để chen lên đây với nàng chứ. Theo tính cách của hần, tùy tiện mua một chiếc xe ngựa so với của nàng còn tốt hơn.

“Phu nhân, chỗ vi phu mua không có cách nào mua xe ngựa.” Hãn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, nhảy tót vào bên trong xe.

“Người đi vòng vo như vậy mà còn nói không có? Người bị ngốc à?” nàng khinh bỉ liếc hãn một cái.

“Thật không có mà.” Giọng điệu của hãn rất thành thật, thấy thế nào cũng không giống như là đang nói láo, bộ dạng hãn đáng thương, hai mắt như nước hồ thu long lanh nhìn nàng. “Hầu bao vi phu mang theo bên người khoong biết bị trộm mất từ lúc nào?”

“Thật à?” Nàng đột nhiên cười như hồ ly khiến hãn ần ần cảm thấy bất an.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 77: Ta Và Người Cùng Nhau

Editor: Yên Nhi

Thật là phong thủy luân chuyển mà, nhớ ngày đó nàng muốn ở lại trong xe ngựa hăn, người này còn coi nàng như tỳ nữ mà sai sử, tìm mọi cách làm khó dễ. Nhưng bây giờ, hắc hắc....

"Người muốn ở lại trong xe ngựa của ta cũng không phải là không thể, chỉ cần người nịnh nọt ta, nếu ta vui vẻ sẽ đồng ý cho người ở lại trên xe cũng không chừng." Nàng có loại cảm giác được xoay người làm chủ nhân, lên mặt bắt chéo hai chân.

Hăn cẩn thận đặt màn xe ngựa xuống: "Được, vi phu tuyệt đối sẽ nịnh nọt được phu nhân!" Trong ánh mắt nhìn chăm chăm nàng của hăn, nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, hăn như một con báo săn chớp về phía nàng, hết như vừa nhận dạng được con mồi cực phẩm, tốc độ nhanh như chớp khiến người ta lú lười.

Thanh Linh trợn to hai mắt nhìn hăn đánh tới, không kịp phản ứng, hăn vươn ma trảo gỡ xuống mặt nạ nàng vừa đeo lại, sau đó đáp môi xuống cánh anh đào dưới cái mũi nho nhỏ.

Một nụ hôn nóng bỏng lâu dài, vẻ mặt nàng dần chuyển sang ửng hồng kiều mị, còn có âm thanh vụn vặt mềm yếu nhè nhẹ vang lên. Thanh

Linh hô hấp ngày càng khó khăn, vô lực choàng lấy cổ hăn, nhưng chính nàng cũng không thể cưỡng lại loại mê hoặc trí mạng ấy, mặc cho hơi thở dần hương càn quấy tự tại trong khoang miệng mình. Chỉ dùng ánh mắt ánh mắt mê ly tận khí nhìn qua hăn, khẩn cầu lấy sự buông tha. Nhưng hăn như không nhìn thấy sự khẩn cầu trong đôi mắt đen lúng liếng, càng thêm độc ác đòi lấy.

"Phu nhân, muốn vi phu nịnh nọt nàng nữa không?" Môi Tần Liễm áp lên môi Thanh Linh, giọng nói khàn khàn ôn nhu như dòng nước ấm, bàn tay chạy loạn dưới lưng nữ nhân.

Môi Thanh Linh hồng hào điểm lệ, gò má đỏ bừng bừng, nghe vậy, giống như bị hù dọa vậy, run rẩy nói: "Không, không, không cần." Đừng nghe giọng hăn ôn nhu ngọc rót vào khây mà lầm, thật ra trong đó ẩn chứa ý uy hiếp, cường bách rất rõ ràng.

Nàng tin rằng, chỉ cần sau khi nàng nói muốn hăn thốt ra các loại lời nói nghe dễ tai thuận mắt, hăn chắc chắn sẽ không để nàng được sống khá giả.

Một hồi lâu sau, Tần Liễm cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười êm tai như tiếng nước suối chảy róc rách bên thớ cỏ xanh mềm: "Rất ngoan!" Hăn lướt nhẹ môi nàng một cái nữa mới thành thật buông người ra, tuy ý thả người nằm xuống, hệt như hăn mới chính là chủ nhân của cỗ xe ngựa này vậy.

Xe ngựa vốn cũng không quá rộng rãi, hăn vừa đặt lưng xuống, không gian lập tức chuyển thành chật chội.

Trong lòng Thanh Linh vô cùng ghen khuất, người này vậy mà lại dùng thân nàng uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không cách nào chống lại hết lần này tới lần khác.

Hách Liên Dực muốn cho người đi gây phiền toái cho Tần Liễm một chút, khiến hăn không thể tới kịp Tiêu Dao Thành.

Nhưng người hăn phải đi căn bản không thể ngăn được Tần Liễm, ngược lại đám người Tần Liễm còn giá ngựa đi đường rất thanh thoi thông thả, cuối cùng lúc thời gian qua không được bao lâu, trên đường đột nhiên lại xuất hiện sơn tặc mới khiến thuộc hạ Tần Liễm tổn không ít công phu, trễ nãi hành trình.

Cho nên, khi tới được ngoài Tiêu Dao Thành thì ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp đã qua được một ngày.

Trận pháp chỉ được thu hồi trong vòng một ngày duy nhất, tất là muốn đi vào Tiêu Dao Thành, nhất định phải qua được từng lớp trận pháp trong rừng kia.

"Tần tướng, Diệp Nhị công tử." Tiếng gọi trong trẻo truyền đến.

Thanh Linh và Tần Liễm đứng trước cánh rừng dày đặc nghe thấy lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy Tĩnh Vương dáng người thanh tú xoay người bước xuống từ trên yên ngựa.

Sau lưng Tĩnh Vương, còn có Vương Phi Thành và Trương Lợi, hai người bọn hăn gặp được Tĩnh Vương trên đường, nên đôi bên mới cùng đến.

"Vương gia, các người cũng mới tới sao?" Thanh Linh nói, không phải bọn họ cũng gặp phiền toái trên đường chứ?

Tĩnh Vương gật đầu: "Trên đường đi gặp chút phiền toái, nên làm trễ nãi thời gian."

"Nghe nói trong rừng có rất nhiều cơ quan trận pháp lợi hại, sâu sâu trong rừng còn có khói độc, nếu tự tiện bước vào, mười người thì hết chín người đã phải bỏ mạng. Bây giờ đã bỏ lỡ ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp trong rừng dày, chúng ta làm thế nào để vào đây?" Trương Lợi thở dài nhìn qua cây to cây nhỏ trong rừng.

"Vào như thế nào? Có lẽ phải xông vào quá!" Vương Phi Thành lớn giọng nói.

"Xông vào? Nhưng mấy thứ kia đều là trận pháp nguy hiểm...." Mặt Trương Lợi lộ ra vẻ khiếp đảm.

"Kể sách bây giờ, nếu muốn đi vào trong thành, chỉ có thể xông vào thôi!" Tỉnh Vương rũ mắt xuống nói.

Mọi người ngẫm lại, cuối cùng nhất trí cùng gật đầu, đồng ý xông vào rừng rậm dày đặc.

Trước khi tiến vào rừng, Thanh Linh giấu một con dao găm trong người để phòng thân, còn cho bọn họ mỗi người một viên thuốc có thể giải được bách độc.

Trong rừng có màn sương độc, Thanh Linh cũng không biết thuốc trong tay mình có tác dụng với những màn khói mang độc chất kia hay không, nhưng có chút ít vẫn còn hơn không có gì, dầu sao ăn vào cũng không ảnh hưởng phụ gì tới thân thể.

Trong rừng rậm nguyên thủy, cổ thụ to lớn che trời, cây cối bình thường cũng sinh trưởng mau lẹ đến nghịch thiên kì địa. Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng âm u, trong không trung còn ngập ngụa lớp tơ trắng mỏng nhàn nhạt như có như không.

Vài người nín thở không lên tiếng, cảnh giác quan sát xung quanh. Bốn bề tĩnh lặng chỉ nghe thấy âm thanh rào rạc rào rạc của tiếng chân mỗi khi đạp lên cành khô lá rụng, khiến cho cánh rừng dày này càng tăng thêm mấy phần âm trầm đáng sợ.

"A." Trương Lợi đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, mọi người lập tức mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía hắn.

"Kia.... Chỗ kia có gì đó." Trương Lợi quay đầu ra, run run chỉ về một phía."

"Trương Lợi, người đúng là con chuột nhát gan, chỉ là một con rắn lục mà người đã bị dọa đến như vậy?" Vương Phi Thành cười nhạo nói.

Con rắn lục kia dài chừng hai cánh tay của nam tử trưởng thành, nhưng đỉnh đầu lại có màu đỏ sậm kì lạ. Trương Lợi chưa từng thấy qua con rắn nào dài như vậy, đầu rắn còn hồng hồng kì lạ, nên mới bị dọa sợ.

Con rắn kia không giống rắn bình thường, thấy người không những không tránh đi, mà còn lắc lắc thân thể trườn bò giữa đường, quay đầu nhìn về phía mọi người, lè ra tấm lưỡi màu đỏ ói.

"Người qua kiểm tra chút đi" Tỉnh Vương phân phó một thị vệ bên người.

Thị vệ kia mới sắp đến gần con rắn, nó lập tức đột nhiên đổi thành bộ dạng độc ác, nhanh như chớp nhảy đến dưới chân thị vệ, cắn hấn một ngụm.

Thị vệ đưa tay tóm được con rắn kia, nhưng nó vẫn cứ gặm gấu gao, miệng không chịu nhả. Lúc con rắn kia chịu nhả ra, nó đột nhiên lại nhảy tấn công sang đám người bên này, hướng đầu rắn vọt tới đúng là vị trí của Thanh Linh đang đứng.

Thanh Linh thấy thế, rút dao găm ra, chém rắn đứt làm hai.

Ngay lúc đó, thị vệ kia bỗng điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó như điên như khùng xông vào sâu trong rừng. Những thị vệ còn lại phía sau Tỉnh Vương ra sức gọi hấn không ngừng tiếng, nhưng hấn như không nghe thấy, đâm đầu cuồn loạn chạy, cuối cùng chạm phải cơ quan, bị một trận mưa tên bắn xối xả, cả người găm đầu mũi tên, mũi tên trên người chĩa ra như nhím xù lông, thân người ngã ầm ầm xuống đất.

Thị vệ xung quanh sợ đến ngây người, không ngờ một người vừa rồi mới sống sờ sờ, còn đi cùng bọn họ, mới qua vài giây ngắn ngủi, đã chết đáng sợ như vậy. Có vài người không nhìn được đã lộ rõ khiếp đảm trong mắt.

Còn con rắn bị dao găm cắt thành hai phần kia, cái đầu đỏ đỏ đã yên vị nằm trên một khoảng đất lạnh lẽo.

Đúng là rắn độc lợi hại, Thanh Linh thầm than trong lòng, chỉ trong chốc lát mà nọc độc trong người thị vệ kia đã phát tác.

Nhìn thấy đầu rắn không còn nhúc nhích, có vẻ như đã chết, Thanh Linh mới đi tới nhặt dao găm. Nhưng ai ngờ lúc tay vừa chạm vào cán dao, đầu rắn đang nằm ở một bên đột nhiên hé miệng hết sức kì lạ, lấy tốc độ khiến người khó có thể tránh được tấp thẳng tới tay của nàng.

Thanh Linh kinh hãi, gấp rút thu lại tay, nhưng mu bàn tay vẫn bị rắn cắn rách da, hiện ra chút máu.

Mà sau khi con rắn cố chấp cắn xong, mới triệt để yên nghỉ nhắm mắt.

Tần Liễm vừa thấy Thanh Linh bị rắn cắn, lòng không khỏi xót xa, còn chưa kịp suy tư đã vọt đến chỗ nàng: "Phu... Tay của người sao rồi?" Khuôn mặt bình tĩnh như ngàn năm không gợn sóng bỗng chốc xuất hiện vẻ kinh hoảng, sợ hãi.

Thanh Linh nhanh nhẹn lau máu trên mu bàn tay, cho hắt một ngụm cười an ủi: "Chỉ xước chút da, không sao, người không cần lo lắng...."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên, bốn phương tám hướng phóng ra mưa tên chằng chịt. Mũi tên phá không lướt tới, sinh ra từng đợt gió bén nhọn như dao cứa da cứa thịt.

Thanh Linh vội cầm lên dao găm ngăn vài mũi tên, Tần Liễm phát tay bắn ra dây lụa trắng chém ngang không trung, mũi tên lệch hướng đồng loạt rơi xuống.

Trận mưa tên chẻ không phóng tới này, đến nhanh, đi cũng nhanh, đây chính là cơ quan đầu tiên mà bọn hắc gặp phải từ lúc bước chân tiến vào rừng dày khí độc này.

Các thị vệ Vương phủ vì bảo vệ Tĩnh Vương, Vương Phi Thành và Trương Lợi Tĩnh, đã bị chết hết bốn người, may mắn trận mưa tên này kéo dài không bao lâu, nếu không số người chết chắc chắn sẽ không chỉ có bốn.

Vừa bước vào rừng rậm đã lập tức chạm mặt với nguy hiểm, khu rừng này lớn như vậy, lại đi tiếp tục sâu vào trong, không biết sẽ còn phải gặp phải cái loại nguy hiểm gì nữa.

Hai người Trương Lợi và Vương Phi Thành tái mặt, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Vương gia, khu rừng này nguy hiểm như thế, ta thấy hay là dừng tiến vào nữa." Trương Lợi lau lau mồ hôi trên trán, hắc không muốn phải để mạng lại cái nơi u ám đáng sợ như vậy đâu.

Vương Phi Thành lúc này cũng đứng ra ngăn cản: "Thân thể Vương gia quý giá ngàn vàng, thế nên Vương Phi Thành xin Vương gia hãy dừng bước, đừng đi sâu vào thêm nữa."

"Nếu hai người các người không muốn xông vào trong nữa, thì rời đi trước đi." Tĩnh Vương ôn hòa nói, rồi lại xoay người nói với đám thị vệ sau người mình: "Nếu các người không muốn theo bản vương vào trong, cũng có thể rời đi."

"Vương gia, ngài bảo trọng, Trương Lợi xin rời đi trước." Trương Lợi chấp tay nói.

Vương Phi Thành cùng hai thị vệ rời đi, Tĩnh Vương vốn mang theo mười thị vệ, bây giờ chỉ còn có bốn.

"Nàng còn muốn xông vào tiếp không?" Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

"Xông." Thanh Linh kiên định nói.

"Được, chúng ta cùng đi." Hắc nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói.

"Tay của nàng thật sự ổn sao?" Sau khi đi được một đoạn đường, Tần Liễm không yên tâm hỏi lại lần nữa.

"Không sao!" Chỉ là đầu có chút mê muội, vì không để hắc phải lo lắng, nàng còn khuyên nhủ: "Người đừng lo lắng nữa!"

"Tần tướng cẩn thận!" Tĩnh Vương hô lớn.

Cái cây cao to vĩ đại bên cạnh bọn họ, bây giờ đột nhiên lại chuyển động qua qua lại lại tựa như người sống, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Lá cây run run mang theo từng đợt gió lạnh, gió lạnh lại sắc bén như lưỡi đao, quét tới, cửa qua mặt người, đau rát!

Thanh Linh nhanh chóng đi nhanh về phía trước, mới đi được vài bước, một gốc cây cao lớn đã chuyển động đến trước mặt nàng, ý đồ cản trở đường đi. Nàng bước thêm một bước nữa, cây to thân lớn xung quanh lại chuyển động một lần nữa, nếu bước thêm nữa chắc chắn sẽ đụng phải đại thụ rắn chắc.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên đỉnh rậm rạp lá xanh, giống như có một loại ma lực, khiến người vừa nhìn đã cảm thấy chói với, cảm thấy bội phần áp lực.

"Hình như chúng ta bị kẹt trong ma trận rồi." Tĩnh Vương nói.

"* trận.(Editor: Này tác giả để mình cũng không hiểu là gì luôn ai biết chỉ giúp mình nha)" Tần Liễm nhàn nhạt nói.

Thanh Linh gật đầu: "Không sai!" Trận pháp như thế, kiếp trước nàng đã từng đọc được ở một quyển sách cổ chuyên ghi lại các loại trận pháp từ trước đến nay.

* trận chủ yếu để vây khốn nạn nhân, nếu người ở trong trận pháp không thể thoát ra, mà mãi bị vây tóm như thế, nạn nhân hẳn phải bỏ mạng không thể nghi ngờ.

"Nàng phải cẩn thận!" Tần Liễm dặn dò bên tai Thanh Linh, sau đó nàng thấy hẳn vung một chưởng đánh tan một gốc cây co lớn gần đó.

Hắn liên tiếp đánh nát nhiều đại thụ xung quanh, cây to bốn phía bắt đầu nhanh chóng biến ảo dần dần nhanh đến chỉ còn thấy được tàn ảnh, bóng người Tần Liễm cũng chuyển động theo, dần dần cũng thành ảo ảnh. Tốc độ nhanh như cắt, mắt thường căn bản không thể thấy rõ được chuyển động của Tần Liễm và chúng, chỉ thấy mấy cây đại thụ cao to không ngừng lần lượt đổ xuống.

Thanh Linh nhìn bóng người trắng toát kia, lòng bất an lo sợ, vẻ lo lắng càng lúc càng nồng nặc.

Người khác thì có thể không rõ * trận này, nhưng nàng lại biết được điểm chết người trong đó. Tần Liễm đánh gãy cây cao to là muốn phá trận, một khi đánh sai gốc cây cao to nào đó, thì chính bản thân hắn sẽ chân chính bị vây khốn trong trận vĩnh viễn.

Trong * trận, nạn nhân sẽ dễ dàng bị mất phương hướng. Đến lúc vô thức lọt vào trong trận, hắn vẫn sẽ tiếp tục nghĩ rằng mình đang đánh đại thụ, nhưng thật ra tất cả hắn nhìn thấy chỉ toàn là ảo giác, sau đó hắn sẽ vĩnh viễn chẳng thể bước ra được nữa.

Mà những nạn nhân từng bị vây khốn ở trong trận cũng chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi nó.

Bạch Nhiên đứng một bên thầm giật mình, mấy cái cây đại thụ kia nhìn qua cũng ước chừng khoảng trên trăm năm tuổi. Đừng nói chỉ cần một chưởng đã có thể đánh bại nó, nếu để hãn tập kích mười chưởng liên tục không dứt cũng chưa chắc có thể làm nó lung lay. Mà Tần Liễm đánh bại chúng lại giống như không uống chút khí lực, rốt cuộc nội lực của người này đã thâm sâu đến đâu rồi?

Qua nửa thời gian uống cạn chung trà, đại thụ xung quanh bỗng nhiên ngừng chuyển động, Tần Liễm cũng phi thân từ giữa đám cây ra ngoài, đến bên cạnh Thanh Linh.

"Người có sao không?" Thanh Linh mặc kệ sự tồn tại của Tĩnh Vương, bắt lấy tay Tần Liễm, đồng thời lại đánh mắt kiểm tra trên dưới hãn.

Hãn cười nhẹ một tiếng, rì rào như gió xuân: "Không sao!"

Nàng mở bàn tay hãn ra, không thấy có thương thế gì, chỉ có một vết xước ửng ửng máu cũng không quá sâu. Nhưng khi nhìn thấy vài tơ máu này, nàng lại lập tức có chút đau lòng, kéo lên ống tay áo của mình cẩn thận lau đi vết máu, miệng nhỏ còn thổi phù phù lên vết thương.

Tần Liễm nhìn nữ nhân đang vùi đầu thổi thổi lên tay giúp mình, khóe miệng kéo nhẹ ra một nụ cười ôn nhu. Vết thương kia cùng lắm cũng chỉ xem như vết xước cỏn con, mà nàng đã căng thẳng thành như vậy.

Hãn đột nhiên có chút suy nghĩ kì dị muốn vết thương này chảy máu vĩnh viễn, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn nắm lấy tay hãn, vĩnh viễn lo lắng cho hãn.

Tĩnh Vương thấy hai người như thế, không nói không rằng lùi lại một chút, ban đầu vẻ mặt còn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Ngược lại, vài thị vệ bên cạnh hắn, tự nhìn nhau vài lần, ánh mắt kia tựa như muốn nói: Tần tướng và Diệp Nhị công tử có sở thích đoạn tay áo sao?3

Thanh Linh bất chợt nhận ra hành động của mình, vội cúi thấp đầu, lỗ tai nháy mắt nóng lên rùng rục, cho đến khi lau sạch sẽ máu mới từ từ buông tay hắn ra.

Hắn nhìn hai lỗ tai nhỏ của nàng hồng thấu, đột nhiên nổi lên ý xấu muốn nhéo lên mặt nàng một phen, đáng tiếc hắn còn chưa ra tay, nàng đã quay lưng bước tiếp vào rừng.

Phá được * trận, mọi người lại tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Càng đi sâu, bầu không trung trong rừng càng dày đặc trắng xóa, ngược mắt nhìn lên mảnh khói trắng ngàn ấy, căn bản không thể biết được bản thân đang ở đâu, khắp nơi đâu đâu cũng lộ ra một loại hơi thở âm trầm đáng sợ.

Ngâm mình giữa lớp sương trắng nồng đậm, mọi người đã bắt đầu cảm thấy cơ thể chêngh vênh, hô hấp như vấp sỏi.

Thanh Linh đầu óc mê muội ngày càng lợi hại, ần ần đau nhức, nhưng toàn thân lại tràn trề lực lượng.

"Nhị công tử, Tần tướng, các người đừng đi nhanh như vậy được không, bọn ta sắp không đuổi kịp rồi." Bạch Nhiên lớn tiếng nói.

Mà Thanh Linh đi đằng trước như không nghe thấy vậy, bước chân càng lúc càng mau lẹ, cả Tần Liễm cũng liên tục duy trì tốc độ như nàng, sóng vai cùng nhau đi.

Tốc độ hai người quá nhanh, thoáng chốc đã bỏ xa những người khác, lúc này Tần Liễm mới nhận ra Thanh Linh có gì đó không đúng: "Phu nhân, nàng khó chịu ở đâu sao?"

Thanh Linh như không nghe thấy, đột nhiên ngồi xổm xuống ôm lấy đầu mình, bộ dáng thống khổ rồi rầm: "Đầu đau quá!" Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên hơi nước.

Hắn đau lòng ngồi xổm xuống với nàng, vươn tay định kéo nàng vào lòng, nhưng Thanh Linh lại đột nhiên nhảy dựng lên, lao đi như mũi tên vừa cất cánh khỏi dây cung. Hai tay hắn vươn ra cứng đờ giữa không trung, sắc mặt chuyển thành hoảng hốt.

Đột nhiên nghĩ đến việc nàng từng bị con rắn kì lạ kia cắn qua, bây giờ hẳn là do độc đã phát tác. Có lẽ vì rắn cắn không sâu, nên thời gian mới trôi dạt không nhanh như thị vệ kia.

Hắn bối rối đứng dậy, thi triển khinh công, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo nàng. Thanh Linh cảm thấy trong cơ thể mình dường như có một loại lực lượng kì lạ đang điên cuồng nhảy loạn, khiến nàng cực kì khó chịu. Chính nàng cũng không biết phải áp chế như thế nào, tựa như chỉ còn cách chạy băng băng mới có thể giải phóng loại lực lượng kì quái này.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 78: Ta Muốn Nàng Đời Đời Kiếp Kiếp

Thanh Linh điên cuồng chạy, trước mặt đột nhiên từng trận đao phong hướng nàng bay tới, nàng tựa như không nhìn thấy chúng vẫn điên cuồng chạy về phía đao phong.

Đầu đau dữ dội, một lực lượng kì lạ đang làm đảo điên nội tức trong cơ thể nàng, nội tức bị rối loạn, lực lượng tăng vọt làm nàng có cảm giác cơ thể mình sắp bị nổ tung. Toàn thân bắt đầu nóng lên, cảm giác như có lửa đang thiêu đốt kèm theo đó là một loại đau đớn khó tả.

Thật khó chịu, thật muốn đem lực lượng kia giải tỏa hết.

Thanh Linh cứ như vậy chạy về phía trước, hai bên cùng sau lưng đột nhiên đều bay ra lợi kiếm, nàng tránh cũng không thể tránh được rồi. Nàng rút chủy thủy, thân thể phi lên giữa không trung, ống tay áo vũng lên, vài lợi kiếm bay đến đều bị bẻ gãy.

Tần Liễm chạy tới thấy một màn này, lại phát hiện nàng đang xông vào trong kiếm trận. Một khi đã đi vào trận pháp ày chỉ còn cách phá hủy nó mới có thể thoát thân.

Hắn vừa muốn phi thân lên đỡ kiếm cùng nàng thì bị nàng ngăn lại. “Đừng tới đây!”

Hắn dừng bước chân, tim thành thạch nhảy loạn không ngừng. Môi dưới bị cắn cắn chặt, trên mặt là vẻ ẩn nhẫn, lo lắng cũng đau lòng.

Vô số lợi kiếm đều hướng người hân thương, đồng tử của hân co lại, con người mờ tối như đêm, tâm thần đều lo lắng không yên. Hân cười khổ, trước kia thật không nghĩ đến có một ngày hân vì một nữ nhân mà lo lắng hãi hùng.

Tuy hân lo lắng nhưng lại không thể tiến lên, con rắn cắn nàng lúc trước, hân có thể xác định đó là Ngàn diễm quý xà sắp biến mất trên đại lục, thật không ngờ lại có thể gặp được nó ở Mê Vụ sâm lâm.

Người luyện võ bị Ngàn diễm quý xà cắn, nội lực có thể tăng nhưng đồng thời nội tức cũng bị đảo loạn. Nội lực vốn có trong cơ thể tăng đột biến, nếu không kịp giải thoát cổ nội lực khổng lồ kia lục phủ ngũ tạng sẽ bị suy giảm dẫn đến tử vong.

Nọc của Ngàn diễm quý xà có thể tăng nội lực nhưng bản thân nó lại chứa kịch độc. Người bị cắn trúng nếu không giải độc kịp thời, không bị nội lực bành trướng nổ chết thì cũng chết vì độc rắn.

Lúc nội lực tăng vọt cũng là lúc độc phát tác, đau đớn khó tả sẽ lan ra khắp toàn thân, đau đến không muốn sống.

Thanh Linh bây giờ đang cần giải thoát cổ nội lực kia, kiếm trận này hoàn toàn là một cơ hội tốt. Thêm vào đó, nàng lo lắng nếu hân xông vào trận pháp rất có thể bị nàng đả thương.

Hơn nữa nếu xông vào kiếm trận mà không thể phá hủy nó thì chỉ có thể bị vây trong kiếm trận. Nàng không muốn hân mạo hiểm.

Kiến quang đan xen ngang dọc, nhiều lần khiến nàng suýt mất mạng. Hân ở bên ngoài nhìn, hơi nhếch môi, tay khẽ run, cuối cùng vẫn không nhìn được mà mở miệng. “Vi phu chỉ cho nàng thời gian là nửa chén trà.”

Ý tứ của hân rất rõ ràng, sau khi thời gian nửa chén trà hết, nàng vẫn không thể hủy diệt kiếm trận thì hân sẽ xông vào.

Trong cơ thể cỗ lực lượng kia vẫn còn đang bành trướng như muốn đạt đến cực hạn, nàng đau đớn hô.

Vạn kiếm cùng nhau bay về phía nàng, nhìn kiếm trận hẳn thật muốn xông vào. Đột nhiên, một hồi cuồng phong bão vũ, nàng đứng giữa không trung, tóc đen nhảy múa, tay áo bông bành, lợi kiếm không cách nào đến gần được nàng, cách nàng ba thước xoay thành vòng tròn.

Không biết bao nhiêu lợi kiếm xoay quanh nàng, nhìn xa giống như cái kén của một con nhộng, mà nàng bị bao vây ở bên trong.

Thấy vậy, hẳn nhin cảm giác muốn xông vào trong với nàng, đứng yên bên ngoài đợi nàng.

“Ầm” một tiếng, kiếm trận rách, vô số thanh kiếm đột nhiên bị nổ, đoạn kiếm bay tán loạn bốn phương tám hướng.

Kiếm từ không trung rơi xuống đất, không ít mũi kiếm dựng thẳng, một khi ngã xuống đây chắc chắn bị thương không thể nghi ngờ.

Giữa không trung có một cô gái nhanh chóng rơi xuống, mắt thấy nàng sẽ rơi vào vùng kiếm sắc kia, một dải bạch lăng cấp tốc quần lấy eo nàng, kéo nàng về một vòng ôm.

Hắn mang nàng đi đến địa phương không có đoạn kiếm rồi ngồi xuống.

“A, đau qua!” Vừa xuống đất, nàng đã không cầm được mà than nhẹ. Đau, đau, đau, cơn đau tựa như tan vào máu, toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau.

“Phu nhân!” Hắn đau lòng kêu, một tay giữ chặt thiếu nữ vì đau mà điên cuồng như dã thú cào xé vào ngực. Hắn bây giờ không biết làm gì cho phải, chỉ hận không thể thay nàng chịu toàn bộ đau đớn.

Bất chợt, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nâng một tay lên đưa lên miệng cắn.

Cổ tay bị cắn nát, máu đỏ thẫm trào ra ngoài. Hắn đem máu của mình hướng về môi nàng để nàng hút máu hắn. “Ngoan, đừng làm rộn.”

Máu của hắn rất thơm, nàng lý trí không rõ ràng đem máu hắn nuốt từng ngụm từng ngụm, dần dần, nàng yên tĩnh lại, ngoan ngoan chuyên chú uống máu hắn.

Thấy nàng đã an tĩnh, hắn dùng tay còn lại cầm tay nàng giúp nàng điều lý nội lực.

Lực lượng cường đại trong cơ thể nàng vừa phóng hết ra ngoài nên hắn rất dễ dàng chữa khỏi nội lực cho nàng.

Bị nàng hút đi rất nhiều máu, môi hắn dần dần trở nên trắng bệch. Hắn tựa như không cảm nhận được đau đớn, môi hắn dần vẽ ra một hình cung đẹp mắt.

Nàng chui đầu vào ngực hắn tham lam uống, ánh mắt hắn ôn nhu như nước chăm chú nhìn đỉnh đầu nàng. Sau đó hắn dùng tay chậm rãi vuốt tóc nàng như đang vuốt ve tiểu miêu lười biếng mà nhu thuận.

Máu của hắn hình như có thể giải đi độc rắn trong cơ thể nàng, hút không ít máu, ý thức của nàng cũng dần dần tỉnh táo lại. Phát hiện ra mình đang uống máu hắn, nàng sợ đến há miệng, kinh hoàng luống cuống moi từ trong ngực ra đủ các loại chai chai lọ lọ đặt ở trên mặt đất.

Hắn nhìn hành động của nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng khẩn trương vì hắn.

Nàng tìm được thuốc cầm máu, định rắc vào cho hắn thì bất ngờ tay run lên, kết quả thuốc cầm máu đổ hết ra tay hắn.

“Phu nhân, chớ vội.” Hãn dịu dàng nói.

Áo khoác nàng dơ bẩn không thể xé ra bằng bó cho hãn, liền cởi đai lưng, mở ra lớp trung y bên trong.

Nàng ở trước mặt hãn cởi áo nới dây lưng, khoe môi hãn kéo ra nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, nàng đây là...?” Hoàn hảo xung quanh không có ai, nếu không, hãn nhất định móc hết mắt của người nào dám nhìn nàng.

Nàng chưa trả lời hãn, xé một góc áo trung y bằng bó cho hãn.

Sau khi hoàn tất việc bằng bó, nàng chậm chạp không ngẩng đầu lên, chờ dẫn cầm tay cánh tay bị thương của hãn.

Hãn nâng cầm nàng lên, khiến cho nàng phải đối diện hãn, nàng vừa ngẩng đầu, hãn liền phát hiện ra đôi mắt nàng hồng hồng, hãn bối rối quỳnh lên: “Phu nhân, có phải còn đau hay không?”

Nàng cắn môi, lắc đầu một cái, ngược mắt hỏi ngược lại hãn: “Đau không?” ý của nàng là muốn hỏi là vết thương bị hãn cắn nát.

Bị nàng uống nhiều máu như vậy, sắc môi của hãn cũng đã trắng bệch, rất đau đúng không?

Hãn phượng mâu chớp chớp, tà mị cười một tiếng: “Rất đau, nếu phu nhân hôn một cái có lẽ vi phu sẽ hết đau.” Hãn cũng chỉ nói mà thôi, cũng không trông mong nàng làm thật.

Thật không ngờ hãn vừa dứt lời, nàng hướng hãn ôm tới, lớp mặt nạ không biết bị nàng kéo xuống từ bao giờ để lộ ra dung mạo vốn có. Hãn không kịp chuẩn bị bị nàng đè té xuống đất, sau đó hãn liền bị nàng chặn môi.

Chỉ là động tác của nàng không lưu loát, mấy lần cắn trúng đầu lưỡi h lẫn làm h lẫn vừa bất đắc dĩ vừa hết mực thương yêu.

H lẫn bị nàng hôn, đôi mắt dập dờn từng tầng sóng nước, giữa hai lông mày mị khí thiên thành, lưỡi biếng mang theo hấp dẫn trí mạng, cực kì giống một con hồ ly quyến rũ.

Môi của h lẫn có chút lạnh, lại mang một cổ hấp dẫn trí mạng, làm nàng không ngừng muốn thăm dò vào trong, vùi sâu vào trong đó đến không thể kiểm chế.

Khi nàng vô ý một lần nữa cắn trúng lưỡi h lẫn h lẫn liền đảo khách thành chủ, chủ động mút lưỡi nàng.

Yêu quá tha thiết, nụ hôn kéo dài mà lưu luyến.

Nụ hôn vừa dứt nàng liền vô lực nằm hít thở trên miếng đệm thịt êm ái, mỗi nam nhân còn rất thần thanh khí nhàn, cầm một lọn tóc của nàng chơi đùa trên tay.

“Thật là một tiểu lưu manh vô lại.” H lẫn âu yếm nhìn đỉnh đầu nàng, yêu chiều mắng một tiếng.

“Chàng...chàng mới vô lại...hạ lưu.” Âm thanh nàng khàn khàn, lộ ra một chút kiều mị, đôi mắt h lẫn chột tối hơn, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng.

“Máu bị ta uống nhiều như vậy, chàng rất đau phải không?” Sau một lúc lâu nàng hỏi.

“Phụ nhân hôn vì phụ là hết đau rồi.” H lẫn buông lỏng cười cười.

Mũi nàng cay xè: “Thì ra cũng có thời điểm chàng vờ ngớ ngẩn, chàng không sợ ta uống hết máu chàng, hại chết chàng sao?” Vừa nghĩ nàng hút

của hân nhiều máu như vậy, nàng cũng rất đau lòng.

“Vậy cũng tốt a, như vậy kiếp nàng nàng nợ vì phu một mạng.” Hân cười nói. “Mà phu nhân nợ vì phu một mạng, vì phu bắt phu nhân đòi đòi kiếp kiếp trả. Phu nhân nếu dám ăn vạ, vì phu sẽ dây dưa không dứt với phu nhân.”

Nàng chép miệng, người này quá tham lam, nàng chỉ thiếu hân có một mạng, hân liền muốn nàng trả đến đời đời kiếp kiếp. Chỉ là, nếu có kiếp sau, nàng nguyện bị hân dây dưa.

“Nghe thật đáng sợ, thật may không có đem người xấu này hại chết.” Nàng đâm đâm vào ngực hân nói.

“Đúng rồi, tại sao máu của chàng có thể giải được độc rắn?”

“Trước đây ta từng ăn Kim Tuyền quỳ.”

Thanh Linh tất nhiên biết Kim Tuyền quỳ là vật gì, nó có thể giải được tất cả độc dược trên thế gian a!

Đột nhiên, nàng nhớ ra việc gì đó, thời gian trước Ô Quốc tiến cống triều đình Nam Hạ một bụi cây Kim Tuyền quỳ. Trên đường vận chuyển không may bị người cướp bóc. Hoàng Thượng biết được chuyện này vô cùng giận dữ, còn phái người đi điều tra mà thật lâu vẫn chưa có kết quả.

“Thời gian trước Ô Quốc tiến cống một bụi Kim Tuyền quỳ, sẽ không phải chính chàng là người trộm chứ?” Nàng hỏi.

Hân cười không đáp, nàng biết bản thân mình đã đoán trúng. Người này cũng quá ngông cuồng đi, cái loại tử tội như đánh cướp cống phẩm hân cũng to gan mà làm.

Hắn cướp cổng phấm bởi vì lúc trước phía sau núi Tướng Quốc tự, hắn đã bị nha đầu này đâm cho vài châm mà bất tỉnh. Vừa nghĩ tới việc về sau có thể động tay chân với nàng, bản thân hắn đang thầm cảm thấy vui mừng liền bị nàng cầm châm đâm ngất, hắn từ đó buồn bực không thôi. Nghe Ô Quốc công Kim Tuyền quỳ, hắn liền thuận tay đoạt lấy.

Hắn dùng qua Kim Tuyền quỳ, trong máu cũng có Kim Tuyền quỳ, mới đầu hắn còn không biết máu mình còn có thể giải độc. Nhìn Thanh Linh vì độc phát mà đau đớn khổ sở, hắn liền ôm tâm lý thử một chút đút máu của mình cho nàng uống, thật may mắn, vậy mà máu của hắn có thể cứu nàng.

Thanh Linh đứng lên, đi lại mấy bước, bước chân nhẹ tênh. Chờ nội lực hạ, nàng phát hiện nội lực của mình thế mà tăng mạnh, lại có thể điều chuyển một cách tự nhiên liền biết việc nội lực sau khi Ngàn điểm quý xà cắn nàng đã hoàn toàn khống chế được.

Bị rắn độc cắn ngoài ý muốn không chết lại có thể tăng nội lực, nàng nghĩ gần đây mình chắc chắn là đã trúng vận cứt chó gì đó.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Thanh Linh vừa đeo tấm mặt nạ lên vừa hỏi.

Lúc nội lực rối loạn nàng chợt chạy vào rừng sâu, hiện tại cũng không biết là đang ở chỗ nào. Ngỡ nhờ đi nhằm hướng, rất có thể bị vây hãm trong rừng không ra được.

“Ta lên trên xem một chút.” Tần Liễm vừa dứt lời liền phi thân lên một cái cây rất cao.

Thanh Linh sau đó cũng theo Tần Liễm nhảy lên, đứng trên đỉnh cây, thu vào tầm mắt hai người đều là mảng sương mù mịt.

“Ta ngược lại quên mất rừng rậm sương dày, không thể nhìn được, càng không cách nào biết được chúng ta đang ở đâu, chúng ta đành xuống thôi.” Tần Liễm nhìn gò má của nàng nói.

Hai người đứng trên mặt đất, tùy ý chọn một hướng mà đi.

Gió lạnh chợt nổi lên, o o thổi qua vành tai, đột nhiên có một tiếng thì thầm yếu ớt tràn ngập trong khu rừng rộng lớn.

Tiếng tiêu du dương mà tràn ngập bi thương, lộ ra một cổ quỷ dị khó tả.

Thanh Linh ngừng bước chân, trầm ngâm lắng nghe, nàng chính là muốn nghe xem tiếng tiêu phát ra từ đâu. Nhưng tiếng tiêu này cứ như ảo cảnh, truyền tới từ bốn phương tám hướng, nàng nghi ngờ tiếng tiêu này có hay không chỉ có một người thôi?

“Đi thôi, cần xuất hiện sẽ xuất hiện.” Tần Liễm kéo tay nàng nói.

Thanh Linh nghĩ cũng phải, nàng không thể đứng tại chỗ mãi không đi. Hơn nữa có hắc ở bên cạnh, nàng còn lo lắng gì nữa?

Tiếng tiêu đang trầm thấp du dương đột nhiên chuyển hướng, tràn đầy cô đơn cùng sát khí.

“Zúu zúu zúu.” Từ lúc tiếng tiêu chuyển đổi liền có những tiếng kêu lạ, so với tiếng tiêu mờ ảo, tiếng chiêm chiêm ghê rợn này quả thật lớn hơn nhiều.

Những con diều từ bốn phương tám hướng bay đến đông nghẹt kèm theo đó là tiếng kêu rùng rợn.

Hắc diều hình dáng khổng lồ, mỏ dài sắc, trên người đầy mùi hơi thở chết chóc.

“Đó là cái gì?” Đây là lần đầu tiên Thanh Linh thấy loại quái điều toàn thân mang sát khí này liền không khỏi cả kinh.

“Thực nhân điều (chim ăn thịt người).” Hắc trả lời.

Thực nhân điều ăn thịt người, tiếng tiêu trở nên quỷ dị là muốn gọi bọn chúng đến.

Tần Liễm từ trong tay áo lôi ra một cây sáo ngọc màu trắng tinh xảo, để ngang trên môi, một khúc sáo du dương liền xuất hiện.

Thực nhân điều đông nghệt liền sà xuống.

Mà lúc này tiếng tiêu quỷ dị kia trở nên kích động, dần dần tựa như từng đạo kiếm sắc bén quét về phía hai người.

Tần Liễm buông mi mắt, lông mi dài che mắt tạo thành cái bóng quạt trên khuôn mặt diễm lệ, nhìn thanh nhã xuất trần.

Hắc lẳng lẳng đứng tại chỗ, áo bào phấp phới, dải lụa tuyết sắc bên hông bay múa, tóc đen tung bay. Thực nhân điều sắp đem hai người quay ở bên trong, hắc vẫn an bình tựa như thiên sứ đáp xuống địa ngục.

Hắc yên lặng phát một cái, một đạo bạch lăng quét qua, thực nhân điều liềm ào ào rơi xuống.

Thanh Linh đến bên cạnh hắc, rút chủy thủ, hắc chém giết một phần, còn lại nàng giúp hắc giải quyết. Nội lực nàng tăng mạnh, động tác của nàng càng thêm nhanh nhẹn, sức lực xuống tay cũng trở nên mạnh hơn.

Mà hắc một tay cầm sáo, một tay huy động bạch lăng thình thoảng vì nàng trừ đi nguy hiểm.

Hai người phối hợp ăn ý với nhau, thực nhân điều có nhiều hơn nữa cũng không thể động đến họ.

Tiếng sáo tiếng tiêu như tranh đấu với nhau, tiếng sáo bén nhọn áp chế tiếng tiêu. Thực nhân điều trên không trung như mất đi phương hướng, cuồng loạn đâm vào nhau.

Tiếng tiêu ủa đột đột nhiên nâng lên cao, vượt trên tiếng sáo, nội lực hùng hậu xuyên qua tiếng tiêu công kích hai người. Thanh Linh buồn bực, người này nội lực quả nhiên không tệ.

Âm điệu tiếng sáo một cao một thấp, ngón tay thanh tú trên cây sáo nhảy lên, tiết tấu trở nên kịch liệt.

Hai đạo thanh âm mạnh mẽ đối chọi, hai cỗ nội lực cường đại tranh đấu làm liên lụy bốn phía, lá cây xào xạc rơi xuống.

Thực nhân điều bị hai đạo âm thanh quấy nhiễu, không hề dám công kích người nữa.

Thanh Linh cảm thấy màng nhĩ theo tiết tấu của tiếng sáo tiếng tiêu mà trở nên đau đớn, nàng vội vàng vận chuyển nội lực hộ thân.

Tiếng sáo nhanh đến cực hạn, áp chế tiếng tiêu cho đến khi biến mất.

Thực nhân điều khắp nơi bay loạn rồi theo một phương hướng chạy đi. Tần Liễm thu hồi sáo ngọc màu trắng, cùng Thanh Linh liếc mắt nhìn nhau. Sau đó hăn lợi kéo tay nàng theo hướng đám chim kia đi tới.

“Là lão phu xem thường các người.” Nam tử một thân quần áo màu lục đứng phía trước hai người. Tay hăn giơ lên, cây tiêu vừa mới bị chấn vỡ từ tay hăn rơi xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 79: Đường Vào Thành

Editor: Yên Nhi

Nam tử lục y hơi lớn tuổi, trên trán có nhiều nếp nhăn thật sâu, cằm thì mọc đầy râu ria. Hắn có vóc người cao gầy, một thân áo bào lục y mặc trên người hắn toát ra vài phần tiên phong đạo cốt.

"Xin hỏi các hạ là ai?" Giọng Thanh Linh lạnh lùng nhưng lại trong veo, hai mắt nhìn hắn đầy cảnh giác.

"Lão phu là Quy Lâm!" Lão đầu trả lời.

Thanh Linh lòng thầm vui mừng, theo nàng biết, Quy Lâm chính là người bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, chỉ cần có Quy Lâm trong tay, tiến vào Tiêu Dao Thành không phải là việc khó.

"Người có thể xông vào được Mê Vụ sâm lâm không nhiều, lão phu rất tán thưởng các ngươi, chỉ là chưa biết cửa tiếp theo các ngươi còn có thể xông qua thuận lợi như thế này nữa hay không." Quy Lâm vuốt râu nói.

Hắn phất tay một cái, mười bóng người mặc lục y đột nhiên xuất hiện như ma, trên tay của bọn họ còn cầm theo kiếm, vây hai người vào chính giữa.

Quy Lâm cũng xông lên, kỳ quái là khi hắn xông vào liền biến mất không còn thấy được bóng dáng. Mà người xung quanh vốn chỉ có mười

người, nhưng bây giờ bọn họ đột nhiên trở thành hai mươi người, ba mươi người, bốn mươi người,... Trăm người, đúng là một trận pháp tốt, vậy mà có thể vây khốn hai người vào trong trận.

Trận hình biến ảo, ra tay đối với hai người.

Một bóng người đánh tới, Tần Liễm đánh trả một kích, nhưng lại phát hiện chỉ đánh trúng tàn ảnh. Nhưng khi bị tàn ảnh kia đánh trúng thì lại bị thương thật.

Bọn họ biến ảo cực kì nhanh, phương thức xuất chiêu cũng không giống nhau, giống như xa luân trận thay nhau đối phó với hai người, ý đồ muốn tiêu hao khí lực của hai người.

"Cửu khúc Huyền vũ trận!" Thanh Linh trầm trầm.

Trường kiếm bổ về phía Thanh Linh, Tần Liễm vừa xoay người lại nhìn thấy màn này, sợ tới mức vội vàng kéo nàng đi.

"Đi ba bước về hướng đông nam." Thanh Linh bỗng nhiên nói, đồng thời vừa né một đường kiếm khác đang chém về phía nàng.

Tần Liễm không do dự, làm theo lời nàng nói, mắt chăm chú nhìn về phía trước, chân bước ba bước về hướng đông nam. Ra tay lần nữa, nhưng thứ lần này đánh trúng đã không còn là một màn ảo ảnh vô thực nữa, mà là một người thật bằng xương bằng thịt.

"Tiến lên trước ba bước."

"Lui về sau một bước, sang phía tây năm bước."

"Qua bắc ba bước."

"..."

Hai người phối hợp rất ăn ý, nàng nói, hắn làm, một hồi lâu sau, bóng người Quy Lâm hiện ra.

Quy Lâm thầm giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Thanh Linh. Cửu khúc huyền vũ trận là một kỳ trận cổ xưa, đã gần như tuyệt tích trên đời, trận này vừa bày ra, chưa từng có ai có khả năng xông qua. Hôm nay hắn không ngờ vừa bày trận này ra, lại bị một người trẻ tuổi dễ dàng phá giải được.

Người bày ra ma trận này đều là các cao thủ hàng đầu trong Tiêu Dao Thành hắn, lúc so chiêu với bạch y nam tử thì không quá hai khắc đã bại trận.

Quy Lâm bị ép phải hiện ra chân thân ở trong trận, hắn lấy ra binh khí của mình, chuẩn bị quyết đấu với hai người kia.

Hắn cầm trong tay một thanh đoản kiếm trong suốt giống như băng tinh, chiều dài giống như chủy thủ trong tay của Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy, hai mắt sáng lên, cầm chặt chủy thủ trong tay xông tới Quy Lâm, Tần Liễm thì đối phó với các lục y nhân còn sót lại

Chiêu thức Quy Lâm trầm ổn mà lão luyện, hơn nữa binh khí trong tay cũng không phải là binh khí bình thường. Quy Lâm đâm đoản kiếm tới, Thanh Linh xoay tay cầm chủy thủ cản lại.

"Choang" một tiếng, chủy thủ trong tay của Thanh Linh bị gãy làm hai, nàng vội né qua một bên.

Đoản kiếm trong tay Quy Lâm chém sắt như chém bùn, thật đúng là binh khí tốt.

Hai mắt Thanh Linh càng thêm sáng rỡ, nàng còn đang buồn rầu vì trong tay nàng không có thứ vũ khí nào vừa tay đây, hiện tại nàng muốn

đoạt lại đoản kiếm dùng!

Chúy thủ trong tay không còn dùng được nữa, Thanh Linh quăng qua một bên, nhặt lên một thanh kiếm của một lục y nhân làm rơi lúc nãy. Có binh khí lại tiếp tục đánh, lần này nàng cố hết sức không để cho đoản kiếm trong tay hấn đụng phải kiếm của nàng.

Kiểm chiêu của Quy Lâm rất lão luyện, nhưng công phu của nàng cũng không kém, nhất là sau khi được tăng lên nội lực, đánh với Quy Lâm cũng có phần thoải mái hơn.

Sau khi Tần Liễm giải quyết nốt đám người lục y còn lại xong, thấy nàng có thể đánh ngang với Quy Lâm nên hấn cũng không có ý tiến lên giúp đỡ. Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt dán chặt lên bóng người màu lam, đột nhiên nụ cười trên môi hấn bị đông cứng, hung hăng co rút.

Thanh Linh quơ kiếm qua đai lưng quần của Quy Lâm, quần Quy Lâm thoáng cái đã rơi xuống đất, nét mặt già nua của hấn đột nhiên đỏ bừng.

Tần Liễm đứng một bên nhìn toàn bộ cảnh này, trong lòng âm thầm ăn dấm chua, nha đầu này có thói quen không tốt là tuột quần của người, lần trước là Hách Liên Dực, lần này là Quy Lâm. Không được, sau này hấn phải dạy dỗ nàng một trận mới được, nhất định phải để cho nàng hiểu, tuyệt đối không được tuột quần người khác nữa, muốn cời cũng chỉ được cời quần của hấn mà thôi!

Mà Thanh Linh còn thừa cơ công kích về phía hạ bộ của Quy Lâm, Quy Lâm nhịn không được giận dữ quát lên: "Tiểu tử người thật không biết xấu hổ!"

"Trời rất nóng mà người lại mặc nhiều lớp y phục như vậy, bốn công tử có lòng tốt giúp người cời ra chút ít lớp y phục rườm rà, để người cảm thấy thoáng mát hơn, còn không mau cảm ơn bốn công tử đi." Nàng vô liêm sỉ cười nói.

"Người..." Đối phương vẫn mạnh mẽ tấn công hạ bộ của hắn như trước, hắn lùi về đề phòng, đối phương lại đá một cước lên ngực của hắn.

Hắn vô lực ngăn cản, ngã chống trên đất. Thanh Linh nhanh chóng đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay hắn, đặt ngang cổ Quy Lâm: "Người đánh không lại ta, mạng của người là của ta." Nàng cười nói.

"Lão phu không đủ bản lĩnh, rơi vào tay người cũng chỉ biết chấp nhận" Quy Lâm nhắm mắt lại nói.

Nàng thu lại đoản kiếm trên cổ hắn: "Mạng của người không đáng giá!" Một ngụm máu tức vọt lên cổ họng Quy Lâm: "Ta không cần, nhưng thanh đoản kiếm này của người không tệ, ta lấy!"

"Tần Liễm, người xem, thanh đoản kiếm này tốt không?" Nàng chạy đến trước mặt hắn, quơ quơ thanh đoản kiếm trong suốt những băng tinh kết thành trong tay.

Nụ cười sáng lạn dào dạt nở ra trên mặt nàng, hồn nhiên mà xinh đẹp, lòng hắn mềm nhũn, cảm xúc tức giận lúc nàng tuột quần Quy Lâm cũng chóng tan thành mây khói, mở miệng nói chuyện cũng nhu hòa đi mấy phần: "Bảo kiếm băng hồn rất hợp với người."

Thật là bảo kiếm băng hồn? Thanh Linh chớp mắt vài cái quán sát thanh đoản kiếm trong tay, càng nhìn càng thích. Băng hồn kiếm là một bảo kiếm nổi danh, sức công phá còn đáng sợ hơn những thanh kiếm bình thường gấp ba lần.

"Các hạ thế nhưng là Tần tướng đến từ Nam Hạ quốc sao?" Hồi Lâm nghe được tiếng Thanh Linh gọi Tần Liễm, sau khi đứng lên sửa sang lại xong mới hỏi.

Mới vừa rồi Quy Lâm bị Thanh Linh đánh rớt quần, nên bây giờ Tần Liễm nhìn hắn rất không vừa mắt, ngay cả một tiếng đáp lại cũng lười mở

miệng.

"Đúng thì sao?" Thanh Linh nhướn mày nói.

"Thì ra khách quý đã đến..."

"Đợi chút, ta nghe không lầm chứ, người gọi chúng ta là khách quý, vậy cách đối đãi với khách của người cũng thật đặc biệt." Thanh Linh chăm chọc.

"Vừa rồi lão phu tưởng rằng các vị là loại người xông tới không biết phân biệt, nên mới đành ra tay." Quy Lâm nói, đầu óc hấn rất sòng phẳng, không phải là loại người thích so đo. Vốn cũng là do hấn ra tay trước, Thanh Linh đánh bại hấn, là do bản thân không đủ bản lĩnh, nên bây giờ hấn cũng không vì chuyện đó mà sinh lòng tức giận.

"Thì ra là thế, vậy cũng xem như đã hóa giải một trận hiểu lầm. Đến Tiêu Dao Thành, kính xin người dẫn đường cho bọn ta." Thanh Linh sáng khoái nói, bây giờ không phải là lúc so đo hấn vừa hiện thân đã kéo bọn nàng vào đấu võ, đi Tiêu Dao Thành mới là chuyện quan trọng.

"Dạ dạ dạ, là hiểu lầm, vậy vị công tử này có thể trả băng hồn lại cho lão phu không?"

Trả lại? Thứ đã nằm trong miệng nàng còn muốn nàng phun ra, chuyện này có thể sao: "Trả lại sao, cũng không phải là không được, chỉ cần người bồi thường mạng của người cho ta là được."

Vừa rồi Thanh Linh đã nói rõ, hấn thách đấu nhưng đánh không lại nàng, nên sống chết của hấn phải do nàng quyết định, mà băng hồn chính là tiền thế mạng của hấn.

Quy Lâm sững sờ, hấn cùng lắm chỉ là mở miệng dò xét thử mà thôi, không ngờ đối phương lại không nể mặt cự tuyệt thẳng thừng như vậy.

"Người là muốn chết, hay là muốn lấy lại băng hồn?" Nàng cười tủm tỉm uy hiếp nói.

"Xem như lão phu chưa từng nói qua chuyện này đi." Hãn cũng không phải là hạng người thua mà không chịu chung tiền, không cần thiết phải so đo với một tiểu tử nhỏ nhặt này: "Chỉ là bảo kiếm cần có vỏ kiếm thích hợp." Hãn lấy một cái vỏ kiếm từ trong lòng ra, ném cho Thanh Linh.

"Vậy thì xin hãy người dẫn đường cho chúng ta!" Thanh Linh nói.

"Khách quý chờ một chút" Quy Lâm nói, hãn vỗ tay, lập tức có hai nam tử vận thanh y xuất hiện, mỗi người dắt theo một con ngựa.

"Xin hai vị khách quý trước khi lên ngựa hãy bịt mắt lại." Quy Lâm lấy ra hai cái khăn dài màu đen, đưa tới trước mặt hai người.

Hai người nhận lấy cái khăn đen, chần chờ một lát mới cùng nhau lên ngựa, sau đó bịt kín mắt. Thanh Linh tuy bị hạn chế tầm nhìn, nhưng với tu vi hiện tại của nàng, dù nhắm mắt lại thì vẫn cảm nhận được xung quanh có hơi thở nguy hiểm hay không.

"Tĩnh Vương cũng vào rừng, xin hãy phái người đưa Tĩnh Vương vào Tiêu Dao Thành." Tần Liễm nói với Quy Lâm.

"Đó là đương nhiên!" Quy Lâm vuốt vuốt râu nói.

Sau khi ngồi trên lưng ngựa di chuyển một lúc lâu, Quy Lâm vỗ vỗ ý bảo bọn họ đã có thể mở khăn bịt mắt ra.

"Xin hai vị hãy đi liên tục về phía trước, không lâu sau sẽ vào đến thành." Quy Lâm chỉ thị.

Hai người tháo khăn đen, bước xuống ngựa, lúc này Quy Lâm đã đi mất, hai người dựa theo chỉ dẫn của Quy Lâm, đi một mạch thẳng về phía

trước.

Phía trước, tựa như có bóng người đang chớp lóe lên, đến gần nhìn lại mới nhận ra đó là Hách Liên Dực và Dung Thi Thi

Phía sau Hách Liên Dực là một hang động lớn, sâu không thấy đáy, hang động cách Tần Liễm và Thanh Linh một rãnh vực lớn như con sông, dây xích sắt thô to chính là cây cầu nối của hai bên bờ vực.

"Thi Nhi, nàng có chắc ở dưới vực sâu này thật sự có thánh quả không?" Sau mấy lần hỏi thăm của hắc, Dung Thi Thi mới chịu mở miệng nói cho hắc biết, thánh quả nằm bên dưới rãnh sâu.

Vốn lúc trước hắc cũng có vụng trộm đến đây thể dò xét qua một lần, nhưng vì cái hang này sâu không thấy đáy, hắc không dám mạo hiểm, nên bây giờ mới đưa Dung Thi Thi đến đây xem một chút. Muốn moi từ trong miệng nàng vị trí của thánh quả ở chỗ nào trong rãnh sâu, hay có đường tắt nào đi xuống dễ dàng hơn hay không.

"Đương nhiên, Vương gia còn chưa tin Thi Nhi sao?" Dung Thi Thi cười duyên nói, sâu trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng lạ thường.

"Nhưng vực này có chiều sâu ít nhất cũng ngàn trượng, cho dù thánh quả có ở dưới đó, bốn vương muốn lấy cũng hữu tâm vô lực. Thi Nhi, chẳng lẽ không có đường nào khác để xuống dưới đó sao?" Hách Liên Dực mong đợi nhìn nàng ta.

"Vương gia, hình như có người đến." Dung Thi Thi đột nhiên nói.

Hách Liên Dực cũng nghe được động tĩnh, quay đầu phát hiện ra Tần Liễm và Thanh Linh, hắc híp mắt lại, lộ ra âm hiểm: "Không ngờ Tần Liễm và Diệp Nhị công tử lại chọn cách xông qua Mê Vụ sâm lâm, hừ, bản lãnh cũng không nhỏ. Thi Nhi, chúng ta đi trước đi."

Tần Liễm và Thanh Linh xuất hiện ở đây, có lẽ hẳn cũng không ngờ bọn họ trên đường xông vào rừng dày lại gặp được Quy Lâm, sau đó dựa vào chỉ dẫn mà thuận lợi vượt qua.

Hách Liên Dực ôm eo Dung Thi Thi qua, thi triển khinh công bay vút lên trên xích sắt.

Lúc Thanh Linh và Tần Liễm đi lại gần hang động, lại thấy bóng dáng Hách Liên Dực và Dung Thi Thi bỗng biến mất giữa không trung.

Bên kia vực sâu mau chóng truyền ra tiếng va chạm thiết khí, Hách Liên Dực bên kia có ý đồ chém đứt xích sắt.

Bờ vực gần hang động rất rộng lớn, còn có tầng tầng sương trắng lượn lơ bên trên, khiến cho tầm nhìn đến những người đối diện rất bị hạn chế. Dưới vực sâu ngàn trượng, nếu xích sắt nối giữa hai bờ vực bị đứt, sẽ không có cách nào để đi qua kia được.

Hách Liên Dực cầm kiếm ra sức chém xích sắt: "Tần Liễm, dù người xông qua được Mê Vụ sâm lâm thì thế nào? Bốn vương cũng vẫn có cách khiến người không thể đến được Tiêu Dao Thành thôi!"

"Vinh Vương, người đây là đang làm gì?" Tần Liễm dùng nội lực đẩy giọng truyền ra xa.

"Ha ha ha, Tần Liễm, nếu người không sợ chết thì phóng ngựa qua đây đi" Hách Liên Dực cũng dùng nội lực truyền âm ra ngoài.

"Chúng ta có nên thừa dịp lúc xích sắt còn chưa đứt, nhanh chóng chạy qua bên đó không?" Thanh Linh hỏi Tần Liễm.

Tần Liễm lắc đầu: "Không được!" đối với hẳn chuyện này cũng không có gì, nhưng hẳn lại lo lắng lúc đến vực thì xích sắt bị đứt, nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Thật ra dựa vào tu vi võ công của nàng thì cũng không hẳn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần có một trên một phần ngàn khả năng nguy hiểm, hẳn cũng không muốn nàng dẫn thân vào: "Phu nhân, nàng đứng ở đây, ta quay lại tìm Quy Lâm, để hỏi hẳn xem còn có đường nào khác vào Tiêu Dao Thành hay không."

"Được, người phải cẩn thận." Nàng nói.

Tần Liễm đột nhiên kéo tay Thanh Linh qua, trong ánh mắt ngó người của nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng đáp xuống mu bàn tay: "Vi phu sẽ nhanh chóng quay trở lại!" Hẳn lại cười nói.

"Có người ở gần đây đó!" Thanh Linh giật tay khỏi tay của hẳn, nóng nảy nói.

"Yên tâm, bọn họ không thấy được!" Trên mặt vực có nhiều lớp sương trắng như vậy, Hách Liên Dực và Dung Thi Thi chắc chắn không thấy được bờ bên đây xảy ra những gì.

Thân ảnh Tần Liễm chợt lóe một cái, người đã như ảo ảnh, biến mất ngay trước mắt Thanh Linh.

Không mất nhiều thời gian, Tần Liễm đã cùng Quy Lâm trở lại.

"Cuối cùng đường vào Tiêu Dao Thành ở đâu?" Thanh Linh trực tiếp hỏi.

"Đường vào thành chính là đi qua vực này, chỉ có con đường này." Lúc này, Quy Lâm cũng chú ý thấy xích sắt đã bị người bên bờ kia chém đứt.

"Không phải người đang đùa bọn ta chứ? Làm hỏng đường duy nhất vào thành, hừ, cách đãi khách của Tiêu Dao Thành các người đúng là rất đặc biệt." Thanh Kinh ra vẻ tức giận, nàng tất nhiên biết Hách Liên Dực là

người chém đứt dây xích, nói như vậy bất quá chỉ là muốn chọc Quy Lâm sinh ra tức giận với kẻ đã chém đứt mất xích sắt kia mà thôi.

Quy Lâm rất tức giận, hăn móc ra một thanh tiêu, đặt xuống bên môi, nhẹ thổi.

Tiếng "chiêm chiêm chiêm chiêm" vang lên, từng bầy thực nhân điều che lấp bầu trời vỗ cánh bay đến bên bờ bên kia.

"Á, đau quá, cứu mạng!" Một giọng nữ tử đầy thê lương từ bờ vực bên kia truyền qua.

Dung Thi Thi đã không có võ công, lúc thực nhân điều đột nhiên xuất hiện, nàng căn bản không kịp né. Đợi đến lúc theo bản năng đưa tay ôm đầu, đã có vào thực nhân điều đổ xuống cắn trúng vài ngum thịt của nàng ta. Máu tươi đầm đìa thoáng chốc nhiễm đỏ hai cánh tay, đau đến khiến nàng ta hôn mê bất tỉnh.

"Thi Nhi!" Hách Liên Dực gấp rút bảo vệ Dung Thi Thi, bây giờ nàng ta còn chưa thể chết được.

Trên người Hách Liên Dực bị thực nhân điều cắn được mấy ngum thịt mới khó khăn phản ứng lại, gấp rút vận dụng hàn băng chương.

Hàn băng chương vừa được khởi động, đã khiến nhiều thực nhân điều trên bầu trời bị đông cứng mà từ không trung rơi xuống. Nhưng các tổp thực nhân điều sau nổi trước, từng tổp từng tổp đến, hăn diệt mấy lần như vậy, sau đó lại bay tới càng nhiều hơn.

"Chết tiệt, đây rốt cuộc là con chim quỷ quái gì vậy?" Áo bào trên người Hách Liên Dực bị cắn xé thành nhiều lỗ ngay cả ngân quan buộc tóc cũng bị chim ngậm đi mất. Một đầu tóc đen rối loạn còn hơn ổ gà, khuôn mặt dính toàn máu đầy dữ tợn.

Hắn muốn bỏ lại Dung Thi Thi chạy trốn trước, nhưng không ngờ mấy con chim quý quái chết tiệt này tựa như chỉ nhắm vào một mình hắn, vây kín hắn gió thổi không lọt, hắn không thể không xuất ra Hàn băng chương đối phó với chúng.

Trong Mê Vụ sâm lâm, hai nam tử trẻ tuổi một trước một sau bước ra, nam tử sau lưng che ô cho nam tử phía trước.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài chỉ đi đường thôi mà phong thái cũng tuyệt đối như tiên trời, rất tuyệt hảo." Một giọng nói ẻo lả như thái giám vang lên mang theo đầy nịnh nọt.

"Nịnh hót, miệng đúng là ngày càng dẻo ra!" Một giọng dễ nghe của nam tử khác vang lên.

"Thái tử điện hạ, không phải Mã Kim nói điều, mà phong thái của ngài thật sự là không có ai sánh bằng nổi." Mã Kim tiếp tục vuốt mông ngựa nói.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài đi chậm một chút, để ánh nắng mặt trời phá hủy làn da non mịn của ngài thì sẽ không tốt đâu."

Thật ra cái gọi là ánh nắng mặt trời kia bất quá cũng chỉ là vài tia ánh sáng vụn vặt cố gắng chen chúc nhau xuyên qua tán cây rậm rạp mà thôi, căn bản sẽ không làm tổn thương da thịt như người kia nói.

Thanh Linh nghe tiếng nói chuyện phát ra từ phía sau, nên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đứng dưới ô giấy vẽ, thân vận hoa phục rực rỡ phát ra ánh sáng chói lóa, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt người. Hắn còn mang theo một loại làn gió thơm ngát thuần khiết đi tới, cực kì giống như một con khổng tước đầy kiêu ngạo đang giương cánh dưới bầu trời âm đạm.

Dung nhan nam tử rất dễ nhìn, khó phân biệt được đực cái. Vóc người hảnh cao gầy, khuôn mặt diêm dúa lẳng lơ, một đôi mắt hoa đào mỹ lệ, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên một độ cong tuyệt mỹ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 80+1: Trộm Bắn Tên Sau Lưng

Nam tử kia một thân trang phục quả thực là hoa lệ và bảnh bao. Ngay cả đi bộ cũng điệu đà muốn chết.

Dáng dấp bảnh bao, khuôn mặt phù phiếm nhưng dám đi vào Mê Vụ lâm sâm vẫn tuyệt nhiên là không đơn giản.

Nghe hạ nhân kêu người đó là Thái tử điện hạ, Thanh Linh âm thầm phỏng đoán hẳn chắc là Thái tử của một nước nào đấy.

Khi vị Thái tử kia đến gần, trên người hắn bay tới một mùi hương thơm ngát, không mùi tục tũn như son phấn mà là mùi hương ngọt đến thắm lòng người.

“Các hạ là?” Quế Lâm hỏi.

“Chủ tử ta chính là Thái tử Bắc Phiêu, không, là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, Thái tử điện hạ Bắc Phiêu.” Tên hạ nhân lưng thẳng lớn giọng giới thiệu.

Thanh Linh đã từng nghe nói qua diện mạo của Thái tử điện hạ Bắc Phiêu quốc rất đẹp, đẹp đến phi giới tính. Hôm nay gặp mặt quả thật là như thế. Chỉ là hắn đẹp đến mức nào thì có đẹp thật nhưng so với tên yêu nghiệt Tần Liễm kia thì vẫn còn kém xa.

Tử Mạch liếc mắt liền thấy Tần Liễm một thân áo bào trắng như tuyết, mặt mũi thanh tuyệt mà điểm lệ, hăn lập tức có cảm giác nguy cơ tràn ngập, nhanh chóng móc từ trong ngực ra một chiếc gương, soi đi soi lại so sánh, lại quan sát Tần Liễm từ trên xuống dưới cuối cùng hăn cho ra một kết luận: “Người không đẹp bằng ta.”

Tần Liễm mặt vẫn không biến sắc, Quế Lâm quái dị nhìn Tử Mạch một cái.

Khỏe miệng Thanh Linh giật giật, vị này không chỉ đẹp mà còn ưa thích trang điểm.

“Phía trước có chuyện gì xảy ra thế?” Mã Kim tò mò lên tiếng hỏi, bên bờ bên kia, xuyên qua màn sương trắng mờ ảo có thể mơ hồ nhìn thấy một nùi đông nghèn nghẹt cùng với những tiếng kêu lạ.

“Người kia công phu quả thật tốt.” Quế Lâm buồn bực nói, hăn huy động nhiều thực nhân như thế cũng không thể giữ chặt đối phương. Hăn tiếp tục thổi tiêu, tiếp đó lại một bầy chim o o bay đến.

Hách Liên Dực đang cùng bày thực nhân điều đánh nhau, mệt đến mức muốn hộc máu, may mắn có người ra tay cứu hăn.

“Dừng tay” Một đạo âm thanh lạnh lẽo từ bờ bên kia truyền đến, “Pằng” một tiếng, cây tiêu trong tay Quế Lâm bị chấn bể.

“Đại hộ pháp.” Quế Lâm thầm thì.

Tiếp theo đó là âm thanh huyên náo của chiếc xích sắt, Thanh Linh đến gần vực thẳm, kinh ngạc nhìn một phần phía trên của xích sắt bị một nội lực rất lớn nâng lên.

Xích sắt bị hút lên, chậm rãi đưa về bờ bên kia, “két” một tiếng, đầu xích sắt bên kia được người trụ vững.

Thanh Linh vẫn còn đang cảm thấy kinh ngạc vì người kia nội lực thâm hậu thì mọi đạo hắc lãng dài ba thước triển khai, chậm rãi đến dưới chân nàng.

Mảnh hắc lãng thêu Mạn Châu Sa hoa màu đỏ trông đặc biệt âm trầm quý dị.

“Xin mời khách quý bờ bên kia tới đây.” Âm thanh lạnh lẽo từ bên kia truyền đến.

“Người đối diện ta là Đại hộ pháp Tiêu Dao thành, xin chư vị yên tâm.” Quế Lâm thấy mọi người chần chừ liền không khỏi mở miệng.

Mấy người trước sau đều bước lên tấm hắc lãng đó, Thanh Linh giẫm lên miếng vải đen, bước chân vững vàng, một chút cảm giác sợ té xuống cũng không có.

Thanh Linh vừa sang được bờ bên kia thì thấy Hách Liên Dực và Dung Thi Thi đứng ở một thân máu me được người cho lên cang khiêng đi rồi.

Nam tử đứng dưới một gốc cây ngô đồng, thân hình cao lớn, toàn thân áo đen, vạt áo thêu mảnh hoa Mạn Châu Sa quý dị.

Nam tử mặt mũi không khó nhìn, chỉ là dưới mí mắt hằn vẽ một vết đen dài, nhìn kiểu gì cũng thấy yêu dị, cả người hằn toát lên hơi thở âm trầm quý dị.

Như vậy hẳn chính là vị Đại hộ pháp Tiêu Dao thành – Thiên Nhất Tuyệt, mặc dù hãn tay nắm quyền hành nhưng trên người lại không chỗ nào không lộ ra quý dị, tuy nhiên người dân Tiêu Dao thành lại rất kính trọng hãn.

Thanh Linh đi theo Thiên Nhất Tuyệt vào thành, trước cổng thành có rất nhiều dân chúng hoan nghênh hẳn.

Đi qua đường cái, trên đường có rất nhiều dân chúng cùng hẳn chào hỏi.

Dân thành kính yêu như thế, người không biết sự tình còn tưởng Thiên Nhất Tuyệt mới là Thành chủ Tiêu Dao thành chứ không phải Tư Không Hoành.

Người từ bên ngoài vào thành đều được Thành chủ sắp xếp ở Mê Diêu cung phía xa thành.

Thanh Linh vào thành không lâu, Tĩnh Vương cùng Bạch Nhiên cũng đã đến, bọn họ là do người trong thành Tiêu Dao tiến cử.

Thanh Linh vào Mê Diêu cung mới đi được một đoạn đường liền thấy một con rắn dài đang chuẩn bị bò lên chân nàng, nàng sợ đến mức rút Băng Hồn chém chết con rắn.

“Tiều tử thôi, ngươi ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám giết chết sủng vật Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử?”Tiếng gầm đầy giận giữ đột nhiên vang lên.

Mọi người bởi vì đạo âm thanh này mà dừng chân lại.

Thanh Linh hướng về phía âm thanh nhìn, vừa nhìn đến đã sợ hết hồn.

Chỉ thấy cái người tự xưng là thân tài khôi ngô, tướng mạo thì bình thường, sắc môi thâm đen tím bầm, móng tay dài cũng đen nhánh, trên cổ còn có một con rắn ngũ sắc, trên người có mấy con rắn với bò cạp bò khắp nơi.

Đi theo hần còn năm người tướng mạo bình thường thân hình cường tráng, mấy người đi tới, mặt đất bụi mịt mù, đầy uy phong khí phách.

Một thân độc vật, lại tự xưng là Bản Thái tử, ngoại trừ Tây Yến Thái tử thì còn ai nữa?

Tây Yến Thái tử Tây Thành Bá, ngoại hiệu Độc Thái tử, thích cùng độc vật làm bạn.

Thanh Linh biết mình chọc phải nhân vật nào liền thấy da đầu mình tê dại.

“Thái tử điện hạ bớt giận, mấy vị khách quý này cũng là vừa mới tới cũng không biết con rết này là của ngài, xin ngài khoan hồng độ lượng bỏ qua cho vị công tử này.” Một lục y nữ tử thái độ không kiêu ngạo d>i<e%!a>n?l#e%q&<<^n không siểm nịnh nói, nàng tên gọi Cầm Nhi, là một trong những thị nữ ở Mê Diêu cung.

Người Tiêu Dao thành thích màu xanh lục, Thanh Linh phát hiện, bất luận là dân chúng trong thành hay thị nữ thị vệ trong phủ thành chủ đều một thân lục y.

“Cô nương này, người lời nói nhẹ nhàng linh hoạt, trình tiết đối với nữ nhân là bảo vật vô giá, nếu người tối nay nguyện đem trình tiết cho Bản Thái tử, Bản Thái tử có lẽ sẽ bỏ qua cho tên tiểu tử thúì này.” Tây Thành Bá âm dương quái khí cười, ánh mắt nhìn Cầm Nhi đầy hứng thú.

Cầm Nhi khuôn mặt đỏ lên, nén giận nói: “Thái tử nói đùa.”

“Thế nào? Không muốn? Không muốn thì lăn sang một bên cho Bản Thái tử.” Tây Thành Bá thu lại nụ cười, một ngón tay chỉ thẳng Thanh Linh. “Tiểu tử thúì, người hôm nay phải đền Tiểu Bá Vương cho Bản Thái tử, nếu không lưu mạng lại.”

Rết cũng bị nàng chém làm hai nửa, lại còn muốn nàng bồi thường? Không đền được thì đền mạng thay thế? Hừ, chờ hăn có bản lĩnh lấy được mạng nàng rồi hãy nói.

“Người nói con rết này là của người, người có nhầm không?” Thanh Linh yếu ớt cười, không thềm để uy hiếp của hăn ở trong mắt.

Tây Thành Bá lớn tiếng nói; “Người nói cái gì, Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử chẳng lẽ Bản Thái tử còn nhận lầm?”

“Vậy sao? Người nói con rết này của người, vậy người gọi nó nó trả lời người thì nó là của người.” Thanh Linh tựa tiểu phi tiểu nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 80+2: Trộm Bản Tên Sau Lưng (2)

Rết làm sao nói được tiếng người, Tây Thành Bá cảm thấy bản thân bị đùa giỡn: “Mụ nội người, cái này không phải là nói nảm sao?”

Thanh Linh vẻ mặt chột nghiêm nghị: “Con rết này rõ ràng của Bản công tử, Thái tử chớ ý thế hiếp người, nhìn trúng con rết nhỏ của bản công tử liền nói là của người.”

Nghe Thanh Linh đột nhiên nói như vậy mọi người đều tỏ vẻ sửng sốt.

“Tiểu tử thúì, dám nói bậy bạ trước mặt Bản Thái tử...”

“Người khác dạy dỗ con rết của mình, Tây Yển Thái tử chạy đến xem náo nhiệt gì?” Tần Liễm giọng điệu nhẹ nhàng, cắt đứt lời Tây Yển Thái tử chưa nói xong.

Tử Mạch lấy ra một cái gương nhỏ soi soi, rất hài lòng cười cười liền thu hồi gương, lúc này mới mở miệng. “Bắt chó đi cày xen vào việc của người khác.”

Tây Thành Bá thấy Tần Liễm cùng Tử Mạch một thân y phục bất phàm liền thầm đoán thân phận hai người này không đơn giản, không thể đắc tội. Xem xét Thanh Linh một thân quần áo bình thường, liền tự động bỏ qua lời nói của Tần Liễm cùng Tử Mạch, chỉ tay vào Thanh Linh cả giận mắng: “Tiểu tử thúì, Bản Thái tử xem người là chưa thấy quan tài

chưa đổ lệ.” Hắc vừa dứt lời liền ném một vật về phía Thanh Linh.

Vật kia vẫn còn bay giữa không trung liền bị một dải bạch lãng của Tần Liễm đánh bật trở về.

“Bịch bịch” Tây Thành Bá đột nhiên ở trước mặt Thanh Linh nặng nề quỳ xuống, “A!!” Hắc kêu rất thê thảm, sắc mặt hắc đột nhiên trắng bệch, đôi môi tím bầm phát run.

Tây Thành Bá là Thái tử một nước, lại phải quỳ xuống trước mặt Thanh Linh, đối với hắc mà nói là thiên đại sỉ nhục. Hắc hiện tại không chỉ cảm nhận được đau đớn mà còn cảm nhận được cảm giác nhục nhã, hắc hận không thể đem Thanh Linh đi lóc xương lóc thịt.

Thanh Linh tựa như không thấy ánh mắt phi đao của hắc, cười thật tươi nói: “Ây dô, quỳ xuống bồi tội? Biết sai biết sửa, thật là một đứa bé ngoan.”

Tây Thành Bá nghe vậy giận đến mức không thở được.

Mấy đại hán đi theo sau lưng hắc thấy chủ tử chịu nhục, không nói hai lời liền vung quả đấm hướng Thanh Linh đánh tới.

Thanh Linh không đủ kiên nhẫn chờ bọn họ đấm mình, nàng dẫn đầu xuất thủ, bóng dáng lóe lên, chỉ trong chớp lát mấy người kia bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Nam Hạ, Tây Yển, Đông Lăng, Bắc Phiêu là bốn nước lớn, thực lực tương đương nhau. Tây Thành Bá dù gì cũng là Thái tử của Tây Yển, bây giờ nàng vẫn không thể hoàn toàn đắc tội hắc. Cho nên nàng vẫn không thể ra tay quá nặng với mấy hán tử kia, chỉ là trước hết không cho bọn hắc cử động được thôi.

Mới vừa rồi Tây Thành Bá ném một cái đuôi bọ cạp to về phía Thanh Linh, kết quả bị Tần Liễm quăng trở về, vừa văng rơi xuống lỗ mũi Tây Thành Bá. Đuôi bọ cạp liền kẹp vào lỗ mũi hắn, máu thoáng chốc liền chảy ra.

Bị đuôi bọ cạp kẹp không những bị thương mà còn trúng kịch độc, người bình thường bị bọ cạp cắn độc thường phát tác luôn.

Độc Thái tử dám cùng bọ cạp làm bạn, bị cắn một cái như vậy khẳng định không chết được nhưng vẻ mặt của hắn không khỏi quá khoa trương đi.

“A, chân....chân của ta...” Tây Thành Bá diện mạo dữ tợn, kêu gào thảm thiết.

Mọi người tuy thấy hắn khổ sở vì đau nhưng bản thân hắn một thân toàn độc nên cũng ai dám lại gần.

“Mặt trắng nhỏ, tiểu tử thúì, Bản Thái tử...không....sẽ không bỏ qua cho các ngươi! A....” Mặt hắc trắng bệch gào rú.

Bị người khác mắng là mặt trắng nhỏ, khuôn mặt Tần Liễm thoát cái liền lạnh xuống.

Mặt trắng nhỏ? Thanh Linh quay đầu nhìn gò má Tần Liễm một chút, chắc chắn, người này mặt đúng trắng đến nỗi làm người ta khen tị nhưng mà lần đầu tiên gặp nhau liền bị mắng thành mặt trắng nhỏ, không đùa đấy chứ?

Nàng cười yếu ớt nhưng đầy hả hê, Tần Liễm giống như vô tình phát tay áo, thìn lình mông nàng liền bị người dùng sức nhéo. Đau đến nỗi mắt nàng hiện lên một tầng hơi nước, quả nhiên, không muốn chết thì đừng tìm chết.

“Nhất là cái đồ mặt trắng nhỏ kia, Bản Thái tử...” Tây Thành Bá còn muốn ngoác mồm ra mắng thì bị một đạo ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm quét tới.

Một đạo bóng trắng đột nhiên loáng một cái, “Ba ba” Tây Thành Bá chợt bị ăn hai cái bạt tai, khi hấn phản ứng lại phát hiện Tần Liễm vẫn đứng ở chỗ cũ.

“Ai dám đánh bản thái tử, kẻ nào khốn kiếp...” Tây Thành Bá mặt mũi sừng đỏ, hấn lần nữa cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo của Tần Liễm, cái loại ánh mắt tựa như băng phong lại lộ ra nguy hiểm làm hấn nghẹn lời, vô hình chung cảm nhận có chút sợ hãi, thậm chí còn không nói được ra lời.

Không ngờ nam tử bạch y này nhìn như vô hại lại có thể phát ra khí thế cường đại như vậy.

Thanh Linh nhìn Tây Thành Bá có vẻ không thích hợp, liền nghiêng đầu nhìn Tần Liễm, hấn vừa vặn quay lại nhìn nàng: “Chàng...” Nàng muốn hỏi cho rõ chân Tây Thành Bá rốt cuộc là bị thế nào?

“Không phải Bốn tướng.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh trái tim run lên, âm thầm nghi hoặc, không phải hấn thì là ai đã bắn tên? Ngược mắt, đột nhiên thấy cây tùng trước mặt có một nam tử ngọc thụ lâm phong đứng an tĩnh. Hấn vẻ mặt lạnh nhạt, mắt sắc bén, thâm trầm nhìn về phía Thanh Linh.

Người kia là ai? Hấn xuất hiện từ lúc nào?

“Hấn là Đại hoàng tử Đại Khánh quốc Tề Tế Huyền.” Tần Liễm tựa như nhìn thấu nghi ngờ của nàng liền mở miệng giải thích.

Đại Khánh Quốc thực lực dưới bốn nước lớn.

“Đại Hoàng huynh, thì ra huynh ở đây, ở đây có gì chơi vui à?” Sau lưng Tề Tế Huyền truyền đến thanh âm thanh thúy của một thiếu nữ.

Nghe thấy thanh âm của nữ tử, khuôn mặt lạnh nhạt trong nháy mắt tràn ra ấm áp: “Khúc Nhân, không có gì vui đâu, đừng chạy loạn.”

Khúc Nhân mặc dù một thân trang phục thị nữ, trên người lại lộ ra quý khí. Long mày nàng tựa nét xuân sơn, gương mặt tựa phù dung, da trắng loáng hồng nhuận.

“Nha.” Khúc Nhân không yên lòng đáp lời, ánh mắt xoay chuyển nhìn chỗ khác.

Lục y thị nữ Cầm Nhi thấy Tây Thành Bá gương mặt thống khổ liền phân phó thị vệ dìu hắn vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng thị vệ thấy hắn một thân toàn độc vật cũng không ai dám tiến đến.

“Xảy ra chuyện gì?” Một hồi âm phong quét qua, Thiên Nhất Tuyệt một thân hắc bào, vạt áo thêu hoa Mạn Châu Sa, như ma như quỷ hiện diện trước mặt mọi người.

“Đại hộ pháp.” Cầm Nhi hướng Thiên Nhất Tuyệt thi lễ, bẩm báo chuyện Tây Thành Bá chân đau không đứng được dậy, bởi vì trên người toàn độc vật mà không ai dám tiến đến.

Thiên Nhất Tuyệt đến nhàn nhạt nhìn Tây Thành Bá, đi tới bên cạnh hắn, không có nửa đêm sợ hãi việc trên người hắn toàn độc vật. Một tay nâng người, thoáng cái đã biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người dưới sự hướng dẫn của thị nữ, đi tới phong Thành chủ đã an bài.

Tề Tế Huyền cũng xoay người rời đi, đi được hai bước xoay người lại phát hiện Khúc Nhân vẫn chưa có ý muốn rời đi, hắn liền lên tiếng: “Khúc

Nhân, đừng quá ham chơi, nhớ về sớm chút.” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Dạ.” Nàng vẫn như cũ không yên lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nam tử dưới cây dù giấy dầu.

“Hắn đáng đẹp thật đẹp mắt.” Nàng tâm hồn thiếu nữ tự nhủ.

“Thái tử điện hạ, ngài chậm một chút, nha nha nha, cẩn thận cẩn thận, mặt trời sẽ phơi hồng da ngài.” Mã Kim đi theo thận trọng che dù.

“Đẻo mỗ, người đi nhanh đi cho Bản Thái tử.” Tử Mạch không nhận được mắng.

Tử Mạch đi qua gốc cây thanh tùng, phát hiện dưới tàng cây có thiếu nữ hai mắt si ngốc nhìn chăm chăm hắn. Chợt hắn phát hiện da thịt thiếu nữ mịn nhẵn như son, châu tròn ngọc sáng, tự nhiên như điêu khắc. Tử Mạch móc cái gương trong ngực ra soi soi, lại quay sang nhìn thiếu nữ một cái, lập tức có cảm giác tràn ngập nguy cơ. Đáng ghét! Da mặt nàng ta còn muốn hoàn hảo hơn hắn!

Hắn tiến lên, nâng cằm thiếu nữ, ngưng mắt nhìn nàng, không, chính xác là nhìn da mặt nàng.

Khúc Nhân vẫn là lần đầu tiên bị một nam tử xa lạ đụng vào, đối phương lại có diện mạo rất đẹp mắt, hơn nữa trên người nam tử này còn có mùi hương thật quyến rũ a. Tim thoáng chốc bùm bùm nhảy thật nhanh, gương mặt trắng nõn ửng đỏ làm da thịt càng thêm mỹ lệ.

Tử Mạch nhếch môi: “Ta đẹp không?”

Khúc Nhân cảm thấy nụ cười này đẹp đến mức tận cùng, nàng bị nụ cười này làm cho hôn mê, dần dần u mê trả lời: “Đẹp.”

Tử Mạch gật đầu, hắn vốn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, còn hoài nghi cái gì? Đây không phải là tự tìm thêm phiền não hay sao?

“Buống tay!” Tề Tế Huyền lo lắng cho Khúc Nhân liền quay lại, liền thấy một nam tử đang nâng cằm nàng, hắn liền tức giận.

Khúc Nhân bị Tề Tế Huyền quát bừng tỉnh, dùng sức đẩy tay Tử Mạch ra, vội vàng hấp tấp đến bên cạnh Tề Tế Huyền.

“Bắc Phiêu Thái tử, thỉnh tự trọng!” Hắn giận giữ nguyền rủa nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 81: Phiền Toái Tìm Tới Cửa

Editor: Yên Nhi

Khúc Nhi cúi đầu cắn môi dưới: "Đại hoàng huynh, chuyện này không liên quan tới hần."

"Đi về với ta!" Tề Tế Huyền kéo Khúc Nhi rời đi, Khúc Nhi bị kéo đi, vừa đi vừa cẩn thận nhìn Tử Mạch.

"Hừ, không phải chỉ là một nha đầu nhỏ thôi sao, lớn lên xấu xí như vậy, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân - Bắc Phiêu Thái tử điện hạ của chúng ta sao có thể coi trọng xú nha đầu này. (Lời Editor: Theo nguyên văn của tác giả là mỹ nhân....Khụ khụ@)" Mã Kim gương nanh múa vuốt nói với bóng lúng Tề Tế Huyền.

Khúc Nhi liên tục bị Tề Tế Huyền lôi kéo, mãi cho đến khi trở lại phòng ngủ của Tề Tế Huyền.

"Đại hoàng huynh, huynh đừng tức giận, chuyện này thật sự không có liên quan tới Bắc Phiêu Thái tử." Khúc Nhi mềm giọng giải thích.

Tề Khúc là công chúa của Đại Khánh quốc, Tề Tế Huyền vô cùng sủng ái người muội muội ruột này.

"Khúc Nhi, trước khi xuất cung, hoàng huynh đã nói với người cái gì?" Tề Tế Huyền bỏ tay Tề Khúc ra, tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

"Hoàng huynh nói Khúc Nhi không được phép chạy loạn khắp nơi, cũng không được phép nói chuyện với nam tử xa lạ."

"Muội đó, chẳng lẽ đã xem lời hoàng huynh là gió thoảng bên tai rồi sao, không chỉ nói chuyện với nam tử xa lạ, còn để cho người khác tùy ý sờ mặt mình." Tề Tế Huyền thở dài nói, không phải là hăn cố ý quản nghiêm với nàng, mà là hăn biết rõ vị muội muội này của hăn, dù từ nhỏ ở trong thâm cung nhưng lúc nào cũng luôn được bảo bọc vô cùng tốt, thế nên nàng không hiểu chuyện đời, vô cùng đơn thuần, không thể phân biệt được thiện ác.

"Hoàng huynh đừng tức giận, sau này ta sẽ không như vậy nữa." Tề Khúc thừa dịp nói.

"Á." Bên ngoài truyền vào một tiếng thét kinh hãi: "Thái tử điện hạ, hộp son phấn ngài thích nhất không biết đã biến đâu mất rồi." Bên ngoài cửa, Mã Kim vẻ mặt đưa đám nói.

"Cái gì? Hộp son phấn bản thái tử thích nhất mất rồi? Cái đồ nịnh hót nhà người, người có làm tốt chuyện gì chưa hả?" Lúc Tử Mạch tức giận muốn giơ chân đạp lên người Mã Kim thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra.

"Người ở phòng đối diện được thành chủ an là người à?" Sau khi Tề Tế Huyền bất mãn nói xong một câu, liền đưa tay khép lại cửa phòng.

Tất cả khách nhân đi đường xa đến, đều được thành chủ an bài ở lại Mê Diêu cung. Chủ tử thì được sắp xếp ở cả phòng phía đông, còn người hầu đi theo phần lớn sẽ được tá túc ở lại các phòng phía tây.

Phòng khách phía đông rất lớn, các phòng được ngăn cách bởi bức bình phong, nên một vài hạ nhân vẫn có thể hầu hạ chủ tử từ bên ngoài.

Phía đông có hai mươi mấy cái viện nhỏ, mỗi viện nhỏ có bốn phòng, bốn phòng được chia thành hai phần, hai phần phòng cách biệt được dành cho hai khách nhân có thân phận tôn quý ở lại.

Còn dư lại hai gian phòng là để cho thị vệ hoặc nha hoàn thân cận ở lại.

Không khéo là, Tề Tế Huyền và Tử Mạch lại vừa lúc được sắp xếp ở cùng một tiểu viện.

Còn vừa khéo là, Tần Liễm và Thanh Linh cũng được an bài vào chung một viện, dưới sự hướng dẫn của thị nữ Cầm Nhi, hai người chia ra vào phòng ngủ của riêng mình.

Mấy ngày nay Thanh Linh không thể nào được ngon giấc, nên sớm đã cảm thấy mệt mỏi, sau khi Cầm Nhi vừa rời đi, nàng trực tiếp xông vào trên giường hoa hoa lệ lệ ngủ một giấc.

Tỉnh dậy, lúc nàng đang tò mò quan sát gian phòng này một lúc, Tần Liễm đột nhiên đi đến, thuận tiện đóng cửa lại.

Thấy hăn tiến đến, nàng sửng sờ một tí, đột nhiên nhớ tới bản thân mình còn chưa đóng kĩ cửa lại, chỉ khép hờ.

"Thành chủ này cũng quá keo kiệt rồi." Nhìn lướt qua phòng khách được trang trí đơn giản, nàng thầm nói.

"Sao cũng được mà, tới đâu hay tới đó thôi." Tần Liễm lười nhác nói, ưu nhả đi đến bên giường của nàng, sau đó rất tự nhiên mà nằm xuống, một chân đặt trên giường, một chân lại thả rơi trên đất. Tư thế ngủ kia, thấy thế nào cũng *.

Thanh Linh đã từng gặp qua không ít tư thế ngủ của hăn, mỗi một lần xem đều phải nuốt nước miếng một lần, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, mới đi tới, không khách khí đập đập cái chân thả xuống đất kia của hăn: "Chân của Độc Thái tử đột nhiên xảy ra chuyện không phải là do chàng làm đó chứ?"

Hắn miễn cưỡng nâng mí mắt: "Không phải!"

"Chẳng lẽ chân hăn có bệnh?" Đây chỉ là phán đoán của nàng, vì lúc đó nàng không có tiền lên kiểm tra chân Tây Thành Bá, nên không chuẩn ra được chân hăn có bệnh hay không, nàng hỏi chỉ là cảm thấy chuyện hăn đột nhiên lại quỳ xuống với nàng là một chuyện rất kì lạ.

"Nàng muốn biết?" Hắn xoay người, đôi mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

"Muốn." Nàng thành thật gật đầu.

"Nàng nghĩ tới nam nhân khác như vậy, vì phu rất không vui." Đôi mắt phượng khê trầm xuống, trong giọng nói u oán vô cùng ủy khuất, vô cùng dễ dàng làm cho Thanh Linh có loại cảm giác tội lỗi giống như là nàng khi dễ ức hiếp hăn vậy.

"Chàng đừng có đánh trống lảng nữa có được không?" Nàng lại đập hăn một cước nữa.

"Vi phu cũng chỉ đang bàn chuyện đó thôi, ai, khi nào thì nàng mới chịu nhớ tới và quan tâm vi phu giống như vậy đây."

Cái này cũng tính là bàn chuyện sao? Rõ ràng đã đi xa vấn đề mấy ngàn dặm rồi được không, mết cho hăn còn nói giống như là chuyện hiển nhiên vậy.

Được, bây giờ nàng cũng không biết chuyện gì ngoài chuyện Độc Thái tử bỗng nhiên lại quỳ xuống trước mặt mình.

Từ khi nàng ngậm miệng lại, khiến bầu không khí trong phòng cũng trầm mặc một lúc lâu, Tần Liễm đành mở miệng trước: "Chân của Độc Thái tử không có bệnh khó nói nào cả."

"Chàng chắc chắn có người ở sau lưng bắn tên trộm sao?" Có thể động tay động chân với Độc Thái tử trong yên lặng không chút tiếng động, công phu người này cũng thật đúng là bí hiểm.

"Ừ!" Hãn lười nhác đáp lại.

"Chàng biết là ai không?" Nhìn bộ dáng của người này, chắc chắn đã biết được người bắn tên trộm kia là ai rồi. Bây giờ nội công và tu vi của nàng cũng không tính là thấp, vậy người có thể qua được mắt nàng mà động chân động tay với Độc Thái tử sẽ là ai?

Chẳng lẽ là Tử Mạch thích trang điểm kia? Hay là Tề Tế Huyền không biết xuất hiện từ lúc nào? Dù sao nàng cũng không biết được tu vi võ công của bọn họ.

"Muốn biết?" Mắt phượng Tần Liễm lần nữa sáng lên.

"Là ai?" Nàng dĩ nhiên là muốn biết rồi.

"Vậy nàng hôn vi phu một cái trước đi." Ngón tay thon dài trắng nõn của hãn nhẹ lướt lên môi, ánh mắt sáng quắc.

Nàng nghe xong tê hết cả da đầu, đáy lòng âm thầm khinh bỉ người này thật quá trực tiếp thẳng thắn, không có chút cái gọi thận trọng gì gì đó: "Có thể đổi sang yêu cầu khác hay không?"

Hãn lắc lắc ngón trỏ trước mặt nàng, đôi môi kéo lên một hình cung duyên dáng khẽ phun ra hai chữ: "Không thể!" Đúng là cần ăn đòn!

Nàng nhin xúc động muốn đánh người một quyền đang nhộn nhạo trong lòng mình xuống, kiểm tra xung quanh, chắc chắn các cửa sổ đã được đóng chặt, rồi lại cúi người xuống giống như người có tật giật mình vậy.

Hắn đột nhiên đưa tay lột xuống da mặt của nàng: "Vi phu vẫn nên lấy thứ này ra trước!" Làm những chuyện thế này vẫn nên dùng khuôn mặt của nàng để tương đối dễ nhìn một chút.

Nàng nhanh chóng hôn nhẹ một cái lên môi hắn: "Xong rồi đó, chàng mau nói ta biết đi."

Hắn xụ mặt xuống: "Phu nhân, nàng gọi cái này là hôn sao? Sao vi phu chỉ cảm thấy như mình vừa bị chim gõ kiến mổ một cái vậy? Nàng làm lại một lần nữa đi."

Cãi vấn đề không mấy đơn thuần này với hắn rất phí sức, nàng nhẫn. Cúi người xuống, nhẹ dán môi mình lên môi hắn, khẽ len lỏi thâm dò xâm nhập vào môi của hắn. Sau khi thăm dò một vòng ở bên trong, hắn vừa định quăn lấy, thì nàng đã nhanh chóng lui ra ngoài.

"Phu nhân, nụ hôn này không có cảm giác, nàng làm lại một lần nữa đi." Hắn vô liêm sỉ yêu cầu, nhìn chăm chăm mắt nàng tựa như muốn nuốt sống luôn cả người vậy.

Thanh nghe xong vừa căm vừa tức, trực tiếp giẫm một chân lên giường, tay níu lấy vạt áo của hắn, hô lên: "Chàng đừng có quá đáng nha! Nói! Là ai!"

"Thiên Nhất Tuyệt!" Lúc này hắn rất dễ mở miệng.

Nàng hài lòng gật đầu, thầm nói trong lòng, không thể hành xử quá mềm lòng với người này được.

"Sao chàng biết được là hắn?" Nàng lại đặt thêm một vấn đề nữa.

Hắn chỉ cười mà không đáp, chỉ đưa ngón tay trắng nõn thon dài áp lên cánh môi, ý rất rõ ràng, muốn biết thì lập tức dâng một nụ hôn lên đây đi.

Nàng còn níu lấy vạt áo của hắn, nên khoảng cách tới môi của hắn rất gần, ngấm lại, hôn một chút cũng không sao, để hắn vui một chút.

Vì vậy, nàng đưa môi dán lên môi hắn lần nữa, trong một giây vừa tiếp xúc kia, hắn đột nhiên giơ tay đè lại sau gáy nàng, đối bị động thành chủ động, biến nụ hôn bình thường thành sâu hơn.

Nụ hôn lưu luyến làm say lòng người, nàng chỉ cảm thấy tất cả tinh thần mình như đều đã bị nụ hôn kia cướp đi sạch.

Bỗng, tiếp đập cửa bên ngoài khiến cho nàng nháy mắt hoàn hồn, nhưng hắn lại tựa như không nghe có người đang gõ cửa, vẫn hôn hừng hực trên môi nàng.

"Ừm...." Có người, nàng dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại cố ý khống chế lấy hai tay của nàng.

"Diệp công tử, nô tỳ đưa bữa tối đến, ngài có thể mở cửa ra không?" Có hai thị nữ mang cơm đang đứng bên ngoài, một người trong đó là Cầm Nhi.

Hai thị nữ đứng ở ngoài cửa chờ thêm giây lát, nghe trong phòng có chút động tĩnh, Cầm Nhi lại lên tiếng thêm lần nữa: "Diệp công tử?"

Lúc Thanh Linh vào phòng, Bạch Nhiên nhận nhiệm vụ canh giữ ở bên ngoài. Nhưng xem tình hình bây giờ, Bạch Nhiên có lẽ đã rời đi thì hơn.

Trong phòng, hắn giống như nghiện vậy làm thế nào cũng không chịu thả nàng ra, bá đạo mà ôm hôn.

"Không phải Diệp công tử ở bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?"
Thị nữ bên cạnh Cầm Nhi lo lắng nói.

"Diệp công tử, ngài không sao chứ?" Cầm Nhi đơn giản có chút khẩn trương lớn tiếng hỏi.

"Chúng ta có nên xông vào xem một chút không?" Thị nữ ở bên cạnh Cầm Nhi đề nghị.

Nghe tiếng nói chuyện nhỏ ngoài cửa, Thanh Linh cực kì lúng túng. Bắt được một cơ hội, lập tức liền dùng sức cản lên môi hăn một cái, thừa dịp hăn bị đau, nàng vội đẩy ra ít khoảng cách.

"Các người lui ra" Nàng vừa tự do liền lập tức mở miệng, chỉ là giọng nói nàng vừa phát ra khiến ngay cả nàng cũng cảm thấy hoảng sợ mà giật mình.

Không những thốt ra giọng nữ tử, mà âm điệu trong đó còn khàn khàn, ẩn chứa vô vàng kiêu mị, vừa nghe đã biết đó là âm thanh nữ tử sau khi động tình.

Hai người ngoài cửa vừa nghe giọng điệu mất tự nhiên kia của nữ tử, lập tức đoán ra ở bên trong đã xảy ra gì, ngay lập tức khuôn mặt đỏ bừng: "Diệp công tử, tối nay nô tỳ sẽ quay lại." Cầm Nhi tự nhận đã các nàng đã quấy rầy chuyện tốt của người khác, vội vàng kéo thị nữ kế bên rời đi.

Bị quấy rầy chuyện tốt, khuôn mặt Tần Liễm rất khó chịu, vừa rồi đuổi Bạch Nhiên và Minh Lục đi, quả nhiên là một sai lầm vô cùng lớn!

Hắn còn muốn tiếp tục, nhưng đáng tiếc Thanh Linh sớm đã lui sang một bên sửa sang lại y phục cảnh giác nhìn hăn.

"Phu nhân, nàng đứng xa vậy làm gì?" Hắn đen mặt, nhìn hăn cảnh giác như vậy, hăn có đáng sợ thế sao?

"Thành chủ an bài cho ta và chàng cùng một viên quả thật chính là một quyết định sai lầm" Nàng nghe nói.

Hắn cười hì hì nói ngược lại: "An bài này của thành chủ là vô cùng tốt."

"Đừng nói nhảm nhiều nữa, chàng còn chưa nói cho ta tại sao Thiên Nhất Tuyệt lại bắn tên trộm sau lưng nữa đó." Để Độc Thái tử quỳ xuống trước mặt Thanh Linh, không khác gì là đang kéo thêm thù hận cho nàng nha.

"Thiên Nhất Tuyệt có võ công phi phàm, Độc thái tử quỳ xuống, là do khi lựa trắng của ta bay ra ngoài thì đúng lúc hắn cũng đã ném hai chiếc lá lên trên đầu của Độc Thái tử. Nhưng vì tốc độ của chiếc lá kia quá nhanh, nên nàng mới không phát hiện ra." Hơn nữa sau khi Tây Thành Bá quỳ xuống, đã hoàn toàn che hai chiếc lá kia xuống dưới đầu. Lúc đó hắn không vạch trần Thiên Nhất Tuyệt, là vì cảm thấy không cần thiết, hơn nữa hai chiếc lá kia cũng không thể nói được cái gì.

Thanh Linh khiếp sợ hút một miệng khí lạnh, võ công Thiên Nhất Tuyệt đúng là đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy, ngay cả hắn đi lại gần lúc nào, nàng cũng không hề phát hiện ra.

"Còn về phần tại sao Thiên Nhất Tuyệt lại làm như vậy..." Hắn ngừng nói, lấp lửng một nửa.

"Nói mau." Nàng thúc giục.

"Phu nhân...." Hắn lại đưa ngón tay đặt lên môi lần nữa.

Người này lại tới, nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nhanh chóng lui về phía sau mấy trượng.

Người này một khi trở nên vô sỉ thì luôn khiến người ta giận sôi: "Cái này ta không hỏi nữa, ta thấy ta vẫn là nên tự mình suy nghĩ thì hơn."

"Họ Diệp, còn có tên tiểu bạch kiếm kia nữa, hai người mau lặn ra đây!" Một âm thanh giận dữ đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, nghe tiếng, còn chưa thấy mặt cũng đã biết chủ nhân của giọng nói kia đang tức giận đến nhường nào.

"Mấy vị huynh đệ này, xin đừng gây chuyện ở đây" Bốn thị vệ canh giữ ở cửa, một trong bốn người lên tiếng.

Ngoài viện, có ba đại hán vóc người cường tráng kéo đến, đi cùng bọn họ là một nam tử trung niên khoác y phục màu xám tro.

"Cút ngay, nếu không lão tử sẽ diệt luôn cả các ngươi!" Đại hán Lý Sáng thô giọng nói.

"Huynh đệ, ở đây là Tiêu Dao Thành, xin đừng làm càn..." Thị vệ kia còn chưa nói dứt lời thì đã bị người giết chết.

"Còn ai dám ngăn nữa, lão tử diệt người đó."

Lý Sáng nói ra lời hung ác, mấy thị vệ còn lại thấy vậy cũng không dám can nữa.

"Họ Diệp, tiểu bạch kiếm..."

"Lý Sáng, lần này chúng ta tới chỉ tìm Diệp Đàm tính sổ thôi." Nam tử trung niên áo xám tro nói, thông qua hỏi thăm hẳn mới biết được hôm nay người khiến cho Thái tử của bọn họ chịu nhục chính là Tần Liễm và Diệp Đàm.

Tần tướng Nam Hạ hẳn có nghe thấy, tuổi còn trẻ đã trở thành một quyền tướng của quốc gia lớn, người này không thể khinh thường được, có

thể không chọc thì tuyệt đối đừng chọc tới.

Còn ngược lại, cái tên Diệp Đàm kia, trước đây là một ma bệnh, cũng sẽ không được coi trọng mấy, thật không biết Nguyên Ung Đế của Nam Hạ có hồ đồ hay không, mà lại phái tên Diệp Đàm này đến đây.

"Họ Diệp, mau lăn ra đây!" Lý Sảng hô to, hai cái đại hán khác đi theo cũng hô to cho đòi Thanh Linh lăn ra đây.

"Họ Diệp, mau rút..." Lý Sảng mở miệng lần nữa, nói còn chưa hết, miệng đã bị hột đào đột nhiên bay tới chặn lại. Trong nháy mắt, cổ họng không ngừng bị nghẹn, giống như là bị hột đào lớn kia cắt vỡ một chút, nhất thời khiến hăn đau đớn khó chịu.

"Răng rắc răng rắc!" Thanh Linh vừa cắn một quả đào lớn trong tay, vừa thảnh thơi thông thả bước ra: "Người bảo ai rút?"

"Lữ tiên sinh, chính tiểu tử này đã để Thái tử điện hạ của chúng ta phải quỳ xuống." Một đại hán cường tráng khác nói.

Lữ tiên sinh là thái phó của Tây Yến Thái tử, lần này theo Tây Thành Bá đến Tiêu Dao Thành. Sau khi hăn biết Độc Thái tử bị buộc phải nhục nhã quỳ xuống trước Diệp Đàm, ngoài giận dữ ra, hăn còn muốn xem một chút người Diệp Đàm to gan lớn mật kia đến cùng là ai.

"Đừng dài dòng, chúng ta mau lên đi!" Lý Sảng nuốt hột đào xuống, chịu đựng đau rát ở cổ họng.

Ba người lần lượt vung quả đấm đánh tới Thanh Linh, trước khi ba quả đấm đó nện xuống, Thanh Linh ra tay, nhanh như chớp, nháy mắt đã vừa ra tay bẻ gãy cổ tay của ba người, vừa đập bay từng người một.

Ba người kia té trên đất đau đến nhe răng trợn mắt, nếu không phải ngại thể diện, bọn họ chắc chắn đã không ngần ngại mà kêu cha gọi mẹ rồi.

Lữ tiên sinh kinh hãi, ba người kia ít nhiều gì cũng là võ sĩ hạng nhất của Tây Yển, nhưng lại không chịu được hơn một chiêu của ma bệnh Diệp Đàm kia. Lập tức, hắn cảm thấy mặt mũi ngày càng không có ánh sáng, để lấy lại thể diện, hắn quyết định tự mình ra tay. Lữ tiên sinh thầm vận nội lực ngưng tụ lại trong tay, sau đó nhanh chóng chưởng về phía Thanh Linh.

Lữ tiên sinh không hề giống như ba chỉ biết cậy mạnh kia, trên tay hắn chính là nội công thật, chưởng phong còn rất mạnh mẽ hùng hồn, vừa nhìn đã biết ngay nội công người này không hề nông cạn.

Thanh Linh đối phó với hắn mặc dù có chút không thoải mái, nhưng vẫn chiếm thế thượng phong, một khi có cơ hội nàng liền tấn công phía dưới của hắn.

"Đồ vô sỉ!" Sau mấy chiêu, Thanh Linh mỗi một chiêu đều nhắm ngay đũng quần bị đá mạnh một cái, hắn tức giận mắng to.

Không biết Tần Liễm đã đi ra khi nào, chỉ biết hắn đã sớm dựa người lên ngưỡng cửa, nhìn Thanh Linh không ngừng công kích vào bên dưới của đối thủ, hắn không khỏi nhíu mi lại.

"Đồ thổ bỉ, hèn hạ!" Lữ tiên sinh che đũng quần, tức giận mắng to.

"Lữ tiên sinh!" Lúc này nam tử che ngực từ dưới đất bò, nhìn thấy Lữ tiên sinh cuối cùng cũng bị một cước đạp bay, hắn tức giận nhìn chằm chằm Thanh Linh, sau đó xông lên.

Không hề nghi ngờ, lần này, hắn cũng bị đạp bay y hệt như vậy.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 82+1: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm

“Bản công tử không thèm bồi các người chơi.” Thanh Linh rất nhanh xoay người đi vào phòng.

“Họ Diệp kia, chớ đi!!!!” Trừ trắng đình bên ngoài, hai đại hán khác đã giùng giăng muốn đứng lên.

Mắt thấy Thanh Linh đi vào phòng, bọn hán cũng muốn đuổi theo thì đã thấy nàng ôm một chăn to mang ra ngoài. Hai người vẫn còn buồn bực không hiểu Thanh Linh mang chăn ra làm gì, bất thành lình Thanh Linh ném chăn về phía bọn họ.

Thanh Linh động tác nhanh nhẹn đem hai người kia đánh ngã, đem trắng đình đứng ngoài chộp chung một chỗ.

“Họ Diệp.....người, người định làm gì?” Trắng đình có chút hốt hoảng nói.

Nàng cười âm hiểm: “Cũng không làm gì a, nếu bản công tử nhớ không lầm ba người các người vừa hướng bản công tử bảo cút. Bản công tử đã lớn đến tuổi này rồi mà vẫn không biết cút như thế nào? Hay các người thử cút một lần đi?” Nàng lấy ra cái chăn mỏng, dùng chăn mỏng đem ba người cuộn thành cái kén.

(Ở đây bản dịch ghi là “cút” nhưng thật chất là “cuộn” và “lăn”, nữ chính chơi chữ đó, nhưng tôn trọng bản dịch nên mình để là “cút” ^^)

“Họ Diệp, bọn ta chính là Tây Yển Đại Vũ Sĩ, người đây là đang làm nhục chúng ta, Thái tử điện hạ sẽ không tha cho người.” Lý Sảng không cam lòng cả giận nói.

“Bản công tử không thích nói nhảm.” Cho nên nàng bắt đầu động chân, đem cái kén kia một cước đá ra ngoài.

Lữ tiên sinh thấy Tây Yển nhất lưu Đại Vũ Sĩ (đại loại là nhóm chiến binh giỏi nhất Tây Yển, mình để vậy nghe cho oai) bị người vây thành cái kén, cuối cùng còn giống như phế vật bị người ta đá ra ngoài. Hắn cảm thấy đây là thiên đại sỉ nhục, tức giận đến nỗi mỗi cũng phát run, lập tức hít vào một hơi, hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh.

“Họ Diệp, lão tử rửa người chết không được tử tế.” Lý Sảng lớn tiếng mắng, hai người khác cũng bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Thanh Linh mắt diếc tai ngơ, rất nhàn nhã một bên vừa huýt sáo, một bên chân đá cái kén.

Ừ, nội lực tăng mạnh, đánh người thật thoải mái.

Cái kén vẫn lăn đến cửa viện, Thanh Linh mới để cho người đem cái kén vác đi.

Thanh Linh quay lại thấy Tần Liễm vẫn nhàn nhã dựa người vào khung cửa nhìn nàng, môi ngậm nụ cười nhàn nhạt.

Nàng đi tới trước mặt hắn: “Mới vừa rồi chàng nói ta có thể tùy ý dạy dỗ đám thủ hạ kia của Độc Thái tử, xảy ra chuyện gì chàng cũng sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay ta thực sự động thủ, coi như hoàn toàn đắc tội Độc

Thái tử.” Dĩ nhiên không thể phủ nhận lúc Độc Thái tử quỳ trước mặt nàng, nàng đã hoàn toàn đắc tội hẳn.

“Sau đó nếu có chuyện gì không may, chàng chắc chắn chàng sẽ chịu được trách nhiệm?”

Những người kia xông vào viện nàng đập phá, hẳn muốn nàng tùy ý dạy dỗ người, không cần bận tâm cái khác, xảy ra chuyện hẳn thay nàng chịu trách nhiệm. Bây giờ nàng rất tò mò, đắc tội Tây Yên Thái tử, hẳn làm sao chống đỡ chuyện này cho nàng?

“Ta sẽ không để cho nàng xảy chuyện, nàng cứ yên tâm tin ở ta.” Giọng điệu của hắn ôn hòa phong khinh, lại làm cho người ta không nhận được mà muốn tin hẳn.

Đối với hắn mà nói, người nào khi dễ nàng chính là khi dễ trên đầu hắn, đối với người muốn khi dễ hắn, hắn từ trước đến nay đều thích ra tay trước.

“Ta có việc muốn nói với nàng, nàng mau theo ta vào nhà.” Hắn đột nhiên nghiêm túc nói.

“Nhìn hẳn khó có được vẻ mặt nghiêm túc, tâm nang trong nháy mắt căng thẳng, không phải chuyện nàng đắc tội Độc Thái tử tạo thành phiền toái lớn cho hẳn đấy chứ? Hình như không đúng, nếu đây là phiền toái, lúc trước hẳn sẽ không giật dây nàng đi dạy dỗ bọn người kia.

Ôm theo thấp thỏm, nàng theo hắn vào phòng.

Chân trước nàng vừa bước vào căn phòng, hắn liền lập tức đóng cửa, cũng đem nàng chống đỡ trên cửa.

Khuôn mặt khuyên thành của hắn phóng đại ngay trước mắt của nàng, hơi thở ấm áp phả vào gáy nàng, chăm chăm nhìn nàng không chút cố kị.

“Chàng,,chàng có gì muốn nói?” Nàng cảm giác không khí không đúng, đầu lưỡi liền thắt lại.

“Phu nhân có vẻ rất thích tấn công nửa người dưới?” Hắc cười như không cười, mắt phượng hẹp dài híp lại, nguy hiểm quang mang trong đáy mắt chợt lóe lên.

Nàng rất không tinh ý liền trả lời: “Chiêu này sử dụng rất tốt mà, có vấn đề gì sao?”

Nghe nàng nói xong, nụ cười trên môi hắc càng sâu, sâu đến nỗi lông mày trên người nàng đều dựng đứng, nàng hậu tri hậu giác phát hiện mình nói sai.

Từng thấy qua mặt vô sỉ của hắc đối với nàng, nàng lập tức đổi lời nói, giả hoạt cười cười: “Thích tấn công nửa người dưới? Như ta đây là người chính trực quang minh, làm sao lại có thể dùng cách thức hạ lưu như thế?” Cuối cùng còn rất đáng đánh đòn mà nói: “ Chẳng lẽ chàng thích sao?”

“Diệp Thanh Linh!” Nụ cười bên môi hắc càng sâu hơn, ánh mắt giá rét khiến da đầu nàng run lên.

Aiz, mỹ nam nói dối mặt liền đổi được ngay a.

“Khụ khụ” Trong nháy mắt nàng cười thật to: “Phu quân, đó là ta nói bậy, phu quân chính nhân quân tử như vậy, còn lâu mới tấn công chỗ đó của người khác a.” Mặc dù hoàn toàn không phải lỗi của nàng, nhưng làm mỹ nam tức giận là nàng có lỗi, mỹ nam của nàng tức, nàng chính là gặp xui xẻo.

“về sau tuyệt đối không cho phép nàng tấn công chỗ đó của nam nhân.” Hắc ra lệnh, giọng điệu cố chấp. “Càng không cho phép bởi quần, đặc biệt là nam nhân khác!”

Âm thanh hẳn dừng lại một chút rồi mới lên tiếng, khẽ cắn một hớp trên vành tai nàng, hạ thấp thanh âm mang theo một cổ dụ hoặc: “Nếu tay nàng có cảm giác nhột, vì phu không ngại cho nàng bôi quần vi phu.” Hẳn tiên thêm một bước, vây nàng toàn bộ vào trong ngực hẳn.

Sống lưng nàng cứng đờ, trong nội tâm thầm nghĩ, trừ phi đầu nàng bị thủng lỗ, nếu không nàng quyết không dám đánh chủ ý lên quần hẳn.

Đầu hẳn chôn ở cổ nàng, thanh âm trầm thấp cười nói: “ Tay phu nhân hiện tại đang nhột sao?”

“.....”Nội tâm nàng hướng hẳn hô to, kim ngọc kỳ biểu (dạng kiểu đẹp người mà xấu nét ấy), ‘ bông rách ’ (nghĩa như trên) mà!

Nàng chợt nghe phía ngoài có tiếng huyên náo, nghe như có tiếng đàn nhau cùng tiếng hô cứu hỏa.

Liếc cánh tay vẫn đang nhột chặt nàng, nàng ngẩng đầu lên hỏi hẳn: “Bên ngoài giống như đã xảy ra chuyện, chúng ta đi ra xem có được không?”

Hẳn buông nàng ra, gật đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 82+2: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm (1)

Thanh Linh ra đến trong sân liền thấy viện phụ cận ánh lửa ngút trời, khói đặc dày cuồn cuộn.. Viện kia hình như là chỗ ở của Lãnh Ly với Độc Thái tử.

Đi ra ngoài sân nhỏ, nàng thấy không ít người hầu, thị vệ cùng thị nữ hốt hải chạy đi cứu hỏa.

Mà chỗ ánh lửa không xa, Lãnh Ly một thân tử y đang xuất thủ, động tác lưu loát đánh ngã một tên đại hán. Mà lúc này dưới chân hẳn bảy tám tên đại hán nằm tựa như đã chết.

Tây Thành Bá ngồi xe lăn, thấy vậy, hai tay dùng sức nắm chặt tay vịn, tay vịn vì không chịu được sức của hẳn liền bắn ra ngoài. Hẳn ảo não đem đầu tay vịn bằng gỗ ném bỏ, rống giận: “Nam Hạ các người khinh người quá đáng!”

Thanh Linh bắt được một tên người hầu bên cạnh Lãnh Ly hỏi chuyện gì đã xảy ra, người hầu này tóm tắt mọi chuyện khá đơn giản.

Phòng ngủ Tây Thành Bá với Lãnh Ly gần nhau, độc vật trên người hẳn bò vào phòng Lãnh Ly, kết quả Lãnh Ly dùng loại huân hương đặc biệt đem độc vật của Tây Thành Bá giết chết. Tây Thành Bá giận giữ lại thả một con rắn độc vào phòng Lãnh Ly.

Lãnh Ly vẫn không nói tiếng nào, dùng huân hương độc chết rắn, sau đó xông vào phòng Tây Thành Bá ném một loại hương phấn đặc biệt, kết quả đem độc vật trên người Tây Thành Bá giết chết. <^n

Tây Thành Bá tức giận, hăn hàng năm vẫn cùng độc vật làm bạn, trên người có chút độc dược. Đợi Lãnh Ly về phòng không lâu, hăn phái người độc chết thị vệ canh giữ ngoài phòng Lãnh Ly, bên ngoài lại đốt lửa thiêu.

Lửa lên, Lãnh Ly trốn ra được đã lại thấy Tây Thành Bá ngồi xe lăn, sau hăn là hai Tây Yên Đại vũ sĩ.

Tây Thành Bá phân phó tám Đại vũ sĩ đối phó với Lãnh Ly, về phần kết quả hai bên như thế nào Thanh Linh đã đích mục sở thị.

Chỉ là Lãnh Ly không giết bất cứ ai, hăn chỉ dùng mê hương làm bọn họ tạm thời bất tỉnh thôi.

Ánh mắt Tây Thành Bá ác độc quét qua Lãnh Ly, Thanh Linh cùng Tần Liễm, mắt của hăn dữ tợn đến đáng sợ: “Bản Thái tử hôm nay bị người Nam Hạ các người làm nhục, sớm muộn gì ta cũng đòi lại.”

Đột nhiên một hơi thở âm hàn đến gần: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Nhất Tuyệt tựa như quỷ ám hành tung bất định, xuất hiện lặng yên không một loại tiếng động.

“Đại hộ pháp, Nam Hạ khinh người quá đáng, dùng quỷ kế khiến đùi phải củ bản thái tử bị thương. Mới vừa rồi đại phu nói chân củ bản thái tử không thể hồi phục được nữa.” Tây Thành Bá bức tức nói, chân củ hăn từ khi bạch lăng củ Tần Liễm đánh tới liền đau nhức. Đau đớn kéo dài đến lúc Thiên Nhất Tuyệt cho mời đại phu đến cho dùng thuốc giảm đau mới hết.

Vì vậy hần nhận định chắc chắn thời điểm Tần Liễm ném bò cạp trúng mũi hần cũng là lúc thần không biết quý không hay động tay động chân vào chân hần.

“Còn có hần.” Tây Thành Bá thẳng tay chỉ Lãnh Ly, lạnh lùng nói: “Đem bảo bối của bản thái tử tất cả độc chết.” Nghĩ đến chuyện này, hần tức giận càng sâu, ngực bởi vì ghen một cơn giận mà ần ần thấy đau.

Thanh Linh nhú chặt lông mày, lạnh lùng đáp lại: “Chúng ta chẳng làm gì cái chân của người cả, Tây Yển Thái tử chó ngậm máu phun người. Còn nữa, người ở chỗ đó đông như vậy, Tây Yển Thái tử lại một mực chắc chắn chúng ta ra tay, không phải là định tội quá sớm đấy chứ?”

Mặc dù Tần Liễm nói cho nàng biết Thiên Nhất Tuyệt là kẻ ra tay, nhưng bây giờ chứng cứ không có, nói ra có thể bắt dây động rừng.

Huống hồ nơi này là Tiêu Dao thành chứ không phải Nam Hạ, đây chính là địa bàn của Thiên Nhất Tuyệt. Vả lại Tiêu Dao thành thực lực bí hiểm, nếu không hết mức cần thiết, nàng sẽ không chìa mũi dùi vào Thiên Nhất Tuyệt, thế rõ ràng là tự tìm phiền toái.

Tây Thành Bá châm chọc cười to, cười lâu bên tai không dứt, hần ngưng cười rồi đột nhiên oán hận nói: “Hừ, Nam Hạ quả nhiên ác độc, hèn hạ, giả hoạt, có gan làm mà không có gan nhận.”

“Đại hộ pháp.” Hần hướng thiên Nhất Tuyệt nói, gương mặt khắc nghiệt dữ tợn: “Bản Thái tử đề nghị Đại hộ pháp đuổi bọn Nam Hạ hèn hạ này ra khỏi Tiêu Dao thành, nếu không trong bọn họ nếu có người cười được Đại tiểu thư, đại tiểu thư há chẳng phải bị hủy trong tay bọn chúng hay sao?”

Tần Liễm Tựa tiểu phi tiểu, d>i<e%!a>n?l#e%q&<<^nthanh âm nhẹ nhàng: “Tây Yển Thái tử nói sai rồi, người một thân độc vật, ai có thể đến

gần người? Đại tiểu thư gả cho người chẳng phải phải làm quả phụ sao?”
Hắn nhìn tã như đang khổ não, như đang vì đại tiểu thư mà kham ưu.

“Người...” Tây Thành Bá mặt mày nhất hoành (giống kiểu giận giữ mà lông mày thành 1 đường thẳng ấy ^^), hai mắt trợn lê đầy giận giữ, nhìn con người còn to hơn cả mắt trâu, lại hướng về phía Thiên Nhất Tuyệt nói. “Đại hộ pháp, Bản thái tử chính là bị thương ở Tiêu Dao thành các người, chuyện này người có hay không cho bản thái tử một cái công đạo? Bản thái tử nghĩ người chắc không muốn Tây Yển quốc với Tiêu Dao thành trở mặt thành thù chứ?” Giọng điệu của hắn hàm chứa nhiều uy hiếp.

Đây là địa bàn của người khác, thế lực hắn đơn bạc, trước mắt chỉ có thể dựa vào Thiên Nhất Tuyệt. Thiên Nhất Tuyệt từ nãy đến giờ một bộ dạng nhàn nhạt, tựa như chẳng liên quan gì đến mình, hắn không thể không lên tiếng uy hiếp.

Tần Liễm cười nhạo một tiếng: “Nếu bốn tướng nhớ không lầm, Tây Yển bốn năm trước có ý đồ đánh chiếm Tiêu Dao thành, đích ngoại tổ phụ của Tây Yển thái tử dẫn mười vạn tinh binh xuất chinh.

Kết quả mười vạn tinh binh của Tây Yển bị Tiêu Dao thành đánh cho hoa rơi nước chảy, còn ép ngoại tổ phụ của Tây Yển Thái tử tự vẫn bên ngoài Mê Vụ sâm lâm.”

“Năm đó ngoại tổ phụ người cũng nổi danh kiêu hùng thiện chiến kết quả cũng không làm gì được Tiêu Dao thành, người lại đi uy hiếp Đại hộ pháp, có hay không thấy nhục cười?”

Thanh Linh biết Tần Liễm đang nói đến nợ cũ của Tiêu Dao thành với Tây Yển quốc, chính là đem Thiên Nhất Tuyệt với Tây Thành Bá khích bác ly gián.

Cố tình Tây Thành Bá lại đang bức bối, cho rằng Thiên Nhất Tuyệt vì chuyện của năm đó mà đối với hắn có thành kiến, cho nên mới không chịu

đứng về phía hăn.

Thiên Nhất Tuyệt cũng nghe ra lời nói của Tần Liễm có ý đồ, vội vàng mở miệng cắt đứt lời nói của Tần Liễm: “Tây Yên Thái tử, nếu như người cùng mấy người này có thù oán, lúc nào ra khỏi thành hãy tính sổ với nhau, Bản hộ pháp không nhúng tay vào ân oán của các người.” Hăn không thể vì Tây Thành Bá mà đắc tội Nam Hạ nên hăn chỉ có thể bào trì trung lập.

“Bản hộ pháp tới đây trừ nhìn chuyện gì đang xảy ra còn có tin tức phải nói cho các vị, tối nay Thành chủ thiết yến các vị ở phủ Thành chủ, đến lúc đó kính xin chư vị nể mặt tham gia.” Thiên Nhất Tuyệt vội vàng nói sang chuyện khác.

“Bản hộ pháp còn có chuyện quan trọng, liền rời đi trước, cáo từ.” Thiên Nhất Tuyệt không muốn chiến hỏa hai bên lại dẫn đến trên người hăn, cố tình tìm một cái cớ rời đi.”

Viện của Tây Thành Bá cùng với Lãnh Ly bị thiêu, không còn cách nào có thể ở được nữa, lại bởi lần này người cầu hôn tuyệt không ít, cơ hồ đầy khách phòng ở Mê Diêu cung cho nên Thiên Nhất Tuyệt trước khi đi cũng đã phân phó hai người an bài ở bên ngoài Mê Diêu cung.

Sau khi những người khác biết được Độc Thái tử không có ở Mê Diêu cung đều rồi rút thở phào nhẹ nhõm, bọn họ không cần phải lo lắng đến việc đột nhiên độc vật trên người Tây Thành Bá căn loạn.

Tây Thành Bá mang theo lửa giận, chỉ tay vào ba người, thần sắc thống hận: “ Ba người các người chờ đấy!!!” Hăn không thể làm gì bọn chúng trong Tiêu Dao thành, chờ đi ra khỏi chỗ này rồi d>i<e%!a>n? l#e%q&<<^nhấn sử chi ba tên kia biết đắc tội hănphải nhân hậu quả ra sao.

“Đi!” Tây Thành Bá phân phó hai tên Đại vũ sĩ đẩy xe lăn đưa hăn rời đi.

Trong căn phòng, Mã Kim đang đẩy một đầu mồ hôi huân hương cho áo bào kim quang phát sáng cao quý.

Trong phòng còn có một người nữa, mà người nọ lại đang giang tứ chi nằm trên giường ngủ thiên hôn địa ám.

Mã Kim nhìn nam tử đang ngủ trên giường, lắc đầu liên tục, Thái tử điện hạ của bọn hắn có dáng ngủ thật là không dám khen tặng.

“Àm.” Mã Kim vô ý làm rơi huân hương xuống đất.

Tử Mạch bị đánh thức, sắc mặt không thể gọi là tốt.

Mã Kim tìm đập thành thịch, vội vàng vượt môn ngựa: “Tháo tử điện hạ, ngài tỉnh rồi, nô tài dùng Nhã Lan hương huân áo bào ngài tốt rồi.” cỗ Nhã Lan hương là độc quyền của Bắc Phiêu Hoàng thất.

Tử Mạch đứng dậy xuống giường, Mã Kim ngay lập tức cầm áo bào khoác lên cho hắn.

“ Thái tử mặc áo bào này vào nhất định hương thơm phiêu đến mười tám dặm, mê đảo nam nữ già trẻ, đoán chừng nữ nhi Thành chủ người thấy mùi huân hương này cũng sẽ quỳ xuống dưới chân ngài.” Mã Kim chân chó nước miếng văng tung tóe.

“Mê đảo nam nữ già trẻ? Dẻo mỗ, sao người không bị mê đảo?” Tử Mạch khinh bỉ liếc Mã Kim, khóe môi cũng khẽ giương lên: “À, bản thái tử quên mất người là bất nam bất nữ tiểu thái giám.”

Mã Kim nụ cười xu nịnh cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường: “Thái tử điện hạ tối nay ra trận đảm bảo có thể làm kinh ngạc bốn phía, không ai bì nổi.”

Tử Mạch móc trong ngực ra cái gương nhỏ mà đến cả lúc ngủ cũng nhất quyết không bỏ ra, gương nhỏ này rất tinh xảo, d>i<e%!a>n?l#e%q&<<^nbảo thạch màu xanh lục bao quanh chiếc gương, quanh thân gương mài dũa Nhũ lan thảo.

Hắn soi gương rồi gật gật đầu hài lòng.

Thanh Linh cùng Tân Liễm đến phủ Thành chủ đúng lúc bữa tiệc vừa mới bắt đầu.

Bữa tiệc được tổ chức tại vườn U Hương, vườn U Hương đêm nay cảnh đẹp như họa, suối nhỏ chảy róc rách qua cầu, đình nghỉ mát nằm độc lập giữa hồ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 83+1: Thiên Kim Thành Chủ (1)

Editor: Yên Nhi

Dù trời đã tối, nhưng vẫn có vô số loại hoa mà Thanh Linh không biết tên tranh nhau nở rộ, nhiều đóa hoa no đủ mà xinh đẹp tuyệt trần. Yến hội được tổ chức tại trên một khoảng đất trống giữa trăm hoa, tiệc còn chưa bắt đầu mà mùi rượu đã tỏa ra nồng nặc, mùi hương khiến người ta cảm thấy thoải mái, chỉ ước gì mình cứ như vậy mà say đi.

Thanh Linh nâng mắt nhìn vị trí chủ vị, đằng trước có đặt hai chiếc ghế dựa trống, Thiên Nhất Tuyệt một thân hắc y âm trầm đứng ở một bên, yên tĩnh đến khiến không một ai có thể khinh thường hấn được.

Hai bên dưới ghế chủ tọa đặt ba hàng ghế, chính giữa là đường đi có trải thảm hoa mỹ, lúc này trên hai hàng ghế đã có các khách mời của các nước khác ngồi.

Thanh Linh và Tần Liễm tìm một chỗ ngồi xuống, nàng đảo mắt qua một lượt, nhưng tìm mãi cũng không thấy được bóng dáng Hách Liên Dực, chẳng lẽ hấn bị thực nhân điều khiển đến trọng thương, không đứng dậy nổi nữa rồi sao?

"Thành chủ đến." Tiếng thông báo truyền vang lên, Thanh Linh và mọi người trong sảnh đồng loạt đưa mắt nhìn về phía thành chủ Tư Không Hoành đang bước tới.

Tư Không Hoành mặt mày đen đặc, thân hình cao lớn, một thân hoa phục lục sắc, đầu đội kim quan được khảm tám viên đông châu lớn, bên hông treo một thanh bảo kiếm. Lúc đi đường vẻ mặt hắc thoáng hiện lên căng thẳng, mặc dù bước chân vững vàng, nhưng Thanh Linh vẫn cảm thấy người này dường như không hề có chút khí phách của nhân vật đứng đầu một thành.

Tư Không Hoành mắt nhìn ghế chủ tọa, nơi mà mình đang đi tới, trên mặt đột nhiên xẹt qua một tia hoảng sợ. Vẻ hoảng sợ chỉ lóe lên một cái liền lập tức biến mất, nhưng Thanh Linh vẫn phát hiện ra.

Thanh Linh liếc mắt qua ghế chủ vị trên kia, Thiên Nhất Tuyệt vẫn đứng đó như cũ, nàng không hề phát hiện ở đó có thứ gì có thể khiến người khác hoảng sợ như vậy.

Lúc Tư Không Hoành đi ngang qua nàng, nàng lơ đãng nhận ra khuôn mặt của hắn có gì đó rất khác thường, khuôn mặt của hắn đã dịch dung khác đi!

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng người am hiểu dịch dung như nàng sao có thể không phát hiện được.

Tư Không Hoành đi đến ghế chủ vị, phân phó nha hoàn rót rượu, hắn giơ ly rượu lên trước tất cả mọi người, hô: "Lão phu cảm tạ chư vị đã ưu ái tiểu nữ, có thể từ nơi ngàn dặm xa xôi chạy tới Tiêu Dao thành cầu hôn tiểu nữ, lão phu ở chỗ này xin kính chư vị một ly." Vừa nói xong, hắn một hơi uống cạn ly rượu.

Mọi người bên dưới cũng rồi rít uống hết rượu trong ly.

Chỗ bên cạnh Tư Không Hoành vẫn trống không, Thanh Linh thầm đoán vị trí kia có lẽ là giữ lại cho nữ nhi của thành chủ, chỉ là yến hội đã bắt đầu, vì sao nữ nhi thành chủ vẫn chưa xuất hiện?

Một trận gió mát kì lạ nổi lên trên mặt đất bằng phẳng, ban đầu vốn chỉ là cơn gió nhu hòa mát mẻ, nhưng dần dần lại càng lúc càng lớn, thổi phồng cả áo bào của những người đang dự tiệc, khiến từng sợi tơ nhảy múa cuồng loạn.

Ở trong cơn gió này, Thanh Linh cảm nhận được có một loại lực đang kích động dưới lớp đất nhu hòa, trận gió cũng do cái loại nội lực kia tác động tới mới phát lên.

"Nhìn kìa, đó là cái gì vậy thế!" Có người kinh hãi hô lên.

Những đóa hoa vây xung quanh buổi yến hội, lúc này đột nhiên cánh hoa lại tranh nhau nở ra. Cánh hoa bị gió thổi bay khắp nơi, bay quanh quần trên không của buổi yến hội.

Dưới bầu trời sao sáng chói, những cánh hoa này cứ quanh quần trên không trung tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt vời. Từ từ, các cánh hoa xoay tròn hội tụ thành một dãy dài.

Đầu dãy dài đó, một nữ tử ngũ quan thanh lệ tuyệt luân nhẹ nhàng xuất hiện. Nữ tử vẫn một thân áo ngực váy dài màu xanh biếc, bên ngoài khoác theo một chiếc mạng che mặt màu trắng sương. Tóc nhẹ buông, được búi đơn giản nghiêng sang một bên và gắn lên ba cây trâm ngọc phỉ thúy xinh đẹp.

Nữ tử đạp lên không trung, giữa ngàn vạn cánh hoa mà bước, thanh lệ thoát tục, tựa như tiên nữ hạ phàm từ tận chín tầng mây. Nàng giẫm nát hoa trong dòng chảy, gót ngọc không nhanh không chậm đi tới, vô vàng cánh hoa theo bước chân của nàng mà rơi rụng tán loạn, tiêu tiêu sái sái, mê loạn mắt người, cánh hoa rơi lên y phục tơ lụa trên người khách nhân, trên áo bào thượng phẩm, trên chiếc sân vương mùi lạnh âm ỉ, và rơi cả vào lòng hàng hà nam tử trẻ tuổi nồng nhiệt.

Tân khách ngồi trên sân, không ít kẻ nhìn bóng hình xinh đẹp kia đến si đến ngốc, ánh mắt như sói đói toát ra khát vọng tầm thường.

Có thể xuất hiện theo cách này, trong lòng mọi người đã ngầm tự hiểu thân phận của nữ tử này, nàng chắc chắn không ai khác chính là nữ nhi thành chủ. Vì vậy, bọn họ rồi rít sữa sang lại y phục mà tóc mai của mình, để bản thân thoát nhìn được tuần mỹ thêm chút ít.

Tử Mạch chứng kiến màn xuất hiện độc đáo như vậy, thầm hận bản thân mình đêm nay xuất hiện quá vô danh tầm thường. Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn đăm đăm mình, ngẩng đầu nhìn qua hướng đối diện, phát hiện Tề Khúc đứng sau lưng Tề Tế Huyền đang nhìn hắc cười ngây ngô đến toát cả miệng.

Tề Khúc đối diện thấy hắc nhìn sang, nhất thời kích động, dáng tươi cười trên mặt càng tăng thêm vài phần.

Tử Mạch như bị nụ cười của nàng lây, cũng nhìn nàng cười cười theo.

Tề Tế Huyền đột nhiên quay đầu lại, phát hiện muội muội mình đang nhìn về phía Tử Mạch cười ngây ngô, hắc ho một tiếng, Tề Khúc bị dọa lập tức ngậm miệng lại. Hắc nhìn sang phía Tử Mạch, ánh mắt sắc bén như muốn bắn ra cả dao.

Nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Tề Tế Huyền, Tử Mạch không vui, nhưng cũng không trừng lại hắc, mà chỉ cười ngày một sáng lạng hơn với Tề Khúc, thi thoảng còn bạo gan ném một ánh mắt quyết rũ câu người cho nàng ta.

Tề Tế Huyền tức giận đến đen mặt: "Cúi đầu xuống, không được nhìn hắc." Hắc nói với Tề Khúc.

Tề Khúc trước nay vô cùng nghe lời huynh trưởng, Tề Tế Huyền vừa nói thế, nàng lập tức cúi đầu. Tử Mạch đối diện thấy vậy, cười nữa cũng

không ích lợi gì, liền khép miệng lại.

Lúc nữ nhi thành chủ trên không trung đi đến cách Thanh Linh không xa, Thanh Linh ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, nhưng ánh mắt lại có chút trống trải, không giận cũng không vui.

Nữ nhi thành chủ từ không trung bước xuống, Tư Không Hoành tiến lên đón, nắm chặt tay nàng, nói với mọi người xung quanh: "Đây chính là nữ nhi của lão phu, Tư Không Tiêm Vụ."

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ bỗng nhìn Tư Không Hoành một cái, Tư Không Hoành ập úng buông tay ra.

Tư Không Hoành mất tự nhiên cười cười, tiếp tục nói với mọi người: "Lão phu chỉ có một nữ nhi duy nhất là Tiêm Vụ, không nhẫn tâm để nàng bị ủy khuất, vì thế lão phu muốn tuyển một người con rể mà Tiêm Vụ thích và người đó có thể yêu thương Tiêm Vụ."

"Thành chủ, chỉ cần ngài gả nữ nhi cho bản thái tử, bản thái tử nhất định sẽ thật yêu thương nữ nhi của ngài, chỉ cần nàng bảo bản thái tử đi hướng đông, bản thái tử quyết sẽ không đi hướng tây." Tây Thành Bá kéo cao giọng nói.

"Ta không gả cho người què?" Tư Không Tiêm Vụ không nể mặt mũi, lạnh lùng từ chối.

Sắc mặt Tây Thành Bá lập tức cứng đờ, cười lớn ra tiếng: "Đại tiểu thư là đang nói giỡn sao?" Vẻ mặt của hắn mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, tức giận đến mức bóp nát ly rượu trong tay.

Hay cho một nữ nhân không biết suy nghĩ, hôm nay người dám cự tuyệt bản thái tử, ngày khác, bản thái tử nhất định sẽ khiến người phải cầu xin bản thái tử!

"Tư Không Tiêm Vụ ta không thích nói giỡn, ta không gả cho người què." Nàng ta thẳng thừng lập lại lần nữa

Tây Thành Bá rốt cuộc không gượng cười được nữa, đề xúc động muốn lật bàn xuống: "Đại tiểu thư, hiện tại chân của bản thái tử đúng là không tốt thật, nhưng có thể chữa khỏi." Nếu không phải đang ở Tiêu Dao Thành, hẳn đã sớm hung hăng ra tay dạy dỗ nữ nhân này rồi.

Tư Không Tiêm Vụ không nhìn hắn nữa, cũng không nói thêm gì, làm như không hề nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Đáng giận, hắn có bao giờ bị một người nữ tử không thèm đếm xỉa tới như vậy chứ? Hắn rũ mắt xuống, che lại con người đen nhánh đang tức giận bùng bùng, một tay nắm chặt cái chân què kia. Hắn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt rét lạnh như rắn độc quét về phía Thanh Linh và Tần Liễm, thật lâu cũng không dời đi.

Tư Không Tiêm Vụ bước lên trước một bước, giọng thanh thúy dễ nghe cất lên: "Đa tạ các vị công tử đã ưu ái, ngoại trừ không gả cho người què ra, Tiêm Vụ một lòng chỉ muốn gả cho một nam tử có thể tâm ý tương thông với mình."

"Thế nào mới gọi là tâm ý tương thông với Đại tiểu thư?" Tề Tế Huyền hỏi.

"Mười ngày sau, kính xin chư vị hãy tụ họp dưới chân núi Nhạc Hòa, đến lúc đó Tiêm Vụ sẽ nói cho mọi người biết thế nào mới xem như là tâm ý tương thông với ta." Nàng ta trả lời.

"Đại tiểu thư, tại sao phải bắt chúng ta tề tụ dưới chân núi Nhạc Hòa chứ? Bây giờ nàng nói luôn không được sao? Cần gì phải phiền phức như vậy." Một công tử quý gia lên tiếng hỏi.

"Ha ha, tiểu nữ không tiện nói ra, lúc đó kính xin chư vị nể mặt mà đến." Tư Không Hoành lên tiếng chặn dứt lời bàn tán.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 83+2: Thiên Kim Thành Chủ (2)

Editor: Yên Nhi

Sau khi nói xong chuyện chính, Tư Không Tiêm Vụ lấy lí do thân thể khó chịu nên rời khỏi yến hội trước. Còn những người ở lại, không cưỡng nổi sự hấp dẫn của rượu Tiêu Dao Thành mà vui vẻ chè chén.

Rượu, thơm mát mà thuần hậu, là loại rượu ngon thượng đẳng. Thanh Linh không nhịn nổi sự dụ hoặc nên uống khá nhiều, nhưng nàng không ngờ khối thân thể này lại tửu lượng kém như vậy.

Kiếp trước nàng ngàn chén không say, mà bây giờ uống không có bao nhiêu, thế nhưng "rầm" một tiếng, say đến mức phải nằm úp sấp nghiêng ngả ở trên bàn.

"Đừng nói là nàng đã say rồi nha?" Tần Liễm ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Nàng giống như không có nghe thấy hắn nói, chỉ đưa đôi mắt ngật nước mê ly không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, lúc say nàng đặc biệt vô cùng yên tĩnh nhu thuận.

Vì Thanh Linh say nên Tần Liễm đưa nàng rời khỏi yến hội trước, vừa nãy hắn còn nói nàng khi say thật yên tĩnh nhu thuận, không ngờ vừa rời khỏi yến hội lại bắt đầu náo loạn lên.

Hắn đỡ nàng bước đi, đi được nửa đường, nàng lại lặng lẽ đưa tay cởi bỏ đai lưng, sau đó đẩy bàn tay đang đỡ mình ra, mạnh mẽ cởi xuống áo khoác quăng qua một bên, lúc nàng còn muốn tiếp tục cởi nữa thì ánh mắt hắn đã trầm xuống vài phần.

Hắn nắm lấy tay ngăn động tác cởi đồ của nàng lại, nàng ngẩng đầu lên, hai tròng mắt mê ly lộ ra vài phần ngây thơ, mở miệng nói: "Nóng."

"Nàng ráng nhịn một chút, chờ trở lại phòng rồi thì tùy ý để nàng cởi." Hắn híp lại đôi mắt phượng hẹp dài, giọng nói nhu hòa, nàng giống như hiểu hắn đang nói gì nghiêng đầu ngó ngác nhìn hắn.

Say rượu còn nghe hiểu được lời hắn, coi như tửu lượng cũng không tới nỗi nào, hắn cảm thấy nàng đã yên tĩnh nên cũng buông tay ra.

Minh Lục theo sau hai người sớm đã nhặt áo bào lên, lặng lẽ đưa lại cho Tần Liễm.

Tần Liễm xoay người cầm áo bào, lúc xoay người lại, nàng đã cởi xong hết lớp y phục ngoài.

"Công tử!" Bạch Nhiên theo sau cũng lúng túng thốt lên, Nhị tiểu thư bọn họ quá không cẩn thận rồi, may mắn gần đây không có ai đi ngang qua, nếu không mặt mũi sẽ bị tổn hại rất nặng nề.

"Nhìn qua chỗ khác." Giọng Tần Liễm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với hai kẻ theo sau.

"Mặc y phục vào." Tần Liễm vừa nói vừa định khoác lại áo khoác cho nàng, nàng lại đẩy hắn ra.

"Ta nóng, không mặc." Nàng lắc lắc đầu, cực giống một đứa trẻ không muốn nghe lời.

Hắn tóm lại hai bộ vuốt không an phận, dụ dỗ: "Ngoan, nàng mặc áo khoác vào trước đi, lát nữa về nàng có cởi hết cũng không sao."

Hai người đi phía sau nghe vậy, đầu đầy hắc tuyến.

"Hừ, đồ mặt người dạ thú, chỉ sợ người còn đang ước gì có thể cột sạch y phục của Nhị tiểu thư chúng ta đi." Bạch Nhiên âm thầm nói trong lòng.

"Không cần, nóng." Nàng cố gắng thoát khỏi xiềng xích của hắn, nhưng hắn cầm quá chặt, làm sao cũng không thoát ra được.

"Ngoan, đừng làm rộn... Á..." Long mày của hắn đột nhiên cau chặt, kêu lên một tiếng, thì ra nàng cảm thấy giãy giụa không có kết quả nên liền dứt khoát cúi xuống cắn tay hắn.

"Thật đúng là nha đầu không an phận." Hắn bất đắc dĩ cười, điểm huyết đạo nàng, sau đó tự mình cởi nàng đi về.

Trở lại tiểu viện ở Mê Diêu Cung, hắn cởi nàng vào phòng ngủ rồi thả nàng xuống sau đó mới giải huyết đạo cho nàng.

Hắn cởi lớp da mặt trên mặt của nàng ra, ôm chặt eo của nàng, nhẹ nhàng thổi hơi nóng lên trên cổ nàng: "Phu nhân, còn thấy nóng nữa không?"

"Nóng." Nàng nói, giờ phút này đầu của nàng nửa tỉnh nửa mê mơ mơ hồ hồ, hai gò má ửng hồng, bộ dáng vô cùng ngây thơ, hắn nhìn một lúc nhìn không được hôn lên mặt nàng một cái.

"Nếu vậy, phu nhân cứ thoải mái cởi hết y phục trên người xuống đi." Giọng của hắn hơi trầm xuống, con ngươi đen nhánh thâm thúy giống như đôi bảo thạch, tĩnh lặng và có lực hấp dẫn.

Hắn thả tay đang ôm lay61 eo nàng ra, nàng khẽ sững sờ trong chốc lát, sau đó lảo đảo nện bước đi về phía giường.

Hắn đứng sau lưng, lòng nhộn nhạo nghĩ tới chuyện sắp xảy ra tiếp theo, ánh mắt đói khát không kiêng nể gì lộ cả ra ngoài, nhưng sau chỉ sau thời gian một hồi chuông, ánh mắt đói khát kia bỗng dưng đổi sang đại ra.

Nha đầu kia vừa đến gần giường, vậy mà lại lập tức ngã xuống ngủ.

Khóe miệng hắn hung hăng co rút, một ngụm khí nghẹn lại trong ngực, không thể đi lên cũng không thể đi xuống cứ nghẹn ở giữa, cũng chỉ có nha đầu kia mới khiến cho hắn cảm thấy vừa yêu vừa hận như vậy!

Buồn bực một hồi, hắn cũng bò theo lên giường. Nhìn chăm chăm bộ mặt ngủ không biết chuyện gì của nàng, tâm tình khó nhịn, trần trọc trở mình. Mà nàng nằm cạnh bên, ngủ vô cùng bình yên.

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe qua một ý nghĩ, nhìn chăm chăm bộ mặt lúc ngủ của nàng, cười tà một tiếng.

Sáng sớm, ánh bình minh mỹ lệ, từng sợi nắng màu vàng kim xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong, rọi sáng cả căn phòng

Thanh Linh mở ra hai mắt mông lung, vừa nhìn tình cảnh trước mắt xong, nàng giống như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt đầu óc nhất thời trống rỗng không cách nào suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Bây giờ nàng giống như con bạch tuộc mà ôm lấy Tần Liễm, tất nhiên đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng chính là cả hai người đều không mảnh vải che thân!

Nàng nhớ tối qua mình say rượu, sau đó cảm thấy rất nóng, muốn cởi hết y phục để mát mẻ, sau đó, sau đó xảy ra những chuyện gì thì nàng

không nhớ nổi.

Đừng nói là sau khi trở lại phòng, nàng cởi sạch y phục mình còn chưa đủ. Đầu óc cũng nóng lên liền y phục của tên này cũng lột sạch đi? Bây giờ y phục của hai người bị ném tán loạn trên giường.

Nàng không phủ nhận bản thân nàng vẫn luôn mơ ước sắc đẹp của tên này, nên chuyện say rượu mà "khi dễ" tên này cũng là rất có khả năng.

Lúc này Tần Liễm vẫn đang ngủ say sưa, nàng đưa tay điểm vào huyết đạo trên người hắn.

Nếu như tên này tỉnh lại nhìn thấy cảnh nàng ôm hắn, không chừng sẽ nghĩ cách ép buộc nàng nha.

Cho nên nàng điểm huyết ngủ của hắn rồi mặc lại y phục lại chỉnh tề, coi như sau này hắn biết nàng "ngủ" với hắn, nàng cứ chết không nhận thì hắn có thể làm gì được nàng, càng đừng mơ tưởng ép buộc được chút gì từ trên người của nàng.

Nàng tiện tay kéo chăn mỏng qua đắp cho hắn, đứng dậy, nhanh nhẹn mặc y phục, khôi phục lại bộ dáng Diệp Đàm chính nhân quân tử. Tuy nàng đã điểm huyết hắn, nhưng thời gian hắn ngủ mê man chắc chắn sẽ không lâu.

Thừa dịp trước khi hắn tỉnh lại, nàng phải nhanh rời khỏi đây, nếu không dựa vào trình độ vô sỉ của tên này, không chừng có thể bắt nàng hầu hạ hắn mặc y phục, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy da đầu tê dại.

Bây giờ nàng lại càng không thể gọi Minh Lục hay là Bạch Nhiên đi vào, để bọn họ đi vào nhìn thấy cảnh tượng Tần Liễm không một mảnh vải che thân ngủ trên giường nàng, có thể khiến cho bọn họ suy nghĩ linh tinh.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, chân trước vừa mới bước ra, phía sau đã truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Phu nhân muốn đi đâu vậy?"

Giọng nói dịu dàng của hắc giống như ma âm khiến nàng dừng lại bước chân, sao hắc có thể tỉnh nhanh như vậy chứ?

Nàng cứng ngắc quay đầu lại, bị phong cảnh sắc xuân có thể khiến cho người ta vừa nhìn liền lập tức chảy máu mũi ở trên giường đập vào trong mắt: "Á." Nàng kinh hoảng hét chói tai một tiếng: "Chàng hạ lưu." Sau đó nàng chạy trốn chết ra khỏi phòng.

"Nhị công tử, đã xảy ra chuyện gì?" Ở ngoài viện Bạch Nhiên nhìn thấy Thanh Linh hốt hoảng chạy ra, hắc không khỏi nghi ngờ hỏi.

"Không có... Không có gì." Nàng dừng chân lại, lúng túng cười nói.

Bạch Nhiên nhìn chăm chăm vào mắt nàng hồi lâu, hồi nghi nói: "Thật sự không có chuyện gì sao?"

Hắc nhắc chân định đi vào phòng ngủ của nàng, nàng lập tức níu hắc lại, ho khan vài tiếng: "Bạch Nhiên, khó được dịp đến Tiêu Dao Thành một lần, người đi theo ta tham quan vài vòng đi." Không chờ hắc trả lời nàng liền kéo hắc đi ra ngoài.

Tiêu Dao Thành là một nơi xinh đẹp giống như tiên cảnh, tùy ý liếc mắt cũng có thể nhìn thấy được những đóa hoa nở rộ cùng cỏ cây xanh biếc. Nước chảy dưới cầu nhỏ, đình đài và lầu các giống như tranh vẽ cũng có rất nhiều.

Úc Hương Viên là nơi cực kì nổi tiếng ở Tiêu Dao Thành, chỗ đó một năm bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ.

Thanh Linh tùy ý đi dạo ở Úc Hương Viên, còn Bạch Nhiên vì cảm thấy nhàm chán nên bỏ sang chỗ có bóng cây ngồi xuống.

Đột nhiên, xuất hiện tám đại hán khỏe mạnh vây quanh Thanh Linh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 84+1: Hồ Phù Trần Gia Tây Yến Quốc (1)

Vây quanh Thanh Linh là tám đại hán, trên tay bọn hăn cầm binh khí hoàn toàn không giống nhau, người cầm Loan Câu (cái móc), người cầm Đại Thiết Chùy (búa lớn), người cầm Lưu Tinh Chùy (2 cái búa có gai nhện được nối với nhau bởi một xích sắt), người cầm đại đao đẳng binh khí.

Tây Thành Bá không phát hiện ra Bạch Nhiên ở tán cây thấp, Bạch Nhiên nhanh chóng đứng lên định lại chỗ Thanh Linh, lại bị nàng nhìn một cái lạnh lùng liền lùi về.

Bạch Nhiên nghĩ nhị tiểu thư không muốn hăn xuất hiện, vậy liệu nàng có nắm chắc đánh bại mấy người đó chứ? Dù sao gần đây võ công nàng tinh tiến không ít.

Tây Thành Bá ngồi ở chiếc xe lăn làm bằng gỗ, cười gằn: “Diệp Đàm, hôm nay tên mặt trắng nhỏ Tần Liễm không có ở đây, người chịu chết đi!” Hăn mang tới tám đại hán, người nào người nấy khí lực vô vùng lớn.

Mặc dù lần trước bị Lãnh ly cầm dị hương hun cho bất tỉnh, nhưng hôm nay tên Lãnh Ly đấy cũng không ở đây. Hăn tin tưởng bộ dạng nhĩ gãy kia của Diệp Đàm chắc chắn không phải là đối thủ của Tây Yến đại vũ sĩ.

“Tây Yến Thái tử, chúng ta không thể hảo hảo nói chuyện được sao? Cần gì giáp mặt đã đánh?” Thanh Linh nhíu mày đáp.

Diện mạo Tây Thành Bá dữ tợn cười to: “Người đã biết sợ? Coi như sợ thì cũng không dùng được. Bản thái tử đã nói qua, đắ tội với bản thái tử tuyệt không có kết quả tốt.” Hắc chiú khuất nhục từ tên tiểu tử Diệp Đàm kia, hôm nay hắc sẽ đòi lại toàn bộ. “ Các người tấn công hết đi!” Hắc phát tay ra lệnh cho tám tráng hán.

Úc Hương viên hương thơm lan tỏa đột nhiên ngập tràn sát khí, khách tới đây du ngoạn mắt thấy sát khí nổi lên, sợ đến nhanh chân chạy, vốn Úc Hương viên phi thường náo nhiệt trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Ba người hướng Thánh Linh ném ra vòng răng cưa, Lưu Tinh Chùy cũng theo nhau mà đến, lực đạo cùng tốc độ rất lớn, sát khí khuấy động làm nhiều hoa cỏ nhanh chóng úa tàn.

Thanh Linh phi thân giữa không trung, cuốn theo trận mưa hoa tuyệt đẹp, cánh hoa nhiều màu sắc xinh đẹp cùng với thiếu niên anh tuấn vô song hòa lẫn với nhau tạo nên một cảnh tượng đáng kinh ngạc, ngay cả Tây Thành Bá ngồi xem một bên cũng khó nhìn lộ ra vẻ mặt thưởng thức.

Thanh Linh vận nội lực, tay không bắt được xích sắt của Lưu Tinh Chùy, không chế đánh vòng răng cưa trở về.

Răng cưa bay ngược trở về với tốc độ rất nhanh, lực đạo bén nhọn vô cùng, trong chớp mắt liền có hai đại hán bị đánh trúng ngã lăn ra đất.

Tây Thành Bá kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Lưu tinh chùy ít cũng nặng ngàn cân, vậy mà cái tên tiểu tử Diệp Đàm nhỏ gầy gió thổi cái liền bay lại có thể nhẹ bằng không chế được nó. Hơn nữa động tác của Diệp Đàm gió chảy mây trôi, nhanh như gió, cho dù võ công cao cường hơn người cũng chưa chắc đã làm được điều đó a.

Đại hán còn lại hô to một tiếng, bọn họ cầm trong tay đại thiết chùy và đại đao hướng thẳng Thanh Linh. Dáng dấp bọn họ cao lớn, chiêu thức

cũng linh hoạt tuyệt diệu nhưng tuyệt không bằng dáng người gầy nhỏ nhanh nhẹn của Thanh Linh.

Tây Thành Bá vừa quan sát vừa âm thầm lo lắng, hắn hiện tại không thấy bóng dáng Diệp Đàm, chỉ thấy một bóng dáng y phục màu lam như cá trườn lách giữa sáu vị tráng hán. Sau đó hắn nghe hòng trên trời nhìn tay của mình, từng mảnh cánh hoa bay lên giữa không trung nhất tề rơi xuống.

Mà Diệp Đàm thân thể nhỏ gầy, khuôn mặt lãnh lẽo đứng yên. Gió thổi qua cuốn những cánh hoa, đứng ở nơi cánh hoa rơi đầy đất, nàng vẫn thanh lãnh như cũ, khí chất cao quý không gì sánh bằng, giống như một vị thần cao cao tại thượng.

Tây Thành Bá chớp mắt còn có ý niệm cúi đầu trước Thanh Linh, nghĩ lại hắn đột nhiên sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng.

Thanh Linh bỗng quay đầu lại nhìn Tây Thành Bá, ánh mắt như đao nhọn, từng bước từng bước đi lại đến chỗ hắn đang ngồi.

“Diệp Đàm, bản thái tử ra lệnh cho người không được đến gần ta nửa bước!” Hắn vẫn cho rằng chỉ cần Tần Liễm không có ở đây thì Diệp Đàm không phải là vấn đề khó giải quyết. Nhưng thật không ngờ năm ngoài dự liệu của hắn, ai ngờ tên tiểu tử Diệp Đàm này với Tần Liễm là người không thể đắc tội.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, bước chân như cũ vẫn không ngừng lại. Lúc nàng đến gần Tây Thành Bá, hắn đột nhiên vỗ vào tay vịn xe lăn một cái, mở ra một cơ quan ở giữa, theo đó hai mũi tên độc cùng nhau bay ra.

Hai mũi tên tốc độ rất nhanh nhưng tốc độ né của Thanh Linh còn nhanh hơn. Tránh qua mũi tên, nàng nháy mắt tiến đến sau lưng Tây Thành Bá, một cước đem hắn ngã lăn quay.

Tây Thành Bá còn chưa kịp phòng bị, cả người cả xe lăn đều ngã chổng gong, trong miệng còn ngậm một hộp bunn.

Hắn lật người, lấy tay đẩy xe lăn đang đè ở trên đùi ra, con mắt sắc bén hiện lên vẻ kinh hoàng nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, người dám vô lễ với Thái tử một nước, đợi bản thái tử từ Tiêu Dao thành trở về Tây Yển, nhất định phải đòi công đạo từ Nguyên Ung để Nam Hạ quốc các người!”

“Bản thái tử không phải là không giảng đạo lý với người, nếu hiện tại người chịu quỳ xuống dập đầu xin lỗi ba cái với bản thái tử, bản thái tử có thể bỏ qua cho người, nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?” Thanh Linh mỉa mai cười hỏi, từ trên cao nhìn hắn.

“Nếu không bản thái tử hướng Nguyên Ung để Nam Hạ quốc đòi mạng người, đến lúc đó người có khóc mù mắt, bản thái tử cũng nhất quyết không bỏ qua cho người.” Tây Thành Bá uy hiếp, hắn không tin Diệp Đàm đến cái này cũng không sợ.

“Đã như vậy thì giết hắn đi!” Một đạo âm thanh băng lãnh vang lên, Thanh Linh theo bản năng quay đầu liền thấy Tần Liễm một thân bạch y đi đến.

Lúc này nhìn thấy hắn, tai nàng đỏ đến lợi hại.

Tây Thành Bá nhìn thấy người tới, mày rậm cau chặt, gương mặt thoáng chốc liền nặng nề: “Tần Liễm, các người dám can đảm giết bản thái tử, Tây Yển tuyệt đối không bỏ qua cho các người.” Hai người này tại sao lại công vọng đến vậy chứ?

“Tây Yển, Tây Lâm hoang mạc.” Tần Liễm vân đạm phong khinh nói.

Tây Thành Bá nghe vậy, huyết dịch toàn thân chợt đông cứng thành băng. Sắc môi đen nhánh run run cười cứng ngắc: “Người đang nói cái gì vậy?”

“Tây Lâm hoang mạc, tám vạn binh mã, thái tử còn cần bốn tướng nói thêm sao?” Âm thanh hắc rất nhu hòa lại khiến cho Tây Thành Bá trong lòng run sợ.

Thanh Linh nghe chuyện như rơi vào trong sương mù, không hiểu nhìn Tần Liễm.

Tần Liễm cười giải thích cho nàng: “Tây Thành Bá tự mình thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc, theo luật lệ Tây Yển, đây là tử tội.

Nàng tin không? Bây giờ nàng giết hắc hủ giận, ta có biện pháp khiến Tây Yển không chỉ không trách tội nàng mà còn cảm tạ ân đức.”

Thế lực của hắc đến tột cùng có bao nhiêu lớn? Thân ở Nam Hạ mà chuyện cơ mật như Tây Thành Bá thao luyện binh mã hắc cũng biết. Thế nên lời vừa rồi của hắc nàng hoàn toàn tin tưởng.

Thì ra trong tay hắc có điểm yếu của Tây Thành Bá, khó trách lúc trước hắc bảo nàng không cần lo lắng việc đắc tội Tây Thành Bá, xảy ra chuyện gì có hắc chịu trách nhiệm.

Tây Thành Bá sắc mặt lo lắng: “Tần Liễm....”

“Người nghĩ bốn tướng đang nói hươu nói vượn? Haha” Tần Liễm cười khê một tiếng. “Nếu như bốn tướng tiết lộ tin tức Tây Lâm hoang lạc cho hảo đệ đệ của thái tử, người nghĩ hắc sẽ thế nào?”

“Không!” Tây Thành Bá hoảng sợ, đệ đệ tốt Tây Thành Hạ luôn nghĩ cách để hạ bệ hắc.

Nếu Tần Liễm đem chuyện Tây Lâm hoang mạc tiết lộ cho Tây Thành Hạ, thông qua Tây Lâm hoang lạc hãn sẽ điều tra ra hãn chính là người đứng sau thao luyện binh mã.

Cuối cùng phụ hoàng khẳng định cũng biết, phụ hoàng hãn hận nhất loại người có dị tâm, chuyện này mà bị phụ hoàng hãn biết, chờ đợi hãn không chỉ là danh hiệu Thái tử bị phế bỏ mà còn là cái chết.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 84+2: Hồ Phù Trần Gia Tây Yển Quốc (2)

“Hắn vì sao không chịu yên tĩnh làm cái chức danh Thái tử của hắn đi làm gì lại tự mạo hiểm thao luyện binh mã vậy?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi.

Tần Liễm trả lời: “Từ bốn năm trước ngoại công của Tây Yển Thái tử tự vẫn, nhà ngoại Tây Yển Hoàng hậu vì thế mà xuống dốc mà nhà ngoại mẫu phi Tây Thành Hạ phát dương cường đại, Tây Thành Hạ dần dần uy hiếp đến vị trí Thái tử của Tây Thành Bá.”

Nói đến đây Thanh Linh coi như là hiểu: “ Tây Thành Hạ uy hiếp, Tây Thành Bá mới cảm thấy nguy cơ mới mạo hiểm tích lũy thế lực của mình.”

Tây Thành Bá sắc mặt trắng bệch, hai người này nói về bí mật của hắn mà cứ như đang trao đổi chuyện nhà, hắn chán nản nói: “Ngươi nói, người muốn bản thái tử làm thế nào?” Tần Liễm này thế lực ở Tây Yển rất cuộc có bao nhiêu? Không chỉ rõ ràng các phe cánh thế lực ở Tây Yển mà chuyện hắn thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc cũng bị hắn biết được, người này thật đáng sợ.

“Ngươi muốn thế nào?” Tần Liễm dịu dàng trưng cầu ý tứ của Diệp Thanh Linh.

“Hiện tại các người giết bản thái tử cũng không có chỗ nào tốt.” Tây Thành Bá nói chen.

Chỗ tốt? Vừa nhắc tới chỗ tốt, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng, nhìn chăm chăm Tây Thành Bá như đang nhìn một khối bảo thạch.

Tần Liễm không vui, đôi con người dần dần tối tăm, tựa như giận dữ bĩu môi. Hắn không thích nàng nhìn chăm chăm nam tử khác, tất nhiên là ngoại trừ hắn ra.

Tây Thành Bá bị Thanh Linh nhìn mà lông mao dựng đứng: “Diệp nhị công tử, hôm nay ngươi bỏ qua cho bản thái tử, bản thái tử xóa bỏ tất cả chuyện đã xảy ra, thế nào?”

Thanh Linh hí hí mắt, cười gian xảo: “Chưa ra cái gì.” Chỗ tốt gì cũng chưa đến tay mà đã thả hãn, thế là quá rẻ mạt.

Tây Thành Bá như con dê chờ bị mổ thịt, dưới ánh mắt sáng quắc của nàng, hắn càng ngày càng cảm thấy thống khổ.

“Người vì sao cùng rắn độc với bộ cặp làm bạn được?” Nàng vẫn tương đối tò mò vì sao những độc vật kia không gây thương tổn cho Tây Thành Bá, nếu nàng cũng có cái loại bách độc bất xâm như vậy thì thật là tốt biết bao.

“ Bản thái tử từng dùng qua Kim Tuyến quỳ.” Người từng dùng qua Kim Tuyến quỳ máu có thể có tác dụng giải độc.

Tần Liễm cũng ăn Kim Tuyến quỳ, nàng lại từng uống qua máu của hắn nhưng lại không thể đạt đến mức độ thể chất bách độc bất xâm. Nếu như có thể luyện ra giải dược cho tất cả các loại độc trên thế gian, về sau nàng cũng không bao giờ phải lo lắng nữa.

“Bạch Nhiên, đi lấy cái bình rỗng lại đây.” Thanh Linh cao giọng phàn phó, Bạch Nhiên sau khi nghe liền biến mất ở Úc Hương uyển.

Bạch Nhiên rất nhanh cầm theo cái bình rỗng xuất hiện: “Nhị công tử, bình đây.”

“Để bình xuống, người tìm một chỗ hầm điểm đông tiền thảo canh, xong xuôi lại quay lại tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

“ Nhị công tử....”

Bạch Nhiên muốn hỏi nhưng lại bị Thanh Linh cắt đứt: “Nhanh lên.” Nàng nói.

Bóng dáng Bạch Nhiên một lần nữa biến mất ở Úc Hương uyển.

Thanh Linh lấy đoản kiếm Băng Hồn ra, cầm cái bình rỗng để lại gần tay Tây Thành Bá.

Tây Thành Bá thấy hành động nàng định làm, liền có ý định muốn chạy trốn, nhưng hăn có một cái chân tàn làm sao có thể chạy a?

Thanh Linh tiến lên một bước tiếp cận hăn, Tây Thành Bá chột ra tay, một quyền hướng đầu Thanh Linh đánh tới.

“Không biết tự lượng sức.” Nàng mím môi nói, Băng Hồn nằm trong tay liền xuất ra, Băng Hồn nện chính giữa năm đấm của Tây Thành Bá.

Băng Hồn đả thương người đau gấp ba lần so với các vũ khí thông thường, Tây thành Bá cắn chặt môi dưới, máu đen rỉ ra trên đôi môi thâm đen của hăn.

Thanh Linh vô tình đạp thẳng một cước bên chân què của hăn, Tây Thành Bá rớt cuống cũng không nhịn được mà hét thảm một tiếng.

Mà nàng tâm lãnh huyết không một chút cử động, diễm huyết đạo của hăn, một phát bắt được cổ tay của hăn. Nàng liền phát hiện ngón tay trỏ của

hắn có đeo Ngọc Ban chỉ màu xanh đen, ngọc sắc như lưu thủy, ngọc được một bàn tay hổ đang giương nanh múa vuốt bọc lại.

Có thể đeo trên tay Tây Yên Thái tử chắc chắn cũng không phải đồ gì kém cỏi, nàng nghĩ một lúc rồi dứt khoát đem Ngọc Ban chỉ rút ra.

Tây Thành Bá hốc mắt ướt át, đáng thương cầu xin: “Diệp....Diệp nhị công tử, bản thái tử biết sai rồi, người đem Ngọc Ban chỉ trả lại cho ta đi, ân oán của chúng ta liền xóa bỏ. Ngày sau người đến Tây Yên, bản thái tử nhất định sẽ chiêu đãi người thật hậu hĩnh, sau này người có chuyện nhờ vả, bản thái tử nhất định không từ chối, bản thái tử chính là đem tất cả khả năng của mình mà giúp người a.”

Thanh Linh liếc nhìn Ngọc Ban chỉ trong tay, không phát hiện bất cứ một điều đặc biệt nào, nhưng đồ đã đến tay nàng có lý nào lại trả lại: “Nghe người nói vậy, hình như chiếc nhẫn này rất quý giá đối với người, như thế ta lại càng không trả.”

“Đưa ta xem Ngọc Ban chỉ một chút.” Tần Liễm lúc này mới lên tiếng, Thanh Linh liền đem nhẫn vứt cho hắn.

“Nhẫn ngọc này là phụ hoàng thưởng cho bản thái tử, bản thái tử coi nó như bảo bối. Diệp nhị công tử, bản thái tử còn rất nhiều bảo bối khác, tất cả đều cho người, chỉ cần người đem Ngọc Ban Chỉ trả lại cho ta.” Tây Thành Bá ánh mắt van xin nói.

“Người còn có bảo bối khác?” Nàng cười to, vừa muốn đưa tay vào móc ra liền cảm thấy ánh mắt rét lạnh của Tần Liễm bắn tới sau lưng.

Nàng chợt dạ vội thu tay lại, giải huyệt đạo cho Tây Thành Bá: “Đem bảo vật giao hết ra ngoài, nếu không có vật bản công tử cảm thấy vừa mắt....”

“Có, nhất định sẽ có!” Tây Thành Bá động tác nhanh chóng đem tất cả bảo thạch dù có tiền cũng không mua được móc ra hết, đặt ở trên đất sáng lấp lánh.

Thanh Linh tựa như lo lắng bảo thạch một phút sau liền bị người cướp đi, nhìn rất tham, động tác nhanh như chớp đem hết bảo thạch quý giá thu vào túi mình.

“Bây giờ có thể trả lại Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử không?” Tây Thành Bá vẻ mặt nhứt nhối nói.

“Bản công tử nói qua là sẽ trả lại Ngọc Ban chỉ cho người sao? Huống chi một chút bảo thạch như vậy ta cũng không nhìn trúng.”

Tây Thành Bá lập tức khí huyết trào ngược, con bà nó, nếu không nhìn trúng mấy thứ bảo thạch kia mẹ nó người còn thu nhanh như vậy làm gì?

“Làm thế nào người mới bằng lòng trả Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử?” Tây Thành Bá ầm ầm tức giận.

“Hỗ phù Trần gia Tây Yến quốc!” Tần Liễm đem Ngọc Ban chỉ soi dưới ánh mặt trời,, nhìn nhìn một chút sau đó mới chậm rãi nói.

Thanh Linh một lần nữa điểm huyết đạo của Tây Thành Bá, quay đầu lại liền thấy Tần Liễm dưới ánh mặt trời, da thịt trắng nõn mịn mà, văn tú như nước. Hắn nhìn thật xinh đẹp, tim nàng không nhịn được mà đập thành thịch.

Tây Thành Bá thấy vậy thâm nghĩ chẳng lẽ hai người này là đoạn tụ?

“Hỗ phù Trần gia Tây Yến quốc nhưng hiệu lệnh lại được các mật thám chia ra các nước, nàng cướp được một bảo bối.” Tần Liễm nói, Trần gia Tây Yến là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Tây Yến, ngoại công Tây Thành

Bá dưới gối chỉ có một nữ nhi, hồ phù này truyền đến tay Tây Thành Bá cũng không có gì lạ.

Tây Thành Bá sắc mặt liền xám xịt, hăn hôm nay ra cửa quên coi Hoàng lịch mà đã đến tìm Diệp Đàm gây phiền phức, hôm nay quả thật là trộm gà không được còn mất năm thóc.

Thanh Linh đi tới cầm lại Ngọc Ban chỉ từ tay Tần Liễm, giống như Tần Liễm đem nhãn chiếu dưới ánh mắt trời liền thấy có con hồ tựa như sống đang chuẩn bị thoát ra ngoài.

“Trần gia Lệnh Tây Yển, ta không họ Trần, nhãn này ta có thể dùng sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, mật thám chia ra tất cả các quốc, nàng sau này tin tức cực kì linh thông.

“Mật thám chỉ nhận lệnh, không nhận người.” Tần Liễm trả lời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 85: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương (1)

Editor: Yên Nhi

Tây Thành Bá nhìn chăm chăm sườn mặt của Tần Liễm, trong lòng lạnh lẽo.

“Trả Ngọc Ban Chỉ lại cho Bản Thái tử!” Hắc nói, trong giọng nói mang theo tuyệt vọng và giãy giụa.

Ánh mắt của Thanh Linh quái dị liếc nhìn hắc một cái: “Hiện giờ Bản công tử là chủ nhân của Ngọc Ban Chỉ này, trả lại cho người sao, người là đang kể chuyện cười à?”

Lần này Tây Thành Bá thật sự phun ra một búng máu, lúc hắc còn ở Tây Yến đều là đi ngang, không ngờ là đi tới Tiêu Dao Thành vậy mà bị khi dễ bắt nạt khắp nơi. Hắc hận, hắc thật sự hận, hận chính mình gặp phải Diệp Đàm - một tên giống y chang cường đạo như vậy!

Lúc này Thanh Linh lại cười tủm tỉm nhìn hắc, hắc đã sợ hãi đến chết lặng, ánh mắt đại ra nhìn nàng.

Nàng đến gần hắc, bắt lấy cổ tay của hắc rồi lấy băng hồn cắt qua. Máu đỏ thẫm chảy ra như suối, Thanh Linh lấy ra một cái lọ hứng máu đang chảy xuống của hắc.

“Người muốn làm gì?” Hãn vốn nghĩ rằng mình đã run sợ chết lặng, lại lần nữa trở nên sợ hãi.

Lúc trước Bạch Nhiên bị Thanh Linh phân phó đi nấu canh Đông Tiễn Thảo đã trở lại, hãn bưng chén thuốc trong tay, nhìn thấy máu của Tây Thành Bá được Thanh Linh đựng vào lọ thì kinh ngạc nói: “Nhị công tử, ngài đây là?”

“Lấy máu, luyện chế thuốc giải, bỏ canh Đông Tiễn Thảo vào trong lọ đi.” Nàng trả lời, máu trên người của Tần Liễm nàng bất luận thế nào đều luyện tiếu xài, đành phải uất ức xài máu của Tây Thành Bá.

Canh Đông Tiễn Thảo có tác dụng duy trì máu không đông lại, chờ đến lúc nàng rảnh rồi, sẽ suy nghĩ phải làm thế nào luyện máu này thành thuốc giải độc có thể tùy thân mang theo bên mình.

Tây Thành Bá té xiu, bị thương kêu lên: Sao hãn lại gặp gỡ gia hỏa ăn thịt người không nhả xương này vậy chứ!

“Người giết bốn Thái tử sẽ không có chỗ tốt gì đâu.” Máu từng chút chảy sạch, hãn có thể cảm thấy sinh mệnh cũng đang từng chút xói mòn, chân chính cảm nhận được tuyệt vọng.

“Nói cho ta cách dùng Ngọc Ban Chỉ, ta sẽ dừng tay.” Nàng cầm Ngọc Ban Chỉ, lại không biết điểm liên lạc giữa những thám tử phân bố ở các quốc gia của Trần gia, tìm không thấy người liên lạc, thì dù có lấy được Ngọc Ban Chỉ thì nó cũng trở thành đồ phế thải mà thôi.

Tây Thành Bá mím chặt môi, không nói.

Nàng thở dài: “Không nói? Ai, để cho người chảy máu đến chết vẫn là tốt nhất. Người chết rồi thì cũng hết chuyện thôi, hắc hắc, chỉ là lại tiện nghi đệ đệ tốt Tây Thành Hạ của người rồi.” Nói xong, nàng dùng chủ thủ rạch một chút khiến miệng vết thương trên cổ tay hãn lớn thêm chút nữa.

Ánh mắt Tây Thành phức tạp, giống như là đang giãy giụa.

“Như vậy đi, người nói cho ta điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ đi, ta liền lập tức dừng tay.”

Ánh mắt Tây Thành Bá khẽ xoay chuyển, làm lần giãy giụa cuối cùng: “Còn có, người không được để lộ ra chuyện của hoang mạc Tây Lâm.” Hãn yêu cầu nói.

Thanh Linh nhìn về phía Tần Liễm, không tiếng động hỏi ý hãn, sau khi hãn gật đầu, nàng mới nói: “Có thể.”

Sau khi Tây Thành Bá thống khổ giãy giụa một phen, cuối cùng vẫn đồng ý nói cho nàng điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ.

Thôi thôi, giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt.

“Có thể dừng tay chưa?” Hãn nén giận nói.

“Gấp cái gì? Chỉ là muốn lấy một ít máu của người thôi mà.” Thanh Linh nói.

Bạch Nhiên ở một bên nhìn lộ ra vẻ mặt khinh thường, lấy hơn ba lọ máu của người ta rồi mà còn kêu mới một chút à?

“Các người đang làm gì Thái Tử điện hạ vậy!” Lữ tiên sinh biết Tây Thành Bá tới tìm Diệp Đàm tính sổ, nhưng hãn đợi thật lâu cũng không thấy Tây Thành Bá trở về, liền mang theo hai võ sĩ Tây Yên tự mình đi ra tìm.

Hãn đi từ Úc Hương Viên đến nơi này, nhìn thấy tám võ sĩ Tây Yên nằm đầy đất, mà Thái Tử điện hạ tôn quý của bọn họ thì chặt vật ngã trên mặt đất, tay còn bị người lấy huyết!

Lữ tiên sinh lửa giận ngập trời xông tới, mới vừa đi đến nửa đường, một tấm lụa trắng bất ngờ đánh tới, đánh hấn ngã trên mặt đất còn bị trọng thương. Hai vị võ sĩ ở phía sau hấn cũng bị y như thế, còn chưa kịp thấy rõ là ai ra tay là thì đã bị đánh ngã trên mặt đất.

“Còn đang suy nghĩ là người phương nào đến Úc Hương Viên gây sự đâu.” Thiên Nhất Tuyệt đi tới, đóa mạn châu sa hoa trên vạt áo rực rỡ mà chói mắt.

Có người bẩm báo với Thiên Nhất Tuyệt, Úc Hương Viên có người ở gây sự, cho nên khi hấn muốn đi qua Úc Hương Viên xem một chút.

Thanh Linh cảm thấy máu của Tây Thành Bá đã lấy không sai biệt lắm, lại lấy nhiều thêm chút nữa thì sẽ chết người, cuối cùng nàng thu tay lại, cũng ở trên miệng vết thương ở cổ tay hấn rắc chút bột cầm máu: “Yên tâm, thiếu chút máu này người không chết được đâu.” Nàng mở miệng an ủi nói, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hấn.

“Chỉ là, người là Thái Tử điện hạ cao cao tại thượng, ta trước sau vẫn là sợ người. Vừa rồi thuốc độc mà ta đút cho người 5 năm sau sẽ phát tác, kho phát tác thì trong vòng mười ngày sẽ chết. Ta rất tin tưởng độc này ở khắp Tây Yển của các người sẽ không có ai có thể giải được, đương nhiên người cũng có thể thử tìm người giải độc. Bị ta hạ độc, người cũng không cần quá lo lắng, dù sao ta cũng là một người nói đạo lý.” Nói đạo lý? Loại cường đạo ăn thịt người không nhả xương này cũng sẽ nói đạo lý sao? Trong lòng Tây Thành Bá khinh bỉ vô số lần.

“Nếu trong 5 năm này ta an toàn khỏe mạnh, thì 5 năm sau ta sẽ đưa thuốc giải cho người.” Nàng uy hiếp hấn, nếu như trong vòng 5 năm này hấn dám tìm nàng gây phiền toái, thì 5 năm sau nàng nhất định lấy mạng của hấn.

Tây Thành Bá lập tức trợn trắng mắt, ngất đi.

“Đại hộ pháp, bọn họ muốn giết Thái Tử điện hạ của chúng ta.” Sau khi khó khăn từ trên mặt đất bò dậy, Lữ tiên sinh nói, ánh mắt nhìn qua Thiên Nhất Tuyệt hi vọng hắncó thể chủ trì công đạo cho bọn họ.

“Đại hộ pháp, người đã nói ân oán giữa chúng ta người sẽ không nhúng tay đó.” Tần Liễm không nhanh không chậm nói.

“Bản hộ pháp tự nhiên là nói qua, mới vừa rồi bản hộ pháp chỉ là đi ngang qua, trước mắt còn có chút chuyện xin phép cáo từ trước, các người cứ tự nhiên đi.” Thiên Nhất Tuyệt không màng tới ánh mắt khẩn cầu của Lữ tiên sinh, xoay người rời đi.

“Yên tâm, hắnsẽ không chết, chỉ là nếu như Lữ tiên sinh muốn tiếp tục ở đây dây dưa với chúng ta, nói không chừng Thái Tử điện hạ của các người sẽ chết thật đó.” Sau khi Thanh Linh bảo Bạch Nhiên lấy đi hơn phân nửa lọ máu thì nàng đi tới nói.

Sắc mặt của Lữ tiên sinh hoảng loạn đi đến chỗ Tây Thành Bá, lúc đi ngang qua người Thanh Linh, tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng một cái.

Lúc này Tần Liễm xoay người rời đi, mà lúc hắnrời đi cũng không có kêu Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn hắnkhông nói tiếng nào đã rời đi, lòng phiền muộn, còn có một cổ chua xót đột nhiên xuất hiện, hắndang giận chuyện buổi sáng sao?

Nàng còn đang buồn bực, hắndột nhiên quay đầu lại, nhúu mày nói: “Còn thất thần cái gì? Không muốn đi sao?”

Té ra là nàng nghĩ nhiều, nàng nhẹ nhàng thở ra, bây giờ nàng bắt đầu sợ hắnsẽ đột nhiên không để ý tới nàng.

“Đương nhiên là đi rồi.” Nàng đuổi theo.

Hai người đi song song, trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, nàng là bởi vì chột dạ nên mới im lặng, ngược lại khiến cho không khí rơi vào lúng túng.

“Sao chàng lại đến Úc Hương Viên?” Lúc đi đến một chỗ không người, nàng không biết nói gì nên tìm đại một thứ gì đó để bắt chuyện.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, giống như là đang nói chuyện này còn phải hỏi sao: “Tất nhiên là bởi vì nàng tại đây rồi.”

“Chàng còn giận sao?” Nàng giật nhẹ ống tay áo của hắn.

Giận? Giận cái gì, hắn có chút không hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn nàng, nàng nghĩ rằng hắn là đang đợi nàng nhận sai.

Ai, bỏ lại mỹ nhân một mình rồi trốn đi đúng là lỗi của nàng: “Mỹ nhân..... Không..... Không, Tần Liễm, chàng còn ở giận chuyện buổi sáng sao?”

“Mỹ nhân?” Hắn cười như không cười nhìn nàng.

Nàng rút cổ một chút, trực giác muốn chạy trốn: “Liễm Nhi (*), ý ta là lúc ta không ở đó, chàng giận sao?” Nàng nhanh chóng nói mỹ nhân thành thành Liễm Nhi (*).

(*): Từ Mỹ là Liễm trong nghĩa hán việt đều là nước mênh mông tràn ngập, còn Nhân thì na ná giống từ Nhi ở tiếng Trung, suy ra là chị ấy đang nói lái sang từ khác để tránh bị anh Liễm trêu chọc đó.

Hắn ngừng bước, nhéo nhéo mặt của nàng, ý cười thật sâu, nụ cười làm nàng sờn tóc gáy: “Mỹ nhân?”

Hắn vẫn là nắm vấn đề này không tha, nàng cảm thấy da đầu tê dại, khóe mắt ngó qua ngó lại, dựng lỗ tai lắng nghe, không phát hiện có người tới gần. Xem ra nàng cần phải sử dụng tuyệt chiêu: “Phu quân” Kéo ra một nụ cười vô cùng chân chó, bất quá khuôn mặt của nàng bị véo đến biến dạng, kết hợp với nụ cười chân chó kia của nàng lại khiến người ta buồn cười.

Bị một người nam tử kêu một tiếng phu quân, khóe miệng của hắn không khỏi co rút mấy cái. Nhưng mà mặc kệ nàng là đáng vẻ gì, chỉ cần nàng kêu hắn một tiếng phu quân, hắn vẫn là sẽ cầm lòng không đậu mà vui mừng, lòng cũng sẽ mềm xuống.

“Phu quân, chàng véo đau ta.” Nàng chớp chớp mắt, liều mạng bài trừ một chút nước mắt ở hốc mắt để giả vờ đáng thương.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 85+2: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương (2)

Editor: Yên Nhi

“Nàng..... Nàng thật đúng là...” Hãn buông lỏng tay, đối nàng vừa bất đắc dĩ vừa yêu chiều, biết rõ nàng đang giả bộ đáng thương, nhưng nhìn thấy viên mắt ươn ướt của nàng vẫn không nhịn được mà đau lòng.

“Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng vuốt mông ngựa nói, nghĩ thầm, tuyệt chiêu đúng là dùng tốt nha.

Hãn liếc mắt trừng nàng một cái, nàng theo bản năng lui về phía sau: “‘Ăn sạch sẽ’ vì phu xong rồi bỏ chạy, phu nhân, nàng càng lúc càng nhát gan với vô lại đó.”

Từ mỗi một lời nói hành động của nàng mới vừa rồi, hãn hiểu được nha đầu kia chắc là đang áy náy nghĩ rằng chính nàng là người lột sạch y phục của hai người cho nên sáng sớm sau khi tỉnh lại không dám đối mặt với hãn mà đào tẩu. Nha đầu ngốc này từ đầu đến cuối cũng không có hoài nghi là hãn, như thế rất tốt.

Nàng mới không phải nhát gan, chẳng qua sợ bị hãn áp bức mà thôi.

“Vi phu giận rồi.” Giọng nói của hãn dịu dàng, thậm chí không cảm giác được một chút phần nộ nào, nhưng nàng nghe xong vẫn không nhịn được mà lo lắng.

Nàng bắt lấy tay hắn, hôn xuống lòng bàn tay hắn một cái: “Phu quân, đừng giận nữa mà.”

Hắn đột nhiên kéo lớp da giả trên mặt của nàng ra, cúi đầu hôn một cái thật sâu lên môi của nàng.

Nụ hôn nóng bỏng này rất nhanh đã khiến cho nàng mềm nhũn cả người, hai tay không biết để đâu vòng trên cổ hắn.

Lúc nụ hôn dần dần đi xuống cổ nàng, trên cổ truyền đến nho nhỏ đau đốn, thì ra là hắn cắn nàng.

Hắn ôm chặt lấy eo của nàng, phả ra hơi nóng trên cổ của nàng, giọng khàn khàn nói: “Về sau không được từ bên cạnh ta trốn đi nữa, biết không?”

Bị dâm uy của hắn ép buộc, nàng không thể không gật đầu, hắn cười nhẹ một tiếng, tay đặt ở trên tóc của nàng, hắn hôn một cái lên môi của nàng, nói: “Ngoan.”

“Cảm giác ở trước mặt chàng ta giống như một tôn tử(Cháu trai).” Nàng nói thầm, mỗi lần ở trước mặt hắn, nàng luôn không thể thẳng lưng được.

Vừa mới nói xong, cánh tay đang ôm eo nàng chợt dùng sức một cái, khiến đau đến nước mắt lưng tròng.

Hắn mím môi, cúi mắt xuống nhìn chăm chăm vào hai mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Nàng không phải tôn tử, nàng là nữ nhân của ta!”

Ngắn ngủn mười ngày, giống như là trong chớp mắt, thoáng một cái đã trôi qua.

Trong mười ngày này, Tây Thành Bá chắc là đã chịu nhiều đau khổ, sẽ không dám đến tìm Thanh Linh gây phiền toái nữa.

Sáng sớm, Thanh Linh tỉnh lại từ trong lòng của Tần Liễm, vừa mở mắt thì nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của hắn.

Hắn cũng tỉnh lại, hôn một cái lên trán nàng: “Hôm nay hình như là ngày Tư Không Tiêm Vực tuyển phu quân, chúc phu nhân may mắn, ôm được mỹ nhân về.” Hắn cười trêu chọc nói.

Nàng mới không có bữa bãi tìm nữ nhân cho Nhị ca của nàng đâu, nàng mở miệng cũng trêu chọc lại hắn: “Nếu như chàng mở một cái thi đấu tuyển thê tử, ngày tuyển thê tử đó, cho dù có đưa đến đầu rơi máu chảy, ta cũng muốn cướp chàng về tay.”

Mắt phượng hẹp dài của hắn nguy hiểm nhú lại, thanh âm lạnh lẽo nói: “Thi đấu tuyển thê tử?” Gần đây nha đầu này nói chuyện càng ngày càng không đàng hoàng.

“Nàng đã ăn sạch sẽ vi phu rồi đó.” Đương nhiên, lúc ấy hắn còn thiếu một bước cuối nữa thì đã an luôn nha đầu này: “Nàng muốn ăn sạch xong rồi ném vi phu cho nữ nhân khác sao?”

Mỹ nhân (Tên thân mật bí mật của Liễm ca) suy nghĩ quá nhiều, nàng cũng chỉ nói giỡn thôi mà, sao nàng có thể nhường nam nhân của mình chính mình cho nữ nhân khác chứ.

“Phu quân, ta nói giỡn, sao ta có thể cam lòng tặng chàng cho người khác chứ? Vừa rồi ta không phải đã nói sao, ta chính là liều mạng cũng sẽ cướp chàng về tay.” Nhìn dáng vẻ sắp nổi giận của hắn, nàng lại bày ra dáng vẻ tôn tử tới dễ hắn.

Thằng nhãi này nghe nàng nói chuyện, sao không thể chọn trọng điểm mà nghe chứ?

“Diệp Thanh Linh, nếu như có một ngày nàng dám can đảm đẩy ta cho nữ nhân khác, ta nhất định sẽ giết nàng.” Ánh mắt của hắn u ám âm trầm, giọng điệu nhu hòa nói.

Nhìn hai mắt vô cùng u ám âm trầm của hắn, nàng không hề nghi ngờ lời hắn nói. Nhưng mà, nàng sẽ không cho hắn cơ hội để hắn giết nàng. Nam nhân của nàng, nàng chính là tự tay giết chết cũng sẽ không nhường cho nữ nhân khác.

“Phu quân cứ yên tâm, sẽ không có ngày đó.” Nàng trấn an sự đa nghi của mỹ nhân xong thầm nghĩ.

“Dạo này phu nhân nói chuyện giống y hệt đánh rắm, càng ngày càng không xuôi tai.”

Mặt nàng trầm xuống, không xuôi tai thì có liên quan gì tới đánh rắm hả?

Lúc trước Hách Liên Dực bị thực nhân điều khiển thành trọng thương, hơn mười ngày nay, trải qua danh y của Tiêu Dao Thành tỉ mỉ trị liệu, hơn nữa dùng các loại linh dược để điều trị, thương thế của hắn đã tốt hơn.

Ngồi ở trên giường, Dung Thi Thi mái tóc chưa buộc nhìn Hách Liên Dực đang mặc y phục: “Vương gia.....” Nàng đã chẳng khóc, muốn nói lại thôi.

Hách Liên Dực mặc vào hắc bào được cắt may khéo léo đẹp đẽ quý giá, ngũ quan càng tuấn mỹ giống như điêu khắc. Khuôn mặt như ngọc điêu khắc, dáng người cao ngất, khí chất bất phàm.

“Thi Nhi, nàng sao vậy?” Hách Liên Dực nhìn đến bộ dạng này của nàng, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn là tính tình tốt hỉ nàng.

Mắt của Dung Thi Thi dịu dàng, càng thêm đằm đằm đáng yêu: “Nếu sau khi Vương gia cưới được Tư Không Tiêm Vụ, đừng quên chuyện ngài đã đáp ứng với Thi Nhi.”

“Thi Nhi, rốt cuộc nàng muốn Bản vương nói bao nhiêu lần nữa thì nàng mới có thể hiểu người Bản vương yêu chỉ có một mình nàng đây hả?” Mặc xong y phục, lại dùng ngân quan buộc tóc lên, thoạt nhìn càng thêm tuần mỹ, ngay cả thị nữ ở bên cạnh hầu hạ hãnh thay y phục thị nữ nhìn thấy bộ dáng hãnh tuần mỹ như vậy cũng nhin không được đỏ bừng mặt.

Sau khi Hách Liên Dực thay y phục xong thì kêu hạ nhân trong phòng lui ra ngoài: “Thi Nhi, cũng đã qua nhiều ngày như vậy, nàng vẫn chưa nghĩ ra còn có đường nào khác đi xuống vực hay không sao?”

“Vương gia, Thi Nhi thật sự không biết, chuyện này lúc trước không phải Thi Nhi đã nói với Vương gia rồi sao?” Hách Liên Dực luôn hỏi vấn đề này, nàng cũng bị hỏi đến phiền.

“Hơn mười ngày rồi, ngộ nhỡ hôm nay là ngày Tư Không Tiêm Vụ tuyển phu quân thì sao, thời gian chúng ta lưu lại đây đã không còn nhiều. Nếu như không lấy được Thánh Quả, vậy nàng cũng là phải đến không một chuyến rồi.” Ánh mắt Hách Liên Dực sắc bén nhìn chăm chăm hai mắt của nàng nói.

Dung Thi Thi gật đầu: “Thi Nhi biết, để ta lại cẩn thận suy nghĩ lại một chút.” Nàng có lệ nói.

“Được, Bảnn vương đi núi Nhạc Hòa trước, nang ở chỗ này chờ bản vương trở về.” Hãnh biết sẽ không hỏi ra được gì, nên đi ra ngoài trước.

Sau khi Hách Liên Dực rời đi không lâu, nàng tùy tiện tìm một cái cố đuổi thị nữ hầu hạ bên người nàng đi, sau đó lén lút rời khỏi Mê Diêu Cung.

Dưới sự chỉ dẫn của Cầm Nhi, Thanh Linh một đường cưỡi ngựa đi đến núi Nhạc Hòa, mà Tần Liễm vẫn kiên trì đi với nàng, vì vậy cũng thúc ngựa đi ở bên cạnh nàng.

Mùi hoa thơm ngát theo gió bay đến, Thanh Linh hít một ngụm không khí trong lành, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều nhẹ nhàng không ít.

Có một tòa cung điện lộng lẫy trang nghiêm ở sâu trong rừng cây như ẩn như hiện, Thanh Linh giơ tay chỉ về phía cung điện ở xa kia, cưỡi ngựa đi về phía Cầm Nhi đang dẫn đường hỏi: “Cầm Nhi cô nương, chỗ đó là chỗ nào?” Nhìn bên ngoài, khí thế của tòa cung điện khí thế kia còn to lớn mạnh mẽ hơn so với phủ thành chủ phủ.

“Chỗ đó là cấm địa của Tiêu Dao Thành - Tiêu Dao Cung” Cầm Nhi trả lời.

Cung điện đẹp như vậy lại lấy làm cấm địa, thật đáng tiếc: “Vậy người có biết trong Tiêu Dao Cung có cái gì không?” Thanh Linh tiếp tục tò mò hỏi.

“Nô tỳ chỉ biết là bên trong có đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ, xung quanh cấm địa có thiết kế trận pháp, ngoại trừ thành chủ và Đại hộ pháp ra, ai cũng không vào được.” Cầm Nhi nói.

“Thì ra là thế” Nơi đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ tốt hơn phủ thành chủ, Thanh Linh cũng không cảm thấy kì lạ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 86: Tỷ Thí

Thanh Linh đến dưới chân núi Nhạc Hòa thì nơi đó đã tụ tập rất đông người.

Cây cối dưới chân núi nhỏ thấp, thưa thớt phân tán ở mỗi góc.

Lúc này phóng tầm mắt đi khắp nơi đều thấy các công tử tuần mỹ bất phàm, bọn họ tuyệt đối là nhân cảnh bắt mắt nhất dưới chân núi Nhạc Hòa.

Các công tử trẻ tuổi ăn mặc tươm tất gọn gang, vật phẩm mang theo không gì là không tinh túy.

Dưới chân núi xây một lầu các bằng gỗ thật cao, lầu các bốn phía treo đầy lụa đỏ. Tư Không Tiêm Vụ một mình đứng trên lầu cao, tay nàng vẫn lụa mỏng phi dương, nhìn từ xa có cảm giác phiêu miểu như sương như mây.

Hôm nay nàng vận bạch y, trang sức trang nhã, tuy không trang điểm nhưng lại xinh đẹp như tiên tử vén mây.

Phía dưới lầu các đặt rất nhiều ghế để cung khách ngồi xuống nghỉ ngơi.

Có một số người không phân rõ phải trái thấy trên lầu chỉ có một mình Tư Không Tiêm Vụ liền lớn gan đi tới.

“Đại tiểu thư, nàng một mình ngồi ở đây không thấy chán sao? Hay là để tiểu vương đi lên bồi nàng.” Thân vương một nước nhỏ đùa giỡn nói.

Hắn từ dưới phi thân lên sắp đến gần lầu các thì Tư Không Tiêm Vụ mắt cũng không nháy một cái, nàng vẫn ưu nhã ngồi an tĩnh, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên phất một cái, người nọ đột nhiên kêu thảm một tiếng, sau đó rơi từ trên không xuống, miệng vừa phun ra một ngụm máu đã trực tiếp hôn mê.

“Tiêm Vụ không cần người bồi.” Nàng lạnh lùng nói, thanh âm truyền nội lực làm mỗi người đều có thể nghe đến rõ ràng (xin lỗi mọi người chứ tớ tự nhiên liên tưởng đến cái loa phường tớ).

Thiếu nữ tựa thiên tiên, võ công sâu không lường được, lại còn là người ra tay tàn nhẫn.

Các công tử phía dưới thấy một cảnh như vậy trong nháy mắt liền thu lại mấy phần tâm tư không đứng đắn, chẳng ai trêu trọc nàng để tìm chết cả.

Một làn gió thơm thổi tới, không biết từ đâu xuất hiện một con Hoa Hồ Điệp lớn.

Thanh Linh hí mắt tỉ mỉ nhìn mới phát hiện ra con Hoa Hồ Điệp to lớn ấy nguyên lai lại chính là vị Thái tử yêu trang điểm Tử Mạch.

Thanh Linh chợt nhớ đến tảng sáng hôm nay hoa cỏ trong Mê Diêu cung bị người hái sạch, sẽ không phải là con bướm bánh bao này sai người làm chứ?

Công tử ôn nhuận như ngọc, cánh hoa bay tà tà xung quanh, áo bào ngũ sắc phấp phất ánh sáng phát lên nhẹ nhàng cảnh này không ngoài ý muốn thu hút sự tò mò của mọi người.

Mọi người rối rít ngẩng đầu, một ít ngẩng đầu quá cao, ai ngờ trong mấy rở cánh hoa còn trộn cả hạt tiêu.

Thoáng chốc đã có mấy người bị hạt tiêu bay vào mũi liền nhảy mũi, hạt tiêu bay vào mắt thì chảy nước mắt.

“Đây là người nào a? Thật thất đức.” Có người đỏ tròng mắt cả giận nói.

Tử Mạch mười phần ưu nhã đáp đất, hướng về phía lầu các của Tư Không Tiêm Vụ ném đi một cái mị nhãn, tự động bỏ qua tiếng mắng chửi người.

Hắn nhìn những người đó từng người từng người một nhảy mũi hắt xì, lau nước mắt chảy, chặc chặc, bộ dạng kia xấu muốn chết rồi, sao đại tiểu thư lại có thể vừa ý cơ chứ?

Xem xét lại mình ưu nhã mỹ lệ cực kì, nếu đại tiểu thư không chọn hắn làm vi phu thì mắt tuyệt đối là có vấn đề.

“Tử Mạch thật quá độc ác.” Thanh Linh vừa ngước mắt nhìn lên một chút liền bị hạt tiêu rơi vào mắt.

Tần Liễm thấy Thanh Linh nước mắt lưng tròng liền đi tới nâng đầu nàng lên thổi mắt, giọng điệu ai oán: “Đáng đời, ai cho nàng nhìn loạn nam nhân khác.”

Nàng oan uổng a, nàng chỉ là tò mò xem Hoa hồ điệp khổng lồ trên không trung kia là cái gì, nào có nhìn loạn nam nhân khác.

Tư Không Tiêm Vụ lạnh lùng nhìn đoàn người phía dưới nhảy mũi không ngừng, hồi lâu, đợi bọn hắn thả lại sức nàng mới mở miệng: “Tiêm Vụ đa tạ chư vị công tử đã đến, hôm nay Tiêm Vụ muốn tìm một người cùng mình tâm ý tương thông. Trước đó, chư vị hãy nhìn ra sau một chút.”

Mọi người xoay đầu hướng về phía sau thấy chỗ đất trống không xa chẳng biết lúc nào xuất hiện năm cái bìa.

Lúc này có người đặt lên một bó cung tên mà hai cái bảng. Hai cái bảng đặt trên bàn mỗi cái đều có một thứ đồ riêng, một cái đặt một tấm vải trắng, một cái đặt hộp son môi.

Mọi người rối rít tò mò đi đến, thấy mấy thứ đồ này liền lộ ra nghi ngờ.

Có mũi tên, có bìa ngăm, chả lẽ Tư Không Tiêm Vụ muốn bọn họ so bắn cung? Nhưng vải trắng cùng với son môi nữ nhân kia là dùng để làm cái gì?

“Các vị công tử đoán quả thật đúng, Tiêm Vụ có ý định để cho mọi người tỷ thí một phen. Lần này tỷ thí muốn chia một phen, Tiêm Vụ tạm thời không thể tiết lộ, nếu thắng trận này có thể trực tiếp vào thẳng phần thi cuối cùng.

Người quyết định tham gia tỷ thí xin mời đến gốc cây ngô đồng rút thăm.” Nàng giơ tay chỉ vào người đang đứng một mình ở dưới gốc cây ngô đồng.

“Đại tiểu thư, vải trắng cùng với son môi để làm gì vậy?” Có người lớn tiếng thắc mắc.

“Thứ cho Tiêm Vụ không thể tiết lộ.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Người nọ thức thời liền không hỏi nữa.

Không bao lâu các công tử tham gia tỷ thí cũng rút được thăm.

“Nàng rút vào số thứ mấy?” Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh gương mặt khố sở, thở dài: “ Lướt cuối cùng, số 60 a.”

Bạch Nhiên lúc này đi tới, lau mồ hôi báo cáo: “Nhị công tử, Vinh vương rút được số 59.”

Người xếp phía trước nàng lại là Hách Liên Dực, nghe được tin này, nàng như cần phải thuốc lắc (cái này là tác giả viết nha), trong nháy mắt liền hưng phấn hẳn lên, không ngờ Hách Liên Dực vẫn may cũng kém cỏi như vậy.

“Các vị công tử, Tiêm Vụ xin nhắc nhở mọi người, lần tỷ thí này nhất định có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện gì, Tiêm Vụ ta nhất định không truy cứu. Cho nên, nếu có người cảm thấy sợ hãi mà muốn thôi lui, tùy thời đều có thể.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Người tham gia tỷ thí không ít người có suy nghĩ, chỉ là tham gia bắn cung, liệu có nguy hiểm gì xảy ra? Tư Không Tiêm Vụ nói vậy chắc cũng chỉ là hù dọa người ta.

Tư Không Tiêm Vụ quét mắt nhìn mấy người một cái, sau đó nói: “Hiện tại có người nào muốn thôi lui không? Nếu không xin mời các vị đến bàn kia nhận mũi tên.”

Tư Không Tiêm Vụ rất có kiên nhẫn chờ mọi người nhận hết mũi tên, từ trên lầu các treo lên một lá cờ, phía trên có chữ “hay” viết rồng bay phượng múa.

“Hôm nay tỷ thí chỉ có một chữ “hay”, đó chính là người nào bắn tên hay, người đó liền có thể thông qua tỷ thí.”

Mọi người đều cùng thở ra một hơi, tưởng có khó khăn gì, thì ra là so bắn tên hay.

“Tiêm Vụ nhắc nhở các vị một lần nữa, lần này tỷ thí có chuyện gì xảy ra, Tiêu Dao thành một mực bỏ qua không truy cứu.” Nàng nói xong liền ý bảo tranh tài có thể bắt đầu.

Tiếng đồng la (tiếng cồng đó, để vậy cho nó sang chảnh) gõ vang một tiếng, tỷ thí bắt đầu.

Những người đầu tiên lên tỷ thí, rất kì quái ở trên đài xoay vòng vòng, bắn được một mũi tên liền ngay lập tức hôn mê.

Bên ngoài không ít người cảm thấy kì lạ, rõ ràng là bia ngắm không xa, vì sao mấy người này không một ai bắn trúng được tấm bia?

Người thứ ba thi đấu là Thái tử Thủy quốc, hắn lấy mũi tên đi vào địa phương tỷ thí.

Sân tỷ thí có năm cái bia, hắn đến vòng ngoài nhìn miếng vải trắng cùng với hộp son môi một chút, thấy nó chừng có ích lợi gì liền lắc đầu đi vào nơi bắn tên.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 86+2: Tỷ Thí (2)

Hắn cầm tên, giương cung nhắm bắn, nhưng tên vừa bắn ra trong nháy mắt, hắn phát hiện cái bia vừa rồi liền biến mất. Không chỉ cái bia đó mà bốn cái bia còn lại cũng không thấy đâu.

“Gặp quỷ!” Hắn thì thầm, nhìn chung quanh một chút, lại thấy năm cái bia ở bên phải mình.

Hắn lần nữa nhắm cái bia, thượng huyền (xin lỗi, tớ cũng chẳng biết nó là cái gì) đem cung kéo thành hình trăng rằm.

Bên ngoài thấy cử động của hắn liền sợ ngây người, hắn cư nhiên không nhắm bia mà lại nhắm vào chỗ đông người. Lập tức, chỗ nào hắn ngắm mọi người liền rối rít né ra, chỉ sợ hắn ngã trúng liền chết không thể nghi ngờ.

“Sân tỷ thí có gì đó rất quái lạ.” Thanh Linh khẳng định.

“Sân tỷ thí có bày trận pháp.” Tần Liễm nói.

Mọi người vốn tưởng rằng người nọ đang thi đấu bên trong không bắn loạn nữa, không ngờ, mũi tên của hắn đột ngột chuyển một cái, mũi tên liền bay ra ngoài sân tỷ thí, hướng chỗ nhiều người bay tới.

Bên ngoài sân tỷ thí, mấy người Thủy quốc thấy Thái tử của bọn họ hướng mũi tên ra ngoài mà sợ đến toát mồ hôi, bọn họ hô to Thái tử không

nên đem tên bắn ra ngoài sân, vậy mà điện hạ lại thờ ơ như không nghe thấy gì.

Tên bắn nhanh hướng vào một Thân Vương Tây Yển quốc, cũng chính là Dương Vương, Tây Thành Bá què chân không được Tư Không Tiêm Vụ chào đón, toàn bộ Tây Yển đem tất cả hy vọng chuyển dời qua cho hắn.

Dương vương Tây Yển ngồi ở hàng ghế thứ nhất, tên bay tới, hắn rút bội kiếm đang dắt bên hông ra đỡ, tên bay tới sức lực không nhỏ, bội kiếm rung lên từng hồi.

Hắn cả giận mắng: “Tiêu tử người rớt cuộc có biết bắn tên hay không?” Nói chưa dứt lời đã thấy một đạo tên bắn nữa bay tới, hắn tránh được, nhưng mà vừa hạ kiếm xuống đã có thêm một tên nữa bắn ra, giống như chính hắn là cái bia di động.

Mà Thái tử Thủy quốc ở trong sân thi đấu mắt thấy cái bia di động, thực chất là Tây Yển Dương Vương, liền đem tên bắn liên tiếp.

Thái tử Thủy quốc bắn tên nhanh chóng, chỉ sợ chậm trễ một giây cái bia lại đột ngột biến mất, hắn bắn tên làm Dương vương Tây Yển chỉ còn cách đầu đầy mồ hôi trốn đông trốn tây.

“Thái tử Thủy quốc coi Tây Yển Dương vương thành cái bia ngắm.” Thanh Linh giật nhẹ tay áo Tần Liễm đang đứng bên cạnh, giọng nói tràn ngập kích động.

Trận pháp kia làm cho đầu óc người không tỉnh táo lại còn có mờ ám nào khác?

“Thấy được.” Hắn âm thanh nhàn nhạt đáp lại nàng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Thật may người thứ nhất thi đấu không phải ta.” Thanh Linh hoan hỉ nói.

Tên bắn trúng tay trái của Dương vương, lần này hắc không nhịn nổi nữa: “Tiểu tử, ngươi tìm chết!” Tay phải hắc bắt được một cung tên, dùng hết sức lực phi tới Thái tử Thủy quốc.

Thái tử Thủy quốc vẫn không rõ nguyên do, vừa định đem mũi tên cuối cùng bắn ra thì đột nhiên xuất hiện một mũi tên bất ngờ xuyên qua tim hắc.

“Thái tử điện hạ!” Đám người Thủy quốc kinh hô.

Thị vệ Tiêu dao thành nhanh chóng vọt vào sân tỷ thí, đem thi thể Thủy quốc Thái tử mang ra bên ngoài sân đấu.

“Thái tử điện hạ, ngài sao rồi?”

“Thái tử điện hạ, người mau tỉnh lại.”

“Điện hạ, người mà chết nô tài làm sao về bẩm báo với Hoàng thượng đây?”

“...”Đám người Thủy quốc vây quanh thi thể của Thái tử bọn họ khóc âm ỉ.

“Người dám giết Thái tử điện hạ Thủy quốc ta, ta liều mạng với người!” Một tên Thủy quốc cầm kiếm hướng Dương vương đâm tới liền bị Dương vương chặn lại.

“Hừ, Thái tử nhà các người bắn ba mũi tên về phía bốn vương, hắc rõ ràng là muốn lấy mạng bốn vương, bốn vương chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi.” Dương vương buồn bực nói, nếu không phải thân thủ hắc mau lẹ, giờ người chết phải là hắc không thể nghi ngờ.

“Là Tư Không Tiêm Vụ, là Tư Không Tiêm Vụ giờ trò quý!” Hai người liền trước ra sân cũng có sự khác thường dẫn đến nhiều suy đoán, một người Thủy quốc đột nhiên tỉnh ngộ.

Những người khác cũng rồi rít khẳng định sân tỷ thí có quý, mà địa điểm do Tư Không Tiêm vụ chọn, nếu có quý cũng là do nàng ta bày ra.

“Tư Không Tiêm Vụ, người hại chết Thái tử điện hạ, ta muốn báo thù.” Một người Thủy quốc tay cầm kiếm phi thân lên lầu các.

Tư Không Tiêm Vụ ngồi yên phất tay một cái, người nọ lập tức từ trên không trung bay xuống. “Không biết tự lượng sức mình.” Nàng khinh thường nói, ánh mắt trống rỗng mà lạnh lẽo nhìn về phía người ngã phía dưới vẫn đang khố sở co giật.

Người nọ co quắp hai cái liền đoạn khí (chết), mấy người Thủy quốc khác bị chọc giận, tất cả đều nắm chắc binh khí trong tay hướng về phía nàng. Mà lúc này thị vệ Tiêu Dao thành xuất hiện đem người kéo đi.

“Tiêm Vụ đã nhắc nhở qua hai lần, tỷ thí ắt có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện Tiêu Dao thành một mực mắc kệ, nếu có người không phân rõ phải trái tính toán lên trên đầu Tiêm Vụ, Tiêm Vụ nhất quyết không tha thứ dễ dàng.

Tiêm Vụ nói lại lần nữa, ai sợ tùy thời có thể rút lui.”

Thái tử Thủy quốc chết, người Thủy quốc cò náo một trận, tất cả mọi người giờ đều biết sân tỷ thí có quý dị.

Cũng biết Tư Không Tiêm Vụ nữ nhân này vừa lạnh lùng vừa ác độc, võ công còn sâu không lường được, mặc dù có cưới nàng ta vào cửa chắc chắn tháng ngày sau cũng không dễ sống. Tuy nói cưới nàng có khả năng trở thành Tiêu Dao thành chủ kế nhiệm nhưng nhìn Tư Không Tiêm Vụ

tính tình ngạo mạn chứng tỏ cũng không phải là một thê tử có thể nắm trong tay, Tiêu Dao thành về sau có khả năng vẫn do màng ta định đoạt.

Từ lúc đó mấy người nhát gan sợ chết liền bỏ qua tỷ thí, có khoảng hai mươi người rút lui, đây hoàn toàn ngoài dự đoán của Thanh Linh.

Lại có ba người tiếp tục ra sân, trong ba người không một ai bắn trúng cái bia. Một người bắn mũi tên hướng ra bên ngoài đả thương người khác, hai người khác bắn tên cổ quái đều hướng về phái mình, kết quả đều có thương tích.

Chốn này tỷ thí tất cả đều lộ vẻ quý dị, muốn ngắm bắn trúng cái bia so với lên trời nghe chừng còn khó hơn.

“Đại tiểu thư, nếu như hôm nay không có người nào thông qua tỷ thí, vậy phải làm thế nào?” Có người không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Không có người thông qua tỷ thí tức là Tư Không Tiêm Vụ ta không phải gả cho ai trong số các người.” Tư Không Tiêm Vụ đáp lời.

Hách Liên Dực nghe vậy lòng liền căng thẳng, hồi lâu cũng không nhìn ra trong sân có gì ly kỳ cổ quái. Nếu không qua tỷ thí, như vậy hẳn cũng không thể lấy được Đại tiểu thư, con đường tranh đấu lên ngôi vị cũng không có Tiêu Dao thành trợ lực, hẳn không khỏi âm thầm lo lắng.

Đã qua hơn nửa canh giờ cũng không có người bắn trúng tấm bia, Thanh Linh ngủ gật vì quá nhàm chán. Có Tần Liễm bên cạnh, nàng không lo tên lạc bay tới, chắc chắn hẳn sẽ đỡ cho nàng.

Tần Liễm thấy nàng nghiêng đầu ngủ gà ngủ gật liền hỏi: “Rất buồn ngủ sao?”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

“Đi phụ cận một chút cho tỉnh táo.” Hắc lô kéo nàng rời khỏi đám người, Bạch Nhiên vẫn đi theo xa xa phía sau.

Hắc mang nàng tới dưới gốc cây đại thụ trên thảm cỏ xanh ngắt, cởi ngoại bào xuống trải thảm cho nàng: “Trước ở đây ngủ một lát, lúc nào đến phiên nàng tỷ thí Minh Lục sẽ lại bẩm báo.” Với lại ở đây rất gần sân thi đấu, có thể nhanh chóng trở về.

“Được.” nàng liền đặt lưng nằm lên áo bào của hắc, đột nhiên nàng ngồi bật dậy: “Chàng vẫn sẽ ở đây chứ?” mặc dù biết hắc sẽ coi chừng nàng nhưng nàng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi, có lẽ trước khi ngủ muốn nghe được âm thanh của hắc thôi.

Hắc cười nhạt với nàng một tiếng, dịu dàng đáp lời: “Ừ.”

Nàng mặt mày cong cong, kéo tay của hắc, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn ở lòng bàn tay hắc: “Phu quân, chàng thật tốt.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 87: Làm Thịt Người Một Bữa (1)

Editor: Yên Nhi

Trên cỏ xanh biếc, Thanh Linh nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ, ánh mắt của nàng ánh nhắm lại thả lỏng, không hề phòng bị.

Tần Liễm ngồi ở một bên thường thường quay đầu, ánh mắt ôn nhu mà lại sùng nịch nhìn về mặt nàng ngủ.

Gió mát thổi qua, thời gian như dừng lại.

Nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt nàng ngủ thì cả đời này có lẽ hẳn sẽ không còn cô đơn nữa.

Mũi tên, lụa trắng, son môi, Hách Liên Dực vẫn luôn đau khổ suy nghĩ rối cục giữa ba người này có cái gì quan hệ. Suy nghĩ hồi lâu, cũng nghĩ không ra cái gì.

“Vương gia, ngài còn đang suy nghĩ mũi tên kia nên bắn như thế nào mới tốt sao?” Một thủ hạ tên Trương Kinh của Hách Liên Dực hỏi.

“Người có biện pháp gì tốt sao?” Hách Liên Dực mở miệng tùy ý hỏi.

“Thuộc hạ cũng không biết, nhưng mà tên Diệp Đàm kia có thể sẽ biết đấy.” Trương Kinh nghi ngờ nói.

Nhắc tới Diệp Đàm, Hách Liên Dực khinh thường nói: “Trước kia hắc là một tên ma bệnh cửa lớn không ra cửa sau không bước, kiến thức nông cạn, làm sao hắc có thể biết được chứ?”

“Vương gia, hắc có lẽ không biết, nhưng Tần tướng thì khó mà nói được, Vương gia ngài có biết bây giờ Diệp Đàm đang làm gì không?”

Hách Liên Dực ngược mắt nhìn về phía Trương Kinh: “Đừng có thừa nước đục thả câu, có chuyện gì cứ nói thẳng ra.” Từ lúc đầu đến bây giờ, đã mười mấy người lên sân khấu rồi nhưng không có một ai bắn trúng bia ngắm, có thể thấy được sân tỷ thí kia cực kỳ quái dị.

Hắc nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối nào, trong lòng càng ngày càng gấp.

“Hiện giờ Diệp Đàm đang ngủ ngon đó, mà Tần tướng lại ở bên cạnh hắc. Vương gia ngài nói thử đi, nếu như tên Diệp Đàm kia không có nắm chắc thì hắc sẽ chạy đi ngủ sao?”

Hách Liên Dực cũng cảm thấy Trương Kinh nói có lý, gần đây Diệp Đàm và Tần Liễm rất thân thiết, nếu như trận tỷ thí này có cái gì, Tần Liễm có lẽ sẽ nói cho Diệp Đàm biết. Mà hiện tại Diệp Đàm lại dám đi ngủ, không chừng hắc đã biết cái gì. Không được, vì cưới được Đại tiểu thư, hắc muốn đích thân đi tìm hai người kia thăm dò ý tứ bọn họ một chút.

Thanh Linh vốn là sắp ngủ, lại nghe được tiếng bước chân phía sau thì chột thanh tỉnh, chỉ là nàng không có mở mắt ra, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Diệp công tử ngủ rồi sao?” Hách Liên Dực nở nụ cười, hỏi Tần Liễm.

Lúc trước Hách Liên Dực chém đứt xích sắt ở trên vực, đã coi như là hoàn toàn trở mặt với Tần Liễm, không nghĩ tới hỗn đản này cư nhiên còn có mặt mũi tới trước mặt Tần Liễm lắc lư.

Tần Liễm thì sao? Sao hắn không đuổi Hách Liên Dực đi, này không giống như tác phong của hắn nha.

Ánh mắt của Tần Liễm vốn nhìn về phía Thanh Linh bỗng xoay qua nhìn Hách Liên Dực: “Lần trước Vinh Vương chém đứt xích sắt, làm hại Diệp Nhị công tử thiếu chút nữa không tới Tiêu Dao Thành cầu hôn Đại tiểu thư được, Vinh Vương còn nhớ rõ?”

Trên mặt của Hách Liên Dực lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng rất mau biến mất, tùy tiện bịa ra một lý do: “Hiếu lắm, là hiếu lắm thôi, lúc ấy có người nói với Bản vương Tần tướng tới Tiêu Dao Thành là vì trợ giúp Tĩnh Vương ngăn cản Bản vương cầu hôn Đại tiểu thư, cho nên Bản vương mới chém đứt xích sắt ngăn cản các người đi qua vực. Đều do lúc ấy Bản vương nhất thời hồ đồ tin vào lời gièm pha của tiểu nhân, nên mới hiếu lắm Tần tướng, không bằng, bây giờ Bản vương ở đây bồi tội với các người.”

“Nếu là bồi tội vậy cũng nên có dáng vẻ của bồi tội chứ, Vương gia tay không mà đến, nói vài câu qua loa như vậy, liền muốn người khác tha thứ cho mình sao? Ít nhất Bản công tử sẽ không tha thứ cho người.” Thanh Linh mở to mắt ngồi dậy, trực tiếp nói.

Hách Liên Dực âm thầm bực bội, tên Diệp Đàm này thật đúng là quá ngạo mạn! Bản vương nói vài câu bồi tội đã coi như cho các người mặt mũi rồi, cố tình người còn không cảm kích.

“Cuối cùng Vương gia tới đây là có chuyện gì?” Tần Liễm đánh vỡ không khí lúng túng giữa Hách Liên Dực và Thanh Linh.

Thanh Linh khó hiểu xem hắn, từ lúc nào mà hắn khách khí với Hách Liên Dực như vậy?

“Diệp Nhị công tử hình như đối với tử thi một chút cũng không lo lắng, Bản vương rất hiếu kì có phải Diệp Nhị công tử đã nắm chắc rồi hay

không?” Hách Liên Dực tự động bỏ qua lời nói khiến cho hắc không vui lúc này của Diệp Đàm, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Diệp Nhị công tử tự nhiên là có nắm chắc.” Thanh Linh không nói gì, Tần Liễm lại giàng trước trả lời thay nàng.

Nàng không hiểu, rốt cuộc trong hồ lô của tên Tần Liễm này bán thuốc gì.

Mặt mày Hách Liên Dực giãn ra, bọn họ quả nhiên là nhìn ra cái gì đó trong trận tỷ thí này: "Trận tỷ thí này đưa ra lựa trắng và son môi là có ý gì?"

Hai người Tần Liễm và Thanh Linh đều không có trả lời, Hách Liên Dực tự nhiên biết hai người này là không muốn tiết lộ.

“Diệp Nhị công tử?” Hách Liên Dực lên tiếng hỏi, Thanh Linh nhắm mắt, không thèm để ý đến hắc.

Mặt Hách Liên Dực trầm xuống, nghiêm túc nói: “Diệp Nhị công tử, chúng ta đều là người Nam Hạ, mặc kệ là người nào cưới được Đại tiểu thư thì đều có lợi đối với người Nam Hạ chúng ta. Người thân là con dân Nam Hạ, vì Nam Hạ của chúng ta, người hắc là phải nói hết những gì người biết ra mới phải.”

Hừ, nói đường hoàng như vậy, Thanh Linh khinh thường nhếch khóe môi: “ Bản thân ta muốn hỏi Vương gia một chút lúc trước khi người chém đứt xích sắt trên vực thì có suy xét đến việc ta cũng là con dân của Nam Hạ hay không?”

Hách Liên Dực giải thích: “Đó chỉ là hiểu lầm.....”

Một tiếng “Ba” vang lên, Tần Liễm đột nhiên tát một cái lên mặt của Hách Liên Dực. Thanh Linh kinh ngạc nhìn về phía Tần Liễm, cái tát kia

của hắn đã ngoài dự kiến của nàng.

“Hiếu lắm, hoàn toàn là hiếu lắm, đều do Bản tướng nhất thời ngửa tay, nhịn không được muốn tát một cái. Bây giờ, Bản tướng bồi tội với Vương gia.” Tát người ta một cái xong, Tần Liễm giống như không có chuyện gì xảy ra hời hợt nói, dáng vẻ thản nhiên tự đắc kia cũng đủ khiến Hách Liên Dực phẫn nộ.

Khóe môi của Hách Liên Dực tràn ra máu, hắn lau máu trên khóe môi, ngẩng đầu, trong mắt tích tụ oán độc. Thân là Vương gia của một nước, bị người ta tát nhục nhã như vậy khiến cho hắn khó có thể nuốt xuống cục tức này xuống.

Hắn muốn ra tay đánh trả lại Tần Liễm một cái tát, lại nghe đến giọng nhẹ nhàng của đối phương: “Người muốn động thủ? Người xác định?”

Hách Liên Dực khó khăn thu tay lại: “Tần Liễm!” Tức giận trong lòng bắt đầu nổi lên, người này, nếu như có cơ hội, hắn phải giết chết hắn!

Hiện giờ hắn đánh không lại Tần Liễm, đánh nhau với hắn ngộ nhỡ bị thương, như vậy trận tỷ thí tiếp theo hắn sẽ không tham gia được.

Ánh mắt Hách Liên Dực âm u, ánh mắt biến hóa không ngừng, thật lâu sau, hắn chậm rãi cười ra tiếng, cười dữ tợn nói: “Tần Liễm, Bản vương sẽ nhớ kỹ lần hiếu lắm này!” Hắn không nên tới tìm hai người này, quả thực là tự rước lấy nhục mà.

Hắn phất tay áo muốn đi, Tần Liễm lại bỗng nhiên nói: “Vương gia chẳng lẽ không muốn biết tấm lụa trắng và son môi kia dùng thể nào sao?”

Hách Liên Dực nuốt xuống một hơi, xoay người, cười lạnh: “Người có lòng tốt như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Thanh Linh thay Tần Liễm nói: “Chỉ là, nếu như Vương gia muốn biết thật ra có thể lấy vài thứ tới đổi.” Tần Liễm gọi Hách Liên Dực lại, nàng biết Tần Liễm là cố ý muốn cho Hách Liên Dực biết tác dụng của tấm lụa trắng và son môi kia, cho nên nàng theo ý tứ của Tần Liễm.

Nhưng trước khi nói cho Hách Liên Dực biết, nàng muốn làm thật hân một trận mới cam tâm.

“Điều kiện.” Từ trước đến nay Hách Liên Dực đều là người ‘Co được dân được’, hẳn sẽ không bởi vì vừa rồi bị tát một cái nhục nhã thì buông tha cho tin tức có lợi mà Thanh Linh cung cấp cho hẳn.

“Hạ Thành phố Lạc Đường, ba cửa hàng trên danh nghĩa của Vương gia.” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dực cười nhạt: “Cái gì? Các người nghĩ là đầu của Bản vương bị nhúng nước à? Ba cửa hàng ở phố Lạc Đường kia sinh ý rục rĩ, lại bảo Bản vương lấy tới đổi?” Thật là ý nghĩ kỳ lạ.

“Nếu như Vương gia ấn theo lời ta nói làm, ta có thể khiến cho Vương gia trở thành người đứng đầu trong cuộc tỷ thí lần này đây, như vậy Vương gia có chịu lấy ba cửa hàng kia tới đổi hay không? Vương gia có thể suy nghĩ lại, nếu ngài được hạng nhất, có thể trực tiếp đi vào trận tỷ thí cuối cùng, cầu hôn Đại tiểu thư thì sẽ có phần thắng lớn hơn. Nếu như Vương gia cưới được Đại tiểu thư, không chừng sau này ngài chính là chủ nhân của Tiêu Dao Thành này, đến lúc đó ba cửa hàng kia ở trong mắt của ngài thì tính là cái gì, đó tuyệt đối là sợi lông cũng không bằng. Cho nên, chỉ cần ba cửa hàng kia thôi thì đã là quá tiện nghi cho Vương gia rồi.” Thanh Linh một hơi nói xong những lời này, mặc dù những câu này không quá hợp lý, nhưng nói như vậy lại có thể đi vào trong lòng của Hách Liên Dực.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 87+2: Làm Thịt Người Một Bữa (2)

Editor: Yên Nhi

“Vậy người có nắm chắc lời người nói là đúng hay không?” Hách Liên Dực hoài nghi nói, nếu như Diệp Đàm biết, bản thân hẳn có thể thuận lợi thông qua tỷ thí, cần gì phải nói cho hẳn một trong những đối thủ của mình chứ? Sẽ không phải là hai người này đang đào bẫy dụ hẳn nhảy vào đó chứ? Hẳn lập tức cảnh giác lên.

Thanh Linh tự nhiên cũng nhìn ra sự nghi ngờ của hẳn: “Không nắm chắc, nhưng không thử thì làm sao biết được là không được chứ? Vốn dĩ ta cũng muốn tự mình thử một phen, chỉ là tài bắn cung của ta không tốt.”

Thật sự chỉ là tài bắn cung không tốt thôi sao? Hách Liên Dực vẫn hoài nghi.

“Nếu như Vinh Vương không tin kia thì mời rời đi, đừng có quấy rầy Diệp Nhị công tử ngủ.” Tần Liễm nói.

“Bản vương chưa nói là không tin, chỉ là nếu như ả theo lời các người nói mà làm, nếu như bản vương tỷ thí thua thì phải làm sao?” Ba cửa hàng kia của hẳn kiếm được rất nhiều bạc, đưa cho bọn họ, lỡ mà hẳn tỷ thí thua vậy chẳng phải trở thành người coi tiền như rác sao.

“Nếu như ả theo lời Diệp công tử nói làm, tỷ thí được hạng nhất, ba cửa hàng của ngài sẽ thuộc về chúng ta. Nếu không được hạng nhất, Bản

tướng bồi cho ngài số bạc thu được trong vòng một tháng của ba cửa hàng một tháng, như thế nào?” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dực trầm mặc, mười mấy người đi vào sân tử thính hương không có một ai bắn trúng bia ngắm, ngay cả hãn cũng nhìn không ra cái gì. Đừng nói hạng nhất, ngay cả thông qua trận này tử thí hãn cũng không có nắm chắc. Mặc dù hãn biết Tần Liễm không có ý tốt, nhưng trước mắt hãn cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Sau khi suy nghĩ thật lâu, hãn gật đầu.

“Như vậy, chúng ta lập văn tự đi.” Thanh Linh sợ hãn quyết nợ, cho nên đưa ra viết văn tự. Nàng ra hiệu Bạch Nhiên đang theo sau ở phía xa xa đằng trước, để cho hãn tìm giấy và bút mực tới.

“Các người còn sợ Bản vương quyết nợ sao?” Hách Liên Dực không vui nói.

“Đương nhiên sợ rồi.” Thanh Linh thẳng thừng nói.

Bạch Nhiên rất nhanh tìm tới giấy và bút mực, Thanh Linh ở trên giấy viết ít chữ sau đó đưa giấy đặt tới trước mặt của Hách Liên Dực: “Mời Vương gia điểm chỉ lên phía trên.”

Hách Liên Dực quét mắt nhìn chữ trên giấy, cảm thấy không thành vấn đề mới điểm chỉ xuống. Tiếp theo Thanh Linh liền nói cho hãn thứ mà hãn muốn biết.

“Chàng muốn đánh chủ ý gì.” Sau khi Hách Liên Dực đi thật xa, Thanh Linh hỏi Tần Liễm.

“Phu nhân có thể phu xướng phụ tùy, vì phu rất là vui mừng.” Thăng nhải này làm bầm lầu bầu, đắm chìm ở trung sự sung sướng của chính mình.

Sắc mặt Thanh Linh buồn bực, dùng sức chọc chọc hăn: “Trả lời ta nhanh đi, chàng muốn đánh chủ ý gì thế.” Lúc đầu mục đích nàng tới Tiêu Dao Thành chính là muốn ngăn cản Hách Liên Dực cưới được Đại tiểu thư, mà nay nàng không chỉ không thể ngăn cản hăn ngược lại ra chủ ý giúp Hách Liên Dực, việc này đã trái với ý nguyện ban đầu của nàng.

“Phu nhân nghĩ thử xem, trận chiêu thân chọn phu quân này chỉ là thuần túy là chiêu thân thôi à?” Hăn không trả lời mà hỏi lại.

Nghĩ đến thành chủ dịch dung, một thân hơi thở quý dị Thiên Nhất Tuyệt, cảnh vật ở Tiêu Dao Thành vô cùng đẹp như tiên cảnh, Thanh Linh liền trực tiếp lắc đầu.

Tình hình bây giờ của Tiêu Dao Thành cũng không tệ, không có chiến loạn, bá tánh an cư lạc nghiệp. Đối với bên ngoài tuyên bố chiêu thân chọn rể vô cùng có khả năng sẽ dẫn sói vào nhà, bọn họ sẽ mạo hiểm làm chuyện như vậy sao?

Tiêu Dao Thành đối với bên ngoài tuyên bố chiêu thân chọn rể không đơn giản, rất nhiều người khẳng định cũng biết điểm này, nhưng sức hấp dẫn của khối thịt béo bở Tiêu Dao Thành này quá lớn, cho dù biết nó là cái hố, bọn họ vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

“Phu nhân cứ chờ xem đi, nếu như Hách Liên Dực đạt được hạng nhất ở trận này tỷ thí này, sau này tuyệt đối sẽ không được dễ chịu.” Tần Liễm chắc chắn nói, giống như đã nhìn thấu hết tất cả.

Nàng nằm xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhưng thật ra hy vọng Tần Liễm không đoán sai, nàng rửa mắt mong chờ.

Lúc Thanh Linh nhắm hai mắt mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên bị Tần Liễm đánh thức.

“Sắp đến nàng rồi, dậy rửa mặt cho thanh tỉnh một chút đi.” Tần Liễm vừa mới kêu người lấy một chậu nước và khăn tới đặt ở một bên, chờ khi đánh thức nàng dậy thì để cho nàng rửa mặt thanh tỉnh một chút.

Sau khi nàng rửa mặt thanh tỉnh được một lúc, thì thi triển khinh công rất nhanh quay trở lại nơi tỷ thí. Trở lại chỗ này, vừa vặn nhìn thấy Hách Liên Dực đi tới sân tỷ thí.

Trên đường trở về nghe Minh Lục nói, có hơn bốn mươi người ngay cả một mũi tên cũng không bắn trúng bia ngắm. Nhưng mà, cũng có bảy tám người bắn ra mười mũi tên nhưng có phần lớn là trúng bia ngắm, còn lại thì bắn mũi tên ra bên ngoài làm người khác bị thương.

Minh Lục hỏi không ít người đi vào về tình hình sân tỷ thí, sau đó cũng tính cả những lời nói của những người bắn tên, cũng lời ít mà ý nhiều nói cho Thanh Linh.

Theo như Minh Lục nghe được, nàng đoán sân tỷ thí này chắc là đã được bày trận pháp nào đó.

Khi Hách Liên Dực đi đến bàn có đặt tấm lụa trắng và son môi thì ngừng bước, dùng lụa trắng bọc từng một mũi tên một lại, thành một bó mũi tên lớn.

Không ít người nhìn đến hấn làm như vậy, có chút tò mò, ồn ào suy đoán, hấn đó là lo lắng mũi tên bắn ra bên ngoài khu tỷ thí làm tổn thương đến người khác sao? Chỉ là dùng bó lớn mũi tên như vậy rất khó bắn trúng bia ngắm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hách Liên Dực lại bôi son môi lên trên lụa trắng đã bọc mũi tên, mãi đến khi tấm lụa trắng nhiễm một màu đỏ tươi mới thôi.

Trong số những người ra sân, hắc vẫn là người đầu tiên dùng son môi như vậy.

Hách Liên Dực không có đi vào sân tỷ thí, hắc đến gần gác mái, ở phía dưới nhìn về Tư Không Tiêm Vụ đang ở phía trên gác mái.

Gió thổi làm lụa mỏng trên tay của nữ tử trên tay bay lên, lụa mỏng mơ hồ giống như khói giống như sương mù, xinh đẹp mà linh hoạt tung bay, mờ ảo giống như không dính khói lửa của nhân gian.

Hai mắt của Hách Liên Dực híp lại, nhếch môi cười. Đặt mũi tên lên trên cung, hướng mũi tên nhắm về phía nữ tử đứng ở trên gác mái mà chậm rãi kéo ra.

Người xung quanh nhìn thấy hành động này của hắc, không hiểu nguyên do. Hách Liên Dực duơ sự kinh ngạc, sự khiếp sợ trong ánh mắt của bọn họ, thả tay, mũi tên rời cung bay ra nhắm thẳng tới lục y nữ tử mờ mờ ảo ảo đứng ở trên gác mái kia bay đi.

Mũi tên bay tới, ánh mắt của Tư Không Tiêm Vụ khẽ nhúc nhích, nàng không tránh không né đứng ở tại chỗ. Có thị vệ muốn tiến lên ngăn mũi tên lại, thì bị Tư Không Tiêm Vụ một ánh mắt thanh lãnh liếc qua cản lại.

“Đại tiểu thư nguy hiểm!”

“Đại tiểu thư mau tránh ra.....”

Người ở dưới gác mái bắt đầu sôi trào, bọn họ đều hô to kêu Tư Không Tiêm Vụ né tránh, nhưng nàng mắt diếc tai ngơ, đứng yên không nhúc nhích giống như một tòa ngọc thạch xa hoa lộng lẫy.

Mũi tên không có như mọi người dự đoán làm nàng bị thương, mũi tên kia chỉ là ở môi của nàng chạm vào một chút rồi rơi xuống đất. Mà môi của

nàng bị bó mũi tên kia điểm lên một chút màu hồng, một chút màu hồng kia rất đúng chỗ. Giống như một nét bút quan trọng trong bức tranh thủy mặc, bởi vì có một nét bút này khiến cho cả bức họa sinh động lên.

Mũi tên lực đạo lớn nhỏ vừa vặn, nhiều thêm một phân sẽ khiến người ta bị thương, ít một phân sẽ không thể điểm hồng môi của đại tiểu thư.

Mọi người khen lớn tài bắn cung cao siêu của Hách Liên Dực, nếu như để cho bọn họ tới bắn, bọn họ khẳng định làm không được. Mũi tên điểm môi đỏ, này thật sự là tinh diệu mà, không ít người đều lắc lắc đầu, tự thấy không bằng.

Cảm nhận được ánh mắt tán dương của mọi người, Hách Liên Dực âm thầm vui sướng, nhưng trên mặt lại không có lộ ra.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ khẽ cười nhìn về phía Hách Liên Dực, nụ cười giống như hoa xuân rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Trái tim Hách Liên Dực đập nhanh, Đại tiểu thư chỉ lộ ra nụ cười đối với một mình hắn, đó có phải nói ra rằng trận tỷ thí này hắn vô cùng có khả năng đạt được hạng nhất hay không?

Trong lòng vừa nghĩ, tài bắn cung tinh xảo như thế ngoại trừ Hách Liên Dực hắn ra thì còn có ai có thể làm được? Khó trách Diệp Đàm biết rõ dùng son môi kia như thế nào mới tốt nhất, nhưng cuối cùng cũng không có giấu giếm, thì ra Diệp Đàm căn bản không có tài bắn cung tinh xảo giống như hắn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 88: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích

Mắt Hách Liên Dực ngậm sóng tình, chân thành nói: “ Tiêm Vụ, ta nguyện vì nàng vẽ lông mày điểm son môi, một đời một thể chỉ yêu mình nàng, cho ta một cơ hội được không?”

Hắn nói tình chân ý thiết (kiểu rất thật lòng thật dạ ấy), giống như hắn đối với nàng tình cảm đã thâm căn cố đế.

Tư Không Tiêm Vụ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi người bởi vì cái gật đầu của Tư Không Tiêm Vụ mà trở nên xôn xao, trong lúc nhất thời, bốn phía nều nổi lên ghen tị, kinh ngạc, khinh thường bắn tới Hách Liên Dực.

“Đại tiểu thư, hắn không so tài trên đấu trường, vậy không được tính.” Một người đỏ mắt ghen tị đứng lên đòi lại công đạo.

“Tiêm Vụ không nói qua phải so tài trên đấu trường mới được tính.” Tư Không Tiêm Vụ nhàn nhạt nói.

Nàng đã nói như vậy coi như những người khác sinh lòng bất mãn cũng không còn dám phản bác lại nữa.

Thanh Linh là người cuối cùng ra sân, nàng và đại đa số mọi người tỷ thí chung một dạng, không dùng tới son môi, thành thành thật thật cầm cung ngắm bắn tên, cuối cùng trúng bốn cái bia mới an bình rời khỏi.

Cuộc tỷ thí kết thúc, chỉ có mười người có cơ hội vào vòng thi kế tiếp. Thanh Linh nằm trong hàng ngũ mười người đó.

Tên tuổi mười người đều do một thị nữ bên cạnh Tư Không Tiêm Vụ đọc tên, trái tim Hách Liên Dực trong nháy mắt liền băng giá, không hề có tên hắc trong hàng ngũ mười người kia! Không, không thể như vậy, làm sao có thể như vậy! Mới vừa rồi không phải tư Không Tiêm Vụ hài lòng gật đầu sao?

Đang lúc Hách Liên Dực lòng tràn đầy không phục thì Tư Không Tiêm Vụ lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Tỷ thí hôm nay người thắng là công tử Hách Liên Dực.”

Hách Liên Dực đang một lòng uất ức nghe vậy liền tan thành mây khói, Thân phận của hắn tôn quý bất phàm, tướng mạo đường đường lại còn có một tay bắn cung tài nghệ. Hắn là người thắng cuộc, Tư Không Tiêm Vụ thật tinh mắt.

“Tiêm Vụ tính toán trong mười ngày này phải suy nghĩ thật kỹ một phen rốt cuộc có cần phải tổ chức một cuộc tỷ thí nữa không? Nếu như mười ngày sau không có tỷ thí vậy Hách Liên Dực công tử chính là phụ quân của Tiêm Vụ.” Tư Không Tiêm Vụ nói xong liền biến mất khỏi lầu các.

Những lời nàng nói càng làm cho mọi ánh mắt ghen tị bắn tới trên người Hách Liên Dực, ánh mắt mọi người tựa như đao kiếm hành hình trên người hắn.

Đặc biệt là những người vừa thi đấu trên đấu trường xong, ăn đủ đau khổ thậm chí là bị thương mới có thể vào được hàng ngũ mười người đối với Hách Liên Dực càng thêm ghen ghét.

Mà Hách Liên Dực đối với tin tức kia lại rất hưng phấn, thậm chí hưng phấn đến mức choáng váng cả đầu óc, hoàn toàn không quan tâm đến ánh

mắt người khác.

Mười ngày sau nếu không cần thiết cử hành tỷ thí, Hách Liên Dực sẽ trở thành phu quân của Đại tiểu thư. Nhưng nếu không có Hách Liên Dực, tỷ thí tiếp theo nhất định sẽ được cử hành, cơ hội bọn họ cưới được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, mọi ánh mắt ghen tị đều nổi lên sát khí.

Thanh Linh thấy vậy, môi nụ cười càng sâu. Đại tiểu thư trước khi đi nói mấy lời kia liền coi như đem Hách Liên Dực trở thành mục tiêu công kích.

Hách Liên Dực trở lại Mê Diêu cung trên mặt vẫn treo nụ cười hưng phấn như cũ.

Dung Thi Thi đã sớm trở lại, nghe thấy tiếng bước chân Hách Liên Dực, nàng liền mở cửa chạy ra ngoài.

“Chúc mừng Vương gia đứng nhất trong lần tỷ thí này.” Kết quả tỷ thí đã truyền đi khắp thành, vì vậy Dung Thi Thi cũng biết được kết quả.

Nàng căn môi, vẻ mặt uất ức: “Về sau Vương gia cưới Đại tiểu thư...”

Hách Liên Dực thấy vậy vội kéo lấy eo nhỏ của nàng, cười nói: “mặc kệ Bốn vương về sau cưới người nào, nàng trong lòng ta vĩnh viễn là quan trọng nhất, lần này nàng yên tâm rồi chứ?”

“Thi Nhi tất nhiên là tin tưởng Vương gia.” Nàng ở trong lòng hân cười duyên nói.

Hách Liên Dực ôm nàng vào phòng ngủ: “Thi Nhi, chuyện Thánh quả nàng nghĩ thế nào?” hân âm thầm dùng nhiều phương thức thăm dò địa

phương Thánh quả sinh trưởng nhưng đáp án lại là ngoại trừ Thành chủ cùng Đại hộ pháp, không ai biết nơi sinh trưởng của Thánh quả ở đâu.

Dung Thi Thi từng gốc người ở phủ Thành chủ, nếu nàng trong lúc vô tình nghe được địa phương có Thánh quả từ miệng Thành chủ cũng không có gì là lạ.

Dung Thi Thi thở dài: “Vương gia, thật sự là không có con đường nào khác ngoài Hạ Thiên Câu.”

Hách Liên Dực lông mày chợt ử dột: “Thi Nhi, chẳng phải nàng đi một chuyến vậy là vô ích? Có thể ngoài Thiên câu vẫn có Thánh quả sinh trưởng ở các địa phương khác.”

Dung Thi Thi nheo mắt, qua loa lấy lệ cười nói: “Vương gia, nếu Thi Nhi biết chắc chắn đã nói cho chàng rồi.”

“Vương gia, đã đến tiêu Dao thành được một thời gian rồi mà chàng không bồi Thi Nhi đi dạo đó.” Nàng vội vàng chuyển đề tài: “Thừa dịp sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta đi dạo một chút.”

“Được.” Hách Liên Dực đồng ý với yêu cầu của nàng.

Trên đường người đông như dật, tiếng rao bán vang khắp nơi. Tiếng ồn ào quanh tai, Dung Thi Thi kéo Hách Liên Dực đi dạo trên con đường phồn hoa nhất Tiêu Dao thành.

Hách Liên Dực không biết nói cái gì với Dung Thi Thi mà làm nàng liên tiếp cười duyên.

Chợt có mấy người đi qua ngang người Hách Liên Dực liền rút chủy thủ đâm về người hắn.

Hách Liên Dực phát hiện nguy hiểm đến gần, kéo Dung Thi Thi vào trong ngực, rút bội kiếm bên hông ra ngăn cản.

Lúc này lại xuất hiện mấy đạo quang ảnh hướng Hách Liên Dực đánh tới.

Hách Liên Dực không thể làm gì khác là đẩy Dung Thi Thi ra, tay trống vội vận Hàn Băng chương đem ám khí bay tới đều đóng băng rồi đem ám khí bắn trở về. Sau đó liền có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đó chính là tiếng của lũ người phi ám khí.

“A!” Có người cầm chủ thủ đâm về phía Dung Thi Thi, Dung Thi Thi hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp hoảng sợ đó==), lạnh lạnh hét lớn, thật may Hách Liên Dực thay nàng đỡ được chiêu đó.

Một nhóm người chưa kịp giải quyết đã có một nhóm khác xông lên. Những người này như muốn đẩy hắn vào chỗ chết, vừa ra tay chính là nhắm vào tử huyệt.

Không bao lâu đường phố phụ cận mọi người đều rút chạy trốn.

Người càng ngày càng nhiều, Hách Liên Dực cau mày, hôm nay hắn mang Dung Thi Thi ra ngoài đi dạo, không mang theo thị vệ bên mình. Nhiều người muốn giết hắn xuất hiện ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy hắn không bị giết chết coi như cũng chết vì mệt, hắn nhìn chính xác một con đường, phá vòng vây mang theo Dung Thi Thi cùng nhau chạy trốn.

Dương Vương Tây Yển đứng ở góc khuất con phố, nhìn Hách Liên Dực đột phá vòng vây mà thoáng thất vọng.

“Vương gia, Hách Liên Dực bản lĩnh quả thật không tệ, nhiều người vây công như vậy cư nhiên cũng có thể trốn thoát.” Thủ hạ Dương vương đánh giá.

“Thời gian có mười ngày, bản vương không tin Hách Liên Dực tốt số như vậy, có thể nhiều lần trốn thoát khỏi đội ngũ ám sát.” Dương Vương khinh thường nói.

Ở gian phòng trang nhã trong trà lâu, Thanh Linh cùng Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, Tần Liễm đối diện nhìn chăm chăm vào gò má nàng, Nơi này không có người ngoài, nhờ vào uy quyền của Tần Liễm mà nàng bắt buộc phải khôi phục lại khuôn mặt.

Một màn Hách Liên dực bị người ta ám sát giữa phố đều rơi vào trong mắt hai người, Thanh Linh thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài: “Vừa rồi ám sát Hách Liên Dực có ba nhóm nhân mã, bởi lời của Đại tiểu thư mà Hách Liên Dực lần này liền trở thành mục tiêu công kích.

Ta nghĩ các quốc gia tới cầu hôn hiện tại đều ghen tị Hách Liên Dực đến mức muốn lập tức giết chết Hách Liên Dực, xem ra mấy ngày nay hẳn không được an tâm rồi.”

“Đó là do hắn tự tìm.” Tần Liễm nhàn nhạt đáp lời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 88+2: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích (2)

“Chàng nói Đại tiểu thư có nghĩ đến việc bởi vì lời nói của nàng... Hách Liên Dực trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?” Thanh Linh nghĩ ngờ.

“Lần này không thuần túy là chọn rể.” Tần Liễm chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Vậy lần này Tiêu Dao thành tổ chức chọn rể có mục đích gì?

Trực giác nàng cho thấy Tần Liễm đang không chút cố kỵ ánh mắt luôn dính lên người nàng làm nàng có chút không được tự nhiên: “Tại sao chàng cứ luôn nhìn chăm chăm ta? Cả ngày nhìn không chán sao?”

“Sẽ không.” Hắn tự nhiên trả lời, nhìn còn không đủ sao lại chán được đây?

“Vậy chàng đừng có nhìn ta như vậy được không?” Nàng thầm nói, ánh mắt hắn lúc này lộ ra đói khát làm nàng cảm thấy nguy hiểm.

“Không thể.” Hắn đương nhiên nói, đột nhiên hắn đứng dậy nghiêng người, cách cái bàn hai tay nâng mặt nàng, hôn chính xác vào môi nàng.

Hai mắt nàng mở to, nhìn vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt hắn, đáy mắt hắn tựa như một vòng xoáy khiến nàng vùi sâu vào trong đó.

Hắn nhìn ánh mắt cuồng si của nàng, con người híp lại, hôn nàng ngày càng cuồng dại.

Thời điểm hắn thả nàng ra môi của nàng cũng đã sưng đỏ. Nàng há miệng thở hổn hển, bức bối nhìn người đối diện thần khí thanh nhàn, rõ ràng là tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng khi khi dễ nàng lại rất hạ lưu.

“Đột nhiên ta nhớ tới, chàng đến Tiêu Dao thành vì Thánh quả đúng không? Nhiều ngày như vậy có tin tức gì chưa?” Nàng hỏi.

Hắn vì nàng nên mới tới Tiêu Dao thành, chuyện Thánh quả bất quá chỉ là cái cớ.

“Chưa có.” Âm thanh dừng lại trong chốc lát, hắn lại nói. “Có.”

Tần Liễm đã phái một đội nhân mã đi Tiêu Dao thành trước, thừa dịp Thành chủ ngày đó tạm thời rời bỏ trận pháp trong Mê Vụ lâm sâm đã lần vào trong thành tìm kiếm tung tích Thánh quả, qua nhiều ngày tìm kiếm vẫn không có tin tức gì truyền đến.

“Có ý tứ gì?” Nàng không hiểu cái gì gọi là “chưa có” lại còn có “có”.

Hắn cười nhạt một tiếng: “Người của ta truyền đến thì không thấy vị trí của Thánh quả nhưng từ đó ta cũng hoài nghi một chỗ.”

Hách Liên Dực mệt mỏi mang theo Dung Thi Thi cùng chạy trốn lũ người muốn ám sát hắn.

Hắn tựa người vào một gốc cây, Dung Thi Thi giống như bị sợ không hề nhẹ, chui vào lòng hắn, thân thể không ngừng run rẩy.

“Thi Nhi, không sao.” Hách Liên Dực kéo nàng ra, nhẹ nhàng an ủi.

“Vương gia, họ là ai mà lại muốn giết chúng ta?” Nàng ngẩng đầu nhìn hần nói.

Kia là những người nào? Trên đường bị đuổi giết, hần chợt nhớ ra hôm nay trong cuộc tỷ thí mình là người chiến thắng, còn cả những lời nói của Đại tiểu thư nữa, hần đột nhiên tỉnh ngộ.

Đại tiểu thư nói ra những lời đó làm cho người khác ghen tị hần, những người đó khẳng định rằng nếu hần chết, cơ hội bọn họ cười được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn. Đáng chết! Đại tiểu thư nói những lời kia rõ ràng đem hần trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nữ nhân này đến tột cùng là cố ý hay vô ý?

Mà Tần Liễm có phải đã đoán trước được hậu quả hay không? Cho nên hần mới cùng Diệp Đàm liên thủ lừa hần? Chết tiệt, hần biết hai tiểu tử kia không phải người tốt lành gì mà, cố tình hần còn hồ đồ tin tưởng.

“Thi Nhi, đừng lo lắng. Bốn vương không chết dễ dàng thế đâu.” Hách Liên Dực lạnh lùng nói.

“Có Vương gia ở đây Thi Nhi tuyệt không lo lắng.” Cả người Dung Thi Thi ẩn vào trong lòng hần, âm thanh kiều mị trả lời.

Nàng cuộn ống tay áo giúp hần lau mồ hôi trên mặt, săn sóc nói: “Vương gia, ngài khát không? Nếu khát chúng ta đến quán kia uống ly nước.”

Hách Liên Dực quả thật rất khát, nghe nàng nhắc tới liền gật đầu: “Cũng được.”

Hai người tìm một quán trà vào ngồi, gọi một ấm trà.

Sau đó là bốn người ăn mặc trông như người nghèo theo vào, ánh mắt quét một vòng, một người trong số đó không dấu vết gật đầu với tiểu nhị

một cái, sau đó họ ngồi bàn gần bàn của Hách Liên Dực.

Tiểu nhị đem bình trà lên, ân cần châm trà cho hai người.

Dung Thi Thi bưng trà lên uống, tay vô ý buông lỏng, một giọt trà rơi trên nền đất tỏa khói sèo sèo.

“Nước trà có độc.” Dung Thi Thi hô to.

Hách Liên Dực vừa muốn uống hớp trà, nghe âm thanh của nàng, lập tức đem ly trà giội về phía tiểu nhị. Sự tình bại lộ, tiểu nhị lập tức rút chủ thủ từ trên người đâm Hách Liên Dực, bốn người vừa vào cũng ngay lập tức rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Hách Liên Dực nhanh chóng giải quyết mấy người kia, Dung Thi Thi sợ đến mức không dám ở bên ngoài một lúc nào nữa, thúc giục Hách Liên Dực nhanh chóng trở về Mê Diêu cung.

Trở lại tiểu viện ở Mê Diêu cung, Dung Thi Thi vẽ mặt mỗi mặt, đẩy cửa phòng dẫn đầu đi vào.

Nàng trực tiếp đi về phía giường hẹp, vừa định nằm lên liền phát hiện dưới lớp chăn có thứ gì đó đang chuyển động. Nàng lập tức vén chăn lên, thấy thứ phía dưới chăn liền hét lên một tiếng, hốt hoảng xoay người nhào vào lòng Hách Liên Dực.

“Thi Nhi, chuyện gì khiến nàng kinh hoàng đến thế?” Hách Liên Dực hỏi, mắt trực tiếp nhìn thẳng lên giường liền thấy một con rắn độc màu sắc diễm lệ đang ngóc đầu thè lưỡi. Con người hấn co lại, đẩy người trong ngực ra, cầm kiếm đến giường hẹp, một kiếm chém chết độc xà.

Hách Liên Dực thu hồi kiếm: “Hừ, trong Mê Diêu cung mà cũng dám ngông cuồng như thế?” Những người này thật đúng là không giết chết hấn thề không bỏ qua rồi.

“Vương gia, làm thế nào bây giờ? Thi Nhi sợ.” Dung Thi Thi lã chã chực khóc.

“Thi Nhi đừng lo lắng, chuyện này chắc chắn bốn vương phái người đến nói với Thành chủ, Mê Diêu cung có người ám sát bốn vương, Thành chủ nên quản lý.”

Hách Liên Dực phái người bẩm báo với Thành chủ chuyện này, Thành chủ tỏ vẻ xấu hổ vì sự sơ sót của mình mới dẫn đến chuyện có người lên vào phòng Hách Liên Dực, cho nên phái một đội thị vệ đến cạnh Hách Liên Dực bảo vệ hắn, cũng tăng mạnh nhân thủ ở tiểu viện của hắn.

Thành chủ dù tăng thêm nhân thủ bảo vệ nhưng liên tiếp hai đêm đều có người lên vào hành thích hắn.

“Vương gia, Thi Nhi sắp chịu không nổi nữa rồi.” Thời thời khắc khắc lo lắng có người đến ám sát, Dung Thi Thi hồng mắt.

“Thi Nhi đừng lo lắng, có Bốn vương ở đây không ai có thể tổn thương đến nàng.” Hách Liên Dực thề son sắt.

“Vương gia, lời này chàng đã nói không dưới năm lần rồi nhưng Thi Nhi vẫn cứ bị thương.” Dung Thi Thi sảng giọng, tối qua có người đến ám sát đâm trúng cánh tay của nàng, may chỉ là vết thương ngoài da.

“Vương gia, nếu không chúng ta ở riêng mấy ngày?” Dung Thi Thi đề nghị, đáy mắt lặng lẽ xẹt qua một tia sáng khác thường.

Hách Liên Dực sau đó liền trở nên cảnh giác, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Những ngày qua để cho nàng sợ hãi, chúng ta tách ra một thời gian cũng tốt, chỉ là....”

“Vương gia yên tâm, Thi Nhi trước kia dù sao cũng đã từng ở Tiêu Dao thành, biết địa phương nào nên ẩn thân, chỉ là không thích hợp với

Vương gia. Vương gia ngài chắc chắn cũng không sợ bọn hắc đến nỗi phải đi trốn, phải không? Ngài nói ngài là ai chứ?” nàng cố gắng một mực xua tan nghi hoặc của hắn.

Dù sao nàng cũng không nói ra nơi trốn, cùng lúc đó bỏ đi cái ý niệm của Hách Liên Dực.

“Vương gia có thể yên tâm, Thi Nhi chắc chắn sẽ không để cho mấy người kia có cơ hội bắt Thi Nhi để uy hiếp Vương gia.” Dung Thi Thi bảo đảm.

Hách Liên Dực trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói: “Đã như vậy liền theo ý của nàng đi, lúc nàng rời đi bốn vương sẽ phái người hộ tống.”

“Vương gia, ngàn vạn lần không được.” Dung Thi Thi quả quyết nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 89+1: Tử Mạch Đánh Người? (1)

Editor: Yên Nhi

“Thi Nhi là lạng lẽ đi, không muốn có người đi theo, như vậy mục tiêu quá lớn.” Nàng kéo cánh tay của Hách Liên Dực làm nũng tiếp tục nói: “Vương gia, Thi Nhi sẽ cẩn thận, ngài không cần lo lắng.”

Không phải một người hộ tống nàng? Lúc đầu Hách Liên Dực vẫn luôn không muốn đồng ý, nhưng cuối cùng không chịu được nàng nhõng nhẽo năn nỉ ỉ ôi đành phải đồng ý: “Cứ theo ý của nàng đi.” Hắn bất đắc dĩ nói.

Dung Thi Thi cải trang thành thị nữ lạng lẽ rời đi, Hách Liên Dực phải người lên đi theo nàng.

Nhưng mà người được phái đi theo Dung Thi Thi rất nhanh đã quay trở lại bẩm báo cho hắn nói: “Vương gia, thuộc hạ vô dụng, đã làm mất dấu của Dung trắc phi.”

“Đồ ăn hại! Còn không mau phái thêm người đi tìm.” Hách Liên Dực tức giận nói với người đang quỳ trước mặt hắn.

“Vâng, Vương gia.” Người nọ nói.

“Lui xuống đi!” Hắn không kiên nhẫn phất tay.

Sau khi người nọ lui ra ngoài, Hách Liên Dực nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra nụ cười âm ngoan. Dung Thi Thi, người đứng là một nữ nhân giáo hoạt.

Sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Tần Liễm, đến tận buổi tối cũng không nhìn thấy người trở về, Minh Lục cũng cả ngày không thấy bóng dáng.

Mấy ngày nay Tần Liễm vẫn luôn một tắc không rời chờ ở bên cạnh nàng, hiện tại hăn đột nhiên không còn ở bên cạnh nữa, nàng không khỏi cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Hóa ra trong lúc vô tình nàng đã có thói quen có hăn ở bên cạnh mình, thiếu hăn ở bên cạnh, là lần đầu tiên nàng cảm thấy tịch mịch từ lúc trùng sinh cho tới bây giờ.

Aiz, nàng thở dài, rõ ràng tách ra còn chưa tới một ngày, sao nàng lại nhớ hăn như vậy chứ?

Thói quen thật đúng là một thứ đáng sợ.

Đáng ghét, tại sao trước khi biến mất gia hỏa này lại không nói cho nàng biết là hăn đi đâu chứ?

Sau khi Thanh Linh oán trách xong, sai người đưa nước ấm tới chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ một chút. Trước khi tắm, nàng cài chặt chốt của cửa phòng lại.

Đứng ở trước thùng tắm, nàng chậm rãi cởi y phục ra, để lộ ra dáng người xinh đẹp trắng nõn như điêu khắc. Bờ vai như được gọt thành, eo thon gọn. Từ xa nhìn tới chỉ cảm thấy sáng giống như ánh trăng ở trên trời.

Dùng tay thử nước ấm một chút, nước ấm vừa vặn, nàng hài lòng cười một tiếng. Đưa chân đi vào, không ngờ còn chưa có chạm được vào nước

thì ở ngoài cửa đã truyền đến giọng nói khiến cho cơ thể của nàng cứng đờ, run lên một cái, thiếu chút ngã xuống.

“Mở cửa.” Giọng nói có thể so với tiên âm kia không phải là của Tần Liễm thì còn là ai nữa?

“Chàng đừng có đi vào.” Nàng vội la lên.

Khi nào tên này trở về không tốt, sao lại chọn lúc này mà trở về chứ. Nàng thu chân rồi lại duỗi vào lại, duỗi vào rồi lại thu hồi, do dự suy nghĩ có nên tiếp tục tắm rửa hay không.

“Nàng ở bên trong làm gì vậy, còn có cái gì ta không thể xem sao?” Hắc đứng ở ngoài cửa nói.

“Ta đang tắm, không được đi vào.”

“À.” Giọng nói của hắc kéo dài ra, vô cùng thích thú, tiếp theo ở cửa truyền đến động tĩnh, đó là tiếng tên gia hỏa vô sỉ nào đó đang dùng phần mũi nhọn của cây sáo ngọc ngăn của hắc mà cạy cửa. Khi mũi nhọn chạm được vào chốt cửa thì hắc tăng thêm lực tay một chút, gạt chốt cửa sang một bên, ngay sau đó thì cửa đã bị mở ra.

Lúc ở chỗ cửa truyền đến động tĩnh thì nàng liền cảm thấy nguy hiểm, không dám tắm rửa nữa, vội vàng hốt hoảng trực tiếp khoác áo ngoài lên, không chờ nàng mặc xong thì người nào đó đã đi vào, thuận tiện đóng chặt cửa.

“Chàng, tên hỗn đản này!” Thanh Linh túm chặt y phục lại cúi người nhặt đai lưng lên, ngẩng đầu tức giận nói.

Trình độ vô sỉ hạ lưu của tên này quả thực khiến người ta tức giận mà!

Ở trong mắt hăn đáng vẻ lúc nàng tức giận nhe răng trộn mắt vô cùng đáng yêu, hăn đến gần thùng tắm nhìn lướt qua nước trong thùng còn rất sạch, lại nhìn lại nàng còn đang xoa tóc, trong lòng biết là nàng còn chưa kịp tắm rửa thì hăn đã xông vào.

“Phu nhân tắm xong rồi sao?” Hăn giả vờ không biết hỏi một câu.

“Không có!” Nàng nghiêng đầu sang một bên nói.

“Phu nhân là đang chờ vì phu tắm chung sao? Được rồi, chúng ta tắm chung đi.” Hăn hưng phấn mà tự hỏi tự trả lời, ánh mắt sáng rực, nóng bỏng nhìn nàng. Hai tay bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, tốc độ đó nhanh đến mức người khác không thể nào nhìn thấy rõ động tác của hăn.

Đến khi nàng quay đầu lại muốn ngăn cản thì hăn đã không còn mảnh vải che thân đứng đó chờ rồi.

Nàng sợ tới mức chạy ra ngoài bình phong, ở bên ngoài tức giận nói: “Chàng là tên hỗn đản, tốt nhất là để nước tắm dìm chết chàng đi.”

Bên trong bình phong truyền đến giọng nói trong trẻo kèm theo tiếng cười và tiếng nước của hăn: “Nước ấm vừa phải, đa tạ phu nhân đã chuẩn bị nước tắm cho ta.”

Đó là nàng chuẩn bị cho chính mình nha!

“Phu nhân, qua đây chà lưng cho vì phu đi.”

Tên đệ tiện vô sỉ kia còn coi nàng thành nha đầu để sai bảo à: “Ta không vào.” Nàng nằm xuống giường nói.

“Rầm” mà một tiếng, tấm bình phong cách trở thùng tắm với bên ngoài đột nhiên sụp xuống, nàng theo bản năng nhìn qua, lập tức nhìn thấy

một gương mặt yêu nghiệt dưới hơi nước mờ mờ đang dùng biểu tình vô tội nhìn nàng.

“Không phải vì phu làm.” Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

Nàng quay đầu đi, không thèm để ý đến hắn.

“Phu nhân giận rồi sao? Nàng có thể qua đây xả giận lên người vi phu nha.”

“Phu nhân, ta là phu quân của nàng, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không dám nhìn thì cũng quá nhát gan rồi đó.”

“Phu nhân, vi phu không chà được phía sau lưng, nàng lại đây giúp vi phu đi.”

“.....” Hắn ở một bên không ngại phiền liên tục lải nhải.

Sao trước kia nàng lại không phát hiện ra tên này còn có một mặt dong dài như vậy chứ?

Nàng muốn đi ra ngoài, nhưng bộ dạng này của nàng mà đi ra ngoài thì thân phận nữ tử của nàng có thể bị người ta biết được. Hơn nữa nàng đã gỡ đai buộc ngực ra rồi để nó chung với đồ sắp thay ở gần thùng tắm.

Nàng bực bội lấy gối đầu qua bịt lỗ tai lại, nhưng vô dụng, giọng nói kia vẫn rõ ràng mà truyền vào trong tai của nàng.

Thấy nàng không để ý tới hắn, hắn tự cảm thấy không thú vị mà bĩu môi, không trêu đùa nàng nữa: “Phu nhân, trong phòng ngủ của vi phu cũng có chuẩn bị sẵn một thùng nước ấm đó.” Khi hắn trở về thì Minh Lục đã trở lại nên Minh Lục đã sớm sai người chuẩn bị nước ấm cho hắn.

Chỉ mới xa nàng một buổi sáng, hắn đã rất nhớ nàng, còn chưa tắm rửa thì đã nhớ nhung muốn gặp nàng rồi, đâu nghĩ tới nàng cũng chuẩn bị

tắm rửa.

Thanh Linh vọt một cái từ trên giường ngồi dậy, tên này nói không sai, hẳn là phu quân mà nàng đã nhận định, đã là phu quân của mình rồi còn có cái gì không dám nhìn chứ?

Nàng bước đi qua, trong nháy mắt đôi mắt phượng quyền rũ như tơ trong làn hơi nước của hãn sáng rực lên.

“Phu nhân.....” Vẻ mặt hãn đầy chờ mong nhìn nàng.

Nàng tới gần thùng tắm, nằm ngoài dự kiến của hãn, hai tay nàng kéo lấy gương mặt yêu nghiệt quyền rũ của hãn, ở trên mặt hãn nắn bóp vò kéo đủ kiểu: “Tên xấu xa chàng nên đánh một trận!”

Nàng nhéo nhéo vò vò vài cái, hãn liền trưng ra ánh mắt đáng thương hề hề nhìn nàng, nàng rất không có tiền đồ mà mềm lòng thả tay buông tha cho hãn. Nàng nhanh chóng nhặt lên y phục của mình vọt tới phòng ngủ của hãn ở đối diện, trước khi đi còn ác ý mở rộng cửa ra.

Từ cửa nhìn vào, vừa khéo nhìn thấy thùng tắm kia rất rõ ràng.

“Nàng quay lại cho ta!” Hãn cắn răng nói, hai tay thon dài mang theo bọt nước vung lên, hai cánh cửa giống như có một cơn gió thổi qua từ từ đóng lại.

Sau khi Thanh Linh tắm hai ba lần xong thì mặc tốt y phục, trở lại phòng ngủ của mình, phát hiện người kia đang thoải mái nằm ở trên giường của nàng.

Cái gì gọi là tu hú chiếm tổ, trước mắt chính là minh chứng tốt nhất!

“Cả ngày nay chàng biến mất là đi đâu?” Nàng đứng ở cạnh giường hỏi.

“Đi cấm địa, tìm Thánh Quả.” Sau khi hấn xoay người một cái, nghiêng người qua, dáng vẻ yêu mị.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 89+2: Tử Mạch Đánh Người? (2)

Editor: Yên Nhi

Ngoại trừ cấm địa ra, người ở trong tối của Tần Liễm cơ hồ đã lục tung cả Tiêu Dao Thành rồi mà vẫn không tìm thấy Thánh Quả, nghĩ tới nghĩ lui, nơi có khả năng có Thánh Quả nhất chính là cấm địa.

“Sao lại đi cả một ngày? Có phải còn chưa có tin tức của Thánh Quả hay không?”

“Gần cấm địa có một trận pháp rất lợi hại, hôm nay thiếu chút nữa không trở về được, càng miễn bàn đến chuyện đi tìm Thánh Quả.” Hôm nay hắn bị trận pháp ở bên ngoài cấm địa vây khốn, chờ tới khi xông qua trận pháp đó đi vào thì trời đã tối.

“Ngoài ra, cấm địa Tiêu Dao Cung, khi trời tối thì bốn phía lập tức tràn ngập nồng nặc khói độc, Minh Lục bị trúng độc, nên ta đành phải tạm thời dẫn hắn đi về trước.” Mang Minh Lục trở về chỉ là thứ yếu, không muốn nàng lo lắng mới là thật sự.

“Phu nhân, vì phu biến mất một ngày, nàng có lo lắng hay không?” Ánh mắt hắn đầy chờ đợi nhìn nàng.

“Không lo lắng.” Nàng không lo lắng cho hắn, nhưng mà nàng lại nhớ hắn.

“A.” Trong nháy mắt mắt của hắn liền ỉu xiu, buồn bực nói: “Nàng không thể lo lắng cho vi phu nhiều một chút sao? Nếu lỡ như vi phu không về được thì sao?” Nha đầu này, thừa nhận lo lắng cho hắn sẽ chết sao!

Nàng cúi người, lấy ngón tay chọc chọc lên lồng ngực trắng như ngọc của hắn: “Người ta hay nói tai họa để lại ngàn năm, tên hư hỏng chàng, nhất định không chết được, ta mới không thêm lo lắng đâu.”

Hắn giơ lên một tay bắt lấy tay nàng kéo nàng ôm vào trong lòng, ở trên mặt nàng cắn một cái: “Vi phu sẽ không hư hỏng với người khác, muốn hư hỏng cũng chỉ có hưng hỏng với một mình nàng thôi.”

Ngày hôm sau, khi Thanh Linh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, thuận tay sờ giường bên một cái, Tần Liễm không còn ở đây. Nghĩ đến hôm qua hắn đến cấm địa còn không có tìm thấy được tung tích của Thánh Quả, hôm nay chắc là lại đi nữa.

Không có Tần Liễm ở bên cạnh nàng cảm thấy vô cùng nhàm chán, sau khi dùng xong đồ ăn sáng cũng lười đi ra ngoài dạo, dứt khoát ở trong phòng ngủ, mãi đến lúc mặt trời lặn nàng bị đói tình mới lại ngồi dậy dùng bữa.

Tề Khúc vừa đi ra cửa phòng thì nhìn thấy Tử Mạch đang đi từ bên ngoài về, khuôn mặt của Tử Mạch đẹp như tranh vẽ, y phục hoa năm màu rực rỡ lóa mắt, hắn đi ngược nắng mà đến nhìn giống như thiên thần.

Nàng sững sờ tại chỗ, si ngốc nhìn hắn.

Tử Mạch nhìn thấy dáng vẻ si ngốc nhìn mình của Tề Khúc thì cảm thấy thú vị, không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa. Hắn đi tới gần nàng, một tay chống lên tường ở phía sau nàng, vây nàng ở trong một phạm vi nhỏ.

Hắn cười tủm tỉm nói: “Nàng tên là Khúc Nhi?”

“Đúng.” Nàng gật đầu thật mạnh, đôi mắt ngậy thơ trong sáng.

“Bản Thái tử coi trọng nàng, nàng theo bản Thái tử qua Bắc Phiêu đi.” Hắc thối hơi nóng ở bên tai nàng, ngay lập tức mặt nàng đỏ ửng lên như hai đóa mây hồng, bộ dạng lấy lòng này của nàng, càng khiến cho tâm tư muốn trêu đùa nàng trầm trọng thêm, dưới ánh mắt si ngốc của nàng, hắc hôn một cái lên môi nàng.

Mã Kim đi theo bên cạnh Tử Mạch nhìn thấy chủ tử nhà mình đùa giỡn thị nữ của người khác, tự động xoay đầu qua một bên.

Nàng giật mình trừng lớn hai mắt, bình ổn lại hô hấp, không thể tin nhìn đối phương.

Tử Mạch cầm lọn tóc rũ ở trước ngực nàng rũ lên, dùng đuôi tóc quét lên mặt nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?”

“Không..... Không.....” Nàng ấp a ấp úng nói.

“Không cái gì? Nàng không phải thích bản Thái tử sao?”

Hắc đế sát mặt vào nàng, còn chưa từng có người nam tử nào dịu dàng đối với nàng như vậy, trong lúc nhất thời nàng vừa vui mừng vừa luống cuống, vừa muốn trốn.

“Không..... Ta.....” Nàng lắp bắp nói nửa ngày cũng chưa nói ra được cái gì, khuôn mặt bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng giống như là được thoa thêm lớp phấn thượng hạng vậy, khiến cho da thịt càng thêm diễm lệ.

Tử Mạch cười khẽ xoa mặt của nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?” Hắc dụ dỗ nàng.

Lúc này Mã Kim nhìn thấy Tề Tế Huyền đang đi từ xa tới, trong lòng thầm nói Tề Tế Huyền này rất che chở Khúc Nhi. Lần trước chủ tử của

mình mới chạm vào nha đầu thúi kia một chút, sau khi bị Tề Tế Huyền nhìn thấy thì khuôn mặt lập tức trở nên tức giận âm trầm đến dọa người.

Lần này nếu như để hắn ta nhìn thấy chủ tử của mình đùa giỡn nha đầu thúi kia, còn không giận đến muốn rút kiếm giết người sao.

Mã Kim ho khan vài tiếng, nhắc nhở nói: “Thái Tử điện hạ, hoàng tử Đại Khánh tới.”

Tử Mạch mắt diếc tai ngơ, vẫn đùa giỡn Tề Khúc như cũ.

Hắn lại gần Tề Khúc như vậy, gương mặt cơ hồ sắp dán lên trên mặt nàng. Tề Khúc khẩn trương duỗi tay muốn đẩy Tử Mạch ra, nhưng một chút xíu sức lực này của nàng căn bản là không đẩy hắn ra được.

Vì vậy từ đằng xa nhìn thấy, đó là một người nữ tử nhỏ nhắn xinh đẹp đang bị người ta phi lễ, nàng giãy giụa nhưng không có tác dụng.

Tề Tế Huyền cách đó không xa nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt âm trầm đen lại, lửa giận lập tức nổi lên. Hắn rút bội kiếm ra, bước nhanh như gió mà đến.

“Thái Tử điện hạ, hoàng tử Đại Khánh đánh tới rồi.” Mã Kim hét lớn về phía Tử Mạch, tiến lên ôm lấy đùi của Tề Tế Huyền.

Tề Tế Huyền một chân đá văng Mã Kim, rút kiếm chém về phía Tử Mạch. Tử Mạch lắc mình né qua một bên, Tề Tế Huyền cả người sát khí, từng bước ép sát, từng chiêu đều là đánh vào chỗ hiểm của đối phương.

“Đại hoàng tử dừng tay!” Tề Khúc lớn tiếng nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tử Mạch thì đã ái mộ hắn, giờ phút này nhìn thấy hoàng huynh của mình hạ sát thủ với hắn, trong lòng vừa hoảng sợ vừa vội.

“Thái Tử điện hạ, tiếp lấy thanh kiếm này.” Mã Kim ném một thanh kiếm qua cho Tử Mạch.

Tề Tế Huyền xuống tay tàn nhẫn, Tử Mạch cũng không thể không ra tay. Thoáng chốc, đao quang kiếm ảnh. Tề Khúc ở một bên nhìn màn này bị dọa sợ hết hồn hết vía, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở kêu hai người dừng tay, nhưng hai người kia giống như không hề nghe thấy vẫn liều mạnh đánh nhau như cũ.

Tề Khúc gấp đến độ dậm chân, vọt vào giữa hai người: “Đừng đánh nữa!”

Hai người kia sợ làm Tề Khúc bị thương, lập tức thu kiếm lại, nhưng vẫn muộn một bước, kiếm của Tề Tế Huyền đã đâm bị thương cánh tay của nàng.

“Đại hoàng tử, chuyện không liên quan đến ngài ấy, huynh đừng động thủ giết ngài ấy.” Tề Khúc nói.

“Nha đầu ngốc, hắn không làm gì được bản Thái tử đâu.” Tử Mạch ngạo mạn nói.

“Khúc Nhi, tên súc sinh này dám khi dễ muội, bản hoàng tử không thể chịu được.” Tề Tế Huyền tức giận đến đỏ mắt nói, rút kiếm ra, lại chuẩn bị muốn động thủ.

Tề Khúc thấy vậy, lập tức giả bộ té xỉu.

Tề Tế Huyền lo lắng cho nàng nên thu kiếm lại, ôm Tề Khúc vào phòng: “Thái tử Bắc Phiêu, nếu như lần sau lại để bản hoàng tử nhìn thấy người khi dễ Khúc Nhi thì đừng trách bản hoàng tử xuống tay không留情.” Trước khi hắn đi vào phòng hung hăng nói một câu.

Ban đêm, trăng đã lên cao, đột nhiên bị một đóa mây đen bay tới che khuất, thật lâu cũng không tản đi.

“Đại hoàng tử, giường đệm đã chuẩn bị tốt rồi, mời ngài đi nghỉ ngơi.”
Thị nữ Mai Vũ nói.

“Ừ, người lui ra đi.” Tề Tế Huyền nói, đột nhiên hắn nghe được một tiếng hét thảm ở bên ngoài, tiếng nói kia hình như có chút quen quen. Mí mắt của hắn đột nhiên giật giật, mơ hồ cảm giác không tốt.

“Hoàng huynh cứu Khúc Nhi.”

Nghe được câu này, máu khắp người của Tề Tế Huyền đều như đông lại, hắn rút kiếm lao ra khỏi phòng.

Vừa xông ra khỏi phòng, hắn liền nhìn thấy hai thủ vệ mà hắn an bài buổi tối canh giữ ngoài phòng của Tề Khúc đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tiếng kêu thảm thiết là truyền ra từ trong phòng của Tử Mạch, Tề Tế Huyền càng tới gần phòng của Tử Mạch, trái tim càng đập mạnh.

Trong phòng của Tử Mạch, lúc này miệng của Tề Khúc đã bị người ta bịt lại, y phục bị người ta kéo ra, hai mắt đỏ bừng. Mà trong tay của Tử Mạch cầm cái gương được khảm một khối đá quý màu xanh lục, đó là cái gương mà bình thường hắn luôn mang theo bên người.

Hắn dùng sức đập mạnh lên trán Tề Khúc cái trán, đập đến mức trán của nàng chảy đầy máu tươi mà vẫn không bỏ qua, đợi khi hắn muốn giơ tay lên đập thêm lần nữa thì lúc này Tề Tế Huyền một cước đá văng cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, nhất thời hai mắt của Tề Tế Huyền muốn nứt ra.

Tử Mạch đưa lưng về phía Tề Tế Huyền, hẳn biết có người đá cửa đi vào, vội vàng ném gương xuống, nhảy qua cửa sổ mà chạy.

Lúc Mai Vũ vọt vào nhìn thấy màn này, sợ hãi kêu lên: “Công chúa!” Hai tay vừa ôm lấy Tề Khúc cũng vừa thay nàng khép chặt lại y phục.

Sau khi nghe được động tĩnh, thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện cũng vọt đi vào.

Đôi mắt đen như vực sâu không thấy đáy của Tề Tế Huyền bắt đầu chuyển động, hoảng sợ đau lòng cùng tức giận ngập trời nói: “Chiếu cố tốt Công chúa!” Nói xong, hẳn không chờ thủ hạ của mình tới, liền dẫn đầu nhảy ra cửa sổ đuổi theo Tử Mạch.

“Súc sinh, người đứng lại đó cho ta!” Tề Tế Huyền nổi cơn điên đuổi theo.

Tử Mạch cũng là liều mạng chạy, từ đầu đến cuối cũng chưa từng quay đầu lại. Hẳn nhảy lên trên tường rào rồi nhảy vào một cái sân, cái sân kia vừa khéo là sân của Thanh Linh và Tần Liễm.

Tề Tế Huyền cũng theo sau mà nhảy vào sân, Tử Mạch đang chạy cách mình không xa.

Theo Tử Mạch chạy vội, y phục hoa năm màu trên người hẳn cũng tung bay. Tề Tế Huyền đang đuổi theo giơ tay kéo lại y phục hoa năm màu đang tung bay của hẳn, vừa định kéo người lại, không ngờ Tử Mạch cởi y phục ra còn vút ám khí ra phía sau.

Tề Tế Huyền vừa né sang một bên, thì Tử Mạch đã chạy về phía phòng ngủ của chủ nhân viện này, trong chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng.

Sau khi thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện phát hiện ra, lúc bọn họ vọt vào sân, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hai người nữa.

Nghe được ở bên ngoài viện có động tĩnh, Thanh Linh cảm thấy động tĩnh kia rất không thích hợp, không giống như là động tĩnh khi Tần Liễm trở về làm ra.

Nàng lập tức từ trên giường ngồi dậy, mới vừa mở ra cửa phòng, liền nhìn thấy Tề Tế Huyền cả người sát khí hai mắt đỏ hồng đá văng cửa phòng của Tần Liễm ra, trong miệng còn hô to Tử Mạch lăn ra đây.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 90: Kết Thù

Tề Tế Huyền lục soát từng căn phòng trong tiểu viện của Thanh Linh, Thanh Linh hỏi chuyện gì đã xảy ra hắn cùng không đáp lại nàng.

Thị vệ canh giữ ngoài tiểu viện vội vàng chạy vào báo với Thanh Linh. “Diệp công tử, Hoàng tử Đại Khánh hắn...”

Thanh Linh thấy bộ dáng Tề Tế Huyền như đang nổi cơn điên mơ hồ liền đoán rằng đó là chuyện nghiêm trọng, nàng sai thị vệ nghe ngóng chút tin tức ở các viện phụ cận, Thái tử Bắc Phiêu không có tung tích.

Tề Tế Huyền rất nhanh đã lục soát xong các phòng, chỉ còn lại phòng của Thanh Linh, Thanh Linh ngăn ở giữa cửa, hắn liền lạnh lùng nói: “Tránh ra.” Sau đó không đợi nàng kịp phản ứng liền thô lỗ đẩy nàng ra, đi thẳng vào bên trong.

Thanh Linh cau mày, rõ ràng không vui, nhưng không tiện lập tức phát tác.

Tề Tế Huyền ở trong phòng quay một vòng vẫn không tìm thấy tung tích Tử Mạch: “Nơi này của người có giấu người hay không? Nếu có mau giao người ra đây.” Hắn nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt rất lạnh lẽo.

“Đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao người lại tìm người ở chỗ ta?” Đối phương tuy thân phận là Hoàng tử Đại Khánh tôn quý nhưng

nàng vẫn không cảm giác được nàng thấp hơn hẳn một cái đầu, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Tề Khúc quần áo trên người lộn xộn, trên trán còn bị Tử Mạch đập chảy máu, từng màn thoáng qua đầu Tề Tế Huyền, hẳn tựa như vẫn còn nghe thoang thoảng quanh tai tiếng hét thảm thiết. Ấn nhẫn tức giận từ nãy giờ hiện tại hiện hết lên trên mặt, băng lạnh mà âm trầm.

Đôi mắt hắc sắc bén sâu thăm như biển sâu: “Tử Mạch muốn nhục nhã thị nữ Khúc Nhân của Bản hoàng tử, Khúc Nhân không nghe theo hẳn liền muốn giết chết, sau khi bị Bản hoàng tử phát hiện hẳn liền nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Bản hoàng tử một đường đuổi theo súc sinh kia đến gần viện tử của Diệp công tử, tận mắt nhìn thấy hẳn vọt vào trong này rồi biến mất.”

Một thị nữ đáng giá để đường đường là một Đại hoàng tử Đại Khánh tự thân đuổi theo đến nơi này của nàng? Chỉ e thân phận của thị nữ kia cũng không tầm thường.

“Tử Mạch ở chỗ ta liền biến mất cho nên người cho rằng ta giấu hẳn đi?” Giọng điệu Thanh Linh cũng đã nhiễm một tầng lãnh khí.

“Tốt nhất là không có.” Giọng điệu của hẳn vẫn hoài nghi như cũ.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: “Đại Hoàng tử nếu vẫn còn hoài nghi vậy không ngại lục soát tất cả các gian phòng một lần nữa!”

“Không cần.” Tề Tế Huyền nói, vừa rồi lòng hẳn loạn nên không nghĩ nhiều được như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, Diệp Đàm nếu thật đem người giấu đi, thời điểm hẳn lục soát chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản.

“Đại hoàng tử.” Mai Vũ hốt hoảng chạy vào, vừa thấy Tề Tế Huyền nước mắt bất giác rơi xuống: “Đại hoàng tử, công chúa, không, Khúc Nhân

đã xảy ra chuyện...”

Thanh Linh đảo mắt, Khúc Nhân quả nhiên không phải là một thị nữ tầm thường.

Vừa nghe tin Tề Khúc có chuyện không may, Tề Tế Huyền không đợi nàng nói hết lời, người như một đạo ảnh vụt cái phi ra ngoài.

Mai Vũ nhắc chân cũng muốn đi, Thanh Linh vội vàng gọi nàng lại: “Cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm ơn hãy nói tỉ mỉ với ta.” Nàng tuy là xin nhưng giọng điệu ngược lại lại rất cứng rắn, không cho Mai Vũ cự tuyệt.

Mai Vũ không thể làm gì khác ngoài cách tóm tắt đơn giản cho Thanh Linh, vài ba lời đã nói xong câu chuyện liền vội vàng nhắc chân chạy đi.

Thanh Linh mờ hồ cảm thấy có người xuống tay khơi mào mâu thuẫn Tử Mạch cùng Tề Tế Huyền, nàng không biết tác phong làm việc của tử Mạch nhưng vị Thái tử Bắc Phiêu hẳn muốn cưỡng bức một người mà người đó nếu không thuận theo, hẳn không nhất thiết phải cầm gương đập người chứ?

Tề Khúc không biết võ, Tử Mạch giết nàng dễ dàng như giết chết một con kiến, cần gì phải phiền phức đến nỗi lấy gương đập người? Còn khiến Tề Khúc phát ra tiếng kêu thảm thiết mà dẫn thêm phiền toái Tề Tế Huyền tới.

Chỉ là cũng không loại bỏ khả năng Tử Mạch thấy ngứa mắt, liền cố quái cầm gương đập người, dù sao quả thật Tử Mạch dám đập Tề Khúc.

Tử Mạch đập Tề Khúc, một khi Tề Khúc bị trọng thương, mặc kệ sau lưng có người gài bẫy hay không, Tử Mạch và Tề Tế Huyền cũng chính thức kết thù.

Kết thù? Nàng đột nhiên nhớ tới lúc nàng mới tới Tiêu Dao thành, Thiên Nhất Tuyệt âm thầm phế một chân của Tây Thành Bá, thúc đẩy nàng và Tây Thành Bá kết thù, suýt chút nữa thành Nam Hạ và Tây Yển kết thù.

Lại nói mấy ngày gần đây bởi vì lời nói của Tư Không Tiêm Vụ mà bị người khác ghen tị dẫn tới ngày đêm bị ám sát.

Hôm nay Tử Mạch cùng Tề Tế Huyền kết thù, vô cùng có khả năng Bắc Phiêu cùng Đại Kháng đối địch.

Nhưng nếu Bắc Phiêu và Đại Kháng trở mặt có liên quan đến Tiêu Dao thành.... Tâm rét lạnh, nàng nghĩ nàng đã biết mục đích của cuộc tuyển phu là gì rồi.

“Nhị công tử, có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Bạch Nhiên cầm một cái áo khoác ngũ thải ban lan đi tới.

“Bắc Phiêu thái tử cầm gương đập công chúa Đại Kháng quốc sau đó chạy trốn, Hoàng tử Đại Kháng quốc một đường đuổi theo, kết quả đuổi tới đây thì mất dấu.” Thanh Linh nói.

“Đại Kháng quốc công chúa?” Bạch Nhiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Bên cạnh Hoàng tử Đại Kháng quốc có một thị nữ tên là Khúc Nhân, thân phận thực sự là công chúa Đại Kháng quốc.” Thanh Linh giải thích, lúc này ánh mắt của nàng lại bị cái áo bào ngũ sắc trên tay Bạch Nhiên hấp dẫn.

“Đây là?” Nàng cảm thấy cái áo bào này nhìn rất quen mắt, vừa nghĩ liền nhớ ra đây vốn dĩ là cái áo của Tử Mạch.

“A, ta trong viện nhật được.” Bạch Nhiên trả lời.

Lúc trước Tề Tế Huyền kéo cái áo bào của Tử Mạch muốn bắt lấy người, nhưng Tử Mạch lại cởi áo bào chạy trốn, Tề Tế Huyền cảm thấy cầm cái bào này đi bắt người quá cản trở liền tạm ném áo bào qua một bên. Sau khi nghe Mai Vũ nói Tề Khúc xảy ra chuyện hãn cũng không kịp thu lại áo bào liền vội vã rời đi.

Thanh Linh nhận lại cái bào từ tay Bạch Nhiên nhìn một chút, ngưng mi như đang nghĩ cái gì. Đột nhiên nàng đưa áo lại gần mũi người, lông mày nhướng lên, sắc mặt lại càng thêm nghiêm trọng.

Áo bào này thế nhưng không có lấy một chút mùi thơm.

Tên Tử Mạch này đi đến đâu cũng phải thơm nồng nàn, chỗ hãn xuất hiện luôn luôn có một cỗ mùi thơm phảng phất trong không khí, trên người hãn có thể là đeo thêm một túi thơm hoặc huân hương trên y phục.

Mùi thơm trên người hãn có thể bay rất xa, thế nên hãn không chỉ đeo túi thơm mà y phục của hãn chắc chắn đã được huân hương.

Người đập Tề Khúc có lẽ không phải Tử Mạch, ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Thanh Linh.

“Ầm.” Phòng Tần Liễm ở đối diện đột nhiên vang lên tiếng động cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Có người.” Bạch Nhiên khẳng định nói.

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, không biết người nọ trốn chỗ nào, Tề Tế Huyền rõ ràng đã lục soát phòng Tần Liễm nhưng không có gì bất thường.

Nàng lướt qua Bạch Nhiên vọt vào phòng Tần Liễm, rất nhanh chóng liếc mắt nhìn một vòng xung quanh, xông thẳng đến bên cửa sổ liền nhìn thấy một thân quần áo bạch y đang đánh ngã mấy thị vệ rồi phi ra ngoài.

“Đuổi theo.” Thanh Linh nói với Bạch Nhiên vừa tiến vào, Bạch Nhiên chỉ về phía tàn ảnh màu trắng bên ngoài hồ to: “Mau tới bắt người.”

Mấy thị vệ tuần tra đến gần vội vội vàng vàng xông ra, ý đồ ngăn cản.

Người nọ chống lại sự ngăn cản của thị vệ, hấn phát độc phẫn, dễ dàng giải quyết các ngăn trở trước mặt.

Hắn đối với địa hình Mê Diêu cung rất quen thuộc, dễ dàng tránh thoát được các thị vệ tuần tra khác, rất nhanh liền có thể ra khỏi Mê Diêu cung.

Thanh Linh cùng Bạch Nhiên theo sát phía sau, bởi vì không thông thuộc địa hình nên cũng tốn không ít công phu để có thể bắt kịp.

Trước mắt xuất hiện hai con hẻm, hai con hẻm này cuối cùng lại nhập lại thành một con hẻm.

Người đó hướng một con hẻm để chạy trốn, Thanh Linh cùng Bạch Nhiên quyết định tách ra, mỗi người hướng một con hẻm chạy vào.

Bạch Nhiên dẫn đầu vào một con hẻm, Thanh Linh không vội vàng đuổi theo, nàng cảm thấy sau lưng có người đang theo dõi nàng.

“Ra ngoài!” Nàng quát một tiếng.

Phía sau lặng yên không một tiếng động hiện thân: “Diệp công tử, thuộc hạ Minh Tứ, công tử phân phó Minh Tứ âm thầm bảo vệ ngài, không nghĩ nhanh như vậy liền bị ngài phát hiện.”

Minh Tứ là một trong số những ám vệ của Tần Liễm, Thanh Linh nhanh chóng liếc hắn một cái, người này nhìn gương mặt thật thà đàng hoàng, thời điểm cười lên có chút ngu đần.

“Nhiều lời vô nghĩa, cùng ta đuổi theo.” Thanh Linh nói xong, liền hướng người nọ chạy trốn vội vàng đuổi theo.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 90+2: Kết Thù (2)

Vừa vọt vào ngõ hẻm liền xuất hiện tám hắc y nhân võ công cao cường ngăn trở trước mặt hai người.

Đội hai người giải quyết xong đám người áo đen thì người nọ cũng đã kịp chạy trốn. Thanh Linh không cam lòng chạy về phía trước nhưng nàng cũng đã đến cuối ngõ rồi mà bóng dáng người nọ vẫn không nhìn thấy, mất dấu cả Bạch Nhiên.

Cuối hẻm ngày thường vốn cũng không náo nhiệt gì, đêm đã khuya, trên phố lại càng trống rỗng. Thanh Linh liếc mắt nhìn quanh vẫn không phát hiện ra cái gì, đang định đi dọc theo con đường để trở về thì khóe mắt lơ đãng thấy được một bóng dáng quen thuộc, nàng lập tức lách mình trốn được vào góc tối.

Nàng định thần nhìn lại, bóng người quen thuộc kia chính là Dung Thi Thi.

Dung Thi Thi vừa đi vừa cảnh giác nhìn đông nhìn tây. Thanh Linh liền lập tức cảm thấy quái lạ, nửa đêm nửa hôm nàng ta còn muốn đi đâu? Không cần nhiều lời, chắc chắn Dung Thi Thi có điều khuất tất.

Thanh Linh định theo chân Dung Thi Thi, nàng nhắc chân vừa muốn ra ngoài đột nhiên ngoài ý muốn thấy Hách Liên Dực, nàng lập tức ẩn thân tránh cho bị phát hiện.

Hách Liên Dực theo sau Dung Thi Thi một đoạn khá xa, đồng tử hăn hơi co lại, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân kia, khóe môi vẽ ra nụ cười âm lãnh. Dung Thi Thi cắt đuôi người của hăn, hừ, đủ giáo hoạt, nhưng chính vận số lại không đủ tốt. Bỏ rơi người hăn phái đi, lại không ngờ gặp phải hăn.

Tối nay hăn đáp ứng Thành chủ yêu ước, đang từ phủ Thành chủ quay về lại ngoài ý muốn đụng phải Dung Thi Thi, hăn liền âm thầm theo một đường đèn tận đây.

Tình hình này Dung Thi Thi là muốn lén lút làm chuyện gì đó sau lưng hăn, đợi đến thời cơ thích hợp, nữ nhân này chắc chắn không thể lưu lại.

Thanh Linh chờ Hách Liên Dực đi xa hơn một chút mới xuất thân, lẳng lẽ đi theo đôi cầu nam nữ kia, Minh Tứ thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tề Tế Huyền trở lại tiểu viện thì Tề Khúc đã sớm đoạn khí (chết), đại phu đang thu thập hòm thuốc quay sang nói với hăn: “Nén bi thương” rồi cũng nhanh chóng lui xuống.

Tề Khúc không còn sinh khí nằm trên giường, cái trán huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bét), hai mắt mở to trừng lớn, lộ ra ánh mắt hoảng sợ kinh hoàng.

Tề Tế Huyền bước chân chậm rãi đến bên giường, nhìn người nằm trên giường không nhúc nhích, mát tràn ngập khiếp sợ, hăn không nghĩ Tử Mạch độc ác như vậy, cứ như vậy mà đập chết nàng.

Áy náy như thủy triều vọt lên trong lòng, đến hít thở cũng thấy lồng ngực ần ần đau. Là hăn quá sơ ý, chỉ mãi đuổi theo tên súc sinh Tử Mạch mà không để ý đến việc nàng cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Trước khi chết muội ấy có nói gì không?” Hắc nhãn cơn đau xuống, hỏi thị nữ trông nom bên giường Tề Khúc.

Thị nữ này là người của Phủ Thành chủ phái tới hầu hạ hắc, hắc lần này đến Tiêu Dao thành, nữ quyến chỉ mang mỗi Tề Khúc theo cùng với thị nữ thiếp thân Mai Vũ, biết đến thân phận của Tề Khúc chỉ có Mai Vũ.

“Không có.” Thị nữ trả lời.

Tề Tế Huyền đau lòng nhắm mắt lại, nàng không phải không nói, chỉ là không có cơ hội mở miệng liền đoạn khí.

Hắc đột nhiên mở mắt, trong mắt chỉ còn lại một mảnh huyết quang: “Hoàng huynh chắc chắn báo thù cho muội!”

Thành chủ Tư Không Hoành biết tin cũng vội tới bày tỏ lòng thương tiếc, liên tiếp thở dài: “Aiz, không ngờ Bắc Phiêu Thái tử lại xuống tay ngoan độc như thế, độc ác đập chết Tam công chúa. Aiz, đều do sắp xếp của lão phu lại để các người ở trong một viện, chuyện đến nước này, lão phu cũng không chối tội.

Bắc Phiêu Thái tử giết Tam công chúa, Tiêu Dao thành chắc chắn sẽ không làm ngơ chuyện này, mặc kệ hắc trốn đi nơi nào, chỉ cần hắc vẫn còn ở Tiêu Dao thành, lão phu nhất định tìm ra hắc, cấp cho Đại hoàng tử một cái công đạo.”

“Đa tạ Thành chủ.” Tề Tế Huyền lạnh nhạt đáp lời, nghe thành chủ chịu ra tay tương trợ, giọng điệu hắc cũng không có một tia cảm kích.

“Thành chủ.” Một thủ hạ của Tư Không Hoành đến gần, thi lễ một cái, hướng Tư Không Hoành bẩm báo: “ Thành chủ, Bắc Phiêu Thái tử trốn trong phòng ngủ Tần Thừa tướng Nam Hạ, mới vừa chạy ra ngoài, Diệp Đàm công tử sau khi phát hiện cũng mong chóng đuổi theo.”

“Cái gì? Thật sao?” Tề Tế Huyền kích động đứng dậy, trong mắt tràn ngập không thể tin.

“Thiên chân vạn xác.” Thị vệ trả lời.

Tề Tế Huyền đột nhiên đánh một quyền vào bàn, cái bàn lập tức vỡ thành từng mảnh. Cả tiểu viện Nam Hạ hẳn đã đích thân lục soát đều không có lấy một dấu vết của Tử Mạch, bây giờ lại hay tin Tử Mạch từ phòng Tần Liễm chạy ra ngoài, hẳn vừa giận vừa hối hận tại thời điểm lục soát không để tâm chú ý.

“Thành chủ, bọn thuộc hạ cũng mau chóng đuổi theo, chỉ là không theo kịp Bắc Phiêu Thái tử.” Thị vệ kia lại nói.

“Phải thêm người đi tìm, mọi ngõ ngách trong Thành cũng không bỏ qua.” Tư Không Hoành phân phó.

Sau khi Tư Không Hoành rời đi, Tề Tế Huyền lưu Mai Vũ ở bên ngoài, cho tất cả mọi người lui ra. Đến khi trong phòng không có người nào hẳn mới mở miệng: “Mai Vũ người tốt nhất suy nghĩ kỹ, trước bên ngoài người gọi Khúc Nhân là gì?”

Mai Vũ thầm buồn bực vì sao hẳn lại hỏi cái này, nhưng nàng chỉ là một thị nữ, chủ tử hỏi cái gì nàng có nghĩa vụ phải trả lời cái đó: “Nô tỳ kêu Khúc Nhân.” Một lát sau lại nói: “Còn có nô tỳ vừa rồi thấy...thấy công chúa như vậy...”

Nàng từ nhỏ đi theo Tề Tế Huyền, cũng coi như trực tiếp nhìn Tề Khúc trưởng thành, bây giờ tận mắt chứng kiến Tề Khúc gặp chuyện không may, trong lòng nàng cũng là cực kì khó chịu. Nghĩ tới cái chết thảm thiết của Tề Khúc, nàng không nhịn được muốn khóc: “Trong lòng quýnh lên liền kêu Khúc Nhân là công chúa.”

Tề Tế Huyền trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Trừ việc vừa rồi còn cái nào khác nữa không? Người tốt nhất nên suy nghĩ cho kĩ.”

“Không có...không có.” Mai Vũ không nhịn được liền bật khóc.

Tề Tế Huyền nhắm mắt lại, một bộ dạng mệt mỏi: “Người lui xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Mai Vũ che mặt khóc lui ra.

Thanh Linh vẫn đi theo Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi, đi một đường tới cấm địa phụ cận Tiêu Dao thành.

Dưới chân núi trước mặt có một tòa miếu, nửa đêm canh ba, khách hành hương liền không có một người.

Dung Thi Thi đi vào trong miếu, Hách Liên Dực chờ đợi chốc lát rồi cũng theo vào.

Thanh Linh núp trên cây cổ thụ bên ngoài miếu, đợi hai người kia đi vào, nàng liền đi đến phía sau miếu, bay người lên nóc nhà, núp ở phía trên.

Bên trong một tiểu viện trong miếu có một cái giếng.

Thanh Linh thấy Dung Thi Thi nhìn quanh không có ai liền trèo vào miệng giếng.

Thời gian độ một chén trà, Hách Liên Dực cũng đi xuống giếng.

Thanh Linh cảm thấy chờ không sai biệt lắm, cũng đi đến bên cạnh giếng.

“Diệp công tử, ngài có muốn đi tiếp không?” Minh Tứ hỏi, mà ngay lúc này Minh Lục không biết từ đâu liền xuất hiện, nàng nghĩ chắc chắn Minh Tứ đã lưu lại ám hiệu gì đó cho Minh Lục.

“Nhị công tử, nếu không để chúng ta đi xuống dò đường?” Minh Lục nói vậy, cũng là đề phòng người trên đầu quả tim chủ tử nhà mình bị thương. Chỉ cần nàng xảy ra chút chuyện, khẳng định chủ tử bọn họ sống cũng không tốt, mà chủ tử bọn họ khó chịu, bọn họ cũng đừng mong được thoải mái.

“Không cần, Minh Tứ theo ta đi xuống. Minh Lục, người về báo với chủ tử người ta vẫn ổn, bảo hắn đừng lo lắng.” Nói xong liền tung người nhảy xuống.

Minh Lục cùng Minh Tứ không kịp ngăn cản, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi như lời Thanh Linh làm việc.

Dưới đáy giếng có chút nước, mới vừa rồi Dung Thi Thi cùng Hách Liên Dực xuống giếng, Thanh Linh không hề nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới. mà hai người kia lại biến mất, nàng suy đoán đáy giếng chắc chắn có cơ quan bí mật.

Nàng lục lọi bốn phía vách giếng, không biết sờ thấy cái gì, “rắc rắc” một tiếng, vách giếng đột nhiên mở ra một cái hố, cái lỗ tựa như lỗ chó chui.

Thanh Linh thần thờ nhìn động này một chút,, lại ở bốn phía lục lọi, không có phát hiện thêm một cơ quan nào nữa.

“Diệp công tử, chúng ta phải chui lỗ chó này sao?” Minh Tứ vừa xuống liền nhìn thấy cái động này.

Thanh Linh khóe miệng khẽ giật: “Người cảm thấy ta là loại chính nhân quân tử không chui lỗ chó?” Nói rồi nàng liền cúi người chui vào.

“Nhưng dáng vẻ rất giống chó đang bò mà.” Minh Tứ thầm nói, cũng lấy tư thế chó bò vào cửa động.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 91: Ta Rất Không Tiết Tháo (1)

Editor: Yên Nhi

Khi Tần Liễm trở lại sân của Mê Diêu cung, chuyện Tề Khúc bị Tử Mạch đánh chết đã sớm truyền đi ồn ào huyên náo. Khi hần về đến sân, không thể nhìn thấy người mình muốn gặp, trái tim không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi Bạch Nhiên đi theo Thanh Linh đuổi theo Tử Mạch mà không đuổi kịp thì cũng đi trở về.

“Người không trở về chung với nàng à?” Tần Liễm vừa nhìn thấy Bạch Nhiên lập tức hỏi, giọng nói của hần vẫn thanh nhuận như nước giống như trước, nhưng giọng điệu lại thanh lãnh mà xa cách.

“Nhị công tử còn chưa trở về sao?” Bạch Nhiên kinh ngạc, hần không trả lời lại, trên đường hần quay trở về không có gặp được Thanh Linh còn tưởng rằng nàng ấy đã trở lại.

“Không có.” Tần Liễm nói, hần xoay người, vạt áo xoay tròn tán ra thành hoa sen, tôn lên dáng vẻ tao nhã vô song, thanh nhã không nhiễm bụi trần.

Hần trực tiếp trở về phòng của chính mình, đứng ở trước cửa sổ, lắng lắng chờ Minh Lục xuất hiện.

Gió đêm thổi quá, vén lên sợi tóc bay phất phơ ở trên không trung, khuôn mặt lạnh diễm như ngọc.

Mây đen tản đi, mặt trăng lộ ra. Ánh trăng chiếu lên trên người của người đang đứng ở trước cửa sổ kia khiến cho dáng vẻ của người nọ lại có thêm vài phần cô đơn.

Minh Lục đẩy cửa ra đi vào: “Công tử.”

“Nàng ở đâu?” Hắc hỏi, giọng nói có chút vội vàng.

Minh Lục âm thầm trợn trắng mắt, Diệp cô nương cũng không phải tiểu hài tử, người vừa mới biến mất không bao lâu, ngài đã gấp đến độ như vậy sao? Aiz, từ trước đến nay công tử của bọn họ luôn bình tĩnh khi gặp chuyện nhưng sao mỗi lần đụng tới chuyện của Diệp cô nương thì luôn nóng nảy vậy chứ.

Hắc chỉ im lặng trả lời muộn một chút mà ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết của Tần Liễm đã liếc qua đây khiến cho hắc sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra ướt cả lưng áo, không dám ngẩn ngơ suy nghĩ lung tung nữa, lập tức khai báo tung tích của Thanh Linh.

“Công tử, Diệp cô nương nói nàng rất an toàn, bảo ngài đừng có lo lắng cho nàng.”

“Chỉ nói có nhiều đó thôi à?” Tần Liễm nhướn mày, nha đầu không tim không phổi này, chẳng lẽ không thể nói câu nhớ hắc hay rất nhớ hay là mấy câu như là một ngày không thấy như cách ba thu sao?

“Vâng.” Minh Lục thành thật nói.

“Truyền lời lại cho nàng, nếu như nàng dám mang vết thương trở về, vi phu căn chết nàng.” Tần Liễm nói.

Minh Lục nghe vậy, trên trán hiện lên vài đạo hắc tuyến.

“Còn có, không được nhìn Hách Liên Dực nhiều, phải lúc nào cũng nhớ tới vi phu. Không chỉ là Hách Liên Dực, ngoại trừ vi phu ra nam nhân nào cũng không được nhìn nhiều.”

“Nàng mau chút trở về, bằng không tối nay vi phu không thể ôm nàng, ngủ không được thì phải làm sao bây giờ?”

“Phu nhân, sau khi trở về Hạ Thành chúng ta mau chóng thành thân đi, thật muốn cưới nàng tới tay.” Kỳ thật nguyên văn phải là thật muốn ăn nàng.

“.....”

Minh Lục ở bên cạnh nghe vậy trợn mắt há hốc mồm ra nhìn, từ lúc nào công tử nhà hắc lại nói nhiều như vậy chứ? Theo hắc suy đoán, Minh Tứ và Thanh Linh chắc đã đi vào chỗ kia rồi, phỏng chừng rất khó truyền lời vào: “Công tử, thuộc hạ chỉ sợ không thể truyền lời được.”

Tần Liễm đang hưng phấn lắm nhải nói, thì bị lời nói giống như thùng nước lạnh của Minh Lục dội xuống, trong nháy mắt ánh mắt dịu dàng lưu luyến của Tần Liễm lạnh xuống.

“Công tử, thuộc hạ cho rằng ngài nói chuyện cần phải có chút tiết tháo, chứ mà quá buồn nôn thuộc hạ sợ là sẽ không chịu nổi.” Minh Lục chân thành đề nghị.

“Người nói Bản tướng không có tiết tháo?” Tần Liễm lộ ra nụ cười tự tiếu phi tiếu, hắc đi đến bàn sách, cầm bút, nhanh chóng viết xuống mấy chữ to.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của chủ tử mình, Minh Lục lập tức sửa miệng: “Không..... phải, không phải, công tử rất nho nhã, sao có thể

không có tiết tháo chứ? Vừa rồi thuộc hạ là nói chính mình không có tiết tháo, tuyệt đối không có nói ngài.”

Tần Liễm vẫn là cười tựa tiểu phi tiểu, ném cho Minh Lục một tờ giấy, để cho hắn ngày mai cầm tờ giấy kia đi ra bên ngoài viện đứng một ngày.

Minh Lục vừa tiếp nhận tờ giấy kia vừa nhìn, trên tờ giấy viết mấy chữ ‘Ta rất không có tiết tháo’, lập tức muốn trợn trắng mắt ngất xỉu.

Ngày hôm sau, Tề Tế Huyền tự mình đi vào sân viện của Tần Liễm và Thanh Linh, hắn vừa mới bước vào cửa viện thì sau đó Tư Không Hoành đã đi theo tới.

“Tần công tử, tối hôm qua Diệp công tử đuổi theo Tử Mạch đi ra ngoài, bây giờ người có quay trở về chưa?” Tề Tế Huyền mở miệng hỏi, mặc dù hắn đã từ chỗ thủ hạ của chính mình biết được tin tức Diệp Đàm vẫn chưa có trở về, nhưng trong lòng của hắn sốt ruột muốn biết tung tích của Tử Mạch nên dứt khoát tự mình lại đây hỏi một lần.

“Còn chưa có về.” Sau khi Tần Liễm ngáp một cái thì lười nhác nói, tối hôm qua không có cơ thể mềm mại của người nào đó ôm ngủ, nên hắn đã bị mất ngủ.

Sắc mặt của Tư Không Hoành ngưng trọng: “Diệp công tử đuổi theo Thái tử Bắc Phiêu ra khỏi Mê Diêu cung, cũng đã cả đêm rồi mà người còn chưa có trở về, Diệp công tử có thể cũng đã gặp bất trắc gì rồi hay không?”

Tần Liễm ngược mắt lên, giọng nói không chút để ý nói: “Thành chủ phái người lục soát cả thành một đêm rồi, chẳng lẽ cũng không tìm được người?”

Tư Không Hoành lắc đầu: “Không có, Thái tử Bắc Phiêu có thể ra tay tàn nhẫn với Công chúa Đại Khánh như vậy nên lão phu rất lo lắng Diệp

công tử cũng đã bị Thái tử Bắc Phiêu.....” Hãn muốn nói lại thôi, ý tứ trong đó càng đậm.

“Diệp công tử còn chưa có trở về, Bản hoàng tử muốn chờ ở đây một chút, Tần công tử sẽ không để ý chứ?” Tề Tế Huyền nói.

“Tùy ý.” Tần Liễm nói.

Sắc mặt Tư Không Hoành áy náy, lo lắng trong mắt càng nặng: “Lão phu cũng chờ ở đây, nếu Diệp công tử không trở về, vạn nhất xảy ra chuyện..... Aiz, trong lòng lão phu cũng sẽ không yên tâm.”

Tần Liễm cười, không thể biết được là vui hay giận nói: “Mỗi lần Thành chủ mở miệng đều là suy đoán Diệp công tử đã xảy ra chuyện, hay là trong lòng Thành chủ thật sự hy vọng hãn đã xảy ra chuyện à?”

Sắc mặt Tư Không Hoành cứng đờ, lúng túng nói: “Lão phu chỉ là lo lắng Diệp công tử đã xảy ra chuyện gì mà thôi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 91+2: Ta Rất Không Tiết Tháo (2)

Editor: Yên Nhi

“Các người cứ tùy ý đi, Bản tướng không chờ với các người đâu.” Tần Liễm đứng dậy, bỏ lại hai người ở đó rồi đi trở về phòng của mình ngủ.

Thanh Linh và Minh Tứ chui vào từ cái động ở trên vách đá, động kia rất hỏ hẹp, bốn vách tường đều là bùn đất, có thể nhìn ra được động này đào rất cầu thả.

Trước mắt tối đen, may mà động tối hẹp này không dài, rất nhanh đã đi đến cuối. Ở cuối đường là một cánh cửa sắt nhỏ, Thanh Linh theo bản năng sờ khắp nơi ở gần cửa sắt, trong lúc lơ đãng tay đụng tới cơ quan, cửa sắt cũng theo đó mà mở ra.

Sau cửa sắt là một mật đạo, bốn vách tường trong mật đạo đều là đá, hai người dọc theo mật đạo rẽ trái rồi rẽ phải, đi khoảng gần nửa canh giờ. Đột nhiên, Thanh Linh nghe thấy có động tĩnh truyền tới từ phía trước, nàng lập tức thả nhẹ bước chân.

Minh Tứ thấy vậy, cũng học theo nàng phóng thả nhẹ bước chân.

Trong mật đạo âm u tối đen, phía trước chợt có một luồng ánh sáng nhạt chiếu tới, nương theo luồng ánh sáng nhạt đó, Thanh Linh nhìn thấy được ở phía trước có cánh cửa, mà Dung Thi Thi đang đứng ở trước cửa.

Trong mật đạo âm u tối đen đột nhiên có một luồng ánh sáng, Hách Liên Dực đứng cách Dung Thi Thi không xa, vì không để cho Dung Thi Thi phát hiện, hắn nhanh chóng lui về phía sau vài bước trốn vào trong bóng đêm.

Không biết Dung Thi Thi ở trước cửa làm cái gì, rất lâu sau nàng ta mới rời đi.

Thanh Linh nhìn thấy Hách Liên Dực lui về phía sau vài bước, trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng, lập tức ra hiệu bảo Minh Tứ trốn vào ngay khúc quanh.

Lại một tiếng động nữa vang lên truyền đến, luồng ánh sáng chiếu vào trong động liền biến mất. Có lẽ là cửa mật đạo đã đóng lại, Thanh Linh vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng biết Hách Liên Dực vẫn còn chưa đi.

Dung Thi Thi đi không bao lâu, Hách Liên Dực cũng mở cửa đi vào. Sau khi chờ hắn đi vào một lúc lâu, Thanh Linh và Minh Lục cũng đi theo mở cửa ra.

Vừa mới mở cửa ra, Thanh Linh mới phát hiện cánh cửa này nằm ở trên vách đá thật cao, nàng vừa bước chân ra thì lập tức cứng đờ.

“Diệp công tử, chỗ này có một cái dây thừng.” Minh Tứ nói, dây thừng kia được cột ở trên một cục đá lớn.

Cửa ở ngay trên vách đá cao, Dung Thi Thi không có võ công, chắc là đã dựa vào dây thừng này mà đi xuống.

“Chúng ta đi xuống trước đi.” Thanh Linh nói, tiếp theo thì triển khinh công phi thân đi xuống.

Sau khi Minh Tứ đi xuống, hai người mới vừa đi hai bước, cánh cửa kia tự động đóng lại. Cánh cửa vừa đóng lại, trên vách đá này cũng không có gì lộ ra khe hở nào, từ phía dưới nhìn lên rất khó phát hiện ra được ở đó có cánh cửa.

Hai người đi tới nơi là có cái bậc thang, phía trên hai bên bậc thang có đặt đuốc. Xung quanh bậc thang đều tràn ngập sương mù màu trắng, sương mù này chính là khói độc đặc biệt chỉ có ở Tiêu Dao Thành.

Thanh Linh rất buồn bực, sao mật đạo này lại có khói độc? Suy nghĩ một chút, nàng lấy hai viên thuốc Giải Bách Độc từ trên người ra, chính mình ăn vào một viên, một khác viên đưa cho Minh Tứ.

Ở một bên cuối bậc thang, có một hồ nước rất lớn.

Phía trên hồ nước bốc lên nồng nặc khói độc, sương mù ở bốn phía chính là đến từ cái hồ nước quái dị này.

Giữa hồ nước có một thân cây, cành lá của nó trong suốt như thủy tinh, trên đỉnh có một quả trái cây đỏ tươi như máu, kích cỡ giống như quả táo.

Cây và quả, đỏ trắng đan xen, dị thường bắt mắt.

Dung Thi Thi đi tới gần hồ nước, nhìn thấy quả kia, trong nháy mắt hai mắt sáng ngời, nốt ruồi giọt lệ ở dưới khóe mắt càng thêm quyến rũ.

Thánh Quả, trăm năm mới nở hoa, nở hoa được mười năm sẽ kết quả.

Quả trái cây đỏ tươi trước mắt nàng, chính là Thánh quả sau khi chín mười. Thánh Quả có tác dụng cải tử hồi sinh, tẩy kinh phạt tủy, có công dụng tăng cường nội lực. Không nghĩ tới lần này trở về Tiêu Dao Thành, có thể dễ dàng lấy được Thánh Quả này như vậy, thật là trời cũng giúp ta!

Ánh mắt của nàng tham lam nhìn chăm chăm Thánh Quả, chỉ cần ăn quả Thánh Quả này, nàng sẽ có thể khôi phục lại võ công, cũng sẽ không bị quản chế khắp nơi như vậy nữa. Nàng cực kỳ chán ghét dáng vẻ đi hai bước thì phải thở dốc một lát bây giờ của mình, chính vì thân hình mảnh mai này, nàng cái gì cũng làm không được, mới không thể không nương nhờ vào Hách Liên Dực - người nam nhân đối trá kia.

Thánh Quả là bảo bối tối cao của Tiêu Dao Thành, vô số người cầu mà không được. Cho nên mặc dù nàng không ăn Thánh Quả, nàng cũng có thể lấy Thánh Quả để đổi lấy đồ mà nàng muốn.

Thanh Linh và Minh Lục một đường dọc theo cầu thang đi xuống, khi sắp đi đến cuối, nàng đột nhiên nghe thấy giọng của Dung Thi Thi.

Càng tới gần Thánh Quả, Dung Thi Thi càng kích động, hai tay nhịn không được sự sung sướng mà run rẩy. Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh truyền tới từ phía sau, nàng liền trở nên căng thẳng, quay đầu lại cảnh giác nói: “Ai!”

Giữa màn sương trắng Hách Liên Dực mặc hắc y đi tới, dáng người hảnh cao ngất, khuôn mặt như ngọc, mũi cao. Ánh mắt hảnh mắt âm lãnh, khóe môi chậm rãi nhếch lên cười, nụ cười kia vô cùng lạnh lẽo.

Mặc dù bốn phía đều là khói độc lượn lờ, nhưng mà trước đó khi hảnh và người của các quốc gia đi vào Mê Vụ sâm lâm của Tiêu Dao Thành thì người của Tiêu Dao Thành đã để cho bọn họ vào một viên thuốc để chống lại khói độc xâm hại, dược hiệu kia ít nhất cũng duy trì ba tháng, cho nên Hách Liên Dực căn bản không thèm để ý tới khói độc này.

“Vương..... Vương gia” Sắc mặt Dung Thi Thi bởi vì Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện mà sợ tới mức trắng bệch, ở giữa hồ nước rộng lớn thoạt nhìn vô cùng diễm đạm đáng yêu.

“Thì Nhi, đó là cái gì?” Hách Liên Dực âm trầm hỏi: “Nếu như Bản vương đoán không sai, đó chính là Thánh Quả phải không?”

“Chính xác.” Hách Liên Dực đã đoán được, nàng dấu diếm cũng sẽ không có tác dụng, bây giờ chỉ cách duy nhất là nàng phải đoạt Thánh Quả tới tay rồi lập tức ăn nó.

Nàng đi lên phía trước một bước, vươn tay muốn lấy Thánh Quả vào tay, nhưng Hách Liên Dực đã nhanh hơn nàng một bước.

Hách Liên Dực dùng nội lực hút Thánh Quả vào trong tay, hần mở tay ra, một viên Thánh Quả đỏ tươi lớn cỡ quả táo đỏ tươi đã ở trong tay hần.

Dung Thi Thi bỗng nhiên xoay người, phát hiện Thánh Quả ở trong tay Hách Liên Dực: “Vương gia!”

Hần lạnh lùng cười: “Thì Nhi không phải nói Thánh Quả ở dưới vực sao?” Từ lúc bắt đầu nữ nhân này đã đề phòng hần, cái gì gọi là yêu hần, không muốn xa rời hần, tất cả đều là lời nói dối để lừa hần! Đáng giận, hần hận nhất chính là nữ nhân lừa gạt hần!

Hai người Thanh Linh và Minh Tứ âm thầm quan sát Dung Thi Thi và Hách Liên Dực, tay nàng vừa lật, mấy cây ngân châm đã xuất hiện ở giữa ngón tay chuẩn bị tấn công.

Thánh Quả, đồ tốt như vậy, nàng không thể để cho Hách Liên Dực dễ dàng có được.

“Ha..... Ha” Dung Thi Thi miễn cưỡng cười một tiếng: “Dưới vực cũng có, Thì Nhi cũng là đột nhiên nhớ ra cấm địa cũng có Thánh Quả, cho nên mới tới. Vương gia, ngài không phải đã đáp ứng giúp Thì Nhi tìm được Thánh Quả sao, bây giờ Thánh Quả tìm được rồi, ngài có thể đưa nó cho thiếp không?” Nàng thử hỏi.

Hách Liên Dực giống như nghe được chuyện buồn cười, cười ha hả, sao hẳn có thể đưa Thánh Quả cho nàng? Lúc trước đáp ứng giúp nàng tìm Thánh Quả, chỉ là vì muốn biết địa điểm cụ thể của Thánh Quả mà thôi, không nghĩ tới từ đầu đến cuối nữ nhân này cũng không định nói cho hẳn.

Ánh mắt của Dung Thi Thi bỗng nhiên trợn to: “Vương gia, sao Thánh Quả trong tay ngài lại tan ra?” Nàng đi từ trong nước qua.

Hách Liên Dực nhìn lại, phát hiện Thánh Quả trong tay hẳn quả nhiên đang từ từ tan ra, vốn dĩ giống như quả táo, sau khi tan ra một phần nhỏ lại trở thành kích cỡ giống như quả trứng gà.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 92: Giành Thánh Quả

Thánh quả vừa rời khỏi cây liền tan biến ngay lập tức, điều này làm Hách Liên Dực bất ngờ.

Mắt thấy Thánh quả từng chút từng chút một biến mất, Hách Liên Dực nhanh chóng ăn nó, chỉ là chưa kịp xuống tay hẳn liền cảm thấy có nguy hiểm ở phía sau, lập tức tránh qua một bên.

Thanh Linh bắn ngân châm về phía Hách Liên Dực, khi hấn tránh người, ngân châm toàn bộ phi vào trong nước.

“Người nào ở đó?!” Hách Liên Dực xoay người, cảm tức nhìn bậc thang bên kia, lại một lần nữa muốn ăn Thánh quả đang cầm trong tay.

“Thánh quả không thể ăn!!” Thanh Linh từ bậc thang phi thân đến, Thánh quả đang dần hòa tan, nàng lo lắng Hách Liên Dực sẽ một miếng ăn hết liền vội vàng mở miệng: “Vương gia, Thánh quả tuy có diệu dụng (tác dụng kỳ diệu) nhưng liệu ngài có biết ăn Thánh quả lung tung sẽ nguy hiểm đến tính mạng?”

Nàng tính toán trước đem Hách Liên Dực dọa sợ, đến thời cơ thích hợp thì nhanh chóng đoạt lấy.

Hách Liên Dực dừng tay lại, dùng Hàn Băng chương đem Thánh quả đông cứng, nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Người muốn gạt người sao? Làm sao người có thể biết được điều ấy?” Diệp Đàm trong mắt hấn chính là loại

người thiện cận, sau cuộc tỷ thí Tư Không Tiêm Vụ chọn rể, Diệp Đàm bày cách cho hãn đoạt hạng nhất, hãn liền không dám coi thường người này nữa.

Cho nên việc Diệp Đàm hiểu Thánh quả cũng không phải là điều quá khó hiểu, Diệp Đàm nói ăn Thánh quả lung tung sẽ rất hung hiểm, hãn vừa không muốn tin tưởng, lại lo lắng điều Diệp Đàm nói là sự thật.

Sau đó hãn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Diệp Đàm, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thanh Linh từ từ di động bước chân đến gần Hách Liên Dực, hãn mặt mày dựng lên, cảnh giác lùi về phía sau, Thanh Linh liền không dám di động nữa, chậm rãi nói: “Diệp Đàm làm sao xuất hiện ở đây, điều đó không còn quan trọng, quan trọng là Diệp Đàm nhắc nhở Vương gia, Thánh quả này tốt nhất đừng ăn loạn. Vương gia không tin, ngài có thể ăn thử, chỉ là nếu Vương Gia vì vậy mà mất mạng, đừng trách Diệp Đàm ta không nhắc nhở ngài.”

Dung Thi Thi cũng lo lắng Hách Liên Dực một miếng ăn hết Thánh quả, Thánh quả chỉ có một, một khi bị hãn ăn hết, nàng không có cơ hội đoạt lại, cho nên nàng không khỏi mở miệng nói giúp: “Đúng vậy, Thi Nhi cũng từng nghe Thành chủ nói qua Thánh quả không thể ăn trực tiếp, nếu không hậu quả giống như Diệp công tử đã nói.”

Hách Liên Dực tỏ vẻ nghi ngờ ngày một sâu: “Hừ, không phải các ngươi liên thủ lừa gạt bốn vương đấy chứ?”

“Vương gia, chàng nghĩ nhiều rồi, Thi Nhi cùng Diệp công tử không quen không biết, như thế nào lại liên thủ với hãn ta?” Dung Thi Thi nói: “Vương gia, Thánh quả vẫn còn hòa tan!”

Thánh quả tuy bị băng phong nhưng vẫn vô dụng, Hách Liên Dực trông càng có vẻ buồn rầu.

Dung Thi Thi tiến lên ôm lấy cánh tay Hách Liên Dực làm nũng: “Vương gia, Thi Nhi nguyện ý nói cách hấp thụ Thánh quả cho chàng, nhưng chàng phải nhớ chia cho Thi Nhi một ít.” Tình thế bất đắc dĩ như vậy buộc nàng phải nói dối.

“Người nghĩ quá nhiều rồi đó!” Hách Liên Dực lạnh lùng nói, nữ nhân này không khỏi quạ tham lam đi.

Hắn giận giữ vung tay lên, thân thể Dung Thi Thi tựa như thứ đồ bị người ta ném bỏ ngã vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe, nàng hoảng sợ hét chói tai.

Thanh Linh thấy Hách Liên Dực động thủ với Dung Thi Thi liền bất ngờ ra tay, động tác nhanh như tia chớp hướng về phía Thánh quả trong tay Hách Liên Dực. Minh Tứ núp trong bóng tối tựa như ảo ảnh liền xuất hiện sau lưng Hách Liên Dực, vừa ra tay liền chính là sát chiêu.

Hách Liên Dực phản ứng kịp thời nhanh chóng nghiêng người sang nhưng hắn không ngờ Thanh Linh lại có trợ thủ, sát chiêu của Minh Tứ đánh tới, hắn cuống quýt tránh thoát nhưng Thánh quả cầm trong tay lại bất ngờ bị Thanh Linh đá ra chỗ khác. Thánh quả cầm trong tay vốn không vững, bị đá bay vọt lên không trung, Thanh Linh thừa dịp liền đoạt lấy.

Hai người đồng thời cùng đánh tới làm Hách Liên Dực ứng phó không kịp, Thánh quả bị đoạt đi, hắn lập tức giận giữ: “Diệp Đàm, trả Thánh quả cho bốn vương!!!” hắn dưới cơn nóng giận tấn công Thanh Linh cùng Minh Tứ ngày càng mãnh liệt.

Đang lúc ba người đánh không thể tách rời ra, chỗ Minh Tứ vừa dừng âm thầm xuất hiện lục y nữ tử.

Nữ tử dung nhan nghiêng thành, nàng ôm cánh tay yên lặng đứng nhìn, dải lụa mỏng mềm mại rủ xuống đất, ánh mắt như hỏa như băng nhìn ba người.

Hách Liên dực lùi về phía sau một bước, xuất Hàn Băng chưởng về phía Thanh Linh, Minh Tứ kịp thời ngăn ở trước người nàng. Hách càng tức giận, lừa đảo!!

Thanh Linh rõ ràng cảm thấy Thánh quả trong lòng bàn tay đang tan ra từng chút từng chút một. Thánh quả đang dần tan rã, nếu không lập tức ăn, nàng tin tưởng không bao lâu sau Thánh quả sẽ biến mất hoàn toàn, Nàng liền hạ quyết tâm, một ngụm đem Thánh quả nuốt xuống.

Hách Liên dực giận giữ, hai mắt trợn to: “Diệp Đàm, bốn vương quyết không tha cho ngươi!!” Một chưởng đánh tới, phía sau Thanh Linh là đầm nước, muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác ngoài vận nội lực chờ tiếp chiêu.

Dung Thi Thi vừa mới ngã vào trong nước, mắt thấy hai người tiến gần đến khu vực này, lo lắng bản thân bị liên lụy, nàng vội vàng lui về phía sau.

“Đại tiểu thư!” Dung Thi Thi bất ngờ nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ từ trên bậc thang đi xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 92+2: Giành Thánh Quả (2)

Hách Liên Dực cũng thấy Đại tiểu thư đến, nghĩ thầm, Diệp Đàm ăn Thánh quả trân quý, đại tiểu thư chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho hẳn, vì vậy hẳn liền nhanh chóng lớn tiếng tố cáo: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm hẳn dám ăn trộm Thánh quả.”

Sóng mắt Tư Không Tiêm Vụ vẫn cứ bình tĩnh như vậy: “Tư Không thành chủ và Đại hộ pháp có lệnh, ai bước vào cấm địa, giết không tha!” (mọi người đừng vội phán xét Tư Không Tiêm Vụ, nàng cũng là có nỗi khổ riêng:<<) Giọng nói lạnh như băng vừa dứt, nàng liền nhanh chóng ra tay.

Nơi này là Thánh địa, Thanh Linh nghe Tần Liễm nói nơi đây đặt rất nhiều các trận pháp, đi vào được đây quả thật cũng không dễ dàng. Không ngờ bản thân nàng lại gặp may, đập một hố đi vào liền rơi trúng chỗ này, ngờ ngờ nghếch nghếch mà thoát khỏi trận tử địa kia.

Thật ra động này Dung Thi Thi đã sớm phát hiện ra, lúc ấy nàng bị thủ vệ phủ Thành chủ đuổi giết đến gần ngôi miếu này.

Nàng không còn cách nào khác ngoài trốn vào trong miếu. Ban đầu nàng lén trộm bảo vật trong phủ Thành chủ rồi bị phát hiện, cũng chính lúc đang trốn chạy nàng vô tình đụng phải cơ quan trên vách giếng. Cơ qun mở ra, con đường này lại dẫn thẳng đến cấm địa, bởi vì trốn trong cấm địa nên nàng mới có thể tránh được một kiếp nạn, lúc đó nàng vẫn chưa phát hiện ra Thánh quả, sau đó nàng tìm cơ hội trốn thoát khỏi Tiêu Dao thành.

Nghe đại tiểu thư nói, Hách Liên Dực biến sắc: “Diệp Đàm, ta với người liên thủ.”

“Được.” Thanh Linh gật đầu, mặc dù trong lòng rất không muốn cùng Hách Liên Dực liên thủ nhưng công phu của đại tiểu thư lại xuất quỷ nhập thần, nàng liên thủ cùng hắn mới có hy vọng nắm chắc phần thắng.

Minh Tứ trước bị Hách Liên Dực đóng băng, hắn dùng nội lực chấn vỡ băng, khi được giải thoát, hắn liền nhanh chóng vọt vào trận chiến của ba người.

Bốn người giao tranh kịch liệt ở bên trong Thánh địa, Dung Thi Thi nằm trong nước hoàn toàn bị lơ là., thừa dịp mấy người kia không rảnh để ý tới bên này, nàng liền nhanh chóng bật dậy chạy đi.

Võ công của Tư Không Tiêm Vụ cao hơn nhiều so với nàng dự đoán, ba người cùng tiếp chiêu mà vẫn không người nào chiếm được chỗ tốt.

“Diệp công tử, ngài mau đi trước.” Minh Tứ ngăn trước người Thanh Linh, hắn lo lắng ba người cứ đánh như vậy, nói không chừng không những không đánh bại được nàng mà còn bị thủ vệ Thành vây lấy, vậy thì càng khó thoát.

“Ăn Thánh quả rồi lại còn muốn đi? Không có chuyện dễ dàng như vậy!!” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh, sau đó nàng hướng Hách Liên Dực nói: “Hách Liên Dực, ta có thể bỏ qua cho người, chỉ cần người không cần nhúng tay vào.”

Hách Liên Dực chỉ mong được vậy, lập tức ngừng tay, cười cười: “Đa tạ!”

Thanh Linh thầm mắng Hách Liên Dực là tên khốn kiếp không thể nhờ vả được, Minh Tứ tiếp tục quán lấy đại tiểu thư: “Diệp công tử, đi mau!!”

“Người, cẩn thận.” Nàng nói rồi phi thân hướng về phía cầu thang chạy trốn.

Tư Không Tiêm Vụ trong mấy chiêu đem Minh Tứ quật ngã, liền nhanh chóng phi theo Thanh Linh.

Thanh Linh chạy như bay, Tư Không Tiêm Vụ rất nhanh đã đuổi kịp. Khi chạy ngang qua bức tường đá, nàng không còn cách nào dừng lại để khởi động cơ quan nên đành phải tiếp tục chạy về phía trước.

“Tạch tạch tạch” Đột nhiên Thanh Linh nghe được vài tiếng động khác thường, nàng trong nháy mắt phản ứng kịp, nơi này có cơ quan, nàng lùi bước chân về phía sau, chưa tới một phút, hai bên vách tường liền bắn ra rất nhiều ám khí.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà nàng kịp thời dừng lại, quay đầu nhìn lại, Đại tiểu thư lại như thả chậm bước chân, nàng không còn nhìn thấy bóng dáng đại tiểu thư nữa. Dưới chân nàng nhẹ đi một chút, thi triển khinh công tận lực không để giày chạm mặt đất, bay một khoảng cách khá xa mới rơi xuống đất.

Lúc rơi xuống không đụng vào cơ quan, thật quá may mắn. Nàng tiếp tục tiến về phía trước, không ngờ lại đụng phải hai lục y nam tử.

Hai người nam tử trước mặt này cho nàng cảm giác thật quái dị, trên người bọn họ tràn ngập khí tức tử vong, sắc mặt bọn họ hắc trong ánh lửa hoàng hôn vẫn cứ trắng bệch như tờ giấy, không có lấy một tia huyết sắc. Hai mắt trống rỗng không sinh khí tựa như đôi mắt của Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng nhìn hai người nàng, càng nhìn càng cảm thấy giống người đã chết nằm trong quan tài.

Bọn hắc bắt đầu ra tay với Thanh Linh, Thanh Linh mím môi, nắm chặt đoản kiếm Băng Hồn trong tay, chạm mặt liền công thượng.

Hai người này võ công tuy cao nhưng so với đại tiểu thư lại dễ đối phó hơn, Thanh Linh nhanh chóng nắm bắt được cơ hội, dùng Băng Hồn đâm thật sâu vào ngực trái của một lục y nam tử, Băng Hồn rút ra, máu văng tung tóe.

Sau khi rút Băng Hồn ra khỏi ngực người kia, Thanh Linh trợn tròn mắt, nam tử kia cứ như vết thương kia không liên quan gì đến hắc, hắc tựa như không cảm thấy đau, cũng không thấy hắc chết, rất nhanh hắc liền tấn công lại.

Kế tiếp Thanh Linh đều dùng Băng Hồn đâm vào nơi yếu hại của bọn hắc, tuy nhiên kết quả lại không khả quan, bọn hắc đều không chết.

Đối mặt với hai con quái vật giết mãi không chết này, nàng cảm thấy thật buồn bực. Càng làm cho lòng nàng càng thêm buồn bực, không phải nói Thánh quả có tác dụng tăng tu vi sao? Nhưng nàng đã ăn Thánh quả, thế nào nội lực không thấy có biến hóa? Giống như nàng chưa từng ăn Thánh quả.

“Chém đứt đầu bọn hắc.” Sau lưng Thanh Linh đột nhiên cất lên giọng nữ nhân.

Thanh Linh tựa như nữ nhân kia nói, liều mạng chém đứt đầu hai quái vật. Hồi lâu, khi mọi thứ đã xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ đứng sau lưng làm nàng sợ hết hồn.

Mới vừa rồi người nhắc nhở nàng chém đứt đầu hai quái vật kia là đại tiểu thư? Nàng không thể tin nhìn chăm chăm Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng ăn Thánh quả, mới vừa lúc trước đại tiểu thư còn muốn giết nàng, vậy đối phương hà cớ gì lại nhắc nhở nàng chém đầu hai người kia?

Nàng càng nghĩ lại càng đầy một bụng hồ nghi.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân (dạng kiêu cường thi á), không biết đau đớn” Tư Không Tiêm Vụ lên tiếng nói.

Thanh Linh ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng: “Đại tiểu thư, người...”

“sau khi ăn Thánh quả sẽ không lập tức có hiệu lực, một ngày sau nội lực mới bắt đầu tăng mạnh. Mật thất phía trên đều có Hoạt tử nhân trông giữ, người không trốn thoát được.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Tại sao nói cho ta biết những thứ này?” Lúc này nàng lại không cảm thấy sát khí từ Tư Không Tiêm Vụ.

“Người không cần biết, muốn thoát thì đi theo ta.” Tư Không Tiêm Vụ lướt qua nàng đi về phía trước.

Thanh Linh nhanh chóng đuổi theo, trực giác nàng đoán đại tiểu thư không muốn giết nàng, vậy mới vừa rồi nhắc nhở nàng chém chết hai tên kia. Và lại thực lực trước mặt, nàng còn không bằng đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nếu có ý giết nàng sẽ trực tiếp động thủ, chỉ là nàng không hiểu, ở đầm nước đại tiểu thư còn có ý muốn giết nàng, vậy vì sao hiện tại thay đổi chủ ý không giết nàng nữa đây? Hay tạm thời đại tiểu thư chưa có ý muốn giết nàng mà chỉ diễn trò trước mặt Hách Liên Dực.

“Ta ăn Thánh quả, vì sao người không giết ta?” Nàng đến gần Tư Không Tiêm Vụ hỏi.

Đại tiểu thư chưa có trả lời nàng, chỉ ném cho nàng một ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rồi bước nhanh về phía trước.

Đường trước mặt có cơ quan, chỉ là Thanh Linh đi cùng đại tiểu thư liền nhẹ nhõm tránh thoát.

Thanh Linh nội tâm thâm thán cơ quan vi diệu. Nếu Tư Không Tiêm Vụ muốn đối phó nàng, khẳng định nàng không thể chạy thoát.

Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được ở nơi như thế này lại bắt đầu từ một cái giếng nước hoang vu xấu xí.

Trước mặt lúc này xuất hiện ngã ba, nàng theo đại tiểu thư nhắm một con đường mà đi. Càng đi về phía trước, con đường càng tỏ vẻ không tầm thường.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 93+1: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh đi theo đại tiểu thư, dần dần giống như đi vào một tòa địa cung (Note: Cung điện dưới lòng đất), nơi này có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều được làm từ vách đá.

Đại tiểu thư dẫn nàng vào một căn phòng trong số đó, bên trong phòng bài trí đơn giản, chỉ có một giường một bàn và một ghế, còn có một viên dạ minh châu dùng để thắp sáng.

“Người ở đây chờ một chút, ta phải rời khỏi một lát, chút nữa sẽ trở về. Đừng trách ta không nhắc nhở người, nếu như người không chờ ở đây mà tự ý rời đi một mình, người tuyệt đối sẽ hối hận.” Đại tiểu thư nói xong, người liền biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh hoàn toàn không quen thuộc đối với nơi này, nếu nàng đã không có phát hiện ra ác ý của Đại tiểu thư, thì nàng sẽ không định rời khỏi trước.

Không bao lâu, Đại tiểu thư đã trở lại. Nàng ấy đứng ở ngoài cửa, trên tay còn cầm một tay nải.

Thanh Linh đi tới cửa: “Đại tiểu thư, người dẫn ta tới đây để làm gì?” Kỳ thật Thanh Linh càng muốn hỏi chính là khi nào Đại tiểu thư dẫn nàng

ra ngoài, nhưng nàng lại có cảm giác Đại tiểu thư sẽ không dễ dàng dẫn nàng đi ra ngoài như vậy.

Đột nhiên, còn không chờ Thanh Linh đi tới cửa, một tấm cửa đá thật nặng đột ngột rơi xuống đóng lại, trước khi cửa đá rơi xuống đóng lại thì Đại tiểu thư đã ném tay nải trong tay vào.

Thanh Linh tiến lên, vận nội lực vừa đẩy cửa đá, vừa hô to: “Đại tiểu thư, người làm như vậy là có ý gì?” Chẳng lẽ muốn nhốt nàng ở chỗ này chờ người đến xử lý sao?

Ngoài cửa không có âm thanh trả lời, Thanh Linh tức giận dùng toàn bộ sức lực đi đẩy cửa đá, nhưng cửa đá vẫn vẫn không nhúc nhích. Nàng liền dừng lại không làm chuyện lãng phí sức lực nữa, ánh mắt nhìn đến tay nải Đại tiểu thư ném vào, suy nghĩ lại, vẫn là trước tiên nhìn thử xem đồ mà Đại tiểu thư ném vào cho nàng là cái gì.

Mở tay nải ra, khi nhìn thấy đồ bên trong, Thanh Linh không hiểu gì cả.

Bên trong có mấy loại hoa quả nàng chưa từng gặp qua, cùng với hai quyển bí kíp võ công, một quyển là Tàn Hồng Kiếm Pháp, quyển khác là nội công tâm pháp Phất Thủ Thiên Diệp.

Còn có một tờ giấy, phía trên ghi là bảo nàng trong vòng mười ngày luyện xong hai bộ công pháp này.

Thanh Linh nhìn nhìn hai quyển sách trong tay, trầm nghĩ trong vòng mười ngày làm sao có thể luyện xong thứ này chứ?

Nàng ăn Thánh Quả, Đại tiểu thư không giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nàng sắp nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra dụng ý của Đại tiểu thư là gì, loại cảm giác bị người ta nắm mũi dắt đi thật sự rất khó chịu.

Mặc dù không thích bị người khác an bài, nhưng luyện hai bộ bí kíp võ công này đối với nàng cũng có chỗ tốt, đối với nàng mà nói có chỗ tốt hay đồ vật đưa đến trước mặt nàng, tự nhiên là nàng sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng Đại tiểu thư có mục đích gì, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết được, bị người nắm mũi dắt đi chỉ là tạm thời, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là tăng cường thực lực của mình.

Buổi tối, bốn phía đều yên tĩnh.

Tần Liễm nằm trên giường trong phòng của mình, trong lòng thiếu một người, hắc trần trọc khó ngủ: “Không biết nha đầu kia có nhớ mình giống như mình đang nhớ nàng hay không?”

Ngoài cửa sổ đột nhiên có động tĩnh, Tần Liễm chưa đứng dậy, lụa trắng đã ném ra ngoài cửa sổ.

“Tần công tử, xin thủ hạ lưu tình.” Người ở ngoài cửa sổ thấp giọng nói.

Tần Liễm lười biếng đứng dậy, dáng vẻ ưu nhã đi đến bên cửa sổ, nhàn nhạt liếc mắt nhìn người nọ ở ngoài cửa sổ người nọ một cái, vung tay lên, lụa trắng bay trở về trong tay hắn: “Đêm hôm khuya khoắt Đại hoàng tử đến có việc gì à?”

Tề Tế Huyền bị lụa trắng đánh ngã trên mặt đất, lúc này đang chậm rãi đứng dậy: “Tần công tử, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”

“Không cần, nói ở đây cũng được.” Tần Liễm nói.

Sau khi Tề Tế Huyền trầm mặc một lúc lâu thì mở miệng nói: “Vậy được rồi.” Hắn nhảy qua cửa sổ đi vào trong phòng.

“Tần công tử, hiện giờ Diệp công tử còn chưa có trở về sao?” Tề Tế Huyền vừa đi vào lập tức hỏi.

Tần Liễm nhíu mày, giọng nói thanh lãnh trả lời: “Có chuyện gì nói thẳng đi, Bản tướng không thích quanh co lòng vòng.”

Tề Tế Huyền tự biết đêm khuya mình làm vậy là làm phiền người ta, đối phương có chút không kiên nhẫn cũng phải, sợ đối phương sẽ mở miệng hạ lệnh đuổi khách, hắn liền trực tiếp nói: “Người và ta liên thủ đối phó Thành chủ Tư Không Hoành được không?”

Tần Liễm tùy ý tìm một ghế dựa ngồi xuống, giơ tay ý bảo hắn tiếp tục nói.

Tề Tế Huyền rũ mắt xuống, tinh thần chán nản: “Bản hoàng tử nghi ngờ hoàng muội của ta..... Cái chết của hoàng muội có quan hệ với Tư Không Hoành.” Nhớ tới cái chết của Tề Khúc, tim hắn giống như bị người ta rạch từng nhát từng nhát một, vô cùng đau đớn.

“Tử Mạch động thủ giết người có lẽ là đã bị thứ gì đó mê hoặc.” Mà ở Tiêu Dao Thành người có thể dễ dàng ra tay với bọn họ, trừ Thành chủ ra thì còn có ai cò bản lĩnh lớn như vậy?

Tần Liễm nghe vậy nhìn hắn một cái, thầm nghĩ người này ở trong tình cảnh vô cùng đau lòng như vậy mà còn có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt những việc này, cũng thật sự không đơn giản.

“Người tới tìm Bản tướng liên thủ, dựa vào cái gì cho rằng Bản tướng sẽ đồng ý?” Chuyện không có quan hệ với hắn, hắn sẽ không nhúng tay vào.

“Quan hệ của Tần công tử và Diệp công tử rất tốt, một khi Diệp công tử xảy ra chuyện gì, người sẽ không để ý tới sao?” Tề Tế Huyền đã sớm nhìn ra quan hệ của Tần Liễm và Diệp Đàm không bình thường, nếu như

Diệp Đàm cũng bị Tư Không Hoành hăm hại, Tần Liễm sẽ không có khả năng mặc kệ mà ngồi xem.

“Diệp công tử tới giờ vẫn chưa trở về, chẳng lẽ Tần công tử không nghi ngờ bây giờ có lẽ hắn không có đang đuổi theo Tử Mạch, mà là bị Tư Không Hoành vây khốn sao?”

Tề Tế Huyền đoán không sai, nếu như nha đầu kia xảy ra chuyện, Tần Liễm tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ, nhưng vấn đề là hiện tại hắn đã biết được nàng không có bị Tư Không Hoành vây khốn, với lại Minh Tứ cũng không có truyền về tin tức nàng gặp phải nguy hiểm: “Đại hoàng tử dựa vào cái gì mà suy đoán Tư Không Hoành sẽ vây khốn được Diệp công tử?”

“Việc này.....” Tề Tế Huyền cũng không trả lời được.

“Đại hoàng tử cho rằng ở Tiêu Dao Thành có thể đấu được với Tư Không Hoành, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra sao?” Tần Liễm hỏi, trước đây hắn đã phái người đến Tiêu Dao Thành tìm kiếm Thánh Quả trước, cũng là thế lực mà hắn tính toán xếp vào ở nơi này.

Trước khi thế lực của hắn còn chưa có hoàn toàn củng cố ở Tiêu Dao Thành thì hắn sẽ không phí sức còn chiếm không được chỗ tốt khiến hắn động tâm, mà đáp ứng liên thủ với Tề Tế Huyền đối phó Tư Không Hoành.

Tề Tế Huyền không nói gì, hắn chỉ là nóng lòng muốn báo thù cho Tề Khúc, hắn biết một khi rời khỏi Tiêu Dao Thành thì ngày báo thù rửa hận cho Tề Khúc sẽ rất xa.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 93+2: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (2)

Editor: Yên Nhi

Tần Liễm nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt xa cách mà lạnh nhạt: “Đêm đã khuya, Đại hoàng tử đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Bị hạ lệnh đuổi khách, Tề Tế Huyền ngăn ra: “Chẳng lẽ Tần công tử không quan tâm đến an nguy của Diệp công tử sao?”

“Bản tướng đang rất buồn ngủ, xin lỗi không tiếp được.” Tần Liễm xa cách nói.

Chuyện Thánh Quả bị trộm rất nhanh đã truyền tới trong tai của Thiên Nhất Tuyệt.

Chỗ ở của Đại hộ pháp Tiêu Dao Thành, Thiên Thánh Cung trong cấm địa, trong đại sảnh, Thiên Nhất Tuyệt ngồi ở trên chủ tọa. Hắn khẽ cúi thấp đầu, hai bên tóc mai xõa xuống che đi hơn phân nửa kia vẻ mặt âm u của hắn.

Trong đại sảnh bày tám viên dạ minh châu lớn đang đồng thời phát sáng, chiếu vào đá làm bằng ngọc trên sàn nhà làm phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Trước mặt Thiên Nhất Tuyệt có một người đang quỳ, người đó là thủ lĩnh phụ trách bảo vệ cấm địa, hắn cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ chờ Thiên

Nhất Tuyệt xử lý.

“Có người đến cấm địa trộm Thánh Quả đều đi rồi, người mới phát hiện có người xâm nhập cấm địa, thực sự đáng chết!” Thiên Nhất Tuyệt lạnh lùng nói, hắc cách không đánh ra một chưởng đánh chết người nọ, không hề cho người nọ có cơ hội mở miệng cầu xin tha thứ.

Tư Không Hoành lẳng lẳng đứng ở một bên, đầu cúi thấp xuống, không dám thở mạnh, càng không dám nhìn về phía người ngồi trên chủ tọa.

Tư Không Tiêm Vụ từ bên ngoài phòng đi vào, trên cánh tay khoác thêm một tấm lụa mỏng nhìn giống như hai sợi đai ngọc tung bay, bước chân của nàng không nhanh không chậm, dáng vẻ tao nhã nhưng có thể khiến cho trăm hoa thất sắc.

Tư Không Hoành nghe được tiếng bước chân, nhìn sang phía cửa, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ của Tư Không Tiêm Vụ đang đi vào, trong nháy mắt hai mắt của hắn thoáng hiện lên tia sáng, trong mắt toát ra sự ái mộ.

Tư Không Tiêm Vụ đi vào đại sảnh, rõ ràng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo: “Đại hộ pháp.” Nàng nhìn về phía Thiên Nhất Tuyệt đang mặc hắc y ngồi ở trên ghế chủ tọa, trên vạt áo có thêu mạn châu sa hoa. Từ ngoài cửa đi vào đại sảnh, nàng keo kiệt không thèm ngó ngang đến Tư Không Hoành.

“Người ăn trộm Thánh Quả là ai?” Ánh mắt sắc bén của Thiên Nhất Tuyệt dừng ở trên người Tư Không Tiêm Vụ.

“Diệp Đàm.” Nàng trả lời.

“ Chuyện gì xảy ra? Không phải Thánh Quả là do người trông coi sao, vì sao lại để cho hắn ăn trộm được chứ?” Thiên Nhất Tuyệt nén giận nói, giọng nói vừa trầm thấp lại âm trầm.

Tư Không Tiêm Vụ rũ mắt không trả lời, biểu lạnh nhạt, giống như không hề quan tâm để Thiên Nhất Tuyệt có tức giận hay không.

“Tư Không Tiêm Vụ, cho Bản hộ pháp một cái lý do.” Giọng Thiên Nhất Tuyệt âm hàn nói.

“Không có lý do gì cả, tất cả đều do Tiêm Vụ làm việc thất trách.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Đại tiểu thư sẽ không phải là đã coi trọng tiểu tử Diệp Đàm kia rồi chứ, cho nên không tiếc phản bội Đại hộ pháp, lặng lẽ mang Diệp Đàm đến hồ nước, để cho hắn ăn trộm Thánh Quả phải không?” Tư Không Hoành âm dương quái khí nói.

Tư Không Tiêm Vụ không có phản bác, chỉ là khinh thường liếc mắt nhìn Tư Không Hoành một cái.

Ánh mắt khinh miệt này khiến cho Tư Không Hoành vô cùng bức bối: “Chẳng lẽ là bị ta nói trúng rồi?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyệt liếc sang Tư Không Hoành: “Ngô Vũ người cầm miệng lại cho ta.”

Tư Không Tiêm Vụ mỉa mai cười: “Đại hộ pháp, Tư Không Hoành phụ thân ta còn ở trong tay người, làm sao ta dám phản bội chứ?”

Thành chủ chân chính đang ở trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, bây giờ Thành chủ là do thủ hạ Ngô Vũ của Thiên Nhất Tuyệt dịch dung tới giả mạo.

Thiên Nhất Tuyệt hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt nhất là không có.” Tình cảm của hai cha con Tư Không rất sâu, Tư Không Hoành còn ở trên tay hắn, hắn đã lường trước việc Tư Không Tiêm Vụ sẽ không dám phản bội hắn.

“Diệp Đàm đang ở đâu?” Thiên Nhất Tuyết hỏi.

“Tiêm Vụ không biết.” Nàng trả lời không chút do dự: “Ta đã phái người đến khắp nơi điều tra rồi, tin tưởng không lâu sau là có thể tìm được người.”

Thánh Quả là đồ mà Thiên Nhất Tuyết mong chờ đã lâu, thật vất vả mới thành thực lại bị người khác trộm mất, dĩ nhiên sự giận dữ trong lòng hẳn không thể hạ rồi, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra: “Tư Không Tiêm Vụ, người phụ trách trông coi Thánh Quả, hiện giờ Thánh Quả bị người khác trộm mất, người đừng trách Bản hộ pháp không lưu tình đối với Tư Không Hoành!”

Tư Không Tiêm Vụ phạm sai, lẽ ra nên chịu hình phạt tàn khốc, Thiên Nhất Tuyết cũng sẽ gia tăng ở trên người của Tư Không Hoành.

Lần này, Thánh Quả bị trộm, Tư Không Hoành không tránh được lại phải chịu hình phạt. (Giải thích tí: Hình phạt mà Thiên Nhất Tuyết đang áp dụng chính là con làm sai cha chịu phạt ấy)

Bàn tay trắng nõn của Tư Không Tiêm Vụ nắm lại thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong thịt, ánh mắt đang rũ xuống xẹt qua hận ý không để ai phát hiện.

“Chuyện Diệp Đàm trộm Thánh Quả một tạm thời không cần lộ ra, còn có, nhất định phải trong vòng một ngày tìm ra Diệp Đàm.” Thiên Nhất Tuyết nói, sau khi ăn vào Thánh Quả thì sau một ngày công lực sẽ tăng nhanh, một khi công lực của Diệp Đàm tăng lên, muốn đối phó với hẳn cũng không còn dễ dàng như vậy nữa, cho nên hẳn cần phải khống chế được Diệp Đàm trước khi công lực của hẳn tăng lên.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Thiên Nhất Tuyệt nhìn về phía Ngô Vũ: “Ngô Vũ, phái người nhìn chăm chăm vào Tần Liễm.” Từ tình hình mấy ngày qua xó thể thấy được Tần Liễm và Diệp Đàm luôn như hình với bóng, giao tình của hai người rất tốt, Diệp Đàm có thể sẽ trở về tìm Tần Liễm, phái người nhìn chăm chăm Tần Liễm sẽ không có sai.

“Vâng.” Ngô Vũ nói.

Thiên Nhất Tuyệt phát phát tay, ý bảo hai người trong phòng hãy lui ra.

Trời chưa sáng, sương mù buổi sáng đã dày đặc.

Ra khỏi phòng, bước chân của Tư Không Tiêm Vụ trở nên nhanh hơn.

Ngô Vũ nhanh chân đuổi theo: “Đại tiểu thư.”

Tư Không Tiêm Vụ dừng chân lại nói: “Có chuyện gì thì mau nói.”

Ngô Vũ tới gần nàng, nhếch miệng cười lên, nụ cười bỉ ổi: “Đại tiểu thư, nghe nói mặt trời mọc trên Phượng Sơn cực kỳ đẹp, chúng ta đi xem được không?” Hắn vươn móng heo ra, lén lút sờ lên mũi của nàng.

“Á!” Ngô Vũ đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn vừa mới sờ đến mũi của nàng, Tư Không Tiêm Vụ lập tức tức giận, sau khi bắt lấy tay của hắn thì trực tiếp vặn gãy, rồi đá bay người ra bên ngoài.

Ngô Vũ ngã trên mặt đất, trợn trừng mắt nhìn nàng nói: “Tư Không Tiêm Vụ, người thật to gan, dám làm như vậy với Bản thành chủ sao.”

Ánh mắt Tư Không Tiêm Vụ không hề có sự tức giận mà liếc mắt nhìn hắn, cười châm chọc nói: “Chỉ là một con chó thôi mà cũng vọng tưởng trở

thành thành chủ chân chính à? Thật là buồn cười, về sau đừng có để bàn tay dơ bẩn của người chạm vào Bản tiểu thư, người không xứng.”

“Phi.” Sắc mặt Ngô Vũ vô cùng kém, hắt nhổ một ngụm nước miếng xuống đất: “Tay ta dơ bẩn? Người, con mẹ nó, người thật đúng là coi chính mình vẫn còn là Đại tiểu thư cao cao tại thượng của Tiêu Dao Thành à? Ha ha, hiện tại chúng ta đều là người giống nhau, đều là con chó của Đại hộ pháp. Ta coi trọng người đó là phúc phần của người, đừng có cho mặt mũi mà lại không biết xấu hổ như vậy!”

Không đâu, ha ha ha, chúng ta vẫn là có chỗ không giống nhau. Bây giờ người chỉ quá một nửa hoạt tử nhân, ngay cả nữ nhân chân chính cũng không phải.

A, ta đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước người trở thành thủ lĩnh bảo hộ Thành Chủ Lệnh, a, thân phận vẫn tôn quý như cũ, nên mới khinh thường người khác sao?

Sau một thời gian nữa, thân phận người bảo hộ Thành Chủ Lệnh sẽ truyền ra đi, xem thử người nam nhân nào còn dám cưới người, người cứ ở đó mà chờ cô độc, sống hết quãng đời còn lại đi!”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 94: Bán Hoạt Tử Nhân

“Hai người các người rất rảnh rỗi?” Thiên Nhất Tuyệt đột nhiên hiện thân, mang đến một cỗ âm phong, Tư Không Tiêm Vụ cảm nhận được hàn khí.

Bị Tư Không Tiêm Vụ vặn gãy tay, Ngô Vũ tức đến sặc hồng, hăn nhìn thấy Thiên Nhất Tuyệt, lập tức mở miệng tố cáo: “Thành chủ, Tư Không Tiêm Vụ nàng....”

“Người muốn bản hộ pháp suy tính lên làm Thành chủ?” Thiên Nhất Tuyệt biết hăn muốn nói gì lên lên tiếng ngắt lời hăn.

Ngô Vũ kinh hãi: “Không phải...”

“Còn không mau rút đi.” Thiên Nhất Tuyệt lạnh lùng quát.

Ngô Vũ lập tức bò dậy, đầu cũng dám quay lại, chạy mất dạng.

Thiên Nhất Tuyệt nhàn nhạt liếc Tư Không Tiêm Vụ một cái rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại một mình nàng đứng tại chỗ.

“Bán Hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ thì thầm, khóe môi chậm rãi kéo ra một nụ cười lạnh.

Hoạt tử nhân Tiêu Dao thành là những con rối do Tàn chủ dùng bí dược luyện ra, bọn họ vô tri vô giác, không thể làm chủ suy nghĩ cũng như hành động của bản thân, cũng không có năng lực nổi dõi tông đường. Chỉ

nhất mực tuân theo mệnh lệnh của Thành chủ, bọn họ một thân võ công cao cường nhưng song hành với nó là cái chết.

Luyện chế con rối cực kì hao tâm tốn sức, chỉ cần có chút sai lầm sẽ luyện ra con rối có ý thức, loại luyện chế thất bại này gọi là bán hoạt tử nhân.

Đệ nhất đại Thành chủ có di huấn, bất luận hoạt tử nhân hay bán hoạt tử nhân đều phải thủ hộ thành, không cho phép cưới gả.

Bọn họ nhất mực nghe theo di huấn, nếu bí mật kết hôn, một khi thực hiện Chu Công chi lễ, chắc chắn là hai mệnh tử (hai người cùng chết).

ở Tiêu Dao thành, hoạt tử nhân được dân chúng kính yêu nhưng một khi dám tự cưới gả sẽ phải chịu sự phỉ nhổ của tất cả mọi người.

Bí được luyện chế hoạt tử nhân luôn luôn nằm trong tay Thành chủ đại nhân, Tư Không Tiêm Vụ không biết Thiên Nhất Tuyệt đã sử dụng thủ đoạn nào mà có được bí được từ phụ thân nàng – Tư Không Hoành, còn không chế phụ thân đến bán sống bán chết.

Thiên Nhất Tuyệt sau đó muốn luyện chế nàng thành con rối, đáng tiếc thất bại, nàng hiện tại là bán hoạt tử nhân.

Nàng đã từng là một cô gái bình thường với ước mong được gả cho nam nhân mình thương, sau đó bách niên giai lão, bách phát tề mi. Nhưng hiện tại nàng bị Thiên Nhất Tuyệt biến thành bán hoạt tử nhân, nàng đã không còn là nữ nhân bình thường, cả đời nàng không thể cưới gả.

Chọn rể lần này cũng chỉ là một âm mưu mà thôi.

“Thiên Nhất Tuyệt!” Tư Không Tiêm Vụ hận đến cắn răng nói nhỏ, hồi lâu, nàng chột ngắc đầu cười to.

Thiên Nhất Tuyệt, người sớm muộn cũng nhận quả báo, đáy lòng nàng thầm hận nói.

Sáng sớm, tia sáng đầu tiên vừa chiếu xuống vạn vật, vàng tươi chói mắt, lóng lánh rải rác cả một vùng đất.

Minh Lục vội vàng gõ cửa phòng nhủ Tần Liễm: “Công tử, người đã tỉnh chưa?”

Cửa phòng gõ tựa như tiếng sấm đánh bên tai, dù là heo cũng tỉnh.

“Đi vào.” Âm thanh Tần Liễm lạnh tanh bay ra ngoài.

Minh Lục vừa vào cửa liền bấm báo: “Công tử, Minh Tứ truyền tin nói Diệp công tử đi theo Dung Thi Thi, trong lúc vô tình đi nhầm vào cấm địa, định ăn trộm Thánh quả, bị Đại tiểu thư bắt gặp.

Đại tiểu thư dưới cơn nóng giận nói muốn giết Diệp công tử, Minh Tứ liều mạng ngăn cản để Diệp công tử chạy trước, sau đó hắn bị Đại tiểu thư quật ngã. Minh Tứ muốn đuổi theo nhưng mất dấu, hắn nhanh chóng quay lại báo cáo.

Công tử, đại tiểu thư võ công thâm sâu, Diệp công tử nếu rơi vào tay nàng làm sao có thể thoát?”

“Tiêu Dao thành nếu dám giết nàng, bốn tướng nhất định sẽ đem Tiêu Dao thành bồi tang theo nàng!” Tần Liễm ác độc nói, con người xinh đẹp tràn ngập lệ khí.

“Truyền tin cho Đại hoàng tử Đại Khánh, bốn tướng đồng ý liên thủ.” Tần Liễm phân phó.

Hai ngày sau.

Thanh Linh dùng hai ngày đem nội công tâm pháp Thiên Diệp pháp tiếp thu, trí nhớ nàng vốn không tệ, ngộ tính cũng không hề kém, hai ngày cũng đủ cho nàng có thời gian luyện thành công.

Giờ phút này nàng đang ngồi xếp bằng, theo như chương đầu tiên của cuốn nội công tâm pháp, một nén hương đã trôi qua, nàng dần dần cảm nhận dưới đan điền càng ngày càng có nhiều cỗ nhiệt lưu nóng bỏng xâm nhập. Nàng nhanh chóng vận hành một vòng chu thiên, khí huyết thông suốt, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

Tác dụng tẩy kinh phạt tủy của Thánh quả đã hiệu dụng, nàng bắt đầu luyện công, tiến triển nhanh kinh người, bản thân hoàn toàn có thể tự mình điều khiển nội công.

Ban đầu đại tiểu thư cho nàng mười ngày để luyện hết quyển nội công tâm pháp này, nàng mới đầu còn cho rằng đó là điều không thể, dựa vào tốc độ tăng tu vi như hiện tại, trong mười ngày khả năng luyện thành là rất cao.

Không biết có phải do Thánh quả nâng hiệu dụng hay không, nàng luyện liên tục ba ngày không ngừng nghỉ, đem nội công tâm pháp Thiên Diệp luyện cho xong, hơn nữa còn không cảm thấy mệt mỏi.

Thánh quả quả nhiên là đồ tốt, nàng phun ra một ngụm trọc khí. Mở mắt, đqngs dậy mới phát giác ra bụng đói lợi hại, nhớ tới mấy loại trái cây đại tiểu thư ném vào.

Nàng từ bọc quần áo lấy ra mấy quả ngồi gặm, gặm gặm cũng thấy nhớ Tần Liễm, nhớ tới bộ dạng người kia hồi mới tới Tiêu dao Thành kén ăn, chọn đông chọn tây lại còn chu mỏ.

Nhớ hẳn dịu dàng cười yếu ớt, nhớ vòng ôm ấm áp của hắn, nhớ nụ hôn ôn nhu mãnh liệt của hắn.

Tất cả những gì liên quan đến hắc, nàng đều nhớ thật nhớ. Người kia có phải hạ cổ gì cho nàng hay không? Nếu không tại sao mới tách ra không bao lâu, nàng liền nhớ hắc một cách điên cuồng thế này chứ

Hắc đâu rồi, không có tin tức của nàng, hắc chẳng lẽ không lo lắng ư?

Rắc rắc rắc, nàng càng gặm càng cảm thấy trái cây này không có chút mùi vị gì cả.

Nhìn chăm chăm quả trong bàn tay, ngẩn người: “Tần Liễm, chàng là trái cây thì tốt rồi.” Như vậy nàng có thể thời thời khắc khắc đem hắc nhét vào trong ngực, thời điểm nhớ hắc liền móc ra ngấm.

Càng ngày lại càng thấy nhớ, nàng lắc lắc đầu, đem trái cây hai ba lần ăn hết, đứng lên lau qua miệng: “Để sớm gặp được hắc, ta phải nhanh chóng luyện cho xong Tàn Hồng Kiếm pháp, sớm ngày đi ra khỏi thạch thất này tìm hắc.”

Bỏ đi hết tạp, nàng bắt đầu tập trung luyện Tàn Hồng Kiếm pháp.

Thanh Linh không ngờ bản kiếm pháp này là khá thích hợp với đoản kiếm, nàng lại là người thích dùng đoản kiếm, như vậy thật tốt quá đi.

Trong đại sảnh Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyệt ngồi trên chiếc ghế chủ tọa trên cao, khí tức âm trầm quỷ dị cuốn quanh thân hắc: “từ Không Tiêm Vụ, đã hai ngày trôi qua, tại sao vẫn chưa có tin tức của Diệp Đàm.”

Ánh mắt hắc âm trầm rét lạnh chiếu thẳng tới Tư Không Tiêm Vụ, nàng cảm thấy một trận đè nén hít thở không thông: “Tiêm Vụ đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi trong cấm địa, nhưng đều không phát hiện ra tung tích của Diệp Đàm. Tiêm Vụ nghĩ có phải Diệp Đàm đã trốn thoát ra khỏi cấm địa rồi hay không?”

“Các cung khác có cho người lục soát không?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

Tim tư Không Tiêm Vụ đập mạnh, nơi nàng mang Thanh Linh tới chính là đầm nước lân cận địa cung.

Tren mặt nàng vẫn là vẻ mặt bình thường: “có thể lục soát được đã lục soát.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Hãn phân phó.

Sau khi Tư Không Tiêm Vụ lui ra, gọi tâm phúc Triệu Trầm: “Người nói cho Ngô Vũ, để hãn tung tin tức nói Diệp Đàm bị Tử Mạch bắt không rõ tung tích. Thành chủ lo lắng an nguy của Diệp Đàm, phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Còn nữa, khiến Thàn chủ dán bố cáo, ai phát hiện tung tích của Diệp Đàm chắc chắn có trọng thưởng. Ngoài ra, người tự mình dẫn người lục soát mọi nơi trong cấm địa, phái người nhìn chăm chăm Tư Không Tiêm Vụ.”

“Vâng.” Triệu Trầm nhận mệnh, cúi người cáo lui.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 94+2: Bán Hoạt Tử Nhân (2)

Đêm yên tĩnh, trên phố không một bóng người. Tư Không Tiêm Vụ tự mình trở về phủ Thành chủ.

Nàng bước chân thả chậm, trong tiềm thức không hề muốn về lại phủ Thành chủ nhưng đó lại là nơi hai cha con nàng nương tựa nhau sống hơn mười năm. Phụ thân nay không còn ở phủ Thành chủ, nếu nàng không trở về chẳng phải tiện nghi cho mấy tên súc sinh thêm khát phủ Thành chủ kia sao?

Nghĩ như vậy, nàng bước thêm mấy bước nữa liền cảm nhận có người đi theo đằng sau. Môi nàng khẽ nhếch, vẻ mặt vẫn như thường.

Thiên Nhất Tuyết vẫn hoài nghi việc hãn vẫn chưa chiếm được ý thức của nàng.

Phía trước không có một bóng người, đột nhiên một bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại bay ra, nhìn thoáng qua giống như tiên nhân hạ phàm.

Tần Liễm ngự phong mà đến, áo bào bông bành, tư thái tự nhiên nhưng quanh thân lại tản mát ra khí tức mãnh liệt.

Tư Không Tiêm Vụ thấy hãn đến không có ý tốt, xoay người, thi triển khinh công chạy trốn.

Tần Liễm gia tăng tốc độ đuổi theo, bạch lăng trong tay áo bay ra, bạch lăng lướt qua, một số người núp trong bóng tối cất tiếng kêu thảm thiết rồi im bật.

Tư Không Tiêm Vụ thấy sau lưng có tiếng hét, tâm không khỏi thất kinh, Thiên Nhất Tuyệt phái người giám thị nàng, nàng đi một đoạn đường dài mới phát hiện ra. Mà Tần Liễm vừa mới xuất hiện liền có thể phát hiện có người âm thầm theo dõi nàng, võ công cao thâm của hắn làm nàng kinh ngạc.

Tần Liễm đuổi theo, tay vẫn không nhúc nhích, cùng Tư Không Tiêm Vụ giữ một khoảng cách nhất định.

Tần Liễm đi theo Tư Không Tiêm Vụ vào sâu trong Mê Vụ Lâm Sâm liền nhanh chóng ra tay với Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng không thể không dừng bước, một chưởng của tần Liễm quét tới, tiếng gió bên tai khiến nàng cảm nhận được áp bức. Nàng xoay người tiếp một chưởng kia, nhưng nàng đã đánh giá thấp đối phương, một chiêu của Tần Liễm mang theo khí lực kinh người, ép nàng lùi về phía sau vài bước, cuối cùng vẫn là không thể đỡ được, nàng lão đảo lùi ra sau rồi ngã xuống đất.

Nàng thường kiêu ngạo võ công của bản thân, không ngờ nay đụng phải người này mà ngay cả một chiêu cũng đỡ không nổi.

Một đạo Bạch Lăng quấn chặt lấy người nàng, nàng càng động bạch lăng trói càng chặt.

“Diệp Đàm ở đâu?” Tần Liễm mở miệng, giọng lạnh lùng.

“Hiện tại hắn vô sự.” Nàng nói.

“Người dẫn bốn tướng tới nơi này, có lời gì để nói.”

Hắn lạnh lùng nói, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn, hắn làm sao biết nàng cố ý dẫn hắn đến nơi này?

Hắn nhìn thấy trong mắt nàng có sự nghi ngờ liền nói: “Đại Tiểu thư tính tình kiêu ngạo, không thể nào vừa nhìn thấy bốn tướng liền bỏ chạy.” thaongs nghĩ cũng biết nàng muốn dẫn hắn đi.

“Người không sợ ta đưa người vào trận pháp?” nàng nói.

“Đưa bốn tướng vào trận pháp, người sẽ phải trả giá lớn.” Âm thanh hắn lạnh nhạt, giọng điệu không kiêu ngạo.

“Không dối gạt Tần công tử, ta xác thực cố ý dẫn người tới đây. Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả, Đại hộ pháp tuyệt đối không tha cho hắn.

Nếu Tần công tử đồng ý với ta một chuyện, ta đảm bảo sự an toàn của Diệp Đàm, nếu không, Diệp Đàm khó bảo toàn tính mạng.” Nàng lời vừa dứt, bạch lăng trên người lại càng thu chặt, siết nàng hít thở không thông.

Mắt phượng hẹp dài của hắn nhíu lại, trầm lạnh: “Người đang uy hiếp bốn tướng?” hắn khinh thường cười lạnh một tiếng: “Nếu nàng có mệnh hệ gì, bốn tướng sớm muộn sẽ làm cho cả Tiêu Dao thành chôn theo nàng.” Giọng điệu của hắn cuồng ngạo cực kỳ, thần sắc nghiêm túc không giả dối, làm người ta không khỏi tin tưởng hắn nói được làm được.

Hắn không chút sợ hãi uy hiếp của nàng, nàng lại bị chính lời muốn đem Tiêu Dao thành bồi táng của hắn làm cho hoảng sợ.

Nếu như người khác nói ra những lời này, nàng sẽ cho rằng đó là thiên phương đêm đàm (nói năng hoang tưởng), nhưng hắn nói, nàng lại cực độ tin tưởng.

Tần Liễm khom lưng nhìn nàng, trên người hắn thoang thoảng một mùi hương dễ chịu. Nàng cảm thấy cổ tay chột lạnh, vẫn chưa kịp phản

ứng, từ cổ tay truyền đến cơn đau khiến mắt nàng dâng lên thủy quang.

Tần Liễm dùng bạch ngọc địch một mặt được mài nhọn, cửa đứt kinh mạch trên tay nàng, bàn tay này coi như đã bị phế.

“Phế đi một tay của người là do người dám dùng tính mạng của nàng uy hiếp bốn tướng.” hắc vân đạm phong khinh nói.

Tư Không Tiêm Vụ nương nhờ từng mảnh vụn ánh trăng chiếu xuống, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt này.

Một bộ bạch y, dung nhan yêu mị, phong thái xuất trần, đích thị là một nam nhân phong hoa tuyệt đại. Một người như vậy đáng lẽ phải như trích tiên, nhưng nàng chỉ đem tính mạng Diệp Đàm uy hiếp hắc, ánh mắt hắc không chớp đã phế đi một tay của nàng, nam nhân như vậy đâu phải là trích tiên, rõ ràng hắc là hiện thân của ma quỷ.

Phương mâu xinh đẹp của hắc hiện lên một mảnh thanh hàn: “ Nói! Vị trí của Diệp Đàm.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 95+1: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp

Editor: Yên Nhi

“Quan hệ tình cảm chân thành tha thiết của Tần công tử và Diệp công tử khiến cho người khác hâm mộ, hiện tại tính mạng của hắc không đáng lo ngại, người có thể yên tâm.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Nàng ấy ở đâu.” Hắc không kiên nhẫn nói, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm vào nàng ta.

Dưới ánh mắt như vậy, nàng cảm thấy có loại cảm giác áp bách thật sâu: “Ở trong địa cung của cấm địa.” Nàng nói đúng sự thật, nàng cũng không cần phải lừa hắc, nếu như hắc vì Diệp Đàm mà xông vào cấm địa, gây chuyện nháo lên với Thiên Nhất Tuyệt thì cũng là chuyện vui mà nàng muốn nhìn đến.

“Chỉ là, ta khuyên Tần công tử tốt nhất không cần đi tìm hắc. Hiện tại hắc tạm thời là an toàn, hắc ăn vụng Thánh Quả, người của Thiên Nhất Tuyệt đang tìm hắc ở khắp nơi, nếu như Tần công tử đi không chừng sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết.”

Tiêu Dao Thành là địa bàn của Thiên Nhất Tuyệt, Tần Liễm đương nhiên sẽ không tùy tiện đi tìm nàng.

“Nói thẳng mục đích người dẫn Bản tướng đến đây đi.” Trước hết cứ nghe thử xem lý do nàng ta giải thích về việc dụ hắc đến đây một chút cũng

không sao.

“Xin Tần công tử hãy ra tay giúp ta đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.” Trên đường nàng dẫn hắc tử vốn là định lấy tính mạng của Diệp Đàm làm áp chế, để cho hắc tử đáp ứng thỉnh cầu của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng còn chưa kịp nói ra yêu cầu, thì đã bị hắc tử phất đi một cánh tay của mình.

“Làm sao để triệt hồi trận pháp của Mê Vụ sâm lâm?” Tần Liễm hỏi.

Tư Không Tiêm Vụ không nói, trận pháp của Mê Vụ sâm lâm là một tấm lá chắn thiên nhiên của Tiêu Dao Thành, phương pháp để triệt hồi trận pháp là cơ mật của Tiêu Dao Thành, không thể để lộ ra ngoài.

Nhưng nàng cũng hiểu được Tiêu Dao Thành là thiên hạ của Thiên Nhất Tuyệt, thế lực ở đây của Tần Liễm rất ít, liền tính hắc tử đáp ứng thỉnh cầu của nàng cũng không làm được gì. Nàng muốn để Tần Liễm đối phó với Thiên Nhất Tuyệt, nhất định phải để cho thế lực của hắc tử đi vào Tiêu Dao Thành.

Bởi vậy nàng không có nói cho hắc tử phương pháp để triệt hồi trận pháp, chỉ nói cách đi như thế nào mới có thể tránh được trận pháp của Mê Vụ sâm lâm.

Trận pháp có thể thay đổi, nàng nói cho phương pháp để hắc tử tránh được trận pháp thì cũng không tính là vi phạm, cùng lắm thì sau này lại sửa lại trận pháp là được.

“Người là nửa hoạt tử nhân.” Hắc tử đột nhiên nói.

Lòng nàng rơi vào đáy cốc, nhất định là lúc này khi hắc tử bỏ kinh mạch trên tay của nàng đã phát hiện ra mạch đập của nàng không có đập, mới khẳng định nàng là nửa hoạt tử nhân.

“Tiêu Dao Thành, nửa hoạt tử nhân là không thể cưới hay gả phải không?” Hắc cười lạnh nói: “Dùng chuyện chiêu thân để lừa những vương công quý tộc của các quốc gia đến, thiết kế để cho bọn họ phát sinh mâu thuẫn, thậm chí là kết thù.”

Phế bỏ chân của Tây Thành Bá, sân tử thí chiêu thân quý dị khiến cho người tham gia tử thí bắn mũi tên ra bên ngoài đả thương người, những người bị đả thương đều là người có thân phận tôn quý của các nước.

Để cho Hách Liên Dục người đoạt được đệ nhất vòng tử thí chiêu thân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, giết Công chúa Đại Khánh giá họa cho Tử Mạch Thái tử Bắc Phiêu. Người Tiêu Dao Thành âm thầm làm mấy chuyện này, đơn giản là muốn khiến cho các nước kết thù với nhau.

“Cuối cùng mục đích là muốn cho các nước đại loạn, thậm chí bởi vì thù hận lẫn nhau mà xảy ra chiến loạn.

Một khi các nước xảy ra chiến loạn, Tiêu Dao Thành của các người sẽ có thể nhân lúc rối loạn này mà đi ra thành tranh đoạt thiên hạ. A, dã tâm không nhỏ nha.”

Tư Không Tiêm Vụ ngẩng đầu nói: “Tần công tử nói không sai, ta đúng là nửa hoạt tử nhân. Chỉ là người dân của Tiêu Dao Thành cũng không có dã tâm này, ta và phụ thân chỉ muốn bảo vệ Tiêu Dao Thành thật tốt, càng không muốn đi ra ngoài tranh đoạt thiên hạ. Người có dã tâm tranh đoạt thiên hạ chính là Thiên Nhất Tuyệt.”

Tần Liễm bỗng nhiên cười, lẩm bẩm: “Tranh đoạt thiên hạ..... Không biết tự lượng sức mình.” Nụ cười bỗng nhiên lại thu lại: “Vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia chỉ sợ phải đổi người rồi.”

“Người nói cái gì?” Lòng Tư Không Tiêm Vụ lạnh lẽo.

Tần Liễm không có trả lời nàng, hắn đột nhiên lại ra tay, lựa nhỏ ở ngón trỏ trực tiếp chỉ về phía đan điền của nàng, nàng dần dần cảm thấy lượng lớn nội lực của chính mình đang bị xói mòn. Nàng hoảng hốt, hắn đây là muốn hủy đan điền của nàng sao, phế đi võ công mà nàng luôn lấy làm kiêu ngạo sao.

Lập tức, nàng cảm thấy hoảng sợ: “Tần công tử.....”

“Bản tướng không thích bị người lợi dụng” Hắn thu tay lại, sau đó là thu hồi lựa trắng, trong nháy mắt biến mất ở trước mặt nàng.

Hắn nhìn ra nàng có ý đồ muốn lợi dụng hắn, giọng nói lạnh lẽo kia đã dọa nàng toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn không có hủy đan điền của nàng, hành động mới vừa rồi chỉ là một chút cảnh cáo của hắn.

Mấy ngày liên tiếp đi qua, người của Thiên Nhất Tuyệt vẫn chưa tìm được Thanh Linh, trong lòng của hắn lại là càng ngày càng bức bối, hắn lại lần nữa sai người tìm kiếm mọi nơi ở cấm địa, ngay cả một góc cũng không buông tha.

Mà lúc này chuyện để cho hắn càng bức bối chính là bên ngoài Mê Vụ sâm lâm đột nhiên có một lượng lớn binh mã của nước Đại Khánh và nước Bắc Phiêu đóng quân.

Bên trong thành còn tràn vào rất nhiều thế lực xa lạ, hắn ần ần cảm thấy có chút bất an, lập tức phái người đi điều tra cuối cùng là chuyện như thế nào.

“Đại hộ pháp, thuộc hạ phát hiện có một gian thạch thất trong địa cung vô cùng khác thường.” Triệu Trầm - Một trong những tâm phúc của Thiên Nhất Tuyệt vội vàng tiến vào nói.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ cũng ở một bên, nghe vậy, lòng nàng không khỏi trở nên căng thẳng.

“Có gì khác thường?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

“Có một gian thạch thất bất luận là dùng cách nào cũng không thể mở ra, hơn nữa đám thuộc hạ còn nghe thấy ở bên trong có động tĩnh truyền ra.”

Nghe vậy, Thiên Nhất Tuyệt đứng dậy đi ra ngoài, định tự mình đi xem một chút, Tư Không Tiêm Vụ cũng đi theo sát, mà Triệu Trầm thì đi ở phía trước dẫn đường.

Trong mấy ngày này Thanh Linh đã nhìn thuộc lòng hai bộ công pháp kia rồi, cảm thấy giữ lại hai quyển sách này cũng không có ý nghĩa gì nhiều, vì thế nàng dùng nội lực biến hai quyển sách này thành bột phấn.

Sau khi ăn Thánh Quả, nội lực trong cơ thể của nàng càng lúc càng tăng lên, nhiên mà đột ngột tăng lên quá nhanh, hăng quá sẽ hóa dở, nàng cần phải điều tức thật tốt một chút.

Hơn nữa bản nội công tâm pháp Phất Thủ Thiên Diệp này, nàng vốn cho rằng mình đã luyện xong, nhưng hôm nay lúc vận công thì mới đột nhiên phát hiện mình chỉ là sắp luyện đến tầng cuối mà thôi, vẫn không thể đột phá tới tầng cuối. Thử rất nhiều lần đều như thế.

Giờ phút này, nàng nhắm mắt lại khoanh chân ngồi đó, giống như thiền sư nhập định. Nàng vận công lần nữa, cố gắng có thể xông qua rào cản, được đến đột phá mới.

Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi theo Triệu Trầm vào địa cung đến trước cửa một gian thạch thất.

Nhìn thấy gian thạch thất này, lòng Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống,
nàng biết Diệp Đàm đang ở bên trong gian thạch thất này.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 95+2: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp (Tiếp)

Editor: Yên Nhi

Sau khi cửa của gian thạch thất đóng lại, khe cửa cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ nhìn không ra, còn tưởng rằng nó là một bức tường, có lẽ chính vì nguyên nhân này, người của Thiên Nhất Tuyệt phải lục soát lần thứ hai mới có thể phát hiện ra có chỗ khác thường.

Thiên Nhất Tuyệt ở ngoài cửa tìm được cơ quan, sau khi cửa mở ra, phát hiện Diệp Đàm đang nhập định, mà sau khi Diệp Đàm trợn mắt nhìn người tiến vào một cái, bỗng nhiên phun ra một búng máu, sau đó té xỉu trên mặt đất.

Lúc bọn họ tiến vào, nàng đang vận công điều tức tới thời khắc mấu chốt, không thể lơ là, mà khi bọn họ tiến vào đã quấy rầy nàng.

Nàng chỉ vô ý một chút, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, may mắn chỉ là phun ra một búng máu. Lúc này nàng chưa kịp điều chỉnh tốt hơi thở, lại thấy được Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi vào. Rốt cuộc Tư Không Tiêm Vụ là địch hay là bạn thì nàng chưa rõ, tuy nói nàng ăn Thánh Quả, Tư Không Tiêm Vụ không có giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nhưng ai biết được phía sau nàng ta đánh chủ ý gì chứ?

Nội thương của nàng còn chưa điều trị tốt, tự biết trước mắt không phải thời cơ tốt để chạy trốn dứt khoát giả bộ ngất đi, sau đó lại tìm cơ hội chạy trốn.

Thiên Nhất Tuyệt nhìn chăm chăm Thanh Linh, tinh quang trong đôi mắt tối đen thoáng hiện. Hắn tới gần Thanh Linh, tránh cho Diệp Đàm tỉnh lại, hắn dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt phong bế một ít huyết trên người của Diệp Đàm. Hắn tin rằng, không tới ba tháng, Diệp Đàm tuyệt đối không thể tỉnh lại.

Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới chính là hắn vốn muốn phong bế huyết đạo của Thanh Linh, lại ngoài ý muốn giúp Thanh Linh phá tan nội công tầng cuối của Phất Thủ Thiên Diệp.

Thanh Linh âm thầm cao hứng mình có thể luyện đến tầng cuối của Phất Thủ Thiên Diệp nhưng ít nhiều huyết đạo trên người của nàng bị phong bế. Chỉ là tiếp theo, nàng muốn phá tan những huyết đạo bị phong bế này thì phải phí một chút công phu.

“Đưa hắn ta tới phòng thuốc.” Hắn hạ lệnh phân phó: “Còn có, phải thêm người canh giữ ở ngoài phòng thuốc.”

“Người muốn luyện chế nàng thành hoạt tử nhân?” Tư Không Tiêm Vụ nói, phòng thuốc ở cấm địa ngoại trừ là nơi luyện thuốc ra, vẫn là nơi luyện chế hoạt tử nhân.

Hoạt tử nhân? Thanh Linh kinh hãi, Thiên Nhất Tuyệt luyện chế nàng thành con rối sao? Nhớ tới lúc trước gặp qua hai cái quái vật đánh thế nào cũng đánh không chết kia, nếu như nàng cũng biến thành như vậy, Tần Liễm phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hắn canh giữ nàng - một cọc gỗ cả đời sao?

“Hoạt tử nhân không khó nghe chút, nói chính xác phải là người bảo vệ Thành Chủ Lệnh.” Thiên Nhất Tuyệt nói, sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả thì nội công sẽ tăng cao, sau khi luyện chế hắn thành con rối, tuyệt đối chính là đánh đâu thắng đó, một thanh bảo đao không gì cản nổi.

Nghĩ tới điều này, Thiên Nhất Tuyệt đã bắt đầu hưng phấn.

“Còn không phải đều giống nhau à, đều là hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh nói.

Triệu Trầm ở bên cạnh luôn trầm mặc, bất mãn với giọng điệu nói chuyện của nàng, vì thế mở miệng nói: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm ăn vụng Thánh Quả của Tiêu Dao Thành chúng ta, Đại hộ pháp không có lập tức lấy mạng hắn, mà là muốn hắn dốc sức lực vì Tiêu Dao Thành chúng ta, như vậy đã xem như là tiện nghi cho hắn rồi.”

Thanh Linh nghe vậy, thầm nói, nếu phải trở thành một hoạt tử nhân vô tri vô giác, nàng thà rằng chết sướng hơn.

“Dẫn hắn đi.” Thiên Nhất Tuyệt không kiên nhẫn nói, xoay người ra khỏi thạch thất.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ tiến lên nhắc Thanh Linh lên, trực tiếp khiêng trên vai.

Bỗng nhiên, thân mình của Tư Không Tiêm Vụ cứng đờ, cùng là thân nữ nhân nàng đã nhận ra sự khác thường của Thanh Linh, nàng rất nhanh hiểu được người mình đang khiêng trên vai vậy mà là một nữ tử!

Tư Không Tiêm Vụ một đường khiêng Thanh Linh tới phòng thuốc, Triệu Trầm mang theo người đi theo phía sau.

Một gã sai vặt mặc lục y đi từ trong phòng thuốc ra, hắn vừa nhìn thấy nàng liền lập tức chạy sang đây: “Đại tiểu thư, người này là người thủ hộ Thành chủ lệnh mà Đại hộ pháp muốn luyện chế phải không?”

“Không tồi, đi trước dẫn đường đi.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Đi vào phòng thuốc, bên trong có mười mấy dược sư đi tới đi lui, dáng vẻ giống như rất bận rộn.

Gã sai vật dẫn Tư Không Tiêm Vụ đi vào một gian phòng, bên trong tràn ngập mùi thuốc nồng đậm. Thanh Linh vừa ngửi mùi thuốc, vừa âm thầm phỏng đoán xem đó là thuốc gì.

Luyện chế con rối ở Tiêu Dao Thành thì trước khi luyện chế phải cho người ngâm bí dược để hấp thụ dược khí, ngâm đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, để dược khí chậm rãi thấm vào dung hợp với cơ thể, lúc này mới bắt đầu luyện chế.

Mà trong lúc này, người bên ngoài phải không ngừng đưa dược khí tỏa ra khi nấu thuốc đưa vào trong phòng.

“Gần đây phòng thuốc rất bận sao?” Tư Không Tiêm Vụ hỏi gã sai vật.

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, mấy ngày nay tất cả chúng ta đều bận luyện chế thánh dược cho dân chúng trong thành, chờ lát nữa, thì sẽ luyện chế xong thánh dược rồi chia cho dân chúng trong thành.” Gã sai vật nói.

“Thánh dược không phải ba năm mới phát một lần cho dân chúng trong thành sao? Nếu như bản tiểu thư nhớ không lầm thì năm trước mới phát thánh dược mà.” Tư Không Tiêm Vụ nhíu mày nói.

Thánh dược chính là thuốc giải khói độc của sương mù.

Bá tánh của Tiêu Dao Thành có thể hàng năm sinh hoạt ở nơi tràn ngập khói độc này như vậy, không phải bởi vì bọn họ trời sinh không sợ độc của sương mù, mà là mỗi ba năm bọn họ sẽ ăn thánh dược một lần, cho nên bọn họ mới không sợ khói độc của sương mù.

“Đại hộ pháp phân phó luyện thánh dược quá đột ngột, tiểu nhân cũng đang buồn bực đây.” Gã sai vật nói: “Đại tiểu thư, nếu như không có gì phân phó thì tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Tư Không Tiêm Vụ gật đầu, ý bảo hẳn có thể lui ra. Nàng đi ra khỏi phòng thuốc, nhìn thấy thủ vệ ở phía của phòng thuốc dày đặc, không khỏi nhú mày.

Sau khi cảm giác trong phòng không còn hơi thở của người nào khác, Thanh Linh lập tức vận công ý đồ phá tan huyết đạo.

Tin tức Đại tiểu thư của Tiêu Dao Thành lại là nửa hoạt tử nhân không biết được truyền ra ngoài như thế nào, tin tức này rất nhanh đã truyền vào trong tai của những người các quốc gia đã đến cầu thân.

Ở Tiêu Dao Thành, thế nào gọi là nửa hoạt tử nhân, sau khi bọn họ hơi nghe ngóng một chút thì sáng tỏ.

Nửa hoạt tử nhân không thể gả hay cưới, vậy trận chiêu thân lần này của Tiêu Dao Thành là thế nào?

Không biết là ai dẫn đầu, một đám người cầu thân đến từ các quốc gia kéo tới trước cửa phủ Thành chủ, ồn ào muốn có một câu trả lời hợp lý.

Ngô Vũ thấy thế, phái người đi ra ngoài nói chính mình không có ở trong phủ Thành chủ, nhưng người bên ngoài không đồng ý, một hai muốn tự mình đi vào kiểm tra thì mới bỏ qua. Bọn họ muốn xông tới, thị vệ của phủ Thành chủ gắt gao ngăn cản.

Ngô Vũ nhìn thấy người ngoài cửa thế tới rào rạt, sai người chạy nhanh đóng cửa lớn lại trước khi bọn họ xông tới, sau đó phái người nhanh chóng đi bẩm báo cho Thiên Nhất Tuyệt.

“Mở cửa, Tư Không Hoành, mau lăn ra đây cho mọi người một câu trả lời.” Một nam tử trẻ tuổi tính tình nóng nảy nói.

“Còn không mở cửa, chúng ta sẽ đập cửa đi vào đó.”

“Còn nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì, Tư Không Hoành đã nói rõ là không chịu gặp người mà.”

“.....”

Bên ngoài phủ Thành chủ, rất nhanh đã trở nên hỗn loạn, trong bọn họ có người mắng to Tư Không Hoành, có người lấy đồ tông cửa, có người trực tiếp thi triển khinh công phi thân đi vào bên trong phủ, đánh nhau với thị vệ bên trong phủ.

Trong quán trà gần phủ Thành chủ, hai người Tần Liễm và Tề Tế Huyền đang ngồi sát cửa sổ, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung mà nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài phủ Thành chủ.

Sau khi Tề Tế Huyền uống một ngụm trà, nói: “Tần công tử, người của ngài làm việc thật là nhanh, không đến một nén hương, những người đến cầu thân từ các quốc gia đều biết được chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân.”

“Đại hoàng tử ngài làm việc cũng không chậm, chỉ mấy ngày ngăn ngui, đã truyền tin tức Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân tới hoàng thất của các quốc gia.” Tần Liễm nói.

“Chuyện Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân, trong tay của ngài và ta cũng không chứng cứ, nếu như Tư Không Hoành phủ nhận thì phải làm sao bây giờ?” Tề Tế Huyền lo lắng nói.

“Hắn phủ nhận thì đã muộn rồi.” Tần Liễm nói, từ lúc Ngô Vũ đóng chặt cửa lớn của phủ kia, người cầu thân đến từ các quốc gia đã càng thêm tin tưởng lời đồn đãi là sự thật, Ngô Vũ cũng đã mất đi cơ hội tốt nhất để giải thích rồi. Hơn nữa, Tần Liễm cũng sẽ không để cho Ngô Vũ có cơ hội mở miệng giải thích.

Nếu như lúc đầu Ngô Vũ đứng ra giải thích thì trong kình Tần Liễm cũng có biện pháp khiến cho Ngô Vũ nói không nên lời, mặc dù nói ra, Tần Liễm cũng có biện pháp khiến cho người khác tin tưởng lời hăn ta nói là giả.

Lúc này Minh Lục đi vào, nói: “Công tử, theo như sự phân phó của ngài, nên bố trí đều đã bố trí tốt.”

Tần Liễm gật đầu, người của hăn đã có phần lớn tiến vào trong Tiêu Dao Thành, một khi xảy ra sự cố nào, cũng không đến mức rơi vào thế bị động.

“Phải thêm nhiều người đến cấm địa tìm Diệp Đàm.” Tần Liễm phân phó nói.

Trong Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyệt vừa mới nghe được chuyện ở phủ Thành chủ, lập tức tức giận đến xanh cả mặt.

Người đến bẩm báo chuyện ở phủ Thành chủ đang quỳ trên mặt đất nơm nớp lo sợ cúi thấp đầu xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Nhất Tuyệt.

“Rốt cuộc là ai truyền ra chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân?” Thiên Nhất Tuyệt giận dữ hỏi Triệu Trầm đứng ở phía dưới.

“Thuộc hạ lập tức phái người đi điều tra” Triệu Trầm thấp giọng nói.

Thiên Nhất Tuyệt vỗ trán, cả giận nói: “Ngô Vũ tên hỗn trướng kia, trốn đi thì có ích lợi gì, ngược lại càng khiến cho người ta càng thêm hoài nghi! Trở về nói cho thành chủ của các người, để hăn giải thích rõ ràng với những người cầu thân đến từ các quốc gia là Đại tiểu thư không phải là nửa hoạt tử nhân.”

“Vâng.” Người quỳ trên mặt đất nói.

“Đại hộ pháp, không xong rồi, những người cầu thân đến từ các quốc gia đã xông vào đánh nhau với thị vệ trong phủ Thành chủ rồi.” Lại thêm một người tiến vào bẩm báo tin tức về phủ Thành chủ.

Thiên Nhất Tuyệt nghe vậy, rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa: “Triệu Trầm, sai người canh chừng Tư Không Tiêm Vụ.” Hắn phân phó xong, lập tức vội vàng đi khỏi Thiên Thánh Cung, đi ra khỏi cấm địa hướng về phái phủ Thành chủ.

Trong phòng thuốc, Thanh Linh thành công vận công phá tan huyết đạo bị phong bế trên người, vừa được đến tự do, nàng cách không đánh một chưởng đánh vỡ nóc nhà rồi phi thân ra ngoài.

Khi nàng rơi xuống trên mặt đất, lập tức có vô số người mặc lục y xông tới.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 96: Đại Náo Phủ Thành Chủ

Mấy lục y nhân canh giữ bên ngoài được phòng thấy Thanh Linh trốn thoát, tay lăm lăm cầm binh khí nhìn chăm chăm nàng.

Thanh Linh nhìn về được phòng, nhếch môi cười, Thiên Nhất Tuyết muốn luyện hóa nàng thành Hoạt tử nhân? Để xem ai luyện hóa ai?

Thiên Nhất Tuyết, chuyện này nàng nhớ kĩ.

Mắt lộ tia hung quang quét qua mấy người lục y nhân, nàng cười yếu ớt không một tia sợ hãi. Nàng vừa luyện xong Phất thủ Thiên Diệp cùng Tàn Hồng kiếm pháp, còn chưa kịp xem uy lực thế nào, vừa đúng có đám người này thử chút công phu mới.

“Đem Diệp Đàm quay trở lại được phòng.” Triệu Trầm lạnh giọng nói.

Lục y nhân vây quanh người Thanh Linh nhận mệnh, toàn bộ cầm kiếm đâm thẳng về phía nàng.

Bọn họ vẫn chưa đến gần Thanh Linh đột nhiên bị một cỗ chương lực vô hình thổi bay.

Thanh Linh nhìn hai tay của mình, mặt tràn đầy vui mừng, không ngờ nàng mới chỉ ra hai tầng công lực mà đã có thể đánh ngã một đám người.

Những người này vốn dĩ không phải Hoạt tử nhân, ngã trên đất, mọi người ai cũng rên rỉ đầy đau đớn.

Nàng không có tâm trí cùng bọn họ dây dưa liền phi thân chạy trước, chân đạp qua mặt bọn họ, còn ác ý nhún một cái. Những người đó ngã trên đất vốn đau không nói nổi, lại bị nàng nhấn tâm đạp thêm phát nữa, nửa cái mạng coi như mất.

“Đi bắt Diệp Đàm!!!!” Triệu Trầm dẫn người đuổi theo Thanh Linh.

Thanh Linh đứng dưới một thân cây, mặt đất bao phủ bởi một tầng lá khô. Nàng tư thái thong dong, phất tay một cái, từng mảnh lá cây bay lên. Lạc diệp (lá khô) bay múa tựa hồ diệp, cuốn quanh thân nàng, nhảy múa cùng ba ngàn sợi tóc trông như mỹ nhân bước ra từ ảo cảnh.

Ánh mắt nàng trong trẻo, dung nhan thanh tú, phong thái ưu nhã. Nàng cười nhạt một tiếng, tay vung lên, từng mảnh lạc diệp tựa đao phong bay thẳng về phía mấy người đang đuổi theo nàng.

Những người đuổi tới có người bị lạc diệp cắt sâu vào họng, có người bị cắm thẳng vào hai mắt, thậm chí có người bị lạc diệp cắt mất đôi tai.

Hai mắt Triệu Trầm bị lạc diệp làm bị thương, lập tức máu từ trong hốc mắt chảy ra, trước mắt bỗng chốc tối sầm xuống nhưng hắn vẫn không quên hạ lệnh, ngón trỏ chỉ thẳng Thanh Linh: “Bắt lấy hắn!!!!”

Phương hướng tay hắn chỉ không phải vị trí của Thanh Linh, thấy vậy nàng cười to, aiz, chó của Thiên Nhất Tuyệt quả nhiên trung thành.

Thủ vệ canh giữ cấm địa khác nghe thấy động tĩnh vội vội vsngf vàng chạy về hướng này, rồi rít xông lên ý đồ muốn bắt lấy nàng.

Đối với võ công bây giờ của Thanh Linh, muốn thoát ra khỏi đám người này quả thật rất dễ dàng, nhưng nàng vẫn chưa quen thuộc cấm địa, vòng tới vòng lui cũng không ra khỏi cấm địa.

“Đi theo ta.” Đột nhiên Tư Không Tiêm Vụ từ đâu xuất hiện nói với nàng.

“Người sẽ không dẫn ta đi thạch thất chứ?” Thanh Linh cảnh giác nhìn nàng, ở thạch thất đợi nhiều ngày người nàng đã mọc meo hết lên rồi. “Nếu như người còn bí kíp võ công muốn ta luyện, đưa luôn ở đây đi.”

Tư Không Tiêm Vụ sững sốt, lập tức dờ khóc dờ cười. “Người còn muốn bí kíp võ công? Nghĩ hay thật, ta dẫn người ra khỏi cấm địa.”

Ánh mắt Thanh Linh viết rõ hai chữ “hồ nghi”, tựa như muốn nói người tốt bụng đến thế sao? Nàng hơi đắn đo một lát, từ lúc gặp Tư Không Tiêm Vụ đến giờ, nàng ta cũng chưa bao giờ tổn thương nàng, mặc dù nàng đề phòng Tư Không Tiêm Vụ nhưng nàng không thể không tin tưởng Tư Không Tiêm Vụ.

Gật đầu một cái liền cùng Tư Không Tiêm Vụ rời khỏi.

“Đại tiểu thư cùng Diệp Đàm ở đó, mau đuổi theo!!!!” có lực y nhân phát hiện ra hai người, vội vàng hét to.

Thanh Linh dừng lại bước chân, xoay người phất tay, đám thị vệ đuổi tới bị một cô lực lượng vô hình thổi bay.

Tư Không Tiêm Vụ âm thầm kinh ngạc, Diệp Đàm luyện Phất thủ Thiên Diệp tiến triển thần tốc, người ăn Thánh quả với người không ăn quả nhiên có sự chênh lệch.

Thiên Nhất Tuyệt cười ngửa đi đến Phủ Thành chủ, sau lưng hắn có thủ hạ chạy như điên tới.

Thủ hạ vừa tới trước mặt hắn liền dừng ngựa.

“Đại hộ pháp, Diệp Đàm bỏ trốn, Đại tiểu thư nhìn có vẻ như đã bị người đả thương cũng bỏ trốn cùng Diệp Đàm.” Thủ hạ kia vừa mở miệng liền vội vàng bẩm báo, đem chuyện vừa xảy ra trong cấm địa nói một lượt cho Thiên Nhất Tuyệt.

Thiên Nhất Tuyệt nghe vậy khí huyết công tâm: “Đáng chết!” Tay hắn nắm chặt dây cương, lòng bàn tay bị dây cương cứa ra máu, hắn vậy mà không cảm thấy một tia đau đớn.

Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả rồi bỏ trốn, hắn muốn luyện chế Diệp Đàm thành con rối cũng không được, hắn không cam lòng quay đầu ngựa chạy về hướng cấm địa, đột nhiên hắn lại nghĩ tới cái gì: “Người nói Đại tiểu thư cùng chạy trốn với Diệp Đàm?”

“Vâng.” Thủ hạ kia trả lời.

Nghe được trả lời, sắc mặt Thiên Nhất Tuyệt đang ủ dột liền tươi tỉnh hẳn lên, khóe môi vẽ ra nụ cười, hắn quay đầu ngựa lại phủ Thành chủ.

Tư Không Tiêm Vụ bị hắn luyện thành bán hoạt tử nhân, vả lại Thành chủ vẫn nằm trong tay hắn, nàng trốn cũng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Chuyện Diệp Đàm chạy trốn cùng Tư Không Tiêm Vụ tạm thời chưa để ý đến, trước mắt phải giải quyết các quốc gia đến cầu hôn đang náo loạn phủ Thành chủ cái đã. Hắn phái nhiều nhân thủ đi tìm Diệp Đàm cùng tư Không Tiêm Vụ, còn bản thân quay về phủ Thành chủ.

Trong phủ Thành chủ, các quốc gia cầu thân không thể không khai đao, phong cảnh hỗn loạn mà đẫm máu.

“Tần công tử, thị vệ phủ Thành chủ đông đảo, các quốc gia cầu thân cứ nào loạn như vậy sớm muộn gì cũng bị áp đảo.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm nhìn về phía Minh Lục: “An bài một đội nhân mã ở lân cận vào phủ Thành chủ trước.” Hắn sợ dĩ không điều động nhóm người này là chờ đến lúc các quốc gia cầu thân và thị vệ phủ Thành chủ động thủ, chỉ cần động thủ là có thể dễ dàng kết thù.

“Vâng.” Minh Lục rất nhanh biến mất.

“Ta và người cũng nên vào phủ Thành chủ xem náo nhiệt một chút.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm gật đầu, đứng dậy cùng Tề Tế Huyền vào phủ.

Ngô Vũ tự núp mình trong phòng, đối mặt với rối loạn ở phủ Thành chủ, hắn lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Tới gây gỗ ở phủ Thành chủ đều là người có thân phận tôn quý, có thể đắc tội một hai người nhưng đắc tội người không nên đắc tội, chọc giận cả quốc gia, đến lúc đó các quốc gia vây công Tiêu Dao thành, đối với Tiêu Dao thành là một đại nạn.

Ngô Vũ muốn đàn áp mấy người đó nhưng không dám dấn thương họ.

“Thành chủ, Đại hộ pháp nói ngài phải giải thích rõ ràng với các nước, Đại tiểu thư của chúng ta không phải là bán hoạt tử nhân.” Ngô Vũ phất đại thị vệ hướng Thiên Nhất Tuyệt bẩm báo chuyện phủ Thành chủ.

Đánh cũng đã đánh rồi, còn ra giải thích cái gì nữa! Ngô Vũ càng nghĩ càng cảm thấy phiền.

“Thành chủ, những người đó đã xông vào nội viện.” Ngoài cửa lại có thị vệ bẩm báo.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải ngoại viện có bố trí trận pháp sao? Bọn họ còn có thể xông tới?” Ngô Vũ cả kinh.

“Trận pháp giống như đã bị người phá giải.”

Ngô Vũ càng thêm lo lắng đi tới đi lui, trong phủ Thành chủ có nhiều chỗ bố trí trận pháp, làm sao đã bị người khác phá giải rồi hả?

Tin tức Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân vừa truyền đi trước, tần Liêm đã sớm phái người vào phủ Thành chủ thăm dò một phen, phát hiện có trận pháp liên âm thầm phá giải.

Bởi vì mới phá giải chưa lâu nên người trong phủ vẫn chưa phát hiện có điều kì lạ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 96+2: Đại Náo Phủ Thành Chủ (2)

Nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng giao tranh, sắc mặt Ngô Vũ trở nên thâm trầm, chuyện này hẳn không thể tránh mặt được nữa rồi. Mở cửa phòng, đi ra nội viện.

Khắp nơi phủ Thành chủ đều tràn đầy tiếng đánh nhau, Ngô Vũ dùng nội lực đem âm thanh khuếch đại: “Dừng tay!”

Thành chủ rốt cuộc cũng xuất hiện, các quốc gia cầu thân rồi rít dừng tay tụ tập về phía trước.

“Tư Không Hoành, Đại tiểu thư rốt cuộc có phải là bán hoạt tử nhân hay không? Người tốt nhất nên cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.” Một người trong số đó đứng dậy nói.

Những người khác cũng vội vàng la hét Tư Không Hoành nên cho một câu trả lời thỏa đáng.

“Các vị bình tĩnh, chớ nóng vội, nghe bản Thành chủ giải thích.” Ngô Vũ bày ra dáng vẻ Thành chủ nói: “Lời đồn đãi bên ngoài nói Đại tiểu thư là bán hoạt tử nhân không có căn cứ, là chuyện giả dối không có thật, các vị không nên tin tưởng.”

Tề Tế Huyền cùng Tần Liễm đi vào phủ Thành chủ lúc này mới bước ra mở miệng: “Thành chủ nói chuyện này là giả, vậy mời Thành chủ đưa ra chứng cứ, nói suông như vậy làm sao khiến mọi người tin phục?”

Ngô Vũ nghiêm sắc mặt, tức giận nói: “Lão phu dưới gối độc chỉ có một nữ nhi Tiêm Vụ, nàng là bảo vật trong lòng lão phu, lão phu làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng biến thành bán hoạt tử nhân, tới cuối đời không thể lập gia đình?”

Tần Liễm vốn là thái độ khoan tay đứng xem trò vui, nhưng lúc này Linh Lục lại tới, nói nhỏ vào tai hắn: “Công tử, các huynh đệ chịu trách nhiệm tìm tung tích Diệp công tử ở cấm địa truyền tin đến, Diệp công tử suýt chút nữa bị Thiên Nhất Tuyệt luyện hóa thành Hoạt tử nhân.”

“Hiện tại nàng sao rồi?” Tần Liễm trong nháy mắt căng thẳng, mi tâm hiện rõ vẻ lo âu nồng đậm.

“Diệp công tử chạy được.” Minh Lục nói.

“Nàng đang ở đâu?” Tần Liễm lo lắng hỏi.

“Các huynh đệ vẫn đang đi tìm, rất nhanh chắc chắn sẽ có tin tức truyền tới.”

Mắt Tần Liễm phát ra tia sáng lạnh lẽo bức người, Thiên Nhất Tuyệt, có vẻ như người thực sự không muốn sống nữa!

“Nếu Đại tiểu thư không phải con gái người, chẳng lẽ lòng người vẫn cho nàng là bảo bối?” Tần Liễm đứng trong đám người, một bộ bạch y không gió vẫn bay, ưu nhã quý khí không câu chấp, nhìn thôi cũng đủ làm người thoải mái.

Hắn vốn khinh thường đối phó với Tư Không Hoành, nhưng nghe đến chuyện Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện hóa Thanh Linh thành Hoạt tử nhân, hắn giận.

Ngô Vũ là con chó trung thành của Thiên Nhất Tuyệt, hắn giờ phút này không thể làm gì khác ngoài đem tức giận phát tiết lên người Ngô Vũ,

tự mình ra tay giải quyết Ngô Vũ.

Ngô Vũ giật mình trong lòng, trên mặt vẫn điềm nhiên như không: “Tần công tử nói câu này có ý gì?”

Tần Liễm bí hiểm cười một tiếng, Ngô Vũ chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, một hội cuống phong thoáng qua, “xoẹt” một tiếng, mặt nạ da người trên mặt Ngô Vũ bị kéo xuống.

Da mặt bị xé chỉ trong chớp mắt, trong lòng Ngô Vũ một chút chuẩn bị cũng không có, đầu óc trong nháy mắt trống không, không biết nên ứng đối chuyện vừa xảy ra thế nào, trong lúc nhất thời sững sờ đứng im một chỗ.

Mọi người thấy khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi dưới khuôn mặt Tư Không Hoành, kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Bọn họ rất nhanh đã phản ứng kịp, đây vốn là dịch dung, Tư Không Thành chủ này là giả mạo.

“Các vị, nghe lão phu giải thích một chút.” Ngô Vũ sau khi lấy lại tinh thần vội vàng cất tiếng.

“Thành chủ quả nhiên là cải lão hoàn đồng.” Tần Liễm không mặn không nhạt nói.

Chính là người này đã xé mặt nạ của hắn, Ngô Vũ ác độc nhìn chăm chăm gò mà Tần Liễm.

“Thành chủ là giả, chuyện chọn rể cũng là giả?” Tề Tế Huyền lạnh lùng nói.

Những người khác đều có cảm giác bị người đùa bỡn, ánh mắt phần nộ bay thẳng về phía Ngô Vũ.

Tay chân Ngô Vũ lạnh lẽo: “các vị, bản Thành chủ....”

“Đồ giả mạo cũng muốn xưng là bản Thành chủ? “Tây Yển Dương Vương trong đám người cất to tiếng mắng: “Ai cho người mạo danh Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu?”

Ngô Vũ thấy sự tình bại lộ không có cách nào giấu diếm được nữa liền xoay người chạy, Tần Liễm làm sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy trốn? Hắn đuổi theo, đánh một chưởng trúng lưng Ngô Vũ.

Ngô Vũ trực giác phía sau có nguy hiểm, quay người, song chưởng tiến lên, lại vẫn không đỡ được chưởng lực bá đạo của Tần Liễm, hắn bị đánh bay ra ngoài, miệng phun một ngụm máu.

Tề Tế Huyền dẫm chân lên ngực hắn hỏi hắn vì sao giả mạo Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu? Bất luận Tề Tế Huyền ép hỏi thế nào, Ngô Vũ cũng không nói ai là người chỉ điểm mình giả mạo thành Thành chủ, cũng không biết rõ tung tích của vị Thành chủ Tư Không Hoành.

Tề Tế Huyền tức giận, đánh hắn mấy quyền: “Nếu không có người chỉ điểm người giả mạo Thành chủ, sao người lại giết Hoành muội của ta? Mạng cho nhà ngươi, bản hoàng tử hiện tại muốn phân thân ngươi?”

“Đợi chút, Tam công chúa rõ ràng là do Thái tử Bắc Phiêu giết, tại sao lại nói ta giết nàng?” Ngô Vũ ngẩng đầu phản bác.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 97: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau (1)

Editor: Yên Nhi

“Người thật biết giao biện.” Tề Tế Huyền cười lạnh lẽo, trừ người Tiêu Dao Thành ra, còn có ai có khả năng ra tay với khách quý trong Mê Dao Cung chứ?

“Mượn chiêu thân dụ ta tới Tiêu Dao Thành là ý của ai? Cuối cùng thì Thành chủ đang ở đâu?” Tây Yển Dương Vương tiến lên nói: “Nếu như người nói ra, Bản vương sẽ bảo toàn mạng nhỏ cho người.”

Ngô Vũ hừ một tiếng, không định mở miệng nói gì.

Tần Liễm khẽ cười một tiếng, điểm huyết đạo của Ngô Vũ khiến cho hắn không thể cử động: “Đại hoàng tử, mượn kiếm dùng một chút.” Hắn nói với Tề Tế Huyền.

Tề Tế Huyền tháo bội kiếm xuống ném cho hắn, sau đó đứng sang một bên.

Ngô Vũ chỉ thấy Tần Liễm mặc bạch y trắng như tuyết thân nhiên đi tới, dáng vẻ ưu nhã thông dong, cảnh đẹp ý vui, một người nam tử giống như tranh vẽ vốn dĩ không nên động vào máu tanh. Nhưng khi hắn cầm theo kiếm đi về phía hắn, hắn cảm nhận được sát khí âm lãnh từ trên người đối phương tỏa ra.

Tần Liễm không có nói nhiều thêm câu nào, dùng kiếm chậm rãi đẩy y phục của Ngô Vũ ra, lộ ra lồng ngực.

Mũi kiếm chạy dọc trên ngực của Ngô Vũ, hàn ý của kiếm ngấm vào da thịt, thấm vào trong xương tủy. Hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn muốn chạy trốn nhưng mà cơ thể không thể cử động được “Người..... Rốt cuộc người muốn làm gì..... Á” Hắn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tần Liễm lấy kiếm chém đứt một cây xương sườn của Ngô Vũ, tiếp theo sờ sờ rút cây xương sườn kia từ trong thân thể của hắn ta ra, máu từ trong lồng ngực của Ngô Vũ phun ra như suối.

Động tác của hắn không nhanh không chậm, vô cùng ưu nhã, lại khiến cho Ngô Vũ cảm giác mình giống như cá đang nằm trên thớt, bị người ta tước từng miếng thịt, nhận hết đau đớn nhưng không thể phản kháng. Cảm giác được mùi vị của cái chết, lúc nào cũng luôn phải chịu đựng sự dày vò.

Cây xương sườn kia bị Tần Liễm tàn nhẫn vứt trên mặt đất, nhưng người vây xem khác nhìn thấy vậy, ánh mắt lập tức đại ra, một nam tử đẹp giống như tranh vẽ thế kia vậy mà có thể làm ra chuyện tàn nhẫn mà khiến cho người khác có cảm giác màn này cảnh đẹp ý vui thật đúng là hiếm thấy.

“Người nào sai người giả mạo Thành chủ?” Tần Liễm dùng giọng nói bình thường hỏi, mũi kiếm lại từng chút từng chút một lướt trên ngực của Ngô Vũ: “Bản tướng không muốn nghe nói nhảm.”

“Chính là.....” Ngô Vũ còn đang giãy giụa việc mình có nên nói thật ra hay không.

“Không nói?” Tần Liễm hí mắt cười: “Người nói xem kiếm tiếp theo nên chọn cây xương sườn nào thì được đây?” Giọng điệu của hắn ra vẻ như đang hỏi ý kiến, nhưng cơ hồ là khi vừa nói xong thì lại rút một cây xương sườn từ trên người Ngô Vũ ra.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Vũ vang vọng cả đất trời, tiếng kêu thảm thiết kia khiến cho người nghe sồn tóc gáy.

“Chính là Đại hộ pháp.” Ngô Vũ cắn răng nói, Phủ Thành chủ xảy ra chuyện, Thiên Nhất Tuyệt chậm chạp không có tới, trong lòng hắn đã sớm bất mãn. Hiện tại hắn sắp bị tên ma quỷ Tần Liễm này tra tấn chết rồi, vậy mà Thiên Nhất Tuyệt còn chưa xuất hiện. Nếu như Thiên Nhất Tuyệt đã bắt nhân, vậy cũng đừng có trách hắn bất nghĩa mà phản bội Thiên Nhất Tuyệt.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến cho Ngô Vũ thiếu chút nữa không thể mở mắt ra được.

Thiên Nhất Tuyệt vẫn là tới chậm một bước, Ngô Vũ không chịu được tra tấn mà khai hắn ra ngoài: “Cũng dám giả mạo Thành chủ, còn vu hãm Bản hộ pháp, đáng chết.” Ngô Vũ đã phản bội hắn, vậy hắn không cần thiết phải giữ lại tính mạng cho Ngô Vũ.

Hắn ra tay muốn lấy mạng của Ngô Vũ, Tần Liễm đưa tay ngăn lại: “Đại hộ pháp muốn giết người diệt khẩu sao?” Tần Liễm lạnh giọng nói.

Ngô Vũ nhìn thấy Thiên Nhất Tuyệt muốn động thủ giết mình, sợ tới mức vội vàng bật thốt lên nói: “Chính là Đại hộ pháp bảo ta giả mạo Thành chủ, giết Công chúa Đại Khánh rồi giả họa cho Thái tử Bắc Phiêu cũng là ý của hắn, tất cả mọi chuyện đều có ý của Đại hộ pháp, ta cũng là bị ép buộc, các người muốn tính sổ thì tìm hắn tính đi, tất cả không có liên quan đến ta.”

Hắn không muốn chết, nhưng Thiên Nhất Tuyệt muốn để hắn chết, vì vậy bất đắc dĩ hắn phải nói ra những việc này, khiến cho Thiên Nhất Tuyệt bị những người này cuốn lấy. Chỉ cần Thiên Nhất Tuyệt bị những người này chế trụ, hắn có lẽ còn có một con đường sống.

Lời Ngô Vũ nói quả nhiên khiến cho mọi người đồng loạt dời ánh mắt phần nộ sang Thiên Nhất Tuyệt.

“Các vị, đừng nghe hần nói hươu nói vượn, Bản hộ pháp cũng vẫn luôn bị hần lừa gạt, cho tới bây giờ mới biết được hần giả mạo Thành chủ.” Thiên Nhất Tuyệt nói giải thích.

“Hần nói hươu nói vượn, vậy người có thể lấy chứng cứ ra chứng minh.” Trong đám người, có một người tức giận nói.

“Chiêu thân là giả, ngay cả Thành chủ cũng là giả, Tiêu Dao Thành của các người quả thực là đang chơi chúng ta.” Lại thêm một người bất mãn nói.

“.....”

Nhất thời, những giọng nói chất vấn vang đầy bên tai của Thiên Nhất Tuyệt. Thiên Nhất Tuyệt không muốn đắc tội những người đến cầu thân từ các quốc gia, một mực chắc chắn chính mình không biết gì cả.

Tần Liễm nghe thấy tiếng cãi vả ồn ào, mày khẽ nhíu lại, lẳng lặng đứng một bên.

Minh Lục đi tới thấp giọng nói với hần: “Công tử, đã tìm được Diệp công tử rồi.” Sau đó lại nói cho hần chỗ của Thanh Linh.

Mắt Tần Liễm lập tức tỏa sáng, giống như làn gió chạy thẳng ra khỏi phủ Thành chủ. Hần nhớ nàng muốn chết, đã biết tung tích của nàng rồi, hần một khắc cũng không nhịn được, trực tiếp chạy đi tìm người.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 97+2: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau (2)

Editor: Yên Nhi

Về phần Thiên Nhất Tuyệt, muốn giải quyết hẳn, tạm thời cũng không vội, nơi này còn có Tề Tế Huyền, hẳn vẫn nên đi nhìn nha đầu kia trước đã rồi nói.

Sau Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vụ đi ra cấm địa, ngoài ý muốn đụng phải Minh Tứ và những ám vệ khác của Tần Liễm.

Minh Tứ nhìn thấy nàng, thì vẫn luôn lải nhải ở bên tai nàng bên tai việc Tần Liễm nhớ nàng như thế nào, còn có chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay ở ngoài cấm địa cũng thuận tiên nói cho nàng biết luôn. Từ trong miệng của Minh Tứ nàng biết được chuyện Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân, cả đời không thể lấy phu quân.

Mới vừa đi ra khỏi cách cấm địa không xa, nàng lập tức nhìn thấy được không ít người dân trong thành đang vội vàng chạy đến Thánh Miếu.

Thánh Miếu này có miệng giếng, lần trước Thanh Linh chính là từ miệng giếng của Thánh Miếu này đi vào Thánh Địa.

Thanh Linh thuận tay tóm lấy một người qua đường đang từ Thánh Miếu đi ra, tò mò hỏi: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sao lại có nhiều người chạy đến thánh miếu như vậy?”

Tư Không Tiêm Vụ lo lắng người qua đường nhận ra nàng là Đại tiểu thư, nghiêng mặt sang một bên không cho người qua đường nhìn thấy.

Người qua đường là một nam tử trẻ tuổi, bị Thanh Linh túm lấy khiến cho hấn hoảng sợ, sau đó nói cho nàng biết việc hôm nay Thánh Miếu phát Thánh Dược. Còn bảo nàng nhanh đến Thánh Miếu lấy Thánh Dược, chậm chân sẽ không còn.

“A.” Bỗng nhiên nam tử hét lên: “Thánh Dược ta muốn lấy về cho cha ta đâu rồi? Rốt đâu rồi?” Hấn cúi người tìm khắp nơi, cuối cùng không tìm được nên rời đi.

Thanh Linh cúi mắt, nhìn thấy một viên thuốc nằm ở bên giày của mình. Nàng cúi người nhặt lên, vừa đặt lên mũi nghe, kinh ngạc phát hiện viên thuốc này tỏa ra một mùi hương quen thuộc giống y mùi mà nàng ngửi được ở trong phòng thuốc. Mà mùi thuốc trong phòng thuốc kia, đúng là mùi thuốc bí dược dùng để luyện chế hoạt tử nhân.

“Người qua đây nghe thử xem, có gì không đúng không.” Nàng đưa thuốc cho Tư Không Tiêm Vụ.

Tư Không Tiêm Vụ tiếp nhận viên thuốc ngửi ngửi, không phát hiện ra vấn đề gì cả: “Không có gì sai cả.”

"Không mùi trong viên thuốc này giống với của mùi bí dược." Thanh Linh nói, từ trước đến nay nàng luôn miễn cảm với mùi thuốc, nàng bẻ đôi viên thuốc ra, lại để cho Tư Không Tiêm Vụ ngửi thử.

Lần này Tư Không Tiêm Vụ cũng nghe ra được vị thuốc không đúng: “Thiên Nhất Tuyệt thật sự bị điên rồi, hấn vậy mà muốn biến người trong thành trở thành hoạt tử nhân.”

Thấy Thanh Linh không hiểu mà nhìn mình, nên nàng tiếp tục giải thích nói: “Bên trong Thánh Dược lại bỏ vào bí dược, ăn nhiều bí dược

trong một thời gian dài thì không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân (con rối)."

Vì lợi ích của bản thân, còn muốn biến người trong thành người thành hoạt tử nhân, Thiên Nhất Tuyệt đúng là đủ tàn nhẫn.

"Diệp công tử, Tiêm Vụ có một chuyện muốn nhờ." Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên nói, mặc dù đã biết Diệp Đàm là nữ tử, nhưng vẫn theo thói quen gọi nàng là Diệp công tử.

"Nói." Thanh Linh nói.

Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên chấp tay cung kính nói: "Tiêm Vụ cầu Diệp công tử có thể ra tay đối phó Thiên Nhất Tuyệt." Nếu không giết chết Thiên Nhất Tuyệt, sớm muộn gì Tiêu Dao Thành sẽ bị hủy ở trong tay hắn.

"Người cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta thì có thể đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sao?" Thanh Linh híp mắt lại nói.

"Tiêm Vụ tin tưởng chỉ cần Diệp công tử ra tay, Tần công tử cũng sẽ ra tay." Tư Không Tiêm Vụ nói, sau khi nàng nói cho Tần Liễm biết biện pháp an toàn đi qua rừng Mê Vụ sâm lâm, Tiêu Dao Thành liền có thêm một cỗ thể lực xa lạ khổng lồ.

Nàng tin tưởng cỗ thể lực xa lạ kia nhất định có quan hệ với Tần Liễm.

Chỉ cần Tần Liễm ra tay, thì chuyện đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sẽ có phần thắng lớn hơn.

Thanh Linh đột nhiên cười lạnh lùng: "Tư Không Tiêm Vụ, ta ăn Thánh Quả người không chỉ có không có giết ta, ngược lại đưa cho ta bí kíp võ công vì chính là để ta ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt đi? A, quả thật nên nói, người là vì khiến cho Tần Liễm ra tay đối phó với Thiên Nhất

Tuyệt.” Nàng ăn Thánh Quả, Thiên Nhất Tuyệt nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, cuối cùng Tần Liễm sẽ vì nàng mà đối nghịch với Thiên Nhất Tuyệt.

“Có câu tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo (*), người có việc muốn nhờ, ta nhất định sẽ đáp ứng người. Nhưng người lại tính kế ta, mà ta ghét nhất bị người khác tính kế.” Cho nên khi Tư Không Tiêm Vụ thỉnh cầu, nàng cũng không dễ dàng nói đồng ý.

(*): Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

“Có loại tâm tư này, là ta không đúng, ta ở đây hưởng người bồi tội.” Bỗng nhiên, Tư Không Tiêm Vụ quỳ xuống trước mặt Thanh Linh: “Cầu Diệp công tử đồng ý ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.”

Vì Tiêu Dao Thành mà nàng ta có thể quỳ xuống, trong lòng Thanh Linh thật sự có chút xúc động, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh.

“Diệp công tử, người muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng?” Tư Không Tiêm Vụ nóng nảy nói.

“Ra tay có thể, thậm chí muốn mạng của Thiên Nhất Tuyệt cũng có thể, nhưng,à.....” Thanh Linh ngừng một lát, lòng của Tư Không Tiêm Vụ căng thẳng.

“Nhưng là một khi ta ra tay bắt được Thiên Nhất Tuyệt thì Tiêu Dao Thành nhất định phải là của ta.” Khi nàng nói ra lời này, ánh mắt mang theo ánh sáng tự tin, hai mắt lấp lánh, đoạt mất ánh sáng của nhật nguyệt (Mặt trời mặt trăng)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 97+3: Phu Quân, Chàng Cấn Ta Đau (3)

Editor: Yên Nhi

“Chỉ cần người bắt được Thiên Nhất Tuyệt, đoạt được Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, đối xử tử tế với bá tánh trong thành thì Thành chủ của Tiêu Dao Thành chính là Diệp công tử, mà Tư Không Tiêm Vụ cũng nguyện cả đời đi theo làm tùy tùng cho người.” Tư Không Tiêm Vụ trịnh trọng nói.

“Người lại dễ dàng đáp ứng như vậy sao?” Thanh Linh sửng sốt một chút, nàng biết được người có Thành Chủ Lệnh thì chính là chúa tể của Tiêu Dao Thành.

Nhưng nàng không phải là người của Tiêu Dao Thành, mặc dù có Thành Chủ Lệnh, người khác cũng sẽ mãnh liệt phản đối nàng trở thành Thành chủ, nhưng nếu như có Tư Không Tiêm Vụ duy trì nàng, tình hình tất nhiên sẽ khác.

“Chỉ cần người có thể đối xử tử tế với người dân trong thành thì ta nhất định sẽ giúp người một tay.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Ta mơ ước vị trí Thành chủ của phụ thân người, người còn có thể nói với ta như vậy, ta rất bất ngờ.” Thanh Linh vẫn không thể tin tưởng vào lời nói của nàng ta.

“Diệp công tử có điều không biết, phụ thân ta sớm đã bị bệnh nặng, mặc dù không có rơi vào trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, ngày đại nạn (Ý là chết ấy) cũng không xa.

Huyết mạch Tư Không gia đời đời đều là con một, ta lại trở thành nửa hoạt tử nhân, không thể sinh con dục cái, vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia cho tới ngày hôm nay sớm hay muộn gì cũng phải thay người.

Không nói đến thế lực của Tiêu Dao Thành bị Thiên Nhất Tuyệt khống chế, khó đối phó, võ công của hắn lại cao thâm khó dò, muốn đối phó với hắn, sợ là không có một ai trong Tiêu Dao Thành là đối thủ của hắn.” Cho nên sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả, nàng đã không muốn giết Diệp Đàm, ngược lại đưa Tàn Hồng kiểm pháp và Phất Thủ Thiên Diệp chỉ có thành chủ mới có thể luyện cho Diệp Đàm, hi vọng sau Diệp Đàm luyện thành công, nàng có thể lợi dụng Diệp Đàm cùng với Tần Liễm tới đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.

“Ta tin người lần này.” Thanh Linh nói, dù sao bút trưởng Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân kia, sớm hay muộn gì nàng cũng phải tính sổ. Nếu như Tư Không Tiêm Vụ nói như vậy, nàng không ngại thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng.

“Ta thật sự tò mò, rốt cục chuyện chiêu thân của Tiêu Dao Thành là ý của Thành chủ hay là ý của Thiên Nhất Tuyệt?” Thanh Linh bỗng nhiên nói.

“Phụ thân ta bệnh nặng, khi ông nhận ra dã tâm của Thiên Nhất Tuyệt, thì Thiên Nhất Tuyệt đã không thoát khỏi sự khống chế của ông rồi, cho nên phải mượn lực lượng từ bên ngoài để loại bỏ Thiên Nhất Tuyệt, nên phái tâm phúc đưa thiệp mời chiêu thân đến các quốc gia.” Cho nên mới có chuyện Tiêu Dao Thành phát thiệp mời chiêu thân tới các quốc gia.

Sau khi Thiên Nhất Tuyệt biết tin lộ tức giận dữ, rốt cuộc không nhận được động thủ muốn hoàn toàn khống chế Tư Không Hoành, còn âm thầm luyện Tư Không Tiêm Vực thành nửa hoạt tử nhân.

Còn nhân cơ hội người đến cầu thân tề tụ từ các quốc gia ở Tiêu Dao Thành, âm thầm gian lận, sai người giả làm người đến cầu thân tề tụ từ các quốc gia rồi gây chuyện khiến các nước kết thù.

Người ăn nhiều bí dược dùng để luyện chế hoạt tử nhân của Tiêu Dao Thành, hơn nữa trong thời gian dài, không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân.

Cho nên việc cấp bách trước mắt, chính là phải hủy diệt nhóm thánh dược còn chưa có tới kịp chia cho người dân trong thành.

Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vực xâm nhập vào trong Thánh Miếu, thị vệ trong cấm địa nhìn thấy hai người vốn đã đào tẩu lại hiện thân, mừng như điên, tiến lên muốn bắt lấy hai người.

Nhưng bọn họ chưa lại gần các nàng thì đã bị một cỗ lực lượng vô hình đánh cho bị thương.

Hai người xâm nhập vào Thánh Miếu, khí thế khiếp người, không thể ngăn cản. Hủy toàn bộ Thánh Dược mà Thánh Miếu sắp chia cho người dân trong thành.

“Thánh Dược mà Đại hộ pháp Thiên Nhất Tuyệt cho các người, là bí dược dùng để luyện chế hoạt tử nhân, không muốn biến thành hoạt tử nhân thì đừng có ăn.” Thanh Linh nói xong, liền cùng Tư Không Tiêm Vực giống như cơn gió biến mất trong Thánh Miếu.

Thanh Linh lưu lại lời nói kia, khiến cho đám người ở đây xao động.

Mặc dù người bảo vệ Thành Chủ Lệnh được người dân trong thành yêu mến, nhưng nếu như không biết gì mà bị người ta thao túng biến thành con rối thì trong lòng bọn họ chính là một ngàn vạn không muốn.

“Các hương thân, Đại tiểu thư cầu kết với người ngoài trộm lấy Thánh Quả, hiện giờ còn hủy đi Thánh Dược, nàng không xứng làm Đại tiểu thư của chúng ta. Nàng là một tội nhân, mọi người ngàn vạn lần đừng tin lời người nọ nói.” Một người thị vệ cao giọng nói.

Từ trước đến nay người dân trong thành luôn kính trọng Đại hộ pháp nhất nên sẽ không hoài nghi, bọn họ không muốn tin Thiên Nhất Tuyệt để người phát Thánh Dược giả cho bọn hắn.

Cho nên lúc này nghe thấy thị vệ của cấm địa nói như vậy, ồn ào đồng ý với là lời Thanh Linh nói là giả.

Ở trong phủ Thành chủ Thiên Nhất Tuyệt bị người đến cầu thân từ các quốc gia vây quanh, muốn đòi hắn công đạo. Thiên Nhất Tuyệt vất vả dùng tài ăn nói của mình luôn miệng nói là hắn là không biết gì cả, nhưng những người này căn bản không nghe lọt tai, như cũ mồm năm miệng mười ồn ào ở bên tai hắn.

“Đại hộ pháp, có người gây chuyện ở Thánh Miếu, hủy hoại Thánh Dược.” Một thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt lớn tiếng nói, hắn không dám nói ra trước mặt mọi người là Tư Không Tiêm Vụ chính là người gây chuyện, đỡ phải đưa tới càng nhiều phiền toái hơn.

Loạt thuốc kia không dễ gì có thể luyện chế được nên Thiên Nhất Tuyệt vừa nghe xong, cuối cùng mặc kệ những người này ồn ào, rời khỏi phủ Thành chủ, tự mình đi Thánh Miếu xem.

Trên đường, thủ hạ của hắn nói người hủy Thánh Dược là Đại tiểu thư và Diệp Đàm: “Truyền lệnh xuống, toàn lực đuổi bắt Diệp Đàm và Tư

Không Tiêm Vụ.” Thiên Nhất Tuyệt tức giận nói, sau đó nhanh chân chạy đến Thánh Miếu.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 97+4: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau (4)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh mới vừa thoát khỏi người của Thánh Miếu đuổi theo mình, vừa ngược mắt lên, một bóng dáng màu trắng đột nhiên đập vào mắt.

Chỉ thấy Tần Liễm mặc một bộ bạch y bay bay, như một làn khói nhẹ nhàng bay tới.

Nhiều ngày không nhìn thấy hấn, nàng rất nhớ hấn. Giờ phút này nhìn thấy hấn, nàng vừa vui vừa hoảng loạn.

Đột nhiên, nàng nhớ tới hình như đã lâu rồi mình chưa có tắm rửa, tóc cũng rối giống ổ gà rồi.

Nữ tử ở trước mặt nam tử mà mình âu yếm, luôn hy vọng đối phương nhìn thấy đều là dáng vẻ xinh đẹp của mình.

Nàng đã nhiều ngày chưa tắm rửa như vậy, sau khi ra khỏi cấm địa cũng chưa kịp tìm một chỗ để rửa mặt chải đầu, nàng ngửi ngửi y phục trên người mình trên, oa, mùi vị ngay cả chính nàng ngửi thấy cũng cảm thấy ghét bỏ.

Mắt thấy Tần Liễm sắp đi tới gần, lúc sắp đi đến trước mặt nàng, nàng hét lên: “Chàng đừng tới đây.” Nàng không muốn để cho hấn ngửi thấy mùi thúi trên người của nàng.

Giờ phút này Tần Liễm vừa nhìn thấy nàng, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong lòng, làm sao có thể nghe lời nàng mà dừng đi qua chứ?

Phát hiện Tần Liễm không để ý tới nàng, nàng giống hài tử làm chuyện xấu, xoay người chạy, vừa chạy vừa kêu hân không được lại đây.

“Nàng chạy cái gì? Quay lại đây cho ta!” Tần Liễm nói, hân có đáng sợ như vậy sao? Vừa thấy hân liền trốn.

Vốn dĩ trong lòng đều là nỗi nhớ đầy ắp đối với nàng, nhưng nhìn thấy nàng vừa thấy mình liền chạy, hân vừa buồn bực vừa bực bội. Thật muốn bắt nha đầu này tới hung hăng trừng phạt một chút.

“Ta đã lâu không tắm rửa rồi, chàng không được qua đây.”

Nghe được lý do nàng chạy trốn, hân lập tức cười khổ, đuổi theo nàng, sau khi bắt được nàng, trực tiếp xách nàng lên rồi đi vào trong rừng sâu.

“Chàng đừng xách ta mà, ta tự mình đi.” Bị người xách rất mất mặt nha, còn may gần đây không có ai nhìn thấy.

“Tự đi? Nàng lại muốn chạy đi đâu?” Hân thả nàng xuống, đặt nàng ở trên một cây đại thụ, đề lên, một phát ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Đầu lưỡi cứng rắn xâm nhập miệng nàng, giống như muốn trừng phạt nàng, hân ở bên trong càn quét lung tung. Đồng thời lại giống như muốn dùng cách này để nói cho nàng biết, hân vô cùng nhớ nàng.

Mùi vị tốt đẹp trong miệng nàng làm hân mê muội, thế cho nên khiến cho hân mất đi lý trí, sa vào trong đó, thật lâu cũng không thể tự thoát ra được.

Dưới sự cuồng hôn của hân, thân mình của nàng đã sớm đã mềm oặt, ngay cả đứng cũng không vững. Bàn tay to của hân ở lúc thân mình của

nàng mềm xuống liền dờn xuống bên eo nàng, gắt gao ôm chặt. Nàng vô lực vòng hai tay lên trên cổ hăn, thỉnh thoảng đáp lại hăn, dung túng hăn càn quấy với nàng.

Hăn cuồng dã hôn dần dần trở nên ôn nhu, nàng mở mắt to ngập nước, dựa vào bản năng đi hôn hăn, đáp lại hăn.

Nhiều ngày không gặp, nàng cũng thật sự rất nhớ hăn, thật muốn coi hăn thành trái cây mà ăn sạch. Trên thực tế, nàng bị hôn đến đầu óc trống rỗng, không chút nghĩ ngợi liền giống như đang ăn trái cây mà cắn xuống.

Đột nhiên bị nàng cắn một cái, hăn kêu lên một tiếng. Nha đầu này lá gan lớn rồi, lại dám cắn hăn!

Bàn tay to để ở bên hông nàng dùng sức bóp một cái tượng trưng cho trừng phạt, nàng cảm giác eo sắp cắt đứt, đau đến hai mắt chảy ra nước mắt.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi nàng không chịu nổi hăn đòi lấy nữa thì hăn mới kết thúc nụ hôn dài kia: “Còn dám lại vừa nhìn thấy ta liền chạy hay không hả?” Giọng nói trầm thấp của hăn vang lên ở bên tai nàng, há miệng cắn một cái lên vành tai oánh nhuần của nàng.

“Đau.....” Người này lại dám dùng sức cắn, nàng cúi mắt nhìn cần cổ trắng như ngọc của hăn, cũng rất muốn há miệng cắn xuống, trả thù một chút. Chỉ là, nàng có lòng này nhưng lại không gan đó.

Hăn còn chưa nhả ra, cắn càng dùng sức hơn.

Nàng kêu lên đau đớn, hăn không dao động, xem ra là phải sử dụng đòn sát thủ: “Phu quân, chàng cắn ta đau.” Một tiếng phu quân này, nàng kêu mềm mại dịu dàng, cũng không ngoại lệ nha, lòng người nào đó liền mềm nhũn, còn nhả lỗ tai của nàng ra.

Nàng mừng thầm trong lòng, trên mặt lại bày ra bộ dạng đáng thương hể hể.

“Không đau một chút, nàng sẽ không nhớ kỹ.” Hắc nói, ở trên trán nàng búng một cái.

“Hu hu.” Nàng bày ra biểu tình ủy khuất, lấy tay xoa xoa trán.

“Nàng..... Aiz” Hắc bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với nàng, mắng không được, đánh lại đau lòng. Hắc hôn lên trán nàng một cái, cuối cùng vẫn nhận mệnh xoa xoa cho nàng.

Nàng nhếch miệng cười, đặt cằm lên trên vai hắc: “Không phải là chạy trốn, ta thật sự là nhiều ngày không tắm rồi, ta sợ mùi thúi trên người mình xông đến chàng.”

“Sợ cái gì, cho dù nàng có rớt vào hố phân, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng, sẽ vớt nàng vớt lên rồi ôm vào trong lòng.” Mặc kệ nàng biến thành dạng gì, hắc vẫn là sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay thương nàng yêu nàng nha.

Da mặt của Thanh Linh hung hăng co rút: “.....” Rớt hố phân? Người này không thể nói dễ nghe chút sao.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 98: Ra Tay

Trán Tần Liễm chống đỡ trán Thanh Linh: “Về sau không cho phép nhìn thấy ta liền chạy, có nghe hay không?” Hắn cảnh cáo, hai tay vẫn cố chấp ôm chặt ôm hông nàng.

“Không dám, sau này dù có rơi vào hầm phân, cả người thúi chết cũng không dám chạy trốn khỏi chàng nữa.” Nàng thành thật nói.

Hắn ngẩng đầu khẽ cười một tiếng, bấm một cái trên gương mặt nàng: “Lúc này mới ngoan.”

Mặt bị bấm đau, vỗ vỗ tay hắn, bất mãn nói: “Chàng lúc nào cũng thích bấm mặt ta, mặt sắp bị chàng bấm hư rồi.”

Ánh mắt hắn kì quái nhìn nàng, chê cười: “Chỉ với da mặt dày của nàng mà cũng có thể hư được sao?” Giọng điệu tràn ngập khinh bỉ, còn cố ý bấm thêm cái nữa.

Nàng ảo não nhắc chân, một cước dẫm lên chân hắn, ngửa đầu nói: “Có cái gì không thể, da mặt ta vẫn rất mỏng.”

Bị nàng giẫm một cước, hắn không tức giận, ngược lại còn vỗ vỗ đỉnh đầu của nàng: “Được rồi, da mặt nàng mỏng nhất.” Hắn cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi nàng.

Thanh Linh trộm nghe thấy có tiếng đánh nhau truyền tới, nàng tính mở miwngj hỏi hãh có nghe thấy âm thanh gì không nhưng tất cả lời nói bị hãh nuốt hết vào cổ họng.

Nàng giật nhẹ áo hãh, cảnh báo hãh nên dừng lại, kết quả lại xé rách áo, người này cứ nhiên đứng không vững, thân thể hường nàng ngã xuống, đè ép nàng xuống đất. Tay hãh chống xuống đất, tránh cho nàng bị thương.

Nàng lập tức phản ứng kịp, người này dám giả vờ đứng không vững, khốn kiếp!

Hãh ngẩng đầu, đường cong tình xảo của chiếc cằm rất mê người, mê hoặc lòng người: “Phu nhân đã nóng lòng như vậy, vì phu sẽ không để nàng thất vọng.” Dứt lời liền cúi đầu hôn nàng.

Nàng vội đem đầu tránh ra chỗ khác, giơ tay che môi hãh: “Chàng có nghe thấy tiếng đánh nhau hay không?”

Hãh bất mãn kéo tay nàng ra, cúi đầu chuẩn xác ngậm lấy môi nàng, thanh âm hàm hồ: “Bọn họ đánh nhau là việc của bọn họ, chúng ta thân thiết là việc của chúng ta.”

“.....” Thanh Linh im lặng, hai mắt nhìn trời.

Hoàn hảo Tần Liễm khắc chế được dục vọng, ép buộc mình dừng lại động tác. Thay nàng khép chặt vạt áo, sau đó hai cánh tay ôm lấy nàng.

“Phu nhân, chúng ta thành thân nhanh lên được không? Cứ thế này vì phu bị nàng hành hạ chết mất.” Âm thanh hãh khàn khàn: “Hoặc chúng ta động phòng trước.” Phượng mâu của hãh lờ sáng, mang theo cảm dỗ mê người. hãh rất muốn nàng nhưng lại không nỡ ép buộc nàng.

Nàng lẳng lặng, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, hãh cho là nàng đang suy nghĩ, liền im lặng đợi câu trả lời của nàng, thế

nào cũng không đoán được nha đầu này vừa mở miệng chính là sát phong cảnh: “Tần Liễm, âm thanh đánh nhau dường như càng ngày càng gần, chúng ta đi xem một chút được không?” Nàng vừa rồi tập trung nghe tiếng đánh nhau, đối với câu hỏi của Tần Liễm lại không lọt tai một chữ.

Tần Liễm ai oàn nhìn nàng một cái, vẻ mặt mất mát.

Lòng nàng liền lộp bộp hạ xuống, thầm nói mỹ nhân thế này là thế nào? Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao? Nàng đến gần mặt hắn, khẽ hôn hắn một cái: “Chàng làm sao vậy?” Mỹ nhân đột nhiên có cảm xúc bất mãn, nàng phải hảo hảo trấn an hắn.

Hắn mím mím môi, đứng lên, thuận tay cũng kéo cả nàng lên, tính tình tiểu hài tử bất mãn: “Không có gì, mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ nàng, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu.” Hắn sớm muộn gì cũng đem nàng ném vào tân phòng!

“Chàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy nữa.” Mặc dù nàng vừa nói cho dù có rơi vào hầm phân, có hun chết hắn, nàng cũng không chạy nữa. Vậy mà mỹ nhân lại quá đa nghi, nàng không thể không mở miệng đảm bảo thêm lần nữa.

Hai người sóng vai ra khỏi cánh rừng, còn chưa hoàn toàn ra khỏi liền có người phát hiện ra hai người.

“Chính hắn hủy diệt thánh dược, chúng ta mau bắt lấy hắn gia cho Đại hộ pháp xử lý.” Bên ngoài bìa rừng, dân chúng Tiêu Dao thành một tay cầm đai đồn củi, tay kia chỉ thẳng vào nàng.

Thanh Linh ở trong rừng nhìn ra liền nhìn thấy ám vệ của Tần Liễm, Tư Không Tiêm Vụ đang cùng đánh nhau cùng dân chúng Tiêu Dao thành.

Có người hô to bắt nàng, nàng liền hiểu đây chính là dân chúng ở lân cận Miếu Thánh đuổi tới.

Một nhóm người chĩa dao về phía Thanh Linh, không đợi Thanh Linh ra tay, bạch lăng trong ống tay áo Tần Liễm liền bay ra ngoài đem mấy người kia quét bay. Bọn họ ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, không cách nào đứng dậy được.

Vậy mà lại xuất hiện năm người ngoại lệ, bọn hắc mất đi tức giận. Bọn họ dường như không cảm nhận được đau đớn, lần lượt xông lên, lại một lần nữa bị quăng ra xa, dù có quật thế nào cũng không chết.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân.” Thanh Linh nhanh chóng khẳng định.

Thiên Nhất Tuyệt cũng đã đến, thấy Tư Không Tiêm Vụ rat ay tàn nhẫn đối với người của hắc liên mở miệng, thanh âm khàn khàn: “Tư Không Tiêm Vụ, người dám phản bội bản hộ pháp, tính mạng của hắc bản hộ pháp tuyệt không lưu lại.” Nghe Thiên Nhất tuyệt nói, Tư Không Tiêm Vụ liền hiểu đang nói đến Tư Không Hoành.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 98+2: Ra Tay 2

“Người nên nhớ, chính người là người đã hại chết hẳn.” Thiên Nhất Tuyết lãnh khốc vô tình nói.

Tâm Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống, bức bối đến không cách nào hô hấp được, nàng lại bị dân chúng cầm vũ khí vây công đâm chém. Máu nhuộm đỏ lục y thanh nhã, nàng căn bản không cảm thấy đau, mặc tâm cho bọn họ chém.

Giờ khắc này nàng cỡ nào hi vọng mình là một hoạt tử nhân không có ý thức, như vậy cũng không cần phải thừa nhận nỗi đau sắp mất đi phụ thân.

Tư Không Tiêm Vụ đứng im không phản kháng, Thanh Linh không thể nhìn nổi nữa liền vọt tới bên cạnh đưa nàng sang một bên.

Thiên Nhất Tuyết âm trầm cười một tiếng, từ trong lồng ngực lấy ra đồ vật tựa như nhạc khí màu tử kim (màu tím ánh vàng).

“Thành chủ lệnh.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Thành chủ lệnh là cái gì?” Thanh Linh vừa nghi ngờ hỏi, vừa giáp công đánh nhau với mấy người.

Tư Không Tiêm Vụ còn chưa kịp giải thích, Thiên Nhất Tuyết liền đem nhạc khí màu tử kim đặt lên môi thổi.

Tiếng âm khí trầm thấp, Tư Không Tiêm Vụ vừa nghe được âm thanh kia, trong nháy mắt ánh mắt thành kính nhìn Thiên Nhất Tuyệt. Thanh Linh một bên đánh nhau không kịp nhìn thấy sự khác thường của nàng.

“Bắt Diệp Đàm lại.” Tiếng Thiên Nhất Tuyệt vừa dứt, Tư Không Tiêm Vụ liền ra tay với Thanh Linh.

Không chỉ Tư Không Tiêm Vụ, đến cả các hoạt tử nhân khác cũng nhanh chóng vọt tới gần Thanh Linh.

Thanh Linh hiểu Tư Không Tiêm Vụ có gì đó bất thường, nhất định nguyên nhân do cái tử kim nhạc khí Thiên Nhất Tuyệt vừa thổi kia.

Tần Liễm vẫn để ý an nguy của Thanh Linh, thấy Tư Không Tiêm Vụ ra tay, bạch lăng trong tay nhanh chóng cuốn Thanh Linh vào vòng lụa, dẫn nàng đến bên cạnh mình.

Sau đó bạch lăng liền hướng Thiên Nhất Tuyệt, hẳn không tiếp chiêu, thân hình nhanh chóng lùi ra phía sau.

Có dân chúng đột nhiên tức giận hét to: “Có người bất kính đối với Đại hộ pháp, chúng ta mau giết hắn!”

Thanh Linh cười to, cất giọng nói: “Các người còn không biết vị Đại hộ pháp tôn kính của các người muốn biến tất cả mọi người thành con rối không có linh hồn, ý thức chứ?”

Thánh dược mà các người ăn chính là bí dược để luyện chế hoạt tử nhân, các người bị Thiên Nhất Tuyệt lừa còn không biết, lại còn cố gắng bán mạng cho hắn. Chờ hắn biến các người thành hoạt tử nhân, các người cứ chờ bị đoạn tử tuyệt tôn đi!”

Thiên Nhất Tuyệt dừng thổi: “Diệp Đàm, ngươi đừng nói bậy!”

Hắn dừng lại, Tư Không Tiêm Vụ trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Dân chúng trong thành do lòng kính yêu đối với đại hộ pháp của bọn họ mà nhất nhất tin tưởng lời hắn nói.

“Người nói vậy, mọi người mau mau giết hắn!” dân chúng cùng nhau vọt tới.

Bóng dáng Thanh Linh lóe lên, chớp trung một thành dân (dân chúng trong thành), đem Băng Hồn cắm sâu vào trong ngực hắn.

“Đừng giết huynh đệ của ta!” Một thành dân kinh hô, đoàn kiếm kia còn đâm vào vị trí tử yếu của vị huynh đệ này.

Nhưng người huynh đệ của hắn ngược lại không chết, còn có ý đồ muốn ra tay với Thanh Linh: “Thấy được chưa? Hắn là người đã chết, nếu các người không tin, có thể bắt mạch của hắn, mạch của hắn không hề đập.” Nói xong liền một cước đem người nọ đá bay.

“Huynh đệ của ta mấy ngày trước còn rất tốt cơ mà, hôm nay vừa ăn thánh dược vào liền biến thành như vậy.” Thành dân cả kinh nói.

Dân chúng hôm nay chưa kịp ăn thánh dược liền dừng bước lại, ánh mắt không thể tin được nhìn vị đại hộ pháp đáng kính của bọn họ.

“Các người còn hoài nghi cái gì? Các người không thấy Thành chủ lệnh vốn dĩ nên ở trong tay Thành chủ mà giờ lại trên tay hắn ...” Thanh Linh còn chưa dứt lời nói, thanh âm từ nhạc khí kia bất chợt lại vang lên.

Tư Không Tiêm Vụ, người dám phản bội bản hộ pháp, đáng chết! Tiếng nói ác độc vang lên trong lòng Thiên Nhất Tuyệt.

Nhạc khí trong tay Thiên Nhất Tuyệt hình như chính là Thành chủ lệnh, nó có thể khống chế mà cũng có thể phá hủy thủ hộ giả Thành chủ.

Giờ phút này hãn đang thối Thành chủ lệnh, tính toán muốn phá hủy Tư Không Tiêm Vụ khiến cho nàng biến mất mãi mãi trên thế gian.

“Thiên Nhất Tuyệt dã tâm bùng bùng, sát hại Thành chủ đoạt Thành chủ lệnh, người như hãn không đáng giá để các người bán mạng.” Thanh Linh lớn tiếng nói.

Thành chủ lệnh từ trước đến giờ đều do Thành chủ cất giữ, nếu Thành chủ còn ở đây, thế nào lại đến phiên Đại hộ pháp cầm Thành chủ lệnh?

Không cần giải thích thêm, các thành dân đã hiểu Thành chủ là do Thiên Nhất Tuyệt hại, bọn họ dần tin tưởng lời Thanh Linh nói là thật. Đại hộ pháp muốn biến tất cả bọn họ thành Hoạt tử nhân, khiến mọi người đoạt tử tuyệt tôn, đây chính là đang phá hủy Tiêu Dao thành!!!!

Các thành dân trở nên giận giữ, họ cầm lại đao kiếm, chỉ hướng Thiên Nhất Tuyệt hét lớn, họ muốn giết tội nhân Thiên Nhất Tuyệt của Tiêu Dao thành!

Thiên Nhất Tuyệt lại thối Thành chủ lệnh, gương mặt Tư Không Tiêm Vụ dần dần trở nên vụn vỡ, ngã xuống đất lăn lộn, một bộ dạng khổ sở.

Thanh Linh nhìn Tần Liễm một cái, Tần Liễm liền hiểu ý, bạch lăng trong tay liền đánh úp về phía Thiên Nhất Tuyệt.

“Đại hộ pháp.” Thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt – Tống Lượng, giục ngựa chạy tới, hãn nhảy xuống ngựa, hướng Thiên Nhất Tuyệt thi lễ: “Có một nhóm người xông vào phủ Thành chủ, đưa các quốc gia cầu hôn đi, lúc này có lẽ đã ra khỏi thành.”

Thiên Nhất Tuyệt vừa rời khỏi liền phân phó người giám sát phủ Thành chủ, hãn tính toán đợi xử lý xong chuyện thánh dục liền trở về trấn an những người đang tức giận vì bị hãn lừa.

Thiên Nhất Tuyệt giận giữ nói: “Trận pháp trong Mê Vụ Lâm Sâm không vây khốn bọn họ sao?”

“Người đi cầu hôn lần này đều là người có võ công cao cường, ngài lại không cho chúng thuộc hạ đả thương bọn họ. Thuộc hạ không thể ngăn cản bọn họ, bọn họ dường như biết cách tránh qua mọi trận pháp nên không thể vây giữ bọn họ lại.” Tống Lượng nói.

“Đại hộ pháp, bên ngoài trận pháp còn bày bố trận binh của thất quốc, tướng lĩnh của bọn đều nhất trí nói rằng chuyện tuyển phu lần này là giả mạo,, nếu trong ba ngày Đại hộ pháp không cho một câu trả lời thỏa đáng, bọn họ liền...”

“Liền thế nào?” Thiên Nhất Tuyệt cau mày nói.

“Đại hộ pháp...phải giao mạng ra, nếu không sẽ phóng hỏa đốt rừng, san bằng Tiêu Dao thành!” Tống Lượng nói.

Nếu thất quốc thật liên hiệp, Tiêu Dao thành tuyệt chống cự không nổi.

Thanh Linh nghi ngờ thân phận đám người này, có thể đem chuyện tuyển phu ở Tiêu Dao thành lộ ra ngoài, người này không đơn giản!

“Chàng biết người đưa các quốc gia cầu hôn kia là ai không?” Nàng nhỏ giọng hỏi Tần Liễm.

“Là người của ta.” Tần Liễm trả lời.

“Người của chàng?” Thanh Linh kinh ngạc, người này làm sao có thể đem người xâm nhập vào Tiêu Dao thành?

Tướng lĩnh các quốc gia nói nếu không trả lời hợp lý liền phải nộp mệnh của Thiên Nhất Tuyệt, nói vậy cùng người này không thoát khỏi liên

quan chứ?

Quả thật Tần Liễm giao phó nhân thủ hướng các tướng lĩnh nói ra chuyện tuyển phu là giả, còn đem tất cả lỗi lớn nhỏ đều quy trên người Thiên Nhất Tuyệt, lại sử dụng một chút thủ đoạn để các tướng lĩnh kia tin tưởng.

Các tướng thất quốc mới tức giận đòi người, không thì nộp mạng.

Tần Liễm gật đầu: “Tư Không Tiêm Vụ từng nói cho ta biết cách tránh các trận pháp trong Mê Vụ Lâm sâm.”

Người các quốc gia cầu hôn đều bị mang đi, thất quốc bày binh uy hiếp, bị dân chúng trong thành nhận rõ bộ mặt thật, tâm tư muốn đoạt thiên hạ của Thiên Nhất Tuyệt coi như vỡ tan.

Diện mạo Thiên Nhất Tuyệt bị vạch trần, thời khắc này liền chống đối hẳn, thời cơ đoạt lòng người này, Thanh Linh liền xuất kích, hướng Thiên Nhất Tuyệt giao thủ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 99: Cõi Lời Vì Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai (1)

Editor: Yên Nhi

Thiên Nhất Tuyệt thấy Thanh Linh chạy qua: “Bắt lấy Diệp Đàm.”
Hắn nói với nhóm thủ hạ của hắn.

Không chỉ có Thanh Linh chạy về phía hắn, Tần Liễm cũng mang theo ám vệ của hắn chạy tới, những người dân trong thành phần nộ kia cũng toàn bộ chạy tới đây, âm ỉ muốn giết hắn - tên tội nhân của Tiêu Dao Thành.

Trong nhất thời, khắp nơi đều hỗn loạn.

Không bao lâu, cuối cùng hộ vệ mà Thiên Nhất Tuyệt mang đến cũng không thể ngăn cản mọi người.

“Tất cả đều là một đám người không biết tốt xấu.” Thiên Nhất Tuyệt âm trầm nói, lấy Thành Chủ Lệnh ra đặt bên miệng thổi lên. Không bao lâu, bốn phía đều lộ ra hai mắt trống rỗng, những người mặc áo lục có khuôn mặt cứng nhắc, cả người bọn họ đều lộ ra hơi thở tử vong và hắc ám.

“Là người thủ hộ Thành Chủ Lệnh.” Có người dân trong thành cả kinh nói.

Trong lòng Thanh Linh kinh hãi, mấy người đột nhiên xuất hiện kia, tất cả đều là hoạt tử nhân.

Bọn họ vừa xuất hiện, trong lòng những người dân trong thành liền cảm thấy lo lắng, có một ít người nhát gan đã bắt đầu lùi bước.

“Bắt lấy hai người kia, những người còn lại nếu như ngăn cản, giết không cần hỏi.” Thiên Nhất Tuyệt chỉ vào Tần Liễm và Thanh Linh phân phó nói, ngược lại đối với những người dân trong thành muốn tiến lên giết hẳn nói: “Các người muốn tìm cái chết?”

Có không ít người dân trong thành sợ chết, ban đầu còn hét to muốn giết Thiên Nhất Tuyệt, nhìn thấy người mặc áo lục xuất hiện ở bốn phía với sau khi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyệt thì trong nháy mắt khí thế bắt đầu yếu xuống. Nhìn Thiên Nhất Tuyệt, không dám lại gần, rồi rít ôm lấy vũ khí của mình né ra.

Dưới sự phân phó của Thiên Nhất Tuyệt, người mặc áo lục ở bốn phía giống như thủy triều mà đi lại đây, một đoàn lục y giống như một mảnh rừng rậm hắc ám.

Những hoạt tử nhân này, dáng người của mỗi người đều cường tráng, võ công cao cường, vũ khí trong tay không giống nhau, nhưng là loại vũ khí thích hợp nhất với bọn họ. Ra tay nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Bọn họ nhiều người, nhóm ám vệ của Tần Liễm hai tay khó địch nổi bốn tay, đối chiến với những người mặc áo lục, cơ hồ đều là mới mấy chiêu là mất mạng.

Rất nhanh, cũng chỉ còn dư lại Tần Liễm và Thanh Linh bị những người mặc áo lục vây quanh.

Mà Thiên Nhất Tuyệt ở bên ngoài, ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ tâm tình vô cùng tốt mà ngồi nhìn bọn họ.

Sau khi Thanh Linh đánh nhau với những người đó, thở dài: “Những người mặc áo lục này thật là lợi hại.”

“Nếu ta đoán không sai, những hoạt tử nhân này là Tiêu Dao 99 Sát.” Tần Liễm nói: “Tiêu Dao 99 Sát của Tiêu Dao Thành, bọn họ có 99 người, là nhóm hoạt tử nhân tinh anh trong tinh anh của Tiêu Dao Thành.”

Khó trách những người này vừa hiện thân, bốn phía đều tràn đầy hơi thở tử vong.

Thanh Linh cười lạnh, 99 tuyệt đỉnh cao thủ, đối phó với hai người nàng và Tần Liễm, Thiên Nhất Tuyệt cũng thật coi trọng bọn họ.

Thân hình của 99 người không ngừng biến ảo, bọn họ phối hợp rất ăn ý, phòng thủ, phản kích, tiến lùi đều rất hợp lý.

Đối phó với những người này, thực sự rất khó khăn.

Một nhóm người, đồng thời lấy kiếm đánh tới, dày đặc kiếm ở dưới ánh mặt trời ánh lên ánh sáng chói mắt.

Tần Liễm vung lụa trắng trong tay, mang theo khí thế mạnh mẽ như sóng lớn, cuốn đi kiếm trong tay của bọn họ. Thân ảnh của hắn nhoáng lên, giống như một đạo bạch quang đi giữa nhóm người mặc áo lục, bạch quang lướt qua, một cái đầu người của nhóm người mặc áo lục đứt lìa, bình bịch bình bịch mà lăn trên mặt đất.

Cổ tay Thanh Linh xoay tròn, đánh ra Phất Thủ Thiên Diệp, từng cái lá cây dưới chân bay lên, lá cây hóa thành lưỡi dao sắc bén, đánh úp về phía cổ của những người mặc áo lục, đầu của bọn họ cũng giống vậy mà từng cái một rơi xuống.

Giờ phút này, nơi này đã trở thành Tu La trận.

Trên mặt đất, đầu rơi đầy đất, máu nhiễm đỏ trên mặt đất dưới chân, bốn phía đều tràn đầy mùi máu tươi, hơi thở tử vong bao phủ trong lòng mọi người ở đây.

Cách đó không xa, những người dân trong thành không dám lại đây cũng là lần đầu tiên nhìn đến loại tình cảnh máu tanh này, bọn họ có người sợ tới mức không dám cử động tí nào, có người sợ tới mức nâng chân lên chạy.

Sau khi đầu của những người đó rơi xuống, họ không có lập tức ngã xuống mà là cầm vũ khí trong tay chuẩn xác chạy về phía Thanh Linh và Tần Liễm.

“Tại sao lại như vậy?” Thanh Linh khiếp sợ nhìn những hoạt tử nhân không có đầu này, làm sao còn có năng lực công kích chứ?

Thành Chủ Lệnh theo Thiên Nhất Tuyệt thối lên, Thanh Linh sáng tỏ, bọn họ bị chặt đứt đầu, vẫn như cũ có thể dưới sự dẫn dắt của âm thanh Thiên Nhất Tuyệt thối mà chuẩn xác phán đoán được vị trí của nàng.

Trong lúc nàng ngăn người, Tư Không Tiêm Vụ nhảy ra từ trong một đám người mặc áo lục người, nhắm về phía Thanh Linh.

Thiên Nhất Tuyệt vốn định giết Tư Không Tiêm Vụ, nhưng cuối cùng vẫn không có giết nàng.

Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân, Thành Chủ Lệnh vừa ra, nàng sẽ bị Thiên Nhất Tuyệt khống chế. Lúc này nàng là không có ý thức, chỉ biết chấp hành nhiệm vụ mà Thiên Nhất Tuyệt giao cho nàng.

“Cẩn thận!” Tần Liễm kéo nàng qua một bên, nghênh diện chống lại Tư Không Tiêm Vụ.

Lựa trắng đánh Tư Không Tiêm Vụ bay về phía Thiên Nhất Tuyệt đứng, Thiên Nhất Tuyệt dùng sức đánh ra một chương, Tư Không Tiêm Vụ đã bị hấn đánh đến chỗ xa.

Những hoạt tử nhân bị chém đứt đầu kia như cũ không ngừng lại, còn một tên muốn giết nàng và Tần Liễm, thật là một đám quái vật sát thế nào cũng giết không chết mà.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng và Tần Liễm sẽ bị một chết, chỉ có đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt thì mới có thể khống chế được những người này.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 99+2: Cõi Lời Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai (2)

Editor: Yên Nhi

Tần Liễm cũng biết điểm này, chỉ là Thiên Nhất Tuyệt biết hắc khó đối phó, liền để phần lớn hoạt tử nhân đều đối phó với hắc. Hắc bị những hoạt tử nhân này cuốn lấy, trong nhất thời cũng không thể nào ra tay để đối phó Thiên Nhất Tuyệt được.

Thanh Linh chợt phi thân lên, ngay sau đó một đám người mặc áo lục cũng phi thân đến giữa không trung, cũng ném xích sắt dài trong tay ra.

Xích sắt bay tới với tốc độ cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã trói lại tay chân của Thanh Linh.

Hơn hai mươi nói bóng người mặc áo lục bay qua bay lại giữa không trung, bóng dáng biến ảo, rất nhanh đã trói Thanh Linh lại thành một cái kén khổng lồ.

Tần Liễm lơ đãng nhìn qua, thấy nàng bị trói lại, tức giận điên cuồng vùng vẫy trắng trong tay.

Lụa trắng tung bay giống như đai lưng của thiên nữ, dáng người của nam tử bạch y nam tử nhẹ nhàng, chiêu thức duyên dáng giống như vũ đạo, sắp mê hoặc ánh mắt của người khác.

Vốn là một vũ đạo hoa lệ cảnh đẹp ý vui mà thường thấy trong các buổi thịnh yến, nhưng ở trên người của nam tử bạch y thì lụa trắng ở trong tay của hắn đã trở thành lưỡi dao sắc bén, huyết nhục quanh người bay tán loạn như lông vũ bay đầy trời. Một đám hoạt tử nhân kia, đều bị lụa trắng trong tay hắn vung ra đánh cho thành thịt vụn, thân thể hoàn toàn bị hủy diệt.

Thiên Nhất Tuyết thấy vậy, kinh hãi, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại. Nam tử bạch y kia, cuối cùng nội lực sâu bao nhiêu, mới có thể biến toàn bộ mười mấy hoạt tử nhân võ công cao cường kia thành thịt mạt.

“Ầm” một tiếng, âm thanh lớn thiếu chút nữa chấn vỡ màng nhĩ của người khác.

Xích sắt ở trên người Thanh Linh bị nàng phóng ra nội lực cường đại mà chấn vỡ, vừa được giải thoát, nàng lập tức nhắm phía Thiên Nhất Tuyết, khí thế sắc bén, thế đến khó đỡ.

Thiên Nhất Tuyết lại lần nữa khiếp sợ, hắn không hề nghĩ tới Diệp Đàm bị xích sắt trói thành cái kén vậy mà còn có thể nhúc nhích, thế nhưng có thể tránh thoát trói buộc.

Tần Liễm nhìn thấy Thanh Linh tránh thoát trói buộc, nhẹ nhàng thở ra, khẽ mỉm cười.

Thanh Linh tới gần Thiên Nhất Tuyết, vừa ra tay muốn đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hắn, nhưng sau khi đánh qua mấy chiêu với Thiên Nhất Tuyết, nàng vẫn không thể cướp đồ tới tay.

“Muốn đối phó với Bản hộ pháp, người còn non lắm.” Thiên Nhất Tuyết khinh thường cười khẽ.

Tần Liễm cũng từ trong đám người mặc áo lục vọt lại đây, Thiên Nhất Tuyệt nhìn thấy hắc, nhớ tới tình cảnh những người mặc áo lục vừa rồi bị hắc ta chém biến thành thịt vụn. Nên đối với Tần Liễm hắc có sự kiêng kỵ nhất định.

Nếu chỉ có một mình Diệp Đàm, hắc sẽ không để vào mắt, nhưng mà nếu như Tần Liễm và Diệp Đàm hợp lực ra tay đối phó với hắc, hắc không có nắm chắc phần thắng. Hắc muốn tránh Tần Liễm, thu thập Diệp Đàm trước rồi tính sau.

Vì thế hắc đột nhiên thu tay lại, lui về phía sau vài bước, thân hình nhoáng lên, bóng người đã lẩn vào trong rừng cây.

Thanh Linh lập tức đuổi theo, đi vào trong rừng, Thiên Nhất Tuyệt đột nhiên biến mất ở trước mặt nàng.

Khi Thiên Nhất Tuyệt xuất hiện lần nữa, năm ngón tay của hắc hóa thành trảo, muốn chộp xuống đầu của Thanh Linh. Thanh Linh không tránh né, nhếch môi, ý cười lạnh lùng nơi khóe môi lan tràn. Trước một khắc năm ngón tay hóa thành trảo kia chộp lên đầu của nàng, thân mình của bồng nhiên cúi thấp xuống, Băng Hồn trong tay đâm tới lòng bàn tay của hắc.

Khi Thiên Nhất Tuyệt nhìn đến đoản kiếm, đúng lúc thu tay lại, ngay lúc hắc thu tay lại, Thanh Linh đã dùng Phất Thủ Thiên Diệp, dùng nội lực hút những phiến lá rụng đầy đất lên đánh về phía mặt của hắc. Hắc vùng tay lên, lá rụng biến thành bột phấn mà tan đi.

Thanh Linh vùng đoản kiếm, đánh về phía Thiên Nhất Tuyệt.

“Tàn Hồng kiếm pháp, Phất Thủ Thiên Diệp, công pháp mà chỉ có Thành chủ mới có tư cách luyện. Tư Không Tiêm Vụ, tiện nhân này.” Thiên Nhất Tuyệt âm trầm nói, thật không nghĩ đến Tư Không Tiêm Vụ lại có thể đưa hai bộ bí kíp võ công của Tiêu Dao Thành này cho người ngoài luyện.

Thiên Nhất Tuyệt đúng là một đối thủ mạnh, Thanh Linh và hắc đã đánh hơn mấy chục chiêu mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Thanh Linh buồn bực, lại lần nữa dùng Phất Thủ Thiên Diệp cuốn lấy lá rụng lên rồi đánh về phía dưới của hắc, hoàn toàn ném sạch sẽ lời dạn không được công kích hạ thân của người khác mà Tần Liễm đã nói.

“Hạ lưu!” Thiên Nhất Tuyệt tức giận nói, trong rừng khắp nơi đều là lá cây, Diệp Đàm giống như không biết mệt, không ngừng cuốn từng phiến lá rụng lên, nơi nào không đánh chỉ đánh tới hạ thân của hắc! Vạt áo trên y phục của hắc đều bị lá cây đánh ra thành vài cái động.

Thanh Linh đúng là không thấy mệt, vẫn luôn có một lực lượng cuộn cuộn không ngừng tự chảy vào trong đan điền, nàng càng đánh càng hưng phấn.

Thiên Nhất Tuyệt phất tay, một cỗ lực lượng vô hình đánh về phía Thanh Linh, Thanh Linh né tránh, sau đó hai cây đại thủ chỗ nàng vừa mới đứng ầm ầm ngã xuống.

Không bao lâu, hai người đánh sang những đồ vật xung quanh, toàn bộ cây cối đều ngã xuống, một mảnh hỗn độn.

Lúc Tần Liễm chạy tới, đúng lúc nhìn thấy nữ tử mà hắc âu yếm dùng lá cây đánh rớt lưng quần của Thiên Nhất Tuyệt, khắp nơi trên y phục đều có lỗ to lỗ nhỏ. Hắc vỗ trán, cười bất đắc dĩ.

Nhìn thấy trên người Thiên Nhất Tuyệt có nhiều chỗ bị thương, mà nữ nhân của hắc thoát nhìn trừ bỏ chặt vật tí ra thì không có bị thương chỗ nào, hắc cũng không có vội vã tiến lên.

“Tần Liễm, chàng không được lại đây.” Thanh Linh nói, nàng phải tự tay đối phó với tên Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân.

“Được.” Tần Liễm cười nhạt nói.

Theo sau, lại có thêm một đám hoạt tử nhân đuổi theo Tần Liễm mà tới, Tần Liễm lại lâm vào trong chiến đấu cùng với hoạt tử nhân.

Một đội ám vệ khác của Tần Liễm, thu được tin tức chủ tử bị hoạt tử nhân cuốn lấy, cũng lập tức chạy tới gia nhập đánh nhau với hoạt tử nhân.

Thiên Nhất Tuyệt cảm thấy dưới người lạnh lạnh, cúi đầu, phát hiện quần của chính mình rách xuống, hai cái đùi trống trơn, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét. Vốn dĩ hắn còn không có để mắt tới Diệp Đàm, nhưng tình hình hiện tại khiến cho hắn không thể không để mắt tới tên Diệp Đàm vô sỉ hạ lưu này.

Hắn cuốn lấy gió dùng tốc độ không thể tưởng tượng được mà đánh úp lại, một chương đánh bay Thanh Linh.

Thanh Linh không ngăn được chương kia của hắn bị đánh bay ngã lên trên mặt đất, Thiên Nhất Tuyệt nhanh chóng tới gần nàng.

Mà Thanh Linh ngã trên mặt đất, cuốn lên lá rụng đánh úp về phía chân hắn.

Nhất thời Thiên Nhất Tuyệt đứng không vững ngã xuống đất, dáng người Thanh Linh linh hoạt nhảy lên, khi Thiên Nhất Tuyệt sắp đứng dậy, đâm đoản kiếm trong tay lên trên đùi của hắn, đoản kiếm đâm vào đùi phải của hắn.

Hắn nhất thời không thể đứng lên, Thanh Linh đi đến bên cạnh hắn, rút ra đoản kiếm lại đâm vào một chân khác của hắn sau đó cũng nhanh chóng đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hắn.

Hai chân bị Thanh Linh lấy đoản kiếm Băng Hồn hung hăng đâm, làm bị thương, Thiên Nhất Tuyệt phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm, giãy giụa

muốn đứng lên. Thanh Linh không cho hắn cơ hội, một quyền đánh lên trên đầu của hắn, trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh.

“Thành Chủ Lệnh ở đây, ta ra lệnh cho các người, toàn bộ dừng tay, mau chóng rời đi nơi này.” Sau đó Thanh Linh thổi Thành Chủ Lệnh lên rồi nói.

Những hoạt tử nhân còn đang chiến đấu cùng với Tần Liễm lập tức dừng tay, nghe theo sự phân phó của nàng nhanh chóng rời đi.

Chế trụ Thiên Nhất Tuyệt, sau khi Thanh Linh ngừng tay, cuối cùng sức lực trong cơ thể cũng cạn kiệt, mệt mỏi lập tức ập đến. Mí mắt nặng nề, thật muốn lập tức nhắm mắt ngủ.

Tần Liễm đi tới, lúc đi ngang qua Thiên Nhất Tuyệt, vừa định ra tay giết hắn.

“Dừng tay! Đừng giết hắn” Thanh Linh vội la lên.

Tần Liễm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Thanh Linh ngáp một cái, cười gian xảo rồi nói: “Ta sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy đâu.”

“Được, ta sẽ không giết hắn.” Tần Liễm lấy chân đá hai đùi trắng tinh của Thiên Nhất Tuyệt, để nhóm ám vệ của hắn mang Thiên Nhất Tuyệt đi.

Hắn nhìn phía Thanh Linh, lại cười nói: “Phu nhân, nàng lại coi lời nói của vi phu như gió thổi bên tai.” Nụ cười kia nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Bị hắn nhắc tới, Thanh Linh nhớ tới chuyện hắn không cho nàng công kích hạ thân của nam tử khác, nhưng mà chiêu đó thật sự dùng rất tốt mà!

Thanh Linh sợ hấn sẽ phạt nàng, dứt khoát giả ngu làm ra vẻ không hiểu lời mà hấn nói, muốn lảng tránh việc này: “Phu quân, ta mệt quá, muốn ngủ.” Nàng tới gần hấn, nhảy lên giơ hai tay ôm lấy cổ hấn, vùi đầu vào trong lồng ngực của hấn rồi nhắm mắt lại.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 100: Nhận Chủ

Tần Liễm nhìn thiếu nữ nằm trong ngực mình, lắc đầu bật cười, nha đầu này lại ăn vạ, tay vuốt dọc sống lưng nàng: “Lần này cho qua, không cho phép có lần tiếp theo.” Tuy miệng hắn nói vậy nhưng trong thâm tâm lại nghĩ, chỉ cần nàng thích, muốn chơi thế nào cũng được.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đi ra khỏi khu rừng liền thấy một đám lục y thị vệ đang giao chiến với ám vệ của Tần Liễm. Nàng lấy Thành chủ lệnh đã đoạt được từ Thiên Nhất Tuyệt, hô to: “Thành chủ lệnh ở đây, tất cả mau dừng tay!” Âm thanh nàng trung khí mười phần, tuyệt đối có khí thế.

Lục y thị vệ cùng ám vệ của Tần Liễm rồi rít ngừng lại động tác, hơn phân nửa thị vệ tại đây nhìn thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh lập tức quỳ một chân xuống đất, hành lễ đối với nàng.

Còn một số ít thị vệ trung thành với Thiên Nhất Tuyệt đứng im không nhúc nhích, cảnh giác nhìn Thanh Linh. Một tên đứng ra tức giận mắng: “Các huynh đệ, mau đứng lên đi. Diệp Đàm đoạt Thành chủ lệnh từ tay Đại hộ pháp, còn bắt Đại hộ pháp, các người không cần hành lễ với hắn.”

Người này tên gọi Trương Không, hắn chính là người truyền tin tức cho Thiên Nhất Tuyệt, nay thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh, hắn liền cho rằng Đại hộ pháp đã bị Thanh Linh bắt đi.

Mấy lục y thị vệ vây quanh cũng vội vàng phụ họa: “Đúng, không cần hành lễ với hắn, hắn không xứng.”

Thanh Linh không nói gì, khoe miệng cong lên cười yếu ớt, ung dung nhìn bọn hắn.

Trương Không nói xong liền cảm tức nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, mau thả Đại hộ pháp ra!”

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng: “Thả hắn? Đừng hòng!” Âm thanh khí hùng, giọng điệu cứng rắn: “Thiên Nhất Tuyệt mưu hại Tư Không Thành chủ, chỉ cần một tội danh này, hắn đã không xứng đáng làm Đại hộ pháp Tiêu Dao thành. Còn nữa, hắn dám luyện hóa Đại tiểu thư thành bán Hoạt tử nhân, dùng kế “tuyển phu” mà giăng bẫy các quốc gia đến cầu hôn khiến thất quốc tức giận khôn cùng, chính hắn đã đẩy Tiêu Dao thành vào tình trạng thù trong giặc ngoài.

Giả Thánh được phân phát dân chúng với ý đồ luyện hóa toàn bộ Tiêu Dao thành, khiến đại đa số thành dân đoạt tử tuyệt tôn.

Thiên Nhất Tuyệt tội ác chồng chất, nói hắn là tội nhân Tiêu Dao thành cũng không sai, cho dù hắn có chết vạn lần cũng không bù đắp được lỗi lầm mà hắn đã gây ra.

Các vị cũng biết việc tuyển phu lần này là giả, tin tức truyền đi thất quốc, ta mang hắn đi cũng là muốn cho Thất quốc một câu trả lời thỏa đáng.”. Mặc dù nàng nói vậy nhưng nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng thả Thiên Nhất Tuyệt đi như vậy.

Nàng hùng biện một phen, mọi người đều thấy đó là hợp lý, Thiên Nhất Tuyệt làm nhiều chuyện đáng trách đối với Tiêu Dao thành như vậy, cho dù hắn chết một trăm lần cũng không oan uổng. Vì vậy những thị vệ hành lễ đối với Thanh Linh vẫn không đứng lên, nhiều thành dân luôn miệng hô Thiên Nhất Tuyệt đáng chết.

Trương Không gặp phải tình huống này cũng rồi ren một bận, sau đó mới mở miệng nói: “Các huynh đệ, chớ tin lời thêu dệt của hắn, hắn đang

vu oan cho Đại hộ pháp. Người bất kính với Đại hộ pháp, giết không tha! Lấy mạng hăn tạ tội cho Đại hộ pháp.” Hăn nói xong liền cầm kiếm xông về phía Thanh Linh đứng.

Ám vệ của Tần Liễm muốn ngăn người này, lại thấy Thanh Linh ra dấu đứng yên. Nàng không đem Trương Không để trong mắt, đứng yên chờ kiếm của Trương Không. Khi Trương Không cựa tiếp cận, nàng liền nhẹ nhàng tránh thoát, đồng thời xuất trường đem hăn đánh bay.

Trương Không bị trúng chiêu của Thanh Linh, bay một vòng từ trên không trung ngã bịch xuống đất, tạo thành một cái hố trên mặt đất. Đầu bị đập nát, máu cùng não trộn với đất cát, trông kinh khủng không dám nhìn.

Những lục y thị vệ khác chứng kiến từ đầu đến cuối thấy Thanh Linh chỉ cần dùng một chiêu đã đánh cho Trương Không trực tiếp xuống điện Diêm Vương báo danh, vốn nội tâm rục rịch lập tức liền trở nên an phận. Ánh mắt nhìn Thanh Linh còn lộ tia sợ hãi.

Chết một tên Trương Không mà chấn nhiếp được những tên khác. Thanh Linh thu hết vẻ mặt của bọn hăn vào đáy mắt, một lần nữa đem Thành chủ lệnh giơ cao, hô to: “Nếu tai các người không điếc, mắt các người không mù thì những chuyện nào đã phát sinh các người đều biết.

Về phần những lời ta vừa nói là thật hay giả, các người cũng có thể phân biệt được.

Hiện tại Thành chủ lệnh nằm trong tay ta, Tiêu Dao thành tất cả do ta định đoạt, ai không phục đứng sang một bên.”

Những người này có người cũng có ý nghĩ không an phận, nhưng ngấm lại cái chết thảm hại của Trương Không, cũng không có gan dám đứng ra.

“Nếu đã nhận chủ, tại sao các người không quỳ xuống hành lễ?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng của nữ tử từ đằng sau vang lên.

Mọi người đưa ánh mắt nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Tư Không Tiêm Vụ dẫn theo một đám người quanh thân đậm đặc khí tức tử vong. Những người đó sắc mặt tái nhợt cứng đờ, mặc một thân lục y, trên ống tay áo có thêu đóa Mạn Châu Sa hoa màu đỏ sậm như màu máu đã khô.

Sắc mặt tái nhợt, y phục đặc trưng, vừa nhìn đã nhận ra đây chính là các Thủ Hộ giả của Tiêu dao thành.

Tư Không Tiêm Vụ dẫn người tới trước mặt Thanh Linh, những người khác thấy vậy rồi rút dạt sang hai bên đường.

“Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.” Tư Không Tiêm Vụ hành lễ, giọng nói lạnh lạnh.

Các Thủ Hộ giả đứng sau cũng theo sau hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.”

Âm thanh đồng nhịp, vang vọng trời xanh, uy danh chấn thiên, khí thế mạnh bạo.

Không ít người bị khí thế kia chấn trụ, một nam nhân thân áo lục y gầy yếu, đó có thể là người lợi hại nhất Thủ Hộ giả Tiêu dao thành, bọn họ cho là hẳn đang mừng rỡ như điên, không ngờ sắc mặt hắt lại lạnh nhạt, lời nói ra cũng là bình tĩnh không gợn sóng: “Đứng lên!” Âm thanh hắt nhàn nhạt, giữa hai lông mày ẩn giấu một cỗ ngạo khí.

Những lục y thị vệ kia thấy đến cả người Đại tiểu thư- người tôn quý nhất trong Tiêu Dao thành cũng nhận Diệp Đàm làm chủ, bọn họ không có lý do gì lại không nhận chủ.

Thân phận chủ nhân Thành chủ lệnh của Diệp Đàm ở Tiêu Dao thành từ đó được xác lập.

“Diệp công tử, Diệp công tử, van cầu ngài tìm Thái tử Điện hạ giúp nô tài.” Mã Kim dùng sức lách ra từ trong đám người, trông hẩn tựa như con các trạch chên đến trước mặt Thanh Linh.

Từ khi Tử Mạch mất tích, Mã Kim vẫn bị Tề Tế Huyền giam giữ, phủ Thành chủ bị vây công, hãn mới có cơ hội thoát ra ngoài.

Được mã Kim nhắc tới Thanh Linh mới chợt nhớ ra cái tên Thái tử diệu đà thích trang điểm hình như đã biến mất một thời gian rất dài, nàng hỏi Tử Không Tiêm Vụ liệu có biết vị trí của Tử Mạch hay không.

Tử Không Tiêm Vụ nói Tử Mạch bị Thiên Nhất Tuyệt nhốt ở địa lao, còn vị trí cụ thể thì nàng không biết.

Thanh Linh sau đó đã sai người lục soát một lượt cấm địa, một góc cũng bỏ qua.

Không tới hai canh giờ liền có người bẩm báo với Thanh Linh, trong Thiên Thánh cung, ở thư phòng Thiên Nhất Tuyệt tìm thấy một mật thất nhưng không có cách nào mở ra.

Thiên Thánh cung lục kim rực rỡ, rường cột chạm trổ, khí thế mạnh mẽ.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đi vào Thiên Thánh cung, hai người Lục Minh cùng Bạch Nhiên đi phía sau, đám người trực tiếp đến thư phòng Thiên Nhất Tuyệt.

Trong thư phòng, Tử Không Tiêm Vụ đứng trước cửa mật thất trầm tư, trên cửa có một dấu bàn tay, cửa này vốn bị giá sách che kín, nay giá sách đã được rời đi.

“Cánh cửa này dù đẩy thế nào cũng không ra, xung quanh cũng không tìm thấy cơ quan.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Thanh Linh gật đầu, quan sát cánh cửa này trong chốc lát, ấn tay vào dấu tay trên cánh cửa, vận nội lực đẩy. Nàng vận hết nội lực, cánh cửa mới dẫn ra một chút, trên mặt nàng thoáng qua nét mừng rỡ, thì ra cánh cửa này không phải là đẩy không ra, mà là phải có đủ nội lực, nội lực của Tư Không Tiêm Vụ chưa đủ sâu, dĩ nhiên không thể mở cửa. Nàng tiếp tục vận nội lực đẩy cửa.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 100+2: Nhận Chủ 2

Tần Liễm thấy mồ hôi thấm ra trên trán nàng, cuộn ống tay áo lên, động tác lau mồ hôi cho nàng rất dịu dàng. “Đừng cố quá. Ta có thể giúp nàng mà.”

“Không sao, ta có thể.” Nàng trả lời.

Nàng căn răng ra sức đẩy cửa đá, cuối cùng cánh cửa hé lộ chút ít, đủ cho một người đi qua.

“Ừm, mệt chết ta! Cái cửa đáng chết này!” Đẩy được ra một chút mà Thanh Linh tốn không ít sức lực, nàng tức giận đá đá cánh cửa chọt “két” một tiếng, cánh cửa mở ra hoàn toàn. Cánh cửa hở ra một lỗ nhỏ, nàng chỉ là vô tình mà đá trúng cơ quan.

Cơ quan này phải đẩy được cánh cửa ra mới xuất hiện.

Trong lỗ nhỏ có một cái hộp thon dài, nàng lấy ra xem, đây lại chính là cách điều chế Thánh dược cùng cách luyện chế Hoạt tử nhân. Nàng vui mừng đem tờ giấy cất kỹ, cái hộp bị nàng vứt sang một bên.

Tiêu Dao thành quanh năm bao phủ bởi độc vụ (sương có độc), bởi vì có Thánh dược nên thành dân ở đây mới có thể sinh hoạt thoải mái mà không sợ trúng độc. Nàng có được bí truyền Thánh dược, đồng nghĩa với việc nàng có thêm một sinh mệnh nữa.

Cửa mở ra rất nhỏ cho nên chỉ có Tần Liễm, Thanh Linh cùng Tư Không Tiêm Vụ đi vào.

Phía sau cánh cửa là một thạch thất rộng lớn, bên trong có viên dạ minh châu soi sáng, ở giữa phòng kê một chiếc giường đá.

Người nằm trên giường gây đến mức chỉ còn lại da bao quanh bên ngoài bộ xương, tay chân bị xích sắt ghì chặt.

Tư Không Tiêm Vụ vừa nhìn thấy khuôn mặt người ấy liền nhào đến: “Phụ thân!!” Nàng lay lay người Tư Không Hoành nhưng ông không thể mở mắt ra được nữa.

Thanh Linh nhìn thân thể Tư Không Hoành đã cứng lại, tới gần quan sát mới phát hiện ra ông đã chết từ lâu.

Một lát sau nàng và Tần Liễm rời đi, để lại không gian cho phụ nữ (cha và con gái) bọn họ.

Ra khỏi thạch thất Thanh Linh ngáp không ngừng, nàng mệt quá rồi, thực sự là rất buồn ngủ. Tùy tiện vào một gian phòng trong Thiên Thánh cung, sai người dọn dẹp qua một chút.

Không đợi người dọn dẹp xong nàng úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi.

Thị nữ sửa soạn tốt giường chiếu, quay lại nhìn gương mặt tuần dật của Tần Liễm, hai má khẽ ửng hồng: “Công tử còn gì phân phó?”

“Người lui ra, thuận đường phân phó, không phận sự miễn lại gần.” Tần Liễm nói.

“Vâng.” Thị nữ cúi đầu lui ra ngoài.

Tần Liễm nhẹ nhàng ôm nàng lên, lúc ôm cảm nhận rõ rệt nàng gầy đi nhiều: “Mấy ngày nay nàng thực ăn không ít khổ.” Hắn thì thầm, nhìn nàng

bằng ánh mắt trù mẫn.

Ôm nàng đến trên sập, giúp nàng thay quần áo ngủ. Sau đó hắn cũng nằm xuống, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, hai khuôn mặt dán vào nhau.

Nhìn nàng gầy, lòng hắn đau, khuôn mặt nàng đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, hắn vươn tay yêu thương vuốt ve hai bên má nàng. Trong mơ hồ nàng cảm thấy trên mặt ngứa một chút, mắt không buồn mở liền gạt tay hắn ra, sau đó chiu sâu vào lòng hắn.

Nhìn tiểu nữ nhân đem cả người rúc vào lòng, chân mày hắn khẽ nhíu lại, hắn còn chưa nhìn đủ mà. Kéo nàng ra một chút liền nhìn cái miệng nàng chẹp chẹp ra chiều rất bất mãn.

Nhìn dáng vẻ nàng lúc này, lòng hắn liền mềm nhũn, đưa mặt lại gần hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn.

Đôi môi thơm thơm mềm mềm xinh xắn, hắn từ từ nhắm nháp hương vị của nàng, dần dần, hơi thở hắn trở nên rối loạn, càng ngày càng cảm thấy hôn môi là chưa đủ, hắn cường thế hút đi mùi đàn hương trong khoang miệng nàng, ở bên trong làm xằng làm bậy đem nàng lay tỉnh.

Nàng dùng sức đẩy hắn: “Chàng là tên khốn kiếp!” Mắt nàng trợn ngược, hòng hồ mắng mỏ.

“Phu nhân, vi phu thực không cố ý.” Bộ dạng hắn đáng thương nhìn nàng xù lông.

Rõ ràng là hắn trêu chọc nàng lại cố tình làm ra vẻ đáng thương, tựa như nàng mới là người trêu chọc hắn.

Nàng giận giữ nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên bổ nhào về phía hắn, bộ dạng hung ác như con thỏ nhỏ nóng nảy, chuẩn xác cắn trúng môi hắn:

“Không cho phép chạm vào ta!” Nàng thần sắc ngoan độc, nhưng trong mắt hắt một chút uy hiếp cũng không có.

Cảnh cáo xong, nàng lại chui vào ngực hắn ngủ tiếp.

Vuốt ve dấu răng trên môi, hắn bật cười: “Thật là một tiểu nha đầu không có lương tâm!”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 101+1: Thành Chủ Tân Nhiệm (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh tỉnh dậy thì người được phái đi tìm Tử Mạch cũng có tin tức truyền về.

Tử Mạch bị giam trong một thạch thất trong Địa Cung, sau khi hãn được cứu ra sau, biết được lý do Thiên Nhất Tuyệt nhốt hãn vào thạch thất, cũng biết là sau đó Thanh Linh đã phái người cứu hãn ra ngoài, tự mình đến nói cảm ơn với Thanh Linh rồi để nàng phái người đưa hãn ra khỏi thành.

"Điện hạ chịu khổ rồi, một lát nữa Diệp Đàm sẽ phái người đưa Điện hạ ra khỏi thành, trước đó, kính xin Điện hạ giúp một chút chuyện nhỏ." Thanh Linh nói.

Tử Mạch cười nói: "Người cứu Bản Thái tử, có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần Bản Thái tử có thể làm được, sẽ đáp ứng người."

"Đa tạ Thái tử." Thanh Linh nói: "Người đâu, dẫn Thiên Nhất Tuyệt tới."

Nghe được cái tên Thiên Nhất Tuyệt này, Tử Mạch lập tức cắn răng nghiêng lợi, hận không thể cầm kiếm giết hãn ta.

"Thiên Nhất Tuyệt dùng chuyện chọn chiêu thân chọn rể để thiết kế những người đến cầu hôn của các quốc gia, Tiêu Dao thành quyết định giao ra tánh mạng của hắn để cho các quốc gia một công đạo." Thanh Linh vừa nói xong, vỗ tay hai cái thì có người tới áp tải Thiên Nhất Tuyệt ra ngoài lập tức một đao chém đứt đầu của Thiên Nhất Tuyệt.

Đột nhiên xảy ra một màn này, Tử Mạch sợ hết hồn.

Thanh Linh sai người đựng đầu của Thiên Nhất Tuyệt vào trong một cái hộp: "Điện hạ, trong này là đầu của Thiên Nhất Tuyệt, là lời công đạo mà Tiêu Dao thành cho các quốc gia. Kính xin lúc Điện hạ đi hãy mang nó theo, cũng nói lại cho những người cầu hôn của các quốc gia."

Tử Mạch gật đầu đáp ứng.

Sau đó Thanh Linh phái người đưa hắn ra khỏi thành.

"Chỗ quỷ quái này, đời này Bản Thái tử sẽ không tới nữa, không, là kiếp sau sau nữa của kiếp sau sau nữa cũng sẽ không trở lại!" Lúc Tử Mạch sắp đi tức giận nói, xoay người, đưa lưng về phía Thanh Linh mà rời đi, Mã Kim ở phía sau hấp tấp đuổi theo.

Tử Mạch lấy ra một cái gương bình thường, vừa đi vừa soi gương, đau lòng hét lên: "Nhìn một chút đi, nơi quỷ quái này đã hành hạ Bản Thái tử thành cái dạng gì rồi nè, da vẻ trắng xanh, tóc khô giống như rơm rạ, làm người ta tức nhất chính là còn có thêm hai nếp nhăn."

Mã Kim biết chủ tử nhà mình đang phiền não, cười đùa khuyên nói: "Điện hạ đừng tức giận, ngài phong tư xuất chúng, phong tình vạn chủng, chỉ là một bóng lưng thôi cũng có thể mê đảo hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ, thiên hạ đệ nhất mỹ nam chính là ngài."

Sau khi Thanh Linh nhìn chủ bộc hai người biến mất khỏi tầm mắt, cất bước đi trở về nơi mới vừa nghỉ ngơi, muốn nhìn xem một chút Tần Liễm

tên kia dậy chưa.

Tên kia không phải là muốn bồi nàng, mới nằm ở trên giường sao? Kết quả hẳn ngủ say như heo.

Trở lại trong phòng, thấy tóc dài của Tần Liễm xõa ra, giống như u hồn đi lại ở trong phòng. Tóc dài rũ xuống đến bắp chân, theo động tác đi lại của hắn, vài sợi tóc bay bay, không khỏi có vài phần cảnh đẹp ý vui.

Hắn đưa lưng về phía nàng, nàng chợt nổi lên tâm tình muốn đùa giỡn, thả nhẹ bước chân muốn lạng lẽ từ phía sau lưng bịt kín ánh mắt của hắn, chỉ là hắn cao hơn nàng rất nhiều, nàng vừa mới nhón chân lên, không ngờ hắn đột nhiên xoay người, nàng bị giật mình sợ hết hồn, đặt mông ngã ngổ trên mặt đất.

Hắn trực tiếp kéo nàng ôm vào trong lòng, miệng ngậm chặt vành tai của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Từ vành tai truyền đến xúc cảm ấm nóng mềm mại còn mang theo đau nhói, một cổ tê dại mà nàng cũng không còn xa lạ gì truyền khắp toàn thân, hai chân mềm nhũn, nàng vội vàng ôm lấy cổ của hắn mới không bị ngã, nếu là bị ngã trên đất vậy thì cũng quá mất mặt rồi.

"Nghịch ngợm." Hắn ở bên tai nàng cười cứng chiu nói.

"Chàng làm loại chuyện đùa giỡn ta này thật là càng ngày càng thuần thực nha." Nàng ảo não kéo tóc của hắn.

"Là phu nhân dạy dỗ tốt." Hắn vô liêm sỉ nói.

Tin tức Thành chủ Tư Không Hoành của Tiêu Dao thành chết ở Thiên Thánh Cung truyền ra ngoài, cả thành nổi lên oanh động không nhỏ. Khi Tư Không Hoành còn sống đã vì Tiêu Dao thành làm rất nhiều chuyện,

cũng được người dân trong thành kính yêu, trong lúc nhất thời, cả thành bởi vì cái chết của ông mà bầu không khí tràn ngập bi thương.

Thiên Nhất Tuyệt cũng một lần nhận được sự kính yêu của người dân trong thành, nhưng hắn làm nhiều chuyện có lỗi với Tiêu Dao thành như vậy, bây giờ người dân trong thành đối với hắn chính là căm thù đến tận xương tủy.

Bây giờ, ở Tiêu Dao thành, Thành chủ chết, Thiên Nhất Tuyệt cũng không xứng làm Đại Hộ Pháp. Hai người kia vừa chết, sau này Tiêu Dao thành cuối cùng sẽ được ai quản lý chính là vấn đề mà mọi người chú ý nhất.

Thanh Linh từ trong miệng của Tư Không Tiêm Vụ biết được, trừ người thủ hộ Thành Chủ Lệnh ra, hộ vệ của Tiêu Dao thành chủ yếu có ba thế lực lớn, ba thế lực lớn này cũng là quân đội của Tiêu Dao thành. Bọn họ theo thứ tự là Hộ Lâm Quân, Vệ An Quân, Long Vũ Quân.

Hộ Lâm Quân chủ yếu là bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, không để cho người ngoài tùy ý xông vào trong rừng. Vệ An Quân là quân canh giữ trong thành. Long Vũ Quân là quân đội có võ lực mạnh nhất trong thành chủ yếu để đối kháng địch nhân bên ngoài, có địch nhân bên ngoài muốn đánh chiếm thành thì nhiệm vụ của bọn họ chính là đánh lui địch nhân.

Ba quân đều nghe theo mệnh lệnh của người cầm Thành Chủ Lệnh.

Trong thành không thể một ngày không chủ, trong ba ngày, sau khi hạ táng Tư Không Hoành, có tin tức truyền ra từ Phủ Thành Chủ Phủ, Thành chủ tân nhiệm là Vạn Cách thủ lĩnh Vệ An Quân, Đại Hộ Pháp chính là Diệp Đàm.

Theo sự hiểu biết của Tư Không Tiêm Vụ, Vạn Cách là người chính trực chững chạc, xử sự tốt, trong thủ lĩnh ba quân hắn là người được người dân trong thành kính yêu.

Vạn Cách là Thành chủ tân nhiệm, người dân trong thành tất nhiên không có phản đối, nhưng là Diệp Đàm, theo bọn họ biết Diệp Đàm cũng không phải là người của Tiêu Dao thành. Mặc dù hắn đã chế trụ Thiên Nhất Tuyệt - tên đại ác nhân kia, người dân trong thành cũng cảm kích và kính trọng hắn, nhưng nếu như để cho một ngoại nhân như hắn làm Đại Hộ Pháp của bọn họ, bọn họ là không tình nguyện, thậm chí là căm thù.

Vì vậy, dân chúng phản đối Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành, kết thành một đội lớn đến đại náo trước cửa Phủ Thành Chủ, hô to không thể để cho Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp.

Thanh Linh xuất hiện tại trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ thì ánh mắt bất mãn từ dân chúng đều tập trung trên người của nàng.

"Diệp Đàm, ngươi không phải là ta người của Tiêu Dao Thành, ngươi không xứng làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, ngươi tốt nhất từ đâu tới thì chạy trở về đó đi." Một nam tử trẻ tuổi trong đám người lớn tiếng nói: "Thành chủ, để cho một người ngoài như Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, là muốn đưa Tiêu Dao thành cho người ngoài sao? Không, tuyệt đối không được, để cho Diệp Đàm rút về đi."

"Đúng rồi, Diệp Đàm không xứng với làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, rút về đi." Lại có một người nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 101+2: Thành Chủ Tân Nhiệm (2)

Editor: Yên Nhi

"Cút về!" Một nam tử trung niên nói.

"Cút về..." Những người khác cũng lên tiếng hô to.

"Nhị công tử, ngài xem bây giờ phải làm sao đây?" Bạch Nhiên thấy một đám dân chúng cùng kêu to bảo Diệp Đàm cút về, âm thanh kia vang to đầy trời, lớn đến nỗi khiến cho lỗ tai của người nghe sắp thủng.

"Nhanh đi tra một chút lai lịch mấy người lúc này vừa mới bắt đầu đã kêu vang dội nhất kia đi, còn có, những dân chúng đang kích động tới trước cửa Phủ Thành Chủ gây chuyện cũng tra lai lịch của bọn họ luôn đi, một khi thấy có gì khác thường dạng thì giải quyết sạch sẽ." Thanh Linh nói, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn thấy mọi người phản đối mình, nàng lại không thấy tức giận, cũng không có mất mát.

"Vâng." Bạch Nhiên rất nhanh lui xuống.

"Các vị, xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói." Vạn Cách Thành chủ tân nhiệm cũng không nghĩ tới Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành sẽ bị dân chúng phản ứng kịch liệt như vậy.

Giọng nói của Vạn Cách dùng nội lực truyền ra, mặc dù mọi người đều nghe được, nhưng những dân chúng kia đều làm bộ mắt điếc tai ngơ,

ngược lại câu nói "Cút về" thì càng kêu càng lớn. Hãn thử nói lại một lần nữa: "Xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói một câu đi."

Dân chúng vẫn không để ý tới hãn như cũ, trong nháy mắt hãn cảm thấy có chút nhức đầu, có đông đảo dân chúng đại náo ở trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ, hãn vừa mới nhậm chức nên không thể dùng thủ đoạn cứng rắn đuổi nhiều người đi như vậy, nếu không rất dễ làm mất lòng dân.

Hơn nữa, đuổi bọn họ đi rồi, ai biết tiếp theo sẽ làm phát sinh chuyện gì? Phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết mới là quan trọng nhất.

Lúc này, dân chúng rối rít quay sang Thanh Linh đang đứng ở trước cửa phủ, tức giận ném đi rau hươ và hột gà thối.

Thanh Linh phất tay, những rau hươ và hột gà thối vẫn không có thể đến gần nàng, lập tức rơi lên trên mặt đất.

Vạn Cách vô tội đứng ở một bên bị liên lụy, hãn phất tay vung rớt rau hươ: "Đại Hộ Pháp, ngài xem bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?" Hãn cau mày nói với Diệp Đàm, thành thật mà nói, có thể đánh bại Thiên Nhất Tuyệt, hơn nữa đối mặt với trường hợp như vậy mà hãn còn có thể không buồn bực hay tức giận, hãn đối với Diệp Đàm rất thương thức. Thở dài trong lòng, Diệp Đàm này nếu như là người của Tiêu Dao Thành thì tốt rồi, nếu vậy dân chúng cũng sẽ không phản đối kịch liệt như vậy.

"Không vội, chờ bọn hãn hô một rồi nói sau." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Điều này có thể không gấp?" Vạn Cách nghiêng đầu nhìn hãn, gấp đến độ giơ chân. Bởi vì hãn nóng lòng mà thất thần, một quả hột gà thối đập trúng đầu hãn, mùi trứng gà tanh hôi khiến hãn thiếu chút nữa ngất đi.

"Tất cả dừng tay! Nếu không dừng trách Bản Thành Chủ không khách khí!" Vạn Cách tức giận nói, vẫn là lần đầu tiên bị người đập hột gà thối

vào đầu, mặc dù hấn rất tức giận, nhưng không phương pháp này không thể áp dụng với đám đông, nhiều người dân trong thành như vậy, hấn cũng không thể dùng vũ lực trừng phạt tất cả bọn họ.

Người dân trong thành thấy Thành chủ bị hột gà thúi đập trúng, sợ Thành chủ thật sự nổi giận, cho nên bọn họ dần dần ngừng tay. Nhưng vẫn như cũ cao giọng hô to để cho Diệp Đàm rút ra khỏi Tiêu Dao thành.

Lúc này, Bạch Nhiên trở lại: "Nhị công tử, đã điều tra xong, những người đó đều là bè cánh trung thành với Thiên Nhất Tuyệt còn sót lại."

"Nhanh như vậy mà đã tra rõ rồi à?" Thanh Linh kinh ngạc nói.

Bạch Nhiên nói: "Lúc những người này vừa tới trước cửa phủ làm loạn, Tần tướng đã sai người đi thăm dò. Theo Minh Lục báo về, chút dư đảng của Thiên Nhất Tuyệt ở các nơi kích động dân chúng trong thành tới đây làm loạn.

Sau khi ám vệ của Tần tướng một khi tra rõ người nào là bè cánh còn sót lại của Thiên Nhất Tuyệt thì lập tức lặng yên không một tiếng động giải quyết người đó, nếu không, những dân chúng hiện giờ tới nơi này gây sự cũng không chỉ có những người này."

Khó trách hiện giờ người kia không có xuất hiện ở bên người nàng, nguyên lai là ở sau lưng yên lặng giúp nàng giải quyết mọi chuyện.

"Người nên giải quyết đã giải quyết cả rồi à?" Thanh Linh hỏi.

"Dạ vâng." Bạch Nhiên nói.

Khóe miệng Thanh Linh nhếch lên, nàng vẫn đứng ở trước cửa không nhúc nhích, chủ yếu muốn nhìn một chút cuối cùng là người nào đối với nàng đảm nhiệm Đại Hộ Pháp phản ứng kịch liệt nhất, nhất là những người kích động dân chúng tới làm loạn.

Hôm nay nên người nên biển mất đã biển mất, nàng nên đứng ra.

Nàng vươn tay, vẫy tay lên không trung, bốn phía chợt có gió mạnh cuốn lấy lá cây thổi tới. Cây cối gần đó, lá cây lữ kỳ rơi xuống, được gió cuốn giống như bướm lữ bay về phía Thanh Linh.

Hàng ngàn lá cây từng chút một bay về phía nam tử mặc lam y đứng ở trước cửa, tình cảnh tráng lệ, lá cây bay múa, mê hoặc mắt người, vòng quanh ở quanh người nam tử, đẹp không sao tả xiết.

Không ít dân chúng bị cảnh này mê hoặc, tiếng la dần dần yếu đi.

Chỉ thấy nam tử kia vung tay lên, trong nháy mắt lá cây hóa làm từng điểm sáng xanh, bay cực nhanh về phía tòa lầu các cao lớn gần đó, Rầm rầm", khi điểm sáng xanh biến mất thì cả tòa lầu các ầm ầm sụp đổ, âm thanh vang khắp trời.

Bọn họ bị âm thanh này làm cho kinh hãi đến mức phải ngậm miệng lại.

"Các người có biết được chiêu mà ta vừa mới sử dụng là cái gì không?" Hai tay Thanh Linh để ở sau lưng, trên mặt nở nụ cười yếu ớt tràn đầy tự tin.

"Là Phất Thủ Thiên Diệt." Có người nhận ra đó là công pháp chỉ có Thành chủ mới có thể luyện.

"Không sai, là Phất Thủ Thiên Diệt, là nghĩa phụ Tư Không Hoành của ta đưa cho ta." Thanh Linh mặt không đỏ nói láo, dù sao Tư Không Hoành đã chết, về phần nàng có thật sự lành lặn tử của hãn hay không, người khác cũng khó mà kiểm chứng.

Bạch Nhiên thấy nàng nói láo, vẻ mặt thông dong mà tự nhiên, giọng điệu rất phấn khích, nói giống y như thật, không khỏi nói thầm, công phu

nói láo của Nhị tiểu thư càng ngày càng tốt rồi.

Nghĩa phụ? Trong nháy mắt dân chúng lập tức sửng sờ, nếu như Diệp Đàm là nghĩa tử của Thành chủ tiền nhiệm, vậy Diệp Đàm không phải cũng được coi là người của Tiêu Dao Thành sao?

"Không đối gạt chư vị, mấy năm trước Tư Không Hoành ra khỏi thành gặp được ta, dưới cơ duyên xảo hợp mà nhận ta làm nghĩa tử. Nghĩa phụ ta là người Tiêu Dao Thành, vậy tất nhiên ta cũng giống nghĩa phụ, là người của Tiêu Dao thành.

Mấy năm trước nghĩa phụ có tính toán truyền chức Thành chủ cho ta, cho nên đã truyền Phất Thủ Thiên Diệp cho ta. Chư vị cũng đều biết Phất Thủ Thiên Diệp là bí kíp võ công mà chỉ có Thành chủ mới có thể luyện, nếu như hãn không có lòng để cho ta thừa kế chức Thành chủ thì há có thể truyền công pháp này cho ta chứ?

Chỉ là, ta cho rằng mình không có cách nào đảm nhiệm vị trí Thành chủ, cho nên mới nhường cho Vạn Cách Thành chủ."

Thành Chủ Lệnh ở trong tay nàng, có làm Thành chủ hay không thì với nàng mà nói không quan trọng, chỉ cần có thể nắm được thế lực của Tiêu Dao thành vào trong tay là được.

Trước sau gì nàng cũng phải về Hạ Thành, không thể lưu lại lâu ở trong thành để xử lý tất cả công việc nên dứt khoát để cho Vạn Cách đảm đương vị trí Thành chủ, nàng làm Đại Hộ Pháp tay cầm quyền to của Tiêu Dao Thành.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 102: Say Rượu Giở Trò Lưu Mạnh

Mọi người đều biết Tư Không Hoành chỉ có một nữ nhi, nhận Diệp Đàm làm nghĩa tử rồi truyền vị trí Thành chủ cho hắn cũng không có gì quá khó hiểu. Khó trách trước đó Diệp Đàm sống chết đối phó với Thiên Nhất Tuyết một thân võ công cao cường, thì ra bản thân hắn mới là Thành chủ kế nhiệm.

Diệp Đàm là nghĩa tử của Tư Không Thành chủ, việc làm của mọi người ngày hôm nay chẳng phải là sai lầm hay sao?

Mọi người ai cũng nhận thức được điều đấy, mặt ai đều hiện lên vẻ áy náy.

“Bản Thành chủ có thể đảm bảo lời của Đại hộ pháp là thật.” Vạn Cách Lăng nói.

Mọi chuyện đã rõ, Diệp Đàm cũng có thể gọi là người của Tiêu Dao thành, và lại hắn lại có công bắt giữ tội nhân thiên cổ Thiên Nhất Tuyết cho nên ánh mắt thành dân nhìn nàng không còn là cừu hận như trước nữa mà là từ áy náy chuyển sang kính trọng.

Tử Mạch chân trước vừa đem thủ cấp của Thiên Nhất Tuyết ra khỏi phạm vi của Tiêu Dao thành, chân sau lại có mấy thị vệ của Tiêu Dao thành rời thành. Những thị vệ này là do Thanh Linh giao phó, mang hậu lễ đến tạ tội với các quốc gia đến cầu hôn.

Đại đa số mọi người thấy thủ cấp của Thiên Nhất Tuyệt, mà Tiêu Dao thành lại đem lễ xin bồi tội. Cục tức ghen mấy ngày về cái bầy này cũng dịu xuống, đối với câu trả lời của Tiêu Dao thành, bọn họ có thể chấp nhận được, thất quốc lần lượt nhận lễ rồi lui binh.

Vậy mà lại có ba nước chậm chạp không rời đi, bọn họ nhất trí liên thủ đối phó Tiêu Dao thành.

“Đại hộ pháp, đã xảy ra chuyện.” Tư Không Tiêm Vụ vội vã đi tới: “Mộc, Lương, Thủy tam quốc liên hợp đối phó thành ta, bọn họ giờ đang phóng hỏa đốt Mê Vụ sâm lâm.”

Cả một vùng rừng rộng lớn bị lửa lớn thiêu đốt, hôm nay hướng gió lại gây bất lợi đối với Tiêu Dao thành, gió vừa lên, thế lửa ngất trời lan ra càng dữ dội, tình hình mà cứ tiếp diễn như vậy, Tiêu Dao thành chắc chắn rơi vào thế hạ phong.

Thanh Linh mặc dù không phải Thành chủ, nhưng Thành chủ lệnh lại ở trong tay nàng, sự việc trong thành do nàng hoàn toàn định đoạt: “Lập tức truyền lệnh xuống, quân phòng hộ rừng nhanh chóng chặt bớt các cành dễ bén lửa, giảm thế lửa lan càng thấp càng tốt.” Thanh Linh nhanh chóng quyết định.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ nhanh chóng lui ra, Thanh Linh ngay sau đó cũng tự mình đi xem Mê Vụ sâm lâm.

Thanh Linh xuất hiện lúc quân phòng hộ rừng đang chém các cành cây, ngăn trở thế lửa lan tràn.

Tần Liễm đi ra từ đằng sau Thanh Linh, đứng bên cạnh nàng: “Mê Vụ sâm lâm hầu hết là những cây có tuổi đời cả trăm năm trở lên, lần này cháy thật đáng tiếc.”

“Đúng là rất đáng tiếc, bọn chúng có can đảm thiêu cây, ta bắt bọn chúng phải trả giá thật lớn.” Thanh Linh tàn nhẫn nói.

“Đầu heo, ra ngoài.” Thanh Linh cao giọng hô.

“Đầu heo là ai?” Bạch Nhiên tò mò nhìn bốn phía, sau đó hần thấy mọi nam nhân đeo cái mặt nạ heo đang lững thững đi ra.

Người nọ thân hình cao lớn khiến Bạch Nhiên có cảm giác rất quen thuộc, chính là không nghĩ ra được đây là ai. Đôi mắt dưới lớp mặt nạ trống rỗng không thần thái, quanh thân hần tỏa ra khí tức tử vong.

“Chàng cảm thấy thế nào?” Thanh Linh mở to hai mắt nói.

“Nếu ta đoán được, nàng có phần thưởng gì cho ta?” Tần Liễm chen miệng nói, hần đưa khuôn mặt tiến sát gần nàng, hai mắt lộ rõ tinh quang.

Mỗi lần hần lộ ra ánh mắt như vậy khiến nàng cảm thấy thật nguy hiểm: “Không có.”

Ánh mắt mong đợi của Tần Liễm dần trở nên u oán.

Đầu heo đến trước mặt nàng, nàng phân phó hần: “Đầu heo, đến doanh trại địch gỡ thủ cấp của tướng quân địch xuống cho ta.”

“Nhị công tử, ta thấy tên đầu heo này rất quen mắt, đến tột cùng hần là ai vậy?” Bạch Nhiên hỏi lại lần nữa.

Thanh Linh nhìn xung quanh, thấy quanh đây không có người nào lại gần mới nói nhỏ: “là Thiên Nhất Tuyệt.”

Bạch Nhiên nghe xong kinh ngạc há to miệng: “Cái gì? Cư nhiên lại là hần, hần không phải bị lấy đi thủ cấp rồi sao? Rõ ràng đầu hần còn được đưa ra ngoài thành rồi cơ mà.....Chẳng lẽ cái thủ cấp kia là giả?”

“Đương nhiên là giả.” Thanh Linh nói, Thiên Nhất Tuyệt một thân võ công cao cường, đưa hắc ra ngoài thật lãng phí, còn không bằng giữ lại bên người để tiện iệc sai bảo.

Mọi người đều biết Tử Mạch đều là do Thiên Nhất Tuyệt làm hại, bản thân hắc mang thủ cấp Thiên Nhất Tuyệt ra khỏi thành nhất định không có người nào nghi ngờ.

“Trong thời gian ngắn biến hắc thành Hoạt tử nhân, nàng thế nào lại làm được?” Tần Liễm khá tò mò điểm này, Hoạt tử nhân Tiêu Dao thành luyện chế không những tốn tâm lực mà còn rất tốn thời gian. Luyện hóa Hoạt tử nhân nhanh nhất cũng phải mất đến hai tháng mà nàng chỉ cần trong mấy ngày liền luyện thành.

“Ta sửa lại cách điều chế bí dược.” Mới đầu nàng cũng chỉ là ôm tâm trạng vui đùa một chút, muốn xem nếu sửa lại cách điều chế bí dược thì có công dụng gì.

Vừa đúng trong tay nàng có Thiên Nhất Tuyệt đem ra làm thí nghiệm, nàng liền đem bí dược luyện chế bằng trăm loại dược nhét hết vào miệng hắc.

Không ngờ sau khi nuốt hết số thuốc ấy, Thiên Nhất Tuyệt liền trở thành Hoạt tử nhân võ công cao cường.

Bạch Nhiên nghĩ đến vẻ Thiên Nhất Tuyệt mặt than mà đeo mặt nạ đầu heo lại thấy buồn cười, thật không ngờ vị Đại hộ pháp từng được người người ngưỡng mộ, cư nhiên bây giờ lại biến thành trò chơi cho nhi tiểu thư.

Nếu Thiên Nhất Tuyệt ngày nào đó biến trở về bình thường mà thấy bản thân đeo mặt nạ đầu heo, lại còn là “nô tỳ” không công cho Nhị tiểu thư, hắc có thể hay không bị tức chết?

Không tới hai canh giờ, Thiên Nhất Tuyệt liền xách thủ cấp của tướng quân địch tới trước mặt Thanh Linh.

Địch quân tướng lĩnh bỏ mình, trong lúc nhất thời không có người đứng ra ổn định lòng quân. Lúc này chính là thời cơ tốt để công địch, Thanh Linh vừa hạ lệnh, Long Vũ quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Sau khi phân phó, nàng đứng trên cao nhìnHoạt tử nhân đầu tiên mà mình luyện hóa thành công, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng. Võ công thâm hậu, một lòng trung thành, Hoạt tử nhân Thiên Nhất Tuyệt này đúng là một thanh bảo đao tốt.

“Hắn nhìn rất đẹp mắt?” Nàng nhìn Thiên Nhất Tuyệt rất lâu, Tần Liễm không nhìn được mở miệng hỏi đầy mùi chua.

Nàng cảm thấy Tần Liễm nhìn nàng bằng ánh mắt nguy hiểm, lập tức lắc đầu, chân chó nói: “Không. Hắn tuyệt đối không đẹp mắt chút nào. Nhìn dáng vẻ như hoa của chàng, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.”

Tần Liễm nghe vậy, nhíu mày, bấm một cái lên khuôn mặt nàng: “Nàng gần đây nói chuyện ngày càng không xuôi tai.” Hắn dường dường là một đấng nam nhi, vậy mà bị nàng ví như hoa, trong lòng cực kì khó chịu.

Thanh Linh trong lòng uất ức, cái này cũng không thể trách nàng, ai bảo dáng vẻ hắn yêu nghiệt như vậy làm gì.

Quân địch mất tướng lĩnh, Long Vũ quân Tiêu Dao thành lại thừa cơ tiến công, lòng quân tan rã, loạn thành một đoàn. Dưới thế tấn công mãnh liệt của Long Vũ quân, quân địch kẻ trốn người chạy, vứt vũ khí thoát thân.

Không tới hai ngày, tam quốc đại bại.

Đại hộ pháp Tiêu Dao thành treo thủ cấp tướng lĩnh quân địch lên cây, cùng bên ngoài tuyên bố: Lấn tới Tiêu dao thành, tất chết!

Tin tức tam quốc không tới ba ngày binh bại, đầu tướng lĩnh bị treo trên cây lan ra khắp thiên hạ, sau đó trong một thời gian rất dài không có nước nào dám có ý đồ bất chính với Tiêu Dao thành.

Dân chúng biết tin tức Tiêu Dao thành đại thắng, rồi rít ra cổng thành đón quân.

Dân chúng thấy Taanh Linh cười ngựa dẫn đầu liên nhiệt liệt hoan hô, cảnh tượng này làm nàng nhớ tới lúc bản thân mới đến đã từng chứng kiến dân chúng hoan nghênh Thiên Nhất Tuyệt. Xem ra Đại hộ pháp nàng đã được dân chúng trong thành chấp nhận.

Thấy thành dân rộn ràng tươi cười. Thanh Linh nhẹ cười, bách tính thấy nàng cười lại càng hò reo to hơn.

Tần Liễm phía sau nhìn Thanh Linh cười ngựa đi trước, nàng ngồi trên lưng ngựa, thân thể gầy gò cảm giác như gió thổi sẽ bay, càng nhìn hắt càng cảm thấy đau lòng. Nhưng sống lưng của nàng lại vô cùng thẳng, bongs lưng quật cường và kiêu ngạo.

Nghe các thành dân hoan nghênh nàng, khuôn mặt hắt hiện lên ý cười nhẹ nhàng.

Trong Tiêu Dao thành, mỗi lần Thành chủ hoặc Đại hộ pháp mới nhậm chức đều phải tiến hành đại điển.

Đại hộ pháp Thanh Linh cùng Thành chủ Vạn Cách đã nhậm chức nhưng chưa tiến hành đại điển.

Hôm nay là ngày cử hành đại điển.

Khí trời hôm nay rất tốt, trời cao vời vợi, xanh ngắt, không một gợn mây.

Thanh Linh mặc một bộ hắc bào thêu chỉ bạc, tóc buộc ngân quang, khí độ bất phàm, thần sắc lạnh lùng mà uy nghiêm.

Thanh dung nàng tú nhĩ, khoe mắt khẽ cong hình trăng khuyết, hai mắt lấp lánh tỏa sáng, giữa mi tâm có một sự kiêu ngạo khó bỏ qua, khoe miệng khẽ nhếch mang theo nụ cười đầy tự tin.

Sau khi trải qua các nghi thức phức tạp trong lễ đại điển cũng đã gần tối, Thanh Linh gần như mệt lả.

Đến buổi tối, phủ Thành chủ cử hành dạ tiệc mừng tân Thành chủ và tân Đại hộ pháp.

“Rượu ở Tiêu Dao thành không nhẹ, nàng uống ít đi một chút.” Đi vào yến hội, Tần Liễm khẽ dặn dò bên tai nàng.

Nhớ tới lần trước say rượu nàng dám phi lễ hãn, hai vành tai nàng liền ửng đỏ. “Yên tâm, lần này ta sẽ không say.” Nàng thề son sắt, aiz, kiếp trước nàng ngàn chén không say, sao đến kiếp này nàng thế nhưng một chén đã đổ.

Tần Liễm nhếch môi nở một nụ cười xấu xa: “Chỉ là ta lại rất chờ mong được thấy lại dáng vẻ nàng khi say rượu.”

“Vi phu rất vui lòng để nàng thay ta cởi áo nối dây lưng.” Hãn tiến tới cạnh nàng nhỏ giọng nói.

“Chuyện đấy tuyệt đối sẽ không xảy ra.” Nàng tức giận nói, xoay người, đi thẳng vào yến hội.

Mặc dù nàng chắc chắn chuyện đó khó có thể xảy ra nhưng vừa mới uống năm ly rượu, nàng đã cảm thấy đầu óc thật choáng váng.

“Đại Hộ pháp, bản Thành chủ mời người một chén nữa.” Vạn Cách ngồi trên ghế chủ vị nói.

“Được.”

Vạn Cách nghe Diệp Đàm trả lời nhưng mãi vẫn không thấy Diệp Đàm nâng ly, “rằm” mỗ hộ pháp nào đó úp thẳng mặt xuống bàn “Chuyện này.....” Tửu lượng của Đại hộ pháp không khỏi quá thấp đi.

Những người khác đang ngồi nói chuyện bỗng nghe thấy tiếng động, quay lại nhìn thấy đứa bé Diệp Đàm lăn ra bàn ngủ, không khỏi lắc đầu bật cười.

“Người đâu.” Vạn Cách phân phó xuống, lập tức có thị vệ tới: “Đại hộ pháp say, các người đưa hân nghỉ tại phòng khách.”

Hân nói còn chưa dứt câu liền thấy một trận gió lướt qua, Tần Liễm đã đứng trước bàn Diệp Đàm.

“Không cần, ta mang hân đi phòng khách.” Tần Liễm thanh âm nhàn nhạt, tay tóm lấy gáy áo nàng, xách nàng lên như xách một con mèo.

Những người khác thấy Đại hộ pháp bị xách đi, nghĩ định ngăn trở nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Tần Liễm liền quét ánh mắt rét lạnh cảnh cáo, đem lời của bọn họ nhét lại vào trong cổ họng.

Bọn họ nghĩ lại, dù sao Đại hộ pháp với Tần Liễm có giao hảo, bị Tần Liễm xách như xách gà chắc cũng không có việc gì chứ?

Thanh Linh tuy say nhưng vẫn chưa say ngất, nàng cảm thấy hai chân như đập trên không trung, nhìn nhìn phát hiện mình đang bị Tần Liễm xách lên: “Mỹ nhân, mau buông ta xuống.” Nàng mở miệng mơ hồ nói.

Nha đầu này lại dám gọi hắn là “mỹ nhân”, hắn không khỏi ảo não, không thèm trả lời cũng không thèm để ý đến nàng.

“Mỹ nhân, thả ta xuống, nếu không ta sẽ không để yên cho chàng.”

“Hả? Không xong thế nào?” Hắn lạnh lạnh nói.

“Nếu không thả lão tử xuống, lão tử liền ngủ với người.”

“Oanh.” Những người trong bữa tiệc nghe lời này của Thanh Linh liền sợ ngây người, Đại hộ pháp của bọn họ thế nhưng lại phong lưu như vậy, dám đem tần công tử biến thành mỹ nhân.

Dĩ nhiên, bọn họ nghĩ rằng Thanh Linh nói mỹ nhân là chỉ nữ tử.

“Nhạc ý chi chí” (theo như bên gg dịch thì nó có nghĩa là: nàng thật đẹp, mình cũng không hiểu rõ lắm câu này nên để nguyên) Tần Liễm nhỏ giọng nói.

“Thả ta xuống.” tứ chi Thanh Linh lay động tựa như một con mèo đang vùng vẫy, Đột nhiên nàng dùng sức tránh thoát trời buộc.

Tần Liễm bất đắc dĩ vỗ trán cười một tiếng, không tiếp tục xách nàng như xách gà nữa.

Nàng bước đi lảo đảo, cứ loanh quanh một chỗ mà chính bản thân nàng vẫn không nhận ra.

“Mỹ nhân, chàng thật đẹp mắt.” Ngoài dự đoán, nàng lảo đảo xông tới ôm chặt cổ hắn, đem môi tới gần.

Tần Liễm nghe thấy tiếng hút khí từ đằng sau truyền đến, hắn hơi nhú lông mày, vác nàng lên vai.

Cho đến khi bóng dáng của hai người đã hoàn toàn khuất dạng, mọi người mới phục hồi lại tinh thần.

Thật không uổng là thiếu niên phong lưu, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, bật cười ra tiếng.

Ngày kế, Thanh Linh biết mình say rượu lại làm loạn, khoog khỏi ảo não một trận, lung túng ra khỏi cửa.

Thời gian tới Tiêu Dao thành không ngắn, đúng lúc phải rời đi.

Thanh Linh nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, dặn dò Vạn Cách, xong việc mới theo chân tần Liễm trở lại Nam Hạ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 103: Lòng Của Ta Hay Thân Thể Của Ta, Cuối Cùng Đều Thuộc Về Chàng

Editor: Yên Nhi

Xa cách mấy ngày, lại lần nữa quay trở về Hạ Thành, nhìn thấy cảnh vật vẫn quen thuộc như trước.

Thanh Linh và Tần Liễm ngồi ở trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa vào cửa thành Hạ Thành, đi thẳng về phía Phủ Hộ Quốc Tướng Quân. Tần Liễm không xuống xe ngựa, cố ý muốn đưa nàng trở về phủ.

Thanh Linh vén màn che lên nhìn cảnh sắc ở bên ngoài đến say sưa, đột nhiên một bàn tay thon dài thanh tú duỗi đến, kéo màn che xuống.

Tần Liễm kéo nàng vào trong lòng, một tay ôm lấy eo của nàng, một tay nâng cằm của nàng lên.

Con người xinh đẹp của hắn thật giống như giọt sương trong suốt óng ánh, rất dễ làm cho người ta thất thần, lại giống như một hồ nước sâu thẳm, thâm thúy mà thần bí. Nhìn vào đôi mắt này, nàng cảm giác cả người mình giống như bị hút vào và đắm chìm ở trong đó, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu thay đổi.

Dọc theo đường đi, mỗi lần người này lộ ra ánh mắt như thế thì sẽ động tay động chân đối với nàng, tim nàng đập rất nhanh: "Chàng... chàng lại muốn thế nào, cũng... cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi, chàng đừng

có làm loạn." Giọng nói yếu xìu mềm mại khiến lòng hãn hơi ngửa một chút.

Đối với nàng, hãn vốn là đè nén một loại khát vọng, nghe thấy giọng nói vô cùng quyến rũ này, hãn không thể khắc chế được nỗi khát vọng trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của nàng.

Nụ hôn này nồng nhiệt như một ngọn lửa cháy mạnh, dường như muốn thiêu đốt nàng, nàng hoàn toàn không thể kháng cự, khát vọng trong lòng bị hãn khơi lên, càng không thể vãn hồi. Dần dần, nàng không hề chú ý cái gì nữa, ôm chặt lấy cổ của hãn, không còn chỉ là bị động thừa nhận nụ hôn của hãn nữa, mà là chủ động hôn hãn.

Cảm nhận được nàng nhiệt liệt đáp lại, trên mặt hãn hiện ra nét vui vẻ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của nàng.

Sau khi hôn sâu một lúc lâu xong, nàng dựa vào trong ngực hãn, hơi thở rối loạn: "Cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi chàng không thể làm loạn."

"Không sao, ta đã bảo Minh Lục đi đường vòng xa hơn rồi." Hãn nói đường vòng xa hơn chính là con đường về phủ xa nhất.

"Cái người này... chàng quá đáng ghét." Nàng tức giận nói, nắm đấm hữu khí vô lực đánh lên trên ngực của hãn.

Hãn chậm rãi nở nụ cười, lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lộ ra vẻ yêu diễm kia càng phát ra vẻ tà mị, cúi đầu, hôn lên môi nàng: "Hiện tại hôn nàng một lần thì kiếm lời một lần, sao lại không làm?"

Hãn qua loa nói, trở lại Hạ Thành, hãn không thể thường xuyên bồi ở bên cạnh nàng giống như lúc ở Tiêu Dao thành nữa. Suy nghĩ một chút liền bức bối, đau khổ nhất là buổi tối không thể tùy ý ôm lấy thân thể mềm mại

của nàng vào lòng mà ngủ nữa: "Không muốn ta làm loạn với nàng, tốt nhất là nàng nên sớm một chút trở thành nữ nhân chân chính của ta đi."

Thanh Linh nghĩ thầm, còn không có chân chính trở thành nữ nhân của người, người cũng đã dùng sức áp bức ta, nếu mà trở thành nữ nhân người thì còn đến mức nào nữa?

Dưới sự phân phó của Tần Liễm, Minh Lục vòng quanh Hạ Thành một vòng lớn, cuối cùng mới đến Phủ Hộ Quốc Tướng Quân.

Thanh Linh từ trong ngực Tần Liễm ngồi dậy, sau khi sửa sang lại một chút, vén màn che lên muốn đi ra ngoài.

"Phu nhân, nàng cứ đi như vậy sao?" Giọng nói của Tần Liễm u oán.

Thanh Linh vừa mới vươn chân ra lại thu về, quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt giống như oán phụ đau khổ vẫn luôn phòng không gối chiếc một mình để chờ đợi phu quân nhiều năm không trở về của Tần Liễm kia. Lòng nàng mềm nhũn, lập tức tự trách mình thật sâu, sao có thể phui mờ một cái rồi đi như vậy chứ? Sao nàng có thể vô lương tâm giống như những tên nam nhân cận bã vứt bỏ nữ tử mà mình yêu kia được chứ.

Không thể, nàng không thể vô lương tâm như vậy, cũng không thể làm cho mỹ nhân đau khổ thất vọng như vậy được.

Nàng hạ màn xe xuống xoay người lại, nâng mặt của hắc lên hôn xuống, sau khi hôn xong, nàng nói trấn an hắc: "Cuối cùng ta cũng sẽ gả cho chàng, dù là lòng của ta hay thân thể của ta, cuối cùng đều thuộc về chàng."

"Ngoan, chàng mau trở về đi." Sau khi nàng thấy khóe miệng của hắc khẽ cong lên, lập tức xoay người, rời khỏi xe ngựa.

"Đầu heo, không phải, Đại Hối, mau đuổi theo." Bạch Nhiên quay đầu lại hướng về phía một nam tử thân hình cao lớn trên người mang theo hơi thở tử vong la to.

Nam tử này là trước kia là Thiên Nhất Tuyệt Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, bây giờ hẳn đã không cần mang theo mặt nạ đầu heo kia nữa, chỉ đeo một mặt nạ màu bạc bình thường.

Khi Thanh Linh rời khỏi Tiêu Diêu Thành thì đã mang theo hắn, rất nhiều người đều biết Thiên Nhất Tuyệt đã chết, dĩ nhiên không thể lại gọi tên của hắn. Thanh Linh tùy tiện suy nghĩ liền tùy ý lấy cho hắn cái tên là Đại Hối. - Yên Nhi

Đại Hối giống như trận gió nhanh chóng lướt qua Bạch Nhiên, không biết hắn có phải cố ý hay không, còn đụng Bạch Nhiên ngã xuống đất.

Bạch Nhiên bò dậy, tức giận hét to, "Đầu heo chết tiệt nhà người, người là cố ý à."

Thanh Linh chân trước vừa mới bước vào Phủ Tướng Quân, chân sau người trong cung đã tới rồi.

"Thánh chỉ đến." Người không xuất hiện, giọng nói chói tai của Trương công công truyền chỉ đã tới trước.

Thánh chỉ vừa đến, những người khác ở trong phủ phải ra ngoài quỳ nghênh đón thánh chỉ.

Thanh Linh quỳ xuống, nghe Trương công công tuyên đọc thánh chỉ.

Lần này thánh chỉ chỉ ý có liên quan với nàng, ý tứ cơ bản của lần đi Tiêu Diêu Thành này, mặc dù không có cưới được thiên kim của Thành chủ, nhưng lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, nhưng cũng là lập công.

Hơn nữa Nam Hạ cố ý muốn kết thành đồng minh với Tiêu Diêu Thành, nàng là một người Nam Hạ lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, vừa đứng trở thành người trung gian giữa việc kết làm đồng minh của Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành. Vì vậy long nhan cực kỳ vui mừng, phong nàng là Bình Nhạc Huyền Hầu, phần thưởng là 3000 hộ thực ấp (Ý là 1 khu vực có 3000 hộ dân). Mong nàng có thể ở trên chuyện Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành kết làm đồng minh mãi mãi mà tận tâm tận lực.

"Hầu Gia, xin tiếp chỉ đi." Trương công công hơn hờ nói. - Yên Nhi

"Tạ ơn Hoàng thượng" Đột nhiên được Phong Hầu, Thanh Linh kinh ngạc sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh nàng vươn hai tay ra nhận lấy thánh chỉ.

Không chỉ có nàng kinh ngạc mà tất cả mọi người ở chỗ này cũng kinh ngạc, nhất là những người hạ nhân kia, kinh ngạc trừng to mắt đến mức con mắt sắp rớt cả ra.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, Nhị công tử ngày xưa bệnh tật quần thân tùy thời đều có thể tắt thở này cũng có một ngày được phong Hầu.

Lâm Thị đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Thanh Linh mang theo không cam lòng và ghen tỵ. Thật không biết cuối cùng Diệp Đàm này gặp phải vận cứt chó gì nữa, đi một chuyến đến Tiêu Diêu Thành lại trở thành Đại Hộ Pháp, sau khi trở về Hạ Thành thì được phong làm Bình Nhạc Huyền Hầu.

Ở Nam Hạ, chức Bình Nhạc Huyền Hầu là Chính Tam Phẩm. Trong lòng nàng không ngăn được ảm buồn phiền. Đại nhi tử Diệp Tự của nàng đi theo Diệp Thiên Minh vào sinh ra tử trên sa trường nhiều năm, mới lấy được chức Binh Bộ Thị Lang là Tòng Tam Phẩm.

Mà Diệp Đàm chỉ là đi Tiêu Diêu Thành một chuyến, sau khi trở về trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu - Chính Tam Phẩm, lập tức vượt qua Tự

Nhi.

Những năm gần đây, Diệp Đàm bệnh tật quẩn thân là người chẳng làm được trò trống gì lại đột nhiên vượt qua nhi tử của nàng, đoạt danh tiếng của hân. Trong lòng nàng không thể nào tiếp nhận, cũng khó có thể dễ dàng tha thứ được chuyện Diệp Đàm còn xuất sắc hơn nhi tử của nàng.

Diệp Thiên Minh đi tới, vẻ mặt thản nhiên: "Con trưởng thành rồi, trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, sau này làm việc nên chú ý nhiều một chút, cái khác, vì phụ cũng sẽ không nói thêm nữa."

"Cám ơn lời khuyên của phụ thân." Thanh Linh nói. - Yên Nhi

"Ừ." Diệp Thiên Minh gật đầu, vỗ hai cái lên bả vai nàng, sau đó xoay người rời đi.

"Đàm Nhi trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, chúc mừng nha." Lâm Thị ngoài cười nhưng trong không cười nói, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người của Thanh Linh.

"Chúc mừng." Diệp Tự hờ hững nói, trong lòng đối với người nhị đệ gặp được vận cứt chó lấy được vị trí Bình Nhạc Huyền Hầu này cũng vô cùng khinh thường.

Diệp Minh khinh thường liếc mắt nhìn Thanh Linh một cái, hừ nhẹ một tiếng liền đi.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc Viện, thấy khắp nơi trong sân đều là lá cây, hơn nữa lá cây rơi xuống còn chất đọng rất nhiều, vừa nhìn cũng biết là đã rất nhiều ngày chưa có quét dọn rồi.

Khóe miệng nàng nhếch lên độ cong lạnh lùng, chủ tử không có ở đây, những người này đã quên mất bổn phận của mình rồi.

Con sâu một đọt khoét trong Mặc Trúc Viện, cần phải nhổ sạch rồi.

Trong không khí, còn có mùi rượu bay tới.

Sắc mặt nàng trầm xuống, dưới chân chậm rãi đạp lên lá cây, phát ra tiếng vang kéo kệt.

Thì ra là mấy gã sai vặt của Mặc Trúc Viện nghe được âm thanh kéo kệt này, nhưng không khỏi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Nàng đi về phía chỗ ở của bọn sai vặt, một tên sai vặt kêu Trương Sử vội vàng từ phía sau nàng đi ra ngoài, ngăn ở trước mặt nàng, cười hì hì nói: "Nhị công tử vừa trở về, không bằng về phòng nghỉ ngơi một chút trước đi."

Thanh Linh cũng không thèm nâng mắt lên, đẩy hăn sang một bên, đi vào trong phòng của bọn hăn.

Trong nhà, có rượu có thịt, còn có những con mạt chược nằm tán loạn.

Nàng đá văng một vò rượu không chân ở dưới chân ra, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong nhà, không khỏi cau mày: "Lá cây trong sân đã mấy ngày chưa quét rồi?" Nàng hỏi Trương Sử, khẩu khí rất lạnh nhạt, giống như là đang nói đến chuyện trong nhà. - Yên Nhi

Trương Sử có loại cảm giác xấu, do dự nói: "Một... Mười... Ba ngày!"

"Chỉ có ba ngày?" Đột nhiên nàng thờ ơ nhìn thoáng qua, ánh mắt rét lạnh lướt qua người Trương Sử.

"Đúng..." Hăn nhỏ giọng nói.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: "Người coi Bản công tử là cái gì cũng không hiểu phải không, viện này có phải ba ngày chưa quét hay

không, người cho rằng ta không nhìn ra được phải không? Viện này ít nhất bảy ngày chưa quét rồi."

Lòng Trương Sử run lên, cười cứng nhắc nói: "Nhị... Nhị công tử, quả thật chỉ mới ba ngày chưa quét. Bởi vì, mấy ngày nay gió thổi lớn quá..."

"Càn rỡ!" Nàng đột nhiên giận dữ: "Không nói thật phải không? Bạch Nhiên, kéo hẳn xuống đánh 50 đại bản."

Trương Sử vừa nghe 50 đại bản, đó không phải là muốn mạng của hẳn hay sao? Hẳn bị dọa sợ đến mức run rẩy nói: "Nhị công tử bớt giận, tha mạng." Trước kia Nhị công tử rất hiền hậu, sao lần này trở về thì lại thay đổi chứ. - Yên Nhi

"Cuối cùng là mấy ngày không có quét?" Thanh Linh hỏi.

"Mười... Ngày" Lúc này Trương Sử đang hoảng nói: "Nhị công tử, nô tài biết sai rồi, ngài tha cho nô tài đi."

"Bạch Nhiên, sau khi đánh những người liên quan đến chuyện này 20 đại bản thì tổng cổ toàn bộ ra ngoài. Còn nữa, phân phó xuống, Mặc Trúc Viện không nuôi người rãnh rỗi." Nàng nói xong, lập tức ra khỏi phòng, không để ý tới tiếng cầu xin tha thứ truyền tới từ sau lưng.

Trở lại phòng, Thanh Linh sai người dọn dẹp lại một lần nữa, sau khi rửa mặt một phen, Bạch Nhiên cũng đã đuổi những người đó đi rồi.

"Bạch Nhiên, sao không thấy Hương Thảo?" Nàng đã vào viện được một lúc lâu rồi mà vẫn không thấy Hương Thảo xuất hiện.

Thanh Linh biết rõ nhà đầu Hương Thảo kia mà nghe đến tin tức nàng trở về, nhất định là sẽ không thể chờ đợi được mà lao ra gặp nàng. Nhưng mà bây giờ nàng lại không nhìn thấy Hương Thảo, nàng không khỏi lo lắng có phải Hương Thảo đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Bạch Nhiên lắc đầu: "Thuộc hạ cũng không biết, bây giờ sẽ bắt đầu đi tìm hiểu." - Yên Nhi

Rất nhanh, Bạch Nhiên hỏi thăm được tin tức của Hương Thảo.

Sau khi nàng rời đi Hạ Thành không được mấy ngày, Hương Thảo đã bị Diệp Minh bắt đến viện của hắn để hầu hạ hắn.

Nghe được tin tức này, trong nháy mắt trái tim của Thanh Linh trầm xuống, tự mình đi một chuyến đến viện của Diệp Minh.

Nàng xông vào viện của Diệp Minh, vừa đi vào trong được mấy bước thì đã nhìn thấy Hương Thảo ngồi chồm hổm trên mặt đất ở bên trong phòng khách rửa chân cho Diệp Minh.

Không biết tại sao, Diệp Minh đột nhiên đá một cước vào chậu rửa chân, còn nhắc chân đạp lên trên mặt của Hương Thảo.

"Gia vừa nhìn thấy người, liền nghĩ đến tên ma bệnh kia, cả người đều không thoải mái!" Khuôn mặt Diệp Minh âm trầm nói.

Hương Thảo bụm mặt, muốn khóc lại không dám khóc thành tiếng, nước mắt lưng tròng. - Yên Nhi

"Cút!" Diệp Minh giơ chân lên muốn đạp thêm một cước nữa cho hả giận, chỉ là chân hắn còn chưa có nâng lên đá ra, một chân khác bất ngờ bị hai phiến lá cây đánh trúng, tiếp đó hai chân mềm nhũn, cả người ngã chổng vó xuống đất.

"Tiểu... Nhị công tử, ngài đã trở lại." Hương Thảo nhìn thấy người xuất hiện ở trước cửa, lau nước mắt, vui vẻ nói.

Thanh Linh gật đầu, phân phó Bạch Nhiên ở bên cạnh: "Mang Hương Thảo về trước đi."

Diệp Minh ngã xuống đất nghiêng đầu qua, nhìn thấy nam tử thanh tú giống như thiên thần đột nhiên giáng xuống đứng ở trước, ánh mắt hằn lạnh lẽo: "Là người hại ta ngã xuống?"

"Đúng vậy thì như thế nào." Thanh Linh nói một cách giống như chuyện này là đương nhiên.

Diệp Minh từ dưới đất bò dậy: "Sao người lại ra tay đánh ta?" - Yên Nhi

"Chỉ bằng việc người tùy tiện động đến người của ta." - Yên Nhi

"A, người của người, người là đang nói đến tiện tỳ kia?" Diệp Minh cười lạnh.

Cổ tay Thanh Linh chuyển một cái, hai mảnh lá cây lại lần nữa bay ra, làm cho Diệp Minh mới vừa bò dậy lại té xuống: "Đây chỉ là cảnh cáo, sau này, người của ta người không được động vào nữa." Nàng mở miệng kiêu căng nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 104: Kính Trà

Diệp Minh đang ở sân khác nghe bên này có động tĩnh liền chạy sang. Hăn ra lệnh ngăn Bạch Nhiên lại, không cho mang Hương Thảo đi.

Chỉ là bọn hăn căn bản không phải đối thủ của Bạch Nhiên, mới hai ba chiêu đã bị đánh cho nằm co quắp trên đất.

Nhìn người của mình bị đánh thê thảm, Diệp Minh phản uất dẫm một quyền lên đất, nghiến răng nói: “Hương Thảo là nô tỳ trong viện của ta, nhị ca muốn đưa nàng đi, cánh tay nhị ca cũng dài quá rồi.”

Thanh Linh nhú mày, lạnh nhạt nói: “Hương Thảo sao lại biến thành nô tì trong viện của ngươi rồi?”

“Hương Thảo là người mẫu thân điều từ Mặc Trúc viện tới, ngươi mang nàng đi chắc chắc chưa thông báo với mẫu thân.” Nếu không Diệp đàm cũng không trực tiếp vào viện hăn cướp người. “Ngươi dẫn người đi chính là không tôn trọng mẫu thân. Không kính trọng mẫu thân chính là bất hiếu, chuyện này nếu để phụ thân biết được xem ngươi giải thích thế nào. Thức thwoif thì mau dừng tay lại cho ta.”

“Hương Thảo là người của mẫu thân ta- Đông Lăng An công chúa sắp xếp bên cạnh Nhị nha đầu, cũng coi như nàng là người của Đông Lăng quốc, nàng khi nào lại đến lượt mẹ ngươi làm chủ?” Thanh Linh mạnh mẽ chất vấn, cũng chẳng thèm cùng Diệp minh nói mấy lời vô nghĩa, xoay người liền đưa người đi theo.

Cướp người trước mặt hắn chính là đánh thẳng vào mặt hắn, Diệp Minh tức giận đến nỗi thân thể cũng phát run, cầm cái bồn rửa mặt hướng phí ót Thanh Linh mà đập.

“Ai yêu!” Lâm thị vừa bước chân vào viện của Diệp minh, cái bồn rửa mặt liền rơi trước chân bà ta, bị dọa sợ thất hồn táng đảm, liên tiếp lùi về sau.

“Diệp Đàm, người dám khi dễ Minh Nhi?” Lâm thị chưa tỉnh hồn lại thấy Diệp minh nhếch nhác ngồi trên mặt đất, Diệp đàm ngoài ý muốn lại xuất hiện ở đây, trong lòng bà ta liền theo bản năng nghĩ Diệp Đàm khi dễ đứa con quý báu của bà ta.

Bà ta vội vã chạy vào phong đồn Diệp Minh dậy.

“Mẫu thân, Nhi ca xông vào viện ta cướp người, chuyện này mẫu thân phải quản lý.” Sau đó Diệp minh mồm năm miệng mười, thêm mắm dặm muối kể lể hết sức sinh động chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong lời Diệp Minh nói, vốn Lâm thị nhìn Diệp Đàm cũng không thuận mắt, giờ phút này nhìn Diệp Đàm bằng ánh mắt sắc nhe đao, bộ dáng như muốn đem người băm thành nghìn mảnh. “Diệp Đàm, người đứng lại!”

Thanh Linh vừa bước chân ra ngoài liền dừng lại, phân phó Bạch Nhiên mang Hương Thảo đi trước, quay đầu lại chính là bộ mặt đầy giận dữ của Lâm thị. “Mẫu thân, Đàm Nhi có việc, Đàm Nhi đi trước.” Nàng miễn cưỡng qua loa lấy lệ, xoay người liền quả quyết bước đi.

Lâm thị nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng mà tức đến hít thở không thông: “Diệp Đàm, đừng nghĩ bản thân được phong tước Hầu gia liền thấy bản thân rất giỏi, hừ, chúng ta đi.” Bà ta vội vã quay về phòng nhìn Diệp Minh.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc viện liền đi nhìn Hương Thảo trước, tự mình thu xếp cho nàng xong xuôi mới trở về phòng. Nàng nằm chết dí trên giường, chỉ là còn chưa kịp cởi quần áo liền bị Diệp Thiên Minh phái người gọi qua.

Đi vào đại sảnh, Thanh Linh liền nhận thấy không khí đó đó không đúng, Diệp Thiên Minh sắc mặt nhìn rất kém, Lâm thị ngồi một bên dùng khăn lau mắt không ngừng.

Nhìn tình hình này nàng liền đoán được chắc chắn Lâm thị đã nói điều gì đó không tốt về nàng. Aiz, thời điểm nàng là Diệp Thanh Linh, Lâm thị thường xuyên kiến cớ gây sự với nàng, hiện tại nàng dùng thân phận Diệp Đàm, Lâm thị lại vẫn cứ sinh sự. Nàng cùng Lâm thị chắc chắn phải người chết ta sống mới được.

“Đàm Nhi hôm nay trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, cánh cứng cáp, ta đây thân làm mẫu thân muốn quản cũng không quản được rồi.” Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh một cái, lại cầm khăn lên lau lau hai cái tượng trưng.

“Đàm, người đến viện Minh Nhi cướp người?” Diệp Thiên Minh lạnh mặt nói.

Thanh Linh tiến lên một bước nói: “Phụ thân, rõ ràng ngài biết Hương Thảo là nha đầu mà thân mẫu (mẹ ruột) ta* an bài bên cạnh chăm sóc Nhị muội, cho nên nàng ta ở đâu phải do Nhị muội định đoạt.

Lại nói Hương Thảo cũng không phải người trong viện Tam đệ, ta chỉ mang người của Nhị muội đi, sao lại trở thành cướp người rồi?”

Diệp Thiên Minh tựa như đã quên Hương Thảo là người nào, liền mở miệng hỏi: “Hương Thảo là người mẫu thân người* an bài bên cạnh Thanh Linh?”

*Bởi vì nv nữ chính không có quá nhiều tình cảm với Diệp Thiên Minh nên mình xưng hô “ta- phụ thân”. Diệp Thiên Minh tựa hồ cũng không thích hai người con này nên mình để là “ta- người”, mình dịch theo cảm nhận riêng của mình thôi, không được thì mọi người ý kiến để mình sửa.

“Phải” Thanh Linh gật đầu, Diệp Thiên Minh đến cả người bên cạnh Thanh Linh bao năm cũng không nhớ nổi. Bị coi nhẹ đến như vậy, nàng không khỏi đối với nguyên chủ của khối thân thể này bi ai.

“Lão gia, thiếp hiện tại là đương gia chủ mẫu phủ Tướng quân, một nha đầu thiếp cũng không được quản?” Lâm thị u uất nhìn Diệp Thiên Minh.

Bà ta không ngờ tới Diệp Thiên Minh lại gật đầu: “Đông Lăng An công chúa an bài người bên cạnh Đàm Nhi và Thanh Linh, nàng quả thật không có quyền an bài.

Mặc dù nàng san bài nhưng nếu Đàm Nhi với Thanh Linh không đồng ý, vẫn phải trả người về.”

Lâm thị lập tức ghen một hơi, thét to: “Tại sao?”

“Bởi vì những người kia khế ước bán thân không thuộc Phủ Tướng quân.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Khó trách không tìm thấy khế ước bán thân của Hương Thảo, thì ra là như thế. Lâm thị không cam lòng mím chặt môi, nhưng những lời tiếp theo Diệp Thiên Minh nói không khỏi làm khóe môi bà ta nâng lên một nụ cười hả hê.

“Đàm, mẫu thân người không có quyền tùy ý an bài người của Thanh Linh nhưng thời điểm người không ở trong phủ, mẫu thân người liền đưa

đến viện Tam đệ, người không hài lòng thì trực tiếp nói với mẫu thân người.

Nhưng người lại cố tình không thông báo một tiếng liền trực tiếp xông vào viện Minh Nhi cướp người, đối với mẫu thân người chính là bất kính

Hiện tại ta để người hướng mẫu thân người nhận sai, người về sau chớ có bất kính với mẫu thân nữa.” Diệp Thiên Minh không để cho Thanh Linh mở miệng.

“Người tới, chuẩn bị trà.” Diệp Thiên Minh phân phó.

“Phụ thân....”

“Người không phục?” Thanh Linh nghĩ mở miệng phản bác nhưng Diệp Thiên Minh lại lạnh lùng nhìn nàng, không có ý định cho nàng cơ hội mở miệng.

Lâm thị nháy mắt với Trương ma ma: “Trương ma ma, người đi chuẩn bị trà.”

Trương ma ma rót trà ra ly, bưng đến trước mặt Thanh Linh: “Nhị công tử, trà đây ạ.”

Thanh Linh liếc nhìn bàn tay đang run lẩy bẩy, lại hiện màu hồng hồng rõ ràng của Trương ma ma. Ngẩng mặt lên nhìn lại thấy vẻ mặt ẩn nhẫn của bà ta.

Nàng không cần đưa tay đụng chén trà kia cũng biết nó rất bỏng.

Trương ma ma bưng ly trà này qua chắc chắn là phân phó của Lâm thị. Quả nhiên, nàng quét mắt nhìn qua thấy đuôi mày bà ta thoáng qua nét cười hả hê.

Thanh Linh đưa mắt nhìn ly trà của Trương ma ma hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì.

Trương ma ma bưng ly trà, bị phỏng cũng không dám kêu, bà ta mang theo ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Lâm thị.

“Đàm, người chậm chạp không chịu nhận trà là do trong lòng không phục, không muốn kính trà ta sao?” Lâm thị giọng điệu nghiêm túc, đáy mắt mang theo ý cười không dễ phát giác.

Ly trà Trương ma ma bưng trên tay, Diệp Đàm cho dù hiểu rõ nước trà nóng cũng không dám không cầm, bởi hễ không nhận chính là không chịu nhận lỗi lầm. Hễ nếu cầm ly trà mà cầm không vững, khả năng cũng không xong, Trương ma ma cầm lâu như vậy mà không sao, hễ làm sao dám kêu?

Nhưng chỉ cần hễ đưa tay ra lấy, Trương ma ma ắt hễ có biện pháp làm cho hễ không đụng được vào ly trà.

Ly trà nếu rớt xuống đất, bà ta chắc chắn có thể chỉ trích hễ bất hiếu, cố ý hất đổ ly trà.

Hễ bất hiếu, chính là làm cho Diệp Thiên Minh chán ghét. Bắt đầu từ đây tình cảm cha con dần trở nên xa cách.

Hai cha con bất hòa, đây chính là chuyện vui đối với bà ta.

“Đàm Nhi!” Ánh mắt Diệp Thiên Minh tức giận nhìn Thanh Linh, bản thân nhi tử làm sao lại không chịu nhận lỗi, đương nhiên hễ sẽ tức giận.

Lâm thị bên cạnh nhanh chóng quạt gió thổi lửa*: “Lão gia, Đàm Nhi hiện tại cánh đã cứng cáp rồi, đừng nói thiếp không quản được, đến cả lão gia cũng quản không nổi nữa.”

*khá giống câu “Giậu đổ bìm leo”, ý chỉ người hay “đi xe kích” ấy.

Thanh Linh cười: “Mẫu thân gấp cái gì? Đàm Nhi không nói không kính trà cho người mà.”

Nàng vươn tay tiếp nhận ly trà, đem ly trà cầm vững, không cho Trương ma ma có cơ hội táy máy tay chân. Ly trà quả thật rất nóng chỉ là nàng không sợ, ngược lại thậm vận nội lực đem nước trà đã nóng lại càng nóng.

Lâm thị thấy nàng cầm ly trà trong tay mà không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt lập tức cứng đờ, không khỏi nhìn Trương ma ma.

Trương ma ma không dám tiếp nhận ánh mắt hung dữ của Lâm Thị, xấu hổ cúi thấp đầu.

“Mẫu thân, Đàm Nhi biết lỗi rồi, mời ngài uống trà, tha lỗi cho Đàm Nhi.” Thanh Linh đưa ly trà đến trước mặt Lâm thị, mắt cười cong cong.

Lâm Thị biết nước trà nóng, bản thân bà ta không thể không nhận ly trà, do dự một hồi lâu mới run rẩy đưa tay ra nhận.

Thanh Linh đụng vào tay Lâm thị, nàng nhẹ buông tay, ngón trở khê búng, nước trong ly trà tất cả đều đổ vào bụng Lâm thị.

Lâm thị bị toàn bộ trà nóng hất vào bụng kêu thảm thiết, há mồm liền chỉ trích: “Diệp Đàm, ngươi...” Ngươi bất hiếu thì cũng thôi đi, sao lại còn hất tất cả trà vào người ta?

Thanh Linh vội vàng hấp tấp lùi về phía sau, sắc mặt trắng bệch, vội vàng cắt đứt lời nói của Lâm thị: “Mẫu thân không muốn tha thứ cho Đàm Nhi thì người cứ nói thẳng, cần gì làm đổ trà, còn làm dơ áo mình.”

“Người...” Lâm thị bị Thanh Linh cướp mất lời nói, tức giận đến nỗi thất khiếu cũng đều bốc khói, cả giận quát: “Nước trà nóng như vậy người định làm bỏng chết ta sao? Ai da, bỏng chết ta rồi.”

Hốc mắt bà ta phiếm lệ quang, uất ức nhìn Diệp Thiên Minh: “Lão gia....” Muốn nói lại thôi, trong đó uất ức tựa như càng nhiều.

Thanh Linh lúc này kinh ngạc lớn tiếng nói: “Nước trà rất nóng? Mẩu thân người bị phỏng? Tại tay ta da dày thịt béo, không hề cảm thấy nóng.” Về mặt nàng rất vô tội, cái gì cũng không biết.

Thanh Linh đột nhiên xoay người, căm tức nhìn Trương ma ma: “Trương ma m, người đưa ly trà nóng như vậy là muốn làm gì?”

Diệp Thiên Minh trầm mặt, đột ngột đứng lên: “Người tới.” Hắn phân phó, lập tức có hai thị nữ đi vào: “Đưa phu nhân về phòng, bôi phu nhân ít thuốc.” Lâm thị là nữ quyến, chỗ bị phỏng là vùng bụng, tất nhiên hẳn không thể gọi đại phu, vì vậy chỉ có thể để thị nữ bôi thuốc.

“Lão gia, chén trà của Đàm Nhi...”

“Được rồi, nàng cũng bị bỏng rồi, trở về bôi thuốc đi.” Diệp Thiên Minh mất kiên nhẫn phát tay nói, tiếp theo liền phân phó người kéo Trương ma ma xuống đánh mườì côn.

Được thị nữ đỡ, Lâm thị không cam lòng rời đi.

Lâm thị sau khi rời đi, Diệp Thiên Minh cũng bảo Thanh Linh lui ra.

Trở lại phòng, Lâm thị vừa bôi thuốc xong Diệp Minh liền đi vào.

“Ta cứ nghĩ Diệp Đàm chỉ là một con tốt, không nghĩ tới hẳn cùng với sao chổi Thanh Linh cùng một dạng, cũng không phải là loại đèn dầu đã cạn.” Lâm thị tức giận nói, lại nghĩ đến Thanh Linh, rồi nhớ đến nữ nhi đã

chết của mình, bị thương ập tới, không khống chế được nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống.

Diệp Minh hốt hoảng nói: “Mẫu thân, người đứng khóc, Diệp Đàm khi dễ người, Minh Nhi chắc chắn sẽ trút giận cho người.”

Lâm thị lau nước mắt, gượng cười: “Mẫu thân không phải khóc vì bị Diệp Đàm khi dễ, chỉ là đột nhiên mẫu thân nhớ tới tỷ tỷ người.”

“Tỷ tỷ....” Nghĩ đến cái chết bi thảm của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Minh cũng thấy thương tâm. “Đúng là cái đồ sao chổi độc ác, hại chết tỷ tỷ ta.”

“Còn có sao chổi ca ca của nàng ta nữa, hai huynh muội hân không có ai là người tốt. Đừng để ta nằm được nhược điểm, nếu không.....” Nét mặt âm độc không hề sùng với số tuổi của hân.

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh cũng đến, Lâm thị bắt đầu bận rộn lo thọ yến trong phủ.

Thanh Linh hiện tại đang nghĩ đến đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng không biết phải tặng cái gì, suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra. Lúc này Tần Liễm lại truyền tin, hẹn nàng xuất phủ gặp hân.

Trở về phủ đã nhiều ngày, nàng còn chưa ra khỏi đại môn lần nào, càng chưa gặp hân.

Hiện tại nàng cũng cảm thấy nhớ hân, đối với yêu cầu của hân, nàng cũng không cự tuyệt.

Tần Liễm hẹn nàng ở một quán trà, nàng vừa đến thì đụng mặt hân ngoài cửa.

Hắn đi tới trước mặt nàng, bạch y xuất trần bông bông, phong thái trang nhã đến tận xương. Thấy nàng, khoe miệng hắn nhếch lên, nét cười yếu ớt mà mê người chậm rãi nhộn nhạo, đáy mắt một mảnh dịu dàng bao phủ.

Nàng theo hắn đi vào nhã gian, vừa bước vào, hắn liền đóng sập cửa ôm chặt lấy nàng hôn mãnh liệt. Dừng hành động để nói với nàng, hắn vô cùng nhớ nàng.

“Đại thọ năm mươi của phụ thân sắp đến, ta vẫn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì, chàng có ý tưởng gì không?” nàng nằm trong ngực hắn, ngửa đầu lên hỏi.

“Không có, đại thọ Diệp tướng quân ta cũng không biết phải tặng quà gì.” Tần Liễm nói: “Nàng nói xem Diệp tướng quân thích cái gì?”

“Ta không biết.” nàng nhỏ giọng nói, đối với người phụ thân này, nàng không hiểu rõ lắm.

“Vậy nàng có biết ta thích cái gì không?” Ánh mắt hắn sáng ngời nhìn nàng.

“Chàng thích gì?” Nàng còn giống như chưa từng hỏi sở thích của hắn.

Hắn nhếch môi cười, xinh đẹp mà câu tâm động phách, hai ngón tay hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu liền hôn xuống.

Hôn nàng mang theo êm ái cùng thương yêu, lưỡi hắn miêu tả hình dáng môi nàng, cái cảm giác tốt đẹp khi hôn nàng, hắn nhớ như khắc vào đầu, khảm vào xương.

“Ta chỉ thích một mình nàng.” Hồi lâu sau hắn mới kết thúc nụ hôn, vui thật sâu vào trong hõm vai nàng.

Người này lại kéo chuyện sang hướng khác rồi! Nàng hỏi là hỏi sở thích của hắn, không phải người!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 105: Giành Nữ Nhân

Editor: Yên Nhi

Bây giờ Thanh Linh không nghĩ ra phải đưa món đồ có thể làm nổi bật nào làm quà mừng thọ cho Diệp Thiên Minh, sau khi ra khỏi phòng ở quán trà, nàng kéo Tần liễm tùy ý đi vào một tiệm bán đồ cổ. Định tùy tiện chọn món thông thường, lại khiến cho người khác không tìm được nhược điểm để chê trách để làm qua mừng thọ.

Ở trong tiệm bán đồ cổ, nàng chọn trúng một pho tượng ngọc có chất lượng Nam Cực Tiên Ông.

"Chưởng quầy, pho tượng Nam Cực Tiên Ông này bao nhiêu bạc?" Thanh Linh giơ đồ trong tay lên hỏi chưởng quầy.

"Những món đồ công tử nhìn trúng trong tiệm cứ lấy đi là được, về phần bạc thì không cần đưa." Chưởng quầy cười híp mắt nói.

"Như vậy làm sao được, nên trả thì vẫn phải trả." Thanh Linh từ trong lòng móc ra mấy tấm ngân phiếu, vừa muốn đưa cho chưởng quầy thì Tần liễm đưa tay ngăn lại.

"Không cần đưa bạc." Hắc nói.

Nàng kinh ngạc nhìn hắc, sau đó lại nghe hắc nói: "Tiệm này là của ta." Hắc dừng lại một chút rồi nói: "Ta cũng là của nàng, nàng nhìn trúng

thứ gì cứ lấy đi là được."

Ta cũng là của nàng, Thanh Linh nghe được lời nói như vậy rất là hài lòng. Như vậy, nàng sẽ không khách khí nữa nên lại chọn mấy món đồ rồi lấy đi.

Ra khỏi tiệm bán đồ cổ, Tần Liễm đột nhiên nói có chuyện phải rời đi trước.

Nàng đi về phía phủ Hộ Quốc Tướng Quân, Đại Hối đi theo ở phía sau đang ôm đầy đồ trong lòng, còn có Bạch Nhiên hai tay trống trơn giống như Thanh Linh.

Từ khi Thiên Nhất Tuyệt trở thành Đại Hối thì ít nói và thành thật hơn, Bạch Nhiên thấy rõ điểm này nên bắt đầu giở trò khi dễ Đại Hối, có việc gì cần đến sức lao động thì toàn bộ đưa cho Đại Hối làm.

Trước mặt xuất hiện một trận hỗn loạn, từ trong đám người đông đúc. Một nữ tử mặc giá y màu đỏ vọt ra, nàng vừa chạy vừa quay đầu lại.

Ở phía sau lưng nàng ta có một người nam tử mặc hỉ phục màu đỏ đang đuổi theo: "Tiện nhân, người đứng lại đó cho ta!" Nam tử tức giận nói, phía sau hắn có vô số gã sai vặt đi theo.

Bước chân của nữ tử mặc giá y màu đỏ không ngừng lại, lão đảo nghiêng ngã chạy trong đám người. Đột nhiên, nàng bị vấp phải váy rồi ngã xuống đất, nam tử lập tức đuổi theo, dùng sức nắm lấy mái tóc dài của nàng, đau đến mức mặt của nàng lập tức trắng bệch.

"Tiện nhân, ta cho người chạy này, cho người chạy này." Nam tử một tay nắm lấy tóc dài của nữ tử, một tay kia tát vào trên mặt của nữ tử.

Trên khuôn mặt trắng nõn của nữ tử lập tức hiện lên mấy vết đỏ, khóe môi cũng chảy ra máu. Nghĩ đến bị tát mạnh như vậy, nhất định là rất đau,

nhưng từ đầu đến cuối nữ tử này không hề lên tiếng cầu xin tha thứ, cũng chưa từng khóc lóc. Nàng ấy cũng chưa từng phản kháng, trên thực tế nữ tử nhỏ bé yếu đuối như nàng ở trước mặt một người nam tử đang tức giận, cũng sẽ không có lực phản kháng.

Tên nam tử kia, Thanh Linh biết, hẳn là nhi tử của Ninh Tung Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công là ngoại tổ phụ của Hách Liên Dực, năm xưa dưới gối chỉ có một nữ nhu, mấy năm sau nữ nhi vào cung trở thành Ninh Thục phi.

Lúc tuổi già lại sinh được một nhi tử, Ninh Quốc Công đặc biệt yêu thương người nhi tử mà mình lúc già mới có được này.

Bề ngoài của Ninh Tung cũng rất tốt, mày kiếm, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, hỉ phục trên người đỏ như lửa càng khiến cho vẻ tuấn mỹ của hắn rõ ràng hơn.

Thanh Linh không có nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ tử kia, nữ tử kia bị Ninh Tung tát mạnh, không hề khóc lóc hay cầu xin tha thứ tiếng nào, sự quật cường của nàng ấy khiến cho Thanh Linh rất thương thức.

Cho nên lúc đi ngang qua, Thanh Linh không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, đúng lúc nhìn thấy rõ mặt của nữ tử kia.

"Hoán Y!" Nữ tử bị người đánh trên đường cái vậy mà lại là Hoán Y, Hoán Y là một trong số những người mà nàng coi trọng.

Lúc này Hoán Y cũng nhìn thấy Thanh Linh, mặt của nàng bị đánh sưng đỏ, rõ ràng là rất đau, ngay khi nhìn thấy Thanh Linh, nàng lại cười lên.

Nhìn thấy Hoán Y ở ngoài đường bị người ta khi dễ như vậy, trong nháy mắt, trông lòng Thanh Linh vô cùng đau xót, trong lòng vô cùng tức giận. Thân hình nàng lóe lên một cái, nàng đi tới bên người Hoán Y, bắt lấy tay mà Ninh Tung đang đánh Hoán Y.

"Người là người phương nào, lại dám xía vào chuyện của Bản công tử." Giọng Ninh Tung vô cùng ác liệt.

Thanh Linh mím môi, không có mở miệng nói nhảm với hắn, dùng sức bẻ tay của hắn lại, sau khi nghe được tiếng xương cốt bị gãy vang lên thì dùng sức ném đánh bay Ninh Tung ra ngoài.

"Công tử!" Một vài tên sai vặt lúc nãy tới cùng Ninh Tung chạy lại đỡ hắn dậy, mấy tên còn lại giờ quả đấm vọt tới.

Bạch Nhiên tiến lên, ngăn ở trước mặt Thanh Linh, ra tay đánh nhau với những người đó. Tình cảnh bất ngờ trở nên hỗn loạn, người đi ngang qua đây bị dọa sợ đến mức không dám lại gần, vội vàng tránh đi.

"Hoán Y." Thanh Linh đỡ nàng, đau lòng lau vết máu bên khóe miệng của nàng.

"Sương... Nhị công tử, người trở lại." Nàng cong môi cười một tiếng nói.

Hoán Y vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như muội muội của mình mà đối đãi. Trở lại lâu như vậy, nàng lại không có đi gặp Hoán Y, cũng không có hỏi thăm tin tức của Hoán Y, nàng không khỏi áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Hoán Y vỗ vỗ tay của nàng, cười dịu dàng nói: "Đồ ngốc, người lại không làm có làm chuyện gì có lỗi với ta mà, không cần phải nói xin lỗi."

Lúc này Ninh Tung từ dưới đất bò dậy, nhổ nước miếng, tức giận nói: "Tiểu tử kia, người dám giành nữ nhân với Bản công tử sao, người muốn chết à!" Hắn vung tay không bị thương lên, sau khi nắm thành quả đấm thì xông về phía Thanh Linh.

Bạch Nhiên bị những người khác ngăn lại, không có cách nào đi bảo vệ cho Thanh Linh.

Đại Hối đang ôm đầy đồ trong lòng, Thanh Linh không có phân phó hắn, hắn vẫn đứng yên ở một bên.

Thanh Linh buông tay đang đỡ Hoán Y ra, đứng lên, đánh mấy chiêu với Ninh Tung.

Thanh Linh đập mạnh vào bụng của Ninh Tung, hắn cúi đầu che bụng liên tiếp lùi lại. Ninh Tung khi đỡ Hoán Y, mặc dù nàng tức giận đến mức muốn giết hắn, nhưng mà hắn là nhi tử Ninh Quốc Công yêu thương nhất, nhận được hàng vạn sủng ái. Bây giờ chưa đến lúc phải giết hắn, nên chỉ giáo huấn hắn một chút, khiến cho hắn chịu khổ một chút là được.

"Cuối cùng ngươi là ai?" Ninh Tung cắn răng nói, lúc trước Diệp Đàm không hay ra phủ nên hắn không nhận ra Diệp Đàm.

Lúc này hắn lại nhìn thấy người của mình cũng bị Bạch Nhiên đánh ngã, ghen một bụng tức giận.

"Công tử, thuộc hạ nhận ra, hình như hắn chính là Nhị công tử Diệp Đàm của Phủ Hộ Quốc Tướng Quân, vừa được Hoàng thượng phong là Bình Nhạc Huyền Hầu." Một gã sai vặt của Ninh Tung bị đánh nằm trên mặt đất, ôm bụng nói.

Ninh Tung oán hận nói: "Diệp Đàm, Bình Nhạc Huyền Hầu, khó trách lại lớn lối như vậy, hắn vậy mà dám khi dễ đến trên đầu Bản công tử!"

Thanh Linh đỡ Hoán Y dậy, không để ý ánh mắt như dao mà Ninh Tung nhìn tới, dẫn Hoán Y rời đi.

"Hoán Hoán, ta đưa người trở về y quán xử lý vết thương một chút trước." Thanh Linh nói, nơi này cách Y quán của Hoán Y không xa.

Trong nháy mắt Hoán Y cúi đầu xuống, không nói gì.

"Người làm sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt của Hoán Y có cái gì đó không đúng, lòng của Thanh Linh lập tức treo lên.

"Y quán không còn nữa." Hoán Y nức nở nói.

"Chuyện gì xảy ra? Lúc ta không có ở Hạ Thành, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thanh Linh vịn hai vai của nàng, vội vàng hỏi.

Sau đó Hoán Y nói, nói ra lý do.

Có một ngày Ninh Tung mang theo vết thương, trong lúc vô tình xông vào Y quán của nàng, coi trọng nàng, muốn nạp nàng làm thiếp.

Làm thiếp thất của người ta dĩ nhiên là nàng không đồng ý, hơn nữa trước kia nàng đã từng thề, kiếp này trừ Mạch Chiêu Nam ra, sẽ không lấy ai khác. Bây giờ Mạch Chiêu Nam đã chết, nhưng nàng vẫn không có quên lời thề. Mặc dù Mạch Chiêu Nam không có ở đây, nàng cũng muốn thực hiện lời hứa cả đời.

Nàng không muốn làm thiếp của Ninh Tung, biết rõ mình không chọc nổi hắn nên muốn len lén trốn đi. Sau đó lại bị hắn phát hiện, dưới cơn nóng giận hắn đã phá hủy Y quán của nàng, nàng không muốn trở thành thiếp của hắn, hắn càng muốn để cho người ta biết nàng là thiếp của hắn, cho nên muốn nàng mặc lên giá y rồi đưa vào phủ Quốc Công.

Hôm nay hắn tới đón nàng, nàng bắt được cơ hội nên chạy trốn, sau khi hắn phát hiện thì dẫn người đuổi theo, sau đó chính là một màn giống như Thanh Linh đã nhìn thấy.

"Bây giờ người tính thế nào?" Thanh Linh hỏi.

Hoán Y lắc đầu, "Ta cũng không biết." Bị Ninh Tung để mắt tới, nàng rất khó chạy trốn.

"Còn muốn tiếp tục mở Y quán sao?" Thanh Linh tiếp tục hỏi.

"Tạm thời không muốn, hiện tại trên người ta không có đồng nào, không có nhà để về, không bằng người chứa chấp ta đi, để cho ta đi theo bên cạnh người đi." Hoán Y đùa giỡn nói.

"Á." Hoán Y cười khổ, "Ta quên mất, người mà ta đắc tội là Ninh Tung, hôm nay người vì ta mà đắc tội với hắn, nếu như ta lại đi theo bên cạnh người chẳng phải là sẽ khiến cho người gặp nhiều phiền toái hơn sao?"

"Người nguyện ý ở bên cạnh ta, ta rất vui. Về phần Ninh Tung, người không cần lo lắng." Coi như Hoán Y không đi theo nàng, Ninh Tung cũng sẽ tới tìm kiếm chuyện: "Người cứ an tâm ở lại bên cạnh ta đi." Dù có như thế nào, nàng cũng nhất định sẽ xuất hết toàn lực bảo vệ Hoán Y thật tốt.

"Mới vừa là nói đùa với người thôi, ta còn là thích ngày ngày đi hành y cứu người, đi theo bên cạnh người khẳng định sẽ không tiện." Hoán Y nói.

Thanh Linh gật đầu, "Vậy cũng đúng."

Sau khi Thanh Linh kéo nàng đến Y quán gần đó xử lý tốt vết thương cho nàng thì an trí nàng ở một biệt viện mà nàng mới mua, cũng phái người qua bảo vệ nàng.

Ninh Tung bị Thanh Linh đả thương, phu nhân Ninh Quốc Công tự mình tới cửa trách mắng.

Gần tối, Thanh Linh vì chuyện này mà bị Diệp Thiên Minh gọi vào thư phòng.

"Đi Tiêu Dao Thành một chuyến, phụ thân cho là người đã hiểu chuyện hơn, làm việc cũng đúng mực hơn. Thật sự không nghĩ đến hôm nay người lại vì một nữ nhân mà đánh Ninh Tung, đắc tội phủ Ninh Quốc Công." Mặt Diệp Thiên Minh âm trầm nói.

Hoán Y là người mà nàng coi trọng, cho dù phải đắc tội phủ Ninh Quốc Công thì nàng cũng không tiếc: "Phụ thân, Hoán Y cô nương đã từng có ân với ta, hôm nay ở trên đường nhìn thấy nàng bị Ninh Tung khi dễ như vậy, ta không thể làm như không nhìn thấy."

Nàng kéo ra lý do là vì cứu ân nhân nên mới ra tay, Diệp Thiên Minh tự nhiên cũng không thể lại trách cứ nàng nữa, chỉ là thở dài một tiếng, nói: "Nhưng là người làm như vậy sẽ đắc tội với phủ Ninh Quốc Công, hôm nay phu nhân Ninh Quốc Công đến phủ, phụ thân khuyên can mãi, mới làm cho chuyện này lắng xuống."

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, môn sinh dưới trướng vô số kẻ, đắc tội với lão ta thì sẽ chọc vào không ít phiền toái nhỏ, nhưng nếu có Diệp Thiên Minh ra mặt, chuyện Thanh Linh đánh Ninh Tung cũng dễ giải quyết.

"Đàm Nhi đa tạ phụ thân." Thanh Linh nói.

"Được rồi, người đi xuống đi, sau này làm việc không được lỗ mãng như vậy nữa." Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

Lúc trước Thanh Linh đuổi không ít người làm trong viện, Lâm Thị lấy lý do số lượng người không đủ để nàng sai sử, lại phái hai người thị nữ

và hai gã sai vặt tới đây để nàng sai sử.

"Nhị công tử, bốn người này có cần nhận lấy hay không?" Bạch Nhiên hỏi.

"Nhận lấy đi, để cho bọn họ ở bên ngoài viện hầu hạ là được, còn có, phái người trông chừng bọn họ." Lâm Thị tốt bụng như thế, nàng tất nhiên sẽ không tin Lâm Thị thật sự có ý tốt.

Sáng sớm, Lâm Thị đứng dậy, rửa mặt xong, ngồi ở trước gương trang điểm.

Trương ma ma từ ngoài cửa đi tới, cười với Lâm Thị nói: "Phu nhân, người ở Mặc Trúc viện đã truyền về tin tức rồi."

Động tác Lâm Thị cầm ngọc châm lên đầu khẽ ngừng một lát: "Có hỏi thăm được quà mừng thọ mà Diệp Đàm tặng lão gia là cái gì sao?"

Nàng phái bốn người đến Mặc Trúc viện, chính là cơ sở ngầm mà nàng an bài ở đó.

"Đúng vậy." Trương ma ma trả lời: "Quà mừng thọ mà Diệp Đàm định tặng cho lão gia là một pho tượng ngọc Nam Cực Tiên Ông "

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Lâm Thị càng đậm.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 106: Thám Tử Trần Gia

Khóe miệng Lâm thị khẽ nhếch, vuốt ve một bên tóc mai: “Mấy ngày trước bảo người tìm một tên đạo tặc nhanh nhẹn, đã tìm được chưa?”

“Tìm được ạ, người kia được mệnh danh là Nhất đẳng Thần râu*”
Trương ma ma giờ ngón cái lên nói.

*Nhất đẳng Thần râu: trộm đạo đứng đầu.

“Có thể tin được không?” Lâm thị vẫn lo lắng nhất là điểm này.

“Phu nhân có thể yên tâm, giang hồ coi trọng quy củ, chỉ cần có tiền, hẳn sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin về người thuê.” Trương ma ma nói.

Lâm thị gật đầu: “Tốt lắm.” Thời điểm bà phân phó Trương ma ma tìm người đã dặn không thể tiết lộ cho đối phương biết thân phận của bà, dù chuyện có vỡ lở cũng không can dự gì tới bà.

Danh tiếng của tiểu tử Diệp Đàm này đang rất cao, bà chắc chắn không để hẳn ở trên cao quá lâu được.

“Phu nhân có cần nhìn tận mắt người nọ không ạ?” Trương ma ma hỏi.

Lâm thị lắc đầu: “Không cần, người đi gặp hẳn là đủ rồi.” Bà sẽ không đi gặp tên nọ, càng không cho hẳn cơ hội nắm lấy nhược điểm của bà.

“Dạ.” Trương ma ma vừa đáp vừa nhanh chóng lui về phía sau.

Sau chính ngộ, Diệp Minh một mình ngồi dưới gốc cây cổ thụ, tay đang loay hoay cây nỏ.

Một gã sai vặt đi qua, Diệp Minh liền giơ tay nhắm ngay đầu hắn.

Biết Diệp Minh có một sở thích quái gở là lấy nô tài làm bia ngắm bắn, gã sai vặt bị sợ đến mức chân nhũn cả ra, vẻ mặt mếu máo quỳ trên nền đất: “Tam....Tam công tử, tha cho tiểu nhân một mạng....”

“Thôi đi, sợ đến như vậy, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Diệp Minh đang hăng hái liền uể oải thu tay lại: “Tối đây.” Hắn kêu gã sai vặt tới gần.

“Chuyện bảo người làm người đã làm xong chưa?” Diệp Minh miễn cưỡng hỏi.

“Đã làm xong ạ” Gã sai vặt từ trong ngực móc ra một chai thuốc bột: “Tam công tử, thuốc này tan trong rượu liền vô sắc vô vị, được hiệu quả mãnh liệt, người dùng phải chỉ cần sau nửa khắc, khi thuốc phát tác liền làm cho người ta cảm thấy...Éc....” Hắn nhất thời không biết lấy từ gì để hình dung, thuận miệng cười hắc hắc: “Dục tiên dục tử.”

Diệp Minh liếc nhìn bình thuốc trên tay hắn, cầm lấy cái bình trong tay nhìn nhìn một chút, sau đó bỏ vào trong ngực, tiếp tục vuốt cây nỏ trong tay: “Thuốc này nếu không lợi hại như lời người nói, cứ chuẩn bị làm bia cho bản công tử ngắm bắn đi.” Trong con người hắn u quang chột lóe, ha ha, ma bệnh, bản công tử mòn mỏi chờ màn kịch hay của người.

Trời tối đen như mực, không có lấy một ánh sao trên bầu trời đặc quánh.

Đang lúc đêm khuya, có một đạo bóng đen nhảy vào Mặc Trúc viện, hướng thẳng đến phòng ngủ của Thanh Linh.

Thanh Linh đang nằm trên giường, lúc này nội lực của nàng không giống như trước, bởi vì nội lực thâm sâu, giác quan của nàng cũng nhanh nhạy hơn gấp mấy lần. Trong bán kinh mười trượng, gió thổi cỏ lay nàng đều biết, mặc dù nàng đang ngủ nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Tiếng bước chân của người đang tới có điểm không đúng, Thanh Linh lập tức mở mắt, trong đêm tối, cặp mắt kia trong trẻo mà lạnh lùng.

Nàng có thể cảm nhận người vừa tới đang đứng trước cửa phòng nàng, nàng nghiêng đầu, nhìn cái cửa sổ. Trong đêm tối, ánh mắt sắc bén của nàng có thể nhìn thấy một sợi khói bay vào.

Là khói thuốc mê, mặc dù khói này không mùi không vị nhưng trong lòng nàng đã chắc chắn xác định đây là khói thuốc mê, nàng lập tức lấy ra một viên thuốc giải bách độc rồi cho vào miệng, sau đó tiếp tục nằm ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nàng muốn xem khách không mời mà tới này đến tột cùng là muốn làm gì,

Người bên ngoài đem khói thuốc mê thổi vào bên trong một lát, sau đó từ cửa sổ bên ngoài ném một viên đá.

Thanh Linh nhắm mắt bất động, người này rất cẩn thận, dùng khói mê vẫn chưa yên tâm nên ném cục đá vào. Đối phương cho rằng nếu nàng không bị ảnh hưởng bởi mê hương, chắc chắn sẽ có phản ứng khi có tiếng động.

Sau khi ném xong cục đá, người nọ lại đợi trong chốc lát, thấy bên trong không có động tĩnh mới lớn mật đi vào bên trong.

Người nọ vừa vào đến phòng ngủ của Thanh Linh liền bắt đầu tìm đồ, thấy thứ gì đáng giá nhanh chóng nhét vào ngực. Động tác của hắn vô cùng nhẹ, lại rất nhanh, nhìn qua đã biết là tên trộm chuyên nghiệp.

Hắn xoay người, thấy trên bàn có một cái hộp, mở ra thấy bên trong là một pho tượng Nam Cực Tiên Ông bằng ngọc: “Chắc chắc chắc, cái này không tệ, chính là quá đáng tiếc.” Hắn loay hoay gì đó ở pho tượng rồi mới để y nguyên như cũ,

Nam Cực Tiên Ông đáng tiền lại không lấy, người này ngược lại có ý tứ.

Tiếp hắn đến cạnh cả số như muốn rời đi nhưng hắn đột ngột xoay người lại, tính lục soát thêm vài thứ đáng giá.

Thanh Linh lúc này đã đứng dậy, như một u hồn đứng sau lưng hắn. Người nọ đang bận tìm đồ, cũng không chú ý đến đằng sau.

“Huynh đệ, tìm được bao nhiêu bảo bối rồi?” Giọng nói sâu kín của Thanh Linh vang lên từ đằng sau hắn.

“Không được nhiều.” Đâu người nọ không thèm quay lại, tiêu sái trả lời, một phút sau hắn như ý thức được cái gì, vội vội vàng vàng nhét cái hộp vừa lấy vào trong ngực, quay người lại liền ném thuốc mê vào người Thanh Linh, xoay người nhanh như chớp nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thanh Linh cười lạnh: “Công phu chạy trốn khá tốt.” Đáng tiếc lại đụng phải nàng, nàng không cho hắn có cơ hội nhảy ra khỏi cửa sổ, khi hắn bay ra ngoài, nàng nhanh tay kéo lấy chân hắn, không đợi hắn kịp có phản ứng, nàng nặng nề đập hắn xuống đất, một cước đạp lên lưng hắn.

“Nhìn công tử, bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Nhiên nghi ở phòng cách vách, nghe thấy tiếng động lập tức chạy qua xem.

“Trộm vào nhà.” Thanh Linh nói, sau đó nàng thấp sáng nên trong phòng, gọi Bạch Nhiên vào.

“Công tử tha mạng, ta trả lại người tất cả mọi thứ ta trộm được, người mở lòng từ bi tha cho ta đi.” Người nọ bị giẫm dưới chân, ngược đầu cầu xin tha thứ, tay lại đột nhiên ném ra ám khí.

Thanh Linh vận nội lực hút ám khí vào tay, lạnh giọng nói: “Người tự đâm đầu vào chỗ chết.” Đạp người, cũng ném ám khí vào người hăn. Người nọ nhanh nhẹn tránh đi nhưng vẫn bị mấy cái ghim vào tay.

Khoảng cách gần như thế mà vẫn có thể tránh thoát ám khí của nàng, người này công phu quả thật không tệ, đáng tiếc lại làm ăn trộm.

Người nọ bị nàng đá bay giữa không trung, vô tình cái hộp từ trong ngực nàng rơi xuống đất, chiếc nhẫn ngọc ban chỉ bắn ra ngoài.

Người nọ bị đập đụng vào tường rồi rơi xuống đất, cánh tay chảy máu, hăn gất gao cắn răng cố nhịn đau. Ánh mắt hăn chạm đến Ngọc Ban chỉ, đôi mắt dần dần mở lớn.

Ngọc ban chỉ màu xanh đậm, bên trong có con hổ lơ lửng múa vuốt được chạm nổi, đây chính là Hồ phù Trần gia Tây Yển.

“Người thật là chán sống rồi?” Bạch Nhiên cả giận mắng.

Bàn tay hăn vung lên định cho tên trộm đạo này một bài học nhớ đời thì người nọ đột nhiên kinh ngạc nhìn Thanh Linh, mở miệng: “Hồ phù....thì ra ngài là Chủ Thượng.”

“Bạch Nhiên dừng tay!” Thanh Linh ngăn cản Bạch Nhiên ra tay, có thể biết được Hồ phù, còn nhận nàng là chủ tử, nàng đoán đây chính là Thám tử Trần gia Tây Yển.

Trần gia an bài thám tử ở Nam Hạ, có người làm đồ phụ*, có người làm trộm đạo, có người lại là phu tử**, có người là thương nhân, có người là....

*Đồ phu: người bán thịt (mình để đồ phu cho đỡ thô thiển)

**Phu tử: người dạy học.

Ngày thường, nhìn bọn hăn không có gì khác thường nhưng bọn họ sẽ ngấm ngấm thông qua đủ loại thủ đoạn để thám thính tin tức.

“Tiểu lâu nhất dạ thính phong vũ.”* Thanh Linh bỗng nhiên lên tiếng, đây chính là ám ngữ Tây Thành Bá từng nói với nàng.

Bạch Nhiên sững sờ đứng một bên, nghi ngờ nhìn nàng, tình huống này là thế nào? Nhị tiểu thư thế nhưng lại đột ngột xuất khẩu thành thơ.

“Nã bả thái đao sát trư dương.” * Người nọ mở miệng trả lời lại ám ngữ, hai câu thơ này hoàn toàn không ăn khớp nhau về mặt ngữ nghĩa.

*Hai câu thơ này có nghĩa là: Cả đêm mưa dột nơi tiểu lâu / Heo dê bị giết bởi dao phay.

Nghe vậy Thanh Linh chậm rãi nở nụ cười, trong lòng thêm khẳng định người này chính là thám tử của Trần gia, thua thiệt người Trần gia thế nào mà lại tìm được hăn.

Nghe hai người ông nói gà bà nói vịt, Bạch Nhiên càng thêm nghi ngờ: “Nhị công tử, ngài làm gì vậy? Còn hăn là ai?” Người này hà cớ gì Nhị tiểu thư là Chủ Thượng.

Thanh Linh nói rõ mười mười chuyện Hồ Phù cho hăn.

“Người tên gì?” Thanh Linh hỏi

“Thuộc hạ tên Khiếu Thư Nghiễn, Thứ trong cuốn sách, Nghiễn trong nghiên mực.”

“Không ngờ người làm nghề trộm đạo mà có cái tên đậm mùi sách vở đến thế.” Bạch Nhiên khinh bỉ.

“Không mượn người xen vào.” Khiếu Thư Nghiễn không vui nói: “Chủ Thượng, ngài xuống tay cũng quá nặng.” Hắn ôm bụng khó nhọc đứng lên.

Thanh Linh đưa cho hắn một bình thuốc chữa thương, nàng không lập tức xuống tay giết hắn coi như đã không tệ rồi. Đến gần Khiếu Thư Nghiễn, nàng phát hiện trên mặt hắn có dị thường. Nụ cười của nàng càng sâu thêm, dịch dung? Thì ra là đồng môn.

Nàng đưa tay lột lớp da ngoài xuống: “Người nào phái người tới?”

Khuôn mặt hắn trắng noãn mà thanh tú, tuổi chỉ khoảng mười chín đôi mươi.

Khiếu Thư Nghiễn vẫn chưa hết khiếp sợ khi thấy Thanh Linh lột lớp mặt nạ của hắn, nghe được câu hỏi của nàng, sau khi định thần liền lập tức trả lời: “Đối phương không chịu tiết lộ thân phận, chẳng qua ta tra được đối phương chính là mẫu thân ngài, Hộ Quốc tướng quân phu nhân.” Hắn dù sao cũng là thám tử Trần gia, tra rõ thân phận người thuê hắn đến Mặc Trúc viện không hề khó.

Sau đó hắn đem mục đích tới đây nói cho Thanh Linh: “Chủ Thượng, nếu thuộc hạ sớm biết đó là ngài, có đánh chết thuộc hạ cũng không đồng ý với lão yêu bà kia đụng đến Nam Cực Tiên Ông của ngài.”

Thanh Linh thầm nghĩ con người của Khiếu Thư Nghiễn cũng không tệ, đánh bậy đánh bạ mà cũng tìm được ra một thám tử Trần gia mà không cần phiền phức.

“Chủ Thượng, xin cho thuộc hạ một cơ hội lấy công chuộc tội.” Khiếu Thư Nghiễn thành khẩn nói.

Thanh Linh không nói gì, đi tới bên cạnh bàn cầm lên Nam Cực Tiên Ông đã bị hấn giở trò. Chỉ cần liếc mắt nàng đã phát hiện ra chỗ bị tẩy máy.

“Chủ Thượng?” Thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Thanh Linh, Khiếu Thư Nghiễn có phần không đoán được tâm tư của nàng.

Thanh Linh đột nhiên nâng môi cười: “Được, ta cho người một cơ hội. Ngày mai chính là đại thọ năm mươi của phụ thân ta, chỉ cần người làm cho ta một việc, mọi chuyện liền rất dễ dàng nói chuyện.”

“Chỉ cần Chủ Thượng phân phó, thuộc hạ sẽ dốc toàn lực làm việc.” Khiếu Thư Nghiễn nói.

Ngày mới, mặt trời ló rạng ở chân trời phía Đông, Trương ma ma tiến vào phong của Lâm thị.

Đêm qua Diệp Thiên Minh không nghỉ trong phòng bà ta, Trương ma ma đi vào không có quá nhiều cổ kị.

Nghe thấy tiếng bước chân của Trương ma ma, Lâm thị ở trên giường ngồi dậy vội vang hỏi: “Đêm qua người kia có đắc thủ không?”

“Đã đắc thủ.” Trương ma ma mặt mày hớn hờ.

Mặt Lâm thị dần lộ ra nụ cười: “Người nọ không hổ danh là Đệ nhất Thần thủ.”

“Đúng vậy, lão nô tìm người đảm bảo có thể tin tưởng.” Trương ma ma vỗ ngực đảm bảo.

Tần Liễm sáng sớm đã qua phủ Tướng quân, cùng Diệp Thiên Minh khách sáo mấy câu liền hướng Mặc Trúc viện đi tới.

Thanh Linh đang chải đầu khéo mắt liếc thấy một bóng dáng màu trắng đi vào, nàng không khỏi kinh ngạc: “Làm sao chàng tới sớm vậy?”

“Người lui ra đi.” Tần Liễm không vội vã trả lời nàng mà cầm cái lược từ tay Hương Thảo.

Hương Thảo ngừng lại động tác, nhìn Thanh Linh.

“Không cần, Hương Thảo chưa chải đầu cho ta xong mà.” Thanh Linh hoạt bát nháy mắt.

Tần Liễm lạnh mặt nhìn Hương Thảo, Hương Thảo run người, yếu ớt lên tiếng: “Nhị...nhị công tử, nô tỳ cáo lui trước.” Nói xong liền chạy ra khỏi cửa như một làn khói, lúc ra ngoài còn nhân tiện khép cửa lại.

Tần Liễm đi tới sau lưng Thanh Linh, đưa hai tay ôm chặt eo nàng. Cúi đầu hôn vụn vặt bên thái dương nào.

Nụ hôn như mưa, bàn tay vuốt ve gò má nàng trượt xuống cần cổ thon dài.

“Nhột.” Nàng cười né tránh nụ hôn của hắn, hắn lại không ngừng truy đuổi: “Chàng tha cho ta đi, thật sự rất nhột mà.” Nàng vươn tay đẩy mặt hắn ra, đáng tiếc hắn cũng nắm chặt tay của nàng.

“Tiểu nha đầu không có lương tâm, vài ngày không gặp có nhớ vi phu hay không?” Hắn rử rỉ nói, nụ hôn vẫn dừng tại trên cần cổ không chịu rời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 107: Phu Quân Đừng Làm Loạn

Editor: Yên Nhi

“Nhớ.” Sợ hãi không hài lòng với câu trả lời của nàng mà làm bậy với nàng, nàng lại vội vàng nói: “Ta là thật sự rất nhớ chàng.”

Hắn cắn mấy cái ở trên cổ nàng, sau đó lại nhả ra, ở bên cổ nàng cổ hít thở: “Nhớ sao? Nhưng mà vì phu không cảm giác ra, mấy ngày không có ở bên cạnh vì phu, nàng đúng là học được cách nói dối.”

Thanh Linh nói thầm trong lòng, mấy ngày không gặp, chàng đúng là biết đùa giỡn ta.

Hắn lại hô lên cổ nàng: “Nhớ ta, vậy tại sao không tới tìm ta?” Giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp, mang theo sự ủy khuất và u oán khiến cho mặt của nàng giật giật.

Tìm chàng? Vậy không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Trên cổ truyền đến nhẹ nhẹ đau đớn, tay chân nàng bắt đầu mềm nhũn ra, hô hấp cũng bắt đầu nhanh hơn. Không nhịn nổi nụ hôn giống như trừng phạt của hắn, nàng rụt người lại, dùng giọng nói êm dịu nói: “Chàng đừng náo loạn, ôi, chàng nhẹ chút, bằng không sẽ lưu lại dấu hôn.”

Hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh, người có mặt mũi ở khắp nơi sẽ đến chúc thọ. Nếu như bị người khác nhìn thấy trên

cổ của nàng có vết hôn lưu lại do bị người khác hôn qua thì mặt mũi của Nhị ca tuyệt đối sẽ bị nàng làm mất sạch.

“Yên tâm, vi phu có chừng mực.” Giọng nói mỉa hoặc vang lên, khiến cho lòng nàng rối loạn.

Tên vô sỉ này lớn mật thật, tay của hắn bắt đầu không an phận chạy khắp nơi trên người nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, hai mắt mê ly, đầu ngửa ra, tầm mắt chạm đến sườn mặt ôn nhuận như ngọc của hắn, hô hấp càng thêm dồn dập: “Phu quân, đừng náo loạn có được hay không?”

“Không được” Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt sau khi động tình của hắn vô cùng yêu mị, mê hoặc lòng người: “Vi phu muốn bù lại tất cả những tổn thất mấy ngày này.”

Tên này thật đáng giận!

Nàng thầm mắng trong lòng, nhưng cũng biết vào lúc này thời điểm không thể dùng biện pháp mạnh để ứng phó với người này, phải dùng biện pháp mềm mỏng một chút. Vì thế, giọng nói của nàng lập tức mang theo khóc nức nở và ủy khuất nói: “Phu quân.....”

“Mặc kệ, nàng phải bồi thường cho vi phu.” Hắn lấy một tay che lại hai mắt đáng thương hờ hờ của nàng, cúi đầu dùng nụ hôn lấp lại miệng của nàng.

Sao chiêu này lại không dùng được! Suy nghĩ của nàng vừa mới hiện lên những câu này, nụ hôn nóng bỏng của hắn lập tức quét sạch tất cả suy nghĩ trong đầu của nàng, chỉ còn sót lại sự trống rỗng.

“Về sau nhờ ta thì phải đến Tướng phủ tìm ta, biết không?” Hắn ôm nàng đang xụi lơ mềm nhũn vào trong lòng, dùng giọng điệu ôn nhu mà dụ

dỗ nàng.

“Vì cái gì không phải là chàng tới tìm ta?” Đầu óc của nàng còn đang rối loạn, mơ màng mà nói.

“Nàng muốn để cho ta tới tìm nàng sao?” Hắc cười như không cười nói.

Nàng giật mình một cái, trong nháy mắt tỉnh táo lại: “Không cần!”

“Đi tìm ta, hoặc là ta đi tìm nàng, chỉ có thể trong hai mà chọn một.” Hắc nói.

Nàng xoay đầu qua một bên không muốn để ý tới hắc, hắc xoay mặt của nàng lại muốn đối diện với nàng, nàng bực mình há miệng cắn lên tay hắc: “Chỉ biết khi dễ ta, chàng thật là quá xấu rồi!” Sau khi nhả ra, nàng tức giận nói.

Ánh mắt của hắc đột nhiên sáng lên, hưng phấn nói: “Hôn nàng cũng coi như là khi dễ sao? Vậy vì phụ để cho nàng khi dễ lại là được rồi.” Hắc rất vui lòng để cho nàng khi dễ mình: “Đến đây đi, phu nhân, nàng cứ thỏa thích khi dễ ta đi.”

Tên này lại chuyển đề tài nữa rồi.

Quên đi, đối với loại da mặt dày này, nàng so đo làm gì chứ? Uống phí sức lực.

“Nhị công tử, người còn không có mặc tốt sao? Khách khứa đã tới không sai biệt lắm rồi, tiệc mừng thọ của lão gia sắp bắt đầu rồi, ngài vẫn là mau lên, đừng” kéo dài nữa.

Ngoài cửa Bạch Nhiên còn chưa nói dứt lời, giọng nói trong trẻo mang theo chút tức giận truyền ra từ trong phòng: “Câm miệng.”

Bạch Nhiên hoảng sợ, không mở miệng nữa, chỉ là trợn trắng mắt hèn mọn mà nhìn nam tử ở trong phòng. Tên họ Tần này lại tới khi dễ Nhị tiểu thư.

Sau khi Tần Liễm sửa sang lại y phục giúp nữ tử đang ở trong lòng mình xong thì đứng lên, sau đó cũng tự sửa sang lại y phục của mình.

Thanh Linh nhìn nam tử phong hoa tuyết đại khí chất cao quý mặc bạch y trắng như tuyết ở trước mặt, không khỏi nhớ tới mấy chữ: Mặt người dạ thú.

“Nghĩ cái gì vậy?” Dáng vẻ mê ly nhìn chăm chăm hăn của nàng, rõ ràng mắt của nàng đang nhìn hăn, vậy mà nàng còn có thể thất thần, trong lòng hăn vô cùng không vui.

“Nghĩ tới mặt người dạ thú.” Nàng không khỏi buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nàng nói cái gì?” Hăn híp lại đôi mắt phượng hẹp dài.

Vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng lập tức ý thức được chính mình vừa mới nói lời ngu xuẩn như vậy, ánh mắt chuyển động nói: “Coi như ta cái gì cũng chưa nói đi.” Xoay người, hai chân giống như bôi dầu mà chạy nhanh ra khỏi phòng.

Hăn đuổi theo nàng, ngăn ở trước mặt nàng, cười khê nói: “Nàng chạy cái gì, ta còn có thể ăn nàng hay sao?” Tiếp theo hăn lấy một viên thuốc từ trong cổ tay ra đưa cho nàng: “Ăn nó.”

Nàng nhận lấy viên thuốc, không hiểu mà hỏi: “Viên thuốc này là gì?”

“Đợi một lát nữa trên tiệc mừng thọ không thể thiếu được phần phải uống rượu, nàng uống rượu một ly đã ngã, tửu lượng kém như vậy thật sự khiến cho ta lo lắng.” Chỉ là nhớ tới vẻ nhiệt tình và chủ động sau khi say

rượu của nàng, hẳn thật ra cũng rất thích, còn rất hy vọng nàng chỉ say rượu ở trước mặt hắn: “Viên thuốc này là dùng cho giải rượu, ăn nó vào bảo đảm nàng ngàn ly không say.”

Giải rượu, tên này là đang quan tâm nàng sao, chờ chút, khi nào mà nàng trở thành một ly đã ngã rồi? Rõ ràng là rất nhiều ly mà?

Nghĩ đến ở Tiêu Dao Thành sau khi nàng say rượu lại làm bậy đối tên này, nàng xấu hổ, đỏ mặt uống viên thuốc.

Tần Liễm và Thanh Linh trước sau đi vào đại sảnh trong phủ, tìm được vị trí rồi ngồi xuống. Còn chưa tới giữa trưa, đại sảnh cũng đã có rất nhiều khách quý đến từ khắp nơi ngồi đầy sảnh. Bọn họ ngồi vào chỗ của mình, vừa cắn hạt dưa hay uống trà rồi vừa nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Trong tay những tên sai vặt đứng phía sau nhóm khách quý đều đang cầm quà tặng mừng thọ sắp tặng.

Ở Nam Hạ có phong tục như vậy, ăn mì mừng thọ mới có thể coi như là mừng thọ chân chính. Đối thưởng người đi mừng thọ, quà mừng thọ không nên đưa ra sớm, tốt nhất là ở khi người đó được chúc và ăn qua mì mừng thọ, bắt đầu mừng thọ thật sự thì mới đưa ra.

Lúc này Diệp Thiên Minh xuất hiện, các khách quý lần lượt đứng lên vỗ tay chúc mừng đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh.

Ở trong số những khách quý này, Thanh Linh phát hiện công chúa Ngạo Nguyệt. Có lẽ là do ít thấy, cho nên lúc này mới phát hiện ra Ngạo Nguyệt, nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngạo Nguyệt ngồi ở một chỗ bình thường, nàng ấy giống như cảm giác được ánh mắt của Thanh Linh nhìn về phía mình, ngẩng đầu, chống lại

tầm mắt của Thanh Linh, sau đó chậm rãi nở nụ cười với Thanh Linh. NỤ cười ôn nhu, còn mang theo vẻ thẹn thùng của nữ nhi gia.

Nhưng mà, Thanh Linh càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ, Ngạo Nguyệt thanh lãnh kia vậy mà cười với nàng như vậy.

Thanh Linh nghiêng đầu, lập tức nhìn thấy được người mà nàng không muốn nhìn thấy - Hách Liên Dực. Hắn đang nói chuyện với cùng Diệp Thiên Minh, đứng ở bên cạnh hắn là Dung Thi Thi trang điểm điểm lệ.

Nàng nhớ là khi ở Tiêu Dao Thành hai người này cũng đã xé rách mặt rồi, lúc này sao lại ở cùng với nhau?

Dung Thi Thi còn không chưa có nói hết mấy cuốn tâm pháp còn thừa lại của Hàn Băng Chương ra, còn có giá trị lợi dụng, Hách Liên Dực dĩ nhiên sẽ không dễ dàng để cho nàng rời khỏi mình.

Mà Dung Thi Thi một không có tiền hai không có thế lực, có một Vương gia có thân phận tôn quý để dựa vào, nàng dĩ nhiên sẽ nguyện ý ở lại bên cạnh hắn.

Cho nên hai người này đều coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, lại ở cùng với nhau.

Từ ngoài cửa, Diệp Minh đi vào, phía sau hắn đi theo một tên sai vặt ôm hộp quà. Sau khi Diệp Minh đi vào thì nhìn khắp nơi một chút, nhìn thấy chỗ của Thanh Linh, lập tức đi qua.

“Nhị ca, hóa ra huynh ở đây sạp.” Diệp Minh cười sáng lạn nói, hắn kéo một cái ghế bên người Thanh Linh ngồi xuống.

Thanh Linh nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn, mặt trời sắp mọc ở hướng Tây rồi sao? Tam đệ này của nàng vậy mà lại vẻ mặt vui cười đối với nàng?

Diệp Minh rót ly trà, vừa mới uống một ngụm lập tức nhíu mày: “Trà này có chút đặc, không dễ uống.” Sau đó hắt sai người đưa bình trà khác tới.

Hắn mở nắp bình ra ngửi ngửi, vừa lòng gật đầu: “Bình trà này ngậm cũng không tệ lắm.”

Hắn quay đầu nhìn chăm chú sườn mặt của Thanh Linh, khách mời ở gần hai người rất nhiều, cho nên khi hắn nói đã giảm thấp âm lượng, chỉ có hai người nghe thấy: “Nhị ca, lúc trước chuyện của nha đầu Hương Thảo kia, là ta không đúng.”

Huynh nói không sai, Hương Thảo vốn dĩ không phải người trong viện của ta, huynh mang nàng đi cũng không sai, nhưng mà lúc đó ta không hiểu chuyện nên phát cáu náo loạn với huynh.

Bây giờ nghĩ lại thật đúng là không nên vì một chút việc nhỏ đó mà náo loạn với Nhị ca, Nhị ca, huynh có biết vì chuyện của Hương Thảo mà náo loạn với huynh, lòng ta vô cùng phiền muộn, mấy ngày rồi cũng không thể ngủ ngon.”

Thanh Linh khinh bỉ nhướn mày, người có ngủ ngon hay không có liên quan gì đến ta chứ?

“Nhị ca, ta đã suy nghĩ cẩn thận, chúng ta là huynh đệ, không nên vì một chút việc nhỏ như vậy mà náo loạn, nếu không sẽ khiến cho người ngoài chê cười. Cho nên, về chuyện của Hương Thảo, ta dùng trà bồi tội với huynh, còn xin Nhị ca có thể tha thứ cho hành vi không hiểu chuyện lúc trước của ta.” Giọng của Diệp Minh rất chân thành mà nói.

Hắn lấy chén trà ở trước mặt Thanh Linh qua, tự mình châm trà.

Tên sai vật ở phía sau hắn bỗng nhiên ho nhẹ, Thanh Linh nhìn sang, tên sai vật kia đang nháy mắt với nàng.

Nàng lập tức hiểu, tên sai vặt ôm hộp quà phải sau Diệp Minh, chính là Thư Nghiên đã dịch dung.

Đột nhiên Thư Nghiên ho khan một tiếng. Là đang nhắc nhở nàng trà có vấn đề.

“Mời Nhị ca uống trà.” Diệp Minh hai tay dâng trà lên.

Thanh Linh không có lập tức tiếp nhận, nhàn nhạt cười, nói: “Kỳ thật chuyện ngày hôm đó, ta cũng có lỗi, ta không nên không giải thích rõ ràng với Tam đệ mà dẫn Hương Thảo đi. Cho nên, ta cũng nên châm ly trà tới bồi tội cho Tam đệ.” Nói xong nàng thuận tay rót ly trà.

“Nhị ca, như vậy làm sao được?” Diệp Minh nói.

“Vốn dĩ là ta có lỗi, trà này nên kính Tam đệ thì vẫn phải kính.” Nàng lại không hai tay dâng trà lên giống như Diệp Minh, mà là trước hết nhận lấy ly trà trong tay của Diệp Minh.

Vẻ mặt của Diệp Minh lộ ra chút vui mừng, khi hãnh cho rằng Thanh Linh sẽ lập tức uống hết ly thì đột nhiên Thanh Linh lại buông ly trà kia ra.

“Tam đệ,” Nàng bày ra dáng vẻ còn chân thành hơn Diệp Minh: “Kỳ thật tình cảm giữa huynh đệ cũng giống như hai ly trà này vậy.”

Nàng nhẹ nhàng để hai ly trà vào bên nhau rồi đột nhiên kéo ra, lại thay đổi vị trí của ly trà vài lần: “Va chạm càng nhiều, nước trong ly trà cũng đổ ra càng nhiều, tình cảm giữa chúng ta cũng càng giảm xuống nhiều.”

Hai ly trà kia là giống nhau, sau khi Thanh Linh nhanh chóng thay đổi vị trí vài lần, Diệp Minh đã không còn biết được ly trà nào là ly mà hãnh rót. Sắc mặt cứng đờ, hãnh căn bản không có tâm tư nghe nàng nói cái gì.

Nàng lại nhanh chóng thay đổi vị trí của hai ly, tốc độ nhanh đến mức khiến cho Diệp Minh choáng váng.

Sắc mặt Diệp Minh trở nên rối rắm, con mẹ nó tên ma bệnh này, người nhanh chút uống hết ly trà ta rót đi.

“Hai ly trà không ngừng va chạm, cuối cùng sẽ có một lúc nước trà sẽ bị đổ sạch. Giống vậy, va chạm giữa chúng ta càng nhiều thì sẽ có càng nhiều mâu thuẫn, cuối cùng sẽ có một ngày tình cảm giữa huynh đệ sẽ hao hết.

Vì bù đắp lại tình cảm giữa huynh đệ chúng ta, ta kính Tam đệ một ly trà, còn xin Tam đệ hãy uống hết.” Thanh Linh bưng lên một ly trà trong đó đưa cho hần.

Diệp Minh trừng lớn mắt nhìn ly trà Thanh Linh đưa qua, trong lòng vô cùng rối rắm, hần không xác định ly trà này có phải là ly mà hần rót hay không: “Nhị ca, ta.....” []

Hần muốn tìm một cái cớ nào đó để không phải uống ly trà này, nhưng vào lúc này Thanh Linh lại nói: “Tam đệ, hãy tha thứ cho Nhị ca, uống hết ly trà này đi.”

Diệp Minh chậm rãi vươn tay nhận lấy ly trà, do dự không chịu uống.

Thanh Linh cầm lấy một ly trà khác, sau khi uống một ngụm nhỏ thì nói: “Sao ương vị của trà này có chút lạ.”

Nghe vậy, sắc mặt của Diệp Minh giãn ra, vừa rồi hần châm trà đã ở dọc theo miệng của ấm trà bôi một chút thuốc bột mà hần chuẩn bị trước đó, cho nên ly trà rót ra đầu tiên sẽ có vấn đề.

Thuốc này vốn dĩ bỏ vào trong rượu sẽ không màu không mùi không vị, nhưng hần lại bỏ vào trong trà, cho nên hương vị trà có chút lạ, có thể là

do có liên quan tới thuốc kia. Nghĩ như vậy, ly trà trong tay hẳn là không có vấn đề.

[] “Tam đệ, đệ uống thử ly trà kia xem, hương vị như thế nào?” Thanh Linh nói.

Diệp Minh vô cùng yên tâm uống hết ly trà: “Trà cũng không tệ lắm, khi vào miệng hương vị mặc dù có chút là lạ, nhưng sau khi uống hết thì tốt rồi. Nhị ca, nhanh uống hết trà đi, để lạnh sẽ không tốt.”

Thanh Linh gật đầu, uống sạch ly trà: “Sau khi uống xong ly trà này, mùi thơm vẫn còn lưu mãi trong miệng, là trà ngon.” []

[] “Đúng vậy.” Khóe miệng của Diệp Minh cong lên độ cong đặc ý.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 108: Thúi Lắm

Canh giờ không sai biệt lắm, mặc dù rượu và đồ ăn vẫn chưa được đưa lên nhưng tân khách cũng đã ngồi đông đủ vào vị trí. Ba huynh đệ Diệp thị cùng phu thê Diệp Thiên Minh cùng mấy người khách quý ngồi cùng bàn. Ba huynh đệ được an bài chỗ ngồi cạnh nhau, Diệp Minh ngồi giữa Thanh Linh và Diệp Tự.

“Hoàng Thượng giá lâm, Thục Phi nương nương giá lâm.” Thanh âm sắc bén khó nghe từ miệng thái giám từ ngoại cửa vang lên.

Mọi người trong phòng khách đều kéo ghế đứng dậy, bóng dáng màu vàng vừa vào trong, mọi người không hẹn mà cùng đồng thanh hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Thục Phi nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.”

Nguyên Ung Đế dắt Ninh Thục Phi đi vào, cười nói: “Chư vị ái khanh bình thân.”

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, Nguyên Ung Đế lại tự mình đến chúc thọ, đúng là cho Diệp Thiên Minh đủ mặt mũi. Không ít đồng liêu vừa hâm mộ vừa ghen tị Diệp Thiên Minh.

Diệp Thiên Minh cung kính dẫn Hoàng Thượng cùng Thục Phi nương nương vào trong, ngồi tại bàn dành cho khách quý.

“Diệp Tướng quân, trăm không có tới muộn chứ?” Nguyên Ung Đế cười hỏi.

“Không muộn, vì thần còn chưa dùng mì trường thọ.”Diệp Thiên Minh trả lời, phong tục của Nam Hạ nếu chưa ăn mì trường thọ thì không phải là mừng thọ.

“Lão gia, giờ truyền hạ nhân bưng mì trường thọ lên được chưa?” Lâm thị hỏi.

“Được.” Diệp Thiên Minh gật đầu.

Lâm thị liền phân phó người làm mang mì đặt trước mặt Diệp Thiên Minh.

Tân khách ngồi xung quanh tính toán đợi Diệp Thiên Minh ăn xong mì liền đứng lên chúc mừng.

Diệp Minh đang thầm tính toán trong lòng thời gian thuốc phát tác, thuốc kia phát tác không báo trước, hoàn toàn có thể khiến Diệp Đàm không kịp ứng phó.

Ghé mắt nhìn Diệp Đàm, mong chờ biểu cảm khó nhịn của Diệp Đàm.

Vừa đúng hôm nay Hoàng Thượng cũng ở đây, Diệp Đàm nếu trong lúc được phát tác làm mất mặt trước long nhan, cái chức Bình Nhạc Huyện Hầu liền cứ thế rơi mất, không những chọc giận Hoàng Thượng mà phụ thân hoàn toàn có khả năng sẽ từ mặt hẳn.

Diệp Minh ác độc nghĩ, chột bụng quặn lại, một cổ khí tức không báo trước cứ khí phóng ra ngoài không khí.

Diệp Thiên Minh vừa đem mì đưa lên miệng, trong tâm phòng liền vang lên tiếng động lạ. Tiếng vang rất kỳ lạ, rất lớn, không phải lớn bình

thường, mà có cảm giác như sấm đánh bên tai không khác biệt lắm.

Mỳ trường thọ vừa ăn được một miếng liền cứ thế bị đứt, cái này là điềm xấu. Diệp Thiên Minh tức giận ngẩng đầu, muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật đánh rắm làm hại ông cắn đứt mỳ trường thọ.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Diệp Minh khuôn mặt đỏ hồng, một bộ dạng lúng túng cúi đầu.

Ở trước mặt mọi người, Diệp Thiên Minh không tiện trách móc nặng nề, cúi đầu lặng lẽ ăn hết mỳ trong bát.

Trong bụng Diệp Minh giống như là có thứ gì đó quậy phá, đau đến mức sắc mặt hắc cũng phải đành lại. Uế khí trong cơ thể cứ thế phóng ra liên tiếp, hẳn rõ ràng nhận thấy quần ẩm ướt cùng với một mùi thúi khó ngửi truyền đến.

Tiếng rắm cứ vang lên đôm đốp như đánh bàn tính, khác nhân lân cận đều nghe thấy rõ ràng, ánh mắt quái dị rồi rít nhìn Diệp Minh.

Đều nói rắm vang không thúi, rắm thúi không vang (lời tác giả), nhưng uế khí của Diệp inh so với hằm cầu tiêu còn thúi hơn.

Khách nhân đang ngồi đều cố bịt mũi nín thở, bọn họ thật muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành nhưng ngại Hoàng Thượng ở đây, bọn họ đều không dám tùy ý lộn xộn.

Diệp Minh cắn răng cố nén cơn đau bụng, ánh mắt ác độc nhìn Thanh Linh. Chén trà có bồi thuốc, con ma bệnh thể mà không có uống....mà hẳn lại là người uống. Đáng chết, hẳn vậy mà bị con ma bệnh này đùa giỡn.

Hoàng Thượng ở đây, khách quý cũng đều ở đây, Diệp Minh cứ thế mà phóng uế khí. Lâm thị tâm thần đều nóng nảy, trong tay áo tay nắm chặt thành quyền vừa buông lỏng lại nắm vào, vừa nắm vào lại buông lỏng, cứ

thể lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng bà ta nhìn Diệp Minh: “Minh Nhi, con làm sao vậy? Thân thể nếu không thoải mái thì lui xuống thôi.” Đưa nhỏ này đầu óc bị nước vào phải không? Bụng không thoải mái không nhanh chóng rời đi mà còn ở lại nơi này.

Lâm thị đâu biết Diệp Minh bỏ thuốc vào trong trà cho Diệp Đàm uống, kết quả Thanh Linh không uống mà lại chính hần uống. Thuốc trong người phát tác không báo trước, không chỉ uế khí phóng ra mà chính vật dơ bẩn cũng theo đó đi ra.

Hần bây giờ không phải không muốn đi mà là đau đến nỗi không thể đứng lên, vả lại nếu đứng lên, y phục dính một mảng dơ bẩn không thể cho người ngoài thấy.

Trong trường hợp trọng yếu như vậy mà hần lại luống cuống, không suy nghĩ cũng biết mặt mũi đã hoàn toàn mất sạch, nếu ma bệnh hại hần như vậy, hần cũng khiến cho con ma bệnh sống không tốt, hần khổ sở nói: “Mẫu thân, bụng Minh Nhi đau quá!” Hần ngược lại nhìn Thanh Linh: “Nhi ca, chén trà vừa rồi huynh thả gì vào vậy? Minh Nhi đau bụng quá.”

Diệp Minh vừa dứt lời, Lâm thị liền giận giữ mắng mỏ: “Đàm, hần là đệ đệ của người, làm sao người lại có thể hại hần?” Trong lòng liền khẳng định chuyện này do Diệp Đàm làm, không sai đi đâu được.

Ánh mắt Diệp Thiên Minh sắc bén nhìn Thanh Linh, trong đó ẩn chứa sự tức giận.

Nguyên Ung Đế lại dò xét nhìn Thanh Linh.

Những người khác lại mang theo khinh thường nhìn Thanh Linh.

Mặt ngọc của Tần Liễm thoáng cái liền lạnh xuống, lạnh lạnh mở miệng, âm sắc cũng nhu hòa, Lâm thị nghe hần không nể mặt nói: “Không hỏi nguyên do liền cứ thể định tội người khác, Diệp phu nhân làm việc bình

thường đều không biết tốt xấu như thế này sao?” Ánh mắt hằn lạnh lẽo mang theo uy hiếp nhìn Lâm thị.

Lâm thị bị ánh mắt bức người của hãn nhìn đến, cảm giác trái tim nặng trĩu, hô hấp khó khăn, muốn mở miệng phản bác nhưng trong cổ họng giống như có cái gì chặn lại. Bị một tiểu bối khiển trách, bà không nén được giận hờ một tiếng.

Tần Liễm chuyển ánh mắt rời khỏi Lâm thị, sắc mặt khôi phục lại sự thông dong thường ngày, không nhanh không chậm nói: “Bốn tướng nhớ vừa rồi trà là do Tam công tử sai người đưa lên, trà xuất hiện vấn đề, Tam công tử không nghi ngờ người đưa trà có thể sẽ động tay động chân, ngược lại liền cứ thế nhận định là Nhị công tử, đó là cái đạo lý gì vậy

Vả lại khi Nhị công tử châm trà, Tam công tử ở một bên nhìn chăm chăm, Nhị công tử lấy đâu ra cơ hội bỏ thuốc?”

“Ta cũng rất nghi hoặc vì sao Tam đệ vừa mở miệng ra liền định ta chính là người bỏ thuốc vào trong trà của đệ ấy.” Thanh Linh cười yếu ớt, chết tiệt, ở trước mặt mọi người lại bị tiêu chảy, Diệp Minh muốn ta xấu mặt trước mặt mọi người hay sao? Ha ha, món nợ này ta nhớ kỹ.

Thanh Linh cùng Tần Liễm cùng xuất khẩu, khách nhân liền đem ánh mắt tò mò cùng nghi hoặc nhìn Diệp Minh.

Diệp Minh che bụng, đau đến cắn răng, đầu óc hỗn loạn không thể tìm ra được lý do nào tốt hơn, chỉ có thể gượng ép nói: “Nhị ca hiền nghi lớn nhất, ta đương nhiên sẽ hoài nghi huynh ấy trước tiên.”

Diệp Tự thấy mặt mày hãn khổ sở như vậy, lại thấy vật dơ bẩn dwois hãn, cau mày nhắc nhở: “Tam đệ có lẽ bị tiêu chảy, đệ trước tiên lui xuống mời đại phu đến khám thôi.” Ngay sau đó sai người đưa Diệp Minh xuống.

Diệp Minh bất mãn nhìn hãn: “Đại ca...”

“Tam đệ, Hoàng Thượng ở đây, không thể hồ đồ.” Diệp Tự nghiêm túc nói.

“Người đâu, đỡ Tam công tử xuống.” Diệp Thiên Minh trầm thấp nói.

Diệp Thiên Minh vừa lên tiếng liền có hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống. Đến giờ phút này, Diệp Minh có không cam lòng thế nào đi nữa cũng đành bất lực.

“Phụ thân, đây là lễ mừng thọ của Minh Nhi.” Lễ thọ hăn chuẩn bị, hăn phải tặng quà xong mới có thể lui xuống được.

“Đế trên bàn đi.” Diệp Thiên Minh đậm mặt nói: “Mau đỡ Tam công tử xuống.” hăn phân phó mấy gã sai vặt.

Hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống, y phục của Diệp Minh bắn một mảng lớn không thể che dấu lọt hết vào mắt mọi người, tân khách không nhìn được xùy xùy ra tiếng.

“Khuyển tử không hiểu chuyện, mạo phạm Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.” Diệp Thiên Minh đứng lên khom lưng hành lễ cung kính nói.

“Hôm nay là đại thọ năm mươi của Tướng quân, những việc này tạm thời không đề cập đến, trăm cũng chuẩn bị quà mừng thọ cho người.” Nguyên Ung Đế không đề cập đến chuyện xấu vừa rồi, rất cho Diệp Thiên Minh mặt mũi, không để cho ông khó chịu, tiếp theo liền sai Thái giám nâng vật lên.

Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng tặng quà mừng thọ, đem quà đặt lên bàn. Không bao lâu, trên bàn quà giống như một ngọn núi nhỏ.

Lâm thị nhìn chăm chăm bàn lễ, Diệp Thiên Minh mở miệng nói muốn mở quà trước mặt mọi người, bà chuyển mắt một cái liền cười nói: “Lão gia, ba đứa nhỏ nhà ta đều hiếu thuận, không biết bọn họ tặng lão gia cái gì, không bằng lão gia mở quà bọn nhỏ ra xem trước?”

“Diệp Tướng quân, trăm cùng tò mò không biết ba vị công tử tặng người cái gì.” Nguyên Ung Đế cũng nói, ánh mắt đen tối không rõ.

Hoàng Thượng cũng muốn nhìn, lão gia không thể cự tuyệt trước mặt bà. Nàng cho người động tay chân ở Tiên Cực Nam Ông của Diệp Đàm, chỉ cần hôm nay Diệp Đàm dám tặng Nam Cực Tiên Ông, hừ hừ, bà tin tưởng sau ngày hôm nay, Diệp Đàm không thể lớn lối được nữa.

Thanh Linh lúc này đứng lên khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng cùng mẫu thân muốn nhìn quà mừng thọ phụ thân của ba huynh đệ chúng ta, phụ thân, người cũng nên mở quà đi thôi.”

“Diệp tướng quân, trăm nghe nói Đại công tử vừa định hôn sự phải không?” Nguyên Ung Đế hỏi Diệp Thiên Minh.

“Bẩm Hoàng Thượng, đúng vậy.” Diệp Thiên Minh trả lời.

“Trăm nhìn Nhị công tử tướng mạo đường hoàng, tác phong nhanh nhẹn, cũng không thua kém Đại công tử, trăm chợt có lòng muốn làm thông gia với khanh.”

Câu nói của Nguyên Ung Đế làm dậy sóng ngầm trong lòng các quan viên, nay Diệp Tướng phủ vinh sủng vô hạn, nếu có thêm một phò mã, không biết còn vinh quang đến mức nào nữa.

Lâm thị nghe lời nói của Nguyên Ung Đế rất khiếp sợ, tâm thần cũng bị hút đi theo câu nói kia, cũng không rảnh mà chú ý đến Thanh Linh nữa.

Thanh Linh nghe vậy không có phản ứng gì lớn, nhanh chóng tìm ba hộp quà trong đồng quà tặng. Bàn lễ vật ngăn trở nàng và Lâm thị, lúc mở hộp quà bà ta cũng không biết nàng mở của ai.

Lễ vật của Thanh Linh và Diệp Minh không khác nhau là mấy, thoạt nhìn còn có thể giống hệt nhau.

“Trẫm muốn hứa hôn Ngạo Nguyệt công chúa kiêu ngạo của trẫm cho Diệp Đàm, Diệp Tướng quân thấy thế nào?” Nguyên Ung Đế mang theo ánh mắt dò xét nhìn Diệp Thiên Minh.

Thanh Linh mở ra ba hộp quà đặt trước mặt Diệp Thiên Minh, không nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng, thứ cho Diệp Đàm không thể đồng ý.”

“Vì sao?” Nguyên Ung Đế cười hỏi, trên mặt không nhìn ra giận dữ.

Thanh Linh nói: “Diệp Đàm đã có người thương, hơn nữa Diệp Đàm đồng ý với nàng nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân*, cho nên Diệp Đàm không thể lấy Ngạo Nguyệt công chúa, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.

Diệp Đàm tin tưởng Ngạo Nguyệt công chúa dịu dàng hiền thực, tướng mạo như tiên giáng thế về sau nhất định sẽ tìm được một đức lang quân tài giỏi hơn thần.” Nàng không phải Diệp Đàm chân chính, nếu đồng ý hứa hôn, Nhị ca chắc chắn sẽ gặp phiền toái.

*Nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân: Một đời, một thế, một đôi người.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 109: Thọ Lễ

Editor: Yên Nhi

Ninh Thục Phi ngồi ở bên người Hoàng đế Nguyên Ung, đoan trang cao quý, nghe lời Thanh Linh nói, khuôn mặt kiêu ngạo nhú lại: “Kiếp này chỉ lấy một người, tình cảm của Nhị công tử và nữ tử kia thật là sâu nặng, thật sự khiến người khác hâm mộ. []

[] Bốn cung rất tò mò không biết nữ tử kia là ai? Lại có thể khiến cho Nhị công tử kiếp này không phải nàng sẽ không cưới thì tử.” Nhìn nụ cười trên khuôn mặt của nàng, Thanh Linh lại cảm thấy nụ cười kia có giấu dao.

“Bản công chúa cũng tò mò nàng ấy là ai, nếu như có thể, còn mời Nhị công tử mời nàng tới.” Ngạo Nguyệt nhìn thẳng Thanh Linh nói.

Nàng ấy là ai? Ngay cả Thanh Linh cũng không biết thì phải mời như thế nào đây? Mặt của nàng không đổi sắc tiếp tục nói dối: “Chuyện này..... Không tiện mấy, thân thể của nàng ấy không được tốt, đại phu có căn dặn nàng ấy không thể tùy ý đi lại, cho nên nàng ấy không thể đi ra gặp mặt Nương nương và Công chúa, còn xin Thục phi nương nương và Công chúa thứ lỗi.”

“Nàng ta ở đâu? Bản công chúa rảnh rồi sẽ tự mình đi xem nàng ta.” Ngạo Nguyệt cười nói: “Nhị công tử chẳng lẽ cảm thấy làm như vậy cũng không tiện hả?”

Thanh Linh buồn bực, Ngạo Nguyệt nắm nàng chuyện người trong lòng của nàng không buông là thế nào đây?

“Đúng thật không tiện.” Nàng lạnh nhạt nói. []

“Nhị công tử, người cứ một mực từ chối, hay là vốn không có người kia phải không?” Ngạo Nguyệt không mẫn không nhạt nói.

Nếu như Diệp Đàm nói dối, chính là phạm tội khi quân.

“Đương nhiên không phải là không có.....” Thanh Linh mở miệng, chỉ là lời còn chưa dứt, một giọng nói giống như thần tiên đã đánh gãy lời nói của nàng.

“Người trong lòng của hã đang ở trong phủ của Bản tướng, Công chúa còn muốn đi xem?” Tần Liễm cười như không cười nhìn Ngạo Nguyệt, trong mắt lộ ra hàn ý làm lòng người run rẩy.

Thanh Linh nhìn sang Tần Liễm, sừng mặt như ngọc trơn bóng của hã lập tức rơi vào trong mắt của nàng, nhìn hã, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thỏa mãn. Người trong lòng của nàng, đúng là ở Tướng phủ nha.

[] Ngạo Nguyệt há miệng, muốn nói lại thôi, đi Tướng phủ tìm người, đó không phải tự khiến mình mất mặt sao? Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nếu bản công chúa rảnh rồi tất nhiên sẽ đi.”

“Trong lòng của người đã có người, còn không phải nàng không thành thân, vậy chuyện này sẽ hủy bỏ.” Hoàng đế Nguyên Ung nói với Thanh Linh.

Mặc dù chuyện này được hủy bỏ, Lâm Thị lại càng cảm thấy Diệp Đàm được Hoàng Thượng coi trọng. Mắt của nàng thoáng nhìn, nhìn thấy trước mặt của Diệp Thiên Minh đặt ba hộp quà đã mở ra, một hộp trong đó

là pho tượng Nam Cực Tiên Ông. Khóe miệng nàng đặc ý nhếch lên: “Lão gia, nhìn xem thọ lễ bọn nhỏ đưa này.”

“Hả?” Lâm Thị bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Pho tượng Nam Cực Tiên Ông này cũng rất tinh xảo, lão gia, ta có thể cầm lên xem không?” []

“Tùy ý đi.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Lâm Thị duỗi tay ra lấy Tiên Ông, ngón trỏ của nàng cố ý vô tình nhắm vào cổ của Tiên Ông, sau đó cầm tới: “Á.” Nàng phát ra tiếng kinh hô: “Này..... Tiên Ông này sao lại bị đứt đầu?”

Nam Cực Tiên Ông cũng là Thọ Tiên Ông, trong buổi mừng thọ tặng Thọ Tiên Ông sẽ có ngụ ý là: Mong người được mừng thọ sẽ được sống lâu. Nhưng mà tặng người ta một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, vậy không phải là đang nguyện rửa người ta không được sống lâu sao?

Các khách mời lại phát ra tiếng thốn thức, nhi tử tặng phụ thân mình một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, đây là đang nguyện rửa phụ thân mình chết mà, người nhi tử này cũng quá bất hiếu rồi.

“Đàm Nhi, phụ thân con có chỗ nào có lỗi với con à, sao con lại tặng một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu chứ.” Lâm Thị trở nên phần nộ nói, Diệp Đàm tặng pho tượng Tiên Ông đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, nguyện rửa Diệp Thiên Minh không được sống lâu chính là một việc bất hiếu.

[] Cái gì, cư nhiên là Diệp Đàm tặng Tiên Ông bị đứt đầu, các khách mời lại trở nên kinh ngạc. Không nghĩ tới Diệp Đàm này đáng vẻ thoát nhìn thành thật khiêm tốn, vậy mà lại là một nhi tử bất hiếu.

Trước đây Diệp Đàm bị bệnh tật quần thân, chẳng làm nên trò trống gì, Diệp Thiên Minh vốn đối với người nhi tử là Diệp Đàm này không có bao nhiêu cảm tình. Trải qua chuyện này, Lâm Thị tin rằng tất cả cảm tình

mà Diệp Thiên Minh đối với tên nhi tử bất hiếu Diệp Đàm này sẽ biến mất sạch sẽ.

Hoàng thượng coi trọng Diệp Đàm, nhưng sau khi ngài ấy biết Diệp Đàm là một nhi tử bất hiếu, nhất định sẽ không còn trọng dụng Diệp Đàm, [] con đường làm quan của Diệp Đàm sẽ vì vậy mà bị cắt đứt.

Bị phụ thân chán ghét, Hoàng Thượng không thích, mặc kệ Diệp Đàm là ở Diệp phủ hay là ở trong triều đình đều sẽ bị lạnh nhạt. Đến lúc đó, Diệp Đàm cũng chỉ là một người mặc cho người ta gây khó dễ, nàng muốn giải quyết hẳn còn không dễ dàng sao?

Mặt của Diệp Thiên Minh đen lại ẩn chứa tức giận tùy thời đều có khả năng bùng nổ. Bị nhi tử của chính mình nguyên rủa không được sống lâu, dù cho hẳn lại có tính tình tốt cỡ nào cũng không thể nào nhịn được: “Đàm Nhi, Tiên Ông là con tặng à?”

“Dĩ nhiên không phải.” [] Thanh Linh khẳng định nói.

“Sao lại không phải, rõ ràng chính là con tặng.” Lâm Thị nói, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ đắc ý. Diệp Đàm, tới lúc này rồi mà người còn muốn phủ nhận sao, ôi, đáng tiếc là đã muộn rồi.

Nàng nhú mày, dáng vẻ vô cùng nghi hoặc: “Đàm Nhi không hiểu vì sao mẫu thân lại một mực chắc chắn Tiên Ông này là ta tặng chứ, món đồ này rõ ràng là Tam đệ tặng mà.”

Lâm Thị lạnh lùng cười một tiếng: “Diệp Đàm, con còn muốn trợn to mắt mà nói dối sao?”

Thanh Linh không gấp không tức giận, thản nhiên nói: “Mẫu thân, ngài đóng hộp lại nhìn nắp hộp quà xem, để xem rốt cục phần lễ vật này là ai đưa.” Trước khi Diệp Minh rời đi đã đưa thọ lễ cho Diệp Thiên Minh, rất

nhều người đều nhìn thấy, hộp đó nhìn như thế nào, người đã từng nhìn thấy cũng sẽ rõ ràng.

Không chờ Lâm Thị động thủ, Diệp Thiên Minh đã đóng hộp kia lại.
[]

Khi Lâm Thị nhìn đến bên ngoài hộp, kinh ngạc đến nỗi cảm sắp rớt xuống đất, bởi vì hộp này đúng là hộp quà của Diệp Minh.

“Làm sao có thể?” Lâm Thị không thể tin được, làm sao Nam Cực Tiên Ông lại chạy tới hộp quà của Minh Nhi?

Thanh Linh cười lạnh, Lâm Thị để cho Thư Nghiên buổi tối lên vào phòng của nàng, chặt đứt đầu của Tiên Ông, lại dùng đồ dán đầu lại, tạm thời khiến cho người khác không nhìn cái đầu này đã bị cắt đứt. Nhưng chỉ cần ở ngay đầu của Tiên Ông ẩn nhẹ một cái, đầu và mình của Tiên Ông sẽ lập tức bị tách ra.

Mới vừa rồi khi Lâm Thị đuổi tay đi chạm vào Tiên Ông, nàng không có bỏ qua màn Lâm Thị chạm tay vào đầu của Tiên Ông.

Lâm Thị tìm Thư Nghiên gian lận ở trên đầu của Tiên Ông trên, một khi nàng ở ngày tổ chức tiệc mừng thọ của Diệp Thiên Minh đưa Tiên Ông này ra, Lâm Thị sẽ tìm cơ hội để cho mọi người biết nàng tặng Tiên Ông bị đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, là một nhi tử bất hiếu.

Kể từ đó, nàng sẽ rơi vào kết cục là bị Diệp Thiên Minh chán ghét, còn có bị những người khác khinh thường.

Lâm Thị tính kế nàng như vậy, vậy nàng sẽ dùng lại chính thủ đoạn mà Lâm Thị đối phó với nàng lên trên người của Diệp Minh.

Thọ lễ mà Diệp Minh muốn đưa tất nhiên không phải là món này, Thanh Linh nói cho Thư Nghiên, mặc kệ nàng ấy dùng thủ đoạn nào, đều

phải âm thầm lặng lẽ đổi thọ lễ của Diệp Minh thành pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia. Thư Nghiên không có làm nàng thất vọng, ở dưới mí mắt của Diệp Minh mà thay đổi thọ lễ.

[] Lâm Thị rất nhanh đã phản ứng lại, chuyện này khẳng định là do Diệp Đàm giở trò quỷ, nàng đứng lên: “Diệp Đàm, vừa rồi ba hộp quà này là do con mở ra, nhất định là vào lúc đó con đã dùng thủ đoạn nào đó, đổi đi thọ lễ của Minh Nhi, lấy việc này để hãm hại Minh Nhi. Diệp Đàm, làm sao tâm tư của con lại ác độc như thế!” Biểu tình trên mặt của nàng vừa kinh hãi vừa đau lòng mà chỉ trích Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn về phía nàng, nhàn nhạt nói: “Mẫu thân, ngài là phu nhân của Hộ Quốc tướng quân, nói chuyện mời chú ý đúng mực. []

Khi ta mở hộp quà ra, Đại ca và Tĩnh Vương cũng ở bên cạnh nhìn, nhưng Đại ca và Tĩnh Vương có nhìn thấy ta dùng thủ đoạn nào sao?” Tĩnh Vương ngồi ở bên trái nàng, sau khi Diệp Minh rời đi, Diệp Tự ngồi ở bên phải của nàng.

“Nhị công tử cũng không có dùng thủ đoạn gì cả.” Tĩnh Vương nói.

Lòng của Lâm Thị tâm không ngừng trầm xuống, không cam lòng mà mím môi lại.

“Ta không có nhìn thấy gì cả.” Diệp Tự rũ mắt nói. []

Lòng của Lâm Thị trở nên lạnh lẽo nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói: “Tiên Ông này cũng không phải là Minh Nhi mua, mà là Diệp Đàm con mua! Nhất định trước đó con đã dùng thủ đoạn nào đó đổi đi thọ lễ của Minh Nhi.”

“Ta chưa từng mua qua pho tượng đó.” Thanh Linh thông thả nói.

“Bốn vương nhớ là đã từng nhìn thấy qua pho tượng Tiên Ông này ở trong một cửa tiệm bán đồ cổ tên là Hòa Ngọc.” Tĩnh Vương mở miệng nói.

Lâm Thị từ lời nói của Tĩnh Vương nhìn thấy được một tia hy vọng: “Lão gia, Tiên Ông này tuyệt đối không phải do Minh Nhi mua, xin lão gia hãy phái người mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ Hòa Ngọc đến đây, như vậy có thể biết được pho tượng Tiên Ông này là do ai mua.”

[] Sau khi Diệp Thiên Minh do dự một lát, nói: “Chuyện này cứ để xong xuôi rồi lại truy cứu, hôm nay Hoàng Thượng ở đây, đừng có để mấy chuyện không vui này quấy rầy đến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế Nguyên Ung cười nói: “Diệp tướng quân quá lo lắng rồi, chuyện này liên quan đến danh dự của Bình Nhạc Huyện Hầu, mặc dù Diệp tướng quân không truy cứu, trăm cũng sẽ truy cứu, mới vừa rồi trăm đã sai người đi mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ kia rồi.”

Hoàng Thượng vậy mà cũng nhúng tay vào chuyện này, đây là chuyện khiến cho mọi người không ngờ được. []

Không bao lâu, chương quầy của tiệm bán đồ cổ đã đến.

“Chương quầy, pho tượng Tiên Ông này chính là đồ trong tiệm của các người à?” Diệp Thiên Minh chỉ vào pho tượng Tiên Ông ở trên bàn hỏi.

“Bẩm Diệp tướng quân, trong tiệm của tiểu nhân từng có một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu. Mấy ngày trước tiểu nhân mới phát hiện đầu của Tiên Ông đứt, vừa định thu hồi nó lại thì Tam công tử đã đi vào, còn mua đi pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia.

Chỉ là lúc ấy trên người của Tam công tử không có mang theo tiền, cho nên đã viết một tờ biên nhận mượn tiền.” Dáng vẻ của chương quầy vô cùng thành thật nói.

“Người nói bậy!” [] Lâm Thị lập tức trở nên giận dữ.

“Phu nhân, tiểu nhân không có nói bậy, chỗ ta còn có biên nhận mượn tiền do chính tay Tam công tử viết này.” Chương quỳ nói, lấy một tờ biên nhận mượn tiền đưa cho Diệp Thiên Minh xem.

Diệp Thiên Minh nhận lấy biên nhận mượn tiền kia, lại sai người lấy chữ viết của Diệp Minh tới để so sánh đối chiếu, phát hiện nét chữ trên biên nhận mượn tiền kia và chữ viết của Diệp Minh là giống nhau: “Diệp Minh tên nhi tử bất hiếu này!” Hắn tức giận nói, lồng ngực kịch liệt đập phồng.

Trong lòng Thanh Linh âm thầm nói tán thưởng, người của Tần Liễm làm việc thật đúng là chu đáo, ngay cả nét chữ trên biên nhận mượn tiền với nét chữ của Diệp Minh cũng nghĩ tới.

“Người đâu, nói cho tên nhi tử bất hiếu kia, không có mệnh lệnh của ta, sau này không được bước ra khỏi cửa viện của hắn một bước, để cho hắn suy nghĩ lại thật tốt cho ta!” Diệp Thiên Minh tức giận nói.

Nghe ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên Minh, hắn chỉ là cấm túc Diệp Minh mà thôi, trừng phạt như vậy cũng quá nhẹ, Thanh Linh vô cùng bất mãn đối với việc này.

“Lão gia, chương quỳ này đang nói bậy, biên nhận mượn tiền này khẳng định cũng là giả.” Lâm Thị vội vàng nói: “Người đâu, kéo người đang nói năng bậy bạ này ra ngoài.”

“Nàng câm miệng cho ta, nàng còn ngại ầm ĩ chưa đủ nhiều sao?” Diệp Thiên Minh tức giận nói, thật sự là một nữ nhân không biết đúng mực, hôm nay nếu như không phải nàng nhiều chuyện muốn xem thọ lễ là cái gì thì làm sao có thể kéo ra chuyện Tiên Ông bị đứt đầu ở trước mặt của mọi người chứ, hại hắn mất mặt ở trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Diệp Thiên Minh tức giận, Lâm Thị không dám nói thêm gì nữa. Nàng không khỏi cười khổ, cũng tự trách mình nhất thời sơ ý, thấy Diệp Đàm như vậy, vậy mà tự tay đẩy Minh Nhi vào trong hố lửa.

“Lão gia, Bạch Nhiên có việc bẩm báo.” Bạch Nhiên nắm một tên gã sai vặt, từ ngoài cửa đi vào. []

“Bạch Nhiên, đây là có chuyện gì?” Thanh Linh thân là chủ tử của Bạch Nhiên, hẳn dẫn người mạo muội đi vào, nàng tất nhiên là phải hỏi hẵn.

Lâm Thị nhìn thấy gã sai vặt mà Bạch Nhiên mang vào, neho mắt lại, gã sai vặt kia nàng biết, là người thường đi theo bên cạnh Diệp Minh.

“Nhị công tử, hôm nay Tam công tử lại..... Đánh rắm” [] Sắc mặt Bạch Nhiên có chút xấu hổ: “Là bởi vì ngài ấy ăn Kinh Lô” Kinh Lô là độc dược, có thể khiến cho người ta đột nhiên bị tiêu chảy.

“Còn việc Kinh Lô từ đâu mà có, để cho tên tiểu tử này chính miệng nói đi.” Bạch Nhiên chỉ chỉ vào gã sai vặt mà hẵn mang đến.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 110: Nàng Là Trân Bảo Của Vi Phu

“Lão gia, thuốc của Tam công tử là nô tài mua, Tam công tử phân phó nô tài bôi thuốc vào miệng chén trà rồi mới bưng trà lên. Nô tài không ngờ Tam công tử lại uống chén trà có bôi thuốc.

Lão gia, nô tài cũng chỉ là nghe theo lệnh Tam công tử mới mua thuốc rồi hạ thuốc, cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tài.” Tên người hầu cũng đã nghe nói đến chuyện xấu của Diệp Minh ở lễ mừng thọ, biết sự tình rất nghiêm trọng, hăn liền thành khẩn khai báo, nhận lỗi.

“Chén trà có dính thuốc kia là Tam đệ muốn mời ta, trời xui đất khiến thế nào chính hăn lại uống vào.” Thanh Linh còn không sợ đổ thêm dầu vào lửa.

Tĩnh Vương lại bên cạnh bổ sung một câu: “Nói như vậy Tam công tử rắp tâm muốn hại người, ai ngờ lại thành ra hại mình.”

Mọi người đồng thời lắc đầu, Diệp Minh đúng là bất hiếu, nguyên rủa phụ thân ám hại huynh trưởng.

“Nghiệt chương!” Diệp Thiên Minh dè nén lửa giận, một quyền nện thật mạnh lên bàn.

Lâm Thị sợ hết hồn, khuôn mặt chuyển màu trắng bệch: “Lão gia, chắc chắn Diệp Đàm thông đồng với tên người hầu kia để hãm hại Minh Nhi. Minh Nhi là một đứa trẻ ngoan, chàng nhất định phải tin tưởng hăn.”

“Người không cần phải nói nữa, Diệp Minh thành ra như vậy tất cả là do người ngày thường quá nuông chiều nó.” Diệp Thiên Minh dừng dừng, lạnh nhạt không cảm xúc nói.

Nội tâm Thanh Linh không khỏi cảm thấy nực cười, những năm này Diệp Minh luôn bên cạnh Diệp Thiên Minh, hôm nay sự việc xảy ra, ông ta lại phải sạch trách nhiệm, đổ tất cả lên đầu một mình Lâm thị.

“Tên tiểu tử Diệp Minh này thật tốt.” Nguyên Ung Đế âm dương quái khí: “Tặng Tiên Ông bị chặt đầu, còn có ý đồ hãm hại huynh trưởng. Người hãm hại không chỉ là nhị công tử của Diệp Tướng quân mà còn là Bình Nhạc Huyền Hầu trăm tự tay sắc phong.”

Hãm hại một cái lại trúng ngay vị quan Tam phẩm Huyền Hầu, tội danh này không hề nhỏ.

Nguyên Ung Đế mở miệng nói vậy. Diệp Thiên Minh đã nhìn ra Nguyên Ung Đế có thái độ bất mãn với Diệp Minh.

“Hoàng thượng, là do vi thần vô phương dạy dỗ nghịch tử mới để xảy ra chuyện mất mặt như ngày hôm nay.” Về mặt Diệp Thiên Minh sợ hãi nói: “Vi thần nhất định phải trừng phạt thật nặng nghịch tử bất hiếu này, ba ngày sau, vi thần liền đem tên nghiệt chủng này đến Bắc trấn, để hắn tự sinh tự diệt.”

Thanh Linh nhìn Diệp Thiên Minh, nàng cảm giác khuôn mặt hắn phủ đầy sương, khí tức quanh thân lại lạnh lùng, Hắn khiến Diệp Minh tự sinh tự diệt chẳng khác nào hắn tự thừa nhận Diệp Minh không còn là con trai hắn.

Phụ thân này của nàng tâm đủ lạnh.

Bắc trấn ở Nam Hạ là địa phương căn cõi, cũng chính là nơi triều đình xử lý người trong Hoàng thất.

Lâm thị nghe vậy, tâm hoàn toàn rơi vào đáy cốc.

Minh Nhi xuất thân nhà cao cửa rộng, trong nhất thời bị đuổi đến địa phương kia, hẳn làm sao mà sống?

Hai chân bà ta mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế, hai tay phát run, mở miệng muốn khuyên Diệp Thiên Minh thay đổi chủ ý: “Lão gia...chuyện này...”

“Chuyện này tuyệt đối không thương lượng.” Diệp Thiên Minh một hơi đoạn tuyệt ý niệm của bà ta.

“Phụ thân, trừng phạt Diệp Minh như vậy có phải quá nặng hay không?” Diệp Đàm nói: “Kính xin phụ thân suy tính lại một lần nữa.”

“Không cần suy tính.” Giọng điệu Diệp Thiên Minh hoàn toàn không tốt.

Lâm thị sửng sốt như người mất hồn, ngồi yên không nhúc nhích, chợt, bà ta bật dậy như xác chết, nhảy dựng lên, bước nhanh tới chỗ Thanh Linh: “Đàm, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, Minh Nhi là đứa bé ngoan ngoãn như vậy làm sao có thể làm ra chuyện sao trái như thế?

Hắn nhất định là nhất thời bị quỷ ám mới có thể có lá gan làm ra chuyện này, hẳn không phải cố ý.

Mẫu thân thay hẳn van người cầu xin lão gia có được hay không? Cầu xin người khuyên lão gia đừng đưa hẳn tới Bắc trấn.”

Thay Diệp Minh cầu cạnh, trông nàng giống người ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm sao? Nhưng Lâm thị tự mình cầu xin, ở trước mặt người ngoài suy cho cùng nàng vẫn không thể cự tuyệt thẳng thừng: “Phụ thân, chuyện này người xem...” Nàng không từ chối Lâm thị, cũng không

cầu xin cho Diệp Minh, nàng chỉ lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn Diệp Thiên Minh.

“Người nào cầu cạnh cũng vô dụng” Diệp Thiên Minh đạm mạc nói.

“Lão gia, Minh Nhi là nhi tử của ngài, ngài không thể độc ác như vậy được.” Lâm thị khóc lớn.

Ồn ào ầm ĩ, còn ngài chưa đủ mất mặt sao? Gương mặt Diệp Thiên Minh lộ rõ vẻ mặt kiên nhẫn: “Người đâu, phu nhân bị kinh sợ, đưa phu nhân về phòng.”

Hắn phân phó một tiếng lập tức có người kéo Lâm thị ra ngoài.

“Chuyện hôm nay khiến Hoàng Thượng chê cười.” Diệp Thiên Minh xoay người, lung túng nói.

“Dưới gối Diệp Tướng quân vậy mà cũng có nghịch tử, trẫm gần đây giao việc cho Diệp Tướng quân có vẻ khá nhiều khiến Diệp tướng quân mệt mỏi mới sơ ý với Tam công tử như vậy.

Đoạn thời gian này Diệp Tướng quân nên ở trong phủ nghỉ ngơi, đồng thời xử lý cho tốt mọi việc trong phủ, về phần công vụ trên tay người tạm thời giao cho Thái Úy xử lý.’

Nghe Nguyên Ung Đế nói lời này tựa như đang suy tính thay Diệp Thiên Minh nhưng thực chất là đang làm suy yếu dần thế lực trong tay ông.

Đoạn thời gian này không có xác minh thời gian, nếu không có sự đồng ý của Hoàng Thượng, Diệp Thiên Minh chẳng phải vẫn luôn nhàn rỗi ở nhà?

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Diệp Thiên Minh biết Hoàng Thượng đang muốn thế lực của mình suy yếu nhưng lại phải thiên ân vạn tạ đối với

Hoàng Thượng.

“Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay dù sao cũng là thọ yến của Diệp tướng quân, ái khanh đừng vì chuyện này mà phiền lòng.

Đồ ăn có thể mang lên được chưa? Trẫm thấy đói bụng rồi đây.”Nguyên Ung Đế cười to nói.

“Vâng.” Diệp Thiên Minh ngay sau đó sai người mang thức ăn và rượu lên.

Thanh Linh nén cười, Nguyên Ung Đế cười to còn người phụ thân này của nàng chắc đang nội thương rồi.

Thọ yến kết thúc, Thanh Linh ra ngoài nhỏ giọng hỏi Bạch Nhiên: “Người làm thế nào bắt tên sai vật bên cạnh Diệp Minh kia khai ra vậy?”

Bạch Nhiên nói lại: “Là Lục Minh nói cho thuộc hạ biết tên sai vật kia là người mua thuốc, không biết bọn họ dùng cách gì, thời điểm thuộc hạ tìm thấy hắn, hắn đã thành thành thật thật khai ra rồi.” Hắn cũng chỉ là dẫn người tới thôi mà.

Nhất định Minh Lục cũng chỉ là nghe lệnh của Tần Liễm mới đi bắt tên sai vật kia, đây là pohur tướng quân, Tần Liễm làm cách nào có thể bắt người nhanh như vậy? Chẳng lẽ trong phủ cũng có người của Tần Liễm.

Trong phủ khách mời cũng đã dần dần vãn hết, Tần Liễm bước ra khỏi tân phòng, hướng Thanh Linh đi tới: “Nhị công tử.”

“Tần tướng muốn về hay sao?”Người vẫn còn đầy bên ngoài, nàng chỉ còn cách khách sáo.

“Phải, Nhị công tử không phải nói muốn qua phủ Thừa Tướng nhìn người thương hay sao, hiện tại bốn tướng cũng muốn về phủ, chúng ta cùng

đi thôi.” Hãn nói xong liền xoay người ra cửa.

Khóe miệng Thanh Linh giật giật, nàng có nói qua muốn đi phủ Thừa Tướng nhìn người thương sao?

“Cái đó, hôm nào ta sẽ đi.” Nàng hô to.

Hãn quay người lại nhanh chóng đi tới, bạch y như tuyết phấp phới trong tuyết trông đến vui mắt, phượng mâu của hãn nhíu lại, nguy hiểm quang mang lóe lên: “Nàng chắc hôm khác mới đến?”

Hãn đến gần nàng nhỏ giọng nói: “ Nếu nàng không đi liền biết hậu quả như thế nào?”

Uy hiếp! Tuyệt đối là uy hiếp! Con người này thật đáng ghét.

“Ta đi.” Nàng cắn răng.

“Đứng gần người nữa, mau đi thôi.” Hãn lại nhanh chóng đi ra khỏi đại môn Tướng phủ.

Ngạo Nguyệt nhìn Thanh Linh lên xe ngựa của Tần Liễm, sắc mặt rầu rĩ nhìn Hách Liên Dực: “Hoàng huynh, Diệp Đàm đi cùng tần Liễm, chuyện của chúng ta sợ rằng...”

“Người không cần phải quan tâm, chỉ cần làm tốt chuyện người cần làm là được.” Hách Liên Dực lạnh nhạt nói, hãn cầm lấy dây cương từ một tên hầu, xoay người lên ngựa rồi rời đi.

Mỗi lần lên xe ngựa của Tần Liễm, Thanh Linh đều có cảm giác bản thân đang bước lên thuyền giặc. Tần Liễm nằm nghiêng, tư thái phong lưu, ánh mắt lạnh như sói đói nhìn nàng chăm chăm.

Không được, nàng phải phá cái không khí mập mờ trong xe mới được.

“Làm sao chàng bắt được tên người hầu của Diệp Minh?” Nàng hỏi.

“Tiểu tử Diệp Minh kia bốn tướng nhìn không thuận mắt.” Có ý đồ khi dễ nữ nhân của hắn, hắn đều cảm thấy không vừa mắt.

“Người của chàng làm sao bắt được hắn? Chẳng lẽ trong phủ Tướng quân cũng có người của chàng hay sao?” Đây là câu hỏi mà nàng muốn biết nhất.

‘Không có.’

Nàng lại gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, hồ nghi hỏi: “Không có? Chàng gạt người, thành thật khai báo cho ta.” Không có người trong phủ Tướng quân, hắn làm sao bắt người nhanh như vậy?

Hắn thuận thế ôm eo nàng kéo nàng vào trong ngực, ma sát cánh môi nàng rồi mới chậm rì rì nói: “Được rồi, vi phu thành thật khai báo, vi phu an bài Minh Tam ở trong phủ Tướng quân.” Minh Tam là một trong những ám vệ của hắn: “về sai phu nhân có lời gì muốn nói với vi phu, cứ truyền lời cho Minh Tam.’

“Thật ra bắt tên kia cũng không khó, vi phu sai người điều tra tiệm thuốc kia, rất nhanh liền tra ra tên sai vật tên Kinh Lôi bên cạnh Diệp Minh.” Hắn vân đạm phong khinh nói.

Thanh Linh nội tâm khiếp sợ, bên trong thành nhiều tiệm thuốc như vậy mà người của hắn trong thời gian ngắn ngủi liền có thể tra xức rõ ràng.

“Dưới trướng của chàng có người có biệt tài giả chữ người khác?” Hôm nay chương quỹ bán đồ cổ lấy ra biên lai, chữ viết cũng phong cách giống y hệt Diệp Minh, nàng không khỏi có chút tò mò, người có thể đem chữ viết giả dạng giống y như thật ấy là ai?

“Chữ viết là ta bắt chước.” Hắn nói.

“Không ngờ chàng lại có bản lĩnh này.” Nàng thầm nói.

“Chàng an bài Minh Tam ở phủ Tướng quân có mục đích gì?”

Dĩ nhiên là trông chừng nàng rồi, nhưng hắn không dám nói thẳng: “Tất nhiên là để bảo vệ phu nhân.”

Người hắn nhận định là thê tử của mình, mặc dù nàng không ở bên cạnh, hắn cũng muốn nắm bắt tất cả tin tức của nàng, an bài Minh Tam tại phủ Tướng quân chính là để dễ dàng biết được tất cả hành động của nàng.

“Chàng nói điều.” Nàng một phát đâm thẳng vào ngực hắn: “Chàng muốn coi chừng ta đúng không?”

Hắn cười nhạt một tiếng, ôm chặt nàng: “Nàng là trân bảo của vi phu, vi phu tự nhiên muốn trông chừng nàng thật kỹ, yêu nàng, bảo hộ nàng, không để cho nàng bị thương tổn.”

Nghे vậy, nàng nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng ngọt ngào như đổ mật: “Chàng chỉ giỏi dụ dỗ ta, sao chàng có thể đáng ghét đến vậy?” Nàng ngửa đầu, thừa dịp hắn không đề phòng liền cắn một phát lên cằm hắn, thời điểm nàng nhả ra vẫn còn rõ dấu răng trên cằm.

“Nghịch ngợm.” Hắn cứng chiều nhìn nàng, một tay bẹo má nàng.

Nàng ôm cổ hắn: “Cảm ơn chàng hôm nay đã giúp ta.” Nếu không Diệp Minh cũng sẽ không phải chịu sự trừng phạt nặng đến vậy, cũng không lập tức mượn tay Diệp Thiên Minh loại trừ Diệp Minh dễ dàng như thế.

“Bởi vì ra ta với nàng mà Tam đệ bị Diệp Thiên Minh đuổi đi Bắc trấn, ta chỉ sợ nàng trách ta.” Diệp Minh dù sao cũng là Tam đệ của nàng, hắn như vậy là đang đối phó với tiểu cữu tương lai, hắn chỉ sợ nàng tức giận đối với hắn.

“Phụ thân ta còn có thể tâm ngoan thủ lạt đưa Diệp Minh đến Bắc trấn, ta dĩ nhiên cũng chẳng ưa thích Tam đệ một chút nào, vì sao ta phải giận chàng?” Trong phủ Tướng quân, trừ Diệp Đàm đối với nàng vẫn luôn luôn là một vị huynh trưởng mẫu mực, những người khác đối với nàng chẳng khác gì người dưng nước lã. Không có quan hệ gì với nàng, dù có chuyện gì xảy ra, nàng đều không quan tâm.

‘Cảm ơn chàng.’ Nàng nói một lần nữa, cảm ơn hẳn cứ thế mà dung túng nàng.

“Phu nhân, nàng cảm ơn ta chỉ giắt ngoài miệng như thế thôi à?” Ánh mắt hắn đột nhiên tỏa sáng, nàng ần ần có cảm giác xấu.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 111: Đệ Có Bệnh Phái Trị

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh “.....” [] Nàng nhất định là đầu óc bị nước vào nên mới có thể nói cảm ơn với hắn, hiện tại xem dáng vẻ của hắn, chắc chắn là lại đang nghĩ cách để áp bức nàng.

[]

Nàng xoay đầu sang chỗ khác làm bộ như mình không nghe thấy lời hắn nói.

Hắn vui vẻ cười ra tiếng, xoay đầu của nàng qua, tháo mặt nạ da người trên mặt của nàng xuống, để nàng nhìn thẳng hắn: “Phu nhân, muốn cảm ơn vi phu, vậy thì hôn vi phu một cái đi. Không thì, vi phu hôn nàng cũng được.”

“Ta không muốn.” [] Khi đầu của hắn tới gần, nàng cười rồi tránh đi, kết quả, vốn dĩ nụ hôn này sẽ dừng trên môi của nàng thì lúc này lại dừng ở trên mặt nàng.

Khiến cho hắn có chút bức mình, thuận thế cắn lên má của nàng.

[] “Này, chàng còn muốn để ta gặp người nữa hay không hả, chàng nhẹ chút đi.” Nàng tức giận nắm lấy tóc dài của hắn kéo ra.

“Về sau không được bướng bỉnh như vậy nữa.” Hấn nhả ra, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hôn lên môi của nàng một cái.

Lúc nào mùi vị trên môi của nàng cũng làm hấn say mê, thuận theo khát vọng trong lòng, chế trụ cổ của nàng, bắt đầu hôn sâu. Đồng thời cũng đánh thức khát vọng đã ngủ đông bấy lâu nay trong lòng nàng, dụ dỗ nàng môi lưỡi dây dưa với hấn.

Cơ thể của nàng mềm nhũn, khát vọng trong lòng bị hấn khơi dậy. Nàng gắt gao ôm chặt lấy cổ của hấn, lúc đầu không chút để ý mà đáp lại, tới bây giờ đã dần thay đổi thành nhiệt liệt đáp lại.

Hấn ôm chặt nàng, nàng ôm chặt hấn, hai người giống như hai cây mây và dây leo quấn lấy nhau, không ngừng dây dưa, giống như muốn quấn chặt lấy đối phương cho đến khi chết mới thôi.

“Nhị công tử.” Lúc này giọng nói giết phong cảnh của Bạch Nhiên đánh vỡ không khí ấm áp ở bên trong xe.[]

Trong nhất thời bên trong xe không có ai đáp lại, Bạch Nhiên đã đoán trước được hai người này đang ở bên trong xe yêu đương vụng trộm. Bây giờ Nhị tiểu thư nhất định là đang bị tên họ Tần kia cuốn lấy, không đếm xỉa tới hấn cũng là bình thường, chuyện như vậy hấn đã sớm nhìn thấy nhiều rồi nên cũng không thấy có gì kỳ quái cả.

“Nhị công tử, lúc này lão gia nói có việc tìm ngài.” Mặc dù Bạch Nhiên vô cùng không muốn ở ngay lúc hai người kia đang phát triển gian tình mà đánh gãy hai người, nhưng mà Diệp Thiên Minh sai hấn tìm Thanh Linh về, việc này hấn cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Thanh Linh nghe được lời Bạch Nhiên nói, trong nháy mắt đầu óc bắt đầu trở nên tỉnh táo, theo đó chính là ý thức bị tay của tên Tần Liễm không biết lúc nào mà đã duỗi vào trong vạt áo của nàng kia, lúc này đang di chuyển khắp nơi trên người nàng.

Tên này, thật là hạ lưu mà!

Thoáng chốc, khuôn mặt vốn dĩ đã nhiễm đỏ ửng của nàng càng đỏ hơn: “Ngô..... Thả ra..... Ngô.....” Nàng muốn bảo hấn thả nàng ra, nhưng tên này càng hôn càng sâu, rơi vào đường cùng, nàng tóm được cơ hội đã lập tức cắn hấn một cái.

Hấn bị đau, từ trong miệng thơm của nàng rời khỏi. Trên cánh môi trơn bóng còn dính chất lỏng trong suốt, trong yêu đã mang theo một chút hơi thở mị hoặc. Ngay lập tức mắt hấn nhìn chăm chăm nàng lập tức trở nên sâu thẳm âm u, dáng vẻ này của hấn vừa nhìn thấy thì là đã biết là hấn đang bất mãn và tức giận vì bị người khác đánh gãy chuyện tốt.

“Phụ thân tìm ta, ta phải đi về, tay chàng.....” Tay của hấn còn chưa có lấy ra tới, đầu của nàng cúi thấp xuống, gương mặt đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

Hấn gắt gao mím môi lại, không nói lời nào, chỉ là ôm chặt lấy nàng vào trong ngực: “Nha đầu nàng này thật sự có thể tra tấn vi phu mà.” Giọng của hấn khàn khàn vô cùng mê người.

“Rõ ràng là chàng tra tấn ta mà.” Nàng nhỏ giọng nói thầm.

Hấn buông nàng ra, sau khi giúp nàng chỉnh lại y phục, hấn dùng giọng điệu bá đạo nói: “Sau khi về phủ phải nhớ ta đó.”

“Không nhớ.” Nàng cười xoay đầu sang chỗ khác.

Hấn nhéo gương mặt đang đỏ hồng của nàng một cái: “Sớm muộn gì vi phu cũng phải thu thập nàng.”

Trên người được nàng chỉnh lại thật tốt, nàng vừa muốn xốc màn xe lên đi ra ngoài, không ngờ, một chân của mình bị hấn bắt lấy, sau đó hấn kéo một cái. Cả người trực tiếp bị kéo vào trong lòng của hấn. Chưa tới một

phút, hắn đã hôn xuống, tiếng kinh hô mà nàng phát ra đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Bị hấn ôm vào trong ngực, sau khi bị hấn hung dữ hôn một lúc lâu, rốt cuộc hấn cũng buông tha cho nàng.

Trở lại Phủ Tướng Quân, Thanh Linh trực tiếp đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

[] “Phụ thân, lúc này ngài tìm ta sao?” Sau khi nàng đi vào thư phòng thì hỏi.

“Ừ, ngồi xuống đi.” Diệp Thiên Minh chỉ vào một ghế rồi nói với nàng.

Lúc này sắc mặt của Diệp Thiên Minh vô cùng nghiêm túc, nàng không nhìn được mà hỏi: “Phụ thân, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Lúc này ở trong triều, cuộc tranh đấu gay gắt giữa Tĩnh Vương và Vinh Vương càng lúc càng kịch liệt, Tần Liễm là người đứng về phía Tĩnh Vương, sau này người vẫn nên ít lui tới gặp mặt với Tần Liễm sẽ tốt hơn.”

“Ý phụ thân là sao?” Diệp Thiên Minh sẽ khuyên nàng như vậy, chẳng lẽ hấn bị Hách Liên Dực lôi kéo rồi sao?

“Cũng không có ý tứ gì khác cả, vì phụ chỉ không muốn Diệp phủ cuốn vào trong tranh đấu giữa bọn họ mà thôi.”

Trong cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử, Diệp Thiên Minh luôn muốn duy trì trung lập. Thanh Linh nhẹ nhàng thở ra, cũng may, Diệp Thiên Minh không có bị Hách Liên Dực lôi kéo.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.” Diệp Thiên Minh nói. []

Không nghĩ tới Diệp Thiên Minh chỉ nói mấy câu như vậy xong rồi đuổi nàng đi: “Vâng, phụ thân.” Thanh Linh nói.

Sau khi Thanh Linh đi không bao lâu, quản gia Thường Quý cũng đi vào thư phòng.

Thường Quý lấy ra biên lai mượn tiền mua pho tượng tiên ông bị đứt đầu của Diệp Minh ra, nói: “Lão gia, tờ biên lai mượn tiền này là giả.”

“Biên lai mượn tiền không phải đã bị Bản tướng quân ném đi rồi sao?” Diệp Thiên Minh nhú mày nói, lúc đó dưới cơn tức hắn đã ném biên lai mượn tiền đi rồi.

“Lão nô lại nhật nó nhật lại, còn xin lão gia thứ tội.” Thường Quý cúi đầu nói.

Diệp Thiên Minh kìm chế cơn giận: “Ngược lại, bản tướng quân thiếu chút nữa đã quên mất công phu bắt chước tranh chữ của người khác của ngươi là đệ nhất.” Thường Quý có thể nhìn tờ biên lai mượn tiền kia là giả cũng không kỳ lạ gì: “Người nói một chút xem chữ viết trên tờ biên lai mượn tiền và chữ viết của Minh Nhi có chỗ nào khác nhau.”

“Chữ viết trên biên lai mượn tiền thoạt nhìn thì vô cùng giống chữ của Tam công tử, phong cách viết nhìn thì có vẻ giống nhau, kỳ thật không phải như vậy, phong cách viết của Tam công tử vừa thô ráp vừa phóng dãng, mà chữ trên biên lai mượn tiền, tổng thể mà nhìn thì trong thô ráp lại lộ ra một chút phóng khoáng.” Thường Quý nói.

“Lão gia, lão nô có thể lấy kinh nghiệm đảm bảo, tờ biên lai mượn tiền này là giả.” Bởi vì trời sinh hắn đã giỏi về bắt chước tranh chữ của người khác, đối với nhiều tranh chữ bắt chước hay giả mạo, hắn đều có thể liếc mắt một cái là đã nhìn thấu.

Sau khi Thường Quý cân nhắc một chút, lại nói: “Lão gia, về chuyện tiên ông bị chặt đầu này, có lẽ Tam công tử là bị trùng chiêu của người khác, ngài xem thử chuyện đuổi Tam công tử đến Trấn Bắc có cần phải suy xét lại hay không?”[]

Sau khi Diệp Thiên Minh trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu nói: “Không cần.” Hắn đã ở trước mặt Hoàng thượng làm ra quyết định, thì làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy, huống chi bây giờ chỉ dựa vào mấy câu này của Thường Quý, nếu nói cho người khác thì người nào sẽ tin tờ biên lai mượn tiền này là giả chứ?

“Đạo này Diệp phủ quá mức nổi bật, Diệp phủ khó tránh khỏi sẽ trở thành cái đinh trong mắt của người khác.” [] Đầu tiên là hắn trở thành Hộ Quốc Tướng Quân, tay cầm quyền to. Sau đó Nhị nhi tử của hắn lại trở thành Đại hộ pháp của Tiêu Dao Thành, trong tay cũng có một thế lực nhất định.

Bởi vì Diệp phủ quá mức nổi bật như vậy, cho nên ngay cả Hoàng Thượng cũng nhìn không được, mới có thể níu lấy một chút lỗi nhỏ như vậy mà bảo hắn tạm ngừng những công vụ trong tay mà nhàn rỗi ở trong phủ: “Tính tình của Minh Nhi không tốt, không thiếu chuyện nó sẽ bị người khác nắm lấy nhược điểm, chỉ có đưa nó đi Trấn Bắc, thứ nhất là để mài dũa tính tình của n, thứ hai là vì đề phòng người khác tìm cơ hội mà xuống tay từ trên người Minh Nhi.”

Thường Quý thở dài một hơi: “Vâng, từ trước tới giờ lão gia vô cùng cẩn thận, ở trên triều đình khiến cho người ta không tìm ra được lỗi sai. Không nghĩ tới lần này lại bởi vì chuyện của Tam công tử mà bị Hoàng Thượng mượn lấy để tước đi một phần quyền lực.”

Diệp Thiên Minh không để bụng nói: “Không sao, Nguyên Ung Đế tước những quyền lực đó của Bản tướng quân, Bản tướng quân còn không để vào trong mắt. Đúng lúc, trong khoảng thời gian này, Bản tướng quân

cũng muốn yên tĩnh để trù tính lại thật tốt một phen, không có mấy chuyện phiền lòng đó quấy nhiễu, đúng là không còn gì tốt hơn.”

Trong ba ngày này, Diệp Minh vẫn luôn bị tiêu chảy. Loại độc được giống như Kinh Lôì này có thể khiến cho người ta đột nhiên tiêu chảy, không có giải được, cho dù đại phu có tới xem cũng vô dụng.

Người ăn phải Kinh Lôì chỉ có thể chờ được hiệu của nó tự mất đi, thì cơ thể mới có thể khôi phục lại bình thường. Lúc trước Diệp Minh cũng là vì Kinh Lôì không có giải được, nên mới có thể nghĩ đến bỏ thuốc này cho Diệp Đàm.

Trong ba ngày này Diệp Minh cơ hồ đều sống ở trong nhà xí trung. Bởi vì ngày mai hãn đã bị tổng cổ khôi phủ mà đến Trấn Bắc, cho nên Diệp Thiên Minh sẽ không cấm túc hãn nữa, cho phép hãn đi lại khắp nơi ở trong phủ.

Lúc này, hãn đang ôm bụng đi ra từ một căn nhà xí, bước chân lung lay, cả người mệt mỏi không có sức lực, có thể giống như lời ‘dục tiên dục tử’ mà lúc trước gã sai vặt đã nói.

Chỉ mới ba ngày, hãn đã gầy đi không ít, sắc mặt trắng bệch giống như người bị bệnh nguy kịch.

“Tam công tử, ngài chậm một chút.” Diệp Minh đi ra từ trong nhà xí, cơ hồ không thể đứng vững, lập tức có hai gã sai vặt đi lên đỡ hãn.

“Ma ồm đáng chết.” Diệp Minh cắn răng thấp giọng oán hận nói, nhưng hãn vừa mới mắng, lập tức nhìn thấy được Thanh Linh đang đi ở phía trước.

Hừ, thật sự đúng là nói tới ai thì người đó xuất hiện mà.

Diệp Minh đẩy hai gã sai vặt đang đỡ hấn ra, vọt tới phía sau Thanh Linh, không nói hai lời vung nắm tay lên đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh không cần xem phía sau, cũng biết là có người đang công kích nàng, bước chân di chuyển một chút, lập tức tránh khỏi nắm tay của Diệp Minh.

Một cú đánh lén này của Diệp Minh không thành công, ngược lại bởi vì bị tiêu chảy mấy ngày nay khiến cho hai chân mềm nhũn mà chật vật ngã xuống đất: “Diệp Đàm, người đừng đắc ý quá sớm, đi Trấn Bắc, rất nhanh ta nhất định sẽ trở về, chờ ta trở về từ Trấn Bắc, nhất định khiến người đẹp mặt.”

Thanh Linh dừng lại bước chân, nở nụ cười tươi với hấn rồi nói: “Cơ thể Tam đệ đã tốt chưa? Còn thả rắm hay không? Còn có đại - tiểu tiện mất khống chế hay không?”

[] Đáng giận, tên ma ốm này việc nào hay không nói lại nói tới việc này, Diệp Minh bò dậy, sắc mặt tức giận đến mức đỏ lên: “Ma ốm, người chờ đó cho ta!” Một ngày nào đó hấn sẽ chinh chết tên ma ốm này.

“Phệt phệt phệt” Diệp Minh vừa mới nói xong, tiếng đánh rắm liên tiếp vang lên, hấn vội vàng lấy tay gắt gao che miệng để chặn lại loại vật dơ bẩn kia sắp lao ra ngoài cơ thể.

Cơ thể Thanh Linh thoáng một cái, người đã đi tới trước người Diệp Minh, bất ngờ vỗ vỗ bụng của hấn: “Cơ thể Tam đệ còn chưa tốt sao?” Nàng bày ra dáng vẻ của một người huynh trưởng, giọng điệu vô cùng quan tâm mà nói với Diệp Minh, sau đó nàng lại nhanh chóng lui về phía sau, đứng cách Diệp Minh ba thước (*: 1 thước bằng 1/3 mét).

‘Bịch bịch’ bị Thanh Linh ác ý vỗ lên bụng, cuối cùng Diệp Minh không nhịn được, vật dơ bẩn trong cơ thể theo đó mà đi raL “Ma ốm, người cố ý!”

Ánh mắt Thanh Linh khiêu khích nhìn hăn, giống như đang nói ta chính là cố ý đó, người có thể làm gì ta? Nàng cười tủm tỉm nói: “Tam đệ, đệ lại đại - tiểu tiện mất khống chế rồi, chắc chắc, người đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như vậy, xem ra đây là bệnh, còn bệnh không nhẹ nha.

Đệ có bệnh thì phải trị, trở về nằm nghỉ cho tốt, đừng ra ngoài đi lung tung, đỡ phải bệnh tình lại tăng thêm.”

Diệp Minh ôm bụng nhắc chân vừa muốn chạy tới nhà xí, nghe thấy lời nói xúc phạm người như vậy, lửa giận tăng lên, quay đầu lại tức giận trừng mắt lên giống như muốn ăn thịt người: “Người mới có bệnh! Ma ồm, người chờ đó, chờ ta từ Trấn Bắc trở về, nhất định khiến người đẹp mặt!” Nói xong vội vàng chạy tới nhà xí.

Còn chưa có đi Trấn Bắc đã muốn báo thù? Chỉ là không biết người còn có cơ hội để trả thù hay không nha: “Nghe nói tình huống hôm nay của Tam đệ có chuyển biến tốt đẹp, số lần đi nhà xí bắt đầu giảm bớt, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn khôi phục.”

“Nghe nói là như vậy.” Bạch Nhiên nói. []

“Bạch Nhiên, khiến hăn ở trên đường đi Trấn Bắc tiếp tục bị tiêu chảy.” Về mặt Thanh Linh âm hiểm mà cười nói.

Trở lại Mặc Trúc Viện, Thanh Linh vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp uống một ngụm trà, lập tức có người tự xưng là người của Phủ Vinh Vương đưa tới một tấm thiệp mời.

Hách Liên Dục hẹn nàng? Cảm thấy việc này đúng là chuyện lạ nha.

“Nhị công tử, Vinh Vương hẹn ngài làm gì vậy?” Bạch Nhiên hỏi.

Thanh Linh đặt thiệp mời sang một bên: “Trên thiệp mời không có nói, chỉ nói hẹn ta đến Bái Nguyệt Đình.”

“Nhị công tử có muốn từ chối hay không?”[]

“Không cần.” Nàng đến muốn nhìn một chút Hách Liên Dực lại muốn
giở trò gì.

[]

Khi Thanh Linh ẩn theo canh giờ trên thiệp mời mà đi vào Bái Nguyệt
Đình, từ xa nàng đã nhìn thấy người trong đình không phải là Hách Liên
Dực, mà là Ngạo Nguyệt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 112: Ngạo Nguyệt Thổ Lộ

Đình Bái Nguyệt an vị giữa hồ thu, gió nhẹ thổi từng đợt từng đợt đưa đến những cơn gió lạnh.

“Nhị công tử, làm sao lại là Ngạo Nguyệt công chúa?” Bạch Nhiên hồ nghi nói.

“Ta cũng không biết, nhưng nếu đã đến thì cũng nên gặp một chút.” Thanh Linh nhếch môi cười nói.

Bốn góc đình màn trướng hồng (MTLTH. Dđlqđ) rủ xuống, gió nhẹ lướt qua, màn trướng phiêu đảng.

Ngạo Nguyệt một thân hồng y Thúy Yên (tên một loại vải), búi tóc buông lỏng, trang dung thanh nhã. Tuy nàng đang giả bộ thanh lịch nhưng vẻ quý khí, đoan trang bức người của Hoàng Thất thì không cách nào giấu nổi.

Nàng ngồi trong đình, trước mặt đặt một chiếc cổ cầm.

Cảnh vật trong màn trướng mờ ảo, mỹ nhân, cổ cầm, một bức tranh như thơ như họa thật vui tai vui mắt.

“Diệp Nhị công tử đã đến.” Ngạo Nguyệt nhìn Thanh Linh, thản nhiên cười nói, tay hướng chiếc ghế đá đối diện: “Mời ngồi.”

Thanh Linh cũng không hề khách khí, hất tà áo sau rồi mới ngồi: “Là Công chúa hện Diệp Đàm tới đây?”

“Đúng vậy.” Ngạo Nguyệt trả lời, vẫy tay ý bảo thị thiếp bên cạnh lui xuống, Thanh Linh cũng theo đó bảo Bạch Nhiên lui ra.

Bạch Nhiên lui ra theo đúng ý Thanh Linh, lúc này Ngạo Nguyệt mới nói: “Bản công chúa mượn danh nghĩa Hoàng huynh hện công tử ra đây, mong công tử thứ lỗi.” Nàng tuy thân là một công chúa, nhưng nàng cũng là một thiếu nữ.

Một thiếu nữ trắng trợn hện nam tử ra ngoài, dù có là người Hoàng Thất thanh danh cũng sẽ hồng, nàng không còn cách nào khác ngồi mượn danh nghĩa Hách Liên Dực.

“Công chúa hện Diệp Đàm ra đây là có chuyện gì muốn nói sao?” Nàng cười dài hỏi.

Ngạo Nguyệt che miệng cười, nói: “Trước hết Nhị công tử có thể nghe Ngạo Nguyệt đàn một bài được không?”

Tự xưng là Ngạo Nguyệt, buông xuống thân phận công chúa, vào vai người đánh đàn, Ngạo Nguyệt đang muốn làm cái gì?

“Diệp Đàm xin rửa tai lắng nghe.” Thanh Linh khiêm tốn nói.

Mười ngón tay xanh nhạt của Ngạo Nguyệt mơn trớn trên dây đàn, tiếng đàn thanh thúy tựa ngọc thạch va chạm nhau từ ngón tay nàng chậm rãi vang lên. Nàng ngồi trước cổ cầm như thi như họa, lông mày lá liễu ẩn tình nhìn Thanh Linh, ngón tay di chuyển trên từng sợi dây đàn như thay thiên ngôn vạn ngữ.

Thanh Linh nhẹ nhàng cau mày, bài Ngạo Nguyệt đánh nàng vô cùng quen thuộc, tên gọi là “Sát cánh”, là bản tình ca nổi tiếng của Nam Hạ.

Ngạo Nguyệt đánh khúc đàn này, chẳng lẽ đang tỏ tình với nàng?

Người trong lòng Ngạo Nguyệt không phải Phong Lộng hay sao? Hiện tại lại đánh khúc này cho nàng nghe, nhất định có mờ ám.

Đàn xong khúc nhạc, Ngạo Nguyệt ngừng mắt nhìn Thanh Linh: “Nhị công tử có nghe ra đây là bài hát gì không?” Hỏi xong nàng liền thẹn thùng cúi đầu.

Dĩ nhiên Thanh Linh biết đây là bài hát gì nhưng nàng còn giống như phải suy tư trong chốc lát rồi mới ngập ngừng trả lời: “ Bài hát này nghe khá quen thuộc, dường như Diệp Đàm đã từng nghe qua nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra đã nghe ở đâu.”

Khóe môi Ngạo Nguyệt khẽ giật, ở Nam Hạ phàm là người đàn khúc này ai cũng biết đây là bài gì, Diệp Đàm xuất thân nhà cao cửa rộng, dù không tinh thông cầm kỳ thư họa nhưng hiểu biết sơ qua ắt phải có. Nói không biết đây là bài hát gì là thật hay giả?

Một hồi lâu, Thanh Linh cũng không nói gì thêm nữa, không khí giữa hai người bỗng chốc lọt vào yên tĩnh, Ngạo Nguyệt vì đánh vỡ không khí khô cứng này liền hỏi tiếp: “Nhị công tử đã nghĩ ra bài hát này nghe ở đâu chưa?”

“A, đúng rồi, ta đã từng nghe các cô nương ở Phong Tuyết lâu đàn qua.”

Phong Tuyết lâu, chốn phong nguyệt nổi danh nhất trong kinh thành.

Ngạo Nguyệt nháy mắt đứng lên, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, một bàn tay vỗ mạnh lên bàn: “Diệp Đàm!” Đáng ghét, hãnh đảm so sánh nàng với gái lầu xanh.

“Công chúa, người sao vậy?” Thanh Linh vô tội hỏi lại.

Thôi, bây giờ không phải lúc tức giận với Diệp Đàm, Ngạo Nguyệt hít sâu một hơi, quyết định nói ngay vào điểm chính: “Khúc đàn vừa rồi là “Sát cánh”, thực không dám giấu diếm, Ngạo Nguyệt thích Nhị công tử đã lâu, ta đàn khúc này là mong muốn có một ngày cùng công tử bỉ dục song phi*.”(MTLTH. Dđlqđ)

*Bỉ dục song phi: làm chim liền cánh, ý muốn nói mong ước trở thành phu thê.

Thích đã lâu? Vậy Phong Lộng là cái gì? Thanh Linh âm thầm giễu cợt trong lòng, trên mặt lại cười nhạt: “Công chúa, Diệp Đàm đã có người thương, ta đã từng nói qua với công chúa, Diệp Đàm kiếp này không phải nàng không cưới, vả lại chỉ nguyện cưới một mình nàng.”

“Rốt cuộc nàng là ai? Có thể so sánh với bản công chúa sao?” Ngạo Nguyệt mím môi nói.

Thanh Linh đứng lên dứt khoát nói: “Công chúa là nữ nhân tốt, chỉ là công chúa không phải người trong lòng của Diệp Đàm. Có thể được sự ái mộ của công chúa là vinh hạnh của Diệp Đàm, nhưng Diệp Đàm vĩnh viễn không ở cùng một chỗ với công chúa, kính xin công chúa đừng hao tổn công phu trên người Diệp Đàm nữa, cáo từ!” Nàng không có thời gian rảnh ngồi đây cùng Ngạo Nguyệt tốn hơi thừa lời, vừa nói xong không đợi Ngạo Nguyệt phản ứng kịp, dứt khoát quay lưng rời đi.

Ra khỏi đình, hai thị nữ bên cạnh Ngạo Nguyệt mặt lạnh lùng vươn tay ngăn Thanh Linh lại: “Không được phép vô lễ với công chúa.” Thanh Linh không được sự cho phép của Ngạo Nguyệt công chúa liền rời đi, đó chính là vô lễ.

Hai người thị nữ lạnh lẽo nhìn Thanh Linh, tóc Diệp Đàm không gió thổi mà bay, các nàng chưa kịp đến gần liền có một cỗ sức mạnh vô hình đánh bay các nàng.

Ngạo Nguyệt khẽ híp mắt, hai thị nữ bên người nàng võ công cũng không hề kém, còn chưa ra chiêu đã thua, Diệp Đàm này đúng là không thể khinh thường.

“Diệp Đàm, chàng rốt cuộc muốn bản công chúa phải làm thế nào mới thích bản công chúa?” Ngạo Nguyệt không cam long từ trong đình chạy ra.

Thanh Linh mắt điếc tai ngơ, gọi Bạch Nhiên một tiếng rồi rời đi.

Thị nữ Xuân Trúc bên cạnh Ngạo Nguyệt nhìn chăm chăm bóng lưng Diệp Đàm tức giận nói: “ Tên Diệp Đàm này quá càn rỡ, hấn cho mình là ai? Cũng chỉ là một đồng c*t trâu, công chúa thương hấn chính là phúc tám đời nhà hấn, lại còn không biết lý lẽ...”

“Được rồi, câm mồm.” Ngạo Nguyệt lạnh nhạt mở miệng: “Phải người thăm dò người trong lòng Diệp Đàm đã có tin tức chưa?”

“Chưa có tin tức gì.” Xuân Trúc đáp.

Ngạo Nguyệt trầm mặc, sau một hồi mới mở miệng nói: “Người phải người điều tra một nữ tử tên Hoán Y.” Cách đây không lâu, Diệp Đàm vì nữ nhân này mà đánh nhau với biểu ca Ninh Túng.

Nàng hoài nghi cái người tên Hoán Y đó là người trong lòng của Diệp Đàm, nếu không phải người thương cũng chắc chắn có một tầng quan hệ sâu xa nào đó.

“Nhị công tử dạo gần đây số thật đào hoa.” Vừa trở lại trong phủ, Bạch Nhiên đã lên tiếng trêu ghẹo.

Thanh Linh liếc hần một cái: “Câm miệng. bảo Thư Nghiễn đến gặp ta.”

“Vâng.” Bạch Nhiên nhận mệnh lui ra.

“Chủ thượng, người tìm ta?” Thư Nghiễn mặc một thân y phục người hầu, kẻ này từ khi biết Thanh Linh là chủ tử của mình liền ở luôn Mặc Trúc viện không đi, ngày ngày ở đây ăn uống miễn phí.

“Lập tức đến Túy lâu hỏi thăm người từng là công tử đầu bài Phong Lộng công tử, tra hỏi hiện tại hắn đang ở đâu.” Thanh Linh nhanh chóng phân phó, Trần gia an bài thám tử tại kinh thành có gần trăm người, mà Thư Nghiễn vừa vặn là một trong mấy người đứng đầu. (MTLTH.ddlqđ)

Ngạo Nguyệt đột nhiên nói thích nàng là một chuyện khó có thể xảy ra, nàng muốn biết nàng ta có âm mưu gì, tiện thể giải quyết luôn nàng công chúa Ngạo Nguyệt phiên toái này.

Gió lạnh chợt thổi, lá vàng bay đầy đất. Chúng cứ quanh uẩn trên không trung tựa như hồ điệp thi vũ (bướm bướm nhảy múa), cuối cùng chậm rãi rơi xuống đất, một tầng lại một tầng.

Thanh Linh dẫm lên lớp lá vàng êm ái đi về phía tòa viện bình thường nhất ở trong thành.

“Sương Nhi, muội đến rồi à?” Hoán Y đang xử lý đám dược thảo nghe được tiếng bước chân quen thuộc liền vui mừng chào hỏi Thanh Linh.

Y quán của Hoán Y bị Ninh Túng phá hủy, nàng tạm thời không có chỗ để đi, Thanh Linh liền an bài nàng ở một hậu viện bình thường trong thành.

Mấy ngày nay Hoán Y không chịu ngồi yên, trồng ra một đám thảo dược, giờ nàng đang ngồi chăm sóc bọn chúng.

Thanh Linh nhìn đám dược thảo mọc xanh tốt không khỏi thở dài nói: “Những dược thảo này được tỷ chăm sóc thật tốt.”

Hoán Y để cái xẻng xuống cười nói: “ Tất nhiên, ta ngày ngày tỉ mỉ chăm sóc nó, không tốt mới là lạ. Đúng rồi, sao hôm nay muội lại tới đây?”

“Dĩ nhiên là vì nhớ tỷ rồi, Hoán Y, hôm nay có làm Hồng đậu quế hoa cao* không?” Thanh Linh đến gần nàng, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm nàng.

*Hồng đậu quế hoa cao: bánh quế nhân đậu đỏ.

“Muội thật là.” Hoán Y giơ ngón tay lấm lem bùn đất dí trán nàng: “Thì ra không phải muội nhớ ta, mà là nhớ Hồng đậu quế hoa cao của ta.”

“Ui chao, tay tỷ thật bẩn.” Thanh Linh ghét bỏ nói.

“Hôm nay ta không làm, vả lại không có đậu đỏ, hiện tại cũng không có cách nào làm được. Vừa hay hôm nay muội tới, theo ta ra ngoài dạo một chút đi, ta rất nhiều ngày không ra cửa rồi, ra ngoài giải sầu tiện thể mua đậu đỏ luôn.” Hoán Y nói.

“Được” Thanh Linh vui mừng trả lời.

Thanh Linh kéo tay Hoán Y xuyên qua đám người trên phố, hai người hết nhìn đông lại ngó tay, vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Cùng Hoán Y đi dạo phố làm Thanh Linh có chút hoảng hốt, thời gian dường như đang quay ngược trở lại kiếp trước.

Khi đó nàng, đại ca cùng Hoán Y cứ có thời gian rảnh sẽ gặp mặt cùng đi dạo phố. Nàng và Hoán Y cũng giống như lúc này vui sướng đi phía trước, đại ca ôm lấy đồng đồ họ mua đi phía sau, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn họ.

Ba người đi dạo phố là đoạn thời gian tươi đẹp nhất trong kiếp trước của nàng, nàng không thể quay về, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa,

càng nghĩ tâm lại càng đau.

Cái chết oan khuất của đại ca vẫn là một vết đao khắc sâu vào trong lòng nàng, thoáng đọng máu sẽ chảy, đau đến tê tâm phế liệt, đau đến nổi hít thở không thông.

Đôi mắt Thanh Linh phủ một tầng hơi nước, nàng cảm thấy mình rất vô dụng, cho tới bây giờ vẫn không thể báo thù cho đại ca, đến cả hung thủ chân chính là ai nàng cũng mơ hồ không rõ.

Mấy ngày trước nàng đã phân phó thám tử Trần gia tìm hiểu chủ nhân của viên đá màu đỏ dính trên ngọc bội, viên đá này hình như được khắc chìm một bông hoa tường vi, đây là những gì nàng còn nhớ trước khi chết ở Hộ quốc tự đêm đó.

Trừ việc này ra, nàng còn phái một nhóm người điều tra tổ chức thần bí chỉ điểm Thi Thi ẩn thân bên người Mạch Sương.

Nàng chỉ mong khi biết rõ hai điểm này có thể khiến kẻ giết dây hại chết đại ca nổi lên mặt nước.

Về phần bức mật chiếu giả kia nàng chưa có ý định lấy lại từ tay Tần Liễm.

Bước chân của Thanh Linh dần chậm lại, Hoán Y đi phía trước, quay đầu phát hiện sắc mặt Thanh Linh không đúng lắm liền hỏi: “Nhị công tử, người làm sao vậy?” Khi ở bên ngoài, nàng sẽ tự động gọi Thanh Linh là “Nhị công tử.”

“Không có gì.” Thanh Linh nhanh chóng đáp lại, cố gắng mở to cặp mắt ý muốn đem lớp hơi nước thổi khô: “Đi thôi, xem phía trước có gì hay ho không nào.” Nàng kéo tay Hoán Y chạy lên trước.

Ninh Túng một thân cầm y thêu tường vân, trời sinh hắc tuần mỹ cao lớn. Thấy hai người Diệp Đàm và Hoán Y ở phía trước, sắc mặt hắc thoáng chốc tối tăm lạnh lùng.

Hắc vẫn không quên sự sỉ nhục Diệp Đàm đem đến cho hắc, dám cướp nữ nhân hắc để ý, giờ phút này thấy Diệp Đàm, hắc lại không nhịn được muốn dạy dỗ tên kia.

Nhưng lúc này hắc lại thấy Hoán Y cười rục rờ khi đối mặt với Diệp Đàm, tức giận ngày càng dâng trào: “Nữ nhân hạ tiện.”

Tay hắc nắm chặt thành quyền muốn xông lên, mấy tên người hầu đi theo hắc liền nhắc chân chạy theo: “ Công tử, đợi chúng tiểu nhân, công tử đi chậm chút.” Bọn họ vội vàng chạy theo Ninh Túng.

Ninh Túng nhanh chóng chạy, không ngờ mới chưa đi được bao xa, bả vai liền xuất hiện một bàn tay y thon dài nhỏ nhắn kéo lại.

“Cút!” Hắc rống lên giận giữ, quay đầu lại ngoài ý muốn thấy một gương mặt tuyệt mỹ

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 113: Công Tử Xuống Bếp

“Biểu ca, cần gì phải phát hỏa lớn như vậy?” Ngạo Nguyệt cười khanh khách, chậm rãi rút bàn tay đang đặt trên vai Ninh Túng ra, thông thả đi đến trước mặt hắn.

“Ngạo Nguyệt, hiện tại ta không có thời gian tán gẫu với muội, mau tránh ra.” Ninh Túng phiền não.

Ngạo Nguyệt vẫn không nhúc nhích, hần chuyển bước sang bên trái, Ngạo Nguyệt cũng nghiêng người sang trái, tiếp theo hần tránh người sang phải, Ngạo Nguyệt liền nghiêng luôn người sang phải.

“Rốt cuộc muội muốn làm gì?” Ninh Túng lúc này đã rất tức giận.

Khuôn mặt tươi cười của Ngạo Nguyệt liền thu lại, lạnh lùng giễu cợt nói: “Chỉ bằng với cái tính khí này của huynh kiểu gì cũng hù dọa các cô nương, chẳng trách Hoán Y cô nương đã mặc giá y rồi còn chạy trốn.”

“Người....” Bị đâm trúng chỗ đau, Ninh Túng nghẹn lời không nói được câu nào?

Ngạo Nguyệt lại mở miệng, thanh âm lạnh lạnh: “Ta dám nói huynh cứ giữ cái tính khí thối như vậy không những không đoạt được Hoán Y cô nương về mà còn chọc Diệp Đàm nổi điên đánh huynh giống như đánh chó, khiến huynh lại trở thành trò cười cho cả kinh thành.” (MTLTH.ddlqđ)

Khuôn mặt Ninh Túng tím hơn cả gan heo, không phục nói: “Lần trước vì không cẩn thận nên ta mới bị Diệp Đàm đánh ngã, lần này chắc chắn ta sẽ khiến hắn rã rời đầy đất, đoạt tiện nhân kia về.” Rửa sạch mũi nhục lúc trước.

Hắn nói qua liền đẩy Ngạo Nguyệt qua một bên, hùng hùng hổ hổ chạy đi tìm Diệp Đàm tính sổ.

“Cậy mạnh tranh giành nữ nhân, huynh vĩnh viễn không thắng được Diệp Đàm.” Ngạo Nguyệt lạnh nhạt nói sau lưng hắn.

Ninh Túng dừng lại, căm tức nhìn nàng.

Ngạo Nguyệt mỉa mai cười một tiếng: “Huynh trờng ta cũng vô dụng, tranh giành nữ nhân cậy mạnh là chưa đủ, nhất định phải dựa vào đầu óc.”

“Muội có biện pháp gì?” Ninh Túng nhìn nàng cười lạnh hỏi.

Ngạo Nguyệt gật đầu: “ Nếu biểu ca tin muội, vậy chúng ta tìm một nơi để nói chuyện.” Nói xong nàng xoay người đi thẳng vào quán rượu bên cạnh.

Ninh Túng suy nghĩ một chút, hắn vẫn biết người biểu muội này của hắn không ngốc, có lẽ nàng sẽ có biện pháp. Hắn di chuyển bước chân, cuối cùng cũng đuổi theo Ngạo Nguyệt.

Lúc này, Thanh Linh đang ở cùng Hoán Y trong một tiệm quần áo.

Hoán Y chọn vải vóc, Thanh Linh chỉ đứng một bên nhìn.

“Muội xem tấm vải này màu sắc trông có đẹp không?” Hoán Y ôm một cuộn vải màu xanh lam đến trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh vươn tay sờ: “Chất vải không tệ, màu sắc cũng ưa nhìn. Tỷ xưa nay chọn đồ đều là đồ tốt, không cần phải hỏi muội đâu.”

“Vải này để may y phục cho muội, tỷ không hỏi muội, nhờ sau muội không thích chẳng phải là uổng phí thời gian sao?” Hoán Y sáng giọng.

Đôi mắt Thanh Linh trong thoáng chốc sáng lên: “Có thật không? Tỷ muốn may xiêm y cho muội?” Nữ công của Hoán Y không chỗ nào có thể chê được, nàng từ trước đến nay may y phục rất đẹp mắt

“Dĩ nhiên là thật rồi.” (MTLTH.ddlqđ)

“Hoán Y, tỷ thật tốt.”

Hoán Y chọn vài cuộn vải có giá thành không thấp, lúc tính tiền chợt có âm thanh nam tử từ ngoài cửa vọng vào.

“Chưởng quỹ, vải vóc cô nương này vừa mua tính hết cho bản thiếu.” Khuôn mặt Ninh Túng rất chân thành, một bước đến trước mặt Hoán Y.

Hoán Y thấy Ninh Túng lại gần, gương mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng.

“Không cần Ninh công tử phí tâm.” Thanh Linh quả quyết cự tuyệt, lấy từ trong ống tay áo một tờ ngân phiếu đưa cho chưởng quỹ.”

“Ha ha, thì ra Diệp Nhị công tử cũng ở đây.”

Thanh Linh gật đầu với hắn một cái, kéo tay Hoán Y trực tiếp rời đi.

“Diệp Nhị công tử, Hoán Y cô nương, hai người đợi một chút.” Ninh Túng nhanh chân chặn trước mặt hai người: “Hoán Y cô nương, chuyện lúc trước thật xin lỗi vì đã làm tổn thương cô nương, nàng có thể cho ta cơ hội đền bù cho nàng được không?” Gương mặt hắn hiện rõ vẻ chân thành.

Thanh Linh nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, cười rất vô hại: “Tha thứ chuyện cũ, nói hay lắm, chỉ cần người cho bản công tử thọc một gậy, chuyện trước kia người làm với vị hôn thê của ta có thể hoàn toàn xí

xóa. Hoán Y, nàng cảm thấy thế nào?” Nói xong còn càn rỡ quét mắt nhìn dưới đũng quần Ninh Túng.

Ý tứ rất rõ ràng, muốn nhận được sự tha thứ của Hoán Y, trừ phi nàng đoạn tử tuyệt tôn Ninh Túng.

Khóe miệng Ninh Túng co giật, giận đến mức thiếu chút nữa mắng to, tên Diệp Đàm này hăn nghĩ hăn là ai, muốn lão tử đoạn tử tuyệt tôn, không có cửa đâu! Khó khăn nhin xuống một cục tức, nụ cười của hăn cứng đờ: “Hoán Y cô nương, Diệp Nhị công tử đang nói đùa phải không?”

“Hăn không nói đùa, ý của hăn cũng chính là ý của ta.” Bởi vì có Thanh Linh bên cạnh mà lá gan của Hoán Y cũng to lên không ít.

Hai mắt của Ninh Túng bốc lửa, @\$%, đê tiện, người cho rằng mình là tiên nữ sao? Cho chút mặt mũi mà cũng dám lên mặt? Trong lòng Ninh Túng thầm mắng to, ngoài miệng lại ngọt nhạt một phen: “Hoán Y cô nương, yêu cầu này chẳng phải quá phi lý sao?”

“Xem ra Ninh công tử xin lỗi chẳng có chút thành ý gì cả, Hoán Y, chúng ta đi thôi.” Thanh Linh vừa nói vừa đi vòng sang bên cạnh Ninh Túng.

“Hoán Y cô nương, ta thật muốn đền bù cho nàng mà.” Ninh Túng gấp đến độ không còn lời nào có thể nói được nữa.”

Nhưng Thanh Linh đã kéo tay Hoán Y nghênh ngang rời đi.

Ninh Túng nhìn chăm chăm bóng lưng Thanh Linh, vẻ mặt âm u bất định. Một ngày nào đó, hăn sẽ bắt Diệp Đàm quỳ trước mặt hăn như một con chó cầu xin sự tha thứ.

“Ninh Túng đi một chuyến đến Mẫn Châu lại như biến thành người khác vậy?” Hoán Y nhỏ giọng hỏi.

Lúc trước Mẫn Châu xảy ra hạn hán, thân là Lại Bộ Thị lang, Ninh Túng bị Nguyên Ung để điều đi Mẫn Châu làm Khâm sai Đại thần, áp tải một xe đầy quan ngân cứu nạn dân chúng.

Hoán Y rất ngạc nhiên với thái độ của Ninh Túng, tại sao lại có thể biến hóa nhanh đến vậy?

“Mặc kệ hăn, chần chẫn hăn cũng chẳng có ý nghĩ tốt đẹp gì.” Thanh Linh nói, lần trước trên đường nhìn thấy Ninh Túng đang ức hiếp Hoán Y, nàng tự nhiên cũng đoán Ninh Túng cũng chẳng thật lòng gì cho cam. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Túng là công tử thế gia, tính khí cao ngạo, khép nép cầu xin bọn họ tha thứ, không có mờ ám mới là lạ.

“Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh đi mua đậu đỏ về làm Quế Hoa cao cho muội.” Thanh Linh làm nũng.

Hai người tới quán bán đậu đỏ, Hoán Y cúi người xuống xem xét chất lượng đậu đỏ. Thanh Linh đứng cạnh nhìn nàng bất chợt cảm giác có người nhéo mình một cái: “Kẻ nào?” Nàng nhanh chóng quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt điên đảo chúng sinh của Tần Liễm.

Người nào sao lại tới đây rồi? Hăn di chuyển thế nào mà không có tiếng động vậy? Mà tại sao Bạch Nhiên không nhắc nàng một tiếng? “Này, chàng đừng kéo ta chứ!”

Hoán Y nghe thấy ồn ào cũng quay lại, nhìn người tới là Tần Liễm liền yên lặng chăm chú chọn đậu đỏ.

Tần Liễm xách Thanh Linh sang bên cạnh: “Tự nàng nghĩ đi, đã bao nhiêu ngày nàng không gặp ta rồi?” Thanh âm hăn rất nhẹ nhàng nhưng sao nàng lại thấy lạnh gáy quá vậy?

Trong lòng Thanh Linh ‘lộp bộp’ mấy tiếng, hình như đã bảy tám ngày rồi nàng không đi tìm hắn.

“Trả lời ta.” Hai ngón tay thon dài của hắn đặt dưới cằm nàng, từ từ nâng cằm nàng lên, đôi mắt thâm thúy như đầm lầy.

Một nam nhân thâm tình nhìn một nam nhân khác ngay giữa phố là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao người này thích làm mấy loại chuyện mất mặt ngoài đường vậy?

Nàng ảo não đẩy tay hắn ra, lui về phía sau hai bước, hắn lại từng bước ép sát theo nàng, nàng không dám lui nữa, ngửa đầu nhìn hắn cười hề hề, duỗi ngón tay ra đếm: “Mới có hai ba ngày thôi nhỉ?” Nàng chợt dạ trả lời.

Nhìn gương mặt ngu ngốc của nàng, hắn dở khóc dở cười, bất đắc dĩ đưa tay nhéo mặt nàng: “Là bảy ngày năm canh giờ rồi hai chúng ta không gặp nhau, trong bảy ngày này nàng vậy mà không đến tìm ta, có thể thấy nàng không hề thấy nhớ ta.”

Đây là đường cái, đây là đường cái! Mấy lời u oán như phu quân nói với thê tử này phù hợp trong hoàn cảnh này sao?

Không được rồi, nàng phải nhanh chóng đuổi cái người này đi mới được, tránh cho hắn lại nói mấy lời dọa người ở đây. Nàng ho nhẹ một tiếng: “Chàng về trước đi, mai ta sẽ tìm đi chàng.”

“Vì sao là ngày mai? Hôm nay không được sao?” Hắn không vui nhún mày.(MTLTH.dđlqđ)

“Không được, hôm nay ta muốn đi dạo phố với Hoán Y.” Chuyện ngày mai để ngày mai nói, trước phải đuổi người này đi mới là trọng điểm.

“Hôm khác đi dạo phố với Hoán Y sau, hôm nay nàng phải đi theo ta.”

“Không được, Hoán Y đồng ý làm Quế hoa cao nhân đậu đỏ cho ta ăn, hôm nay ta nhất định phải đi theo nàng ấy.” Nàng kiên trì nói.

Tần Liễm trong nháy mắt cảm nhận rõ bi thương: “Ta trong lòng nàng còn kém hơn cả một cái bánh sao?” Dám bỏ rơi hăn mà đi theo Hoán Y!

Thanh Linh không thèm để ý đến hăn nữa, thấy Hoán Y mua xong đậu đỏ liền nhanh chóng kéo tay nàng rời đi.

Tần Liễm tức anh ách, nàng vậy mà ném hăn qua một bên: “Họ Diệp, coi như nàng lợi hại!” Mím mím môi, thân hình thoát cái đã đi theo Thanh Linh, hăn muốn xem đó là cái bánh gì mà còn quan trọng hơn cả hăn.

Minh Lục đi phía sau không khỏi cảm thấy buồn cười: “Công tử ghen với cái bánh ngọt!”

Tần Liễm tựa như giận dữ buồn buồn mà theo ở phía sau, đi vào một cái hẻm nhỏ, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện ai đó đang ai oán nhìn nàng, tâm liền cứ thế mà mềm nhũn.

Nàng dừng bước chân chờ hăn lại gần, đợi hăn đến gần, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai, nhấc chân lên nhanh chóng hôn một cái lên môi hăn. Nàng đang muốn lùì thì bất chợt tay hăn quẩn quanh éo nàng, ghì nàng thật chặt vào lòng.

Hăn cúi đầu, ác liệt hôn nàng.

Cảm giác hô hấp cứ như bị hăn nuốt hết, thân thể mềm yếu ngã vào ngực hăn, đôi mắt phủ một lớp sương mờ.

Nụ hôn mãnh liệt khiến đầu nàng trống rỗng, lý trí bị rút sạch, không cách nào có thể suy nghĩ được, mặc hăn muốn làm gì thì làm.

Hoán Y đi trước một đoạn đường mà không thấy ai liền quay đầu lại, ngoài ý muốn lại thấy một màn này, mặt nàng hồng rục như có thể bấm được ra máu.

Hai người này, nôn nóng quá đi.

“Ta cùng với cái bánh gì kia, cái nào quan trọng hơn?” Mỗ nam bụng dạ hẹp hòi so đo với cả cái bánh.

Lúc này Thanh Linh cũng đã hiểu nguyên do hăn hờn dỗi, hăn nghĩ trong lòng nàng hăn còn kém hơn cả Hồng đậu Quế hoa cao. Nàng không khỏi bật cười: “Tần Liễm, mấy ngày không gặp sao chàng trở nên khờ như vậy?”

Nàng vỗ vỗ gương mặt hăn: “Trong lòng ta chàng tất nhiên quan trọng, Hồng đậu quế hoa cao làm sao sánh bằng.”

Hăn bữu môi: “Còn gì nữa? Không đúng, phải là trong lòng nàng ta là người quan trọng nhất.”

Khi mọi người đã vào đến viện nhỏ của Hoán Y, không lâu sau Hoán Y bưng mâm Hồng đậu Quế hoa cao lên. Tần Liễm cầm một khối nếm thử, cau mày: “Sao nàng lại thích cái loại bánh ngọt ngấy này vậy?” Hăn ngẩng đầu phát hiện Thanh Linh ăn rất thỏa mãn.

Minh Lục nói nhỏ với hăn: “Công tử, ‘Tình lục’ có viết, muốn bắt được tâm nữ nhân, trước hết nên bắt lấy cái dạ dày của nàng.”

‘Tình lục’ là thoại bản dân gian khá nổi gần đây: “Cho nên công tử mặc dù không thích loại bánh này nhưng nếu công tử có thể làm ra loại bánh này, Diệp cô nương tuyệt không gạt công tử qua một bên nữa.”

Mặt Tần Liễm xụ xuống: “Ai nói bản công tử bị gạt qua một bên? Còn nữa, người vậy mà có thời gian đọc thoại bản, gần đây rảnh rỗi lắm sao?”

Minh Lục lập tức ngậm miệng, không dám phát âm thêm một từ nào nữa.

Tần Liễm để miếng bánh ngọt còn thừa lại, đi ra ngoài.

Minh Lục đuổi theo: “Công tử, người định đi đâu?”

“Trở về làm Hồng đậu Quế hoa cao.”

Tần Liễm nhẹ giọng đáp lại, khoe miệng Minh Lục giật giật.

Minh Lục cứ nghĩ công tử bảo làm Hồng đậu quế hoa cao chỉ là nói chơi, không ngờ vừa mới trở lại Tần Tướng phủ, công tử vậy mà vào phòng bếp thật.

“Công tử vào bếp!!!!”

Tin tức này trong thời gian một chung trà liền lan ra cả phủ.

Mọi người nghe được tin này đều sợ đến ngây người, công tử tựa như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian của bọn họ vậy mà vào bếp! Quả thật rất khó tin!

Tần Liễm phát tay bảo mọi người lui hết ra chỉ chừa lại một lão ma ma dạy hắc làm bánh, một buổi chiều trôi qua, hắc không sợ phiền người khác, cứ một mâm lại một mâm bánh ra lò. (MTLTH.ddlqđ)

“Công tử, thuộc hạ có thể không ăn thử được hay không?” Minh Lục buồn bã hỏi ý kiến, điểm tâm công tử làm rất khó coi, còn khó ăn hơn cả khó coi.

Lão ma ma bị Tần Liễm bắt ăn thử cũng chịu không nổi, vội tìm một cái cớ chạy đi.

Trong phòng bếp nhất thời chỉ còn lại Tần Liễm và Minh Lục.

“Không được, ta phải bắt được dạ dày nàng, ta phải bắt được tâm nàng.” Tần Liễm vừa lăm bắm vừa rắc một đồng muối vào bát bột mỳ.

“Công....tử...”Minh Lục rất muốn nhắc công tử nhà mình một câu, chỉ là chưa kịp mở miệng Tần Liễm đã rắc muối vào xong.

“Có chuyện gì sao?” Tần Liễm đặt lọ muối sang bên cạnh.

“Công tử, thuộc hạ đột nhiên bị đau bụng, công tử có thể gọi A Thất đến nếm thử được không?” Minh Lục xấu bụng đẩy cho người khác.

“Đi đi.” Tần Liễm khoát tay.

Khuôn mặt Minh Lục như được đại xá, nhanh chóng chạy cái người đang học ‘Quy tắc chung của thành ngữ’ trong phòng chứa củi – A Thất chộp tới tận phòng bếp. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 114: Gặp Chuyện Không May

A Thất nghe nói công tử xuống bếp, còn để cho hắn đi ném thử, thoáng chốc vui mừng như muốn nhảy cao ba thước. Liên tục mấy ngày phải học ‘quy tắc chung của thành ngữ’, hắn cũng đã đủ chán rồi, nay công tử xuống bếp, hắn cảm thấy mỗi một đường như đã biến mất.

Hắn vừa lao vào phòng bếp liền nhìn thấy Tần Liễm đang bưng một mâm bánh ngọt ra để hắn ném thử vị, hắn thở dài nói: “ Công tử diệu thủ hồi xuân*, làm ra điểm tâm chắc chắn mỹ tuyệt nhân hoàn**, vị nhất định rất kê lạc***.”

*Diệu thủ hồi xuân: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

**Mỹ tuyệt nhân hoàn: vật tuyệt đẹp trong nhân gian.

*** Kê lạc: Ngày nay người Trung Quốc vẫn hay dùng từ ‘Kê Lạc’ - gân gà để chỉ một sự vật không có ích hay không còn dùng được nhưng người ta vẫn tiếc chưa muốn ném vào thùng rác. Từ này liên quan đến một điển cố trong Tam quốc diễn nghĩa.

(Kê lạc ra đời gắn liền với cái chết của quan chủ bạ Dương Tu dưới trướng Tào Tháo. Dương Tu vốn là quan chủ bạ rất thông minh tài trí nhưng ông cậy tài hay xóc đầu ngạo mạn với Tào Công. Chuyện kể rằng có 1 lần Tào Công cho người xây một khuôn viên mới. Sau khi xây xong Tào Tháo đến kiểm tra, đi vòng vòng mọi chỗ đều gật gù khen đẹp nhưng đến lúc nhìn lại cánh cổng ông nhíu mày rồi lấy bút viết lên cánh cổng 1 chữ "Hoạt".

Mọi người không biết ý Tào Công thế nào nhưng thấy vậy chắc hẳn có gì không ổn nên hỏi xem có ai hiểu ý không. Dương Tu biết chuyện liền gọi thợ vào nói: Tào Công chê cánh cổng rộng quá chứ có gì đâu, chữ Hoạt nằm trong chữ Môn(cổng) là chữ Khoát (rộng) đó. Các người thu nhỏ lại là được. Quả nhiên sau khi xem lại thấy đúng ý mình Tào Tháo cười và hỏi ai hiểu ý ta hay vậy, mọi người nói là do Dương Tu chỉ. Tào tuy khen nhưng trong bụng không vui vì có kẻ hiểu bụng mình.

Một lần khác có người đem biếu hộp bánh bơ sữa. Tào Tháo không ăn ngay mà viết lên nắp hộp 3 chữ: Nhất Hợp Tô rồi để trên bàn. Dương Tu nhìn thấy liền lấy hộp bánh ra ăn 1 miếng rồi còn phân phát cho mọi người mỗi người một miếng. Mọi người sợ hãi hỏi sao dám ăn không có lệnh chúa công thì Dương Tu cười nói: chúa công viết Nhất - Nhân Nhất Khẩu - Tô tức là một người một miếng bánh sữa rành rành ra đây sao còn không ăn cho ngài vừa lòng(nguyên chữ Hợp tách riêng ra theo chiều dọc thì gồm 3 chữ Nhân + Nhất + Khẩu). Tào Tháo biết chuyện cười không trách tội nhưng trong bụng thầm căm ghét Dương Tu hơn.

Tào Tháo có 2 con lớn là Tào Phi và Tào Thực đều rất thông minh tài trí, Tháo băn khoăn không biết nên lập ai làm thế tử. Một hôm để thử tài hai người Tháo truyền lệnh cho 2 con dẫn quân đi ra ngoài thành mua kết bia và vịt quay về ăn nhậu, lại ra lệnh cho cấm vệ quân là không cho phép ai xuất nhập cổng thành. Phi dẫn quân ra thấy lính gác ngăn lại theo lệnh của vua liền quay về. Thực lúc đó chơi thân với Dương Tu, thấy vậy bèn hỏi Tu nên làm thế nào. Tu xui Thực: người lĩnh mệnh của bệ hạ ra ngoài thành, ai cản lại cứ việc chém trước tâu sau chứ còn gì nữa. Thực làm theo. Tháo thấy vậy khen Thực thông minh tài trí hơn Phi và có ý định lập Thực làm thế tử. Nhưng sau đó có kẻ biết chuyện nói lại cho Tháo rằng chính Dương Tu mách nước cho Thực, Tháo càng tức lắm.

Thêm chuyện Tào Tháo sợ có kẻ ám sát mình khi ngủ nên hay nói với thị vệ là ta ngủ hay mộng du giết người lắm đừng kẻ nào lại gần lúc ta

ngủ. Một lần khi Tào đang ngủ thì chấn rơi xuống, một tên lính hầu thấy vậy liền đến bên kéo lại chấn phủ lên người Tào. Tào vùng dậy rút gươm đâm chết tên lính rồi lăn ra ngủ tiếp. Đến sáng tỉnh dậy thấy mọi người lam ma tên lính liền giả vờ hỏi ai giết thị vệ của ta. Mọi người nói chính chúa công đêm qua mộng du đã giết hẳn, Tào tỏ vẻ ân hận thương xót sai làm ma hậu. Chỉ có Dương Tu biết bụng Tào Tháo nên đến bên quan tài tên lính nói lớn: Không phải chúa công mộng du ngủ mê đâu, mà đích thị nhà người mới ngủ mê" Có kẻ ghen tức thấy vậy liền hót với Tào Tháo>Tháo càng căm tức có ý tìm cách giết Dương Tu.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Hôm đó Tào Tháo đang chuẩn bị ăn món canh gà thì quân lính vào hỏi mật khẩu cho đêm đó. Tháo đang gặm chân gà uống rượu buột miệng nói luôn Kê Lặc. Dương Tu nghe mật khẩu liền thu xếp hành lý rồi nói oang oang với các tướng rằng chuẩn bị rút quân đến nơi rồi gói gém trước cho đỡ mất công. Các tướng hỏi tại sao thì Tu đáp: Gân gà ăn thì dai không nuốt được mà vứt đi thì tiếc, chả phải như Hán Trung sao lấy ngay không được mà rút về cũng không đành, nhưng rồi cũng sẽ phải rút thôi các người cứ nghe ta. Các tướng thấy Tu nói phải cũng làm theo. Tháo biết được nổi giận sai chém Tu vì tội làm náo loạn quân sĩ. Nhưng quả nhiên hôm sau ra lệnh rút quân.

Tu chết thật đáng tiếc vì thứ nhất Tu có tài cao, thông minh ứng đối rất giỏi hiếm người sánh kịp. Nhưng quả thật đáng tiếc hơn vì cậy tài ngạo mạn với một kẻ gian hùng độc ác lại cũng là bậc văn chương chữ nghĩa hơn người. Sống bên cạnh bậc vua chúa khác gì sống cạnh cọp beo, phải biết mình biết người có tài cũng phải giấu trong lòng đừng khoa trương ngạo thị sẽ rước họa vào thân. Dương Tu chết vì tài.)

“ Rất kê lặc?” Tần Liễm tựa tiểu phi tiểu: “Người dùng thành ngữ quá nhiều, đầu óc rất dễ bị hồ đồ, người ăn hết mấy thứ này cũng tốt cho não.” Hân đối với A Thất ôn hòa nói. (MTLTH.ddlqđ)

Một lúc lâu sau, A Thất miễn cưỡng vỗ vỗ cái bụng đã tròn vo, vẻ mặt đưa đám nhìn công tử nhà mình: “Công tử, về sau ngài chỉ cần bảo thuộc hạ học thuộc ‘quy tắc chung của thành ngữ’ là được rồi.” Điểm tâm công tử làm so với thức ăn của heo còn khó ăn hơn.

“Được thôi, nhưng trước hết người phải ăn hết đồng điểm tâm này đi đã.” Tần Liễm chỉ tay vào bốn năm mâm bánh ngọt vẫn để trên bàn.

A Thất nhìn chằm chằm đồng bánh mà thiếu chút nữa liền hôn mê: “Công tử, thuộc hạ có thể không ăn không?”

“Không thể.” Tần Liễm lạnh lùng trả lời.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Tướng phủ mỗi lần nghe nói công tử vào bếp, sắc mặt mọi người đều xám ngoét. Đồ công tử làm ra, công tử ăn không nổi liền quăng cả đồng bắt bọn họ xử lý.

Diệp phủ, Mặc Trúc viện.

Thư Nghiễn đi vào gian trong trong Mặc Trúc viện, thấy trong phòng không có người ngoài mới dám bẩm báo: “Chủ Thượng, đã nhận được tin tức của Ninh Túng và Phong Lộng, ngài muốn nghe người nào trước?”

“Ninh Túng.” Thanh Linh nhàn nhạt trả lời, sáng sớm nay nàng phân phó Thư Nghiễn đi điều tra Ninh Túng, không, chính xác hơn là điều tra cả phủ Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, vẫn là người mạnh mẽ ủng hộ Hách Liên Dực. Nếu mất đi sự ủng hộ của phủ Ninh Quốc Công, khi Hách Liên Dực tranh đoạt ngôi vị sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Muốn đối phó Hách Liên Dực, nàng tính ‘rút củi đáy nồi’, ra tay trước đối với phủ Ninh Quốc Công.(MTLTH.ddlqđ)

“Thời gian trước Mẫn Châu có nạn hạn hán, Ninh Túng làm Khâm sai Đại thần phụ trách áp tải quan ngân (bạc có ký hiệu của triều đình), hẳn được lệnh có thể dùng trực tiếp quan ngân hoặc đến phụ cận nơi bị hạn hán mua lương thực phân phát cho người dân...”

“Nói đơn giản.” Thanh Linh nói.

Thư Nghiễn gật đầu: “Ninh Túng tự mình chuyển đi phần lớn lượng quan ngân.” Hẳn lấy ra một quyển sách giao cho Thanh Linh. “Đây là sổ sách mua lương thực cho người dân thuộc hạ lấy được từ chỗ Ninh Túng.”

Thanh Linh nhận lấy rồi nhanh chóng mở ra xem qua, nàng phát hiện quan ngân mua lương thực cho dân chúng chỉ là một phần rất nhỏ.

Sổ sách Ninh Túng trình lên Thánh Thượng ắt là sổ giả.

Tham ô quan ngân ở Nam Hạ là trọng tội, Ninh Túng thân là Khâm sai Đại Thần, biết rõ pháp luật mà còn có tình phạm pháp, tội càng nặng thêm một bậc. (MTLTH.ddlqđ)

Thư Nghiễn mở miệng nói tiếp: “Ninh Túng mua gạo phát cho dân chúng đều là gạo cũ, còn trộn lẫn cả cát. Có người phát hiện ra chuyện này đã từng đến cáo trạng ở Tri phủ Mẫn Châu, kết quả bị Ninh Túng phái người đuổi đi.

Có mấy người không chịu đi, kết quả bị đánh chết, sau lần đó không có người nào đến cáo trạng nữa.”

Thanh Linh nói: “Mẫn Châu là một vùng đất không nhỏ, tuy cách Hạ Thành có chút xa, Ninh Túng mua gạo cũ còn trộn cả cát rồi phát cho dân chúng, chuyện lớn như vậy không lý nào không có chút tin tức nào truyền vào Hạ thành được.”

Giải thích duy nhất chính là chuyện này đã bị người đề xuống, mà có thể đề được chuyện lớn như vậy, ngoại trừ Ninh Quốc Công ra thì chỉ còn Hách Liên Dực.

“Quan ngân Ninh Túng tham ô hiện đang ở đâu?” Thanh Linh hỏi, Ninh Túng là công tử ngậm thìa vàng mà ra đời, trời sinh tính cố tình làm bậy, hẳn không phải hạng người ham tiền tài. Mạo hiểm tham ô quan ngân, đây là chủ ý riêng của hắn ư?

“Không biết chuyện gì xảy ra, thuộc hạ vẫn tiếp tục cho người đi thám thính tin tức.”

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, đồng quan ngân nhiều như vậy đột nhiên biến mất không chút tung tích, nhưng quả thực không tìm được tung tích đồng quan ngân kia, thủ đoạn của đối phương đúng là không thể khinh thường. “Ninh Túng áp tải quan ngân đến Mẫn Châu mới mua lương thực hay đến Mẫn Châu mới mua?”

“Là chưa đến Mẫn Châu.” Thư Nghiễn trả lời.

Thanh Linh cười nhạt một tiếng, mặt mày sáng rỡ động lòng người: “Nếu như vậy thì đúng rồi.” (MTLTH.ddlqđ)

Thư Nghiễn thấy vẻ mặt tự tin của nàng, hẳn ngược lại cảm thấy có chút hồ đồ, rốt cuộc cái gì gọi là ‘Vậy thì đúng rồi’?

“Thư Nghiễn, người cho người điều tra đường áp tải quan ngân lại một lần nữa, hơn nữa đặc biệt chú ý đến những địa phương xe quan ngân dừng lại.” Nàng hoài nghi đại bộ phận quan ngân bị mất kia không chính thức được đưa đến Mẫn Châu, khả năng đã bị động tay chân trên đường vận chuyển.

Áp tải quan nhân vào Mẫn Châu sau đó mới tiến hành hạch tra* nhưng Ninh Túng vừa là Khâm sai Đại thần, lại vừa là người đảm nhận trách

nhiệm mua lương thực. Cho nên chuyện này nằm hoàn toàn trong bàn tay hăn, hăn mua lương thực, đám quan kia liền có thể miễn hạch toán.

*Hạch toán: kiểm kê, ghi sổ.

Nàng đoán Ninh Túng khi cho người hạch tra xe quan ngân liền nhân cơ hội đó mà giấu đi đại bộ phận quan ngân, sau đó mới vào Mãn Châu mua lương thực.

“Còn tung tích của Phong Lộng?” Thanh Linh hỏi.

“Phong Lộng hiện tại đang bị Hách Liên Dực bắt giữ, cụ thể ở đâu, bọn thuộc hạ vẫn còn đang điều tra.” Thanh âm Thư Nghiên dần trầm xuống: “Bọn thuộc hạ chắc chắn mau chóng tìm ra tung tích cụ thể.”

Hách Liên Dực bắt giữ Phong Lộng, Ngạo Nguyệt đột nhiên nói thích nàng, Hách Liên Dực chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Sẽ không phải Hách Liên Dực bắt Phong Lộng uy hiếp Ngạo Nguyệt, khiến Ngạo Nguyệt dùng mỹ nhân kế đối với nàng, nếu thành công là lôi kéo thêm một Diệp phủ? Mà Ngạo Nguyệt vì an nguy của Phong Lộng mới đồng ý yêu cầu của Hách Liên Dực? (MTLTH.ddlqđ)

Nhưng nàng vẫn cảm thấy Ngạo Nguyệt sử dụng mỹ nhân kế với nàng không đơn giản là việc kéo Diệp phủ lên một con thuyền chung.

“Người lui xuống đi, bảo Bạch Nhiên tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

Thư Nghiễn lui ra, một lúc sau Bạch nhiên xuất hiện: “Nhị công tử, ngài tìm ta sao?”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Lúc trước ta cho người âm thầm huấn luyện một nhóm người, đến giờ sao rồi?”

Trước đây nàng không có thể lực ở trong thành, có thể điều động nhân thủ để sai khiến cũng rất hạn chế, cho nên nàng muốn xây dựng một thể lực của riêng mình.

Từ lúc nàng từ Tiêu dao thành trở về Hạ thành, nàng không những bí mật mang tên Đại Hối kia về mà còn dẫn theo một phần thị vệ cấm địa. Nàng phân phó bọn hắc chớ sau khi nàng đi ba ngày mới xuất phát đến Nam Hạ tìm nàng.

Nhưng chỉ dựa vào đám nhân thủ Tiêu Dao thành nàng mang về là không đủ dùng, cho nên trong đoạn thời gian này nàng bắt tay vào bồi dưỡng thể lực của mình.

“Tất cả đều vẫn tiến triển thuận lợi dựa theo kế hoạch, tuy hắc chớ không còn là người nữa nhưng công phu mắng người thì không ai bằng.” Bạch Nhiên bẩm báo.

Đại Hối mặc dù là hoạt tử nhân nhưng bản lĩnh thì vẫn còn. Trước kia hắc thân là Đại hộ pháp, cũng tự mình huấn luyện không ít. Vì vậy hiện tại hắc thân càng còn thuận miệng hơn so với Bạch Nhiên.

Hương Thảo lúc này mới từ ngoài cửa đi vào: “Nhị công tử, hôm nay là ngày khai trương tân y quán của Hoán Y cô nương, ngài cơ muốn ra cửa sớm một chút không?”

Hoán Y chữa bệnh nhiều năm, xem bệnh cho người cũng đã thành thói quen. Lần trước y quán bị người ta phá hủy, nàng rảnh rỗi một thời gian liền thấy cả người không được tự nhiên.

“Dĩ nhiên là phải đi sớm rồi.” Thanh Linh trả lời.

Lần trước Ninh Túng xin lỗi Hoán Y, nàng cảm thấy chắc Ninh Túng sẽ không quay lại gây khó khăn nữa mới quyết định mở lại y quán, Ninh Túng sẽ không lại phá hủy nó chứ?

Khi nàng nói quyết định mở lại một tiệm y quán mới cho Thanh Linh, Thanh Linh suy nghĩ hồi lâu mới không ngăn cản.

Thanh Linh nghĩ chỉ cần Hoán Y vui vẻ là được rồi, nàng nhất định sẽ không để ai khi dễ Hoán Y, vì vậy nàng phái người giúp Hoán Y mở y quán, còn phái thêm nhân thủ âm thầm bảo vệ nàng.

Hoán Y mới mở y quán, y quán Tế Hòa, ngày thứ nhất khai trương xem bệnh không phải trả tiền, dược phí còn được giảm một nửa, vả lại y thuật Hoán Y cũng có danh tiếng, thế nên hôm nay người đến xem bệnh cũng rất nhiều.

Lúc Thanh Linh đến y quán, bên trong đã chật cứng bệnh nhân, nhìn Hoán Y bận rộn, Thanh Linh cũng nhanh chóng xen vào giúp một tay.

Từ lâu đối diện y quán Tế Hòa, Ninh Túng một bình rượu, một ly rượu, ánh mắt âm trầm nhìn Hoán Y bên trong y quán đang bận rộn xem bệnh.

“Công tử, có nên trối tiện nữ này đến trước mặt ngài hay không?” Tên sai vặt Ngô Cao bên cạnh mở miệng nhưng hăn vừa dứt lời liền bị Ninh Túng nặng nề đá một cước, hăn là đã gãy hai cái xương sườn.

“Tiện nữ là để cho người gọi sao?” Ninh Túng âm dương quái khí nói: “Còn nữa, mở to mắt cho của người ra mà nhìn, xung quanh y quán đều có người canh chừng.” Quanh thân mấy người nọ đều lộ ra sát khí khủng bố, nhìn qua cũng đoán không dễ chọc.

Đường đột đi vào cướp người không phải chui đầu làm bao cát cho bọn họ hay sao? Không chừng không những không bắt được Hoán Y lại để nàng ta có cơ hội chạy trốn. (MTLTH.ddlqđ)

Lần trước nàng trốn làm hại hăn không thể tìm thấy, lần này mà trốn không biết đến ngày tháng năm nào hăn mới có thể tìm thấy người.

Cướp người? Tất nhiên hãn sẽ cướp, nhưng phải tính toán kỹ lưỡng một phen.

Hãn muốn tiện nhân kia cùng Diệp Đàm biết, đặc tội hãn đều không có kết quả gì tốt.

Ngô Cao cắn răng nhin đau, sắc mặt sợ hãi nói: “Không không không, tiểu nhân sai rồi.”

“Nhớ, nữ nhân mà bản công tử coi trọng, cho dù có hạ tiện thế nào đi nữa, các người đều không cho phép các người nói.”

Ngô Cao gật đầu liên tục: “Vâng.”

“Người đưa hãn đến y quán Tể Hòa đi.” Ninh Túng phân phó một gã sai vặt khác nói.

Khuôn mặt Ngô Cao hiện lên vẻ kinh ngạc, hạ nhân bị Ninh Túng đã thương, hãn không bao giờ để ý tới nhưng lần này bỗng nhiên lại cho người đưa hãn (Ngô Cao) đến y quán.

Gã sai vặt kia cũng kinh ngạc không kém nhưng lại không dám ho he gì, trực tiếp đỡ Ngô Cao dậy.

Ban đêm, lúc Thanh Linh trở lại Diệp phủ là lúc nàng đã vô cùng mệt mỏi, ăn chút gì đó, tắm rửa xong thì leo lên giường ngủ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 114+2: Gặp Chuyện Không May 2

Editor: Hạ Tử Yên

Trong lúc ngủ, mơ mơ màng màng nghe được ở ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập truyền tới. [HTY-]Gió đêm lạnh lẽo từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, trong nháy mắt khiến cho nàng đang ngủ không sâu lập tức tỉnh táo lại.

Tiếng bước chân lại gần, nàng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên trái tim bắt đầu nhảy không ngừng, không khỏi có chút phiền não, nàng mơ hồ có cảm giác sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

"Nhị công tử, không xong, y quán Tế Hòa đã xảy ra chuyện." Ở bên ngoài cửa Bạch Nhiên vừa gõ cửa vừa vội la lên.

Y quán vừa mới mở cửa, Hoán Y nhất định bận rộn rất nhiều chuyện, cho nên Thanh Linh đã để Bạch Nhiên lưu lại đó giúp đỡ mấy ngày.

Vừa nghe đến y quán Tế Hòa đã gặp chuyện không may, lòng Thanh Linh càng thêm bất an, từ trên giường đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?" Nàng vội vàng khoác một chiếc áo khoác lên người rồi đi ra mở cửa.

"Lúc này đột nhiên có rất nhiều người của Phủ Thuận Thiên phủ xông vào y quán, nói y quán Tế Hòa đã trị bệnh chết người, sau đó đã mạnh mẽ bắt Hoán Y cô nương đi rồi.

[HTY-]Bọn họ tới rất đông, trong đó không thiếu người có võ nghệ cao cường, nhóm tám người thuộc hạ muốn cản cũng không cản được, bọn họ tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến." Bạch Nhiên nói một hơi.

"Là ai báo quan? Người chết là ai?" Thanh Linh lạnh lùng hỏi.

"Người nào báo quan còn chưa biết rõ ràng lắm, người chết là một gã sai vặt tên Ngô Cao đi theo bên cạnh Ninh Tung. Người của Phủ Thuận Thiên bắt Hoán Y cô nương đi rồi, Nhị công tử, làm sao bây giờ?"

Hoán Y hành nghề y nhiều năm, với lại rất tinh thông y thuật, làm sao có thể sẽ trị bệnh chết người chứ?

Chết người, nhất định là do Ninh Tung ở sau lưng giở trò quỷ. Hẳn ta quả nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua cho Hoán Y, hẳn ta biết mình khó có thể cướp Hoán Y từ trong tay của nàng, cho nên mới mượn tay của quan phủ để cướp người.

Ninh Tung, nếu như Hoán Y có xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ khiến cho người nợ máu phải trả bằng máu.

Khuôn mặt Thanh Linh lạnh lẽo như hàn băng, đôi mắt như nước dần dần trở nên thâm thúy, còn lộ ra quang mang sắc bén như đao. Nàng mở miệng, giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo: "Chuẩn bị ngựa, đi Phủ Thuận Thiê." [HTY-]Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là phải xác định Hoán Y ở trong tù có bình an hay không.

Nàng đóng cửa lại, động tác nhanh nhẹn mà mặc xong y phục.

Ra khỏi Mặc Trúc Viện, đi đến cửa sau của Diệp Phủ thì Bạch Nhiên đã chuẩn bị ngựa thật tốt.

Thanh Linh lật người nhảy lên lưng ngựa, giơ roi lên rồi hạ xuống, con ngựa giống như mũi tên rời cung mà lao đi.

Bạch Nhiên cũng theo đó mà kêu một nhóm người đi theo, đi Phủ Thuận Thiên trước.

Đêm khuya, trên đường phố không tiếng động mà vắng lạnh đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa thanh thúy.

Thanh Linh ngồi trên lưng ngựa, tay áo phất phơ, sợi tóc bay bay. Đột nhiên một đạo kiếm quang thoáng qua, khoe miệng nàng nhếch lên lộ ra một tia châm chọc.

Con đường phía trước đột nhiên có một nhóm người lao ra, cầm binh khí trong tay ngăn cản đường đi của nàng, vừa vặn lúc này Bạch Nhiên cũng đuổi theo.

"Nhị công tử, những người này giao cho chúng ta đi." Bạch Nhiên hô to.

"Được." [HTY-]Sau khi Thanh Linh thoát khỏi hai người đang quần lấy nàng, thì giục ngựa rời đi.

Trong phòng giam ẩm ướt, tràn ngập mùi hôi thối khiến cho người ta muồn ói.

Trong phòng giam không có cửa sổ, trên mặt đất thỉnh thoảng có con chuột và con gián đi qua đi lại, có ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo chiếu vào, không khí thoát nhìn càng thêm âm đạm.

Hoán Y bịt mũi, lẳng lặng đợi ở một góc nhỏ trong phòng.

Trong lúc nàng chờ đợi, thì gần phòng giam không có những người khác, vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình và tiếng kêu chít chít của con chuột.

Cho nên khi có người tới gần, nàng có thể nghe được tiếng bước chân một cách rõ ràng, nàng lấy ngón chân mà nàng tùy thân mang theo từ trong lòng ngực ra giấu ở trong tay, cảnh giác nhìn cửa phòng giam.

Cửa phòng giam được người mở ra, trên người mặc y phục hoa lệ tôn quý - Ninh Tung đi tới và hai người canh giữ bên ngoài phòng giam đi sau lưng hắn.

Ninh Tung đi tới trước mặt nàng, nâng cằm của nàng lên, ngạo mạn nói: "Chỉ cần nàng cầu xin ta, ta mà có thể xem xét mà thả nàng ra ngoài."

"Là người hại ta bị giam vào đây, cầu xin người, không thể nào!" Nàng vô cùng có lòng tin đối với y thuật của mình, tuyệt đối sẽ không trị bệnh chết người. Ninh Tung vì muốn để nàng khuất phục, vậy mà lại hy sinh tính mạng của thủ hạ của mình, thật là mất trí rồi.

Ninh Tung âm trầm cười một tiếng, bắt đầu cởi áo nói dây lưng: "Bản công tử đã cho nàng cơ hội, là chính nàng không muốn, như vậy cũng đừng có trách ta."

"Người muốn làm gì?" Thấy hắn cởi áo nói dây lưng, nàng bắt đầu có chút kinh hoảng, dùng bàn tay không có cằm có ngón chân nắm chặt vạt áo của mình.

Ninh Tung nâng mắt nhìn ngắm bốn phía: [HTY-]"Nàng cứ nói đi? Ha ha, dĩ nhiên là muốn làm chuyện có thể được sung sướng rồi."

"Người điên rồi sao? Chỗ này là phòng giam!" Hoán Y tức giận nói, trong lòng nàng cảm thấy rất oan ức và nhục nhã.

"Vậy thì sao? Nữ nhân, có phải nàng cảm thấy rất oan ức và nhục nhã hay không? Hừ, bắt đầu từ ngày người mặc giá y đi với Diệp Đàm, đã khiến cho Bản công tử bị sỉ nhục lớn đó, người phải nghĩ tới kết cục của ngày hôm nay."

Người đắc tội ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắ sống tốt hơn, Diệp Đàm tên kia dám ở trước mặt dân chúng mà cướp đi nữ nhầ của ta, món nợ này, ta sớm muộn gì cũng muốn hắ trả lại."

Ninh Tung đột nhiên cười một tiếng: "Ở chỗ như vậy mà lam chuyện sung sướng kia, nhất định là rất kích thích." Sau hai ba động tác, hắ đã cởi hết y phục trên người, sau đó nhào tới Hoán Y.

Vào lúc Ninh Tung nhào tới thì Hoán Y đã lấy ra ngân châm đâm tới, đáng tiếc lại bị Ninh Tung bất ngờ bắt được cổ tay. Nàng lại dùng chân nặng nề đá vào vật giữa hai đùi của hắ, hắ không ngờ tới sau khi nàng đâm ngân châm ra lại còn có chiêu này, cho nên không đề phòng, hắ đã bị nàng đá trúng.

Ninh Tung bị đá trúng mệnh căn, đau đến mức khiến cho hắ lui về phía sau hai bước.

"Công tử, ngài không sao chứ?" Sau khi hai người đang canh ở ngoài cửa nghe được động tĩnh thì chạy vào hỏi.

"Câm miệng." Ninh Tung lạnh nhạt nói.

Hắ nhìn chăm chăm Hoán Y, hai mắt tức giận đến nổi lửa: "Tiện nhầ, lại dám ra tay với mệnh căn của bản công tử, hôm nay bản công tử nhất định khiến cho người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Hắ kêu người đang ở ngoài cửa lấy tới một thanh kiếm, bắt lấy Hoán Y, lột sạch y phục của nàng, dùng kiếm khắc một chữ thật to ở sau lưng của nàng.

Hoán Y gắ gao căn chặt răng, nhin đau, khuất nhục mà chảy nước mắt.

Ninh Tung quăng kiếm trong tay đi, cả người áp lên Hoán Y.

Không lâu sau, chỗ sau trong đại lao truyền ra tiếng kêu tê tâm liệt phế của nữ tử.

Dọc theo đường đi, Thanh Linh liên tiếp gặp phải ba nhóm người ngăn nàng lại. Đối phương quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, sau khi Hoán Y bị bắt đi, tính đến được việc nàng nhất định sẽ đi Phủ Thuận Thiên, cho nên mai phục ở trên đường.

Nàng chạy tới bên ngoài đại lao của Phủ Thuận Thiên thì thị vệ trông coi đại lao thị vệ tiến lên hỏi: "Ồ, hơn nửa đêm rồi sao Hầu Gia lại chạy tới chỗ này vậy?"

"Hoán Y ở trong phòng giam nào?" [HTY-]Thanh Linh trực tiếp hỏi.

"Hầu Gia, ngài nói Hoán Y chính là Hoán Y cô nương ở y quán Tế Hòa sao?" Thị vệ hỏi.

"Không sai, chính là nàng ấy."

"Hoán Y cô nương không có bị đưa tới chỗ này."

Sắc mặt Thanh Linh trầm xuống: "Phủ Thuận Thiên không phải nói nàng ấy trị bệnh chết người, cho nên bắt nàng ấy đi sao? Nàng ấy không có ở trong phòng giam này, vậy nàng ấy đang ở đâu?"

"Chuyện này tiểu nhân không biết rồi." Ánh mắt Thị vệ lóe lên nói.

"Nhị công tử, có muốn lục soát phòng giam một lần để kiểm chứng hay không?" Bạch Nhiên từ phía sau chạy tới hỏi.

"Lục soát." Thanh Linh lạnh lùng phun ra một chữ.

"Vâng." Bạch Nhiên được phân phó, mang người xông về phía phòng giam.

"Làm càn, nơi này là đại lao của Phủ Thuận Thiên phủ, Diệp Đàm, cho dù ngài có là Bình Nhạc Huyền Hầu cũng không quyền xông vào." Lữ Kinh - Phủ doãn của Phủ Thuận Thiên (Phủ doãn là một chức vị chính tam phẩm của Trung Quốc thời đó), vào lúc này mang theo một nhóm người ngựa xuất hiện.

Lữ Kinh là học trò của Ninh Quốc Công, trong ngày thường tên này và Ninh Tung cũng có chút giao tình, chuyện hôm nay, hẳn thật đúng là đã ra sức không ít.

Thanh Linh lạnh nhạt liếc hẳn một cái: "Bạch Nhiên, xông vào."

Bạch Nhiên mang theo một nhóm người vọt vào, người canh giữ ở bên ngoài phòng giam căn bản không ngăn được.

Nhìn thấy thái độ không để hẳn vào trong mắt của Thanh Linh, Lữ Kinh giận dữ: "Diệp Đàm, người tự mình dẫn người xông vào đại lao, cũng quá không đặt luật pháp của Nam Hạ và bản quan vào trong mắt..." Lời hẳn đang tính nói còn ở trong cổ họng, đột nhiên thấy hoa mắt, Diệp Đàm đã đứng trước người hẳn dùng tay bóp chặt cổ của hẳn.

"Diệp... Đàm, người làm càn! Bản quan là... Là mệnh quan triều đình, người như vậy..."

Người phái sau Lữ Kinh nhìn thấy vậy thì muốn ra tay, nhưng nghe Thanh Linh uy hiếp nói: "Không muốn hẳn chết thì lập tức lui ra."

Những người đó thấy vậy, không dám nữa hành động thiếu suy nghĩ.

"Ta không muốn nói nhiều, lập tức mang ta đi vào tìm Hoán Y, nếu không..." Nàng siết chặt tay, Lữ Kinh đã bị bóp sắp không thở nổi.

Mặc dù Bạch Nhiên đã xông vào, nhưng muốn tìm được người còn phải mất một chút công phu, nếu như để Lữ Kinh chỉ đường, có thể nhanh chóng tìm được người.

Sắc mặt Lữ Kinh trắng bệch vì bị bóp cổ, sức lực của cả người bắt đầu nhanh chóng biến mất, hơi thở tử vong quanh quẩn cả người. Nhìn thấy sắc mặt vô cùng lạnh nhạt này của Thanh Linh, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

"Bản quan... Là triều đình..."

Thanh Linh ghé vào lỗ tai hắn âm trầm nói: "Không cần nghĩ rằng nói với ta người là mệnh quan triều đình thì ta không dám làm gì người." Nói xong, hung hăng đánh một quyền vào bụng của hắn.

Lữ Kinh bị ánh mắt âm ngoan của Diệp Đàm hù dọa, giống như nếu hắn không đồng ý, chuyện gì Diệp Đàm cũng có thể làm được.

Bởi vì áp bách và sợ hãi trong lòng, cuối cùng Lữ Kinh cũng đáp ứng mang Diệp Đàm đi tìm Hoán Y.[HTY-]

Thanh Linh đi tới phòng giam nhốt Hoán Y, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng giam thì con người co rụt lại, trái tim giống như bị đâm, đau đến mức sắp hít thở không thông.

P/s của Editor: Thiệt tình edit chương này mình thấy tội Hoán Y quá, chương sau còn tội hơn. Ai hóng không nè.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 115: Hoán Y Chết

“Cút ra ngoài!” Thanh Linh tức giận gầm lên, tay thăm vận nội lực, chưởng phong đánh ra phía sau lưng.

Những người tới sau đột nhiên nghe thấy tiếng quát của nàng, vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra liền cứ như vậy bị chưởng lực đánh bay ra ngoài.

Gió tựa dao sắc, ly kỳ thổi tới, cuốn cả đám rơm rạ khô héo công kích người. Mắt mở không được, gió quất qua mặt cảm thấy rất rát.

Trong đại lao lấy đầu ra gió, gió đột nhiên thổi tới, lại hết quỷ dị khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Trong căn phòng giam, Hoán Y không một mảnh vải che thân nằm trên một lớp rơm khô, tóc tai tán loạn, tư thế khó có thể nhìn thẳng, nhìn nàng giống như một miếng vải rách bị người ta bị vứt bỏ. Thân thể trắng như tuyết hiện lên chi chít những dấu vết xanh tím dữ tợn.

Nàng lẳng lặng nằm đó, không khóc nháo, không tức giận. Ánh mắt nàng mở lớn, tối tăm, bên khóe miệng còn vết máu chưa khô.

Thanh Linh nhanh chóng cởi áo khoác, bước chân lão đảo lại gần phòng giam, đập vỡ khóa nhà tù.

“Đều lui ra đi!” Bạch Nhiên quát lên, ngăn không cho người của Thuận Thiên phủ đi vào, những người đó vốn cũng đã bị gió to thổi đến không mở được mắt, lại thấy có kẻ cầm kiếm chắn ngang, không dám dừng lại quá lâu liền ba chân bốn cẳng chạy hết ra ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh mở cửa phòng giam, run lấy bảy bước tới gần Hoán Y, càng đến gần, tứ chi nàng càng cảm thấy lạnh lẽo, cuối cùng nàng gần như phải dùng tất cả lý trí vọt tới bên cạnh Hoán Y nhỏ giọng gọi: “Hoán....Hoán” thanh âm nghẹn ngào run rẩy không còn nghe thấy rõ.

Thanh Linh vội vàng trùm áo khoác lên người Hoán Y, đột nhiên, nàng nhìn thấy dòng chữ như được khắc bằng dao sau lưng Hoán Y.

Một chữ ‘Tiện’ rất lớn, cơ hồ bao trùm cả phần lưng trắng nõn. Ninh Túng xuống tay rất nặng, chữ ‘Tiện’ này khắc rất sâu, đến bây giờ máu vẫn còn rỉ ra từ miệng vết thương.

“Ninh Túng!!!!” Thanh âm nàng tàn nhẫn, trong mắt chỉ còn lại sát ý.

Tầm mắt Thanh Linh dừng lại trên vết máu khô nơi khoe miệng, nàng cạy mở hàm răng Hoán Y, phát hiện bên trong có một đoạn đầu lưỡi bị đứt.

“Hoán Hoán.....không...!!!” Thân thể nàng cứ như vừa được vớt từ trong hầm băng, tay chân thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo.

Tay nàng run rẩy bắt mạch Hoán Y, đau lòng cùng thất vọng đồng thời dâng lên, Hoán Y không còn mạch đập.

Nàng...đã chết.

Trong một khoảnh khắc, lòng Thanh Linh giống như bị lắng trì, tựa như có người đang cầm dao cứa từng vết từng vết vào tim, đau đến tê tâm phế liệt. Nước mắt nàng không khống chế được tí tách rơi xuống, càng ngày càng nhiều.

Nàng trầm thống (trầm mặc và bi thống) nhắm chặt mắt lại, đợi đến khi đôi mắt ấy mở ra, ngoại trừ bi thương, ân hận, tuyệt vọng còn có sát ý nồng đậm.

“Hoán Hoán, để muội đưa tử về.” Thanh Linh bao chặt áo khoác, ôm lấy Hoán Y đi ra khỏi phòng giam.

Trong lúc đó, Lữ Kinh mang theo một nhóm cung thủ bày trận trong hành lang đại lao.

Bên ngoài có một nhóm binh lính tay cầm trường thương dàn quân.

Mà tầng lầu đối diện cửa đại lao không xa, Hách Liên Dực một thân ám hắc cẩm y, khuôn mặt tuấn đạt tuyệt luân hiện rõ vẻ căng thẳng, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm.

Hắn cũng cầm một bộ cung tên, nhìn cửa đại lao không chớp mắt. Nếu bên trong Lữ Kinh không ngăn được Diệp Đàm mà vẫn để hắn trốn thoát, hắn sẽ tự mình ra tay bắn chết Diệp Đàm.

“Người nào?!” Hắn nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền tới từ phía sau, quay đầu lại ngoài ý muốn thấy Ngạo Nguyệt bạch y, tóc vẫn đang bước đến.

“Không ngờ Hoàng huynh cũng ở đây.” Ngạo Nguyệt cười yếu ớt, trong mắt lại chỉ có một mảnh thanh lãnh bao trùm.

“Làm sao muội biết mà tới đây?” Hiện tại đã rất khuya, Ngạo Nguyệt xuất hiện ở đây làm hắn cảm thấy rất kinh ngạc.(MTLTH.ddlqđ)

“Huynh nhất định phải giết chết Diệp Đàm?” Ngạo Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại, lý do nàng ở đây là bởi vì nhận được tin Diệp Đàm cướp ngục, mà vừa vặn tối nay nàng lại bị mất ngủ, định tới xem một chút, ai ngờ lại nhìn thấy Hách Liên Dực.

“Đúng thì thế nào?” Hãn không cần thiết phải lừa nàng.

Trong đám cung thủ kia có hơn mười người là sát thủ do hãn an bài, hãn đã sớm xem tên Diệp Đàm kia không vừa mắt, Diệp Đàm cùng Tần Liễm khá thân thiết, giữ lại Diệp Đàm thủy chung sẽ trở thành chướng ngại vật.

Khi nhận được tin Diệp Đàm cướp ngục, hãn đã nghĩ đây là cơ hội hiếm có để có thể đường đường chính chính trừ khử Diệp Đàm. Nhưng hãn lại không tiện ra mặt giải quyết Diệp Đàm cho nên khi Lữ Kinh điều người tới, hãn âm thầm an bài hơn mười sát thủ giỏi cung tiễn, mượn tay Lữ Kinh giết Diệp Đàm.

“Huynh nhất định phải làm trái ý tứ của mẫu phi?” Ngạo Nguyệt nhíu mày.

“Ngay từ đầu mẫu phi muốn lôi kéo Diệp Đàm, bốn vương đã không đồng ý.” Nhưng cũng không phản đối. “Cho nên giờ phút này bốn vương ra tay là không hề làm trái ý mẫu phi.” Hách Liên Dực một lần nữa cầm cung lên nhắm thẳng cửa đại lao.

“Huynh không sợ mẫu phi tức giận?” Ngạo Nguyệt nhếch miệng cười.

“Phong Lộng trong tay bốn vương, người tốt nhất nên quản chặt cái miệng của mình.” Hách Liên Dực đột nhiên trầm giọng lạnh lùng cảnh cáo.

“Huynh yên tâm, không thể nói thì một chữ muội cũng không nói với mẫu phi.” Ngạo Nguyệt đạm mạc nói.

“Mẫu phi đánh giá Diệp Đàm quá thấp rồi, Diệp Đàm làm sao sẽ nhập quân vào phe ta? Vậy mà để cho muội dùng mỹ nhân kế, tính tình kia của muội không đông lạn Diệp Đàm là quá đã quá may mắn rồi.” Hách Liên Dực châm chọc nói.

Chỉ là trong đại lao, Lữ Kinh vẫn chưa động thủ với Thanh Linh, Thư Nghiễn cùng Đại Hối đã mang theo người đến bên ngoài, đánh nhau với đám người cầm trường thương.

Thanh Linh ôm Hoán Y, ánh sáng từ nhiều ngọn đuốc làm mắt nàng cảm thấy hơi chói.

Lữ Kinh thấy Thanh Linh dừng bước, hạ lệnh: “Bắn tên.”

Sau lưng hắn cung thủ lập tức kéo căng dây cung, tất cả mũi tên đều nhắm Thanh Linh mà bắn.

Mũi tên như mưa, mí mắt Thanh Linh nháy không buồn nháy. Chỉ thấy nàng nhếch môi cười, mũi tên cách ba thước đều đồng loạt rơi xuống.

Đặt Hoán Y nằm tại nơi an toàn, Thanh Linh phất tay một cái, mũi tên vừa rơi xuống đồng loạt bay lên. Một tay nữa giơ lên, mũi tên toàn bộ bay ngược trở lại phía Lữ Kinh.

Mũi tên bắn lại với vận tốc nhanh, sức lớn, binh lính thủ hạ bị bắn trúng không ít. Thoáng chốc, trong đại lao chỉ còn thanh âm kêu gào thảm thiết.

Lữ Kinh thấy tình hình không ổn, lòng bàn chân tựa như bôi dầu chạy nhanh ra ngoài.

Khi Thanh Linh ôm Hoán Y ra đến cửa đại lao, Lữ Kinh đứng cách đó không xa lạnh giọng: “Diệp Đàm, người dám xông vào đại lao, còn dám cướp ngục, hôm nay người đừng mơ tưởng sẽ thoát ra khỏi đây. Người đâu! Bắn tên!”

“Lữ Kinh, ta sẽ không để cho người chết dễ dàng.” Gương mặt Thanh Linh lạnh nhạt, thanh âm lạnh lẽo.

Hách Liên Dực đứng trên lầu các, ngắm chính xác đầu Thanh Linh, đem cung kéo căng rồi bắn ra. (MTLTH.ddlqđ)

Mũi tên xé không bẻ nhọn mang theo nội lực lao đi vun vút, tốc độ cực đại bắn về phía Thanh Linh.

Bỗng nhiên một cái bóng màu trắng từ đâu xuất hiện đoạt đi mũi tên, hắt định thần lại, cái bóng trắng đó vậy mà lại là Tần Liễm.

Tần Liễm tay không bắt tên, cũng không thèm nhìn xem mũi tên từ đâu bay tới đã ném trở lại.

“Đáng chết, họ Tần này sao lại xuất hiện vào lúc này?” hách Liên Dực buồn bực lắm bầm.

“Hoàng huynh, cẩn thận!!!” Ngạo Nguyệt đột nhiên cả kinh nói.

Lời nàng vừa dứt, mũi tên đã đâm trúng ngọc quan trên đầu Hách Liên Dực. Mũi tên bắn trở lại với sức lực cực lớn, đã đâm trúng ngọc quan của hắn lại vẫn có thể kéo hắn lùi về phía sau, ghim hơn tấc vào cây cột sau lưng hắn.

“Họ Tần đây là muốn mạng của bốn vương.” Lúc này trông Hách Liên Dực có vẻ nhếch nhác và tức cười: “May bốn vương phản ứng khá nhanh.” Nếu không e rằng mũi tên bắn trúng không phải ngọc quan mà là đỉnh đầu của hắn rồi.

Ngạo Nguyệt thấy vậy buồn cười mà không dám cười.

“Không được rồi, có người đã đến lầu các này. Nhìn dáng vẻ, có lẽ là người của Tần Liễm.” Hách Liên Dực nói, kế hoạch diệt trừ Diệp Đàm không thể thành công trong tối nay được rồi, cùng người của Tần Liễm va chạm, vậy thì mất còn nhiều hơn được.

Hắn nhổ mũi tên còn cắm trên ngọc quan ra, nhanh chóng rời đi, Ngạo Nguyệt cũng theo sau rời đi.

Tần Liễm xuất hiện bên ngoài đại lao, không lâu sau đó, Hình Bộ Thượng thư Lý Kha mang theo một nhóm nhân mã chạy tới.
(MTLTH.ddlqđ)

ở Nam Hạ, Thuận Thiên phủ thuộc phạm vi quản hạt của Hình Bộ. Vì vậy Lý Kha là cấp trên của Lữ Kinh.

Thông thường, Thuận Thiên phủ xử lý án kiện không mấy quan trọng, án kiện lớn giao cho Hình Bộ xử lý.

“Có bị thương ở đâu không?” Tần Liễm đứng trước mặt Thanh Linh, ánh mắt dịu dàng hàm chứa lo lắng nhìn nàng.

Nàng lắc đầu không nói, trên mặt không vui cũng không giận, chỉ thấy lạnh nhạt. Thấy nàng như vậy, tim hắn tựa như bị nhéo hết sức mạnh, còn có khó chịu không nói ra được.

“Tần Tướng, Diệp Đàm dám xông vào đại lao cướp người, ngàn vạn lần không thể bỏ qua cho hắn.” Lữ Kinh tức giận chỉ thẳng vào Thanh Linh tố cáo với Tần Liễm.

Lúc này Tần Liễm mới quay người lại nhìn Lữ Kinh, dịu dàng nhận nhạo đáy mắt trong phút chốc biến thành lạnh lẽo khiến Lữ Kinh không khỏi cảm thấy khủng hoảng.

“Tần Tướng, Diệp Đàm hắn....” Lữ Kinh định mở miệng nói tiếp nhưng bạch lăng từ tay áo Tần Liễm đột nhiên bay ra đánh thẳng về phía hắn.

Lữ Kinh bị Tần Liễm hất ngã ra đất, miệng phun máu tươi, sống lưng truyền đến tiếng gãy xương, có lẽ eo đã bị đánh gãy, cả người đau đớn

khiến mặt hân trong thoáng chốc trắng bệch.

“Lý đại nhân.” Tần Liễm nhìn Lý Kha.

Lý Kha lập tức hiểu ý: “”Lữ Kinh có ý đồ sát hại Bình Nhạc Huyền hầu, đây là tội lớn. Người đâu, giải Lữ Kinh đi.”

Lý Kha liếc hăn một cái, cao giọng nói: “ Ngô Cao tự sát, không liên quan đến Tế cùng y quán của Hoán Y cô nương. Hình Bộ đã khám nghiệm tử thi Ngô Cao và cho ra kết luận.

Việc Bình Nhạc Huyền Hầu vào đại lao đã qua sự cho phép của bốn quan, không phải tự ý xông vào.” Thanh Linh vào đại lao cướp người căn bản chưa từng thông báo cho Lý Kha, hăn nói như vậy, đoán chừng là ý tứ của Tần Liễm.

Nàng cướp ngục, là nàng tùy hứng, nhưng tình hình lúc đó nàng cũng không còn cách nào khác.

Tần Liễm, phu quân của nàng, luôn cứ như vậy mà dung túng cho sự tùy hứng của nàng.

“Mà Lữ đại nhân lại tìm mọi cách ngăn cản thậm chí còn hạ sát tâm đối với Hầu gia, hành động lần này không chỉ là gây trở ngại người thi hành công vụ mà còn là tội có ý định giết Hầu gia.” Lý Kha nói tiếp.

“Lý đại nhân, dẫn người đi, nhớ đón tiếp chu đáo.” Tần Liễm lạnh lùng mở miệng.

Nói đến việc tiếp đãi chu đáo, tuyệt nhiên có thể khiến cho Lữ Kinh sống không bằng chết.

“Vâng.” Lý Kha nhanh chóng dẫn người đi.

Gần tối, trời chiều cũng đã ngả về tây.

Trước mộ Hoán Y bày biện rất nhiều đồ, Thanh Linh an tĩnh quỳ gối.

Lúc Thư Nghiễn tới thấy nàng không nhúc nhích, cũng không khóc không nháo, nàng tỉnh táo có chút đáng sợ.

“Chủ Thượng, đóng quan ngân mà Ninh Túng tham ô đã có tin tức. Đúng như Chủ Thượng đã đoán, Ninh Túng trên đường áp tải đã tẩy máy tay chân bí mật chuyển phần lớn bộ phận quan ngân. Xe áp tải quan ngân dừng lại nghỉ ngơi lúc ban đêm, thừa dịp đó hãn chôn quan ngân ở gần nơi dựng trại.

Gần đó có tiệm sắt và tiệm trang sức, hai ngày nay bọn họ đã đào chút ít quan ngân, tiến hành việc nung chảy.”

Trên quan ngân có dấu đặc thù của triều đình, nếu như không đem nấu chảy chúng rồi đúc lại như vậy rất dễ bị người khác tra ra đó bạc tham ô.

“Thuộc hạ đã cho người đoạt lại đóng quan ngân đã được làm lại kia.”

Thư Nghiễn nói như vậy, Thanh Linh không nói lấy một chữ nhưng hãn biết nàng nghe thấy.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 116: Chỉ Muốn Mang Lại Cho Nàng Những Điều Tuyệt Vời Nhất

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Sau khi hạ táng Hoán Y, Thanh Linh vẫn quỳ gối trước mộ nàng, một giọt nước cũng không chịu uống.

Tân Liễm bưng một chén cháo từ trong xe ngựa ra ngoài, thấy nàng vẫn cứ quỳ như vậy. Nhìn nàng từ phía sau, hắn cảm thấy nàng đã gầy đi nhiều.

“Phu nhân, nên ăn một chút cháo thôi.” Lòng hắn đau xót khi nhìn thấy gương mặt tiêu tụy của nàng, múc một thìa cháo đưa lại gần đến môi nàng.

“Không....đói.” Giọng nói của nàng khàn khàn.

Mấy ngày qua nàng không chịu ăn gì, sao lại không đói? “Ngoan, đừng để ta lo lắng được không?” Âm thanh của hắn rất nhu hòa.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, vì không nỡ để hắn lo lắng, nàng há miệng nuốt thìa cháo vào bụng.

Thấy nàng rốt cuộc cũng chịu ăn ít đồ, trên mặt hắn lộ ra ý cười nhàn nhạt. Vậy mà thìa cháo nàng nuốt không bao lâu liền cứ như vậy bị ói ra.

Nhìn nàng ói hết thìa cháo, lòng hẫng đau như cắt, ngồi xuống giúp nàng vuốt lưng, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực: “Ngoan, tất cả rồi sẽ tốt thôi.” (MTLTH.ddlqđ)

“Chàng đi trước đi, ta muốn nói chuyện với nàng một lúc nữa.” Thanh Linh giẫy ra khỏi vòng tay của Tần Liễm.

“Được.” Hãn nói, buông nàng ra, hôn trên trán nàng một cái rồi rời đi.

Nhưng hãn không dám đi xa mà đứng ở một nơi khá xa nhìn nàng.

Vào đêm, sắc trời biến chuyển. Bầu trời âm u không một ánh sao, không khí bị đè nén, phía chân trời có một vài tia sét xé rách đêm đen.

“Hoán Hoán, thật xin lỗi.” Nàng khóc. “Muội đã từng nói sẽ không để kẻ nào dám bắt nạt tỷ nữa, nhưng muội không làm được.” Lúc Hoán Y gặp chuyện, nàng không thể cứu Hoán Y, đến cuối cùng bị Ninh Túng bức tử.

“Hoán Hoán, muội từng nói đợi tất cả đều xong xuôi, muội sẽ nói cho tỷ nghe mọi chuyện. Nhưng tỷ đi rồi, không cho muội cơ hội mở miệng, làm sao tỷ lại cứ thế mà đi? Muội phải làm sao?....Muội sao nỡ để tỷ đi đây....”Càng nói về sau, giọng nói nàng càng trở nên nghẹn ngào.

Nàng ngửa đầu, miễn cưỡng ép nước mắt lui về.

Chợt, cuồng phong thổi, tiếng sấm ùng ùng. Không bao lâu sau, trời đổ mưa to.

Đêm cuối thu, không khí đã bắt đầu nhiễm lạnh. Hạt mưa mang theo ý lạnh mùa thu từng trận từng trận đánh trên người nàng, nàng không cảm thấy lạnh, vẫn thẳng lưng quỳ gối.

“Nha đầu này.” Tần Liễm thở dài bất đắc dĩ, bật tung ô đầu bước lại gần nàng.

“Chàng lại tới.” Thanh Linh ngửa đầu nhìn Tần Liễm.

Hắn mím môi không nói lời nào, không phải là lại tới, hắn cơ bản chưa từng rời đi.

“Nàng còn muốn quỳ bao lâu?” Mặc dù hắn rất muốn bế nàng rời khỏi đây ngay lập tức nhưng hắn biết trong lòng nàng bây giờ rất khổ sở, chỉ có thể quỳ gối trước mộ Hoán Y mới có thể khiến nàng dễ chịu hơn một chút.

Chỉ cần lòng nàng có thể nhẹ nhõm hơn một chút, vậy hắn liền chiều nàng. Nhưng nàng quỳ quá lâu, lại không chịu ăn uống, hiện tại giông bão lại kéo tới. Hắn rốt cuộc vẫn không nỡ lòng nào khiến nàng chịu khổ: “Nếu như nàng muốn Hoán Y không yên lòng rời đi, vậy thì nàng muốn quỳ bao lâu thì quỳ.”

Nàng biết hắn lo lắng cho mình, nàng vẫn luôn tùy hứng như vậy, luôn làm hắn lo lắng, thật sự nàng rất căm ghét bản thân. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu quân, chân ta tê, đứng không nổi, chàng ôm ta.” Nàng giơ hai tay, giương mắt nhìn hắn.

“Thật là, nha đầu nàng không khiến người khác bớt lo chút nào.” Miệng hắn nói vậy nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi ý cười dịu dàng.

Hắn đưa ô cho nàng, khom lưng ôm nàng bế lên. Mới vài ngày, nàng lại gầy, hắn đau lòng siết chặt tay, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Nàng dính mưa, hắn ôm nàng lên xe ngựa chạy về Tướng phủ, tự tay thay quần áo cho nàng.

Trước kia hắn cởi đồ cho nàng, nàng đều náo loạn với hắn. Nhưng bây giờ khi hắn cởi hết quần áo của nàng, nàng không kêu lấy một tiếng, mặc hắn loạn hoay.

Hắn dẫn nàng về Tướng phủ, ôm nàng xuống xe đi thẳng vào phòng ngủ, đặt nàng trên chiếc giường lớn: “Ngoan ngoan ngồi yên, ta đi một lát rồi quay lại.”

Hắn đi mất nửa nén hương, lúc quay lại, trên tay hắn còn bưng thêm một đĩa bánh ngọt: “Ăn chút gì đi.”

“Vẫn không muốn ăn.” Nàng nói.

“Nàng nếm thử đi, xem có đúng khẩu vị không?” Hắn bưng bánh ngọt đến trước mặt nàng.

“Bánh hoa Quế nhân đậu đỏ.” Nàng kinh ngạc, đưa tay lấy một khối nếm thử, phát hiện vị này giống hệt như bánh của Hoán Y hay làm cho nàng.

Nàng lập tức đoạt hết đĩa bánh ngọt từ tay hắn, liên tiếp đút bánh vào miệng. Giống như người mấy ngày chưa ăn gì vừa thấy thức ăn liền ra sức nhét vào miệng.

“Từ từ thôi, cẩn thận bị nghẹn.” Hắn yêu thương xoa xoa tóc nàng.

Nàng phình má cúi đầu ăn, không ngừng ăn, trong nháy mắt, đĩa bánh ngọt chỉ còn lại non nửa.

Ánh mắt Tần Liễm tối đi, đoạt lấy đĩa bánh từ trên tay nàng. “Không được ăn nữa.” Nếu cứ ăn nữa nàng sẽ bị bội thực.

“Đưa ta.” Nàng đưa tay giằng lại nhưng nhìn thấy đôi mắt hắn đang dần nhiễm ý lạnh, nàng thu tay lại: “Bánh này ai làm?” Nàng khàn khàn hỏi.

“Đây là bánh ta làm.” Tần Liễm bĩu môi, biết nàng thích ăn nên hắn tổn không biết bao nhiêu thời gian mới làm chuẩn vị bánh của Hoán Y.

Hắn cầm lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau vụn bánh ở khóe miệng nàng, phát hiện nàng đang ngây ngốc nhìn mình, hắn bẹo má nàng: “Nha đầu ngốc.”

Nàng cúi đầu điên cuồng hôn lấy hắn, đông tác không lưu loat lại còn thô lỗ. Bàn tay nhỏ bé còn lớn gan chui vào lớp áo xoa ngực hắn, khắp nơi quạt gió thổi lửa trên thân thể hắn.

Cả người nàng đè lên hắn, hôn từ miệng hắn xuống đến lồng ngực bạch ngọc.

Ánh mắt hắn dần tối, âm thanh theo đó cũng khàn khàn: “Phu nhân, nàng thể này là đang hấp dẫn vi phu, vi phu không thể chịu đựng được lâu nữa đâu.” Hô hấp hắn rối loạn, hiển nhiên đang nỗ lực khắc chế dục vọng của bản thân.

“Phu quân, ta muốn làm nữ nhân của chàng.” Nàng chui đầu vào cổ hắn hôn lung tung.

Nghe nàng nói vậy, đáy lòng hắn mừng rỡ như điên. Lời này của nha đầu hắn đợi không biết bao nhiêu lâu, vậy mà khi cảm nhận thấy giọt nước mắt lạnh băng của nàng rót trên cần cổ hắn, trái tim hắn liền lạnh đi hơn phân nửa.

Hắn nâng đầu nàng lên, hai mắt nàng đỏ bừng. Nàng vội vàng lau nước mắt. “Không phải ta khóc. Là do tóc chàng ghim vào mắt ta.”

“Phu quân, giờ chúng ta động phòng được không?” Hai mắt nàng ửng hồng đáng thương nói với hắn.

“Phu nhân, nàng mệt rồi, ngủ một giấc thật ngon rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Hắn ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

“Chàng có phải không muốn ta phải không?” Mắt nàng thoáng qua vẻ kinh hoàng sau đó liền hung ác nói với hắn: “Không được, chàng đã chọc ta rồi thì đừng mong bỏ ta đi, trừ khi ta chết!” Động tác nàng thô lỗ lục lọi trên người hắn, một lòng muốn đoạt lấy hắn nhưng lại không biết phải làm thế nào khiến hắn dở khóc dở cười. (MTLTH.ddlqđ)

Chương 116 (2):

Này, rốt cuộc là người nào chọc người nào? Nha đầu này lại có gan dám uy hiếp hắn.

Hai chân hắn kẹp chặt chân nàng, cánh tay ôm chặt nàng để nàng không còn chầm hờ ở trên người hắn. Có thể ngăn chặn động tác của nàng, ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng được.

“Nha đầu ngốc, sao ta lại không muốn nàng chứ? Chỉ là giờ không phải lúc.” Đúng là hắn rất muốn có được nàng nhưng không phải tại thời điểm tâm trạng nàng không ổn định.

“Hiện tại không phải lúc, vậy khi nào mới là lúc? Chẳng lẽ chàng không được?”

“Nha đầu chết tiệt! Nàng thật thiếu quân giáo!” Dám hoài nghi hắn không được, hắn tức giận há mồm cắn một phát lên má nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Vậy tại sao chàng không chịu muốn ta?” Nàng uất ức.

“Vi phu chỉ muốn cho nàng một đêm động phòng hạnh phúc nhất.” Mà không phải tại thời điểm nàng yếu đuối nhất liền xâm chiếm nàng.

Hắn chỉ muốn mang lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất.

“Có phải chàng đang nghĩ ta biến chàng thành công cụ phát tiết?” Không đợi câu trả lời của hắn, nàng đã vội vàng nói: “Ta thật sự muốn trở thành nữ nhân của chàng, ta thật sự muốn thành thân cùng chàng.” Lúc này nàng có chút tùy hứng nhưng đây cũng chính là tâm tư sâu trong lòng nàng. Nàng muốn hắn, muốn hắn trở thành nam nhân của nàng.

Hắn nâng mặt nàng, thâm tình nhìn vào mắt nàng: “Ta biết nhưng ta chỉ muốn cho nàng những điều tốt đẹp nhất, nàng có hiểu không?”

Phu nhân, vì phu biết đêm động phòng đối với nữ nhân chính là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời, vì phu không muốn thấy nàng rơi lệ.”

“Ta không có khóc.” Nàng quật cường ngẩng đầu, bức giọt lệ đang trực rơi về.

“Vì phu không muốn thấy nàng khóc, cũng không muốn thấy nàng chôn tâm sự vào đáy lòng.

Phu nhân, muốn khóc thì cứ khóc.” Hắn vuốt tóc nàng, thanh âm nhu hòa.

Trước mặt nam nhân của mình, nàng không cần phải cố kỵ, không cần phải phòng bị, trước mặt hắn, nàng là một cô nương yếu đuối.

Nàng tựa đầu lên vai hắn, lớn tiếng khóc lên. Vừa khóc vừa nói đứt quãng: “Sợ một ngày chàng cũng đột nhiên rời đi, còn rất nhiều điều chưa kịp nói với chàng, chưa kịp ngủ với chàng.”

Khóe miệng hắn khẽ cong, thật không dễ dàng để nàng chịu nói muốn ngủ với hắn.

“Ta không muốn mất đi rồi mới thấy hối hận, ta chỉ muốn quý trọng người trước mắt, nhất là chàng.”

Hắn nhẹ nhàng lau khô vệt nước mắt trên gương mặt nàng: “Nha đầu ngốc, ta sẽ luôn bên cạnh nàng, đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, nhé?”

Nàng lau nước mắt: “Được, đây là chàng đáp ứng ta, nếu như chàng đổi ý, đời này chàng đừng mong sống yên ổn.”

Cũng không biết nàng đã khóc bao lâu, hai mắt đều đã sưng đỏ, khóc đến nổi khàn cả giọng, hắn mới nâng đầu nàng lên, hôn lên những vệt nước mắt. (MTLTH.ddlqđ)

“Nàng là của ta, về sau nếu không được sự cho phép của ta, không cho đau lòng vì người khác.” Hắn ra lệnh.

“Khóc cũng đã khóc, sau này ta sẽ không khóc vì người nào nữa.” Nàng nói.

Ngày kế, Bạch Nhiên đánh xe ngựa dừng chờ ở cửa phủ Thừa Tướng, một lúc lâu sau mới thấy Thanh Linh thông thả đi ra.

“Nhị công tử, người không sao chứ?” Hắn nhìn chăm chăm đôi mắt sưng đỏ của nàng.

“Không sao, trở về thôi.” Nàng nói, và định lên xe ngựa liền nhìn thấy Thư Nghiễn chui từ trong xe ngựa đi ra.

“Chủ Thượng, rốt cuộc người cũng đã chịu ra.” Thư Nghiễn nói, hắn mấy lần muốn trực tiếp xông vào gặp Thanh Linh nhưng đều bị người Tướng phủ chặn lại.

Thanh Linh lên xe ngựa: “Quan ngân mà Ninh Túng tham ô đã tìm thấy chưa?”

“Đã tìm thấy, đồng quan ngân đó nên xử lý thế nào? Quan ngân không cánh mà bay, chắc hẳn đám người đó đang vô cùng nóng nảy, thuộc hạ lo

rằng nếu không nhanh chóng xử lý, chắc hẳn sẽ có phiền toái.” Thư Nghiễn lo lắng nói.

“Trước tiên tìm một nơi giấu đi.” Nàng nói.

“Giấu đi? Chủ Thượng, ngài định nuốt luôn đồng quan ngân đó?”

“Người thử nói xem?” Nàng tựa tiểu phi tiểu: “ Vào trong miệng ta rồi thì đừng mong ta nhả ra.”

“Trong thời gian giấu quan ngân các người có lưu lại dấu vết gì không?” Nàng lại hỏi.

Thư Nghiễn vỗ ngực đảm bảo: “Chủ Thượng yên tâm, thuộc hạ cùng các huynh đệ đã ra tay thì chắc chắn sẽ không lưu lại nhược điểm.”

“Chủ Thượng, thuộc hạ có đồ tốt muốn tặng người.” Thư Nghiễn chân chó cười với nàng, hẳn đưa cho Thanh Linh một cái hộp.

Thanh Linh hờ hững nhận lấy cái hộp, cầm đồ vật bên trong ra nhìn một chút. Bỗng sắc mặt nàng đại biến. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 117: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Thư Nghiễn thấy sắc mặt nàng khác thường, chần chừ hỏi: “Chủ Thượng, vật này có vấn đề gì sao?”

Thanh Linh liền khép hộp lại: “Đương nhiên là có vấn đề rồi.”

Thư Nghiễn đưa cho nàng một cái đai lưng thủ công tinh xảo, mặt trước thêu tường vân* tinh mỹ. Lên trên một chút nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện có họa tiết Hoàng Long giờ vuốt. Hoàng Long được thêu rất nhỏ, còn có tường vân che giấu, nếu không kiểm tra kỹ càng đúng thật là sẽ không nhìn thấy Long vân.

*Tường vân: họa tiết mây cuộn.

“Nếu ta dùng đai lưng này, sợ rằng trong mấy ngày tới ta liền biến thành khâm phạm của triều đình rồi.” Thanh Linh cười nhạt.

Thư Nghiễn kinh ngạc nhìn nàng: “Nghiêm trọng vậy sao?” Hắn lúng túng sờ gáy. “Chúng thuộc hạ đào quan ngân nơi Ninh Túng chôn giấu, may mắn đào được một hộp bảo vật, chiếc đai lưng này chính là bảo vật trong hộp đó.”

Vốn định cầm đồ này tặng chủ tử, không ngờ đây lại mầm tai vạ. “Đai lưng này có lai lịch gì sao?”

“Chiếc đai lưng này chính Hoàng Hậu tiền triều làm cho Tiên Đế.” Đế Hậu tiền triều nổi tiếng ân ái, chiếc đai lưng này là quà sinh thần mà Tiên Hậu tặng cho Tiên Đế. (MTLTH.ddlqđ)

Dùng một chiếc đai lưng đã từng là của Tiên Đế? Khó tránh khỏi bị người dân sợ tố cáo.

“Chủ Thượng, thuộc hạ thực sự không biết lai lịch của chiếc đai lưng này. Nếu thuộc hạ biết, có đánh chết thuộc hạ cũng không tặng ngài.” Thư Nghiễn tự trách nói.

Thanh Linh cười yếu ớt: “Ta không trách người, sau này cẩn thận chút là được.

Đúng rồi, trong thời gian Ninh Túng là Khâm sai Đại thần, ngoài việc tham ô quan ngân ra còn có nhược điểm nào nữa không?”

Thư Nghiễn lắc đầu: “Hắn làm quan không lâu, chưa phạm phải sai lầm gì quá lớn trừ việc tham ô quan ngân.”

“Gần đây Ninh Túng đang làm gì?” Thanh Linh hỏi.

“Ba ngày trước hắn say mê một cô nương trong Phong Tuyết lâu, cô nương đó tên Quan Tuyết, ba ngày này hắn cơ hồ chỉ ở trong thanh lâu.

Nghe nói hắn còn muốn chuộc thân cho cô nương này, chỉ là Phong Tuyết lâu không chịu thả người.”

Đôi mắt Thanh Linh ngày càng u ám, Hoán Y mới bị Ninh Túng bức tử chưa tới mấy ngày, Ninh Túng cũng đủ tiêu dao khoái hoạt đi.

Ninh Túng, người thật đáng chết!

Phong Tuyết lâu là Thiên hạ đệ nhất tình báo, nằm trong tay không ít nhược điểm của mọi giai tầng trong xã hội. Thế lực của Phong Tuyết lâu

đến cùng là lớn bao nhiêu, chỉ sợ không một người nào biết, vì vậy không ai muốn đối đầu với Phong Tuyết lâu.

Ninh Túng mặc dù ương ngạnh nhưng cũng vẫn rất kiêng kỵ Phong Tuyết lâu.

“Thương nhân bán gạo cũ cho Ninh Túng giờ ra sao?” Chắc hẳn là cũng không có việc gì đi.

“Khoảng thời gian trước, Ninh Quốc Công phái người ám sát cả nhà họ, may mắn là Chủ Thượng phân phó phải âm thầm bảo vệ họ nên người của chúng ta vẫn luôn ở đó.

Hơn nữa các huynh đệ của chúng ta khi biết có người tới ám sát mới chính thức ra tay cứu người.

Dùng chút ít thủ đoạn khiến họ phải nợ Chủ Thượng một mạng, cho nên giờ Chủ Thượng muốn bọn họ làm cái gì, thuộc hạ tin tưởng họ nhất định sẽ không chối từ.” Thư Nghiễn nói.

“Làm tốt lắm.” Thanh Linh vui lòng khen ngợi.

“Âm thầm dẫn cả nhà bọn họ đến Hạ Thành.” Nàng tiếp tục phân phó.

Bên trong xe ngựa trầm mặc trong chốc lát, đợi đến khi Thanh Linh mở miệng nói thì chính là bảo Bạch Nhiên đánh xe quay trở lại phủ Thừa Tướng.

“Phu nhân quay lại có phải vì không nỡ bỏ vì phu có phải không?” Giọng Tần Liễm dịu dàng êm ái, nụ cười hòa nhã dễ gần, rất tự nhiên hai tay ôm hông Thanh Linh.

“Ta hỏi chàng vài vấn đề, chàng phải thành thật nói với ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trông rất nghiêm túc.

Hắn cười yếu ớt, hôn lên má nàng một cái: “Vi phu tất nhiên sẽ không giấu giếm phu nhân điều gì.” Hắn ôm nàng ngồi trên ghế.

Nàng không giẫy giụa, bị hắn ôm trong ngực đã sớm trở thành thói quen của nàng.

“Chàng có quan hệ thế nào với phó lâu chủ Phong Tuyết Lô Toái Ngọc?” Nàng ôm cổ hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng xinh đẹp của hắn.

“Là bạn tốt của nhau.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn: “Không còn gì khác sao?”

“Phu nhân muốn biết việc gì cứ nói thẳng.”

“Lô chủ Phong Tuyết lô là ai?”

“Vi phu.”

Mặc dù đã sớm đoán được hắn chính là lô chủ Phong Tuyết lô nhưng nghe chính miệng hắn thừa nhận, nàng không khỏi giật mình kinh ngạc. (MTLTH.ddlqđ)

Nhưng chưa đầy một phút, nàng híp mắt, gương mặt nguy hiểm. Trong lòng Tần Liễm không khỏi cảm thấy sợ hãi, hắn đã chọc nha đầu này phát bực khi nào hả?

“Phong Tuyết lô là nơi phong hoa tuyết nguyệt*, các cô nương trong lô đều xinh đẹp, phục vụ chu đáo, thủ đoạn tuyệt diệu, phu quân chàng....”

*Nơi phong hoa tuyết nguyệt: dễ hiểu là chốn phong trần, nói thẳng là thanh lâu.

Hắn giống như đoán được kế tiếp nàng định nói cái gì, lập tức bẹo má nàng, mở miệng cắt đứt câu nói của nàng: “Phu nhân, nàng đừng nghĩ oan cho ta chứ.”

Hắn khóc không ra nước mắt: “Vi phu vẫn luôn thủ thân như ngọc, đến tận ngày hôm nay vẫn còn là xử nam.” Giọng hắn dần dần nhỏ lại nhưng nàng vẫn nghe được.

Thanh Linh không biết mình có nghe nhầm hay không nhưng nhìn hắn bây giờ đúng là có mấy phần thẹn thùng thật.

Người này cũng biết xấu hổ?

Hắn cup mắt, nhìn từ trên xuống, lông mi hắn cong dài khẽ run run, đúng là có mấy phần e lệ thật.

Nhìn hắn, nàng không khỏi mất hồn, dáng dấp người này sao lại xinh đẹp thế chứ? Cười hắn, à không đúng, gả cho hắn, nàng cảm thấy mình thật lời mà.

“Thủ thân như ngọc? Vậy thời điểm chàng bắt nạt ta sao thủ đoạn lại thành thực như thế?” Mỗi lần hắn đốt lửa khắp nơi trên người nàng nhìn có bao nhiêu chuyên nghiệp hả?

Đầu hắn chôn ở cổ nàng, khẽ cắn vùng da mịn màng ở cổ, bàn tay của hắn từ từ đưa vào trong ngực nàng, bắt đầu khuấy loạn tinh thần của nàng: “Thủ đoạn? Vi phu không hiểu, phu nhân có thể tự thân chỉ dẫn cho vi phu được không?” Giọng hắn khàn khàn.

Người này tuyệt đối đang giả bộ hồ đồ!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 117+2: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ta không nói chuyện với chàng nữa.” Nàng hoảng hốt phát hiện người này thế mà đã chôn đầu vào ngực nàng rồi. Tên hạ lưu này! Nàng bực dọc đẩy đầu hắn ra.

Hắn hung hăng hôn lên môi nàng. Bàn tay thay phiên nhau trêu chọc các nơi nhạy cảm trên người nàng, hô hấp nàng rất nhanh đã rối loạn, thân thể mềm mại nằm trong lòng hắn.

“Thủ đoạn mà phu nhân nói chính là những hàng động này sao?” Ngón tay thon dài mảnh khảnh của hắn miết qua đôi môi sưng đỏ của nàng.

Nàng há miệng cắn lấy ngón tay hắn, giận dữ không thèm trả lời.

Hắn chậm rãi nhếch khóe môi: “Nha đầu ngốc, bất kỳ nam tử nào đối với nữ nhân mà hắn yêu, mấy việc này không cần thầy dạy cũng biết.” Có đánh chết hắn cũng không dám nói vì sợ nha đầu này chê hắn không đủ lãng mạn liền xem qua vài cuốn xuân cung đồ.

Ông trời làm chứng, hắn xem tuyệt đối không nhiều!

Lo lắng người này lại nói sang chuyện linh tinh, nàng vội vàng chuyển đề tài: “Các cô nương ở Phong Tuyết lâu cũng giống như nữ tử thanh lâu sao?”

“Không phải vậy. Các cô nương ở đó đều là những thám tử đã trải qua huấn luyện, tinh lọc. Mục đích chủ yếu là moi thông tin từ miệng khách nhân.”

“Vậy thì tốt. Chàng cho ta mượn Quan Tuyết cô nương một thời gian nhé?” Thanh Linh nói.

Hắn đưa tay tháo sợi dây buộc tóc màu đỏ xuống, ba ngàn sợi tóc đen chảy dài như suối: “Phu nhân không cần phải nói mượn người, các cô nương trong Phong Tuyết lâu mặc nàng sai bảo.”

Hắn đặt sợi dây màu đỏ vào tay nàng: “Đưa sợi dây này cho bọn họ, bọn họ sẽ nghe lời nàng.”

“Sợi dây này có gì đặc biệt à?” Nàng tò mò hỏi.

“Đây là chủ tín vật của Phong Tuyết lâu, nàng chỉ cần đưa cho họ thôi, họ sẽ tự biết phải làm thế nào.” Giọng nói hắn ôn hòa.

Thanh Linh bất chợt đứng dậy, tìm giấy bút bắt đầu vẽ một khối ngọc bội. Ngọc bội khắc hoa tường vi song nhị tựa như giọt nước, lung linh tinh xảo. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng đưa bản vẽ cho hắn xem: “Chàng là Lâu chủ Thiên hạ đệ nhất tình báo Phong Tuyết lâu, chuyện chàng biết chắc chắn nhiều hơn người khác, chàng có biết ngọc bội này không?” Sống lại thời gian lâu như vậy, khối ngọc bội này nàng vẫn chưa tìm ra tung tích nguồn gốc của nó.

Nàng từng phân phó thám tử Trần gia đi thăm dò nhưng đến tận bây giờ vẫn không có tin tức truyền về.

Nhìn khối ngọc bội nàng vẽ, con người Tần Liễm khẽ co lại, sâu trong đáy mắt thấp thoáng đau thương: “Đây là...”

“Công tử, trong cung có người tới báo, Hoàng Thượng cho gọi người vào cung.” Minh Lục đứng ngoài cửa lo lắng hẳn không nghe thấy, hô đặc biệt lớn.

“Phu nhân, đợi có thời gian, vi phu sẽ nói chuyện khối ngọc bội này với nàng được không?” Tần Liễm nói.

“Được, chàng mau đi đi.” Nàng nói.

Thanh Linh cầm bức họa đi Phong Tuyết lâu hỏi Toái Ngọc: “Đây là lần đầu tiên ta đến Phong Tuyết lâu, huynh không cần trả lời ta về khối ngọc bội này luôn.”

Nàng lấy từ trong ngực ra sợi dây màu đỏ Tần Liễm đưa trước đó: “Nhưng huynh có thể nói cho ta biết sợi dây này có gì đặc biệt không?”

Toái Ngọc cầm sợi dây trong tay, cười nói: “Tên này thế mà đưa tín vật lâu chủ cho muội, xem ra đúng là hẳn yêu muội đến thăm rồi.”

Tần Liễm yêu nàng, tất nhiên nàng có thể cảm nhận được.

“Sợi dây này có chỗ hơn người nào sao?” Nàng nhìn kỹ sợi dây chỉ thấy ngoài hoa văn cành lá phức tạp ra thì chẳng có chỗ nào đặc biệt hết.

“Không ngờ A Liễm không yêu thì thôi, có chút tình ái vào cái là tình sâu như biển.” Toái Ngọc thở dài nói.

“Sao huynh nói nhảm nhiều thế? Mau trả lời vấn đề của ta trước đi.” Thanh Linh không nhịn được thúc giục.

Toái Ngọc đứng dậy châm đèn, thả sợi dây vào trong lửa. Sợi dây không những không đứt mà hoa văn cành lá phức tạp chuyển dần thành màu bạc: “Đây chính là chỗ bất đồng.” Hắn dập tắt lửa, trả lại sợi dây cho Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm người này, đồ hăn dùng quả nhiên toàn đồ tốt, ngay cả chiếc dây buộc tóc cũng là vật xa xỉ.

“Còn một vấn đề nữa, huynh vẫn chưa trả lời ta.”

Toái Ngọc cau mày: “A Liễm vẫn chưa nói cho muội biết sao?”

Đây căn bản là nói nhảm, nếu biết rồi ta hỏi huynh làm cái gì? “Không nói.” Thanh Linh đen mặt.

Toái Ngọc một tay chống má, một tay gõ vào thành ghế: “Hay để cho hăn nói cho muội nghe đi.” Hăn cười gọi đòn “Chuyện này ta cũng không biết rõ lắm.”

Cũng được, vấn đề này nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi, hỏi không ra cũng không sao. Dù sao nàng chờ đợi lâu như vậy rồi, có chờ thêm chút nữa cũng không sao, giờ là lúc nàng báo thù cho Hoán Y.

Nàng tới Phong Tuyết lâu tất nhiên không chỉ để hỏi hai vấn đề này: “Ta muốn mượn Quan Tuyết cô nương của Phong Tuyết lâu một thời gian.”

Toái Ngọc gật đầu, sau đó bảo người đưa Quan Tuyết đến.

Dung mạo Quan Tuyết ngọt ngào tinh xảo, búi tóc khê lỏng, trang dung nhẹ nhàng, xinh đẹp tựa như trăng rằm bên ao sen. Nàng tựa như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian.

Một cô nương tuyệt sắc nhường này, khó trách Ninh Túng si mê cuốn quít.

Gặp được người rồi, Thanh Linh phân phó nàng chút chuyện, sau đó rời khỏi Phong Tuyết lâu.

Màn đêm đặc quánh không một ánh sao.

Thanh Linh cầm một thanh kiếm tới Ninh Quốc công phủ, theo sau nàng là Bạch Nhiên và Thư Nghiễn.

Ba người nhảy qua bờ tường đi vào phủ, Thư Nghiễn đi trước dẫn đường, Thanh Linh đi phía sau hần.

Thanh Linh vẫn một thân y phục bằng lam nguyệt sắc, không lo lắng vấn đề có người nhận ra nàng.

Dọc theo đường đi, ba người nhanh nhẹn tránh ba tốp thị vệ đi tuần tra, đến trước cửa phòng Ninh Túng. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh cầm kiếm, nhắc chân đạp cửa phòng.

“Kẻ nào?” Thanh âm cửa bị đá văng làm Ninh Túng giật mình bật dậy, nường nhờ ánh sáng leo lét từ đèn lồng ngoài hành lang, hần mơ hồ thấy có bóng người vọt vào.

Hần còn chưa kịp nhìn kỹ khuôn mặt của người đó đã cảm nhận một luồng sát khí nồng nặc phả vào thân. Chiếc chăn đắp trên người hần đột nhiên bị kéo ra, không đợi hần có bất kỳ một phản ứng nào, thanh kiếm sáng loáng dưới ánh trăng hương dừng quần hần mà đâm.

Tốc độ kiếm nhanh vô cùng, hần cội vàng không kịp chuẩn bị, muốn tránh nhưng vẫn không thể tránh.

“A!!!!” Quan Tuyết nằm bên cạnh hần mặt mày trắng bệch, mở miệng thét to một tiếng. Chỉ là nàng vừa mới hét một chút đã bị đánh cho ngất xỉu.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 117+3: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Mấy ngày trước, cuối cùng Phong Tuyết lâu cũng chịu đồng ý thả người. Sau khi Ninh Túng chuộc thân cho nàng, không biết nàng sử dụng thủ đoạn gì mà hắn ta lại đồng ý đưa nàng về phủ Ninh Quốc công.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm vào địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, đau nhức từ dưới thân lan ra khắp toàn thân. Bởi vì quá đau đớn, Ninh Túng lăn từ trên giường xuống đất, khuôn mặt trắng bệch.

Hắn theo bản năng che lại đũng quần, phát hiện ra nơi đó toàn máu.

Bởi vì quá đau, hắn không ngừng lăn lộn trên đất, đụng đổ ghế, làm vỡ đồ sứ trong phòng. Tiếng vang thanh thúy từ đồ sứ trong màn đêm yên tĩnh nghe chói tai lạ thường.

“Nhị công tử, rất nhanh sẽ có người tới, chúng ta đi trước được không?” Bạch Nhiên nhỏ giọng hỏi Thanh Linh, xảy ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định người phủ Ninh Quốc công đã nghe thấy, sớm muộn cũng có người chạy đến.

Đến lúc đó ai cũng biết Nhị công tử Tướng phủ chém đứt mệnh căn của công tử phủ Ninh Quốc công, Nhị công tử muốn thoát tội e rằng khó càng thêm khó.

“Không vội.” Ý định của nàng chính là để cho tất cả mọi người biết nàng là người ra tay thiến Ninh Túng.

“Nhị công tử....” Bạch Nhiên muốn nói lại thôi, thật không biết Nhị tiểu thư đang tính toán gì nữa.

Đến khi căn đau đã giảm đi không ít, đầu óc quần áo Ninh Túng cũng đã bị mồ hôi thấm ướt như chuột lột. Hắn há miệng thở dốc, hai tay che đũng quần thật chặt, mùi máu tươi mơ hồ phiêu đẳng trong không khí, hắn hiểu, mệnh căn của hắn đã bị người ta chém đứt. (MTLTH.ddlqđ)

Mệnh căn không còn, đồng nghĩa với việc phủ Ninh Quốc công đã đoạn tử tuyệt tôn.

Thoáng chốc, hắn vừa tức giận vừa khủng hoảng, khuôn mặt đã trắng nay càng thêm trắng.

“Ninh công tử, tư vị thế nào?” Giọng nói vừa khinh thường vừa cười nhạo vang lên trong căn phòng tranh tối tranh sáng.

Ninh Túng nghe thấy âm thanh liền biết người đã chém đứt mệnh căn của mình là ai, hắn ngẩng đầu nhìn người đang từ từ lại gần “Diệp Đàm, là người!!!” Hắn run rẩy, giận dữ chỉ thẳng tay vào Thanh Linh.

Khóe môi Thanh Linh khẽ nhếch môi lên: “Không sai, là ta.”

Nàng quỷ dị cười: “Ninh Túng, đây mới chỉ là bắt đầu.”

Lúc này thị vệ nghe thấy động tĩnh liền nhanh chóng chạy tới.

“Bắt hắn!!” Ninh Túng gắt gao che đũng quần, tức giận hét lên: “Chặt hắn thành trăm ngàn mảnh cho ta!!!”

Những thị vệ nhận được mệnh lệnh, nắm chặt binh khí trong tay. Nhưng bọn họ căn bản không phải đối thủ của Thanh Linh chứ đừng nói

đến Bạch Nhiên hay Thư Nghiễn. Ba người không phí chút hơi sức nào đã đá hết đám thị vệ ra ngoài.

“Chúng ta đi thôi.” Thanh Linh nói.

Ba người mới ra khỏi cửa phòng Ninh Túng, một nhóm thị vệ nữa đã cầm binh khí xông trận. Nhóm thị vệ này cầm thương trường và cung tên, trông rất có khí thế, bước chân trầm ổn, vừa nhìn đã biết đây là nhóm người được huấn luyện tử tế.

Bọn họ giơ cao cây đuốc, chiếu sáng sân viện như ban ngày.

Ánh lửa chiếu rọi vào khuôn mặt thanh tú của Thanh Linh, không hoảng hốt, không kinh sợ, chỉ có bình tĩnh cùng với nụ cười thông dong. Áo bào trong gió phiêu dật, phong thái tú nhã, phong hoa vô song.

Một nam nhân mặc áo bông tuổi tác xấp xỉ Diệp Thiên Minh từ cửa viện đi vào, thị vệ nhanh chóng dạt ra hai bên.

Sắc mặt ông ta rét lạnh, âm trầm: “Diệp Đàm, người thật to gan, đêm khuya thanh vắng dám lên vào phủ Quốc công.”

“Phụ thân, giết Diệp Đàm!!” Ninh Túng nghe thấy tiếng cha hấn liền phần nộ hét lên từ trong phòng ngủ.

“Túng nhi, con làm sao vậy?” Ninh Quốc công nghe ra Ninh Túng khác thường, quay lại cả giận mắng Thanh Linh: “Người đã làm gì con ta?”

“Phụ thân, người nhất định phải giết hấn!!” Ninh Túng trong phòng quát ầm lên.

“Túng nhi!!” Ninh Quốc công lo lắng hô, sau đó hạ lệnh cho người bắt Thanh Linh.

Bạch Nhiên nhìn Thanh Linh một cái, thấy Thanh Linh gật đầu. Hắn xoay người vào phòng lôi Ninh Túng ra, bóp thật chặt cổ hắn: “Ai dám làm loạn ta liền giết hắn.”

Ninh Quốc công lo lắng đến tính mạng của ái tử, không dám hành động thiếu suy nghĩ, ra lệnh cho thị vệ nhanh chóng dừng hành động. Ánh mắt ông ta vô tình nhìn thấy đũng quần đầy máu của nhi tử, lại thấy sắc mặt Ninh Túng trắng bệch.

Lòng ông ta trầm xuống, mơ hồ đoán được Thanh Linh đã làm cái gì đối với ái tử nhưng lại không tin Diệp Đàm lại có thể to gan như vậy. Ông ta mở miệng, âm thanh run rẩy: “Người...người đã làm gì Túng nhi?”

“Chẳng lẽ Quốc công lớn tuổi, mắt cũng kém rồi sao? Ông không nhìn ra vị Ninh công tử anh tuấn tiêu sái phủ Ninh Quốc công đã bị đứt mệnh căn?” Thư Nghiễn cột nhả nói.

Nghe vậy, gân xanh trên trán Ninh Quốc công hiện rõ, tức giận nhen trong lồng ngực khiến ông ta không thở nổi: “Diệp Đàm!!!” Tiểu tử Diệp Đàm cuồng vọng, đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công còn trắng trợn chém đứt sinh mệnh của con trai ông ta.

Ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Diệp Đàm!

Thanh Linh tà tà cười một tiếng: “Thật ra không thể trách Ninh Quốc công có mắt mà không chịu dùng, muốn trách thì trách Ninh công tử không chịu cởi quần.” Nàng cầm kiếm vẽ một đường lên thân Ninh Túng.

Không ai thấy nàng đã làm thế nào, lúc nàng thu kiếm cũng là lúc quần Ninh Túng rơi xuống đất.

“Ừ, nhìn thấy rõ ràng rồi.” Thanh Linh ác ý cười một tiếng.

Những người đang có mặt tại đây đều hít một hơi lạnh khí.

Ninh Quốc công trở mắt nhìn nhi tử bị người ta lột quần, khuôn mặt già nua ửng đỏ dị thường: “Diệp Đàm! Người khinh người quá đáng!”

Ninh Túng là ái tử duy nhất của ông ta. Các thế hệ Ninh gia nhân khẩu đều mỏng manh, đến thế hệ của ông ta chỉ có một đứa con trai là Ninh Túng.

Thời trẻ ông ta bị rơi xuống nước một lần, lưu lại bệnh căn, từ đó rất khó có thể làm chính thất hoặc tiểu thiếp mang thai. Cũng bởi vậy mà đến nay, Ninh gia con cháu vô cùng điêu linh. (MTLTH. Dđlqđ)

Đến hôm nay tử tôn Ninh Túng bị người ta một kiếm chém đứt, Ninh gia hương khói từ nay không người truyền thừa.

Ninh gia đến đây đoạn tử tuyệt tôn!

Diệp Đàm! Người làm Ninh gia đoạn tử tuyệt tôn, dù có giết người hàng ngàn hàng vạn lần vẫn không thể giải mối hận trong lòng lão phu!

Ninh Quốc công nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt ngoan độc sắc bén.

“Phụ thân...đừng để ý tới con, giết....mau giết hắn!” Ninh Túng khổ sở nói.

“Túng nhi!” Ninh Quốc công nhìn nhi tử chịu đau chịu khổ, vội vàng đến mức dậm chân bình bịch.

“Diệp Đàm, chỉ cần người chịu thả Túng nhi, lão phu sẽ để các người an toàn rời đi, nếu không tất cả đều phải chôn thân tại nơi này.”Ninh Quốc công hận ý nói rõ ràng.

“Nhi công tử?” Bạch Nhiên xin ý kiến Thanh Linh bằng ánh mắt.

“Thả hắn, giờ hắn mà chết thì còn gì vui nữa, ta còn đại lễ chưa kịp tặng hắn đâu.” Thanh Linh quý dị cười một tiếng.

Bạch Nhiên buông Ninh Túng ra, quăng xuống dưới chân Ninh Quốc công.

Thanh Linh cùng hai người còn lại nhanh chóng thi triển khinh công chạy đi.

“Bắn tên, bắn chết hẳn cho ta!!” Ninh Quốc công vừa thấy Ninh Túng không còn nguy hiểm đến tính mạng liền điên cuồng hạ lệnh.

Chỉ là ba người vừa bay lên mái hiên liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ninh Quốc công tức giận phun ra một ngụm máu, thân thể run rẩy ngã ra phía sau, may mắn tùy tùng nhanh chóng đỡ được.

“Phụ thân.” Ninh Túng cả kinh hét.

“Lão gia!” Cận vệ lo lắng hô theo.

Ninh Quốc công cắn răng oán hận nói: “Lão phu muốn gặp Hoàng Thượng! Diệt Đàm, người chịu chết đi!!”

Ba người ra ngoài phủ Quốc công, chạy xuyên qua mảnh rừng, phía sau không có người phủ Ninh Quốc công đuổi bắt, bước chân của ba người dần chậm lại.

“Nhị công tử, thuộc hạ vẫn luôn thắc mắc, tại sao ngài chém đứt mệnh căn của Ninh Túng xong lại không đi luôn?” Bạch Nhiên không nhịn được tò mò, tất nhiên rồi, nàng muốn tất cả mọi người đều biết nàng là người thiện tâm khốn đó. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 118: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Còn cần phải hỏi sao? Chủ Thượng muốn chuyện này náo loạn càng lớn càng tốt.” Thư Nghiễn trả lời.

“Náo loạn càng lớn càng tốt?” Bạch Nhiên cảm thấy ngày càng mơ hồ, động tĩnh lớn có lợi ích gì đối với Nhị tiểu thư? Trừ việc bên ngoài đắc tội với Ninh Quốc công phủ, hẳn nghĩ thật đúng là chẳng có lợi ích gì.

“Mệnh căn của người tự nhiên bị người ta cầm kiếm một nhát chém đứt, người sẽ lớn tiếng khoe khoang sao?” Thanh Linh liếc Bạch Nhiên một cái.

Bạch Nhiên theo bản năng lấy tay che đũng quần, lùi lại phía sau một bước, lắc đầu nguây nguậy: “Người đừng nhìn loạn, cẩn thận Tần Tướng lại phát ghen.” Nhị tiểu thư đúng là càng ngày càng lớn mật.

Thư Nghiễn ôm cánh tay, thong thả bước từng bước: “Mệnh căn bị chém đứt, tại Nam Hạ là chuyện mất hết mặt mũi. Phủ Quốc công lại còn là thế gia danh môn Nam Hạ, tự nhiên sẽ áp chế gao tin tức này.

Mà Chủ Thượng muốn làm lớn chuyện này lên, mục đích là làm cả kinh thành đều biết Ninh Túng cùng công công thái giám không khác gì nhau, đến lúc đó người trở thành đối tượng bị mọi người cười nhạo là Ninh Túng.

Chủ Thượng làm như vậy là muốn xả giận thay cho Hoán Y cô nương?”

“Thế nhưng đắc tội với phủ Ninh Quốc công cũng đâu có gì tốt.” Bạch Nhiên vẫn không thôi lo lắng.

“Không có gì là không được, sớm muộn gì ta cũng phải đối phó với Ninh Quốc công.” Đáy mắt Thanh Linh thoáng qua nét tàn nhẫn. (MTLTH.ddlqđ)

“Ngộ nhờ đến tai Thánh Thượng, đến lúc đó Nhị công tử có thể đối phó nổi không?”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Ta ngược lại rất mong chờ chuyện này nhanh chóng đến tai Hoàng Thượng, được rồi, chúng ta đi thôi.”

Thư Nghiễn đi qua trước mặt Bạch Nhiên, khinh bỉ nói: “ Uổng công người đi theo Chủ Thượng lâu như vậy, thế mà vẫn không hiểu Chủ Thượng muốn trực tiếp đối đầu với Ninh Quốc công, nếu không lại nửa đêm còn bày ra cái trò này làm gì nữa?”

“Chủ Thượng, giờ chúng ta đi đâu?”Thư Nghiễn hỏi.

“Đi phủ Thừa tướng.” Tối nay nàng đại náo phủ Ninh Quốc công, chắc tin tức đã truyền về phủ Diệp Tướng quân. Nếu giờ nàng quay về, Diệp Thiên Minh kiểu gì cũng phải dạy dỗ nàng một trận. Mắng là còn đỡ, quỳ từ đường mới thực đáng nói.

Nàng không muốn quỳ từ đường, vả lại phủ Thừa tướng cách nơi này không xa, đi qua phủ Tàn Liễm túc trực một đêm vậy.

Đêm khuya, thị vệ trực đêm ngoài phủ Thừa tướng thấy Thanh Linh đến vội vàng nghênh đón.

Một tên sai vặt dẫn Thanh Linh đến phòng Tần Liễm, đến nửa đường liền thấy Tần Liễm mặc bạch y đứng đón.

“Người dẫn hai người này đến khách phòng.” Tần Liễm phân phó tên sai vặt chuẩn bị chỗ ở cho Bạch Nhiên và Thư Nghiễn. (MTLTH.ddlqđ)

Đuổi những người khác đi, hần liền kéo tay nàng đi vào trong phòng tiện thể捏 tay nàng một cái: “Phu nhân, nàng lại không ngoan rồi.”

“Ấy, đau.” Nàng giả bộ uất ức nhìn hần.

Hần bất đắc dĩ cười một tiếng: “Trắng trợn chém đứt mệnh căn của công tử phủ Ninh Quốc công, cũng chỉ có nha đầu hư hỏng nàng là làm được.”

Nàng xoay tay nắm lấy tay hần, khanh khách cười: “Phu quân, ta chộc họa lớn rồi, nhờ ta không đối phó được thì phải làm sao?”

“Còn thế nào nữa? Họa này là nàng chộc tới mà. Thế nào? Muốn vi phu ra tay không?”

“Chàng giúp ta đủ rồi. Còn lại để ta.” Nàng nói.

Đột nhiên, sắc mặt hần trầm xuống, âm thanh lạnh lùng lại nồng nặc mùi dấm chua: “Nói, nàng rốt cuộc có nhìn mệnh căn của Ninh Túng hay không?”

“Không có, ta cái gì cũng không thấy.” Nàng quả quyết lắc đầu, chân thành nói.

“Không thấy?” Hần tựa tiểu phi tiểu: “Vi phu tạm thời tin nàng, nhưng nàng giải thích tại sao lại muốn lật quần Ninh Túng? Nàng đồng ý ta cái gì nàng quên rồi sao? Hay cơ bản nàng không đặt lời ta nói vào trong lòng?”

Tần Liễm liền thoảng không ngừng, càng nói mùi dấm càng nồng, hơn nữa sao giọng hần càng nghe càng thấy uất ức vậy?

Người này một khi mà đã dài dòng là khó có thể dứt được.

Nàng bỗng nhiên ôm cổ hần, nhón chân, trực tiếp hôn hần. Học theo bộ dạng của hần, ở trong miệng hần khuấy đảo.

Hần làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của nàng, hai tay ôm eo nàng thật chặt, đôi mắt thâm trầm như biển sâu. Đôi mắt to linh động của nàng nhìn hần, trong lòng cảnh báo nguy hiểm, vội vàng muốn lui ra ngoài. Thế nhưng hần không cho phép nàng lùi lại, ngậm lấy môi nàng làm nụ hôn sâu thêm.

Phủ Ninh Quốc công, phòng Ninh Túng.

Quan Tuyết bưng bát thuốc đến trước giường: “Ninh công tử, uống chút thuốc đi.”

“Cút, cút ra ngoài cho ta!!” Ninh Túng giận giữ quát.

“Quan Tuyết không đi.” Nàng nhìn nhu nhược nhưng trong hành động lại cố chấp đến không ngờ.

Ninh Túng cười lạnh: “Không đi? Người lưu lại muốn làm gì? Muốn nhìn chuyện cười của bản công tử sao?”

“Mặc kệ công tử có tin hay không nhưng Quan Tuyết chưa bao giờ có ý định đàm tiếu ngài. Trong lòng Quan Tuyết, bất kể công tử có bộ dạng gì đều là người mà Quan Tuyết ái mộ.”

Nàng nói chân thành đến vậy nhưng Ninh Túng vẫn không tin tưởng: “Cút, bản công tử không muốn nhìn thấy người nữa.” Hần phân phó gia nô kéo nàng ra ngoài.

“Ninh công tử không muốn nhìn thấy Quan Tuyết, vậy Quan Tuyết sống trên đời này làm gì nữa?” Nàng buồn bã cười, nước mắt như hạt châu lăn qua gương mặt ngọc ngà.

Nàng vừa nói hết lời đã dùng hết sức lao đầu vào tường, may mắn lúc này có người kịp thời đến.

Bọn họ vội vàng chặn nàng lại nhưng trán nàng vẫn bị thương, vết máu đỏ tươi chảy dọc khuôn mặt. Ninh Túng sai người bôi thuốc cho nàng.

Ninh Túng không ngờ Quan Tuyết chỉ vì một câu nói của hắn mà tự sát, trái tim lạnh như băng có chút rung động.

Sau khi Quan Tuyết băng bó xong, hắn than một tiếng: “Người cần gì phải thế?”

Trên gương mặt tuyệt thế của Quan Tuyết vẫn còn nước mắt đọng lại, không khỏi khiến người thương xót: “Quan Tuyết từ nhỏ không cha không mẹ, được người khác nuôi dưỡng mà lớn lên, sau đó mẹ nuôi thấy Quan Tuyết có vài phần tư sắc liền bán vào Phong Tuyết lâu, lưu lạc nơi hồng trần.

Nhờ Ninh công tử thương tiếc mà cứu Quan Tuyết khỏi nơi chướng khí mù mịt ấy. Đại ân của Ninh công tử, Quan Tuyết chỉ còn cách lấy mệnh này báo đáp. Vốn Quan Tuyết vì báo ân nên mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh công tử, thế nhưng nhiều ngày chung đụng, Quan Tuyết lại không kìm được mà ái mộ công tử.

Hôm nay, cho dù giữa chúng ta không còn phần ân tình này, Quan Tuyết vẫn nguyện ở bên cạnh người, chỉ cầu người đừng không nhìn Quan Tuyết, Quan Tuyết đến bây giờ chỉ còn lại người.

Nếu công tử không muốn nhìn thấy Quan Tuyết, Quan Tuyết chỉ còn con đường chết.” Trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Quan Tuyết

tràn ngập thần sắc quyết tuyệt, nhìn không giống như giả vờ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 118+2: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 2

Editor: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ninh Túng trầm mặc trong chốc lát, Quan Tuyết thận trọng nhìn sắc mặt hắn, lại không nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau đó, Ninh Túng cười xòa một tiếng: “Bản công tử chỉ đùa nàng một chút thôi, sao ta nỡ lòng đuổi nàng đi chứ?”

“Ninh công tử nói giỡn tuyệt không buồn cười.” Quan Tuyết sáng giọng.

Ngày kế, khi Thanh Linh tỉnh lại, Tần Liễm đã không còn ở bên cạnh. Nàng dậy không lâu thì ý chỉ truyền nàng vào cung của Hoàng Thượng cũng đã đến Tướng phủ.

Hoàng Thượng đột nhiên triệu kiến nàng, chắc chắn chuyện nàng hôm qua đại náo phủ Ninh Quốc công đã truyền tới tai người.

Nghe công công truyền khẩu dụ nói, trời còn chưa sáng Ninh Quốc công đã vào cung diện Thánh, bẩm tấu chuyện đêm qua xảy ra trong phủ Ninh Quốc công.

Hoàng Thượng nghe xong giận giữ, quyết định truyền Diệp Đàm vào điện Vĩnh Khánh để giải thích, cũng là cho phủ Ninh Quốc công công đạo.

Thanh Linh thông dong đi vào trong điện, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn sang, không khí trong điện Vĩnh Khánh nhất thời có chút quỷ dị.

Trong điện ngoại trừ Hoàng Thượng và Ninh Quốc công thì còn có Tần Liễm, Hách Liên Dực, Tĩnh Vương và Diệp Thiên Minh. (MTLTH.ddlqđ)

Thấy Thanh Linh đi vào, Ninh Quốc công đứng trong điện nghe tiếng động liền xoay người nhìn nàng đầy ác độc.

Thanh Linh không thèm nhìn hắn, ngược mắt nhìn Tần Liễm, hắn lúc này cũng đang nhìn nàng cười dịu dàng.

Bởi vì nụ cười của hắn, tất cả những lo lắng bất an từ khi vào điện đều tan thành mây khói.

“Diệp Đàm, hôm qua ngươi lén lén vào phủ Ninh Quốc công.” Nguyên Ung Đế uy nghiêm hỏi: “Chuyện ngươi chém đứt mệnh căn Lại Bộ Thị Lang Ninh Túng là sự thật? Ngươi còn điều gì để nói nữa không?”

Thanh Linh chưa kịp mở miệng, ngoài điện liền truyền đến giọng nữ nhân yếu điệu: “Hoàng Thượng, còn điều gì để nói nữa sao? Ninh gia thiếp chỉ có độc đinh là Ninh Túng để kế thừa hương khói, hành động của Diệp Đàm chính là muốn Ninh gia thiếp đoạn tử tuyệt tôn.”

Ninh Thục phi từ ngoài cửa điện nghe thấy lời nói của Hoàng Thượng, trong lúc nhất thời không nuốt được cơn tức nghẹn ở cổ, không chờ truyền lời, bà ta liền cứ thế mà xông vào.

Khi nhìn thấy Nguyên Ung Đế, bà ta liền thi lễ một cái: “Thần thiếp thất lễ, kính xin Hoàng Thượng thứ lỗi.”

“Thục phi không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Nguyên Ung Đế nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Ninh Thục Phi vừa mới đứng dậy đã nói: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm khiến Ninh gia đoạn tử tuyệt tôn, đây chính là lòng dạ độc ác, cực kỳ thất đức, cơ bản không xứng với danh hào Bình Nhạc Huyền Hầu của Nam Hạ.”

Ninh Quốc công cũng phần nộ vạn phần: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm khiến gia tộc vi thần về sau không người dâng hương khói, tội ác không thể chối cãi. Cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho cựu thần, cho cựu thần một cái công đạo.”

“Hoàng Thượng.....”Ninh Thục Phi còn muốn nói tiếp nhưng bị câu nói của Tần Liễm cắt đứt.

Hắn nhàn nhã thong dong bẩm: “Hoàng Thượng, người không cho Diệp nhị công tử một cơ hội giải thích sao?” Ý hắn là hai người kia nên câm mồm lại rồi.

Tầng nghĩa sâu hơn là hai người cứ người này nói lại tiếp người kia nói, không cho Diệp Đàm cơ hội mở miệng, hai người coi rẻ lời Hoàng Thượng nói phải không?

“Diệp Đàm, người giải thích đi.” Nguyên Ung Đế mở miệng.

Thanh Linh tiến lên một bước, vẻ mặt ưu thương: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm xuống tay với Ninh công tử là có nguyên nhân, hắn dám cưỡng đoạt hôn thê của thần, vũ nhục hôn thê của thần chính là vũ nhục thần, mối hận này vi thần không thể nuốt trôi.

Sau đó Ninh Túng còn ép hôn thê thần cắn lưỡi tự sát.

Bất luận thế nào Diệp Đàm không thể thờ ơ.

Oan có đầu, nợ có chủ. Diệp Đàm xuống tay với Ninh Túng cũng chỉ vì muốn lấy lại công đạo cho vị hôn thê đã chết của thần.”

Lời giải thích này đã gián tiếp tố cáo Ninh Túng điểm ô*, vị hôn thê của người khác, còn bức tử nàng, chẳng trách Diệp Đàm hạ độc thủ đối với Ninh Túng.

*Điểm ô: hiệp dâm, cưỡng đoạt.

Diệp Đàm vì vị hôn thê mà đòi lại công đạo, dù xuống tay có hơi ngoan tuyệt cũng là vì tình nghĩa, xét theo khía cạnh nào đó, việc Diệp Đàm làm không hề sai. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Quốc công gân cổ phản bác: “Vị hôn thê? Người có hôn thê? Theo lão phu nghĩ chỉ là lời giả dối mà thôi.”

“Ninh Quốc công quả thật già rồi. Ngài không nghe thấy Diệp nhi công tử nói Hoán Y là hôn thê của hãn sao?” Tần Liễm không mẫn không nhát nói.

“Diệp Đàm cùng Hoán Y vừa mới âm thầm hẹn ước, còn chưa kịp nói cho cha mẹ, nàng đã...” Thanh Linh đột nhiên dừng lại, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Ninh Quốc công giận dữ trừng Tần Liễm, miệng khê mấp máy, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Người nói Túng nhi điểm ô vị hôn thê của người, có chứng cứ không?”

Chuyện Ninh Túng cưỡng đoạt Hoán Y lão cũng đã biết, cũng đã chuẩn bị mọi việc ổn thỏa, lão tin Diệp Đàm không thể đưa ra bằng chứng: “Hừ, Hoán Y căn lười tự sát là do nàng ta cảm thấy áy náy vì làm chết người trong thời gian cứu chữa, căn bản không liên quan đến Túng nhi.

Thật không nghĩ đến khi Hình Bộ tra ra người đó chết không phải lỗi do nàng nhưng nàng đã hương tiêu ngọc vãn*.”

*hương tiêu ngọc vãn: chết.

Thanh Linh cười lạnh: “Tự vẫn vì áy náy?”

“Không sai, trước khi chết nàng vẫn cho rằng mình hại chết người nên đã nhận tội kí tên.

Diệp nhị công tử nếu không tin, có thể mời Lữ đại nhân trình khẩu cung lên.” Lữ Kinh là một trong những môn sinh đặc ý của lão, lúc Hoán Y mới bị bắt liền bức bách nàng ấn tay xuống bản tội trạng.

Lữ Kinh bị bắt vì tội mưu sát Bình Nhạc Huyền Hầu, Hình Bộ tra khảo hẩn, sau khi điều tra xong đã được thả, việc Lữ Kinh mưu sát Bình Nhạc Huyền Hầu chỉ là hiểu lầm.

Đôi mắt Thanh Linh dần trở nên lạnh lẽo, Hoán Hoán nhất định không chịu nhận tội, chắc chắn chính bọn họ ép tỷ ấy.

“Truyền Lữ Kinh.” Nguyên Ung Đế mở miệng.

“Hoàng Thượng, Hoán Y bị người khác cưỡng bức thực sự không liên quan đến nhi tử của vi thần. Lúc nàng ta xảy ra chuyện, Túng Nhi chưa từng đi qua Thuận Thiên lao, làm sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy cơ chứ?” Ninh Túng len lén vào Thuận Thiên phủ, không có nhiều người biết. Cộng thêm việc lão chuẩn bị khá ổn thỏa, chắc chắn việc Túng nhi vào Thuận Thiên lao người ngoài không thể biết.

“Diệp Đàm rõ ràng vu oan giáng họa cho Túng nhi, bởi vì Túng nhi từng có chút hiểu lầm với Hoán Y, hẳn đang mượn cơ trả thù.” Ninh Quốc công càng nói càng kích động.

Thanh Linh cười chế giễu, lời Ninh Quốc công nói chính là muốn xóa đi tội trạng của Ninh Túng, đồng thời cản ngược nàng một phát.

Nàng nhàn nhạt cười, bình tĩnh nhìn Ninh Quốc công la hét, tựa như đang xem một vở kịch tấu hài: “Quốc công gia bình tĩnh, chờ Lữ đại nhân

đến rồi nói sau cũng không muộn.”

Ninh Quốc công hả hê nhướn mày, phát tay áo: “Vậy thì cùng chờ.” Diệp Đàm vẫn còn quá non, Lữ Kinh là môn sinh của lão, tất nhiên sẽ đứng về phía lão. Coi như chờ được Lữ Kinh tới thì Diệp Đàm không chiếm được chỗ tốt.

Lữ Kinh vừa bước vào Vĩnh Khánh điện liền dâng bản tội trạng của Hoán Y lên cho Nguyên Ung Đế xem xét.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 118+3: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Bẩm Hoàng Thượng, đây là bản tội trạng của Hoán Y, nàng vô tình làm tưởng bản thân làm chết người, bởi vì áy náy mà tự vẫn, không có liên quan đến Túng nhi.

Diệp Đàm lợi dụng cái chết của Hoán Y mà vu hãm cho nhi tử thần, ban đêm còn dám xông vào phủ Ninh Quốc công, phá hủy....phá hủy nửa đời sau của nhi tử thần, làm cho Ninh gia từ nay về sau đoạn hương khói.” Ninh Quốc công ngẩng đầu, khuôn mặt buồn bã thê lương: “Cầu xin Hoàng Thượng làm chủ, giúp Ninh gia thần đòi lại công đạo.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp cũng van ngài vì Ninh gia làm chủ.” Ninh Thục phi quỳ trước long án Nguyên Ung Đế.

Hách Liên Dực thầm nghĩ, mẫu phi đây là muốn buông bỏ Diệp Đàm ra khỏi kế hoạch của bà.

Nguyên Ung Đế đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, giận dữ: “Diệp Đàm, người cũng quá càn rỡ rồi đấy!” Ông ta lạnh lẽo nhìn Diệp Thiên Minh: “Diệp Tướng quân, nhi tử của người đúng là một đứa con trai ngoan!”

Bị Nguyên Ung Đế trực tiếp chế giễu, Diệp Thiên Minh có chút không nhịn được, không nói câu gì, chỉ cúi gằm mặt xuống.(MTLTH.ddlqđ)

Đối mặt với lửa giận của Nguyên Ung Đế, Thanh Linh không một chút sợ hãi, nàng nhìn Ninh Quốc công, hỏi: “Quốc công cho rằng bản tội trạng này là thật?”

Ninh Quốc công biết chắc Diệp Đàm sẽ hỏi câu đó, chứng minh rằng hắn không còn có thể mạnh miệng được nữa, lão ngạo mạn trả lời: “Trên bản tội trạng có dấu vân tay của Hoán Y, đó là sự thật.”

“Vậy còn lời nói Lữ Kinh đại nhân thì sao, Quốc công có tin không?” Nàng tiếp tục hỏi.

Diệp Đàm có ý gì? Hay đang vệt chết còn mạnh miệng*? “Có việc gì nói thẳng. Đừng vòng vèo với lão phu!”

*Vệt chết còn mạnh miệng: đây là câu thành ngữ của người Trung Quốc, ý chỉ sự việc đã đi đến kết thúc nhưng vẫn không chịu tin phục.

“Vậy thì tốt. Lữ Kinh đại nhân, ngài nói chuyện gì đã xảy ra?” Thanh Linh cười.

Lữ Kinh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: “Hoàng Thượng, vi thần có tội. Bản tội trạng này là do vi thần ép Hoán Y cô nương phải ấn dấu vân tay lên đó, vi thần chỉ là nhất thời hồ đồ.” Lữ Kinh tiếp tục bẩm tấu chuyện Ninh Túng bí mật tìm hắn để bày kế bức tử Hoán Y với Nguyên Ung Đế.

“Lữ Kinh, ngươi có biết mình đang nói gì không?” Ninh Quốc công không thể tin nhìn chằm chằm Lữ Kinh, không ngờ môn sinh đặc ý của lão lại có thể phản bội lão.

Lữ Kinh sau một lần đi Hình Bộ đã bị Tần Liễm thu vào trướng.

Lữ Kinh dập đầu với Ninh Quốc công một cái: “Quốc công, học trò xin lỗi.”

“Hoàng Thượng, Lữ Kinh thân là Phủ doãn Thuận Thiên phủ lại phạm pháp, hồ thẹn Thánh ân, xin Hoàng Thượng trách phạt.” Lữ Kinh cúi đầu.

Đối với hành động của Lữ Kinh, Nguyên Ung Đế giận đến đỏ mặt, trực tiếp giao cho Hình Bộ xử lý. (MTLTH.ddlqđ)

“Ninh Túng trắng trợn cưỡng đoạt hôn thê Bình Nhạc Huyền Hầu, đức hạnh khuyết thiếu, từ hôm nay trở đi đóng cửa suy nghĩ, công việc tạm thời giao cho Lại Bộ Thượng thư xử lý.” Nguyên Ung Đế trầm giọng nói.

Tâm Thanh Linh chợt lạnh lẽo, Ninh Túng bức chết Hoán Hoán, Nguyên Ung Đế lại chỉ phạt hãm đóng cửa suy nghĩ. Trừng phạt này không thể giải được mối hận trong lòng nàng.

Đối với việc xử trí này, Ninh Quốc công cũng vô cùng bất mãn, Túng Nhi của lão bị thương tổn nhiều như thế mà phải đóng cửa suy nghĩ, Diệp Đàm là thủ phạm nhưng lại không bị phạt, điều này khiến lão không phục.

Lão tức giận mở miệng: “Hoàng Thượng, lời Lữ Kinh chưa chắc đã là thật nhưng Diệp Đàm khiến Ninh gia thần đoạn tử tuyệt tôn là sự thật. Kính xin Hoàng Thượng xử trí Diệp Đàm, đòi lại công đạo cho gia tộc vi thần.”

Thanh Linh cười lạnh, Ninh Quốc công, lão còn có suy nghĩ muốn Hoàng Thượng xử ta sao? Được, rất tốt.

“Hoàng Thượng, nếu nói đến công đạo, thần muốn Hoàng Thượng lấy lại công đạo cho dân chúng Mẫn Châu.” Giọng nàng lạnh lạnh, phát âm rõ ràng, làm cho cả Vĩnh Khánh Điện nháy mắt trở nên yên lặng.

“Hoàng Thượng, Diệp Đàm muốn đưa cho ngài một món đồ.” Nàng nói xong, từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ.

Quyển sổ này chính là sổ mua ghi chép Ninh Túng mua lương thực cho dân chúng Mẫn Châu.

Nàng biết Hoàng Thượng truyền gặp nàng vì chuyện gì, nàng liền mang theo quyển sổ này, chờ thời cơ thích hợp tặng Ninh Túng thêm một phát dao.

Thấy quyển sổ trên tay Thanh Linh, Ninh Quốc công thầm giật mình.

Nguyên Ung Đế phát tay ý bảo công công thân cận trình quyển sổ lên.

Thanh Linh đưa quyển sổ cho công công mang lên cho Hoàng Thượng xem, Nguyên Ung Đế mở sổ xem qua liền phát hiện ra vấn đề.

Ninh Quốc công thấy sắc mặt Nguyên Ung Đế không tốt, đột nhiên Nguyên Ung Đế lạnh lẽo nhìn về phía lão. Tim lão trong nháy mắt trầm xuống, suy đoán quyển sổ này chính là quyển sổ ghi chép mua lương thực mà Ninh Túng đã làm mất.

Nguyên Ung Đế sắc mặt lo lắng, giơ quyển sách trên tay hỏi Thanh Linh: “Đây là sự thật?”

Thanh Linh bẩm: “Bẩm Hoàng Thượng, sổ sách này là do thần vô tình lấy được. Về việc được ghi chép trong sổ sách, thần cũng đã từng hoài nghi, vì vậy thần âm thầm phái người điều tra, thật không ngờ đó đều là sự thật.

Ninh Túng mua gạo cũ cho dân chúng Mẫn Châu, Hoàng Thượng phái người đến Mẫn Châu điều tra liền có thể rõ ràng.

Hơn nữa thương nhân bán gạo cũ cho Ninh Túng hiện tại cũng đã đến Hạ Thành, bọn họ chứng thực quyển sổ này là thật.” Sáu đó nàng bẩm báo chuyện dân chúng Mẫn Châu đến tri phủ kiện, kết quả bị đánh chết đến mấy người.

Chứng thực sổ sách là thật hay giả, Nguyên Ung Đế nhanh chóng phái người đến Mẫn Châu điều tra, đồng thời truyền thương nhân bán lương

thực Ninh Túng vào cung.

Trùng hợp tri phủ Mẫn Châu Liễu Đạo mật báo lên triều đình, quyền sở vừa vận đến tay Nguyên Ung Đế.

Nguyên Ung Đế mở mật báo ra nhìn, một lát sau, ông nặng nề đặt tấu chương xuống, đen mặt nén giận: “Truyền Ninh Túng!”

Ninh Túng đêm qua vừa bị Thanh Linh chém đứt mệnh căn, đau đến chết đi sống lại, cho đến bây giờ vẫn không thể tùy ý đi lại, nằm liệt trên giường. Hoàng Thượng lúc này truyền gặp Ninh Túng, Ninh Quốc công vừa đau lòng vừa lo lắng.

Sắc mặt Hoàng Thượng bây giờ cực kém. Ninh Quốc công cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thầm nghĩ bằng mọi cách phải trì hoãn được thời gian, lão tâu: “Hoàng Thượng, nhi tử thần đêm qua bị Diệp Đàm đả thương, hiện tại vẫn chưa thể đi lại, kính xin Hoàng Thượng tạm hoãn thời gian vào cung.

Nguyên Ung Đế không nói hai lời, trực tiếp nện quyền sở con kia lên người Ninh Quốc công: “Người xem kỹ đây là cái gì?”

Ninh Quốc công che cái trán bị đau, run rẩy mở sổ. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 119: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Không lâu trước đây Thanh Linh dùng chút ít thủ đoạn thu Mẫn Châu Tri phủ về dưới trướng.

Hắn viết tấu chương này chủ yếu là tố cáo Ninh Túng mua gạo cũ cho dân chúng Mẫn Châu, dân chúng vì vậy mà sinh lòng bất mãn, Ninh Túng không những thế mà còn thẳng tay đánh chết vài người.

Ninh Túng mua gạo cũ chỉ đủ cho bách tính ăn trong bảy ngày. Mà quan ngân triều đình phân phát đủ mua lương thực để mọi người chống đỡ trong nửa tháng.

“Hoàng Thượng, chuyện này....” Ninh Quốc công muốn tìm vài lời giúp Ninh Túng giải vây nhưng khi ngẩng đầu lên thấy Nguyên Ung Đế mặt mũi tối sầm, lời định nói lại bị nghẹn lại trở về họng.

Hách Liên Dực thấy sắc mặt Nguyên Ung Đế không tốt, nội tâm âm thầm nóng nảy. Ninh Quốc công là người ủng hộ mạnh nhất của hắn, nếu Ninh Quốc công phủ gập chuyện, hắn cũng sẽ sống không tốt. (MTLTH.ddlqđ)

Vốn Ninh Quốc công đang chuẩn bị chuyện Ninh Túng mua gạo cũ cho Mẫn Châu, bất ngờ bị Diệp Đàm đánh một đòn trở tay không kịp, còn lấy ra bản sổ sách kia.

Nước cờ này của Diệp Đàm đúng là đủ sát phạt!

Việc trước mắt hẳn cần làm chính là có thêm thời gian trừ mưu, tận lực giải vây cho Ninh Túng: “Phụ Hoàng bớt giận, Ninh Túng mới bị thương không thể đi lại được.

Xin Phụ Hoàng niệm cho tình thương con của Ninh Quốc công, Ninh Túng mới vừa bị thương, cần nghỉ ngơi vài ngày, rồi ngày vào cung. Vả lại quan ngân bị mất có nhiều điểm đáng nghi, Phụ Hoàng có nên phái người điều tra vị trí cụ thể của sổ quan ngân bị mất không?”

Tân Liễm nhìn Tĩnh Vương, Tĩnh Vương gật đầu mở miệng nói: “Phụ Hoàng, Nam Hạ ta Hoàng tử phạm pháp xử trí như thường dân. Hoàng tử còn như vậy, Ninh Túng cũng chỉ là ái tử của Ninh Quốc công, làm sao có thể xử trí khác được.” Ý ngoài lời là chẳng lẽ Ninh Túng còn cao quý hơn cả Hoàng tử?

Hách Liên Dực cau mày, không vui nói: “Ninh Túng phạm pháp so với Hoàng tử phạm pháp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Ninh Túng hiện tại bị thương, để hẳn nghỉ ngơi mấy ngày cũng không có gì là không ổn, ngược lại cho thấy Phụ Hoàng là một người khoan hồng độ lượng.”

“Nhưng bây giờ chứng cứ cũng có đủ, Ninh Túng chính là kẻ nuốt riêng hơn phân nửa sổ quan ngân.” Tĩnh Vương cũng không chịu nhượng bộ.

“Sổ quan ngân hiện tại đang ở đâu?” Nguyên Ung Đế không để ý đến cuộc tranh luận của Tĩnh Vương và Vinh Vương, hỏi Thanh Linh.

Hoàng Thượng một khi mở miệng, Tĩnh Vương và Vinh Vương đồng loạt im lặng.

Sổ quan ngân bị mất tất nhiên đang ở trong túi của Thanh Linh. Nhưng đồ đã vào miệng nàng, đừng mong có ngày nàng nhả nó ra.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần không biết.”Giọng điệu nàng thản nhiên, ánh mắt không một chút tránh né.

Nguyên Ung Đế nhìn chăm chăm nàng, dường như có điều suy nghĩ.

Trong điện trầm tĩnh một lát, Tĩnh Vương nói: “Phụ Hoàng, có nên truyền Ninh Túng vào cung hay không?” Hắc một mực muốn nhắc nhở Hoàng Thượng.

Hách Liên Dực trực tiếp la lên: “Phụ Hoàng, Ninh Túng mới bị thương, kính xin thư thả vài ngày.”

“Cầu xin Hoàng Thượng thư thả chút thời gian.” Ninh Quốc công quý gối xuống đất.

“Hoàng Thượng.” Ninh Thục phi đôi mắt mờ mịt hơi nước: “Ninh gia hiện tại chỉ có một mình Túng Nhi là tôn tử.” Mặc dù bà là người Ninh gia nhưng từ khi đặt chân vào cung, bà đã trở thành người của Hoàng gia, không còn là người của Ninh gia, cho nên nói Ninh gia hiện tại chỉ có Ninh Túng là tôn tử đúng là cũng không sai.

“Hắn bị Diệp Đàm đoạt mất mệnh căn đã là một điều bất hạnh.” Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói tên Diệp Đàm. “Hôm nay thương thế vẫn còn nghiêm trọng, không thể xuống giường đi lại, nếu ngài kiên trì muốn hắn vào cung chẳng khác nào muốn đoạt đi mạng của hắn...”

“Được rồi, trăm cho Ninh Túng năm ngày dưỡng thương, năm ngày sau Thuận Thiên phủ thụ lý án Ninh Túng nuốt riêng quan ngân cứu nạn.” Nguyên Ung Đế nói. (MTLTH.ddlqđ)

“Tạ Hoàng Thượng.” Ninh Quốc công kích động cao giọng hô.

Hách Liên Dực cùng Ninh Thục phi đều thở dài nhẹ nhõm, còn năm ngày, đủ cho bọn hắn trừ mưu thoát tội.

Tĩnh Vương thấy Nguyên Ung Đế tâm ý đã quyết, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Thanh Linh khẽ híp mắt, coi như Nguyên Ung Đế cho thêm năm ngày thì sao? Bất luận thế nào nàng cũng phải đẩy Ninh Túng vào chỗ chết.

Gương mặt Hách Liên Dực có chút mừng rỡ nhưng giấu đi rất nhanh, hăn nghi ngờ nói: “Phụ Hoàng, Phủ doãn của Thuận Thiên phủ là ai?” Lữ Kinh mới bị xử, Phụ Hoàng chắc chắn không cho hăn thăm lý vụ án này.

“Trẫm quyết định Phủ doãn Thuận Thiên phủ là Thượng Quan Hoa.” Nguyên Ung Đế nói.

Nghe nói Thượng Quan Hoa là người chính trực có tiếng, thiết diện vô tư, không sợ hãi quyền quý. Ninh gia muốn thu mua hăn là điều không thể, án này do hăn thăm lý cũng là việc không tồi.

“Trẫm mệt mỏi rồi, các người về đi.” Nguyên Ung Đế phát tay.

Những người trong điện thấy vậy rồi rút cáo lui.

Sau khi ra khỏi điện Vĩnh Khánh, Ninh Thục phi trở lại Thủy Minh điện của mình. Một lúc sau, Ninh Quốc công, Hách Liên Dực cùng Ngạo Nguyệt lần lượt đi vào.

Bước chân Ninh Quốc công nặng nề: “Túng nhi xảy ra chuyện, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Phụ thân, không phải ngài nói mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong hết sao? Vậy sao lại để Diệp Đàm lại bắt được được đằng chuôi vậy?” Ninh Thục phi có chút tức giận.

“Làm sao cha biết được?” Ninh Quốc công có chút không nhịn được nói: “Bất luận thế nào cũng phải cứu Túng nhi cho bằng được.”

Ninh Thục phi nghe vậy, da đầu không khỏi tê, nhọc điểm của Ninh Túng bị người nắm gắt gao, bảo bà phải cứu thế nào? “Phụ thân, ngài đây là đang làm khó nữ nhi sao?”

Ninh Quốc công quay đầu nhìn bà, ánh mắt sắc bén: “Nuốt đồng quan ngân kia là chủ ý của người, nếu không phải người bày mưu tính kế, Túng nhi sẽ rời quan ngân đi sao? Túng nhi xảy ra chuyện tất cả đều do người.”

“Ta đánh chủ ý với quan ngân cũng chỉ là vì Ninh gia, vì tương lai của Dực nhi.” Để Hách Liên Dực lên ngôi Hoàng Đế, Nam Hạ không phải của Ninh gia hay sao?

“Cái gì cũng cần đến bạc, bằng mấy sản nghiệp của Ninh gia căn bản không đủ dùng. Ban đầu kế hoạch động thủ với quan ngân, phụ thân ngài rõ ràng đã tán thành.”

Hách Liên Dực thấy sắp cãi vã, lên tiếng nhắc nhở: “Ngoại công, mẫu phi, chúng ta đang ở trong cung.”

Mặc dù trong điện Thủy Minh đều là người của Ninh Thục phi nhưng vẫn nên có tâm phòng bị người, đàm luận chuyện này ở đây chung quy cũng không tốt.

Ngạo Nguyệt yên lặng đứng một bên không lên tiếng. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Quốc công hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế: “Dực nhi, con nói giờ chúng ta phải làm sao?”

Hách Liên Dực cười thần bí: “Chuyện này cũng không phải không có cách giải quyết.”

Ninh Quốc công nghe hẳn nói thế, khuôn mặt đang chìm xuống có mấy phần rực rỡ: “Con nói xem phải làm thế nào?”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 119+2: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ngoại công chớ vội, tối nay Dực nhi sẽ đến Quốc công phủ một chuyến, đến lúc đó ngoại công cùng Dực nhi bàn bạc thật kỹ chuyện này.” Hách Liên Dực nói.

Ninh Thục phi khẽ thở dài, bà nhìn Ngạo Nguyệt Nãi giờ vẫn đứng lặng im: “Ta để con tìm cách lại gần Diệp Đàm trong thời gian như vậy, hẳn đã động lòng hay chưa?”

“Không có.” Ngạo Nguyệt lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Diệp Đàm đâu muối đều không ăn, con một chút biện pháp cũng không có.”

“Theo bốn cung thấy không phải con không có cách mà cơ bản là con không quan tâm, tâm tư của con tất cả đều dùng trên người tên đào kép ti tiện kia rồi.” Nhớ tới tên đào kép khiến Ngạo Nguyệt si mê kia, Ninh Thục phi liền tức giận.

“Mẫu phi đừng tức giận, Diệp Đàm cũng đâu phải tốt như vậy.” Hách Liên Dực nói.

“Nếu Diệp Đàm không còn giá trị lợi dụng nữa, vậy thì không nên lưu hãm lại!” Ninh Thục Phi vẻ mặt hung ác.

Đôi mắt già nua của Ninh Quốc công cũng lóe lên lệ quang: “Không thể! Tuyệt đối không thể lưu hã lại!” Diệp Đàm hại Túng nhi như vậy, hại Diệp gia như vậy, chết ngàn lần cũng không giải được mối hận trong lòng lão.

“Mẫu phi, có thể cho con gặp Phong Lộng một lần được không?” Ngạo Nguyệt cẩn thận từng li từng tý hỏi Ninh Thục phi, ánh mắt tràn ngập mong đợi. (MTLTH.ddlqđ)

Sắc mặt Ninh Thục phi trong nháy mắt chìm xuống, bà ta vung tay lên, quăng một cái tát lên mặt Ngạo Nguyệt: “Người vẫn nghĩ đến tên hạ tiện đấy sao?”

Ngạo Nguyệt che bên mặt bị đau, quật cường nói: “Hã không phải tên hạ tiện?”

Ninh Thục phi nộ hỏa công tâm: “Người còn dám mạnh miệng?”

Nhìn hai mẫu nữ (hai mẹ con) sắp sửa cãi nhau, Hách Liên Dực cảm thấy vô cùng nhức đầu: “Mẫu phi, để cho Ngạo Nguyệt nhìn mặt Phong Lộng một lần cũng được.”

Hã biết muội muội hã tính tình lãnh ngạo, nếu bức nàng nóng nảy, vì Phong Lộng việc gì nàng cũng có thể làm được: “Trước khi gặp Phong Lộng, muội phải làm cho ta một việc.”

“Việc gì?” Ngạo Nguyệt hỏi.

“Giết Diệp Đàm.” Hách Liên Dực âm trầm.

Ngạo Nguyệt giấu cợt cười một tiếng: “Diệp Đàm võ công cao cường, muội phải giết hã thế nào?” Dùng mĩ nhân kế căn bản không phải là cách: “Huỳnh nói muội nên làm gì?”

“Coi như không giết được hãn cũng phải hủy diệt hãn.” Khuôn mặt Ninh Thục phi vận vẹo dữ tợn.

“Tóm lại người này nhất quyết không thể giữ lại!” Ninh Quốc công oán hận.

“Ngoại công, mẫu phi yên tâm, Dực nhi sớm muộn gì cũng sẽ giết hãn.” Hách Liên Dực nói.

Ra khỏi cung, Thanh Linh sóng vai đi cùng Tần Liễm.

“Đàm, về phủ tự động quỳ từ đường hai canh giờ.” Diệp Thiên Minh cười ngửa đi ngang qua hai người, lạnh lùng mở miệng rồi giục ngựa rời đi.

Thanh Linh đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công, ngang nhiên chém đứt mệnh căn của Ninh Túng, gây ra chuyện lớn như vậy phải phạt quỳ từ đường để tỉnh táo lại.

Nghe Diệp Thiên Minh phạt Thanh Linh quỳ từ đường, Tần Liễm đau lòng, hãn dừng chân, bạch y bay trong gió, quyết tuyệt nói: “Theo ta quay về phủ Thừa tướng.” Hãn sẽ không để cho phu nhân mình chịu oan ức quỳ từ đường hai canh giờ.

“Không, ta phải về Tướng phủ.” Thanh Linh từ chối.

“Ta đưa nàng về, ta sẽ không để Diệp Tướng quân phạt nàng quỳ từ đường.” Để nàng quỳ một canh giờ hãn đã đau lòng không thể chịu được rồi, huống chi hai canh giờ.

“Không cần, ta tự về.” Nếu như thân phận của nàng bây giờ là Diệp Thanh Linh, nàng mới không ngu ngốc đi quỳ từ đường chịu tội.

Nhưng bây giờ thân phận của nàng là Diệp Đàm, nàng không cần đối cừu với Diệp Thiên Minh, sau này khi Nhị ca trở về cũng không tốt. Nàng

sẽ cố gắng làm bớt chuyện có hại đối với thanh danh Diệp Đàm.

“Ta đi trước.” Thanh Linh nói.

Hắn mím môi, mắt phượng sâu kín nhìn nàng làm nàng cả người không được tự nhiên, khiến nàng có cảm giác như mình đang bắt nạt hắn vậy.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không để bản thân phải chịu uất ức.” Nàng cười.

Nàng đã không muốn, hắn cũng không miễn cưỡng nàng: “Còn sớm, đi ăn chút gì đó với ta rồi hãy trở về.”

Hắn đưa nàng đến một tửu lâu ăn cơm, khi đã no nê, Minh Lục gõ cửa bẩm báo. (MTLTH.dđlqđ)

“Công tử, đồ người muốn đây.” Sau khi mở cửa, Minh Lục đứng ngoài cửa nói.

“Ừ.” Tần Liễm nhàn nhạt đáp lời, sau đó đóng cửa.

Hắn lại gần Thanh Linh, ngồi xuống bên cạnh nàng. “Cầm bình dược này.” Hắn đưa bình sứ trong tay cho nàng.

Nàng mở nắp ra nhìn, đây chính là thánh dược chữa thương. Người này lo lắng nàng quý bị thương đầu gối liền chuẩn bị cho nàng dược trị thương.

Người này không để nàng phải chịu một chút đau đớn nàng, cũng chiều nàng như vậy, hắn không sợ sẽ chiều hư nàng sao?

Tần Liễm ôm nàng lên đùi hắn, nhắc vạt áo của nàng lên.

Nàng ôm cổ hăn kinh hô: “Ai dô, chàng muốn làm gì?” Hô vậy thôi chứ cũng không thềm ngăn hành động của hăn.

“Đừng cử động.” Hăn nhỏ giọng nói, cởi giày của nàng, đôi chân tinh xảo khấp léo như bạch ngọc thượng hạng xuất hiện trong tầm mắt hăn, hăn không nhịn được cầm trong tay.

Bàn tay to lớn bao bàn chân nhỏ xinh của nàng, từ nhỏ tới giờ chưa có nam tử nào sờ chân nàng, nàng kinh hãi muốn rút chân về, hăn liền nhanh tay nắm thật chặt.

“Chang buông ra đi, rất dơ đó.” Nàng lung túng nói.

Hăn không chỉ không buông tay mà còn nâng trong lòng bàn tay như trân bảo, yêu thương nhìn chân ngọc: “Chân phu nhân thật đẹp, đáng tiếc lại có vết chai.” Cũng bởi vì sờ chân nàng thấy có vết chai, người này liền trở về phủ nhanh chóng lệnh tú nương trong phủ làm mười đôi giày mềm nhẹ, tinh xảo, chất liệu khó tìm.

Hăn buông bàn chân của nàng, vén quần lên đến đầu gối: “Nơi này không thể có vết thương.” Hăn nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Ta sẽ không để cho bản thân bị thương.” Nàng nhàn nhạt nói: “Ta phải đi rồi, chàng thả ta xuống đi.”

Hăn vùi đầu vào ngực nàng. “Để cho ta ôm một lát thôi.” Giọng điệu làm nũng y như tiểu hài tử.

“Đừng làm rộn.” Nàng đỏ mặt đẩy đầu hăn ra.

“Nàng xuống tay ác độc với Ninh Túng, Ninh Quốc công chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng, mấy ngày hôm nay phải thật cẩn thận.” Hăn nhẹ nhàng hôn mi tâm nàng.

“Đã biết.” Nàng trả lời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 119+3: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Khi trở về nhà, lúc nào cần vi phu thì tìm vi phu, không thì báo cho vi phu đến tìm nàng là được.” Hãn ra lệnh.

Người này lại thế rồi, nàng nghiêng đầu, làm bộ như không nghe thấy. Nhưng lại bị người này nắm cằm xoay lại, bắt nàng phải nhìn thẳng hãn.

Sau đó hãn lại liên miên nói không dứt, nói một đống lời muốn nàng phải cẩn thận hoặc phải chăm sóc tốt cho bản thân, tựa như sắp tới sinh ly tử biệt vậy.

Nàng rớt cuộc cũng không nhịn được mà lầu bầu: “Chàng thật dài dòng.”

“Phu nhân nói cái gì?” Giọng điệu hãn tỏ ra nguy hiểm, cánh tay ôm nàng càng thêm ra sức, nàng liền dán chặt vào ngực hãn.

“Phu quân nghe lầm rồi, ta cái gì cũng chưa nói.” Nàng cười lấy lòng nói.

“Vậy sao?” Hãn cười như không cười: “Nhưng hình như vi phu nghe thấy nàng nói....”

Người này một khi đã so đo thì cho dù là chuyện nhỏ nhất cũng sẽ không buông tha, nàng còn muốn nhanh chóng trở về mà. “Không có gì

cả.” Nàng cắt đứt lời hăn, đôi tay nâng mặt hăn lên, cúi đầu hôn, trực tiếp chặn cái miệng dài dòng của hăn.

Ôm nàng trong ngực, hôm nay hăn cảm thấy rất hưng phấn, nàng vậy mà chủ động thân mật với hăn, dục vọng trong đáy mắt như kén phá ra ngoài. Hăn giữ nàng lại thật chặt, hôn càng sâu.

Lửa nóng mà cuồng dã, nàng bị dọa sợ, sửng sốt trong giây lát. Thừa lúc nàng vẫn còn ngây ngẩn, hăn quét sạch tất cả trong khoang miệng nàng, thiếu chút nữa còn cướp đi hô hấp của nàng.

Cũng may hăn kịp thời lui ra ngoài cho nàng cơ hội hít thở nhưng lý trí nàng lại bị đoạt mất rồi, mơ mơ màng màng nhìn hăn. Cơ thể mềm nhũn không có một chút sức lực, thật giống như đang bồng bênh giữa không trung, nàng đưa tay ôm cổ hăn, cái cảm giác lửng lơ không chỗ dựa giờ mới đỡ hơn một chút.

Đột nhiên từ cổ truyền đến cơn đau, nàng sợ hết hồn, đầu óc cũng theo đó mà tỉnh táo lại, níu lấy vạt áo hăn: “Phu quân nhẹ thôi, đừng lưu lại ấn ký.” Giờ phút này âm thanh nàng mềm mại có chút khàn khàn, đối với hăn mà nói, đây chính là hấp dẫn trí mạng, nhưng nàng vẫn cứ ngốc nghếch không phát hiện ra. (MTLTH.ddlqđ)

Hăn ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, âm thanh trầm khàn: “Được.”

Nam nhân thời điểm đang làm chuyện này căn bản lời nói đều không đáng tin, hăn lần nữa cúi đầu xuống, hôn cổ nàng. Một lát sau, hăn trượt dần xuống xương quai xanh của nàng, cắn một miếng.

Cắn dùng sức như vậy không lưu lại dấu mới lạ, tên lửa gạt này!!!

Nàng dấm lên ngực hăn một cái, chỉ là một quyền này không dùng một chút sức lực nào.

“Phu nhân đây là muốn ám hại phu quân sao?” Hắc trở tay cầm tay nàng, cười nói.

Sau khi động tình, gương mặt yêu nghiệt của hắc càng thêm diêm dúa lẳng lơ, lộ ra vẻ đẹp như hồ ly tinh, đôi phượng mâu câu hồn nhiếp phách. Bởi vì nụ cười của hắc, thiên địa dường như cũng ảm đạm hơn.

Người này tuyệt đối là yêu tinh chuyển thế!

“Phu nhân, vì phụ hiện tại thật muốn nàng.” Nhưng hắc không muốn nàng phải chịu một chút uất ức.

Nàng cúi thấp đầu, gương mặt đỏ hồng như táo chín, lảng tránh đề tài này: “Phu quân, ta phải về Diệp phủ rồi.”

“Không thể bởi vì phu nhiều hơn một chút sao?” Hắc u oán nói, ôm nàng càng chặt.

Nàng giống như vật riêng tư của hắc, bất luận kẻ nào cũng không thể động đến, chỉ có thể là của hắc.

“Được.” Nàng cười rất xinh đẹp, nàng thực chất cũng không muốn tách hắc ra. Nàng nghĩ mình cũng rất thích hắc, xem ra nàng phải tìm cơ hội phục lại thân phận Diệp Thanh Linh, sau đó gả cho hắc.

Ôm nàng ngồi khá lâu, hắc đột nhiên cúi đầu ngậm môi nàng, bá đạo cạy hàm răng của nàng, cường ngạnh xông vào, mãnh liệt hôn một trận mới thả nàng ra: “Trở về đi thôi.” Hắc dịu dàng nói với nàng.

“Được.” Nàng từ trên đùi hắc đứng dậy, đi được hai bước đột nhiên quay đầu lại hôn hắc một cái, rồi mới chính thức rời đi.

“Nhị công tử, hay tối nay chúng ta mới hồi phủ?” Bạch Nhiên hỏi.

“Vì sao?” Thanh Linh không hiểu nhìn hắc.

Gương mặt Bạch Nhiên hiện vẻ lung túng, mắt tự nhiên nói: “Môi ngài quá đỏ.” Lại còn là vừa đỏ vừa sưng, nhìn qua cũng biết vừa bị người khác hôn.

Thanh Linh cắn răng mắng: “Đáng ghét!” Nàng thật muốn đánh cho Tần Liễm một trận!

Ninh Túng vừa nhận được tin tức trong cung truyền ra, Diệp Đàm dám tố cáo hãm hại ô quan ngân trước mặt Thánh Thượng.

“Diệp Đàm, Diệp Đàm, lại là Diệp Đàm!” Ninh Túng nổi giận ngồi dậy, bàn tay nổi gân xanh nắm chặt chần đang đập trên người.

Tên Diệp Đàm này chần chẫn là khắc tinh của hắn!

“Công tử đừng tức giận, nên uống thuốc thôi!” Quan Tuyết bưng chén thuốc tới, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Không uống.” Hắn vung tay hất đổ bát thuốc trên tay Quan Tuyết, tại vì động tác quá mạnh, ảnh hưởng đến vết thương dưới hạ thân, hắn đau đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Hắn càng đau, nổi hận với Diệp Đàm càng mãnh liệt. Nếu không phải Diệp Đàm, hắn làm sao biến thành cái bộ dạng này.

“Túng nhi.” Ninh Quốc công vừa tới liền thấy bát thuốc vỡ cùng với nước thuốc lên lãng trên sàn, cau mày gọi khẽ.

“Phụ thân, Diệp Đàm lôi ra chuyện quan ngân, giờ con phải làm sao?” Tham ô quan ngân là trọng tội, thậm chí có thể bị xử trảm. “Phụ thân, Túng nhi không muốn chết, phụ thân mau nghĩ cách đi.”

Ninh Quốc công đi tới bên giường hắn, ngồi xuống nói: “Túng nhi, đừng lo lắng, bất luận thế nào cha cũng không để cho con xảy ra chuyện.”

“Người đi ra ngoài.” Lão quay sang nói với Quan Tuyết.

“Vâng.” Quan Tuyết lui ra, vòng ra sau phòng Ninh Túng, yên lặng lắng nghe đối thoại của hai cha con.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 119+4: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Chẳng lẽ phụ thân đã nghĩ ra đối sách?” Ninh Túng hỏi.

Ninh Quốc công lắc đầu: “Không có.”

Vẻ mặt Ninh Túng thoáng thất lạc, đôi mắt tối đen không rõ: “Chuyện này không có một chút đối sách nào sao?” Hắn không cam lòng bị Diệp Đàm nắm trong tay như vậy.

“Chuyện này....”Ninh Quốc công thở dài: “Túng nhi, con đừng nóng vội, cha đang suy nghĩ biện pháp. Thật ra Hoàng Thượng không có ý định phán án tham ô quan ngân là trọng tội.” Nếu không Hoàng Thượng cũng không cho thời gian năm ngày để Thuận Thiên phủ thụ lý án. “Nhưng tội này không thể chối được.”

Từ chối? Từ này dường như nhắc nhở Ninh Túng: “Phụ thân, có thể nghĩ biện pháp tìm người gánh thay hay không?”

Hai mắt Ninh Quốc công tỏa sáng, vỗ tay xuống bập đùi nghe đôm đốp: “Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ ra cách này sớm hơn?”

“Phó Thống lĩnh Cấm Vệ quân Lâm Tiến là người phụ trách áp tải quan ngân đến Mẫn Châu, cũng là người có khả năng tẩy máy tay chân vào quan ngân nhất.”

“Nhưng làm thế nào để hấn gánh tội thay?” Ninh Túng hỏi, trước mắt tất cả chứng cứ đều chỉ về phía hấn, muốn đổ tội sang Lâm Tiến quả thật rất khó.

“Lâm Tiến là người phụ thân an bài vào Cấm Vệ quân, nếu hấn thay con nhận tất cả tội trạng, vậy thì tốt rồi.” Lâm Tiến là một con cờ nằm vùng trong Cấm Vệ quân, khiến Lâm Tiến nhận tội đồng nghĩa với việc mất đi một quân cờ quan trọng, mặc dù đáng tiếc, nhưng vì Ninh Túng, đáng!

Tham ô quan ngân là trọng tội, có Lâm Tiến nhận tội thay, cùng lắm Ninh Túng chỉ có tội trong coi thất trách mà thôi. (MTLTH.ddlqđ)

Tội thất trách nhẹ hơn rất nhiều so với tội tham ô quan ngân.

“Vì bảo đảm không có chuyện gì xảy ra, cha còn phải thượng nghị với Vinh Vương một phen.....người nào?!” Ninh Quốc công còn chưa dứt lời chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa, lão nhanh chóng xông ra ngoài.

Trước khi Ninh Quốc công đập cửa ra ngoài, Quan Tuyết đã phi thân lên mái nhà ẩn núp.

Ai cũng không hề nghĩ tới một cô gái mảnh mai như Quan Tuyết lại có thể có một thân công phu đến thế.

Ninh Quốc công mở cửa phòng không thấy có người, đột nhiên có một con mèo nhảy ra: “Thì ra chỉ là một con mèo.” Lão yên tâm đóng cửa lại.

Đêm tối, sau khi đã hết thời gian quỳ từ đường, Thanh Linh trở lại Mặc Trúc viện, đồng thời tin tức của Quan Tuyết cũng truyền đến.

“Ninh Túng lại còn muốn có người nhận tội thay hấn, thuộc hạ sẽ đi giết Lâm Tiến, để xem hấn còn tìm được ai.” Bạch Nhiên nắm chặt bội kiếm bên hông, xoay người ra cửa.

“Quay lại.” Thanh Linh ra lệnh.

“Nhị công tử, Lâm Tiến phải chết.” Bạch Nhiên không cam lòng.

“Lâm Tiến chắc chắn phải chết, nhưng không phải hiện tại. Bọn họ muốn Lâm Tiến nhận tội thay ắt cũng phải trừ bị một phen, chúng ra trước cứ lặng yên theo dõi đã.” Thanh Linh vuốt vuốt hai đầu gối đã sưng đau nói.

Không có Lâm Tiến, Ninh Quốc công nhất định sẽ tìm cách khác để Ninh Túng thoát tội. Nếu bây giờ giết Lâm Tiến, chỉ sợ đứt dây động rừng.

“Chủ Thượng.” Thư Nghiễn từ ngoài đi vào.

Thanh Linh ra hiệu hắc có lời cứ nói.

“Chủ Thượng, cách Hạ Thành không xa có một ngọn núi hoang, có người ở đây dùng bạc trắng rèn thành quan ngân, sau đó đem chôn ở khu rừng gần đó.” Phân biệt giữa bạc trắng và quan ngân, quan ngân có dấu đặc thù của triều đình, bạc trắng không có.

“Thuộc hạ cho người điều tra, đám thợ rèn kia là người của Ninh Quốc công.” Thư Nghiễn nói.

Thanh Linh cười nhạt một tiếng: “Động tác lão già này nhanh thật, đối sách còn chưa có đã cho người rèn quan ngân.” Nàng đoán số quan ngân này là để bù vào số quan ngân đã mất.

Đám quan ngân kia số lượng không nhỏ, Lâm Tiến trong một khoảng thời gian ngắn không thể xử lý được tất cả.

Nếu Lâm Tiến nhận tội thay, hắc phải nói ra được địa điểm giấu quan ngân, có như thế người khác mới tin tưởng hắc là người đã tham ô đồng quan ngân đó.

“Chủ Thượng, phải xử trí thế nào đối với những thứ quan ngân mà Ninh Quốc công cho người chế tạo? Chúng ta có nên đoạt tiếp không?” Thư Nghiễn hớn hờ nói, đoạt bạc là việc hãn thích nhất.

“Trước hết để cho người tiếp tục theo dõi gặt gao đã.” Nàng không phản đối ý kiến của hãn, cũng không cự tuyệt.

Số quan ngân Ninh Túng tham ô không hề nhỏ, Ninh Quốc công khó có thể đền bù trong một khoảng thời gian ngắn. Thanh Linh đoán số người chế tạo quan ngân không nhiều, chắc cũng chỉ có mấy người.

Sau ba ngày, Thư Nghiễn truyền tin về, đúng như những gì nàng đã phỏng đoán.

Đêm hôm đó, Thanh Linh quay trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn người thấy hương thơm quen thuộc. Nàng nhìn tấm màn giường rủ xuống, lập tức hiểu có chuyện gì đang xảy ra. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng vén tấm màn giường, không ngoài dự đoán, đúng là Tần Liễm đang nằm trong đó.

“Phu nhân đã trở lại.” Âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong đêm tối.

Hãn nhếch môi cười, mị hoặc động lòng người. Tư thái nằm nghiêng hết sức xinh đẹp, vạt áo trượt xuống nửa vai, lộ ra da thịt trắng muốt mê người.

Thanh Linh nuốt một ngụm nước miếng, tên yêu tinh này lại đến quyến rũ nàng: “Chàng...chàng ban đêm tới đây, không tốt.

Hãn đưa tay ngọc ôm lấy eo nàng, vuốt ve như có như không, tay dùng chút lực, nàng liền nằm lên người hãn: “Vi phu lại cảm thấy rất tốt, thứ nhất là giúp phu nhân giải buồn, thứ hai giải nỗi khổ tương tư của phu nhân.”

“....” Người này hai ngày ba bữa lắc lư trước mắt nàng, nàng lấy đâu ra nỗi khổ tương tư?

Nàng còn đang suy nghĩ khuyên hấn phải quy củ, ban đêm không cần len lén bò lên giường nàng, hấn đã giữ chặt ót nàng, mạnh mẽ hôn, cuốn hết hương thơm trong miệng nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Nụ hôn êm ái như mưa phùn đầu xuân mà cũng say lòng người như rượu ủ lâu năm. Nàng rất nhanh quên chuyện khuyên nhủ hấn, chuyên tâm cùng hấn thân mật.

Hấn dịu dàng mà lưu luyến đòi lấy, nàng hoàn toàn đắm chìm, khó có thể tự kiềm chế, dùng sức đáp ứng hấn. Tựa như mê như say, nàng cảm giác còn chưa đủ, chủ động đòi lấy từ hấn.

Phòng ngủ phiêu tán ra một loại mùi hương khác thường, âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập cũng vang lên như có như không.

Đến khi tất cả đã trở về yên tĩnh vốn có của nó, trên giường cũng đã lộn xộn không chịu nổi. Xiêm y của Thanh Linh bị cởi hơn phân nửa, kéo chăn đắp kín đầu.

“Không phải lần đầu tiên vi phu thấy thân thể phu nhân, còn gì phải ngại nữa?” Hấn cười nói, tay kéo chăn mỏng xuống.

Nàng nhìn hấn chăm chăm: “Không biết xấu hổ!” Người này nhân lúc nàng vô thức đã xé hơn phân nửa quần áo của nàng.

Hấn kéo hông của nàng, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên mi tâm nàng: “Ngoan, ngủ đi.”

Thanh Linh nhắm mắt lại, thật lâu cũng không thể ngủ được, khe khẽ thở dài.

“Phu nhân đang nghĩ đến chuyện gì vậy?” Tần Liễm thì thầm bên tai nàng.

“Ninh Quốc công lén rên quan ngân bên ngoài Hạ Thành, sau đó đem chôn ở phụ cận, ta phải lợi dụng đám quan ngân kia của lão như thế nào đây?” Nàng chau mày nói, nghe ngữ điệu của nàng giống như đám quan ngân kia sớm muộn gì cũng rơi vào túi nàng vậy.

Hắn khẽ xoa mi tâm nàng: “Trước đó vì phu có nghe nói Ninh Quốc công phái người sửa chữa lại tổ trạch Ninh gia.”

Tổ trạch Ninh gia ở Lương Châu thành, cách Hạ thành không xa.

Ba đời Ninh gia sống tại đây, tòa trạch trừ có chút cũ ra thì tất cả đều tốt, phong thủy không tồi.

Ninh Quốc công tiến hành sửa chữa nơi đó, có lẽ là muốn lấy nơi này làm chốn đặt chân sau khi cáo lão.

“Ý chàng là có thể lợi dụng quan ngân và tổ trạch Ninh gia để náo loạn?” Hai đầu lông mày Thanh Linh dần giãn ra, hai mắt sáng long lanh.

“Không tệ.” Hắn lại cười nói: “Phu nhân ngủ đi, chuyện giả quan ngân vì phu giúp nàng xử lý.”

“Được.” Giải quyết phiền não, nàng vui vẻ hôn lên mặt hắn một cái.

“Phu nhân, nàng hôn lộn chỗ rồi.” Hắn cầm tay nàng đặt lên môi mình: “Hôn nơi này mới đúng.”

Nàng liếc hắn một cái: “Ngủ.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 119+5: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hoàng Thượng ra hạn năm ngày sau Thuận Thiên phủ sẽ thẩm vấn Ninh Túng về án tham ô quan ngân cứu nạn nhưng vừa đến ngày thứ tư đã có người của Thuận Thiên phủ đứng ra tố cáo Lâm Tiến chính là kẻ đã tham ô quan ngân Mẫn Châu.

Có người tố cáo Lâm Tiến nuốt riêng quan ngân, manh mối bắt nguồn từ cậu của hắn lấy quan ngân chơi trong sông bạc. Người của sông bạc nhìn thấy quan ngân thấy rất lo lắng liền hỏi tại sao gã lại có, cậu của Lâm Tiến lờ miệng, nói ra hết chuyện Lâm Tiến tham ô quan ngân.

Sau đó người của sông bạc đã bẩm báo việc này tới Thuận Thiên phủ.

Khi biết tin Lâm Tiến vừa bị Thuận Thiên phủ bắt giam, Thanh Linh liền kéo Tần Liễm chạy tới Thuận Thiên phủ.

Thuận Thiên phủ doãn Thượng Quan Hoa thấy hai người xuất hiện, nhanh chóng tiếp đón: “Thừa tướng đại nhân, Bình Nhạc Huyền Hầu.”

“Thượng Quan đại nhân, Lâm Tiến đã nhận tội?” Tần Liễm hỏi thẳng vấn đề luôn.

“Hạ quan còn phải tra hỏi kỹ càng.” Thượng Quan Hoa trả lời.

“Lập tức dẫn hắn lên công đường.” Tần Liễm nói.

Tần Liễm đã hạ lệnh, Thượng Quan Hoa không thể không tuân mệnh: “Vâng.”

Lâm Tiến vừa mới bị đưa lên công đường thẩm vấn, Ninh Quốc công cùng Hách Liên Dực đã kịp thời xuất hiện. (MTLTH.ddlqđ)

“Lâm Tiến, người có biết mình đã phạm tội gì không?” Giọng nói Thượng Quan Hoa uy nghiêm, đặt câu hỏi theo thông lệ.

Lâm Tiến quỳ trên công đường, thanh âm bình tĩnh: “Biết, ta tham ô quan ngân cứu tế Mẫn Châu, thiếu chút nữa đã khiến Ninh công tử lâm vào tình trạng khó xử.”

“Hừ, lão phu đã nói mà, Túng nhi làm sao có thể tham ô quan ngân. Chắc chắn là người khác, quả không ngoài suy nghĩ của lão phu, chỉ là không ngờ kẻ tham ô lại là người.” Ninh Quốc công tức giận chỉ vào Lâm Tiến.

“Quốc công, chuyện còn chưa tra rõ, vẫn đừng dễ dàng kết luận thì hơn.” Tần Liễm không mặn không nhạt nói.

Ninh Quốc công mở miệng muốn phản bác, Nguyên Ung Đế đột nhiên xuất hiện.

Hách Liên Dực nhìn Hoàng Thượng đến, âm thầm buồn bực, tại sao phụ hoàng lại xuất hiện tại thời điểm này chứ?

Thanh Linh cũng thấy buồn bực, chỉ là nàng cảm thấy Nguyên Ung Đế tới thật đúng lúc.

Thượng Quan Hoa bẩm báo với Nguyên Ung Đế chuyện Lâm Tiến nhận tội, Nguyên Ung Đế trầm tư trong chốc lát, mở miệng cười nói: “Không cần bận tâm tới trăm, tiếp tục xử án đi.”

“Hoàng Thượng, Diệp Đàm có một thỉnh cầu.” Thanh Linh chột đứng ra hành lễ.

“Nói.” Nguyên Ung Đế ra hiệu ý bảo cứ nói.

Thanh Linh nói: “Lâm Tiến mặc dù đã thừa nhận chuyện hãm tham ô quan ngân nhưng không có chứng cứ. Quan ngân thâm hụt nhiều như vậy, thời điểm Ninh công tử mua gạo cho dân chúng không thể không phát hiện ra.

Diệp Đàm cảm thấy trong chuyện này còn nhiều nghi vấn, kính xin Hoàng Thượng triệu kiến Ninh công tử tới công đường đối chất.”

“Quan ngân được chôn ở rừng phong ngoại thành.” Lâm Tiến cúi đầu chậm rãi nói.

“Thượng Quan Hoa, cho người đi lục soát.” Nguyên Ung Đế ra lệnh.

Thượng Quan Hoa không dám chậm trễ, phái người đi lục soát rừng phong.

“Hoàng Thượng, vi thần cho rằng vẫn nên truyền Ninh công tử tới công đường giải thích về chuyện sổ sách.” Tần Liễm bình tĩnh nói.

Nguyên Ung Đế nhìn Ninh Quốc công: “Ninh Quốc công có ý kiến gì không?”

“Lão phu không có ý kiến.” Ninh Quốc công tự tin nói, lão đã trù bị tất cả mọi mặt, Diệp Đàm muốn hại Ninh Túng, không có cửa đâu!

Ninh Quốc công phủ, bên trong phòng Ninh Túng.

Ninh Túng nhận được khẩu dụ, phải đến Thuận Thiên phủ một chuyến.

Trải qua bốn ngày nghỉ ngơi, giờ hắc có thể đi lại miễn cưỡng được cho là bình thường.

Quan Tuyết lấy một cái đai lưng tinh xảo, đến gần Ninh Túng: “Công tử, giờ tay lên nào.” Nàng buộc chặt đai lưng quanh eo hắc.

Ninh Túng cúi đầu, phát hiện đai lưng này nhìn khá khác biệt liền thuận miệng hỏi: “Sao bản công tử chưa từng thấy đai lưng này?”

Quan Tuyết âm thầm giật mình, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng: “Công tử có nhiều đai lưng như vậy, hắc không nhớ cũng là điều dễ hiểu.”

“Ừ, có lẽ là vậy.” Ninh Túng sửa soạn y phục tươm tất, rời khỏi Quốc công phủ.

Ninh Túng đi vào công đường Thuận Thiên phủ, Thanh Linh kín đáo nhìn đai lưng trên eo hắc, cười quý dị.

Dọc đường Ninh Túng đã biết vì sao Hoàng Thượng cho truyền hắc, hắc vừa tới công đường liền quỳ xuống: “Hoàng Thượng, đều do vi thần giám sát lơ lửng mới tạo cơ hội để Lâm Tiến giấu quan ngân đi.”

“Hoàng Thượng, tội vi thần đáng chết vạn lần.” Bộ dạng của Ninh Túng cực kỳ áy náy.

Sau một lúc, Nguyên Ung Đế mới cho hắc đứng dậy, hỏi: “Dân chúng Mãn Châu phải ăn gạo cũ là có chuyện gì?”

Ninh Túng bẩm: “Bẩm Hoàng Thượng, lúc vi thần phát hiện một số lượng quan ngân không cánh mà bay, vi thần rất hoảng loạn liền thương lượng với Lâm Tiến.

Lâm Tiến đã cho thần chủ ý mua gạo cũ vừa tốn ít bạc mà vẫn được nhiều. Chỉ cần mua nhiều lương thực, người khác cũng không hoài nghi

quan ngân bị mất. Vi thần bị Lâm Tiến đầu độc mới nghe theo hăn.”

“Hoàng Thượng, Túng nhi trẻ người non dạ, đây cũng là sai phạm lần đầu, mong người giơ cao đánh khẽ.” Ninh Quốc công nói.

“Lâm Tiến, lời Ninh Túng có phải sự thật không?” Nguyên Ung Đế tức giận hỏi Lâm Tiến.

Lâm Tiến cúi đầu ngày càng thấp: “Phải.”

Nguyên Ung Đế giận dữ đến đỏ mặt: “Người đâu, tống Lâm Tiến vào tử lao.”

“Hoàng Thượng anh minh.” Ninh Quốc công vui vẻ hô to, mặt mày nhẹ nhõm.

Thanh Linh quét mắt nhìn hai cha con, đúng là khuyến phụ sinh khuyến tử (khuyến nghĩa là chó), bản lĩnh đổi trắng thay đen đúng là thiên hạ vô địch!

“Chậm đã.” Nàng đột nhiên nói lớn: “Hoàng Thượng, mặc dù Lâm Tiến đã chính miệng thừa nhận hăn tham ô số quan ngân đó nhưng nói miệng không bằng bằng chứng, Hoàng Thượng cứ quyết định như vậy e rằng không ổn.”

Ninh Quốc công nhìn Thanh Linh bằng con mắt sắc như đao: “Diệp Đàm, ngươi có ý gì? Ngươi đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng?”

Lão vừa cãi được một câu, Thượng Quan Hoa đã dẫn người trở lại, người lục soát mảnh rừng phong ngoại ô bẩm không tìm thấy quan ngân.

Sắc mặt Ninh Quốc công, Hách Liên Dực, Ninh Túng đại biến.
(MTLTH.ddlqđ)

Mà lúc này người của Thuận Thiên phủ đi vào bấm báo số quan ngân bị mất được tìm thấy ở tổ trạch Ninh gia tại Lương Châu thành.

Ninh Quốc công kinh hãi, lão căn bản không bao giờ có thể nghĩ đến số quan ngân hiện tại đã yên lặng nằm trong tổ trạch Ninh gia, lần này lão dù có ba cái mồm cũng không thể cãi nổi nữa.

Thâm tâm lão gào thét: Đáng chết! Bị người tính toán rồi.

“Hoàng Thượng, quan ngân đột nhiên xuất hiện tại tổ trạch Ninh gia, chuyện này....chuyện này rất kỳ quặc.” Ninh Túng nóng lòng nói.

“Phong thủy của tổ trạch Ninh gia đúng là không tệ, còn có thể tụ tài.” Thanh Linh bên cạnh nói mát, trong lòng thầm nghĩ tất nhiên người của Thuận Thiên phủ không thể tìm thấy quan ngân trong rừng phong, bởi vì Tần Liễm đã yên lặng chuyển dời chúng đến tổ trạch Ninh gia.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế lúc này còn đen hơn cả vừa rồi.

Phụ tử Ninh gia đồng thời trừng mắt nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh đến bên cạnh Ninh Túng. “Ồ, đai lưng của Ninh công tử nhìn thật đặc biệt.”

Bị nàng nhìn bằng ánh mắt tham lam, Ninh Túng chán ghét nói: “Đúng là tên nhà quê.”

Thanh Linh bị mắng cũng không giận, híp híp mắt, trong mắt có nét giảo hoạt thoáng qua, nàng cười đến thuần lương vô hại: “Đúng đúng đúng, đúng là ta chưa thấy bao giờ thật. Chỉ là đai lưng của Ninh công tử thật khác biệt, nếu ta đoán không sai, đây là vật Hoàng Hậu tiền triều tặng Hoàng đế tiền triều trong ngày sinh thần chứ?”

Tiền triều, đây chính là một vấn đề nhạy cảm.

Lời nàng vừa dứt, công đường thoáng cái đã im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào đai lưng của Ninh Túng.

“Người nói dối, đây chỉ là đai lưng bình thường mà thôi.” Giọng nói của Ninh Túng đánh vỡ sự yên lặng.

“Trình đai lưng lên.” Nguyên Ung Đế lạnh giọng ra lệnh.

Ninh Túng bị người giữ chặt, đai lưng bị lột mất, y phục lòi thối khiến hắn đứng lung túng trước công đường.

Thanh Linh thoáng công môi, một viên thuốc nhỏ đột nhiên xuất hiện trên tay nàng, nàng cong ngón trở búng viên thuốc, viên thuốc kia liền nhanh chóng bắn thẳng vào hông Ninh Túng.

Quần Ninh Túng bất chợt bị tụt xuống, nhiều người trên công đường không nhịn được phì cười, hắn vội vàng kéo quần lên.

Thanh Linh có cảm giác có ánh mắt bất thiện đang nhìn nàng, nàng liếc sang bên cạnh thấy Tần Liễm đang trầm ngâm nhìn nàng.

Môi hắn khẽ cử động, nói mấy chữ: Nàng lại không ngoan rồi.

Nàng hơi chu miệng, le lưỡi với hắn một cái. Ánh mắt của tất cả mọi người đang đặt trên người Ninh Túng, không ai phát hiện hai người bên này đang làm trò.

Nha đầu này, hắn bắt đắc dĩ cong khóe môi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 119+6: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nguyên Ung Đế cầm cái đai lưng lên nhìn, vừa nhìn vừa vuốt, phát hiện đai lưng thêu Long văn chìm.

Chỉ có y phục của Hoàng Đế mới được phép thêu Long văn. Nếu như đai lưng này không phải của Hoàng Hậu Tiên triều thêu tặng cho Hoàng Đế tiên triều thì chỉ bởi Long văn được thêu trên đai lưng cũng đủ khép Ninh Túng vào tội mưu phản.

Nguyên Ung Đế không cho phép tộc nhân ngoài Hách Liên gia mơ ước ngôi vị Hoàng Đế.

“Ninh Túng tham ô quan ngân cứu tế Mẫn Châu, có ý đồ mưu phản, đưa hãn vào tử lao!” Nguyên Ung Đế tức giận đập bàn.

Đưa vào tử lao đồng nghĩa với việc xử tử.

Ninh Túng vội vàng giải thích: “Hoàng Thượng, đai lưng này không phải của vi thần.” Tiện nhân Quan Tuyết, dám tính kể hãn.

Hách Liên Dực cũng ngồi không yên, vội la lên: “Phụ Hoàng, đai lưng này chưa chắc đã là thật, theo như nhi thần thấy chắc chắn có người muốn hại Ninh công tử.”

Coi như đại lũng không phải thật nhưng Ninh Túng dùng đại lũng giống đại lũng mà Tiên Hậu thuê tặng Tiên Đế cũng đã phạm vào đại kỵ.

Có người đi lên ap Ninh Túng xuống, Ninh Túng nhìn gương mặt lạnh lùng mà đậm mạc của Hoàng Đế, đáy lòng dâng lên kinh hoàng chưa nay chưa từng có: “Hoàng Thượng, vi thần bị oan, đại lũng này không phải của vi thần, đúng, không phải của vi thần!”

Hắn chuyển ánh mắt nhìn Thanh Linh, phẫn hận gào to: “Đại lũng này là của Diệp Đàm, của Diệp Đàm!!”

“Ninh công tử chó cắn người lung tung.” Tần Liễm tùy ý nói.

Chó điên mới cắn người lung tung. Tần Liễm nói Ninh Túng chó cắn người lung tung, chẳng khác nào bảo Ninh Túng là chó điên.

Người này, đúng là tức chết người không đền mạng. (MTLTH. Dđlqđ)

“Họ Tần, người có ý gì?” Hách Liên Dực giận dữ hỏi, hiển nhiên hắn cũng đã nghe ra ý tứ của Tần Liễm.

Tần Liễm mỉm cười không nói, Hách Liên Dực lại càng thấy tức.

Đột nhiên xảy ra kinh biến, Ninh Quốc công ứng phó không kịp, kinh ngạc sửng sốt hồi lâu mới hoàn hồn: “Hoàng Thượng....”

“Đưa Ninh Quốc công về phủ, không có lệnh của trẫm, không cho bước ra khỏi cửa phủ nửa bước.” Nguyên Ung Đế phất tay áo đứng dậy, hăm hăm rời đi.

Tham ô quan ngân, ý đồ mưu phản, Ninh Túng phạm vào hai tội lớn như vậy, theo lý thuyết Ninh gia không bị tru di cửu tộc thì cũng bị biếm làm thứ dân.

Nhưng hôm nay Nguyên Ung Đế chỉ cấm túc Ninh Quốc công, nguyên nhân chủ yếu là Ninh Quốc công nắm trong tay binh quyền, ở trong triều cũng có địa vị nhất định.

Nguyên Ung Đế cần lão để kiểm chế các thế lực khác, duy trì thăng bằng cái phe phái trong triều, cho nên Ninh Quốc công chưa thể hạ đài.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng....” Ninh Quốc công đuổi theo Nguyên Ung Đế lại bị thị vệ gắt gao giữ lại, trực tiếp lùi ra khỏi công đường.

“Phụ Hoàng!” Hách Liên Dực đuổi theo.

Tần Liễm cũng đồng thời đi theo: “Ta đi xem một chút, nàng về trước đi.” Lúc hần đi ngang qua Thanh Linh đã nói nhỏ với nàng như vậy.

“Buông bản công tử ra, bản công tử không có tội!!” Ba thị vệ cường tráng kéo Ninh Túng ra đến cửa, Ninh Túng không cam lòng vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Mặt mũi Ninh Túng vặn vẹo nhìn Thanh Linh, đôi mắt ác độc. Hần vốn là Đại công tử phủ Ninh Quốc công cao cao tại thượng nhưng vì Thanh Linh mà giờ hai bàn tay trắng bị bỏ tù.

Hần không cam lòng thua Diệp Đàm như vậy: “Diệp Đàm, bản công tử không để yên cho người, cuối cùng có một ngày bản công tử khiến người đoạn tử tuyệt tôn, muốn sống không được muốn chết không xong!”

Khóe miệng Thanh Linh nhếch lên một độ cong yếu ớt, tới trước mặt Ninh Túng, một cước nặng nề giẫm lên chân hắn, sức lực lớn đến nỗi có thể nghe cả tiếng xương vỡ.

Thị vệ áp giải Ninh Túng sợ đến mức ngậy người nhưng bọn hắn cũng không dám ngăn cản, cũng không vì một tù nhân sắp chết mà khai tội Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Túng đau đến sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt tuấn mỹ vì đau đớn mà vận vẹo khuôn bố như quý.

Thanh Linh nhếch môi cười: “Vậy sao? Bản công tử chờ đến ngày đó. Nhưng bản công tử có nghe nói, một khi đã vào tử lao thì đứng mong sống mà đi ra. Ha ha, bản công tử hy vọng Ninh công tử có thể còn sống mà đi ra ngoài đấy.”

Nàng cười quý dị, nói nhỏ vào tai hắn: “Ninh công tử, nợ của Hoán Hoán ngài còn chưa trả đâu.”

Không biết tại sao khi nghe câu này xong, Ninh Túng cảm nhận được sát khí từ Thanh Linh.

Sau khi Ninh Túng bị tống vào tử lao một ngày, tử lao truyền ra tin tức, có người cướp ngục, phạm nhân là Ninh Túng.

Dân chúng Hạ thành không ai không biết Ninh Quốc công sủng ái nhi tử đến vô pháp vô thiên, không đành lòng để ái tử trong nhà lao chờ chết, phái người đi cướp ngục không phải là không thể.

Vì vậy Ninh Túng thoát ngục, tất cả dư luận đều hướng mũi nhọn về phủ Ninh Quốc công.

Bầu trời đêm ánh sao âm đạm.

Trước mộ Hoán Y, nam tử quần áo rách rưới, tóc tai bù xù đang quỳ.

“Diệp Đàm, người mang Bản công tử đến đây làm gì?” Nam tử hoảng sợ phẫn hận nhìn Thanh Linh.

“Ninh Túng, đã đến lúc nợ máu phải trả bằng máu rồi.” Thanh Linh cười nói, nam tử trông nghèo túng rách rưới này là Ninh Túng.

Người cứu hần là thuộc hạ của Thanh Linh, vừa ra khỏi tử lao liền mang hần đến trước mộ Hoán Y.

“Người có ý gì?” Ninh Túng cảm nhận nỗi sợ hãi từ nụ cười của nàng.

“ Dập đầu trước mộ Hoán Hoan, dập càng vang càng tốt.” Hần hỏi một đằng, nàng đáp một nẻo.

Ninh Túng tựa như nghe được chuyện cười, cười lớn: “Bản công tử phải dập đầu trước mộ tiệp nhân này sao? Đừng mơ!”

Hần mới nói hết câu đã bị Bạch Nhiên tát cho hai phát: “Miệng lưỡi sạch sẽ chút, người cho rằng mình vẫn còn là Đại công tử phủ Ninh Quốc công sao? Nói cho người biết, người bất quá bây giờ chỉ là khâm phạm của triều đình.”

“ Bần hần dập đầu!” Thanh Linh uy nghiêm nói.

Bạch nhiên nắm tóc Ninh Túng, ép hần dập không biết bao nhiêu cái trước mộ Hoán Y.

“Diệp Đàm, ta nguyện rửa người chết không tử tể, xuống mười tám tầng địa ngục...”Ninh Túng oán độc mắng Thanh Linh.

Thanh Linh nghe không được, tự mình cởi giày, đem tất vo thành một cục, nhét thẳng vào miệng Ninh Túng.

Ninh Túng cảm nhận khuất nhục sâu sắc, hai mắt càng thêm ác độc nhìn Thanh Linh.

Khóe miệng Bạch Nhiên giật giật: “Nhị công tử, bị người khác thấy chân, cái này không tốt lắm đâu.’

Tại Nam Hạ, chân nữ nhân trừ phu quân ra, không nam tử khác nào được phép nhìn.

“Không có việc gì.” Nàng phất tay tùy ý nói, một lát sau mới nói: “Không cho nói cho Tần Liễm.” Người kia cơ bản là một hũ giấm lớn.

Nàng nhét tất vào miệng Ninh Túng chính là muốn hấn không thoải mái.

Trán Ninh túng bị đập đến trào máu, huyết nhục mơ hồ, mỗi lần hấn ngất đi, Thanh Linh lại lấy ngón châm châm vào mấy huyết đạo của hấn, hấn vì quá đau đớn mà tỉnh lại.

Thanh Linh thấy hấn đập đầu cũng đã đủ, cơ hồ cũng lấy đi nửa cái mạng của hấn, nàng mới lấy ra một thanh chủy thủ.

Ninh Túng sợ hãi nhìn Thanh Linh tay cầm chủy thủ, bước từng bước một lại gần hấn.

Nàng hoa tay mua chân trước mặt hấn, tủm tỉm cười: “Đừng sợ, ta sẽ không giết ngươi, ta từ trước đến nay là người nhân từ.”

Người nhân từ? Thư Nghiễn đứng bên cạnh trợn trắng mắt.

“Ừm....” Chủy thủ hạ xuống, Ninh Túng sợ hãi nhắm chặt mắt.

Chủy thủ đúng là không lấy mạng Ninh Túng, chỉ khắc lên mặt Ninh Túng một chữ ‘Tiện’.

Chữ ‘Tiện’ đỏ tươi, mỗi nét bút đều rất sâu, cơ hồ muốn rạch mặt hấn nát bươm, chiếm cứ cả khuôn mặt của hấn, diện mạo cũ mơ hồ phải nhìn thật kỹ mới ra.

“Ngươi lưu lại một chữ ‘Tiện’ trên lưng Hoán Hoán, ta tặng lại ngươi chữ đấy.” Thanh Linh lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc, rắc lên mặt Ninh Túng.

Phần được này khiến chữ ‘Tiện’ trên mặt Ninh Túng không bao giờ khỏi, những ngày thời tiết ẩm ướt còn đau ngứa vô cùng.

Miễn là Ninh Túng còn sống, chữ ‘Tiện’ này còn đi theo hắn đến hết đời.

“Dẫn hắn đi.” Thanh Linh phân phó Bạch Nhiên.

“Hoán Hoán, Ninh Túng thiếu nợ tỳ, muội thay tỳ đòi lại rồi.” Trước mộ Hoán Hoán chỉ còn Thanh Linh, nàng thầm thì nói.

“Hoán Y trên trời có linh, biết nàng trả thù cho nàng ấy chắc cũng đã an lòng.” Sau lưng vang lên tiếng trầm thấp của nam tử, mùi hương quen thuộc phiêu tán trong không khí.

Không cần quay đầu lại nhìn nàng cũng biết là ai, người này lúc đến cũng phát ra một chút âm thanh nào.

Nàng nhanh chóng giấu bàn chân không tất vào trong vạt áo, trong lòng âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần hắn đừng có phát hiện.

Hành động mờ ám của nàng không thể qua được mắt hắn, hắn vén vạt áo nàng lên, thấy nàng cởi một chiếc tất, không vui nói: “Phu nhân, nàng lại không ngoan rồi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khờ khạo cười: “Trời nóng quá, cởi giày ra cho mát.”

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cầm chiếc giày nàng vứt lẫn lóc trên đất, có ý định giúp nàng đeo lại giày. “Tất đâu?” Hắn đứng dậy, nhìn nàng chăm chăm.

“Ha Ha...” Nàng cười trừ, nhìn sắc mặt của hắn, nàng ý thức được mọi việc không ổn. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu quân.” Nàng cười tươi như hoa, sắc mặt hân hoan giãi ra không ít. “Phu quân, chàng ôm ta đi.” Không đợi hân trả lời, nàng liền nhào lên ôm cổ, hai chân vòng qua hông, cả người đều treo lủng lẳng trên người hân.

“Nha đầu vô lại.” Hân lâu bầu mắng, lo nàng ngã, nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Không cho nói xấu ta.” Nàng nhanh chóng cắn một miếng trên mặt hân.

Hân kéo nàng từ trên người xuống, bế ngang nàng lên: “Được, không nói xấu thì không nói xấu, nàng đúng là nha đầu dữ dằn.” Hân nhỏ giọng nói vào tai nàng, ngữ điệu hết sức cưng chiều.

Nàng ôm hông hân, cả người chui vào ngực hân: “Trẻ thế này rồi sao chàng còn đến đây?”

“Hoàng Thượng lệnh ta mai đến Mẫn Châu xử lý.” Hân nói. Nạn hạn hán ở Mẫn Châu chưa xử lý ổn thỏa, Nguyên Ung Đế phái hân đến trấn an dân chúng.

“Chàng đi bao lâu?” Giọng điệu nàng hàm chứa ý tứ không muốn rời xa.

Hân hôn một cái trên trán nàng: “Ta sẽ mau chóng trở về.”

Trước khi Quốc công phủ xảy ra chuyện, Quốc công phu nhân trở về tổ trạch làm lễ bái. Hiện tại phủ Quốc công gặp chuyện, bà bị ép giải về Kinh thành, bị cấm túc cùng Ninh Quốc công.

Xe ngựa chạy nhanh trên cái quan (đường rộng), chợt có một nam nhân mặt mũi xấu xí bị đặt ngang giữa đường, xe ngựa bắt buộc phải dừng lại.

Quốc Công phu nhân vén rèm xa, muốn nhìn một chút đang xảy ra chuyện gì. Không ngờ khi vén lên thấy trên mặt nam tử bị khắc một chữ ‘Tiện’, bà sợ hãi liền nhanh chóng vén rèm xuống.

Thanh Linh cho người ném Ninh Túng giữa đường, nhận hết mọi sự khinh bỉ, chỉ chờ ác ý từ người dân, hăn lê lết bò đi bò lại, ngoài ý muốn nhìn thấy xe ngựa của phủ Ninh Quốc công.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Ninh Túng ngẩng đầu nhìn xe ngựa: “Mẫu thân.” Hăn hô đến tê tâm phê liệt. Ninh Túng muốn đứng lên nhưng chân bị người ta giẫm nát, muốn đứng cũng không đứng được.

“Đi đi đi, đi nhanh một chút.” Quốc công phu nhân sợ hãi thúc giục.

Ninh Túng bò theo xe ngựa bị thị vệ tàn nhẫn đá một cái: “Cả mẫu thân cũng không nhận ra ta.” Hăn vừa ngã, vừa thê lương cười, cười đến chảy cả nước mắt, trơ mắt nhìn xe ngựa rời đi.

“Tránh ra, tránh hết ra.” Năm sáu người giục ngựa chạy đến, cuốn bụi bay mù mịt.

Những người đo lường mạng giục ngựa chạy, tất cả mọi người hoảng sợ dạt sang hai bên, Ninh Túng bị ngựa đạp cho bê bết máu.

Người qua đường thấy vậy đều bị hù dọa, âm thầm lắc đầu, bị ngựa dẫm thành như vậy, khẳng định sống không nổi.

Ninh Túng giận giữ trợn mắt, trước khi hoàn toàn rơi vào đen tối, hăn hình như nhìn thấy Diệp Đàm.

“Diệp Đàm, ha ha ha.....” Hăn thê lương cười to, sau đó ngoẹo đầu chết không nhắm mắt.

Sai lầm lớn nhất đời này của hãn là trêu chọc Diệp Đàm! Không cam lòng lớn nhất đời này của hãn là thua trong tay Diệp Đàm! (MTLTH.dđlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 120: Chỉ Thích Một Người

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Cuối cùng người ta phát hiện Ninh Túng chết thảm trên đường cái, tin tức này rất nhanh truyền khắp Hoàng thành.

Hách Liên Dực đi vào Thủy Minh điện, Ninh Thục phi vọt đứng dậy, nóng nảy hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Túng nhi sao lại chết thảm trên đường cái? Nghe nói mặt hắc còn bị người ta khắc một chữ ‘Tiện’, ai làm?”

Hách Liên Dực lắc đầu: “Vẫn chưa tra được ai là người cứu cữu cữu từ trong ngục ra.”

Ninh Thục phi ôm trán liên tiếp lùi về phía sau.

“Mẫu phi.” Ngạo Nguyệt tiến lên đỡ lấy bà.

Hách Liên Dực lại nói: “Nhi thần hoài nghi là do Diệp Đàm làm, bởi vì cữu cữu cũng khắc một chữ ‘Tiện’ sau lưng vị hôn thê của hắc. Có thể Diệp Đàm ghi hận liền khắc ‘Tiện’ lên mặt cữu cữu, nhưng cũng chỉ là suy đoán của nhi thần, chúng ta không có chứng cứ chứng thực.”

Ninh Thục phi giãy khỏi tay Ngạo Nguyệt: “Diệp Đàm, bốn cung nhất định phải khiến hắc sống không bằng chết.”

“Mẫu phi, chuyện này không nhất định là do Diệp Đàm làm.” Ngạo Nguyệt hờ hững nói.

“Mặc kệ hắn có phải là người cứu Túng nhi ra khỏi nhà lao hay không? Hại Túng nhi rơi vào kết cục bi thảm như vậy hắn chính là kẻ đầu sỏ.” Chỉ bằng lý do này thôi, Diệp Đàm chắc chắn phải chết.

Ninh Thục phi lại nói: “Tần Liễm hiện không có ở Hạ thành, đây chính là thời cơ tốt để đối phó với Diệp Đàm.” Quan hệ của Diệp Đàm với Tần Liễm vẫn luôn rất tốt, bà nhắm đến Diệp Đàm, Tần Liễm chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đối phó với Diệp Đàm thì dễ nhưng đối phó với Tần Liễm còn khó hơn lên trời.

Lúc này không ra tay thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Hách Liên Dực hoàn toàn tán đồng: “Đúng vậy, bây giờ là thời gian tốt nhất để đối phó với Diệp Đàm.” Hắn quay đầu nhìn Ngạo Nguyệt.” Ngạo Nguyệt, muội chuẩn bị một chút, lần này nhất định phải diệt trừ Diệp Đàm.”

Ngạo Nguyệt thất thần, không biết là đang suy nghĩ gì. Nghe Hách Liên Dực nói, nàng sửng sốt một chút, mím môi nói: “Muội muốn gặp Phong Lộng một lần.”

“Lại nghĩ đến tên hạ tiện đấy, người bị hãm hạ bùa mê thuốc lú gì vậy?” Ninh Thục phi giận đến khó thở.

“Lần trước không phải đã nói rồi sao? Muội giết được Diệp Đàm, ta thả Phong Lữ.” Hách Liên Dực nói. (MTLTH.ddlqđ)

Ngạo Nguyệt nhìn hắn chăm chăm: “Ta chỉ gặp hắn một lần thôi.” Nàng vẫn nhất quyết kiên trì.

Trong mắt Ninh Thục phi tràn đầy thất vọng: “Người....Người thật cứng đầu, con đi giết tên hạ tiện kia đi, xem nha đầu này còn nhớ nhung hắn nữa không?”

“Mẫu phi, cứ để cho muội ấy nhìn thấy Phong Lộng một lần.” Hách Liên Dực khuyên, hắc hiếu rất rõ tính cách của Ngạo Nguyệt, bức nàng nóng nảy, việc gì nàng cũng dám làm.

Ninh Thục phi mặc dù không thích Ngạo Nguyệt gặp Phong Lộng nhưng Hách Liên Dực cũng đã khuyên bảo, bà không phản đối nữa.

Hách Liên Dực an bài Ngạo Nguyệt gặp Phong Lộng trong vườn hoa Vinh Vương phủ. Hắn ra lệnh thị vệ trông coi chặt chẽ rồi tự mình về thư phòng tiếp tục làm việc.

Không bao lâu sau, thị vệ vào bẩm báo. Ngạo Nguyệt đánh thuốc mê phần lớn thị vệ Vinh Vương phủ, mang theo Phong Lộng cùng bỏ trốn.

Hôm nay Ngạo Nguyệt có chuẩn bị mà đến, nàng cài người tiếp ứng vào trong Vinh Vương phủ, một khi thuốc mê có tác dụng, xe ngựa ngoài hậu viện luôn sẵn sàng để rời đi.

Hách Liên Dực tức giận không thể kiềm chế được, thiếu chút nữa ném đi án thư: “Ngạo Nguyệt, người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách Hoàng huynh người lòng dạ độc ác.”

Thanh Linh cùng Bạch Nhiên đi ngang qua hậu viện Vinh Vương phủ, ngoài ý muốn thấy Ngạo Nguyệt ôm Phong Lộng trèo tường ra ngoài, lên xe ngựa rời đi.

Ngạo Nguyệt là công chúa Hoàng Thất cao quý, cứ nhiên mang theo nam nhân leo tường bỏ trốn. Bạch Nhiên trừng hai mắt, ngạc nhiên nói: “Mắt thuộc hạ không bị mờ chứ?”

“Đúng là Ngạo Nguyệt.” Thanh Linh trả lời.

Ngạo Nguyệt vừa rời đi không bao lâu, Hách Liên Dực mang theo một đội người đuổi theo.

“Bạch Nhiên, chúng ta cũng đi thôi.” Thanh Linh nhanh chân bám theo, hiện nàng đang rất rảnh rỗi, đi xem chút náo nhiệt.

Ngạo Nguyệt rất nhanh liền bị Hách Liên Dực chặn lại.
(MTLTH.ddlqđ)

Trong khu rừng lân cận Hoàng Thành, Hách Liên Dực cưỡi ngựa mắt lạnh nhìn xe ngựa bị bao vây.

“Ta đã nói mà, Ngạo Nguyệt công chúa khẳng định trốn không thoát.” Bạch Nhiên khoanh tay nói, hẳn cùng Thanh Linh núp sau một cây cổ thụ.

“Thử một lần xem sao.” Thanh Linh trả lời, nếu không thử một lần, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội thêm lần nào nữa.

Làm sao Ngạo Nguyệt lại không biết hy vọng trốn thoát rất mong manh, Hách Liên Dực vẫn đang giam lỏng Phong Lộng, gặp được một lần cũng rất khó khăn. Lại nói Hách Liên Dực và Ninh Thục phi quyết không để Ngạo Nguyệt và Phong Lấy bên cạnh nhau. Thay vì mình với người thương hai người hai nơi còn không bằng nhân cơ hội này chạy trốn, có lẽ còn có một tia hy vọng.

Hách Liên Dực ngồi trên lưng ngựa, lạnh giọng: “Ngạo Nguyệt, muội khiến Hoàng huynh thấy rất thất vọng.”

Ngạo Nguyệt dứt khoát nhảy xuống xe ngựa, Phong Lấy theo đó cũng nhảy xuống.

Thanh Linh nhìn từ xa, phát hiện Phong Lộng rất gầy. Gió vừa thổi, áo bào rộng mặc trên người bị phồng lên rất to, có cảm giác chỉ cần một cơn gió nữa thôi có thể thổi bay hẳn.

Ngạo Nguyệt cùng Phong Lộng song song quỳ xuống trước mặt Hách Liên Dực: “Hoàng huynh, van huynh bỏ qua cho chúng ta.” Ngạo Nguyệt nghẹn ngào.

“Bỏ qua? Bỏ qua các người để các người chạy trốn sao?” Hách Liên Dực ẩn nhẫn tức giận nói.

Ngạo Nguyệt cúi đầu, gắt gao cắn môi dưới: “Cầu xin Hoàng huynh tha cho chúng ta.”

“Người vì tên đào kép hèn mọn này mà vứt bỏ thân phận công chúa, thật ngu xuẩn!” Hành động lần này của Ngạo Nguyệt, Hách Liên Dực cảm thấy rất tức cười.

“Cầu xin Vương gia thành toàn, ta đời này kiếp này thề không phụ nàng.” Phong Lộng nhìn thẳng Hách Liên Dực, không kiêu ngạo, không xiểm nịnh.

Hách Liên Dực liếc mắt khinh thường nhìn Phong Lộng: “Người muốn gì? Ngay cả tư cách nói chuyện với bốn vương người cũng không có, người còn muốn bốn vương giao muội muội cho người? Si tâm vọng tưởng.”

Hắn phất tay, ra lệnh cho thị vệ bắt Phong Lộng và Ngạo Nguyệt lại. Nhưng Ngạo Nguyệt không phải công chúa bình thường, qua một hồi lâu mà Hách Liên Dực vẫn không thể bắt hai người lại.

Hách Liên Dực không thể không tự mình ra tay, hắn bắt Phong Lộng, nhanh chóng nhét viên độc dược vào miệng Phong Lộng.

Phong Lộng không thể làm gì khác ngoài nuốt viên thuốc kia, sau một khắc, hắc đầu đến mức nằm lộn trên đất.

Ngạo Nguyệt kinh hãi, xông tới ôm lấy hắn, quyết tuyệt nói với Hách Liên Dực: “Hoàng huynh, nếu hắn chết, muội cũng nhất định chết theo hắn.”

“Ngu xuẩn!” Hách Liên Dực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Người đường đường là một công chúa, muốn dạng nam nhân nào không được, tại sao người cứ cố tình thích hắn vậy?”

“Nam nhân có tốt hơn nữa muội cũng không thích, người kiếp này muội muốn chung sống chỉ có hắn, chỉ thích hắn, chỉ yêu hắn.” Ngạo Nguyệt kiên quyết.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 120+2: Chỉ Thích Một Người 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Bất luận các người phản đối thế nào, ta đều muốn cùng hãn chung một chỗ, ngay cả kết cục cuối cùng là cái chết. Hoàng huynh, hoặc huynh cho muội thuốc giải, hoặc hãn chết thì muội chết.” Nàng rút trâm hoa trên tóc đặt trên cổ, vẻ mặt quyết liệt.

Hách Liên Dực rất hiểu tính tình Ngạo Nguyệt, sự việc nàng đã nhận định đều rất cố chấp, liều sống liều chết tiến về phía trước, mặc kệ phía trước có nguy hiểm gì không, dù thương tích đầy mình cũng nhất quyết không quay đầu lại. “Độc này nhất thời sẽ không lấy đi tính mạng hãn nhưng có phát độc mà chết hay không, phải xem hành động của người rồi.”

Ngạo Nguyệt hiểu ý tứ của hãn, nếu muốn Phong Lộng sống, nàng phải nghe theo lệnh của hãn: “Tất cả nghe theo Hoàng huynh phân phó.” Nàng lạnh nhạt nói.

“Biết thế là tốt.” Hách Liên Dực nhếch môi cười.

Mặc dù lần này Ngạo Nguyệt không thể thoát nhưng Hách Liên Dực đã đồng ý để Phong Lộng ở cùng nàng.

“Theo thuộc hạ nghĩ kết cục của Ngạo Nguyệt và Phong Lộng sẽ rất thảm.” Bạch Nhiên nhỏ giọng nói bên tai Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh tán đồng gật đầu.

Bạch Nhiên thở dài: “Biết rõ là vô vọng cứ sao còn nói yêu? Nếu như không yêu, cũng không phải chịu đau khổ vì tình yêu.”

“Nếu như không yêu, cuộc sống sẽ rất cô đơn.” Thanh Linh không tự chủ được mà nghĩ đến khuôn mặt yêu nghiệt của Tần Liễm, tim nàng tựa như được ngâm trong mật ngọt.

Rất may mắn đời này nàng có thể gặp được hắn, yêu hắn và được hắn sủng ái.

Kiếp này, nàng cũng chỉ nhận định một mình hắn, chỉ yêu mình hắn.

Sắc trời dần tàn, Thanh Linh quay về Diệp phủ. Trên đường đi ngang qua một cái hồ lớn.

“Cứu mạng, cứu mạng với!” Âm thanh thiếu nữ vang vọng từ mặt hồ.

Thanh Linh vốn tính toán không thêm để ý tới nhưng trong lúc lơ đãng nàng phát hiện cô gái bị rơi xuống hồ nước ấy vậy mà có khuôn mặt giống với Hoán Y.

Hoán Y, nhớ đến cái tên này, tâm nàng lại đau.

Lý trí nàng hiểu rất rõ Hoán Y đã chết nhưng nàng vẫn không cách nào khống chế được bước chân. Nàng xoay người nhanh chóng nhảy xuống hồ.

Nàng nhảy quá nhanh, Bạch Nhiên chưa kịp có hành động, thân thể nàng đã chìm vào trong nước.

Thanh Linh vừa chìm xuống, đôi mắt của cô gái kia lóe lên huyết quang, nàng ôm lấy Thanh Linh, gắt gao giữ chặt cánh tay Thanh Linh.

Thanh Linh lòng trầm xuống, nàng dùng sức thoát khỏi trói buộc của cô gái, không ngờ nàng vừa giãy ra khỏi gọng kìm của cô gái kia, thân thể của nàng đã bị mấy sợi dây cuốn vào, kéo nàng vào chỗ nước sâu.

Trong nước có tầm hơn chục bóng đen đang lại gần, trong tay bọn họ vừa cầm chùy thủ vừa cố gắng kéo Thanh Linh lại gần.

Đến khi Bạch Nhiên lại gần hồ nước đã không còn thấy bóng dáng của Thanh Linh, chỉ thấy trên mặt hồ có vết mau loang lổ, ngày càng nồng. “Nhị công tử.” Hắc hoang mang hô lớn.

Không ai đáp lại hắc, hắc hô mấy tiếng cũng không có tiếng trả lời. Hắc nóng lòng định nhảy vào hồ thì Thanh Linh từ dưới hồ chọt vật phi thân lên.

Thanh Linh giải quyết xong mấy kẻ quần thân dưới nước, nhìn bản thân mới thất kinh nhận ra bản thân vậy mà bị dẫn vào trong hồ.

“Nhị công tử, ngài sao rồi?” Bạch Nhiên đứng trên bờ lo lắng hỏi.

“Ta không sao.” Thanh Linh vừa dứt lời liền cảm nhận sát khí từ tứ phương truyền đến.

Không đợi đối phương ra tay, nàng chủ động chìm xuống nước.

Bạch Nhiên thấy vậy, hắc hiểu Thanh Linh vẫn chưa giải quyết xong phiền toái, không chút do dự theo nàng nhảy xuống hồ.

“Diệp nhị công tử, cố gắng chống đỡ.” Trên bờ đột nhiên truyền tới giọng thiếu nữ thất thanh la lớn.

Bạch Nhiên vừa nhảy vào trong hồ, phía sau liền có thêm tiếng có vật rơi xuống nước, hắc quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ngạo Nguyệt.

“Công chúa, dưới nước rất nguy hiểm, mau trở lại.” Thị nữ thân cận của Ngạo Nguyệt đứng trên bờ lo lắng hô.

Không biết chuyện gì xảy ra, bờ hồ này cảnh đẹp, ngày thường có rất đông người đến đây du ngoạn, hôm nay thế nhưng một bóng người cũng không thấy.

Hai người thị nữ của Ngạo Nguyệt hô mấy tiếng mà không có tiếng người đáp lại. Một người liền nhanh nhẹn chạy đi tìm sự giúp đỡ.

Bạch Nhiên cho rằng bản thân bơi không kém, không ngờ Ngạo Nguyệt còn giỏi hơn cả hẳn.

Ngạo Nguyệt bơi rất nhanh, Bạch Nhiên đã bị bỏ lại một quãng xa.

Thanh Linh cùng mấy tên lạ mặt so chiêu trong nước, Ngạo Nguyệt tiến đến gần, chặn trước người Thanh Linh. Nhìn nàng gắt gao che chở Thanh Linh nhưng thực chất mục đích chỉ để cản tay cản chân của Thanh Linh.

Thanh Linh liếc nàng một cái, lạnh lùng cười.

Ngạo Nguyệt kinh hãi, lo lắng bị phát hiện, lập tức thu liễm mấy hành động mờ ám của bản thân lại.

Nhưng người đó xác định không giết được Thanh Linh, liền nhanh chóng tóm lấy Ngạo Nguyệt mang đi.

“Diệp nhị công tử, cứu mạng!!” Âm thanh Ngạo Nguyệt kinh hoàng, nàng bị bọn chúng kéo vào đáy hồ.

Thanh Linh lòng thấm buồn bực, Ngạo Nguyệt trên danh nghĩa vì nàng mà nhảy xuống hồ nước, bây giờ nàng ta bị bắt, nàng không thể thấy

chết mà không cứu. Nghĩ trong chốc lát, nàng liền quyết định bơi xuống đáy hồ.

Đến khi Bạch Nhiên bơi tới giữa hồ thì một bóng người cũng không còn. Hắn nhìn khắp bốn phía, mặt nước một mảnh yên tĩnh, nếu không phải y phục hắn còn dính máu, mùi máu tanh còn nồng xông đến tận mũi, hắn thật hoài nghi vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh khoanh nhanh bằng mấy người đó, so chiêu bị hạn chế rất nhiều. Nếu như trên bờ, mấy người này khẳng định không phải đối thủ của nàng. Phải mất một khoảng thời gian nàng mới cứu được Ngạo Nguyệt từ tay bọn chúng.

“Đa tạ Nhị công tử.” Ngạo Nguyệt nói.

“Công chúa khách khí.” Thanh Linh khách sáo.

Lúc này trời cũng đã tối, sương mù che ánh trăng. Toàn thân Ngạo Nguyệt ướt nhẹp, y phục dính sát vào người hiện lên đường cong quyến rũ cùng da thịt bóng loáng như ngọc thạch.

Hiện nay hai người đang đứng dưới chân núi, Thanh Linh giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện bốn phía cảnh vật đều rất xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể đoán được đây là nơi nào.

Cuối thu đầu đông, trời dần lạnh.

Đi nửa canh giờ quanh vùng phụ cận, Ngạo Nguyệt hai tay ôm thân, lạnh run: “Nhị công tử, lạnh quá. Bên kia hình như có sơn động, chúng ta có thể vào trong đó nghỉ ngơi không?” Sơn động kia cách đây cũng không xa, chỉ cách vài bước chân là đến.

“Công chúa cứ ngồi nghỉ trước. Diệp Đàm đi xung quanh xem có đường ra ngoài hay không?” Thanh Linh cười trả lời.

“Nhị công tử không cần phải lo lắng, bản công chúa tin tưởng không lâu nữa sẽ có người tìm đến nơi này, chúng ta cứ ngồi nghỉ trong chốc lát đã.” Ngạo Nguyệt vẫn cố gắng khuyên nhủ.

Ngạo Nguyệt nhìn chăm chăm bóng lưng Thanh Linh, cắn răng đi vào sơn động.

“Ai nha, chân của ta.” Ngạo Nguyệt chột kêu một tiếng.

Thanh Linh vừa chạy tới liền thấy Ngạo Nguyệt đang ngồi dưới đất xoa chân phải. nàng đứng ở cửa động, vô tình cảm thấy sát khí lạnh lẽo bò dọc toàn thân. Nàng dừng bước đứng trước cửa động.

“Nhị công tử, bản công chúa vị trật chân rồi, thật là đau, chàng có thể qua đây giúp ta một chút không?” Thanh Linh vẫn đứng yên ở cửa động, Ngạo Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, đáng thương nói.

Thanh Linh cười cười: “Công chúa, Diệp Đàm không am hiểu y thuật, không thể giúp. Công chúa, hay bây giờ ngài nhìn một chút, Diệp Đàm tìm người rồi quay lại?” Xung quanh đây bói không ra một bóng người, nàng cũng chỉ muốn qua loa với đồ phiền phức này thôi.

Nàng nói xong, xoay người muốn rời đi.

Ngạo Nguyệt ảo não căn môi dưới, nàng đột nhiên phi thẳng đến Thanh Linh, chân nàng vừa bước ra khỏi cửa động, ba bóng đen đằng đằng sát khí cũng theo ra ngoài.

Nghe sau lưng nhiều hơn một bước chân, Thanh Linh khẽ nhếch môi, trực giác của nàng quả nhiên không sai, trong động đúng là có mờ ám.

Ngạo Nguyệt rút thanh chủ thụ giấu dưới gấu váy đâm trực tiếp vào ngực Thanh Linh, mắt thấy chủ thụ chỉ còn cách một chút nữa là đâm

trúng, không ngờ Thanh Linh bất chợt xoay người, cùng lúc đó có một bóng dáng đứng chắn trước mặt nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Ngạo Nguyệt nhìn người trước mắt, hoảng sợ vội vàng rút chủy thủ về, lui về sau hai bước: “Phong Lộng, chàng tránh ra cho ta.”

Đôi mắt Thanh Linh thoáng lạnh lẽo, Ngạo Nguyệt muốn giết nàng. Bây giờ nàng có thể khẳng định đám người ám sát nàng vừa rồi cùng Ngạo Nguyệt không thoát khỏi liên quan.

“A Nguyệt dừng tay đi, đừng vì ta mà tăng thêm tội nghiệt.” Phong Lộng đau lòng nói, Ngạo Nguyệt vì hấn mà làm không ít chuyện trái lương tâm, hấn vừa áy náy vừa thấy đau lòng.

“Chàng tránh ra.” Ngạo Nguyệt kéo Phong Lộng, mấy người áo đen nhanh chóng công kích Thanh Linh, nàng nắm chặt chủy thủ trong tay, tùy thời đâm Thanh Linh.

Thanh Linh tiếp chiêu tương đối nhàn nhã, không đến nửa chén trà đã đập ngã mấy người kia.

Nàng nhặt thanh kiếm rơi dưới đất từ hắc y nhân, vừa muốn ra tay với Ngạo Nguyệt, nhân mã phủ công chúa liền tìm thấy nơi này.

“Công chúa.” Thị nữ của Ngạo Nguyệt vội vàng la to.

Thanh Linh cười lạnh, người của Ngạo Nguyệt tới thật đúng lúc! Chỉ cần nghe tiếng bước chân đã biết người tới không ít. Nàng không hề cố kỵ với đám người đó, phi thanh kiếm về phía Ngạo Nguyệt.

“A Nguyệt!” Phong Lộng cách Ngạo Nguyệt không xa, vốn bản thân cũng không hề có võ công nhưng lại có thể nhanh chóng chạy đến nơi Ngạo Nguyệt đứng.

Thanh Linh ngưng tụ chưởng lực, đánh bay Phong Lộng. Vừa rồi Phong Lộng ngăn cản trước người nàng, nàng cũng không muốn làm tổn thương hắn.

Ngạo Nguyệt dường như rất kinh sợ chạy vào trong động. Phong Lộng cũng cùng theo vào.

Người phủ công chúa tìm thấy nơi này. Thanh Linh không thể động thủ lần nữa. Không bao lâu, nhóm người của Thuần Thiên phủ cũng đến.

Thấy Thuần Thiên phủ, Thanh Linh biết chẳng có chuyện gì tốt, không biết Ngạo Nguyệt không giết nổi nàng lại bày ra trò gì nữa đây.

Theo sau là Bạch Nhiên mang người chạy tới, hắn không tìm được người trong hồ liền báo người mở rộng tìm kiếm.

“Nhị công tử, ngài không sao chứ?” Sau khi Thanh Linh đi ra khỏi cửa động, Bạch Nhiên lo lắng tiến lên hỏi, thấy y phục của nàng bị ướt, hắn cởi áo khoác trên người muốn khoác cho nàng, bị nàng cự tuyệt.

“Không sao.” Thanh Linh nhàn nhạt trả lời.

Nàng vừa mới dứt lời, trong động truyền ra một tiếng hét: “Công chúa, Diệp Đàm đã làm gì người?”

Thanh Linh tâm thấy lo lắng, nàng thấy Ngạo Nguyệt một thân quần áo xộ xệch, trên mặt đầm nước mắt, trên cổ có mấy dấu hôn.

Nhìn qua đã biết là có người lăng nhục, mà Phong Lộng theo nàng đi vào hiện lại không thấy bóng dáng.

“Diệp Đàm, ngươi là đồ cầm thú.” Thị nữ bên cạnh Ngạo Nguyệt tức giận mắng.

Ngạo Nguyệt thấp giọng nức nở, người bên ngoài chắc chắn Diệp Đàm đã làm gì Ngạo Nguyệt công chúa.

Ngạo Nguyệt được thị nữ dìu ra khỏi động, bộ dạng yếu đuối.

“Không ngờ công chúa vì Diệp Đàm mà mất nhiều mưu kế như vậy, Diệp Đàm cảm thấy thật sợ hãi.” Diệp Đàm không rõ ý vị cười cười, giết nàng không được liền hắt xô nước bắn này lên người nàng phải không?

Lăng nhục công chúa Hoàng thất chình là chà đạp lên tôn nghiêm của Hoàng gia, nếu Thánh Thượng biết chuyện, chết là điều không cần nghi ngờ.

Hừ, vì muốn đối phó với nàng mà hao tâm tổn sức không ít nhỉ?

Thanh Linh lạnh lạnh cười, chuyện hôm nay nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng: “Bạch Nhiên, chúng ta đi.”

Ngạo Nguyệt một thân chật vật, âm độc nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm lăng nhục bản công chúa, mau bắt hắt lại cho ta!”

Phủ doãn Thuận Thiên phủ Thượng Quan Hoa thi lễ với Ngạo Nguyệt: “Công chúa, chuyện này có hiểu lầm gì không?” Hắt thật nhìn không ra Diệp Đàm là tên sắc lang gan to ngang trời.

Ngạo Nguyệt cắn môi dưới, thấp giọng nức nở: “Chẳng lẽ Thượng Quan đại nhân nghĩ bản công chúa dám lấy chuyện này ra để nói giỡn?”

“Hạ quan không có ý này.” Thượng Quan Hoa vội nàng, ở Nam Hạ, trinh tiết của nữ tử rất quan trọng, Ngạo Nguyệt thân là công chúa Hoàng thất cũng không dám lấy trinh tiết của mình ra để đùa được. Tên Diệp Đàm này thế mà lại là loại người. hạ lưu.

“Thượng Quan đại nhân, còn không mau bắt Diệp Đàm lại?” Ngạo Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Người đâu?! Mau bắt Diệp Đàm lại!” Thượng Quan Hoa ra lệnh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 121: Diễn Một Màn Kịch

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Người của Thuận Thiên phủ và phủ Công chúa đều không ngăn được Thanh Linh.

“Công chúa, Diệp Đàm trốn thoát.” Thị nữ tâm phúc của Ngạo Nguyệt lo lắng nói.

“Trốn liền trốn đi.” Ngạo Nguyệt không chút để ý nói, nàng vốn cũng không có kỳ vọng mấy người này có thể bắt được Diệp Đàm.

Hách Liên Dục muốn diệt trừ Diệp Đàm, hẳn thiết kế sát thủ trong hồ ý đồ đoạt mệnh Diệp Đàm nhưng hẳn cũng đã đoán Diệp Đàm võ công cao cường, những người đó khó mà đối phó được với Diệp Đàm. Vì vậy nếu kế hoạch trước thất bại, nàng là kế hoạch thứ hai.

Cố ý khiến bọn hắc bắt được nàng, sau đó dẫn Diệp Đàm tới nơi này, làm nên vở kịch Công chúa Hoàng thất bị Diệp Đàm lăng nhục.

Phủ doãn Thuận Thiên phủ xuất hiện tại đây là do khi nàng nhảy vào trong hồ, Hách Liên Dục đã cho người mời hẳn tới nơi này. Có Thượng Quan Hoa chứng kiến, Diệp Đàm có mười cái mồm cũng không cãi thẳng được chuyện này.

Cho nên Diệp Đàm trốn thì cứ trốn thôi, mục đích của nàng dù sao cũng đã đoạt được.

“Phong công tử sao rồi?” Chờ đến lúc Thượng Quan Hoa không có ở đây, Ngạo Nguyệt liền hỏi.

“Phong công tử đã được đưa về phủ Công chúa.” Thị nữ trả lời.

“Công chúa vì sao lại phải diễn vở kịch này?” Thị nữ tò mò.

Ngạo Nguyệt không trả lời, lạnh lùng nhìn nàng một cái, thị nữ hoảng sợ liền ngậm miệng, không dám nói câu nào nữa.

“Công chúa, bây giờ chúng ta hồi phủ chứ?” Thị nữ hỏi.

Giăng co cả một đêm, trời cũng đã tang tảng sáng.

Ngạo Nguyệt khép chặt áo, nhìn sắc trời một chút: “Diệp Đàm lăng nhục bản công chúa, hiện tại bản công chúa muốn vào cung diện Thánh.”

Trên đường về Bạch Nhiên nói: “ Theo thuộc hạ thấy Ngạo Nguyệt công chúa không dễ dàng bỏ qua cho Nhị tiểu thư.”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Đối phương hao tâm tổn trí bày bố cục, có thể dễ dàng bỏ quan cho ta mới là lạ.” Chỉ là tâm tư Ngạo Nguyệt đều nằm trên người Phong Lộng, làm soa trong một thời gian ngắn có thể nghĩ ra được bấy năm trong bấy này được, chỉ có thể tên khốn kiếp Hách Liên Dực kia.

“Nhị tiểu thư, kế tiếp chúng ta phải làm gì?”Bạch Nhiên hỏi.

“Phái người theo dõi xung quanh phủ Công chúa, thấy Phong Lộng lập tức cướp.” Thanh Linh nói, Phong Lộng vào động theo Ngạo Nguyệt sau đó không tiếng động mà biến mất, đoán chừng đã bị Ngạo Nguyệt mang đi.

Phong Lộng tự ý khải đàn tỳ bà, trước mắt hần lấy thân phận nhạc sĩ vào phủ Công chúa. Ngạo Nguyệt đưa hần đi, chắc hần là ở phủ Công chúa.

Phong Lộng là chiếc xương sườn mềm của Ngạo Nguyệt, không chế được hần sẽ kìm chế được Ngạo Nguyệt.

Người của Thanh Linh vừa cướp được Phong Lộng, Thư Nghiễn vội vàng chạy tới: “Chủ Thượng, Ngạo Nguyệt công chúa chuẩn bị tiến cung.” Thanh Linh dặn hần phải theo dõi Ngạo Nguyệt sát sao, hần thấy Ngạo Nguyệt không về qua phủ mà vào thẳng trong cung. (MTLTH.ddlqđ)

Hần trực giác có chuyện không hay, tiếp tục thăm dò liên biết Ngạo Nguyệt muốn diện Thánh tổ cáo Diệp Đàm lăng nhục công chúa Hoàng thất, hần nhanh chóng bẩm báo với Thanh Linh.

“Ngạo Nguyệt muốn vào cung tố cáo Chủ Thượng muốn điểm ô sự trong sạch của nàng ta, chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Thư Nghiễn hỏi, lăng nhục Công chúa Hoàng Thất chính là coi rẻ tôn nghiêm Hoàng gia, Thánh Thượng chắc chắn sẽ trách tội xuống.

“Hách Liên Dực đang ở đâu?”

“Vinh Vương từ hôm qua đã báo nghỉ hai ngày, hôm nay hần không vào triều, hần đang ở đâu thuộc hạ cũng không biết.” Thư Nghiễn bẩm.

Thanh Linh cười quỷ dị ra tiếng: “Không ai biết hần ở đâu? Rất tốt!”

“Phái người ngăn Ngạo Nguyệt lại.” Nàng phân phó.

Thư Nghiễn cảm thấy hơi khó khăn: “Thuộc hạ ngăn Ngạo Nguyệt công chúa bằng cách nào?” Hần đang suy tính đến chuyện chẳng lẽ cứ thế cướp nàng ta như cướp Phong Lộng?

Thanh Linh ra hiệu hắc đến gần, sau đó nhỏ giọng nói cho hắc biết cách ngăn Ngạo Nguyệt.

Thư Nghiễn gật gật đầu: “Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ liền cho người ngừn nàng ta tiến cung lại ngay.”

“Nhị tiểu thư, bây giờ chúng ta hồi phủ chứ?” Bạch Nhiên hỏi.

“Tạm thời không về, đi Sườn Đồi một chuyến đã.” Sườn Đồi nàng nói nằm ở ngoại ô Hạ thành, Sườn Đồi này là một cái vực sâu không thấy đáy, rất ít người đi ngang qua đây.

Bạch Nhiên nghi hoặc nhìn Thanh Linh, vừa lên tiếng định hỏi, Thanh Linh đã nhanh chóng phi thân một quãng xa: “Nhị tiểu thư, chờ thuộc hạ.” Hắc vội vàng đuổi theo.

Xe ngựa của Ngạo Nguyệt nhanh chóng phóng trên đường về Hoàng cung, lúc này thị vệ hộ tống Phong Lộng đột nhiên xuất hiện. Hắc giục ngựa chặn trước mặt xe ngựa của Ngạo Nguyệt. (MTLTH.ddlqđ)

Thị vệ xuống ngựa, trước mắt thị vệ một cái: “Công chúa, thuộc hạ có chuyện bẩm báo, là về Phong công tử.”

Ngạo Nguyệt nhắc màn xe, lạnh lạnh hỏi: “Chuyện gì?”

Hắc nhìn xung quanh: “Chuyện này....”Giọng điệu hắc có chút khó xử, Ngạo Nguyệt ra hiệu người tránh đi.

“Được rồi, nói đi.” Ngạo Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Công chúa, Phong công tử bị Vinh Vương cướp mất.” Thị vệ lo lắng mở miệng nói.

Ngạo Nguyệt hơi híp mắt nói: “Người nói cái gì?” Ánh mắt nàng băng hàn, thị vệ đứng trước xe ngựa không nhìn được rùng mình một cái.

“Hồi công chúa, Phong công tử bị Vinh Vương cướp đi.” Thị vệ thận trọng nói lại.

“Hoàng huynh, người điên rồi.” Ngạo Nguyệt lãnh lệ mắng một tiếng, giận giữ gạt màn xe ngựa: “Vinh Vương dẫn người đi đâu?”

“Vinh Vương hình như dẫn Phong công tử ra ngoại thành.” Thị vệ trả lời.

Ngạo Nguyệt nhanh chóng lao ra khỏi xe ngựa, đoạt lấy dây cương từ tay thị vệ, xoay người nhảy lên lưng ngựa, thẳng hướng ngoại thành lao đi. Nơi này cách cửa thành không xa, nếu như nàng nhanh chút còn có cơ hội đuổi kịp.

Thị vệ phủ Công chúa thấy Ngạo Nguyệt thúc ngựa rời đi, bọn họ cũng vội vàng đuổi theo, chỉ là tốc độ ngựa của Ngạo Nguyệt rất nhanh, bọn họ nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Giờ phút này trên mặt Ngạo Nguyệt bình tĩnh một cách dị thường, trong lòng lại gấp như lửa đốt. Một khi Phong Lộng bị Hách Liên Dực mang đi, nàng và Phong Lộng không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại được nhau.

Ngạo Nguyệt nhìn thấy bóng lưng Hách Liên Dực từ đằng xa, hắn cũng đang cưỡi ngựa, chỉ là tốc độ của hắn không nhanh như nàng. Nàng mau chóng chặn trước mặt hắn. Hách Liên Dực nhìn thấy nàng, ra hiệu cho người bao vây nàng.

Phía trước chính là Sườn Đồi, Sườn Đồi sâu vạn trượng, người ngã xuống không có khả năng sống sót.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 121+2: Diễn Một Màn Kịch 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hách Liên Dực đứng ở bên cạnh Sườn Đồi, hắt mặc bộ đồ màu đen tôn quý, bên hông đeo một thanh bảo kiếm. Gió núi thổi phần phật, ánh dương vàng sáng hắt nghiêng một bên. Hắc bào tung bay, ba ngàn tóc đen bay trong gió, dáng vẻ bề ngể thiên hạ.

Tay Phong Lộng bị trói sau lưng, hắt bị áp quỳ gối trước mặt Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực rút kiếm đặt bên cổ Phong Lộng, Ngạo Nguyệt kinh hãi: “Hoàng huynh, huynh muốn làm cái gì?”

“Do hắt cản trở nên người mới không giết được Diệp Đàm, Bốn vương hôm nay giết hắt tránh cho các kế hoạch kế tiếp người đều không thể hoàn thành.” Hách Liên Dực lạnh lùng trả lời.

Ngạo Nguyệt tái mặt, tức giận nói: “Hoàng huynh, không phải trong hồ người của huynh cũng không giết được Diệp Đàm hay sao? Chỉ cần treo tội danh lăng nhục Công chúa Hoàng Thất trên đầu hắt là được rồi. Mọi nghe lời huynh đến danh tiết cũng không cần, sao huynh còn muốn giết Phong Lộng?” Hắt đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời hắt, hắt sẽ không can thiệp chuyện giữa nàng và Phong Lộng, hắt cư nhiên nuốt lời, muốn giết Phong Lộng.

Hách Liên Dực nói không giữ lời, trong lòng nàng vừa tức giận vừa oán hận.

Ở sau một khối đá lớn cách Sườn Đồi không xa, Thanh Linh cùng Bạch Nhiên đứng trên tàng cây, lặng lẽ nhìn lại tất cả.

“Không ngờ người muốn lấy mạng Nhị tiểu thư không phải Ngạo Nguyệt công chúa mà lại là Vinh Vương.” Bạch Nhiên cảm thán nói.

Nét mặt Thanh Linh nhàn nhạt, không có kinh ngạc, nàng đã sớm đoán ra người muốn giết nàng là Hách Liên Dực. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực vô tình nói: “Hắn là hồng chuyện tốt của Bốn vương, bốn vương hôm nay quyết không thể lưu hắn lại.”

Hắn dứt khoát đâm một kiếm vào ngực Phong Lộng, Ngạo Nguyệt hoảng sợ mở to mắt, tê tâm phế liệt thét chói tai: “Không.....không cần.....” Đầu óc nàng trống rỗng, nước mắt rơi như mưa, tâm đau dữ dội, giống như thanh kiếm kia đâm vào ngực nàng.

“A Nguyệt...nàng...phải sống tốt...” Gương mặt Phong Lộng trắng bệch, khổ sở nói.

“Không!!!!” Hai chân nàng như mất đi lực, nàng ngã quỵ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, đôi môi phát run “ Không cần!!!”

Đột nhiên nàng chợt đứng lên, dùng hết sức phi thân đến Sườn Đồi, mà thị vệ của Hách Liên Dực vây mà không thể cản nổi nàng.

Nàng như nổi cơn điên xông tới, Hách Liên Dực cười lạnh, hắn rút kiếm, máu bắn trên mặt hắn, gương mặt vốn tuấn dật trong nháy mắt như tu la địa ngục. Hắn một cước đá Phong Lộng xuống vực sâu trước mặt Ngạo Nguyệt.

“Phong Lộng!!!” Ngạo Nguyệt gào thét, trơ mắt nhìn Phong Lộng rơi xuống vực.

Nàng vọt tới Sườn Đồi muốn nhảy xuống theo Phong Lộng, lại bị Hách Liên Dực một quyền đánh trúng.

“Đưa nàng hồi phủ Công chúa.” Hách Liên Dực phân phó thủ hạ.

Sau khi đưa Ngạo Nguyệt rời khỏi Sườn Đồi, Hách Liên Dực lại ra lệnh những người khác lui xuống.

Lúc này dưới vực có một nam tử phi thân lên đứng trên Sườn Đồi. Chỗ áo ngực có một mảng lớn máu đỏ nhưng trên mặt lại không có bất kỳ đau đớn nào. Dung nhan hảnh tuyệt mỹ, ấn ký hoa đào như ẩn như hiện nơi mi tâm.

Người này chính là Phong Lộng vừa bị Hách Liên Dực một cước đạp xuống vách núi, Hách Liên Dực nhìn hắn bay lên từ dưới vực lên cũng không có biểu tình kinh ngạc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái, lại cùng nhau đi đến chỗ Thanh Linh cùng Bạch Nhiên ẩn thân.

Hách Liên Dực thi lễ với Thanh Linh: “Chủ Thượng.” Hắn sờ sờ bên mai tóc, lộ mặt nạ mỏng như cánh ve từ trên mặt xuống, gương mặt hoàn toàn bất đồng với Hách Liên Dực.

Hắn là thủ hạ dưới trướng Thanh Linh, bị Thanh Linh dịch dung thành Hách Liên Dực.

Phong Lộng cũng gỡ mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt của Thư Nghiễn: “Chủ Thượng, túi máu chó cũng hơi quá rồi.” Thư Nghiễn móc từ trong ngực ra một túi máu chó, gương mặt ghét bỏ ném đi.

Thanh Linh trước đó đưa cho Thư Nghiễn một túi máu chó để hắn đặt vào trong ngực, mới vừa rồi Hách Liên Dực giả đâm kiếm làm thùng túi

máu chó, máu theo đó bắn ra ngoài.

Thư Nghiễn bị đập xuống mà vẫn có khả năng phi thân lên là do Thanh Linh đã chuẩn bị cho hắn dây thừng, chỉ cần mượn lực mà có thể an toàn mà đi lên. Nhờ đó mà Thư Nghiễn mới không bị ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Bạch Nhiên thật bội phục tài nghệ dịch dung của Thanh Linh, nếu như hắn không biết Phong Lộng đã được đưa đến nơi khác, chính bản thân hắn cũng tin Phong Lộng bị Hách Liên Dực đập xuống vách núi.

“Nhị công tử tạo nên màn kịch này trước mặt Ngạo Nguyệt công chúa, lần này nàng hận chết Vinh Vương.” Bạch Nhiên nói.

Thư Nghiễn lắc đầu, thở dài: “Chưa chắc, nếu Ngạo Nguyệt công chúa mà gặp được Vinh Vương, màn kịch này chắc chắn sẽ bị xé rách.”

“Vậy chúng ta chẳng phải uổng phí thời gian sao?” Bạch Nhiên có chút tiếc nuối.

Thanh Linh cười nói: “Không nhất định.”

Ngạo Nguyệt tình thâm đối với Phong Lộng, nàng tận mắt nhìn thấy Hách Liên Dực giết chết Phong Lộng, nếu gặp được hắn, nàng chưa chắc đã chịu nghe hắn giải thích. Ít nhất trong khoảng thời gian này, nàng khó có thể bình tĩnh được.

Ngạo Nguyệt còn chưa hồi phủ, giữa đường đã tỉnh lại. Nàng vừa tỉnh lại đã quay lại Sườn Đồi, thị vệ hộ tống nàng hồi phủ không có biện pháp ngăn cản nàng.

Nàng đứng trước vách đá, thị vệ đuổi theo hô to: “Công chúa, ngàn vạn lần đừng làm chuyện dại dột.” Bọn họ muốn tiến lên nhưng bị nàng quát, bọn họ không dám tiến lên, chỉ còn vô phương trơ mắt đứng đó.

Ngạo Nguyệt đứng trước vách núi, si ngốc nhìn xuống, từng chuỗi nước mắt như đê vỡ.

Ngạo Nguyệt chưa kịp tố cáo Diệp Đàm lăng nhục nàng với Nguyên Ung Đế, Thượng Quan Hoa công chính liêm minh đã tiến cung bẩm báo sự việc này.

Nguyên Ung Đế sau khi nghe xong, cảm thấy đầu rất đau: “Diệp Đàm sao lại nhiều chuyện như vậy?!” Đầu tiên là đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công, một đao đoạn hương khói Ninh gia, giờ lại lăng nhục Công chúa Hoàng thất.

“Người đâu, truyền Diệp Đàm.” Nguyên Ung Đế nói.

Thanh Linh cảm thấy mỗi lần Nguyên Ung Đế cho truyền gặp nàng đều không có chuyện gì tốt, lần này đoán chừng chính là chuyện lăng nhục Ngạo Nguyệt. Sau khi sửa sang y phục, nàng mới chậm rãi lên xe ngựa vào cung.

Vào cửa cung, đi được một đoạn đường, nàng không ngờ lại có thể gặp Hách Liên Dực, theo sau đó là Ngạo Nguyệt.

Ngạo Nguyệt đi rất nhanh, lúc đi ngang qua Thanh Linh không còn trừng mắt nhìn nữa, coi Thanh Linh là không khí, trực tiếp đi qua. Đi tới bên cạnh Hách Liên Dực, nàng gằn giọng nói: “Người đã không tuân thủ cam kết, vậy đừng trách ta trở mặt vô tình.” Ngữ điệu nàng băng lạnh.

Hách Liên Dực cảm thấy khó hiểu: “Muội có ý gì?” Hắn vừa hỏi dứt lời, Ngạo Nguyệt đã phất tay áo bỏ đi.

Hắn quay đầu thấy Diệp Đàm cười yếu ớt, hắn không khỏi có chút căm tức.

Diệp Đàm đáng chết, hôm nay bốn vương chống mắt lên xem người còn cười được bao lâu nữa.

Hắn đứng trước mặt Thanh Linh, âm dương quái khí nói: “Bốn vương thật không ngờ, Diệp nhị công tử đáng dập tuấn tú lịch sự lại làm ra hành vi không bằng cầm thú đối với Ngạo Nguyệt.”

Thanh Linh nghe vậy cũng không giận, ngược lại nở nụ cười tươi rói: “Diệp Đàm ta từ xưa đến nay làm việc đều hết sức quang minh lỗi lạc, không giống ai đó rõ ràng là nói tiếng người mà hành vi làm ra lại không bằng cả cầm thú.” Nàng nhướn mày nhìn Hách Liên Dực, quét mắt từ trên xuống dưới, ngụ ý rất rõ ràng.

Hách Liên Dực giận đến mức đau cả ngực, âm thần vận Hàn Băng chưởng trong tay bất ngờ đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh rõ ràng hành vi hèn hạ của hắn, nụ cười ngày càng tươi: “Vương gia, Hoàng Thượng cho truyền Diệp Đàm vào cung, nếu đến muộn, Hoàng Thượng sẽ trách tội xuống.”

Hách Liên Dực âm trầm cười một tiếng, muốn lấy Phụ hoàng ra để kiểm chế hắn? Chỉ tiếc hắn thật sự không quan tâm: “Người lăng nhục muội muội của bốn vương, bốn vương dưới nóng giận đánh người là điều đương nhiên.” Lời nói còn chưa dứt, chưởng lực đã sắp đánh trúng người Thanh Linh.

Chỉ là tay hắn còn chưa đụng đến người nàng, nàng phất tay áo, mu bàn tay hắn giống như bị thứ gì châm phải, cảm giác đau nhói khiến hắn phải thu tay lại.

Mà Thanh Linh lúc này đã đứng cách hắn ba trượng.

Tay của Hách Liên Dực bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sưng lên như móng heo, còn ngứa vô cùng, làm hắn rất muốn phát đao chém đứt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 121+3: Diễn Một Màn Kịch 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thanh Linh cười ác liệt, ngữ điệu nói chuyện rất đáng đánh đòn: “Diệp Đàm đâu có làm gì đâu, có thể trước đó Vương gia đụng phải vật bẩn thỉu nào đấy.” Hắt ra tay với Thanh Linh, nàng nhanh chóng châm cho hắn một châm có độc vào tay.

Nàng chán ghét phải ống tay áo vừa bị Hách Liên Dực chạm qua, một màn này rơi vào trong mắt Hách Liên Dực khiến hắn trong thoáng chốc cảm thấy nhục nhã ê chề.

“Người đâu, mau bắt Diệp Đàm lại.” Hách Liên Dực rốt cuộc không nhịn nổi nữa, quát tháo thị vệ tiến lên vây bắt Thanh Linh.

Khi những thị vệ kia lại gần, Thanh Linh giống như tốt bụng mà nói: “A, đúng rồi. Diệp Đàm đã từng nhìn thấy hiện trạng này, Vương gia chỉ cần liếm vết thương là có thể khỏi, ngài không ngại thử một chút chứ?”

“Diệp Đàm, người!!” Hách Liên Dực tức muốn hộc máu: “Mau bắt Diệp Đàm lại cho bốn vương!” Hắn lớn tiếng quát với đám thị vệ.

Muốn nhìn thấy bốn vương liếm tay? Chuyện mất mặt này làm sao bốn vương có thể làm chứ? Người muốn xem chuyện cười của bốn vương ư? Nằm mơ đi!

Những thị vệ xông tới, Thanh Linh thoát cái đã tránh thoát được, cả người trong nháy mắt biến mất trước mặt Hách Liên Dực.

“Hoàng Thượng triệu kiến Diệp Đàm, nếu đến muốn Diệp Đàm sợ Hoàng Thượng trách tội xuống, Diệp Đàm cáo từ trước.” Thanh âm Thanh Linh từ xa truyền lại.

“Diệp Đàm, người chờ đó cho bốn vương!” Hách Liên Dực buồn bực nói.

Tay hắn lúc này đúng là ngứa không chịu được, bất đắc dĩ hắn thử biện pháp của Diệp Đàm, thè lưỡi liếm một chút trên bàn tay đã sưng như cái móng heo kia. Hắn phát hiện những nơi được hắn liếm đều không còn ngứa nữa, hắn liền tham lam lè lưỡi liếm hết bàn tay.

Hắn đang liếm đến hứng khởi, phát hiện có mấy tầm mắt đang nhìn chăm chăm hắn. Ngẩng đầu nhìn, phát hiện toàn bộ thị vệ đang nhìn hắn liếm tay.

Bọn họ đúng là không rõ tình huống, cứ nhiên có thể nhìn thấy Vinh Vương thè lưỡi liếm tay y như chó, không khỏi kinh ngạc trợn to mắt.

“Tất cả đều cắt hết cho bốn vương!” Hách Liên Dực lạnh giọng quát, xoay người bước nhanh đến Thủy Minh điện.

Thanh Linh vừa bước tới Minh Khánh Điện đã nhìn thấy Ngạo Nguyệt cũng vừa tới. (MTLTH.ddlqđ)

Hai người người trước người sau bước vào điện Minh Khánh, Nguyên Ung Đế âm trầm nhìn hai người lần lượt hành lễ.

Nguyên Ung Đế mở miệng nói: “Ngạo Nguyệt, trầm nghe nói Bình Nhạc Huyền Hầu lăng nhục con, có chuyện này hay không?” Mặc dù ông

biết chuyện này qua Thượng Quan Hoa nhưng ông vẫn muốn hỏi Ngạo Nguyệt một chút.

Ngạo Nguyệt nhất thời trầm mặc không tra lời, Nguyên Ung Đế cũng không ép buộc nàng, chờ đến lúc nàng mở miệng.

“Hoàng Thượng, vi thần thực sự không dám lăng nhục Công chúa.” Thanh Linh mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh trong điện.

“Ngạo Nguyệt, con nói.” Nguyên Ung Đế nhìn Ngạo Nguyệt.

“Hoàng Thượng, Ninh Thục Phi và Vinh Vương cầu kiến.” Lý công công là thái giám thân cận bên cạnh Hoàng Thượng, lúc này lên tiếng.

“Truyền.” Nguyên Ung Đế nói.

Ninh Thục phi cùng Hách Liên Dực đồng thời cùng thi lễ, Ninh Thục phi liếc mắt nhìn Thanh Linh, ánh mắt tràn đầy chán ghét cùng căm hận, quay đầu nhìn Nguyên Ung Đế: “Hoàng Thượng, Ngạo Nguyệt còn chưa xuất giá đã bị tên tiểu tử Diệp Đàm này lăng nhục, Ngạo Nguyệt sau này nào còn mặt mũi mà gặp người?”

Ngạo Nguyệt đường đường là Công chúa tôn quý của Nam Hạ, Diệp Đàm điểm ô nàng là vũ nhục tôn nghiêm Hoàng Thất, nếu Hoàng Thượng không nghiêm trị Diệp Đàm há chẳng phải chuyện này sẽ thành chuyện cười của Nam Hạ ta hay sao?”

Thanh Linh liếc qua Ngạo Nguyệt, quay đầu lại nhìn Ninh Thục phi nói đến hừng khởi bằng vẻ mặt lạnh nhạt. Nghe Ninh Thục phi thối phòng đến mặt mũi của Nam Hạ, nàng cũng không vội vàng phản bác, ôm thái độ xem kịch vui nhìn xem mẹ con nhà này còn có kế sách nào nữa.

Ngạo Nguyệt nghe vậy, cười lạnh, mẫu phi nói đường hoàng như thế nhưng trên thực tế mẫu phi mới là người bày ra kế sách này.

A, mẫu phi biết rõ một khi tin tức nàng bị lãng nhục truyền ra, trong sạch của nàng cũng bị hủy hết nhưng vẫn cứ một tay dàn xếp hết thảy.

Trong mắt mẫu phi cùng Hoàng huynh, nàng cùng lắm chỉ là công cụ lợi dụng được thì lợi dụng, lợi dụng không được thì tự tay phá hủy.

“Phụ hoàng, chuyện Diệp Đàm lãng nhục Ngạo Nguyệt cũng đã có bằng chứng cụ thể, nhất định không thể tha thứ cho hần!” Hách Liên Dực tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Thanh Linh, hần vừa bước vào Thủy Minh điện, Ninh Thục phi nhìn cái móng héo của hần mà đau lòng, vội vàng gọi Thái y.

Thái y sau khi xem xét qua nói chỉ cần nhúng tay vào nước là khỏi hần, Hách Liên Dực lúc ấy mới biết mình bị Diệp Đàm đùa giỡn, hần quả thật muốn bầm thây vạ đoạn Diệp Đàm.

“Phụ hoàng.” Ngạo Nguyệt mở miệng nói, thanh âm bình tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào nàng: “Tứ Hoàng huynh có ý đồ sát hại Bình Nhạc Huyền Hầu, hần phái một đám sát thủ canh chừng tại Đông hồ, đợi Bình Nhạc Huyền Hầu đi qua liền...”

Lời nàng vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Ninh Thục phi cùng Hách Liên Dực đại biến.

“Phụ Hoàng, đây đều là nói dối!” Hách Liên Dực lập tức phủ nhận, Ngạo Nguyệt nói ra chuyện hần phái người ám sát Diệp Đàm, trong lòng hần không lo lắng lắm nhưng biểu hiện khác thường của Ngạo Nguyệt khiến hần phải suy nghĩ.

Người hần phái cơ hồ đều bị Diệp Đàm giết chết, may mắn sống sót cũng bị hần xử trí, bây giờ căn bản không còn manh mối về vụ ám sát tại Đông hồ nữa.

Nguyên Ung Đế nhìn Hách Liên Dực, ánh mắt âm trầm rét lạnh, ông trầm giọng nói: “Đế Ngạo Nguyệt nói hết.”

Ninh Thục phi mím môi, nhìn gò má Nguyên Ung Đế một cái, trong mắt lóe lên dị quang. Bà phất tay áo hất vờ cốc trà trên bàn, thanh âm đồ sứ vờ ngăn Ngạo Nguyệt tiếp tục mở miệng.

“A, Hoàng Thượng, thần thiếp đau đầu quá.” Hai tay ôm đầu, mặt mũi vắn vẹo, vì để làm giả cho giống, bà ta cắn chặt môi dưới đến bật cả máu.

“Thục phi, nàng làm sao vậy?” Giọng điệu Nguyên Ung Đế nghe qua có vẻ ân cần nhưng ánh mắt sắc bén lại tỏ ra lạnh nhạt.

“Thần thiếp sợ là bệnh cũ lại tái phát.” Ninh Thục phi khổ sở nói.

“Mau truyền Thái y.” Nguyên Ung Đế phân phó Lý công công.

Thanh Linh nhìn bộ dạng Ninh Thục phi, không khỏi cười ra tiếng. Kiếp trước nàng dù gì cũng là đồ đệ của Thần y, liếc mắt có thể nhìn ra bệnh thật hay giả, Ninh Thục phi căn bản không có bệnh, cơ thể bà ta khỏe mạnh kiện khang, chỉ sợ rằng căn bệnh cũ này tái phát để ngăn Ngạo Nguyệt nói mà thôi.

Nàng đến hôm nay mới phát hiện ra, Ninh Thục phi và Hách Liên Dực không hổ là mẹ con, đều là nhất đẳng con hát, đến cả cách diễn cũng giống nhau y đúc.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ...thần thiếp muốn trở về tẩm cung nghỉ ngơi một chút, Hoàng Thượng có thể bồi thần thiếp về được không?” Ninh Thục phi vẫn một tay ôm đầu: “Hoàng Thượng, đầu thần thiếp thật đau.” Thấy Nguyên Ung Đế có phần do dự, bà ta lại càng diễn đến nhập thần.

“Thực phi cố chịu đựng một chút, trăm đưa nàng về tẩm cung.”
Nguyên Ung Đế ôm lấy bà ta rời khỏi Minh Khánh điện.

Trong điện chỉ còn Thanh Linh, Ngạo Nguyệt và Hách Liên Dực, Hách Liên Dực kéo tay Ngạo Nguyệt lôi ra ngoài: “Người ra đây cho ta!”

Ngạo Nguyệt cố sức giãy giụa nhưng vẫn không thoát được khỏi tay Hách Liên Dực.

Bàn tay trong ống áo rộng của Thanh Linh mảnh khỏe chuyển động một chút, ngón giữa ngân quang chột lóe, nàng đưa tay kéo Ngạo Nguyệt một chút đồng thời mở miệng hướng sự chú ý của hai người sang hướng khác: “Công chúa không muốn cùng Vương gia ngài ra ngoài, Vương gia vậy mà lại làm khó nàng sao?” Cây châm nhanh chóng đâm Ngạo Nguyệt một châm, Ngạo Nguyệt và Hách Liên Dực đều không nhìn ra hành động mờ ám của Thanh Linh vừa rồi.

Hách Liên Dực trở tay kéo mạnh Ngạo Nguyệt, nàng hoàn toàn bị hất kéo đi, hắt hủ lạnh: “Chuyện bốn vương cùng Hoàng muội khi nào đến lượt kẻ như ngươi trông nom?” Hất lôi Ngạo Nguyệt ra khỏi điện Minh Khánh.

THỪA TƯỞNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 122: Yêu Không Hối Hận

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hách Liên Dực lôi Ngạo Nguyệt ra khỏi điện, trong đại điện chỉ còn mình Thanh Linh, nàng cũng tính toán rời đi, lúc này Lý công công lại vào truyền lời rằng Hoàng Thượng muốn nàng tiếp tục chờ trong đại điện.

Ngạo Nguyệt bị Hách Liên Dực kéo đến một chỗ tĩnh lặng.

Hách Liên Dực hất tay Ngạo Nguyệt mắng: “Ngạo Nguyệt, rốt cuộc người làm sao vậy?”

Ngạo Nguyệt cười lạnh: “Người còn hỏi ta? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không phải người là người biết rõ nhất à?” Hắn biết rõ Phong Lộng là chiếc xương sườn mềm của nàng, vậy mà hắn còn giết Phong Lộng ngay trước mặt nàng, thời điểm hắn làm việc đó, hắn nên nghĩ đến việc có thể khiến nàng trở mặt.

Hách Liên Dực nghe vậy lại càng không hiểu: “Chuyện gì xảy ra? Người nói rõ cho ta!” Hai ngày hôm nay hắn đều ra ngoại thành làm việc, hôm nay mới vội vàng trở về tiếp tục kế hoạch, hắn vào cung tìm Ninh Thục phi từ rất sớm để nghị sự. (MTLTH.ddlqđ)

Tiểu tử Diệp Đàm kia vậy mà có gan đùa giỡn hắn, sau khi bàn việc cùng Ninh Thục phi, hắn liền nhanh chóng đến Vĩnh Khánh điện nhìn Diệp

Đàm bị xử tội ‘lãng nhục Công chúa Hoàng Thất’, cũng không ngờ đến thời điểm mấu chốt, Ngạo Nguyệt thế mà phản bội.

“Hoàng huynh, người đã từng nói chỉ cần ta nghe lời người, người sẽ không can thiệp chuyện của ta và Phong Lộng.” Ngạo Nguyệt cười buồn: “Người nói gì ta nghe nấy nhưng vì sao người còn muốn giết Phong Lộng?” Câu nói cuối cùng, nàng cơ hồ gào lên.

Nàng nắm chặt y phục Hách Liên Dực: “Người trả Phong Lộng cho ta! Trả hăn cho ta!” Nước mắt rơi như mưa, nàng khóc tựa như một đứa bé yếu đuối.

Hách Liên Dực bối rối, hăn giết Phong Lộng lúc nào? Trong nháy mắt hăn liền hiểu được, nhất định có kẻ dùng thân phận của hăn đi phá hòng kế hoạch.

Hăn kéo mạnh Ngạo Nguyệt lên, gằn từng tiếng: “Bốn vương không giết Phong Lộng!”

Ngạo Nguyệt ngẩng đầu lên, tròn mắt phiếm tơ máu, giận giữ hét: “Sáng nay chính mắt ta nhìn thấy người đâm hăn, còn đạp hăn xuống vực. Người còn muốn chối sao?”

Nàng châm chọc cười: “Người giết hăn còn muốn ta làm việc cho người ư? Hiện tại phủ nhận rồi sao? Hừ, giết người còn khiến người khác phải bán mạng cho người, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

“Bốn vương không rảnh đi đối phó với tên hạ tiện đấy.” Hách Liên Dực khinh thường nói. “Từ ngày hôm qua Bốn vương cùng thủ hạ đến Lăng Châu làm việc, sáng sớm nay mới trở lại liền vội vã vào cung.”

Ngạo Nguyệt nói sáng sớm nay thấy hăn giết Phong Lộng, làm sao có thể? “Ta đã nói ta không rảnh mà quan tâm đến tên tiện nhân đấy, người có thể hỏi mẫu phi.”

Ngạo Nguyệt lắc đầu, không tin lời hăn nói, nàng chỉ tin vào mắt của mình. Lúc này một thị nữ bước tới, trên tay còn cầm một túi máu đã bị bực.

Thị nữ sau khi cung kính hành lễ mới bẩm báo: “Công chúa, túi máu này được tìm thấy ở phụ cận Sườn Đồi.”

Sau khi Ngạo Nguyệt rời khỏi Sườn Đồi, nàng phái người ở lại tìm kiếm xung quanh hi vọng có thể ở đâu đó xung quanh Sườn Đồi tìm thấy thi thể Phong Lộng.

Thị nữ tiếp tục nói: “Nô tì đã đưa cho đại phu xem qua, đại phu nói đây là máu chó. Hơn nữa, phụ cận vách đá Phong công tử ngã xuống, nô tì còn tìm thấy một gốc cây có vết chặt, xuống chút nữa có một khoảng cỏ bị dẫm máu, vết máu đó cũng là máu chó.”

Cuối cùng, nàng cẩn thận nói nốt: “Công chúa, nô tì nghi ngờ chuyện người nhìn thấy Vương gia giết Phong công tử.”

“Bốn vương biết rất rõ Phong Lộng là người người yêu, chuyện ta giao người còn chưa làm xong, bốn vương đâu có ngu đến mức giết hăn trước mặt người để người trở mặt với ta.” Hách Liên Dực lạnh nhạt nói, hăn nhìn túi máu bị rách trên tay thị nữ, rất nhanh liền hiểu có chuyện gì xảy ra. “Người bị người khác tính kế, có lẽ Phong Lộng chưa chết, chỉ là đã bị mang đi rồi.”

Ngạo Nguyệt như lọt vào sương mù: “Nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy người giết hăn.”

“Không phải bốn vương, người chưa từng nghĩ có người dịch dung bốn vương cùng Phong Lộng, dựng một màn kịch để lừa gạt người sao?” Hách Liên dực nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Ngạo Nguyệt cố hết sức để khiến mình tỉnh táo lại, bây giờ nghĩ lại, chính bản thân nàng cũng không tin Hoàng huynh sẽ ra tay hại Phong Lộng

trong thời điểm hiện tại, đối với nàng không phải là điều tốt, đối với Hoàng huynh lại càng không phải là điều gì tốt, ngược lại còn có thể chọc giận nàng.

Nhìn lại túi máu trên tay thị nữ, lại nhớ đến tình cảnh Hách Liên Dực giết Phong Lộng. Lúc ấy Phong Lộng bị đâm một kiếm sau đó bị người khác đạp xuống vách núi, về phần kiếm có đâm trúng Phong Lộng hay không, nàng lại không chú ý tới.

Phong Lộng thật sự không chết! Hai mắt vốn vô thần bỗng nhiên rạng rỡ hẳn lên.

“Cái loại âm mưu hạ đẳng này mà cũng mắc bẫy, bốn vương thấy người đứng là bị tên tiện nhân kia bỏ bùa mê rồi.” Hách Liên Dực tức giận nói.

“Trước mặt Phụ hoàng, nếu như người không chu toàn lời khai, cho dù Phong Lộng chưa chết, bốn vương cũng khiến hắc sống không bằng chết.” Ngử điệu hắc tràn đầy uy hiếp, phất tay áo quay người đi.

Nghe Thái y nói Ninh Thục phi không có chuyện gì đáng ngại, Nguyên Ung Đế quay trở lại Vĩnh Khánh điện, Hách Liên Dực cùng Ngạo Nguyệt đã sớm chờ trong điện.

“Phụ Hoàng.” Trong mắt Ngạo Nguyệt ngậm lệ, quỳ gối xuống đất nghe cộp một tiếng: “Tối hôm qua hài nhi cùng Bình Nhạc Huyền Hầu ở cùng một chỗ, hắc thừa dịp không có người nào khác làm ra chuyện cầm thú với con.

Phụ Hoàng, người nhất định phải làm chủ cho con!” Nàng khóc lóc thương tâm, hai vai khẽ run làm người ngoài thấy không khỏi cảm thấy đau lòng.

Hách Liên Dực nghe tất cả, hài lòng âm thầm gật đầu, Ngạo Nguyệt, coi như người thức thời. Hắn thấy Diệp Đàm vẫn luôn cúi đầu, hắn khẽ cong khóe miệng.

Thanh Linh ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngạo Nguyệt: “Công chúa chắc hẳn hạ thần lắng nghe ngài?”

Nàng đột nhiên hỏi vấn đề này, Ngạo Nguyệt không khỏi cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn tỏ vẻ quyết liệt: “Diệp Đàm, chính người hôm qua dám làm chuyện cầm thú với bản công chúa.”

Thanh Linh nhột nhạt cười một tiếng, rất tốt, Ngạo Nguyệt, đừng mong ta hạ thủ lưu tình với người!

Nàng lặng lẽ lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong tay áo, nhanh chóng lấy cao ra bôi một ít lên cổ tay. Thuốc cao này được gọi là Điền Diệp. Vô sắc, có mùi trà hương nhàn nhạt.

Nàng tới giữa điện, vén tà áo quỳ xuống bên cạnh Ngạo Nguyệt: “Hoàng Thượng, vi thần có thể thề với trời vi thần chưa đụng qua Cồn chúa.

Ngày hôm qua vi thần bị người của Vinh Vương ám sát...”

“Những người đó không phải người của bốn vương.” Hách Liên Dực quyết đoán cắt đứt lời nói của Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

“Nhưng rõ ràng Ngạo Nguyệt công chúa nói đó là người của ngài.” Thanh Linh không nhanh không chậm phản bác lại.

“Đó là suy đoán của bản công chúa, bản công chúa tin tưởng Hoàng huynh chắc chắn sẽ không sát hại Bình Nhạc Huyền Hầu.” Ngạo Nguyệt nói.

Thanh Linh bật cười một tiếng, lúc Hách Liên Dực lôi kéo Ngạo Nguyệt, nàng cũng đã suy đoán sau đó lời khai của nàng ta sẽ hoàn toàn đối khác, quả thật là như vậy.

“Ngạo Nguyệt, con đừng có càn quấy!” Nguyên Ung Đế giận giữ quát.

Sắc mặt Ngạo Nguyệt khẽ biến hóa, nhỏ giọng nói: “Hài nhi lần sau không dám nữa.” nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt yêu kiều: “Phụ hoàng, Diệp Đàm lăng nhục con, người nhất định...” hài nhi chủ trì công đạo, lời nói vẫn còn nghẹn nơi cổ họng, ngực đột nhiên dâng lên một cỗ ghê tởm.

Nàng bắt đầu có cảm giác muốn nôn mửa, vì không thể thất lễ trước mặt Nguyên Ung Đế, nàng một tay che miệng, một tay ôm ngực cố gắng đè cảm giác muốn nôn xuống. Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng, nàng ôm ngực nôn hết ra điện Vĩnh Khánh.

“Phụ hoàng, hài nhi thật khó chịu...” Nghĩ muốn lui xuống trước nhưng chưa kịp nói hết câu, dạ dày lại quặn lại như muốn đẩy hết mọi thứ ra ngoài.

“Người đâu! Truyền Thái y.” Nguyên Ung Đế phân phó.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 122+2: Yêu Không Hối Hận 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Công chúa, người không sao chứ?” Giọng điệu Thanh Linh tràn đầy ân cần, đáy mắt lại thấp thoáng dị quang.

“Ngạo Nguyệt, muội làm sao vậy?” Hách Liên Dực đi đến bên cạnh Ngạo Nguyệt, trên mặt tỏ vẻ ân cần nhưng thực chất trong lòng hẳn đang cảm thấy rất tức giận.

Ngạo Nguyệt làm việc càng ngày càng không ổn, sao đến lúc mấu chốt này lại xảy ra vấn đề cơ chứ? Nhìn bộ dạng nàng bây giờ, hẳn hẳn có cảm giác không tốt.

Sau một hồi nôn mửa, Ngạo Nguyệt đã cảm giác đỡ hơn rất nhiều, chỉ là sắc mặt nàng nhợt nhạt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. “Không sao...có thể là đã ăn phải đồ không tốt.”

“Ngạo Nguyệt sao rồi?” Nguyên Ung Đế hỏi.

“Công chúa...” Thái y rối rắm, muốn nói mà lại sợ.

“Có gì cứ nói thẳng.” Nguyên Ung Đế không nhịn được nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, Công chúa không phải có bệnh...mà...mà là... có tin vui.” Thái y cắn răng liều chết bẩm báo.

Mọi người trong điện đều tỏ vẻ sửng sốt không nói nên lời, khuôn mặt không thể tin. Ngạo Nguyệt công chúa còn chưa xuất giá, làm sao có thể mang thai, trừ phi nàng lén lút cấu kết cùng nam tử khác.

Ngạo Nguyệt thân là Công chúa Hoàng Thất lá ngọc cành vàng, nếu nàng dám làm chuyện to gan bực này thật không khác gì đánh vào thể diện Hoàng gia một đòn nặng nề. (MTLTH.ddlqđ)

Khi Nguyên Ung Đế phản ứng lại, trong nháy mắt sắc mặt tăm tối vạn phần, hai mắt sắc bén giá rét.

Trong điện không khí thoáng chốc trầm xuống, gió nhẹ thổi vào đại điện mà có cảm giác như gió mùa đông.

“Người nói dối!” Hách Liên Dực giận giữ: “Người đâu, mau tới lôi tên Thái y to gan này xuống.”

Thái y cuống quýt quỳ rạp xuống đất: “Hoàng Thượng tha mạng, vì thần nào có gan nói bậy.”

Nguyên Ung Đế phất tay ra hiệu, những thị vệ định tiến vào đại điện lập tức lui xuống. “Người nói trảm nghe, Công chúa mang thai tháng thứ mấy?” Hoàng Thượng lạnh lùng hỏi, ngữ điệu vẫn cứ giá rét như thế.

Hách Liên Dực nắm chặt tay, giấu trong ống tay áo, mồ hôi lạnh túa ra.

“Bẩm...bẩm Hoàng Thượng.” Thái y là người hứng chịu trực tiếp khí tràng của Nguyên Ung Đế, run như cây sậy: “Công chúa...Công chúa đã mang thai đến tháng thứ ba.”

Nguyên Ung Đế lạnh lùng cười khê: “Ba tháng....” Trong điện không khí ngột ngạt đến khó thở.

Tay Hách Liên Dực nắm thành quyền, trảo tim từng đợt từng đợt giá lạnh tràn vào. Hả phiến não muốn chết, tiện nhân này vậy mà dám giấu hủ làm chuyện đồi bại này.

“Đưa hủ xuống.” Nguyên Ung Đế ra hiệu áp giải Thái y xuống. Ông không tin Ngạo Nguyệt chưa xuất giá đã cùng dã nam nhân cấu kết, vì vậy liền thông truyền mấy thái y nữa cùng bắt mạch, nhưng dù có bao nhiêu thái y vẫn chỉ cho ra một kết luận, Ngạo Nguyệt công chúa đã mang thai ba tháng!

Khóe môi Thanh Linh khê nhướn, làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Công chúa đã mang thai ba tháng?!” sau đó uất ức hô to: “Hoàng Thượng, vi thần thật oan uổng, ngày hôm qua vi thần chưa hề động vào công chúa.”

“Khanh không cần nói nữa, trẫm biết khanh oan uổng.” Nguyên Ung Đế âm trầm nói.

Chuyện ‘Diệp Đàm lăng nhục Ngạo Nguyệt công chúa’ đã không còn gì để bàn cãi, hiện tại chỉ cần không phải kẻ ngốc cũng biết trong sạch của Ngạo Nguyệt công chúa sớm đã không còn. Có lẽ nàng muốn bảo vệ gian phu nên mới bày kế vu hãm Diệp Đàm.

Vốn Ngạo Nguyệt vẫn còn ở thiên điện nghỉ ngơi lúc này liền nhanh chóng chạy vào, quỳ xuống đất: “Phụ Hoàng, thái y đều nói hươu nói vượn, hài nhi không mang thai!” Bởi vì vừa mới trải qua một trận ới nữa nên sắc mặt nàng đã trắng lại càng trắng.

Có đến mấy tháng y đều chẩn ra nàng mang thai, giờ nàng phủ nhận Hoàng Thượng sẽ chịu tin nàng sao?

“Gian phu là kẻ nào?” Nguyên Ung Đế ép hỏi.

Sắc mặt Ngạo Nguyệt thoáng chốc lúc đỏ lúc trắng: “Phụ hoàng, hài nhi không có, nhất định là bọn họ chẩn sai rồi.” Mặc dù thời gian nàng ở

chung với Phong Lộng không hề ngăn nhưng nàng cùng hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận. Những tên nam nhân khác lại càng không có cơ hội chạm vào nàng, nàng dám khẳng định nàng vẫn trong sạch.

Nhưng hiện tại chuyện gì đang xảy ra? Nàng làm sao lại có thể mang thai ba tháng được?

Nàng lại mới vừa kiện cáo trước mặt Phụ hoàng đêm qua Diệp Đàm cướp mất sự trong sạch của nàng, nàng không thể lại chứng minh mình còn là hoàng hoa khuê nữ trước mặt Phụ Hoàng được nữa, nếu không chuyện nàng vu hãm Diệp Đàm sẽ bị lật ra ánh sáng.

Nàng lọt vào tình cảnh không thể tiến mà cũng không thể lùi, trong lúc nhất thời, nàng trầm mặc không nói.

Hách Liên Dực cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác, trong nội tâm âm thầm trách móc: “Ngạo Nguyệt, người gieo gió gặt bão, đừng mong Hoàng huynh cứu người.”

“Gian phu rốt cuộc là kẻ nào?” Sắc mặt Nguyên Ung Đế càng ngày càng lạnh.

Ngạo Nguyệt quỳ gối trong điện, mồ hôi ướt đầm lưng áo: “Phụ hoàng...”

“Cho tới tận bây giờ người vẫn muốn che chở tên gian phu đó sao?” Nguyên Ung Đế mạnh bạo vỗ lên tay ghế, tay vịn ghế cứ vậy mà gãy.

“Phụ hoàng, con không có...” Ngạo Nguyệt nhỏ giọng nức nở, tư vị có khổ mà không thể nói thì ra lại chua xót đến vậy. Nàng vẫn một thân hoàn bích nhưng lại không thể nói, cũng không dám nói.

Thanh Linh biết rất rõ Ngạo Nguyệt vẫn còn một thân trinh trắng, thái y chẩn nàng ta mang thai ba tháng, đó là khi Hách Liên Dực kéo nàng ta ra

khỏi điện, nàng đã nhanh chóng châm một châm có bôi thuốc vào tay nàng ta.

Thuốc trên ngân châm có tên là Tô Hợp, Tô Hợp có tác dụng làm giả hỉ mạch. Đặt Tô Hợp và Điền Diệp cùng một chỗ có thể khiến người khác muốn nôn mửa.

Thuốc được Thanh Linh bôi trên tay chính là Điền Diệp, kết hợp với Tô Hợp có trong thân thể Ngạo Nguyệt biến thành một màn ‘Công chúa Ngạo Nguyệt chưa xuất giá đã có thai ba tháng.’

Tô Hợp cùng Điền Diệp đều là những loại dược Thanh Linh chuẩn bị cho màn ‘Bình Nhạc Huyền Hầu lăng nhục Công chúa Ngạo Nguyệt’. Chỉ là hai loại dược này khá khó tìm, Thanh Linh bày ra kế hoạch Hách Liên Dực giết Phong Lộng, thứ nhất là tranh thủ phái người đi tìm dược, thứ hai nàng muốn trước mặt Nguyên Ung Đế, Ngạo Nguyệt khai Hách Liên Dực phái sát thủ ám sát nàng.

Chỉ tiếc vở kịch Hách Liên Dực giết Phong Lộng vì chuẩn bị không chu toàn mà khiến hai huynh đệ bọn họ đoán được phân nửa.
(MTLTH.ddlqđ)

“Ngạo Nguyệt, người khiến phụ hoàng cảm thấy rất thất vọng.” Nguyên Ung Đế nói, sau đó gọi người tới phân phó: “Công chúa Ngạo Nguyệt mắc bệnh nặng, cần tĩnh dưỡng. Đưa Công chúa đến Vạn Phúc am, phái người theo dõi, không có lệnh của trẫm, không kẻ nào có thể đi vào.”

Ngạo Nguyệt chưa xuất giá mà đã có thai, lại không chịu khai tên gian phu. Nguyên Ung Đế bất đắc dĩ ngoài mặt nói nàng bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, thực chất là đang công khai giam lỏng nàng.

“Ngạo Nguyệt, người thân là Công chúa Nam Hạ lại to gan dám làm chuyện đòi bại thế này, khiến Hoàng thất Nam Hạ mất hết mặt mũi. Trẫm cho người ba ngày suy ngẫm, nếu sau ba ngày vẫn không khai tên gian phu

kia ra, trầm coi như không có người nữ nhi này, đến lúc đó tự động uống Luân Hồi, coi như trả giá vì lỗi lầm này.”

Luân Hồi là bí dược Hoàng Thất Nam Hạ, kịch độc, đặc biệt xử trí những người phạm lỗi lớn: “Người, tự giải quyết cho tốt!” Nguyên Ung Đế ngoan tâm nói rồi phất tay áo rời đi.

Ngạo Nguyệt bị dẫn xuống, Hách Liên Dực tới điện môn, khi đi qua người Thanh Linh liền hừ lạnh: “Coi như hôm nay người gặp may.”

Hắn nói xong liền rời đi, số tên Diệp Đàm này thật ***quá tốt!

Khi Thanh Linh trở lại Diệp phủ thì trời cũng đã tối, Hương Thảo thấy nàng đi vào Mặc Trúc viện liền hưng phấn chạy ra: “Nhị công tử, người không có việc gì, thật tốt!”

Nghe tin Thanh Linh bị triệu vào cung vì tội lăng nhục Công chúa Hoàng Thất, Hương Thảo gấp đến sắp khóc, bây giờ nhìn Thanh Linh bình an trở về, nàng liền yên tâm.

Thanh Linh cười: “Em yên tâm, công tử nhà em người hiền có trời phù hộ, chuyện có lớn hơn nữa thì cũng có...” Tần Liễm, nàng chợt nghĩ đến Tần Liễm, bất luận nàng gây ra họa gì cũng có hắn chịu trách nhiệm giúp nàng.

“Nhị công tử.” Bạch Nhiên từ ngoài viện đi vào.

“Đã thả Phong Lộng rồi sao?” Thanh Linh hỏi, trước khi về phủ, nàng đã phân phó Bạch Nhiên đi thả Phong Lộng.

Ngạo Nguyệt đã không thể khiến nàng gặp phiền toái được nữa, giữ Phong Lộng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Bạch Nhiên nói: “Thuộc hạ đã để hắc đi nhưng hắc nói muốn gặp người một lần, Nhị công tử có muốn gặp hắc hay không?”

“Gặp một lần cũng không sao.” Thanh Linh nói.

Thanh Linh đi tới một hạ viện vắng vẻ trong thành, khi nàng bước vào đã thấy Phong Lộng đứng ở hành lang.

Nghe được tiếng bước chân, Phong Lộng nhìn Thanh Linh: “Diệp Nhị công tử có thể nói cho Phong Lộng Ngạo Nguyệt giờ sao rồi không?”

Thanh Linh thẳng thắn nói chuyện Nguyên Ung Đế xử trí Ngạo Nguyệt ra sao.

Phong Lộng nghe xong, trầm mặc thật lâu: “Diệp Nhị công tử có thể đáp ứng Phong Lộng một chuyện được không?”

Thanh Linh tựa như biết hắc nói gì: “Ta có thể giúp người gặp Ngạo Nguyệt một lần.”

Phong Lộng khẽ kinh ngạc, hắc còn chưa nói mà Diệp Đàm cũng đã biết hắc muốn nói gì: “Đa tạ.”

Đêm khuya thanh vắng, Thanh Linh phân phó người vào Vạn Phúc am đưa Ngạo Nguyệt đi ra.

Sau khi ra khỏi Vạn Phúc am, Ngạo Nguyệt được đưa tới một tòa đình tại rừng trúc lân cận.

Ngọn đèn trong đình tranh tối tranh sáng, nàng đứng xa xa nhìn Phong Lộng.

Phong Lộng mặc một bộ vũ y hoa lệ, trong ngực ôm đàn tỳ bà, lặng lẽ nhìn Ngạo Nguyệt từng bước từng bước lại gần hắc.

Ngạo Nguyệt mặc hồng y, bên ngoài khoác áo lụa mỏng thêu Mẫu Đơn, vận búi tóc hoa lệ, cài trâm ngọc trai. Nàng yên tĩnh bước từng bước chân, tựa như tiên tử đi dưới ánh trăng.

Trong đình có rượu, có điểm tâm, nàng vừa đến, Phong Lộng liền kéo nàng ngồi xuống: “A Nguyệt, ta mời nàng.” Hắn rót đầy ly rượu, Ngạo Nguyệt mỉm cười uống hết.

“A Nguyệt, lâu rồi ta không múa cho nàng xem, hôm nay ta múa cho nàng xem lần cuối cùng được không?”

“Được.” Đôi mắt nàng long lanh như ngọc lưu ly.

Tiếng tỳ bà vang lên, Phong Lộng chậm rãi múa theo nhạc. Tiếng tỳ bà dần nhanh hơn, Phong Lộng cũng múa càng nhanh hơn. Vũ y tung bay như cánh hoa, vũ điệu say đắm lòng người.

Đột nhiên eo eo khẽ khom, tỳ bà đặt sau lưng, tiếp đó hắn đẩy ngược lên.

Lúc hắn thẳng lưng lên, điệu múa cũng kết thúc. Ngạo Nguyệt đứng dậy ôm lấy hắn, hai mặt nhắm thật chặt, Phong Lộng hai tay ôm nàng thật chặt.

Hai người ôm nhau, dù có sống hay chết cũng quyết không buông nhau ra.

Ngạo Nguyệt mở mắt, đáy mắt phức tạp, cuối cùng bình tĩnh lại. Nàng nhanh chóng rút một cây trâm nhọn trên búi tóc.

Nàng cầm cây châm đâm thật mạnh vào lồng ngực của Phong Lộng: “Thật xin lỗi, chàng đừng trách ta.” Là nàng ích kỷ, nàng không có cách nào nói ra gian phu là ai, ba ngày sau dù sao nàng cũng phải chết.

Phong Lộng là của nàng, cho dù nàng chết, hắn vẫn phải là của nàng, nàng muốn hắn phải theo nàng xuống Hoàng Tuyền.

Khỏe miệng Phong Lộng tràn máu tươi, thanh âm yếu ớt: “A Nguyệt, ta không trách nàng.”

“Thật xin lỗi...”Bất chợt Ngạo Nguyệt phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt nàng liền hiểu, bàn điểm tâm và rượu đều có độc. Thì ra, hắn cũng đã tính toán xong con đường cho cả hai.

Hai người cũng nhau ngã trên đất, Ngạo Nguyệt ôm Phong Lộng, mỉm cười: “Chúng ta....quả nhiên tâm ý tương thông.”

“Từ bây giờ nàng không cần vì ta mà làm những việc ngốc nghếch nữa rồi.”Phong Lộng cũng cười nói, nàng đã vì hắn làm quá nhiều việc trái lương tâm, rất tốt, về sai không cần phải thế nữa.

Hơi thở hắn ngày càng yếu, tầm mắt bắt đầu mờ hồ: “Yêu ta nàng có hối hận không?”

“Không hối hận.” Ngạo Nguyệt trả lời.

“Yêu ta chàng có từng hối hận?” Nàng hỏi.

“Không hối hận.”Phong Lộng kiên định trả lời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 123: Rất Nhớ Hẳn

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Ngạo Nguyệt nhìn Phong Lộng dần mất đi hô hấp trong lòng mình, nàng cười yếu ớt, lẩm bẩm nói nhỏ: “Hỏi quân một câu vô hồi, có chết cũng không tiếc.”

Đến lúc Thanh Linh xuất hiện trong đình thì Ngạo Nguyệt và Phong Lộng đã mất đi hô hấp, hai thân thể ôm chặt lấy nhau.

Bạch Nhiên không khỏi kinh ngạc: “Nhị tiểu thư, Phong Lộng và Công chúa...”

“An táng bọn họ cho thật tốt.” Thanh Linh nói, sinh thời không được ở bên nhau, sau khi chết nàng liền thành toàn cho bọn họ.

“Vâng.” Bạch Nhiên trả lời.

“Vạn Phúc am bên kia sao rồi?” Nàng vừa hỏi phía Vạn Phúc am liền rực lên ánh lửa.

“Theo đúng phân phó của Nhị tiểu thư.” Bạch Nhiên trả lời.

Ngày hôm sau khắp nơi liền truyền tin tức, tại Vạn Phúc am, phòng Ngạo Nguyệt Công chúa đột nhiên cháy lớn, bởi thế lửa quá lớn, không ai dám xông vào cứu Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa cứ thế mà táng thân nơi biển lửa. (MTLTH.ddlqđ)

Trận hỏa hoạn này là Thanh Linh che giấu hành tung của Ngạo Nguyệt, chỉ cần Vạn Phúc am cháy, không ai biết Ngạo Nguyệt vốn đã không còn ở trong am.

Gió Bắc thổi, lá vàng rơi đầy sân, đầu Đông đã đến.

Sáng sớm, Minh Tứ mang theo người khiêng năm cái rương lớn đến Diệp phủ.

Thanh Linh nhìn chăm chăm năm cái rương: “Minh Tứ, trong rương có cái gì vậy?”

“Bên trong rương là y phục công tử chuẩn bị cho tiểu thư mặc vào mùa đông này.” Minh Tứ trả lời.

Thanh Linh chắc lưỡi hít hà, năm rương quần áo lớn, mùa đông nàng cần nhiều y phục như vậy sao?

“Oa, Tần Tương đối xử với tiểu thư thật tốt.” Hương Thảo hâm mộ nói, mới đầu mùa đông mà Tần Liễm đã thay tiểu thư chuẩn bị nhiều quần áo như vậy rồi.

Một người chỉ đặt tiểu thư vào trong lòng, quan tâm nàng mọi nơi mọi lúc, kể cả chút chuyện dù rất nhỏ. Tiểu thư hiện tại cũng không thiếu ăn cũng chẳng thiếu mặc, Tần Tương vẫn vì nàng mà chuẩn bị nhiều quần áo như vậy, xem ra hẳn thực sự thực sự rất yêu tiểu thư.

“Nhị tiểu thư, công tử nhà ta nói, đây đều là y phục tốt nhất, tiểu thư tự mình mở ra nhìn một chút. Còn nữa, công tử gửi thư về cho tiểu thư.” Minh Tứ nghiêm trang nói, giao thư cho Thanh Linh, lại để người khiêng rương vào kho phòng Mặc Trúc viện sau đó liền rời khỏi Diệp phủ.

Thanh Linh mở lá thư trong tay, Tần Liễm nói mấy ngày nữa hẳn sẽ từ Mẫn Châu trở lại.

Lá thư thoang thoảng mùi mặc hương, giốn mùi cơ thể hần.

Biết hần sắp trở lại, khuôn mặt nàng không giống được sự vui vẻ.

Trong thư còn đề cập đến có một cái hộp nhỏ trong rương. Bởi vì đồ trong hộp quá nhỏ, vì quá nhỏ nên nếu nàng sử dụng thường xuyên thì....

Thanh Linh thấy câu này chưa viết hết, cảm giác hơi hoang mang, cái gì nhỏ? Người này rốt cuộc đang muốn nói đến cái gì?

“Nhị tiểu thư, đồ trong rương nhiều thật.” Hương Thảo mở rương ra kiểm tra giúp Thanh Linh.

Thanh Linh buông lá thư trong tay xuống, nhìn cái rương chăm chăm. Bên trong có áo choàng, áo khoác, giày, bao tay, phàm là y phục dành cho mùa đông đều đầy đủ. Y phục không có cái nào không phải là thượng phẩm, tùy tiện cầm một món đồ đến tiệm cầm đồ cũng được một khoản tiền lớn, đủ cho gia đình bình thường chi tiêu trong mấy tháng. (MTLTH. Dđlqđ)

Hương Thảo kiểm kê đồ dùng đột nhiên hô lên: “A. Nhị tiểu thư, ở trong này có một cái hộp nhỏ tinh xảo.”

Nàng đưa hộp cho Thanh Linh, Thanh Linh mở hộp ra nhìn thoáng chốc mặt đỏ bừng.

“Nhị tiểu thư, mặt ngài thật là đỏ.” Hương Thảo tò mò nhìn nàng: “Trong hộp có thứ gì vậy ạ?”

“Không có gì cả!” Thanh Linh chột dạ trả lời nhanh chóng, bên trong hộp toàn bộ đều là dây bó ngực.

Giờ phút này nàng đã hiểu dòng chữ viết không hết trong thư Tần Liễm nói đến là cái gì rồi, thì ra hần chê nàng ngực nhỏ. Tên khốn này,

trong đầu toàn nghĩ những thứ gì đâu đâu! Nàng thật muốn đánh bể đầu hần!

Tại Vinh Vương phủ, Hách Liên Dực vội vàng xem công văn trong thư phòng. Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa: “Vào đi!”

Cửa thư phòng mở ra, Lưu Hải – một trong những tâm phúc của Hách Liên Dực bẩm báo: “Vương gia, thuộc hạ vô tình gặp một người tại Linh Y cốc.”

Hách Liên Dực vội đầu nhìn công văn, lời Lưu Hải dường như hần cũng không buồn nghe.

Lưu Hải nói tiếp: “Thuộc hạ dò la được từ trong miệng hần nói trong Linh Y cốc cũng có một người tên Diệp Đàm.” Hách Liên Dực phái hần ra ngoài làm việc, lúc đi ngang qua phụ cận Linh Y cốc trung hợp gặp được phu khuân vác trong Linh Y cốc cũng đang ra ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Phu khuân vác ra ngoài mua đồ rồi vào một quán trà uống nước nghỉ ngơi, kết quả phát hiện hà bao đã bị trộm mất. Lưu Hải nhất thời tốt bụng giúp hần trả tiền, phu khuân vác cảm kích cùng hần trò chuyện mấy câu. Kết quả không cần thận lỗ miệng, Lưu Hải mới biết thì ra trong Linh Y cốc còn có một người tên Diệp Đàm.

Vừa nghe đến hai chữ Diệp Đàm, Hách Liên Dực tựa như uống thuốc kích thích ngẩng phắt đầu lên, con ngươi co lại, nhìn Lưu Hải chăm chăm: “Người nói cái gì?”

Lưu Hải lại bẩm báo với hần một lần nữa.

“Thuộc hạ biết Vương gia muốn trừ khử Diệp Đàm, những chuyện có liên quan đến Diệp Đàm thuộc hạ đều cố gắng lưu tâm, cho nên thuộc hạ liền hỏi tiền căn hậu quả từ đám phu khuân vác kia.”

“Đám phu khuân vác kia nói thế nào?” Hách Liên Dực khẩn cấp hỏi.

Lưu Hải liền trả lời tường tận, Diệp Đàm trong Linh Y cốc kia hình như đến từ Hạ thành, hắn đến cốc để chữa bệnh mãn tính, bên cạnh còn có một người tùy tùng tên gọi Bạch Nhiên nhưng sau mấy ngày Bạch Nhiên đột nhiên biến mất. Mà Diệp Đàm thì vẫn ở tại Linh Y cốc để chữa bệnh, chưa từng rời khỏi đó.

Lông mày Hách Liên Dực giãn ra, đôi mắt tinh quang chợt lóe. Đến từ Hạ thành, tùy tùng thân tín tên gọi Bạch Nhiên, không phải Diệp Đàm thì còn có thể là ai? Khóe môi hắn vẽ ra một nụ cười âm hiểm: “Diệp Đàm tới Linh Y cốc từ lúc nào?”

Lưu Hải nói Diệp Đàm đã đến Linh Y cốc được một thời gian rồi, thời gian vừa khớp Diệp Đàm chân chính rời Hạ thành cầu y. Khóe môi Hách Liên Dực cong sâu hơn, bây giờ hắn có thể hoàn toàn khẳng định Diệp Đàm hiện tại đang ở Hạ thành là giả.

Bạch Nhiên từ nhỏ đã đi theo Diệp Đàm, rất được Diệp Đàm tín nhiệm. Nếu như hiện tại trong Diệp phủ không có Diệp Đàm thì còn có Diệp Thanh Linh có thể sai khiến Bạch Nhiên, nếu không thì còn có thể là ai?

Trước đây Ngạo Nguyệt từng nói với hắn, Tần Liễm từng đỡ một đao chém sau lưng giúp Thanh Linh, bởi vậy mới biết trong lòng Tần Liễm có Thanh Linh.

Hiện tại Tần Liễm với Diệp Đàm quan hệ không tồi, bởi vì hắn đã biết Diệp Đàm hiện tại là Thanh Linh?

Hơn nữa Hách Liên Dực trước đây từng nghe nói Tần Liễm cùng Thanh Linh hôn nhau ngày trên đường phố, chỉ cần bấy nhiêu hắn đã có thể hoàn toàn khẳng định Diệp Đàm hiện tại ở Hạ thành chính là Diệp Thanh Linh.

“Diệp Thanh Linh.” Nụ cười trên mặt Hách Liên Dực không rõ ý vị.

Nữ nhân quả thật rất có ý tứ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 123+2: Rất Nhớ Hãn 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đại hộ pháp Tiêu Dao thành, nếu nàng trở thành nữ nhân của hãn, hãn sẽ lại có được trợ lực từ Tiêu Dao thành, khả năng hãn được ngôi vị cũng lớn hơn nhiều.

Nhưng hãn lại nhớ đến Tần Liễm, không khỏi nhức đầu.

Hừ, nếu không thể chiếm được Thanh Linh, vậy thì phá hủy nàng đi.

Tước vị Bình Nhạc Huyền hầu là Phụ hoàng phong cho Diệp Đàm, Diệp Thanh Linh lại dám giả mạo Diệp Đàm nhận tước vị, đây chính là tội khi quân. Mặc dù Diệp Thanh Linh chính là Đại hộ pháp Tiêu Dao thành nhưng thân phận Bình Nhạc Huyền hầu lại không phải của nàng. Đây chính là lừa dối Thánh Thượng.

Hách Liên Dực mau chóng vào cung nói với Ninh Thục phi chuyện này.

“Không ngờ kẻ hại Túng nhi chết thảm lại chính là tiểu tiện nhân này!” Gương mặt Ninh Thục phi vắn vẹo.

“Chỉ tiếc bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt để vạch trần thân phận của nàng.” Hách Liên Dực nói, hiện tại nếu phơi bày thân phận của nàng

thì trợ lực của Tiêu Dao thành hăn cũng không thể chiếm được nữa, hăn muốn tìm thời cơ thật tốt.

“Hôm nay đã vào đông, mấy ngày nữa chính là ngày mộc tuyền.” Hách Liên Dực nhìn Ninh Thục phi. (MTLTH.ddlqđ)

Ngày mộc tuyền hàng năm, Hoàng Thượng cùng quần thần đều đến Thiên Chiếu sơn ngâm suối nước nóng, thả lỏng người sau một năm làm việc, vừa đi chính là mấy ngày.

Ngày mộc tuyền đến Thiên Chiếu sơn tắm suối nước nóng còn có ý nghĩa tẩy rửa vận rủi, thế nên ngày này hàng năm nếu không phải chuyện trọng đại, Hoàng Thượng đều đi rất đều.

“Con tính vạch trần thân phận nàng ta tại Thiên Chiếu sơn?” Ninh Thục phi hỏi.

“Đúng vậy, còn nhờ mẫu phi thuyết phục Phụ hoàng lệnh cho Thanh Linh đi theo.” Hách Liên Dực nói, theo Nguyên Ung Đế đến Thiên Sơn chiếu tắm suối nước nóng đều là trọng thần trong triều, không đến phiên Bình Nhạc Huyền hầu cấp tam phẩm.

Ninh Thục phi trầm tư một lát, sau đó mới chắc chắn gật đầu.

Ban đêm, chỉ cần nghĩ đến việc mai Tần Liễm trở lại, Thanh Linh hưng phấn đến độ không ngủ được, nằm trên giường lăn qua lộn lại.

“Tần Liễm, chàng đã hạ cố gì cho ta, tại sao ta lại nhớ chàng đến thế?” Nàng nằm trên giường tự nhủ.

Trần trọc trở mình, vẫn không đợi đến khi trời sáng, nàng liền nhanh chóng bò dậy, tự lấy nước rửa mặt, mặc y phục liền đi ra ngoài luôn.

“Nhị tiểu thư, trời còn chưa sáng, người định đi đâu?” Bạch Nhiên nghe thấy động tĩnh, vừa ra ngoài liền thấy Thanh Linh y phục chỉnh tề đứng ngoài viện.

“Nhớ hẩn rồi, ta đi tìm hẩn, đừng đi theo ta.” Thanh Linh sau khi ném một câu rồi vội vã rời đi.

“Tần Tướng mai mới trở lại mà.” Bạch Nhiên sau lưng nàng hô lớn.

“Ta không chờ nổi nữa.”

Trán Bạch Nhiên đầy hắc tuyến, họ Tần kia ngày mai mới trở lại, Nhị tiểu thư có cần gấp thế không?

Thanh Linh giục ngựa tới cửa thành, cửa thành vừa vặn tới canh giờ mới cửa.

Cưỡi khoái mã chạy như bay, gió Bắc thổi lạnh đến đau rát nhưng nàng không hề để ý.

Từ xa nhìn thấy bóng trắng quen thuộc, gương mặt nàng chậm rãi hiện lên ý cười, ngày càng rõ, tâm hồn lơ lửng tựa như đám mây.

Nàng và hẩn cách nhau ngày càng gần. Hẩn ngồi trên lưng ngựa, bạch y trắng hơn tuyết, thánh khiết như họa. Mặt mũi tinh xảo lại lẫn mấy phần yêu khí, mê hoặc lòng người. Hẩn cũng nhìn thấy nàng, khuôn mặt vốn lạnh nhạt dần tràn ra nụ cười.

Hai con ngựa chạy nhanh đến nỗi bụi đất mù mịt.

Một đường phong trần, một đường tương tư.

Người ngồi lưng ngựa áo bào tung bay, tóc đen nhảy múa.

Hai người ngày càng gần nhau, nhưng không có ai dừng lại xuống ngựa. Đến lúc ngựa của Thanh Linh đối đầu với ngựa của Tần Liễm, Tần Liễm chợt vươn tay, chuẩn xác ôm lấy eo nàng.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, người liền nằm gọn trong lòng hắn.

“Nhìn thấy phu nhân, vi phu cảm thấy rất vui vẻ.” Hắn nói xong liền cúi đầu hôn lên môi nàng, hoàn toàn không để ý đến việc ngựa vẫn đang chạy như bay và con mắt như muốn rớt của chúng thuộc hạ.

Tần Liễm giục ngựa rất nhanh đã bỏ rơi đám thủ hạ đằng sau, bọn họ thức thời ko đuổi theo.

Không ngờ nàng sẽ chạy đến đón hắn, ôm nàng vào lòng, hắn cảm thấy thảo mãn trước nay chưa từng có.

Hắn hôn nàng nhiệt liệt như lửa, như muốn nói với nàng hắn rất nhớ nàng, thời khắc nhìn thấy nàng hắn có biết bao vui mừng.

Hắn hung hăng hôn nàng, tựa như muốn khảm nàng vào trong ngực. Hắn một tắc lại một tắc muốn hút đi mùi đàn hương từ miệng nàng, điên cuồng cuốn lấy lưỡi nàng cùng nháy múa. Nàng muốn từ thế bị động chuyển thành chủ động nhưng lại không thể đỡ được thế tiến công ác liệt của hắn, chỉ có thể mặc hắn nắm quyền. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng ôm chặt lấy cổ hắn, mặc hắn đòi lấy.

Tại Thanh Sơn, võ ngựa rền cuốn theo lá vàng. Lạc diệp (lá xanh) như bướm bướm bay múa xung quanh hai người, như thi như họa.

Khoái mã dừng lại giữa cơn mưa lạc diệp, trong khung cảnh nên thơ ấy, hắn thâm tình hôn nữ nhân hắn yêu.

Nàng bị hắt hân, đầu óc có chút mê mang, mơ hồ cảm thấy ngực hắt thật nóng. Nàng muốn đẩy hắt, lại không có sức, nàng bắt lấy cơ hội cắn hắt một cái.

Hắt ăn đau, nhanh chóng rời đi: “Phu nhân, nàng cắn vì phu thật đau.” Giọng điệu ấm ức khiến người thương, đôi phượng mâu phiếm thủy quang nhìn nàng, nhìn nàng đến nỗi nàng cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Nàng một tay ôm lấy cổ hắt, mồm mấp cái vào môi hắt. Hắt nhanh chóng ngậm lấy môi nàng, ở khóe môi nàng khẽ cắn một cái.

Nàng trừng mắt liếc hắt, hắt cúi đầu cười cười.

“Nóng quá, chàng buông ta ra trước đã.” Nàng phát hiện hắt khoác một cái áo lông cáo, tuy không dày nhưng lại cực kỳ ấm.

Cổ áo dính một lớp lông trắng khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắt lại càng thêm câu nhân.

Cả người hắt chìm trong lớp lông mao màu trắng ấy, trông hệt như thỏ tinh.

Bây giờ còn chưa phải là thời điểm lạnh nhất, hắt mặc như vậy có vẻ hơi thái quá.

Trên mặt hắt có vài phần lung túng: “Phu nhân, vì phu sợ lạnh.” Hắt ôm nàng chặt hơn một chút: “Phu nhân, nàng thật ấm.” Hắt vùi đầu vào gáy nàng, quyến luyến cọ cọ.

“Một đấng nam nhi như chàng cứ nhiên sợ lạnh?” Lại còn sợ lạnh hơn cả nữ tử là nàng, nàng phì cười một tiếng nhưng chưa tới một phút đồng hồ, gáy nàng truyền tới cơn đau đau tê tê khiến nàng cứng cả người.

Người này vậy mà dám cắn nàng, nàng vừa bực vừa đau liền kéo lấy một lọn tóc của hắn.

“Không cho giữu cợt vi phu.” Thanh âm hắn trầm thấp mà khàn khàn.

Âm vừa dứt, hắn liền vùi đầu hôn lên vết cắn vừa cắn.

“Nóng.” Nàng giống như đang ở cạnh một lò lửa nóng, vừa muốn thoát lại vừa muốn đắm chìm trong nụ hôn của hắn.

Đột nhiên nàng cảm thấy khá mát mẻ. Hắn cởi chiếc áo khoác lông cáo, sau một hồi trời đất quay cuồng, nàng phát hiện hắn bao nàng trong chiếc áo ấy, chặt chẽ không một kẽ hở.

Lạc diệp vẫn cứ bay tán loạn trên không trung, sương mù sáng sớm vẫn chưa tan. Trong chiếc áo lông cáo màu trắng, hai người ôm nhau cười trên khoái mã, tóc đen dây dưa không biết của ai.

“Phu nhân, chúng ta thành thân đi.” Hơi thở hắn quanh quẩn quanh vành tai nàng, thanh âm trầm khàn mà mê người nhẹ giọng dụ dỗ.

Tay hắn sờ loạn trên người nàng, nàng đã sớm mềm nhũn như xuân thủy rồi, chỉ đành mặc hắn sờ mó. Sắc mặt nàng đỏ hồng kiều diễm như hoa, đôi mắt mờ sương, cánh môi sưng đỏ, nàng thở hổn hển nói: “Được.” Không chút do dự trả lời hắn.

Mặt mày hắn cong cong như trăng non, hung hăng hôn lên môi nàng, sau một lúc mới hàm hồ nói: “Vậy vi phu phải bắt tay vào chuẩn bị thôi.”

Hai người vành tai mái tóc chạm nhau hồi lâu, đợi đến lúc nàng đã hoàn toàn tỉnh táo thì y phục cũng xộc xệch cả rồi. (MTLTH.ddlqđ)

“Đây là nơi nào?” Nàng nhìn bốn phía, phát hiện đây là chân núi, cảnh vật xung quanh nhìn rất xa lạ.

“Vi phu cũng không biết.” Hắn chỉnh lý y phục cho nàng ổn thỏa, sau đó hắn liền rút đi dây buộc tóc của nàng, tức khắc ba ngàn tóc đen xỏa tung bay trong gió.

Tay hắn xen vào mái tóc đen của nàng, cũng không sợ phiền.

“Tay của chàng sao lạnh vậy?” Thời điểm tay hắn chạm vào da đầu nàng, nàng liền cảm nhận được sự lạnh lẽo, nàng liền kéo tay hắn lại sờ sờ.

Hắn sợ lạnh, chỉ vì nàng mà cởi áo khoác lông cáo, hiện tại tay hắn lạnh như băng, nàng thấy hơi đau lòng. Lôi kéo hắn đứng lên, nhặt áo khoác lông cáo vỗ vỗ cho sạch sẽ, kiễng mũi chân khoác áo vào cho hắn.

“Chàng đã sợ lạnh thì nên mặc áo dày dày chút, đừng nên chỉ quan tâm tới ta.” Nàng nói.

Hắn dịu dàng cười: “Ôm phu nhân rất ấm, dù không mặc gì cũng không thấy lạnh.”

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, đập hắn một cước: “Lưu manh!”

“Phu nhân, thật đau!” Hắn giả bộ đáng thương giương mắt nhìn nàng.

Nàng không thèm để ý tới ánh mắt của hắn, nhìn quanh bốn phía tìm hướng ra ngoài.

“Phu nhân, chúng ta lên núi ngắm mặt trời mọc được không?” Không đợi nàng trả lời, hắn liền kéo eo nàng đi. Điềm mũi chân, hắn vận khinh công mang theo nàng một đường lên thẳng đỉnh núi.

Trong ngực ôm một người mà lúc thi triển khinh công lại chẳng có chút tổn hơi sức nào. Tư thái thong dong ưu nhã như thơ.

Cảnh vật nhanh chóng lui về phía sau, chỉ một lát sau, hắn và nàng đã đứng trên đỉnh núi.

Phóng tầm mắt ra xa, vạn lý giang sơn đẹp tựa bức tranh thủy mặc.

Mặt trời còn chưa rạng, hần ôm lấy eo nàng cùng nàng đón chờ một ngày mới.

“Sao chàng lại sợ lạnh?” Nàng đột ngột hỏi.

Hần sửng sốt một chút, khe khẽ ôm nàng thật chặt: “Thực ra ta cũng thấy lạnh đến thế, chỉ là đã từng bị cóng trong một thời gian dài, về sau liền sợ.” Hần lạnh nhạt nói, phượng mâu có tuyệt vọng, có buồn bã, có tàn nhẫn, có sát ý, sau cùng liền bình bình thản thản lại.

Nàng đau lòng nắm tay hần thật chặt: “Vậy lúc đó chàng thấy rất rất lạnh đi.” Nếu không thì cũng không bị ám ảnh cho đến tận bây giờ.

“Đúng vậy.” Hần gác cằm trên hõm vai nàng, chậm rãi khép mắt phượng.

Lòng nàng chợt căng thẳng, cầm tay hần hỏi: “Tại sao lại thế? Người nhà của chàng đâu? Họ không quan tâm chàng sao?”

Thật lâu cũng không nghe thấy câu trả lời của hần, nàng cho là hần không muốn nói, bất ngờ hần mở miệng: “Bọn họ đều không còn.” Âm thanh lạnh nhạt mà mong manh, tựa như từ phương xa truyền đến.

Ý thức mình đã nói đến chuyện đau lòng của hần, nàng dừng lại không tiếp tục hỏi nữa: “Chàng còn có ta, ta mãi mãi sẽ là gia đình của chàng.”

“Ừ, ta còn có nàng, sau này còn có con của chúng ta nữa.” Thanh âm hần nhẹ nhàng, hai tay đều áp lên bụng nàng.

Mặt nàng nhanh chóng nóng lên, thẹn quá hóa giận gạt tay hần ra.

Canh giờ vừa lúc, mặt trời đỏ hồng từ phía Đông dần lộ rạng sau những đụn mây.

“Thật đẹp!” Thanh Linh thì thầm, đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy mặt trời mọc, nhưng lại là lần đầu tiên cảm nhận được vẻ đẹp của nó, có lẽ một phần là có hân bên cạnh.

Hân nường theo ánh mắt của nàng nhìn về phía chân trời: “Nàng thích? Sau này vi phu sẽ cùng nàng ngắm mặt trời mọc.”

“Được.”

Hân nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy, chỉ cần nàng thích, hân đều nguyện chiều theo nàng.

Bình minh đến, vạn vật được phủ thêm một tầng nắng vàng tựa như lớp lụa kim sắc mỏng.

Trên đỉnh núi, hai người lặng yên ôm nhau đều nguyện không chia lìa, tựa như ôm đối phương đến đầu bạc răng long, cử án tề mi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 124: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ngày tiếp theo chính là ngày mộc tuyền, dựa theo lệ cũ, hôm nay Nguyên Ung Đế cùng quần thần sẽ lên đường đi Thiên Chiếu Sơn.

Sáng sớm tinh mơ, quần thần liền tụ hội ở cửa cung chờ Nguyên Ung Đế cùng đi Thiên Chiếu sơn. Nguyên Ung đế còn chưa tới, quần thần tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm.

Đi cùng Nguyên Ung Đế đến Thiên Chiếu sơn đều là trọng thần trong triều, trong danh sách Thanh Linh ngược lại không thấy đại ca Diệp Tự mà lại thấy tên nhị ca Diệp Đàm, đúng là chuyện ngoài ý muốn. Mặc dù phẩm cấp của nhị ca là tam phẩm Bình Nhạc Huyện hầu nhưng thực chất không có thực quyền.

“Nhị công tử, Tần Tướng ở kia.” Bạch Nhiên thấy nàng nhìn xung quanh liền đoán nàng đang tìm Tần Liễm, vì vậy hắc liên liền lên tiếng nhắc nhở nàng. (MTLTH.dđlqđ)

Thanh Linh nhìn theo hướng Bạch Nhiên đã chỉ liền nhìn thấy Tần Liễm đang mặc áo choàng lông cáo mềm như nhung. Hắc liên đang đi về phía nàng, gương mặt yêu mị nhìn có vẻ rất vui sướng, đôi mắt phượng ngậm ôn nhu: “Vừa tới Diệp phủ tìm nàng, không nghĩ nàng đã sớm tới đây.”

“Hôm nay ta ra cửa sớm.” Nàng nói, cảm giác đằng sau có ánh mắt đang nhìn bên này, nghiêng đầu nhìn lại phát hiện Vô Ưu Công chúa.

Vô Ưu mặc một bộ y phục màu trắng, bên hông thắt dây lưng màu bạc làm hiện rõ vòng eo nhỏ nhắn dịu dàng không đầy một nắm tay. Tóc đen như mực dùng một một dải lụa màu bạc, đoạn dây còn lại rủ xuống chiều lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã như hoa lan.

Bộ y phục của nàng có cùng màu sắc với áo choàng của Tần Liễm, đôi mắt nàng từ bấy đến giờ vẫn không rời Tần Liễm: “Liễm ca ca.” Nàng gọi Tần Liễm, bước chân nâng lên, vừa định lại gần Tần Liễm, chỉ là nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của hắn mới miễn cưỡng ngừng lại bước chân.

Thanh Linh quay đầu lại, cười cười nhìn Tần Liễm, thấp thoáng có chút nguy hiểm: “Hôm nay trang phục của Vô Ưu Công chúa với trang phục của chàng trông thaati xứng đôi.” Nàng không mẫn không nhạt nói.

“Phu nhân ghen?” Hắn thấp giọng cười.

“Đúng vậy.” Nàng nghiêng đầu nhìn chỗ khác.” Ta không thích nữ nhân khác dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm nam nhân của ta.” Nàng nói thẳng.

Hắn cười một cách sáng lạn, dụ dỗ nàng: “Nếu nàng không thích, vì phu liên khiến nàng ta không thể nhìn thấy được nữa.” Hắn âm thầm giật từ áo choàng xuống mấy sợi lông, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, mấy sợi lông trong nháy mắt bay ra.

“Mắt bản công chúa đau quá.” Vô Ưu hai tay che mắt ngồi xổm trên mặt đất.

“Chàng làm gì vậy?” Thanh Linh hỏi, không phải hắn thực sự muốn chọc mù mắt nàng ta chứ?

Tần Liễm giơ tay lên, nàng nhìn thấy tay hắc dính lông trắng, nháy mắt liền hiểu hắc ra tay cũng không đến nỗi khiến Vô Ưu mù mắt. (MTLTH.ddlqđ)

Mắt Vô Ưu bị thương, hắc chỉ muốn khiến nàng ta đứng xuất hiện trước mặt hắc một đoạn thời gian mà thôi.

Những người khác nhìn thấy Vô Ưu hai tay ôm mắt rớt rít hỏi han xem có chuyện gì, Vô Ưu ngoại trừ hô đau cũng không nói gì.

Đúng lúc này Nguyên Ung Đế cùng Ninh Thực phi và Vân Quý phi đi ra khỏi cửa cung, nhìn thấy Vô Ưu hai tay che mắt thống khổ kêu đau liền lập tức sai người đưa nàng hồi cung kêu Thái y trị liệu.

Nguyên Ung Đế phát tay bảo một câu không việc gì liền cũng quần thần cùng nhau khởi hành đi trước.

Bên trong Thiên Chiếu sơn có hành cung ôn tuyền, Nguyên Ung Đế cùng quần thần vừa đến liền đi thẳng vào hành cung ôn tuyền.

Không biết là ai an bài, phòng Tần Liễm lại kế bên phòng Thanh Linh. Sau khi thu thập một chút, nhìn sắc trời còn sớm liền kéo Tần Liễm đi bộ xung quanh.

Phong cảnh Thiên Chiếu sơn rất xinh đẹp, đại khái có ôn tuyền chảy qua nên mùa đông ở đây hiển nhiên không lạnh mấy, cây cối phụ cận vẫn giữ được màu xanh.

Có tiếng ngựa hí từ phía trước truyền đến, tiến lên vài bước, Thanh Linh thấy được một con ngựa toàn thân đen bóng đang chạy như bay, nhìn qua liền biết đây chính là ngựa tốt.

Trên người nó không có dây cương hay yên ngựa, tư thái chạy như điên, hiển nhiên đây là ngựa hoang.

Thanh Linh nhìn con ngựa này, hai mắt tỏa sáng.

“Nàng muốn con ngựa này?” Nhìn bộ dáng nàng tham lam nhìn con ngựa, hẳn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Ừ.” Nàng gật đầu, vừa muốn xông tới thuần phục con ngựa kia, đáng tiếc có người nhanh chân hơn nàng một bước.

“Con ngựa này bản vương muốn!” Hách Liên Dực thi triển khinh công, nhảy lên lưng con ngựa kia.

Con người Thanh Linh co lại, tóe ra hàn quang. Nàng đứng bất động, con mắt chăm chú nhìn Hách Liên Dực.

Con ngựa kia khí thế rất hung hãn, không ngừng xoay thân cùng gió cao hai vó trước ý đồ hất Hách Liên Dực xuống. Hách Liên Dực tay không có dây cương, không khống chế nổi con ngựa này, bị nó xoay thân không ngừng, rất nhanh liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Tần Liễm bắt đúng thời cơ, bạch lăng trong tay áo bay ra, đánh trung Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực từ trên lưng ngựa lăn xuống, thiếu chút nữa bị nó đạp một cước, may mắn hẳn phản ứng nhanh: “Người dám đánh lén, hèn hạ!” Hẳn giận giữ hét lớn, lúc té xuống đất đụng phải eo, trong lúc nhất thời đau đến không đứng thẳng được.

“Vương gia, chàng làm sao vậy?” Thanh âm mềm mại yêu mị đến tận xương vang lên.

Thanh Linh nghiêng đầu nhìn Dung Thi Thi bước đến. Dung Thi Thi tức giận trừng Thanh Linh một cái, nốt ruồi hình giọt lệ ở khóe mắt cũng yêu mị thêm mấy phần, nàng tiến lên vội vã đỡ Hách Liên Dực.

“Con ngựa này là của bản tướng.” Tần Liễm thản nhiên nói, khẩu khí rất đương nhiên.

Hách Liên Dực phản bác: “Nói vậy, con ngựa này là ngựa hoang.”

“Con ngựa này bản tướng muốn.” Thế nên nó là của hăn.

Nghe thấy ngữ điệu ngạo mạn của Tần Liễm, Hách Liên Dực cảm thấy uất nghẹn lên đến tận cổ: “Tần Liễm, người không cần phải lớn lối quá mức như thế.”

Dung Thi Thi đỡ Hách Liên Dực đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Tần Liễm: “Tần Thừa tướng, trong mắt người có còn Vương gia hay không?”

Ánh mắt Tần Liễm lạnh lẽo nhìn Dung Thi Thi, nàng ta chợt cảm thấy cả người phát lạnh, khi ánh mắt hăn nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy hơi thở nguy hiểm của nam nhân này có chút quen thuộc, nàng vô thức lùi lại mấy bước. (MTLTH.ddlqđ)

“Đi thử một chút xem có thể thuần phục con ngựa này hay không?” Tần Liễm nói với Thanh Linh.

“Được.” Thanh Linh nhanh chóng đi về phía con ngựa kia.

Hắc mã sau khi hất Hách Liên Dực xuống không lập tức rời đi, hình như có linh tính, đặc ý dùng chân đào đất.

Dung Thi Thi nhìn thấy cây trâm yêu quý của mình rơi trên đất, nàng vừa phát hiện cây trâm liền nhìn thấy Thanh Linh một cước đạp nát nó.

Cây trâm khắc hình hồ điệp tinh xảo trong nháy mắt bị vỡ tan tành, nàng đau lòng trừng lớn mắt: “Người dám đạp vỡ cây trâm của bản tặc phi?” Nàng xông tới định tóm lấy cánh tay của Thanh Linh.

Thanh Linh âm thầm vận nội lực, Dung Thi Thi tức khắc bị một cỗ lực lượng vô hình hất văng ra.

Thanh Linh cúi đầu nhìn cây trâm vỡ dưới đất: “Sau khi trở về, bản hầu liền đền cho Dung trắc phi một cây trâm y hệt.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 124+2: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

(Cảnh báo có cảnh bạo lực, rất kinh khủng, ai chưa đủ 18 tuổi, thỉnh không nên đọc)

Nàng ngừng một chút: “Bản hầu không thích bị người khác đụng chạm.” Nhất là Dung Thi Thi, nàng xoay người thi triển khinh công bay lên lưng ngựa.

Dung Thi Thi từ trên mặt đất đứng lên, vượt vượt chỗ bị đau. Nàng nhặt cây trâm bị gãy lên, hai mắt bốc hỏa nhìn bóng lưng Thanh Linh, Diệp Đàm, người nghĩ người là ai, cầu xin bản trắc phi chạm vào người, bản trắc phi còn không muốn.

Một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có, lại còn ném ngã bản trắc phi!

Sau khi Thanh Linh yên vị trên lưng ngựa, hai tay nàng nín chặt lấy bờm ngựa. Con ngựa này lập lại chiêu cũ, bắt đầu xoay thân cùng giơ cao hai vó trước. Nàng tức giận liền giơ tay đập lên đầu nó một phát.

Con ngựa này lại rất có ý tứ, bị Thanh Linh đánh một cái liền dằn lòng lại.

Hách Liên Dực trợn mắt há mồm nhín, hăn mất nhiều công sức như thế mà vẫn không thể thuần phục được con ngựa này thế nhưng bị Thanh Linh đập cho một cái thế mà lại được?

Dung Thi Thi nhìn phía sau con ngựa, nàng chăm chăm nhìn bóng lưng Thanh Linh, đáy mắt dị quang thoáng hiện. Nếu bây giờ nàng khiến cho Diệp Đàm ngã từ trên lưng ngựa xuống, coi như trả thù Diệp Đàm đập vỡ cây trâm của nàng.

Nàng nắm chặt đoạn trâm bị gãy, đầu trâm rất bén nhọn, nàng dùng hết sức cắm cây trâm vào người con ngựa.

Dung Thi Thi phía sau ra tay quá nhanh, Thanh Linh bất ngờ. Hai vó trước giơ cao, sau đó lao nhanh ra ngoài. Thanh Linh từ trên lưng ngựa trượt xuống, nàng mượn lực trên thân ngựa, xoay người nhảy lên mới vững vàng đứng trên mặt đất. (MTLTH.ddlqđ)

“Có bị thương không?” Tần Liễm nhanh chóng chạy đến, lo lắng hỏi.

“Không sao.” Nàng lắc đầu: “Trời ơi, ngựa của ta!” Nàng thật vất vả nhìn trúng một con ngựa, dừng để đến tận bây giờ lại mất chứ?

Thanh Linh vội vàng đuổi theo hắc mã, Tần Liễm nhìn nàng lắc đầu bật cười, sau đó cũng đuổi theo.

“Vương gia, Thi nhi giúp chàng xả giận.” Dung Thi Thi tranh công hơn hờ nói.

Mặt Hách Liên Dực lạnh xuống: “Nhiều chuyện.” Hăn vốn định thuần phục hắc mã rồi tặng cho Thanh Linh, tranh thủ chiếm được hảo cảm của nàng, bị Dung Thi Thi quấy rối từ bên trong, chuyện càng ngày càng hỏng bét.

Hắn mang theo Dung Thi Thi đến Thiên Chiếu sơn đúng là bị nước vào đầu mà.

“Vương gia, chàng làm sao vậy?” Dung Thi Thi kinh ngạc nhìn hắn, hôm nay Hách Liên Dực uống lộn thuốc hay sao? Không phải hắn rất chán ghét Diệp Đàm sao? Nàng suýt chút nữa khiến Diệp Đàm té từ trên lưng ngựa xuống, hắn nên cao hứng mới phải.

“Về sau không có sự cho phép của bản vương, không được tìm Diệp Đàm gây sự.” Hắn ra lệnh, nhắc chân sai bước rồi đi.

“Hừ, dựa vào cái gì?” Dung Thi Thi rầu rĩ lắm lắm, nàng vừa muốn đuổi theo Hách Liên Dực đột nhiên có một bàn tay che miệng nàng, sau đó giờ tay đập một phát vào gáy nàng.

Dung Thi Thi mông lung mở mắt. mơ hồ chứng kiến nam nhân mặc bạch y.

“Khiến nàng ta triệt để thanh tỉnh.” Thanh âm nam tử so với tiên âm còn tuyệt vời hơn nhưng ngữ điệu lại rét lạnh đến tận xương.

“Ào.” Dung Thi Thi bị người dội cho một thùng nước đá, thoáng chốc tỉnh táo lại.

Nàng nhìn xung quanh, khắp nơi đều là cây cối, không biết đây là nơi nào. Bên cạnh nàng có vài hắc y nam tử sát khí quanh thân, còn có một nam tử khoác áo lông cáo màu trắng lười biếng ngồi trên ghế.

“Người dám đụng vào nàng, bàn tay nàng không thể giữ lại được nữa.” Thanh âm ảm đạm tựa như từ địa ngục truyền đến.

Một hắc y nhân đè tay nàng lại, làm cho nàng không thể nhúc nhích. Nàng mở to hai mắt nhìn, người ngồi trên ghế là Tần Liễm. Nàng là một nữ tử, đắc tội hắn, cũng không cần bản thân hắn phải ra tay chứ?

Nàng không biết, phàm ở dưới mí mắt hăn dám khi dễ nữ nhân của hăn, hăn đều tự thân động thủ.

Minh Lục lấy ra một cái cưa, không nói hai lời liền nắm chặt lấy bàn tay xinh đẹp của Dung Thi Thi, bắt đầu cưa như cưa gỗ.

Dung Thi Thi kêu gào thảm thiết, nước mắt đau đớn rơi xuống như mưa, bộ dáng kia không phải diễm đạm đáng yêu mà là dữ tợn vạn vạn. “Ta là Vinh Vương trắc phi, các người không thể đối xử với ta như vậy!” nàng xé cổ họng gào thét, mọi người không ai để ý đến nàng.

“Không để cho nàng ta ngất.” Tần Liễm phân phó, Minh Lục lập tức dứt cho nàng một viên thuốc, khiến cho nàng dù đau đớn đến cỡ nào cũng không thể ngất.

Từng nhát từng nhát cưa, đau thấu đến xương tủy. Nàng tận mắt nhìn bản thân mất đi hai tay, quá trình tàn nhẫn không dành cho người.

Hăn hành hạ không chỉ thân thể, mà còn hành hạ cả tâm của nàng, ngoan độc đến thế. Khiến cho nàng hiểu cảm giác thế nào là thống khổ tuyệt vọng.

Hai tay bị cưa đứt, đầu nàng gục xuống, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống. Trong lúc lơ đãng, khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy sợi tơ màu trắng có hoa văn tinh xảo tối màu trên tóc Tần Liễm. Nàng biết, tín vật của lâu chủ Phong Tuyết lâu cũng có cùng một dạng hoa văn này. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như bị quỷ dọa: “Rốt cuộc người là ai? Người có quan hệ thế nào với Lâu chủ Phong Tuyết lâu?”

“Thấy đồ không nên thấy, mắt cũng không cần dùng nữa.” Tần Liễm cụp mi mắt, lông mi thon dài dưới ánh sáng tạo nên bóng quạt lập thể trên gương mặt hăn.

Một hắc y nam tử mặt không đối sắc, nâng cằm Dung Thi Thi.

“Không...không thể.” Nàng kinh hoảng nhắm mắt lại nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều, một bên mắt của nàng vẫn bị hắc y nam nhân móc ra, nhét thẳng vào trong miệng nàng.

Ngậm chính tròng mắt còn nóng hổi mà tanh mùi máu của bản thân, nàng sợ tới mức tức khắc nhổ ra.

“Người...” Thanh âm nàng run rẩy, có lẽ nàng đã đoán được thân phận của bạch y nam tử, nàng hoảng sợ đến rợn cả tóc gáy, lắp bắp nói: “Chẳng lẽ người là”

“Nói chuyện không nên nói, đầu lưỡi cũng không thể giữ.” Tần Liễm vẫn bộ dáng không đếm xỉa gì đến.

“Tha..tha cho...” ta, lời nói cuối cùng nàng vĩnh viễn cũng không thể nói nên lời, bởi vì lưỡi của nàng cũng bị hắc y nam tử kia rút đi rồi.

Đôi mắt còn lại của nàng trừng lớn, trong mắt tràn đầy tia máu cùng hoảng sợ, y phục nhuộm một màu máu.

Tần Liễm đứng lên: “Cắt đứt gân chân, ném vào hang sói, tùy nàng ta tự sinh tự diệt.” Thanh âm của hắn vẫn cứ bình thản như cũ nhưng vào tai Dung Thi Thi lại cứ như ma chú.

Dung Thi Thi mạnh mẽ lắc đầu, bị cưa hai tay, cắt đứt gân chân, chảy nhiều máu như vậy, mệnh nàng đã không còn dài nữa. Lại bị ném tới hang sói nhất định sẽ bị xé thành tám khối, chết không toàn thây.

Ngẫm đến kết cục cũng là một loại hành hạ, nàng mở miệng, trong miệng máu chảy như suối, không tiếng động: Tha mạng.

Nhìn bóng lưng Tần Liễm phiêu dật rời đi, Dung Thi Thi tâm như tro tàn, nam tử thoát nhìn như trích tiên không nhiễm bụi trần kia, thực tế hẳn mới chính là ác ma.

Dung Thi Thi bị ném vào hang soi, một đám ác lang bị đói đến mờ mắt xông lên cắn xé không chưa chút thụt.

Một giây trước khi ý thức tiêu tán, nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, vô cùng hối hận hôm nay ngàn vạn lần không nên đắc tội Diệp Đàm, triệt để chọc giận ác ma kia, khiến kết cục của bản thân chết không toàn thây.

“Công tử, Dung Thi Thi đã chết.” Minh Lục bẩm báo.

Ánh tà dương trời chiều xuyên qua rừng cây, ánh sáng nhỏ vụn rơi xuống bạch y lông hồ, cả người tựa như ảo mộng.

“Dung Tường đã về chưa?” Thanh âm đậm mạc của Tần Liễm rơi vào tai Minh Lục.

“Đã trở lại.” Minh Lục trả lời, Dung Tường là người trong Phong Tuyết lâu, trước đó bị phái đi chấp hành nhiệm vụ, hiện tại đã trở về.

“Nói cho nàng biết, bắt đầu từ bây giờ nàng là Dung Thi Thi.” Tần Liễm có ý an bài nàng trở thành quân cờ bên cạnh Hách Liên Dực.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến ngày càng gần, Tần Liễm ngẩng đầu, chứng kiến phu nhân của hắn ngồi trên lưng ngựa, thần thái tung bay, rực rỡ như ánh mặt trời. Nàng sáng ngời như vậy, hắn thấy thương thế nào cũng không đủ.

“Tần Liễm, chàng vừa đi đâu vậy?” Thanh Linh đuổi theo hắc mã, lúc trở về lại không nhìn thấy hắn, nàng liên tục tìm kiếm xung quang, tới bây giờ mới tìm thấy hắn.

Hắn nhìn nàng ngồi trên lưng ngựa, ôn nhu cười: “Đi xử trí Dung Thi Thi.” Hắn đuổi tay về phía nàng, ý bảo nàng xuống.

Nàng nháy mắt mấy cái, hết sức không khách khí nhảy trực tiếp vào lòng hắn, lực đạo rất lớn, hắn lại có thể vững vàng tiếp được nàng: “Nghịch ngợm.” Hắn dịu dàng nói khẽ bên tai nàng.

Tần Liễm phân phó người đưa hắc mã của Thanh Linh về, sau đó liền cùng nàng tay trong tay quay trở lại hành cung.

Minh Lục lặng lẽ đến một nơi yên tĩnh, từ trong ngực lấy ra một cái mặt nạ đeo lên. Hắn huyết sáo, sau đó lẳng lặng chờ ở đó một hồi, không lâu sau lưng có tiếng động truyền đến.

Hắn xoay người, một nữ tử mặc y phục màu đỏ, dung mạo giống Dung Thi Thi như đúc.

Chỉ khác nhau ở chỗ, nàng thiếu đi vài phần quyến rũ, lại có nhiều hơn phần sát khí. Khóe mắt cũng không có nốt ruồi hình giọt lệ.

“Dung Tường tham kiến Chủ Thượng.” Nàng chính là tỷ tỷ sinh đôi của Dung Thi Thi- Dung Tường.

Hai tỷ muội Dung thị từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, sinh sống tại một thôn làng nhỏ. Có một năm lũ lụt, nàng cùng Dung Thi Thi phải tha hương. Dưới cơ duyên xảo hợp, nàng vào Phong Tuyết lâu, Dung Thi Thi vào Tiêu Dao thành.

Tất cả sự vụ của Phong Tuyết lâu, Tần Liễm đều không tự mình ra mặt xử lý, cho nên không có nhiều người biết Lâu chủ Phong Tuyết lâu chính là hắn, cho dù nàng bao nhiêu năm bán mạng cho Phong Tuyết lâu cũng không biết chính xác chủ tử của mình là ai.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, người lấy thân phận của Dung Thi Thi ở bên cạnh Hách Liên Dực.” Minh Lục trầm giọng.

Dung Tường khó hiểu: “Chủ Thượng, muội muội Thi Thi của Dung Tường...”

“Người đã quên quy củ của Phong Tuyết lâu rồi sao?” Minh Lục lạnh lùng nói.

“Là Dung Tường vượt khuôn.” Dung Tường trả lời, Phong Tuyết lâu có nguyên tắc, nhiệm vụ Chủ Thượng giao phó, không được thắc mắc, không thể hỏi nhiều, chỉ có thể nhận mệnh. “Dung Tường bắt đầu từ bây giờ chính là Dung Thi Thi.”

Sau khi Hách Liên Dực trở lại hành cung, thấy Dung Thi Thi vẫn chưa trở lại liền phái người đi tìm. (MTLTH.ddlqđ)

Tìm vài canh giờ cũng không có tin tức, hắc liên mặc kệ. Dù sao ngoại trừ chiêu cuối cùng của Hàn băng chương hắc vẫn chưa lĩnh hội được thì những chiêu thức khác đều đã luyện không sai biệt lắm.

Hắc cảm giác tiện nhận Dung Thi Thi kia cũng không giao chiêu cuối cùng kia dễ dàng cho hắc, hiện tại hắc rất chán ghét nàng ta. Lúc này không có người bên cạnh, hắc cũng không để chuyện này vào trong lòng.

Hắc đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, không ngờ vừa mới xoay người, Dung Thi Thi lại đột nhiên xuất hiện.

“Người đã đi đâu?” Sắc mặt Hách Liên Dực âm trầm.

“Thi Nhi bị rơi đồ, đi tìm liền quên canh giờ cho nên mới về trễ.” Dung Thi Thi cụp mắt nói.

“Vương gia, chàng tức giận?” Nàng kéo cánh tay hắn làm nũng nói: “Vương giam chàng đừng tức giận mà, Thi Nhi cũng không phải cố ý.”

Hách Liên Dực nâng cằm của nàng, tình thâm quyến luyến nói: “ Về sau tìm đồ thì phái người đi tìm, chính mình đi tìm vạn nhất lạc đường, hại bản vương lo lắng một trận.”

Sáng sớm ngày tiếp theo, Hách Liên Dực đến thỉnh an Ninh Thục phi.

“Dực nhi, Phụ hoàng con cố ý tuyển chọn ngôi vị Thái tử từ con và Tĩnh Vương.” Đêm qua Nguyên Ung Đế nghỉ tại phòng Ninh Thục phi, trong lúc vô tình đã tiết lộ tin tức này.

Đoạn thời gian trước, Hách Liên Dực cũng nghe một chút tiếng gió nói Nguyên Ung Đế muốn lập Thái tử vị, về phần là ai thì còn chưa định xuống. Bây giờ nghe Ninh Thục phi nói như vậy, chuyện Nguyên Ung Đế sắp sửa lập Thái tử là sự thật.

Cái chết của Mạch Sương (kiếp trước của Thanh Linh) dần dần được hé lộ.

Sự thật có hơi đau lòng một chút.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 125: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Luôn Là Ngạc Nhiên Và Mừng Rõ

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ninh Thục phi thở dài, lo lắng trùng trùng: “ Bây giờ Vân Quý phi mặc dù không có nhà mẹ đẻ hùng hậu chống lưng.” Vân Quý phi cũng là danh môn quý nữ, tổ tiên ba đời đều công trạng hiển hách nhưng con nối dòng lại giống Ninh gia, rất điêu linh. Nhất là đến thế hệ này của Vân Quý phi, Vân gia chỉ còn một mình nàng là nữ nhi.

Sau khi cha nàng qua đời, Vân gia liền sụp đổ: “ Nhưng từ khi tra ra chuyện Túng nhi tham ô quan ngân, phụ thân hiện thời vẫn bị cấm túc trong phủ. Trước mắt tình thế Ninh gia cũng không mấy lạc quan, không chiếm hơn bao nhiêu ưu thế so với Vân gia.

Tĩnh Vương là hài tử của Liên phi, Phụ hoàng con vốn vẫn thiên sủng hân. Sau lưng hân còn có Tần Thừa tướng, thực lực người này tốt cùng sâu bao nhiêu, đến nay chúng ta vẫn chưa biết được rõ ràng.

So sánh con với Tĩnh vương, hân dường như đã thắng con một bậc.”

“Nếu muốn đoạt được Thái tử vị, nhất định phải diệt trừ Tĩnh Vương trước khi Phụ hoàng con ra quyết định.” Thần sắc Ninh Thục phi dần trở nên ngoan lệ.

Những lời này của Ninh Thục phi, Hách Liên Dực làm sao không biết? Diệt trừ Tĩnh Vương là điều tất nhiên, chỉ là vấn đề thời gian.

“Dực nhi, con có thương sách gì không?” Ninh Thục phi hỏi.

Hách Liên Dực trầm mặc hồi lâu: “Nhi thần nghe thuộc hạ nói vài ngày trước đó, Tĩnh Vương đã tặng Vân Quý phi một cây cổ cầm tên Băng Huyền.”

Ninh Thục phi kinh ngạc: “Con nói chính là chiếc cổ cầm mà sinh thời Liên phi yêu thích nhất?”

“Đúng vậy.” Hách Liên Dực trả lời.

Liên phi khi còn sống rất thích đánh đàn, chiếc cổ cầm Băng Huyền này chính là cây đàn nàng thường xuyên dùng. Chỉ là cây cổ cầm này sau khi Liên phi mất liền biến mất, hiện thời thế nhưng lại xuất hiện.

Vân Quý phi cũng thích đánh đàn, Tĩnh Vương tặng nàng cây cổ cầm của mẫu phi hãn cũng không phải điều kỳ lạ.

Trên mặt Ninh Thục phi hiện rõ vẻ tức giận: “Chuyện này sao không thấy Như Châu nhắc tới?” Đại cung nữ bên cạnh Vân Quý phi tên Như Châu, là người bà an bài ở bên cạnh Vân Quý phi. “Xem ra nha đầu kia lại bắt đầu không thành thật rồi.”

“Nhi thần còn nghe nói lần này Vân Quý phi cũng mang Băng Huyền cầm đến Thiên Chiếu sơn.” Hách Liên Dực nói tiếp. (MTLTH.ddlqđ)

Chân mày Ninh Thục phi khẽ nhướng lên: “Ý của con là động tay chân vào Băng Huyền cầm?” Nếu không hãn cũng không đề cập đến cây đàn đó.

Hách Liên Dực gật đầu: “Đúng vậy.”

Ninh Thục phi suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Bản cung phải nghĩ lại chuyện này đã, con về trước đi.”

Nguyên Ung Đế phân phó nên quần thần ở trên Thiên Chiếu sơn cũng không còn câu nệ nghiêm túc như ở trên triều nữa, tùy ý chọn cho mình một địa phương để ngâm mình. Đến Thiên Chiếu sơn không nhất thiết phải ngâm ôn tuyền, cũng có thể đi xung quanh ngắm cảnh.

Hương Thảo bưng chén cháo vào trong phòng Thanh Linh, Thanh Linh ngồi trên giường may đồ.

Hương Thảo đặt chén cháo lên bàn: “Tiểu thư, bao tay lông chồn vẫn chưa xong sao?”

“Một chút nữa là được rồi.” Thanh Linh vẫn không ngẩng đầu lên, Tần Liễm sợ lạnh, nàng muốn làm cho hẵn một đôi bao tay lông chồn, cũng ấm áp hơn chút. Nữ công của nàng thực chẳng có gì đặc sắc, nhưng lại không nghĩ nhờ người khác làm đồ giúp, vì vậy nàng đành phải vừa học vừa làm.

“Nhị tiểu thư ăn chút cháo trước đi, ăn xong rồi làm sau cũng được mà.” Hương Thảo nói, nàng không thấy Thanh Linh trả lời lại, phát hiện Thanh Linh vẫn đang tập trung tinh thần may đồ.

“May xong rồi.” Thanh Linh cắn đứt sợi chỉ, cầm lấy bao tay nhìn, hài lòng gật đầu. Đứng dậy, cháo cũng không ăn liền đi ra khỏi phòng. (MTLTH.ddlqđ)

“Nhị tiểu thư, người còn chưa ăn sáng đâu.” Hương Thảo đuổi theo liền thấy nàng đi vào phòng của Tần Liễm.

Cửa phòng Tần Liễm khép hờ, Thanh Linh giấu bao tay sau lưng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước chân nhẹ nhàng đi vào.

Tần Liễm ngồi trên ghế, tóc chưa buộc, mái tóc đen nhánh cơ hồ sắp rơi trên mặt đất.

Minh Lục cầm lấy lược giúp hấn chải đầu, khóe mắt nhìn thấy Thanh Linh lại gần, động tác hơi ngừng lại.

Thanh Linh thủ thế ý muốn nói hấn chớ lên tiếng, hấn vẫn cứ làm như không thấy giúp Tần Liễm chải đầu.

Nàng lặng lẽ đi qua, nhẹ nhàng chuyển qua chỗ chiếc gương không phản chiếu được. Nàng đột nhiên hào hứng, nghĩ muốn dọa hấn nhảy dựng, đi đến cạnh đó không xa, nhét bao tay vào trong ngực. Giả trang mặt quỷ, vừa định nhào đến, không ngờ bên hông bị lụa trắng bao lấy, đầu kia của bạch lăng có một bàn tay thon dài nắm lấy.

“Nàng lại nghịch ngợm rồi.” Tần Liễm quay đầu ôn nhu nói.

Gương mặt Thanh Linh thoáng chốc cứng đờ, trước ngực đút bao tay nhìn có chút phình ra. Bộ dáng nàng rơi vào trong mắt hấn vừa tức cười vừa đáng yêu hết sức, chỉ muốn hung hăng ôm nàng vào lòng, cuồn hôn một trận.

Trong lòng nghĩ vậy, trên tay liền có động tác, tay khê kéo, bạch lăng liền cuốn lấy nàng bào trong ngực hấn.

Hấn cúi đầu hôn lên môi nàng, khóe miệng Minh Lục hung hăng giật giật, may mắn lúc này tóc cũng đã buộc gọn gàng. Hấn ném lược lại nhanh chóng chạy đi, lúc gần đi còn rất ý thức mà đóng chặt cửa lại.

Cuốn lấy đầu lười nàng cùng nhảy múa, hương vị ngọt ngào cứ như mới ăn mật, nàng rất dễ dàng trầm luân trong đó, không muốn tiếp tục kiềm chế nữa. Ôm chặt phu quân của mình, nàng đáp trả lại hấn.

“Đây là cái gì?” Tần Liễm thở dốc hỏi, thanh âm trầm khàn mê người. Áo nàng nửa bị cởi, bao tay cũng rơi xuống đất.

Hắn nhặt bao tay kia lên, nhìn thấy đường may có chút vặn vẹo, chậm rãi nở nụ cười: “Phu nhân tự tay làm?”

Nàng gật đầu, bĩu môi trả lời: “Không vui gì hết, định cho chàng chút kinh hỉ, không ngờ bị phát hiện nhanh thế.”

Thần sắc hắn nhu hòa, trong đôi mắt cứ như có vô số ánh sao: “Vi phu thực sự rất thích đôi bao tay này.”

Nhìn nàng có hơi tiếc nuối, hắn cười nói: “Mỗi thời mỗi khắc nhìn thấy phu nhân đều là ngạc nhiên và mừng rỡ.” Cho dù cái gì nàng cũng không làm, chỉ muốn nhìn thấy nàng, tâm hắn đều sẽ nhắc lên từng gợn sóng.

Hắn ung dung thong thả giúp nàng chỉnh trang lại trang phục: “Phu nhân chuẩn bị cho vi phu kinh hỉ, vi phu cũng vậy.”

Hai mắt nàng tỏa sáng: “Cái gì vậy?”

Hắn thần bí cười một tiếng: “Bây giờ nói ra cũng hết vui.”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, nghiêm túc nói: “Mỗi thời mỗi khắc nhìn thấy phu quân đều là ngạc nhiên và mừng rỡ, thế nên phu quân không cần khiến ta kinh hỉ, nhanh nói cho ta biết đi.”

Hắn cười mà không nói.

“Chàng mà không nói ta liền tức giận.” Nàng nâng mặt hắn làm nũng nói.

Tay hắn ôm lấy eo nàng, ngưng mắt nhìn nàng, đôi mắt long lanh rực sáng: “Được, hôn vi phu một cái, vi phu liền nói cho nàng biết.”

“Được.” Đôi mắt nàng giảo hoạt đảo quanh, cúi đầu cắn lên môi hẳn, hẳn bị đau khó chịu hừ một tiếng: “Ta hôn chàng rồi, chàng mau nói cho ta biết đi.” Nhìn hẳn bị đau, nàng cười đến đắc ý.

Người này muốn đặt điều kiện với nàng, quả thật là muốn ăn đòn mà.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 125+2: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngọc Nhiên Và Mừng Rỡ 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn sờ sờ môi, phát hiện có dấu răng rất sâu, nha đầu đúng thật là nhẫn tâm: “Sợ nàng rồi, đúng là tiểu phụ nhân danh đá.” Hắn bật cười nói.

“Vi phu lấy nàng, chính là muốn quang minh chính đại mà cưới. Thân phận của Diệp Đàm không thể dùng được nữa, chúng ta thành thân nhất định phải có lời chúc phúc của thân ca ca nàng.

Ta đã đón hắn từ Linh Y cốc về lại Hạ thành, hiện tại hắn đã ở tại Hạ thành, không lâu nữa hai huynh muội có thể gặp nhau rồi.”

“Chàng đón Nhị ca về Hạ thành rồi? Thật sự là tốt quá đi!” Thanh Linh vui vẻ nói, kích động đến nỗi nâng mặt Tần Liễm hôn lấy hôn để.

Nụ hôn của nàng rơi xuống gò má hắn, hắn bất mãn nói: “Phu nhân, nàng lại hôn sai chỗ rồi, môi vi phu rõ ràng là ở chỗ này!”

“Khi nào ta có thể gặp Nhị ca?” Hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, hơi thở của hai người giao triền lấy nhau.

“Nếu muốn gặp ngay ta sẽ lập tức an bài người.” Thấy nàng vui vẻ, lòng của hắn cũng thấy vui vẻ theo.

“Ta hiện tại rất muốn gặp ca ca, chàng có thể an bài sao?” Nàng hỏi.

“Có thể.” Hắc trả lời.

Hiện tại thân phận của nàng là Diệp Đàm, vẫn không thể quang minh chính đại đi gặp Nhị ca, thế nên Tần Liễm đích thân đi an bài mọi chuyện.

Tần Liễm không có ở đây, ở trong phòng lại rất nhàm chán, nàng liền ra ngoài tùy ý đi quanh quanh.

Hách Liên Dực từ phía trước đi tới, phía sau hắc còn có bảy tám vị quan viên, đám người kia thoáng cái đã ngăn cản đường đi của nàng.

Thanh Linh nheo mắt, trợn dĩa lớn như vậy, Hách Liên Dực muốn làm cái gì đây?

“Nhị công tử, có hứng thú cùng bốn vương đi ngâm ôn tuyền không?” Hách Liên Dực cười cười.

Thanh Linh rất bội phục Hách Liên Dực ở một điểm, bất luận đối phương có từng làm hắc tức giận hay không, đến lúc gặp lại vẫn cứ cười cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn hắc ôn hòa tươi cười, nàng biết hắc lại không có hảo ý. Hơn nữa hôm nay ánh mắt của Hách Liên Dực nhìn nàng hơi là lạ, ánh mắt này nàng cũng không xa lạ gì, chính là ánh mắt của nam tử nhìn thấy nữ tử mình thích. (MTLTH.ddlqđ)

“Đa tạ ý tốt của Vương gia, chỉ là thân thể thần hơi khó chịu, không nên đi ngâm ôn tuyền.”

“Vương gia chính mình mở miệng mời, Diệp Nhị công tử nghĩ cũng không cần nghĩ đã thẳng thừng cự tuyệt, thân phận người lớn thật đấy.” Sau lưng Hách Liên Dực, quan viên họ Trương trào phúng.

Thanh Linh lại cười nói: “Trương đại nhân làm sao biết Diệp Đàm cái gì cũng không nghĩ? Chẳng lẽ đại nhân là con giun trong bụng ta sao?” Nếu không phải giun trong bụng nàng, làm sao biết nàng không nghĩ gì?

“Hừ, bốn quan mới không phải cái thứ ghê tởm ấy.” Trương đại nhân là quan viên cấp nhị phẩm, lời nói với Diệp Đàm vì vậy mà cũng không cần phải khách khí.

“Nhị công tử thân thể khó chịu, bản vương gọi Thái y đến bắt mạch cho người nhé?” Hách Liên Dực ân cần nói.

“Không cần, cũng không phải chuyện gì lớn, không nhọc Vương gia quan tâm.” Thanh Linh từ chối.

“Ôn tuyền tại Thiên Chiếu sơn còn có tác dụng điều dưỡng cơ thể, thân thể Diệp nhị công tử không thoải mái, đi ngâm ôn tuyền có sẽ tốt hơn.” Mạc đại nhân cười nói.

“Đúng vậy, thân thể khó chịu nên ngâm ôn tuyền.”

“Đúng vậy, đi cùng chúng ta đi.”

“Đi một chút đi, chớ để người khác mất hứng vậy chứ.”

“...”

Sáu bảy quan viên vây quanh nàng nhiệt tình mời mọc, thậm chí có người còn đưa tay ra định đẩy nàng đi lại bị nàng xảo diệu né tránh.

Xem điệu bộ này chính là nếu không đáp ứng, bọn họ có lời cũng phải lòi bằng được nàng đi.

“Thân thể Diệp Đàm không thoải mái, không thể ngâm ôn tuyền, thứ lỗi không thể tiếp được!” Nàng xông ra khỏi vòng vây của đám quan viên,

không có tâm tư cùng bọn họ đấu mồm, đầu cũng không quay lại cứ như vậy mà đi thẳng.

“Diệp Đàm cũng quá không để cho chúng ta mặt mũi rồi!” Có quan viên cả giận nói.

Thanh Linh trong lòng cười lạnh, bốn cô nương việc quái gì phải để cho các người mặt mũi.

Đám quan viên kia muốn tiến lên ngăn người lại, chỉ là mới trong nháy mắt, đến cả bóng dáng Diệp Đàm cũng không thấy.

Chạy nhanh như vậy, đây là thân thể khó chịu cái kiểu gì vậy?

Hách Liên Dực nhìn phương hướng Thanh Linh biến mất, nhếch môi cười. Diệp Thanh Linh, ôn tuyền này người không muốn ngâm, bốn vương chắc chắn khiến người phải ngâm.

Cảnh trí Thiên Chiếu sơn rất hợp lòng người, giống như tiên cảnh vậy.

Thanh Linh chậm rãi đi trong rừng cây, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, không quay đầu lại, tiếp tục đi về trước.

Đi một hồi liền ngồi trên một tảng đá lớn ngắm phong cảnh nơi xa.

Ninh Thục phi đang ngồi bên trong đình, bên cạnh có hai thị nữ đứng hầu, trước mặt bà là một người mặc trang phục nam tử.

“Bẩm Thục phi nương nương, Diệp Đàm hiện tại đang ngồi một mình trên đá ngắm phong cảnh, phụ cận không có người nào khác.” Nam tử bẩm báo, hần vừa phụng chỉ Ninh Thục phi yên lặng theo dõi Diệp Đàm.

“Được rồi, lui xuống đi.” Ninh Thục phi phát tay.

“Nương nương, hiện tại chúng ta đi tìm Diệp Đàm sao?” Thị nữ tên Như Diệp hỏi, trong ngực nàng ôm một con chó nhỏ lông màu đen.

“Con chó này sẽ không cắn người chứ?” Ninh Thục phi đứng lên, dùng tay vuốt lông con chó nhỏ trong lòng Như Diệp.

“Nương nương yên tâm, con chó nhỏ đã được huấn luyện nhiều lần, chắc chắn sẽ không cắn người.” Như Diệp khẳng định.

Ninh Thục phi dẫn theo hai thị nữ bước thẳng đến chỗ Thanh Linh, cách Thanh Linh không xa, Ninh Thục phi rắc chút vật gì đó vào váy của mình, con chó nhỏ trong lòng Như Diệp thoáng chốc như phát điên quẫy đạp.

Ninh Thục phi hài lòng cười, nhanh chân chạy tới gần Thanh Linh. Con chó nhỏ từ trong lòng Như Diệp nhảy xuống, đuổi theo Ninh Thục phi.

“Có ai không? Mau bắt súc sinh này lại chi bản cung!” Ninh Thục phi bị con chó nhỏ đuổi theo, cố làm ra vẻ kinh hoàng hô.

Thanh Linh nghe thấy động tĩnh sau lưng, quay đầu lại.

Sau lưng Ninh Thục phi có một con chó nhỏ bộ dạng dữ tợn điên cuồng đuổi theo, sắc mặt bà ta thất thường. Hai người thị nữ bối rối chạy tới, ngược lại chạy có vẻ như cố ý chậm lại.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 125+3: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngọc Nhiên Và Mừng Rỡ 3

“Diệp Đàm, mau..mau bắt con chó kia lại cho bốn cung.” Ninh Thục phi nấp sau lưng Thanh Linh, run rẩy nói.

Thanh Linh nhú mày, nàng ngửi thấy mùi được cực nhạt. Nếu không phải nàng nhạy cảm với mùi thuốc, chỉ sợ là cũng không có cảm giác gì với mùi này.

Được này tác dụng làm chó nổi điên.

Ninh Thục phi muốn diễn cái gì trước mặt nàng vậy?

Có lẽ là Ninh Thục phi đang ở đằng sau Thanh Linh, con chó nhỏ kia định cứ thế chạy tới cắn Thanh Linh. Thanh Linh vô thức nhắc chân, đạp con chó nhỏ kia bay thật xa.

“Nương nương, người không sao chứ?” Thị nữ của Ninh Thục phi lo lắng hỏi han.

Ninh Thục phi tựa như vẫn chưa tỉnh hồn, vỗ vỗ ngực, hồi lâu mới nói: “Bốn cung không sao.”

Bà ta quay đầu cười nói với Thanh Linh: “Hôm nay may nhờ có Diệp nhị công tử, nếu không bản cung liền bị súc sinh kia cắn rồi.

Như vậy đi, hôm nay vừa đúng là ngày mộc tuyền, vì muốn biểu lộ lòng biết ơn, bản cung liền thưởng người đến Bích Tuyền ngâm nước nóng.”

Trong nháy mắt Thanh Linh hiểu rõ, Ninh Thục phi diễn trò này giờ là muốn bắt nàng phải đi ngâm ôn tuyền.

Hành cung ôn tuyền có ba địa hương chỉ dành cho Hoàng gia, đó chính là Long Du các, Di Nhiên các và Bích Tuyền các.

Tam các cách nhau không xa, lần lượt là phòng ngâm dành cho Hoàng Thượng, cung phi và các hoàng tử.

Bích Tuyền các là nơi chuyên dụng của các hoàng tử, hiện thời Ninh Thục phi ban thưởng Diệp Đàm đêm Bích Tuyền các ngâm nước nóng, đối với người bình thường thì đây chính là ân sủng vô hạn.

Tình huống hiện tại của Thanh Linh tuyệt đối không thể ngâm ôn tuyền, nếu không cẩn thận, cả nàng và nhị ca đều sẽ lãnh chịu hậu quả rất lớn.

Nàng âm thầm buồn bực, hôm nay hai mẹ con nhà này đang đánh bàn tính gì? Thế nào lại cứ một hai ép nàng phải đi ngâm ôn tuyền? Hách Liên Dực mời nàng đi không thành, Ninh Thục phi liền tự thân xuất mã, chẳng lẽ bọn họ đã biết cái gì?

“Diệp Đàm cũng chỉ là vô tình đá con chó kia đi, nường nường không cần vì vậy mà phải ban thưởng. Thân thể Diệp Đàm không thoải mái, không đi ngâm ôn tuyền được.” Nàng lấy lí do đã dùng đối với Hách Liên Dực nói với Ninh Thục phi. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Thục phi tựa như đoán được Thanh Linh qua loa tắc trách như vậy liền nói: “Nếu như bản cung nói chuyện này với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chắc hẳn sẽ đồng ý cách làm của bản cung.”

Lông mày Thanh Linh khẽ nhướn, Ninh Thục phi ấy vậy mà còn định dùng Hoàng Thượng ra áp nàng, hôm nay không muốn ngâm ôn tuyền cũng phải ngâm.

“Bản cung sẽ bảo người cho ít dược thảo vào trong nước ôn tuyền, bất luận thân thể Bình Nhạc Huyền hầu có khó chịu thế nào, ta tin tưởng chỉ cần ngâm một buổi là sẽ khỏe mạnh lại.

Hai người các người còn thất thần gì nữa? Còn không mau đưa Bình Nhạc Huyền hầu đi Bích Tuyền các.” Ninh Thục phi nháy mắt với hai thị nữ kia.

Hai người thị nữ lập tức áp hai bên Thanh Linh.

Thanh Linh nhất thời cảm thấy phiền muộn, lúc này lùi sau mấy bước, đang muốn tiếp tục cự tuyệt, bên tai lại vang lên thanh âm quen thuộc.

“Thục phi ban thưởng Nhị công tử ngâm ôn tuyền tại Bích Tuyền các, Nhị công tử còn không mau tạ ơn.” Tần Liễm nhàn nhã bước tới.

Thanh Linh có chút sững sờ, ý Tần Liễm là muốn nàng đi ngâm ôn tuyền, chẳng lẽ hẳn dụng ý khác?

“Vi thần về phòng lấy chút đồ, sau đó liền nhanh chóng đến Bích Tuyền các.” Thanh Linh nói.

Tần Liễm và Thanh Linh cùng nhau trở về, trở lại hành cung, Tần Liễm kéo Thanh Linh vào phòng hắt rồi đóng chặt cửa.

Thanh Linh vừa bước vào đã cảm nhận còn có một người nữa ở trong phòng.

“Đi ra đi.” Tần Liễm nhẹ giọng nói với người đang ở sau bình phong.

Nam tử mặc y phục màu lam nho nhã từ bình phong đi ra, tướng mạo hấn tuấn tú, trên người có một loại khí chất thư thái, yên tĩnh. Đến gần liền ngửi thấy trên người hấn có mùi thuốc nhàn nhạt.

“Linh nhi.” Nam tử ôn nhu cười.

“Nhị...ca.” Đột nhiên nhìn thấy Diệp Đàm, Thanh Linh còn có chút không thể tin được, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng dáng trước mặt, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác, chỉ cần nàng nháy mắt một cái liền không thấy ca ca của nàng đâu.

“Linh nhi, nhiều ngày không thấy, Nhị ca rất nhớ muội.” Diệp Đàm ôn hòa nói, sau khi lành bệnh, sắc mặt hấn hồng nhuận, tướng mạo lại càng tuấn mỹ mê người.

“Nhị ca, muội cũng rất nhớ huynh.” Xác định đây không phải ảo giác, nàng vui mừng chạy lại muốn chui vào lồng ngực ấm áp của ca ca, ai ngờ nửa đường lại bị mỗ nam kia ngăn lại.

Tần Liễm kéo cánh tay nàng, cười híp mắt: “Phu nhân đứng đây nói chuyện là được rồi.”

Thanh Linh liếc hấn trắng mắt, quý hẹp hòi, Diệp Đàm là Nhị ca của nàng! Muốn ôm Nhị ca cũng không cho.

“Nhị ca, thực xin lỗi.” Thanh Linh cúi đầu: “Mượn tên của huynh chộc không ít chuyện, nếu huynh giận cứ mắng muội đi.”

Diệp Đàm xoa xoa đầu nàng nói: “Nha đầu ngốc, làm sao Nhị ca lại giận muội được chứ. Chỉ cần muội bình an khỏe mạnh, những thứ khác đối với Nhị ca đều không quan trọng.”

“Cảm ơn huynh, Nhị ca.” Sống lại một đời, còn có một ca ca sủng ái nàng, thật tốt.

Hách Liên Dực mời Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, sau khi Thanh Linh từ chối liền rời đi. Sau đó hắn cũng viện cớ đi về, không đi ngâm ôn tuyền cùng các quan viên khác.

Lúc này hắn đang ở trong phòng mình.

Lưu hải đẩy cửa tiến vào: “Bẩm Vương gia, hiện tại Diệp Đàm đã đến Bích Tuyền các.”

Hách Liên Dực nhú mày cười khê: “Thay y phục cho bản vương, bản vương cũng muốn đi ngâm ôn tuyền.”

Lưu Hải lập tức chuẩn bị tốt mọi thứ cho Hách Liên Dực, đi theo sau hắn đến Bích Tuyền các.

Tần Liễm nhàn nhã đi dạo trong rừng.

Minh Lục nhanh chóng đuổi theo hắn: “Công tử, Vinh Vương cũng đang đến Bích Tuyền các, xem ra là cũng muốn đi ngâm ôn tuyền.

Chỗ đó hiện tại chỉ có Nhị công tử, Vinh Vương mà đến thì cả tòa các chỉ còn hai người bọn họ.”

“Vinh Vương tốn hết tâm tư chỉ muốn Nhị công tử ngâm ôn tuyền, sợ là cũng chẳng có ý tốt. Công tử, có muốn thỉnh Tĩnh vương đến Bích Tuyền các hay không?” Có Tĩnh Vương ở đây, Minh Lục cảm thấy Hách Liên Dực sẽ thu liễm tay chân lại, cái thứ ‘ý tốt’ kia tốt nhất là không thể thực hiện được.

Lúc này, Tần Liễm đã nhìn thấy Nguyên Ung Đế và Vân Quý phi từ xa chậm chậm bước đến. (MTTH.ddlqđ)

Tần Liễm bỗng nhiên cười một tiếng, trả lời: “Tạm thời không cần.” Hắn thấp giọng phân phó Minh Lục một việc.

“Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ lập tức phái người đi làm.” Minh Lục nói.

Bởi Nguyên Ung đế từng cho phép Tần Liễm không cần hành lễ trước mặt hắn, khi Nguyên Ung đế gần đến, Tần Liễm chỉ khách sáo cười nói: “Hoàng Thượng.” xem như chào hỏi.

Nguyên Ung Đế gật đầu: “Tần tướng, phong cảnh phía trước thế nào?”

“Cũng không tệ.” Tần Liễm nhàn nhạt trả lời.

“Ánh mắt Tần Tướng vẫn luôn độc đáo, người nói không tệ thì chính là vô cùng tốt. Người cùng trầm với Quý phi đi tiếp thôi.” Nguyên Ung Đế nói.

Tần Liễm cùng Nguyên Ung Đế một đường tán gẫu, vừa nói vừa cười, bầu không khí quân thần vô cùng hòa hợp.

Đi ngang qua một gốc cây rậm rạp, không biết là vật gì bất ngờ từ trên rơi xuống trên người người Nguyên Ung Đế, Vân Quý phi bị dọa kinh hô một tiếng. Nguyên Ung Đế liền nhanh chóng bắt lấy vật kia.

Thị vệ sau lưng Nguyên Ung Đế lập tức cảnh giác, có một người tiến lên xem đó vật gì: “Hoàng Thượng, đây chính là hồ ly.”

Đột nhiên Nguyên Ung Đế ngửi trên người mình có mùi khai, ông không vui nhú mày: “Xúi quẩy!”

“Hoàng Thượng, nếu không chúng ta về thay y phục trước.” Vân Quý phi ôn nhu nói.

“Hôm nay lại vừa đúng là ngày mộc tuyền, Hoàng Thượng vẫn chưa đi ngâm ôn tuyền, sai không thừa dịp hiện tại đi ngâm luôn?” Tần Liễm đề nghị.

“Tần tướng nói đúng lắm, Hoàng Thượng vừa vặn có thể đi ngâm ôn tuyền.” Vân Quý phi phụ họa nói.

Nguyên Ung Đế gật đầu, sau đó nhanh chóng bước tới Long Du các.

Bích Tuyền các được chia thành mấy gian phòng liền kề nhau, mỗi phòng đều rất rộng rãi.

Trong phòng, hơi nước mịn mờ làm tầm nhìn cũng trở nên mờ lung. Bốn vách tường đều làm từ bạch ngọc, bờ ao ôn tuyền khảm trên châu cùng bảo thạch, ở trong hơi nước tỏa ra ánh sáng quang mang, cái đẹp quý giá mà chói mắt cứ thế được phô bày.

Nước ôn tuyền lăn tăn, vừa bước vào liền nghe thấy tiếng thác chảy.

Có sáu thị nữ đi theo Diệp Đàm vào Bích Tuyền các, trên tay các nàng bưng bình dầu, chậu cánh hoa, dược thảo và y phục sạch sẽ.

Các nàng lặng lẽ đứng bên cạnh ao nhìn Diệp Đàm, dáng người hảnh xinh đẹp nho nhã, hơi nước mịn mờ càng khiến hảnh có thêm vài phần tiên khí.

Có thị nữ xấu hổ đỏ mặt nói: “Diệp nhị công tử, nô tỳ hầu ngài cởi áo.”

“Không cần, lui ra hết đi.” Diệp Đàm có hơi chút hấp tấp.

“Không ngờ Diệp nhị công tử cũng có thể thẹn thùng như thế.” Thị nữ đó che miệng cười.

“Diệp Nhị công tử đã nói các người lui xuống, các người còn đứng thất thần sao? Còn không mau đi ra ngoài.” Hách Liên Dực bước vào, y phục thêu hoa màu đen, khí chất tôn quý, khuôn mặt tuấn mỹ.

Sắc mặt hần trong trẻo mà lạnh lùng nhìn thị nữ, thị nữ lần lượt đặt đồ xuống bàn bạch ngọc bên cạnh ao ôn tuyền, tiếp theo đó lần lượt ra ngoài.

Hách Liên Dực quay đầu ôn nhu thâm tình nhìn Diệp Đàm, hần đến gần Diệp Đàm, đưa tay gạt đi mấy sợi tóc tán lác trên gương mặt hần ra sau tai.

Diệp Đàm bị động tác của hần làm cho hoảng sợ, lui về sau mấy bước. Hách Liên Dực trầm thấp cười: “Nàng sợ cái gì? Bản vương cũng đâu có ăn nàng.” Hần từng bước từng bước lại gần Diệp Đàm, Diệp Đàm không ngừng lùi về phía sau.

Hách Liên Dực dựa vào cực kỳ gần, hần nhìn ra được hô hấp Diệp Đàm có chút không thuận, hần nghe thấy Diệp Đàm nói: “Thỉnh Vương gia đi ra khỏi đây, nơi này là Thục Phi nương nương ban thưởng cho Diệp Đàm tắm rửa.”

“Bản vương không đi nhằm chỗ, bản vương muốn cùng Nhị công tử cùng nhau ngâm ôn tuyền.” Hách Liên Dực ranh mãnh cười một tiếng: “Nhị công tử, sao không cởi áo?” Hần chậm rãi cởi áo khoác, Diệp Đàm vẫn đứng đó không nhúc nhích.

“Nhị công tử vẫn không muốn cởi áo sao? Nếu không bản vương thay nàng cởi nhé?” Hần liền đưa tay ra muốn nắm lấy y phục của Diệp Đàm, Diệp Đàm vô cùng cảnh giác, hần vừa mới đụng vào áo, Diệp Đàm liền khom lưng chạy thục mạng qua một bên.

“Vương gia nếu đã thích nơi này, Diệp Đàm sẽ đến phòng kế bên.” Diệp Đàm nhanh chân bước hướng cửa nhưng Hách Liên Dực lại nhanh chóng chặn lại lối ra.

“Không cần, bản vương muốn cùng nàng ngâm ôn tuyền.” Hách Liên Dực ôn nhu nói, thâm trầm nói: “Diệp Thanh Linh, hôm nay ngươi đừng hòng chạy trốn!

Lưu ý: mình hay bổ sung đoạn mới ở các chương, nếu mọi người đọc chương tiếp theo mà tình tiết không ăn khớp với đoạn trước thì mọi người quay lại chương trước nhé.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 126: Người Này Quá Thất Đức Rồi

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nguyên Ung Đế đi vào Long Du các, Lý công công là người ngày thường hầu hạ ông tắm rửa bôi rồi chạy ra: “Hoàng Thượng, nước hồ trong Long Du các vừa phát hiện có hai con chuột chết, nô tài đang cho người xử lý nước ôn tuyền. Hoàng Thượng nếu muốn ngâm ôn tuyền, chỉ sợ phải đợi thêm một lúc nữa.”

Long Du các chính là nơi chuyên dụng cho Hoàng Đế, không bố trí phòng khác, bên trong chỉ có một hồ ôn tuyền tự nhiên. Trong hồ lại xuất hiện chuột chết, thân thể Hoàng Thượng vạn kim, tất nhiên không thể ngâm nước có chuột chết.

Toàn bộ nước đều phải thay, mà muốn thay nước thì phải tốn rất nhiều thời gian.

“Hừ, xúi quẩy!” Mới bị con hồ ly nhày vào người khiến toàn thầy đầy mùi hôi, mặt Nguyên Ung Đế đã tỏ ra rất không vui, lúc này lại nghe nói nước trong hồ Long Du các xuất hiện chuột chết, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

“Hoàng Thượng bớt giận, nô tài nhất định sẽ xử lý tốt nước hồ.” Lý công công kinh hoàng nói.

“Hoàng Thượng, theo vi thần thấy nước hồ không thể xử lý sạch trong chốc lát, không bằng đi Bích Tuyền các ngâm nước nóng, tẩy đi mùi hôi từ người con hồ ly kia. Đợi đến khi nước hồ Long Du các được xử lý sạch sẽ, ngâm cũng không muộn.” Tần Liễm nói.

Long Du các cách Bích Tuyền các tương đối gần, từ nơi này đi đến đó không quá nửa thời gian uống cạn một chén trà. (MTLTH.ddlqđ)

“Được.” Nguyên Ung Đế trầm mặc phất tay áo rời đi Bích Tuyền các.

Một trong các phòng ngâm nước nóng tại Bích Tuyền các, Hách Liên Dực ra tay nhắm về phía Diệp Đàm. Trong lúc vô tình phát hiện trước ngực Diệp Đàm có cảm giác như bị thứ gì bó chặt, hoàn toàn không giống như da thịt nam tử, tựa như ngực của nữ tử thì đúng hơn.

Hắn nhanh tay tập kích trước ngực Diệp Đàm, bắt được một mảnh vải bó ngực.

Quả nhiên giống như hắn đoán, Diệp Đàm là nữ!

Không ngờ lúc này lại có hàn quang thoáng hiện, hắn nhanh nhẹn tránh sang một bên, có hai cây ngâm châm ghim vào chỗ hắn vừa đứng.

Hách Liên Dực thở phào nhẹ nhõm, may mà thân thủ hắn đủ nhanh, nếu như trên ngâm châm có mê dược, vậy kế hoạch hôm nay chắc chắn sẽ thất bại trong gang tấc.

“Vương gia, thỉnh tự trọng!” Diệp Đàm cắn răng nói, tay khép chặt vạt áo lùi về phía sau.

“Bản vương cũng chỉ muốn giúp người cởi y phục, không có ý tứ gì khác!” Đối mắt Hách Liên Dực tràn ngập nhu tình, bước càng ngày càng gần Diệp Đàm.

“Vương gia xin dừng bước, nếu không dừng trách Diệp Đàm không khách khí.” Giữa năm ngón tay hắc ngân quang lóng lánh.

Đôi mắt Hách Liên Dực phát sáng, vui vẻ trên mặt không giấu được. Hắc đã từng bị Thanh Linh dùng ngân châm tập kích. Hiện tại hắc lại càng khẳng định Diệp Đàm trước mặt là Thanh Linh.

Không bị ngân châm trong tay Diệp Đàm uy hiếp, ngân châm bắn tới, hắc dễ dàng tránh thoát được. Cách Diệp Đàm khoảng cách vừa đủ, hắc kẹp lấy eo Diệp Đàm: “Linh nhi, bản vương là nàng mà. Nàng có biết bản vương thích nàng lâu rồi không? Lúc trước biết tin nàng mất tích, tâm trí bản vương tựa như điên rồi.”

“Vương gia nhận lầm người rồi, ta là Diệp Đàm, không phải Linh nhi.” Diệp Đàm giận đến mức khuôn mặt tuấn lãng đỏ rực.

“Linh nhi, nàng phủ nhận cũng vô dụng, bản vương đã biết là nàng.” Hắc không để ý giấy dựa của Diệp Đàm, đôi mắt thâm tình nhìn Diệp Đàm: “Linh nhi, nàng trộm đi tâm của bản vương, hiện tại bản vương muốn lấy nó về được không?” Hắc cường chế ôm Diệp Đàm vào ngực.

“Cứu mạng!!” Diệp Đàm hô lớn.

“Linh nhi, nàng có hô to hơn nữa cũng không có ai đâu, những người khác đã bị bản vương phân phó lui hết ra ngoài rồi, không có mệnh lệnh của bản vương, bất kỳ ai đều không thể bước vào căn phòng này.” Hách Liên Dực đắc ý cười lớn, đưa tay lột y phục Diệp Đàm.

Diệp Đàm xấu hổ và giận dữ đến đỏ mặt, hắc một cước dùng toàn lực đá tới đùi của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực không ngờ hắc còn có chiêu này, đau đến cúi gập người xuống, Diệp Đàm thừa dịp tránh sang một bên. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực nhanh chóng đứng dậy, lạnh lùng cười một tiếng: “Diệp Thanh Linh, lá gan người càng ngày càng lớn, hôm nay đừng mong chạy thoát.”

Diệp Đàm tiện tay cầm lấy chậu đựng cánh hoa, đập lên người Hách Liên Dực. Hách Liên Dực nhanh nhẹn tránh thoát, chậu hoa rơi xuống sàn đá phát ra âm thanh chói tai, cánh hoa rơi đầy đất.

“Vương gia, không xong rồi, Hoàng Thượng đang trên đường tới Bích Tuyền các.” Lưu Hải ở ngoài cửa nhắc nhở Hách Liên Dực.

“Biết rồi.” Xác định Diệp Đàm trước mặt chính là Diệp Thanh Linh, Hách Liên Dực tuyệt đối không thấy lo lắng, ngược lại cảm thấy Phụ hoàng tới đây thật kịp lúc. Về phần Tần Liễm, hẳn đến đây thì cũng vô dụng.

“Linh nhi, người ngoan ngoãn hầu hạ bản vương, chuyện người giả mạo Diệp Đàm, bản vương một chữ cũng không nói ra. Nhưng nếu người vẫn tiếp tục ngỗ nghịch với bản vương, đừng trách bản vương vô tình.” Hách Liên Dực uy hiếp.

“Người không cần làm loạn!” Diệp Đàm nhặt chậu rơi dưới đất lên tiếp tục ném về phía Hách Liên Dực.

Nguyên Ung Đế bước vào bên ngoài Bích Tuyền các lập tức có người đón, bộ dạng phục tùng thuận mắt: “Hoàng Thượng, sao ngài lại đến nơi này?”

“Hoàng Thượng muốn tới đây còn phải xin chỉ thị của người sao?” Tần Liễm lạnh giọng nói.

Người nọ lập tức mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng: “Không....không phải.”

“Lui ra.” Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nói, lúc này trong Bích Tuyền các vang ra tiếng đồ vật rơi xuống sàn đá, tiếng vang không tính là lớn nhưng vẫn làm Nguyên Ung Đế chú ý đến.

Lúc này có một thị nữ dung mạo thường thường bưng chậu tinh dầu đi ngang qua, thừa dịp Nguyên Ung Đế không chú ý liền gạt đầu với Tần Liễm. Nhanh chóng thi lễ với Nguyên Ung Đế rồi lui ra.

“Hoàng Thượng, hình như vi thần vừa nghe thấy thanh âm lạ, hay chúng ta đi xem trước.” Tần Liễm nói, không đợi Nguyên Ung Đế cho phép hần liền hướng phòng phát ra âm thanh nhanh chân bước đến.

Bên trong phòng tắm, Hách Liên Dực ôm cổ Diệp Đàm, lúc ôm cảm giác có chút là lạ. Nhưng nghĩ Phụ hoàng sắp vào đây, hần nhất định phải có được Diệp Thanh Linh, cho dù không chiếm được, hần cũng phải phá hủy nàng cho bằng được. Cho nên cảm giác khác thường đó rất nhanh đã bị hần xem nhẹ.

Diệp Đàm lại sử dụng ngân châm lần nữa, vì muốn tránh ngân châm, Hách Liên Dực không thể không buông hần ra. Ngân châm Diệp Đàm tựa như dùng không bao giờ hết, từng châm từng châm một phóng ra không biết mệt, ngẫu nhiên còn có chút thuốc dạng bột vãi ra đầy đất.

Hách Liên Dực đã sớm có tâm lý phòng bị, nhanh chóng né được, còn tận dụng cơ hội ôm Diệp Đàm vào ngực, sau đó đề hần trên bờ hồ ôn tuyền. (MTLTH.dd lqđ)

Diệp Đàm bị hần đè, ra sức giãy dụa nhưng dường như không có kết quả, sau đó liền không cử động nữa.

Hần sờ lên gò má Diệp Đàm, muốn tìm thấy dấu vết dịch dung nhưng sờ tới sờ lui đều không thể tìm thấy. Mà thôi, chính sự quan trọng hơn, hần cúi đầu hôn lên cổ Diệp Đàm.

“Vương gia, ngài chớ làm loạn!” Mái tóc đen dài của Diệp Đàm phiêu tán trong nước, làm nổi bật lên vẻ mặt ửng hồng đầy mị hoặc.

“Linh nhi, ta sẽ ôn nhu, hãy tin ta.” Thanh âm Hách Liên Dực trầm thấp mà tà mị, hần giật xuống áo khoác mỏng bên ngoài của Diệp Đàm, trước ngực Diệp Đàm cuốn một tầng lại một tầng dây bó ngực hiện lên rõ ràng dưới mắt hần.

“Thật phiền toái!” Hần mất kiên nhẫn cởi đi dây bó ngực.

“Vương gia, Tần...” Lưu Hải nhìn thấy Tần Liễm tới, muốn mở miệng nhắc nhở Hách Liên Dực nhưng lại bị hòn đá đột nhiên bay tới điểm trúng huyệt đạo, không nhúc nhích cũng không thể nói ra lời được.

Những người giữ cửa khác đều bị điểm huyệt đạo.

Tần Liễm dán lỗ tai lên cửa, nghe thấy động tĩnh bên trong, khóe môi hần khẽ cong lên. Hần đứng ngoài cửa, không cử động.

Nguyên Ung Đế chứng kiến Tần Liễm đứng ngoài cửa, cảm thấy khác thường liền đi qua.

“Bên trong phát sinh chuyện gì?” Nguyên Ung Đế hỏi.

Tiếng nước chảy ào ào khiến cho Hách Liên Dực không thể nghe thấy thanh âm của Nguyên Ung Đế.

Tần Liễm không vội trả lời, ước chừng không sai biệt lắm, hần nhắc chân đá vắng cửa. sau đó xông vào, đi thẳng sau tấm bình phong.

“Vinh Vương, người đang làm cái gì?” Thanh âm Tần Liễm xúc động và phần nộ lớn tiếng quát, Nguyên Ung Đế nghe thấy càng bước nhanh hơn.

Hách Liên Dực đè Diệp Đàm xuống, nghe thấy giọng Tần Liễm, đến khi Nguyên Ung Đế đứng lên, nhanh chóng điểm huyết đạo Diệp Đàm, khiến Diệp Đàm không cách nào mở miệng hay cử động. Chứng kiến Tần Liễm tròn tròn mắt tựa như muốn nứt ra, hăn đặc y nhếch khóe môi lên.

“Phụ hoàng, sao người lại đến đây?” Hách Liên Dực điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Đàm y phục không chỉnh tề nằm trên đất, trên cổ đầy dấu hôn ngân. Mà Hách Liên Dực chỉ mặc y lý (áo trong), phát quan nghiêng lệch, Nguyên Ung Đế vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng liền đoán ra chuyện gì vừa xảy ra.

“Trẫm không hiểu chuyện gì đang xảy ra?” Nguyên Ung Đế âm u nói.

Tần Liễm đi tới, muốn giúp Diệp Đàm giải huyết đạo.

“Chậm đã, Tần Thừa tướng, người này không thể giải huyết đạo.” Hách Liên Dực ngăn trước mặt Tần Liễm, sắc mặt nghiêm túc.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 126+2: Người Này Quá Thất Đức Rồi 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn quay đầu nhìn Nguyên Ung Đế: “Phụ Hoàng, người hiểu lầm nhi thần rồi, người này thật ra không phải Diệp Đàm. Nàng là nữ tử đã dịch dung, không biết vì sao nàng lại dám giả mạo Bình Nhạ Huyền hầu Diệp Đàm.” Hách Liên Dực biết mình không thể chiếm được Diệp Thanh Linh, đã không thể có được, vậy thì phá hủy đi.

Hắn nói rất nhanh, không chút thờ dốt: “Nàng ngưỡng mộ nhi thần đã lâu, hôm nay mẫu phi ban thưởng cho nàng ngâm ôn tuyền tại Bích Tuyền các, trùng hợp nhi thần cũng đến đây, nàng liền nhân cơ hội cùng nhi thần ngâm ôn tuyền, thẳng thắn thừa nhận thân phận nữ tử với nhi thần.

Nhi thần đối với nàng vô tình, nàng lại dám dùng ngân châm và độc dược uy hiếp nhi thần.” Trên sàn xuất hiện không ít ngân châm lại càng thêm chứng thực lời nói của hắn, hắn thoáng ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Nguyên Ung Đế chuyển biến rất nhanh chóng.

Hắn bất đắc dĩ thở dài: “Nhi thần bị bức bách mà rơi vào đường cùng, đành phải theo nàng, đợi đến khi nàng mất đề phòng rồi tìm cơ hội đối phó với nữ tử này. Không ngờ nhi thần vừa bắt được nàng, Phụ Hoàng cùng Tần Thừa tướng lại đã đến rồi.

Phụ hoàng, nữ tử này to gan lớn mật, dám giả mạo Bình Nhạ Huyền hầu, còn quyến rũ nhi thần, quả thật là tội không thể tha thứ!”

“Công phu trộn mắt nói dối của Vinh Vương ngày càng xuất thần nhập hóa.” Tần Liễm khẽ cười nói. Thân hình nhoáng một cái đã đứng trước mặt Diệp Đàm. Hắn khai mở huyết đạo của Diệp Đàm, cũng tiện tay cởi dây bó ngực trước ngực Diệp Đàm.

Hách Liên Dực nhìn vòm ngực bằng phẳng của Diệp Đàm, đầu óc trở nên mê muội, hai chân có chút mềm xuống, lão đảo về sau hai bước mới có thể đứng vững được. Ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin nhìn Diệp Đàm một lần nữa, dường như muốn đâm thủng ngực Diệp Đàm.

“Diệp nhị công tử rõ ràng là nam tử, Vương gia lại cứ nói hắn là nữ tử. Là con mắt Vương gia không tốt hay Vương gia cảm thấy Hoàng Thượng dễ bị lừa gạt? Vô lễ với Diệp nhị công tử không thừa nhận thì thôi, còn trực tiếp gán người ta thành thân phận nữ nhân, ha, nực cười.” Khẩu khí Tần Liễm biếng nhác, ý tứ châm chọc hàm xúc cũng không ít.

“Hoàng Thượng, Vinh Vương gai vô lễ với vi thần, cầu Hoàng Thượng làm chủ!” Diệp Đàm với y phục không chỉnh tề, lão đảo đứng dậy, vọt tới trước mặt Nguyên Ung Đế quỳ xuống.

“Phụ hoàng, nhi thần....” Hách Liên Dực muốn nói lại thôi, ánh mắt rét lạnh của hắn lại gắt gao dính trên người Diệp Đàm: “Đầu óc người có bệnh sao? Hôm nay chẳng lẽ người chưa uống thuốc? Một đại nam nhân như người dùng dây bó ngực làm gì?”

Diệp Đàm quanh năm ngày tháng triền miên nằm trên giường bệnh, cho nên khí lực của hắn yếu hơn so với nam tử bình thường, khung xương hắn lại nhỏ, dáng người khá giống với nữ tử. Hắn lại dùng dây bó ngực, Hách Liên Dực ôm cảm thấy quái dị nhưng vẫn khẳng định người trước mặt là Diệp Thanh Linh.

Diệp Đàm không phải đang ở Linh Y cốc sao? Vì sao đột nhiên lại xuất hiện đây? Rốt cuộc là có chuyện gì? Suy nghĩ của hắn lập tức rối loạn.

Hắn thoáng nhìn Tần Liễm với bộ dạng xem kịch vui, tức giận đến mức ngực cũng cảm thấy đau. Chết tiệt, hắn lại bị người đùa giỡn. Nhìn Tần Liễm đắc ý, hắn suy đoán, tên khốn kiếp đùa giỡn hắn nhất định là Tần Liễm! Đáng giận, tại hắn nhất thời chủ quan mới gặp phải chuyện này. (MTLTH.ddlqđ)

Thân là nam tử lại đi dùng bó ngực của nữ tử, trong mắt Nguyên Ung Đế cũng lóe lên nghi hoặc, chỉ là ông chậm chạp không lên tiếng.

Ông không hỏi, ngược lại Diệp Đàm đã nói ra nguyên do: “Vi thần quần thú này lên người là vì xá mọi nghịch ngợm...”

“Linh nhi đã trở về?” Tần Liễm lớn tiếng hỏi, thần sắc kinh ngạc, đối với việc Thanh Linh đột nhiên trở lại tựa như hắn không hề biết.

Diệp Đàm gật đầu nói: “Xá mọi trước đây luôn đi đây đi đó du ngoạn, ba ngày trước đã chịu về nhà. Chỉ là nàng có chút ham chơi, lại không chịu thành thật hồi phủ, thế nên hiện tại ngay cả phụ thân cũng không biết nàng đã về.

Tính tình nàng ham chơi khó sửa, vừa về đến nhà liền cùng vi thần đánh cuộc, nếu thua phải đáp ứng một yêu cầu của đối phương. Vi thần bị nàng quần đến không còn cách nào khác đành phải đáp ứng đánh cuộc với nàng, sau kết quả vi thần lại là người thua. Nàng liền ra một yêu cầu chính là...” Mặt Diệp Đàm lộ vẻ xấu hổ: “Dùng dây bó ngực trong năm ngày.”

Dây bó ngực đúng là Thanh Linh giúp Diệp Đàm cuốn lên, bất quá không hề có câu chuyện đánh cuộc.

Hách Liên Dực phí tâm tư muốn Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, Tần Liễm cùng nàng đoán có lẽ hắn đã biết nàng giả mạo ca ca. Vừa vặn Diệp Đàm cũng có mặt ở đây, Tần Liễm liền dứt khoát đưa Diệp Đàm đi Bích Tuyền các.

Hắn muốn thành thân với Thanh Linh, Thanh Linh dù sao cũng phải khôi phục thân phận nữ tử. Làm Diệp Đàm chân chính xuất hiện, đây chính là thời cơ tốt nhất, vừa có thể gỡ bỏ hoài nghi của Hách Liên Dực, lại có thể đâm ngược lại Hách Liên Dực một đao.

Ninh Thục phi nhất quyết muốn Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, nếu muốn vạch trần thân phận của nàng, vậy chắc chắn trong Bích Tuyền các phải có người khác.

Sáng sớm hôm nay Thanh Linh có cảm giác ánh mắt Hách Liên Dực nhìn nàng có hơi là lạ. Về sau ngẫm lại, tâm tư của hắn, nàng cũng đoán được một chút. Hách Liên Dực có lẽ đã đánh chủ ý lên người Thanh Linh.

Diệp Đàm đi Bích Tuyền các, khó đảm bảo Hách Liên Dực sẽ không đi. Mà trên thực tế, Thanh Linh đã đoán đúng. Diệp Đàm vừa vào Bích Tuyền các, Hách Liên Dực liền thay y phục hoa lệ mà đi theo.

Thanh Linh cũng không chắc chắn Hách Liên Dực có phải nhìn trúng nàng hay không, vậy nên nàng nói với ca ca tùy hắn hành sự theo hoàn cảnh.

Nếu Hách Liên Dực thực sự đánh chủ ý lên người Diệp Thanh Linh, Diệp Đàm có thể cùng chơi với hắn một phen, chuẩn bị thế cục dụ hắn vào bẫy do chính mình tạo ra.

Trước khi bệnh triều miên, Diệp Đàm cũng biết một chút công phu, sau khi khỏi bệnh, trong Linh Y cốc, hắn không những học y thuật mà còn tiếp tục võ nghệ hoang phế đã lâu. Trong Linh Y cốc không thiếu linh dược giúp tăng võ lực, hơn nữa có Cốc chủ đích thân chỉ điểm, võ nghệ bản thân hắn đã tiến bộ rất nhiều. Hiện tại bởi Hách Liên Dực chơi một hồi cũng không thành vấn đề.

“Diệp Đàm không hẹn Vương gia cùng nhau ngâm nước nóng, không ngờ lời nói gạt người của Vương gia lại có thể thẳng thắn như chuyện

đương nhiên như thế. Vốn thần vẫn tưởng rằng Vương gia là chính nhân quân tử, không nghĩ đến Vương gia lại có tâm muốn lãng nhục thần.

Vương gia thích thần, thần không có tư cách chỉ trích. Nhưng Diệp Đàm ái mộ nữ tử, vĩnh viễn sẽ không thích Vương gia, xin vương gia thu hồi lại tâm tư đi.” Khẩu khí của Diệp Đàm rất quyết liệt.

Nguyên Ung Đế vẫn trầm mặc không mở miệng, đôi mắt nhìn Hách Liên Dực vẫn tĩnh mịch, tựa như đang trầm tư.

Chứng kiến Nguyên Ung Đế như vậy, Hách Liên Dực lại cảm thấy luống cuống.

“Phụ hoàng, người đừng nghe hăn nói bậy!” Hách Liên Dực liều mạng nhìn chăm chăm khuôn mặt Diệp Đàm, muốn nhìn ra dấu vết dịch dung trên khuôn mặt hăn.

Diệp Đàm ở Linh Y cốc, rất xa Kinh thành, không thể nào đột nhiên xuất hiện ở đây được, vậy thì có khả năng người này cũng là giả: “Diệp Đàm này là giả! Nhất định hăn đã dịch dung.” Diệp Thanh Linh có thể dịch dung thành Diệp Đàm mà lừa gạt nhiều người như vậy, người trước mặt là nam tử dịch dung thành Diệp Đàm cũng không phải là điều không thể.

Hăn phi thân đứng trước mặt Diệp Đàm, sờ lên mặt Diệp Đàm. Diệp Đàm quay đầu, hăn liền chế trụ ót Diệp Đàm, động tác thô lỗ vượt ve sườn mặt Diệp Đàm.

“Vương gia, thỉnh tự trọng!” Ngữ khí Diệp Đàm đã có chút giận dữ.

Hách Liên Dực vẫn không để ý: “Người nhất định là giả, bản vương nhất định phải vạch trần người!”

“Hừ!” Nguyên Ung Đế hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng áo, phất tay áo bỏ đi.

Bàn tay đang sờ mặt Diệp Đàm của Hách Liên Dực lập tức cứng ngắt, tâm hẫng trong nháy mắt nguội lạnh, sắc mặt trắng bệch. Phụ hoàng cái gì cũng không nói, tức là đối với hãn cực độ thất vọng mới không muốn nhiều lời nữa.

Phụ hoàng thất vọng về hãn, vị trí Thái tử kia cũng không đến lượt hãn. Không! Đây không phải kết quả mà hãn muốn!

Nguyên Ung Đế vừa rời đi, Hách Liên Dực tựa như vừa bị đả kích trầm trọng, hai mắt vô thần, thất thần bất động.

Diệp Đàm dễ dàng đẩy hãn ra, đứng bên cạnh Tần Liễm.

Hách Liên Dực đột ngột ngẩng đầu nhìn Tần Liễm: “Là người! Là người tính kế bảm vương!”

Diệp Đàm mỉa mai cười khê: “ Nếu như Vương gia có ý nghĩ xấu xa, vô lễ với thần, ai có thể tính kế được người?”

Tần Liễm cười nhẹ không nói, là hãn sai người bắt hồ ly để trên cây, đợi đến khi Nguyên Ung Đế đi qua liền xuất ám khí khiến hồ ly rơi trúng người Nguyên Ung Đế. Nguyên Ung Đế dính mùi hôi của hồ ly, hôm nay lại là ngày mộc tuyền, nếu Tần Liễm không đề cập đến, Nguyên Ung Đế cũng đi Long Du các ngâm ôn tuyền. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm sai người âm thầm vớt vào hồ hai con chuột chết, cái gọi là thân mình vạn kim của Hoàng Thượng, tất nhiên không thể tắm ở nơi đã từng có chuột chết.

Mà Long Du các lại rất gần với Bích Tuyền các, Tần Liễm mở miệng đề nghị đến Bích Tuyền các, khắp y phục đều có mùi hôi, Nguyên Ung Đế không có lý do gì mà không đi. Cho dù ông ta không muốn đi Bích Tuyền các, Tần Liễm cũng có cách khiến ông ta phải đi Bích Tuyền các.

Hách Liên Dực tâm trạng phơi phới bước vào Bích Tuyền các, người của Tần Liễm ở các phòng kế bên đều âm thầm thăm dò động tĩnh của hai người. Tần Liễm đã từng ước định với Diệp Đàm, một khi Hách Liên Dực muốn làm chuyện xấu, vậy thì hô cứu mạng. Như vậy, Tần Liễm sẽ biết bên trong xác thực là đang có chuyện gì?

Nguyên Ung Đế vừa tới Bích Tuyền các, một thị nữ bưng chậu tinh dầu đi ngang qua, gật đầu với Tần Liễm chính là người của hắn. Nàng muốn ám chỉ với hắn Hách Liên Dực đang có hành vi xấu đối với Diệp Đàm.

“Người dám có ý đồ không nên có với nàng, không thể tha thứ.” Tần Liễm đạm mạc nói, ngồi yên trên ghế phất tay, tất các cửa ra vào đều bị đóng chặt. Đồng thời mấy dải bạch lăng đều tập kích Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực gấp rút né tránh, đồng thời nhặt lên bội kiếm trên đất, đối phó với Tần Liễm. Rất nhanh, hai người đã so hơn trăm chiêu.

Bọt nước vấy tung tóe, kiếm quang chói mắt, lụa trắng tung bay.

Hách Liên Dực bị Tần Liễm dùng bạch lăng cuốn chặt. Hắn dùng sức vùng vẫy, lúc này lại vô ý trượt chân, ‘tùm’ một tiếng, người liền rơi vào trong nước.

Bạch lăng không trói tay chân của Hách Liên Dực, hắn chìm xuống đáy giếng dựa một lúc, thật vất vả mới nổi lên mặt nước, thế nhưng lại bị Tần Liễm đứng bên bờ một cước đạp xuống, không cho hắn nổi lên hô hấp.

Một cước kia của Tần Liễm lực đạo không nhẹ, hắn đau đến mức tối sầm mặt mũi. Hô hấp chưa đủ lại đột nhiên bị vùi vào trong nước, mũi cùng miệng hít vào không ít nước, cổ họng đau, lòng ngực trướng, cực kỳ khó chịu.

Hắn muốn cởi bỏ bạch lăng dưới nước, Tần Liễm sao để hắn có cơ hội trốn ra ngoài. Tay Tần Liễm giật giật, lụa trắng liền cuốn Hách Liên Dực không khác gì bánh chưng. Hách Liên Dực càng giãy dụa, lụa trắng cuốn càng chặt.

Dưới nước mà thở là bị nước vào mũi vào miệng, đã vậy còn là nước ôn tuyền, căn bản không có biện pháp hô hấp. Hách Liên Dực hô hấp khó khăn, lâu dần khí lực tứ chi cũng dần biến mất.

Không, hắn không cam lòng! Trong lòng hắn gào lóম. Bị họ Tần giam dưới chân, hắn vừa không cam lòng vừa hận!

Hắn biết rõ Tần Liễm không thể ở chỗ này mà giết hắn, vì vậy hắn cũng không lo bản thân mình sẽ chết. Hiện tại điều hắn cần làm chính là nhẫn nhục chịu đựng, đợi đến khi thoát ra ngoài.

Chỉ cần Thái tử vị một ngày còn trống, hắn liền có cơ hội leo lên, sau này hắn sẽ là Hoàng Thượng. Đợi đến khi hắn nắm Đế vị, nắm cả thiên hạ trong tay, hắn muốn hung hăng lăng nhục Diệp Thanh Linh trước mặt Tần Liễm, sau đó khiếm Tần Liễm sống không bằng chết!

Hách Liên Dực vì khó có thể hô hấp mà ngất đi, Tần Liễm nắm tóc hắn kéo hắn lên, cũng điểm huyết cam của hắn.

Tần Liễm buông bạch lăng ra, đi ra khỏi cửa. Minh Lục vẫn đứng canh ngoài cửa, Tần Liễm phân phó hắn vài câu rồi trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Ngoài cửa, người của Hách Liên Dực đã sớm bị chế trụ. Bọn họ biết rõ chủ tử ở cùng Tần Liễm bên trong chắc chắn không phải là điều tốt, nhưng bọn họ cũng không thể thoát ra được.

Minh Lục nhanh chóng trở lại, hắn đưa cho Tần Liễm một lọ thuốc bột, lại đi canh giữ ngoài cửa.

Tần Liễm đi đến bên cạnh Hách Liên Dực, nhặt kiếm của hắn dưới đất lên.

“Người muốn làm gì?” Hách Liên Dực bị điểm huyết cam dần mở mắt, ánh mắt hắn kinh hoàng, hắn dùng khẩu hình hỏi.

“Vinh Vương đạo gần đây mập lên không ít.” Tần Liễm bỗng nhiên nói, Hách Liên Dực sững sờ trong chốc lát, không kịp phản ứng đến cùng hắn muốn nói cái gì: “Quá mập cũng tổn hại đến dáng người tuấn mỹ, như vậy thật không tốt.”

Con mẹ nó, bản vương mập có liên quan quái gì đến người! Hách Liên Dực mắng thầm.

Tần Liễm khoa tay múa chân với cây kiếm: “Nhìn thấy thật mệt mắt.”

Mệt mắt? Đó không phải là chương mắt sao? Con bà nó chứ, bản vương nhìn tên họ Tần người mới chương mắt!

Hách Liên Dực vẫn còn đang mải đến cao hứng trong lòng, trên người đột nhiên trở lạnh, sau đó đau đớn từ sau lưng truyền đến, hắn ngửi thấy mùi máu tươi phiêu tán trong không khí.

Tần Liễm mắt không nháy cắt đi một miếng thịt trên lưng hắn, bị cắt mất miếng thịt trên người, cái loại đau đớn đó người bình thường khó có chịu đựng được, đau thấu tận xương tủy. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, môi bị răng cắn bật máu.

“Chỉ cần cắt bớt thịt thừa liền dễ nhìn hơn rồi.” Tần Liễm không mặn không nhạt nói.

Diệp Đàm bên cạnh chứng kiến cảnh máu tanh này, sợ hết hồn, trong ánh mắt nhìn Tần Liễm có chút sợ hãi. Dạ dày cuộn lên, hắn nghiêng đầu điên cuồng nôn.

Tần Liễm vỗ vỗ lưng hãn, làm cho hãn thoải mái một chút. (MTLTH. Dđlqđ)

Diệp Đàm nhanh chân cách hãn một khoảng: “Đa tạ Tần Thừa tướng, Diệp Đàm không sao.”

“Hãn dù sao cũng là một Vương gia, Tần Thừa tướng đối xử với hãn như vậy, Hoàng Thượng mà biết sẽ trách tội xuống. Tần Thừa tướng dừng đúng chỗ là được, không cần quá mức so đo.” Diệp Đàm đứng bên cạnh khuyên nhủ.

“Hoàng Thượng mà trách tội xuống, bản tướng tự có cách ứng phó, Diệp Nhị công tử không cần lo lắng.” Tần Liễm nói.

Diệp Đàm gật đầu, hãn có hơi sợ máu, vội vã cáo biệt Tần Liễm, trước khi đi hãn còn nói: “Mọi việc làm còn cần suy xét đường lui, Tần Thừa tướng chớ ra tay quá độc.”

Tần Liễm chỉ cười khẽ, không nói gì, hãn cùng với Hách Liên Dực không thể có lưu tình.

Diệp Đàm tựa chạy trốn mà rời khỏi chỗ đó, Tần Liễm không khỏi cau mày. Hãn vừa mới quên Diệp Đàm chân chính đứng ở đây, nếu Diệp Đàm nhìn thấy một màn máu tanh này mà bị dọa sợ, sau đó về giết dây không cho phu nhân cưới mình thì phải làm thế nào? Kia chẳng phải là rất phiền toái sao?

Được thôi, nha đầu kia mà nghe theo Diệp Đàm không chịu thành thân với hãn, hãn tuyệt đối sẽ hung hăng phạt nàng.

Hách Liên Dực phảng phất như vừa đi dạo quanh địa ngục một vòng, hành hạ đến bay mất ba hồn. Tần Liễm này quá mún cuồng vọng, đây là Bích Tuyền các, hãn lại dám đối xử với mình như thế.

“A, mông người được sinh dưỡng tốt đấy, người không cần sinh con, mông lớn như vậy để làm cái gì?” Tần Liễm vẫn là cái giọng phong khinh vân đạm đó.

Tâm Hách Liên Dực lạnh đi một nửa, trên mông truyền tới đau đớn, hai miếng thịt mỏng liền trên mông liền rớt xuống.

Khốn kiếp, cắt thịt mông người khác, chơi như vậy thật thất đức!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 127: Có Phu Nhân Ở Đây, Không Lạnh

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hai bên môn Hách Liên Dực đều bị lột một ít thịt, mặc dù không thương gân động cốt nhưng một thời gian dài sau đó cũng không thể ngồi được.

Minh Lục mở cửa bước vào: “Công tử, Lý công công đang tới Bích Tuyền các.”

Ngoài cửa lập tức có giọng của Lý công công: “Tần Thừa tướng, Hoàng Thượng triệu kiến ngài.”

Hách Liên Dực nghe vậy, sắc mặt tái nhợt của Hách Liên Dực lộ ra thần sắc vui mừng, Phụ hoàng triệu kiến, tức là Tần Liễm không thể ở đây lâu.

“Thỉnh cầu công công trở về bẩm báo Hoàng Thượng, Tần Liễm rất nhanh sẽ đến.” Tần Liễm không nhanh không chậm nói, hắn lấy bình thuốc Minh Lục đưa lúc trước rắc vào miệng vết thương của Hách Liên Dực.

Có thuốc bột, vết thương không còn chảy máu nữa. Máu mặc dù ngừng chảy nhưng đau đớn lại không giảm. Qua thời gian uống nửa chén trà, vết thương của Hách Liên Dực như kỳ tích đã kết vảy, vết thương tựa như đã có từ ba ngày trước.

Chai thuốc trong tay Tần Liễm là linh dược, có tác dụng cầm máu, còn có thể khiến miệng vết thương mau đóng vảy. Nhưng chai thuốc này hẳn còn trộn thêm ít tiêu, miệng vết thương của Hách Liên Dực đã kết vảy nhưng đau đớn lại không giảm, thậm chí còn nhức hơn.

Tần Liễm giải huyết đạo của Hách Liên Dực, Hách Liên Dực chỉ mới thoáng động, đau đớn tựa như thủy triều tập kích thần kinh hẳn. (MTLTH.ddlqđ)

“Hèn hạ!” Huyết cam được giầu, Hách Liên Dực cắn răng mắng chửi. Vết thương trên người đã kết vảy, vừa nhìn liền không nghĩ hôm nay mới bị thương. Nếu hẳn có đi tố cáo Phụ hoàng cũng không có chứng cứ, chịu thiệt thòi lớn như vậy, hẳn âm thầm ghi hận trong lòng, cuối cùng sẽ có một ngày, hẳn nhất định sẽ đòi lại gấp bội từ Tần Liễm.

Thanh âm Tần Liễm đầy ý cười: “Chắc Vinh Vương cũng muốn ngâm ôn tuyền nhỉ? Nếu không cũng không tới đây. Đã như vậy, bản tướng liền thành toàn cho ngươi.” Một cước không lưu tình đạp mông Hách Liên Dực khiến hẳn ngã chúi đầu xuống nước.

Âm thanh oán khí ngút trời từ dưới ôn tuyền lên: “Tiểu nhân vô liêm sỉ, bản vương rửa mông ngươi mọc mụn đau nhức mà chết!” Hách Liên Dực rất tức giận, nhin không được liền nói tục, thân là một Vương gia có giáo dưỡn, tại thời khắc tất cả ưu nhĩ liền vứt hết ra sau đầu.

Tần Liễm không thèm để ý tới hẳn, lắc lắc ống tay áo, thản nhiên rời đi.

“Bên trong Vương gia vô ý trượt chân vấp ngã, các người vào xem Vương gia có làm sao không đi.” Tần Liễm ôn hòa nói với thủ hạ của Hách Liên Dực.

Đợi đến khi Tần Liễm đi rồi, mấy tên thủ hạ của Hách Liên Dực mới dám xông vào phòng. Hách Liên Dực nằm dọc theo mép nước, hơn nửa

người dưới còn ở dưới hồ. Bọn họ nhìn thấy lưng Hách Liên Dực có thêm mấy vết sẹo, sợ đến mức nhảy dựng lên, nhưng đến khi chứng kiến móng hăn có sẹo, tất cả đều cảm thấy buồn cười mà không dám cười.

“Mau kéo bản vương lên!” Hách Liên Dực quát, hạ nhân ba chân bốn cẳng kéo hăn lên, sau đó dùng kiệu nâng hăn về.

Dung Tường, hiện tại là Dung Thi Thi – Dung Trắc phi, nàng nhìn thấy Hách Liên Dực bị hạ nhân nâng vào phòng ngủ, vội vàng hỏi: “Vương gia làm sao vậy?”

“Bản vương không sao, chỉ là bị chó cắn hai cái.” Tay Hách Liên Dực níu lấy đệm chăn, oán hận nói.

Chạng vạng, Ninh Thục phi biết Hách Liên Dực bị thương mới vội vã chạy đến: “Tần Liễm, hăn dám? Sao hăn lại dám dưới mí mắt Hoàng Thượng mà hành hạ con như thế?!” Gương mặt xinh đẹp của bà ta vì giận giữ mà đỏ bừng.

Bà ta nhìn Hách Liên Dực nằm sấp trên giường, đau lòng nói: “Thái y nói sao?”

Hách Liên Dực ngẩng đầu suy yếu cười một cái, trả lời: “Sau khi bôi thuốc cũng đỡ hơn nhiều.”

“Nhi thần nghe nói hôm nay Phụ hoàng đột nhiên triệu tập vài vị trọng thần trong triều tới nghị sự, mẫu phi trước đó có thấy Phụ hoàng có hàm ý gì không? Phụ hoàng triệu bọn họ đến nghị sự rốt cục là có chuyện gì?” Hách Liên Dực hỏi, bình thường trong triều có chuyện trọng đại, Phụ hoàng cũng sẽ triệu kiến hăn và Tĩnh Vương cùng nghị sự, nhưng lúc này lại không có.

Ninh Thục phi lắc đầu: “Bản cung cũng không biết.”

Hách Liên Dực ngẩng đầu, vội vàng nói: “Phụ hoàng đột nhiên triệu tập trọng thần nghị sự lại không gọi con và Tĩnh Vương tham dự, có thể hay không...có phải là muốn thương nghị chuyện lập Thái tử hay không?”

Nghịch tới bóng lưng Nguyên Ung Đế thất vọng xoay người rời đi, Hách Liên Dực lo đến quỳnh lên: “Nếu như Phụ hoàng triệu tập họ đến thượng nghị chuyện laoaj Thái tử, phỏng đoán hôm nay có thể sẽ có kết quả. Hôm nay con làm Phụ hoàng thất vọng, Phụ hoàng chắc chắn sẽ loại con, nếu vậy Thái tử được chọn chắc chắn là Tĩnh Vương.” Hắn kích động bật dậy, động đến vết thương, đau đến mức liên tục thở dốc.

“Dực nhi, con trước đừng suy đoán lung tung, khỏe hơn rồi nói sau.” Ninh Thục phi nói.

Không bao lâu sau đó, người Hách Liên Dực phái đi tìm hiểu trở về, xác nhận phỏng đoán của Hách Liên Dực là đúng.

Hoàng Thượng mở dạ tiệc, trong bữa tiệc, Hoàng Thượng sẽ tuyên cáo ai sẽ là Thái tử.

“Không được, con nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản Phụ hoàng lập Tĩnh Vương làm Thái tử.”

Ninh Thục phi đứng lên: “Dực nhi, con đừng kích động, cẩn thận động tới vết thương, người Phụ hoàng con chọn cho Thái tử vị chưa chắc đã là Tĩnh Vương.”

Hắn hôm nay làm cho Phụ Hoàng thất vọng, liền nghĩ nếu Phụ Hoàng không lập hắn làm Thái tử thì chỉ có lập Tĩnh Vương: “Mẫu phi, người có thể phân phó Như Châu động tay chân vào trong Băng Huyền cầm mà Tĩnh Vương đã tặng cho Vân Quý phi hay không?”

Ninh Thục phi chần chờ một lát mới nói: “Không có, Như Châu không tìm được cơ hội xuống tay.”

“Chết tiệt!” Hách Liên Dực phiến muộn mắng, đêm nay có khả năng Phụ hoàng sẽ lập Thái tử, Như Châu bên kia không thuận lợi. Chẳng lẽ không còn biện pháp nào ngăn cản Phụ Hoàng lập Tĩnh Vương làm Thái tử sao? Không, hẳn không cam lòng!

Đột nhiên có phi tiêu nhỏ từ trong cửa sổ bay tới, ghim chặt trên tường.

“Ai?” Hách Liên Dực cảnh giác quát, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua cửa sổ.

Ninh Thục phi sợ hết hồn, lúc phục hồi tinh thần lại, bà ta lập tức đến gần cửa sổ, cảnh giác thò đầu ra nhìn một vòng. Không có ai khả nghi, lại phát hiện trên phi tiêu có một tờ giấy.

Ninh Thục phi rút phi tiêu ra khỏi tường, mở tờ giấy ra đọc.

“Trên giấy viết gì vậy?” Hách Liên Dực hỏi.

Ninh Thục phi ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng xen lẫn hồ nghi. Bà ta đưa giấy cho Hách Liên Dực: “Con nhìn một chút đi.”

Sau đó bà ta rời khỏi cửa, hỏi thủ vệ canh ngoài cửa vừa rồi có thấy bóng người khả nghi nào không, thị vệ đều trả lời là không có.

Ninh Thục phi đi tới, thần sắc càng ngày càng trầm trọng: “Đến tột cùng là người nào?”

“Trong nhất tời con cũng không nghĩ ra là ai.” Hách Liên Dực nói: “Người này thế nhưng có chung suy nghĩ với chúng ta, hiện tại Băng Huyền cầm đã xuất hiện vấn đề, chỉ cần chúng ta phối hợp.”

Trên giấy chỉ có rải rác mấy chữ, đại ý yến hội đêm nay nghĩ cách làm sao để Vân Quý phi ngồi đối diện Hoàng Thượng, dùng Băng Huyền cầm

đàn khúc ‘Nước chảy’.

‘Nước chảy’ là khúc nhạc thừa còn tại thế, Liên phi thường đàn hát.

Người này làm cách nào có thể động tay động chân vào Băng Huyền cầm? Chẳng lẽ đối phương có cừu oán với Vân Quý phi hoặc Tĩnh Vương?

“Tờ giấy này liệu có tin được không?” Ninh Thục phi hỏi ý tức Hách Liên Dực: “Có thể là cái bẫy hay không?”

Hách Liên Dực đặt tờ giấy sang một bên, trầm tư một lát mới nói: “Chúng ta hành động theo người này thực ra cũng không chỗ xấu, bây giờ chúng ta còn chưa nghĩ ra được biện pháp nào, không bằng cứ làm theo đi.”

Tần Liễm trở lại phòng ngủ liền nhìn thấy Thanh Linh đang ngọt ngào ngủ trên giường hăn.

Bốn phía phòng hăn đều có ám vệ bảo vệ, ngoài cửa lại có người canh gác, tất nhiên sẽ không lo lắng có người đến.

Bởi vì hăn sợ lạnh nên giường trải một lớp thảm lông chồn màu trắng rất dày, chăn mền đều làm từ lông cáo. Nhìn xa đúng là một đồng lông trắng.

Gối đầu cũng được làm từ lông cáo, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chìm dưới lớp lông mao trắng, càng nhìn càng thấy tinh xảo đáng yêu.

Nhìn nàng nhủ, tâm hăn dần mềm nhũn, trên mặt đều là thần sắc ôn nhu vui vẻ. Vươn tay muốn chạm vào má nàng, tay giờ giữa không trung lại lo lắng tay mình lạnh làm nàng tỉnh giấc, lại vội vàng thu hồi.

Cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Vốn chỉ muốn chuồn chuồn lướt nước một chút, không ngờ cái miệng nhỏ nhắn lại nhếch lên, hăn nhận không được mê hoặc, đưa đầu lưỡi đi vào dò xét.

Không nghĩ làm nàng tỉnh lại nhưng nếm được ngọt ngào của nàng, thực cốt tư vị, hăn liền cầm lòng không được. Dần dần thăm dò vào miệng đối phương, ra sức lấy càng nhiều ngọt ngào. (MTLTH.ddlqđ)

“Ô...” Nàng bị hăn hôn tỉnh, đôi mắt vẫn mông lung buồn ngủ, đôi mắt nhiễm thủy quang, vẻ mặt u mê đầy ủy khuất.

Từ môi rời xuống cổ, tỉ mỉ hôn như muốn khiến nàng tan chảy: “Chàng lại bắt nạt ta.” Nàng mím môi ủy khuất nói.

Hăn ngẩng lên từ cổ nàng, khàn khàn cười nhẹ, lộ ra tà mị mê hoặc. Hăn hôn lên môi nàng một cái, dụ dỗ nói: “Ngoan, ngủ tiếp đi.”

Mới vừa ngủ say đã bị hăn chọc cho tỉnh, nàng phiền muộn cắn răng nói: “Chàng thật đáng ghét!” vươn tay ôm lấy cổ hăn, dùng sức cắn một miếng lên cằm hăn, sau đó nhanh chóng lùi vào trong chăn.

Hăn sờ sờ dấu răng trên cằm, lắc đầu bật cười, thay nàng đắp lại chăn: “Ừ, rất đáng ghét, nếu ngủ đủ rồi thì tính toán cùng vi phu đi.” Hăn nhẹ giọng dụ dỗ như dụ dỗ tiểu hài tử.

Nàng làm nũng: “Chàng ngủ cùng ta.”

“Được.” Hăn hôn trán nàng, sau đó cởi áo khoác. Vừa mới nằm xuống, trên người liền ấm áp, còn có hương thơm chỉ thuộc về nàng.

Thanh Linh lật người, ôm chặt lấy hăn: “Còn lạnh không?” Hai chân nàng quấn chặt lấy chân hăn.

Thân mình hăn cứng đờ, trong lòng như có một dòng suối ấm áp chảy qua.

Mặt mày hăn đầy ắp ý cười, ôn nhu nói: “Có phu nhân ở đây, ta không lạnh.” Hai tay ôm chặt lấy nàng, tựa như đang ôm trân bảo vô giá vào lòng.

Nàng là trân bảo của hân.

“Hoàng Thượng triệu kiến gấp mấy trọng thần là muốn thượng nghị việc gì vậy?” Thanh Linh hiện tại đã hết buồn ngủ, tùy ý hỏi.

“Thượng nghị chuyện lập Thái tử.”

Nguyên Ung Đế đột nhiên triệu tập đại thần thượng nghị việc lập Thái tử, chắc hẳn hôm nay cũng đã cực độ thất vọng về Hách Liên Dực mới quyết đoán lập Tĩnh Vương làm Thái tử.

“Có kết quả rồi sao?” Thanh Linh hỏi.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thái tử vị thuộc về Tĩnh Vương.” Tần Liễm nói: “Đếm nay trên yến tiệc, Hoàng Thượng sẽ nói ai sẽ là Thái tử với triều thần.”

“Thật tốt.” Thanh Linh cười nói, Hách Liên Dực không làm Thái tử đúng là nguyện vọng của nàng.

Hách Liên Dực chấp nhất với ngôi Hoàng Đế như vậy, thế nên rất coi trọng Thái tử vị. Nếu như hân không thể làm Thái tử, đây chính là đả kích lớn đối với hân.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 128: Đại Biến Trong Điện

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Chạng vạng, trời chiều thu hồi ánh tà dương nhạt màu, chậm rãi tắt dần phía cuối chân trời.

Hách Liên Dực ngủ trong phòng, Dung trắc phi đang bôi thuốc giúp hẳn: “Vương gia, dược này thoa xong rồi.” Động tác nàng nhẹ nhàng kéo áo giúp hẳn.

“Đỡ bản vương đứng lên.” Hách Liên Dực nhàn nhạt nói.

“Vương gia đang bị thương nên tĩnh dưỡng thật tốt, cần gì thì phân phó thiếp đi làm là được.” Dung trắc phi sẵn sóc.

“Nói người đỡ thì đỡ đi, nói nhảm làm gì nhiều vậy?” Hách Liên Dực nhẫn nhục bị thương, tính tình bạo phát, khẩu khí nói chuyện với Dung trắc phi không tính là tốt.

Dung trắc phi không khuyên nữa, theo ý hẳn đỡ hẳn dậy.

Hách Liên Dực sai người bưng nước đến rửa mặt.

“Vương gia muốn làm gì vậy?” Dung trắc phi kinh ngạc, Hách Liên Dực bị thương phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, lẩn qua lẩn lại làm cái gì vậy?

“Đêm nay ta muốn tham gia yến tiệc.” Sau khi rửa mặt xong xuôi, hai mắt trong trẻo dần có thần hơn. Mặc y phục Vương gia tôn quý nổi bật dáng người tuấn mỹ bất phàm, tác phong nhanh nhẹn.

Vừa nghĩ tới yến hội đêm nay Phụ hoàng sẽ phong Tĩnh Vương làm Thái tử, hăn nằm không nổi. Tâm vừa bức bối vừa bất an, hăn muốn đến yến hội xem một chút. (MTLTH.ddlqđ)

Dung trắc phi có đôi chút sững sờ, sau đó nói: “Vương gia còn đang bị thương, không thể tùy ý đi lại.” Ngồi còn không được, hăn muốn nháo cái gì vậy?

“Không sao, chút vết thương này bản vương còn có thể chịu đựng được.” Hách Liên Dực nói.

“Vương gia, thiếp thân cùng đi với ngài?” Dung trắc phi kéo tay hăn cười duyên.

Hách Liên Dực nắm lấy hai vai nàng, đa số trọng lượng cơ thể đều dồn hết lên người nàng: “Cũng được.” Hiện tại hăn đang bị thương, đứng còn có chút không vững, đưa nàng ta đi coi nàng ta như cái quả trứng là tốt rồi.

Đêm đến, trời đầy sao lung linh bị che lấp bởi ánh sáng đèn đuốc tại yến tiệc.

Thanh Linh dịch dung thành gã sai vặt của Diệp Đàm, cùng đi vào Y Thủy điện. Đây chính là nơi Nguyên Ung Đế thiết yến.

Nguyên Ung Đế còn chưa tới, yến hội còn chưa bắt đầu, các đại thần tùm nãm tùm ba đi vào trong điện.

Thanh Linh cùng Diệp Đàm bước vào điện, Diệp Thiên Minh cũng đến.

Khuôn mặt Diệp Thiên Minh trầm tĩnh, đôi mắt u sầu tựa biển, toàn thân tỏa ra hơi thở uy nghiêm. Hắn vừa bước vào điện liền nhìn Diệp Đàm, bước chân trầm ổn đến gần Diệp Đàm: “Thanh Linh về rồi?”

“Về rồi ạ, nhưng muội ấy không có ở Thiên Chiếu sơn.” Diệp Đàm trả lời.

“Khuyên nó về phủ đi, một cô nương gia suốt ngày lêu lổng bên ngoài, còn ra thể thống gì nữa.” Nói xong, ánh mắt sắc bén của Diệp Thiên Minh liếc qua gã sai vặt sau lưng Diệp Đàm.

Cảm nhận được tầm mắt của Diệp Thiên Minh, Thanh Linh âm thầm giật mình, nhưng nàng rất nhanh đã trấn định lại.

Diệp Đàm như có như không chuyển động bước chân, ngăn trở tầm mắt của Diệp Thiên Minh: “Vâng, Đàm nhi sẽ khuyên Linh nhi mau chóng hồi phủ.”

Không lâu sau đó, Vân Quý phi cùng Ninh Thục phi lần lượt bước vào Y Thủy điện, Nguyên Ung Đế đến sau cùng. Nguyên Ung Đế ngồi trên chiếc ghế trạm rồng trên cùng, chúng thần sau khi hành lễ, yến hội chính thức bắt đầu.

Tiếng đàn sao thanh thúy vang lên, vũ nữ nhảy múa uyển chuyển, váy áo tung bay. Không ít đại thần đắm chìm vào điệu múa tựa như si như say, điệu múa kết thúc, bọn họ có vẻ còn chưa cảm thấy thỏa mãn.

Vân Quý phi cùng Ninh Thục phi ngồi hai bên Nguyên Ung Đế, vũ nữ lui ra sau, Ninh Thục quay sang nhìn Nguyên Ung Đế: “Thần thiếp cảm thấy bài múa này rất đẹp, Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?”

Nguyên Ung Đế gật đầu: “Quả thật không tệ.”

Ninh Thục phi bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm, tiếp nói: “Hoàng Thượng cảm thấy nhạc sĩ tấu nhạc thế nào?”

“Thục phi cảm thấy thế nào?” Nguyên Ung Đế không đáp mà hỏi ngược lại.

Ninh Thục phi cười nói: “Thần thiếp cảm thấy nhạc sĩ tấu nhạc tài cao, tấu ra khúc nhạc không tồi, chỉ là khúc nhạc nội dung phù hoa, nghe trống rỗng.

Thần thiếp lại càng hoài niệm khúc hát chưa từng nghe lại nhiều năm qua, mỗi lần nghe tinh thần đều cảm thấy khoái hoạt, không phải những thứ dung tục tầm thường này có thể so được.”

“Ồ.” Bên môi Nguyên Ung Đế treo nụ cười nhẹ nhưng cũng chỉ nhàn nhạt, đối với đề tài bà ta đàm luận một chút cũng không thấy hứng thú.

Khúc ‘Nước chảy’ là khúc nhạc khi Liên phi còn sống thường hay đàn hát nhất, nhưng từ sau khi nàng mất, có người từng đàn hát trước mặt Nguyên Ung Đế nhưng đã bị phạt nặng. Bắt đầu từ đó, trong cung cũng không còn ai đàn hát khúc nhạc này nữa. (MTLTH.ddlqđ)

Nụ cười trên gương mặt Nguyên Ung Đế ngưng lại, thần sắc u tối không rõ. Ông khẽ siết chặt ly rượu trong tay, sau đó một hơi uống cạn ly rượu.

Đôi mắt Ninh Thục phi âm đạm, qua nhiều năm như vậy, chỉ cần nhắc tới chuyện của tiện nhân Liên phi kia, Hoàng Thượng đều thất thần.

“Thần thiếp nghe nói trước đó vài ngày, Tĩnh Vương tặng cho Vân tỷ tỷ cây cổ cầm Băng Huyền, là cây đàn Liên muội đã từng dùng...”

“Choang.” Đề cập đến hai chữ ‘Băng Huyền’, ly rượu trên tay Nguyên Ung Đế mất thăng bằng, rơi xuống đất.

Chỗ ngồi của Diệp Đàm cách Ninh Thục phi không gần cũng không xa, Thanh Linh đứng sau lưng hẳn nghe được nhất thanh nhị sở câu chuyện.

Ninh Thục phi rõ ràng cố tình đề cập đến Liên phi.

“Mang cây đàn Băng Huyền của nàng lên.” Ánh mắt Nguyên Ung Đế quét về phía Vân Quý phi.

“Vâng.” Vân Quý phi trả lời, cây đàn cổ này nàng cũng không có ý định giấu giếm: “Thần thiếp còn chờ Hoàng Thượng muốn nghe nhạc liền đàn cho ngài nghe.”

Vân Quý phi cũng có ý tưởng đàn nhạc trước mặt Hoàng Thượng, trong lòng Ninh Thục phi vui vẻ, trên mặt lại không biến sắc.

“Mang đàn lên.” Thanh âm Nguyên Ung Đế có chút kích động.

“Cầm kỹ của Vân tỷ tỷ cũng coi như ngang với Liên phi, chắc hẳn nếu Vân tỷ tỷ đàn khúc ‘Nước chảy’ bằng cây ‘Băng Huyền’ này, chúng ta lại có thể nghe được tiếng đàn ngày ấy của Liên phi.

Hoàng Thượng, không bằng nhân dịp này ngài cho phép Vân tỷ tỷ dùng ‘Băng Huyền’ khảm khúc ‘Nước chảy’, như thế nào? Cũng làm cho thần thiếp được thơm lây, nghe lại khúc nhạc nhiều năm chưa nghe.” Ninh Thục phi cười nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 128+2: Đại Biến Trong Điện 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nguyên Ung Đế không lên tiếng, Vân Quý phi uyển chuyển nói: “Thục phi muội nói đùa, cầm kỹ Liên phi cao siêu, bản cung làm sao so sánh được với nàng ấy.”

“Quý phi một khúc đi, trăm muốn nghe.” Giọng điệu Nguyên Ung Đế dường như không cho cự tuyệt, đã nhiều năm như vậy rồi, ông cũng muốn nghe lại.

“Vân tỷ tỷ vừa nói sẽ đàn một khúc cho Hoàng Thượng nghe, hiện tại Hoàng Thượng muốn nghe, thời gian địa điểm lại không có gì phải bàn cãi. Vân tỷ tỷ, tỷ nói xem muội may mắn cỡ nào mới được nghe lại trong hoàn cảnh này chứ?” Thần sắc Ninh Thục phi lộ vẻ mong đợi.

“Nếu Hoàng Thượng đã muốn nghe, vậy thần thiếp liền bắt đầu vậy.” Vân Quý phi nói.

Thị nữ được phân phó đi mang cổ cầm lên đã quay lại.

Đàn cổ vừa xuất hiện trong điện, phần đông ánh mắt đều bị hút vào, Thanh Linh cũng không phải ngoại lệ.

Toàn thân cây đàn cổ trong suốt như băng tinh khiết, dây đàn cũng trong suốt. Bày đàn cổ trên bàn, đèn đuốc trong điện tựa như bị nó đoạt mất

ánh sáng.

Nguyên Ung Đế nhìn đàn cổ, tâm thần chấn động. Nhìn thấu qua cây đàn cổ, ông tựa như lại thấy một tuyệt thế mỹ nhân mặc bạch y ngồi trước án gảy đàn, mi tâm luôn luôn có một cổ ưu sầu không nói lên lời, chỉ cần nàng đặt tay lên đàn cổ, tiếng đàn của nàng có khả năng khiến người khác quên mọi buồn khổ trong cuộc sống.

“Mau, đàn khúc ‘Nước chảy’ cho trẫm nghe.” Nguyên Ung Đế nhìn chăm chăm cầm cổ, thanh âm vương chút nghẹn ngào. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực câu môi cười nhẹ, không tốn bao nhiêu tâm tư đã khiến Vân Quý phi chịu gảy đàn, Phụ hoàng lại một lòng muốn nghe lại khúc ‘Nước chảy’ của Liên phi, hết thảy đều thuận lợi đến bất ngờ, ông trời đúng là đang đứng về phía ta mà!

Vân Quý phi bước đến giữa điện Y Thủy, nhẹ nhàng ngồi xuống trước án kỷ. Bàn tay trắng nõn đặt lên dây cầm, chưa đến một lát, tiếng nước chảy róc rách trong trẻo như tiếng thiên nhiên vang lên quanh quẩn trong đại điện.

Âm điệu thông thả, nhịp điệu êm tai lại dễ nghe. Tựa như bản thân đang ở trong thế ngoại đào nguyên, không tranh với đời, ngồi yên lặng thưởng trà nghe tiếng suối chảy đàng xa. Tâm tình bình thản, tất cả phiền lòng trên thế gian đều không còn ý nghĩa.

Nguyên Ung Đế chăm chú lắng nghe, hốc mắt có chút ướt ướt.

Trong lòng Ninh Thục phi có quý, không thể nghe nổi tiếng đàn này. Một khúc nhạc cũng sắp hoàn tất mà chưa có chuyện gì xảy ra, bà ta âm thầm lo lắng, tờ giấy ấy không phải là một trò đùa chứ?

Hách Liên Dực cũng không có tâm tư gì để nghe đàn, ánh mắt dò xét vô ý rơi trên dây đàn, thầm nghĩ trong lòng không biết người nọ động tay

chân kiêu gì trên cổ cầm này.

Diệp Thiên Minh uống một ly rượu, khuôn mặt bình thường vẫn nghiêm nghị không đổi.

Trên môi Tĩnh Vương vương nét cười vui vẻ, cũng uống cạn một ly rượu.

Tần Liễm nghe tiếng đàn, thần sắc trong đôi mắt phượng lại tối đen không rõ.

Đến khi khúc nhạc chuẩn bị chấm dứt, ‘tranh’ một tiếng, tiếng đàn lưu loát bỗng dừng trở nên thật chói tai.

Ba ánh sáng bạc từ đàn cổ bay ra, bắn trực tiếp thẳng hướng Nguyên Ung Đế.

Ám khí trong cổ cầm lấy khí thế bén nhọn lao tới, Nguyên Ung Đế rất bất ngờ, không kịp né tránh. May trên người ông luôn mặc kim ti nhuễn giáp mới có thể tránh thoát kiếp nạn này.

Sau khi bắn ra ba ám khí, cổ cầm liền không có động tĩnh gì nữa.

Ninh Thục phi bị sở hãi, mắt đại ra, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Vân Quý phi ngã ngồi một bên, sắc mặt tái nhợt, tay chân có chút run rẩy.

Quần thần sửng sốt, thật lâu sau đó mới khôi phục lại tinh thần.

“Hoàng Thượng!” Trong quần thần có người phản ứng kịp, sợ hãi hô một tiếng.

Thị vệ ngoài điện nghe thấy động tĩnh, tất cả đều xông vào, bao vây lấy Vân Quý phi. (MTLTH.ddlqđ)

“Công tử, tình hình trước mắt gây bất lợi đối với Tĩnh Vương.” Minh Lục đứng sau lưng Tần Liễm nói nhỏ, đàn cổ này là quà Tĩnh Vương tặng Vân Quý phi cách đây không lâu. Hiện tại cổ cầm xảy ra vấn đề, Tĩnh Vương khó thoát nổi liên can.

“Bản tướng biết rõ.” Tần Liễm thấp giọng phân phó Minh Lục vài câu, Minh Lục rất nhanh biến mất trong đại điện.

“Phụ Hoàng, người có làm sao không?” Tĩnh Vương nhanh chóng vọt tới tới trước mặt Nguyên Ung Đế, ân cần hỏi han.

“Phụ hoàng người không sao chứ?” Hách Liên Dực bị thương không thể tùy ý đi lại, hần ngồi tại chỗ, khẩu khí lo lắng hỏi.

“Trẫm không sao.” Thanh âm Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nói, ánh mắt sắc bén nhìn Tĩnh Vương: “Cây cổ cầm này là mẫu phi con tặng cho con?”

“Vâng.” Tĩnh Vương cúi đầu nói: “Nhưng nhi thần lại tuyệt không biết bên trong còn giấu ám khí.”

“Ngũ hoàng đệ, không phải đệ không biết mà là đệ không dám thừa nhận.” Hách Liên Dực châm chọc nói: “ Đệ biết Phụ hoàng luôn luôn tưởng niệm Liên phi nương nương, thấy đàn cổ khó tránh khỏi sẽ muốn nghe lại khúc ‘ Nước chảy’. Đệ chỉ cần động chút tay chân lên cổ cầm...rồi tặng nó cho Quý phi nương nương....”

“Bản cung hiểu rồi, hai người các người âm mưu mưu hại Hoàng Thượng.” Ninh Thục phi vội vàng chen lời: “Hoàng Thượng, đối với kẻ muốn hại người, người tuyệt đối không thể nương tay.” Sau chuyện này mà còn có thể loại thêm được Vân Quý phi, vậy thì quá tốt rồi.

Đôi mắt của Hách Liên Dực nhanh chóng sáng lên, người nọ động tay chân vào cổ cầm chính là muốn Tĩnh Vương nhận tội danh mưu hại Hoàng Thượng.

Người nọ đặt cơ quan vào cổ cầm, chỉ cần Vân Quý phi khẽ khúc ‘Nước chảy’, cơ quan sẽ tự khởi động.

Đàn cổ có vấn đề, Tĩnh Vương khó tránh thoát quan hệ. Cho dù Phụ Hoàng tin tưởng Tĩnh Vương vô tội nhưng vì chặn miệng lưỡi người khác, Thái tử vị sẽ không trao cho Tĩnh Vương, chí ít là trong khoảng thời gian này. Mà muốn điều tra Tĩnh Vương vô tội cần phải có thời gian, hẳn có thể thừa dịp này mà trừ tính tốt.

Chuyện này cầu mong điều tra mãi không ra kết quả.

Một tiếng cười lạnh bay vào trong tai Ninh Thục phi, ánh mắt Ninh Thục phi liền chuyển hướng nhìn. Người nọ ngồi yên lặng nơi đó, bạch y hào hoa phong nhã.

Mắt phượng Tần Liễm sâu kín nhìn chăm chăm bà ta, gương mặt hẳn luôn xinh đẹp đến mức không giống phàm nhân, tuy miệng cười ôn hòa nhưng đôi mắt lại rất lạnh lùng: “ Nếu Quý phi nương nương và Tĩnh Vương muốn mưu hại Hoàng Thượng cũng đâu cần phải phóng ám khí trước mặt quần thần, tự tay đeo lên lưng mình tội danh mưu phản.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp tuyệt không có ý định hại ngài.” Hai mắt Vân Quý phi đã sớm hoe đỏ.

Tĩnh Vương quỳ gối trước mặt Nguyên Ung Đế: “Phụ Hoàng, xin người tin tưởng vi thần, cổ cầm có ám khí nhi thần thực sự không biết.”

Ninh Thục phi cười lạnh: “Ngụy biện!”

Tâm thần mọi người đều đặt lên chuyện cổ cầm, một cung nữ dung mạo thường thường xuất hiện ngoài điện.

Đến trước cửa điện, nàng liền bị thị vệ ngăn lại.

“Thục phi nương nương lệnh cho nô tì mang áo choàng đến.” Nàng vừa nói vừa đưa tấm lệnh bài ra.

Thị vệ kia xác nhận lại lệnh bài liền cho nàng vào.

Bước chân nàng nhẹ nhàng, trên tay bưng cái khay, trên khay có kiện áo choàng được gấp gọn gàng để lên trên.

Nàng không đi đến chỗ Ninh Thục phi mà lại đến gần Dung trắc phi. Tâm trí Hách Liên Dực giờ phút này đều bị chuyện cổ cầm thu hút, không chú ý Dung trắc phi đang ngồi bên cạnh.

“Trắc phi, áo choàng của người nô tì đã mang đến.” Thị nữ kia nói.

Dung trắc phi kinh ngạc, nàng khi nào nói muốn lấy áo khoác? Sau đó nàng nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn của thị nữ lộ ra hoa văn cành lá ám sắc phức tạp.

Tâm nàng liền cả kinh, đây chính là tín vật của Lâu chủ Phong Tuyết lâu, chẳng lẽ thị nữ này được Chủ Thượng phái tới?

Nàng ngẩng đầu, nhìn ám hiệu của thị nữ: “Biết rồi.” Nàng sờ lên khay áo khoác.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 128+3: Đại Biến Trong Điện 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Tĩnh Vương nhìn Nguyên Ung Đế: “Phụ hoàng, nhất định có người giờ trò hại nhi thần. Kính xin Phụ hoàng cho người đi điều tra kỹ chuyện này, trả cho nhi thần một thân trong sạch.”

“Thượng Quan Hoa.” Nguyên Ung Đế từ khi xảy ra chuyện vẫn chưa nói một lời nào đột ngột gọi Phủ doãn Thuận Thiên phủ.

“Có thần.” Thượng Quan Hoa từ trong quần thần đi ra.

“Người mau đi điều tra chuyện cổ cầm giấu am khí, mau cho trẫm kết quả.” Nguyên Ung Đế trầm giọng nói.

Một bóng dáng đột ngột phi thân lên, bầu không khí trong điện nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Đột nhiên sinh biến, đám quần thần tâm thần đều treo lặn tận cổ họng.

Dung trắc phi vẫn yên lặng ngồi một bên đột nhiên đứng lên, một thân nồng đậm sát khí, tay cầm chủy thủy mãnh liệt đâm tới Nguyên Ung Đế. Nàng xuyên qua đám thị vệ đang bao lấy Nguyên Ung Đế bên trong, trực tiếp dùng hết sức đâm Nguyên Ung Đế.

Tốc độ của nàng nhanh đến mức khiến cho Hách Liên Dực lú lờ, nhìn qua cũng biết võ công của nàng không hề thấp. Hắn lại không biết

người bên gối mình khi nào đã khôi phục võ công.

Thấy người hành thích Hoàng Thượng là Vinh Vương trắc phi Dung thị, quân thần đều ồ lên.

“Cầu Hoàng đế, mau chết đi!” Dung trắc phi ngoan lệ nói.

Tĩnh Vương lập tức đứng lên nhưng vẫn chậm một chút, chủ thủ đã đụng đến cổ Nguyên Ung Đế.

Mặc dù trên người Nguyên Ung Đế mặc kim ti nhuyễn giáp nhưng trên cổ lại không có vật gì có thể che chắn. Một khi chủ thủ của Dung trắc phi cắt qua há còn có mệnh để sống?

Dưới tình thế cấp bách, Tĩnh Vương tay không bắt lấy chủ thủ của Dung trắc phi, ngăn cản đường cắt ngang qua cổ Nguyên Ung Đế, bàn tay nắm chặt chủ thủ nhanh chóng nhiễm đỏ bởi một màu máu.

Nguyên Ung Đế thừa lúc này trốn sang một bên, rất nhanh lại có một lớp thị vệ bao lấy ông ở bên trong, cũng nhanh chóng truyền Ngự y xem xét vết thương trên cổ.

Dung trắc phi muốn rút chủ thủ từ trong tay Tĩnh Vương ra nhưng Tĩnh Vương không để ý bàn tay bị cắt đến tận xương đang chảy rất nhiều máu, dùng sức gập lại, chủ thủ bị gãy đến tận chuôi. Dung trắc phi vứt chủ thủ đồng thời chưởng phong nhanh chóng quét về phía Tĩnh Vương, Tĩnh Vương lại cùng nàng so chiêu. (MTLTH.ddlqđ)

Tất cả mọi người đều không ngờ nhìn Dung trắc phi mềm mại mảnh mai thế mà thân thủ lại khó có ai có thể bì kịp. Nàng đánh một trận kịch liệt với Tĩnh Vương, nhanh đến nỗi chỉ còn để lại tàn ảnh.

Thị vệ đứng một bên đều định tiến lên hỗ trợ Tĩnh Vương nhưng lại sợ ngộ thương hãn liên giơ đao đứng im không dám vọng động.

Hách Liên Dực nhìn bóng dáng mỹ miều đang đánh nhau với Tĩnh Vương kia, trên trán đổ mồ hôi lạnh. Dung trắc phi là nữ nhân của hắn, nàng ám sát Phụ hoàng, mặc kệ đó có phải là ý hắn hay không, hắn đều khó có thể thoát tội.

Giờ phút này hắn không thể đứng ngoài quan sát, nếu không tội danh ám sát Hoàng Thượng chụp lên đầu hắn thì khó chối cãi.

Hắn tay chống bàn định đứng lên, vết thương trên người hắn vẫn chưa lành, hắn cử động làm miệng vết thương vừa kết vảy bị tác động. Đau nhức kịch liệt lập tức tràn ra toàn thân, sau lưng mồ hôi thấm ướt cả áo bào.

Trong lòng hắn không nhịn được chửi tiện nhân Dung Thi Thi, yêu tinh hại người. Toàn chọc phiền toái cho hắn, hắn sớm nên giết nàng mới phải. Đoạt lấy một thanh kiếm từ trong tay thị vệ, cắn răng nhịn đau xông tới ý đồ chế trụ Dung Thi Thi, đáng tiếc lại có người nhanh chân hơn hắn.

Tần Liễm gia nhập cuộc chiến của Dung trắc phi và Tĩnh Vương, trước khi Hách Liên Dực xông qua đã bắt lại Dung Thi Thi.

Hách Liên Dực sắc mặt lập tức xám trắng, ánh mắt ngoan độc trừng Tần Liễm. Tần Liễm, đến cả cơ hội để hắn lập công chuộc tội cũng đoạt của hắn.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt cây đao trong tay, giả vờ làm trò: “Tiện nhân, dám hành thích Phụ hoàng. Chịu chết đi!”

“Vinh Vương đây là muốn giết người diệt khẩu sao?” Cây tiêu bằng ngọc màu trắng tinh xảo chặn lấy đường kiếm của Hách Liên Dực.

Trong lòng Hách Liên Dực bất chợt trở nên căng thẳng, thầm nói không xong, dưới tình thế cấp bách lại đi sai một nước cờ. Hắn hiện tại cảm nhận rất rõ có nhiều ánh mắt nghi ngờ đang nhìn hắn.

Hắn không nên vội va giết Dung Thi Thi, ngược lại lại thành nhược điểm để người khác gièm pha, hắn dừng đao, lạnh lùng hỏi: “Người có ý gì?”

“Có ý gì, trong lòng Hoàng huynh phải rõ ràng hơn chứ.” Tĩnh Vương không mẫn không nhạt trả lời Hách Liên Dực.

“Hừ, bản vương biết rõ các người đang hoài nghi tiệp nhân này ám sát Phụ hoàng là chủ ý của bản vương. Bản vương có thể thề với trời bản vương tuyệt không có ý nghĩ muốn ám hại Phụ hoàng.” Hách Liên Dực quỳ xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: “Phụ hoàng, xin tin tưởng nhi thần, nhi thần không có ý muốn hại người.

Đều do nhi thần nhất thời hồ đồ, không kịp nhìn thấy tiệp nhân này tâm hoài bất quỷ* mới khiến Phụ hoàng gặp phải kinh sợ.”

*Tâm hoài bất quỷ: trong lòng có ý đồ xấu.

“Nếu như Thành nhi ra tay chậm một chút, cái trăm nhận không chỉ là kinh sợ.” Nguyên Ung Đế lạnh giọng nói.

“Tất cả đều do nhi thần hồ đồ, nhi thần cam nguyện chịu phạt.” Hách Liên Dực cúi đầu nói.

“Hoàng Thượng, nếu Tĩnh Vương có ý đồ muốn hại ngài thì hắn cũng không cần phải cản lại một kiếm của Dung trắc phi.” Một lão quan viên có bộ râu dài xuống tận ngực lên tiếng.

“Đúng vậy, chuyện cổ cầm phóng ám khí chắc chắn có người hại Tĩnh Vương.” Lại thêm một quan viên phụ họa nói.

“Phụ hoàng, nhi thần không hề hại người.” Tĩnh vương quỳ xuống trước Nguyên Ung Đế.

Nguyên Ung Đế nhanh chóng nâng hân dật: “Thanh nhi mau đứng lên, Phụ hoàng tin con.” Sau khi đỡ Tĩnh Vương dậy, Nguyên Ung Đế lập tức truyền Thái y băng bó lại bàn tay bị thương của Tĩnh Vương, cũng vậy lui đám thị vệ đang bao vây Vân Quý phi.

Hách Liên Dực âm thầm oán hận, thật vất vả mới khiến cho Phụ hoàng thất vọng về Tĩnh Vương. Kết quả bởi vì Dung Thi Thi, Tĩnh Vương ở trong lòng Phụ hoàng lại khôi phục vị trí.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 129: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phu Nhân

“ Rốt cuộc là ai phái người tới nói, bản vương có thể cầu xin Phụ hoàng cho người được chết toàn thân.” Hách Liên Dực nói.

Dung trắc phi lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, sau đó chậm rãi lắc đầu. Thái độ này trong mắt mọi người tất nhiên là có ý tứ sâu xa.

Hách Liên Dực cũng cảm nhận được chuyện không ổn, lưng không khỏi cứng lại: “Mau nói!”

Dung trắc phi không thể tin được nhìn Hách Liên Dực, môi giật giật: “Toàn thân?!” Nàng đột nhiên cười lớn, tiếng cười tràn ngập bi thương: “Hành thích thất bại, có phải Vương gia cảm thấy Thi nhi vô dụng rồi nên muốn bỏ qua đúng không?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả nghi ngờ đều chỉ hướng về Hách Liên Dực.

Thanh Linh đang cảm thấy rất kì quái, sao lúc này Dung Thi Thi lại đi hành thích Hoàng Thượng? Quyết tâm đẩy Hách Liên Dực vào tuyệt cảnh? Nghe Dung Thi Thi nói lời này, Thanh Linh có thể khẳng định tuyệt đối rằng nàng ta đã phản bội lại Hách Liên Dực.

Dung Thi Thi lại có thể phản bội lại Hách Liên Dực? Nàng cảm thấy rất kinh ngạc, không khỏi nhìn Dung Thi Thi mấy lần.

Ngoài ý muốn lại phát hiện trên mặt Dung Thi Thi có dấu vết dịch dung, Dung Thi Thi này là giả!

Nói Dung Tường và Dung Thi Thi là hai chị em song sinh nhưng tướng mạo dù sao cũng có chút khác biệt.

Dung Tường lo lắng Hách Liên Dực phát giác ra nên nàng có dịch dung một chút.

Người này không phải Dung Thi Thi thì sẽ là ai?

Nghe Dung trắc phi nói, tâm Hách Liên Dực trầm xuống, sắc mặt đại biến, lạnh lùng nghiêm nghị lên tiếng: “Tiện nhân, chớ có nói bậy!”

Ánh mắt Nguyên Ung Đế sắc như dao, nhìn thẳng Hách Liên Dực.

“Vương gia, chàng định giết Thi nhi sao? Sao chàng lại có thể vô tình như vậy?” Dung trắc phi u oán nói. (MTLTH. Dđlqđ)

Mí mắt Hách Liên Dực giật giật, hận không thể xông lên bóp chết Dung trắc phi: “Tiện nhận, đừng nói hươu nói vượn, nếu không đừng trách bản vương ko khách khí.”

Hắn xoay người quỳ xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: “Phụ hoàng, người ngàn vạn lần đừng nghe tiện phụ này nói bậy. Nhi thần luôn tôn kính người như thần, tuyệt đối không có ý nghĩ muốn hại người, Phụ hoàng minh giám!”

“Ngay cả nữ nhân của mình cũng không quản giáo được! Người đúng là hảo nhi tử của trẫm.” Nguyên Ung Đế lạnh lùng nói.

Tâm Hách Liên Dực run lên, đầu cúi thấp. Hắn dường như nghe hiểu ý của Phụ hoàng, nữ nhân của bản thân cũng không quản được thì làm sao quản được giang sơn xã tắc.

“Người có mưu đồ hại trẫm hay không, tự trẫm sẽ tra rõ.” Nguyên Ung Đế nói, sau đó sai người giải Dung trắc phi xuống.

“Người tự kiểm điểm lại bản thân cho tốt, ba tháng sau không được bước ra khỏi phủ nửa bước.”

Nguyên Ung Đế xem như đã cấm túc Hách Liên Dực trong phủ Vinh Vương.

“Nhi thần tuân chỉ.” Hách Liên Dực thấp giọng trả lời, bị cấm túc ba tháng, các quan viên trong triều đoán chừng đều ngả sang phe Tĩnh Vương đi.

Trong lòng hần cảm thấy vô cùng thất lạc, chỉ mong sau mấy chuyện xảy ra hôm nay, chuyện lập Thái tử có thể chậm rãi.

“Mất mặt!” Nguyên Ung Đế ném câu đó xong rồi phất tay ra khỏi cửa.

Nguyên Ung Đế vừa rời đi, sắc mặt Hách Liên Dực liền trầm xuống. Phụ hoàng thực sự là quá mức thiên vị, cố cầm giấu ám khí, Phụ hoàng không nỡ nói nặng với Tĩnh Vương một câu. Đến phiên hần lại mắng hần trước mặt các quan viên, đã vậy còn cấm túc hần. (MTLTH.ddlqđ)

Rời khỏi đại điện, Thanh Linh tìm cơ hội lại gần Tần Liễm.

“Dung Thi Thi trong điện là giả.” Thanh Linh nói.

Tần Liễm nhìn nàng: “Nàng là người ta an bài.”

“Dung Thi Thi chân chính đâu?” Lần trước hần nói đã xử trí Dung Thi Thi, nhưng xử trí thế nào nàng cũng không hỏi.

“Chết rồi.” Hần nói.

Ngày kế, Nguyên Ung Đế hồi cung. Quần thần cũng không nên tiếp tục ở lại Thiên Chiếu sơn nữa, liền lục tục thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

“Linh nhi, lần này muội phải cùng nhị ca hồi phủ.” Diệp Đàm nói.

Thanh Linh thu thập xong đồ mới nói: “Nhị ca, ca cứ về trước đi, Tần Liễm có chuyện tìm muội.”

Diệp Đàm nhìn nàng, đột nhiên có chút nghiêm túc: “Linh nhi, Tần Liễm nhìn qua ôn nhuận như ngọc, kì thực lại là người hung tàn, hắc...hắc có lẽ không thích hợp với muội.” Hắc vừa nhớ tới hôm Tần Liễm mặt không đổi sắc cắt mấy miếng thịt từ trên người Hách Liên Dực xuống, tâm không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Thanh Linh chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nhị ca, mặc kệ hắc có phải người hung tàn hay không, hắc là người cả đời này muội nhận định.”

Diệp Đàm lại nói: “Hắc là người hung tàn, sau khi chết tránh không được phải xuống địa ngục...”

“Vậy muội liền xuống địa ngục cùng hắc.” Thanh Linh quyết đoán nói: “Kiếp này, dù sinh dù tử muội cũng theo hắc, nếu hắc không bỏ, muội liền không rời.” Nếu hắc dám vứt bỏ muội, muội liền giết hắc.

Diệp Đàm thở dài một tiếng: “Chỉ sợ muội không giết được hắc.”

“Nhị ca, ca đừng lo lắng nhiều như vậy. Ta tin hắc, hắc chắc chắn sẽ không bao giờ phụ ta.” Thanh Linh nói chắc chắn.

“Được rồi, hắc là người muội thích, nhị ca cũng không ngăn cản nữa.” Diệp Đàm nói.

Tần Liễm ở một địa phương yên lặng dưới chân núi Thiên Chiếu sơn đợi Thanh Linh, bên cạnh hắc là một chiếc xe ngựa.

Thanh Linh vừa đến đã nhìn thấy hắc đứng dưới tàng cây. Khắp nơi trải dài một màu xanh thăm thẳm của núi rừng hòa cùng với đất trời, chỉ có bóng dáng màu bạc thu hút sự chú ý đang đứng ngay trước mắt.

Nơi này phong cảnh rất đẹp, bóng dáng mặc bạch y trắng hơn tuyết, tinh nhã như u liên, dường như phong cảnh đang làm nền cho hắc.

“Phu nhân, ta đợi nàng thật lâu.” Nghe phía sau có động tĩnh, Tần Liễm xoay người lại, khẩu khí u oán nói.

Nàng không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của hắc, sảng giọng: “Sợ lạnh thì chờ ở trong xe ngựa, làm sao còn xuống?”

“Nghĩ muốn nhìn thấy phu nhân đầu tiên.” Hắc thấp giọng nói.

“Chàng nói có chuyện tìm ta, rốt cuộc là chuyện gì?” Nàng hỏi.

“Dẫn nàng đến nơi này một chút.” Hắc vươn tay, tự nhiên ôm lấy nàng: “Sao lại mặc ít như vậy?”

Nàng ôm cổ hắc thầm nói: “Chàng nghĩ ai cũng sợ lạnh giống chàng sao?”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 129+2: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phu Nhân 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn cầm lấy tay nàng ôm vào ngực, nàng muốn rút ra, hắn lại càng nắm chặt.

Đứa ngực này, rõ ràng sợ lạnh như vậy vẫn cố chấp ôm tay nàng vào ngực.

Sau khi tay nàng được hắn ủ ấm, hắn ôm chặt nàng, bao nàng trong áo choàng lông hồ màu trắng của mình.

Hắn cọ cọ mặt nàng: “Phu nhân thật lạnh, vi phu giúp nàng sưởi ấm.” Hô hấp ấm áp của hắn phun lên cần cổ nàng khiến cho khắp khoang mũi của nàng đều là mùi hương của hắn.

“Không...” Nàng muốn cự tuyệt, nụ hôn của hắn đã như vũ bão mà ập đến, rơi trên gương mặt nàng.

Người này dám nhân cơ hội ăn đậu hũ của nàng!

“Vi phu giúp nàng sưởi ấm, nàng có gì trả cho vi phu không?” Thanh âm hắn trầm thấp mà khàn khàn, lộ ra mị hoặc khó tả. (MTLTH.ddlqđ)

Thay nàng sưởi ấm, nói dễ nghe nhỉ? Rõ ràng hắn đang trộm ăn đậu hũ của nàng! Người này sao lại có thể vô sỉ như vậy chứ!

Nàng liếc hắt một cái, ngoạm một miếng thật nhanh lên mặt hắt, sau đó sẵn giọng: “Không phải muốn đưa ta đi nơi nào đó sao? Chàng ôm ta thế này, ta đi thế nào?” Vùi đầu vào ngực hắt, hít một hơi thật sâu, ngửi hương vị riêng của hắt, tâm không khỏi buông lỏng. Nhắm mắt, trọng lượng thân thể đều dựa hết lên người hắt.

“A!” Nàng đột nhiên kinh hô, hắt nhanh chóng ôm nàng lên xe ngựa.

“Thay y phục đi.” Tần Liễm đưa cho nàng một bộ xiêm y.

Nàng nhận lấy quần áo trên tay hắt, phát hiện đó là y phục của nữ tử.

“Bắt đầu từ hôm nay, nàng không còn là Diệp Đàm nữa, mà là Tần phu nhân của ta.” Hắt cười nói.

Ý định của nàng là sau khi rời khỏi Thiên Chiếu sơn sẽ khôi phục thân phận Diệp Thanh Linh, vì vậy nàng đáp ứng rất dứt khoát: “Được.”

Nàng cầm lấy quần áo muốn thay lại phát hiện ra mỗi nam nhân nào đó vẫn cứ chăm chăm nhìn nàng không chớp mắt, nàng trừng mắt nhìn hắt: “Chàng đi ra chỗ khác!”

“Được.” Người này ngược lại đáp ứng rất dứt khoát, nàng đưa lưng về phía hắt, quần áo mới thay một nửa liền phát giác có ánh mắt nóng rực đang dừng trên lưng nàng. Nàng nhanh chóng quay đầu đồng thời nghiêng thân, người này thế nhưng lại dám chòng chọc nhìn thẳng nàng.

Y phục nàng còn chưa mặc, nơi cần che còn chưa kịp che. Nàng nghiêng thân, ánh mắt hắt sáng quắc chuyển quạ nhìn trước ngực nàng.

Hắt nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt nhìn nàng dần trở nên thâm thúy. Hắt giật giật người, lao đến chỗ nàng như sói đói.

“Chàng...chàng muốn làm gì?” Nàng có cảm giác không ổn, vội vàng kéo quần áo che ngực, thân thể giật lùi về phía sau, nàng nhanh nhưng hắn còn nhanh hơn nàng.

Nụ hôn của hắn nhiệt liệt như lửa một đường dọc theo cần cổ nàng đi xuống, hai tay siết chặt thắt lưng nàng, giam giữ nàng vào không gian hẹp của hắn.

Thân thể nàng dần vô lực, mềm như xuân thủy, mặc hắn tùy ý đòi lấy: “Chàng khốn kiếp, lại bắt nạt ta.” Nàng vô lực kéo kéo lọn tóc hắn, hắn khẽ cắn nàng một miếng coi như câu trả lời.

Qua rất lâu hắn mới ngẩng đầu lên, buông tha cho nàng.

“Lâu rồi chưa thấy phu nhân mặc nữ trang.” Hắn giúp nàng mặc quần áo rồi cẩn thận dò xét nàng.

Y phục màu băng lam thanh lịch, chất liệu thượng hạng. Nàng mặc lên người càng làm nổi bật lên dáng người nhỏ xinh lạnh lợi, hắn càng nhìn càng cảm thấy tâm viên ý mã*.

*Tâm viên ý mã: tâm tính không đứng đắn.

Hắn cột tóc nàng bằng một sợi dây màu bạc, tóc đen toàn bộ rũ xuống, ôm lấy khuôn mặt trắng nõn tinh xảo.

Hắn ôm nàng ra khỏi xe ngựa, chân đạp đất.

Nàng nằm trong ngực hắn, ngáp một cái: “Muốn đi đâu vậy? Không cần xe ngựa sao?”

“Không, nơi chúng ta sắp đến cũng không xa lắm.” Tần Liễm cúi đầu ôn nhu nói: “Vi phu ôm nàng, phu nhân nếu mệt thì cứ nhắm mắt lại, đến nơi ta sẽ gọi nàng.”

Thanh Linh xác thực cũng có chút mệt mỏi, lồng ngực hẫng vừa ấm áp lại vừa thoải mái, nàng an tâm nhắm mắt.

Đến lúc nàng tỉnh dậy, khoang mũi tràn ngập hương u mai nhẹ nhàng.

Vừa mở mắt liền phát hiện bản thân đang ở trong rừng mai.

Hai mắt nàng tỏa sáng, không khỏi thở dài: “Rừng mai này thật là đẹp!”

Nàng nhìn không được nhảy xuống từ vòng ôm của Tần Liễm, khoan khoái chạy chậm trong rừng mai. Cánh hoa mai trắng tựa như cơn mưa xuân, thông thả lướt trên những cơn gió thoang thoảng, nàng đứng nơi đó, sạch sẽ và thuần túy tựa như tinh linh.

“Sao chàng có thể tìm được chỗ này?” Nàng cười hỏi.

“Vô tình phát hiện được.” Hãn trả lời, nơi này cách Thiên Chiếu sơn không xa, nhiệt độ lại tương đối thấp.

Nàng chạy mệt rồi, tựa người lên một gốc cây mai.

Hãn khoác áo lông hồ màu trắng, tựa như mộng ảo giữa những cơn mưa hoa phiêu tán, chậm rãi đi về phía nàng. Hãn bẻ một nhành mai, ngậm trên miệng. Thoáng chốc, gương mặt yêu nghiệt diễm lệ kia thay bằng tà mị mê người.

Hãn dịu dàng vén mái tóc nàng, bàn tay thon dài nhanh thoăn thoắt búi tóc nàng thành tóc phụ nhân đơn giản, dùng nhành mai kia cố định lại.

Hãn lại ngắt vài bông hoa mai, cài lên búi tóc nàng: “Phu nhân trước đừng hời hủ, đi cùng vi phu du sơn ngoạn thủy vài hôm đã nhé?”

“Chàng không cần vào triều sao?” Nàng cam tâm tình nguyện du sơn ngoạn thủy cùng hãn.

“Ta cáo ồm mấy ngày.” Hãn nói.

“Được.” Nàng quả quyết đáp ứng.

Sau khi Nguyên Ung Đế hồi cung được hai ngày đã lập một đạo thánh chỉ lập Tĩnh Vương làm Thái tử.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 130: Không Cam Lòng

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đêm khuya, trong đình nhỏ tại hậu hoa viên tại Vinh Vương phủ tràn ngập mùi rượu. Ném mấy vò rượu không, Hách Liên Dực tựa lưng vào cây cột, trên ray cầm một vò rượu, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm.

“Vương gia, vết thương của ngài còn chưa khỏi hẳn, đừng uống nữa. Hiện tại đêm đã khuya, nên trở về phòng nghỉ ngơi.” Tâm phúc Lưu Hải ci Hách Liên Dực nói.

Sau khi biết tin Tĩnh Vương được Phụ hoàng phong làm Thái tử, Hách Liên Dực liền hồn bay phách lạc. Hắn phân phó hạ nhân mang rất nhiều rượu ra lương đình, một thân một mình ngồi đây sầu khổ.

Hết vài vò rượu, hắn đã không còn cảm thấy đau đớn ở nơi đã từng bị khoét thịt kia nữa.

Hắn uống từ xế chiều liên tục cho đến đêm khuya, trước Lưu Hải cũng có rất nhiều thị nữ cùng thị vệ khuyên can hắn nhưng đều bị hắn quát mắng lui ra.

Đối với lời của Lưu Hải, Hách Liên Dực vẫn cứ mắt đість tai ngơ, sầu mi khổ đoản uống rượu cho quên sự đời. Tóc hắn chưa buộc, mất trật tự xõa tung, nhìn chật vật vô cùng. Hắn uống một ngụm rượu to, rượu rót ướt hết mảng áo trước ngực, càng nhìn càng cảm thấy thê thảm.

“Vương gia, thắng bại là chuyện thường binh gia, kính xin Vương gia thông suốt chút ít.” Lưu Hải tiếp tục khuyên nhủ.

“Cút!” Hách Liên Dực lạnh lùng phun ra một chữ.

“Vương gia....” Lưu Hải vẫn muốn can ngăn, chỉ là lời còn chưa dứt, Hách Liên Dực liền ném vò rượu trên tay về phía hắn, chuẩn xác đập trúng trán.

Lưu Hải không dám nói nữa, che cái trán bị thương vội vã rời đi.
(MTLTH.dđlqđ)

Gió nổi lên, mạng che bốn phía ở lương đình chập chờn.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, cái bong bao trùm cả lên người Hách Liên Dực.

“Không nghĩ tới Vinh Vương gia lại là kẻ hèn nhát như vậy, mượn rượu tiêu sầu.” Thanh âm hắc y nhân trầm thấp khàn khàn, che lại giọng của mình.

Hách Liên Dực cảm thấy hàn khí bò dọc sống lưng, trong cơn nửa tỉnh nửa say, hắn cho rằng Lưu Hải lại đến khuyên can hắn đừng uống rượu. Hắn nhìn cũng không nhìn, trực tiếp quăng vò rượu ra phía sau.

Không nghe tiếng vò rượu rơi, hắn kinh ngạc quay đầu liền thấy một hắc y nhân đẹp mặt nạ bạc.

Nam nhân mặt nạ bạc cầm trên tay vò rượu Hách Liên Dực vừa mới ném.

“Cút!” Hách Liên Dực lạnh lùng phun ra một chữ, tiện tay mở vò rượu bên cạnh, ngửa cổ uống một hớp lớn.

Nam nhận đeo mặt nạ bạc vẫn cầm vò rượu rỗng, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng, im hơi lặng tiếng tựa như chưa từng xuất hiện ở đây. Hãn biến mất một lát, rồi lại nhanh chóng quay lại, vò rượu vốn trống không trên tay hãn giờ đã đựng đầy nước lạnh.

Hãn đến gần Hách Liên Dực, gội toàn bộ vò nước lạnh trên người hãn.

“Ào.” Một vò nước lạnh xối từ đỉnh đầu xuống, trong nháy mắt Hách Liên Dực thanh tỉnh không ít. “Muốn chết!!!” Bị người khác gội nước, Hách Liên Dực tức giận đánh ra Hàn Băng chưởng về phía hắc y nhân đeo mặt nạ bạc.

Biết Tĩnh Vương làm Thái tử, hãn đã vô cùng phần hận, phiền muộn trong lòng không có cách nào phát tiết. Vừa vặn hắc y nhân lại đến đây chọc giận hãn, hãn liền đem toàn bộ khó chịu u uất trong lòng đánh hắc y nhân.

Một chương này dùng đến tám phần công lực, lực đạo không hề nhỏ. Trong lúc nhất thời, nhiệt độ tứ phía dường như có dấu hiệu hạ xuống.

Nhưng không ngờ hắc y nhân đeo mặt nạ bạc này lại có thể dễ dàng hóa giải chương phong của hãn.

Hách Liên Dực hoảng sợ trừng lớn mắt, người này có lại lịch gì? Công phu sâu không lường được. Hãn vận nội lực, luân phiên tấn công hắc y nhân.

Hắc y nhân không những có thể hóa giải hết các chương phong của Hách Liên Dực mà còn đánh hãn đến quỳ rạp xuống đất.

“Người là ai?” Hách Liên Dực lau khóe môi rỉ máu, gương mặt quan sát cẩn thận hắc y nhân.

Hắc y nhân dáng người cao lớn, khí thế uy nghiêm, cổ khí sát phạt, nhìn giống người đứng trên thao túng nhân sinh.

Hách Liên Dực thấy hắc có chút quen mắt, khẩu âm lại có phần quen thuộc, hắc chăm chú nhìn, vất óc nghĩ. Trong đầu đột nhiên lóe ra một bóng dáng: “Người chính là người đeo mặt nạ bạc từng bức bốn vương phải nhảy vào sông Thương?!!” Hắc khẳng định nói.

Lúc đó Diệp Thiên Minh đánh bại Ô Quốc đại thắng khái hoàn, Phụ hoàng cử hành khánh công chúng tượng sĩ, thừa lúc đó hắc tính kế Tần Liễm, bàn bạc với Thục phi nương nương động tay chân vào ly rượu của Tần Liễm. Sau khi Tần Liễm xuất cung thì mất nội lực, hắc phái người đi giết Tần Liễm.

Hắc mai phục bên bờ sông Thương, Tần Liễm lừa gạt dẫn hắc lộ mặt, kết quả đại bại. Hắc bắt Diệp Thanh Linh để uy hiếp Tần Liễm dùng độc tạm thời mất đi nội lực, nhân cơ hội đó hắc chạy trốn. Vào thời khắc đó hắc y nhân đeo mặt nạ bạc xuất hiện, bức hắc chặt vật nhảy xuống sông Thương để chạy trốn.

“Nguyệt hắc phong cao*, người tới đây là có ý gì?” Hách Liên Dực cảnh giác nhìn hắc y nhân, cho rằng hắc là lai giả bất thiện**.

*Nguyệt hắc phong cao: trời đen gió lớn, ý chỉ thời cơ tốt để làm chuyện không minh bạch.

*Lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt.

“Tĩnh Vương lên làm Thái tử, Vương gia nhất định không cam lòng, lão phu lần này tới chính là muốn tương trợ Vương gia.

Thật không nghĩ vừa đến liền nhìn thấy Vương gia đang uống rượu giải sầu, bộ dáng ủ rũ chán chường, trong lòng lão phu không khỏi cảm thấy thất vọng.” Hắc y nhân tiếc nuối nói.

“Chiếu thư lập Tĩnh Vương làm Thái tử cũng đã chiếu cáo thiên hạ, bản vương lại bị cấm túc ba tháng, trù tính có tác dụng gì? Cũng không thể trở thành Thái tử.” Hách Liên Dực ủ rũ cúi đầu nói.

“Trong mắt Vương gia chỉ thấy Thái tử vị, ngôi vị Hoàng Đế người không chiếm được cũng không có gì là lạ!” Hắc y nhân lạnh lùng nói.

Nhắc tới Hoàng vị, Hách Liên Dực tựa như được khuấy máu gà, tâm tình kích động nói: “Ngôi vị Hoàng Đế cuối cùng thuộc về ai còn chưa biết được, hết thảy còn có thể cứu vãn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hách Liên Dực liền cảnh giác: “Rốt cuộc người là ai?”

“Vương gia không buông tha Hoàng vị, tốt, rất tốt.” Hắc y nhân không đáp lại lời Hách Liên Dực.

Lời này của hắn là đại nghịch bất đạo, Hách Liên Dực cũng không thèm để trong lòng.

Hắc y nhân lại nói: “Lão phu đưa tới cho Vương gia một tin, tháng sau sẽ cử hành đại điển lập Thái tử.”

Thượng thư Kinh khâm Thiên giám nói rằng một tháng sau mới có ngày lành thích hợp để làm đại lễ phong Thái tử.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 130+2: Không Cam Lòng 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Vậy thì thế nào?” Hách Liên Dực tự giễu cười một tiếng, chiếu thư lập Thái tử đã hạ, cho dù không có đại điển, Hách Liên Thành cũng đã là Thái tử.

Hắc y nhân lại nói cho hẳn biết lần đại điển phong Thái tử này, các quốc gia sẽ phái sứ giả tới. Đông Lăng quốc do Trường Công chúa dẫn đoàn.

Hoàng thất Đông Lăng có năm vị công chúa và một hoàng tử. Đại Hoàng tử ngu xuẩn, chỉ biết sống sa hoa dâm dật, Trường Công chúa kinh tài tuyệt thế, trợ giúp Hoàng Đế Đông Lăng xử lý sự vụ triều chính.

Hoàng Đế khai quốc Đông Lăng vốn dĩ là nữ tử, cho nên Đông Lăng cũng không bài xích nữ tử nhúng tay chính vụ. Trường Công chúa có binh quyền trong tay, nghiễm nhiên trở thành Thân Vương quyền cao chức trọng tại Đông Lăng. (MTLTH.ddlqđ)

“Nếu có sự tương trợ của Trường Công chúa, phần thắng của Vương gia có thể được tăng lên.” Hắc y nhân nói.

“Người là ai lại có ý tốt giúp đỡ bản vương?” Hách Liên Dực cười nhạo nói.

Hắc y nhân đeo mặt nạ bạc cười ra tiếng: “Lão phu là ai không quan trọng, người biết thân phận của lão phu thì thế nào? Mà không biết thì thế nào? Người chỉ cần biết lão phu cung cấp thông tin hữu dụng cho người là được, thời điểm thích hợp, lão phu sẽ tương trợ Vương gia một ít.”

“Bản Vương không muốn làm con rối của người khác.” Hách Liên Dực hừ lạnh một tiếng.

Hắc y nhân nói:” Ha ha, Vương gia lo lắng quá rồi, người và lão phu có chung kẻ địch, lão phu giúp người cũng là giúp chính mình.”

“Âm thầm tương trợ bản vương? Người động tay chân vào cổ cầm Băng Huyền chính là người?” Trong lòng Hách Liên Dực cũng không biết chính xác ai đã động tay chân vào cổ cầm, hắn chỉ đưa ra suy đoán.

“Đúng là lão phu.” Hắc y nhân hào phóng thừa nhận.

Nội tâm Hách Liên Dực run rẩy, ngay cả quân cờ nằm vùng của Thực phi cũng không tìm được cơ hội ra tay mà người này lại có thể làm được, thực lực đúng là không thể khinh thường.

“Người có ân oán gì với Hách Liên Thành?” Trước mắt đối thủ một mất một còn với hắn chính là Tỉnh Vương Hách Liên Thành, người này nói chính vì có cùng một kẻ thù mới giúp hắn, hắn đoán đó chính là Hách Liên Thành.

Đối phương trầm mặc, Hách Liên Dực biết hắn không muốn trả lời.

Hách Liên Dực thở dài: “Bản Vương bị cấm túc ba tháng, một tháng sau chính là đại điển lập Thái tử, cho dù Đông Lăng Trường Công chúa đến Nam Hạ thì thế nào?” Hắn nói như vậy chính là đã chấp nhận sự trợ giúp của hắc y nhân.

Người này nói không sai, có biết thân phận của đối phương hay không không quan trọng, trọng yếu là hai người có chung một kẻ địch, người này cung cấp thông tin hữu dụng cho hẳn là được. Hách Liên Dực rất nhân liên thông suốt, muốn hẳn làm con rối mặc người sai khiến sao? Hừ, không dễ dàng như vậy!

“Cấm túc là một chuyện, Vương gia không cần lo lắng. Chỉ cần Vương gia phân phó lão phu đi làm, không quá ba ngày, nhất định lệnh cấm túc tất được giải trừ.” Hắc y nhân đã tính trước từng đường đi nước bước.

“Bản vương liền tạ ơn tiên sinh.” Hách Liên Dực khiêm nhường nói, trong lòng thầm nghĩ, xem cách người này nói chuyện cùng khí độ, chắc chắn là người quyền lực không thể nghi ngờ.

Xe ngựa rộng rãi hoa lệ một đường hướng về phía Bắc, chuông bạc treo bốn góc chạm vào nhau vang lên tiếng丁丁đang dễ nghe.

Tôi hôm qua có một trận bão tuyết, sáng sớm đã ngừng, phóng tầm mắt chỉ thấy khắp nơi được bao phủ bởi một màu trắng, phẳng phất như đang ở trong Bắc nguyên.

Trong xe ngựa có đầy đủ chăn lông, Thanh Linh nằm trên thảm lông, cuộn tròn người nằm trong ngực Tần Liễm, đầu gối cánh tay hẳn, trên người đắp chăn lông làm từ da chồn. Ngoài kia gió bắc thổi rét lạnh, tuyết trắng tung bay, trong xe nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Tay Tần Liễm đặt trên eo nàng, ôm nàng chặt chẽ. Nàng vừa thoáng động, cái tay kia lại thêm vài phần lực đạo.

Hắn ôm nàng rất chặt khiến cho nàng hô hấp có phần không thoái mái, hơi dùng sức đẩy tay hẳn ra. Lông mi dài của hẳn khẽ chau lại, sau đó đôi phượng mâu hé mở. Con người hẳn thâm thúy, ánh mắt vừa u oán vừa mơ màng, hiển nhiên vừa bị động tác của nàng đánh thức.

Nàng xê dịch thân thể, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia. Mặt mày như họa, mắt phượng xinh đẹp mà tinh mịch, làn da trắng nõn nhàn nhạt màu phấn hồng.

Thật sự là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!

Nàng xấu xa cười, mở miệng cắn lên má hấn một miếng.

Ánh mắt u mê kia dần bị úy khuất thay thế: “Phu nhân, nàng cần vi phu đau quá.” Hấn nói xong liền cúi đầu vào ngực nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng lập tức lúng túng, nhịn không được thấp giọng mắng: “Hạ lưu!” nhưng lại không đẩy hấn ra.

Trong xe ấm áp như tiết trời xuân, nàng nằm trong lòng người thương, lặng yên lắng nghe tiếng chuông bạc vang lên từng tiếng đinh đang thanh thúy, thỏa mãn nhếch môi cười nhẹ.

Đợi người nào đó đã ngủ đủ, Thanh Linh đứng dậy, duỗi lưng một cái hỏi: “Chàng muốn đưa ta đi đâu?”

“Đi Liên thành, báỉ tể cha mẹ chúng ta.” Hấn nói, hai người chưa thành thân nên xác thực mà nói phải là báỉ tể cha mẹ hấn.

Liên thành có danh xưng là Huyền Thiết thành, huyền thiết (sắt đen) bền bỉ sắc bén, dùng để rèn binh khí thượng phẩm. Chỉ là huyền thuyết có hạn, toàn bộ Nam Hạ cũng chỉ Liên thành có huyền thiết.

Liên thành cách Hạ thành khá xa, ít nhất đi mất một ngày mới đến.

“Làm sao lại nghĩ đến việc đưa ta đi báỉ tể cha mẹ chàng?” Thanh Linh hỏi.

Tần Liễm nhẹ nhàng cười một tiếng, dáng cười mỉ hoặc động lòng người, thiếu chút nữa đã câu mất linh hồn nhỏ bé của nàng: “Nha đầu ngọc,

thế nào lại đột nhiên nghĩ đến? Vì phu đã sớm muốn đưa nàng đi gặp cha mẹ rồi.”

Sau khi đi được một quãng đường dài, Thanh Linh hỏi Minh Lục đang đánh xe bên ngoài: “Minh Lục, chúng ta đang ở đâu?”

“Đã đến Minh Hà thôn.” Minh Lục trả lời.

Minh Hà thôn là tiểu thôn trang cách Hạ thành không xa, khu rừng gần thôn vào ngày đông thường xuyên có tuyết ly xuất hiện.

Tuyết ly có hình dáng giống thỏ nhưng lại nhỏ hơn thỏ rất nhiều, thịt mềm ngon miệng. Kiếp trước, vừa vào đông, chỉ cần Mạch Chiêu Nam vẫn còn ở Hạ thành, ca ca sẽ đưa nàng đến đây săn tuyết ly.

Thanh Linh lên lên một góc rèm xe nhìn ra bên ngoài, đột nhiên hô: “Dừng xe.”

Minh Lục nhanh chóng dừng lại.

“Sao vậy?” Tần Liễm hỏi.

Thanh Linh chỉ tay lên ngọn núi gần đó, vui vẻ nói: “Trong núi có tuyết ly, ta đi bắt về cho chàng ăn được không?”

Hắn cong cong môi, không trực tiếp đáp ứng nàng: “Lại đây.” Hắn ôn nhu nói.

Nàng chu môi, cho là hắn không đáp ứng để nàng đi bắt tuyết ly, hết sức không tình nguyện xích lại gần hắn.

Hắn khoác áo lông hồ thật dày lên người nàng: “Bên ngoài rất lạnh, đừng để bị cảm lạnh, nghe chưa?”

Thì ra hẳn lo lắng nàng bị nhiễm lạnh, nàng lập tức lộ ra một nụ cười rất tươi.

“Được rồi.” Nàng thấy hẳn chuẩn bị mặc áo ra ngoài, dường như cũng muốn đi theo nàng, nàng gấp rút chặn động tác của hẳn: “Chàng ở trong xe chờ ta.” Thần sắc nàng cố chấp không cho cự tuyệt.

“Được.” Hẳn ôm lấy mặt nàng, thành kính hạ một nụ hôn xuống trán: “Chỉ cho nàng thời gian một nén hương, kể cả bất không được tuyệt ly cũng phải trở về. Còn có, phải cẩn thận, đừng để bị thương.”

“Ta không còn là tiểu hài tử nữa rồi!” Nàng trắng mắt liếc hẳn một cái, người này sao lại dài dòng đến vậy chứ?

Hẳn nhìn nàng: “Nàng đương nhiên không phải tiểu hài tử, nàng là Tần phu nhân.”

Trong lòng nàng âm thầm phản kháng, chàng đang nuôi ta như hài tử của chàng vậy!

“Không cho phép bị thương.” Hẳn lại nói: “Nếu không vì phu sẽ giận, được rồi, nàng đi đi.”

“Ừ.” Nàng hưng phấn ôm lấy mặt hẳn, hung hăng hôn một cái, sau đó lập tức nhảy ra khỏi xe.

Tần Liễm nhíu mày, nha đầu này lúc nào cũng hôn sai chỗ!

Hẳn vén rèm xe lên, nhìn bóng dáng khoan khoái đang chạy xa, khóe miệng không khỏi cong lên.

“Công tử dường như đã rất lâu không trở về Bạch tộc bái tế tộc trưởng cùng tộc trưởng phu nhân.” Minh Lục cảm khái nói.

“Ừ.” Tần Liễm chỉ nhàn nhạt trả lời lại, đôi mắt khẽ hạ xuống che dấu sắc bén.

“Hiện tại mị hoa đang nở rồi.” Tần Liễm bỗng nhiên nói.

Mị hoa, giống như tường vi, nhụy hoa có hình dáng giọt lệ.

“Vào đông, mị hoa màu đỏ đã tàn, chỉ còn xuất hiện mị hoa màu trắng, hiện tại hoa đã nở rồi.” Minh Lục nói, rất nhiều người cho rằng mị hoa đã tuyệt tích nhưng thật sự là không. “Công tử, hiện tại công tử đưa Diệp cô nương đi báo tể tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân, chắc chắn có thể chứng kiến được rừng mị hoa đua nhau nở rộ, Diệp cô nương chắc hẳn sẽ rất thích.”

“A!!!” Trong rừng đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai.

“Có phải Diệp cô nương đã gặp phải chuyện gì đó đúng không?” Minh Lục nói, tiếng nói hần nhỏ dần, cảm giác sau lưng có cơn gió lướt qua, bóng dáng màu trắng nhanh chóng chạy vào trong rừng. Lúc hần quay đầu lại nhìn, xe ngựa không còn một bóng người.

Thanh Linh đuổi theo một con tuyết linh đến hừng khởi, không ngờ lại vấp chân vào một đoạn cành cây khô khiến bản thân ngã sấp vào trong đồng tuyết. Trên cây không ít tuyết đọng sau đợt bão tuyết đêm qua cũng ụp hết xuống người nàng, hơn nửa người của nàng bị tuyết vùi lấp.

Lúc Tần Liễm đuổi tới nơi đã thấy nửa người của nàng bị chôn trong đồng tuyết, tâm mãnh liệt co rút, hần dường như lại thấy được chính mình nhiều năm về trước bị tuyết vùi lấp.

Hần phi thân tới, căng thẳng đào nàng ra từ trong đồng tuyết, sắc mặt hần thoát nhìn có chút âm trầm. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng chợt dạ liếc hắt một cái, sợ hắt tức giận, thanh âm trở nên mềm mại hơn: “Phu quân, ta đã cẩn thận hết sức, chính là chồng tuyết này không có mắt đập trúng ta.”

Hắt híp mắt, giống như cười mà không cười: “Người không có mắt chính là nàng đó.”

“Ha ha, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Nàng ngậy ngậy cười nói.

“Có chỗ nào bị thương không?” Thanh âm của hắt vẫn cứ lạnh nhạt như thế.

“Phu quân, chân của ta hình như bị trật rồi.” Nàng nhìn hắt chăm chăm, phát hiện khi nàng vừa nói xong lời này, sắc mặt hắt liền thay đổi.

“Áo lông hồ đâu?” hắt lạnh giọng nói.

Thanh Linh ghét bỏ áo lông hồ vướng tay chân, vừa chạy vào núi liền lập tức cởi bỏ. Vừa mới bị vùi trong đông tuyết, tuyết bị nhiệt độ cơ thể hòa tan khiến quần áo cũng bị ướt theo, nàng cảm thấy rất lạnh nhưng lại không dám nói ra trước mặt hắt: “Ai da, phu quân, chân ta đau quá.” Nàng làm bộ cực kỳ đau đớn, hi vọng có thể dời đi lực chú ý của hắt.

Gương mặt vừa lạnh vừa thối của hắt rốt cuộc cũng nứt toác, lộ ra thần sắc lo lắng: “Kiên nhẫn một chút.” Hắt nhanh chóng cầm lấy bàn chân bị trật của nàng, dùng lực vặn một cái, xương khớp đã trở về vị trí cũ.

Hắt cởi áo khoác của hắt bao lấy nàng, ôm nàng đi về xe ngựa.

Hai tay nàng ôm chặt cổ hắt, mặt của hắt gần trong gang tấc. Đôi mắt phượng hẹp dài mà tinh mịch khiến cho linh hồn bé nhỏ của nàng như bị hút vào. Khuôn mặt hắt tinh lệ, da thịt trắng nõn ôn nhuận.

Môi hăn có màu hồng phần, Thanh Linh nhìn chăm chăm một lúc, tâm không hiểu vì sao lại rục rịch. Ma xui quỷ khiến, nàng mở miệng ngậm lấy môi hăn.

Cánh tay Tần Liễm đang ôm nàng chợt cứng đờ, dưới chân mất thăng bằng lão đảo tiến hai bước, thiếu chút nữa đã ôm nàng ngã sấp.

Đôi mắt nàng híp lại lộ ra giả hoạt. Nàng hiểu kỳ dò lười vào trong khoang miệng hăn lắc lư một vòng, chọc cho tâm hăn ngứa ngáy khó nhịn rồi lại nhanh chóng lui ra ngoài.

Thoáng nhìn con người dần trở nên đen kịt của hăn, nàng thầm nghĩ không ổn, lập tức biến mình thành đà điều dúi đầu thật sâu vào trong ngực hăn.

Hăn dờ khóc dờ cười, cực lực nhịn xuống khát vọng bị nàng câu lên: “Phu nhân, nàng càng ngày càng nghịch ngợm rồi.” Hăn cắn răng nói.

Có lẽ bị lạnh vào ban ngày, gần tới chạng vạng Thanh Linh bị nhiễm phong hàn. Tần Liễm lo lắng cho nàng liền gấp rút lên đường, tìm được khách điểm đặt chặt ở gần đó.

Thanh Linh bị bệnh nhanh mà khỏi cũng rất nhanh nhưng xe ngựa lại đi rất chậm.

“Thân thể phu nhân khá yếu, sau khi trở về phải điều dưỡng thật tốt.” Tần Liễm chân mạch cho nàng.

“Ta cảm thấy thân thể đã rất tốt rồi, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi.” Thanh Linh thò đầu ra khỏi đồng chăn nói, nàng vẫn muốn cùng hăn nhanh chóng trở về bái tế cha mẹ hăn, chỉ là thân thể này lại ngã bệnh không phải lúc. Hiện tại nàng cảm thấy rất hối hận, không có chuyện gì lại hào hứng đi bắt tuyết ly làm gì không biết, kết quả không những không bắt được tuyết ly mà còn bệnh nặng một hồi.

“Không được.” Tần Liễm không nghĩ ngợi gì đã cự tuyệt nàng: “Tạm thời không đi Liên thành nữa, đợi sau khi chúng ta thành thân xong đi bái tế cha mẹ cũng không muộn.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 131: Động Phòng

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Hách Liên Dực bị cấm túc ba tháng, nhưng còn chưa tới mười ngày, Nguyên Ung Đế liền giải trừ lệnh cấm túc đối với hắn vì tấm lòng hiếu thảo của hắn.

Ninh Thục phi đột nhiên lên cơn đau tim, đau đến chết đi sống lại, chúng Thái y cũng không còn cách nào có thể giảm bớt cơn đau của Thục phi nường nường.

Sau khi nghe nói Thục phi bị bệnh, Vinh Vương liền ngày ngày ở trong phủ sao chép Kinh Phật, cầu mẫu phi sớm ngày khỏi bệnh. Nghe nói hắn cầu phúc cho mẫu phi, lại không màng sức khỏe của bản thân, không phân biệt ngày đêm, cuối cùng vì mệt mỏi mà ngất xỉu.

Có tin đồn nói rằng nếu một miếng thịt bên ngực trái của người thân có thể trị khỏi chứng bệnh của Thục phi, Vinh Vương liền khoét một miếng trên ngực mình, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Chuyện Vinh Vương sao chép Kinh Phật cầu phúc cho mẫu phi, lại khoét tim lấy máu nhanh chóng truyền khắp triều đình, chúng thần không khỏi thốn thức vì tấm lòng hiếu thảo của Vinh Vương. Đồng loạt dâng tấu chương lên Nguyên Ung Đế, nói rõ tấm lòng hiếu thảo của Vinh Vương cảm động trời xanh, không thể tìm cách hại Hoàng Thượng được.
(MTLTH.ddlqđ)

Vinh Vương cũng không phải thánh nhân, hẳn không thể người từng cứu hẳn một mạng, chung chần chung gối ân ân ái ái thời gian dài lại có ý định muốn ám sát Hoàng Thượng. Người bên gối phản bội, người đau lòng nhất phải là Vinh Vương gia.

Không ít đại thần cho rằng ba tháng cấm túc Vinh Vương là một sự trừng phạt quá nặng cho nên đồng loạt dâng tấu chương giải trừ lệnh cấm túc.

Nguyên Ung Đế ngại áp lực của quần thần liền nhanh chóng giải trừ lệnh cấm túc đối với Vinh Vương.

“Chúc mừng Vương gia đã được tự do.” Lưu Hải ninh nọt nói với Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực nằm trên giường, sắc mặt suy yếu, hẳn thầm nghĩ năm nay chần chẫn là năm hạn của hẳn, nếu không sao lại bị thương từ đầu năm cho đến nay được. Mặc dù một đao khoét tim lấy máu kia không khoa trương như lời đồn, nhưng vì làm cho giống thật, hẳn cũng cứng rắn tự đâm mình một đao, về phần chén huyết cùng thịt tim, tất cả đều là giả.

Oan ức bị một vết thương, đổi lại lệnh giải trừ cấm túc của Phụ Hoàng, coi như cũng đáng.

Hắn lười nhác mở mắt: “Bản vương lệnh người điều tra hắc y nhân đeo mặt nạ bạc, hiện tại đã tra ra cái gì rồi?”

“Bẩm Vương gia, không có tin tức, người nọ hành tung xuất thần nhập hóa, một chút tung tích cũng đều không tra được.” Lưu Hải trả lời.

“Tiếp tục tra.” Hách Liên Dực cup mắt che đi sắc bén cùng tàn nhẫn.

Hắc y nhân nói không quá ba ngày có thể giúp hẳn lấy lại tự do, hẳn còn không tin, không nghĩ tới rất nhanh liền truyền đến tin Ninh Thục phi

bị đau tim. Hắc y nhân nói hẳn biết phải sao chép Kinh Phật cùng khoét tim lấy máu, không lâu sau liền nhận được lệnh giải trừ của Nguyên Ung Đế.

Hắn suy đoán cơ co thắt tim của mẫu phi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, có lẽ hắc y nhân kia không thể thoát khỏi liên quan. Nếu như chuyện này cùng ông ta có quan hệ, vậy....

Tâm Hách Liên Dực không ngừng trầm xuống, đến tột cùng người này là ai, lại có thể vươn bàn tay khống chế được cả hậu cung. Hắc y nhân có đúng là giúp hắn đối phó với Hách Liên Thành hay không?

Hắn phân phó Lưu Hải âm thầm điều tra các quyền thần trong triều đình Nam Hạ, ngoài ý muốn lại không thu hoạch được bất kỳ tin tức gì. Nếu không phải đối phương giấu mình quá sâu thì chính hắn không phải người trong triều.

Bão tuyết đã mấy ngày vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Vài ngày nay, Tần Liễm cùng Thanh Linh đều ở trong một khách điểm.

Thanh Linh nằm trên giường, đắp trên người một cái chăn thật dày. Kỳ thật bệnh cảm mạo của nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn nhưng Tần Liễm vẫn cứ lo lắng quá mức, kiên quyết bắt nàng ở trong phòng, không cho phép bước chân xuống giường.

Nằm đến vài ngày, xương cốt đều mềm nhũn cả rồi. Nàng ló đầu ra khỏi ổ chăn, trộm ngó trái nhìn phải, không nhìn thấy bóng dáng Tần Liễm. Lập tức nhanh nhẹn khoác một cái áo bông to sụ, dự định ra ngoài dạo chơi vài phút, hoạt động thư giãn gân cốt.

Nàng cảm mạo mấy ngày, Tần Liễm căng thẳng muốn chết, chăm nàng như thế nàng không còn khả năng tự lo cho bản thân. Hắn lo bệnh của

nàng ngày một nặng, nói thế nào thì nói cũng không chịu cho nàng xuống giường đi lại.

Thừa dịp hăn không có ở đây, nàng liền lắt lư đi ra ngoài, nếu không cứ trông nằm ở trên giường, thân nàng cũng sớm mốc meo lên mất.

Mở cửa phòng, mới bước chưa được hai bước, nàng liền chạm mặt Tần Liễm. Hăn đang bưng trên tay một khay cháo nóng, chậm chậm đi tới, thanh nhả tuần tú bức người, tựa như trích tiên không vướng khói lửa nhân gian.

“Phu nhân nàng lại không nghe lời. Mau trở về nằm nghỉ đi.” Tần Liễm ôn nhu nói, một tay ôm lấy eo thon nhỏ của nàng, cường thế áp bức nàng đi vào phòng.

Gương mặt Thanh Linh lập tức sụp xuống: “Ta không cần.” Nàng cố gắng đẩy cánh tay của hăn ra nhưng lại không thể di chuyển được phân nào.

“Ngoan, nghe lời.” Tay hăn hơi dùng sức nhắc nàng như tiểu hài tử vào phòng.

Nàng trừng mắt nhìn hăn: “Ta đã khỏi bệnh rồi, chàng bắt ta nằm vài ngày rồi, ta muốn ra ngoài chơi.”

Tần Liễm ưu nhã đặt chén cháo lên bàn, xoay người nói: “Phu nhân cảm thấy mệt mỏi sao?”

“Đúng vậy.” Nàng trợn mắt liếc hăn một cái, tức giận quay đầu.

“Vì phu giúp phu nhân thư giãn gân cốt nhé?” Hăn nói xong, trực tiếp dùng tay niết vai nàng.

Nàng vốn muốn cự tuyệt, lực đạo trên tay hẫng lại vừa đúng, thoải mái đến mức nàng không khỏi rầm rì một tiếng. Nàng thích ý nheo mắt lại, tựa như mèo con làm biếng.

Nam tử phía sau nàng nhìn chăm chăm vào cần cổ trắng nõn, đôi mắt phượng thâm sâu lộ ra hào quang khác thường. Trung y của nàng khá rộng rãi, hẫng vượt tới vượt lui rất dễ dàng nhìn thấy quang cảnh bên trong.

Ánh mắt từ cổ dần xuống, hẫng không khỏi hít vào một hơi, nuốt nước miếng. Đôi mắt dường như đặc quánh lại, thấp thoáng có lục quang lờ lờ ẩn hiện.

Giờ phút này, đôi mắt hẫng tràn đầy dục niệm, nhìn nàng như muốn một miếng ăn luôn nàng vào bụng.

Hẫng đột ngột dừng động tác, nàng kinh ngạc quay đầu liền đối diện với cặp mắt tựa như sói đói.

Nàng phát giác không ổn, nhỏ giọng hỏi: “Chàng sao vậy?”

Hẫng không trả lời nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng, động tác trên tay lại bắt đầu, chạy khắp nơi trên cơ thể nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 131+2: Động Phòng 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Đôi tay đang vuốt ve khắp cơ thể nàng kia bất đồng so với dĩ vãng, lớn gan tìm đến những nơi trước kia chưa từng động. Cảm giác khác thường lan tỏa khắp thân thể, nàng ý thức được việc hân muốn làm, dùng sức đẩy hân nhưng lại không có nửa phần khí lực.

Nụ hôn của hân rời khỏi đôi môi nàng, một đường đi xuống, cặp môi đỏ mọng của nàng hơi hé: “ Tần Liễm, chàng làm sao vậy?” Thanh âm mềm mại đáng yêu không giống thường ngày dọa nàng nhảy dựng.

Hân ôm lấy nàng, ngẩng đầu lên, đôi môi đã chuyển sang một màu đỏ yêu dã, thần sắc hân động tình yêu mị đến tận xương: “Phu nhân, chúng ta động phòng đi.” Thanh âm ần ần trầm khàn mà khắc chế, không kịp chờ đợi đáp án của nàng, hân đã nhịn không được mà vùi đầu vào cổ nàng.

“Không...không phải chàng nói...chúng ta....thời điểm chúng ta thành thân mới...mới động phòng sao?” Bị hân giày vò, nàng nói đứt quãng: “Không báí đường....không báí đường thành thân...sao có thể động phòng?”

“Sau này báí đường bù.” Đầu hân vẫn không chịu ngẩng lên, động tác trên tay ngày càng trở nên nhanh hơn. (MTLTH.ddlqđ)

“Chàng là tên lừa gạt! Rõ ràng chàng nói chúng ta thành thân mới....ừm..” Nàng đưa tay nắm lấy tóc hăn, ủy khuất nói, mặc dù nàng nhận định hăn là phu quân của nàng nhưng hăn đột nhiên muốn nàng, nàng một chút chuẩn bị cũng không có, trong lòng không khỏi có một chút sợ hãi. Nhưng lại nhìn không được muốn thân cận với hăn, cảm giác mâu thuẫn này làm nàng không thích ứng được.

“Công tử, đã chuẩn bị xe ngựa, hiện tại ngài cùng phu nhân xuống dùng bữa hay chúng ta khởi hành luôn?” Minh Lục không rõ ràng tình huống trong phòng, ở ngoài cửa lớn tiếng nói, hăn từ mấy ngày trước đã chủ động gọi Thanh Linh là ‘phu nhân’.

“Công tử?” Bên trong không có người lên tiếng, Minh Lục lại tiếp tục gọi.

“Cút!” Trong phòng truyền ra âm thanh tức giận của nam nhân.

Minh Lục nheo mắt, thầm nghĩ: “Xong rồi, ngoại trừ phu nhân, công tử đối với người khác không bao giờ để lộ ra hỉ, nộ, ái, ố, hiện thời rõ ràng giận với hăn như vậy, chín phần mười là hăn đang quấy rầy công tử và phu nhân thân mật.” Minh Lục thức thời nhanh chóng chạy đi.

Bị Minh Lục quấy rầy, thừa dịp Tần Liễm phân tâm, Thanh Linh vội vàng hít thở, dùng hết sức đẩy hăn, sau đó lăn đến một góc giường.

“Đáng chết!” Bị người quấy rầy chuyện tốt, Tần Liễm thấp giọng mắng.

Hăn tới gần Thanh Linh, Thanh Linh lại mạnh mẽ lùi về phía sau, còn với lấy chăn bao mình thật chặt.

“Ngoan, đến đây nào.” Giọng nói của hăn khàn khàn.

Nàng lắc đầu, bĩu môi nói: “Chàng là tên lừa gạt, chàng đã nói trước khi thành thân không đụng vào ta rồi mà.”

“Vi phu đã từng nói như vậy sao?” Hắc vô sỉ trả lời.

“Có nói.” Thời điểm Hoán Y vừa chết, nàng khó có dịp chủ động quyến rũ hắc, hắc nhất quyết từ chối, hắc nói hắc muốn cho nàng những thứ tốt nhất, đến khi hai người đã thành thân, hắc mới đụng vào nàng.

“Đến đây.” Hắc lại gần nàng, nàng liên tiếp lùi lại phía sau.

“Không cần.”

“Nàng muốn hành hạ chết vi phu sao?” Hắc cực lực ấn nhẫn dục vọng, trên trán nhanh chóng phủ một lớp mồ hôi.

Nàng lắc đầu, thương lượng: “Chàng nhịn một chút là tốt rồi.”

Y phục hắc đơn bạc, nàng lo lắng hắc bị cảm lạnh, đau lòng nói: “Chàng mặc quần áo vào đã.”

Hắc dờ khóc dờ cười: “Phu nhân, vi phu khó chịu.”

“Vậy cũng không được, chờ đến lúc chúng ta thành thân được không?”

“Không được, vi phu không quan tâm mấy cái hình thức ấy, hiện tại ta muốn động phòng.” Hắc nhanh chóng bỏ nhà về phía nàng.

Nàng đưa tay che trước mặt hắc, đôi mắt diêm dâm đáng yêu nhìn hắc: “Ta còn chưa chuẩn bị tốt, chàng cứ muốn ép ta vậy sao?”

Tần Liễm nhìn bộ dáng này của nàng, tâm không khỏi mềm nhũn nhưng đầu lại bắt đầu cảm thấy đau đau: “Phu nhân còn muốn chuẩn bị cái

gì?” Bị lạnh một thời gian, dự vọng của hắn đã dần bị dập tắt, hiện tại hắn không khỏi cảm thấy lạnh.

Nàng không đành lòng để hắn bị lạnh, vươn tay ôm lấy hắn, bao chăn mền xung quanh hắn.

Hắn cười khở: “Nàng đúng là đã coi ta thành Liễu Hạ Huệ rồi.” Đưa tay ôm lấy nàng, cực lực đè xuống dự vọng vừa mới nhen nhóm, hắn cũng không đành cưỡng bách nàng.

“Nghe nói động phòng rất đau, ta sợ.” Nàng yếu ớt nói. “Chàng cho ta thời gian chuẩn bị được không?”

“Được.” Hắn ôn nhu nói, đôi mắt lại hơi híp lại che dấu quang mang nơi đáy mắt.

Hắn ôm nàng thật chặt, nàng hơi chút cử động.

“Đừng động.” Thanh âm hắn trầm thấp mà mỉa mai, rõ ràng là hắn lại động tình, nàng bị dọa ngồi im không dám nhúc nhích nữa.

Hắn cắn cắn vành tai nàng: “Thu thập một chút, chúng ta quay trở về Hạ thành.”

“Không đi Liên thành bái tế cha mẹ chàng nữa sao?” Nàng tiếc nuối nói.

“Không đi nữa.” Hắn buông nàng ra, đứng dậy thong thả mặc quần áo.

Ban đêm, Hách Liên Dực vừa dập tắt ánh nến để đi ngủ, cửa phòng đột nhiên mở ra.

“Tiên sinh đêm khuya tới đây, có chuyện quan trọng gì sao?” Hách Liên Dực lại khơi lại ánh nến, thả vào lư hương một chút hương liệu.

Sương trắng lượn lờ, căn phòng nhất thời trở nên thơm ngát.

Hắc y nhân nhìn chăm chăm vào lư hương kia, bên trong đôi mắt một mảnh lạnh lẽo: “Cầm.” hắc ném cái gì đó cho Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực định thần nhìn lại, phát hiện ra là thánh chỉ. Hắc mở thánh chỉ, đọc thoáng qua, vui vẻ nói: “ Phụ hoàng quyết định Hách Liên Thành không cần phải đi đón Công chúa Cơ Khinh Hoa nữa.” Trên thánh chỉ đúng là nói rõ Hách Liên Dực không cần phải ra cổng thành đón Cơ Khinh Hoa.

Đại điển phong Thái tử, các quốc gia nhất định phải đến dự. Đông Lăng quốc phái Trưởng Công chúa Cơ Khinh Hoa với vai trò sứ giả đến chúc mừng.

Ít ngày nữa Cơ Khinh Hoa sẽ đến Hạ thành, Nguyên Ung Đế hạ chỉ Hách Liên Thành đón Trưởng công chúa.

Hách Liên Dực từng nghe nói Đông Lăng quốc muốn kết duyên cùng với Nam Hạ, Cơ Khinh Hoa lại đến tuổi lấy chồng. Nguyên Ung Đế muốn Hách Liên Thành đón Cơ Khinh Hoa, rõ ràng chính là muốn hai người chung đụng nảy sinh tình cảm.

Nếu Hách Liên Thành có được tâm Cơ Khinh Hoa, vậy cơ hội để hắc cướp lấy ngôi vị Hoàng Đế chẳng phải rất mong manh sao? Cũng may Phụ hoàng thay đổi quyết định, không đúng! Nụ cười của Hách Liên Dực nhanh chóng cứng đờ, thánh chỉ sao lại nằm trong tay hắc y nhân?

Hắc nhìn lại phần thánh chỉ, không phát hiện bất cứ vấn đề gì.

“Thánh chỉ này là giả.” Hắc y nhân lên tiếng.

Tâm Hách Liên Dực triệt để nguội lạnh: “Là bản vương vọng tưởng, Phụ hoàng sao lại có thể dễ dàng thay đổi chủ ý đến vậy?” Hừ, Phụ hoàng

quá mức thiên vị.

“Người muốn bản vương giả truyền thánh chỉ ngăn cản Hách Liên Thành đón Cơ Khinh Hoa?” Hách Liên Dực nói, phần thánh chỉ hẳn đang cầm trên tay bất luận là chữ viết, dấu ngọc tỷ hay chất giấy đều không khác gì thánh chỉ thật. Người này thật lợi hại, có thể nhanh chóng làm giả thánh chỉ, Hách Liên Dực không khỏi liếc hẳn một cái.

“Thánh chỉ hiện tại đang ở trong tay Vương gia, phải làm như thế nào, lão phu không xen vào nữa.” Hắc y nhân nói xong, không chào hỏi, cứ thế biến mất như thể chưa từng đến.

Hết H rồi nhé! ==”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 131+3: Động Phòng 3

Edit:Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hách Liên Dực nhanh chóng dập tắt lư hương, lấy hộp nhỏ màu đen ở bên gối mở ra, một con bướm màu đen bay ra.

Bướm bướm chớp cánh, bay theo phương hướng mà hắc y nhân vừa rời đi. Hắc gọi Lưu Hải đi theo sau con bướm đó.

Thời điểm hắc y nhân vào phòng, hắc đã đốt Truy Tung hương, đây là hương liệu hắc phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được.

Hắc vẫn còn rất hiếu kì với thân phận của hắc y nhân, hương liệu này vì hắc y nhân mà đặc biệt chuẩn bị. Hy vọng thông qua hương này, hắc có thể biết được một chút lai lịch của hắc y nhân.

Một khi đã đốt hương này, phải qua ít nhất sáu canh giờ, hương liệu mới hoàn toàn mất đi. Con bướm đen hắc vừa thả rất miễn cảm với thứ mùi này, nó sẽ nhanh chóng bám theo sau hắc y nhân.

Không đến nửa canh giờ, Lưu Hải đã trở lại.

“Vương gia, hắc y nhân biến mất ở Phong lâu.” Lưu Hải nói, Phong lâu là tử lâu. “ Ở địa phương bướm bướm vòng quanh, thuộc hạ phát hiện Kín Nam Vương.”

Kính Nam Vương là phiên vương thừa kế, Kính Nam Vương đời thứ nhất có giao tình sâu đậm với Hoàng Đế khai quốc của Nam Hạ, lúc đó được thụ phong phiên vương, Hoàng Đế khai quốc hạ chỉ các đời Kính Nam Vương không cần truyền đời, không cần dâng tấu cũng có thể vào Kinh.

“Kính Nam Vương.” Hách Liên Dực trầm tư, một lát sau than nhẹ, hắc y nhân mặt nạ bạc tự xưng là lão phu, chắc hẳn tuổi cũng không còn nhỏ. Kính Nam Vương là người tay cầm quyền lực, tuổi cũng đã trung niên, hắc y nhân có phải có quan hệ với Kính Nam Vương hay không?

“Âm thầm điều tra kỹ càng Kính Nam Vương.” Hách Liên Dực phân phó.

Thời điểm Thanh Linh cùng Tần Liễm trở lại Hạ thành, sắc trời đã không còn sớm.

“Đưa ta trở về Diệp phủ đi.” Thanh Linh nói.

Tay hắn ôm eo nàng chột chặt hơn: “Ở cùng vi phu có được không?” Đôi mắt xinh đẹp của hắn sáng lên, tràn đầy mong đợi, vẻ mặt ngây thơ, vô tội.

Tựa như chỉ cần nàng cự tuyệt hắn, hắn sẽ rơi vào tuyệt vọng bi thương.

“Được.” Dường như nàng bị bỏ bùa, u u mê mê mà đáp ứng.

Hắn chậm rãi nở một nụ cười thiên kinh tuyệt diệu, dung nhan họa quốc khuynh thành, linh hồn bé nhỏ của nàng liền bị nàng câu mất, si ngốc nhìn hắn không chớp mắt.

“Ngoan quá.” Hắn sủng ái xoa xoa đầu nàng.

Trở về phủ Thừa tướng, trời đã chuyển tối. Thanh Linh được Tần Liễm nắm tay đi vào. Đi ngang qua một cái đình, nàng ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

“Rượu gì vậy? Thơm thật.” Thanh Linh khen.

Minh Tứ đang ngồi trong đình uống say đến chệnh choáng nghe thấy tiếng nói, lúc quay đầu nhìn thấy bóng dáng màu trắng, hấn sợ đến mức tỉnh cả rượu.

“Thuộc hạ tham kiến công tử.” Minh Tứ nói.

“Đó là rượu hoa mai.” Tần Liễm coi Minh Tứ như không khí, nghiêng đầu trả lời câu hỏi của Thanh Linh.

“Công tử, đây không phải rượu hoa mai, đây là Thất Túy Hương.” Minh Tứ trung thực nói.

Tần Liễm lạnh lùng liếc Minh Tứ một cái khiến Minh Tứ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Tần Liễm quay đầu nhìn Thanh Linh đang nhe răng cười hắc: “Vi phu nhớ nhầm.”

“Thất Túy Hương có thể khiến lòng người say đắm sao?” Thanh Linh hỏi, hương rượu này rất đặc biệt, khiến lòng người thư thái.

Tần Liễm ôm eo nàng đi tiếp: “Hình như không phải, vi phu cũng không rõ ràng lắm.”

Minh Tứ đứng phía sau hơi sững sờ, trí nhớ công tử khi nào lại trở nên kém như vậy? Thất Túy Hương mùi hương thơm ngát, uống không đau đầu nhưng lại khiến lòng người mê say. Hắn muốn mở miệng nhắc nhở công tử: “Công tử...” Lời còn chưa nói hết đã bị Minh Lục che miệng lại.

“Câm miệng!” Minh Lục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

“Vi phu uống cùng phu nhân nhé?” Tần Liễm nói.

“Thực sự sẽ không say?” Thanh Linh hỏi, thân thể này tửu lượng quá kém, nàng không muốn say rượu rồi gây chuyện.

“Ừ.” Mỗ nam bình tĩnh nói.

Thanh Linh vào Thủy các tắm rửa, phát hiện nước trong hồ đúng là ôn tuyền được dẫn từ ngoài vào, Tần Liễm đúng là người biết cách hưởng thụ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nàng vào phòng đã được sưởi ấm. Bước vào phòng tựa như không khí mùa xuân, ấm áp khoan khoái cả người.

Ghế phủ thảm lông hồ màu trắng, thạch anh trên châu làm mảnh, lò sưởi vật dụng không có cái nào không tinh xảo quý giá nhưng lại không tục khí phô trương,

Một góc tầm thường trong phòng có đặt một chậu hoa, đang tiết trời giá rét ngày đông, lại vào ban đêm, chậu hoa lại có thể nở hoa rực rỡ tươi tốt. Ngoài ra, bên trong còn có hòn non bộ nho nhỏ được bố trí ở một góc chệch cửa.

Đặt mình trong phòng, phảng phất như đi vào nơi xuân về hoa nở.

Thanh Linh vừa quan sát vừa chắc chắn than thở, Tần Liễm quá xa xỉ rồi.

Bước vào bên trong, nàng nhìn thấy chiếc giường rộng lớn đủ cho mười người nằm, chăn nệm thêu hoa nhỏ bằng tơ vàng.

“Phu nhân.” Thanh âm Tần Liễm đột nhiên vang lên.

Thanh Linh sợ hết hồn, cứng ngắc xoay người, nhìn người từ ngoài bước vào, nàng không khỏi cứng người.

Tần Liễm khoác áo tắm rộng thùng thình màu trắng, vạt áo dài chấm đất. Mái tóc đen bóng của hắn chưa buộc lên, vài sợi tóc còn bay bay trong gió. Nhìn thoáng qua còn tưởng yêu tinh từ nơi nào đến đây.

Dáng người hắn thon dài, khuôn mặt lại đẹp đến nhân thần đều công phần. Cặp chân thon dài của hắn lộ ra ngoài, móng chân màu hồng phấn dẫm lên thảm lông màu trắng. Hắn từ từ tới tựa như mỹ nhân ngư đi ra từ trong biển khơi.

Trên tay hắn bưng một bầu rượu, đặt hai cái chén lên bàn, rót đầy rượu rồi bưng tới trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh vẫn sững sờ tại chỗ si ngốc nhìn hắn, hắn vừa tắm không lâu, trên người vẫn lưu lại mùi hương thơm ngát. Hắn từng bước đến gần nàng, mùi hương càng phát ra nồng đậm.

Áo choàng rộng rãi, một mảng lớn da thịt như dương chi bạch ngọc thượng hại lộ ra ngoài bị nàng nhìn thấy hết. Rất nhanh, hai vành tai đỏ như thể bùng ra máu.

Người này quá mức hương diễm, nàng có cảm giác muốn chảy máu mũi. Đồng ý lưu lại với hắn chỉ sợ không ổn rồi.

“Ta đột nhiên muốn trở về Diệp phủ, hôm nào lại đến.” Nàng bối rối nói, vội vàng lao ra ngoài.

Tần Liễm đưa tay, kịp thời ôm lấy eo nàng: “Phu nhân đã nói muốn ở lại cùng vi phu rồi mà.” Hắn u oán nói.

“Ta thay đổi chủ ý.” Nàng dugf sức đẩy hắn lại không thể khiến hắn nhích nhích nửa phân.

“Trời lạnh, phu nhân uống ly rượu cho ấm.” Hắc ôn nhu dụ dỗ nàng, động tác ôm nàng tự nhiên, xoay người một cái, nàng liền ngồi trên đùi hắn.

“Không cần....” Nàng khước từ những rượu ngon lại đang sát bên môi nàng.

“Rượu này uống không say đúng không?” Nàng chần chờ nói.

“Nếm thử vị Thất Túy Hương xem sao.” Hắc cười nhẹ nói, không trực tiếp trả lời nàng.

Ai da, chương sau lại có thịt thịt, nhưng mà thịt nguội lắm á==”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 131+4: Động Phòng 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Mùi rượu thơm nồng, nàng thầm nghĩ dù thân thể này tửu lượng có kém đến đâu chắc cũng không cần một chén đã say nhỉ? Trước đó hẳn cũng đã nói rượu này nồng độ nhẹ, nghĩ vậy, nàng liền uống hết một chén.

“Ngoan.” Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve sợi tóc bên vành tai nàng, khóe môi cười thật sâu.

“Ta phải đi rồi.” Đặt ly rượu xuống, Thanh Linh cảm thấy đầu óc có chút mơ màng.

Nàng đứng lên, rời khỏi cái ôm ấm áp của hắn, hắn cũng không ngăn cản nàng.

Nàng mới đi được hai bước đã cảm thấy bước chân hư không, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, nàng đặt mông ngồi lên tấm thảm. Nàng ngửa đầu, phát hiện Tần Liễm thế nào đã biến thành hai người: “Sao lại có hai người vậy?” Nàng cầm ngón tay hắn, lắc lắc đầu, lúc định thần lại, hai người lại biến thành một.

Tần Liễm nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên bật cười, nha đầu này còn không biết mình say rồi.

Đôi gò má nàng đỏ ửng, mắt hạnh đã phủ một tầng sương mờ, bộ dáng ngây ngốc lại có chút phong tình. Phượng mâu tối sầm, hấn bưng ly rượu lên, uống cạn. Đứng dậy, ngồi xuống trước mặt nàng.

Nàng vốn đã có vài phần men say, ngửi thấy mùi hương thơm thoang thoảng trên người hấn, lại cảm thấy dường như lại say thêm vài phần: “Tần Liễm, ta cảm thấy đầu có chút choáng.” Nàng nghiêng đầu nhìn hấn.

Nha đầu ngốc, Thất Túy Hương rất dễ say, nàng say đương nhìn đầu sẽ choáng.

Hấn không lên tiếng, đột nhiên chế trụ sau gáy nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng, đẩy ngụm rượu từ môi mình sang.

Nàng mở to hai mắt, lẳng lẳng nhìn thẳng vào cặp mắt tỉnh mịch của hấn, cảm giác như linh hồn nhỏ bé của mình đã bị câu hết. Tay nàng tự giác ôm lấy cổ hấn, đáp lại nụ hôn của hấn trong vô thức, tùy ý để hấn đòi lấy.

“Phu nhân, giờ chúng ta động phòng nhé?” Thanh âm của hấn khàn khàn vang lên bên tai nàng.

Nàng vốn đã say, lại bị hấn hôn đến thần hồn điên đảo, đầu óc nhất thời không kịp phản ứng. Nàng ngẩn người, nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của hấn, mới vừa hiểu hết, hấn đã cướp lời: “Nàng không quay về, ta coi như nàng đã đáp ứng.”

“Không...” Nàng còn chưa đồng ý mà! Nụ hôn của hấn dồn dập rơi xuống, nuốt trọn lời nói của nàng.

Nụ hôn nóng rực rục cướp đi hô hấp của nàng, nàng cảm thấy hít thở không thông, nhưng trái tim lại tràn đầy hạnh phúc. Nàng trầm luân trong đó, cho dù khó có thể hô hấp nhưng nàng lại thích vị ngọt ngào của nó. Nàng tựa như thiêu thân liều lĩnh lao vào ngọn lửa.

Hắn hôn dần sang vành tai nàng, cắn nhẹ một cái, cảm giác khác thường liền lan khắp toàn thân nàng. Nàng yếu đuối vô lực nằm gọn trong lòng hắn.

Nụ hôn của hắn rời đi, ngọt ngào hấp dẫn đột nhiên biến mất, nàng lập tức sốt ruột nhìn hắn, mắt hạnh tràn đầy ủy khuất.

Bộ dáng này của nàng, đối với hắn mà nói là hấp dẫn trí mạng. Hắn cực lực nhìn xuống dục vọng, ôm lấy nàng tiến đến chiếc giường, dịu dàng đặt nàng trên giường.

Hắn đốt một cây nến đỏ, dạ minh châu dùng vải đỏ bao phủ. Ánh sáng vàng đỏ ấm áp nồng ấm chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Hắn dần dần lại gần chiếc giường, tuyết bào chậm rãi rơi từ đầu vai xuống, da thịt như dương chi bạch ngọc thượng hạng, tóc đen như gấm vóc chảy dài.

Phượng mâu yêu dã câu nhân, khuôn mặt mịn hoặc tận xương.

Thanh Linh nằm trên giường nghiêng đầu nhìn, nàng có cảm giác như bản thân đã bị yêu tinh dùng thuật câu hồn mê hoặc nàng mất rồi. (MTLTH.ddlqđ)

“Yêu tinh ở đâu đến vậy?” Nàng tự nhủ.

Bước chân của yêu tinh ngừng lại, sắc mặt cứng đờ, khuôn mặt nhìn rất khó coi, sau đó hắn không chút khách khí nhào về phía nàng.

Phất tay, màn tơ chồng chất phủ xuống.

Nụ hôn tỉ mỉ mà vội vàng dồn dập rơi xuống, dần dần, nàng cảm giác khát vọng của bản thân ngày càng nhiều. Không khí ngọt ngào kiều diễm

này khiến nàng cảm nhận kỳ diệu trước nay chưa từng có. Theo từng nụ hôn của hắn, cảm giác kỳ diệu đó ngày một rõ ràng.

“Khó chịu.” Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khó chịu cất tiếng, bàn tay vô lực nắm lấy một lọn tóc của hắn.

Hắn dừng lại động tác, sủng ái nói: “Ngoan.”

Ngón tay thon dài khẽ nắm lấy quần áo, sau lưng chợt lạnh, nàng thoáng chốc thanh tỉnh vào phần, nhanh chóng hiểu tên yêu tinh này muốn làm gì: “Chàng! Chàng...lừa gạt, chàng đã nói...phải thành thân...sao chàng lại đối xử với ta như vậy?” Nàng nói đứt quãng.

“Phu nhân, nàng vừa đồng ý động phòng với vi phu.” Hắn nói, bàn tay đang tác oai tác quái trên người nàng dừng lại, cực lực ẩn nhẫn khát vọng.

“Chàng...chàng xấu xa, tên đại lừa gạt!” Nàng phiền muộn nói nhưng men say vẫn còn, dưới thế tấn công của hắn, nàng nhanh chóng sa vào lửa tình.

“Được.” Hắn nhếch môi cười, nụ hôn điên cuồng mà nóng bỏng không ngừng rơi trên người nàng.

Dưới ánh nến chập chờn, tấm màn khẽ lay động, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.

Bên ngoài tuyết rơi không ngừng, trong căn phòng ấm áp lại không ngừng vang lên tiếng rên rỉ khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Bên trong màn tơ lụa, âm thanh nữ tử ghen ngào nước nở kêu đau.

“Phu nhân, rất nhanh sẽ không sao nữa rồi.” Thanh âm nam tử ôn tồn dụ dỗ.

Cơ đau như xé nằng thành hai nửa, nằng như nụ hoa chớm nở, phút chốc bung nở, diễm lệ tốt cùng. Bắt đầu từ giờ phút này, nằng từ một cô nương phá kén thành nữ nhân của hần.

Hai người tóc đen dây dưa, dường như khó có thể chia lìa.

Hần dịu dàng yêu thương lấy nằng, tình tự khó lòng đè nén một lần lại một lần điên cuồng hôn nằng, làm cho đoá hoa kiều diễm vừa hé nở khắp nơi tràn đầy dấu vết của hần. Nằng bị hần lôi kéo cùng trầm luân, tựa như muốn nuốt nằng xuống bụng mới chịu bỏ qua. (MTLTH.ddlqđđ)

Nến đỏ đã cháy hết, căn phòng dần dần hắt ánh sáng từ bên ngoài, một ngày mới lại lặng lẽ đến.

Không biết đã thiếp đi bao lâu, Thanh Linh mới mở màn tỉnh lại. Nằng hơi động, thân thể tựa như bị tháo ra lắp lại, đau đớn truyền khắp toàn thân.

Tối hôm qua mặc dù nằng say rượu, gần như không còn nhớ chi tiết những chuyện phát sinh sau đó nhưng nằng có thể lờ mờ đoán ra, đêm qua xảy ra như một giấc mộng, nhưng thân thể đau đớn lại nhắc nhở nằng, đó không phải là mơ.

Nằng nghiêng đầu liền nhìn thấy đôi phượng mâu tràn ngập ý cười.

“Tên lừa đảo.” Nằng sẵn giọng mắng, hung hăn cắn một phát lên cổ hần.

Phượng mâu càng ngày càng vui vẻ, tùy ý để nằng phát giận, cũng không có ý định ngăn cản.

Nằng nhả ra, lưu lại dấu răng rất rõ trên cổ hần.

“Phu nhân có khỏe không?” Một tay hần xoa xoa chỗ bị cắn, đôi mắt càng ngày càng sẫm màu.

Sau khi từ một cô nương biến thành phụ nhân, khí chất trẻ trung ngây thơ bị quyến rũ phong tình thay thế, tâm hần không khỏi rục rịch.

Nàng hiểu câu hỏi của hần, loáng thoáng nhớ lại trận kích tình đêm qua, nháy mắt đỏ mặt: “Chàng còn hỏi, chàng người này sao lại xấu xa đến vậy?” Mặt hạnh hiện thủy quang, bộ dạng nàng diễm đạm đáng yêu.

Thực tủy tri vị*, cảm giác tiêu hồn thực cốt đêm qua thật khó lòng mà quên được. Hần muốn tiếp một lần nhưng thấy nàng đáng thương như vậy lại không đành lòng.

*Thực tủy tri vị: ăn quen bén mùi, thường dùng trong hoàn cảnh thâm hương trộm tình.

Hần thoáng ảo não: “Xin lỗi, đều do vi phu không kìm lòng được, động tác có hơi thô lỗ, lần sau sẽ không xảy ra nữa.”

Nàng hung hăn trừng mắt nhìn hần, mở miệng, tựa như phát tiết mà cắn lên cổ hần. Tên lừa gạt, lần sau nàng quyết không để cho hần thực hiện mưu kế đơn giản như thế được.

“Phu nhân, đau.”

“Đáng đời, ai bảo chàng lừa ta.”

“Phu nhân, nàng oan uổng vi phu. Tối qua nàng say rượu, đòi động phòng với vi phu, vi phu mới không thể kìm lòng được.”

“Phải vậy không?” Mỗ nữ tỏ vẻ hoài nghi.

“Thiên chân vạn xác.”

Mỗ nữ trầm mặc, nàng biết tử lượng của nàng kém, phẩm rượu lại càng kém. Chẳng lẽ chính mình say rượu sau đó ép buộc hẳn?

“Tên lừa đảo, chàng nói rượu kia không say.”

“Đó là Minh Tứ nói, vi phu kì thật chưa uống rượu kia bao giờ.” Mỗ nam bình tĩnh nói dối không chớp mắt, đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Minh Tứ, rất gian xảo.

“Nhưng chàng làm ta đau, tất cả là tại chàng.”

“Ừ, ừ, đều là lỗi của vi phu.” Người nào đó ôn nhu nói, nghiêng đầu hôn lên môi nàng, chặn lại tất cả những lời nói nhảm của nàng.

Sau khi ngâm ôn tuyền, đau nhức trên người mới dần giảm bớt.

Thanh Linh ngồi trước bàn trang điểm, nhìn hình ảnh nữ tử phản chiếu qua gương đồng.

Khuôn mặt nữ tử điểm lệ, bớt đi thần thái sáng láng ngây thơ của nữ hài tử, nhiều hơn hương vị thành thực quyến rũ của phụ nhân. Một cái nhãn mày, một cái chớp mắt, tất cả đều mị ý lưu chuyển.

Tần Liễm cầm bút kẻ lông mày, nâng khuôn mặt của nàng, cúi người tỉ mỉ vẽ lông mày cho nàng. Động tác của hẳn thông thả, nét bút hẳn vẽ cũng không đến nổi tệ.

Để bút kẻ lông mày xuống, hẳn nói: “Phu nhân, ở lại mấy ngày với vi phu được không?”

“Không!” Nàng quả quyết nói, lưu lại vài ngày, khẳng định hẳn ăn nàng đến chẳng còn một mảnh xương.

Hẳn bắt đặc dĩ thờ dài, búi cho nàng một kiểu tóc của thiếu nữ: “Cũng được, vi phu tính ở rể Diệp phủ, nàng chạy không thoát đâu.”

Thanh Linh một thân nữ trang đứng trước đại môn Diệp phủ. Y phục băng lam, áo khoác tuyết trắng lông hồ đứng trong tuyết, tinh nhã như hoa sen, tao nhã như u lan.

Búi tóc nàng lỏng lơi, trang dung nhàn nhạt. Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, mị ý câu nhân. (MTLTH.ddlqđ)

Quản gia Thường Quý từ bên ngoài quay về Diệp phủ, nhìn thấy Thanh Linh, kinh ngạc trừng to mắt: “Nhị tiểu thư, ngài trở lại rồi?” Rất lâu không thấy Thanh Linh, phát hiện thân thể nàng nẩy nở không ít, mơ hồ có phong thái khuynh thành như mẫu thân nàng năm ấy. Gương mặt thanh tú trước kia cũng càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Nhiều ngày không gặp, Nhị tiểu thư khác xưa nhiều.

“Ta đã về.” Thanh âm Thanh Linh nhàn nhạt, nàng bước chân vào Diệp phủ, áo khoác lông hồ màu trắng quét qua mặt đất phủ tuyết khiến bông tuyết văng lên xoay tròn trong không trung.

Nàng như tiên tử hạ phàm, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Trương ma ma là ma ma thân cận của Lâm thị, vội vội vàng vàng đi vào phòng ngủ của bà ta: “Phu nhân, Nhị tiểu thư đã trở về.” Trương ma ma lớn giọng nói.

Trương ma ma lớn gan xông vào, Lâm thị vừa mới chớp mắt đã bị đánh thức, định giáo huấn Trương ma ma một phen nhưng vừa nghe thấy Thanh Linh trở về, bà ta hơi sững sờ, sau đó luống cuống hỏi lại: “Người vừa mới nói cái gì?”

“Phu nhân, Thanh Linh Nhị tiểu thư đã về.” Trương ma ma nói lại.

Lâm thị đột nhiên từ trên giường bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái gì? Sao chối kia đã trở về?!”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 132: Khi Nào Chàng Lấy Ta?

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Sao chối kia không chết bên ngoài đi, còn về đây làm cái gì nữa?” Khuôn mặt Lâm hị vắn vẹo, oán độc nói.

Trương ma ma thấy vẻ mặt này của bà ta, không khỏi cảm thấy sợ hãi, đứng yên một bên không dám lên tiếng.

“Ha ha ha.” Lâm thị bỗng nhiên điên cuồng cười một tràng, đôi mắt dần hiện lên tia máu. “Tiện nhân kia trở về cũng tốt, ta sẽ tự mình báo thù cho Ngọc nhi!”

“Phu nhân, đây là đồ Hoàng bán tiên đưa cho ngài.” Trương ma ma nhỏ giọng nói, lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ.

Lâm thị nhận lấy cái hộp mở ra, Trương ma ma vô tình nhìn thoáng qua vật trong hộp, chỉ thấy bên trong chỉ có một con cổ trùng màu trắng.

“Phu nhân, Hoàng bán tiên đưa cho ngài cổ trùng là muốn làm gì vậy?” Trương ma ma hiếu kì hỏi.

Lâm thị lạnh lẽo liếc Trương ma ma một cái, Trương ma ma sợ đến mức không dám lên tiếng.

Nhìn chăm chăm cổ trùng trong tay, Lâm thị nở một nụ cười quỷ dị. Cổ trùng này tên là Phệ Nhân Cốt, chỉ cần chui vào trong cơ thể người, nó

sẽ từ từ gặm nhấm nội tạng, đồng thời còn nhả một loại độc khiến da thịt thối rữa, cực kỳ thống khổ. Kể cả bắt mạch chẩn bệnh cũng không thể đoán ra. Bị cổ trùng này hành hạ, thời điểm chết chỉ còn lại một đồng thịt vụn, vừa đau đớn lại vừa ghê tởm.

Hồ bán tiên bình sinh chỉ thích nuôi cổ, dưỡng cổ, hành tung bất định, Lâm thị mất rất nhiều công phu mới tìm được tung tích.

Năm đó vì cơ duyên xảo hợp, Lâm thị được gặp Hồ bán tiên, từ trong tay hắn mua được cổ trùng độc nhất. Lâm thị âm thầm khiến cổ trùng kia chui vào trong cơ thể Diệp Đàm, khiến Diệp Đàm bệnh nặng nhiều năm. Không ngờ tới thời điểm Diệp Đàm bị cổ trùng hành hạ đến chết, hắn lại có thể từ Linh Y cốc trở lại, khỏe mạnh đến đáng ghét.

Lâm thị chính là không thể nhìn Diệp Đàm trôi qua tốt đẹp, hiện thời danh tiếng của Diệp Đàm so với Diệp Tự còn nổi hơn, trong lòng bà ta cảm thấy khó chịu. Liền bí mật phái người tìm Hoàng bán tiên, cũng nhận được tin trong tay hắn có Phệ Nhân Cốt.

Lâm thị mua Phệ Nhân Cốt, vốn định tiếp tục hạ cổ trùng Diệp Đàm nhưng bây giờ Sao chổi đã trở lại, vậy trước hết cứ để cho tiện nhân này nếm thử mùi vị của Phệ Nhân Cốt trước đã.

Thanh Linh trở lại Diệp phủ, trở về Thủy Liên viện rửa mặt một phen. Đã rất lâu rồi nàng chưa lấy thân phận Diệp Thanh Linh để trở về phủ, bây giờ quay về, thân là nữ nhi, nàng phải đi gặp Diệp Thiên Minh trước.

Biết Diệp Thiên Minh đang trong thư phòng, nàng liền đến thư phòng.

Đến ngoài thư phòng, nàng phát hiện cửa chỉ khép hờ. Nàng gõ cửa, không có người nào lên tiếng. Đúng lúc này một lão nô bộc trong phủ nói với nàng Diệp Thiên Minh mới vừa ra khỏi thư phòng, có thể rất nhanh sẽ quay lại.

Thanh Linh nghĩ một chút liền đẩy cửa đi vào thư phòng, tính toán đợi Diệp Thiên Minh trở lại.

Thư phòng rất rộng rãi, sách rất nhiều. Thanh Linh đợi chừng nửa nén hương cũng không thấy Diệp Thiên Minh quay lại, nàng có hơi chút nhàm chán. Chậm rãi đến trước kệ sách muốn lấy một quyển xuống xem. Chỉ là không cẩn thận, trên giá sách liền rơi xuống vài cuốn.

Nàng khom lưng nhặt thư tịch, vừa muốn cất lại chỗ cũ, phát hiện trên giá sách có một hộp gỗ dài, bị thư tịch che đi mới khó có thể phát hiện được.

Bề mặt hộp trơn bóng sáng nhẵn, hẳn là thường xuyên có người lau chùi, chủ nhân của hộp gỗ chắc hẳn rất quý trọng.

Nàng tò mò mở ra xem, bên trong là một bức họa. Xem chất giấy cũng đã có tuổi đời.

Nàng mở bức tranh, trong tranh họa bạch y nữ tử cùng một nam tử tuần lãng. Nữ tử đôi mắt sáng trong, mày liễu môi hồng, bạch y lại tựa thiên tiên, lộ ra một loại khí chất kỳ ảo linh hoạt.

Thanh Linh cẩn thận nhìn mới nhận ra nam tử tuần lãng trẻ tuổi trong tranh chính là Diệp Thiên Minh. (MTLTH.ddlqđ)

Bạch y nữ tử tựa người vào lòng Diệp Thiên Minh, đôi môi ngậm ý cười. Diệp Thiên Minh thân mật ôm nữ tử, sâu trong đôi mắt tràn ngập nhu tình mật ý.

Thanh Linh đoán nữ tử trong tranh chính là người mà Diệp Thiên Minh rất yêu, nàng không có hứng thú với tình sử của Diệp Thiên Minh liền không có thời gian mà tìm hiểu nữ tử trong tranh là ai. Cất kỹ bức họa, cũng cất toàn bộ thư tịch trở về chỗ cũ.

Cửa mở ra, Diệp Thiên Minh đã trở về.

Thanh Linh vừa ngồi lại ghế, nhìn Diệp Thiên Minh đi vào, nàng đứng lên, cung kính khom người: “Phụ thân.”

“Về sau không có sự cho phép của vi phụ, không cho phép vào thư phòng.” Ông đạm mạc nói, ánh mắt sắc bén nhìn Thanh Linh.

“Vâng.” Thanh Linh cup mi che đi thần sắc giấu trong mắt.

“Còn biết về sao?” Diệp Thiên Minh tức giận.

Thanh Linh cúi đầu im lặng không lên tiếng, bởi vì nàng rất lâu không về phủ, Diệp Thiên Minh khiển trách hơn nửa ngày, Thanh Linh nghe tai trái ra tai phải, hoàn toàn không để trong lòng.

“Đi quỳ từ đường ba canh giờ.” Diệp Thiên Minh ước chừng cũng mệt mỏi, vẫy vẫy tay Thanh Linh lui xuống, đi quỳ từ đường.

Đa đầu Thanh Linh cứng ngắc, aiz, tại sao lại phải quỳ từ đường rồi?

Sau khi đã quỳ hết ba canh giờ, bầu trời đã tối đen.

Trở lại Thủy Liên viện, mới vừa ngồi xuống uống một ngụm trà, Thư Nghiễn đã tới rồi.

“Chủ Thượng đúng là nữ tử thật.” Thư Nghiễn cười nói, lúc trước hẳn đã có chút hoài nghi Diệp Đàm là nữ tử, chỉ là thuật dịch dung của Thanh Linh quá cao siêu, hẳn không dám xác nhận.

Thanh Linh nhìn Thư Nghiễn nói: “Có việc?”

Thư Nghiễn gật đầu: “Trong thời gian Vinh Vương bị cấm túc, thuộc hạ âm thầm theo dõi Vinh Vương phủ, gần đây phát hiện có hắc y nhân mặt nạ bạc âm thầm lui tới cùng Vinh Vương.

“Hắc y nhân mặt nạ bạc?” Thanh Linh nhú mày lăm lăm, ra hiệu Thư Nghiễn tiếp tục nói.

“Hắc y nhân kia âm thầm cùng Vinh Vương lui tới chưa lâu, Vinh Vương liền bị giải trừ cấm túc. Chủ Thượng, Vinh Vương được giải trừ cấm túc nhanh như vậy, có thể có liên quan đến người này hay không?” Thư Nghiễn suy đoán.

Thanh Linh không trực tiếp trả lời hắc mà hỏi lại: “Hắc y nhân mặt nạ bạc này có lai lịch là gì? Có tra ra được cái gì hay không?”

“Người này tính cảnh giác rất cao, người của chúng ta mỗi lần theo dõi hắc đều bị cắt đuôi. Có lần nhìn thấy hắc vào Phong lâu rồi biến mất tại phòng của Kính Nam vương.

Về sau thuộc hạ theo dõi chặt chẽ gian phòng kia phát hiện nam nhân kia không trở ra. Hôm sau thuộc hạ cải trang thành tiểu nhị của Phong lâu cũng không phát hiện có gì khác thường.” Thư Nghiễn nói.

Sau đó, Thư Nghiễn nói: “A, đúng rồi, lão bản sau màn của Phong lâu là Kính Nam vương.” Cho nên Kính Nam vương quay lại Kinh thành vào ở Phong lâu cũng không có gì kỳ quái.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 132+2: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Đối với mỹ vị tự động tới cửa, hắn không chút nào khách khí hưởng dụng. Hắn hung hãn hôn trả lại nàng, rất nhanh biến bị động thành chủ động. cái hôn dịu dàng phút chốc đã nóng như lửa, tựa như muốn đốt cháy nàng.

Chiếc ô vẫn che tuyết không biết rơi từ lúc nào, hắn lấy áo choàng bao lấy nàng, vững vàng khóa nàng vào trong ngực.

Hai mái tóc theo gió tung bay quện chặt vào nhau, hoa sơn trà bên cạnh nở bung họa nên bức tranh nam nữ thân mật trong tuyết đẹp như thơ.

Nàng bị hắn hôn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, hắn đột nhiên bế ngang nàng lên, bước nhanh vào phòng ngủ của nàng.

Lo lắng hắn nổi thú tính bất kể hoàn cảnh, tâm nàng chột căng thẳng, vội la lên: “Chàng...chàng chớ làm loạn, nơi này là Diệp phủ.”

“Phu nhân cho rằng vi phu muốn làm gì?” Hắn cắn cắn vành tai nàng, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, đáng chết, sao lại êm tai như vậy. “Phu nhân muốn vi phu làm gì?” Hắn cúi đầu cười nói.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Tần Liễm ôm nàng trở về phòng, lại tiếp tục hôn nàng, một nụ hôn thật dài.

“Tiểu thư.” Hương Thảo đứng ngoài gõ cửa.

“Tiến vào.” Thanh Linh nói.

Hương Thảo đẩy cửa đi vào: “Tiểu thư, phu nhân phái Trương ma ma đến thỉnh tiểu thư đến Xuân Dương viện.” Xuân Dương viện là viện tử của Lâm thị.

“Nói với Trương ma ma, thân thể bốn tiểu thư khó chịu, không qua.” Thanh Linh lười biếng nói, nàng hiện tại lười ứng phó với Lâm thị.

Lâm thị không thể mời Thanh Linh đến viện, không khỏi cá giận nói: “Hừ, nha đầu kia cả ngày không để người mẫu thân ta đây vào mắt. Biến mất nhiều ngày như vậy, hồi phủ rồi cũng không đến bái phỏng người làm mẹ thì thôi, ngay cả thỉnh không tới, bày ra cái dáng vẻ gì.”

“Phu nhân, Nhị tiểu thư không đến, Phệ Nhân Cốt phải hạ như thế nào?” Trương ma ma hỏi: “Nếu không phu nhân tự mình đến xem tiểu thư?”

“Không đi.” Bị Thanh Linh từ chối, Lâm thị còn lâu mới chủ động hạ mình đi tìm nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu nhân, còn hơn một tháng nữa Nhị tiểu thư sẽ gả ra ngoài, đến lúc đó cơ hội muốn ra tay với Nhị tiểu thư cũng rất khó, trong khoảng thời gian này, phu nhân nên động thủ, càng sớm càng tốt.” Trương ma ma nói.

Lâm thị liếc bà ta một cái: “Bốn phu nhân chẳng lẽ không biết mấy cái này sao?”

Sau giờ Ngọ, thời tiết âm trầm, tuyết rơi ngày càng dày.

Lâm thị đột nhiên bị bệnh, đại phu đến bắt mạch nói là khí mạch không thuận, bệnh căn cũ lại tái phát, lại thêm bị nhiễm lạnh nên mới có thể đổ bệnh.

“Lão gia, đứa nhỏ Thanh Linh hồi phủ cũng không đến thăm thiếp. Hiện tại thiếp bị bệnh, nàng cũng không tới nhìn một cái, đứa nhỏ này đúng là vẫn không để mẫu thân thiếp vào mắt.” Lâm thị nằm trên giường, rưng rưng nước mắt nhìn Diệp Thiên Minh đang ngồi bên cạnh.

“Hôm qua con bé mới hồi phủ, có lẽ không vội tới thăm nàng, nàng không cần suy nghĩ nhiều.” Diệp Thiên Minh thản nhiên nói.

Nghe Diệp Thiên Minh bảo vệ Thanh Linh, trong lòng Lâm thị âm thầm khó chịu.

“Phải không?” Lâm thị lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó lại nói: “Nhưng sao nàng lạ không vội? Thiếp đã rất lâu không thấy đứa nhỏ này, sáng nay liền phái Trương, a ma đến mời nàng cũng không thấy nàng gấp rút làm cái gì, nàng vẫn không chịu đến, mượn cớ liền đuổi Trương ma ma đi.”

“Có chuyện này sao?” Diệp Thiên Minh nhướn mày nói.

“Lão gia nếu không tin, có thể hỏi Trương ma ma.” Lâm thị nói.

“Người đâu, mau gọi Nhị tiểu thư tới.” Diệp Thiên Minh không hỏi Trương ma ma, lập tức phái người đi.

Trong Thủy Liên viện, Hương Thảo vào bẩm báo: “Tiểu thư, lão gia phái người đến viện tử của phu nhân.”

Thanh Linh nằm bên trong ổ chăn ấm áp, nghe vậy liền lười biếng nói: “Quấy rầy giấc ngủ của người khác, thật đáng ghét.”

Nàng ngồi dậy, tóc đến xõa tung, đôi má đỏ ửng, mới tỉnh ngủ, lông mi rung rung lười biếng.

Hương Thảo nhìn bộ dạng này của nàng, đúng là quyến rũ phong tình vạn chủng.

“Tiểu thư, lão gia sao lại cho người đến gọi ngài đến phòng phu nhân? Không phải phu nhân nói gì khiến lão gia tức giận chứ?” Hương Thảo nói, buổi sáng phu nhân cho người đến gọi tiểu thư bị tiểu thư từ chối.

Nàng nghĩ lão gia giờ phút này vẫn đang ở cùng phu nhân, chắc chắn phân nửa đây là ý tứ của phu nhân: “Còn có, bệnh này của phu nhân cũng quá đột ngột. Nô tỳ cảm giác lần này tiểu thư đến phòng phu nhân không có chuyện gì tốt.”

Thanh Linh mặc xiêm y, khoác áo choàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, thần sắc trong trẻo mà lạnh lùng: “Bệnh bà ta xác thực có vấn đề, vậy thì cứ để cho bà ta tiếp tục bệnh đi, tránh việc bà ta tiếp tục gây sóng gió không cần thiết.”

Thanh Linh chậm chậm đi vào Xuân Dương viện, bước vào phòng ngủ liền nhìn thấy khuôn mặt trầm xuống của Diệp Thiên Minh.

Thanh Linh đến trước giường: “Phụ thân, mẫu thân.”

“Thân làm nhi nữ, trở lại mà cũng không tới thăm mẫu thân.” Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

Thanh Linh làm bộ áy náy: “Thời điểm buổi sáng, thân thể nhi nữ có chút khó chịu, nghe nói mẫu thân bị bệnh, con cảm thấy đỡ hơn một chút liền định đi thăm mẫu thân, không nghĩ tới lúc này phụ thân lại cho người gọi”

“Thì ra Thanh Linh khó chịu trong người, đã mời đại phu chưa?” Lâm thị khẩu thị tâm phi hỏi han.

“Đa tạ mẫu thân quan tâm, sau khi nghỉ ngơi, nhi nữ cảm thấy khá hơn nhiều.” Thanh Linh thản nhiên nói.

“Không sao là tốt rồi, đứa nhỏ này cũng thật là, ở bên ngoài lâu như vậy cũng không chịu trở lại, làm cho phụ thân cùng ta đều lo lắng muốn chết.” Lâm thị nói.

Lo lắng? Thật là một chuyện đáng cười. Thanh Linh âm thầm khinh thường nói, Lâm thị làm bộ, nàng ý thức chắc chắn có chuyện gì khuất tất.

“Nhiều ngày không thấy, mau lại cho mẫu thân nhìn một chút.” Một bàn tay từ trong chăn duỗi về phía Thanh Linh, vẫy nàng lại, một tay khác ở trong chăn sờ sờ hộp Phệ Nhân Cốt.

Chỉ cần bàn tay của Sao Chổi này tiến vào trong chăn, ở nơi mà Diệp Thiên Minh và Sao Chổi không nhìn thấy, bà ta có thể thần không biết quỷ không hay hạ Phệ Nhân Cốt trên người Sao Chổi.

“Trời đang lạnh, đừng đưa tay ra.” Diệp Thiên Minh nhắc nhở.

Lâm thị nhu hòa cười cười: “Không sao, thiếp muốn xem đứa nhỏ này.”

Thanh Linh đến trước giường Lâm thị, Lâm thị kéo nàng ngồi xuống, một phát bắt được tay nàng: “Thanh Linh, tay con sao lại lạnh thế này?” Bà ta đau lòng nói: “Nơi này rất ấm, vừa vặn.” Bà ta nói xong liền kéo tay nàng vào trong chăn.

Thanh Linh mặc kệ bà ta kéo. Chỉ là vừa tiến vào ổ chăn, Thanh Linh đột nhiên dùng ngón chân đâm lên cổ tay Lâm thị.

Thanh Linh không biết bà ta làm động tác này có gì mờ ám hay không, nàng quyết định chủ động thu thập bà ta.

Lâm thị vẫn cho rằng nàng hại hết Diệp Thanh Ngọc, Diệp Minh buộc phải rời khỏi Hạ thành cùng nàng có quan hệ. Cho nên Lâm thị không thể đơn giản tha thứ cho nàng, chờ Lâm thị đến tìm phiền toái, thà rằng hôm nay giải quyết ở đây luôn. Mà hiện tại chính là thời cơ tốt nhất.

Lâm thị đột nhiên cảm thấy cổ tay truyền đến đau đớn, bà rất nhanh hiểu được Thanh Linh động tay chân. Bà ta không ngờ Thanh Linh đột nhiên ra chiêu này, cổ tay không hề báo trước mà truyền ra đau đớn khiến cho bà ta phải kêu ra tiếng.

Đau nhức chiếm trọn tâm trí khiến bà ta không thể để chút tâm tư hạ Phệ Nhân Cốt lên người Thanh Linh.

Mà Thanh Linh cũng không cho bà ta cơ hội này, cơ hồ bà ta vừa kêu lên đầy đau đớn, Thanh Linh cả kinh kêu lên: “ Mẩu thân, người làm sao vậy? Chẳng lẽ trong chân có gì hay sao?” Thanh Linh đột nhiên kéo chân lên.

Thời tiết hiện tại rất lạnh, Lâm thị vốn dĩ đang đắp chăn, vì để ngủ cho thoải mái, bà ta chỉ mặc một bộ trung y đơn bạc. Chân mền bị kéo lên, Lâm thị cảm thấy lạnh đến phát run.

May mắn hộp đựng Phệ Nhân Cốt được bà ta dùng tay che lại, Thanh Linh cùng Diệp Thiên Minh không thể nhìn thấy.

Sao Chối đáng ghét! Lâm thị mắng thầm, bà ta muốn nhân cơ hội này hạ Phệ Nhân Cốt nhưng không thể thực hiện được. Bà ta đảo mắt một cái, một ý nghĩ lại xuất hiện trong đầu.

“Sao vậy?” Diệp Thiên Minh cũng hỏi.

“Không sao, không sao, lạnh quá, mau đắp chăn lên cho ta.” Lo lắng hộp đựng Phệ Nhân Cốt bị phát hiện, Lâm thị vội vàng nói.

Độc trên ngân châm khiến Lâm thị cảm thấy không đau cũng chỉ là tạm thời, nếu đau lại lần nữa, bàn tay này của bà ta xác định là đã bị phế bỏ.

“Xin lỗi, đều do nhi nữ không hỏi rõ ràng đã vén chăn lên.” Thanh Linh áy náy nói nhưng trong mắt lại một mảnh đậm mạc. “Bất quá mẫu thân, người không sao chứ?”

“Con cũng lỗ mãng quá rồi đấy.” Diệp Thiên Minh nhìn qua tl1, đột nhiên lên tiếng.

“Cũng không trách con bé được, nàng là lo lắng cho thiếp nên mới thế. Đúng rồi, lão gia không phải còn có việc sao? Nếu không lão gia cứ đi trước đi.” Lâm thị thế nhưng chịu nói giúp Thanh Linh, thời tiết muốn thay đổi sao?

Diệp Thiên Minh gật đầu: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.”

“Thanh Linh, con ở lại đây chăm sóc mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn nói với con.” Lo lắng Thanh Linh cứ thế đi mất, Lâm thị vội vàng gọi nàng lại.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 132+3: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Đối với mỹ vị tự động tới cửa, hắn không chút nào khách khí hưởng dụng. Hắn hung hãn hôn trả lại nàng, rất nhanh biến bị động thành chủ động. cái hôn dịu dàng phút chốc đã nóng như lửa, tựa như muốn đốt cháy nàng.

Chiếc ô vẫn che tuyết không biết rơi từ lúc nào, hắn lấy áo choàng bao lấy nàng, vững vàng khóa nàng vào trong ngực.

Hai mái tóc theo gió tung bay quện chặt vào nhau, hoa sơn trà bên cạnh nở bung họa nên bức tranh nam nữ thân mật trong tuyết đẹp như thơ.

Nàng bị hắn hôn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, hắn đột nhiên bế ngang nàng lên, bước nhanh vào phòng ngủ của nàng.

Lo lắng hắn nổi thú tính bất kể hoàn cảnh, tâm nàng chột căng thẳng, vội la lên: “Chàng...chàng chớ làm loạn, nơi này là Diệp phủ.”

“Phu nhân cho rằng vi phu muốn làm gì?” Hắn cắn cắn vành tai nàng, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, đáng chết, sao lại êm tai như vậy. “Phu nhân muốn vi phu làm gì?” Hắn cúi đầu cười nói.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Tần Liễm ôm nàng trở về phòng, lại tiếp tục hôn nàng, một nụ hôn thật dài.

“Tiểu thư.” Hương Thảo đứng ngoài gõ cửa.

“Tiến vào.” Thanh Linh nói.

Hương Thảo đẩy cửa đi vào: “Tiểu thư, phu nhân phái Trương ma ma đến thỉnh tiểu thư đến Xuân Dương viện.” Xuân Dương viện là viện tử của Lâm thị.

“Nói với Trương ma ma, thân thể bốn tiểu thư khó chịu, không qua.” Thanh Linh lười biếng nói, nàng hiện tại lười ửng phớ với Lâm thị.

Lâm thị không thể mời Thanh Linh đến viện, không khỏi cá giận nói: “Hừ, nha đầu kia cả ngày không để người mẫu thân ta đây vào mắt. Biến mất nhiều ngày như vậy, hồi phủ rồi cũng không đến bái phỏng người làm mẹ thì thôi, ngay cả thỉnh không tới, bày ra cái dáng vẻ gì.”

“Phu nhân, Nhị tiểu thư không đến, Phệ Nhân Cốt phải hạ như thế nào?” Trương ma ma hỏi: “Nếu không phu nhân tự mình đến xem tiểu thư?”

“Không đi.” Bị Thanh Linh từ chối, Lâm thị còn lâu mới chủ động hạ mình đi tìm nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu nhân, còn hơn một tháng nữa Nhị tiểu thư sẽ gả ra ngoài, đến lúc đó cơ hội muốn ra tay với Nhị tiểu thư cũng rất khó, trong khoảng thời gian này, phu nhân nên động thủ, càng sớm càng tốt.” Trương ma ma nói.

Lâm thị liếc bà ta một cái: “Bốn phu nhân chẳng lẽ không biết mấy cái này sao?”

Sau giờ ngọ, thời tiết âm trầm, tuyết rơi ngày càng dày.

Lâm thị đột nhiên bị bệnh, đại phu đến bắt mạch nói là khí mạch không thuận, bệnh căn cũ lại tái phát, lại thêm bị nhiễm lạnh nên mới có thể đổ bệnh.

“Lão gia, đứa nhỏ Thanh Linh hồi phủ cũng không đến thăm thiếp. Hiện tại thiếp bị bệnh, nàng cũng không tới nhìn một cái, đứa nhỏ này đúng là vẫn không để mẫu thân thiếp vào mắt.” Lâm thị nằm trên giường, rưng rưng nước mắt nhìn Diệp Thiên Minh đang ngồi bên cạnh.

“Hôm qua con bé mới hồi phủ, có lẽ không vội tới thăm nàng, nàng không cần suy nghĩ nhiều.” Diệp Thiên Minh thản nhiên nói.

Nghe Diệp Thiên Minh bảo vệ Thanh Linh, trong lòng Lâm thị âm thầm khó chịu.

“Phải không?” Lâm thị lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó lại nói: “Nhưng sao nàng lạ không vội? Thiếp đã rất lâu không thấy đứa nhỏ này, sáng nay liền phái Trương ,a ma đến mời nàng cũng không thấy nàng gấp rút làm cái gì, nàng vẫn không chịu đến, mượn cớ liền đuổi Trương ma ma đi.”

“Có chuyện này sao?” Diệp Thiên Minh nhướn mày nói.

“Lão gia nếu không tin, có thể hỏi Trương ma ma.” Lâm thị nói.

“Người đâu, mau gọi Nhị tiểu thư tới.” Diệp Thiên Minh không hỏi Trương ma ma, lập tức phái người đi.

Trong Thủy Liên viện, Hương Thảo vào bẩm báo: “Tiểu thư, lão gia phái người đến viện tử của phu nhân.”

Thanh Linh nằm bên trong ổ chăn ấm áp, nghe vậy liền lười biếng nói: “Quấy rầy giấc ngủ của người khác, thật đáng ghét.”

Nàng ngồi dậy, tóc đến xõa tung, đôi má đỏ ửng, mới tỉnh ngủ, lông mi rung rung lười biếng.

Hương Thảo nhìn bộ dạng này của nàng, đúng là quyến rũ phong tình vạn chủng.

“Tiểu thư, lão gia sao lại cho người đến gọi ngài đến phòng phu nhân? Không phải phu nhân nói gì khiến lão gia tức giận chứ?” Hương Thảo nói, buổi sáng phu nhân cho người đến gọi tiểu thư bị tiểu thư từ chối.

Nàng nghĩ lão gia giờ phút này vẫn đang ở cùng phu nhân, chắc chắn phân nửa đây là ý tứ của phu nhân: “Còn có, bệnh này của phu nhân cũng quá đột ngột. Nô tỳ cảm giác lần này tiểu thư đến phòng phu nhân không có chuyện gì tốt.”

Thanh Linh mặc xiêm y, khoác áo choàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, thần sắc trong trẻo mà lạnh lùng: “Bệnh bà ta xác thực có vấn đề, vậy thì cứ để cho bà ta tiếp tục bệnh đi, tránh việc bà ta tiếp tục gây sóng gió không cần thiết.”

Thanh Linh chậm chậm đi vào Xuân Dương viện, bước vào phòng ngủ liền nhìn thấy khuôn mặt trầm xuống của Diệp Thiên Minh.

Thanh Linh đến trước giường: “Phụ thân, mẫu thân.”

“Thân làm nhi nữ, trở lại mà cũng không tới thăm mẫu thân.” Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

Thanh Linh làm bộ áy náy: “Thời điểm buổi sáng, thân thể nhi nữ có chút khó chịu, nghe nói mẫu thân bị bệnh, con cảm thấy đỡ hơn một chút liền định đi thăm mẫu thân, không nghĩ tới lúc này phụ thân lại cho người gọi”

“Thì ra Thanh Linh khó chịu trong người, đã mời đại phu chưa?” Lâm thị khẩu thị tâm phi hỏi han.

“Đa tạ mẫu thân quan tâm, sau khi nghỉ ngơi, nhi nữ cảm thấy khá hơn nhiều.” Thanh Linh thản nhiên nói.

“Không sao là tốt rồi, đứa nhỏ này cũng thật là, ở bên ngoài lâu như vậy cũng không chịu trở lại, làm cho phụ thân cùng ta đều lo lắng muốn chết.” Lâm thị nói.

Lo lắng? Thật là một chuyện đáng cười. Thanh Linh âm thầm khinh thường nói, Lâm thị làm bộ, nàng ý thức chắc chắn có chuyện gì khuất tất.

“Nhiều ngày không thấy, mau lại cho mẫu thân nhìn một chút.” Một bàn tay từ trong chăn duỗi về phía Thanh Linh, vẫy nàng lại, một tay khác ở trong chăn sờ sờ hộp Phệ Nhân Cốt.

Chỉ cần bàn tay của Sao Chổi này tiến vào trong chăn, ở nơi mà Diệp Thiên Minh và Sao Chổi không nhìn thấy, bà ta có thể thần không biết quỷ không hay hạ Phệ Nhân Cốt trên người Sao Chổi.

“Trời đang lạnh, đừng đưa tay ra.” Diệp Thiên Minh nhắc nhở.

Lâm thị nhu hòa cười cười: “Không sao, thiếp muốn xem đứa nhỏ này.”

Thanh Linh đến trước giường Lâm thị, Lâm thị kéo nàng ngồi xuống, một phát bắt được tay nàng: “Thanh Linh, tay con sao lại lạnh thế này?” Bà ta đau lòng nói: “Nơi này rất ấm, vừa vặn.” Bà ta nói xong liền kéo tay nàng vào trong chăn.

Thanh Linh mặc kệ bà ta kéo. Chỉ là vừa tiến vào ổ chăn, Thanh Linh đột nhiên dùng ngón châm đâm lên cổ tay Lâm thị.

Thanh Linh không biết bà ta làm động tác này có gì mờ ám hay không, nàng quyết định chủ động thu thập bà ta.

Lâm thị vẫn cho rằng nàng hại hết Diệp Thanh Ngọc, Diệp Minh buộc phải rời khỏi Hạ thành cùng nàng có quan hệ. Cho nên Lâm thị không thể đơn giản tha thứ cho nàng, chờ Lâm thị đến tìm phiền toái, thà rằng hôm nay giải quyết ở đây luôn. Mà hiện tại chính là thời cơ tốt nhất.

Lâm thị đột nhiên cảm thấy cổ tay truyền đến đau đớn, bà rất nhanh hiểu được Thanh Linh động tay chân. Bà ta không ngờ Thanh Linh đột nhiên ra chiêu này, cổ tay không hề báo trước mà truyền ra đau đớn khiến cho bà ta phải kêu ra tiếng.

Đau nhức chiếm trọn tâm trí khiến bà ta không thể để chút tâm tư hạ Phệ Nhân Cốt lên người Thanh Linh.

Mà Thanh Linh cũng không cho bà ta cơ hội này, cơ hồ bà ta vừa kêu lên đầy đau đớn, Thanh Linh cả kinh kêu lên: “ Mẩu thân, người làm sao vậy? Chẳng lẽ trong chân có gì hay sao?” Thanh Linh đột nhiên kéo chân lên.

Thời tiết hiện tại rất lạnh, Lâm thị vốn dĩ đang đắp chăn, vì để ngủ cho thoải mái, bà ta chỉ mặc một bộ trung y đơn bạc. Chân mền bị kéo lên, Lâm thị cảm thấy lạnh đến phát run.

May mắn hộp đựng Phệ Nhân Cốt được bà ta dùng tay che lại, Thanh Linh cùng Diệp Thiên Minh không thể nhìn thấy.

Sao Chối đáng ghét! Lâm thị mắng thầm, bà ta muốn nhân cơ hội này hạ Phệ Nhân Cốt nhưng không thể thực hiện được. Bà ta đảo mắt một cái, một ý nghĩ lại xuất hiện trong đầu.

“Sao vậy?” Diệp Thiên Minh cũng hỏi.

“Không sao, không sao, lạnh quá, mau đắp chăn lên cho ta.” Lo lắng hộp đựng Phệ Nhân Cốt bị phát hiện, Lâm thị vội vàng nói.

Độc trên ngân châm khiến Lâm thị cảm thấy không đau cũng chỉ là tạm thời, nếu đau lại lần nữa, bàn tay này của bà ta xác định là đã bị phế bỏ.

“Xin lỗi, đều do nhi nữ không hỏi rõ ràng đã vén chăn lên.” Thanh Linh áy náy nói nhưng trong mắt lại một mảnh đậm mạc. “Bất quá mẫu thân, người không sao chứ?”

“Con cũng lỗ mãng quá rồi đấy.” Diệp Thiên Minh nhìn qua tl1, đột nhiên lên tiếng.

“Cũng không trách con bé được, nàng là lo lắng cho thiếp nên mới thế. Đúng rồi, lão gia không phải còn có việc sao? Nếu không lão gia cứ đi trước đi.” Lâm thị thế nhưng chịu nói giúp Thanh Linh, thời tiết muốn thay đổi sao?

Diệp Thiên Minh gật đầu: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.”

“Thanh Linh, con ở lại đây chăm sóc mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn nói với con.” Lo lắng Thanh Linh cứ thế đi mất, Lâm thị vội vàng gọi nàng lại.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 133+1: Gặp Báo Ứng

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Sau đó Lâm thị nói với Trương ma ma: “Người đi xem mấy bà tử đang làm gì đi.”

“Vâng.” Trương ma ma hiểu ý nhanh chóng lui ra ngoài.

“Mẫu thân có lời gì muốn với Thanh Linh.” Thanh Linh hỏi.

Lâm thị mồm năm miệng mười nói về quan hệ phu thê, Thanh Linh khó có được ngày kiên nhẫn ngồi nghe hết nửa ngày.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, bộ dáng tươi cười của Lâm thị trong nháy mắt biến mất.

Trương ma ma dẫn theo ba bà tử to khỏe đi vào, lúc bước vào còn không quên khóa cửa.

“Phu nhân, lão gia vừa ra khỏi phủ.” Trương ma ma nói.

Lâm thị nghe vậy lộ ra nụ cười quỷ dị. Bà ta mặt trở nên lạnh lùng, bản lĩnh trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách. “Bắt Sao Chổi này lại cho ta!” Bà ta quát đám bà tử, chỉ thẳng tay vào Thanh Linh.

Thanh Linh đối với công phu lật mặt của Lâm thị cũng không có biểu hiện gì, nghe Lâm thị gọi bản thân là Sao Chổi, nàng rất không vui, nhẹ

nhàng nói: “Mẫu thân đây là muốn làm gì?” Đáy mắt nàng kết băng sương.

Bà bà tử đề Thanh Linh lại, dùng dây thừng trói nàng lại.

Thanh Linh cũng không phản kháng, chỉ yên tĩnh nhìn xem Lâm thị muốn làm cái gì.

Lâm thị muốn đứng lên, cái tay vừa bị Thanh Linh châm ngân châm đột nhiên trở nên đau đớn.

“Sao Chối, ngươi làm gì với tay của bốn phu nhân?” Bà ta không thể chống người đứng dậy, giận giữ quát.

Thanh Linh không nói, nàng không phải Sao Chối, việc gì phải trả lời bà ta.

Trương ma ma hầu hạ Lâm thị mặc quần áo, Lâm thị bước chân vững vàng lại gần Thanh Linh, mạnh khỏe có thể vật chết trâu, đâu còn bộ dạng nửa sống nửa chết như vừa rồi.

“Sao Chối, tất cả là tại ngươi, ngươi khiến Ngọc nhi chết thảm, ngươi hại Minh nhi phải rời khỏi Hạ Thành. Ngươi là yêu tinh hạ người, như thế nào còn có mặt mũi sống trên đời này hả?!” Lâm thị nghiến răng mắng: “Hôm nay bốn phu nhân sẽ tự mình ra tay, diệt trừ tai họa ngàn năm là ngươi, báo thù cho Ngọc nhi cùng Minh nhi!”

Mặt mũi bà ta thoát nhìn rất dữ tợn, đứng trước mặt Thanh Linh. Mở hộp đựng Phệ Nhân Cốt, dùng đũa gấp cổ trùng màu trắng ra khỏi hộp. (MTLTH.ddlqđ)

“Thì ra là Phệ Nhân Cốt.” Thanh Linh nhìn thấy cổ trùng này liền nhận biết được ngay.

Lâm thị thoáng chốc sửng sờ: “Ngươi biết Phệ Nhân Cốt sao?”

“Phệ Nhân Cốt, vừa tiến vào cơ thể người liền chậm rãi gặm cắn lục phủ ngũ tạng, còn có thể tiết ra độc khiến da thịt vật chủ thối rữa. Người bị gieo xuống cổ độc này phải chịu thống khổ không gì tả được, đại phu lại không thể biết nguyên nhân. Không biết ta nói thế có đúng không?” Thanh Linh bình bình nói ra, đại phu không thể bắt mạch nên Lâm thị mới to gan hạ độc thủ ở phòng ngủ của bà ta, cho dù Thanh Linh xảy ra chuyện, không có chứng cứ, cũng không thể làm gì được Lâm thị. Chủ ý của Lâm thị chính là thế này đi?

“Mẫu thân ác độc thật đấy.” Thanh Linh nhàn nhạt nói, hai tròng mắt sâu kín nhìn Lâm thị.

Lâm thị ngoan độc cười to: “Coi như người có chút kiến thức, hôm nay ta sẽ cho người biết mùi lợi hại của cổ trùng này.”

Bà ta đột nhiên ngừng cười, sợi dây thừng trói chặt Thanh Linh đột nhiên rạn nứt, trong chớp mắt đã bị cắt thành từng khúc.

Lâm thị mở to mắt, chưa kịp phản ứng, chiếc đĩa đang gắp Phệ Nhân Cốt thoáng chốc đã bị Thanh Linh đoạt lấy. Cầm đột nhiên bị dùng lực bóp mạnh, lực đạo lớn đến nỗi khiến bà ta bị trật khớp. Lâm thị thống khổ hét chói tai, bị buộc phải mở miệng, sau đó có thứ gì đó bị nhét vào miệng.

“Mau bắt lấy nàng ta!” Lâm thị chứng kiến Thanh Linh làm đứt dây thừng, còn bức bà ta nuốt Phệ Nhân Cốt, những động tác này Thanh Linh làm rất nhanh làm cho người khác lú lờ, đợi đến lúc bà ta kịp phản ứng, Thanh Linh đã phản kích xong.

Lâm thị cúi đầu, ra sức móc họng muốn nôn cổ trùng ra.

Thanh Linh cười lạnh, cổ trùng vào thân thể vật chủ ngay lập tức sẽ chui vào trong da thịt, cho dù có làm gì đi nữa cũng không thể phun ra.

Trương ma ma cũng ba bà tử cũng ngay gần cả người, mấy người này cũng không kịp ngăn cản Thanh Linh.

Cho đến khi nghe thấy thanh âm như muốn phát điên của Lâm thị, đám người này mới nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Ba bà tử kia có chút công phu quyền cước, đối phó với người bình thường còn có đất dụng võ, chỉ không may lại gặp phải Thanh Linh, chưa ra chiêu đã bị đánh đến mức không còn sức đánh trả, người nào cũng nằm rạp ra đất không nhúc nhích.

Lâm thị không thể nôn ra cổ trùng, trong lòng càng sốt ruột, lại chứng kiến Trương ma ma cũng ba bà tử bị đánh đến ngất, Bà ta kéo cổ họng gào lên: “Cứu....”

Lâm thị vừa mới mở miệng đã bị Thanh Linh cầm lấy quả quýt nhét vào mồm. Tận mắt nhìn Thanh Linh tựa như quỷ hồn lại gần mình trong nháy mắt, bà ta sợ đến mức không ngừng lùi ra phía sau, không cẩn thận ngã ngồi ra đất.

Miệng Lâm nhả quả quýt trên miệng mình ra, kinh hoàng ú ớ: “Sao... Sao Chối... không....không...Thanh Linh, con muốn làm gì mẫu thân?”

Thanh Linh mím cười dịu dàng, dùng ngón châm đâm vào cổ tay Lâm thị: “Mẫu thân bị bệnh nên ngoan ngoãn nằm trên giường, chạy xuống đây hò hét cái gì?”

“Người...đồ Sao Chối....” Giọng Lâm thị đột nhiên trở nên khàn khàn khó nghe, sau đó dần dần cứng lưỡi nói không ra từ: “Người...ô...ô..” Bà ta kinh ngạc khi bản thân đột nhiên bị cấm khẩu, tay chân cũng bắt đầu cứng còng.

“Mẫu thân, có phải tay chân người trở nên cứng nhắc rồi không? Aiz, lớn tuổi rồi, hẳn là mẫu thân bị trúng gió đi. Mẫu thân hôm nay thân thể

khó chịu, có phải là trúng gió rồi không? Chậc chậc, điềm báo đó.” Thanh Linh tự nhủ, Lâm thị lại có cảm giác như bản thân đang ở cực bắc tuyết nguyên, lạnh đến nỗi khó có thể hô hấp. (MTLTH.ddlqđ)

“Nữ nhi nghe nói sau khi bị trúng gió, tay chân sẽ cứng lại, dần dần tê liệt nằm trên giường. Mẫu thân, từ nay về sau, người cũng chỉ có thể sinh hoạt trên giường thôi. Chậc chậc, đến cả ăn uống ngủ nghỉ cũng không thể gánh vác. Thật đáng thương.” Thanh Linh thở dài, lời này rơi vào tai Lâm thị không khác gì châm chọc.

Trúng gió? Lâm thị tin rằng bản thân bị thể này nguyên nhân tuyệt đối không phải là trúng gió, nhất định ngân châm của Thanh Linh vừa rồi có vấn đề.

Lâm thị hoài nghi không sai, ngân châm của Thanh Linh quả thật có vấn đề. Trên ngân châm, Thanh Linh có bôi lên một loại độc dược có bệnh trạng tương đối với việc bị trúng gió, nếu có mời đại phu đến bắt mạch, cũng chỉ có thể kết luận Lâm thị bị trúng gió.

Ngân châm độc vừa rồi chính là thứ mà Thanh Linh chuẩn bị cho Lâm thị, không nghĩ tới phải sử dụng nhanh như vậy.

Thanh Linh xách Lâm thị lên giường, đổ chén trà nguội vào miệng Lâm thị: “Mẫu thân, chắc người cũng biết Phệ Nhân Cốt gắp trà thì sẽ nào đúng không?”

Lâm thị bị buộc mở miệng, nước miếng theo nước trà chảy ra bên ngoài, bà ta mơ hồ ừ ừ: “Người....” Bà ta muốn giơ tay chỉ Thanh Linh nhưng cả hai cánh tay đều cứng ngắc.

Thanh Linh tựa như không hề thấy ánh mắt oán độc của Lâm thị, vẫn nói đều đều: “Trà khiến cho Phệ Nhân Cốt nhanh chóng phát tác.” Phệ Nhân Cốt sau khi chui vào cơ thể vật chủ sẽ ngủ say, một chu kỳ thời gian sẽ tỉnh một lần, nhưng nước trà sẽ kích thích cổ trùng thức tỉnh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 133+2: Gặp Báo Ứng 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Vừa dứt tiếng, lâm thị liền phát ra âm thanh thống khổ. Đau nhức kịch liệt khiến bà ta lăn từ trên giường xuống, một vòng nằm dưới chân Thanh Linh.

“Cứu....ta...” Lâm thị khẩn ầu nói nhưng ánh mắt lại ngoan độc không nói nên lời.

Thanh Linh coi như không nhìn thấy, chỉ phối hợp nói: “Trúng gió kết hợp với Phệ Nhân Cốt mà thôi, bà nên cảm thấy may mắn mới đúng.” Nếu không phải sắp đến ngày thành thân của Tần Liễm và nàng, lo lắng những năm này Lâm thị quen sống an nhàn sung sướng sẽ không chịu nổi đau đớn mà chết đi, kết cục Lâm thị sẽ không đỡ giản chỉ là thế này.

Lâm thị chết, nàng thân là nữ nhi phải giữ đạo hiếu ba năm. Ngày thành thân tất nhiên sẽ bị trì hoãn.

Chờ hơn một tháng, người kia cũng đã oán hận ngất trời, cảm thán thời gian quá dài. Nếu đợi ba năm, không biết hẳn sẽ phát điên thế nào nữa.

Ngữ điệu nàng đều đều: “Bất quá mẫu thân, bà có thể hoàn toàn yên tâm, cho dù Phệ Nhân Cốt phát tác nhưng tốc độ gặm nhấm của nó không nhanh, bà còn nửa năm để tận hưởng nốt cuộc sống.”

Trở thành phế nhân bất toại nằm trên giường, lại phải chịu những cơn đau thống khổ khi Phệ Nhân Cốt phát tác, Lâm thị tình nguyện chết đi còn hơn.

“Nhị tiểu thư, phu nhân làm sao vậy?” Thanh Linh đánh ngất Trương ma ma lực đại rất nhẹ, Trương ma ma nhanh chóng đã tỉnh lại.

“Trương ma ma, bốn tiểu thư cũng không làm khó người, mấy ngày nay người tìm lý do tránh khỏi Diệp phủ đi. Người cũng đã nhiều năm không về nhà, hẳn nhi tử nhi nữ cũng rất trông mong người.” Thanh Linh nhàn nhạt nói, lúc này không phải thời cơ tốt để diệt trừ Trương ma ma tránh rước lấy phiền toái, nàng cũng đỡ mệt mỏi. (MTLTH.ddlqđ)

Trương ma ma đột nhiên kinh hãi, từ lời nói của Thanh Linh, bà ta có thể biết hai đứa con của mình đang ở trong tay Thanh Linh.

“Trước khi rời khỏi đây, chuyện gì nên nói chuyện gì nên giữ, hẳn người cũng biết rõ chứ?” Ngữ điệu Thanh Linh vẫn nhẹ nhàng như thế, tựa như một tiểu cô nương chưa rành việc thế sự.

Trương ma ma là người thức thời, hai đứa con vẫn còn nằm trong tay Thanh Linh, bà ta không dám mạo hiểm chống đối nàng, đành phải ngoan ngoãn cúi đầu: “Nhị tiểu thư yên tâm, lão nô hiểu nên làm như thế nào, ba bà tử này cũng không phải hạ nhân Diệp phủ, lão nô biết cách bịt miệng ba người này. Mấy ngày sau, lão nô sẽ kiếm cơ rời khỏi Diệp phủ, cầu xin Nhị tiểu thư đừng làm hại đứa bé.”

Lâm thị tức giận trợn trừng mắt, nhìn chăm chăm vào ót của Trương ma ma. Bà ta hoàn toàn không nghĩ được rằng Trương ma ma sẽ phản bội, trong lòng tức giận thiếu chút nữa đã ngất đi.

Bà ta nghiêng đầu, dùng ánh mắt oán độc nhìn Thanh Linh: “Ng oan....độc, người bị....báo ứng!”

Thanh Linh cup mi mắt, không trực tiếp đáp lại Trương ma ma. Gặp báo ứng sao? Có lẽ vậy. Cho dù có gặp báo ứng, nàng cũng sẽ không hối hận vì những chuyện bản thân đã làm.

Thật lâu sau đó, nàng nói với Trương ma ma: “Vậy còn phải xem Trương ma ma làm thế nào.” Sau đó rời khỏi phòng ngủ của Lâm thị.

Nàng hoàn toàn không lo lắng Trương ma ma sẽ lật lọng, xoay người nhanh chóng chạy đi cáo trạng Diệp Thiên Minh.

Dù sao người già trúng gió cũng là chuyện thường, Trương ma ma muốn tố tội nàng trước mặt Diệp Thiên Minh cũng không được.

Đêm khuya, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên.

Thanh Linh mở mắt, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn thấu màn đêm.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Thanh Linh choàng thêm áo khoác: “Tiến vào.” Nàng nói.

Người vào chính là người đã chấp hành nhiệm vụ giả mạo người của Vinh Vương phủ, cứu Dung Thi Thi ra khỏi tử lao.

Nhìn người đi vào không phải Vô Ảnh, Thanh Linh đoán sự việc tiến triển không thuận lợi.

Quả nhiên người nọ nói: “Chủ Thượng, tối nay khi chấp hành nhiệm vụ gặp phải Kính Nam Vương, hắn liền ra tay đánh trọng thương Vô Ảnh, bên chúng ta tổn thất không ít người.:

Thư Nghiễn lúc này lại xuất hiện, cửa không đóng, hắn liền trực tiếp bước vào: “Chủ Thượng, Kính Nam Vương ra ngoại thành lịch lãm, đêm

khuya trở về đi ngang qua tử lao Hình bộ. Hãn nghe thấy có người cướp phạm nhân...”

“Ta phân phó bọn họ giả mạo người của Vinh Vương phủ xông vào tử lao cứu Dung Thi Thi.” Thanh Linh nói.

Thư Nghiễn gật đầu, lại nói tiếp: “Kính Nam Vương xong vào tử lao nghe nói trên người người cướp ngục có lệnh bài của Vinh Vương phủ liền ra tay đối phó với người của chúng ta, chúng ta tổn thất không ít người. Hãn có giao tình không tệ với người phụ trách quản lý tử lao, cho nên khi người của tử lao tìm thấy lệnh bài Vinh Vương phủ cũng là lúc Kính Nam Vương ép đề chuyện này xuống.”

Thanh Linh mấp máy môi, đáy mắt lóe ra phiến muộn sâu sắc. Kính Nam Vương giữa đường làm Trình Giáo Kim, làm hư chuyện của nàng, lần này nàng tính hết lên đầu Hách Liên Dực.

“Mang ta đi xem Vô Ảnh.” Thanh Linh nói.

Vô Ảnh bị Kính Nam Vương đánh trọng thương, trốn ở một nơi kín đáo yên tĩnh.

Thanh Linh đến gặp Vô Ảnh, nàng đã hôn mê rồi. Nàng cho Vô Ảnh uống thuốc, lại đợi một thời gian, Vô Ảnh mới mơ hồ tỉnh lại.

“Vô Ảnh, sao rồi?” Thanh Linh ân cần hỏi.

“Đờ hơn nhiều rồi.” Sắc mặt Vô Ảnh trắng bệch: “Tiểu thư, thực xin lỗi, Vô Ảnh không hoàn thành nhiệm vụ.”

Thanh Linh cầm tay của nàng nói: “Không cần nhiều lời nữa, người cứ an tâm dưỡng thương trước.”

“Kính Nam Vương quả thật rất lợi hại, chỉ mới ba chiêu đã đánh trọng thương Vô Ảnh. May mắn Vô Ảnh được người Đại Hối huấn luyện liều chết bảo vệ mới có thể bảo toàn tính mạng mà trốn thoát.” Vô Ảnh nói.

“Thật sao?” Thanh Linh rũ mắt, nếu như có cơ hội, nàng muốn gặp Kính Nam Vương một lần.

Tin tức Nhị tiểu thư Diệp phủ mất tích một thời gian đột nhiên trở lại, Tần Thừa tướng nhanh chóng tìm bà mối Lý đến Diệp phủ nghị sự thành thân đã nhanh chóng truyền khắp Hạ thành.

Trong phủ Công chúa, Vô Ưu không buồn không lo ngồi trước bàn trang điểm, thị nữ vừa mới trang điểm cho nàng. Mái tóc đen nhánh chỉ dùng một sợi dây bạc buộc lên, búi tóc cài ba trâm ngọc hình hoa lan, thanh lệ thoát tục mà không mất đi cao quý trang nhã.

Mi như lá liễu, mắt hạnh sáng như sao, môi tô son đỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ như họa. Nàng nhìn chăm chăm thiếu nữ trong gương, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng.

“Công chúa, thuốc rất nhanh sẽ nguội mất, ngài thừa dịp thuốc còn ấm mau uống.” Thị nữ bang chén thuốc trên tay nói.

“Không uống, không uống, mắt của bốn công chúa đã rất tốt rồi. Đừng có bưng thuốc này lại đây.” Đôi mắt nàng ngày Mộc Tuyền bị Tần Liễm làm bị thương, sau đó Thái y bắt mạch khai mở đơn thuốc, nàng ngày ngày khổ cực uống. Hiện thời vừa ngửi được mùi thuốc nàng đã muốn nôn mửa, dù mắt vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nàng cũng không muốn uống nữa. (MTLTH.ddlqđ)

“Công chúa, hôm qua Thái y đến bắt mạch có nói nếu như Công chúa không uống thuốc, mắt sẽ hồi phục không tốt.” Thị nữ thấp giọng khuyên can.

“Không uống, không uống! Người điếc sao?” Vô Ưu đột nhiên quát tháo, hù dọa thị nữ cuống quýt lùi ra sau.

“Hoa Lan Mộng, bên ngoài gần đây có tin tức gì mới không?” Hoa Lan Mộng là thị nữ tâm phúc của Vô Ưu Công chúa, nàng bởi vì mắt bị thương mà không thể ra ngoài phủ liền nghe tin tức từ trong miệng thị nữ giải sầu.

“Hồi Công chúa, bên ngoài gần đây truyền tin Diệp Nhị tiểu thư phủ Diệp Tướng quân sau thời gian biến mất đã trở lại, Tần Thừa tướng liền tìm bá mỗi Lý đến nghị sự thành thân. Cũng đã nhanh chóng định ra ngày thành hôn.” Hoa Lan Mộng nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Vô Ưu Công chúa kích động đứng lên, trên gương mặt tràn đầy thần sắc kinh hoàng: “Diệp Thanh Linh trở lại? Liễm ca ca còn tìm bà mỗi Lý đến bàn chuyện thành thân? Đây...đây chắc chắn là giả. Diệp Thanh Linh biến mất một thời gian dài như vậy, một cô nương gia, ai biết thân thể nàng ta còn trong sạch hay không?” Trong lòng nàng tràn ngập không cam lòng. Diệp Thanh Linh có cái gì tốt, Liễm ca ca còn gấp gáp muốn cưới nàng ta về làm thê, ngày thành hôn cũng đã nhanh chóng định xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 133+3: Gặp Báo Ứng 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Ngày thành hôn là lúc nào?” Vô Ưu quay đầu hỏi, Liễm ca ca muốn thành thân cùng tiện nhân kia, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Hai mươi tháng mười hai.”

“Chuẩn bị kiệu, bốn Công chúa muốn tiến cung.” Vô Ưu nói.

Nguyên Ung Đế đang ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương, Ninh Thục phi ở một bên mài mực.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vô Ưu Công chúa cầu kiến.” Trương công công nói.

“Để nàng vào.” Nguyên Ung Đế nói.

Vô Ưu Công chúa vội vã bước tới, áo choàng trắng như tuyết phấp phới. Nàng quỳ trước long án của Nguyên Ung Đế: “Cầu xin Phụ hoàng tứ hôn cho hài nhi.” Nàng ngửa đầu nói, gương mặt xinh đẹp tràn ngập mong đợi.

Nguyên Ung Đế đầu tiên có chút sững sờ, sau đó vui vẻ cười to: “Vô Ưu muốn lập gia đình sao? Đừng quỳ nữa, mau đứng lên đi. Nói cho Phụ Hoàng biết con vừa ý ai nào?”

“Cầu xin Phụ Hoàng đáp ứng hài nhi, nếu không hài nhi liền quỳ ở đây không đứng dậy.” Vô Ưu Công chúa làm nũng nói.

“Con nói trước cho Phụ Hoàng nghe con nhìn trúng công tử nhà nào. Nếu không xứng, trăm tuyệt không đáp ứng.” Nguyên Ung Đế cười nói.

“Hài nhi muốn trở thành thê tử của Tần Thừa tướng Tần Liễm, thỉnh Phụ Hoàng tứ hôn.” Vô Ưu Công chúa nói xong, trong lòng tuy có chút khẩn trương nhưng trên mặt lại vô cùng kiên định.

Khuôn mặt tươi cười của Nguyên Ung Đế lập tức thu lại: “Vô Ưu, không được hồ đồ, trăm đã tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tần Thừa tướng.”

Vô Ưu Công chúa gật đầu nói: “Hài nhi nguyện làm bình thê của Tần Thừa tướng, cùng chung trường phu cùng Diệp Nhị tiểu thư, cầu xin Phụ Hoàng thành toàn!”

“Ồ nháo!” Nguyên Ung Đế trách mắng. (MTLTH.ddlqđ)

“Cầu xin Phụ Hoàng thành toàn.” Vô Ưu Công chúa đập đầu xuống nền gạch, tiếng rất vang.

Nguyên Ung Đế không khỏi đau đầu, cuối cùng cho triệu kiến Tần Liễm tới hỏi ý tứ của hân.

Tần Liễm rõ ràng có chút kinh ngạc, sau đó hờ hững nói: “Thần cả đời chỉ cưới Diệp Thanh Linh làm thê, nếu không phải nàng, thần nguyện cô độc quãng đời còn lại.”

Cự tuyệt không chút lưu tình, Vô Ưu Công chúa dường như nghe thấy tiếng tâm mình tan vỡ, đôi mắt nàng hiện lên thủy quang, kiều môi run rẩy nói: “Liễm ca ca, chàng không muốn lấy Vô Ưu cũng được, để Vô Ưu ở bên cạnh chàng có được hay không? Vô Ưu không cầu danh phận.”

Nguyên Ung Đế nghe vậy, sắc mặt trở nên rất khó coi. Đường đường là Công chúa của một nước lại có thể ủy khuất cầu toàn vì một người nam nhân, thật sự là mất mặt!

“Công chúa kim chi ngọc diệp, thần không dám với cao.” Tần Liễm vẫn nhàn nhạt nói.

“Vô Ưu không để ý, chỉ cần có thể ở bên cạnh Liễm ca ca là tốt rồi.” Vô Ưu Công chúa nói.

“Thần để ý.” Tần Liễm vô tình nói ba chữ triệt để ném Vô Ưu Công chúa vào hầm băng.

“Liễm ca ca, chàng có thể vô tình như thế sao?” Vô Ưu Công chúa khóc rất thương tâm, nàng chưa từng hạ thấp tư thái vì người nào, trước mặt bạch y nam tử này, nàng bỏ qua tôn nghiêm cùng cao ngạo của một Công chúa đến ăn nói khép nép cầu xin hãn, thế nhưng hãn lại vô tình cự tuyệt không chút suy nghĩ.

Trong lúc nhất thời, nàng không có cách nào tiếp nhận được, nàng quát lớn: “Tiện nhân kia có cái gì tốt lại làm cho chàng không thèm ngó ngang đến ta?”

“Chát!” một tiếng trong trẻo, tiếng bạt tai vang dội cả thư phòng.

Tần Liễm thế nhưng dám tát Vô Ưu Công chúa trước mặt Nguyên Ung Đế, Nguyên Ung Đế giận giữ đứng dậy: “Tần Liễm, người dám làm càn?!”

“Liễm ca ca, chàng đánh ta?” Vô Ưu Công chúa không thể tin mở to hai mắt, khóe môi tràn ra một tia máu, gò má vừa bị đánh phất chốc sưng lên, cái bạt tai của Tần Liễm đúng là không nhẹ thật.

“Ta mặc kệ người khác nghĩ thế nào về nàng, ta chỉ biết trong lòng ta, nàng là trân bảo. Ta không thể để nàng chịu nhục như vậy được.” Tần Liễm thần nhiên nói, không hề cố kị đem nhược điểm của mình bại lộ trước mặt người khác.

Ninh Thục phi ở một bên yên lặng không lên tiếng, khéo môi khẽ nhếch, không thể ngờ người quyền khuynh triều dã, thực lực bí ẩn lại có nhược điểm. Về sau muốn đối phó với Tần Liễm cũng bớt rất nhiều việc.

Tần Liễm xoay người, trực tiếp chống lại lửa giận của Nguyên Ung Đế: “Công chúa nhục mạ vị hôn thê của thần là tiện nhân, vị hôn thê của thần chịu nhục nhưng thần thân là vị hôn phu lại không nuốt được cơn tức này. Ngay cả ái nhân của mình cũng không thể bảo vệ, chẳng phải trở thành trò cười của người đời hay sao? Thần làm sao có thể làm tốt vị trí rường cột của nước nhà?

Thần đánh Công chúa cũng là hành động bất đắc dĩ, cũng không hề có ý khinh thị tôn nghiêm Hoàng Gia.” Hắc đường hoàng nói.

“Công chúa kim chi ngọc diệp, thần đánh nàng, thần có tội, nguyện bị trách phạt.” Tần Liễm chân thành nói.

Nguyên Ung Đế trừng mắt nhìn Tần Liễm, cơn tức lên không được mà xuống cũng không xong. Tần Liễm nói không phải là không đạo lý, người khác nhục mạ phu nhân Thừa tướng cũng giống như đánh vào mặt Thừa tướng quốc gia, Tần Liễm ra tay cũng có thể hiểu.

Nhưng lần này người nhục mạ phu nhân Thừa tướng lại là Vô Ưu Công chúa, Tần Liễm đánh nàng, không phải là trực tiếp đánh vào bộ mặt Hoàng Gia sao?

“Vô Ưu, hôm nay ngươi quá hồ nháo, Tần Thừa tướng thay mặt trăm dạ dỗ ngươi, sau này nhớ thanh tỉnh một chút, chớ cố tình gây sự nữa!” Nguyên Ung Đế nói như vậy, cái bạt tai của Tần Liễm là thay mặt Nguyên

Ung Đế đánh Vô Ưu Công chúa, cũng không coi là Tần Liễm khinh thị tôn nghiêm Hoàng Thất.

Nguyên Ung Đế mở miệng bảo vệ Tần Liễm, Ninh Thục phi không cảm thấy kinh ngạc. Tuy thời gian Tần Liễm vào triều không lâu lắm nhưng căn cơ lại rất vững chắc, hiện tại diệt trừ hãn không khỏi khiến triều đình rung chuyển, Nguyên Ung Đế nhất thời muốn nổi lên sát tâm với hãn cũng không có khả năng ra tay.

Tần Liễm lại người nằm trong phe cánh của Hách Liên Thành. Hãn xảy ra chuyện, Hách Liên Thành khó tránh khỏi tổn thất.

Hoàng Thượng chắc chắn không nỡ để nhi tử của tiện nhân Liên phi kia bị tổn thất thực lực, bởi vậy, Hoàng Thượng sẽ không vì một Công chúa chẳng có bao nhiêu tác dụng mà chân chính xử trí Tần Liễm.

Tần Liễm thấy rõ ràng điểm này mới dám ra tay đánh Vô Ưu Công chúa đi?

“Tần Liễm, tuy ngươi thay trăm dạy dỗ Vô Ưu Công chúa nhưng trăm lại không nói ngươi dùng sức như vậy, trăm phạt ngươi ba tháng bổng lộc bày tỏ khiển trách.” Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nói.

Ninh Thục phi cười lạnh, phạt ba tháng bổng lộc, đây mà coi là trừng phạt sao? Ngay cả một chút da lông của Tần Liễm cũng không sao!

Nguyên Ung Đế phất tay để Tần Liễm và Vô Ưu Công chúa lui xuống. Vô Ưu Công chúa vẫn như cũ không cam lòng, trước mặt Nguyên Ung Đế khóc thương tâm gần chết, cố chấp đến mất lý trí cầu Phụ hoàng tử hôn cho nàng và Tần Liễm.

Nguyên Ung Đế đành phải cho người kéo nàng ra khỏi Ngự Thư phòng, không nghĩ tới Vô Ưu Công chúa lại quỳ ngoài cửa không chịu đứng lên.

Trời âm u, tuyết rơi rất dày, Vô Ưu Công chúa quỳ ngoài Ngự Thư phòng không chịu đi. Nguyên Ung Đế cũng không đành lòng liền nói Ninh Thục phi ra ngoài khuyên bảo nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 133+4: Gặp Báo Ứng 4

“Vô Ưu, hôm nay người quá hồ nháo, Tần Thừa tướng thay mặt trăm dậy dỗ người, sau này nhớ thanh tỉnh một chút, chớ cố tình gây sự nữa!” Nguyên Ung Đế nói như vậy, cái bạt tai của Tần Liễm là thay mặt Nguyên Ung Đế đánh Vô Ưu Công chúa, cũng không coi là Tần Liễm khinh thị tôn nghiêm Hoàng Thất.

Nguyên Ung Đế mở miệng bảo vệ Tần Liễm, Ninh Thục phi không cảm thấy kinh ngạc. Tuy thời gian Tần Liễm vào triều không lâu lắm nhưng căn cơ lại rất vững chắc, hiện tại diệt trừ hãn không khỏi khiến triều đình rung chuyển, Nguyên Ung Đế nhất thời muốn nổi lên sát tâm với hãn cũng không có khả năng ra tay.

Tần Liễm lại người nằm trong phe cánh của Hách Liên Thành. Hãn xảy ra chuyện, Hách Liên Thành khó tránh khỏi tổn thất.

Hoàng Thượng chắc chắn không nỡ để nhi tử của tiệp nhân Liên phi kia bị tổn thất thực lực, bởi vậy, Hoàng Thượng sẽ không vì một Công chúa chẳng có bao nhiêu tác dụng mà chân chính xử trí Tần Liễm.

Tần Liễm thấy rõ ràng điểm này mới dám ra tay đánh Vô Ưu Công chúa đi?

“Tần Liễm, tuy người thay trăm dậy dỗ Vô Ưu Công chúa nhưng trăm lại không nói người dùng sức như vậy, trăm phạt người ba tháng bổng lộc bày tỏ khiển trách.” Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nói.

Ninh Thục phi cười lạnh, phạt ba tháng bổng lộc, đây mà coi là trừng phạt sao? Nay ngay cả một chút da lông của Tần Liễm cũng không sao!

Nguyên Ung Đế phất tay để Tần Liễm và Vô Ưu Công chúa lui xuống. Vô Ưu Công chúa vẫn như cũ không cam lòng, trước mặt Nguyên Ung Đế khóc thương tâm gần chết, cố chấp đến mất lý trí cầu Phụ hoàng tứ hôn cho nàng và Tần Liễm.

Nguyên Ung Đế đành phải cho người kéo nàng ra khỏi Ngự Thư phòng, không nghĩ tới Vô Ưu Công chúa lại quỳ ngoài cửa không chịu đứng lên.

Trời âm u, tuyết rơi rất dày, Vô Ưu Công chúa quỳ ngoài Ngự Thư phòng không chịu đi. Nguyên Ung Đế cũng không đành lòng liền nói Ninh Thục phi ra ngoài khuyên bảo nàng.

Ninh Thục phi đến trước mặt Vô Ưu Công chúa, phất tay cho những người khác lui: “Người có quỳ bao lâu đi nữa Phụ Hoàng người cũng không thay đổi chủ ý, chỉ biết rằng người đang cố tình gây sự. Thay vì đặt hi vọng lên trên người Phụ Hoàng người, cho bằng dựa vào sức mình.”

“Sức mình? Bẩm Công chúa phải làm thế nào? Liễm ca ca tại sao lại có thể vô tình với ta như vậy...” Vô Ưu Công chúa thương tâm rơi lệ nói: “Thục phi nương nương, ngài giúp Vô Ưu cầu xin Phụ Hoàng được không? Phụ Hoàng sủng ái ngài như vậy, chắc hẳn người sẽ đáp ứng.”

Hoàng Thượng sủng ái bà? Ninh Thục trong lòng một mảng lạnh lẽo, ngoại trừ Liên phi, Hoàng Thượng không để bất kỳ ai trong lòng cả.

“Bản cung vừa cầu xin Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng vẫn không đồng ý.” Ninh Thục phi ngồi xuống bên cạnh Vô Ưu Công chúa. “Nếu Phụ Hoàng người thay đổi chủ ý người cũng không phải ở bên ngoài quỳ lâu như vậy. Hiện thời chỉ có thể dựa vào bản thân tự tranh thủ.”

“Ta...Liễm ca ca không thích ta, ta phải tranh thủ như thế nào?” Vô Ưu Công chúa lẩm bẩm nói: “Liễm ca ca chỉ thích Diệp Thanh Linh.”

Nàng tựa như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lóe lên ngoan lệ cay độc. “Nếu Diệp Thanh Linh không có ở đây, chắc chắn Liễm ca ca sẽ thích ta!” Nàng đẹp như vậy, yêu Liễm ca ca như vậy, một ngày nào đó Liễm ca ca sẽ thấy nàng rất tốt, sau đó tiếp nhận nàng.

“Người có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Ninh Thục phi vỗ vỗ vai nàng: “Được rồi, quỳ lâu như vậy cũng sợ bệnh sao? Người hồi phủ trước đi, đừng chọc giận Phụ Hoàng người.”

“Thục phi nương nương, ngài sẽ giúp Vô Ưu chứ?” Vô Ưu Công chúa đột nhiên bắt lấy tay Ninh Thục phi.

Ninh Thục phi cười cười: “Tất nhiên, người là nữ nhi của Hoàng Thượng, cũng là nữ nhi của Bốn cung, Bốn cung không giúp người thì giúp ai?

Chỉ là hiện tại không phải thời điểm tốt để diệt trừ Diệp Thanh Linh.”

Vô Ưu Công chúa kích động nắm chặt tay Ninh Thục phi: “Vậy phải là lúc nào?”

“Thời cơ đến, bốn cung sẽ nói cho người biết. Bất quá người có thể yên tâm, trước ngày Tần Thừa tướng thành thân, bốn cung sẽ giúp người diệt trừ Diệp Thanh Linh.” Ninh Thục phi ôn nhu nói.

Ban đêm, phòng Thanh Linh đã tắt đèn, nằm trên giường mơ mơ màng màng sắp ngủ, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra. Sau đó là mùi hương mà nàng quen thuộc nhất quanh quần nơi đầu mũi.

Nàng mãnh liệt mở mắt, thấy rõ người đến, nàng đột nhiên ngồi dậy: “Sao chàng lại tới đây?” Đôi mắt đen nhánh của nàng trừng mắt nhìn nam nào đó

đêm khuya đột nhiên xông vào phòng nàng.

“Nhớ nàng.” Tần Liễm hôn má nàng một cái, tiếp đó nhanh gọn cởi áo nói dây lưng trước mặt nàng.

“Chàng khốn kiếp!” Trong phòng mặc dù không thắp đèn nhưng ánh sáng vàng nhạt từ đèn lồng ngoài hành lang hắt vào qua song cửa sổ khiến nàng có thể nhìn thấy rõ mồn một hắc đang làm gì. “Đây là khuê phòng của ta, bị người khác phát hiện phải làm sao? Chàng còn không mau đi?” Lo lắng hắc sẽ dính vào người nàng, nàng tùy tiện tìm lý do đuổi hắc.

Ngón trỏ thon dài của Tần Liễm ngăn trở môi nàng: “Phu nhân nhỏ giọng một chút, nếu bị người khác phát hiện cũng không hay. Ừ, tốt nhất là không cần nói.” (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh phì cười há miệng cắn ngón tay hắc: “Chàng thật đáng giận!” Sau khi buông tay hắc ra, nàng giận dữ nói.

Hắc cúi đầu cười ra tiếng, không mảnh vải che thân chui vào chăn của nàng: “Phu nhân, vi phu giúp nàng làm ấm giường.” Không đợi Thanh Linh lên tiếng, hắc liền ôm chặt lấy nàng.

Tay chân người này lạnh như khối băng, đến cùng là ai làm ấm giường cho ai?!

Hắc ôm eo nàng, thủ thủ bên tai nàng: “Phu nhân, hôm nay thiếu chút nữa vi phu bị người cướp đi.”

Vô Ưu Công chúa tiến cung cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn nàng ta cùng Tần Liễm, Thanh Linh cũng nhận được tin tức.

Nhưng người này nửa đêm xông vào khuê phòng của nàng khiến nàng cảm thấy buồn bực. Nghe thấy hắc nhắc đến chuyện này, nàng không lên tiếng. Quay người đối diện tường, không thềm để ý tới hắc.

“Nhưng trong lòng vi phu chỉ có nàng, tuyệt đối không có liên quan đến nữ tử khác. Tối nay tới chính là muốn đảm bảo với phu nhân, thân tâm của vi phu là của phu nhân, bất luận kẻ nào cũng không đoạt được, nàng không cần phải lo lắng.”

“Không cần thiết phải bảo đảm!” Thanh Linh cắn răng nói, muốn bảo đảm tới ban ngày là được, cần gì đêm khuya lại đến? Rõ ràng là một tên lừa gạt!

“Vi phu cảm thấy việc này rất cần thiết.” Hãn hôn cổ nàng, tâm viên ý mã nói: “Vi phu hiện tại sẽ chứng minh cho phu nhân, thân cùng tâm của vi phu đều là của nàng.” Hai bàn tay của hãn công kích trên người nàng.

“Chàng đừng sờ loạn....a!” Bàn tay mát lạnh của hãn vuốt ve ở địa phương mẫn cảm của nàng, nàng không khỏi cả kinh kêu ra tiếng. Nhưng môi rất nhanh đã bị chặn lại, nụ hôn thâm tình mà nóng bỏng cướp đi tiếng kêu sợ hãi của nàng.

“Phu nhân, đây là khuê phòng của nàng.” Hãn tà mị cười nói.

Hãn là đang nhắc nhở nàng không cần phải hô to như vậy, nàng tức giận đến nỗi chỉ muốn một phát cắn chết người này. Mở miệng định cắn không ngờ lại bị người này nhanh chóng hôn xuống, còn nhân cơ hội duỗi lưỡi vào trong miệng nàng, ở bên trong tùy ý đoạt lấy.

Hai tay hãn cũng không nhàn rồi, khắp nơi châm lửa trên người nàng, thấy nàng cắn bản cũng không có sức lực phản kháng, mặc hãn đoạt lấy.

Ánh sáng vàng nhạt nhu hòa chiếu qua song cửa sổ, hãn nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, khuôn mặt ửng đỏ.

Không biết tại sao hãn cảm thấy bộ dạng này của nàng rất thú vị, ngón tay ác ý dăm dăm chọt chọt trên má nàng.

“Chàng thật xấu xa!” Nàng nước nỡ nói.

Màn tơ khế lung lay, thanh âm xấu hổ nhỏ vụn bồng bênh quanh quần
khấp phòng, trong phòng cảnh xuân ảm áp.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 134: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thư Nghiễn lại cố tình thăm dò thêm tin tức của Kính Nam Vương: “Chủ Thượng, hai năm qua Kính Nam Vương thường xuyên âm thầm trở về Hạ thành.”

“Ông ta trở về Hạ thành là có mục đích gì?” Thanh Linh nghi hoặc, Kính Nam Vương không cần truyền đòi vẫn có thể tự do về Kinh thành, tại sao ông ta không quang minh chính đại về?

Thư Nghiễn lắc đầu: “Chuyện này thuộc hạ tra cũng không rõ ràng, ông ta trở về đều đến những nơi ông ta từng cùng Ninh Thục phi đã đi qua. Thuộc hạ suy đoán Kính Nam Vương trở về có bảy phần là vì Ninh Thục phi.”

“Tối ngày mười bảy tháng Giêng năm nay, Kính Nam Vương có ở Hạ thành hay không?” Thanh Linh giống như vô tình hỏi.

Thư Nghiễn lấy từ lồng ngực mình ra một cuốn sách nhỏ, sau khi mở sách ra mới nói: “A, có.” Quyển sách nhỏ này của hãn chủ yếu viết nhưng việc nhỏ nhặt dễ dàng quên.

“Ông ta ở Hạ thành làm gì? Lúc đó ông ta ở đâu?” Thanh Linh lại hỏi.

Thư Nghiễn cúi đầu nhìn sách nhỏ: “Ngày mười bảy tháng Giêng, Ninh Thục phi được Hoàng Thượng ân chuẩn về nhà thăm người thân, Kính Nam Vương quanh quẩn ở phụ cận Ninh phủ rất lâu sau đó lặng lẽ vào. Bắt đầu từ lúc này, Kính Nam Vương rất chăm chỉ đi Kinh thành.

Kính Nam Vương sau khi rời khỏi Ninh phủ lại bắt đầu đến những nơi kỉ niệm của hai người. Chắc chắn, Kính Nam Vương đúng là một nam nhân si tình.” Sau khi cảm khái qua, Thư Nghiễn mới đọc tiếp: “Sau đó đến Tướng Quốc Tự.”

Vẻ mặt Thanh Linh vốn nhàn nhạt, vừa nghe đến Tướng Quốc Tự lập tức chấn động, bật thốt lên: “Người nói cái gì? Ông ta ở Tướng Quốc tự?”

“Không sai, xác thực ông ta ở Tướng Quốc Tự. Kính Nam Vương có quan hệ cá nhân với Trụ trì Tướng Quốc Tự. Đêm đó hai người đánh cờ đến đêm khuya vì vậy hấn ngủ lại Tướng Quốc Tự một đêm.” Thư Nghiễn nói.

Thanh Linh nhíu mày: “Nếu như ngủ lại Tướng Quốc Tự một đêm, sao trong danh sách lại không có tên Kính Nam Vương?” Sau đó nàng phản ứng lại rất nhanh: “Kính Nam Vương cùng Trụ trì Tướng Quốc Tự có giao hảo, ngủ lại mà không ghi chép hấn không có gì kì quái.”

“Ông ta có âm thầm lui tới với Hách Liên Dực hay không?” Thanh Linh hỏi.

“Theo như tin tức vừa mới thăm dò được, xác thực hai người họ mấy năm này thường xuyên lui tới.” Thư Nghiễn trả lời.(MTLTH.ddlqđ)

“Có lui tới ư?” Thanh Linh lăm lăm, tâm kkhex run, sau đó tim đập càng ngày càng nhanh, một ý nghĩ không thể ức chế được nhảy ra trong suy nghĩ của nàng.

Nàng không khỏi suy đoán lúc Hách Liên Dực thiết kế tiền Thái tử, Kính Nam Vương có lẽ rất cảm kích hẳn. Đêm đó nàng muốn chạy trốn khỏi Tướng Quốc Tự, Kính Nam Vương vì không muốn bại lộ thân phận mới mặc một thân hắc y ngăn cản nàng, cuối cùng đưa nàng về phòng.

Cái chết của đại ca và của nàng, đều là Kính Nam Vương đứng sau thao túng!

Thanh Linh lại phủ nhận cái ý nghĩ này, suy đoán chung quy cũng chỉ là suy đoán, không có chứng cứ xác thực, nàng vẫn có chút không tin người giết đây khiến nàng và đại ca chết thảm là do Kính Nam Vương.

Kính Nam Vương âm thầm ủng hộ Hách Liên Dực, xem như nàng lại có thêm một kẻ cần đối phó.

“Chủ Thượng, ngài làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Thanh Linh đột nhiên thay đổi, Thư Nghiễn ân cần hỏi han.

“Không sao.” Thanh Linh khôi phục sắc mặt nói.

Nàng nghiêng đầu nhìn Thư Nghiễn: “Ta phân phó các người tra miếng ngọc bội màu đỏ, còn chưa có tin tức sao?”

Thư Nghiễn vỗ đầu mình một cái: “Đầu óc của ta, sao lại có thể quên chuyện này được chứ.” Việc này đã sớm có tin tức, chỉ là hắn chưa kịp nói cho Thanh Linh, sau đó liền quên mất.

“Hình được chạm trổ trên ngọc bội là Mị hoa, ngọc bội có hai màu trắng và đỏ, đều có ngụ ý là ‘Đỉnh ước’. Tương truyền đây chính là tín vật đính ước của Tộc trưởng và Tộc trưởng Phụ nhân Bạch Tộc, từng đời lưu truyền xuống cho con cháu. Sau này, hai khối ngọc bội không cùng đồng thời xuất hiện, chỉ còn lại một cái.” Thư Nghiễn nói.

“Bạch Tộc?” Ánh mắt Thanh Linh nghi hoặc.

Thư Nghiễn giải thích: “Bạch Tộc là gia tộc lánh đời, về sau bị Đường kim Hoàng Thượng phát hiện và thu phục. Hai khối ngọc bội đều mất tích vào thời gian đó.”

“Về phần Mị hoa kia chính là Tình hoa của Bạch tộc.” Thư Nghiễn lại nói.

“Ngọc bội màu đỏ cuối cùng rơi vào tay ai?” Thanh Linh hỏi.

“Thuộc hạ không biết, về chuyện ngọc bội, thuộc hạ chỉ thăm dò được từng ấy tin tức.” Có quan hệ đến Bạch tộc, Thư Nghiễn thăm dò cũng không được nhiều, thậm chí Nguyên Ung Đế thu phục Bạch Tộc như thế nào, điều này chỉ được ghi chép rất rải rác tựa như có người muốn xóa bỏ hoàn toàn chuyện này.

“Tiếp tục cho người âm thầm điều tra Kính Nam Vương.” Thanh Linh phân phó, sau đó cho thư Nghiễn lui ra.

Hôm nay Vinh Vương phủ đón tiếp một vị khách quý.

“Kính Nam Vương đến thăm, bản vương không thể từ xa tiếp đón.” Hách Liên Dực cười nói, lập tức dùng tau ra dấu mời.

Vào đến đại sảnh, Kính Nam Vương mở miệng nói thẳng: “Bản vương lần này đến là có chuyện muốn hỏi Vinh vương.”

Hách Liên Dực có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh cho lui những người không liên quan: “Kính Nam Vương có việc gì cứ nói thẳng.”

Kính Nam vương lấy từ trong tay áo ra một tấm lệnh bài của Vinh vương phủ, ném lên trên mặt bàn.

Hách Liên Dực nhìn tấm lệnh bài kia, sau đó hỏi: “Kính Nam Vương đây là có ý gì?”

“Là người phái người xông vào tử lao muốn cướp đi Dung Thi Thi?”
Kính Nam Vương hỏi ngược lại.

Hách Liên Dực nhíu mày: “Không có, sao Kính Nam vương lại hỏi như vậy?” Nhìn lệnh bài trên bàn, hắn hỏi: “Kính Nam vương vì sao lại có lệnh bài Vương phủ của bản vương?”

“Lệnh bài ta lấy được từ trên người tử sĩ cứu Dung Thi Thi đêm qua.” Kính Nam vương nói chuyện đêm qua nhất thanh nhị sở cho Hách Liên Dực nghe.

Hách Liên Dực nghe vậy trầm giọng nói: “Tiện nhân kia thọc một đao sau lưng bản vương, bản vương có điên đầu mà cứu nàng. Nhất định có người giả mạo người của Vinh Vương phủ muốn hất xô nước bẩn này lên đầu bản vương.”

“Là như thế sao?” Ánh mắt Kính Nam vương sắc bén nhìn Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực khinh thường hừ lạnh: “Bản vương nếu muốn cướp ngục còn không ngu ngốc đến nỗi còn cầm theo cả lệnh bài Vương phủ. Rõ ràng là có kẻ muốn hãm hại bản vương.” Nhưng ai là người đứng sau hãm hại hắn?

Đến đây mọi người đã đoán ra ai là người đứng sau cái chết của Thanh Linh chưa?

Xoay quanh hình khắc Mị hoa với Bạch tộc đó.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 134+2: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Kỳ thật ngay từ đầu Kính Nam vương cũng cho rằng có người muốn hãm hại Hách Liên Dực. Hắn định thẩm vấn mấy người đã xông vào tử lao nhưng người nào người nấy cũng đều là người cứng đầu, bất luận dùng hình cụ gì bọn họ cũng không nhả ra dù chỉ một chữ.

Hôm nay chính mình cầm lệnh bài Vinh Vương phủ đến tìm hắn là chỉ muốn nhắc nhở hắn một chút. Hiện tại mục đích đã đạt được, ông ta cũng không cần ở đây lâu, từ biệt Hách Liên Dực sau đó đứng dậy rời đi.

Sau khi ra khỏi Vinh Vương phủ, thuộc hạ của Kính Nam vương giục ngựa chạy đến.

“Bẩm Vương gia, đã có tung tích của người xông vào tử lao hôm qua.” Người nọ xuống ngựa, sau khi hành lễ vội vàng nói.

“Phải không? Có thể trốn thoát được từ tay bốn vương, bốn vương thật muốn gặp mặt một lần.” Kính Nam vương cho người vào thông báo Hách Liên Dực tung tích người xông vào tử lao hôm qua, sau đó nhanh chóng lên ngựa phóng đi.

Sau một giấc ngủ trưa, Thư Nghiễn ở ngoài cửa muốn cầu kiến Thanh Linh.

Được cho Thanh Linh cho phép, Thư Nghiễn mở cửa, vừa nhìn thấy nàng liền vội vàng bẩm báo: “Chủ Thượng, không xong rồi, Kính Nam vương dẫn theo một đám người đến nơi ẩn thân của Vô Ảnh cô nương.”

Thanh Linh nghe vậy, tâm trầm xuống: “Triệu tập nhân thủ đi giúp Vô Ảnh, đảm bảo an toàn tính mạng của nàng.”

Thanh Linh nhìn sang Hương Thảo: “Hương Thảo, lấy cho t cái áo choàng ra đây.”

“Tiểu thư, ngài muốn đi ra ngoài sao?” Hương Thảo nhìn qua cửa sổ, bên ngoài trời vẫn đổ tuyết, lạnh muốn chết: “Trời lạnh thế này, Tiểu thư người đừng đi, có chuyện gì phân phó người khác làm là được.” Hương Thảo khuyên nhủ.

“Không cần, nhanh lấy cho ta cái áo choàng.” Thanh Linh cười nói, nàng nghĩ chính mình cũng muốn gặp Kính Nam vương một lần.

Nơi Vô Ảnh dưỡng thương là một viện tử nhỏ trong Hạ thành, Thanh Linh ngồi trong một chiếc xe ngựa bình thường đi vào phụ cận liền nghe thấy tiếng đánh nhau, còn mơ hồ có mùi máu tươi.

Nàng đổi một thân nam trang, dịch dung thành một gương mặt xa lạ khác. Bước ra khỏi xe ngựa, nàng đã biến thành một công tử tao nhã vô song.

Nàng bước nhanh đến nơi truyền ra tiếng đánh nhau, Thư Nghiễn đi theo sau lưng.

Lúc này, nơi Vô Ảnh dưỡng thương tràn ngập mùi máu tươi. Trên nền tuyết trắng bị máu nhuộm đỏ, nhìn mà thấy tâm cũng run sợ.

Người của Kính Nam vương đang đối phó với người của nàng, liên tiếp bị bại lui. Ông ta nhìn chăm chăm Vô Ảnh, trầm mặt. Nữ tử này được

che chở, xem ra nàng cũng có một chút thân phận, bắt lấy nàng có lẽ càng hữu dụng: “Ai bắt được nữ tử bị trọng thương kia, ta sẽ trọng thưởng!” Hắc cao giọng nói.

Người của ông ta vừa nghe thấy có thưởng, lòng tin tăng lên nhiều, không sợ chết cuồng tấn công người của Thanh Linh. Chỉ là bọn họ không phải đối thủ của đối phương, song phương đánh nhau chỉ qua tầm ba chiêu, người của Kính Nam vương kẻ chết người bị thương. (MTLTH.ddlqđ)

Mắt nhìn nữ tử kia lại sắp thoát thân, Kính Nam vương rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa. Thừa dịp Vô Ảnh còn bị người của ông ta ngăn trở, ông ta lấy cung tiễn trong tay hạ nhân, nhắm Vô Ảnh, mũi tên bay ra khỏi cung.

Mũi tên bắn ra có thêm nội lực, thế như chẻ tre, nhắm thẳng lưng Vô Ảnh.

Thời cơ bắn ra mũi tên này rất tốt, nữ tử kia chắc chắn không thể tránh được. Kính Nam vương ngồi trên lưng ngựa, khinh thường nhìn hết thấy. Đột nhiên xuất hiện một nam tử thanh tú mặc lam y, mắt thấy mũi tên sắp trúng mục tiêu, nam tử trẻ tuổi kia phất tay ngăn chặn hướng đi của mũi tên khiến nó bắn ngược trở lại.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, mũi tên đã bay thẳng đến cho Kính Nam vương. Ông ta kinh hãi, đồng tử giãn nở, sau đó gấp rút vận nội lực, mất thật lớn khí lực mới có thể tránh thoát được mũi tên đó. Mũi tên đó cắm chặt vào cái cây phía sau, chỉ còn để lại phần lông vũ ở đuôi mũi tên.

Nội lực thật thâm hậu! Kính Nam vương thở dài trong lòng.

Thanh Linh sau khi ngăn cản mũi tên của Kính Nam vương, phân phó Thư Nghiễn che chở Vô Ảnh rút lui, bản thân trực tiếp đánh tới Kính Nam vương.

Kính Nam vương nhìn Thanh Linh sắp lại gần, biết nam tử này có võ công không thể khinh thường liền nghiêm túc hẳn, cùng Thanh Linh so chiêu.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, đầu cành cây bị tuyết đọng mà oằn mình xuống. Hai người đánh nhau giữa một bầu trời tuyết đổ, thuộc hạ của song phương đứng im không nhúc nhích.

Xung lượng tỏa ra xung quanh, tuyết rơi từ trên trời xuống như thể bị thứ vô hình đẩy ra, tuyết đọng trên cành cây cũng rơi xuống. Hai bóng dáng trên không trung đã không còn nhận ra được ai với ai.

Cách đó không xa, Hách Liên Dực vận một bộ áo bào quý giá màu đen, vạt áo thêu tường cân bằng chỉ vàng. Hắn ngồi trên lưng ngựa, tuyết trắng bay xung quanh, càng nhìn càng thấy tuần mỹ.

Bởi vì phía trước lão đại hai bên đang so chiêu, nhân thủ hai bên lại không chịu ngồi yên mà lao vào đánh nhau lẫn nữa, cũng không ai chú ý Hách Liên Dực đến từ khi nào.

Hách Liên Dực nhìn quanh sân tan hoang cũng không có ý tứ tiến lên giúp đỡ Kính Nam vương.

Kính Nam vương công phu bá đạo, sống lâu năm, kinh nghiệm chinh chiến phong phú, ra tay càng ngày càng ngoan lệ, có xu thế chiếm thượng phong.

Tuyết đọng trên cây rơi xuống, trong một khoảnh khắc Kính Nam vương không chú ý, Thanh Linh liền xuất ngân châm phóng về phía ông ta.

Kính Nam vương không ngờ, vội vàng phòng thủ, vốn đã dần chiếm thế thượng phong trong nháy mắt lại rơi vào thế hạ phong: “Tiểu nhân hèn hạ.” Ông ta giận giữ nói, ra tay càng ngày càng tàn nhẫn.

Thanh Linh trầm mặt, nàng chỉ muốn dò xét công phu của Kính Nam vương, giờ thì khó có thể thoát thân. Nàng lùi về sau vài bước, đột nhiên dừng chân, từ trong tay áo lấy ra ngọc bội được chạm trổ thành hình Mị hoa màu đỏ. Tấm ngọc bội này có hình dạng tương tự với hắc ynhân đã hại nàng chết thảm ngày đó. Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm gương mặt Kính Nam vương, không buông tha bất kỳ một vẻ mặt nào của ông ta.

Kính Nam vương ánh mắt lướt qua tấm ngọc bội đỏ, sau đó rút kiếm tấn công nàng.

Thanh Linh chợt cảm thấy thất vọng, ngực tựa như bị đè nặng, rất khó chịu.

Tấm ngọc bội này là giả nhưng cũng rất giống tín vật đính ước của Bạch tộc. Kính Nam vương nhìn qua tấm ngọc bội, vẻ mặt nhàn nhạt tựa như không hề biết nó.

Nếu nhận ra tấm ngọc bội này, bất chợt nhìn thấy nó, vẻ mặt sẽ không bình thản đến thế.

Nhưng nếu không phải ông ta ngụy trang quá tốt thì chính bản thân ông ta không phải chủ nhân của tấm ngọc bội đỏ.

Kiếm của Kính Nam vương đã sắp sửa đâm vào ngực nàng, nàng cong người về phía sau tạo thành hình bán nguyệt, khó khăn tránh thoát chiêu vừa rồi của Kính Nam vương. Ngay sau đó nàng lăn sang một bên, bật người đứng dậy.

Thanh Linh đưa tay, chuẩn bị tư thế ra chiêu Phất thủ thiên diệp.

Lập tức cuồng phong thổi mạnh, tuyết ngừng giữa không trung, dần dần xoay thành một vòng tròn, áp lực từ bốn phía tụ tập hết về vòng xoáy.

Tuyết trời bị Thanh Linh thao túng, tựa như vũ khí sắc bén đánh thẳng về phía Kính Nam vương.

Cách đó không xa, Hách Liên Dực đang hứng trí bừa bừa nhìn hai người so chiêu, đột nhiên lam y nam tử sử dụng một chiêu Thiên Diệp kia.

Sắc mặt hắn lập tức cứng ngắc, mím môi. Sử dụng thành thạo Phất thủ thiên diệp, lại có thói quen dùng ngân châm làm ám khí, không ai ngoài Thanh Linh có thể làm được điều đó.

Lam y nam tử kia, chắc chắn là Diệp Thanh Linh.

“Diệp Thanh Linh!” Hách Liên Dực cắn răng, người đứng sau muốn hắt nước bắn lên đầu hắn chính là nàng.

Nữ nhân này, quá không an phận! Hôm nay hắn tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này bình yên vô sự rời đi.

Ha, Diệp Thanh Linh dịch dung thành một nam tử vô danh. Nàng có ý đồ sát hại Kính Nam vương, bản vương giết nàng tất nhiên trong triều không ai dám chỉ trích. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh sử dụng Phất thủ thiên diệp, Kính Nam vương liên tiếp lùi về phía sau, sau đó không chống đỡ nổi mà ngã ra đất.

Hách Liên Dực mắt thấy Thanh Linh đánh ngã Kính Nam vương liền phi thân rời đi, hắn liền xuất hiện, qua loa an ủi Kính Nam vương, sau đó nhanh chóng thi triển khinh công đuổi theo Thanh Linh.

Hách Liên Dực cùng Thanh Linh đều là cao thủ, thi triển khinh công phóng như điện xẹt, rất nhanh đã đi vào khu vực náo nhiệt nhất trong Kinh thành.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 134+3: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thanh Linh biết Hách Liên Dực vẫn gắt gao đuổi theo phía sau nhưng nàng lẩn vào khu phố náo nhiệt nhất Hạ thành, khắp nơi đều là người đến người đi, nàng rất nhanh đã kéo dẫn khoảng cách với Hách Liên Dực.

Đột nhiên không thấy Thanh Linh, Hách Liên Dực cảm thấy rất căm tức: “Chết tiệt! Đuổi theo lâu như vậy vẫn để nữ nhân này trốn thoát.”

Hắn vẫn ôm tâm lý may mắn tìm kiếm quanh phụ cận, đúng lúc này lại có đồ vật gì đó đang phi thẳng về mặt hắn. Hắn phản ứng nhanh chóng đưa tay ra bắt liền nghe thấy tiếng gì đó vỡ vụn, lập tức mùi thối xông thẳng vào trong mũi, thối đến mức buồn nôn.

“Vô liêm sỉ! Ai dám ném trứng thối về phía bản vương?” Trên mặt cùng ống tay áo đều dính hỗn hợp trứng thối, mùi hôi thối khiến hắn cảm thấy choáng váng.

“Vương gia đang tìm ai vậy?” Thanh âm xen lẫn tiếng cười truyền đến.

Hai mắt Hách Liên Dực như muốn bốc hỏa, xoay đầu nhìn hướng phát ra thanh âm. Liền nhìn thấy Thanh Linh đang lười nhác ngồi trên lan can Mãn Hương lâu, hai chân đong đưa, trong tay còn đang mân mê một quả trứng gà.

Sau lưng nàng có hai nữ tử tục tũn đứng, một nữ tử lại đứng bên cạnh nàng.

Nữ tử đứng bên cạnh Thanh Linh tên là Hoa Lê, lớn lên xấu vô cùng. Khuôn mặt của nàng tựa như bát quái đồ, một bên mặt vừa rỗ vừa mụn, đầu mụn còn căng phồng sáng bóng, nửa bên mặt còn lại có một cái bớt màu đen to như bàn tay.

Nàng còn cầm ống tay áo che kín nửa khuôn mặt, nhìn Hách Liên Dực đá lông nheo.

Tiếc là Hách Liên Dực đang bị lửa giận vọt lên tận đầu không thể thấy được.

Mãn hương lâu là chốn phong hoa tuyết nguyệt nổi danh trong Kinh thành.

“Diệp Thanh Linh!” Hách Liên Dực mũi chân điểm một cái, thân hình nhoáng cái như chim yến đang bay.

Thanh Linh nhanh hơn hẳn một bước chân, cả người vọt vào căn phòng ngay cạnh đó.

Hách Liên Dực vừa lên đến lầu hai, Hoa Lê cô nương với khuôn mặt đắp một tầng phấn dày cộp lắc lắc thân hình không mấy đẹp đẽ của bản thân nhào vào lòng hắn.

Tay áo rộng thùng thình của Hoa Lê vung vẩy qua lại trước mặt Hách Liên Dực, một thứ mùi thơm không ra thơm, thối không ra thối, quái dị tới cực điểm xộc thẳng vào mũi hắn.

“Vị công tử này, chàng thật anh tuấn....” Hoa Lê ngửi thấy mùi trứng thối trên người Hách Liên Dực, khuôn mặt lập tức cứng đờ nhưng thanh âm vẫn cứ ngọt ngào như thường.

“Cút!” Hách Liên Dực đẩy Hoa Lê sang một bên, vội vã đi vào phòng tìm Thanh Linh, chỉ là hắc tử vừa thoát khỏi ma trảo của Hoa Lê cô nương, lại thêm một nữ tử khác quần chết lấy hắc tử.

“Cút hết đi!” Hách Liên Dực cả giận nói, nghĩ muốn nâng chưởng đánh bay mấy nữ tử quái gở này. Đột nhiên, hắc tử cảm thấy thân thể không có một chút khí lực nào, cả người yếu đuối mềm nhũn ngã vào ngực Hoa Lê cô nương. (MTLTH.ddlqđ)

“Công tử thật nóng tính, hừ thiếp đến nỗi trái tim giờ vẫn còn thấy run rẩy.” Hoa Lê ôm cứng lấy hắc tử cười hì hì nói.

“Người dám hạ độc bản vương?!” Hách Liên Dực nói, thân thể hắc tử một chút khí lực cũng không có, ần ần còn thấy nóng người. Nhất định trong lúc hắc tử vừa phi thân lên, có người âm thầm hạ độc hắc tử.

Thư Hách Liên Dực người được chính Nhuyễn cốt tán dạng phần, chốn phong hoa tuyết nguyệt ở Hạ thành nơi nào cũng có, chủ yếu dùng để dạy dỗ nhưng cô nương mới bị bán vào mà không nghe lời.

“Chụt!” một tiếng, Hoa Lê hôn mặt Hách Liên Dực một cái rất kêu, trên mặt hắc tử rất nhanh hiện lên dấu son môi đỏ tươi.

Hoa Lê trang điểm rất đậm, nàng vừa ngẩng đầu, phần trắng rớt lả tả lên người Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực chợt cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh*, ghê tởm đến nỗi suýt chút nữa đã nôn sạch bữa sáng. Hắc tử vừa tức và xấu hổ, giãy giụa muốn đứng lên nhưng lại không có sức.

*Ngũ lôi oanh đỉnh: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý muốn nói phải chịu sự đả kích rất lớn.

“Người muốn làm gì bản vương?” Hách Liên Dực cả giận quát.

“Ta muốn hầu hạ công tử.” Hoa Lê then thùng nói, Hách Liên Dực liền nôn mửa luôn tại chỗ.

“Diệp Thanh Linh, người lăn ra đây cho bốn vương!” Bị xú nữ vừa đề tiện vừa ghê tởm này động thủ động cước. Hắc cảm thấy rất nhục nhã. Đây là sỉ nhục! Sỉ nhục! Hắc sống nhiều năm như vậy còn chưa ai có lá gan lớn đến mức biến hắc thành trò đùa như vậy!

“Diệp Thanh....” Hoa Lê hôn chặn lại tiếng quát tháo của hắc.

“Chắc chắc, Vương gia thật đúng là phong lưu.” Thanh âm vô sỉ lúc này lại từ đâu truyền đến.

Hách Liên Dực oán hận mở to mắt, trong mắt như có một ngọn lửa, muốn mở miệng mắng to nhưng lại không có cơ hội.

Thanh Linh liếc nhìn Hoa Lê, ác ý cười: “Chắc chắc chắc, khẩu vị của Vinh Vương quả nhiên khác người.” Nàng đột nhiên nghiêm túc nói: “Bốn công tử không quấy rầy chuyện tốt của Vương gia nữa, cáo từ.”

Hách Liên Dực nghe nàng nói vậy, tức giận ghen trong lồng ngực chút nữa liền muốn nổ tung.

Tâm tình Thanh Linh hết sức thoải mái, vừa đi vừa huýt sáo.

Tầng thứ nhất Mãn Hương Lô, Thư Nghiễn đang đưa một xấp ngân phiếu cho Lô Chương quý.

Thanh Linh vừa đi xuống liền đụng mặt Thư Nghiễn.

Hoa Lê vốn là một cô nương của Mãn Hương lô, sau khi làm sai chuyện liền bị hủy dung, phụ trách việc quét dọn nhà xí.

Nàng sông chết quần lấy Hách Liên Dực là do trước đó Thanh Linh có giao dịch với chương quý, chuyện hoàn thành liền trả thù lao phong phú.

Thư Nghiễn đưa cho chưởng quỹ ngân phiếu chính là dựa theo phân phó của Thanh Linh.

Thanh Linh vừa đi tới cửa, Thư Nghiễn liền nhìn thấy nàng. Khéo chính là vào lúc này nàng cũng đồng thời nhìn thấy Thư Nghiễn.

“Thư Nghiễn, chúng ta đi.” Thanh Linh hô, nàng còn đứng bên trong lâu, mới bước một chân ra khỏi cửa.

Chẳng biết từ lúc nào, bên ngoài Mãn Hương lâu có một chiếc xe ngựa hoa lệ đang đứng. Tiếng hô vừa rồi của Thanh Linh bay vào trong xe ngựa.

“Không được, công tử, ngài cứ đi trước đi.” Thần sắc Thư Nghiễn có chút né tránh.

Thanh Linh nhướn mày: “Thư Nghiễn, người không đi là còn có việc ở đây sao?”

“Công tử, Tần Thừa tướng đang đợi công tử ở bên ngoài.” Thư Nghiễn nhắm mắt nói, vừa rồi hắn đi lấy ngân phiếu, trở lại gần Mãn Hương lâu liền nhìn thấy xe ngựa của Tần Liễm.

Tần Liễm dừng xe, hỏi Thanh Linh đang ở đâu, hắn không cần thận liên lỡ miệng.

“Cái gì?” Da đầu Thanh Linh trong nháy mắt tê dại, nam nhân này khẳng định không thích nàng đến những chỗ như thế này.

Hắn xuất hiện ở đây cũng trùng hợp quá đi.

Nàng ló đầu ra ngoài thăm dò liền nhìn thấy bên trái cách Mãn Hương lâu vào bước có một chiếc xe ngựa xa hoa. Minh Lục ngồi ở vị trí phu xe, đang nhìn nàng cười không có ý tốt. Thanh Linh vừa nói chuyện với Thư

Nghiễn, nên hấn chắc chắn vị công tử mặc y phục màu lam này là Thanh Linh.

Thanh Linh hướng hấn làm thủ thế chớ lên tiếng cùng uy hiếp, ý muốn nói hấn dám phát ra thanh âm nào, nàng liền cắt cổ hấn.

Nàng dự định vụng trộm chạy trước, sau đó nam nhân kia mà nhắc đến chuyện này, nàng một hai chối bay chối biến là được.

Bất quá Thanh Linh lại không sợ uy hiếp của tql, Thanh Linh chạy chưa được hai bước, Minh Lục liền hô to: “Công tử, phu nhân chạy rồi!”

Thân hình Thanh Linh trong nháy mắt cứng đờ, tên Minh Lục này, không thể tin tưởng được!

“Phu nhân còn muốn chạy sao? Vì phu tiễn nàng một đoạn đường, thế nào?” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm trầm thấp ôn nhu say lòng người.

Không đợi nàng đáp lại, một dải bạch lăng liền bay ra cuốn lấy eo nàng. Người đang giữ đầu còn lại của dải bạch lăng khẽ kéo một cái, nàng liền bay thẳng vào trong xe ngựa.

Nam tử trong xe mặt mày như họa, dáng cười ôn nhu như nước.

Người này cười dịu dàng như vậy, nàng có dự cảm xấu.

“Phu nhân chạy tới Mãn Hương lâu này là do vì phu chưa dạy dỗ nàng cẩn thận, muốn đến đây học hỏi kinh nghiệm sao?” Hấn buồn rầu nói, ánh mắt ai oán nhìn nàng chăm chăm.

Thanh Linh nghe ra ý tứ trong lời nói của hấn, thân thể rụt rụt về phía sau, cái biểu cảm này là sao đây? “Không có....không có.” Nàng nhanh miệng một năm một mười nói cho hấn biết chuyện dụ dỗ Hách Liên Dực vào Mãn Hương lâu.

Hắn như có điều suy nghĩ, sau đó nói: “Phu nhân nói muốn khiến Hách Liên Dực nhục nhã, cứ sao lại chọn Mãn Hương lâu này?”

Đây chính là ám hiệu cho việc vi phu chưa dạy dỗ nàng cẩn thận sao?”

“Không có.” Thanh Linh khẳng định nói, người này thích hiểu sai vấn đề, cái này thật không tốt.

“Phu nhân then thùng, khó có thể mở miệng, vi phu hiểu mà.”

Hiểu cái đầu chàng! “Tuyệt đối không có!” Nàng trừng mắt nói.

“Phu nhân không cần then thùng, cứ nói thẳng là được.”

“Ta thật sự là không có.” Mỗ nữ nào đó chuẩn bị xù lông.

“Khiến phu nhân chạy tới đây để học hỏi kinh nghiệm, tất cả lỗi của vi phu.” Hắn buồn rầu nói: “Tối này nàng không cần ngủ quá sớm đâu.”

“Chàng muốn tới Diệp phủ?” Nàng cảnh giác hỏi.

“Tất nhiên.” Hắn ôn nhu nói.

“Không được, chàng không được tới.” Nàng quả quyết cự tuyệt, sau đó lại vội vàng giải thích chuyện nàng có mặt ở Mãn Hương lâu, lại nhiều lần uy hiếp hắn không được đến Diệp phủ.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, người này liền nhắm mắt lại ra vẻ ta đã ngủ.

Nàng hận đến nghiến răng, trên mặt lại nở nụ cười ôn nhu: “Phu quân, ta thực sự biết sai rồi, lần sau ta không dám đến đây nữa.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 135: Sập Bẫy

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Tần Liễm mở mắt, đôi mắt đen bóng khúc xạ ánh sáng bức người, hắc khê mỉm cười tựa như gió xuân vờn nhẹ, trăm hoa đua nở: “Ngoan.” Hắc vũ nhẹ đỉnh đầu nàng: “Không nên đến những địa phương như vậy.”

Thanh Linh trắng mắt liếc hắc một cái, người này quản rộng quá đi, dừng để ngày nào đó nàng bắt gặp vào những nơi như thế này. Nếu không, nàng cắn chết hắc!

Hách Liên Dực tiến cung thỉnh an Ninh Thục phi.

“Dực nhi, sắc mặt con nhìn không được tốt lắm, có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Ninh Thục phi quan sát hắc từ trên xuống dưới, đáy mắt tràn ngập ân cần.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là chút chuyện phiền toái mà thôi.” Hách Liên Dực nhàn nhạt đáp.

“Chuyện phiền toái gì?” Ninh Thục phi truy vấn, chuyện gì mà khiến cho Dực nhi mà ủ mà chau như vậy.

Hách Liên Dực liền kể một năm một mười chuyện Thanh Linh phái người giả dạng người Vinh Vương phủ xông vào tử lao cứu Dung Thi Thi,

muốn hất chậu nước bẩn thật to này vào đầu hắc báo cho Thục phi. Đối với xú nữ ghê tởm tên Hoa Lê kia phi lẽ hắc, nửa chữ hắc cũng không nói.

Vừa nghĩ tên Hoa Lê, Hách Liên Dực liền muốn nôn mửa. Ngày đó bị nàng trêu chọc một hồi, quả thực trở thành ác mộng của đời hắc.

“Bản cung xem thường như đầu kia rồi, không nghĩ tới thể lực của Đại Hộ pháp Tiêu Dao thành lại lớn đến như vậy. Nàng đã đối nghịch với con, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách diệt trừ nàng.” Nếu không, nàng rất có thể trở thành chướng ngại vật lớn trong tương lai của con trai bà ta.

“Mẫu phi nói đúng.” Trước đây hắc còn ôm ảo tưởng với Thanh Linh, trải qua chuyện phát sinh gần đây, hắc triệt để buông bỏ ý niệm trong đầu.

Nữ nhân này quá mạnh động, Hách Liên Dực hắc lười phải khống chế, hắc âm thầm phản bác trong lòng.

Không phải hắc lười, mà căn bản hắc khống chế không nổi.

“May mà lần này có Kính Nam vương trợ giúp, nếu không phiền toái này e rằng khó giải quyết.” Hách Liên Dực nói.

“Hắc sao?” Trên mặt Ninh Thục phi thoáng có chút mất tự nhiên.
(MTLTH.ddlqđ)

Chuyện hồi còn trẻ của Kính Nam vương với mẫu phi hắc, Hách Liên Dực cũng đã từng nghe thấy. Nếu như mẫu phi chịu ra mặt, chắc chắn Kính Nam vương sẽ theo phe hắc.

Những năm gần đây mặc dù hai người có bảo trì lui tới nhưng cách đối xử của Kính Nam vương đối với hắc rất lạnh nhạt.

“Aiz, thế cục trong triều hiện giờ, nhi thần càng ngày càng yếu thế. Nếu có Kính Nam vương ra tay giúp đỡ thật tốt biết bao.” Hách Liên Dực

tựa như vô ý nói.

Ninh Thục phi khẽ động lông mày nhưng vẫn không nói gì.

Hách Liên Dực tiếp tục nói: “Đáng tiếc Kính Nam vương nhiều năm qua vẫn không muốn nhúng tay quá nhiều vào chuyện triều chính, muốn kéo ông ta cũng sợ là không dễ dàng. Nhi thần nghe nói mẫu phi cùng với Kính Nam vương có giao tình không tệ, hẳn mẫu phi sẽ hiểu ông ta một hai phần. Mẫu phi có thể suy nghĩ cách gì khiến ông ta tình nguyện thần phục chúng ta hay không?”

“Bí mật truyền tin tới cho Vô Ưu, nói với nàng ta ba ngày sau có mặt tại Thủy Minh điện.” Ninh Thục phi đột nhiên nói, cố gắng tranh đề tài của Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực trong lòng có chút thất vọng, trên mặt lại ra vẻ không thèm để ý, nường theo lời bà ta mà nói: “Mẫu phi muốn....”

Mi tâm Ninh Thục phi lóe lên lệ sắc: “Bản cung muốn đích thân ra tay.”

Diệp phủ, bên trong Thủy Liên viện. Thư Nghiễn thả nhẹ bước chân đến trước mặt Thanh Linh: “Chủ Thượng, có tin tức.” Hắn đưa Thanh Linh một tờ giấy.

Thanh Linh giơ tay tiếp nhận, nhanh chóng liếc qua nội dung. Trên tờ giấy viết cặn kẽ hoạt động gần đây của Ninh Thục phi, thậm chí bữa ăn bà ta dùng gì cũng được viết vô cùng rõ ràng.

“Nội dung bên trong tờ giấy này chính là thuộc hạ sao chép từ tin tức Cao công công muốn đưa ra ngoài.” Thư Nghiễn nói, Cao công công thừa dịp xuất cung mua đồ, đưa tin tức liên quan đến Thục phi cho người của Kính Nam vương.

Thời gian cung cấp tin tức không cố định, hai ba ngày mới đưa một lần, cũng có khi cách đến mười ngày nửa tháng.

Thanh Linh vứt tờ giấy vào lò lửa, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Hay cho một Kính Nam vương.” Kính Nam vương rất cục sếp xếp bao nhiêu nhân thủ bên cạnh Ninh Thục phi mới có thể thu được căn cứ tin tức của bà ta như vậy?

Tờ giấy bén lửa cháy lớn, ánh sáng đỏ vàng hắt lên khuôn mặt nàng, lúc sáng lúc tối: “Có khả năng thu phục vị Cao công công này không?”

“Thuộc hạ thử qua tất cả các thủ đoạn đều không thể.” Thư Nghiễn nói.

“Vậy liền diệt trừ hẳn, thay người của chúng ta vào.” Thanh Linh nhàn nhạt nói.

Thư Nghiễn hiểu ý trong lời nói của nàng, nàng muốn diệt trừ vị Cao công công chân chính kia, lại cài một người dịch dung thành Cao công công làm việc cho họ.

Thanh Linh lại nói: “Lần sau nếu có tin tức của Ninh Thục phi gửi cho Kính Nam vương, nhớ phải mang cho ta xem trước.”

Bão tuyết kéo dài tới mấy ngày, hôm nay cuối cùng cũng ngừng.

Trên nhánh cây từng đợt băng nặng trĩu treo ngược thân mình, trong suốt như pha lê tinh khiết, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh sáng long lanh, phá lệ đẹp mê người.

Kính Nam vương bước chậm dưới mái hiên, rất có hào hứng thưởng thức cảnh đẹp sau bão tuyết.

Có một thuộc hạ nhanh chóng bước đến: “Vương gia.” Hắn đưa một ống trúc nhỏ cho Kính Nam vương.

Kính Nam vương đổ tờ giấy trong ống trúc ra, mở ra xem. Đột nhiên vẻ mặt ông ta đại động, tay cầm tờ giấy run nhè nhẹ, phảng phất như tờ giấy kia rất trọng yếu.

Trên giấy nói rằng mấy ngày trước Ninh Thục phi đột nhiên vẫy lui tất cả mọi người, một mình vẽ tranh. Nàng vẽ Liễu Túy Văn đình cùng Quy Vũ Kiều, vẽ xong liền xuất thần.

Liễu Túy Văn đình cũng Quy Vũ Kiều là địa phương ngày trước mà Kính Nam vương cũng Ninh Đại tiểu thư thích nhất. Nhất là Liễu Túy Văn đình, vừa là nơi đính ước của hai người, cũng là nơi tràn ngập bí mật.

Ngày đó, nàng tại Liễu Túy Văn đình nói lời vô tình, hiện giờ vẫn còn văng vẳng bên tai. Nàng nói sẽ quên hẳn, sẽ quên đoạn tình cảm này, đã quên Liễu Túy Văn đình.

Giờ nàng đặt bút họa Liễu Túy Văn đình cùng Quy Vũ Kiều, có phải hay không nàng vẫn nhớ? Nhớ tới hẳn?

Tay cầm tờ giấy chậm chậm để xuống, nội tâm ngũ vị tạp trần.

Thời gian đã qua, dung nhan cũng đã đổi khác nhưng sơ tâm của hắn đối với nàng mãi không thay đổi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 135+2: Sập Bẫy 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Tin tức gần đây Kính Nam vương nhận được đều đề cập không ít đến những dị thường của Ninh Thục phi, nhưng dị thường kia đều cùng ông ta, cùng quá khứ của hai người họ có liên quan.

Thanh Linh lười biếng nằm trên nhuyễn tháp phơi nắng, híp mắt lim dim mơ màng. Vừa chớp mắt được một lúc liền có người trong cung tìm nàng.

“Tại sao Ninh Thục phi lại cho truyền đòi tiểu thư vào cung?” Thanh Linh phải vào cung, Hương Thảo chải đầu cho nàng nghi vấn nói.

Thanh Linh cười nhẹ: “Ta cũng không biết.” Tóm lại vẫn là không có chuyện gì tốt.

Lúc ra cửa, Hương Thảo muốn tiến cung cùng nàng lại bị Thanh Linh ngăn cản: “Em lưu lại trong phủ đi.”

“Tiểu thư cho nô tỳ đi cùng ngài đi.” Hương Thảo nói.

“Không cần.” Thanh Linh xoay người bước lên xe ngựa, Ninh Thục phi muốn gặp nàng không chỉ đơn giản ngồi nói chuyện phiếm, một mình nàng tiến cung còn có thể an toàn mà trở ra, dẫn theo Hương Thảo, nếu như có chuyện gì, nàng không có biện pháp bảo vệ nàng.

Tường đỏ, ngói lưu ly, đi trên hành lang trong cung cấm vô hình có một loại đè nén tiêu cực. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh đi theo cung nữ dẫn đường vào Thủy Minh điện. Lúc này đại cung nữ tên Tịch Hà nói rằng Ninh Thục phi không có trong điện, bảo nàng ngồi chờ một lát.

“Diệp tiểu thư, mời uống trà, nương nương sẽ trở lại ngay thôi.” Tịch Hà nhỏ nhẹ nói.

“Được.” Thanh Linh trả lời lại Tịch Hà, khuôn mặt Tịch Hà tú lệ, búi tóc nghiêng nghiêng chỉ gài một cây trâm ngọc tạc hoa khéo léo.

Nàng mặc bộ y phục màu hồng phấn, ở hậu cung của Nam Hạ, cung nữ có thể khoác lên người quần áo màu hồng phấn này, đẳng cấp chắc hẳn không thể thấp được.

Tịch Hà đi ra khỏi đại điện, Thủy Minh điện to như vậy mà chỉ có một mình Thanh Linh ngồi yên tĩnh.

Nàng quan sát xung quanh một chút, trong lúc vô tình nhìn thấy một cây trâm bằng vàng điêu khắc hình hoa lan nằm trên mặt đất.

Nhìn cây trâm hình thức đơn giản hẳn là thuộc về cung nữ, nhưng hẳn không phải cung nữ có đẳng cấp thấp.

Tịch Hà đẳng cấp không thấp, nàng lại vừa mới rời đi, cây trâm này hẳn là của nàng.

Thanh Linh nhặt cây trâm lên, cất vào trong tay áo, nghĩ lát nữa gặp lại Tịch Hà thì trả cho nàng.

Từ ngoài cửa điện vang lên tiếng cười duyên, một lát sau Thanh Linh liền nhìn thấy Vô Ưu Công chúa lôi kéo cánh tay Thục phi, cười đến động

lòng người.

Vô Ưu Công chúa ngoại trừ một đầu tóc đen, từ trên xuống dưới nàng ta đều bện màu trắng. Da thịt trắng như ngọc, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất xuất trần như tiên tử.

Chỉ cần những nơi có Vô Ưu Công chúa xuất hiện, đều không có chuyện gì tốt.

Ninh Thục phi dường như đang nói gì đó với Vô Ưu Công chúa, lại làm cho Vô Ưu Công chúa cúi đầu thẹn thùng, nũng nịu: “Thục phi lại che cười Vô Ưu.”

Thanh Linh nổi da gà, nàng tiến lên một bước: “Thục phi nương nương, Vô Ưu Công chúa.” Nàng khách sáo thi lễ một cái.

“Nhiều ngày không thấy, Diệp tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp động lòng người. Bản cung vừa nhìn còn tưởng rằng là tiên nữ hạ phàm.” Ninh Thục phi ôn hòa nói.

Vô Ưu Công chúa khinh miệt liếc nàng một cái, thầm nói: “Tiên nữ cái gì, sao Chối thì có.”

Nụ cười của Ninh Thục phi cứng đờ, liếc xéo nàng một cái.

Vô Ưu Công chúa mới bắt đầu dĩ ngậm miệng, chưa tới một phút, khuôn mặt xinh đẹp lại hé ra nụ cười động lòng người.

Thanh Linh nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Nương nương quá khen rồi, Thanh Linh liễu yếu đào tơ, nhanh sắc tầm thường, làm sao có thể bì kịp với Vô Ưu Công chúa. Vô Ưu Công chúa mặt như trăng rằm, quốc sắc thiên hương mới xứng đáng làm Cửu Thiên Huyền nữ hạ phàm.”

Vài câu khen tặng nói cho có lệ lại đâm trúng tâm Vô Ưu Công chúa, nàng ta cười càng thêm quyến rũ. Diệp Thanh Linh, dung mạo người không bì kịp được với bản công chúa, xuất thân không thể so với bản công chúa, thật không hiểu nổi Liễm ca ca sao lại thích người! Không sao, chỉ cần Diệp Thanh Linh không còn trên đời này, Liễm ca ca sớm muộn gì cũng là của bản công chúa.

Vô Ưu Công chúa nâng cái cằm cao quý của mình lên, nhìn Thanh Linh lại càng tràn ngập khinh thường.

“Bất quá, Thanh Linh lại nghe nói nữ tử dung mạo càng như thiên tiên, tâm địa lại càng rắn rết không ai bằng.” Thanh Linh lại lạnh nhạt nói.

Chỉ cần đầu óc không ngu xuẩn đến nỗi nhân thần công phần thì đều biết Thanh Linh đang chỉ cây dâu mắng cây hòe.

“Người...” Nụ cười của Vô Ưu Công chúa sượng ngắt, tính muốn mở miệng mắng Thanh Linh, Ninh Thục phi lúc này lại nhéo lấy tay nàng mới khiến nàng nuốt cục tức này vào bụng.

“Diệp tiểu thư đừng đứng mãi thế, mau ngồi đi.” Ninh Thục phi cười nói, cố gắng đánh vỡ cục diện bế tắc Thanh Linh vừa tạo ra.

“Tạ nương nương.” Thanh Linh cũng không khách khí, tìm chỗ ngồi xuống.

“Nương nương cho truyền đòi Thanh Linh là vì chuyện gì vậy?” Thanh Linh nói.

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì, bản cung chỉ muốn cùng Thừa tướng phu nhân tương lai chuyện trò đôi chút mà thôi.” Ninh Thục phi che miệng cười khẽ.

Tìm nàng tiến cung chỉ muốn cùng nàng trò chuyện? Có quỷ mới tin!

“Thực phi nương nương, Vô Ưu nghe nói phụ cận Phong Giản đình hoa nở rất đẹp. Hôm nay thời tiết đẹp, chúng ta đi xem một chút đi, vừa ngắm hoa vừa nói chuyện phiếm chẳng phải là tốt hơn sao.” Vô Ưu Công chúa vừa bị Thanh Linh vả bôm bóp vào mặt, vậy mà giờ nhìn Thanh Linh tựa như đang nhìn bạn khuê mật.

“Thanh Linh tỷ tỷ khó có khi tiến cung một lần, chúng ta đưa nàng đi cùng, được không?” Vô Ưu Công chúa làm nũng nói.

Ninh Thực phi ôn hòa cười một tiếng: “Phong Giản đình cách Thủy Minh điện xa như vậy, bản cung mới lười phải đi, không bằng con cùng Diệp tiểu thư đi đi.”

Vô Ưu Công chúa đến trước mặt Thanh Linh, cười ngây thơ như một đứa trẻ không hiểu sự đời: “Thanh Linh tỷ tỷ, người đi cùng bốn công chúa được không?”

Bản lĩnh lật mặt của Vô Ưu Công chúa quả thực rất thần sầu, một phút trước còn nhìn nàng tựa như địch nhân giết cha, một phút sau lại coi nàng như bạn khuê phòng.

Thanh Linh vô thức nghĩ nghĩ, Vô Ưu trở mặt nhanh như vậy không lo mặt sẽ bị rút gân sao?

“Diệp tiểu thư, người đi cùng Vô Ưu Công chúa đi.” Ninh Thực phi nói tựa như không cho cự tuyệt.

Trên đường đến Phong Giản đình, Vô Ưu Công chúa đưa Thanh Linh đi đường đều không nhìn thấy một ai.

Thanh Linh không khỏi cong khóe môi, Vô Ưu Công chúa muốn lập lại chiêu cũ? Phía trước chắc chắn đang có vũng bùn lầy gì đó chờ nàng nhay vào.

Nhưng nàng đã đoán sai, phía trước không thấy một vũng bùn lầy nào hết.

Thanh Linh ngược mắt nhìn lên tấm hoành phi treo trên cổng: “Phù Liên cung.”

Phù Liên cung là một nơi yên tĩnh, cảnh sắc quanh đây rất hợp lòng người. Phong cảnh hữu tình, từng cái cây ngọn cỏ đều an bài vừa ý.

Cửa cung không nhiễm một hạt bụi, xem ra thường có cung nhân quét dọn.

Ngoài cửa không có ai canh gác, Vô Ưu Công chúa nói Phong Giản đình ở bên trong.

Vô Ưu Công chúa dẫn đầu đi vào, Thanh Linh sau đó mới nhắc chân đuổi theo.

Cảnh trí bên trong quả thật rất đẹp, băng tuyết trong suốt như pha lê làm cành cây oằn mình cong xuống. Đình đài lầu các tọa lạc tựa như thủy tinh trong suốt, ảo mộng như tiên cảnh.

Bên trong điện lại càng thấy ít người, trong lúc vô hình khiến người ta cũng phải hít thở nhẹ nhàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 135+3: Sập Bẫy 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Vừa bước tới nơi này liền ngửi thấy thoảng thoảng mùi hương, toàn thân nàng chấn động, khuôn mặt lộ ra khiếp sợ, máu trong cơ thể tựa như muốn sôi trào, đôi môi kích động run rẩy. Nàng bước nhanh vào sâu trong điện, khẩn cấp muốn biết hương này từ đâu phát ra.

Hương thơm này chính mùi hương trên người hắc y nhân ám toán nàng ở Tướng Quốc Tự kiếp trước.

Vô Ưu Công chúa nhìn Thanh Linh chủ động vào sâu trong điện, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, lẩm bẩm: “Còn tưởng phải phí một phen công phu để dụ người vào điện, không ngờ người lại không đợi được mà bước vào.”

Càng đi vào trong điện, khắp nơi yên tĩnh đến quỷ dị. Cảnh sắc dù động lòng người nhưng lại không thấy ai đi đi lại lại.

Thanh Linh biết chắc chắn đây là một cái bẫy, trực giác nói cho nàng biết càng đi vào trong sẽ càng nguy hiểm. Nhưng mùi hương này lại làm nàng nóng lòng muốn biết, lý trí không thể ngăn bước chân.

Khắp nơi tìm nơi phát ra mùi hương này, vô tình ngửi thấy, làm sao nàng có thể bỏ qua manh mối dẫn đến cái chết thảm khốc của đại ca và mình?

Biết rõ phía trước là bẫy rập nhưng nàng vẫn muốn dẫn thân.

Nàng bước ngày càng nhanh vào trong điện, phía trước có một cái đình, bên cạnh cái đình có một mảng tuyết trắng hình dáng tựa tường vi nhưng lại không phải tường vi, đóa hoa có nhụy hoa giống như giọt lệ kia đột nhiên lọt vào tầm mắt nàng.

Băng thiên tuyết địa, đóa hoa ngạo nghễ nở rộ, kiều diễm ướt át, đẹp không sao tả xiết. (MTLTH.ddlqđ)

Hình dáng đóa hoa này tương tự với hình khắc trên ngọc bội, Thanh Linh đoán không sai, mảng hoa trước mặt nàng chính Mị hoa đã tuyệt tích trong truyền thuyết.

Nàng khom lưng muốn xác minh lại mùi hương, mùi hương thơm ngát động lòng người xông vào mũi nàng.

Mị hoa nở dọc theo một con đường nhỏ lát đá xanh, cuối con đường nhỏ là cửa tấm điện.

Thanh Linh tựa như mê muội, men theo đường nhỏ, đẩy cửa bước vào điện.

Đồ trang trí trong tấm điện không cái nào không tinh xảo hoa mỹ, nàng tiếp tục bước vào trong phòng.

Phòng trong đặt một chiếc giường, bàn ghế, bàn trang điểm, không nghi ngờ gì nữa, nơi này chính Phù Liên cung.

Lư hương hình cánh sen tỏa khói nhẹ lượn lờ, tản ra mùi hương nồng nặc. Mùi hương này cũng là mùi của Mị hoa nhưng hương lại càng thêm thuần hậu, thư thái.

Một đường đến đây, Thanh Linh không nhìn thấy một người nào. Lúc này nàng cũng đã phát hiện, trong cung này không có người. Không có người ở, vì sao lư hương lại được đốt?

Mùi hương hoa nhàn nhạt, nàng tinh ý ngửi thấy có mùi dầu hỏa thoang thoang.

Nơi đây không nên ở lâu, càng rời nhanh càng tốt.

Nàng lơ đãng nghiêng đầu, nhìn thấy trên tường có treo một bức họa, bước chân muốn rời đi lại không cách nào nhấc lên được.

Nhìn thấy người trong bức họa, Thanh Linh khiếp sợ lùi bước.

Bức họa vẽ một bạch y nữ tử, nhan sắc tựa thiên tiên, khí chất dịu dàng, kỳ ảo lại trong suốt hoàn mỹ. Thanh Linh trí nhớ rất tốt, nếu như không lầm, bức họa trong thư phòng của Diệp Thiên Minh vẽ chính là nữ tử này. Chắc chắn nữ tử trong hai bức họa này chính là một người.

Có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên ngoài điện, Thanh Linh xoay người muốn đi ra khỏi phòng, không ngoài dự đoán, cửa phòng đã bị khóa từ bên ngoài.

Lúc này, tất cả các cửa sổ đều bị chốt kín. (MTLTH.ddlqđ)

Mùi khét ngày càng nồng, Thanh Linh xông vào phòng trong, nàng nhìn bức họa kia đã bị thiêu hủy đầu tiên. Sau đó chính là chiếc giường màu cánh sen cũng đang cháy rực lửa. Thế hỏa rất lớn, cơ hồ trong chớp mắt, toàn bộ căn phòng bén lửa bốc cháy dữ dội.

Trong phòng không có vật gì dễ cháy, chắc chắn đã có người tưới dầu hỏa lên trước.

Thanh Linh nhanh chóng đẩy cửa sổ, không ngoài dự đoán, cửa sổ đã bị người khóa chặt. Nàng muốn vận nội lực phá tan cánh cửa lại phát hiện bản thân không có cách nào thúc giục nội lực.

Trong căn phòng đậm mùi khói, còn có mùi hương khác.

Không tốt, có độc. Người vừa phóng hỏa cũng nhân tiện thả hương độc vào. Lửa cháy đồng thời phát tán độc khí.

Độc khí này vừa ngửi vào liền khiến bản thân mềm yếu vô lực. Đối phương chính là muốn dùng lửa đốt chết nàng, nhưng đối phương làm sao sẽ biết nàng đến chỗ này?

Nàng lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc giải bách độc, sau đó chờ khí lực dần khôi phục.

Khói quá dày làm nàng bị sặc, Thanh Linh nâng hai chân như đeo trĩu khó khăn bước ra ngoài.

Trên nóc nhà có một lớp tuyết dày đọng lại, Phù Liên cung lại ở nơi yên tĩnh, bốn phía lại có hòn non bộ cao cao che lấp. Cho nên khi Phù Liên cung bị cháy cũng gần như không có ai phát hiện ra.

“Diệp Thanh Linh, người chờ đến khi bị chết cháy đi. Bốn công chúa muốn nhìn một chút, đến lúc người bị đốt đến không còn hình dạng, Liễm ca ca còn thích người nữa hay không? Ha ha ha ha.” Vô Ưu Công chúa đứng ngoài cửa, nhìn chăm chăm tấm điện bị khóa bốn phía, nghĩ đến Thanh Linh sắp bị chết cháy, nàng cảm thấy thập phần hưng phấn.

“Người điên rồi phải không? Bốn cô nương là thiên kim phủ Hộ Quốc Tướng quân, cùng là thừa tướng phu nhân tương lai, người hại bốn cô nương táng thân biển lửa, kết cục của người không cần nghĩ cũng biết không có gì tốt đẹp.” Thanh âm Thanh Linh âm u nói vọng ra ngoài.

Trong phòng khói ngày một dày, Thanh Linh ho khan không ngừng.

“Người đột nhiên phát sinh cùng bốn công chúa, tự mình rời đi, trong cung lạc đường, xông nhầm vào cấm cung, cuối cùng bị chết cháy cũng là đáng đời. Cái chết của người không có quan hệ với bốn công chúa.” Vô Ưu Công chúa bên ngoài vui vẻ nói.

“Cấm cung?” Thanh Linh lẩm bẩm, khó trách một đường đến đây đều không thấy người.

“Diệp Thanh Linh, lần này người chết chắc rồi.” Vô Ưu Công chúa chắc chắn nói.

“Người xác định ta sẽ chết ở đây sao?” Thanh Linh nói.

Vô Ưu Công chúa sung sướng nói tiếp: “Phù Liên cung chính là cung điện nơi Liên phi ở khi còn tại thế. Hôm nay chính là ngày năm đó Liên phi tiến cung. Sau khi Liên phi mất, Phụ hoàng năm nào vào ngày này cũng đến đây, cũng sẽ cho tất cả mọi người lui xuống.” Nguyên Ung Đế làm như vậy chính là không muốn có người quấy rầy. Một thân một mình ngồi đây hoài niệm Liên phi, tin tưởng chắc chắn rằng Liên phi vẫn chưa chết. Khi còn sống Liên phi rất thích yên tĩnh, không có quá nhiều người quấy rầy. Sau khi nàng mất, Nguyên Ung Đế chỉ phái hai cung nhân tại đầu canh gác quét dọn Phù Liên cung.

Trong phòng ngủ đồ vật đều sạch sẽ, không nhiễm bụi bẩn. Phù Liên cung ít thấy lá rụng. Không người nào ở cấm cung có thể xử lý tốt như vậy, trừ khi đây là lệnh của Hoàng Đế.

Cảnh sắc trong Phù Liên cung có thể nói là tiên cảnh, còn có Mị hoa đã tuyệt tích.

Liên phi nương nương là người Nguyên Ung Đế yêu, ngoại trừ Liên phi ra, không một nữ nhân nào có thể khiến Nguyên Ung Đế đặt trong lòng.

Bức họa nữ tử trong phòng hẳn là Liên phi nương nương.

Trong thư phòng của Diệp Thiên Minh có một bức họa vẽ một nam một nữ, nam nhân khi còn trẻ ấy hẳn là Diệp Thiên Minh, còn nữ nhân, chẳng lẽ là Liên phi?

Thanh Linh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không bao lâu sau Hoàng Thượng sẽ đến đây?”

Đáy mắt Vô Ưu Công chúa thoáng kinh ngạc nhưng vẫn trả lời: “Đúng vậy.”

“Rất có thể Phụ Hoàng đã gần đến nơi rồi. Dù người có trốn ra khỏi biển lửa cũng khó có thể thoát ra khỏi Phù Liên cung. Bốn công chúa không giúp gì được cho người, người cứ ở đây hưởng thụ giây phút cuối đời mình đi.” Vô Ưu Công chúa đắc ý cười to.

Thanh Linh bị sặc khói, bịt kín mũi miệng, gian nan hít không khí mong manh. Vừa rồi nuốt viên thuốc kia đã có tác dụng, nàng cảm thấy khí lực dần khôi phục.

Nàng phải rời đi trước khi Nguyên Ung Đế đến là tốt nhất. Món nợ này nàng sẽ dần tính sổ với tiện nhân Vô Ưu kia, không, chính xác phải là Vô Ưu và Ninh Thục phi.

Ninh Thục phi đột nhiên truyền đòi nàng tiến cung, chính là muốn diệt trừ nàng trong cấm cung này đi.

Nàng bị chết cháy ở Phù Liên cung, Vô Ưu Công chúa nói cùng nàng có tranh chấp, nàng tự ý rời đi, xông vào cung cấm rồi táng thân nơi biển lửa.

Dù sao bởi vì Thanh Linh, nàng đã có bất hòa với Vô Ưu. Nguyên Ung Đế cũng biết rõ. Nàng cùng Vô Ưu tranh chấp cũng không phải điều

kỳ lạ.

Về phần tại sao Phù Liên cung lại cháy, nguyên nhân khó lòng có thể tra ra được. Cũng có thể suy đoán Thanh Linh trong lúc hoảng loạn làm đổ ngã giá nên dẫn đến họa hoạn.

Còn nữa, nàng xông vào cấm cung vốn đã là tử tội, bị chết cháy, tất cả mọi người đều không cảm thấy đồng tình. Nguyên Ung Đế cũng không vì người phạm vào tội chết mà suy xét quá nhiều. (MTLTH.ddlqđ)

Nếu nàng chạy ra khỏi biển lửa này, hai tiện nhân kia cũng làm nàng khó lòng mà trốn ra khỏi Phù Liên cung. Nguyên Ung Đế đến nhìn thấy phòng ngủ của Liên phi nương nương cháy, vốn đã giận dữ lại thấy nàng một mình xông vào đây, dưới cơn thịnh nộ xử tử nàng cũng là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Vô Ưu Công chúa tâm tình sung sướng quay người, dự định trước khi Nguyên Ung Đế đến bản thân đã nhanh chóng ra khỏi đây.

Chỉ là nàng vừa mới xoay người liền nhìn thấy một thị nữ không biết đã xuất hiện từ lúc nào. Trong tay nàng ta cầm dao găm, may mắn Vô Ưu Công chúa kịp thời phát hiện ra nàng.

Vô Ưu Công chúa bị dọa lùi về phía sau, run rẩy nói: “Cứu mạng... Người là ai? Không....đừng tới đây.”

Thị nữ dứt khoát vung tay lên, dao găm đâm thẳng vào người Vô Ưu Công chúa. Vô Ưu Công chúa nghiêng thân lao đảo chạy đi.

“Người là người Thục phi nương nương phái tới phải không?” Vô Ưu Công chúa run rẩy chỉ thẳng tay vào mặt thị nữ kia. “Diệt trừ Diệp Thanh Linh là kế hoạch của bà ta, bà ta chắc chắn sẽ có hiềm khích với ta. Bôn công chúa đã biết quá nhiều cho nên muốn diệt khẩu!” Phía sau nàng là cánh cửa đã đóng chặt, không thể lui hơn được nữa.

“Coi như người có chút thông minh.” Thị nữ động tác lưu loát đâm chủy thủ lên người Vô Ưu Công chúa: “Đáng tiếc, người chỉ đoán đúng có một nửa.”

Vô Ưu Công chúa chỉ kịp hỏi một nửa còn lại là gì đã bị cơn đau đánh úp plan khắp toàn thân: “A!” Nàng kêu lên thảm thiết, mới vừa hô lên thất thanh đã bị thị nữ bịt miệng.

Trên người có vết thương, nàng vì đau đớn, phần nộ, không cam lòng trừng mắt nhìn gắt gao thị nữ kia, trừng đến nỗi trong mắt tựa như muốn rút ra ngoài.

Sau đó nàng bị thị nữ kia liên tiếp đâm nhiều nhát vào người. Bạch y nhiễm đỏ, chói mắt đến nỗi khiến người ta kinh hãi.

Vô Ưu Công chúa như con diều đứt dây, thống khổ bịt chặt miệng vết thương đang không ngừng rỉ máu. Vốn khuôn mặt thiên tiên hồng hào đỏ thắm, giờ phút này trắng như tờ giấy. Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, thị nữ để ngang ngón tay dưới mũi nàng, phát hiện đã ngừng thở.

Khí lực trong cơ thể Thanh Linh đã khôi phục bảy tám phần, nàng đi đến phía cửa sổ, một quyền đập nát cánh cửa sổ nhảy ra ngoài.
(MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 136: Lạnh Lùng

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thị nữ kia vừa giết Vô Ưu Công chúa xong liền nhanh chóng ly khai, nhưng nàng chưa được vài bước liền nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ vụn. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Thanh Linh từ cửa sổ nhảy ra.

Thanh Linh vừa chạm đất liền phi ngấn chân về phía thị nữ. Thị nữ thoáng bối rối, nhanh tay ném chùy thủ vào người Thanh Linh đồng thời miễn cưỡng tránh thoát ngấn chân của Thanh Linh.

Chùy thủ không đâm trúng Thanh Linh, thị nữ mắt thấy Thanh Linh chuẩn bị đuổi theo, trong tay nàng cũng không có binh khí nào khác, tiện tay lôi ra thứ gì đó từ trong ống tay áo ném về phía Thanh Linh, sau đó liều mạng chạy trốn.

Thanh Linh dùng ống tay áo dài rộng của bản thân ngăn cản vật thể lạ, nhấc chân muốn đuổi theo, đằng sau đột nhiên có âm thanh yếu ớt gọi nàng lại. Nàng quay đầu nhìn thấy Vô Ưu Công chúa một thân máu me chật vật nằm trên mặt đất. (MTLTH.ddlqđ)

Vô Ưu Công chúa giả chết lừa thị nữ kia, chỉ mong có hi vọng sống.

Thanh Linh đi đến nơi Vô Ưu Công chúa nằm, nàng ta cùng nàng đi ra từ Thủy Minh điện. Vô Ưu nay bị đâm nhiều nhất như vậy, nếu nàng cái gì

cũng không quản mà rời đi luôn, sau phát hiện Vô Ưu Công chúa chết ở đây nàng cũng khó trốn khỏi liên can.

Nàng nhặt cái bình thị nữ kia vừa ném, mở nắp ra ngửi một chút. Bên trong bình sứ chính là dầu Tang Tử. Dầu này không độc nhưng rấy dễ cháy. Chỉ cần một giọt cũng có thể khiến cho một mối lửa nho nhỏ trở thành đám cháy lớn khó có thể dập tắt được.

Trong phòng ngủ của Liên phi nương nương đột nhiên cháy lớn như vậy chắc chắn đã bị người này đổ dầu Tang Tử vào.

“Ô...ô...” Vô Ưu Công chúa bởi vì quá đau mà khóc, ánh mắt nàng bất lực mà khát vọng nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh cười nhìn nàng: “Tư vị bị người đâm sau lưng thế nào?” Nàng không một chút nào đồng tình với nàng ta.

“Cứu...ta.” Vô Ưu thở đứt đoạn, cắn răng nhịn đau nói.

Thanh Linh lạnh lùng quét mắt một cái nhìn khắp toàn thân Vô Ưu Công chúa, vết thương nông sâu đều có, lại bị đâm nhiều nhất như vậy, nếu không chữa trị kịp thời, cái mạng này của nàng ta coi như xong: “Ta không cứu được. Nếu như người có di ngôn gì, bốn cô nương có thể miễn cưỡng nghe, đợi ngày nào đó tâm tình bốn cô nương tốt sẽ nói cho người khác lời trần trối của người.” Đối với người muốn hại chết nàng, nàng không thánh nữ đến mức phải lấy oán báo ơn.

“Người không cứu bốn công chúa, đợi đến khi Phụ hoàng đến đây. Bốn công chúa nhất định nói cho Phụ hoàng biết người có ý đồ giết bốn công chúa.” Vô Ưu Công chúa uy hiếp.

Thanh Linh vẫn cứ lạnh lùng nhìn nàng ta, thoải mái cười nói: “Vô Ưu Công chúa à, người xác định bản thân còn sống đến khi Hoàng Thượng đến sao?”

“Người nghĩ người có thể trốn thoát sao? Người còn chưa biết đi? Thục phi nương nương sớm đã mua chuộc thủ lĩnh Cấm vệ quân, lúc chúng ta bước vào Phù Liên cung không bao lâu, bọn họ đã bao vây chặt chẽ nơi đây không một kẽ hở. Không bao lâu nữa Phụ Hoàng sẽ đến đây thôi.” Thanh âm Vô Ưu Công chúa mặc dù yếu ớt nhưng Thanh Linh vẫn có thể nghe được rõ ràng.

“Nếu hiện tại người chạy ra ngoài nhất định sẽ có người bắt người lại, chờ đến khi Phụ Hoàng tới, người chỉ còn nước bị xử tử. Nếu người cứu bốn công chúa, bốn công chúa có thể giúp người vạch trần Thục phi nương nương. Nếu không...nếu không...người nhất định phải chết!” Vô Ưu Công chúa vừa dụ dỗ vừa đe dọa, khi tức của nàng đã ngày càng yếu, khóe miệng thì thoảng sẽ có máu trào ra.

“Phải không? Đến cuối cùng ta có vì chuyện này mà bị xử tử hay không còn chưa chắc. Nhưng người, phải chết là không thể nghi ngờ.” Thanh Linh hờ hững nói.

Vô Ưu Công chúa ý thức được Thanh Linh không muốn cứu mình, ánh mắt nàng bắt đầu tan rã vẫn lóe ra chút khủng hoảng, nàng cảm thấy sức đông dần bị xói mòn, dần dần không còn cảm giác đau đớn nữa. Nếu như vẫn còn kéo dài thời gian, nàng chắc chắn sẽ chết. (MTLTH.ddlqđ)

Không, nàng không muốn chết, tại sao nàng lại phải chết? Nàng vẫn chưa giết Diệp Thanh Linh, vẫn chưa đợi được đến lúc Liễm ca ca nhìn nàng, còn chưa tính sổ lão yêu bà Thục phi kia. Nàng không thể chết!

“Cứu...bốn công chúa, người....điều kiện.” Vô Ưu Công chúa yếu ớt nói.

Thanh Linh ôn cánh tay đứng một bên, nơi này là cấm cung. Hoàng Thượng lại sắp tới, nàng cũng không vội rời đi. Vô Ưu Công chúa ở cùng nàng lại bị người đâm nhiều nhát như vậy, không xử lý thích đáng, nàng rời

đi cũng vô dụng, ngược lại lại trở thành cơ hội cho kẻ khác Vô Ưu Công vu khống nàng.

“Sao người cùng lão tiện nhân kia biết ta xông vào phòng ngủ? Nói lý do ta còn có thể suy xét cứu mạng người.” Nàng kiên nhẫn chậm rãi nói.

Vô Ưu Công chúa vẫn hy vọng nàng cứu mình, vì vậy nhanh chóng giải thích: “Không cần...không cần vào phòng ngủ, cũng sẽ...cũng sẽ cháy, chỉ cần người...vào sâu bên trong cấm cung.”

“Thế nên chỉ cần ta vào sâu bên trong cấm cung, các người sẽ phóng hỏa bắt đầu từ phòng ngủ? Đến lúc đó các người vu oan ta phóng hỏa cấm xung, sau đó sẽ có người đứng ra nói đã tận mắt chứng kiến ta một mình xông vào cấm cung.

Phòng ngủ bốc cháy, ngoài tar a còn ai phòng hỏa nữa đây.

Ta đoán trong phòng ngủ có vật gì đó mà Hoàng Thượng rất quý trọng, vật kia khẳng định đã bị tiêu hủy.” Nếu không có đồ vật Hoàng Thượng quý trọng, đối phương sẽ không chấp nhất với việc phải phóng hỏa phòng ngủ như vậy.

“Hoàng Thượng chứng kiến vật này bị hủy, long nhan giận dữ. Người xông vào cấm cung hủy đi vật đó của Hoàng Thượng, lý do có chính đáng đến đâu ta cũng không thoát khỏi tử tội đúng không?”

“Người dẫn ta tiến sâu vào bên trong cấm xung chỉ để vu oan ta phóng hỏa phòng ngủ. Ta xông vào phòng ngủ, hẳn là việc ngoài ý muốn của các người, muốn đốt chết ta trong phòng ngủ chỉ là lòng tham nhất thời của người. Ta có nói sai không?” Khóe miệng Thanh Linh nhếch lên thành một độ cong vui vẻ mà âm lãnh.

“Chỉ là người không nghĩ tới Thục phi sẽ ra tay với người.

Xông vào cấm cung, đốt phòng ngủ của Liên phi, giết Công chúa Hoàng Thất, ba tử tội chèn lên đầu ta, ta nhất định chết rất khó coi đi.”

“Kỳ thật chuyện xông vào cấm cung, đốt phòng ngủ có lẽ cũng có thể nói là vô ý nhưng sát hại huyết mạch Hoàng Thất, đây là tội chết không thể nghi ngờ. Đối với Thục phi, bà ta không phải muốn ta gánh tội xông vào cấm cung, đốt phòng ngủ Liên phi mà là tội sát hại Công Chúa mới đúng!

Sát hại Hoàng tự là tội chết!” Những tội trước đó chỉ dùng để mê hoặc Vô Ưu Công chúa cùng nàng mà thôi, nếu như không phải Vô Ưu Công chúa bị giết, có lẽ nàng còn không nghĩ ra đây. (MTLTH.ddlqđ)

Vô Ưu Công chúa tâm thần chấn động: “Khó trách...nàng ta nói...chỉ đoán đúng...một nửa.” Thục phi phái người giết nàng, chủ yếu chỉ muốn đổ tội này lên đầu Thanh Linh, sau đó mới là việc nàng đã biết quá nhiều chuyện.

“Cứu...bốn công chúa! Bốn...công chúa nói cho người biết...Thục phi...không có nghĩ đến việc người xông vào phòng ngủ, người...cứu bốn công chúa.” Vô Ưu Công chúa thở dốc khó nhọc nói.

Thanh Linh nhếch miệng cười: “Ta chỉ nói suy tính đến việc cứu mạng người.” Là suy tính chứ không nhất định phải cứu.

“Người...!” Vô Ưu Công chúa sắp chết rồi còn bị Thanh Linh chọc tức, thiếu chút nữa bị cục tức kia nghẹn trong lồng ngực mà đoạn khí rồi.

Thanh Linh đến gần Vô Ưu Công chúa, cười u ám: “Thương thế của người nặng như vậy vẫn còn vùng vẫy giãy chết, rất khó chịu đi! Như vậy đi,ta giúp người một tay, khiến cho người nhanh chóng được giải thoát.” Nàng một cước đá văng phòng ngủ, khói đen cuộn cuộn trong nháy mắt xông ra ngoài.

Vô Ưu Công chúa hoảng sợ cực độ nhìn nàng, không hiểu nàng muốn làm gì.

Thanh Linh đổ hết bình dầu Tang Tử lên người Vô Ưu Công chúa.

“Người...người muốn làm gì? Người...đồ điên...” Vô Ưu Công chúa kinh hoàng nói.

Thanh Linh nhú mày, thình lình nói: “Thương thế của người nghiêm trọng như vậy sao còn chưa chết?”

Nàng che mũi, cố gắng không hít quá nhiều khói, bởi vì trên người Vô Ưu Công chúa bị đổ dầu Tang Tử, rất nhanh đã bén lửa.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 136+2: Lạnh Lùng 2

Edit:Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thế lửa cháy càng ngày càng lớn, cả người Vô Ưu Công chúa như chìm trong biển lửa.

“Người...người muốn giết ta....đồ điên kia...” Vô Ưu Công chúa vẫn không thể tin được Thanh Linh lại có ý định giết nàng.

Khí lực để giãy giụa cũng không có, mắt thấy bản thân đang dần bị lửa lớn ăn mòn từng bộ phận. Chính mắt thấy mình đang dần đến tử vong, thống khổ nghĩ đến kết cục thảm thiết của bản thân. Sẽ hóa thành tro bụi, sau đó không còn sống trên cõi đời này nữa.

Thanh Linh đứng một bên nhìn từ đầu đến cuối, thần sắc thờ ơ lạnh nhạt đến cực điểm.

Thanh Linh lấy từ trong ống tay áo ra một cây trâm vàng, hờ hững nói: “Không, giết người không phải ta, mà là chủ nhân của cây trâm vàng này.” Nàng vận nội lực ném một cái, kim châm đâm xuyên qua cổ họng Vô Ưu Công chúa.

Lúc này có tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng mà đến.

“Rốt cuộc đã tới rồi sao?” Thanh Linh khẽ nhếch môi cười, nhắc chân đạp thi thể Vô Ưu Công chúa tựa như quả cầu lửa đang cháy lớn vào trong

phòng.

Nàng xoay người tìm chỗ ẩn thân, muốn nhìn xem kịch hay bản thân vừa tạo ra. Lúc nàng quay người lại, không biết có một hắc y nhân che mặt đứng sau nàng từ bao giờ. Nàng sợ hết hồn nhưng lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ người đối diện, nàng cảm thấy an tâm không ít. (MTLTH.ddlqđ)

Chưa kịp hỏi sao Tần Liễm lại xuất hiện ở đây, Tần Liễm đã đưa cho nàng một bộ y phục: “Mau thay quần áo.”

Thanh Linh nghe lời hăn, thay qua loa y phục.

Tần Liễm lại giúp nàng đeo mặt nạ da người, đơn giản biến nàng thành một nam tử trẻ tuổi lạ mặt, buộc giúp nàng khăn che mặt màu đen.

Nhanh chóng xử lý giúp nàng sau đó kéo nàng đi.

“Nhanh lên! Không được để cho người xông vào cấm cung chạy trốn!” Hách Liên Dực dẫn người chạy thẳng vào phòng ngủ.

“Ở kia, mau bắn tên, nhanh!” Hách Liên Dực gấp giọng nói, nhìn quanh khắp nơi một lượt không thấy bóng dáng của Thanh Linh, hăn không cam lòng xiết chặt tay thành quyền.

Ngước mắt nhìn hai bóng dáng đang chạy trốn kia có chút quen mắt, hăn nhếch khóe môi: “Phải bắt hai người kia lại.”

“Vương Gia, phòng ngủ bốc cháy, chúng ta có cần phải dập lửa không?” Một tên thị vệ nói với Hách Liên Dực.

“Lửa phải dập, người cũng phải bắt! Mau bẩm báo Hoàng Thượng tăng thêm nhân thủ cho bản vương đi bắt người.” Hách Liên Dực phân phó

nói, hắn không thể tự tiện điều động nhân thủ trong cung, chỉ có thể cho người bẩm báo Nguyên Ung Đế.

Tần Liễm kéo tay Thanh Linh, phá vòng vây, xuyên thẳng qua cơn mưa tên, mang nàng trốn thoát khỏi Phù Liên cung.

“Đáng chết! Nhất định phải bắt lấy bọn họ, đừng để bọn họ trốn thoát.” Hách Liên Dực mang theo người đuổi theo nhưng đuổi theo một đoạn đường lại triệt để mất dấu.

“Trở về, lục soát Phù Liên cung xem có người khả nghi nào ra khỏi Phù Liên cung hay không?” Hách Liên Dực ra lệnh, hắn biết kế hoạch giết người của mẫu phi tiến hành không thuận lợi, mà hắn vừa rồi ở bên trong cũng không thấy thi thể của Vô Ưu, hắn an bài nhân thủ vòng trong vòng ngoài bao vây lấy Phù Liên cung cũng không thấy ai mang vật thể lại ra ngoài.

Thi thể của Vô Ưu nhất định vẫn còn ở trong Phù Liên cung.

Sau khi trốn ra khỏi Phù Liên cung, Tần Liễm kéo Thanh Linh núp trong một cái hang nhỏ hẹp trong một ngọn núi giả.

Hang động ở hòn non bộ tương đối kín đáo, không dễ gì bị phát hiện có thể đơn giản tránh thoát đám người Hách Liên Dực.

“Người dẫn quân xông vào Phù Liên cung sao lại là Hách Liên Dực?” Đợi đến khi nhân thủ rút hết về, hai người mới đi ra khỏi cái hang đó, Thanh Linh không nhịn được mới hỏi.

Vô Ưu Công chúa nói hai người bước vào Phù Liên cung không lâu đã có Cẩm vệ quân bao vây, Diêu đại nhân là Thống lĩnh của Cẩm vệ quân sẽ dẫn người lục soát Phù Liên cung.

Trong lòng nàng xuất hiện nghi vấn, thời gian nàng cùng Vô Ưu Công chúa tiến vào Phù Liên cung cũng không ngắn, Diêu đại nhân đã sớm dẫn người đến mới phải. Nhưng trái lại, qua thời gian rất lâu, Diêu đại nhân không tới, dẫn người lục soát lại là cái tên Hách Liên Dực nhân mô cầu dạng* kia.

Nhân mô cầu dạng: nghĩa tương đương với câu mặt người dạ thú bên mình... (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm dựa lưng lên một tảng đá, bộ dạng lười biếng lại khó có thể nén lại khí chất cao quý trang nhã của bản thân.

Hắn cong môi cười nhẹ, khuôn mặt mịn hoặc mê người, vươn tay ôm lấy eo thon của Thanh Linh vào lòng, ôm nàng thật chặt mới nói: “Đáng lẽ ra phải là Thủ lĩnh Cẩm vệ quân Diêu đại nhân.” Hắn cụp mi liền thấy đôi mắt to của nàng đáng tràn đầy hiếu kì.

Không biết tại sao, lòng hắn vừa động, động tác nhanh chóng lột mặt nạ của Thanh Linh, đôi môi chuẩn xác ngậm lấy môi nàng.

Người này câu đầu tiên mở miệng hãy còn nghiêm trang lắm. Thanh Linh đang tập trung tinh thần nghe hắn nói không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt, nàng liền bị hắn ép hôn.

Nụ hôn nóng cháy dần thay đổi, trở nên vội vàng hơn, tựa như sói xám đói vài ngày đột nhiên thấy con mồi ngon miệng ngay trước mắt, chỉ hận không thể một miếng nuốt trọn nàng vào bụng.

Hắn càn quét hết thảy trong miệng nàng, nụ hôn của hắn dọc theo căn cổ thon dài một đường đi xuống.

“Dừng lại!” Nàng thừa dịp lý trí vẫn còn vài phần thanh tỉnh lên tiếng hô ngừng. Nếu nàng vẫn cứ phóng túng hắn càn thì cứ lấy, chỉ sợ hôm nay hắn khống chế cũng không nổi.

Nam tử của nàng đã sớm ý loạn tình mê, nàng hô ngừng, hấn tựa như không nghe thấy, ngược lại lại càng trở nên vội vàng cuồng dã.

Thanh Linh vô lực trợn trắng mắt, người này thế nào mà cứ nghĩ đến chuyện đen tối là không thèm quan tâm đến hoàn cảnh! Nàng ngoan tâm kéo một đầu tóc đen của hấn, hấn bởi vì bị nàng kéo đau mới phải dừng lại động tác.

Hấn ngẩng đầu, đôi mắt đen bóng của hấn hiện lên thủy quang, vừa đáng thương lại vừa ủy khuất.

Người này rất giỏi giả đáng thương, rõ ràng hấn là người chiếm được tiện nghi, thế mà vẫn cứ dùng ánh mắt kia vô hình lên án nàng. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác coi như không thấy được ủy khuất của hấn.

“Chàng còn chưa nói với ta người dẫn nhân thủ xông vào Phù Liên cung tại sao không phải là Diêu đại nhân mà lại là Hách Liên Dực?” tql mở miệng, cố gắng dời đi sự chú ý của hấn.

“Vi phu nói, phu nhân có thể cho vi phu tiếp tục chuyện vừa rồi không?” Thanh âm hấn trầm thấp khàn khàn, ôm eo nàng thật chặt. (MTLTH.ddlqđ)

“Khốn kiếp, nghĩ cùng đừng nghĩ!” Nàng quả quyết cự tuyệt. “Mau nói!”

“Phu nhân...” Hấn lại dùng ánh mắt vừa đáng thương vừa ủy khuất lên án nàng.

Nàng trừng hấn: “Chàng nếu không nói ta liền giận!”

Hấn nhìn vẻ mặt sinh động của nàng, tâm tình không hiểu vì sao trở nên vui vẻ, nhéo nhéo má nàng cho đến khi người trong ngực xù lông lên mới mở miệng ung dung giải thích cho nàng nghe.

Vô Ưu Công chúa vừa mang Thanh Linh tiến vào Phù Liên cung, Tần Liễm liền biết tin.

Phù Liên cung là cấm cung, Vô Ưu Công chúa từ nhỏ đã sống trong cung, tất nhiên biết rõ Phù Liên cung là cấm cung mà Thanh Linh chưa chắc đã biết được điều đó.

Vô Ưu Công chúa biết rõ chuyện còn dám dẫn Thanh Linh vào đó, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là âm mưu.

Thanh Linh biết vào ngày này hàng năm, Nguyên Ung Đế nhất định sẽ đến ở Phù Liên cung trọn một ngày. Hẳn truyền tin gấp cho Hách Liên Thành, thỉnh hẳn kéo dài thời gian cũng âm thầm vận dụng nhân thủ trong cung nhìn chăm chăm phụ cận Phù Liên cung.

Thanh Linh hiểu, gật đầu: “Khó trách lâu như vậy Hoàng Thượng cũng chưa đến.” thì ra là có người chặn đường.

Điều đại nhân muốn đi Phù Liên cung, Tần Liễm phái người đến báo với hãn Hoàng Thượng đang gặp phải thích khách.

Điều đại nhân là thủ lĩnh Cấm vệ quân Nam Hạ, bảo vệ Hoàng Thượng là nhiệm vụ thiết yếu. Hẳn không thể không dừng bước chân đến Phù Liên cung quay người trở lại bảo vệ Hoàng Thượng. Hách Liên Dực biết Điều đại nhân không kịp thời xuất hiện tại Phù Liên cung lại có tin tức có người đã xông ra khỏi cấm cung, sau đó lại cho người xin chỉ thị của Hoàng Thượng thêm một đội nhân mã, thời gian trì hoãn đi rất nhiều.

Thanh Linh ngậy ngốc nhìn nam tử trước mặt, Thục phi hao phí tâm tư bày kết cục đưa nàng vào chỗ chết lại bị hãn hủy hết hơn phân nửa.

Có tiếng bước chân hướng bên này mà đến, Tần Liễm thấp giọng nói bên tai nàng: “Nơi này không thể ở lâu, cùng vi phu đi đến một nơi.” Hẳn kéo nàng rời khỏi.

Nguyên Ung Đế đột nhiên bị người ám sát nhưng chỉ bị thương nhẹ. Trong lúc để Ngự y băng bó vết thương lại nghe tin phòng ngủ của Liên phi ở Phù Liên cung cháy lớn. Vừa nghe tin, Nguyên Ung Đế nhảy dựng lên, vội vàng khoác áo, ngay cả đầu tóc vẫn chưa kịp chải liền phóng tới Phù Liên cung.

“Liên nhi...Liên nhi...” Nguyên Ung Đế chạy vào Phù Liên cung, tóc tai mất trật tự không chịu nổi. Chính mắt nhìn thấy phòng ngủ của Liên phi cháy dữ dội, cả người liền trở nên âm trầm, hai bàn tay nắm thành quyền trắng bệch.

“Phụ Hoàng.” Hách Liên Dực thi lễ.

“Ai phóng hỏa?” Thanh âm Nguyên Ung Đế nặng nề.

“Bẩm Phụ Hoàng, có người nhìn thấy Diệp Thanh Linh xông vào cấm cung, phóng hỏa phòng ngủ của Liên phi nương nương.” Hách Liên Dực nói.

Có ai muốn đạp chết tên tiện nhân Hách Liên Dực này không?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 137: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nguyên Ung Đế lạnh lùng nhìn Hách Liên Dực, cũng không biết ông có tin tưởng lý do này của Hách Liên Dực hay không?

“Mau! Nhanh dập lửa!” Nguyên Ung Đế trầm giọng giận giữ nói.

Đó là căn phòng trước đây khi nàng còn sống đã ngủ, là di vật còn lại chứng minh nàng vẫn còn bên cạnh. Nhìn thấy nơi này, Nguyên Ung Đế mới có thể xác định những ký ức kia là sự thật.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một trận hỏa hoạn lớn vô tình hủy diệt hết thảy mọi thứ nàng còn lưu lại. Nhìn ngọn lửa nóng cháy kia, đáy mắt Nguyên Ung Đế không chỉ có đau lòng mà còn có cả phẫn nộ.

Hách Liên Dực nhìn gò má âm u của Nguyên Ung Đế, khóe miệng ần ần xuất hiện một đường cong. (MTLTH.ddlqđ)

Bởi vì trong phòng có người đổ dầu Tang Tử, thế lửa vừa lớn lại vừa cuộn cuộn. Cung nhân hợp sức cứu hỏa, trên mái nhà một lượng lớn tuyết bị hòa tan cũng khó có thể dập nổi lửa.

Tần Liễm giúp Thanh Linh cải trang thành cung nữ rồi đưa nàng đến Trường Thanh điện của Vân Quý phi: “Nàng đến chỗ Vân Quý phi, hôm

nay nàng xông vào cấm cung, Vân Quý phi sẽ thay nàng giải vây.” Hãn ôn nhu nói với nàng.

Vân Quý phi tình nguyện giúp nàng? Chắc cũng là nể mặt hãn đi.

Hôm nay chuyện nàng xông vào cấm cung, Ninh Thục phi chắc chắn sẽ mượn việc này mà giết nàng. Vốn nàng gặp phải phiền toái rất khó giải quyết nhưng hãn lại vừa dẫn Diêu đại nhân đi, vừa thỉnh Tĩnh vương kéo chân Nguyên Ung Đế lại đột nhiên xuất hiện cứu nàng ra khỏi cấm cung. Mà nàng, tựa hồ cái gì cũng không làm, phiền toái có lớn đến đâu hãn cũng thay nàng chống đỡ toàn bộ.

“Ta xông vào cấm cung, chàng không tức giận sao?” Nàng nói.

Hãn ôm lấy eo nàng, thấp giọng cười bên tai nàng: “Vi phu tức giận, nàng sẽ thân thân vài cái với vi phu sao?” Hãn nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn mấy cái lên mặt nàng.

“Chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc.” Nàng nói.

“Kể cả nàng có lật trời ta cũng thay nàng chống đỡ được, ta chỉ cần nàng sống tốt.” Hãn dừng lại một chút rồi mới lại nói: “Kẻ nào làm phu nhân khó chịu, vi phu liền khiến cả họ hãn khó chịu.”

Hãn yêu chiều nói với nàng khiến tâm nàng trở nên mềm mại, ngọt ngào như được ngâm mật. Có người đặt mình vào bàn tay mà sủng ái, cảm giác này thật sự rất hạnh phúc. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng ôm lấy cổ hãn, thoáng kiễng chân, như có như không hôn năm cái liền lên môi hãn.

“Mau, ở bên kia, mau bắt lấy nó.” Hai cung nữ thêm một công công đang đuổi theo một con chó nhỏ.

Con chó nhỏ kia có lông màu trắng, béo béo mập mập, chạy trên tuyết trông như một quả bóng. Nhìn bề ngoài rất đáng yêu nhưng lại hung dữ vô cùng.

Có một cung nữ bắt được nó bị nó hung hăng cắn một cái. Cung nữ kia bị đau không thể không thả tiểu cầu kia.

Thanh Linh không chớp mắt nhìn chăm chăm nó tựa như đang suy nghĩ gì đó.

“Phu nhân thích con chó kia?” Ánh mắt Tần Liễm ôn nhu nhìn nàng.

Nàng không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Chàng có thể tặng ta một con sao? Tốt nhất là phải khỏe mạnh, mũi phải hết sức nhạy.”

Tần Liễm ôn nhu cười: “Được.” ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng mềm mại. Đứng nói một con, mười con hăn cũng có thể tìm ra cho nàng.

Ninh Thục phi chậm rãi đi vào Phù Liên cung, chứng kiến trận hỏa hoạn thiêu rụi phòng ngủ Liên phi, tâm tình đột nhiên trở nên sung sướng hơn bao giờ hết.

Di vật của Liên phi bị phá hủy toàn bộ, tiện nhân kia chết nhiều năm như vậy còn dùng những vật này độc chiếm lấy tâm Hoàng Thượng. Hôm nay nhìn cảnh đổ nát trong Phù Liên cung, thật quá thoải mái mà.

“Hoàng Thượng, ngài còn bị thương, sao lại đến Phù Liên cung?” Ninh Thục phi thu liễm lại vẻ mặt sung sướng, ngưng mi lo lắng nhìn Nguyên Ung Đế.

Nguyên Ung Đế tựa như không nghe thấy, đôi mắt vẫn luôn nhìn ngọn lửa cuộn cuộn.

“Dực nhi? Sao lại thế này? Tại sao lửa lại lớn như vậy?” Ninh Thục phi liền xoay người hỏi con trai yêu của bà ta.

“Rầm rầm” phòng ngủ ầm ầm sụp xuống, thế lửa vẫn chưa dịu lại.

“Diệp Thanh Linh phóng hỏa ở phòng ngủ của Liên phi nương nương, sau đó nàng ta liền đào tẩu, nhi thần đã sai người lục soát khắp nơi.” Hách Liên Dực nói, đối diện hẳn là hai thị nữ đứng cúi đầu: “Hai người các người nói cho Thục phi nương nương nghe làm sao thấy được Diệp Thanh Linh vào cấm cung, lại phóng hỏa phòng ngủ.”

Hai thị nữ này ngày thường chịu trách nhiệm quét dọn cấm cung, một người sợ hãi nhỏ giọng nói: “Bẩm nương nương, khi nô tì cùng Tích nhi quét dọn Phù Liên cung liền nhìn thấy Diệp Nhị tiểu thư xuất hiện gần phòng ngủ của Liên phi nương nương.”

“Khi đó phòng ngủ đã có khói bay ra, nô tì cùng Tích nhi đều bị dọa sợ, vội vàng rời khỏi Phù Liên cung, sau đó gọi người tới cứu hỏa. Lúc đó nô tì nhìn thấy Vinh Vương gia liền nói chuyện Phù Liên cung bị cháy cho Vinh Vương.”

“Tại sao lại là Diệp Thanh Linh?” Khuôn mặt Ninh Thục phi hiện rõ vẻ phiền muộn, đột nhiên bà ta kinh hãi kêu lên: “A, đúng rồi!”

“Mẫu phi, người làm sao vậy?” Hách Liên Dực tức thời hỏi.
(MTLTH.ddlqđ)

“Vô Ưu đi cùng Diệp Nhị tiểu thư.” Bà ta vội vàng quét mắt bốn phía, ánh mắt tựa như đang tìm tòi cái gì đó: “Vô Ưu đâu rồi? Sao không thấy con bé đâu?”

“Nhi thần lập tức phái người đi tìm Vô Ưu.” Hách Liên Dực gọi người tới, đến các nơi tìm kiếm Vô Ưu Công chúa.

“Vẫn còn chưa tìm thấy Diệp Thanh Linh sao?” Nguyên Ung Đế đột nhiên lên tiếng, thanh âm trầm thấp lạnh người.

“Bẩm Phụ Hoàng, vẫn chưa tìm thấy. Phụ Hoàng yên tâm, Diệp Thanh Linh dù có ba đầu sáu tay cũng khó có thể trốn ra khỏi cung.” Hách Liên Dực nói.

Lại một lát sau, cung nữ thân cận hầu hạ Vô Ưu Công chúa tên Hoa Lan cầu kiến Hoàng Thượng.

Hoa Lan dưới sự ân chuẩn của Hoàng Thượng, lúc tiến vào liền khóc sướt mướt nói Vô Ưu Công chúa lôi kéo Thanh Linh vào cấm cung, còn không cho nàng đi theo. Kết quả Vô Ưu Công chúa cùng Thanh Linh vào rất lâu rồi mà vẫn không đi ra.

“Thần thiếp cảm thấy rất lo lắng, không biết Vô Ưu Công chúa ở cùng với Diệp Thanh Linh có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không?” Ninh Thục phi nhú mày nói: “Đứa nhỏ Vô Ưu này thích Tần Thừa tướng, hết lần này tới lần khác Tần Thừa tướng lại thích Diệp Thanh Linh, hẳn vì Diệp Thanh Linh mà cự tuyệt con bé, Vô Ưu vì vậy mà vừa tức vừa hận nàng.

Có phải Vô Ưu không cam lòng Tần Thừa tướng vì Diệp Thanh Linh cự tuyệt mình nên muốn hại Thanh Linh trả thù Tần Thừa tướng, liền vụng trộm dẫn nàng xông vào cấm cung?

Dù sao Vô Ưu cũng sinh ra lớn lên trong cung, nàng cũng sẽ biết hàng năm vào ngày này Hoàng Thượng sẽ tới đây.

Một khi Hoàng Thượng tới, Diệp Thanh Linh xông vào cấm cung liền bị Ngài phát hiện, nhất định sẽ phải chịu trừng phạt. Mà Vô Ưu trước khi Hoàng Thượng đến đã rời khỏi đây. Có lẽ Diệp Thanh Linh đoán được mưu kế của Vô Ưu cho nên muốn rời khỏi Phù Liên cung, hai người liền phát sinh tranh chấp dẫn đến hỏa hoạn.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 137+2: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thục phi nương nương, Vinh Vương gia, đã tìm thấy Diệp Nhị tiểu thư.” Một thị vệ tiến lên bẩm báo/

Hắn vừa nói xong liền có giọng điệu mỉa mai truyền đến: “Vinh Vương chỉ dựa hai cung nữ nói vài lời đã vội vàng định tội Diệp Nhị tiểu thư, phải chăng có qua loa quá không?” Vân Quý phi từ từ đến gần.

Trên đường đến Phù Liên cung, bà đã biết vì sao Hách Liên Dực lại cứ bắt buộc phải tìm ra Diệp Thanh Linh.

Vân Quý phi vấn tóc cao cao, trang sức làm bằng châu ngọc thanh lịch, choàng áo khoác màu tím nhạt. Bà khoan thai bước lại gần, dáng vẻ đoan trang, ung dung mà cao quý. Vân Quý phi ôm theo một con chó nhỏ, chỉ là tiểu cẩu kia có vẻ không an phận, không ngừng giẫy giụa tứ chi muốn nhảy xuống đất. Chỉ là bà khéo léo bắt lấy bốn chân nó, kiềm lực mới có thể giữ lấy nó.

Theo sau Vân Quý phi là một nữ tử trang dung thanh lịch mà không kém mỹ lệ chậm rãi đi sau.

Nữ tử đi mà bà đưa đi cùng da thịt bạch ngọc, mắt to linh động, toàn thân linh khí bức người.

Ninh Thục phi nhìn thấy người đến là Vân Quý phi, trong lòng cảm thấy rất không vui, nhìn thấy nữ tử bên cạnh Vân Quý phi, bà ta cong môi cười, ra lệnh: “Người đâu?! Mau bắt Diệp Thanh Linh lại!”

“Dừng tay!” Vân Quý phi khê quát.

Ninh Thục phi lạnh lùng cười một tiếng, môi khê động, vừa muốn mở miệng nói gì đó liền nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt lạnh lẽo nhưng lại cực kỳ dễ nghe.

“Suy đoán vừa rồi của Thục phi nương nương đúng là rất đặc sắc.”

Đứng sau lưng Vân Quý phi chính là Tần Liễm. Lúc này hắn dần tiến lên phía trước, dáng đi nhìn rất tình thơ ý họa. (MTLTH.ddlqđ)

Nghe khẩu khí châm chọc của Tần Liễm, Ninh Thục phi cũng không thèm nhăn mặt lấy một cái: “Chỉ là luận sự của bản cung mà thôi.” Bà ta quay đầu nhìn sang Nguyên Ung Đế: “Hoàng Thượng, chẳng lẽ suy đoán của thần thiếp có gì không đúng sao?”

“Phụ hoàng, suy đoán của mẫu phi cũng không phải không có đạo lý.” Hách Liên Dực nói.

“Hoàng Thượng, Vô Ưu Công chúa cùng Diệp Nhị tiểu thư cùng nhau vào Phù Liên cung nhưng lại không thấy đi ra, đến bây giờ vẫn còn không thấy tung tích của Công chúa. Diệp Nhị tiểu thư lại có thể an bình đứng đây, Công chúa chắc chắn đã bị Diệp Nhị tiểu thư hại.” Hoa Lan khóc sụt sùi, dập đầu liên tiếp trước mặt Nguyên Ung Đế, cũng mặc kệ quy củ trong cung. “Tuy nói Công chúa tự ý xông vào cấm cung, cũng là có tội nhưng Diệp Nhị tiểu thư lại dám hại Công chúa, hai chuyện này nhất mã quy nhất mã*, cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho Vô Ưu Công chúa, tuyệt đối không thể đơn giản tha cho Diệp Nhị tiểu thư.”

*Nhất mã quy nhất mã: đây là một nước cờ trong cờ vây, còn nghĩa là gì thì mình đã thử tìm nhưng không ra kết quả.

Nguyên Ung Đế vẫn luôn nhìn phòng ngự của Liên phi nương nương, lúc này đã thu hồi ánh mắt, đáy mắt vẫn thấp thoáng đau lòng, ông trực tiếp ra lệnh: “Diệp Thanh Linh tự ý xông vào cấm cung, dẫn đi!”

Lúc này hỏa hoạn đã bị dập tắt.

Con chó nhỏ trong lòng Vân Quý phi càng ngày càng không an phận, muốn thoát ra ngoài nhưng vẫn bị bà giữ trở về.

“Hoàng Thượng.” Vân Quý phi lên tiếng ngăn cản, mấy thị vệ muốn bắt giữ Thanh Linh liền dừng chân, bọn họ nhìn Nguyên Ung Đế, Nguyên Ung Đế làm thủ thế ra hiệu bảo đứng sang bên cạnh.

Vân Quý phi vội nói: “Diệp Nhị tiểu thư vẫn luôn ở bên cạnh thần thiếp, nghe tin Phù Liên cung cháy mới cùng thần thiếp lại đây. Trước đó nàng không có đi Phù Liên cung, làm sao có thể có tội danh tự ý xông vào cấm cung chứ.”

Thanh Linh lúc này mới quy củ nói: “Hoàng Thượng, Thanh Linh cùng Vô Ưu Công chúa sau khi ra khỏi Thủy Minh điện đã tách nhau ra. Sau đó Thanh Linh gặp Quý phi nương nương, từ lúc đó đến giờ vẫn luôn ở bên cạnh nương nương, chưa từng đến Phù Liên cung.” Thần sắc nàng lạnh nhạt nói.

“Người nói dối!” Ninh Thục phi khẳng định: “Các người điếc sao? Không nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Thượng sao? Còn không mau bắt Diệp Thanh Linh lại?!”

Không có Nguyên Ung Đế tự mình hạ lệnh, những thị vệ kia không dám tiến lên bắt Thanh Linh.

Ninh Thục phi thấy vậy, trong lòng cảm thấy không ổn, nếu hôm nay không thể diệt trừ Diệp Thanh Linh, sau này sẽ không còn cơ hội nữa. “Hoàng Thượng, có người tận mắt nhìn thấy Diệp Thanh Linh xông vào cấm cung, không lâu sau đó phòng ngủ của Liên phi muội muội bị cháy, nhất định Diệp Thanh Linh không thoát khỏi liên quan. Hiện tại Vô Ưu cũng mất tích, mười phần cùng nàng ta có quan hệ. Hoàng Thượng, ngài còn đang suy nghĩ gì? Sao không mau bắt Diệp Thanh Linh lại để xử trí?”

“Diệp Nhị tiểu thư vẫn luôn ở cùng bản cung, Thục phi muội muội sao lại nói như vậy? Muội muội nghi ngờ bản cung sao?” Vân Quý phi cả giận nói.

Ninh Thục phi cười khê: “Muội muội chỉ nói sự thật.”

Vân Quý còn muốn nói thêm gì đó, lúc này Thanh Linh lại khê đẩy tay bà. Vân Quý phi tựa ngư hiểu ra điều gì đó, âm thầm rút ra một cây kim đâm vào chân tiểu cầu, con chó nhỏ bị đau liền kêu to, bà nhanh chóng thả tiểu cầu xuống đất.

Tiểu cầu được thả tự do liền lao thẳng tới đồng phế tích.

“Sự thật? Muội muội nói cái gì là sự thật? Chẳng qua là tùy tiện tìm vài người đến làm chứng mà thôi. Muội muội nói cứ như thể chính mắt muội muội nhìn thấy vậy. Vậy bản cung cũng có thể nói rất nhiều người làm chứng rằng Diệp Nhị tiểu thư vẫn luôn ở cùng bản cung, chưa từng đến Phù Liên cung.” Sau khi Vân Quý phi thả tiểu cầu ra liền khí định thần nhàn phản bác lại lời Ninh Thục phi.

Phụ cận Phù Liên cung thường ngày có rất ít người đi đi lại lại, có người nhìn thấy Vô Ưu Công chúa cùng Diệp Thanh Linh xông vào cấm cung đã ít lại càng ít. Lúc Hách Liên Dực dẫn người vào Phù Liên cung cũng không gặp được Diệp Thanh Linh cho nên chỉ dựa vào mấy lời nói vô căn cứ của cung nữ căn bản không thể làm cho người khác tin phục.

Mùi khét quanh quần khắp nơi, từ trước đến nay Thanh Linh rất nhạy bén với mùi hương, nàng ngửi thấy mùi thịt cháy.

Con chó nhỏ nhảy ra khỏi ngực Vân Quý phi liền nhanh chân chạy đến phòng ngủ bị đốt thành đồng phế tích.

Vân Quý phi nói: “Đừng làm nó bị thương!”

Thị vệ tiến lên định ngăn cản con chó nhỏ liền trở nên dè dặt, không dám dung sức, sợ làm bị thương sủng vật của Quý phi nương nương mà bị trách phạt.

Tiểu cầu kia chạy quá nhanh, thị vệ lại không dám cản nó, cuối cùng nó cũng chạy vào đồng hoang tàn kia.

“Hoàng Thượng! Những câu nô tỳ nói đều là sự thật! Vô Ưu Công chúa xác thực cùng Diệp Thanh Linh vào cấm cung rồi đều không ra nữa.” Đang lúc Ninh Thục phi không còn lời gì có thể phản bác lại Vân Quý phi, Hoa Lan đột nhiên nói lớn: “Nô tỳ nguyện lấy cái chết để chứng minh những lời nô tỳ nói là thật, chỉ cầu Hoàng Thượng có thể lấy lại công bằng cho Vô Ưu Công chúa.” Nàng ta dùng sức cắn mạnh lưỡi mình, khoe miệng liền xuất hiện máu tươi.

Thần sắc Nguyên Ung Đế hơi động, ánh mắt sắc bén nhìn Thanh Linh. Nhưng thấy sắc mặt nàng thản nhiên, không tránh né hoặc áy náy.

“Gâu gâu gâu.” Tiểu cầu đột nhiên sủa to trước đồng than vẫn còn chưa cháy hết, chú chó nhỏ dùng móng Vô Ưu Công chúa cắt đào đào, nóng quá lại sủa to nhưng vẫn không chịu đi.

“Đợi chút, chỗ kia giống như có thứ gì đó, đừng ngăn nó.” Vân Quý phi nói với đám thị vệ định bắt tiểu cầu lại.

Mũi cầu luôn rất nhạy, đột nhiên chạy tới đồng hoang tàn mà sủa, chắc hẳn có gì đó. Nguyên Ung Đế cùng những người khác cùng dõi ánh mắt nhìn con chó, âm thầm suy đoán đó là thứ gì mà có thể hấp dẫn tiểu cầu.

“Đi lên xem một chút đi.” Nguyên Ung Đế thu hồi ánh mắt nhìn Thanh Linh, lên tiếng phân phó thị vệ xem chỗ đó có thứ gì.

Thị vệ tiến lại gần tiểu cầu, con chó nhỏ đã gặm vật gì đó để gặm. Có thị vệ tinh mắt phát hiện ra thứ con chó đang gặm là một đoạn xương.

Trong đồng phế tích này sao lại có xương? Chẳng lẽ có cung nhân cứu hỏa không cẩn thận táng thân biến lửa?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nơi này có thi thể bị đốt cháy.” Thị vệ bẩm báo.

Trong lòng Ninh Thục phi biết Vô Ưu Công chúa đã chết nhưng lại không tìm thấy thi thể, bà ta âm thầm an bài người nhìn chăm chăm các lối ra của Phù Liên cung cũng không phát hiện có gì bất thường, chẳng lẽ thi thể bị cháy đen này là Vô Ưu?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138: Nhỡ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao?

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Trời ơi.” Ninh Thục phi ra vẻ thở dài tiếc hận: “Người cũng bị đốt thành than rồi, thật đáng thương. Thi thể này sẽ là ai chứ?”

“Mang thi thể cùng một vài vật vẫn chưa bị thiêu rụi ra ngoài hết đi.” Hách Liên Dực nói, hắn mang theo người, cũng như Thục phi, hắn đoán thi thể này là Vô Ưu.

Thị vệ lấy khúc xương tiểu cầu đang găm cùng với phần lớn bộ phận vẫn chưa biến thành tro của thi thể mang ra ngoài. Chỉ là lửa lớn, thi thể cũng bị đốt quá nhiều, vừa rồi lại bị con chó nhỏ kia găm mấy khúc xương khiến cho bộ hài cốt chia làm nhiều khối lớn.

Thi thể này là nữ nhân, vàng bạc châu báu đeo trên đầu vẫn chưa bị thiêu rụi.

“Hoàng Thượng, người có muốn tránh trước không?” Lý công công là người thân cận nhất bên cạnh Hoàng Đế nói.

“Không cần.” Nguyên Ung Đế nói. “Ta muốn biết đây là ai?” Ông quét mắt nhìn tất cả mọi người đang có mặt.

Thanh Linh lạnh nhạt nhìn thi thể không trọn vẹn kia, từ vị trí đến trang sức, nàng biết đây là Vô Ưu Công chúa.

Vô Ưu Công chúa khi còn sống dung mạo tựa thiên tiên, sau khi chết rồi lại nhìn không ra hình dạng.

Lúc sống xuân hoa rực rỡ, chết rồi lại chỉ còn vài khúc xương. Lúc sống thì không cam lòng, chết rồi mọi thứ đều tiêu tan.

Không biết tại sao, Thanh Linh nhìn thấy thi thể bị cháy rụi không ra hình dáng của Vô Ưu Công chúa lại có một chút tang thương.

Không thể phủ nhận kết cục này của Vô Ưu Công chúa là phần lớn là lỗi của nàng. Nhưng trong lòng nàng lại không có chút áy náy nào, nếu như nàng không trốn ra được, người nằm ở đó chính là nàng. (MTLTH.dđlqđ)

Ninh Thục phi nhìn thi thể người không ra người, vật không ra vật, chán ghét đến nỗi buồn nôn nhưng lại không dám có động thái quá lớn. Bà ta nhìn đồng hồ trang sức kia liền nhận ra là Vô Ưu Công chúa.

Trong nháy mắt, bà ta cảm thấy lạnh cả người. Rõ ràng là đoán được đây chính là thi thể của Vô Ưu Công chúa nhưng thực sự nhìn thấy vật thể cháy đen và bộ xương bị hun khói thành nửa đen nửa trắng, thân thể bà ta không ức chế nổi có chút run rẩy.

“Vô Ưu, đây là Vô Ưu của trẫm!” Phần nhiều những thứ đồ trang sức kia là đều là Nguyên Ung Đế ban cho, trừ Vô Ưu Công chúa, còn ai dám mang trang sức Hoàng Thượng ngự ban?

Nguyên Ung Đế nhận ra chút đồ của Vô Ưu Công chúa, thần sắc ông trở nên bi thương, hai tay run run.

Ninh Thục phi vịn lấy cánh tay của ông ta, sắc mặt bi thương: “Hoàng Thượng, Vô Ưu biến thành cái dạng này, ngài vẫn không tin là Diệp Thanh Linh hại ư?”

Sau đó bà ta nhanh chóng quay đầu nhìn Vân Quý phi: “Quý phi tỷ tỷ, Vô Ưu chết thảm như thế này mà tỷ vẫn còn dám tiếp tục bao che cho Diệp Thanh Linh?”

Vân Quý phi còn chưa kịp nói, Thanh Linh đã nhanh chóng mở miệng: “Quý phi nương nương, Thanh Linh cảm thấy cây trâm vàng khắc hoa lan kia có chút quen mắt.”

Ninh Thục phi lập tức nhìn kỹ cây trâm vàng, sắc mặt đại biến.

Vân Quý phi cũng định thần nhìn lại liền nhìn ra: “Kiểu cách này chỉ có Đại cung nữ bên cạnh cung phi từ nhị phẩm trở lên mới được mang, mà trâm vàng càng có hình thức càng chứng tỏ cung nữ này có phẩm cấp.

Kim trâm khắc hoa lan, Thục phi, cây trâm này là người của Thủy Minh điện các người.”

Hậu cung Nam Hạ, nữ tử có phẩm vị cao không nhiều lắm, nhất phẩm phi tử giờ chỉ còn có Vân Quý phi và Ninh Thục phi. Nói cách khác, đây chính là cây trâm của cung nữ thân cận của Ninh Thục phi, Hà Tịch.

Toàn thân Ninh Thục phi cứng đờ: “Không! Không thể nào? Cây trâm này không thể là của Hà Tịch!”

Nguyên Ung Đế cũng nhìn thấy cây trâm kia, ông rút cánh tay vẫn còn bị Ninh Thục phi nắm: “Người đâu, gọi Đan Lăng của Hoán Y cục đến đây cho trẫm.”

Y phục cùng quần áo trong cung có hẳn một cục phụ trách, gọi là Hoán Y cục, Đan Lăng chính là người quản lý, chỉ cần gọi bà tới là có thể biết được cây trâm này là của cung nữ nào.

Ninh Thục phi khẽ cắn môi dưới, cây trâm vàng xuất hiện làm hồng toàn bộ kế hoạch của bà ta. Bà ta nhìn Hách Liên Dực, ánh mắt muốn hỏi

phải làm sao bây giờ?

Hách Liên Dực cũng rất sốt ruột, trong thời gian ngắn hẳn không nghĩ ra được đường lui.

Lăng Đan đã đến, chỉ cần nhìn một cái, bà đã có thể khẳng định cây trâm này có nguồn gốc từ Hoán Y cục, sau đó được đưa đến Thủy Minh điện.

“Xem ra cây trâm này đâm trúng cổ Vô Ưu Công chúa, đây chính là vết thương chí mạng.” Thanh âm Thanh Linh không lớn cũng không nhỏ, nàng chỉ đều đều nói ra suy nghĩ của mình.

Mọi người nghe liền hiểu ý của nàng, dù không có trận hỏa hoạn này, Vô Ưu Công chúa cũng chắc chắn sẽ chết. Không chừng Vô Ưu Công chúa chết không phải do ngạt thở bởi khói mà chết trong tay chủ nhân của kim trâm hoa lan này.

Hỏa hoạn lớn đã đốt cháy Vô Ưu Công chúa thành một thi thể không nhìn ra hình dạng. Vết dao găm trên người nàng cũng không thể nhìn ra được nữa.

Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nhìn Ninh Thục phi khiến Ninh Thục phi không khỏi cảm thấy luống cuống: “Hoàng Thượng, thần thiếp không biết tại sao cây trâm này lại xuất hiện ở đây...”

“Thục phi nương nương có phải muốn nói cây trâm này là do vị hôn thê của thần lấy từ người Đại cung nữ tên Hà Tịch kia rồi sát hại Vô Ưu Công chúa, cuối cùng vu oan cho nương nương?” Tần Liễm châm chọc nói. (MTLTH.ddlqđ)

“Người...” Ninh Thục phi lập tức cứng họng.

“Thần vô cùng muốn biết tại sao hôm nay nương nương lại truyền đòi vị hôn thê của thần tiến cung, vừa lúc Vô Ưu Công chúa đến Thủy Minh điện cũng là lúc vị hôn thê của thần đã có mặt, đây chắc hẳn là trùng hợp?” Tần Liễm lạnh nhạt nói, ngữ điệu tựa như không thèm đếm xỉa tới nhưng người nghe lại có thể hiểu điều hẳn muốn truyền đạt.

Đôi mắt Nguyên Ung Đế hiện lên một lớp sương mờ, sau khi Tần Liễm nói, ông nói: “Thục phi, người còn lời gì muốn nói?”

Ninh Thục phi mãnh liệt ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch: “Hoàng Thượng, ngài không tin thần thiếp?” Nguyên Ung Đế hỏi như vậy chứng tỏ ông đã nghi ngờ cái chết của Vô Ưu Công chúa có liên quan đến bà ta.

So với vài cung nữ vu khống Thanh Linh xông vào cấm cung phóng hỏa, còn hại chết Vô Ưu Công chúa, Nguyên Ung Đế đương nhiên tin tưởng bằng chứng trước mắt.

Vô Ưu Công chúa chết là do cây trâm này, mà chủ nhân của cây trâm lại là đại cung nữ bên cạnh Ninh Thục phi, Ninh Thục phi thân là người đứng đầu Thủy Minh điện tất nhiên khó thoát khỏi liên quan. Vô Ưu Công chúa cùng Diệp Thanh Linh cùng xuất hiện ở Phù Liên cung chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Nguyên Ung Đế hiển nhiên không tin cái trùng hợp vô lý này.

Ninh Thục phi khóc không thành tiếng: “Hoàng Thượng, quan hệ của Vô Ưu cùng thần thiếp vẫn luôn rất tốt...”

“Đây cũng là một chuyện hiếm thấy, nếu không có quan hệ vậy tại sao cây trâm này lại có thể tạo thành vết thương chí mạng cho Vô Ưu? Có lẽ Vô Ưu chết là do cây trâm này, trận hỏa hoạn chỉ là thứ để che mắt mà thôi.” Vân Quý phi nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 138+2: Nhỡ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ninh Thục phi vội vàng cãi lại: “Hoàng...Hoàng Thượng, rõ ràng có người muốn hại thần thiếp, đúng, chắc chắn có người trộm kim châm hoa lan của Hà Tịch để hãm hại thần thiếp!” Chỉ dựa vào một cây châm chưa đủ để định tội bà ta, nếu bà ta chỉ cần nói bản thân mình là người bị hại, Hoàng Thượng dù có tin là bà làm nhưng không đủ chứng cứ vẫn không thể làm gì được.

Nhưng sự tình lại ngoài dự liệu của bà, Nguyên Ung Đế cuối cùng không chỉ trách bà quản giáo người trong cung mình không nghiêm, còn phạt bà ta đến cầu phúc và tĩnh dưỡng tại Vạn Phúc am trong ba tháng. Trong khoảng thời gian đó không cho phép có người đến thăm, cho đến khi điều tra rõ chuyện mới được trở về.

Về phần Thanh Linh, nàng có Vân Quý phi và Tần Liễm dốc sức che chở, mấy cung nữ kia nói nàng xông vào cấm cung nhưng lại không có bằng chứng khiến lòng người tin phục, Nguyên Ung Đế không có lý do gì để phạt nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Nguyên Ung Đế sai người phải điều tra kỹ chuyện phòng Liên phi nương nường cháy và chuyện Vô Ưu Công chúa bị người sát hại, đồng thời cho người cố gắng hồi phục phòng ngủ của nàng sau trận hỏa hoạn.

Phân phó hết thảy mọi chuyện, Nguyên Ung Đế thoát nhìn trong nháy mắt già đi rất nhiều. Giữa hai đầu lông mày tràn đầy vẻ mệt mỏi: “Các người lui hết đi.” Ông phất phất tay, sau đó cho người đỡ ông ra khỏi Phù Liên cung.

Ra khỏi cung, bầu trời lại đổ mưa tuyết.

Tần Liễm kéo lấy tay Thanh Linh, đi không nhanh không chậm.

Thanh Linh cúi thấp đầu, lại không để ý dưới chân, an tâm giao cả bản thân cho Trương Khác, mặc hăn lôi kéo mình đi. Suy nghĩ của nàng đang tập trung đến bức họa trong Phù Liên cung cùng với dãy mị hoa trước phòng ngủ của Liên phi nương nương.

Mị hoa là tộc hoa của Bạch tộc, mà trong Phù Liên cung lại có không ít mị hoa, Liên phi có quan hệ gì với Bạch tộc sao?

Liên phi là ai? Thân phận của Liên phi dường như cũng rất thần bí. Thanh Linh chỉ biết khi Hoàng Thượng còn trẻ, sau một lần xuất cung liền dẫn về một nữ tử không rõ lai lịch và phong nàng làm Liên phi. Các nguyên lão trong triều lúc ấy phản đối rất gay gắt nhưng vẫn bị Nguyên Ung Đế cưỡng chế đè ép.

Thanh Linh lại nghĩ đến Diệp Thiên Minh. Trong thư phòng của Diệp Thiên Minh cũng có bức họa vẽ ông và Liên phi. Thời còn trẻ ông cũng từng gặp Liên phi, chẳng lẽ hai người lưỡng tình tương duyệt*?

*lưỡng tình tương duyệt: hai bên cảm mến nhau.

Hình như nàng chưa bao giờ cho người điều tra Diệp Thiên Minh, nàng chỉ nghe nói xuất thân của Diệp Thiên Minh không cao, sau đó do nhiều cơ duyên xảo hợp mà lập được nhiều chiến công, được Hoàng Thượng thưởng thức, cuối cùng đi đến đỉnh cao ngày hôm nay.

Bốn gia của Diệp gia ở Bình Châu, Bình Châu cách rất xa Kinh Thành, là một nơi hẻo lánh vắng vẻ. Ông làm sao biết Liên phi? Liên phi chính xác là ai? Diệp Thiên Minh, Liên phi có quan hệ gì với Bạch tộc hay không?

Đầu óc nàng có chút mơ hồ, cũng không biết làm rõ những chuyện này đối với nàng có lợi hay không nhưng nàng vẫn cảm thấy bản thân cần phải biết chân tướng của những việc mới phát sinh này.

“A.” Thanh Linh đi đường vấp phải cục đá, lão đảo đụng vào lưng Tần Liễm.

“Làm sao vậy? Bị đụng có đau hay không? Tần Liễm dùng chân xoay người, sau đó căng thẳng nói, trong mắt tràn ngập lo lắng ân cần, dường như còn có một chút áy náy. Tựa như hắn cảm thấy bản thân chưa đủ quan tâm nàng, hại nàng đụng vào mình.

“Mũi đau.” Nàng vốn cũng không yếu ớt như vậy nhưng trước mặt hắn, nàng vẫn muốn làm nũng với hắn.

Hắn nhẹ tay xoa xoa chóp mũi đã ửng đỏ của nàng: “Rất đau sao?”

“Đau.” Nàng gật gật đầu. (MTLTH.dđlqđ)

“Ngoan, nhìn một chút. Phía trước có một y quán, chúng ta vào xem một chút.” Hắn kéo tay nàng muốn dẫn nàng đi.

“Kỳ thật cũng không quá đau mà.” Vì không muốn phải vào y quán mà nàng đành phải nói thật.

Hắn nhìn chăm chăm nàng một lát, khóe miệng đột nhiên cong lên, hắn xoa xoa mặt nàng: “Không quá đau, như vậy là vẫn còn đau? Phu nhân không muốn vào y quán, vậy vi phu trị cho phu nhân.” Hắn cúi đầu, hé miệng cắn lấy chóp mũi nàng.

Trên đường vẫn có người đi qua đi lại, nghĩ đến việc bị người vây xem, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nháy mắt đỏ bừng: “Có người nhìn, đừng làm loạn.”

“Còn đau không?” Hãn khẽ cười thấp giọng hỏi.

Nghe thanh âm trầm thấp khàn khàn của hãn, nàng giật thót mình, vội vàng lui về sau vài bước: “Không, hết đau rồi!”

Hãn khẽ cười, kéo tay nàng: “Không đau là tốt rồi, đi thôi.”

“Chàng là chó hay sao mà lại thích cắn người như vậy?” Nàng nhìn cái ót của hãn, nhỏ giọng mắng.

“Nàng nói cái gì?” Hãn mãnh liệt quay đầu lại, phượng mau xinh đẹp thấp thoáng nguy hiểm.

Sắc mặt nàng cứng đờ, đúng là không nên nói xấu sau lưng mà: “Ta...” Nàng đảo mắt một cái: “Ta nói ta mệt.” Nàng thuận miệng bịa ra một lý do sứt sẹo nào đó.

Hãn buông tay nàng ra, ấm áp trên tay bỗng đứng biến mất, nàng vẫn chưa thích ứng kịp, muốn đưa tay nắm lấy tay hãn, hãn liền ngồi xổm trước mặt nàng: “Lên đi, vi phu công nàng, nàng có thể ngủ trên lưng một lát.”

Nàng có hơi chút sững sờ, tùy tiện bịa ra một lý do, vậy mà hãn lại tưởng thật.

Thấy nàng ngây ngốc, hãn nhẹ nhàng cười một tiếng, không đợi nàng chủ động leo lên lưng, hãn liền túm lấy hai chân nàng, công nàng đứng dậy.

“Ta thực sự cũng không mệt đến vậy.” Nàng ôm lấy cổ hãn, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai hãn.

Bước chân của hắn rất vững vàng, nằm trên lưng hắn, nàng vĩnh viễn không lo việc mình sẽ bị ngã. Lưng hắn ấm áp, nàng đột nhiên có loại xúc động không muốn rời đi.

Quay đầu nhìn bước chân hắn in trên mặt tuyết, dấu chân sâu nông khác nhau. Bước chân hắn thông dong trầm ổn, cho dù đang cố gắng nhưng vẫn cứ phong nhã nhẹ nhàng như vậy.

Nàng có chút hứng khởi, dùng hai tay bị đông lạnh của bản thân áp lên má hắn, lại nhanh chóng rút tay lại.

Cả người hắn có chút run rẩy, ôm chặt hai chân nàng, bất đắc dĩ cười cười: “Nàng lại nghịch ngợm rồi, muốn bị vi phạm sao?”

Nàng le lưỡi một cái: “Không muốn.” Sau đó nàng dùng áo choàng bao cả hai người lại.

Mũ lông che kín mắt hắn làm hắn không nhìn thấy đường, dừng bước lại, bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, sâu trong đôi mắt là sự dung túng và yêu chiều: “Sao lại giống đứa trẻ như vậy?”

“Ngoan, đừng nghịch.” Hắn dỗ nàng như đang dỗ hài tử.

“Chàng mới giống hài tử.” Nàng không phục cãi lại, vén mũ trên đầu hắn ra, hai tay ôm lấy cổ hắn.

Trên lưng hắn rất ấm áp, dần dần, mí mắt nàng trĩu xuống, đầu đặt trên vai hắn nhắm mắt ngủ khò.

Khí nóng trên cổ ngựa ngựa, từng trận từng trận, mềm mại như lông vũ quét qua màng theo chút tê ngứa dịu êm, vô tình trêu chọc tâm của hắn.

Thân thể hắn có chút căng thẳng, hắn khẽ gọi: “Phu nhân.”

Không nghe thấy nàng đáp lại, hắn lại gọi: “Phu nhân?”

“Ừm...”

Nghe thấy thanh âm mơ hồ của nàng, hẳn biết nàng đã ngủ rồi.

Hắn bất đắc dĩ than nhẹ: “Nàng chỉ biết bắt nạt ta.”

Tần Liễm đặt Thanh Linh lên giường, có lẽ động tác hơi lớn, đánh thức nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh mở mắt, rất nhanh đã phát hiện bản thân đang nằm trên giường. Một lớp thảm lông trắng mềm mịn, chăn cũng là một màu trắng, đây không phải khuê phòng nàng.

Đột nhiên ý thức được đây là nơi nào, nàng bị giật mình mà bật dậy. Quay đầu trông mắt nam nhân bên cạnh: “Sao chàng lại đưa ta đến phủ Thừa tướng?” Người này thật đáng giận, thừa dịp nàng ngủ liền mang nàng về nhà hắn.

Đôi mắt Tần Liễm thâm thúy, nhìn nàng như sói đói nhìn con mồi. Một đôi phượng mâu nhuốm màu tình dục cứ nhìn nàng như vậy khiến nàng ngồi cũng không yên.

Tay nàng xoa xoa lớp chăn mềm, nói yếu ớt: “Sắc trời không còn sớm nữa, ta phải đi rồi.”

Nàng còn chưa kịp cử động, trước mặt đột nhiên tối sầm, hắn nhanh chóng ôm lấy nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+3: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng lập tức khóc không ra nước mắt, cho chừa cái tội tham ngủ, không nghĩ vừa tỉnh dậy bản thân đã ở trong hàng sói.

Đôi môi đang hôn nàng vừa hung lại vừa vội, không cho nàng có thời gian thở dốc liền cạy hàm răng của nàng rồi luồn lưỡi vào trong, tham lam nuốt đi hô hấp của nàng. Bây giờ hoàn toàn không thấy bộ dạng nam tử ôn nhuận như ngọc làm việc đỉnh đặc như thường ngày.

Hô hấp của nàng dần trở nên dồn dập: “Phu quân...” Nụ hôn nồng cháy như muốn thiêu đốt nàng, nụ hôn của hắn vừa ngọt ngào lại vừa hành hạ. Nhưng cho dù có khó chịu như thế nào, nàng vẫn không muốn né tránh, vươn tay ôm chặt cổ hắn, dùng sức hôn trả.

Hắn cảm nhận được sự đáp lại của nàng, lý trí trong nháy mắt sụp đổ, càng được nước lấn tới mà hôn sâu thêm.

Tấm màn lụa tầng tầng lớp lớp hạ xuống, che kín sắc xuân rực rỡ trong ngày đông giá lạnh. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn hôn dọc theo cần cổ trắng nõn của nàng, dần dần xuống dưới, không cho nàng có cơ hội kháng cự, thật sâu hôn nàng, tùy ý đòi lấy.

Sau tấm màn mờ ảo, tiếng nữ tử than nhẹ cầu xin cùng thanh âm đứt quãng xấu hổ, thật lâu sau đó mới chấm dứt.

Thanh Linh vô lực nằm gọn trong lòng hắn, đôi mắt đen nhánh mang theo hơi nước mê mang đáng thương nhìn người nào đó.

Mỗi nam sau khi được ăn no tựa như vẫn còn chưa đủ thỏa mãn, đôi tay hạnh kiểm xấu vẫn cứ vuốt ve không ngừng.

Người trong ngực co lại một chút, vẻ mặt đáng thương: “Phu quân.” Bộ dạng tựa như phải chịu ủy khuất cực lớn.

“Ngoan, lần này vì phu đảm bảo sẽ rất nhẹ nhàng.” Tiếng cười cho dù có ôn nhu cỡ nào cũng không thể che dấu sự gian xảo trong đó.

Trong lòng nàng âm thầm khinh bỉ, lời người này nói trong vấn đề này không bao giờ có thể tin tưởng được: “Không được.” Nàng mềm mại đẩy hắn ra một chút.

Hắn thuận thế nắm lấy tay nàng, hơi dùng lực kéo nàng vào lòng, vừa dỗ dành lại vừa nhanh chóng lừa ăn nàng thêm lần nữa.

Lúc trở lại Diệp phủ sắc trời đã hoàn toàn tối.

Thanh Linh kéo thân thể mỗi một về, cố hết sức đi về viện tử của mình, trong lòng vẫn âm thầm mắng Tần Liễm khốn kiếp: “Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Cuối cùng vẫn không nhịn được mà mắng hắn ra tiếng.

Thư Nghiễn tựa như u linh nhẹ nhàng xuất hiện nghe thấy tiếng nàng mắng, sợ hết hồn, cho rằng nàng đang mắng mình, vội vội vàng vàng quỳ xuống: “Chủ Thượng, không biết thuộc hạ đã phạm vào sai lầm gì? Kính xin chỉ rõ.”

Thanh Linh có hơi chút sững sờ, thấy rõ là Thư Nghiễn: “Tại sao là người? Đến đây lúc nào?”

Thư Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, cũng hiểu vừa rồi người Thanh Linh mắng không phải mình: “Thuộc hạ đã tới từ sớm.”

Thanh Linh đứng dưới mái hiên, vỗ vỗ tuyết đọng trên vai: “Có tin tức mới sao?”

“Sáng sớm hôm nay Ninh Thục phi vạch trần thân phận một cung nhân là người của Kính Nam vương, kỳ quái là Ninh Thục phi lại không đuổi người đi. Chỉ là bảo cung nhân đó truyền tin cho Kính Nam vương, quyết liệt vô tình khiến Kính Nam vương hết hy vọng với bà ta.” Thư Nghiễn nói, tin này sáng sớm nay hẳn đã nhận được, chẳng qua lúc tới Diệp phủ bào tin cho Thanh Linh lại hay tin Thanh Linh đã tiến cung, thời gian kéo dài đến tận bây giờ: “Chủ Thượng, Ninh Thục phi muốn Kính Nam vương hết hy vọng, chúng ta có truyền tin này hay không?”

“Truyền, nhưng muốn đến tai Kính Nam vương phải đổi lại một chút.” Thanh Linh nói.

Ninh Thục phi muốn Kính Nam vương không còn hy vọng gì vào tình yêu thời thanh xuân của hai người nữa, lời nói kia chẳng những không làm ông ta thương tâm, trái lại còn khiến ông ta càng đau lòng bà ta hơn. Hết hy vọng ư? Chắc chắn là chuyện không tưởng.

Tháng sau chính là đại điển phong Thái tử, đường phố người đến ngườif đi, vô cùng náo nhiệt. Có thể dễ dàng nhìn thấy ngoại tộc ăn mặc kỳ dị hành tẩu trên ngã tư đường. Những người này phần lớn đến từ những quốc gia đến tham dự đại điển phong Thái tử. (MTLTH.ddlqđ)

Đại lễ sắp đến, Tần Liễm cùng Thanh Linh khó có được ngày rảnh rỗi cùng nhau đi trên phố.

Hai người vào một quán văn thẩn trong con ngõ nhỏ.

Văn thẩn chưa mang lên, Thanh Linh một tay chống cằm, nhìn nam tử tuần mã đối diện mình.

Tần Liễm bạch y xuất trần, lẳng lẳng ngồi trên một chiếc ghế nhỏ. Thành thị nhộn nhịp, bên trong quán hỗn loạn, chỉ riêng hãn sạch sẽ đẹp đẽ, tựa như trích tiên không ăn khói lửa nhân gian, lại giống như yêu nghiệt tà mị.

Vừa có tiên khí lại vừa có yêu khí, hai khí chất mâu thuẫn đối lập nhau như vậy nhưng lại cùng xuất hiện trên người hãn, cảm giác hài hòa vô cùng.

Khách nhân ngồi xung quanh đều nhìn đến ngậy người, sợ hãi than sao phàm trần lại xuất hiện một nam tử hào hoa phong nhã đến như vậy.

“Nàng đang quyến rũ vi phu sao?” Hãn ranh mãnh cười nói.

Nụ cười này của hãn khiến khách nhân trong quán hít khí lạnh liên tục.

Họa thủy, lam nhan họa thủy, bộ dáng tinh mỹ thế này không biết mê đắm bao nhiêu người.

“Không có.” Nàng phủ nhận, quay đầu nói: “Chỉ muốn nhìn chàng nhiều hơn một chút, không được sao?”

Hãn vươn tay nắm cằm của nàng, cưỡng ép nàng xoay lại nhìn mình: “Được, cứ nhìn đi. Vi phu là người của nàng, nàng muốn ngắm lúc nào cũng được. Chỉ là phu nhân đừng tùy ý quyến rũ vi phu, nàng cũng biết mà, vi phu từ trước đến nay đều không cưỡng lại được hấp dẫn của nàng.”

Khóe miệng Thanh Linh cong lên, nàng quyến rũ hẳn lúc nào? Trong lòng đột nhiên cảm thấy thật tò mò, một nam tử quyền cao chức trọng lại đẹp mắt như vậy sao lại cứ khăng khăng thích nàng cơ chứ: “Sao chàng lại thích ta?” Nàng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Nàng không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tướng mạo nàng chỉ dừng ở mức thanh tú, cũng coi như là có nhan sắc. Nàng không đủ thông minh, còn có khi ngớ ngẩn đến nhân thần đều công phần. Nàng cũng không có lòng nhân hậu, khi cần có thể bỏ đá xuống giếng, cũng có thể không chớp mắt mà giết người.

Hắn không trả lời nàng, chỉ đưa tay xoa xoa mái tóc nàng mẳg: “Nha đầu ngọc.”

“Hai vị khách quan, văn thăn của hai vị đây.” Chưởng quỹ bưng hai chén mì văn thăn đặt trên bàn.

Mì văn thăn mới nấu bốc hơi nghi ngút, sợi mì màu trắng gạo, nước dùng trong vắt, bên trên có rắc thêm một chút hành thái nhỏ.

Thanh Linh cho thêm rất nhiều tương ớt vào trong bát mì: “Chàng có muốn không? Văn thăn phải cay mới đúng vị.”

“Không cần, vi phu không thích ăn cay.”

“Thật đáng tiếc.” Nàng tiếc nuối nói, sau đó liền vùi đầu ăn, không có một chút dáng vẻ nào của nữ nhi gia xuất thân hào môn.

“Cay, thật cay.” Miệng nàng hô cay nhưng vẫn cứ từng miếng to vào miệng, không ngừng lấy một giây.

Tần Liễm nhìn quán nhỏ người đi đi lại lại, lại nhìn mì văn thăn của abnr thân, không khỏi nhíu mày, tay cầm đũa lại không có hứng thú muốn ăn. Dứt khoát đặt đũa xuống nhìn nàng ăn.

“Sao chàng không ăn?” Nàng ngẩng đầu, khoe miệng dính chút nước canh.

“Vi phu không đói.” Hấn lấy từ trong tay áo một chiếc khăn tay chất liệu vô cùng tốt dịu dàng lau miệng nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Chờ hấn thu hồi khăn tay, nàng đột nhiên làm mặt xấu với hấn.

Hấn sững sờ: “Nàng lại nghịch ngợm.” Sau đó bất đắc dĩ cười cười, nàng thừa dịp hấn đang cười, nhét thìa vắn thăn còn đang dính đầy ớt vào miệng hấn.

“Ta bón cho chàng, cấm nhả ra.” Nàng giả hoạt cười nói.

Tần Liễm dưới thâm uy của nàng không dám nhả. Hấn nhai nhai hái cái, lông mi nhú chặt. Sắc mặt dần đỏ bừng, gò má trắng nõn ửng hồng, rất mê người.

Mặt hấn nhăn lại. Bộ dạng kia thật giống như hài tử bị ác bá bắt nạt, muốn khóc lại không dám khóc.

Nàng đau lòng hấn, gọi chương quỹ bưng một bát cháo trắng, đợi hấn uống hết mới nhỏ giọng mắng: “Ngốc, đúng là không nói được chàng mà.” Sao lúc này lại nghe lời như vậy? Thời điểm trên giường không thấy hấn ngoan như vậy.

Một chén cháo trắng vào vụng, hấn vẫn bị cay đến thở hổn hển: “Nếu nhả ra nàng sẽ tức giận.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+4: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng hít một hơi, mùi vị ngọt ngào lập tức tràn đầy khoang tim: “Đồ ngốc.” Nàng làm sao sẽ giận hăn. chỉ muốn bắt nạt hăn một chút thôi mà.

“Chàng cứ chiều ta như vậy, sau này ta hư hỏng thì phải làm thế nào?” Hình như nàng bị hăn sủng sắp hư rồi.

“Nàng là nữ nhân của ta, không sủng nàng thì sủng ai?” Hăn dáng vẻ đương nhiên nói: “Sủng hư cũng không sao, nàng vui vẻ là được.”

Nàng nghe vậy liền sẵn giọng: “Miệng càng ngày càng ngọt.”

Ăn xong bát văn thăn, Thanh Linh kéo tay Tần Liễm hòa vào dòng người trên phố.

Hai người đi ngang qua một sạp bán đồ chơi, nàng dừng bước, lắc lắc tay hăn nói: “Tần Liễm, những thứ này đều rất đẹp.”

Bên trong quán bán chủ yếu là vỏ sò, đầu gỗ, tảng đá điêu khắc thành hình hoa hoa thảo thảo. (MTLTH.ddlqđ)

“Nàng thích, vậy thì mua toàn bộ.” Hăn cười nhẹ.

“Nhiều quá rồi, chỉ cần hai ba món đồ là được.” Nàng hứng trí bừa bừa chọn đồ chơi.

“Đại Hoàng tử, ngài nhìn nữ nhân kia.” Tên sai vật vờ mặt đáng khinh, đứng trong đám đông, ngón tay chỉ Thanh Linh rồi quay sang nam tử bên cạnh người nịnh nọt.

Nam tử đứng cạnh hắc, tướng mạo thường thường, lông mày đen dày, đôi mắt một mí híp lại, cả người đầy mùi bĩ ối. Thân hình hắc có hơi phát tướng, cầm hoa y phục hoa lệ tục khí.

“Chặc chặc chặc, coi tư thái kia có bao nhiêu yếu điệu, gò má thanh tú thủy linh. Đại Hoàng tử người nể nhiều sơn trôn, thi thoảng ăn qua món thôn quê nhất định sẽ hết sức sáng khoái.” Tên sai vật tên Thành Vượng, đôi mắt hắc lộ ra một chút tinh quang, vẫn là cứ đáng khinh như thế.

Đôi mắt Đại Hoàng tử híp thành một đường ngang: “Đến Nam Hạ đã nhiều ngày như vậy, hôm nay vận khí tốt, đừng phải nữ nhân vừa miệng bốn Hoàng tử.”

Hắc chen lấn đám người, đứng bên cạnh Thanh Linh, Thanh Linh đang chọn đồ, không có tâm tư để ý mấy người bên cạnh.

“Mạo muội cho hỏi mỹ nhân tên là gì?” Đại Hoàng tử đuổi đôi móng heo muốn sờ sờ chấm mút chút vị.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai nàng.

Khóe mắt Thanh Linh liếc nhìn Tần Liễm đang nắm tay một nam tử xa lạ, nghe tiếng kêu thảm thiết kia đủ biết Tần Liễm hạ thủ thực không lưu tình.

“Làm càn!” Thành Vượng nhìn thấy chủ tử bị bắt nạt liền đứng dậy quát to.

“Câm miệng.” Ánh mắt Đại Hoàng tử cảnh cáo hắc.

Thành Vượng không thể không im miệng, đứng một bên.

Đại Hoàng tử nhìn dung nhan yêu diễm của Tần Liễm, nhất thời không phân biệt được là nam hay nữ. Tuy nói người trước mặt này có bộ dáng của một nam tử nhưng không loại trừ khả năng nữ giả nam. Hắn không quá tin tưởng trên đời lại có một nam tử có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, vậy thì khẳng định đây chính là nữ cải nam trang: “Đại mỹ nhân, nhẹ...nhẹ tay.” Bị đại mỹ nhân nắm cổ tay. Cho dù đau muốn chết nhưng Đại Hoàng tử vẫn thấy lòng lâng lâng sung sướng.

Tần Liễm bị người này coi thành nữ nhân, Thanh Linh đứng một bên vui vẻ, giọng điệu đùa giỡn: “Đại mỹ nhân, nhẹ tay thôi.”

Sắc mặt Tần Liễm thoáng chút trắng chút xanh, ánh mắt lạnh như băng liếc thoáng qua.

Thanh Linh nhin không được rùng mình một cái, thầm nói không ổn. Xong rồi, nam nhân này tức giận thật rồi. (MTLTH.ddlqđ)

Phu quân tức giận, phải nhanh chóng vượt lông.

Thanh Linh xoay người, âm trầm nói với Đại Hoàng tử: “Ta tên là ‘Đánh tên khốn nhà ngươi’” Nói xong liền vung nắm đấm, làm một quyền ngay trên mặt Đại Hoàng tử, thay phu quân trút giận.

Bị nữ nhân làm mất mặt, Đại Hoàng tử tức giận chửi ầm lên, Tần Liễm nắm lấy cổ tay hắn, lực đạo ngày càng mạnh khiến hắn đau đến nỗi nói không ra lời. Tần Liễm dùng sức sau đó quăng hắn ra ngoài.

“Ngươi làm càn, dám động thủ với Đại Hoàng tử, ngươi nhất định phải chết! Ngươi...” Thành Vượng còn muốn nói nhưng bị một ánh mắt rét lạnh của Tần Liễm nhìn, sợ đến mức câm miệng, lão đảo lùi về sau hai bước.

“Đại Hoàng tử? Đại Hoàng tử của nước nào vậy? Chúng ta đánh hăn như vậy không việc gì chứ?” Thanh Linh lo lắng hỏi.

“Hăn là Đại Hoàng tử của Đông Lăng quốc, tên Cơ Nguyên.” Tần Liễm trả lời.

Đông Lăng quốc Đại Hoàng tử, đây không phải là biểu ca của Diệp Thanh Linh sao?

Nàng từng nghe nói vị biểu ca này cùng với phế Thái tử của Nam Hạ cùng một loại người, là người yêu sắc đẹp còn hơn cả ăn cơm.

Hai ngày trước, sứ giả Đông Lăng quốc Trưởng Công chúa Cơ Khinh Hoa cùng với Đại Hoàng tử Cơ Nguyên vào đến lãnh thổ Nam Hạ. Nguyên Ung Đế phân phó Hách Liên Thành tự mình nghênh đón, về sau Hách Liên Thành xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mà Hách Liên Dực mới từ bên ngoài du ngoạn trở về lại vô tình gặp đoàn sứ giả của Đông Lăng quốc, vì vậy hăn liền thay mặt Hoàng Thất tiếp đón đoàn Đông Lăng.

Hách Liên Thành đang trên đường đến tiếp đón sứ giả Đông Lăng quốc nhưng sau đó hăn nhận được Thánh chỉ giả nói không cần phải đến đón nữa. Kết quả khi hăn quay trở lại Kinh thành mới biết bản thân bị lừa nhưng lúc đó Thánh chỉ giả kia lại không cánh mà bay, bởi vậy lúc bị Nguyên Ung Đế mắng một trận, hăn không có cơ để phản bác.

“Chàng đã biết hăn là Đại Hoàng tử của Đông Lăng quốc, vậy mà còn dám ra tay đánh hăn.” Thanh Linh trừng to mắt nhìn hăn.

“Yên tâm, không có việc gì.” Hăn nói.

Đột nhiên đôi mắt hăn thoáng tối tăm, ngón tay trắng trẻo thon dài nâng cằm nàng, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Đại mỹ nhân? Nhẹ tay?”

Đại mỹ nhân nhà nàng là người mang thù, da đầu Thanh Linh tê dại, khuôn mặt lập tức trở nên cạc kỳ chân chó: “Cái gì cơ?” Nàng vờ ngây ngốc hỏi lại, xoay đầu sang bên cạnh thoát khỏi trói buộc của hắn, sau đó chui vào đám đông đang đi trên đường.

Tần Liễm nhìn nàng dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ đứng tại chỗ, hắn hơi có chút đau đầu, xoa xoa mi tâm: “Nàng...”

“Công tử, đây là những món đồ mà tiểu cô nương vừa nãy chọn, ngài còn lấy nữa không?” Ông chủ quán hỏi Tần Liễm.

Lúc Thanh Linh chạy đi còn chưa kịp lấy đồng đồ chơi mà mình vất vả lựa ra.

“Đều gói lại đi!” Tần Liễm nói.

Đại Hoàng tử Cơ Nguyên ngã trên mặt đất, đau đến lăn lộn, lăn lộn lại lăn đến chân kiệu, khiến cỗ kiệu phải dừng lại: “Mẹ nó, hai tiểu tiện nhân dám làm như vậy với bốn hoàng tử. Đừng để rơi vào tay bốn hoàng tử, nếu không, bốn hoàng tử sẽ khiến các người ngày ngày đều không xuống nổi giường, chờ bốn hoàng tử chơi đủ rồi, lại...”

“sao lại dừng kiệu lại?” Màn kiệu bị một bàn tay thon dài đẹp đẽ vén lên.

Cơ Nguyên đột nhiên chứng kiến một mỹ nhân tuyệt sắc, nàng xinh đẹp làm hô hấp hắn không thuận, quên cả chửi bới, quên cả đau đớn trên người, si ngốc tham lam nhìn nàng.

Nữ tử mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, vạt áo thêu hoa mai bằng chỉ bạc, quanh hông quần ngọc đá mềm màu khói, ống tay áo khảm lông nhung trắng. Một thân quần áo mùa đông trên người nàng vẫn có thể thấy được cái eo nhỏ nhắn, thân thể lung linh xinh đẹp.

Hai gò má nàng đỏ hây hây, mặt mày như hoa đào nở tháng ba.

Cơ Nguyên không nháy mắt nhìn chăm chăm dung nhan diễm lệ mà không tục khí kia, sợ chỉ cần bản thân nháy mắt một cái, mỹ nhân liền biến mất.

“Bẩm Quận chúa, có người chặn kiệu.” Nha đầu bên người nàng nói.

Cơ Nguyên cản giữa đường, xung quanh không ít người đứng xem náo nhiệt, cổ kiệu nhất thời không thể vòng qua hăn mà đi được.

“Đại Hoàng tử, ngài có làm sao không?” Thành Vượng đỡ Đại Hoàng tử dậy, mặt mày lo lắng hỏi.

“Hoàng huynh, mặt của huynh bị sao vậy?”

Cơ Nguyên nghe thấy thanh âm uy nghiêm của nữ tử, xoay người liền nhìn thấy người một thân rực lửa đi tới. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Nguyên che lại chỗ bị thương: “Đại Hoàng muội, sao muội lại ở đây?”

Đi cùng Cơ Khinh Hoa là Hách Liên Dực: “Đại Hoàng tử, đã xảy ra chuyện gì?” Hăn vờ quan tâm mà hỏi.

“Không có việc gì, không cần thận ngã ấy mà.” Cơ Nguyên không muốn nữ tử trong kiệu nghe thấy bản thân bị một tiện nhân đánh, làm tổn hại khí khái anh dũng của hăn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+5: Nhớ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nữ tử ngồi trong kiệu nhìn thấy Hách Liên Dực liền lên tiếng chào:
“Vương gia.”

Hách Liên Dực cười nói: “Lãnh Ngưng quận chúa.”

Lãnh Ngưng và Hách Liên Dực, Cơ Khinh Hoa cùng Cơ Nguyên khách sao vài câu liền rời đi.

“Người cũng đi rồi, hoàn hồn đi.” Cơ Khinh Hoa cười nói.

“Vinh vương, nàng là quận chúa Lãnh Ngưng sao?” Cơ Nguyên thu hồi ánh mắt bí ối hỏi Hách Liên Dực.

“Đúng vậy, thế nào? Đại Hoàng tử vừa ý quận chúa Lãnh Ngưng?”
Hách Liên Dực khẽ cười. (MTLTH.ddlqđ)

Đôi mắt Cơ Nguyên híp thành một đường thẳng, ngâm ra hai câu thơ:
“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Sáng sớm, Thanh Linh cuộn người nằm trong ổ chăn không muốn dậy.

“Tiểu thư.” Hương Thảo mở cửa, chạy nhanh vào.

Sau khi cửa được mở, khí lạnh xông thẳng vào căn phòng ấm áp, Thanh Linh rụt rụt người sâu vào ổ chăn.

“Tiểu thư, mau dậy.” Mặt mày Hương Thảo hân hoan nói.

Thanh Linh miễn cưỡng mở mắt: “Cho ta ngủ thêm một chút, đừng có quấy rầy.” Nói rồi lại nhắm mắt lại.

“Tiểu thư, Tần Thừa tướng đến.” Hương Thảo nói.

“Đến thì đến...Cái gì? Sáng sớm thế này hắn đến làm gì?” Cơn buồn ngủ của Thanh Linh thoáng chốc biến mất sạch.

Ngày mai là ngày đại điển phong Thái tử, hắn thân là Thừa tướng, không có việc gì làm sao mà có thời gian rảnh rỗi đi tìm nàng?

“Tần Thừa tướng cho người truyền lời muốn tiểu thư ra ngoài tìm ngài ấy.”

Thanh Linh nghĩ đến chuyện ngày hôm qua trước sạp bán đồ chơi, nàng trộm chạy trước như vậy hắn có tức giận hay không? Hôm nay tìm nàng để tính sổ sao? “Cho người nói với hắn, bốn tiểu thư không có trong phủ.” Nếu như hắn hiện tại đang tức giận, hai ngày nữa chắc cũng nguôi bớt phần nào, đến lúc đó nàng lại đi tìm hắn, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Hương Thảo ra ngoài truyền lời của Thanh Linh cho Tần Liễm, không bao lâu sau đó, nàng lại quay lại: “Tiểu thư, ý của ngài, em đã truyền lời cho Tần Thừa tướng rồi. Nhưng Tần Thừa tướng lại nhắn tiếp, trong thời gian một chung trà, tiểu thư rửa mặt thay quần áo, sau đó ra ngoài tìm ngài ấy.”

Người này chắc chắn biết nàng vẫn còn ở trong phủ, tránh không khỏi vậy thì đành phải ngoan ngoãn tuân theo thôi. Nàng tác phong nhanh chóng làm xong việc rồi ra ngoài tìm hắn.

Bên ngoài Diệp phủ, tuyết trắng bay bay, Tần Liễm bung dù đứng lặng yên, bên cạnh hắn là một chiếc xe ngựa, phảng phất tựa như một bức cổ họa.

Trên mặt Thanh Linh mang ý cười, đến gần hắn, dè dặt quan sát thần sắc hắn: “Nếu đã đến Diệp phủ, sao chàng không vào ngồi một lát?” Sắc mặt người này bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra có tức giận hay không.

Thanh Linh liếc nàng một cái, đôi mắt thâm thúy, hắn tựa tiểu phi tiểu nói: “Không phải nói là không có trong phủ sao? Vậy người từ bên trong Diệp phủ ra ngoài này là ai vậy?”

Thanh Linh lung túng ho hai tiếng, hai mắt đảo quanh, sau đó nghiêm túc nói: “Người đi ra chính là Tần phu nhân.”

Ba chữ ‘Tần phu nhân’ vừa rời miệng, nàng nhìn thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch, hiện rõ đường cong mê người. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn nhéo nhéo má nàng: “Càng ngày càng khiến cho ta không bớt lo.”

Ngày mai là ngày đại điển phong Thái tử, chàng còn có thời gian tìm ta sao?” Nàng hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Liễm khẽ híp: “Vi phu tới tìm nàng, nàng tựa hồ không cam tâm tình nguyện?”

Cảm nhận hơi thở nguy hiểm từ trên người hắn, nàng rụt rụt đầu, mãnh mẽ phất tay: “Không có, ta rất thích, phi thường cam tâm tình nguyện.”

Tần Liễm hài lòng cười một tiếng: “Ngoan.” Hắn lại đưa tay nhéo má nàng một cái, xoay người, kéo nàng lên xe ngựa.

Lại nhéo má nàng! Mặt của nàng không phải bột mỳ!

Nàng ở sau lưng mỗi nam ra sức trừng mắt, lại không có lá gan bày tỏ bản thân rất giận trước mặt hắn.

Lên xe ngựa, nàng phát hiện trong xe ngựa có một cái bàn nhỏ, trên bàn chính là mấy món đồ ngày hôm qua nàng chọn còn chưa kịp lấy.

Ngày hôm qua lúc hồi phủ, nàng còn cảm thấy rất tiếc nuối khi chưa mang chúng về.

Bây giờ chúng lại xuất hiện ở đây, nàng không khỏi cảm thấy hưng phấn, tất cả phiền não lập tức bay sạch, nâng mặt Tần Liễm hung hăng hôn mấy cái: “Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng còn không quên vuốt mông ngựa.

Khóe miệng Tần Liễm hơi co rút, lại lấy từ trong tay áo ra một cái vòng tay tinh xảo.

Vòng tay này được làm từ hai dây bạc một lớn một nhỏ bện vào nhau, mặt trước khắc hoa văn tinh mỹ. Trên thân vòng có mấy sợi dây rủ xuống, đầu dây treo các loại hình dáng khác nhau được khắc từ bạch ngọc.

Có hình trăng non, hồ lô, con thỏ, quả đào,.... Hình dáng đều không trùng nhau.

Bạch ngọc là một loại ngọc thượng đẳng, ôn nhuận như nước, trong suốt như thủy tinh, lung linh tinh xảo.

“Vòng tay sao?” Nàng nhớ rõ hôm qua chọn đồ chơi không có cái vòng này mà.

“Tặng nàng.” Hắn kéo tay nàng qua,

Lúc tay hắn nắm lấy tay nàng, nàng cảm nhận có chút khác biệt. Tay hắn trong trí nhớ của nàng luôn bóng loáng như ngọc, lại nhìn vòng tay độc

nhất vô nhị này, nàng tựa hồ đã hiểu được điều gì đó.

Nàng cầm ngược lại tay hắn, lật lại liền nhìn thấy có vài vết cắt nhỏ.

Nàng đau lòng nói: “Vòng tay này là chàng tự làm?”

Hắn rút tay ra khỏi tay nàng: “Thích không?”

Vật tinh tế như vậy nhất định phải tốn không ít tâm tư cùng công phu. Mũi nàng đột nhiên có chút ê ẩm: “Thích, ta rất thích.” Nàng nghẹn ngào trả lời hắn.

Hắn cầm tay nàng lắc lắc: “Đeo rồi là không được bỏ ra đâu đấy.”

“Đây là tín vật đính ước sao?” Nàng nháy mắt mấy cái, cười nói.
(MTLTH.ddlqđ)

“Ừ.”

Thanh Linh sững sờ, không ngờ hắn lại thẳng thắn thừa nhận như vậy.

“Công tử, đã đến rồi.” Minh Lục làm phu xe nói.

Sau khi xuống xe, Tần Liễm dắt Thanh Linh vào Yên La các.

Yên La các là cửa hàng chuyên bán vải vóc và quần áo được đặt làm, ở Nam Hạ, đây là một nơi rất nổi tiếng. Vải vóc đều là tơ tằm thượng hạng, mặc y phục của Yên La các cũng là một cách khẳng định thân phận cùng tiền tài.

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Vì sao lại dẫn ta tới đây?” Thanh Linh hồ nghi nhìn hắn, đầu đông hắn tặng nàng mấy rương quần áo, đến giờ phút này có những bộ y phục nàng còn chưa mặc bao giờ, bây giờ nàng căn bản không thiếu quần áo.

Hắn thần bí nói với nàng: “Đi với vi phu.”

Đến lầu hai Yên La các, hình như Tần Liễm đã hẹn trước với chương quỹ, thấy Tần Liễm dẫn theo một cô nương đến, khách khí thi lễ với Tần Liễm một cái, sau đó gọi ba tú nương tới.

Ba tú nương cầm thước đo trên đo dưới Thanh Linh, sau đó lại khoa tay múa chân làm gì đó.

Thanh Linh thấy vậy liền hiểu Tần Liễm lại muốn may y phục cho nàng: “Y phục ta đã đủ mặc, không cần may thêm đâu mà.” Tiền dù nhiều nhưng nó cũng đâu phải hoa, y phục tại Yên La các đều giá cao vạn lượng, mới nghĩ thôi mà nàng đã cảm thấy đau lòng rồi.

“Cô nương cho dù có nhiều y phục nhưng giá y vẫn phải làm một bộ chứ.” Một tú nương vừa đo vừa cười nói.

“Giá y? Đây không phải là đồ do Diệp phủ chuẩn bị sao?” Thanh Linh kinh ngạc hỏi.

Tần Liễm đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng: “Phong tục Nam Hạ, giá y do nhà mẹ đẻ chuẩn bị, nhưng giá y của nàng, vi phu vẫn muốn chuẩn bị.”

Ba tú nương đã xong việc lùi về phía sau.

“Có hôn phu thay cô nương chuẩn bị giá y, cô nương thật sự rất may mắn.” Chương quỹ là một nữ tử trung niên, vẻ mặt bà hâm mộ nói: “Tần công tử yên tâm, năm ngày sau, Yên La các sẽ làm ra giá y khiến hai người vừa lòng.”

Đi ra khỏi Yên La các, Tần Liễm đột nhiên có chuyện quan trọng liền rời đi trước.

Hôm nay trong cung cử hành đại điển phong Thái tử, văn võ bá quan cùng sứ giả các nước ăn mặc chỉnh tề, tiến cung chúc mừng.

Sau giờ Ngọ, có lễ đại điển cũng đã xong, quần thần cùng sứ giả đều xuất cung. Ở gần cửa cung có thể dễ dàng nhìn thấy kiệu mềm của các quyền thần hoặc quan viên mặc quan phục hay những trang phục kỳ dị của sứ giả dị quốc. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh ngồi bàn cạnh cửa sổ ở một tửu lâu. Nàng gọi một ấm trà rồi ngồi nhìn dòng người qua lại dưới phố.

“Tiểu thư, người xem, cô gia tương lai ở đó!” Hương Thảo hưng phấn chỉ Tần Liễm đang đi ở ngã tư đường phía trước.

Thanh Linh thuận theo tay Hương Thảo nhìn sang, hô hấp đột nhiên căng thẳng, ánh mắt ngưng lại.

Y phục của Tần Liễm hôm nay mặc rất khác mọi hôm, hắn mặc quan phục dành cho Thừa tướng màu trắng. Ngũ quan tinh xảo, vóc người cao gầy, triều phục thêu tiên hạc, đường viền thêu chỉ bạc. Một đầu tóc đen được cố định bởi quan ngân, ở hai tóc mai là hai dây ngọc dải thật dài rủ xuống đến ngực.

Đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt thấy hắn mặc quan phục, thiếu đi vài phần tùy hứng, nhiều thêm chút tôn nghiêm cùng khí khái.

Thanh quý mà khoan thai, giống như một vị thần trong những câu chuyện dân gian.

Người thường xuyên nhìn thấy hắn như Thanh Linh, nhìn hắn một thân quan phục còn phải hung hăng kinh diễm một phen. Tim không khống chế được mà đập nhanh hơn, hai gò má ửng hồng.

Nữ tử trên phố đều quay lại nhìn hần, lớn gan hơn nữa còn dám quăng mị nhãn với hần.

Người này, họa thủy!!!

Hần đi cùng mấy quan viên khác trên ngã tư đường, nói với nhau về chuyện gì đó, vừa nói vừa cười.

Thanh Linh kéo cái ghế đứng lên, đợi đến khi Tần Liễm ở ngay trước cửa tửu lâu, nàng rất không nhẫn nại mà huýt sao một cái.

Tần Liễm đang nói chuyện phiếm với vài đồng liêu, đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo, bước chân ngừng lại, hai đầu lông mày không ngừng giật giật, có chút bất đắc dĩ vỗ trán. Nhanh chóng cáo biệt với đồng liêu, đợi đến khi mấy người đó đã đi hết, hần ngửa đầu, quả nhiên nhìn thấy phu nhân nhà hần đứng gần cửa sổ lâu hai tửu lâu, vẻ mặt thiếu đánh nhìn hần.
(MTLTH.ddlqđ)

“Xuống.” Thanh âm hần rất ôn nhu, tựa như rượu nồng làm say lòng người.

“Được.” Nàng không đi xuống bằng cách thông thường, Thanh Linh mở rộng cửa sổ, sau đó tung người nhảy qua, mọi người trên phố đều mang dáng vẻ sợ hãi mà nhìn nàng.

Giữa không trung, váy trắng tung bay tựa như tiên tử hạ trần, nữ tử nhìn nam tử cười tươi như hoa.

Nàng tùy hứng mà tiêu sái nhay vào trong lồng ngực phu quân mình.

Tần Liễm vững vàng tiếp được nàng, đợi sau khi hai chân nàng chạm đất, hần sửa sang y phục bị gió thổi loạn giúp nàng: “Càng ngày càng giống hài tử.” Hần thở dài nói, đáy mắt ngậm sủng ái mà nhìn nàng.

Thanh Linh bỏ ngoài tai câu mắng yêu ấy: “Chàng có đói không? Có muốn đi ăn cái gì không?” Nàng hỏi, hăn vừa từ trong cung ra ngoài, chắc hẳn còn chưa kịp ăn gì, nàng nghĩ đến giờ này chắc cũng đã đói lắm rồi.

Tần Liễm gật đầu: “Cùng ăn với vi phu chứ?” Hăn tự nhiên nắm lấy tay nàng đi xuyên qua đám đông nhộn nhịp huyên náo.

Hai người yên lặng mà đi, hăn nghiêng đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn một bên gò má nàng.

“Trên mặt ta có sính gì sao?” Phát giác được tầm mắt của hăn, nàng quay đầu, nghi ngờ hỏi, sau đó lấy ống tay áo lung tung lau má.

“Không có.” Hăn cười nhẹ, chế trụ bàn tay nàng, nắm thật chặt.

Hăn chỉ muốn nắm nàng mà thôi, cầm tay nàng tiếp tục kéo nàng đi. Hăn không thể cùng nàng bách niên giai lão, cùng nàng đi hết quãng đời còn lại.

“Hôm nay đại điển phong Thai tử có thuận lợi hay không?” Nhìn nam tử động tác ưu nhã để bát đĩa xuống, Thanh Linh hỏi.

“Coi như thuận lợi.” Tần Liễm trả lời.

Thanh Linh kinh ngạc tên tiện nhân Hách Liên Dực kia ấy vậy mà không có âm mưu gì ngăn cản đại điển.

“Công tử.” Cửa nhà gian có người gõ.

“Vào đi.”

Sau khi được Tần Liễm cho phép, Minh Lục đi vào bẩm báo: “Công tử, Bộ binh bên kia xảy ra chuyện.”

Theo ý chỉ của Hoàng Thượng, bộ binh muốn tạo ra một loại hỏa pháo có uy lực cực kỳ mạnh mẽ, bất luận mục tiêu xa hay gần đều có thể bắn trúng. Sau nhiều năm như vậy, mười ngày trước, cuối cùng Bộ binh cũng có thể làm cho Nguyên Ung Đế hài lòng.

Hỏa pháo kia không giống với loại thô to cồng kềnh ngày xưa mà nhỏ rất nhiều. Nhưng uy lực lại hơn hỏa pháo bình thường đến năm lần, tầm ngắm có thể xa đến bốn mươi trượng, cho dù mục tiêu có gần đến cỡ nào cũng có thể tinh chuẩn bắn trúng không sai một li.

Người tạo ra loại hỏa pháo này tạm chịu trách nhiệm trông coi, vốn lúc hỏa pháo này thành công, Nguyên Ung Đế hạ lệnh bộ binh không được lộ ra một chút tiếng gió nào. Trong triều ngoại trừ Hoàng Thượng và các vị trọng thần triều đình, biết rõ loại pháo này cũng không còn ai nữa.

Hôm nay hỏa pháo đột nhiên biến mất. Nó tuy nhỏ nhưng thực chất trọng lượng cũng không nhẹ hơn bao nhiêu so với hỏa pháo bình thường.

Nếu tháo dỡ hỏa pháo kia sau đó lắp lại đều rất phiền toái, không có bản vẽ trong tay, khó lòng có thể lắp ráp thành công.

Thế trọng nặng như vậy, chuyện vụng trộm rời đi là không thể nào xảy ra, người đánh cắp hỏa pháo chắc chắn đã giấu nó đi.

Nguyên Ung Đế vừa nghe đến tin tức hỏa pháo bị trộm liền lập tức ra lệnh phong tỏa cửa thành, trong thành khắp nơi lục soát.

Hiện giờ nếu muốn ra khỏi thành phải trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra.

Minh Lục đến nói với Tần Liễm chuyện hỏa pháo bị trộm không đến một chén trà liền có người đến truyền lời, Nguyên Ung Đế triệu kiến hẳn.
(MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm xoa xoa đầu Thanh Linh: “Vi phải vào cung một chuyến, chút nữa Minh Lục đưa nàng về được không?”

Bị hăn xoa đầu, nàng bất mãn nhú mày, người này thật đúng xem nàng là một đứa trẻ sao? “Ta đã mười bảy tuổi rồi, không còn là tiểu hài tử nữa, ta có thể tự mình trở về.” Nàng mím môi nói.

“Được, nhớ trở về sớm sớm chút.” Hăn nhu hòa cười nói, đột nhiên kề sát mặt nàng, nhanh chóng hôn lên khóe miệng nàng một cái mới chịu rời đi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+6: Nhỡ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hôm sau, khi Thanh Linh từ ngoài trở về phát hiện trước cửa Diệp phủ có hai chiếc xe ngựa sang trọng quý phái. Nàng đi vào bên trong phủ, hỏi quản gia Thường Quý: “Quản gia, hôm nay trong phủ có khách quý sao?”

Thường Quý nhìn Thanh Linh đột nhiên xuất hiện trước mặt, có hơi chút sững sờ: “Nhị tiểu thư đã về rồi sao?” Ông dừng lại một lúc mới trả lời: “Đông Lăng Trưởng Công chúa và Đại Hoàng tử đến thăm lão gia.”

Cơ Nguyên cũng tới? Nàng đúng là trở lại không phải lúc, ngày đó nàng đánh Cơ Nguyên một quyền, nếu chút nữa lại bị Cơ Nguyên nhận ra không biết hắn có gây phiền toái gì cho nàng hay không?

“Muội là biểu muội Thanh Linh sao?” Một thanh âm cao ngạo âm thầm truyền đến, Thanh Linh nhìn sang thấy Diệp Thiên Minh, bên cạnh ông ta là Cơ Khinh Hoa và Cơ Nguyên.

Diệp Đàm đã đến, hắn đứng sau lưng Diệp Thiên Minh.

Diệp Tự không xuất hiện, hắn là đang ở trong phòng dưỡng thương.

Bộ binh chịu trách nhiệm trông coi hỏa pháo tân tiến nhưng lại bị trộm mất, Diệp Tự thân là Binh bộ Thị lang, tất nhiên phải chịu trách nhiệm. Có

lễ Diệp Thiên Minh chu toàn bên trong, tội của Diệp Tự mới từ lớn hóa nhỏ, nhưng vẫn phải chịu bốn mươi đại bản.

Mấy chục hèo kia đánh cũng không nhẹ, Thanh Linh nghe nói Diệp Tự bị ăn hèo từ hôm đó đến nay vẫn chưa thể xuống nổi giường.

Thanh Linh nhìn Cơ Khinh Hoa, nữ tử này một thân y phục đỏ tươi, ngũ quan đoan chính xinh đẹp, giữa lông mi có một cỗ anh khí, nàng ta lại có một đôi mắt xếch có vẻ rất khôn khéo.

Thanh Linh đoán nữ tử đứng trước mắt mình này chính là Đông Lăng Trưởng Cơ Khinh Hoa, cũng chính là biểu tỷ của nàng.

Nghe nói vị biểu tỷ này có tài trị quốc, tương đối được Hoàng Đế Đông Lăng nể trọng. Năm trong tay binh quyền, nghiêm nhiên trở thành nữ Thân vương quyền cao chức trọng bậc nhất Đông Lăng quốc.

“Thì ra là xú nha đầu người!” Cơ Nguyên vừa nhìn thoáng qua liền nhận ra Thanh Linh, nhớ đến ngày đó bị Thanh Linh một quyền đánh vào mặt, tức giận như muốn xông lên cắn nàng một cái. Nhưng lại ngại Diệp Thiên Minh cùng Cơ Khinh Hoa ở đây nên mới không có hành động nào tiếp theo.

“Đại Hoàng tử đã gặp qua Thanh Linh sao?” Diệp Thiên Minh hỏi.

Cơ Nguyên một lần nữa lại thả ánh mắt trên người Thanh Linh, hẳn phát hiện mặc dù biểu muội không phải quá xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại linh khí bức người, hết sức ưa nhìn. Đôi mắt bồ câu trong trẻo, ánh sáng linh động lưu chuyển, dễ dàng khiến người khác đắm chìm vào đôi mắt nàng.

Cơ Nguyên nhìn chăm chăm Thanh Linh đến nỗi xuất thần, đôi mắt ti hí dần lộ ra bí ối. Thấy hẳn không trả lời, Cơ Khinh Hoa lung túng lên tiếng

nói: “Bốn Công chúa cùng Hoàng huynh mới tới Hạ thành, hôm nay là ngày đầu tiên nhìn thấy biểu muội.”

“Như vậy sao?.” Diệp Thiên Minh cười nói, hắn nói với Thanh Linh: “Thanh Linh, đây là Đông Lăng Trưởng Công chúa cùng Đại Hoàng tử.”

Thanh Linh tựa như đã hiểu ra, dịu dàng mỉm cười: “Thì ra là Trưởng Công chúa và Đại Hoàng tử.”

“Vòng tay của biểu muội Thanh Linh thật sự rất đặc biệt.” Cơ Khinh Hoa trong lúc lơ đãng dời ánh mắt đến cổ tay nàng, nhìn thấy tín vật đính ước Tần Liễm đưa cho nàng, không khỏi nhìn nhiều hơn.”

“Vậy ư? Thanh Linh cũng cảm thấy rất đặc biệt, đây là một người rất quan trọng đã tặng cho Thanh Linh. Công chúa nếu thích vòng tay này, Thanh Linh ngày sau sẽ tìm một chiếc đặc biệt hơn tặng Công chúa.” Thanh Linh khách khí nói.

“Đa tạ tâm ý của biểu muội, nếu như tặng vòng tay thì không cần đâu.

Bốn Công chúa mới tới Nam Hạ, dọc đường phát hiện cảnh sắc Nam Hạ thực sự rất động lòng người, không kém gì Đông Lăng. Ta còn nghe nói Phong Yên Sơn ở Hạ Thành đẹp không sao tả xiết. Không biết hai ngày này biểu muội có rảnh rãnh không, nếu không bồi biểu tử đến Phong Yên Sơn một chút?” Cơ Khinh Hoa nói.

Thanh Linh còn chưa lên tiếng, Diệp Thiên Minh đã thay nàng trả lời: “Vài ngày này Thanh Linh thực sự không bận việc gì, đi cùng Trưởng Công chúa đi.”

Diệp Thiên Minh đã nói như vậy Thanh Linh cũng không tiện từ chối, đành phải gật đầu.

Ở gần Hạ Thành, ngoài trừ Thiên Chiếu Sơn, Phong Yên Sơn là nơi có ngoại cảnh đẹp nhất.

Nếu nói mùa đông hàn mai nở nhiều nhất ở đâu? Chính là Phong Yên Sơn.

Tại Phong Yên Sơn có thể nhìn thấy đủ loại hoa mai, phóng tầm mắt ra xa, thu lại là những mảnh hồng, vàng, trắng xen kẽ nhau tựa như những đám mây nhiều màu sắc trong ngày đông tuyết trắng tiêu điều. Nếu như không phải thời tiết quá lạnh, ắt hẳn người ta còn nghĩ mùa xuân đã gõ cửa đến rồi đây.

Đến Phong Yên Sơn, Thanh Linh gặp không ít công tử cùng tiểu thư thế gia hào môn.

Lúc Cơ Khinh Hoa gặp Nguyên Ung Đế cũng đã nhắc đến Phong Yên Sơn có cảnh sắc hết sức xinh đẹp. Nàng muốn đi Phong Yên Sơn ngắm cảnh, còn nói nhiều người mới náo nhiệt, thế nên có không ít công tử tiểu thư cùng lên Phong Yên Sơn.

Nguyên Ung Đế muốn cùng Đông Lăng kết duyên Tần Tấn*, nếu như Cơ Khinh Hoa không có yêu cầu quá mức, ông đều có thể gật đầu đồng ý.

*Kết duyên Tần Tấn: một điển tích điển cố của Trung Quốc, ý chỉ việc hôn sự của hai bên trai gái.

(Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di

Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Một năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bây giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?”. Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.)

Thế nên hôm nay Thanh Linh lên Phong Yên Sơn mấy thấy nhiều người như vậy.

Hôm nay Tần Liễm có chuyện phải làm, không thể Phong Yên Sơn với nàng. Không có hẳn bên người, nàng cảm thấy cảnh sắc của Phong Yên Sơn cùng lắm cũng chỉ có như vậy.

“Thanh Linh!”

Thanh Linh nghe thấy có người gọi nàng, lúc xoay người nhìn thấy Lãnh Ngưng Quận chúa từ trong cơ mưa hoa mai đi tới.

Lãnh Ngưng kéo tay Thanh Linh: “Sớm đã nghe nói muội về, ta còn chưa tới Diệp phủ thăm muội, muội không trách ta chứ?”

“Đương nhiên là không.” Thanh Linh cười nhẹ nói, nàng và Lãnh Ngưng mặc dù gặp nhau không nhiều nhưng mỗi lần nhìn thấy Lãnh Ngưng đều cảm thấy nữ tử này thật rực rỡ, nàng không nhịn được muốn thân cận hơn.

“Đã phát sinh chuyện gì, sao muội lại biến mất lâu như vậy?” Lãnh Ngưng hỏi.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn ở bên ngoài chơi nhiều một chút mới chậm chạp không muốn về phủ.”

Lãnh Ngưng biết Thanh Linh không nói thật, nếu Thanh Linh đã không muốn nói, nàng cũng thức thời không truy vấn sâu thêm nữa: “Về là tốt rồi, sắp đến ngày thành hôn của muội và Tần Thừa tướng, ta chúc mừng muội trước.”

“Cảm ơn.” Thanh Linh hào phóng nói.

“Quận chúa, thế tử vừa tìm người.” Một tiểu nha đầu đến gần nói với Lãnh Ngưng Quận chúa.

“Lãnh Thế tử cũng đến Phong Yên Sơn sao?” Thanh Linh hỏi.

“Ca ca của ta trời còn chưa sáng đã tới đây hái hoa mai.” Lãnh Ngưng cười nhẹ.

Chút spoil nhẹ: Diệp phủ có một bí mật rất rất lớn, liên quan đến rất nhiều chuyện, phá giải được bí ẩn này, Thanh Linh và Tần Liễm sẽ hạnh phúc mãi mãi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 138+7: Nhớ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 7

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Hái hoa mai để chế hương sao?” Thanh Linh hỏi, Lãnh Ly là đại sư chế hương, khả năng lớn nhất hẳn hái hoa mai chính là để chế hương.

Lãnh Ngưng gật đầu: “Sáng sớm hoa mai còn e ấp, hái hoa mới nở để chế hương mới có thể đem đến hiệu quả tốt nhất.

Ca ca đang chờ ta, không nhiều lời với muội nữa, ta đi trước.”

“Được, tỷ mau đi đi.” Thanh Linh nói.

Thanh Linh một thân một mình đi giữa cánh rừng mai nở, xuyên qua mấy nhành hoa mai, Thanh Linh nhìn thấy Cơ Khinh Hoa cùng Hách Liên Dực.

“Ở đây lại còn có hoa mai màu xanh nhạt, bốn công chúa lần đầu được nhìn thấy đấy, thực sự quá đẹp.”

Thanh âm Cơ Khinh Hoa rõ ràng truyền vào tai nàng.

Hách Liên Dực nhặt hoa mai rơi trên vai nàng, thâm tình nói: “Ở trong mắt bốn vương, hoa mai nở tuy đẹp nhưng còn không bằng một phần vạn Công chúa.” Hắn cúi đầu trộm một nụ hôn trên má nàng.

Cơ Khinh Hoa thấp giọng kêu, làn má đỏ ửng, dấm nhẹ một quyền vào ngực Hách Liên Dực, sáng giọng: “Chàng cũng thật là, cũng không sợ bị người ta bắt gặp.”

Hách Liên Dực ôm eo nàng, kéo nàng vào trong ngực, thanh âm nhiễm một tầng tình dục khàn khàn: “Trông thấy thì đã sao? Bản vương hận không thể cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết rõ, nàng là nữ tử bản vương yêu nhất.”

Toàn thân Thanh Linh nổi một tầng da gà, nàng rút cuộc cũng không nghe nổi nữa. Nhẹ chân đi theo một lối nhỏ khác rời đi.

Hách Liên Dực đúng là rất lời hại, chưa được vài ngày đã bắt được tâm hồn thiếu nữ của Cơ Khinh Hoa.

Cơ Khinh Hoa ở Đông Lăng quốc quyền cao chức trọng, Hách Liên Dực lại thực hiện mỹ nam kế với nàng không phải là muốn lợi dụng thế lực trong tay Cơ Khinh Hoa để giúp hắn đạt thành mục đích sao?

Nàng đi dọc theo con đường nhỏ, đường dẫn vào ngày càng sâu, phong cảnh lại càng xinh đẹp. Thanh Linh không ý thức được bản thân cũng đã đi khá xa, giờ phút này bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gió thổi và tiếng xào xác của nhánh mai.

Nàng dự định quay người trở về, đột nhiên nghe thấy tiếng thét thảm thiết của nữ tử. Vốn nàng cũng dự định xen vào việc của người khác, chỉ là thanh âm của nữ tử này có chút quen thuộc. (MTLTH.ddlqđ)

“Đừng...đừng tới đây!”

“Tiểu mỹ nhân, bốn hoàng tử nhớ nàng muốn chết...”

Nghe giọng nói này, nàng liền nhận ra được đó là Cơ Nguyên và Lãnh Ngưng. Lãnh Ngưng chắc chắn đã rơi vào tay Cơ Nguyên, nếu như còn

không ra tay cứu nàng, nàng hẳn sẽ bị tên háo sắc kia phá hủy.

“Vô Ảnh.” Thanh Linh hô một tiếng, Vô Ảnh lập tức hiện thân.

Nếu như Thanh Linh không có phân phó gì khác, Vô Ảnh vẫn cứ giống như trước đây, âm thầm bên cạnh bảo hộ Thanh Linh.

Gần đây Thanh Linh cũng có thể lực riêng của bản thân, Vô Ảnh liền chọn vài người có võ công cao cùng nàng bảo vệ Thanh Linh.

“Tiểu thư, muốn cứu Quận chúa Lãnh Ngưng sao?” Vô Ảnh hỏi.

Thanh Linh gật đầu: “Đúng vậy.” Bằng hữu của nàng cũng không nhiều, Lãnh Ngưng cũng xem như hảo bằng hữu, nếu như Lãnh Ngưng xảy ra chuyện. nàng không thể cứ mặc kệ không quản được.

“Xú kỹ nữ, dám đánh bốn hoàng tử...”

Lại nghe thêm một tiếng kêu thảm thiết nữa của Lãnh Ngưng, lòng Thanh Linh trùng xuống, thi triển khinh công, nhanh chóng đi qua.

“Mau đuổi theo tiểu thư.” Vô Ảnh nói với những ám vệ khác, bản thân tăng nhanh tốc độ đuổi theo Thanh Linh.

Lúc Thanh Linh phát hiện ra Cơ Nguyên và Lãnh Ngưng cũng là lúc thị vệ của Đông Lăng cũng nhìn thấy nàng.

“Đứng lại, nếu như quấy rầy nhã hứng của Đại Hoàng tử, mạng nhỏ của ngươi cũng khó giữ được.” Một thị vệ nói.

“Dáng dấp cô nương này tràn ngập linh khí, không biết chừng có ai kín đáo tặng Đại Hoàng tử đó.” Một thị vệ khác có khuôn mặt xấu xa đến mức đáng khinh nói.

Mấy người thị vệ còn lại cũng theo đó mà ồn ào, khi nữ tử đó gần đến nơi, một quyền phóng nhanh như gió mà đánh tới trên người Cơ Nguyên.

Chờ các thị vệ hồi phục tinh thần, muốn ngăn cản Thanh Linh lại có một nhóm hắc y nhân với khuôn mặt lạnh tanh xuất hiện, một quyền đánh bọn hị ngã xuống đất.

Thanh Linh nhìn thấy Cơ Nguyên đang xé y phục của Lãnh Ngưng, đè nàng ở trên một sườn dốc. Cũng không biết Lãnh Ngưng lấy đâu ra khí lực, hai tay bị Cơ Nguyên nắm chặt đặt trên đầu, mạnh mẽ dùng sức đẩy Cơ Nguyên ra.

Cơ Nguyên không đoán được Lãnh Ngưng có thể khỏe như vậy, thiếu chút nữa bị đẩy ra, hắn lại càng đè Lãnh Ngưng xuống: “Xú kỹ nữ, xem bốn hoàng tử hôm nay thu thập người thế nào?”

Lãnh Ngưng dùng hết khí lực toàn thân, giãy giụa rất lợi hại.
(MTLTH.ddlqđ)

“Hừ, rượu mới không uống lại muốn uống rượu phạt.” Cơ Nguyên từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, cưỡng chế ép Lãnh Ngưng nuốt thuốc.

Lãnh Ngưng bị sắc ho khan, hai tay cũng bị Cơ Nguyên gắt gao nắm chặt.

Động tác trên tay Cơ Nguyên ngày càng nhanh, Lãnh Ngưng không thoát nổi, tuyệt vọng nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt bất lực.

Cơ Nguyên cảm thấy ót có chút đau xót, hắn bị người ta giật thẳng tóc. Động tác trên tay dừng lại, bị đau mà ngẩng đầu lên.

Sau đó một giây sau hắn liền bị đập bay.

“Đừng...đừng vào vào ta.” Đôi môi Lãnh Ngưng run rẩy, hoảng sợ nói.

“Quận chúa.” Thanh Linh thay nàng khép vạt áo, cởi áo choàng trên người xuống trùm lên người nàng, bao lấy thân thể đang run rẩy vì lạnh và sợ hãi.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Lãnh Ngưng chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Thanh Linh, an tâm không ít, mừng rỡ nói: “Thanh Linh, muội đến rồi.”

“Xú nha đầu, tại sao lại là người?” Cơ Nguyên ngã trên đất, ngẩng đầu cả giận nói, sắc mặt có chút dữ tợn. (MTLTH.dđlqđ)

Rất nhanh hắn lại lộ ra bộ dáng thô bỉ vốn có: “Rất tốt, đến cũng đã đến rồi, người cùng nàng ta mau chóng lại đây hầu hạ bốn hoàng tử.”

Cơ Nguyên đứng dậy, khập khiễng đi qua. Mi tâm Thanh Linh khẽ nhú, đang định động thủ, Lãnh Ngưng bên cạnh đã mau hơn nàng một bước.

Lãnh Ngưng tay nắm tảng đá ra sức đập, Cơ Nguyên nhất thời không kịp đề phòng bị nện trúng trán. Hắn lão đảo lùi ra sau vài bước, nhất thời bị vấp chân, lại ngã lăn quay ra đất.

“Nếu còn lại đây ta đập chết người!” Lãnh Ngưng tay vẫn nắm tảng đá, khuôn mặt nàng dữ tợn nhìn hắn.

Thanh Linh nhìn ra được, Lãnh Ngưng mặc dù có chút hiền dịu nhưng lúc đối mặt nguy hiểm, bắt được cơ hội liền ra tay không chút lưu tình.

Vô Ảnh cùng ám vệ đã giải quyết đám người mà Đại Hoàng tử mang đến, nàng đi qua, lặng yên đứng sau bảo vệ Thanh Linh.

“Tiểu Ngưng.” Thanh âm trong trẻo dễ nghe nhưng có vẻ lạnh lùng vang lên.

Lãnh Ly nhanh chóng bước đến, dáng người thon dài xinh đẹp mà không kém phần nho nhã. Trên ngỏif mặc bào phục màu tím, trông phiêu dật dị thường, cao quý mà thanh nhã.

“Ca ca.” Lãnh Ngưng khẽ gọi.

Lãnh Ly đi tới, lúc ngang qua Cơ Nguyên, hẵn dừng chân lại một lúc.

“Hắn sao rồi?” Thanh Linh hỏi, Cơ Nguyên nằm trên đất không nhúc nhích, tựa như đã ngất.

“Chết.” Lãnh Ly lạnh nhạt đáp.

Cơ Nguyên chết vì khinh địch? Tâm Thanh Linh trong thoáng chốc gợn sóng, nàng lại gần nhìn Cơ Nguyên. Ót Cơ Nguyên bị lõm vào rất sâu, máu chảy lênh láng khiến tuyết trắng trên nền đất cũng nhuộm màu đỏ tươi.

Nàng cầm lấy cổ tay hắn, bắt mạch: “Hắn còn chưa chết.”

“Sắp chết.” Lãnh Ly hờ hững nói.

Cơ Nguyên bị tảng đá nhọn đập vào, mặc dù còn thở nhưng cũng rất khó sống.

“Chưa chắc, nếu như chữa trị kịp thời, có thể nhạt lại được một mạng.” Thanh Linh nói.

“Không cứu.” Lãnh Ly nói thẳng.

“Nhanh chóng rời đi thôi.” Lãnh Ly lại nói.

Cơ Nguyên là Đại Hoàng tử của Đông Lăng quốc, hắn định làm nhục Lãnh Ngưng, lại bị Lãnh Ngưng làm cho nửa chết nửa sống. Nếu như cứu hắn, không thể dự đoán trước hắn sẽ cản lại thế nào, đối với Lãnh Ngưng, Cơ Nguyên có chết cũng không buông tha cho nàng.

Cứu Cơ Nguyên, Lãnh Ngưng có thể bị phá hủy. Người mà Cơ Nguyên mang đến, Vô Ảnh đã giải quyết không còn một mống, hiện tại không có người trông thấy một màn vừa rồi. Nếu như hiện tại rời đi, người khác nhất định sẽ không thể đoán ra người đã giết Cơ Nguyên là ai?

Gần Tết rồi nên định cho mọi người chút phúc lợi. Mỗi chương mình up sẽ có chút spoil nhẹ nhàng ở cuối. Người nào đoán ra được bí ẩn cuối cùng nào ^o^

Spoil: Thế tử Lãnh Ly đã rất lâu không xuất hiện rồi. Lãnh Ly là người biết hầu như tất cả mọi chuyện nhiều năm về trước.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+8: Nhỡ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 8

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ca ca, Thanh Linh, ta cảm thấy không có khí lực.” Lãnh Ngưng nói, nàng mềm chân ngã trên mặt đất, muốn đứng lên lại không tài nào đứng nổi.

Thanh Linh bắt mạch cho nàng: “Quận chúa trúng phải bí dược của Hoàng Thất Đông Lăng, tên là Nhuyễn Cốt.”

Hiệu quả của ‘nhuyễn cốt’ cũng gần giống như nhuyễn cốt tán, đều khiến cho người trúng phải đều không có khí lực. Nhưng điểm khác biệt lớn nhất chính là cách giải dược này chỉ có ít người trong Hoàng Thất Đông Lăng mới biết.

Người trúng phải ‘nhuyễn cốt’ nếu như không kịp thời dùng giải dược, cơ thể mất sức kếp dài, dần dà sẽ biến thành bại liệt.

“Hèn hạ.” Thanh Linh nghiến răng mắng.

Lãnh Ly lục soát khắp nơi trên người Cơ Nguyên, cố gắng tìm giải dược. Nhưng dù có cố gắng thế nào thì cũng không tìm được thuốc giải trên người hắn.

Thuốc mê cùng xuân dược lại tìm thấy không ít, Cơ Nguyên là tên háo sắc, nữ tử hắn nhìn trúng chưa chắc đã nguyện theo hắn. Trên người hắn có

những thứ này để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. (MTLTH.ddlqđ)

“Chúng ta đi trước, chuyện giải được để tính sau.” Lãnh Ly nói, hân ôm Lãnh Ngưng rồi đi.

“Đi thôi.” Thanh Linh nói với Vô Ảnh, đi theo huynh muội Lãnh gia.

“Tiểu thư.” Đi một đoạn đường rất dài, Vô Ảnh đột nhiên nói.

“Sao vậy?” Đến nơi này hẳn là đã an toàn, Thanh Linh liền dừng bước.

“Trên đường Vô Ảnh cùng tiểu thư đi cứu Quận chúa còn phát hiện những người khác. Những người kia là người Cơ Khinh Hoa phái tới giám thị nhất cử nhất động của Cơ Nguyên, nhưng đã bị Vô Ảnh và ám vệ giải quyết hết.”

Thanh Linh trầm ngâm một lát, tiếp tục đuổi theo huynh muội Lãnh gia: “Quận chúa, tỷ làm sao lại gặp Cơ Nguyên vậy?”

“Bích Vân nói ca ca có chuyện tìm ta, ta liền đi theo nàng ta.” Bích Vân là nha hoàn thân cận của Lãnh Ly: “Sau đó Cơ Nguyên lại đột nhiên dẫn theo một đám thị vệ bắt ta đi.”

“Ta không tìm muội.” Lãnh Ly quay đầu lại nói.

Lãnh Ngưng kinh ngạc: “Bích Vân bị mua chuộc ư?” Vẻ mặt hết sức giận giữ: “Hừ, phủ Lãnh vương đối đãi với nàng không tệ, không nghĩ tới nàng lại làm ra chuyện bán đứng chủ nhân.”

Cơ Khinh Hoa phái người giám thị Cơ Nguyên, như vậy chuyện Cơ Nguyên bắt Lãnh Ngưng, chắc chắn nàng ta đã biết.

Thanh Linh đột nhiên rất tò mò vì sao Cơ Khinh Hoa lại phải giám sát một bước không rời Cơ Nguyên như vậy: “Cơ Khinh Hoa phải chăng là

muốn âm thầm bảo vệ Cơ Nguyên.” Nàng hỏi Vô Ảnh.

“Vô Ảnh đã hỏi mấy người kia, họ đều nói Cơ Khinh Hoa không ra chỉ thị như vậy.” Vô Ảnh trả lời.

“Không ổn.” Sắc mặt Thanh Linh đột nhiên đại biến.

“Tiểu thư làm sao vậy?” Vô Ảnh không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Huynh muội Lãnh gia nghi hoặc nhìn nàng.

“Vòng tay của ta không thấy.” Thanh Linh sốt ruột nói, đó là vật Tần Liễm tặng nàng.

Nàng quay người đi tìm, Lãnh Ngưng nói: “Bây giờ muội mà quay lại chắc chắn sẽ có phiền toái, vòng tay kia sau tìm cũng không muộn.”:

“Không được, ta phải tìm nó.” Thanh Linh không giải thích quá nhiều với Lãnh Ngưng.

Cơ Khinh Hoa đã nhìn thấy vòng tay của nàng, nếu như vòng tay của nàng rơi gần chỗ xảy ra chuyện, bị Cơ Khinh Hoa phát hiện, nàng cũng chắc chắn gặp phiền toái.

Thanh Linh dọc theo đường đi tìm kiếm, nhìn thật kỹ dưới chân. Nàng còn nhớ trước khi đi cứu Lãnh Ngưng, vòng tay vẫn còn đeo trên tay nàng. Nói cách khác, vòng tay của nàng bị rơi chỗ Cơ Nguyên hoặc rơi trên đường nàng trở về.

Trong lòng nàng thầm cầu nguyện vòng tay của nàng ngàn vạn lần đừng rơi tại chỗ kia.

Đi một đoạn đường rất dài vẫn không thấy vòng tay, trong lòng nàng dần cảm thấy thất vọng, xem ra nó đã rơi ở nơi không nên rơi rồi.

Nàng thở dài, tiếp tục đi về phía trước. Đột nhiên nàng dừng bước, khiếp sợ nhìn một màn trước mặt. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng đúng lúc nhìn thấy Cơ Khinh Hoa dùng một tảng đá đập thật mạnh vào đầu Cơ Nguyên.

Cơ Khinh Hoa muốn giết Cơ Nguyên!

“Ai?” Cơ Khinh Hoa nhìn nơi Thanh Linh đang đứng, bàn tay cầm tảng đá vẫn muốn đập tiếp cứng đờ giữa không trung, sau đó tảng đá liền rơi xuống đầu Cơ Nguyên đã không còn nhìn ra hình dạng.

Thanh Linh đứng ở nơi không tiện cho việc ẩn thân do đó Cơ Khinh Hoa mới phát hiện ra nàng.

“Tiểu thư, tìm được vòng tay rồi sao?” Vô Ảnh phía sau hỏi nhỏ.

“Không có, chúng ta mau đi thôi.” Thanh Linh nói.

“Thanh Linh biểu muội, sao lại đi gấp gáp như vậy? Vòng tay này muội không định lấy lại sao?” Thanh âm Cơ Khinh Hoa bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thanh Linh xoay người nhìn thấy Cơ Khinh Hoa lấy ra một vật lóe ra ánh sáng trong suốt, đó chính là vòng tay Tần Liễm tặng nàng.

“Đại Công chúa!!!Đại Hoàng tử!!!”

Đúng lúc có người tìm thấy nơi này, nghe thanh âm, tựa hồ cũng không ít người.

“Diệp Thanh Linh giết Đại Hoàng tử Đông Lăng quốc, mau bắt nàng ta lại!” Sắc mặt vốn bình tĩnh của Cơ Khinh Hoa đột nhiên trở nên bi phẫn.

‘Diệp Thanh Linh, người thật to gan!’ Hách Liên Dực mang theo người từ đường nhỏ đi ra, quát lớn: “Bắt lấy nàng ta!” Hắc nói với người của Cơ Khinh Hoa.

Thanh Linh cười lạnh, Hách Liên Dực xuất hiện thật đúng lúc.

“Tiểu thư, người rời đi trước đi, nơi này giao cho Vô Ảnh.” Vô Ảnh đứng trước bảo hộ Thanh Linh, sắc mặt căng thẳng.

Ám vệ thấy phiền toái cũng đồng thời hiện thân.

“Đi sao? Không dễ dàng như vậy đâu!” Cơ Khinh Hoa lấy kiếm từ thủ hạ, tự mình ra tay với Thanh Linh.

Thanh Linh cũng cầm ‘Băng hồn’ ra so chiêu với nàng.

Vô Ảnh vốn muốn giúp Thanh Linh, không ngờ lại bị người của Cơ Khinh Hoa và Hách Liên Dực cản chân, không thể nào thoát thân.

Cơ Khinh Hoa ra chiêu hết sức tàn nhẫn, cơ hồ muốn đẩy Thanh Linh vào chỗ chết.

Thanh Linh nhìn thấy nàng cầm đá đập chết Cơ Nguyên, tất nhiên nàng muốn giết Thanh Linh để diệt khẩu.

Tuyết rơi rất dày, bầu không khí ngày càng trở nên khắc nghiệt.

Hai nữ tử đánh nhau trong mưa tuyết, tuyết trắng rơi làm loạn tầm mắt. Tà váy theo gió bay bay, mái tóc đen dài nổi bật giữa trời tuyết trắng, tựa như bức tranh ngày đông tiêu điều có một nét vấy mực.

“Đại Công chúa thật nhẫn tâm, ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng có thể nói giết liền giết.” Thanh Linh châm chọc nói, nghiêng người, tránh né sát chiêu của Cơ Khinh Hoa, đá bay kiếm của nàng ta.

“Bổn Công chúa không hiểu người đang nói gì.” Cơ Khinh Hoa nhìn kiếm rơi trên đất, giận dữ. Lúc này Thanh Linh lại tấn công, nàng dùng tay không cản lại sát chiêu của Thanh Linh.

Hách Liên Dực cũng biết công phu của Thanh Linh không thấp, hôm nay nhìn tận mắt mới thấy, Cơ Khinh Hoa còn không đỡ nổi mấy chiêu của nàng, kiếm đã bị đá ra ngoài, lòng không khỏi có chút nóng nảy. Nhưng nếu hắc liên thủ với Cơ Khinh Hoa đối phó Thanh Linh, truyền ra ngoài khó tránh khỏi làm cho người khác chê cười hắc liên không phong độ. Thế nên hắc liên vẫn chưa vội vã tấn công Diệp Thanh Linh.

Spoil: Thân phận của hắc y nhân mặt nạ bạc rất phức tạp.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 138+9: Nhớ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 9

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Diệp Thanh Linh, người giết Đại Hoàng tử, chỉ cần người ngoan ngoan giơ tay chịu trói, bản vương sẽ cầu tình giúp người trước mặt Phụ Hoàng.” Hách Liên Dực lớn tiếng nói.

Cầu tình giúp nàng? Hách Liên Dực đang nói chuyện gì vậy? Lời nói của hắn lúc nào thì tin được? Thanh Linh thầm cười lạnh, không buồn phản ứng với hắn.

Cơ Khinh Hoa kinh nghiệm ghênh địch phong phú, dù tay không tắc sắt, công phu cận chiến vẫn coi như là tạm được.

Phong thủy luân chuyển, Thanh Linh đá bay kiếm của Cơ Khinh Hoa khiến nàng mất vũ khí.

Cơ Khinh Hoa tay không đánh cùng Thanh Linh qua mấy chiêu, nắm lấy được cơ hội, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Thanh Linh, đến lượt Thanh Linh mất vũ khí.

Hách Liên Dực chứng kiến Thanh Linh rơi vào thế hạ phong, liên tục về phía sau. Muốn trốn lại không thể trốn được, cuối cùng ngã trên sườn dốc.

Cơ Khinh Hoa chen ngang ngực Thanh Linh, cố gắng đè nàng xuống không cho cử động, tay kia cầm đoản kiếm của Thanh Linh ra sức đâm xuống. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Cơ Khinh Hoa, cố gắng ngăn cản đường đâm. Tay kia chống đỡ tay Cơ Khinh Hoa đang chen trước ngực nàng.

Trong mắt người ngoài, chính Cơ Khinh Hoa đang là người chế trụ Thanh Linh, mà Diệp Thanh Linh lại đang khổ sở giãy giụa.

Hách Liên Dực thở phào nhẹ nhõm nhưng lòng hẩn dằn trào lên cảm giác bất an. Không đúng, từ lúc hai người bắt đầu so chiêu, hẳn có thể nhìn ra được công phu của Diệp Thanh Linh cao hơn Cơ Khinh Hoa rất nhiều.

Diệp Thanh Linh làm sao có thể khinh địch để Cơ Khinh Hoa chế trụ nàng? Lại nhìn chỗ Thanh Linh và Cơ Khinh Hoa, khắp nơi đều là người của Diệp Thanh Linh! Hẳn và người của Cơ Khinh Hoa bị ngăn ở ngoài!

Vừa rồi Diệp Thanh Linh tàn bại chạy trốn, chẳng lẽ là...

Hách Liên Dực vội vàng xông tới lại nghe thấy thanh âm nghiêm nghị của Cơ Khinh Hoa, nàng bảo mọi người đừng tới gần.

“Hèn hạ!” Cơ Khinh Hoa mắng ra miệng, trên thực tế không phải nàng chế trụ Thanh Linh, mà chính Thanh Linh đang chế trụ nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Có thể nơi lỏng tay bốn công chúa ra không?” Cơ Khinh Hoa giận dữ nói, mặt không một chút máu. Nàng bị Thanh Linh ra sức nắm cổ tay, nếu không phải nàng phản ứng nhanh đuổi mọi người ra xa, tay của nàng chắc chắn sẽ bị phế.

Nhìn Hách Liên Dực lùi từng bước, người của Cơ Khinh Hoa cũng đã dừng tay lại, Thanh Linh hài lòng cười một tiếng, buông lỏng cổ tay Cơ Khinh Hoa.

Cơ Khinh Hoa bị Thanh Linh điểm huyết đạo, không thể động đậy, vẫn bảo trì tư thế đang muốn giết Thanh Linh.

Với tư thế này cũng không thể trách tội Thanh Linh bắt giữ Đông Lăng Trưởng Công chúa.

Đều do nàng nhất thời khinh địch, trúng kế của Diệp Thanh Linh.

“Đại Công chúa, giờ chúng ta thương lượng một chút được chứ?” Thanh Linh thanh thoi nói.

“Người muốn nói chuyện gì?” Cơ Khinh Hoa trào phúng cười một tiếng.

“Trả vòng tay cùng giải được Nhuyễn cốt cho ta, ta có thể coi như hôm nay cái gì cũng không nhìn thấy, kể cả chuyện Đại Công chúa cầm đá đập chết Đại Hoàng tử.” Thanh Linh nói, giải được Nhuyễn cốt chỉ có ở Đông Lăng, nếu không nắm lấy cơ hội này, cuộc đời Lãnh Ngưng có thể bị phá hủy.

Muốn lấy được giải được, chỉ còn cách xuống tay từ Cơ Khinh Hoa.

Cơ Khinh Hoa khinh thường hừ một tiếng, không nói gì, tựa như nàng chắc chắn rằng Thanh Linh không dám ra tay với Đông Lăng Trưởng Công chúa.

Sắc mặt Thanh Linh trong nháy mắt lạnh xuống, lạnh nhạt nói: “Đại Công chúa cho rằng có thể đổ hết tội danh giết Đại Hoàng tử lên người ta sao? Người chắc chắn ta sẽ không ra tay với người, phải không?”

Cơ Khinh Hoa cong môi cười: “Vòng tay bốn công chúa giữ, Vinh Vương cũng có thể làm chứng hôm nay chuyện của Hoàng huynh, biểu muội Thanh Linh chết cũng không thoát khỏi liên can.”

Trên mặt Thanh Linh vẫn cứ vân đạm phong khinh như thế: “Đại Hoàng tử không cẩn thận trượt chân ngã trên đất, không may bị đập trúng ót, không thể kịp thời chữa trị, chết cũng là điều có thể đoán được. Đại Công chúa không hiểu y đạo, thời điểm nhìn thấy Đại Hoàng tử nằm đó rõ ràng còn thở, người lo hãn không chết được, liền cầm đá đập hãn?”

Đại Công chúa tựa hồ đã quên một việc, khi khám nghiệm tử thi, nhìn vết thương có thể đoán được đây là việc ngoài ý muốn, sau đó mới chết vì bị người giết.

Đại Công chúa, có cần Thanh Linh tìm ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) của Thuận Thiên phủ đến đây, nhìn một chút xem có phải hãn chết vì ngoài ý muốn hay không?

Đúng rồi, người có muốn làm cho nhiều người biết người không phân biệt tgoots xấu, oan uổng người vô tội, cầm kiếm định giết Nhị tiểu thư phủ Hộ Quốc Tương quân, biểu muội của người?

Người khác có thể cho rằng bản lĩnh của Đông Lăng Trưởng Công chúa rất lớn hay không, lại dám đến Nam Hạ giường oai.” Nàng đang ngầm nhắc nhở nàng ta đừng có làm mất mặt Đông Lăng quốc.

“Người nói nếu như cừu cừu biết biểu tỷ phải trái không phân, thiếu chút nữa đã giết đi nữ nhi của tỷ tỷ mà cừu cừu kính yêu, suy xét mọi việc như thế mất trí. Cừu cừu xem ra cũng khá mất hứng đấy.”

Sắc mặt Cơ Khinh Hoa đại biến, nàng cố gắng như vậy, thật vất vả mới được Phụ Hoàng công nhận. Nếu như việc nàng muốn giết Diệp Thanh Linh mà truyền tới tai Phụ Hoàng, tất nhiên người sẽ giận giữ.

“Đại biểu tở có tài trị quốc, tất nhiên Thanh Linh biết nhưng Thanh Linh cũng có nhiều vị biểu tở cũng có tài không kém đâu.” Thanh Linh tiếp tục uy hiếp.

Cơ Khinh Hoa giống như bị chọc trúng tử huyết, mấy tở muối của nàng đến bây giờ vẫn chưa chịu an phận. Nàng quyền cai chức trọng, những thứ tở muối kia chỉ mong nàng làm sai mà kéo nàng xuống nước.

Nếu như nàng giết Diệp Thanh Linh, chuyện này mà truyền về Đông Lăng, nhất định có không ít người ngoài sáng trong tối lên án việc này.

“Đại biểu tở, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, người vẫn không chịu đáp ứng ta sao?” Thanh Linh nhìn thấy sắc mặt đã có chút buông lỏng của Cơ Khinh Hoa, nàng tiếp tục khuyên nhủ.

Thật lâu sau đó, Cơ Khinh Hoa chậm rãi cười: “Bốn Công chúa là biểu tở của muối, trên người chúng ta đều chảy chung một huyết thống, đều là người cùng nhà, tại sao lại phải khó xử đối phương?”

Thanh Linh nghe vậy cảm thấy rất nực cười. Có thể nhẫn tâm giết chết huynh ruột thể nhưng lại nói với nàng đạo nghĩa tình thân. (MTLTH.ddlqđ)

“Thanh Linh biểu muối có thể coi như chưa phát sinh ra chuyện gì, bốn công chúa có thể trả lại người vòng tay và đưa cho người giải được Nhuyễn cốt.” Bị người uy hiếp, Cơ Khinh Hoa mặc dù rất giận dữ nhưng sau khi cân nhắc, nàng vẫn chọn phương án thỏa hiệp.

“Đại biểu tở đã đáp ứng đề nghị của Thanh Linh, vậy có phải nên xuất ra vài phần thành ý nữa không?” Thanh Linh nói.

“Người....” Cơ Khinh Hoa cảm tức trừng mắt nhìn nàng.

Thanh Linh tựa hồ như không thấy: “Đưa vòng tay và giải được cho Vô Ảnh.”

“ A Oánh, đưa giải dược cho Vô Ảnh.” Cơ Khinh Hoa cắn răng phân phó thị nữ của mình.

“Bây giờ có thể thả ta ra chưa?” Cơ Khinh Hoa lạnh lùng nói.

“Vòng tay?” Thanh Linh nhắc nhở.

“Vinh Vương, trả lại vòng tay cho Thanh Linh biểu muội.” Cơ Khinh Hoa nói.

Hách Liên Dực cảm thấy không cam lòng: “Đại Công chúa...”

“Đưa cho nàng!” Cơ Khinh Hoa lặp lại một lần nữa.

Hách Liên Dực mặc dù không cam lòng, lại không dám làm trái ý Cơ Khinh Hoa, cuối cùng vẫn không tình nguyện trả vòng tay cho Thanh Linh.

Spoil: Ninh Thục phi có cái chết rất khuất nhục.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+10: Nhỡ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 10

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Cơ Khinh Hoa thừa dịp Thanh Linh không chú ý đã đưa vòng tay cho Hách Liên Dực.

Hai người này mới quen biết nhau bao nhiêu ngày mà đã tín nhiệm nhay như vậy?

Thanh Linh vẫn chưa buông tay Cơ Khinh Hoa ra, ánh mắt nàng ta có chút bất thiện, hỏi tiếp: “Đại Công chúa, Thanh Linh thật sự rất hiếu kì, nguyên nhân nào khiến người phải giết Đại Hoàng tử?”

Cơ Nguyên bị đập trúng ót, nàng quay trở lại tìm vòng tay, đây là hai việc mà Cơ Khinh Hoa không ngờ đến nhất.

“Thanh Linh biểu muội đừng tự ý xen vào việc của người khác.” Cơ Khinh Hoa khinh thường trả lời nàng.

Thanh Linh lại mơ hồ cảm thấy việc Cơ Nguyên chết ở Nam Hạ không đơn giản như mặt ngoài.

“Còn không mau thả bốn công chúa!” Cơ Khinh Hoa lạnh nhạt nói.

Vẻ mặt Thanh Linh vẫn cứ thản thờ như thế: “Đại Công chúa, tất cả chỉ là hiếu lằm phải không?”

Cơ Khinh Hoa hiểu nàng có ý gì, lớn tiếng nói: “Bổn Công chúa vì chứng kiến Hoàng huynh gặp chuyện không may, nhất thời xúc động hiểu làm biểu muội Thanh Linh, hiện tại biểu muội đã giải thích rõ ràng với bổn công chúa, việc Hoàng huynh qua đời không liên quan đến biểu muội Thanh Linh.”

Nàng lớn tiếng nói là muốn những người khác đều có thể nghe được, Cơ Nguyên chết không liên quan gì đến Thanh Linh, Thanh Linh vô tội.

Thanh Linh lấy đoản kiếm từ tay Đại Công chúa, cười nói: “Biện luận của Đại biểu tỷ thật khiến Thanh Linh phải bội phục.” Đồng thời khai giải huyết đạo trên người Cơ Khinh Hoa.

Cơ Khinh Hoa lạnh lùng cười một tiếng, đôi mắt nhìn nàng thập phần trào phúng.

Lãnh Ngưng trúng Nhuyễn cốt, Lãnh Ly đã đưa nàng rời khỏi Phong Yên sơn, trở về Lãnh Vương phủ. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh cầm giải dược Nhuyễn cốt đến Vương phủ đưa cho Lãnh Ngưng, Lãnh Ngưng dùng giải dược, một canh giờ sau, thân thể mới chậm rãi hồi phục.

“Sau khi muội quay trở lại tìm vòng tay có chuyện gì xảy ra chứ?” Lãnh Ngưng nắm tay Thanh Linh, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Đều tại ta không thể khuyên ca ca trở lại với muội.” Nàng ảo não nói.

Thanh Linh cười nhẹ: “Không sao, nào có xảy ra chuyện lớn gì chứ. Nếu có muội cũng không thể xuất hiện ở đây mà cứu tỷ.”

Thanh Linh đơn giản nói cho nàng biết, Cơ Nguyên không may vấp chân ngã đập đầu vào tảng đá mà chết, không liên quan đến nàng, khuyên nàng chớ nên lo lắng.

“May mắn lúc đó muội kịp thời chạy đến cứu ta, nếu không...” Lãnh Ngưng cứ nghĩ đến việc Thanh Linh không thể nhanh chóng chạy đến, bản thân bị Cơ Nguyên làm nhục, trong lòng mãnh liệt cảm thấy chán chết, còn có sợ hãi.

Thanh Linh đột nhiên ngửi thấy mùi hương, tâm thần chấn động. Mùi hương này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhưng lại nhắc nhở nàng ngọn nguồn ác mộng của nàng từ nó mà hình thành.

Nếu như nàng không đoán sai, mùi hương này tên gọi ‘Mị thể’.

“Quận chúa, Diệp Nhị tiểu thư.” Nhất đẳng thị nữ bên người Lãnh Ngưng đi tới, nàng càng đến gần, mùi hương này lại càng nồng đậm: “Diệp Nhị tiểu thư, Thế tử nói vật này tặng ngài, cảm tạ ngài liều mình đến cứu Quận chúa.”

“Ca ca cũng thật là, cảm ơn cũng không tự mình nói.” Lãnh Ngưng bất mãn lầm bầm.

Thanh Linh tiếp nhận túi thơm, đè xuống nội tâm đã sớm không còn bình tĩnh: “Hiện tại Thế tử đang ở đâu?”

Thị nữ nói một địa điểm, Thanh Linh đề nghị thị nữ dẫn đường. Thị nữ dưới sự đồng ý của Lãnh Ngưng, tự mình đưa Thanh Linh đi tìm Lãnh Ly.

Thanh Linh đi trên con đường rải sỏi, tay cầm chặt túi thơm.

Trước kia Lãnh Ly đã từng nói Mị hoa đã tuyệt tích, thế gian đã không còn Mị thể. Khi nàng ở trong Phù Liên cung đã nhìn thấy Mị hoa bừng bừng sức sống, hẳn đưa nàng túi hương này, đích xác là hái từ đó.

Lãnh Ly có ý lừa gạt nàng?

Lãnh Ly đang ở trong đình nhàn nhã pha trà, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Linh đang đi đến.

“Có việc?” Hẳn lạnh nhạt hỏi.

Thanh Linh chậm rãi cười: “Thanh Linh tới cảm tạ Thế tử tặng túi thơm.”

“Người cứu tiểu Ngưng, túi thơm này xem như tạ lễ.”

Thanh Linh đưa túi thơm lên mũi ngửi: “Mùi hương này Thanh Linh rất thích, Thế tử có thể nói cho ta biết đây là hương gì không?”

“Mị thể.”

“Thanh Linh còn nhớ trước đây Thế tử đã từng nói Mị hoa đã tuyệt tích, thế gian đã không còn Mị thể, làm thế nào Thế tử lại có thể làm ra túi thơm này?” Nàng vuốt vuốt hoan văn trên túi thơm, hỏi hẳn.

“Đã quên.”

“Quên cái gì?” Là quên lời hẳn từng nói với nàng, hay quên thế gian còn có Mị thể, hay còn quên cái gì khác? Thanh Linh âm thầm buồn bực, hẳn nói thêm mấy từ nữa thì chết à? Nói chuyện chẳng hiểu gì cả.

“Người thật lắm chuyện.” Lãnh Ly hờ hững nói, không hề nhìn Thanh Linh, chỉ loay hoay với trà cụ của bản thân.

Khóe môi Thanh Linh giật giật, còn muốn nói thêm cái gì đó, lãnh Ly đã nhàn nhạt mở miệng: “Người đâu? Tiền khách!”

“Nhị tiểu thư, mời.” Thị nữ cung kính nói với nàng.

Thanh Linh tự động bỏ qua lời thỉnh cầu nàng rời đi của thị nữ: “Ta coi như đã cứu Quận chúa trong lúc nguy nan, Thế tử là huynh trưởng của

Quận chúa nhưng lại chỉ tặng túi thơm làm lễ vật, ta cảm thấy không đủ thành ý. Khụ khụ, đường nhiên không phải ta tham lam, mà là do người quá keo kiệt.” (MTLTH.ddlqđ)

Bởi vì nguyên nhân nằm trên người Liên phi nương nương, giá trị của Mị thể sớm đã trở nên xa xỉ, Thanh Linh nói như vậy coi là như là loại được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.

Khóe miệng Lãnh Ly khẽ co rút: “Người muốn lấy cái gì?”

“Ta muốn biết quan hệ Liên phi cùng Mị thể, khụ, còn có Nguyên Ung Đế, hoặc những chuyện khác của nhiều năm về trước.”

Lãnh Ly trầm mặc một lát, lúc Thanh Linh cho rằng hẳn sẽ không nói, hẳn lại mở miệng.

Mị thể là loại hương duy nhất khi Liên phi còn sống sử dụng, nguyên liệu để điều chế ra Mị thể chỉ có Mị hoa.

Mị hoa từng là Bạch tộc tình hoa, là tất cả của Bạch tộc.

Liên phi là người Bạch tộc, là điều chế sư, Mị thể chính là hương do Liên phi điều chế ra.

Lúc Bạch tộc bị diệt, Mị hoa phần lớn bị hư hại. Sau đó có người muốn chuyển dời Mị hoa trồng ở nơi khác, cũng rất khó sống, dần dà, Mị hoa ita dần, có xu hướng tuyệt tích.

“Hoàng Thượng tại sao phải diệt Bạch tộc.” Thanh Linh tò mò hỏi, Liên phi là người của Bạch tộc, Nguyên Ung Đế sủng ái Liên phi như vậy, sao lại cam lòng giết chết tộc nhân của nàng?

Thư Nghiễn đã nói với Thanh Linh, rất khó có thể tra ra chuyện Bạch tộc bị diệt, tựa như có người đang cố gắng che giấu cái gì đó.

Lãnh Ly nhàn nhàn nhặt nhìn Thanh Linh một cái, sau đó mới nói.

Spoi: Chương sau sẽ là drama yêu hận tình thù của Nguyên Ung Đế và Liên phi nương nương.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 138+11: Nhớ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 11

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Bạch tộc là thế gia ẩn cư, ngàn năm qua không tranh quyền đoạt thế, đời đời đều sinh hoạt tại một thung lũng bí ẩn được bao quanh bởi những dãy núi trải dài bất tận.

Nguyên Ung Đế thời còn trẻ hiếu chiến, thích chinh chiến khắp nơi, một lần đại chiến cùng với Nghi Quốc bị trọng thương, bị địch nhân truy sát mà chạy đến phụ cận Bạch tộc, là Liên phi nương nương tâm địa thiện lương cứu giúp.

Mới tới Bạch tộc, Nguyên Ung Đế liền phát hiện Bạch tộc có một lượng huyền thiết rất lớn. Huyền thiết bền bỉ sắc bén, là nguyên liệu cực tốt để rèn vũ khí, Nguyên Ung Đế lúc đó đã có tư tâm nô dịch Bạch tộc.

Khuê danh Liên phi là Tần Nam, dung nhan của nàng xinh đẹp như thiên tiên, Nguyên Ung Đế vừa gặp đã thương. Tần Nam là muội muội của Tộc trưởng Bạch tộc, nếu cưới nàng có thể sẽ kéo gần quan hệ với Bạch tộc hơn. (MTLTH.ddlqđ)

Đáng tiếc Tần Nam đã có hôn phu, đã đính thân với nhau. Lúc ấy vị hôn phu của Tần Nam tên Tạ Minh, vì phụ thân bị bệnh mà ra ngoài cầu y, không có mặt ở Bạch tộc, Nguyên Ung Đế chưa từng nhìn thấy vị hôn phu của nàng.

Nhưng Nguyên Ung Đế không để ý, Tần Nam đã có hôn phu thì thế nào? Chỉ cần là nữ nhân mà hần muốn, dù có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi lòng bàn tay hần.

Khi thương thế của hần đã tốt hơn, đại quân Nam Hạ bên ngoài đã liên lạc được với hần, trước khi hần rời đi đã nói rõ thân phận với Tộc trưởng Bạch tộc, hần không cần Tần Nam nguyện ý, quyết định sau khi thu phục Nghi quốc sẽ quay lại đón Tần Nam vào cung.

Nhưng khi Nguyên Ung Đế thu phục Nghi quốc trở về, lần nữa bước chân vào Bạch tộc là lúc nghe tin Tần Nam và vị hôn phu của nàng đã rời đi.

Nguyên Ung Đế ép hỏi Tộc trưởng hướng đi của Tần Nam, lại hỏi cái gì cũng không ra. Nguyên Ung Đế trẻ tuổi khí thịnh, trong cơn giận giữ đã bắt giữ toàn bộ tộc nhân của Bạch tộc, ý đồ muốn thu phục Bạch tộc, đạt được huyền thiết quý giá đồng thời bức Tần Nam quay về.

Tộc trưởng Bạch tộc cùng tộc nhân liều chết chống đỡ nhưng bọn họ làm sao có thể trở thành đối thủ Hoàng Đế đứng đầu một quốc gia?

Kết quả giống như Nguyên Ung Đế mong muốn, sau khi hơn phân nửa tộc nhân bị tàn sát một cách man rợ, Tần Nam xuất hiện.

Tần Nam khóc lóc cầu xin Nguyên Ung Đế buông tha tộc nhân Bạch tộc, Nguyên Ung Đế từ lâu đã ngấp nghé huyền thiết, Bạch tộc người người đều thà chết chứ không chịu khuất phục, đối với thứ thuộc về Bạch tộc, bọn họ cho dù có liều cả mạng cũng không cho người khác xâm phạm.
(MTLTH.ddlqđ)

Vì đạt được huyền thiết cùng Tần Nam, Nguyên Ung Đế ngoài mặt đảm bảo chỉ cần Tần Nam cùng hần trở về Hoàng cung Nam Hạ, hần sẽ không làm khó Bạch tộc nữa.

Tần Nam đáp ứng yêu cầu của Nguyên Ung Đế nhưng Nguyên Ung Đế lại dám lật lọng. Hắn cùng Tần Nam hồi cung không bao lâu liền gạt nòng, tiêu diệt toàn bộ tộc nhân Bạch tộc. Cũng hạ lệnh cho sử quan chuyển hẳn tàn sát Bạch tộc không thể ghi chép, còn dùng thủ đoạn khiến cho chuyện này dường như chưa từng xảy ra.

Bởi vì Nguyên Ung Đế giấu giếm hết sức, mãi sau này Tần Nam mới biết tộc nhân của mình bị giết hại. từ ngày đó, nàng rầu rĩ không vui, cuối cùng chết trong áy náy và hận thù.

“Làm sao Thế tử lại biết rõ những chuyện này?” Thanh Linh hỏi, ngay cả Thư Nghiễn đều không thể tra ra được những chuyện này, Thế tử Lãnh Ly cả ngày say đắm trong hương liệu làm sao biết những chuyện này?

“Những điều ta biết đều nói cho người, người có thể đi.” Lãnh Ly ra lệnh trực khách.

Từ khi hắn còn nhỏ đã biết chuyện này. Nhiều năm trước đây, mẫu thân dẫn hắn đến chùa miếu thắp hương, trên đường gặp được Liên phi và Hách Liên Thành trốn xuất cung.

Mẫu thân hắn là bào muội của Nguyên Ung Đế, lúc đó Thái Hậu vẫn còn tại thế, mẫu thân hắn thường tiến cung nói chuyện cùng Thái Hậu, vì vậy mà được gặp Liên phi nương nương. (MTLTH.ddlqđ)

Mẫu thân hắn và Liên phi nương nương tựa như vừa gặp đã thân quen, theo số lần tiến cung, hai nữ nhân ngày càng quen biết, còn kết tình tỷ muội.

Lúc Liên phi lén trốn xuất cung, bị Nguyên Ung Đế phái người đuổi theo, mẫu thân cho dù biết là tử tội cũng liều chết giấu hai mẹ con Liên phi, giúp Liên phi tránh thoát khỏi sự lục soát của Nguyên Ung Đế.

Về sau Lãnh Ly không cùng mẫu thân đi dâng hương, mẫu thân hẳn mang mẹ con Liên phi tới một nơi bí mật trong Hạ thành. Ngày đó mẫu thân hỏi Liên phi vì sai phải xuất cung, Liên phi liền nhất nhất kể chuyện này cho mẫu thân hẳn, hẳn đi theo mẫu thân tự nhiên biết được.

Sau đó, mẫu thân cứ cách một đoạn thời gian sẽ dẫn hẳn đến thăm Liên phi nương nương.

Mỗi lần thăm Liên phi hẳn đều thấy Liên phi đang điều chế hương liệu. Lãnh Ly từ đó sinh ra hứng thú với hương liệu liền cầu xin Liên phi dạy hẳn cách luyện hương. Liên phi không những không từ chối hẳn mà còn hết lòng dạy bảo.

Hẳn trở thành đại sư chế hương, nguyên nhân chính là Liên phi nương nương.

Về sau Liên phi bị Nguyên Ung Đế tìm được. Nhưng khi Lãnh Ly nghe nói Liên phi bị mang về cung, đồng thời cũng là lúc Hách Liên Thành bị mất tích.

“Vị hôn phu của Tần Nam, Tạ Minh đâu? Hẳn về sau ra sao?” Bị đuổi những hai lần, Thanh Linh vẫn cứ mặt dày không đi.

“Không biết.” Lãnh Ly nhú mày lạnh lùng nói: “Tiễn khách!” Một lần nữa không lưu tình hạ lịch trục khách.

Thanh Linh giấu đi túi thơm Lãnh Ly tặng, đi ra khỏi Lãnh Vương phủ, đi được vào bước liền nhìn thấy xe ngựa của Tần Liễm.

Mặt mũi Thanh Linh tràn đầy hân hoan chạy tới, lúc nàng đến gần, Tần Liễm cũng vừa vén rèm xe nhìn nàng.

Nàng nhảy lên xe ngựa, trên mặt tươi cười: “Sao chàng lại ở đây?”

Nàng vừa lên xe ngựa, Tần Liễm đã ngửi thấy Mị thể trên người nàng, con người sâu thẳm thoáng u tối, nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Hắn nghe thấy thanh âm của Thanh Linh, ôn nhu trả lời: “Nghe nói nàng đã xuống núi, đến Lãnh Vương phủ, vì phu đến đón nàng.”

Hắn nhất định biết rõ những chuyện phát sinh tại Phong Yên sơn, lo lắng nàng cho nên khi nghe tin nàng đến Lãnh Vương phủ mới đến phụ cận đợi nàng.

Thanh Linh kéo tay nàng qua, cởi vòng tay xuống.

Thanh Linh kinh ngạc nhìn động tác của hắn, không phải hắn nói đeo lên rồi không cho phép tháo xuống sao? Sao hắn lại tháo ra?

Đang lúc nàng sửng sốt, hắn vén rèm cửa sổ, cầm vòng tay độc nhất vô nhị kia ném đi.

Nàng giật mình mở to mắt, sau đó vội vàng giữ chặt tay hắn: “Sao chàng lại vứt vòng tay của ta?”

“Nó thiếu chút nữa đã hại nàng.” Hắn thản nhiên nói, nếu như không phải vòng tay này, lúc Cơ Nguyên gặp chuyện không mau, nàng chạy thoát rồi cũng sẽ không quay trở lại, cũng không gặp phiền toái mang tên Cơ Khinh Hoa kia.

Thì ra là như vậy, khuôn mặt nàng dần dần tươi hơn: “Nó không hại ta, bây giờ không phải ta vẫn rất tốt sao?” Vòng tay này hắn làm khổ cực như vậy, nàng mới đành lòng nhìn hắn ném nó đi. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn cau mày, tựa hồ vẫn còn do dự không biết có nên ném đi hay không.

Nàng đưa tay ôm cổ hắn, hôn một cái lên mi tâm: “Vòng tay này ta rất thích, đừng ném đi được không?” Nàng mặc dù là hỏi nhưng lại không đợi hắn đáp lại đã cầm lấy vòng tay ở trong tay hắn.

Nàng làm ồ trong lòng hắn, mặt mày hạnh phúc ngọt ngào: “Đây chính là tín vật đính ước chàng tặng ta, ta mới không để chàng ném đi đâu. Ta muốn luôn luôn giữ nó bên người, đến khi tóc chúng ta đã bạc trắng, trên cổ tay ta vẫn còn đeo chiếc vòng chàng làm cho ta.”

“Đây không phải tín vật đính ước, vì phu lúc ấy chỉ muốn giỡn nàng.” Tần Liễm từ trong lồng ngực lấy ra một khối ngọc bội màu trắng, trong suốt như pha lê: “Đây mới là tín vật của chúng ta.”

Thanh Linh thấy tấm ngọc bội trong lòng bàn tay hắn, trái tim như bị bóp chặt, nụ cười ngọt ngào cứng đờ trên môi, sắc mặt tái dần, hô hấp như bị ngưng trệ, cả thân hình cuộn trong lòng hắn cứng ngắc.

Ngọc bội trên tay hắn, trên mặt được khắc bông hoa tựa như tường vi, nhụy hoa tựa như giọt lệ....Mị hoa.

Má ơi, cuối cùng cũng giải mã xong một bí ẩn. Cơ mà đây cũng chỉ là bề nổi của vấn đề thôi nhé.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 139: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy?

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thanh Linh xuất hiện dị thường, Tần Liễm lập tức đã nhận ra, đôi tay hẩn xiết chặt eo nàng, ôn nhu hỏi bên tai nàng: “Làm sao vậy? Có phải không thích ngọc bội kia không?”

Nàng nhìn tấm ngọc bội này, nội tâm ngũ vị tạp trần, trong lòng có mấy lời muốn nói, lại sợ chính mình nghe thấy đáp án không mong muốn.

Trong lòng nàng đã tự nói với mình, đây là ngọc bội màu trắng, không phải màu đỏ. Cái chết thảm khốc đầy oan khuất của nàng ở Tướng Quốc tự ngày đó chắc chắn không có quan hệ với Tần Liễm.

Là nàng suy nghĩ nhiều thôi.

“Phu nhân, sao sắc mặt nàng trở nên khó coi như vậy? Có phải không thoải mái hay không?” Hẩn thu hồi lại tấm ngọc bội, sau đó sờ sờ trán nàng, nhiệt độ hoàn toàn bình thường.

Nhìn vẻ mặt hẩn căng thẳng, nàng cười cười, lấy tay hẩn đang đặt ở trên trán nàng xuống, ôm vào trong ngực, tựa hồ chỉ cần làm như vậy nàng sẽ có thêm dũng khí: “Có phải có một tấm ngọc bội màu đỏ giống hệt cái này không?”

“Đúng vậy, ngọc bội này một màu trắng, một màu đỏ, đều là tín vật đính ước.” Tần Liễm nói.

Thân thể Thanh Linh vẫn cứ cứng ngắc như vậy, tiếp tục làm ố trong lòng hắn, nghe vậy liền hỏi: “Đây chính là ngọc bội đính ước của Bạch tộc?” (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh đặt cằm trên đỉnh đầu nàng, thân mật cọ cọ: “Ừ.”

“Sao chàng lại có tấm ngọc bội này?” Nàng ngửa đầu, đôi mắt sáng long lanh tràn ngập hiếu kỳ.

“Là mẫu thân đưa cho ta.” Tấm ngọc bội này hắn không mang theo bên người, mà đặt ở một nơi ngay trước hắn từng ở, mấy ngày trước mới phải người tìm về.

“Mẫu thân chàng đưa, vậy mẫu thân chàng lấy tấm ngọc bội này ở đâu?” Thanh Linh hỏi tiếp.

“Cha đưa.”

Thanh Linh: “...”

“Có vẻ như nàng cảm thấy rất hứng thú với tấm ngọc bội này?” Một nam giọng có vẻ êm ái nói.

Thanh Linh liếc mắt nhìn hắn, lại muốn hỏi cha hắn lấy ở đâu, nhưng ngẫm lại lại thôi.

“Chàng có từng nhìn thấy miếng ngọc bội màu đỏ hay không?” Nàng hỏi ra vấn đề này, tâm buộc chặt. Giờ khắc này nàng cảm thấy hết sức sợ hãi nếu hắn thực sự có liên quan đến hắc y nhân trên người mang ngọc bội đỏ đó.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã quen với sự ôn nhu, dung túng và sự sùng ái hẳn dành cho nàng.

Tâm của nàng đã sớm nằm trong tay hắn, nếu như có một ngày, không có hắn ở bên, chỉ sợ ngay cả dũng khí để lấy lại trái tim đã mất cũng không có.

“Vi phu biết sự tồn tại của tấm ngọc bội đó nhưng chưa bao giờ thấy qua.”

Câu trả lời của hắn làm nàng thở phào nhẹ nhõm, hắn chưa từng thấy nó chứng tỏ hắn không phải chủ nhân của tấm ngọc bội màu đỏ.

Nàng nhìn vòng tay trên tay mình nói: “Ta vẫn thích chiếc vòng tay chính tay chàng làm cho ta này hơn.”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, âm thanh Minh Lục từ bên ngoài truyền vào: “Công tử, là Dung Tường.”

Thanh Linh nghe thấy tên Dung Tường này có chút kinh ngạc, thoát ra khỏi vòng tay Tần Liễm, tò mò vén rèm xe nhìn nữ tử đang đứng bên ngoài xe.

Thanh Linh nhìn kỹ, phát hiện nữ tử này đã dịch dung.

Nữ tử đã dịch dung mặt không bôi phấn, tố sắc áo bông bao lấy thân hình yếu điệu. Sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thanh nhã tựa như một đoá sen.

Nàng hướng xe ngựa khom người thi lễ: “Dung Tường tạ ơn ân cứu mạng của công tử.”

Dung Tường giả mạo Dung Thi Thi hành thích Nguyên Ung Đế, bị nhốt vào tử lao, sắp bị tử hình. Lúc này nàng lại xuất hiện ở đây, chứng tỏ

Tần Liễm đã cho người cứu nàng.

“Biết, lui ra đi.” Thanh âm đậm mạc của Tần Liễm mơ hồ truyền ra.

Dung Tường không đi, vẫn đứng tại chỗ, muốn nói lại thôi.
(MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh biết nàng chưa đi, hờ hững hỏi: “Có việc?”

“Công tử, muội muội Dung Thi Thi của thuộc hạ hiện giờ đang ở đâu?” Cho đến nay Dung Tường vẫn không biết rõ Tần Liễm xử trí Dung Thi Thi thế nào, nàng chỉ còn Dung Thi Thi là người thân, ra khỏi tử lao liền muốn biết tung tích của nàng ta.

Thanh âm Thanh Linh đột nhiên có chút cao, quay đầu hỏi Tần Liễm: “Dung Thi Thi là người ủa Phong Tuyết lâu?”

“Nàng đã sớm bị trục xuất khỏi Phong Tuyết lâu, đã không còn là người của Phong Tuyết lâu nữa.” Tần Liễm nói.

Dung Thi Thi từng là người của Phong Tuyết lâu, chẳng lẽ lúc trước tổ chức đã phái Dung Thi Thi ẩn núp bên người Mạch Sương nàng chính là Phong Tuyết lâu?

“Đã chết.” Minh Lục lên tiếng trả lời thay Tần Liễm.

“Đã chết?” Dung Tường khiếp sợ nhìn Minh Lục: “Nàng đã chết như thế nào? Là ai đã giết nàng?”

“Nàng ta làm chuyện không nên làm, chết xem như đã là sự trừng phạt nhẹ đối với nàng ta.” Minh Lục nói.

“Công tử, không phải ngài nói sẽ tha thứ cho Thi Thi sao? Vì sao phải giết nàng?” Dung Tường không hiểu hỏi.

Minh Lục nhìn nàng: “Người biết rõ người của Phong Tuyết lâu từ trước đến nay ân oán đều rất rõ ràng, nếu nhưnàng ta không làm những chuyện khiến công tử không nhìn được, Phong Tuyết lâu cũng sẽ không lấy tính mạng nàng ta.”

Dung Tường cúi đầu, đáy mắt tràn ra bi thương, thấp giọng nhẹ lẩm bẩm: “Dung Tường biết.”

“Phu nhân, nàng làm sao vậy?” Tần Liễm thấy nàng thất thần, hai tròng mắt rũ xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn cảm giác có một loại xa cách không nói nên lời, khiến hắn hết sức không thoải mái.

Ánh mắt Thanh Linh đã chuyển dời từ trên người Dung Tường về phương xa, đôi mắt tựa như bị gió thổi đến đau nhức, nước mắt đang lên, sống mũi cảm thấy cay cay. Nghe thấy giọng nói của Tần Liễm, một lát sau nàng mới thu hồi tầm mắt. Nhắm mắt lại, lúc mở mắt đã bình thường trở lại.

Nàng buông màn xe, tươi cười nói: “Ta không sao.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 139+2: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Tần Liễm kéo nàng, ôm vào trong lòng: “Đi thôi.” Hãn nói với Minh Lục.

“Trước kia Dung Thi Thi ở bên cạnh hầu hạ Thiên kim Hầu phủ Mạch Sương là ý của chàng sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Hãn trả lời: “Vốn là muốn đưa Dung Thi Thi đến bên cạnh Mạch Chiêu Nam nhưng hãn quá cảnh giác.”

Thanh Linh ngửa đầu, nhìn đường cong cái cằm duyên dáng của hãn: “Trước khi Hách Liên Thành nhận tổ quy tông chàng đã biết thân phận của hãn? Không chỉ như vậy, việc Hách Liên Thành trở lại Hoàng Thất cũng là một tay chàng an bài?”

Trước khi Hách Liên Thành trở lại, mặt ngoài, Tần Liễm và Hách Liên Dực vẫn là nước giếng không phạm nước sông. Nhưng Hách Liên Thành vừa xuất hiện, Tần Liễm liền lập tức chọn Hách Liên Thành, xem xét về mặt ngoài, hãn trở thành đối thủ một mất một còn với Hách Liên Dực.

Lập trường Tần Liễm biến hóa quá đột ngột, Thanh Linh đoán nhất định hãn đã sớm biết thân phận thật của Hách Liên Thành.

Hắn gật đầu nói: “Việc Hách Liên Thành trở lại Hoàng cung Nam Hạ là do vì phụ an bài.”

Hách Liên Thành vừa mới trở về, theo lý thuyết, hắn không có bất kỳ một mối liên hệ nào mới đúng, cho dù được Thánh sủng nhưng một Hoàng tử mất tích nhiều năm như vậy, trên triều chắc chắn cũng không có bất kỳ thực lực gì.

Sự thật lại đối lập hoàn toàn, hắn vừa mới quay về, không những Tần Liễm đứng cùng trận doanh với hắn mà còn gần như tất cả các quan viên có thực quyền đều ra sức ủng hộ hắn. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn hoàn toàn có thực lực chống lại Hách Liên Dực.

Hết thảy đều do Tần Liễm ủng hộ cùng an bài, Hách Liên Thành mới có tư cách trở thành đối thủ đấu đến người chết ta sống với Hách Liên Dực.

Mạch Chiêu Nam tuổi còn trẻ đã thừa kế tước vị Hầu gia của phụ thân, trong tay lại nắm giữ binh quyền. Thân là quý tộc trẻ tuổi quyền quý của Nam Hạ, hắn lại có giao tình thân thiết với Hách Liên Dực. Mạch Chiêu Nam tất nhiên kiêng kị Tần Liễm, thế nên Tần Liễm mới nghĩ ra kế an bài người ở bên cạnh Mạch Chiêu Nam, đợi đến khi Mạch Chiêu Nam gây bất lợi cho hắn, hắn cũng có biện pháp đối phó. (MTLTH.dđlqđ)

Mạch Chiêu Nam là một người cẩn thận, muốn an bài người bên cạnh hắn là việc không thể nào.

Hắn tuy cẩn trọng nhưng lại không nghĩ đến Mạch Sương, vì vậy mà huynh muội họ liền trở thành quân cờ chết đầu tiên trong mưu kế tranh quyền đoạt vị của Hoàng Thất.

“Bởi vì chàng không tiếp cận được Mạch Chiêu Nam nên mới lựa chọn ra tay với Mạch Sương?” Mạch Chiêu Nam rất yêu thương bào muội Mạch Sương, có thể nói Mạch Sương chính là chiếc xương sườn mềm của

hắn, bắt bí Mạch Sương, việc đối phó với Mạch Chiêu Nam liền đơn giản hơn nhiều.

An bài người bên cạnh địch thủ hoặc phủ đệ của người khác là thủ đoạn thường thấy nhất.

“Có thể nói là như vậy?” Tần Liễm trả lời.

Khủng hoảng từ đáy lòng dần dâng lên, lan tràn đến tứ chi bách hại, nàng phải cực lực khắc chế mới có thể làm cho bản thân thoát nhìn bình thường: “Có phải chàng sai sử Dung Thi Thi giết chết Mạch Sương hay không?”

Tuy nàng đã cực lực che giấu nhưng hắn vẫn nhận ra, ôm nàng thật chặt, ấn nàng vào sâu trong lòng mình: “Dù có nói thế nào đi chăng nữa thì cái chết của Mạch Sương, Phong Tuyết lâu chúng ta không thể rũ bỏ trách nhiệm.”

“Mạch Sương chết có liên quan đến chàng?” Nàng chậm rãi hỏi.

Tần Liễm trầm ngâm một lát mới nói: “Cái chết của nàng ta xác thực có liên quan đến ta.”

Nàng cảm thấy trái tim mình chua xót, một lần nữa nhắm mắt lại.

Khí lạnh từ lòng bàn chân bao phủ toàn thân, lạnh đến nỗi nàng không nhận được mà run rẩy.

Có một số việc vừa nghĩ đến liền có thể hiểu được, chỉ là không muốn nghĩ. Có một số việc chỉ cần hỏi sẽ biết đáp án, nhưng lại không có dũng khí để hỏi.

Tổ chức mà Dung Thi Thi đã từng ở, cái chết của Mạch Sương, nàng sớm có thể mở miệng hỏi hắn. Nàng biết rõ hắn sẽ không dối gạt nàng bất

cứ điều gì nhưng nàng vẫn cứ lừa mình dối người, vẫn cứ tự thôi miên bản thân cái chết thảm thiết mà oan khuất của nàng không liên quan đến hân, nàng không muốn nghĩ nhiều, cũng không muốn hỏi hân. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng mở mắt: “Mật chiếu giả triệu Mạch Chiêu Nam về Kinh đâu? Có phải có liên quan đến chàng không?” Nàng không tự chủ mà níu chặt vạt áo hân.

“Mật chiếu giả đó chẳng có quan hệ gì với ta.” Tần Liễm trả lời.

“Vậy người dùng mật chiết giả để thiết kế Mạch Chiêu Nam là ai? Chàng có tra được không?” Rõ ràng tâm nàng đang rất phức tạp nhưng giọng nói lại bình tĩnh lạ thường, bình tĩnh đến mức chính nàng cũng thấy bất ngờ.

Hân lặng im hồi lâu mới nói: “Ta hoài nghi một người, chỉ là vẫn chưa xác định được có phải hân hay không, đợi kết quả chắc chắn, ta sẽ nói cho nàng biết.”

Đột nhiên hân hỏi: “Nàng cùng Mạch gia đến tột cùng có quan hệ gì?” Nhắc tới Mạch Chiêu Nam, sắc mặt nàng liền trở nên khó coi, đề cập đến Mạch Sương, tâm thần nàng liền hoảng hốt.

Nàng cụp mắt, thật lâu không trả lời hân, hân liền không truy vấn nữa.

Trong thế giới của hân khắp nơi nơi đều có nàng. Nhưng trong thế giới của nàng, có lẽ hân cũng chỉ chiếm một góc rất nhỏ trong đó.

Tần Liễm mím môi, không thể bắt lấy hoàn toàn trái tim của người con gái hân yêu, loại cảm giác này rất không tốt. Hân gia tăng lực đạo ôm lấy nàng, tựa như muốn khảm nàng vào trong xương cốt của bản thân mới bỏ qua. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn cảm giác người trong ngực đang run rẩy: “Phu nhân, rốt cuộc nàng làm sao vậy?” Hắn chạm vào tay nàng, chỉ sờ thấy một mảng lạnh buốt.

“Không có gì, có thể là do trời quá lạnh.” Nàng cúi đầu nói.

Hắn khơi bếp lò, dùng áo lông bọc thật chặt hai người lại với nhau. Làm cho nàng ở trong lòng hắn chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, hắn nhét tay nàng vào trong ngực của mình sưởi ấm.

Nàng vui đầu trong lòng hắn, khoang mũi tràn ngập hơi thở chỉ thuộc về hắn.

Tâm tựa như bị một khối đa chặn lại, nghèn nghẹn. Đã từng cảm thấy mùi hương của hắn ấm tới tận tâm, giờ khắc này lại thấy trái tim ngày càng mệt mỏi, hít thở khó thông.

“Chàng sao lại đối xử với ta tốt đến như vậy? Vì cái gì....” Nàng có cái gì đáng giá để hắn nâng niu trong lòng, yêu đến tận xương?

Hắn xoa xoa đầu nàng, cười nói: “Nha đầu ngọc, chính là muốn đối xử thật tốt với nàng, nào có vì cái gì.”

Vành mắt nàng đỏ hồng, sống mũi cay cay, nàng vui thật sâu vào trong lòng hắn.

Chàng đối với ta tốt đến như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta phải làm cái gì bây giờ?

....

Đại Hoàng tử Đông Lăng quốc ngoài ý muốn bỏ mình tại Nam Hạ, Nguyên Ung Đế cảm thấy hết sức áy náy, muốn tổ chức tang lễ thật long trọng cho hắn, nhưng Đông Lăng Trưởng Công chúa lại nhã nhặn từ chối.

Đông Lăng Trưởng Công chúa tự mình tổ chức tang lễ cho Đại Hoàng tử, nàng không lập tức trở về Đông Lăng, trì hoãn thời gian ở lại Nam Hạ mấy ngày.

Thanh Linh đến trạm dịch cùng Diệp Thiên Minh là Diệp Đàm, bên ngoài trạm dịch, nàng thấy khắp nơi đều treo vải trắng.

Nghe người trong trạm dịch nói Cơ Khinh Hoa ngày đêm canh giữ bên cạnh Cơ Nguyên. Ba cha con Diệp gia dưới sự hướng dẫn của người hầu đến nơi đặt quan tài Cơ Nguyên.

Cơ Nguyên nằm trong quan tài, hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi đã được rửa sạch sẽ lộ ra thâm trầm tử khí.

Cơ Khinh Hoa mặt tang y, cũng không biết nàng đã làm cách nào mà khiến sắc mặt tái nhợt, hai mắt sưng đỏ, thoạt nhìn như vừa khóc một trận, cả người tiêu tụy đi nhiều.

Nhìn bộ dáng này của nàng tựa như vì Cơ Nguyên chết mà thương tâm khổ sở, nếu không phải Thanh Linh tận mắt nhìn thấy nàng cầm đá đập chết Cơ Nguyên, chắc chắn nhìn một màn này, nàng còn tưởng rằng Cơ Khinh Hoa và Cơ Nguyên có tình cảm rất sâu đậm. (MTLTH.ddlqđ)

“Đại Công chúa, xin nén bi thương.” Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

“Thì ra là dưỡng, biểu đệ, biểu muội cũng đến ư?” Cơ Khinh Hoa mở miệng nói, thanh âm thoáng khàn khàn, thật giống như vừa gào khóc một trận.

Diệp Đàm thở dài, khuyên nhủ Cơ Khinh Hoa: “Người chết không thể sống lại, mong rằng Đại Công chúa nén bi thương.”

“Đại Công chúa, xin nén bi thương.” Thanh Linh nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 139+3: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ngày mai là ngày đưa Đại Hoàng tử trở về Đông Lăng phải không?”
Diệp Thiên Minh hỏi.

“Phải.” Cơ Khinh Hoa gật đầu. “Dù sao đây cũng không phải Đông Lăng, sớm ngày đưa Hoàng huynh trở về để hắn có thể được an nghỉ.”

Thị nữ thân cận của Cơ Khinh Hoa tên A Oánh tới gần: “Đại Công chúa, quan tài của Đại Hoàng tử đã được đưa đến trạm dịch, có cần mang vào ngay luôn không ạ?”

“Mang vào đi.” Cơ Khinh Hoa nhẹ giọng phân phó.

Trong thời gian đó, Diệp Thiên Minh luôn nói một ít chuyện để Cơ Khinh Hoa buông lỏng tâm tình, sau đó có bốn người nâng một cái quan tài màu đen đi tới. Trong đó có hai người già và hai người trẻ tuổi.

Quan tài rất lớn, nhìn chất liệu hẳn là gỗ Kim Ti thượng đẳng. Bốn người khiêng quan tài thần thái nhẹ nhàng, bước chân mau lẹ, hẳn là người có chút công phu.

Cơ Khinh Hoa phân phó hạ nhân nâng Cơ Nguyên vào quan tài, khép nắp lại, Diệp Thiên Minh lại khuyên nàng nên thoải mái tinh thần, sau rồi cũng dẫn Diệp Đàm và Thanh Linh rời đi.

Sớm hôm sau, Thanh Linh ngồi trước bàn, dùng thìa khuấy được thiện, thật lâu cũng không uống nổi một thìa.

“Tiểu thư, được thiện đã nguội rồi.” Hương Thảo lên tiếng nhắc nhở.

Thanh Linh tựa như không nghe thấy, vẫn khuấy đều bát được thiện.
(MTLTH.ddlqđ)

Hương Thảo vầy vầy tay trước mắt nàng, Thanh Linh nghi hoặc nhìn nàng, nàng mới mở miệng nói: “Tiểu thư làm sao vậy? Sao lại thất thần như vậy?”

“Không có gì.” Thanh Linh nhỏ giọng nói, trong lòng lại nặng nề, không có chút hứng thú bưng bát được lên uống một ngụm.

“Tiểu thư, ngài thấy được thiện này thế nào?” Hương Thảo mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn nàng.

“Cũng không tệ lắm, mặc dù là được thiện nhưng lại không ngửi thấy mùi thuốc. Trái lại mùi hương lại rất thơm, ăn rất ngon.” Thanh Linh trả lời đúng trọng tâm. “Đã lâu lắm rồi không được ăn loại được thiện nào ngon miệng như vậy, phòng bếp đổi người rồi à?”

Hương Thảo che miệng cười khê: “Không có, không đổi người, chỉ đổi nguyên liệu mà thôi, nguyên liệu này là do Tân Thừa tướng sai người đưa đến.” Vẻ mặt nàng cực kỳ hâm mộ nhìn tiểu thư nhà mình, cô gia tương lại đối xử với tiểu thư thật tốt. Vô luận là ăn, mặc, ở hay đồ dùng đều trực tiếp đưa đến Diệp phủ, đồ luôn là hàng thượng đẳng.

Tay Thanh Linh đang cầm thìa cứng đờ, yên lặng để thìa xuống: “Ta ăn xong rồi, còn lại em mang xuống đi.”

Ăn, mặc, ở, đi lại, từ khi nào mà bên cạnh nàng đều xuất hiện dấu vết của hắn?

Nam nhân kia, nhìn thì ôn nhu nhưng thực tế lại rất bá đạo. Không những đoạt đi trái tim của nàng, ngay cả vật dụng xung quanh nàng đều có hình bóng của hắn.

Liên tục ngồi trong phòng, nàng cảm thấy rất ngột ngạt, ra ngoài cửa hít thở không khí, quả nhiên đã tốt hơn nhiều.

“Chuẩn bị ngựa.” Thanh Linh nói với hạ nhân.

Hương Thảo thấy Thanh Linh muốn đi ra ngoài, xoay người vào phòng lấy ra một áo choàng bằng lông cáo mềm mại, vội nàng nói: “Tiểu thư đợi chút, trời lạnh như vậy, tiểu thư khoác áo rồi hãy đi.”

Thanh Linh liếc mắt nhìn áo choàng lông cáo màu trắng trên tay Hương Thảo, phát hiện đây cũng là chiếc áo mà Tần Liễm tặng nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyết bay: “Không cần.” Trái tim chợt đau, nàng xoay người bước ra khỏi viện của mình. (MTLTH.dđlqđ)

Sáng sớm, người trên đường không nhiều lắm. Thanh Linh ngồi trên lưng ngựa, giục ngựa thong thả mà đi.

Gió lạnh mang theo những bông tuyết trắng nho nhỏ thổi lên mặt nàng, nàng lại không cảm thấy lạnh, ngược lại trong lòng lại thư thả đi ít nhiều. Ngựa chạy càng ngày càng nhanh, tâm nàng lại càng thoải mái, phảng phất như phiến muội cũng theo gió mà đi.

“Người nào? Mau đứng lại!” Thủ vệ ở cửa thành nhìn thấy một nữ tử giục ngựa chạy như bay đến, vẫn không có ý định dừng lại. Hắn liền rút kiếm bên hông, đứng giữa cổng thành ý đồ muốn ngăn nàng lại. Mấy thị vệ khác thấy vậy cũng đồng loạt rút kiếm.

Thanh Linh dừng ngựa, cau mày, giục ngựa chạy một lúc, không biết bất tri bất giác đã chạy tới cửa thành.

Hỏa pháo ở Bộ binh bị mất trộm còn chưa ra hung thủ, cửa thành thủ vệ vẫn nghiêm ngặt như cũ. Người trong thành bây giờ không thể tùy ý ra khỏi thành, cho dù có ra khỏi thành cũng phải đi qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra.

“Mau lui xuống, các người đều là cái đồ có mắt không trông! Không thấy đây chính là Thừa tướng phu nhân tương lai sao?!” Một vị tiểu quan thủ thành nhận ra thân phận Thanh Linh, lập tức từa trên cổng thành hấp tấp chạy xuống.

Thanh Linh nghe giọng lắm bầm: “Thừa tướng phu nhân tương lai...” Tay nắm dây cương thật chặt, siết ra vết dây màu đỏ như máu. Nàng hơi nhếch môi, mạnh mẽ vung roi đánh trên lưng ngựa, giục ngựa nhanh chóng ra khỏi thành.

Những thủ vệ kia biết nàng là Thừa tướng phu nhân tương lai, cũng không tiến lên ngăn cản nàng nữa.

“Giá! Giá! Giá!” Nàng hưng hăng giục ngựa chạy, cuồng phong thổi đi những phiến muội trong lòng nàng, thổi đi cả vệt nước ẩm ướt trên gò má.

Giục ngựa không biết đã đi bao xa, Thanh Linh mới dừng lại.

Băng thiên tuyết địa, trời đất bao la. Không có hấn ở bên, không gian tĩnh lặng đến cô quạnh, tưởng niệm điên cuồng, thống khổ khó phai.

Lẳng lẳng đứng nơi hoang vắng này không biết đã qua bao lâu, nàng mới dắt ngựa trở về.

“Tiểu thư.” Vô Ảnh chạy tới bên cạnh Thanh Linh, nàng vẫn luôn âm thầm đi theo Thanh Linh, chỉ là vừa rồi nàng giục ngựa chạy quá nhanh, nàng nhất thời không thể đuổi theo. Đến lúc nàng tìm được tiểu thư, cũng là lúc Thanh Linh dắt ngựa trở về.

“Tiểu thư, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Vô Ảnh hỏi.

Thanh Linh lắc đầu, thở dài, cơ hồ ai cũng nhìn ra nàng có tâm sự.

Nàng giương mắt, đôi mắt vốn trong trẻo lại hiện lên một chút giãy giụa: “Vô Ảnh, nếu như ta yêu một người, không thể bỏ được hắn, lại không nỡ giết hắn, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Vô Ảnh nhướn mày, vấn đề này tựa hồ đã làm khó nàng, suy nghĩ cả buổi mới trả lời: “Trong lòng Vô Ảnh, không có gì là không bỏ được, đáng chết liền giết.”

Thanh Linh lắc đầu bật cười, yêu, yêu đến khắc sâu hình bóng hắn vào trong linh hồn, nếu như bảo nàng chính tay hủy đi trái tim mình, nàng sao có dũng khí để làm chuyện đó?

Cuối cùng, tình yêu cũng không còn phóng khoáng tiêu sái như những ngày trước.

Vừa lúc tiến vào Hạ thành, Thanh Linh liền đụng đoàn Đông Lăng mặc đồ tang đưa thi hài Đại Hoàng tử về nước an táng. Nàng không vội vã vào thành, cũng không muốn trực tiếp đụng độ đoàn sứ giả Đông Lăng, nàng liền xuống ngựa, dắt ngựa đứng sang một bên. Tính toán đến khi Cơ Khinh Hoa ra khỏi thành, nàng lại trở về.

Không chỉ Thanh Linh có ý nghĩ như vậy, những người có ý định vào thành, nhìn thấy đoàn sứ giả của Đông Lăng đều yên lặng đứng một bên chờ.

“Làm càn. Không thấy đây là nhân mã của Đông Lăng quốc sao? Còn không mau cho đi!” Hách Liên Dực trách mắng, hắn hộ tống chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫ nhất trong đoàn ra ngoại thành, đến cửa thành lại bị thủ vệ ngăn lại.

Vị quan chịu trách nhiệm thủ thành tên Quý Đại vội vàng chạy đến bên cạnh Hách Liên Dực, thi lễ với người đang ngồi trên lưng ngựa rồi mới nói: “Vinh Vương bớt giận, hạ quan cũng là phụng mệnh làm việc, tất cả người hay xe muốn ra khỏi thành đều phải lục soát.

Nhất là xe ngựa lại càng không thể bỏ qua, xin Vương gia thứ lỗi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 139+4: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Hai chiếc xe ngựa này, một là của Đông Lăng Trường Công chúa, một là của Đông Lăng Đại Hoàng tử. Có cái gì mà tra, mau đi ra!” Hách Liên Dực nói.

“Vinh Vương có ý chỉ của Hoàng Thượng hay không? Nếu không có, hạ quan vẫn nên cho lục soát xe ngựa thôi.” Quý đại nhân này hoàn toàn không thềm nể mặt Hách Liên Dực.

Sắc mặt Hách Liên Dực xanh mét, thầm mắng cái tên Quý Đại này đúng là không có mắt mà.

Thanh Linh lại không cho rằng vị Quý đại nhân này làm sai, buổi sáng nàng ra khỏi thành, chắc chắn vị Quý đại nhân này biết rõ ràng mối quan hệ của nàng với Tần Liễm, dễ dàng để nàng đi ra khỏi thành. Mà Quý đại nhân ôm tâm tư giải quyết tất cả mọi việc đều là việc công, không thềm cho Hách Liên Dực mặt mũi kia, phân nửa là người của Tần Liễm.

“Vương gia, Đông Lăng Trường Công chúa, đặc tội. Đến, lục soát cho ta!” Quý đại nhân hạ lệnh.

“Lui ra!” Hách Liên Dực cả giận quát.

“Vương gia, ngài đây là muốn kháng chỉ sao?” Quý đại nhân bình tĩnh nói.

“Vương gia.” Thanh âm nữ tử từ chiếc xe ngựa treo vải trắng truyền ra. “Để bọn họ lục soát, xe ngựa của bốn công chúa cũng không có gì mờ ám không dám cho người xem cả, bọn họ lục soát cũng đâu mất cái gì.” Cơ Khinh Hoa giận dỗi nói.

Hôm qua Cơ Khinh Hoa tiến cung gặp Nguyên Ung Đế, lấy lý do quấy rầy sự an nghỉ của Cơ Nguyên, thỉnh ra chỉ không cần lục soát đoàn sứ giả Đông Lăng quốc. Lão hồ ly Nguyên Ung Đế kia lại tìm cách ra sức khước từ, cuối cùng đàm phán không đi đến đâu cả. (MTLTH.ddlqđ)

“Dừng tay!” Cơ Khinh Hoa nhìn thủ vệ muốn gỡ quan tài từ trên xe xuống, lúc này lại lên tiếng ngăn cản.

“Trưởng Công chúa bớt giận, hạ quan cũng chỉ là phụng chỉ mà làm việc, không thể sơ sẩy được, kính xin Trưởng Công chúa lượng thứ.” Quý đại nhân cười giả lả nói.

Một câu “phụng chỉ mà làm việc” kia làm Cơ Khinh Hoa không thể không nuốt cơn ghen, nếu nàng hết sức ngăn cản lại thành ra trong lòng có quỷ. Vì vậy lạnh mặt ngồi một bên.

“Bọn họ sẽ làm rất nhẹ nhàng, tuyệt không quấy rầy đến sự an nghỉ của Đại Hoàng tử. Hạ quan sẽ giục bọn họ nhanh hơn một chút, để Đại Công chúa sớm ngày về nước hạ táng Đại Hoàng tử.” Quý đại nhân nịnh nọt nói.

Trên quan tài có dây thừng cuốn mấy vòng thật chặt, trên xư có vài cây đoản côn. Bốn thủ vệ trẻ tuổi sức lực lớn cầm lấy hai đoản côn xuyên qua mấy vòng dây thừng. Sau đó bốn người hợp sức nâng lên.

Thanh Linh nhìn bốn người kia căn chặt răng, thoát nhìn có vẻ cố hết sức. Bọn họ đặt quan tài trên mặt đất còn vang ra âm thanh rất nặng nề.

Nàng có hơi kinh ngạc, hôm qua khi nàng nhìn thấy cỗ quan tài này do hai người trẻ tuổi và hai lão nhân gia mang tới trạm dịch, lúc ấy bốn người đó bước chân nhẹ nhàng, tựa như không phải phí chút sức lực nào.

Nhưng bốn thủ vệ này đều trẻ tuổi cường tráng, nâng quan tài lên sao lại có vẻ mặt cố hết sức? Trong quan tài chứa thi thể Cơ Nguyên này, chắc hẳn có gì đó kỳ lạ.

Ngoài cửa thành người đứng ngày càng nhiều, đều đợi đoàn sứ giả của Đông Lăng quốc đi mới lại vào thành.

Thanh Linh đứng trong đám người, nhìn chăm chăm cỗ quan tài, trầm mặt một lát, lại nhìn Hách Liên Dực một cái: “Vô Ảnh.”

“Tiểu thư.” Vô Ảnh đứng bên cạnh Thanh Linh.

Thanh Linh nói nhỏ gì đó với Vô Ảnh. Vô Ảnh liền biến mất giữa đoàn người.

“Làm càn! Khi dễ người Đông Lăng sao?” Cơ Khinh Hoa giận giữ không kìm chế được quát.

Cửa thành sau đó xôn xao một trận, Thanh Linh đưa mắt nhìn cửa thành.

Thủ vệ cửa thành đặt quan tài Cơ Nguyên trên mặt đất, muốn mở quan tài ra xem một chút. Cử động này triệt để chọc giận Cơ Khinh Hoa, thị vệ Đông Lăng bốn phía rút kiếm, ngăn cản người muốn mở nắp quan tài.

Hách Liên Dực xuống ngựa, trấn an Cơ Khinh Hoa đang nổi nóng, quay đầu, sắc mặt nghiêm túc khiển trách những thủ vệ kia: “Còn không

mau lui ra, quấy rầy Đông Lăng Đại Hoàng tử nghỉ ngơi, đắc tội Đông Lăng Vương, các người chịu trách nhiệm nổi sao?”

Quý đại nhân cũng hiểu việc này, nếu cứ tiếp tục làm khó dễ, triệt để chọc giận Công chúa Đông Lăng, sau đó là Đông Lăng Vương, chỉ sợ tội đã lớn lại càng thêm lớn. Hắn vội vàng tiến lên, khom lưng thấp giọng cười làm lành: “Vương gia, Công chúa bớt giận...”

Hách Liên Dực lạnh mặt nhìn thoáng qua Quý đại, cường chế cắt ngang câu nói của Quý đại nhân: “Còn không mau cho đi!”

“Dạ dạ dạ...” Quý Đại nhân liên tục đáp trả, không dám ngăn trở nữa.

Lúc này, ngoài cửa thành ngày càng tụ tập nhiều người. Bọn họ biết những người kia là đoàn sứ giả của Đông Lăng quốc, còn có quan tài của Đông Lăng Đại Hoàng tử. Nam Hạ có một phong tục, đó là chính diện đụng quan tài người chết chính là xui xẻo đến tám đời. Cho nên bọn họ tình nguyện chờ lâu một chút cũng không muốn đi vào sớm, tránh cho nhìn thấy quan tài của Đại Hoàng tử. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực nghĩ mình nên tiễn Cơ Khinh Hoa xa xa một chút, bất đắc dĩ lúc này Vinh Vương phủ có việc gấp, hắn không thể từ biệt với Cơ Khinh Hoa.

Quan tài của Cơ Nguyên một lần nữa được đặt lại trong xe, Cơ Khinh Hoa muốn trở lại xe ngựa liền nhìn thấy người của Vinh Vương phủ, sau đó Hách Liên Dực nói lời từ biệt với nàng.

“Các người mang Đại Hoàng tử ra khỏi thành trước, bốn công chúa sẽ theo sau.” Cơ Khinh Hoa phân phó mấy người dưới trướng nàng.

Hách Liên Dực cùng Cơ Khinh Hoa có lời muốn nói, những người không liên quan thức thời tránh mặt.

“Dực.” Trên mặt Cơ Khinh Hoa hiện vẻ nhẹ nhàng vui vẻ: “Cám ươn chàng đã tự mình đưa ta về, ta sẽ ở Đông Lăng chờ chàng.”

Đôi mắt Hách Liên Dực tràn ngập thâm tình: “nàng chờ bản vương, bản vương sẽ mau chóng cầu xin Phụ Hoàng hạ chỉ, để bản vương có thể cưới nàng làm thê, chờ ta!”

Đoàn người Đông Lăng quốc người trước người sau ra khỏi thành, lúc xe ngựa kéo quan tài của Cơ Nguyên ra khỏi thành là lúc có mười người ăn mặc như thường dân, rút đao giấu trong người phi thẳng đến quan tài của Cơ Nguyên.

Mùa đông ở Nam Hạ rất lạnh, dân chúng bình thường đều hận không thể quần thêm một lớp chăn nữa mới yên tâm ra khỏi cửa, trên người bọn họ giấu vũ khí, đúng là không dễ gì nhìn ra thật. Sự xuất hiện đột ngột của bọn khiến thị vệ Đông Lăng không ra tay kịp thời khiến những người kia có cơ hội lại gần quan tài. (MTLTH.ddlqđ)

Những người đó dùng sức chém.

“Dực, chàng nhất định phải tới sớm một chút, đừng để ta đợi quá lâu.” Hai gò má Cơ Khinh Hoa hiện lên màu hồng nhạt, ôn nhu nói với Hách Liên Dực.

“Sẽ không.” Hách Liên Dực kên định nói, lúc này hắn nghe thấy ngaoif cửa thành có tiếng binh khí đụng nhau: “Ngoài thành đã xảy ra chuyện gì?”

“A, trong quan tài có gì đó.”

“Đó là...?”

“Là hỏa pháo! Là hỏa pháo bị mất của Bộ binh!”

“Đông Lăng quốc ăn trộm, muốn trộm đi hỏa pháo của chúng ta...”

“....”

Nghe những âm thanh nhỏ vụn kia, mi tâm Hách Liên Dực kịch liệt nhảy dựng, lại nghe thấy Đông Lăng quốc đánh cặp hỏa pháo tân tiến nhất, tâm chợt trầm xuống. Ánh mắt vốn dĩ thâm tình nhìn Cơ Khinh Hoa, nay đã trở nên âm lãnh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 140: Yêu Hấn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Cơ Khinh Hoa không chú ý đến biến hóa của Hách Liên Dực, nàng cũng nghe thấy những âm thanh kia, biết chuyện hỏa pháo giấu trong quan tài đã bị lộ. Mặc dù giờ khắc này nàng có thật nhiều lời muốn nói với Hách Liên Dực trước ngày chia xa nhưng lại không thể dừng lại một giây. Nàng nhìn về phía đoàn người đi trước, phát hiện nơi đó đã chật cứng người.

Cơ Khinh Hoa cắn chặt răng, lúc này sắc mặt nàng trắng bệch.

“Bắt người lại!!!” Quý đại nhân hạ lệnh thủ vệ thành xông lên bắt Cơ Khinh Hoa.

“Dực, chuyện này ta sẽ giải thích cho chàng sau.” Cơ Khinh Hoa vội vàng nói, cửa thành giờ đã được thủ vệ sâm nghiêm, sức một mình nàng khó lòng mà thoát được.

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Tay áo nàng phất lên, giữa không gian có tiếng pháo trúc, đây chính là lệnh triệu hồi người nàng đã an bài ở Nam Hạ nhiều năm về trước.

Người nàng gọi không kịp thời gian đến cứu, trước hết nàng phải bảo vệ thật tốt bản thân mới được.

Nàng xoay người chạy về hướng ít người nhấ, Hách Liên Dực sau lưng nàng thừa dịp nàng xoay người liền muốn ra tay. Hắn muốn bắt lấy Cơ Khinh Hoa nhưng trong lúc đó, có một hắc y nhân xuất hiện ngăn cản hành động của hắn.

Hách Liên Dực chau mày, Cơ Khinh Hoa đánh cắp hỏa pháo tân tiến nhất của Nam Hạ, mà những ngày gần đây, hắn lại rất thân quen với Cơ Khinh Hoa. Cơ Khinh Hoa có thể thuận lợi đánh cắp hỏa pháo từ Bộ binh phòng thủ sâm nghiêm, người khác chắc sẽ nghĩ có sự giúp sức của hắn.

Đáng giận! Đáng hận! Thời điểm Cơ Khinh Hoa trộm hỏa pháo, hắn thế nhưng một dấu vết cũng không nhìn ra. (MTLTH.ddlqđ)

Có hỏa pháo này, nếu như có địch quốc công thành, tuyệt đối khiến cho kẻ địch có đi mà không có về. Đây chính là vũ khí sắc bén để mở rộng lãnh thổ.

Cơ Khinh Hoa trộm hỏa pháo về Đông Lăng, chỉ sợ hầu hết các nước sẽ kiêng kị Đông Lăng. Mà nàng cũng sẽ trở thành công thần của Đông Lăng, có sự nể trọng của Hoàng Đế Đông Lăng.

Trước mắt, hắn chỉ muốn bắt Cơ Khinh Hoa lại, không những có thể thoát khỏi hiểm nghi mà còn có thể lập công chuộc tội.

Hắn dùng hết tám phần lực để ra tay, không một chút lưu tình.

Cơ Khinh Hoa dù thế nào cũng không thể ngấm ra được, nam tử mới khắc trước còn cùng nàng tình thâm ý trọng, vậy mà trong chớp mắt có thể không chút hạ thủ muốn bắt nàng.

Đối mặt với hắc y nhân phiên toái này, Hách Liên Dực xuất thủ tàn bạo. “Xoạt” một tiếng, chiếc khăn che mặt bị xé xuống.

Bên kia, Cơ Khinh Hoa bị thủ vệ thành quấn thân, khó có thể chạy trốn, Trong lúc đối phó với thủ vệ thành, nàng lơ đãng nhìn thấy khuôn mặt hắc y nhân bị Hách Liên Dực xé khăn: “Vô Ảnh.” Nàng âm thầm khiếp sợ.

“Diệp Thanh Linh.” Khuôn mặt nàng lộ ra sát ý, vận vẹo dữ tợn. Không thể tưởng được, chuyện tốt của nàng đều là do vị biểu muội tốt này toàn bộ phá hỏng!

“Đại Công chúa, đi mau!” nhân thủ Cơ Khinh Hoa vừa triệu hồi xuất hiện, bọn họ che chở Cơ Khinh Hoa chạy trốn.

Vô Ảnh bị Hách Liên Dực đánh bay, té trên mặt đất, lúc này có đồng bọn đến đỡ nàng: “Tiểu thư có lệnh, mau rút lui.” Người đỡ nàng nói nhỏ.

Vô Ảnh gật đầu, hiện tại mục đích đã đạt được, thừa dịp cửa thành nhiều người hỗn loạn, là thời cơ tốt để chạy trốn. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Khinh Hoa chạy không được bao lâu, Hách Liên Thành mang theo một nhóm nhân mã xuất hiện ở cửa thành.

“Người đâu?! Bắt lấy Vinh Vương!” Hách Liên Thành hạ lệnh.

Thị vệ vừa bước lên, Hách Liên Dực đã lui về sau mấy bước, lạnh lùng nhìn Hách Liên Thành đang ngồi trên lưng ngựa: “Hách Liên Thành, ngươi dựa vào cái gì mà dám bắt bản vương?”

Hách Liên Dực gọi thẳng tục danh của Thái tử điện hạ, đây là tội bất kính. Võ quan bên cạnh Hách Liên Thành bất mãn lớn tiếng: “Làm càn! Dám vô lễ với Thái tử điện hạ....”

Hách Liên Thành đưa tay, ý muốn nói võ quan không cần nhiều lời: “Là ý tứ của Phụ Hoàng, bản Thái tử cũng là phụng mệnh mà làm việc.”

“Người nói vậy!” Hách Liên Dực không cam lòng cả giận quát. Chuyện Cơ Khinh Hoa trộm hỏa pháo bại lộ mới bao lâu, làm sao có thể truyền vào tai Phụ Hoàng nhanh như vậy được, rõ ràng có người tính kế hăn!

“Vinh Vương cầu kết với Trường Công chúa Đông Lăng đánh cắp vũ khí của Nam Hạ, mau mang đi!” Hách Liên Dực cũng không dài dòng nữa, trực tiếp hạ lệnh bắt Hách Liên Dực.

Thanh Linh đứng ở một góc phố, nhìn Hách Liên Dực bị mang đi, đáy mắt thoáng qua tia sáng lạnh lẽo.

Chuyện có người trà trộn vào đám dân thường tấn công sứ đoàn Đông Lăng quốc mà làm bại lộ chuyện Đông Lăng rắp tâm đánh cắp vũ khí tối tân của Nam Hạ vừa xảy ra không lâu. Vì không muốn người khác chú ý mà Vô Ảnh đổi một bộ y phục nữ tử tầm thường.

Trên đường phố rất nhộn nháo, Vô Ảnh đuổi theo Thanh Linh: “Tiểu thư, Vô Ảnh vô dụng, khiến cho Cơ Khinh Hoa đào tẩu.” Nàng thấp giọng hổ thẹn nói.

Thanh Linh cười nhẹ: “Không trách người, có thể kịp thời Hách Liên Dực động thủ với Cơ Khinh Hoa, người đã làm rất tốt.”

Mục đích của nàng chính là vạch trần Cơ Khinh Hoa, khiến cho Hách Liên Dực thiếu đi một trợ lực tiềm năng. Không để Hách Liên Dực bắt được Cơ Khinh Hoa, chính là làm cho mọi người đều nghi ngờ hăn cùng Trường Công chúa cầu kết với nhau, chắc chắn việc này sẽ gây ra cho Hách Liên Dực phiền toái không nhỏ.

Hiện tại mục đích đã đạt được, Cơ Khinh Hoa đào tẩu cũng không sao.

Đối với sự hiểu biết của nàng về Hách Liên Dực, nếu như hăn biết chuyện Cơ Khinh Hoa đã làm, chắc chắn sẽ xuống tay với nàng ta không

chút suy nghĩ. Quả nhiên nàng đã đoán đúng, Hách Liên Dực thực sự định động thủ với Cơ Khinh Hoa, cũng may trước đó nàng đã phân phó Vô Ảnh, bất luận như thế nào, đều phải ngăn cản hành động của Hách Liên Dực.

Nàng bước một bước, đột nhiên nàng nhìn thấy vật áo tuyết trắng thoáng qua. Lòng nàng thầm giật mình, tâm tư rối loạn, vừa nhớ hắc, lại không muốn gặp hắc. Đôi tay nắm chặt vạt váy, đáy mắt thống khổ giãy giụa.

Một lúc sau, nàng ngoan tuyệt quay đầu, không nhìn hắc. Thừa dịp hắc không nhìn thấy bản thân, xoay người rời đi.

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ đến, khi đi qua một con ngõ nhỏ, eo của nàng đột nhiên bị cuốn lấy. Nàng thấp giọng hét, sau đó nàng rơi vào một cái ôm ấm áp, mùi hương quen thuộc đã khảm vào tận tâm nàng.

Tần Liễm dùng áo lông bao nàng thật chặt, khiến cho nàng chỉ còn một cái đầu nho nhỏ ở bên ngoài.

Trước mắt Thanh Linh tối sầm lại, nàng kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn khê hô liền bị nụ hôn hung ác chặn lại. (MTLTH.ddlqđ)

Người này, cứ đến ngõ hẻm là lại như vậy!

“Ồ...” Nàng trợn to hai mắt, chống lại một đôi phượng mâu thâm sâu, chợt cảm thấy cả linh hồn đều bị hút vào. Nàng chỉ ngẩn ra một chút, vậy mà khắp nơi trong khoang miệng nàng đều có mùi đàn hương của hắc. Quấn lấy lưỡi nàng, cùng nàng nhảy múa.

Nàng ảo não nhéo bấp đùi của mình, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Nam tử trước mắt đẹp như trích tiên, là nam tử mà nàng yêu, là phu quân kiếp này nàng nhận định lại là người gián tiếp gây ra cái chết kiếp trước của nàng, nàng không có cách nào khiến bản thân quên đi những

chuyện đã phát sinh, bản thân lại đang cùng hân ân ái triền miên trao nhau nụ hôn.

Cho dù chuyện hân giết nàng là chuyện của kiếp trước, hay hân là vị hôn phu kiếp này của nàng.

Dù hân giết nàng thì sao? Dù dự thật nàng yêu hân đến tha thiết thì sao? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Rốt cuộc nàng nên làm cái gì? Giết hân báo thù sao? Chẳng khác nào khoét đi trái tim nàng.

Hai tay nàng chống trước ngực hân, muốn đẩy hân ra nhưng hân lại không cho phép, cánh tay ôm eo nàng ngày càng chặt, khiến cho cả cơ thể nàng phải dán sát vào hân.

Nàng ngửa đầu ra sau, muốn tách ra khỏi nụ hôn của hân. Hân dùng tay giữ chặt ót nàng, làm nàng không thể tránh thoát, cùng hân tiếp tục hôn sâu.

Nàng không cam lòng tức giận trừng hân, lưỡi liềm mạng tránh né, hân lại không ngừng truy đuổi, bức nàng đến không đường lui. Mắt to nổi lên hơi nước mịt mờ, vừa mềm mại vừa đáng thương, lại không thể khiến cho nam tử đang hôn nàng mềm lòng mà dừng lại, càng ngày càng có xu thế hung dữ hơn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 140+2: Yêu Hắn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Khắp nơi đều là hương vị của hắn, nàng vừa cảm thấy hạnh phúc, lại muốn kháng cự. Người này, vừa là cừu nhân của nàng, lại là người mà nàng yêu.

Dựa vào lòng hắn, cùng hắn ôn nhu triền miên. Loại cảm giác này bội phần dày vò.

Nụ hôn của hắn không ngừng sâu hơn, lưu luyến của hắn làm nàng mất lý trí, không tìm được lòng mà đáp lại hắn, thân thể mềm mại không có khí lực dựa vào lòng hắn. Nàng bị hắn hôn đến hít thở không thông, lúc này hắn mới không tình nguyện mà buông tha nàng.

Hắn cắn cắn vành tai trắng nõn của nàng: “Vì sao lại trốn tránh ta?” Thanh âm trầm thấp hỏi nàng.

“Không...không có.” Sau nụ hôn đến thất điên bát đảo, nàng mới lấy lại chút lý trí.

Hắn mím môi, đôi phượng mâu tràn ngập tức giận, hiển nhiên là không tin lời nàng. Vừa rồi ở ngã tư, hắn chắc chắn nữ nhân này đã nhìn thấy hắn, thế nhưng lại nói dối hắn.

“Không có sao? Thế sao nàng nhìn thấy vi phu lại vội vã quay đầu?”

“Ta then thùng.” Nàng chột dạ thấp giọng nói.

Hắn lập tức dờ khóc dờ cười, nha đầu này da mặt dày hơn cả tường thành, thấy hắn lại cảm thấy then thùng? Cũng chỉ có nha đầu ngốc này mới kiếm cái lý do sứt sẹo này đối gạt hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, bức nàng phải nhìn thẳng hắn. Nhưng khi nhìn thấy đôi môi nàng bị hắn dày vò đến sưng đỏ, lại không khỏi đau lòng, ôn nhu than nhẹ: “Ta cũng là người của nàng rồi, có tâm sự gì sao lại không nói với ta?” Thà rằng giấu ở trong lòng đến thống khổ cũng không muốn nói với hắn, chắc hắn hơn phân nửa là cùng hắn có liên quan.

Nàng nhắm mắt, đáy lòng giãy giụa. Bất luận thế nào cũng không thể nói ra được, chuyện nàng bị giết cũng cũng là chuyện không thể thay đổi. Trong lòng nàng rất loạn, chỉ là tạm thời không muốn gặp hắn, nàng vẫn chưa nghĩ đến việc phải đối mặt với hắn như thế nào?

“Lại còn muốn trốn ta, nha đầu ngốc, nữ nhân bị Tần Liễm ta nhìn trúng, dù có trốn đến tận chân trời góc biển, ta cũng phải bắt được về mà cột bên người.” Hắn ôn nhu nói, hắn sẽ không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào trốn khỏi hắn.

Tâm nàng run rẩy, ngũ vị tạp trần trải trong lòng: “Ngày chúng ta thành thân còn ba ngày?”

Nàng dờ dề tài, hắn cũng không tiếp tục theo đuổi lý do vì sao nàng trốn tránh hắn.

“Ừ, còn ba ngày, theo như phong tục của Nam Hạ chúng ta, nam nữ trước ngày thành thân ba ngày không được gặp mặt. Bắt đầu từ ngày mai cho đến ngày chúng ta thành thân, ta sẽ không được thấy nàng, nghĩ lại thật sự cảm thấy rất khó khăn.” Sắc mặt hắn phiền muộn, nhưng chưa đến một phút sau, đôi mắt hắn lóe sáng nhìn nàng chăm chăm: “Phu nhân, hôm nay phải bồi bên cạnh ta cả ngày đó.”

Đôi môi nàng đỏ mọng kiêu diễm, hấn nhìn đến mức tâm viên ý mã, không đợi nàng trả lời, hấn lại bắt đầu cúi xuống hôn môi.

“Chàng...” Người này lại tới, hai tay hấn siết chặt nàng, tránh cũng không thể tránh được. (MTLTH.ddlqđ)

Nụ hôn nóng bỏng ập xuống rất nhanh, nhanh đến mức tiêu hủy cả ý chí của nàng. Không biết từ khi nào, hấn đã buông lỏng giam cầm nàng, mà cũng không biết từ khi nào, hai tay nàng đã cuốn lên cổ hấn, chủ động đón nhận nụ hôn của hấn.

Sau một hồi triền miên, nàng dựa cả người vào hấn. Nhắm mắt lại, giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy dài trên gò má, rơi vào áo choàng màu tuyết trắng của hấn.

“Tần Liễm, chúng ta tạm ngừng hôn lễ được không?” Thanh âm buồn bã của nàng vang lên, một lần lại một lần thối lui ngày thành thân, nàng biết mình nói ra những lời này vào thời điểm này khiến hấn chịu tổn thương, nhưng cừu nhân lại đồng sàng đồng chẩm, ân ái triền miên, nàng phải đối mặt thế nào với ca ca của mình đây? Nàng phải đối mặt với cái chết kiếp trước của nàng thế nào đây?

Tần Liễm không lập tức trả lời nàng, mắt phượng tĩnh mịch, khuôn mặt yêu nghiệt tối đen không rõ. Hai tay ôm chặt eo nàng, siết eo nàng giống như muốn đứt ra vậy. “Phu nhân, nàng lại nghịch ngợm.” Thanh âm trầm khàn của hấn vang lên trên đỉnh đầu nàng: “Về sau loại chuyện này không được nói giỡn linh tinh nữa.” Ôn nhu mang theo sắc bén nói với nàng.

“Đến cùng là bởi vì chuyện gì lại khiến nàng có ý nghĩ muốn cách xa ta?” Giọng nói của hấn tràn ngập bi thương.

Tổn thương hấn, lòng nàng cũng đau, nàng không biết nên làm sao bây giờ, đến cùng nàng nên làm cái gì bây giờ...

Nàng ngẩng đầu, thanh âm nghẹn ngào: “Ta...”

“Khụ khụ....” Minh Lục đứng ở đầu hẻm nhìn đôi nam nữ đang không kiên nhẫn gì ôm hôn giữa thanh thiên bạch nhật, lung túng ho một tiếng. Ông trời làm chứng cho hắn, hắn tuyệt đối không có ý nghĩ muốn quấy rầy chuyện tốt của công tử nhà hắn.

“Chuyện gì?” Thanh âm Tần Liễm băng lãnh hỏi.

Minh Lục rung mình một cái: “Công tử, Hoàng Thượng triệu kiến ngài.” Truyền hết lời, thoáng nhìn nét mặt sắc bén của công tử, trong lòng biết không ổn, hỏa tốc vắt chân lên cổ chạy mất.

Tần Liễm buông Thanh Linh ra, hôn một cái lên khóe môi nàng: “Không được nghĩ ngợi lung tung, ta vẫn luôn muốn cưới nàng, lần này ngày thành hôn không đẩy lùi nữa. Ngoan Ngoãn đợi ở Diệp phủ ba ngày sau, ta đến Diệp phủ đón nàng về nhà.” Mặc kệ trong nội tâm nàng đang giấu chuyện gì, hắn không cho phép nàng lại từ chối hôn sự một lần nữa.

Hắn cởi áo choàng lông hồ trên người xuống, khoác lên người nàng.

“Ta không lạnh, không cần phải khoác cái này.” Buổi sáng lúc rời phủ, nàng cứ thế mà phóng ngựa như bay ra ngoài ô Kinh thành, đột nhiên rời khỏi cái ôm ấm áp của hắn, nàng thoáng chút cảm thấy lạnh. Nhưng nghĩ đến việc nam nhân này còn sợ lạnh hơn cả nàng, nàng không đành lòng nhìn hắn bị đông cứng, muốn cởi áo choàng trên người lại bị hắn ghì chặt tay.

“Khoác áo lên, nghe lời.” Thanh âm ôn nhu của hắn khẳng khẳng, không cho nàng có cơ hội cự tuyệt. Hắn hôn một cái trên trán nàng, xoay người rời đi.

Sau khi đến nơi mà Thanh Linh không thể thấy được, hắn phân phó Minh Lục: “Điều tra kỹ một lần nữa xem Thanh Linh cùng tiền Định quốc

Hầu phủ Mạch gia có quan hệ gì, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua.” Nàng xuất hiện khác thường là lúc nghe được tin Mạch Sương chết có quan hệ với Phong Tuyết lâu, nàng cùng Mạch gia có quan hệ như thế nào? Lại bởi vì Mạch Sương chết mà kháng cự hẳn?

Nàng không muốn nói cho hẳn biết, vậy hẳn liền đi tra. Vô luận thế nào, đời này kiếp này hẳn đã nhận định là nàng, sẽ không cho nàng có cơ hội rời xa hẳn!

“Vâng.” Minh Lục nghe phân phó, lập tức biến mất trước mặt Tần Liễm.

Đông Lăng quốc Trường Công chúa đánh cắp hỏa pháo của Nam Hạ, sau khi mọi chuyện vỡ lở liền chết chạy trốn Hạ thành. Nguyên Ung Đế tức giận, sai người nghiêm gia lục soát khắp nơi trong thành, đồng thời tăng cường thủ vệ ở các cửa thành, hiện tại thủ vệ canh giữ nhiều gấp ba bốn lần bình thường. (MTLTH.ddlqđ)

Người trong thành nếu như muốn ra khỏi thành càng thêm khó khăn.

Hách Liên Dực trước đó vì có quan hệ giao hảo với Cơ Khinh Hoa, chuyện hỏa pháo bị trộm khó tránh khỏi liên lụy. Hẳn cùng với Cơ Khinh Hoa hợp mưu đánh cắp hỏa pháo đang là giả thuyết lớn nhất, nhưng cuối cùng không có chứng cứ xác thực, Nguyên Ung Đế đành phải cấm túc hẳn ở Vinh Vương phủ, đợi đến khi điều tra rõ ràng mọi chuyện, nếu như hẳn có cấu kết cùng Cơ Khinh Hoa, lúc đó luận tội cũng không muộn.

“Hoàng Thượng sao lại thích cấm túc như vậy chứ?” Thư Nghiễn lầm bầm oán.

Hôm nay so với hôm qua lạnh hơn chút ít, Thanh Linh ngồi trong sảnh, cảm giác lạnh buốt, kéo quần áo ngày càng chặt, nghe thanh âm oán thán của Thư Nghiễn, không phúc hậu cười ra tiếng: “Hách Liên Dực tạm thời bị quản chế cũng tốt.”

Thư Nghiễn nhìn bốn phía, phát hiện mọi thứ đều rực rỡ hẳn lên, nhiều chỗ còn được dán chữ Hỉ đỏ thắm: “Ngày lành của Chủ Thượng sắp đến, thuộc hạ chúc mừng ngài trước.”

“Đa tạ.” Thanh Linh nhạt nhẽo cười, nhìn không ra có bao nhiêu vui sướng.

Ngày trôi qua thực mau, hôm sau chính là ngày thành hôn của nàng và Tần Liễm. Nàng đứng lên, đi tới trước cửa, nhìn tuyết bay đầy trời, trong mắt phiền muộn cùng giãy giụa cứ lập lòe bất định.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 140+3: Yêu Hấn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ấn theo phong tục của Nam Hạ, trước khi nữ tử xuất giá phải tìm một lão phụ nhân có phúc khí đến trải giường chiếu. Ý muốn nữ tử xuất giá trải qua cuộc sống hạnh phúc cả đời.

Hôm nay Hương Thảo dẫn theo một phụ nhân đến Diệp phủ để trải giường cho Thanh Linh.

Phụ nhân đi sau lưng Hương Thảo, mặc dù khuôn mặt đã nhuốm màu thời gian nhưng nếu cẩn thận nhìn làn da ở cánh tay lại trắng nõn, mịn màng.

“Chút nữa người đi vào phòng tiểu thư, trải giường cho tiểu thư thật tốt.” Hương Thảo nói. (MTLTH.ddlqđ)

“Vâng.” Phụ nhân cúi đầu nói, trong mắt lóe lên hàn quang.

Hương Thảo dẫn phụ nhân vào phòng Thanh Linh, sau đó liền nhanh chóng lui ra. Nàng vừa đi không được bao lâu liền nghe thấy âm thanh lạ ở phòng ngủ, cảm giác có điều gì đó không thích hợp, nàng nhanh chóng quay lại.

Vừa đá cửa xông vào, Hương Thảo liền nhìn người đáng lẽ ra nên trải giường lại cầm dao đặt trên cổ Thanh Linh.

Hương Thảo bị dọa đến mặt cắt không còn một giọt máu, run rẩy nói: “Mau thả tiểu thư ra, nếu không, người chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

Phụ nhân cười lạnh lùng cười ra tiếng, nói: “Nhanh đi chuẩn bị ngựa, nếu không bản...ta lập tức giết nàng.” Phụ nhân uy hiếp Hương Thảo.

Hai chân Hương Thảo có chút mềm, hoang mang lo sợ nhìn Thanh Linh, không biết có nên làm theo lời của phụ nhân này hay không?

“Còn không mau đi!” Phụ nhân lạnh lùng nói.

Thần sắc Thanh Linh lại bình tĩnh đến bất thường: “Đại Công chúa, đừng hù dọa nha đầu của bốn tiểu thư.”

Phụ nhân đang bắt giữ Thanh Linh đúng là Đông Lăng Trưởng Công chúa Cơ Khinh Hoạch mất tích vài ngày trước. Hai ngày này, nàng đã phải chạy trốn, ẩn nấp ở những nơi nàng đã từng khinh thường, Trưởng Công chúa vốn cao ngạo không thể chịu đựng nổi chuyện này, hôm nay liền quyết tâm hạ thủ.

Nàng nghe nói Diệp phủ muốn mời một vị phụ nhân trông có phúc khí trải giường cho Diệp Thanh Linh, cảm thấy đây chính là cơ hội để ra khỏi thành. Vì vậy nàng âm thầm giải quyết vị phụ nhân kia, sau đó giả trang thành bộ dáng của bà ta.

Chuyện nàng trộm hỏa pháo không thành đều do Thanh Linh đứng ngoài ngăn cản. Nếu không nàng cũng không vội vàng ra khỏi thành như vậy, hai ngày này nàng sống như một con chuột cống không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Thanh Linh là thiên kim của Hộ Quốc Tướng quân, lại là Thừa tướng phu nhân tương lai. Nàng bắt Thanh Linh làm con tin, thứ nhất có thể bức bách Tần Liễm và Diệp Thiên Minh che chở nàng ra khỏi thành an toàn,

thứ hai, nàng có thể trải qua cảm giác thống khoái khi Diệp Thanh Linh bị nàng bí bách.

“Hương Thảo, đi chuẩn bị ngựa cho nàng ta.” Thanh Linh nói với Hương Thảo, cười với nàng ý bảo nàng chớ khẩn trương.

“Vâng.” Hương Thảo lão đạo chạy ra khỏi phòng ngủ.

“Thanh Linh biểu muội nhớ phải đằng hoàng một chút, đừng mong trốn khỏi bản tay của bản công chúa.” Cơ Khinh Hoa khẽ cười nói, ghét bỏ mà giật tấm mặt nạ da người trên mặt, lộ ra khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp pha lẫn chút anh khí.

Hiện tại mạng của Thanh Linh còn đang ở trong tay nàng, căn bản không sợ Hương Thảo gọi người tới.

“Bắt ta làm con tin, ngươi chắc sẽ ra khỏi thành an toàn sao?” Thanh Linh nói.

“ Bằng với thế lực của dưỡng và Tần Liễm, chỉ cần một trong hai người cũng có thể che chở bốn công chúa bình an rakhỏi thành.

Ngày mai chính là ngày người thành thân đi, người nói hửn có phải vì tính mạng của ái thê mà thả bốn công chúa ra không?” Khóe môi Cơ Khinh Hoa vẽ một đường cong dịu dàng.

Tiếng bước chân hỗn loạn ngày càng gần, Thủy Liên viện bốn phía đều bị bao vây.

Cơ Khinh Hoa kèm Thanh Linh bước ra khỏi phòng ngủ, chạm mặt Diệp Thiên Minh vừa mới đến.

“Đại Công chúa, mau thả Thanh Linh.” Diệp Thiên Minh trầm giọng nói: “Ở đây đã bị người của ta bao vây, chỉ bằng sức lực của một mình

người khó có thể thoát thân....”

“Dượng, bốn công chúa không có nghĩ nhiều như vậy.” Cơ Khinh Hoa cắt đứt lời nói của Diệp Thiên Minh: “Người hộ tống bốn công chúa ra khỏi thành, bốn công chúa tự nhiên sẽ thả Thanh Linh biểu muội. Những thứ khác, hết thảy không cần bàn nữa.” (MTLTH.ddlqđ)

“Ngựa đâu? Như thế nào còn chưa chuẩn bị cho ta?” Cơ Khinh Hoa lớn tiếng nói: “Không nhanh đưa ngựa đến đây, nàng ta sẽ phải ăn chút ít đau khổ.”

Dao nhỏ trong Cơ Khinh Hoa cứa trên cổ Thanh Linh một đường nhỏ: “Dượng, nếu như ngài không muốn mất đi nữ nhi này thì nhanh đưa ngựa đến đây cho ta, bốn công chúa phải ra khỏi thành.”

“Cửa thành có thủ vệ theo ý chỉ của Hoàng Thượng, Công chúa muốn ra khỏi thành? Sợ rằng lão phu không thể bồi.” Diệp Thiên Minh khó xử nói.

“Dượng, bốn công chúa biết ngài có biện pháp, ngài còn dài dòng nữa, bốn công chúa không đảm bảo Thanh Linh biểu muội lông tóc vô thương mà trở lại đâu.” Nàng lại cứa thêm một đường nữa trên cần cổ trắng nõn của Thanh Linh, trên cổ nàng lập tức chảy máu.

“Người đừng có dả thương nàng, lão phu đáp ứng người.” Diệp Thiên Minh vội vàng nói.

Cơ Khinh Hoa mang theo Thanh Linh đến trước cửa thành, không ngoài ý muốn gặp một người.

“Tần Thừa tướng, nếu không thấy nàng ta chết, mau đưa bản công chúa ra khỏi thành.” Cơ Khinh Hoa lớn tiếng nói.

Trong ngoài cửa thành, quân đội tầng tầng lớp lớp hùng hậu bao vây.

Trong cửa thành, Tần Liễm ngồi trên một con ngựa màu trắng, trên người khoác áo choàng lông chồn màu trắng bạc, da thịt trắng nõn mịn màng, tóc đen như mực, tùy ý tung bay trong gió lạnh.

Tần Liễm nhìn thấy Cơ Khinh Hoa đặt dao trên cổ Thanh Linh, đáy mắt chợt lóe lên kinh ngạc, sau đó bị đau xót thay thế, cuối cùng khôi phục bình tĩnh.

Minh Lục giục ngựa tiến lên, thấp giọng nói bên cạnh Tần Liễm: “Một thân công phu của phu nhân cũng không phải nói chơi, sao lại để cho Cơ Khinh Hoa bắt lại chứ?”

“Nói nhiều.” Tần Liễm lạnh lùng nói, Minh Lục lập tức ngậm miệng lại.

“Cho đi.” Tần Liễm phân phó nói, phượng mâu u ám nhìn rợn người.

Cơ Khinh Hoa có chút sững sờ, không nghĩ tới Tần Liễm có thể thống khoái thả nàng đi như vậy, nàng còn cho là phải tổn một phen miệng lưỡi nữa: “Địa vị của Thanh Linh biểu muội trong lòng của Tần Thừa tướng đúng là không thể khinh thường.”

Khuôn mặt bình tĩnh của Thanh Linh có đôi chút biến hóa nho nhỏ.

Cơ Khinh Hoa vừa mang Thanh Linh ra khỏi thành liền bắn pháo đỏ lên không trung. Thanh Linh biết đây chính là tín hiệu, về phần ý nghĩa của nó là gì, nàng có phần đoán không ra. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm dẫn theo một đội nhân mã gắt gao bám sát phía sau, mặc dù tốc độ của Cơ Khinh Hoa rất nhanh nhưng lại không thể cắt đuôi được Tần Liễm.

Phía trước là những dãy núi nối tiếp nhau, bão tuyết liên tục vài ngày, dãy núi sớm đã phủ một lớp tuyết thật dày. Cảnh tuy đẹp nhưng người lại

không có lòng đi thương thức.

Bốn phía đều là tuyết trắng, xung quang còn là những dãy núi cao chót vót.

Cơ Khinh Hoa phát ra một tiếng thở dài, giục ngựa đến sườn núi, mỗi bước chân đều vùi thật sâu vào trong tuyết, có cưỡi ngựa cũng thành vô dụng, rất nhanh Tần Liễm đã dẫn theo người đuổi theo.

Cơ Khinh Hoa không thể không vứt bỏ ngựa, nàng mang Thanh Linh nhảy xuống ngựa, sau đó huyết sao một hơi thật dài,

Thanh Linh âm thầm cảnh giác, nàng đoán người của Cơ Khinh Hoa đang ở gần đây.

Không lâu sau đó, Thanh Linh nhạy cảm phát hiện có không ít người đang di chuyển lại đây. Chẳng lẽ tín hiệu mà Cơ Khinh Hoa phát khi ra khỏi thành chính là báo người tiếp ứng nàng ta?

“Tần Thừa tướng, không muốn ái thể của người có chuyện thì mau bảo người của người toàn bộ đều lui ra.” Cơ Khinh Hoa lên tiếng nói.

Vẻ mặt Thanh Linh nhàn nhạt, đôi mắt lại sáng đến dị thường, khuôn mặt vốn chỉ thanh lệ ở nơi thiên hàn địa hống này lại kinh diễm tuyệt trần: “Tần Liễm, đừng nghe nàng ta.”

Trong lòng có loại dự cảm xấu, Cơ Khinh Hoa muốn Tần Liễm lui quân, nàng ta muốn bắt nàng uy hiếp Tần Liễm làm chuyện gì đây?

“Câm miệng!” Cơ Khinh Hoa nói ở bên tai Thanh Linh, nhìn Tần Liễm không có động tác gì, động tác trên nàng ngày càng thêm nặng, con dao trên cổ Thanh Linh đã nhiễm máu.

“Đừng dả thương nàng!” Tần Liễm trầm giọng nói, đôi mắt vốn thâm thúy xuất hiện lo lắng.

Nhìn trên cổ Thanh Linh xuất hiện vết máu chói mắt, hăn đau lòng hít một hơi lạnh khí.

Hăn làm theo lời Cơ Khinh Hoa nói, vẫy người bên cạnh lui toàn bộ: “Người muốn thế nào?” Thanh âm băng sương càng lạnh lùng giữa gió tuyết.

Đáy lòng Cơ Khinh Hoa không khỏi run rẩy, nàng cảm thấy sợ hãi, sau đó nàng thầm thấy bức mình, khi nào bản thân lại trở nên nhát gan như vậy. Nghĩ đến Diệp Thanh Linh vẫn còn trong tay mình, nàng tin Tần Liễm sẽ không hành động đột ngột gây bất lợi cho nàng, lúc này nàng mới an tâm chút ít.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 140+4: Yêu Hấn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Người của Tần Liễm lui ra xa, người của Cơ Khinh Hoa nhanh chóng hiện thân. Bọn họ đều cầm vũ khí trong tay, vây quanh Tần Liễm.

Những người này đều là người bảo hộ Cơ Khinh Hoa trốn thoát mấy ngày trước, nàng đã sớm an bài bên ngoài để tiếp ứng, nàng không thể ra khỏi thành, bọn họ vẫn cứ ở ngoài thành đợi nàng.

“Tình cảm của Tần Thừa tướng dành cho Thanh Linh biểu muội khiến bốn công chúa hâm mộ.” Cơ Khinh Hoa cười khẽ, thở dài nói: “Muốn bốn công chúa thả nàng? Chỉ cần Tần Thừa tướng dùng mạng để đổi.” Nàng nhìn Tần Liễm không có vũ khí trong tay liền lệnh thủ hạ ném chùy thù cho hắn, ép hắn dùng chính bản thân để đổi lấy sự an toàn của Thanh Linh.

Sắc mặt Thanh Linh biến hóa, môi mấp máy, không để ý dao găm đang ở trên cổ, lạnh lùng nói: “Cơ Khinh Hoa, người không cần quá tham lam, bất luận một trong hai chúng ta có mệnh hệ gì, người đừng mong rời khỏi Nam Hạ nửa bước.”

Cơ Khinh Hoa chế giễu cười: “Thanh Linh biểu muội đây là đang uy hiếp bốn công chúa?”

“Tất nhiên là không rồi, ta nói đều là sự thật.” Thanh Linh thản nhiên nói.

“Bốn công chúa hiện tại không muốn nói nhảm với người. Chờ đến khi bốn công chúa loại bỏ phụ quân của người rồi, người cứ nhìn xem bốn công chúa có rời khỏi Nam Hạ được không?” Cơ Khinh Hoa nói.

Trên núi cuồng phong mang theo tuyết lạnh thổi đến lạnh buốt, Thanh Linh để ý đến bạch y nam tử dù đã bao bọc thân thể ấm áp nhưng vẫn có chút co ro. Gió núi thổi đến cóng tay chân, nàng còn thấy lạnh, hướng chỉ là hắt.

Tần Liễm ngưng mắt nhìn nàng, phượng mâu thâm thúy xen lẫn chút tình cảm phức tạp.

“Tần Liễm với người không thù không oán, người vì sao muốn hắt chết? Người phá hỏng kế hoạch của người là ta, có cái gì người cứ nhắm về phía ta, người để hắt đi đi.” Thanh Linh nói, cổ tay trong ống tay áo rộng thùng thình khẽ rung một cái, ngân châm liền xuất hiện. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Khinh Hoa ép buộc nàng vì muốn bản thân có thể an toàn ra khỏi Nam Hạ cho nên không điểm huyết nàng, nàng có thể tự do hoạt động.

“Chỉ cần người buông tha hắt, ta có thể đảm bảo người lông tóc vô thương về đến Đông Lăng, người bắt giữ ta thế này, chắc hắt người cũng yên tâm không phát sinh ra chuyện gì, đúng không?” Thanh Linh thấp giọng nói.

Cơ Khinh Hoa tựa như nghe thấy chuyện cười, cười thành tiếng: “Buông tha hắt? Chẳng khác nào phí hoài tâm tư của bốn công chúa sao?”

Chỉ cần một ngày còn hắt, Dực khắp nơi đều bị hạn chế. Hôm nay cơ hội ngàn năm khó cầu, có thể loại bỏ thay Dực một kinh địch, tại sao bốn công chúa lại không làm?

Lại là một nữ nhân nguyện chết dưới ống quần Hách Liên Dực, Thanh Linh cảm thấy rất buồn cười, trên thực tế nàng cũng đã cười thành tiếng.

Cơ Khinh Hoa suy nghĩ thanh Hách Liên Dực, Hách Liên Dực còn lâu mới nhớ đến nàng ta.

“Người cười cái gì?” Nhìn Thanh Linh trào phúng cười làm Cơ Khinh Hoa cảm thấy rất chướng mắt.

“Người giúp hãn đũ đường, không tiếc đắc tội Hộ quốc Đại Tướng quân và Thừa Tướng đương triều, không biết Hách Liên Dực còn nhớ ân tình của người dành cho hãn hay không?”

Người cứ như vậy tưởng mình là ái nhân của Hách Liên Dực sao? Ha Ha, Hách Liên Dực là một kẻ ích kỷ, ngoại trừ bản thân hãn, hãn sẽ không yêu thương bất kỳ ai, kể cả thương hại cũng không.” Hách Liên Dực chỉ cần quyền thế.

“Người nhất định không biết, chuyện người đánh cắp hỏa pháo bị lộ tẩy, Hách Liên Dực lúc ấy đứng bên cạnh người không chút do dự động thủ với người, nếu không có người ngăn trở, người nghĩ người có thể chạy trốn sao?” Thanh Linh vô tình nói ra sự thật.

“Người nói vậy, người trong lòng Dực chính là bốn công chúa. Chuyện bốn công chúa đánh cắp hỏa pháo, trước mặt bao nhiêu người như vậy, Dực không thể không công tư phân minh, việc động thủ với bốn công chúa có thể lý giải.

Người nói nhiều như vậy là muốn kéo dài thời gian?

Hừ, bốn công chúa sẽ không mắc mưu người lần nữa.” Cơ Khinh Hoa ngoan độc nói.

“Tần Thừa tướng, còn chưa chịu động thủ sao? Người không muốn nàng còn sống sao?” Cơ Khinh Hoa lạnh lùng nói.

Tần Liễm rũ mắt nhìn chúi thủ trong tay, mắt phượng khẽ híp, giờ chúi thủy nhắm ngay lồng ngực mình, không chút do dự đâm xuống.

Thanh Linh cảm thấy tâm đau đớn, gió rét thổi tới, lướt qua mái tóc nàng, nàng thất thanh hô: “Tần Liễm, nếu chàng có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ không thủ tiết cho chàng!”

Lời của nàng làm Tần Liễm dừng động tác.

“Đi đi! Đi mau!” Máu tươi trên cổ chảy dọc trên lưỡi dao găm, nàng tựa như không cảm thấy đau đớn.

“Nha đầu ngọc.” Ánh mắt Tần Liễm nhàn nhạt khổ sở, hắc cười nhẹ, như tuyết liên nở rộ, khiến người khác đều nhìn đến ngây người. (MTLTH.ddlqđ)

Đúng vậy, nàng ngọc như vậy, làm sao hắn có thể rời đi vào lúc này chứ?

“Ta không đáng để chàng đối xử tốt như vậy, không đáng....” Thanh Linh khàn giọng lâm bẩm.

“Bốn công chúa đếm ba tiếng, sau ba tiếng Tần Thừa tướng còn không ngoan ngoãn tự mình hạ thủ, bốn công chúa đành phải lấy tính mạng của nàng.” Cơ Khinh Hoa lớn tiếng nói.

“Một.” Cơ Khinh Hoa mở miệng, lạnh lẽo phun ra một chữ.

Thanh Linh cắn chặt môi dưới, không biết vì quá lạnh hay thế nào.

Hàn phong thổi lạnh đôi gò má, nước mắt chảy xuống lại rất nóng, tựa như đang tra tấn nàng.

Nàng nhìn hắn dứt khoát giờ chúi thủy nhắm lồng ngực mình, tâm quặn thắt đau đớn. Thừa dịp Cơ Khinh Hoa không chú ý, đâm ngân châm

có tâm mê được vào eo nàng.

“Hai.”

Cơ Khinh Hoa vừa đếm dứt lời liền cảm thấy bên hông đột nhiên bị vật gì đâm, đau đớn rất nhỏ. Sau đó nàng liền cảm thấy đầu óc choáng váng, tay nắm chủ thủ dần buông lỏng. Rất nhanh nó đã bị Thanh Linh cướp đi.

Cơ Khinh Hoa cảm thấy kinh ngạc, trở mắt nhìn Thanh Linh cầm chủ thủ đâm nàng.

“Đại Công chúa!” Người của Cơ Khinh Hoa rất nhanh đã phát hiện ra khác thường, nhưng vừa chạy đến gần thì đã thấy dao găm đâm ngập trên người Cơ Khinh Hoa.

Một đám người của Đông Lăng quốc xông đến, Thanh Linh cười lạnh, đạp Cơ Khinh Hoa một cước.

Cơ Khinh Hoa lão đảo lùi ra sau hai bước liền hoa lệ ngã đi.

Bên kia Tần Liễm, nhìn Thanh Linh thoát khỏi xiềng xích trói buộc, ánh mắt mừng rỡ lại không nén nổi đau xót. Trong tay còn cầm chủ thủ vừa rồi, tức giận động ra tay với người của Cơ Khinh Hoa.

Minh Lục ở xa nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau, biết rõ bên kia hẳn là đã động thủ đánh nhau, hẳn hiểu Thanh Linh đã thoát được.

“Đi.” Minh Lục hạ lệnh, phía sau hẳn đều là người của phủ Thừa tướng, một đám sát khí đầy người, lập tức bước nhanh đuổi kịp Minh Lục.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 140+5: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thanh Linh và Tần Liễm rất nhanh đã giải quyết hết người của Cơ Khinh Hoa, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng ‘ầm ầm’ rất lớn.

Đỉnh núi đột nhiên có tuyết lở, tựa như một cơn Đại hồng thủy cuốn sạch mọi thứ.

Tầm mắt mọi người đều có chút mơ hồ.

Bão tuyết vẫn cứ diễn ra, mà phía sau mọi người lại có thêm một trận tuyết lở, ầm ầm chôn vùi mọi thứ.

“Phu nhân!” Tần Liễm xông tới bên cạnh Thanh Linh, dùng áo choàng lông chồn của hắc bao lấy người nàng, bảo vệ nàng khỏi bị tuyết đập trúng.

Mặt Thanh Linh dán vào lồng ngực hắc, nghe tiếng tim đập trầm ổn mà hữu lực, an lòng không ít.

“Ầm!!!” Lại thêm một trận tuyết lở nữa, tuyết trắng chồng chất rơi xuống nhanh chóng tiến đến gần.

“Tuyết lở! Tuyết lở! Chạy mau!!!” Hai ba người còn sống nhìn tuyết tựa như che kín cả bầu trời gần ngay trong gang tấc, kinh hoảng đến không phân biệt nổi phương hướng. Dù đi bên nào cũng nhìn thấy cảnh đồ nát tiêu điều, nơi an toàn lại quá xa.

Trận tuyết lở này quá đột ngột, chỉ sợ họ còn chưa đến nơi an toàn đã bị vùi thây trong tuyết.

Thần chết như ngay trước mặt, khiến họ sợ đến mức mềm nhũn cả chân.

“Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Tần Liễm nói, kéo tay Thanh Linh thi triển khinh công phi thân rời đi. (MTLTH.ddlqđ)

Mặc dù tốc độ của hai người rất nhanh nhưng tốc độ của cơn sóng tuyết không hề chậm.

Một tòa núi lớn như vậy, tuyết lở khăng định rất đáng sợ, chưa nói đến việc bây giờ bão tuyết vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Lúc này Thanh Linh lại bình tĩnh đến lạ thường, nàng không cảm thấy tuyệt vọng, cũng không cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

Có lẽ có hắc đi cùng, chỉ cần nắm tay hắc thật chặt, nàng liền không sợ hãi.

Tần Liễm thoáng dùng sức, kéo nàng vào trong ngực. Hắc mạnh mẽ hôn nàng, sau đó cắn nàng một cái. Hắc cắn rất ngoan độc, chảy cả máu.

Thanh Linh ngẩn ra nhìn hắc, khóe môi hắc dính vệt máu của nàng, đẹp một cách kỳ dị.

Đột nhiên, Tần Liễm buông tay nàng, dùng sức đẩy nàng ra ngoài.

Nàng dường như hiểu hắc đang làm gì, tâm Thanh Linh đau như bị bóp chặt, cơn đau lan tỏa toàn thân: “Tần Liễm! Chàng là tên khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Chàng dựa vào cái gì mà dám buông tay ta!!!” Nàng tựa như đứa trẻ đòi mẹ vừa khóc vừa gào.

Bị Tần Liễm dùng nội lực mạnh mẽ đẩy ra ngoài, nàng cơ bản không có biện pháp quay lại bên hắn.

Nàng cố gắng mở to mắt, không dám nhắm dù chỉ một giây, chỉ sợ sau một cái nháy mắt, hắn liền cứ như vậy mà biến mất.

Bản thân tận mắt nhìn hắn bị vùi vào trong trận tuyết lở, hình như....hắn cười với nàng.

Thanh khiết tựa u lan, trong trẻo như ánh trăng đêm thu.

Vẫn cứ ôn nhu như vậy.

Dịu dàng của hắn tựa như con dao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim nàng. Đau, rất đau, so với bị lăng trì xử tử lóc từng miếng thịt còn đau hơn ngàn vạn lần.

“KHÔNG!!!!!!”Nàng khàn giọng hét.

“Công tử!!!” Minh Lục kinh hãi hô to, hắn tận mắt thấy công tử bị chôn vùi trong tuyết, hai mắt đỏ hồng, nhanh chóng phân phó người mau trở về điều thêm nhân thủ tới đây, thi triển khinh công nhanh chóng lại gần.
(MTLTH.ddlqđ)

Những người khác cũng thất kinh không kém, trước sau theo chân Minh Lục phi thân qua.

Đầu óc Thanh Linh trống rỗng, thật lâu sau đó mới có vài hình ảnh lướt qua.

Mỗi một hình ảnh đó đều có hắn, cũng chỉ có hắn.

Tức giận, vui vẻ, bất đắc dĩ, lưu manh, làm nũng, vô tội, lạnh lùng....Tất cả đều là hắn.

Tất cả đều rõ ràng như vừa mới hôm qua, từ khi nào hấn đã quen thuộc đến như vậy, hình ảnh của hấn khắc sâu vào trong trái tim nàng, ngày cả chính nàng cũng xem nhẹ nó. Chờ đến khi phát giác, bóng hình đó đã khảm sâu vào linh hồn, không thể gỡ bỏ.

Cừu hận của kiếp trước, tại thời khắc này đã không còn trọng yếu, chỉ cần hấn còn sống thật tốt, chỉ cần hấn sống thật tốt....

Tận mắt thấy hấn gặp chuyện không may, nàng đau đến phế tâm can.

Kiếp trước, kiếp này, hấn là kiếp nạn, cũng là cứu rỗi của nàng.

Tuy đã được Tần Liễm đẩy ra nhưng nàng vẫn không thoát khỏi, vẫn bị chôn vùi trong đông tuyết.

Nơi nàng cùng Tần Liễm vừa đứng đã không còn gì.

Nơi hấn đứng, cũng đã không còn gì.

“Tần Liễm! Sao chàng ngốc như vậy? Sao phải đẩy ta ra?” Hai mắt nàng vằn lên tia máu, nhanh chóng gạt tuyết đứng dậy. Mặc cho đôi chân ngập trong tuyết vẫn quyết không từ bỏ việc tìm hấn.

Nàng lao đảo ngã trong tuyết. Cái lạnh xuyên qua quần áo, lạnh đến mức tê dại.

Tâm, lạnh không còn cảm giác. Hấn vốn sợ lạnh, bị vùi trong tuyết như vậy, hấn phải làm sao?

Ngực tựa như bị một tảng đá chẹn ngang, vừa đau vừa nặng. Nàng ôm ngực lao đảo đến chỗ Tần Liễm vừa đẩy nàng.

Minh Lục đang cùng những người khác thương lượng xem thế nào mới có thể cứu Tần Liễm ra khỏi đông tuyết dày này, nghe thấy tiếng bước

chân, hấn quay đầu nhìn Thanh Linh tái nhợt đứng lặng yên trong gió tuyết, an ủi đôi câu: “Diệp cô nương, công tử chắc chắn sẽ bình an vô sự.”

“Ta tin tưởng hấn sẽ không sao.” Nàng đè đau nhức trong lòng xuống, khổ sở đáp lại.

Trong thời gian ngắn ngủi, tuyết đọng cả mùa đông trên ngọn núi đều bị lở, nơi họ vốn dĩ là sườn núi, giờ không khác gì đi trên đất bằng.

“Thuộc hạ đã sai người về điều thêm nhân thủ tới đây, người rất nhanh sẽ đến. Tin tưởng không lâu sau đó chúng ta có thể thuận lợi cứu công tử.” Minh Lục nói, hấn nhìn Thanh Linh hờ hững gật đầu, tiến lên hai bước rồi đột ngột.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 140+6: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đột nhiên, gió rét phần phật thổi, Minh Lục nhìn nữ tử thanh lệ kia ba ngàn sợi tóc bay múa, tay áo phập phồng, làn váy tung bay, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn ngạo nghễ đứng nơi thiên hàn địa hống. Tựa như hàn mai cao ngạo kiên cường nở hoa trong tuyết trắng, như u lan mạnh mẽ nở nơi vách đá cheo leo.

Nàng tập trung nội lực vào hai bàn tay, dứt khoát đánh trên nền tuyết. Mặt tuyết vốn như bình địa xuất hiện một cái hố, thế nhưng miệng hố lại không lớn. Nàng tựa như không cam lòng, không ngừng thúc giục nội lực đánh trên tuyết.

Đám người Minh Lục thấy vậy, trong tay họ đều không có công cụ đào bới, mỗi giây mỗi phút trôi qua, công tử nhà hắc lại nhiều thêm một phần nguy hiểm. Bọn họ rối rít học theo Thanh Linh, đợi đến khi nhân thủ chạy đến, bọn họ hoàn toàn kiệt sức.

“Diệp cô nương!!!” Minh Lục tổn hao nội lực quá nhiều, mệt mỏi dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát liền nhìn thấy thân thể Thanh Linh có đôi chút lung lay, sau đó trực tiếp té xỉu. (MTLTH.ddlqđ)

Nhìn nàng hôn mê, Minh Lục bị dọa sợ thật rồi, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần nàng đừng có xảy ra chuyện gì không may. Nếu không khi

công tử được cứu ra, nàng lại xảy ra chuyện, bọn họ thân làm thuộc hạ cũng không có cơm ngon canh ngọt mà ăn.

Thanh Linh chưa từng cảm thấy mệt mỏi như vậy, một chút khí lực cũng không có. Trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể suy yếu ngã ra sau.

Lần nữa mở mắt ra, nàng phát hiện vết thương trên cổ đã được băng bó cẩn thận. Nhìn kỹ bốn phía, nàng đoán bản thân đang ở trong một tiểu viện trong nhà nông gia nào đó. Đầu óc vừa hơi chút thanh tỉnh, nàng lập tức lao ra khỏi tiểu viện, người canh giữ bên ngoài tiểu viện cũng không ngăn nổi nàng.

Nông gia tiểu viện cách nơi tuyệt lộ không xa, nàng rất nhanh đến nơi Tần Liễm bị chôn vùi.

Đã qua gần nửa canh giờ, mọi người vẫn chưa tìm được chính xác nơi Tần Liễm gặp nạn. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh căng thẳng trong lòng, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cho đến tận bây giờ nàng không hề nghĩ tới, nàng sẽ yêu một người đến khắc cốt ghi tâm như vậy. Nghĩ tới việc hắn bị chôn vùi trong thời gian dài như vậy, hy vọng sống sót ngày càng nhỏ, nếu như hắn có chuyện gì, nàng quyết đi theo hắn.

Không có hắn bên cạnh, tịch mịch như vậy cả đời, nàng thà theo hắn còn hơn.

Phía trước đoàn người chột xôn xao: “Công tử! Là công tử! Mau đào! Mau đào nhanh lên!”

Mừng rõ hiện rõ trên gương mặt Thanh Linh, nàng không kịp suy nghĩ, thân thể thành thục đã chạy đến nơi đó.

“Tránh ra.” Nàng hô, nàng chưa từng có cảm giác muốn nhìn thấy hăn mãnh liệt như vậy.

Đoàn người rối rít nhường đường cho nàng, nàng vội vã lại gần hăn. Thanh Linh chứng kiến Tần Liễm nằm trong tuyết cuộn tròn thân thể không ngừng phát run, mái tóc tán loạn rơi trên mặt đất. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng chưa bao giờ thấy hăn yếu ớt như vậy, tựa như chỉ cần đụng vào lập tức sẽ vỡ tan.

Nhìn thấy người mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, gương mặt hăn trắng bệch nhưng lại sáng long lanh như thủy tinh đặt dưới ánh dương, tuy tiều tụy nhưng vẫn mỹ lệ hơn bất kỳ ai.

“Tần Liễm!” Thanh Linh gọi hăn, ôm hăn thật chặt.

“Đã làm cho nàng lo lắng rồi.”

Nghe thấy thanh âm yếu ớt của hăn, Thanh Linh khiếp sợ, hăn còn thanh tỉnh sao?!

Có lẽ trời không tuyệt đường sống của bất kỳ ai, lúc tuyết lở có không ít khối băng lớn lăn xuống đầu tiên, xếp chồng lên nhau tạo thành một không gian nhỏ hẹp.

Nơi hăn gặp nạn, vừa lúc lại là không gian ấy, cho nên mới may mắn không bị vùi chết. (MTLTH.ddlqđ)

“Chàng không sao là tốt rồi.” Thanh Linh vừa khóc vừa cười, gấp rút cởi áo choàng trên người bao lên người hăn.

Nàng sờ gò má hăn, khuôn mặt hăn lạnh như băng khiến nàng đau lòng, càng ôm hăn thêm chặt.

“Đừng trốn tránh ta, được không?” Phượng mâu phức tạp nhìn nàng.

Thanh Linh thoáng cứng người, cánh tay ôm hăn cứng đờ, cổ họng tựa giống như bị nghẹn vật gì đó, thanh âm khàn khàn lẩm bẩm: “Chàng... chàng biết? Sao chàng có thể không đoán ra được chứ? Ta chỉ là...chỉ là không muốn tổn thương chàng...nhưng cuối cùng vẫn làm chàng đau lòng.”

Hai mắt hăn nhắm nghiền, hơi hé ra, nhàn nhạt cười một tiếng: “Biết cái gì?”

“Không có gì.” Nàng lau nước mắt: “Bị chôn trong tuyết lâu như vậy, chàng khẳng định rất lạnh, ta dẫn chàng về.” Nàng dùng áo choàng bao lấy không còn một kẽ hở, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng khom lưng cõng hăn đi xuống núi.

“Diệp cô nương, để Minh Lục công công tử.” Minh Lục tiến lên phía trước nói.

Thanh Linh lắc đầu, nàng từng nghe nói hăn trực tiếp trước mặt Nguyên Ung Đế, nàng là bảo bối trong lòng hăn. Làm sao hăn lại không phải bảo bối trong lòng nàng chứ? Trân bảo đang ở trong tay, sao cam lòng đưa cho người khác?

Tần Liễm không lên tiếng, Minh Lục biết công tử cũng nguyện ý để Thanh Linh cõng hăn.

“Ngày mai thành thân, được không?” Hăn nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc.

Lòng nàng chua xót, nước nở nói: “Chàng là đứa ngốc!”

“Được hay không? “ Hăn giống như hài tử đòi kẹo, không thấy kẹo quyết không buông tha.

“Được, chỉ cần chàng tới đón, ta nhất định sẽ gả cho chàng.” Nàng nói. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn thỏa mãn cười một tiếng, sau đó mới chịu để bản thân ngất đi.

Thanh Linh than nhẹ: Chàng đây là cố chấp hay quá ngu ngốc đây.

Vì bắt nàng phải hứa, hắn gặt gao chống đỡ bảo trì thanh tỉnh, rất khó chịu đi?

Minh Lục sớm đã chuẩn bị xe ngựa dưới chân núi, Thanh Linh cũng hăng lên xe ngựa.

Trên xe có một lò sưởi ấm áp, nhưng vốn bản chất Tần Liễm sợ lạnh, lại vui trong tuyết thời gian lâu như vậy, thân thể vẫn cứ phát run.

Y phục trên người hắn đã sớm ướt, nàng nhanh chóng thay quần áo cho hắn.

Thanh Linh đỏ mặt giúp hắn làm mọi chuyện, sau đó lấy chăn lông bên cạnh bao hắn thật chặt.

Minh Lục đi xin nhà dân một bát canh gừng, bởi vì Tần Liễm đã hôn mê, Thanh Linh bón thìa nào đều chảy ra ngoài thìa ấy. Rơi vào đường cùng, nàng lại đỏ mặt dùng miệng giúp hắn uống hết bát.

Trở lại phủ Thừa tướng, sắc trời cũng đã tối. Thời điểm đặt hắn lên giường, hắn đã không còn run rẩy nữa. Thanh Linh đạp rớt giày leo vào trong giường ôm chặt lấy hắn, cảm giác tay chân hắn lạnh như băng, nàng nhét tay hắn vào trong ngực mình, lại duỗi tay ra ôm hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng ôm hắn không bao lâu, hắn liền tỉnh lại.

“Phu nhân.” Người này vừa mở mắt liền nhìn nàng chăm chăm, hai tay lại càng vui sâu vào ngực nàng.

“Chàng...chàng đừng động tay!” Nàng trừng mắt nhìn hăn, gò má ửng hồng.

Hăn mặc dù vừa mới tỉnh, thần sắc trên mặt khó nén nổi mệt mỏi, hăn chớp chớp đôi phượng mâu xinh đẹp của mình, vô tội nói: “Phu nhân, thật lạnh.” Vừa dứt lời, cả cái đầu cũng trực tiếp chôn trước ngực nàng.

Khóe miệng nàng mãnh liệt giật giật, người này tuyệt đối là cố ý!

“Sau này nếu chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, nghiêm cấm chàng đẩy ta ra như hôm nay.” Nàng tình nguyện chết cùng hăn, không muốn chuyện vừa rồi tái diễn lại lần nữa.

Cái loại đau nhức tâm can đó, nàng không có dũng khí để trải nghiệm lần hai. (MTLTH.ddlqđ)

Không nghe thấy câu trả lời của hăn, nàng thăm mắng hăn: “Thực hoài nghi ánh mắt chàng có phải là không tốt hay không, thế nào lại nhìn trúng ta cơ chứ?”

Hăn lại gần cầm một cái trên cần cổ nàng.

Nàng cắn răng nhịn xuống, trong lòng hết sức hoài nghi người này chắc hăn cầm tinh con chó.

“Sắc trời không còn sớm, nàng mau trở lại Diệp phủ, ngày mai vi phu sẽ đến đón nàng về nhà.” Hăn ngẩng đầu, hôn một cái lên trán nàng.

Thanh Linh nhìn sắc mặt mệt mỏi của hăn, bắt mạch giúp hăn, phát hiện tình huống cơ thể hăn đúng là không tốt, do dự mở miệng nói: “Thân thể chàng hiện tại không tốt, nếu không chúng ta lại lùi ngày?”

Người này vừa nghe nàng nói xong, tựa như nhím xù lông, cắn răng oán hận nói: “Nàng đừng có mơ.”

Thanh Linh nhìn bộ dạng này của hấn, có chút sợ mà co người lại, nhưng vẫn không sợ chết mà nói: “Ta cũng là suy nghĩ cho chàng mà, xác thực tình huống của chàng thật sự không tốt, vạn nhất tối mai động phòng, chàng lại đột nhiên không được...” Chứng kiến người nào đó trong nháy mắt đen mặt, nàng biết điều ngậm chặt miệng.

Nha đầu này luôn có bản lĩnh khiến cho hấn vừa yêu vừa hận!

“Lo lắng vì phu không được? Phu nhân có muốn thử luôn hay không? Tối mai chúng ta lại tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp.” Hấn âm trầm nói.

“Không cần.” Nàng cứng ngắc cười cười, xoay người đi ra khỏi ổ chăn, vội vàng mặc quần áo của mình, giống như bị lửa đốt mông mà chạy về phủ Tướng quân. (MTLTH.ddlqđ)

Trở lại Diệp phủ, Diệp Thiên Minh cùng Diệp Đàm đều đến thăm nàng, thấy nàng bình an vô sự, cùng nàng nói một ít chuyện rồi rời đi.

Trước ngày thành hôn, nàng bị Cơ Khinh Hoa bắt làm con tin, hiện tại bình an trở lại về. Thừa tướng phủ bên kia khẳng khẳng muốn ngày mai đến Diệp phủ đón dâu, Thanh Linh cũng khẳng khẳng mai phải gả cho Tần Liễm, Diệp Thiên Minh cũng không tiện nói thêm cái gì.

Hôn lễ của hai nhà Tần Diệp vẫn cứ tiến hành như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trời chưa sáng, Thanh Linh đã bị Hương Thảo lôi dậy: “Tiểu thư, hôm nay là ngày ngài xuất giá, phải dậy sớm trang điểm.”

“Sớm như vậy sao? Đồ cưới của Tần Liễm còn chưa đưa đến đâu.” Thanh Linh buồn ngủ nói.

“Đồ cưới Tần Thừa tướng chuẩn bị cho tiểu thư đã được đưa đến rồi.” Hương Thảo nói.

Khóe miệng Thanh Linh run rẩy, trời còn chưa sáng đồ đã được đưa đến, hẳn sốt ruột đến vậy sao?

Nàng đứng dậy, rửa mặt xong xuôi, dùng chút đồ lót dạ, sau đó có bảy tám thị nữ đi vào phòng ngủ của nàng, chuẩn bị trang điểm, mặc giá y cho nàng.

Giá y Tần Liễn đặt may cho nàng được đặt trong một cái rương đồ tinh xảo.

Hương Thảo mở hộp, lấy giá y. Nàng đột nhiên hô lên một tiếng.

Trừ Thanh Linh không cảm thấy có gì bất ngờ, những người khác còn tưởng rằng có chuyện gì phát sinh, nghiêng đầu đồng loạt nhìn nàng, trong nháy mắt bị kinh diễm đến không thể thốt ra lời. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 141: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Giá y hoa lệ, hồng sắc rực rỡ nhưng lại không hề tục khí.

Thanh Linh cũng có đôi chút kinh ngạc, tiếp nhận giá y từ tay Hương Thảo. Giá y này rất nhẹ, nàng cầm trên tay không hề có cảm giác nặng nề.

Vải vóc trơn mịn như nước, ấm áp như được phơi qua nắng xuân.

“Nghe người trong các nói, giá y của Nhị tiểu thư là do Thiên Oánh Hỏa tằm phun tơ tạo thành tơ lụa, rồi lại may thành giá y.” Có hai vị cô nương từ Yên La các đến đưa giá y, một người đã nói như vậy.

Thiên Oánh Hỏa tằm cực kỳ hiếm thấy, vải vóc làm từ tơ của nó cực kỳ ấm áp lại mềm mịn, để dưới ánh mặt trời có đôi chút lấp lánh. Y phục làm từ tơ của Thiên Oánh Hỏa tằm cũng cực kỳ nhẹ, tuy mỏng mà không trong suốt.

Chỉ vền vện một đoạn ống tay áo cũng trị giá vạn lượng, cả bộ giá y từ trên xuống dưới, sợ cũng là ngàn vàng khó cầu.

Sau khi cô nương của Yên La các nói chuyện, chúng thị nữ nhìn chăm chăm giá y của nàng, trong mắt đều không nén nổi hâm mộ.
(MTLTH.ddlqđ)

Đồ cưới giá trị liên thành như thế, cũng coi như hiếm thấy.

Hương Thảo kích động liên tục giục nàng thay giá y, sau khi Thanh Linh thay đồ cưới, chậm rãi từ bình phong đi ra.

Nữ tử mặc giá y hồng sắc, rực rỡ như lửa, tư thái yếu điệu, khí chất trong trẻo mà cao ngạo khiến mọi người tựa như đang được chiêm ngưỡng bản thể của Thượng cổ Thần thú – Phượng Hoàng.

Áo choàng kéo dài đến ba trượng được thêu đồ đằng bách hoa. Y phục bên trong thêu Tịnh Đế liên*. Đường viền váy, chân váy thêu uyên ương, tất cả đều được thêu bằng tơ vàng. Làn váy xõa tung dưới đất, còn một phần vẫn khuất sau tấm bình phong. Eo nhỏ tinh mỹ cuốn đai lưng màu đỏ lại càng thêm nhỏ, tựa như chưa đầy một nắm tay. Đai lưng khảm hồng ngọc kết dây rủ xuống, mỗi sợi dây treo một viên trân châu màu đỏ. Áo khoác tơ vàng thêu cánh sen hồng lả lướt trong khói sương, mờ mờ ảo ảo như ảo ảnh. Ống tay áo màu son vừa rộng vừa dài, chạm đến đất.

*Tịnh Đế liên: là hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành và xưa kia dành tiến vua nên mới có tên "Tịnh Đế".

Theo truyền thuyết Trung Quốc thì sen Tịnh Đế là hiện thân của tình yêu vì có một đôi nam nữ yêu nhau mà không thành, cùng nhau tự trầm ở hồ sen và sau đó hóa thành sen đôi.

Giá y nhẹ nhàng mà ấm áp, trọn bộ đồ cưới tựa như trang phục mùa hè, mặc lên người không hề có cảm giác nặng nề. Khéo léo khoe thân hình yếu điệu thướt tha của nữ tử triệt đế.

Hồng y giá y được mặc trên người nàng, khoan thai, lỏng lẻo tươi đẹp mà vẫn cao ngạo thanh cao. Tựa như tiên tử không ăn khói lửa nhân gian. Xinh đẹp động lòng người, sắc sỡ là lóa mắt.

Mắt ngọc mây ngài, da trắng như tuyết, môi đỏ như son. Đẹp như thơ như họa, thanh tú lại kiêu diễm. (MTLTH.ddlqđ)

Mái tóc dài được búi lỏng, dùng hai cây trâm bằng vàng khắc Hải Đường cố định. Mũ phượng tinh xảo, trên trán dây kết tinh tế rủ xuống, che kín cặp mắt trong trẻo linh khí kia.

Thanh Linh nhìn bản thân qua gương đồng, nhìn vết thương do chủ thủ tạo thành chói mắt trên cổ kia. Bộ giá y này không có phần cổ che kín, vết thương trên cổ để lộ không sót một chút nào, cảm giác này thực không tốt. Nàng lấy một cái vòng cổ làm bằng tủy tinh từ trong hộp trang sức đeo lên, che ở miệng vết thương.

Đội đón dâu còn chưa đến, Thanh Linh ngồi xuống giường, tĩnh tâm chờ. Làn váy và ống tay áo dài rủ xuống đất, tựa như cái đuôi hoa lệ của Phượng Hoàng.

Hương Thảo kéo ‘cái đuôi’ rồi để gọn bên cạnh chân Thanh Linh, hỏi: “Tiểu thư, ngài có khăn trương hay không?”

Thanh Linh vuốt cằm: “Ừ.” Nghĩ đến người mình giả làm nam tử mình yêu thương nhất, ngoài mừng rỡ ra còn có đôi chút khăn trương.

“Không có việc gì, nô tỳ nghe nói trước khi nữ tử xuất giá sẽ có cảm giác khăn trương căng thẳng, thả lỏng là tốt rồi.” Hương Thảo nói.

“Em ra ngoài xem hẵn đã tới chưa.” Thanh Linh phân phó nói.

Hương Thảo vừa ra ngoài không bao lâu đã kích động quay lại: “Tiểu thư, tiểu thư, cô gia còn chưa đến nhưng bên ngoài thật náo nhiệt, cứ như đang mừng lễ năm mới vậy.”

“Tiểu thư không cần quá gấp gáp, ngoài trời còn chưa sáng đâu, canh giờ này còn sớm, Tàn Thừa tướng sẽ không tới sớm như vậy.” Thị nữ bên cạnh cười khẽ nói.

“Đúng vậy, tiểu thư, ngài cứ an tâm chờ thôi.” Người chịu trách nhiệm chăm sóc tân nương hí hóp mắt cười.

“Lãnh Ngưng Quận chúa đến.” Thông báo ngoài cửa vừa vang lên, Lãnh Ngưng lên cười dịu dàng bước vào.

“Oa, tân nương đẹp quá!” Lãnh Ngưng vừa nhìn thấy Thanh Linh đã bị giá y hoa lệ quyến rũ ánh mắt.

“Tỷ đừng có trêu ghẹo ta.” Thanh Linh sắc giọng.

Lãnh Ngưng nói vài câu chúc mừng với Thanh Linh, sau đó hỏi: “Hôm qua muội bị Đông Lăng Công chúa ép buộc, có sao không? Bị thương ở đâu không?” Vết thương trên cổ đã được vòng cổ che khuất, nàng nhất thời vẫn chưa phát hiện ra.

“Bị vài vết thương nhẹ, cũng không có gì đáng ngại.” Thanh Linh nói.

“Đều do sơ ý của nô tỳ.” Hương Thảo cúi đầu, áy náy nói: “Nô tỳ không phát hiện phụ nhân trải giường đó chính là Đông Lăng Công chúa giả trang, bản thân tự mình dẫn nàng vào phòng ngủ của tiểu thư...”

“Em không cần tự trách, nếu em không dẫn nàng ta vào, nàng ta sẽ tự tìm cách khác vào.” Thanh Linh nói, nha đầu Hương Thảo từ hôm qua luôn miệng nhận lỗi với nàng. Hiện tại lại bắt đầu, Thanh Linh cảm thấy rất bất đắc dĩ, liền mở miệng cắt lời nàng.

Đầu Hương Thảo càng cúi thấp: “Tiểu thư...”

“Được rồi, đừng có nghĩ nhiều, em cùng mọi người ra cửa sau chờ đi.” Thanh Linh phân phó Hương Thảo cùng mấy thị nữ vẫn còn trong phòng: “Bổn tiểu thư có vài lời muốn nói với Quận chúa.”

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn hai người, Lãnh Ngưng mở miệng hỏi: “Muội có việc gì muốn nói với ta?”

Thanh Linh cười nhẹ: “Muội chỉ muốn thanh tĩnh một chút thôi.”

“Đúng rồi, Đông Lăng Trưởng Công chúa giờ thế nào?” Thanh Linh hỏi, nàng muốn triệu Thư Nghiễn tới nhưng hôm nay là ngày vui của nàng, Thư Nghiễn tới cũng không tiện.

Hôm qua Cơ Khinh Hoa bắt nàng, Tần Liễm vì nàng mà thả nàng tar a khỏi thành, không biết Hoàng Thượng suy nghĩ gì về chuyện này. Tần Liễm giờ còn chưa tới, nàng sợ hấn gặp phải phiền toái gì đó. (MTLTH.ddlqđ)

Lãnh Ngưng lắc đầu: “Ta không nghe nói tin tức gì của Đông Lăng Trưởng Công chúa. Nghe nói hôm qua có lờ tuyết, Tần Thừa tướng và Đông Lăng Trưởng Công chúa đều gặp nạn. Trong triều phái nhân mã tới cứu hai người, hôm qua đã cứu được Tần Thừa tướng nhưng không có tin tức gì của Đông Lăng Trưởng Công chúa. Chao ôi! Không phải nàng ta đã bị dè chết đấy chứ?”

“Thời điểm phát sinh sự việc, nếu như nàng ta không kịp chạy, không có người đến cứu nàng ta, nếu hôm qua không bị dè chết thì chính là chết rét.” Thanh Linh nói, nếu như hôm qua Cơ Khinh Hoa dứt khoát rời đi, không khó xử Tần Liễm, cũng không có những chuyện về sau. Đây chính là quả báo!

Tập tin gởi kèm:

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 141+2: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ta nghe phụ vương nói, chuyện Đông Lăng Trưởng Công chúa trộm hỏa pháo đã truyền về Đông Lăng, Đông Lăng Vương tức giận vô cùng, vì không thể trở mặt với Nam Hạ nên nhin đau dân một tòa thành trì cho Nam Hạ, có vẻ như muốn Hoàng Thượng bỏ qua chuyện này.” Trong triều, Đoan Dương Vương là người chịu trách nhiệm đối ngoại giao hảo với các quốc gia, vì vậy mới biết rõ chuyện Đông Lăng dâng thành trì cho Nam Hạ, bề ngoài thì hình như Hoàng Thượng cũng chịu bỏ qua thật.

“Hoàng Thượng đáp ứng Đông Lăng Vương?” Thanh Linh hỏi.

“Phụ vương nói Hoàng Thượng đồng ý, chuyện này qua mới không lâu, mọi người trong triều đều biết.” Lãnh Ngưng nói: “Đông Lăng Vương cũng rất có thành ý, dâng một tòa thành màu mỡ cho Nam Hạ mà Trưởng Công chúa cũng chưa trộm hỏa pháo thành công, cũng không tạo thành tổn hại gì quá lớn cho Nam Hạ, Hoàng Thượng không có lý do gì không đáp ứng.”

“Hôm qua vì ta mà Tần Liễm đã lệnh thủ vệ mở cửa thành thả Cơ Khinh Hoa, ta biết chắc chắn Hoàng Thượng đã biết chuyện này. Ta muốn biết thái độ của Hoàng Thượng về việc này.” Hôm qua lúc Thanh Linh trở lại Diệp phủ, không thấy Hoàng Thượng có ý trừng phạt Tần Liễm, không biết hôm nay ra sao.

“Trước khi ta đến Diệp phủ, bên ngoài có truyền một tin.” Lãnh Ngưng nói, sau đó nàng nói tin tức kia cho Thanh Linh.

Hôm qua Tần Liễm vì ái thê mà mệnh thủ thành mở cửa để Cơ Khinh Hoa chạy trốn, Nguyên Ung Đế vốn dĩ rất tức giận, vốn định trọng phạt Tần Liễm. Nhưng Tần Liễm vì Nam Hạ mà vất vả nhiều năm, công lao cống hiến không thể phủ nhận. Hôm qua lại suýt bị chôn sống trong tuyết, hôm nay lại đại hôn. Nguyên Ung Đế không đành lòng trừng phạt quá nặng với hắn, chỉ phạt nửa năm bổng lộc. (MTLTH.ddlqđ)

Loại trừng phạt này với kẻ phú khả địch quốc như Tần Liễm mà nói thì đúng là không đến nơi đến chốn, Thanh Linh liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không cần phải lo lắng nữa rồi.

Thanh Linh nội lực thâm hậu, ngồi tận trong phòng mà có thể nghe thấy tiếng pháo hỉ nổ và tiếng kèn trống rộn ràng ngoài đại môn. Không lâu sau đó, hỉ nương đẩy cửa, vui vẻ nói cho nàng biết, tân lang đã đến rồi.

Đại môn Diệp phủ, tiếng pháo hỉ vẫn nổ từng bùng, náo nhiệt âm trời.

Lối vào Diệp phủ được trải thảm đỏ, phía trên rải cánh hoa, dọc hai bên đều có chậu hoa nở rộn ràng. Hai bên đường treo đầy lụa đỏ, khắp nơi đều dạt dào không khí vui mừng.

Đội ngũ đón dâu dài nhìn không thấy đuôi, nam tử cười ngửa đi đầu hỉ phục yêu mị, dáng người tuấn dật, tao nhã khuynh thành. Khuôn mặt đẹp không giống người phàm, đẹp đến nỗi câu hồn không biết bao nhiêu người. Nếu nhìn kỹ có thể dễ dàng phát hiện thần sắc hắn có hơi tái nhợt.

Thanh Linh đầu phủ khăn đỏ, cùng hỉ nương đến đại môn.

Trong nháy mắt, tiếng pháo, tiếng kèn trống, cả tiếng hò reo của dân chúng cùng nhau lọt vào tai Thanh Linh, nàng có cảm giác hơi chóng mặt.

Canh giờ đã đến, hỉ nương đỡ Thanh Linh lên kiệu hoa. Lúc này, Tần Liễm lại bước tới đứng trước mặt nàng.

Thanh Linh bị khăn voan che kín, không thấy rõ bên ngoài, mũi người được mùi hương quen thuộc như có như không, dần dần càng rõ ràng, nàng biết hẳn đang đến bên cạnh nàng.

Eo nhỏ bị người ôm lấy, nàng dựa vào một vòng ôm quen thuộc, âm thanh đinh tai nhức óc vẫn còn ở bên tai nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy giọng nói ôn nhu của hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm ôm Thanh Linh vào trong lòng, ánh mắt sâu thẳm nhìn nữ tử đang dựa vào ngực mình, nói nhỏ: “Phu nhân, ta đón nàng về nhà.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, câu chữ tựa như khảm vào trái tim, phút chốc tựa như có ma lực bao chặt lấy tim nàng. Nàng có ảo giác chỉ cần đời này được nghe người này nói ra những lời này, cả đời liền viên mãn: “Vâng.”

Nàng vừa dứt lời, môi liền bị hắn hàm trụ.

Cách chiếc voan đỏ và dây kết rủ xuống, hắn vẫn có thể tinh chuẩn hôn môi nàng.

“Ai dà, tân lang...này cũng quá vội vàng đi.” Hỉ nương đứng bên cạnh lung túng cười.

Diệp Thiên Minh đứng ở cửa xấu hổ quay đầu, Diệp Đàm vui mừng cười cười, mặt Diệp Tự không chút thay đổi, người đứng xem thì ồn ào hẳn lên.

Thanh Linh cảm thấy môi hắn có chút nóng quá mức, tâm nàng căng thẳng, đúng lúc này, đôi môi kia ly khai môi nàng. Nàng bắt lấy cổ tay hắn:

“Sao thương thế của chàng lại nghiêm trọng thế này?” Nàng khẩn trương nói.

“Không sao, có hơi chút nhiễm phong hàn.” Hấn cười cười nói không sao, Thanh Linh không thể xem xét tình huống bên ngoài của hấn, hấn đột nhiên khom lưng, bế ngang nàng lên.

Nàng kinh ngạc hô lên một tiếng, vô ý thức ôm chặt lấy cổ hấn.

“Chàng thả ta xuống, ta có thể tự mình đi.” Vừa rồi nàng bắt mạch cho hấn, hấn rõ ràng bị cảm rất nặng.

Ngày hôm qua hơn một canh giờ hấn ở trong tuyết lạnh sớm đã hư thân thể, hôm nay ngày đại hôn cũng là cứng rắn cố chống đỡ. Thân thể ồm đến hồng như vậy mà còn muốn ôm nàng, hấn không thấy mệt sao? Nàng không khỏi cảm thấy đau lòng, vẫn muốn tự mình đi.

Hấn ôm chặt eo nàng, than nhẹ: “Phu nhân, vi phu muốn ôm nàng về nhà, ngoan ngoãn đừng động, được không?”

“Không được đâu.” Nàng quệt mồm nói. Ngoài miệng thì nói không được nhưng lại ngoan ngoãn làm ồ trong lòng hấn, cánh tay cũng rất dịu ngoan ôm hấn.

Hôm này là ngày thành thân của hai người, cần phải vui vẻ. Hấn muốn ôm nàng, nàng chiều theo hấn.

Hỉ nương cho rằng Tần Liễm ôm Thanh Linh lên kiệu hoa nhưng Tần Liễm lại thờ ơ đi ngang qua kiệu hoa không có ý dừng lại: “Tần Thừa tướng, kiệu hoa ở đây.”

“Bản Thừa tướng thấy được.” Tần Liễm lạnh nhạt nói.

Khóe miệng hỉ nường giật giật, tiện đà cười nói: “Vậ thỉnh Tần Thừa tướng ôm tân nương vào kiệu hoa.”

“Ta muốn ôm phu nhân của ta hồi phủ.” Hãn nói.

Hỉ nường hoảng sợ há mồm: “Nhưng...nhưng...cái này không hợp lễ nghi...” Ở Nam Hạ, bà còn chưa nghe nói ở đâu có tục tân lang ôm tân nương của mình trở về. Tần phủ cách Diệp phủ khá xa, nếu bế từ đây về đến đó, không mệt chết mới là lạ.

“Lễ thành hôn của ta, ta nói được là được.” Khẩu khí hãn nhàn nhạt.

Hãn ôm phu nhân của hãn trong cơn mưa tuyết, vững bước chân đi trên thảm đỏ, cánh hoa theo bước chân của hãn hơi bay lên.

Màu đỏ của cánh hoa, màu trắng của mưa tuyết, hòa lẫn với nhau như thi như họa.

Làn váy dài như đuôi Phượng của Thanh Linh cùng cánh hoa và tuyết trắng cùng khiêu vũ trong gió lạnh.

Một cảnh này, đẹp như vậy, phảng phất như đôi tiên đồng ngọc nữ hạ phàm, làm người ta khó có thể dời ánh mắt. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm ôm Thanh Linh đi một khoảng cách khá xa, sau lưng tiếng hỉ pháo vẫn rộn ràng như thế, đội ngxu đón dâu tấu một bản nhạc vui vẻ cho ngày thành hôn.

“Tần Liễm.” Nàng đột nhiên gọi hãn.

“Ừ.”

“Tần Liễm.”

“Ừ.”

“Tần Liễm.”

Hắn biết nàng chỉ muốn gọi tên hắn, không có lời gì muốn nói nhưng hắn vẫn kiên nhẫn trả lời nàng.

“Tần Liễm.”

“Ừ.”

“Tần Liễm.”

“Ừ.”

“Thiếp yêu chàng.”

“Ừ...Hả?” Hắn đột nhiên lão đảo một cái, thiếu chút nữa cả hai đã ngã: “Nàng vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa được không?”

Lúc này nàng lại không nói câu gì nữa.

Đúng vậy, nàng thương hắn, yêu hắn rất nhiều, nhiều đến nỗi không có gì có thể miêu tả được.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 141+3: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Kiếp trước hãm hại chết nàng, tạo hóa trêu ngươi, kiếp này nàng lại yêu hãm.

Nếu như Mạch Sương nàng biết trước mình chết rồi thành Diệp Thanh Linh để đổi lấy bảo vệ của hãm cả đời, nàng sẵn sàng nguyện ý chết.

Kiếp trước hãm hại chết nàng, kiếp này hãm dùng tình yêu cả đời để trả nợ cho Mạch Sương, Diệp Thanh Linh tiếp nhận phương thức bồi thường này của hãm.

Thế nên khi đã quyết định, nàng không thể hận nổi hãm.

Dù sao sống lại một đời, nàng không còn là một Mạch Sương hoàn chỉnh, nàng chính là Diệp Thanh Linh- Thừa tướng phu nhân của hãm.

Nếu như nàng chân chính hận hãm, nàng sẽ lợi dụng cái chết của Mạch Chiêu Nam và Mạch Sương để bức bách hãm.

Nghĩ như vậy cũng chỉ là cái cớ để nàng có thể thoải mái cùng Tần Liễm ở cùng một chỗ, nhưng vì hãm, nàng nguyện ý lấy cớ.

Cuối cùng vẫn là nàng ích kỷ.

“Ta không nghe rõ, nàng lặp lại lần nữa được không?” Hấn dụ dỗ nàng.

Nàng giả bộ nhắm mắt nằm yên trong lòng hấn, không chịu lên tiếng.

Hấn bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ta cũng yêu nàng.”

Thảm đỏ trải dài, hoa tươi nở rộ, cánh hoa bay múa đầy trời, ngàn vạn hạnh phúc lưu chuyển trong không gian.

Hi vọng con đường này không có điểm dừng. Hấn cứ ôm nàng như vậy, một đường đi cùng nhau, liên tục, liên tục, cứ liên tục như vậy, cho đến khi đầu bạc răng long, cho đến khi kết thúc cuộc đời này. (MTLTH.ddlqđ)

Bái đường kết thành phu thê, hỉ nường dẫn nàng vào hỉ phòng, Tần Liễm ở bên ngoài xã giao với tân khách.

Thanh Linh vén một góc khăn voan đỏ thêu uyên ương nghịch nước: “Hương Thảo, em ra tiền viện nói với cô gia một tiếng, đừng để hấn uống nhiều rượu như vậy, nói hấn trở lại sớm một chút.”

“Tiểu thư, nô tỳ cứ nghĩ chỉ có cô gia nóng lòng, không ngờ tiểu thư cũng nóng lòng không kém.” Hương Thảo khanh khách cười.

Thanh Linh biết nàng nghĩ đi đâu, cũng không mở miệng giải thích, chỉ thúc giục nàng mau đi.

Sau khi Hương Thảo rời đi, Thanh Linh sai người đi sắc thuốc cho Tần Liễm.

Không bao lâu sau, cửa phong bị đẩy ra, Tần Liễm đi vào.

Lúc này khăn đỏ cũng đã được buông kín.

Theo tiếng bước chân đến gần, mắt nàng đột nhiên sáng ngời, khăn voan đã bị hắt vén lên. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy vui vẻ của hắt: “Cuối cùng ta cũng cười được nha đầu nhả tâm nàng về nhà.”

Hắt mặc hỉ phục, trong ánh nến vàng cam ấm áp, xinh đẹp có chút không chân thật. Sắc mặt hắt rất trắng, là trắng theo kiểu bệnh tật nhưng gương mặt vẫn cứ đẹp đến câu nhả.

“Phu quân, đêm nay trông chàng thật xinh đẹp.” Nàng lảm bảm nói, phượng mâu hẹp dài quyến rũ, ánh sáng lưu chuyển rực rỡ, quyến rũ hồn phách của người đối diện. Thân hình hắt cao lớn vững chắc, hồng y mị hoặc, vạt áo uốn lượn giống như một đoá hồng liên nở rực rỡ trong u trì.

Khóe miệng Tần Liễm giật giật, mắt phượng híp lại: “Vi phu không biết rằng bản thân còn có bản lĩnh khiến phu nhả mê mẩn choáng váng.”

Hắt gỡ mũ phượng tinh xảo trên đầu nàng xuống, cúi người, gần sát bên môi nàng, mỗi lần mở miệng, hai cánh môi lại đụng nhau: “Vi phu đẹp như vậy, phu nhả không muốn làm chút gì đó với vi phu sao?”

Hắt nhẹ đẩy nàng đổ trên giường, hôn lên môi nàng, từ nhẹ nhàng đến hung hăng xâm nhập, cho đến khi nàng không thở nổi mới bỏ qua.

Đôi mắt nhu tình như nước, nhìn chăm chăm đôi môi kiều diễm đỏ mọng như nước của nàng, động tình nói: “Phu nhả, ta thật sự rất yêu nàng.”

Nàng trừng mắt nhìn, muốn nói lại thôi. Hắt thở ra khí nóng vào cần cổ nàng, khiến nàng cũng cảm thấy mềm nhũn.

Hắt nhìn ra nàng muốn nói gì đó: “Phu nhả có chuyện muốn nói với vi phu sao?” Lòng tràn đầy mong đợi nàng có thể tâm tình chút ít, đường

nhiên nàng nói nàng yêu hẳn thì càng tốt, không những yêu hết kiếp này, còn kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp đều bên nhau.

“Phu quân, đến giờ uống thuốc rồi.” Lời nàng vừa nói hết, mặt mỡ nam cứng ngắc.

Mỹ nhân đen mặt rất không ổn, hàm răng nghiến ken két.

“Phu quân, chàng lạnh đến mức run cả lên rồi, có nói được nữa không?” Nàng đau lòng nhìn hẳn, nhanh chóng kéo chăn đắp kín người hẳn. Mỡ nữ hoàn toàn không nhận ra bản thân vừa đại sát phong cảnh.

“Diệp Thanh Linh!!!” Hẳn oán giận cắn răng, nha đầu nàng đúng là rất có bản lĩnh chọc giận hẳn.

Nàng sờ trán hẳn, nóng đến mức dọa người, người này bị cảm đúng là không nhẹ thật. Nàng khẩn trương đẩy tay hẳn, đứng dậy đi ra ngoài, hẳn kéo tay nàng vội vàng nói: “Nàng định đi đâu?”

Nàng vỗ nhẹ tay hẳn: “Yên tâm, thiếp đi chút rồi lại quay lại.” Sau đó nàng buông tay hẳn ra. (MTLTH.ddlqđ)

Hẳn nhìn chăm chăm nàng, tựa như nhìn con vịt đã nấu kỹ càng rồi lại bay mất. Hẳn nhìn nàng bưng một cái bát đựng thứ gì đó từ trên bàn đến bên giường.

Tần Liễm bưng chén được cho Tần Liễm uống, ném thử một hộp nhỏ: “Được này không quá nóng, thích hợp để uống.”

“Uống thuốc nào.” Nàng bưng được đến trước mặt hẳn.

Mi tâm hẳn nhảy kịch liệt: “Phu nhân, đêm động phòng hoa chúc phải uống rượu hợp cần!”

“Ngoan, chàng mau uống thuốc đi.” Tuy nói êm đềm động phòng hoa chúc phải chàng chàng thiếp thiếp, không nên chính mình đưa thuốc cho phu quân nhưng tình huống thân thể hần đung là không tốt, không uống thuốc không được.

Hần nhìn bát được, bất đắc dĩ uống.

Nàng để chén được xuống, quay lại nhìn hần, mái tóc đen dài xõa tung trên gối, y phục xộc xệch lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Khuôn mặt tái nhợt mệt mỏi làm người khác cảm thấy hết sức yêu thương.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, lại gần tham lam nhìn hần. Nàng nâng cằm lưu manh nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Sau đó cúi đầu hôn môi hần.

Mỗ nam khoe miệng lại hung hăng giật giật, hần cảm thấy dây thần kinh mặt của hần sắp co rút đến cứng.

Hần chủ động hôn lên môi nàng, một nụ hôn vừa dài vừa sâu. Một nụ hôn kết thúc, hần ôm eo nàng ôm vào lòng, sau đó lăn sâu vào trong giường: “Yên tâm, vi phu sẽ không để nàng chết dưới thân vi phu.” Giọng nói trầm thấp mà say lòng người, mỗ nữ bị hôn đến choáng đầu, nghe được lời tâm tình này, đầu lại càng choáng.

Trên người lạnh lẽo, hần đột nhiên rời khỏi người nàng.

Cảm giác hần đang đứng lên, một lát sau, nàng cũng đứng dậy. Nhưng vừa mới ngồi dậy, hần lại lao vào đẩy nàng xuống, hàm trụ môi nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 141+4: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hương rượu tinh khiết mà thơm nồng từ miệng hân truyền sang cho nàng: “Chàng...chàng...không được uống rượu.” Người này mới vừa uống thuốc xong, đang bệnh nặng như thế rõ ràng nghiêm cấm uống rượu.

“Rượu hợp cần sao có thể không uống?” Hân dán vào môi nàng cười nhẹ nói, cúi đầu lại ngậm lấy môi nàng. Hương rượu say lòng người, nụ hôn ngày càng hung hãn, ngày càng sâu sắc.

Đôi tay đang đặt bên người nàng bắt đầu không an phận, xoa xoa nắn nắn tứ phía trên cơ thể nàng, môi hân cũng hôn dọc theo cần cổ thon dài xuống dưới. Không biết hân đã làm thế nào, giá y tinh xảo nàng phải tốn một phen công phu mới mặc được hoàn chỉnh đã bị hân trong chớp mắt cởi sạch. (MTLTH.ddlqđ)

Sao động tác người này nhanh vậy? Hân muốn làm giá y cho nàng quá đúng là rắc tâm bất lương!

Nghĩ đến thân thể hân không thích hợp làm chuyện vợ chồng kia, nàng đưa tay muốn đẩy hân ra, lại không thể đẩy hân xô dịch đến nửa phân.

Đẩy không ra, nàng đành phải vội vàng nói: “Thân thể chàng không tốt, không thể viên phòng, chàng mau dừng lại...”

Chưa tới một phút, môi của nàng lại bị hấn ngậm lấy, tựa như hấn bị cái gì kích thích vậy, động tác ngày suồng sã điên cuồng.

Ánh lửa lập lòe trong đêm xuân, mạn xa hồng rực mềm mại rủ xuống.

Nến đỏ cháy hết hơn phân nửa, tiếng nước nổ đáng thương trong sau mạn xa mới dừng lại.

“Tay chàng chớ có lộn xộn, chàng....chàng còn?” Sau câu nói dứt quãng đó, tiếng nước nổ ngậm nga khe khẽ của nữ tử lại vang lên.

Nam tử vẫn chưa thấy thỏa mãn, nói: “Phu nhân, nàng không phải đang tra tấn vi phu sao? Một lần làm sao đủ?”

Thanh Linh nhìn chăm chăm khuôn mặt như họa của Tần Liễm, quả quyết nói: “Không được!” Người này không muốn sống nữa hay sao? Sốt lợi hại như vậy mà trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện này.

Chỉ tiếc trong chuyện hành phòng này, bắt đầu từ đây nàng muốn tự định đoạt cũng không được.

Nụ hôn nóng bỏng lại ập tới, nàng sớm đã bị hấn làm cho mềm nhũn, hoàn toàn không có biện pháp né tránh, chỉ có thể trầm luân cùng hấn đánh mất lý trí.

Trên người hai người tựa như ma sát ra tia lửa, chọc tâm nàng ngứa ngáy khó nhịn, người này bất chợt dừng lại mọi động tác. Môi của hấn còn áp vào môi nàng, nhưng đôi mắt đã nhắm chặt lại.

Nàng đẩy đầu hấn ra, để tay lên trán hấn, phát hiện nam nhân này đã sốt cao hơn rồi, lòng nàng chợt thấy căng thẳng, Tần Liễm cư nhiên bị sốt đến hôn mê.

Tư thế của hai người trước mắt khá lung túng, nàng xấu hổ nghĩ có trở ngại rồi.

“Phu quân?” Nàng lên tiếng gọi hấn, thấy hấn không có phản ứng, liên thanh gọi mấy lần đều không thấy trả lời.

Ai, người này quả nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Nam nhân này tỉnh lại nếu biết trong đêm động phòng hoa chúc, đang cùng nàng làm chuyện vợ chồng được một nửa thì ngất đi, không biết có tức đến thổ huyết hay không?

Nàng giãy giụa một hồi mới thoát khỏi hấn, thu thập đơn giản bản thân một chút, giúp hấn chỉnh lại tư thế nằm, lấy chăn lông bịt kín hấn, chỉ để lộ ra mỗi khuôn mặt, lại dèm góc chăn kỹ càng.

Nàng ngồi trước giường, đưa mắt nhìn gương mặt tái nhợt của hấn, quàng thâm dưới mắt càng rõ rệt, đúng là mấy ngày nay hấn chưa từng nghỉ ngơi tử tế. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm ngủ mê man liên tiếp ba ngày, lúc tỉnh lại còn nhớ bản thân đang sung sướng đột nhiên mắt tối sầm, một bụng ghen khuấy.

“Phu nhân.” Ngay cả thanh âm cũng tràn ngập ủy khuất.

“Uống thuốc.” Thanh Linh bưng thuốc đến trước mặt hấn.

Hấn nhíu mày: “Đêm động phòng hoa chúc đó, có phải nàng hạ dược vi phu hay không?” Bằng không sao hấn dừng mãi ngời ngời đang làm một nửa đột nhiên lại ngất? Vừa nghĩ đến đó, tâm trạng không thể tốt nổi.

“Không có.” Nàng phiền muội quay đầu: “Nhanh uống thuốc đi.”

“Nàng bón cho ta.” Hấn làm nũng nói, đôi mắt trong sáng lấp lánh lờ lờ.

Nàng đột nhiên đưa tay nắm lấy mũi hăn, không chút lưu tình đổ thuốc vào miệng hăn.

“Phu nhân, nàng đây rõ ràng là muốn mưu sát phu quân.” Khuôn mặt nhăn nhó lên án nàng, có vẻ như hăn bị đặng đến mặt mũi đều tụ lại một chỗ.

Nàng đặt chén thuốc lên bàn: “Thân thể chàng còn chưa tốt, ngoan ngoãn nằm trên giường, thành thật uống thuốc cho thiếp.”

Trong thời gian Tần Liễm mê man, chuyện Hoàng Thượng sai người điều tra xem có đúng Hách Liên Dực cấu kết với Đông Lăng Trường Công chúa đánh cắp hỏa pháo hay không đã có kết quả.

Theo như tin tức của Thuận Thiên phủ, chuyện mà Đông Lăng làm không có bất kỳ quan hệ nào với Vinh Vương gia. Người cấu kết với Công chúa là một chủ sự của Bộ binh, chủ sự kia háms tài, bị Đông Lăng Trường Công chúa thu mua, giúp Đông Lăng trộm hỏa pháo.

Sau khi vị chủ sự này được Trường Công chúa trả đủ tiền, vì muốn một vị ái thiếp của mình được vui vẻ mà mua một trang viên xa hoa tặng cho huynh trưởng của vị tiểu thiếp này. Nếu chỉ riêng bổng lộc hàng tháng, hăn không thể mua được trang viên xa hoa đến thế. Có người cảm thấy nghi ngờ với hành vi này của hăn, liền tra xét đầu mối, cuối cùng cũng tra ra hăn mới chính là kẻ phản quốc.

Hiện tại chủ sự kia đã nhận tội. (MTLTH.ddlqđ)

Sau khi điều tra, Hách Liên Dực hoàn toàn vô tội, Nguyên Ung Đế liền giải trừ cấm túc hăn.

Hậu hoa viên phủ Thừa tướng, Thanh Linh đứng trong đình, Thư Nghiễn cung kính đứng một bên.

“Vinh Vương lần này có thể giải trừ cấm túc nhanh như vậy là do Kính Nam Vương đứng sau chu toàn.” Thư Nghiễn nói.

“Kính Nam Vương.” Thanh Linh lăm băm, bỗng nhiên bật cười, tiếng cười lạnh lẽo thấu tâm can.

“Thục phi nương nương ở Vạn Am phúc sao rồi?” Thanh Linh hỏi.

“Thuộc hạ đang muốn nói đến chuyện của bà ta.” Không ngờ Thanh Linh lại hỏi trước: “Nửa khắc trước, Thục phi lưu lại một phong thư, sau đó cắt cổ tay tự sát, đáng tiếc có người phát hiện sớm mới không chết. Cổ tay bị xước nhẹ, không có gì đáng ngại.”

Thục phi cắt cổ tay tự sát? Thanh Linh mới không tin lão tiện nhân yêu mạng sống kia dám có ý niệm kia trong đầu: “Phong thư kia viết cái gì?”

“Là thư viết cho Hoàng Thượng, nói việc Vô Ưu Công chúa chết và Phù Liên cung cháy đều không quan hệ gì với bà ta, bà ta vô tội. Hoàng Thượng không muốn tin, bà ta đành lấy cái chết chứng minh sự trong sạch.” Thư Nghiễn trả lời: “Phong thư kia thuộc hạ đã lặng lẽ thu lại.”

Thanh Linh hiểu rõ: “Khổ nhục kế mà thôi.” Chuyện Ninh Thục phi cắt cổ tay tự sát truyền đến tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đầu tiên sẽ mềm lòng, sau đó sẽ rủ lòng thương xót: “Hoàng Thượng có biết chuyện này không?”

“Chuyện vừa mới phát sinh, còn chưa truyền ra ngoài.” Vạn Phúc am là chỗ vắng vẻ, tin tức không thể truyền ra ngoài nhanh đến như vậy, Thư Nghiễn lại luôn cho người thời thời khắc khắc giám sát Thục phi mới có thể nhanh chóng ép tin này xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THỀ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142: Lời Thề

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Tính thời gian thì người truyền tin vào cung chắc vẫn còn trên đường.” Ninh Thục phi vẫn chưa bị phế truất, ý đồ cắt cổ tay tự sát của bà ta là chuyện không nhỏ, sự thái chủ sự của Vạn Phúc am chắc chắn sẽ cho người vào cung bẩm báo sự việc.

“Ngăn người truyền tin lại.” Thanh Linh phân phó.

“Vâng.” Thư Nghiễn hiểu ý Thanh Linh, Chủ Thượng muốn bọn hần phải giám sát chặt chẽ hơn nữa, chuyện này mà truyền vào tai Hoàng Thượng, khó đảm bảo Hoàng Thượng không niệm tình cũ mà tha cho bà ta. Một khi bà ta hồi cung, việc ra tay đã không còn đơn giản nữa.

“Sự thái Chủ sự của Vạn Phúc am có thể thu mua hay không?” Thanh Linh hỏi.

“Thu mua lão ni cô kia? Đơn giản, lão ni cô kia lục căn không tịnh, một bó tuổi rồi mà ban đêm vẫn lén đi gặp gỡ nam nhân. Như thế thì thôi, bà ta còn ham tiền tài.” Chính vì bà ta không bỏ được tiền nhang đèn dồi dào của Vạn Phúc am nên mới không muốn hoàn tục: “Chỉ cần tiến hàng dụ dỗ cưỡng bức bà ta, thuộc hạ không tin không thu mua được.”

“Vậy thì tốt.” Thanh Linh nói: “Thu mua sự thái chủ sự của Vạn Phúc am, khiến bà ta phải đề chuyện Ninh Thục phi cắt cổ tay xuống.”

“Chuyện này quả thực không dễ.” Gương mặt Thư Nghiễn hơi nhăn nhó, Ninh Thục phi là Nhất phẩm cung phi, mặc dù bị phạt đi Vạn Phúc am tu dưỡng nhưng thân phận bà ta vẫn còn đó, thi thoảng vẫn có người từ trong cung đến. (MTLTH.ddlqđ)

“Có cái gì mà không dễ? Ninh Thục phi không cẩn thận bị thương ở cổ tay, như thế nào lại thành tự sát?” Thanh Linh nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ hiểu.” Ninh Thục phi không cẩn thận bị thương, bị xước phần da thịt ở cổ tay, dĩ nhiên đây là chuyện nhỏ, không cần báo cáo. Sự thái chủ sự sẽ coi đây là cái cố, đề chuyện này xuống.

“Mặt khác, truyền tin cho Kính Nam vương, nói Ninh Thục phi không chịu nổi cô độc cùng kham khổ khi ở trong am, nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà tự sát.” Gần đây Thanh Linh hạn chế người truyền tin Ninh Thục phi cho Kính Nam vương, vì vậy ông ta không nhận được quá nhiều thông tin của ái nhân. Bây giờ Kính Nam vương lại nhận được tin tức Ninh Thục phi vì không chịu được cảnh kham khổ cô đơn trong am mà cắt cổ tay ý định tự sát, ông ta sẽ không hoài nghi quá nhiều.

Thư Nghiễn cảm thấy không ổn, chần chừ nói: “Ninh Thục phi là nữ tử mà Kính Nam vương tâm tâm niệm niệm bao nhiêu năm, vạn nhất ông ta đau lòng giúp Ninh Thục phi hồi cung, chẳng phải là phiền toái lớn sao?”

“Ta sẽ không để cho Ninh Thục phi có cơ hội hồi cung.” Thanh Linh vẫn vân đạm phong khinh mở miệng: “Ninh Thục phi là người mà ông ta yêu thương nhưng nhớ bao nhiêu năm, chuyện bà ta cắt cổ tay tự sát càng phải để cho ông ta biết.”

Nàng ngừng lại một chút rồi mới nói: “Người chỉ cần làm theo lời ta là được.”

“Vâng.” Thư Nghiễn cung kính nói.

Trong phòng, Tần Liễm lười biếng dựa trên nệm êm, trên người đắp một tấm chăn lông chồn màu trắng thật dày.

“Công tử, đây là những chuyện đã phát sinh ba ngày nay.” Tần Liễm gọi Minh Lục vào phòng, nói những việc xảy ra trong ba ngày hắc hôn mê, chuyện lớn chuyện nhỏ đều không được bỏ sót.

Tần Liễm nghe Minh Lục bẩm báo xong, lông mày khẽ run, lặng im một lát mới nói: “Phu nhân đâu? Mấy ngày này phu nhân có ra ngoài không?”

“Công tử mê man vài ngày, phu nhân đều một tay chăn sóc công tử, ngoại trừ lại mặt ngày hôm qua, phu nhân quay trở lại Diệp phủ mấy canh giờ rồi hồi phủ, sau đó không đi đâu nữa.” Minh Lục biết công tử không quan tâm chuyện ba ngày nay Thanh Linh có ra ngoài hay không, hắc chỉ muốn biết lúc hắc hôn mê, Thanh Linh có ở bên cạnh hắc hay không.

Quả nhiên Minh Lục vừa dứt lời, khóe miệng Tần Liễm ngày càng cong.

“Đều ta mê man nhiều ngày như vậy, lẽ lại mặt không thể cùng nàng quay về nhà mẹ đẻ.” Tần Liễm ảo não nói, khuôn mặt lại không giấu nổi sự vui vẻ.

Theo như phong tục của Nam Hạ, ngày thứ ba sau khi nữ tử xuất giá sẽ cùng phu quân về nhà mẹ đẻ. Hôm qua hắc không ở bên cạnh nàng, khiến cho nàng một thân một mình quay về Diệp phủ, là hắc ủy khuất nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu nhân bởi vì lo lắng cho thân thể của công tử, đến Diệp phủ không bao lâu liền trở về.” Minh Lục nói.

Đâm trung tâm tư của công tử nhà mình, Minh Lục chân chó nói: “Những này công tử không khỏe, phu nhân cũng không buồn ăn, mấy ngày

này nhìn phu nhân tiêu tụy không ít.”

“Đêm động phòng của công tử và phu nhân, tình hình chiến đấu chắc hẳn sẽ rất kịch liệt.” Hai con mắt của Minh Lục bắn ra hào quang sáng lòa.

Sắc mặt Tần Liễm bắt đầu đổi, xu hướng ngày càng đen.

“Hắc hắc.” Minh Lục cười rất đáng khinh: “Công tử cùng phu nhân phải chiến đấu bảy tám hiệp đi? Công tử nhất định rất mạnh mẽ, lại bởi vì nhiệm phong hàn mới ngất đi.”

Sắc mặt Tần Liễm triệt để biến thành màu mực đen, bảy tám hiệp? Hẳn ngay cả hiệp thứ hai cũng đã mất đi ý thức!!!

Minh Lục vẫn cứ thao thao bất tuyệt, sau đó hắn thấy sau lưng chợt lạnh, nhin không được hắt hơi một cái, gương mặt, phát hiện đôi mắt rét lạnh của công tử. Trực giác Minh Lục phát hiện có chuyện không ổn, nhanh chóng mượn có chuồn mất: “Thuộc hạ đột nhiên có việc gấp cần xử lý, thuộc hạ xin phép cáo lui.”

“Vệ sinh bồn cầu phủ Thừa tướng, ba tháng!”

Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng hắn, Minh Lục lập tức có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Thanh Linh vừa đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thấy Tần Liễm nằm nghiêng trên giường, hẳn là đã ngủ.

Vai của hắn lộ ra khỏi chăn, như vậy rất dễ bị cảm lạnh. Nàng đi tới, động tác nhẹ nhàng thay hắn đắp góc chăn. Lúc vừa đứng lên xoay người, eo bị một cánh tay cuốn lấy.

“Thiếp đánh thức chàng sao?” Nàng ngồi xuống bên cạnh giường.

Hai tay Tần Liễm ôm lấy nàng, cảm đặt trên vai nàng: “Không có, ngủ đủ rồi tự khắc tỉnh lại.”

“Xin lỗi, hôm qua không thể về lại mặt cùng nàng.” Hãn nói.

“Thân thể chàng không tốt, không việc gì.”

“Ngày khác vi phu chuẩn bị một phần hậu lễ, xem như bồi tội với nhạc phụ.”

“Phụ thân biết chàng không khỏe, hôm qua không thấy chàng, ông ấy cũng không nói gì, chàng không cần bận tâm.” Hãn vì nhiễm lạnh mà cảm nặng, Diệp phủ biết rõ lý do, cũng không nói gì hãn.

“Phu nhân.” Thanh âm mị hoặc đột nhiên vang bên tai nàng, đa đầu nàng nhất thời tê dại, hãn khẽ cắn vành tai nàng, cảm giác quen thuộc chậm rãi nhen nhóm, thân thể nàng không kìm được mà mềm xuống: “Đêm động phòng hoa chúc ủy khuất nàng, trong lòng vi phu luôn thấy băn khoăn, hôm nay chúng ta bù lại.”

Người này, chuyển đề tài cũng nhanh quá đi!

“Không...không cần.” Nàng cười gượng, đứng tưởng nàng không đoán ra ý định của hãn, hãn đang đòi lại tổn thất thì có! (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỞNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142+2: Lời Thề 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Cần cổ nàng đang đón những cái hôn nóng bỏng từ hắn.

“Chàng đừng lộn xộn, thân thể chàng...” Lời tiếp theo của nàng vẫn còn nghẹn ở trong cổ, thân thể nàng liền bị hắn kéo mạnh xoay người làm nàng đối mặt với hắn. Đôi môi đang làm càn trên cổ nàng dần chuyển sang môi.

Răng môi quăn quít, hô hấp nóng hổi khiến nàng phân không rõ phương hướng hắn mới kết thúc nụ hôn nóng bỏng này.

Nàng dựa người vào lồng ngực, đôi mắt to sưng nước, cánh môi đỏ mọng kiều diễm như hoa sau cơn mưa.

Ngón tay cái của hắn dầy vò môi nàng, ảo não bản thân có lẽ đã hơi thô lỗ. Không ngờ vào lúc này, nàng đột ngột cắn tay hắn, lực đạo còn không nhỏ.

Đợi nàng nhả ra, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, tràn ngập trong đáy mắt là ôn nhu vô hạn: “Mẹ nó à, không được hung dữ như vậy, nàng hù dọa hài tử của chúng ta bây giờ.”

Thanh Linh nhin không được trừng mắt nhìn hắn: “Mẹ nó cái gì, hài tử đâu ra?”

“Nếu chưa có, phu thê chúng ta phải nỗ lực hết sức mới được.” Thanh âm trầm khàn, đôi bàn tay bắt đầu không an phận.

Bị hấn đụng vào chỗ mẫn cảm, nàng lập tức giật mình, đẩy hấn ra, xoay người đứng tránh sang một bên: “Chàng đừng hoảng cho thiếp!” Nàng đứng cách hấn một thước, cảnh giác nhìn hấn.

Hấn hơi có chút bất đắc dĩ cười cười: “Đến đây.”

“Không.” Nàng nhất quyết lắc đầu.

“Lại đây, với sức khỏe của vi phu hiện giờ, làm gì được nàng.”

Thanh Linh trừng mắt: “Chàng đừng có gạt ta, đêm động phòng hoa chúc, thân thể chàng bết bát như vậy vẫn còn nhất định phải khi dễ ta bằng được. Hiện tại chàng khỏe hơn lúc đó, chàng cam lòng thành thật sao?”

Vì tốt cho chàng, thiếp quyết định phải tránh xa chàng.” Nàng nói dứt lời liền quay đầu đi thẳng.

Đêm động phòng hoa chúc hấn bất tỉnh, nha đầu chết tiệt, tự vạch áo cho người xem lưng! Sắc mặt Tần Liễm đã đen có thể nói tựa đáy nồi rồi, vết nhơ lịch sử cả đời hấn lúc đó, sớm muộn gì hấn cũng đòi lại đủ! (MTLTH.ddlqđ)

Kính Nam vương nhìn nữ tử đang cúi đầu trước mặt mình.

“Họa Chi, sao nàng có thể đoán được thân phận của người?” Kính Nam vương nhàn nhạt nói, nữ tử này chính là người của hấn, nhiều năm trước đã được an bài bên cạnh Ninh Thục phi, bây giờ đã bị Ninh Thục phi vạch trần thân phận.

“Bẩm Vương gia, nô tỳ không biết.” Họa Chi nhỏ giọng nói: “Sau khi Ninh Thục phi cắt cổ tay tự sát, lúc cứu được nương nương, nương nương

đã nói ra thân phận của nô tỳ.”

“Nàng tức giận sao?”Kính Nam vương đột nhiên dè dặt hỏi.

“Thục phi nương nương không tức giận. Nương nương nhờ nô tỳ chuyển lời cho Vương gia, nếu như lòng Vương gia còn nương nương, xin hãy mang nương nương đi theo.” Họa Chi nói.

Kính Nam vương khẽ giật mình, mang nàng rời đi, đây chính là nguyện vọng bao nhiêu năm của hắn. Giờ nàng muốn hắn mang nàng rời đi, tâm hắn ngoài mừng rỡ, còn cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm, nhưng lại không biết không đúng ở đâu.

“Vương gia, thời gian này Thục phi nương nương sống cũng không tốt.” Hốc mắt Họa Chi hồng hồng: “Mấy lão ni cô ở Vạn Phúc am cực kỳ đáng giận. Mấy người đó đều biết nương nương bị Hoàng Thượng phạt đến Vạn Phúc am thanh tu, lại thấy lâu rồi không thấy Hoàng Thượng sai người đến hỏi thăm, mấy người đó đều cho rằng nương nương đã mất đi Thánh tâm, dần dần cũng sẽ bị Hoàng Thượng quên lãng. Mấy lão ni cô đó ngày càng quá phận, đối đãi với nương nương không chút khách khí, thậm chí còn âm thầm gây khó dễ nương nương.”

Sau đó Họa Chi nói không ít thời gian khổ bức của Ninh Thục phi ở Vạn Phúc am, lại nhìnKính Nam vương đang đau lòng vạn phần. Nàng ngậm miệng, rồi cáo lui rời đi.

Nàng là thị nữ Thục phi mang theo khi đến Vạn Phúc am, Thục phi không được rời am nửa bước, nàng cũng vậy. Lần này tới gặpKính Nam vương là vụng trộm rời đi, ở bên ngoài lâu cũng không tốt, lời nên nói nàng đã nói, nàng quay người nhẹ nhàng rời đi.

Nếu người có nhãn lực nhìn nàng lúc này, sẽ tinh ý phát hiện đây là người có nội lực thâm hậu.

NgườiKính Nam vương an bài bên cạnh Ninh Thục phi đều là các cao thủ có công phu hơn người.

Vạn Phúc am mặc dù vẫn nằm ở địa bàn mà Hạ thành quản lý nhưng lại là nơi hết sức yên tĩnh.

Vạn Phúc am nằm ở lưng chừng núi, ngày thường nơi đây hương khói cũng không tính là thịnh, khách hành hương lui tới không nhiều.
(MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh đi dọc theo một con đường nhỏ quanh co lên núi, đường dốc mà chật hẹp, đi một đoạn cũng mệt đến thở dốc.

“Chủ Thượng, ngài đi chậm một chút, chờ thuộc hạ với.” Thư Nghiễn đứng phía sau Thanh Linh khẽ hô, trên người hắt mang linh kính các loại túi.

Bước chân Thanh Linh thoáng ngừng lại, thúc giục: “Nhanh lên, nhất định phải đến sớm hơnKính Nam vương.”

KhiKính Nam vương biết Ninh Thục phi cắt cổ tay tự sát, tâm không cách nào yên được, quyết định đến Vạn Phúc am một chuyến.

Thanh Linh biếtKính Nam vương muốn đến Vạn Phúc am, chuẩn bị một chút, theo đuôiKính Nam vương, rẽ sang đường nhỏ đi lên Vạn Phúc am.

Thanh Linh cùng Thư Nghiễn đến giữa sườn núi, một thôn phụ trẻ tuổi đi tới, cung kính thi lễ với Thanh Linh: “Chủ Thượng, Thư Nghiễn ca.”

“Chủ Thượng, nàng tên Diệu Âm.” Thư Nghiễn nói, Diệu Âm cũng giống như Thư Nghiễn, đều là thám tử Trần gia dốc công bồi dưỡng.
(MTLTH.ddlqđ)

“Ừ, chuẩn bị mọi thứ xong cả rồi chứ?” Thanh Linh hỏi.

“Đã xong hết, chỉ cần một mệnh lệnh của Chủ Thượng nữa thôi.” Diệu Âm trả lời.

“Việc này không thể chậm trễ, Chủ Thượng nên mau chóng đổi xiêm y.” Thư Nghiễn nói: “Diệu Âm, đưa cho Chủ Thượng thay xiêm y.”

Hắn đưa bao đồ cho Diệu Âm, sau đó nàng liền dẫn Thanh Linh đi.

Trong một túp lều nhỏ, nàng cầm lấy bao đồ Diệu Âm đưa mở ra. Trong bao đồ là một bộ xiêm y dành cho ni cô tu hành chưa xuống tóc, còn có chút đồ dùng để dịch dung.

Thanh Linh để Diệu Âm lui ra ngoài trước.

Sau thời gian một chung trà, một ni cô búi tóc đi ra. Nàng không trang điểm, trang dung đơn giản, nàng mặc trên người xiêm y làm bằng vải thô nhưng toàn thân lại toát ra khí quý phái.

Diệu Âm nhìn nữ tử đi ra khỏi túp lều, hoảng sợ mở to mắt, lung túng nói: “Thục...phi?”

“Không, không phải, ngài là Chủ Thượng!” Sau đó nàng khẳng định chắc nịch.

Kính Nam vương đến bên ngoài Vạn Phúc am, phái một tiểu tư đi vào hỏi xem Thục phi nương nương đang ở nơi nào.

Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng chịu đi theo hắn. Có lẽ đã đợi quá lâu, đợi đến tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy tin tức của nàng, hắn lại cứ ngỡ đây là mộng tưởng của bản thân. Hắn muốn tới Vạn Phúc am một chuyến, chính miệng nghe nàng nói nàng muốn theo hắn.

“Nương nương đang nấu nước.” Tiểu ni cô của Vạn Phúc am trả lời.

“Cái gì?” Tiểu tư nghe nói Ninh Thục phi đang đi nấu nước, khiếp sợ không thôi, tức giận quát: “Các người thật to gan, Thục phi nường nường thiên chi kiều nữ, người lại dám sai bảo nường nường đi nấu nước?”

Tiểu ni cô khinh thường liếc hắt một cái: “Dù có thân phận hay địa vị ra sao, chỉ cần đến Vạn Phúc am tu hành sẽ bị đối đãi như bao người khác, không cần phân biệt gia thế, chúng ta có thể làm, bà ta cũng có thể làm. Không làm không được ăn cơm, Vạn Phúc am không có nhiều tiền nhang đèn để nuôi không một bà cô đến chơi.”

“Làm càn, các người có thể so sánh với Thục phi nường nường sai? Các người dám sai sử nường nường, nếu đều Thánh Thượng biết được, tuyệt đối sẽ không tha cho các người.” Tiểu tư tức giận nói.

Tiểu ni cô giễu cợt nói: “ Bà ta chỉ là một phi tử phạm sai lầm mất đi Thánh tâm, nếu Hoàng Thượng biết rõ cũng chưa chắc đã để trong lòng.” Tiểu ni cô nói xong liền làm ngơ ánh mắt giận giữ của tiểu tư, xoay người khoan thai rời đi.

Gần Vạn Phúc am có một thác nước, nước thác hết sức trong sạch tinh khiết, ni cô Vạn Phúc am vẫn thường đến đây gánh nước về dùng.

Kính Nam vương đi dạo bên cạnh thác nước, không lâu sau liền nhìn thấy Ninh Thục phi một thân vải thô cùng gánh nước với một vị ni cô. Hẳn nhất thời không muốn Ninh Thục phi phát hiện liền nhanh chóng ẩn thân.

Ninh Thục phi cúi đầu, tựa hồ không phát hiện ra Kính Nam vương, nàng đi vô cùng chậm, đôi vai gánh nước có vẻ đã cố hết sức, ni cô đi phía sau không ngừng thúc giục nàng đi nhanh lên.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142+3: Lời Thề 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thực chất Ninh Thục phi trước mặt Kính Nam vương chính là Thanh Linh giả dạng. Vậy nên lão ni cô dám bất kính với Nhất phẩm Thục phi đương triều kia tất nhiên cũng là do nhận được chỗ tốt từ Thanh Linh nên mới theo nàng làm việc.

Thanh Linh đã sớm phát hiện ra Kính Nam vương, chỉ là không biết vì sao ông ta trốn tránh không chịu đi ra. Nàng vai gánh nước, đầu óc lại suy tư, bỗng nhiên câu môi khẽ cười. Kính Nam vương, ta có chết cũng phải bức ông đi ra.

Đi về phía trước vài bước, nàng làm ra vẻ vấp chân mà chật vật ngã trên mặt đất. Hai thùng nước gánh trên vai trong nháy mắt đổ đầy ra đất, không những thế một chiếc thùng còn lăn xuống sườn dốc.

Không ổn rồi, để tạo hình ảnh kiêu nhược, nàng ngã mạnh quá đụng trúng đầu gối rồi.

Lão ni cô đi phía sau lập tức chanh chua nói: “Thật sự là phế vật, người nói người có thể làm cái gì hả? Múc nửa thùng nước cũng có thể vấp ngã, còn làm mất một thùng, đợi đến khi trở về thì ngoan ngoãn chịu phạt đi.”

Lão ni cô ra vẻ ghét bỏ dậm dậm chân xuống đất: “Chao ôi! Chao ôi! Đứng lên! Mau đứng lên! Đừng có cản đường!”

Thanh Linh cắn răng, quỳ rạp trên đất không nhúc nhích. Nàng không tin Kính Nam vương nhìn thấy ai nhân bị ủy khuất còn có thể chịu đựng mà trốn tránh không xuất hiện.

“Đừng có lười biếng! Đứng lên cho ta! Nhanh lên!....Ui da!” Lão ni cô lại muôn mắng to, cái chân vừa dậm dậm trên đất đột nhiên bị thứ gì đó đập trúng.

Thân thể bà ta lung lay, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, có một lực rất mạnh đẩy bà ngã xuống sườn dốc.

Kính Nam vương xuất hiện giải quyết lão ni cô kia xong, xoay người lại lo lắng hỏi: “Kiểu Kiểu, nàng có làm sao không?”

Khuê danh của Ninh Thục phi là Ninh Kiểu.

Vị “Thục phi” nhìn thấy ái nhân tâm tâm niệm niệm đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt thoáng chút hốt hoảng.

Dáng người Kính Nam vương thon dài, một thân cẩm y quý giá đẹp dễ, quý khí mười phần, nho nhã nhẹ nhàng. Đôi mắt của ông ta rất có thần, khuôn mặt chính trực, có thể nhìn ra được hồi còn trẻ, Kính Nam vương nhất định là một mỹ nam tử.

Kính Nam vương cúi người muốn đỡ nàng dậy, nàng tựa như bị kinh hãi, đẩy hẳn ra. Sau đó đứng lên, nhanh chóng chạy trốn.

Một bên chân của nàng bị thương, đi đường có chút khập khiễng, Kính Nam vương nhắc chân dài sai bước chạy lại gần nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Chàng đừng tới đây!!” Bước chân chàng dừng lại, đầu không quay lại, quát to.

Kính Nam vương nhìn bóng lưng nàng, nghe thấy thanh âm quen thuộc làm lòng hẫng rung động kia, tâm không ức chế được mà đau đớn. Kính Nam vương cởi áo khoác trên người xuống: “Được, được, được, ta không lại gần, trên người nàng vẫn còn ướt, khoác cái này vào được không?”

Đôi vai nàng có chút run rẩy, hẫng đứng phía sau, động tác đưa áo cho nàng vẫn không thay đổi.

Lúc lâu sau đó, nàng mới xoay người, ngẩng đầu, hốc mắt ửng hồng. Nàng chậm rãi vươn tay, nhận áo khoác của hẫng.

“Sao lại tự sát? Sao nàng lại ngốc như vậy?” Hẫng nhìn đôi mắt còn vương nước mắt của nàng.

Nàng thẳng lưng, thanh âm ngạo nghễ: “Ở Vạn Phúc am tịch mịch chết già còn không bằng liều mạng đánh cuộc bản thân. Chỉ là bản cung lại không ngờ rằng Hoàng Thượng lại có thể tuyệt tình đến thế. Bản cung tự sát, Người một chút cũng không quan tâm.

Mà thôi, mà thôi, Vạn Phúc am tịch mịch, trong cung lại không tịch mịch sao? Ở Vạn Phúc am còn có chút tự do, nhưng...nhưng bản cung không muốn phí hoài thời gian ở Vạn Phúc am, bên trong cung cấm lại quá lạnh lẽo, bản cung cũng không muốn trở về.” Nàng nói, đột nhiên hốc mắt ướt át, thanh âm theo đó mà cũng nghẹn ngào.

“Tiêu ca ca.”

Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Kính Nam vương toàn thân chấn động. Hơn hai mươi năm, hơn hai mươi năm, hẫng đã không còn là vị

công tử hào hoa phong nhã ngày đó, nàng cũng không còn là vị tiểu thư trong sáng thơ ngây của ngày đó nữa.

Từ ngày nàng tiến cung, hăn liền không nghe thấy tiếng gọi này nữa.

Cách hơn hai mươi năm, nàng cuối cùng cũng chịu gọi hăn một tiếng ‘Tiêu ca ca’: “Kiểu Kiểu.”

“Chàng nghĩ biện pháp đã ta đi được không? Ta không muốn đợi ở Vạn Phúc am, cũng không muốn quay lại cung cấm lạnh lẽo đó, không muốn vì Ninh gia nữa, không muốn bỏ qua một người yêu ta đến xương tủy nữa.”

Dấu vết của năm tháng để lại trên gương mặt nàng những nếp nhăn rất nhỏ, nhưng nàng vẫn cứ rực rỡ xinh đẹp như hai mươi năm trước, tiếng nước nở nghẹn ngào của nàng vẫn làm lòng hăn đau đến vậy. (MTLTH.ddlqđ)

“Kiểu Kiểu, nàng thực sự nguyện ý đi theo ta?” Thanh âm Kính Nam vương vẫn còn có chút không xác định.

“Phải.” Nàng nặng nề gật đầu.

Hăn mừng rỡ đến mức không biết phải làm thế nào, giơ tay muốn thay nàng lau đi những giọt nước mắt: “Nhưng...”

Nàng quay mặt, lui về sau một bước: “Tiêu ca ca, chẳng lẽ chàng không muốn dẫn ta đi?” Thanh âm làm hăn đau lòng lại vương chút hoảng sợ.

“Không phải.” Hăn nói, chậm rãi cười: “Ta vẫn muốn cùng nàng sống đến bách niên giai lão, dẫn nàng đi, làm sao ta lại không muốn làm điều đó chứ?”

Hắn cười một tiếng, nhìn nàng: “Cả đời bên nhau, mãi mãi không rời, cùng người nhìn thế gian phồn thịnh cùng thê lương.”

Lòng Thanh Linh chậm rãi siết lại, những lời này của Kính Nam vương hẳn là những lời đính ước năm đó ông ta với Ninh Kiều nói với nhau, cũng là lời thề dành cho Ninh Kiều, nhất định ông ta sẽ nhớ rất kỹ.

Thanh Linh không biết việc Kính Nam vương nói ra lời thề năm đó là vô ý hay cố ý nhưng nếu nàng đáp lại không thích đáng, khó tránh khỏi sự hoài nghi của Kính Nam vương.

“Được, bách niên giai lão, bên nhau không rời.” Thanh Linh nói ra lời năm đó Ninh Kiều nói với Kính Nam vương, nàng không thể không bội phục tên bà tám Thư Nghiễn, đến cả lời thề tình yêu kiểu này hẳn cũng có thể đào được lên.

Kính Nam vương nghe vậy, kích động đến đôi môi cũng run rẩy, hắn giang hai tay muốn ôm nàng vào lòng.

Nghĩ đến ở nhà còn có bình dấm chua, da đầu nàng lập tức tê dại, hơi chút né tránh ôm ấp của Kính Nam vương, cố ý nghiêm sắc mặt quát: “Ai?! Mau ra đây!”

Động tác của Kính Nam vương cứng ngắc, thu tay lại, ngừng tai lắng nghe: “Kiểu Kiểu, phụ cận có người sao?”

Thanh Linh đương nhiên biết phụ cận không hề có ai, vừa mới rồi không nhanh trí hô lên, chẳng lẽ lại đứng im để ông ta ôm? Nàng giả dạng Ninh Thục phi là chuyện nhỏ, nếu để bình dấm chua kia biết nàng bị Kính Nam vương ôm mới là chuyện lớn.

“Tiêu ca ca, khi nào chàng dẫn ta đi?” Thanh Linh gắng sức nặn ra hai giọt nước mắt.

“Cho ta thời gian chuẩn bị.”Kính Nam vương nói, thân phận Thục phi nương nương của Ninh Kiều vẫn còn đó, hăn tự ý mang nàng đi là phạm phải tử tội, thế nên nhất định phải trừ tính hoàn hảo.

“Ta còn phải đợi bao lâu?” Thanh Linh truy vấn.

“Cho ta năm ngày, ta nhất định sẽ an bài thỏa đáng.”Kính Nam vương khẳng định nói.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142+4: Lời Thề 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đối với Thanh Linh, năm ngày phải nói là quá dài, trong khoảng thời gian này không đảm bảo kế hoạch không bị bại lộ: “Tiêu ca ca, không thể nhanh hơn sao?”

Nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, lòng Kính Nam vương mềm lại.

“Hai ngày, hai ngày sau chàng dẫn ta đi. Đi dọc theo con đường nhỏ xuống phía dưới có một thác nước, gần đó có một cái đình, sau giờ Tuất ta sẽ luôn ở trong đình đợi chàng.” Thanh Linh nói chém đình chặt sắt, đợi Kính Nam vương sập bẫy trong hai ngày, nàng có thể làm được.

“Kiểu Kiểu, nàng có thể kiên nhẫn đợi ta vài ngày được không? Năm ngày sau chắc chắn sẽ dẫn nàng rời xa chốn thị phi này.” Kính Nam vương nhẹ giọng khuyên bảo.

“Tại sao phải chờ đến năm ngày? Hai ta có thể sớm ngày bên nhau, tại sao phải bắt ta đợi thêm năm ngày nữa?” Nàng ghen ngào nói: “Có phải chàng không muốn dẫn ta đi? Nếu như chàng không muốn, ta cũng không ép buộc chàng.” Thanh âm nàng bỗng nhiên lạnh xuống, xoay người ly khai.

Kính Nam vương kịp thời giữ nàng lại, nắm cổ tay phát đau khiến nàng kêu ra tiếng. Thấy vậy hấn bối rồi thu tay lại.

Hắn nhìn vết thương trên cổ tay nàng, cảm thấy rất đau lòng. Nàng là thiên chi kiều nữ sinh ra ngậm thìa vàng mà lớn lên, chưa từng trải qua đói khổ của nhân gian. Vạn Phúc am là địa phương ăn chay niệm phật, không phải nơi để hưởng phúc. Nàng tới đây tu hành, nhất định chịu rất nhiều khổ sở mới khẩn cấp muốn rời đi như vậy. (MTLTH.ddlqđ)

“Kiểu Kiểu, nàng đừng giận, hai ngày sau ta dẫn nàng đi, được không?” Kính Nam vương gian nan hạ quyết tâm nói.

“Tiêu ca ca, thực xin lỗi, ta không nên ép chàng như vậy nhưng ta không muốn ở lại chỗ này một giây một khắc nào nữa.”

“Ta hiểu.” Kính Nam vương nói.

“Không ổn.” Nàng bỗng nhiên nói.

“Làm sao vậy?” Hắn không rõ chuyện vội vàng hỏi.

“Thời gian ta mức nước quá lâu rồi, ta sợ người khác nghi ngờ.” Mục đích Thanh Linh đã đạt được liền kiếm cớ chuồn đi.

“Lão ni cô bị đập xuống sườn dốc kia hắn đã mất mạng.” Kính Nam vương nói.

“Chàng yên tâm, ta sẽ nói bà ta không may bị trượt chân ngã.” Thanh Linh an ủi nói.

Xác định Kính Nam vương đã đi xa, Thanh Linh mới quay lại căn lều nhỏ khôi phục thân phận.

Vén váy nhìn đầu gối đã thâm tím một mảnh, mặc dù có chút đau nhức nhưng vẫn có thể đi đứng bình thường.

“Diệu Âm, Vạn Phúc am bên này giao cho người.” Thanh Linh nói.

“Chủ Thượng yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”
Diệu Âm cũng kính trả lời.

Trở lại phủ Thừa Tướng, mặt trời đã xuống núi, chỉ còn vài mảnh ánh sáng màu cam le lói cuối đường chân trời.

Thanh Linh vừa bước qua đại môn, Minh Lục liền kích động chạy tới: “Phu nhân, ngài đã về, công tử vẫn chờ người về ăn cơm.” Hắc nói dứt câu, rất không hình tượng mà ợ hơi một cái.

“Ừ, ta đã biết.” Nàng trực tiếp vào buồng sưởi tìm hắc.

Buồng sưởi của phủ Thừa Tướng nằm trong một viên tử nhỏ, đi vào sảnh, nàng liếc nhìn một bàn đầy thức ăn vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Có người đợi mình về ăn cơm, loại cảm giác này rất hạnh phúc.
(MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm ngồi cạnh bàn, trong tay ôm một cái ấm lô, nhìn thấy nàng, phượng mâu lóe lên tia sáng: “Nàng mau đi rửa tay đi, sau đó tới đây dùng cơm.”

“Ừ.” Thanh Linh gọi người bưng lại đây một chậu nước nóng, rửa tay xong liền ngồi đối diện Tần Liễm.

“Lại đây.” Tần Liễm nhàn nhạt nói.

Nàng ngoan ngoãn chuyển sang ngồi cạnh hắc.

Tần Liễm lấy khăn lụa từ trong tay áo: “Đưa tay qua đây.”

Thanh Linh ngẩn người, ngoan ngoãn đưa hai tay vẫn còn nhỏ nước đến trước mặt hắc, hắc dùng khăn lụa tỉ mỉ lau sạch nước trên tay cho nàng. Tay vẫn còn nước, chính nàng cũng không mấy quan tâm. Hắc lại

chú ý đến, nhẹ nhàng dùng khăn lụa lau giúp nàng, lực đạo không nặng không nhẹ, hết sức thoải mái.

Lau xong tay nàng, hần đặt khăn lụa sang một bên: “Trời lạnh, tay dính nước dễ bị lạnh, lần sau rửa tay nhớ lau khô đấy.”

“Được.” Nàng cười cười thuận theo, bất chợt hần lại gần, hôn một cái trên má nàng. (MTLTH.dđlqđ)

“Ăn cơm.” Nàng trừng hần một cái.

Hôm nay ăn trưa bên ngoài nàng cảm thấy không ngon miệng, lại nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon trước mặt, rất nhanh khiến nàng có cảm giác thèm ăn. Nàng tùy ý gấp một món cho vào miệng, nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

“Đây đều là món ta làm, như thế nào?” Đôi mắt Tần Liễm sáng long lanh, tựa như hài tử đòi kẹo híp mắt cười.

Hôm nay hần lại xuống bếp, tất cả mọi người trong phủ đều bị hần chộp tới thử món, sau khi lãng phí không biết bao nhiêu thực phẩm, cuối cùng mới làm ra được một bàn thành phẩm không tệ.

“Thiếu muối.” Nàng nói, sau đó lại gấp tiếp món khác. “Quá mặn.”

“Nhiều đường.”

“Quá chua.”

“Rau luộc nát.”

“...”

Mặt Tần Liễm dẫn xụ xuống, nha đầu này sao lại có thể thành thật như vậy chứ? Thoại bản đều nói nấu ăn cho ái nhân, cho dù làm không ngon

nhưng ái nhân vẫn ăn rất nhiệt tình, sau đó cảm động chủ động ôm ấp yêu thương đối phương.

Sao đến phiên hăn lại thay đổi như vậy? Ngọt ngào nói ngon đâu? Chủ động ôm ấp yêu thương đâu? Hoàn toàn không có! Hăn muốn nàng cảm động lao vào vòng tay hăn, mãnh liệt hiến thân mình cho hăn ăn.

Sau đêm động phòng đó hăn vẫn chưa chạm được vào người nàng. Mỗi lần lên kế hoạch động thủ, nha đầu này hoặc chuồn đi, hoặc ngủ như heo chết. Ngày ngày ôm ái thê lại không thể ăn, hăn bị hành sắp liệt rồi.

“Chàng không cần tự mình xuống bếp.” Sau khi đã thử cả bàn, nàng mới mở miệng nói.

Mặt của hăn đã đen nay còn thối.

“Lần sau muốn xuống bếp, thiếp giúp chàng.”

“Vịt quay này làm cũng không tệ lắm.” Nàng nhét miếng vịt quay vẫn còn chảy mỡ vào miệng, miệng nàng liền dính đầy dầu. Nhìn chăm chăm gò má như ngọc hăn, nàng cong miệng cười cười, nhanh chóng ‘chủ động ôm ấp yêu thương’ cho hăn một cái hôn vang dội lên má.

Gò má của mỹ nhân liền loang lổ mỡ vịt.

“Nghịch ngợm.” Hăn bất đắc dĩ cười một tiếng.

Cả bàn món ăn chỉ có vịt quay là ăn được. Nàng chủ yếu tấn công vịt quay, những thứ khác tuyệt không động lấy một miếng, rất nhanh, một đĩa vịt quay đầy có ngon đã hết sạch.

Hăn kéo nàng lên đùi, hai tay ôm lấy nàng: “Vịt quay ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Nàng thành thật gật đầu, nhìn phượng mâu đến thất thần.

Ánh mắt hân nóng rực, ôm eo nàng bắt đầu không an phận: “Vi phu muốn nếm thử.”

Nói dứt lời liền mãnh liệt hôn nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 142+5: Lời Thề 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng trừng mắt, sau đó dựa vào lòng hăn, hai gò má đỏ ửng, đôi môi đỏ mọng sưng đỏ diễm lệ, nàng tức giận đâm vào ngực hăn: “Thiếp không phải vịt quay, làm sao chàng dám cắn thiếp hả?”

Trong lòng hăn yên lặng phản bác: Nàng chính là vịt quay của ta, không cắn nàng thì cắn ai? Hăn đứng dậy, ôm lấy ‘vịt quay’ của bản thân, nhanh chân quay lại phòng ngủ.

“Thân thể chàng vẫn chưa tốt hẳn, đừng có làm loạn.” Thân thể nàng vùi sâu vào đám chăn lông trắng, ánh mắt hoảng loạn.

Tay hăn chống hai bên thân thể nàng, ánh mắt tối tăm: “Vi phu đói.”

“Chàng đi ăn cơm đi.”

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai: “Được, tuân mệnh, vi phu đói bụng, muốn ăn.”

Nhất định vừa rồi nàng bị hăn thôi miên mới nói theo hăn mà!

Âm vừa dứt, gương mặt yêu nghiệt cúi xuống càng thấp, nàng mở miệng định nói gì đó, thanh âm đều bị nụ hôn nóng bỏng cuốn đi.

Bức rèm che đi cảnh xuân, ánh nến ấm áp lay động, tiếng rên rỉ đè nén tràn khắp căn phòng.

Thanh âm nức nở nhỏ vụn quanh quẩn không dứt, cho đến khi gà gáy sáng, căn phòng mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Không biết bị người này giằng co bao nhiêu lần, cũng không biết bản thân ngất đi tỉnh lại bao nhiêu lần, khi hăn cuối cùng cũng chịu buông tha nàng, thời khắc mơ mơ màng màng sắp ngủ, nàng cảm giác có người đụng vào vết bầm ở đầu gối nàng, cũng cảm giác có thứ gì đó được bôi lên.

Tần Liễm bôi thuốc vào vết thương cho nàng, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng: “Nàng là của ta, không có sự cho phép của ta, nàng không được tùy ý làm thương thân thể mình.”

Không nghe thấy nàng đáp lại, hăn nhéo nhéo má nàng.

“Đau!” Nàng giận giữ mở mắt, hững dửng trờ hăn, bất quá chỉ trong nháy mắt, mí mắt lại nhắm lại.

Nhìn nữ tử mê mải trầm ngủ bên cạnh, hăn lẩm bẩm: “Lời vi phu nàng đều nghe tai này ra tai kia, không đau sao chịu nhớ?”

Giấc ngủ này của Thanh Linh rất lâu, cuối cùng đói quá mà tỉnh.
(MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm không có ở bên người, chăn lông đắp trên người rất kín, không một kẽ hở, hết sức ấm áp. Khẽ cử động thân thể, thân thể cứ như bị xe ngựa nghiền qua, vừa đau đốn vừa chua xót.

Làm đỏ mặt phát hiện, bản thân mình dưới chăn hình như không mặc gì.

Vén chần lên nhìn, nhìn thân thể dày đặc dấu vết hoan ái đầy xấu hổ, lại nhớ đến sự điên cuồng của đêm qua, mặt nàng đỏ tựa như búng được ra máu.

“Tiểu thư, ngài đã dậy?” Hương Thảo ngoài cửa cung kính hỏi.

“Phu nhân còn chưa dậy sao?” Thanh âm ôn nhuận của Tần Liễm vang lên ngoài cửa.

Nghe được thanh âm của hắc hắc, Thanh Linh nhanh chóng đắp kín chăn.

“Tiểu thư còn chưa dậy, tiểu thư hôm nay không khỏe sao? Ngủ đã một ngày rồi, còn không ăn gì nữa.” Hương Thảo nói, đến phủ Thừa Tướng đã nhiều ngày, nàng vẫn có thói quen gọi Thanh Linh là tiểu thư.

Cái gì? Nàng đã ngủ một ngày sao? Thanh Linh thầm giận dữ, âm thầm lý sự, tên kia đúng là mặt người dạ thú mà!

Tần Liễm đứng ngoài cửa, mí mắt giật giật, sau đó nhìn cái khay Hương Thảo đang cầm trên tay, trên đó có một bát cháo nóng mà mấy cái chén.

“Đưa bản tướng.” Không để Hương Thảo trả lời, hắc hắc đã nhanh chóng bê cái khay.

Nghe thấy thanh âm cửa mở, Thanh Linh nhắm mắt giả bộ ngủ.

Người được mùi thơm của cháo, bụng nàng ngày càng đói. Nhưng nghĩ đến bản thân không một mảnh vải che thân, trong phòng lại có một tên háo sắc, lúc này đứng dậy hiển nhiên không phải hành động sáng suốt.

Nàng lặng lẽ nuốt nước miếng, gắt gao nhắm chặt mắt, toàn thân bất động. Nàng không động nhưng bụng lại không chịu thua kém mà vang lên vài tiếng.

Tần Liễm lúc này đang đứng ở đầu giường, nghe thấy bụng nàng kêu, hăn không nhin được mà nở nụ cười: “Là vi phu không kiềm chế được bản thân, khiến phu nhân khó có thể rời giường, lần sau vi phu sẽ cố gắng khắc chế.”

“Không có lần sau!” Nàng từ ổ chăn vươn người ra, trừng mắt, cực kỳ giống chuột nhỏ chui từ trong động ra.

Trong lòng hăn mềm nhũn, đặt một nụ hôn lên trán nàng: “Đói bụng lắm phải không? Mau ra khỏi chăn ăn chút gì đi.” Hăn thuận tay vén chăn lên, cũng không ngờ sẽ thấy dấu vết điên cuồng hăn lưu lại đêm qua.

Hăn âm thầm hít khí lạnh, ánh mắt cũng tối xuống.

Nhìn thấy bộ dáng hăn lúc này, nàng thầm kêu không ổn, hai tay cuốn chăn thật chặt, thân thể lăn một vòng vào tận góc giường, bao mình thành cái kén, cảnh giác nhìn hăn, nghiêm túc nói: “Không cho chạm vào thiếp! Thiếp rất đói!”

Lo lắng nàng đói bụng, hăn liền tạm tha cho nàng: “Được, không chạm vào nàng, trước mặt quần áo vào, ăn vài thứ cho đỡ đói.”

“Ta có việc, phải rời phủ một lúc, buổi tối lại quay về với nàng.” Hăn vươn tay tóm lấy ‘cái kén’ đến trước mặt mình, cúi đầu hôn lên trán nàng, đứng dậy liền rời đi.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày Kính Nam vương hẹn dẫn ‘Thục phi’ rời khỏi Vạn Phúc am.

Mùa đông trời nhanh tối, giờ Dậu vừa qua không lâu, sắc trời triệt để tối xuống.

Vừa qua giờ Dậu, Kính Nam vương đã đến nơi mình và Thục phi hẹn nhau ngày đó. Không thấy bóng dáng Ninh Thục phi, tâm thoáng thất lạc,

nhưng nghĩ nàng đã từng nói trước giờ Tuất đợi nàng ở đây, có lẽ hẳn đến có chút sớm, nàng còn chưa tới. Kiềm lại tâm tư đang nhảy loạn, kiên nhẫn chờ trong đình.

Đột nhiên, một nơi nào đó trong Vạn Phúc am bùng lên ánh lửa, lửa sáng chói trời, chiếu cả bầu trời đêm.

Nhìn nơi bị cháy, đại khái là chỗ ở của Ninh Thục phi, tâm của hắn lập tức treo lên cao, nhắc chân muốn đi xem Ninh Thục phi có gặp chuyện không mau hay không?

“Vương gia.” Một tâm phúc ngăn cản bước chân của Kính Nam vương: “Thỉnh Vương gia kiên nhẫn đợi, Họa Chi cũng ở bên người nương nương, một khi nương nương có chuyện gì xảy ra, Họa Chi nhất định sẽ báo cho ngài. Hiện tại không thấy có tin tức của Họa Chi, thuộc hạ nghĩ nương nương ắt hẳn không có việc gì.”

Kính Nam vương ngẫm lại cũng thấy đúng, là hắn quá nóng lòng, vạn nhất hắn rời đi, Kiều Kiều lại tới, chẳng phải làm trễ nải thời gian sao?

“Ai?” Kính Nam vương nghe thấy tiếng bước chân, cảnh giác quát khẽ.

“Vương gia, là nô tỳ.” Họa Chi đi dọc theo con đường nhỏ, hỗn hển chạy tới, trên vai nàng còn cõng một người. (MTLTH.dđlqđ)

“Nàng làm sao vậy?” Kính Nam vương nhìn thấy Ninh Thục phi, vội vàng chạy tới.

“Nương nương thừa dịp người của Vạn Phúc am không chú ý, tự mình phóng hỏa phòng ngủ, dự định thừa dịp Vạn Phúc am vì cháy mà đại loạn chạy trốn. Không ngờ lúc nương nương vừa ra khỏi phòng ngủ, xà ngang bị nứt, mái ngói rơi xuống đập trúng đầu nương nương. Nương nương sau đó liền hôn mê bất tỉnh.” Họa Chi giải thích.

“Sao lại để nàng tự ý phóng hỏa?”Kính Nam vương cả giận mắng.

“Là nường nường khăng khăng muốn đích thân làm, nô tỳ không dám không nghe theo.” Họa Chi nhỏ giọng nói.

Kế hoạch củaKính Nam vương cũng là phóng hỏa phòng ngủ của Ninh Kiều, sau đó tìm một thể thân có thân hình tương tự nàng. Sau khi đập được lửa, người khác cũng chỉ cho rằng Ninh Thục phi táng thân nơi biển lửa mà không hoài nghiKính Nam vương đã sớm dẫn Ninh Thục phi rời khỏi nơi đó.

NhưngKính Nam vương không ngờ Ninh Thục phi muốn tự mình thiêu phòng, lại còn xui xẻo bị mái ngói đập trúng.

“Vương gia, giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Việc này không thể chậm trễ, mau dẫn nường nường đi thôi.” Họa Chi nói.

Kính Nam vương tiếp nhận Ninh Thục phi từ trên lưng Họa Chi, ôm vào trong lòng. Hắn nhìn thấy trán nàng sưng lên, cầm lấy tay áo dịu dàng lau đi vết máu.

“Đi.”Kính Nam vương nói.

“Vương gia, nô tỳ còn phải quay về Vạn Phúc am chuẩn bị, khiến cho mọi người đều tin rằng nường nường đã táng thân nơi biển lửa.” Họa Chi do dự mở miệng.

“Đi thôi.”Kính Nam vương nói, ôm Ninh Kiều nhanh chóng hòa mình vào bóng đêm.

Họa Chi dọc theo con đường nhỏ, lén lút đến một gốc cây đa lớn.

Dưới cây đa, một nữ tử thân hình nhỏ nhắn, che lụa trắng, lộ ra cặp mắt lớn khả ái, thanh tú mà trong trẻo.

“Làm rất tốt.” Thanh âm nữ tử nhẹ nhàng: “Giải dược sẽ đưa cho người.”

Lời vừa dứt, một viên thuốc liền ném sang cho Họa Chi. Họa Chi nhận dược, uống vào không chút do dự: “Khi nào độc trên người ta sẽ được giải hết?” Nàng giận giữ hỏi, không biết vì sao bị nữ tử này hạ độc, lúc độc phát khiến nàng đau đến không muốn sống.

Vì không muốn thống khổ, cũng vì mạng sống của bản thân, nàng thay nữ tử này làm việc, bán đứng Kính Nam vương cùng Ninh Thục phi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142+6: Lời Thề 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Còn phải xem người có giữ được miệng hay không? Yên tâm, con người ta trước nay đều rất nhân từ, chỉ cần người nghe lệnh làm việc, ta cam đoan người sẽ không chết.” Nữ tử khanh khách cười ra tiếng, cặp mắt linh khí bức người cong hình trăng non.

Sau khi Họa Chi rời đi, Thư Nghiễn liền từ bóng tối đi ra: “Chủ Thượng, Họa Chi này biết quá nhiều, có cần phải diệt khẩu không?” Nữ tử che mặt đứng trước mặt hắc đung là Thanh Linh.

“Tất nhiên.” Thanh Linh cười nói.

Bầu trời xám xịt một mảnh, tuyết bắt đầu rơi.

Bên trong Hoàng cung, một thị vệ vội vã đi đến Ngự thư phòng, sau khi được Hoàng Thượng cho phép mới cung kính đi vào: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thục phi nương nương bỏ trốn cùng Kính Nam vương!”

Tin tức này tựa như một đạo sấm sét bổ giữa trời quang, nyd sững sờ hồi lâu, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt âm trầm đen kịt như bầu trời bên ngoài: “Người nói cái gì?” Thanh âm rét lạnh đến mức rợn tóc gáy.

Thị vệ nghe tiếng nói của Hoàng Thượng, tâm không khỏi sợ hãi: “Bẩm...bẩm Hoàng Thượng, Thục phi nương nương bỏ trốn cùng Kính

Nam vương.” Hắn lấp bắp kể rõ đầu đuôi ngọn ngành việc Thục phi nương nương chủ động phóng hỏa phòng ngủ ở Vạn Phúc am, thừa dịp náo loạn chạy trốn cùng Kính Nam vương cho Nguyên Ung Đế.

“Có người tận mắt chứng kiến Thục phi nương nương cùng Kính Nam vương ra khỏi thành.” Thị vệ nói.

‘Rắc’ một tiếng, bút lông sồi trên tay Nguyên Ung Đế bị bẻ gãy làm đôi, Nguyên Ung Đế đột nhiên đứng lên, tay cầm một đoạn bút gân xanh nổi lên thấy rõ: “Truyền mệnh lệnh của trẫm, phải bắt Thục phi cùng Kính Nam vương bằng bất cứ giá nào!”

“Vâng.” Thị vệ nhận mệnh, nhanh chóng rời khỏi Ngự thư phòng.
(MTLTH.ddlqđ)

“Ninh Kiều, ngay cả người mà cũng muốn phản bội trẫm?” Giọng Nguyên Ung Đế lạnh như băng đơn độc vang lên bên trong Ngự thư phòng.

“Trẫm thống hận phản bội! Trẫm thống hận nữ nhân bỏ trốn!” Nguyên Ung Đế ngồi yên một lúc, sau đó tiếng nghiến mực sổ sách rơi xuống đất vang lên.

Kính Nam vương vừa mang Ninh Thục phi vẫn còn hôn mê ra ngoài thành, sau lưng đã có một đội nhân mã đuổi theo.

“Xe ngựa phía trước, mau dừng lại!”

Kính Nam vương nghe tiếng hò hét phía sau, tâm phúc ở bên ngoài không khỏi lo lắng nói: “Vương gia, đột nhiên xuất hiện truy binh, làm sao bây giờ?”

“Đi mau, bản vương đã triệu tập quân ở Lư thành, chỉ cần chúng ta tới Lư thành tất sẽ an toàn.” Lư thành cách đây không xa, chỉ cần cố gắng

không để truy binh bắt lại hơn một canh giờ nữa là có thể cùng đại quân hội hợp.

Bản thân hãn là một phiên vương, từ ngày Ninh Kiều tiến cung, hãn liền bắt đầu dự trữ thực lực của mình để có một ngày có đủ sức mang Ninh Kiều ra ngoài cung cấm.

Nhiều năm qua đi, hãn đã có thể tự mình chống lại Nguyên Ung Đế.

“Bắn tên!” Thống lĩnh Cấm vệ quân phụng mệnh đuổi theo Kính Nam vương cùng Thục phi đã hết lần này đến lần khác cưỡng chế người phía trước dừng ngựa, Kính Nam vương đã không nghe, hãn bất đắc dĩ đành ra lệnh bắn tên.

Hạ thành là phần thịnh chi đô của Nam Hạ, kể cả khi trời đã tối, tuyết rơi nặng hạt, chỉ cần không tới canh ba, trên đường phố lúc nào cũng tấp nập náo nhiệt.

“Vạn Phúc am cháy, Ninh Thục phi cùng người bỏ trốn!”

Tin tức này tựa như gió, không đến một khắc liền truyền khắp ngõ nhỏ phố lớn trong Hạ thành.

Trên một ngọn núi nhỏ, tuyết trắng bao phủ vạn vật, trong đêm tối bạch y nữ tử đứng trong bóng đêm có vẻ hơi rợn người.

Thanh Linh mặt che lụa trắng, người khoác áo da lông thật dày, đứng trên đỉnh một ngọn núi không cao lắm, bình tĩnh nhìn sự tình phát sinh dưới bình nguyên.

“Chủ Thượng, người của Kính Nam vương cùng Cấm vệ quân đã ra tay.” Thư Nghiễn nói.

Dưới bình nguyên, Cấm vệ quân đuổi theo, trên tay mỗi người là một cây đuốc, mặc dù tuyết bay nặng hạt nhưng vẫn không thể dập tắt ngọn lửa trên thân đuốc.

“Ừ.” Thanh Linh nhàn nhạt ứng thanh.

“Tính thời gian, hẳn đã đến lúc Ninh Thục phi tỉnh lại rồi?” Thanh Linh nói, thực chất, Ninh Thục phi ngất là do Thư Nghiễn cầm mái ngói đập vào trán, sau đó nàng lại hạ một ít mê dược để đảm bảo Ninh Thục phi tỉnh lại vào khoảng thời gian này. (MTLTH.ddlqđ)

Một khi Ninh Thục phi tỉnh táo lại, Kính Nam vương sẽ đoán ra đây một cái bẫy. Cho nên, Thanh Linh không thể để Ninh Thục phi tỉnh lại nhanh như vậy.

“Vô Ảnh, xuất thủ.” Thanh Linh nói.

Thư Nghiễn ngẩng đầu, nhìn Vô Ảnh không biết xuất hiện từ lúc nào.

“Vâng.” Vô Ảnh nói, nàng ẩn thân chỗ tối, đổi thành trang phục của Cấm vệ quân. Nhặt cung tên lên rồi lặng lẽ không tiếng động giải quyết một người trong Cấm Vệ quân. Sau đó nàng nhảy lên lưng ngựa, giơ roi đánh trên lưng ngựa, thay thế người nọ đuổi theo xe ngựa của Kính Nam vương.

Bên trong xe ngựa của Kính Nam vương, Ninh Kiều chậm rãi tỉnh lại. Bà ta vừa tỉnh dậy liền kinh ngạc phát hiện mình và Kính Nam vương cùng trên một chiếc xe ngựa: “Kính Nam vương, sao bản cung lại cùng người ở cùng một chỗ?” Nghe tiếng cung tên bên ngoài, trong nháy mắt bà ta lạnh cả người: “Người muốn dẫn bản cung đi đâu?”

Kính Nam vương nhìn ái nhân đang dùng ánh mắt xa lạ nhìn hẳn, nghe nàng hỏi câu này, tâm bắt đầu hốt hoảng: “Kiểu Kiểu, nàng làm sao vậy? Hai ngày trước không phải chính miệng nàng nói với ta muốn ta dẫn

nàng rời khỏi Vạn Phúc am sao? Hiện tại chúng ta đã thoát khỏi đó, rất nhanh đến Lư thành, chỉ cần đến Lư thành, hai chúng ta sẽ an toàn.”

“Người nói bậy bạ cái gì đó? Bản cung khi nào nói người dẫn bản cung đi? Còn có, Kính Nam vương, thỉnh tự trọng!” Bà ta hất bàn tay Kính Nam vương đang đặt trên vai bà ta a.

“Kiểu Kiểu, có phải nàng bị thương đến hồ đồ rồi không? Nàng quên chuyện chúng ta đã nói hai ngày trước sao?” Kính Nam vương lo lắng nói, Ninh Kiều trước mặt trở nên xa lạ và đáng sợ.

Ninh Kiều nhắm mắt lại, vuốt vuốt cái trán, bà ta nhớ mình đang dùng bữa tối, vừa định đi ngủ liền bị người cầm đồ gì đó cứng cứng đập đến bất tỉnh, cho đến bây giờ mới thanh tỉnh. Thế nhưng bà ta lại xuất hiện cùng Kính Nam vương trên một chiếc xe ngựa, không tốt, có người tính kế: “Người bị gạt, bản cung mấy ngày nay chưa từng gặp người, không thể chính miệng nói muốn người dẫn đi được!”

“Kiểu Kiểu, hiện tại nàng muốn đổi ý e rằng đã muộn.” Kính Nam vương trầm giọng nói.

“Đổi ý? Bản cung cho tới bây giờ đều không muốn đi cùng người, người là kẻ ngu ngốc mới bị người khác tính kế! Bản cung nhiều ngày chưa từng rời khỏi Vạn Phúc am, lại chưa từng thấy qua người, hai người trước người người thấy chắc chắn không phải bản cung!

Mau quay lại, bản cung muốn trở về!”

“Kiểu Kiểu, nàng muốn về, sợ là đã muộn.” Kính Nam vương cười khổ nói.

Ninh Kiều nghe thấy thanh âm bên ngoài xe ngựa, đoán được bản thân đã bị hiểu lầm bỏ trốn cùng Kính Nam vương.

“Kiều Kiều, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, sự tình đã đến nước này, bất luận như thế nào ta vẫn muốn dẫn nàng đi.”Kính Nam vương ngoạ tuyệt nói.

Ninh Kiều không nói hai lời, đột nhiên vén rèm muốn nhày xuống xe ngựa.

“Kiều Kiều, nguy hiểm!”Kính Nam vương vội vàng kéo Ninh Thục phi lại.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 142+7: Lời Thề 7

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Người buông bản cung ra, mau để bản cung trở về!” Ninh Kiều dùng sức giãy giụa, lại không thể tránh ra khỏi trói buộc của Kính Nam vương: “Bản cung phải về giải thích cho Hoàng Thượng, bản cung bị người hãm hại, bản cung chưa từng rời khỏi Vạn Phúc am.”

“Ninh Kiều, không được! Hoàng Thượng sẽ không tin nàng, nàng trở về, chờ nàng chỉ có cái chết.” Kính Nam vương lạnh lùng nói, tình hình này, nói hăn cùng Ninh Kiều không hề bỏ trốn, căn bản không có người tin.

Cung phi bỏ trốn cùng nam nhân, là tử tội.

Hăn sẽ không tùy hứng mà đẩy nàng vào nguy hiểm.

“Người buông bản cung ra, cho dù bản cung chết, cũng muốn chết trong tay Hoàng Thượng.” Ninh Kiều tuyệt tình nói.

Hăn ôm chặt nàng vào lòng, đau lòng nói: “Kiểu Kiểu, đi cùng ta, về sau chúng ta ở bên nhau, không tốt sao?”

“Người đừng nằm mơ! Bản cung tình nguyện chết cũng sẽ không phản bội lại Hoàng Thượng!”

Kính Nam vương nhìn chăm chăm Ninh Thục phi, ánh mắt đột nhiên trở nên tăm tối: “Không phản bội lại Hoàng Thượng? Nàng yêu hăn? Nàng

đã quên những lời ước hẹn của chúng ta ngày trước rồi sao?

Cả đời bên nhau, mãi mãi không rời, cùng người nhìn thế gian phồn thịnh cùng thê lương.

Bạc đầu không rời, gần nhau cả đời.

Kiểu Kiểu, những lời này nàng đã quên rồi sao?” Hãn mong đợi nhìn Ninh Thục phi.

Ninh Kiểu lạnh lùng cười: “Thuận miệng nói mấy câu mà thôi, một người còn nhớ đến tận bây giờ.”

Từng câu từng chữ tựa như dao găm đâm vào tim, lạnh lẽo đến run rẩy, sắc mặt Kính Nam vương tái nhợt: “Thì ra lời thề ngày đó, cũng chỉ có mình ta ngu ngốc chờ đợi.” Hãn tuyệt vọng nói.

Ninh Kiểu nghe cũng thấy lòng chua xót, thở dài một tiếng: “Cũng chỉ là thời niên thiếu nông nổi, người tại sao phải chấp nhất như vậy, nhiều năm qua đi cũng chịu tình ngộ.”

“Đúng vậy, nàng là mộng của ta, là giấc mộng mà cả đời ta cũng không muốn tỉnh lại.” Hãn lẩm bẩm, thống khổ nhắm mắt lại.
(MTLTH.ddlqđ)

“Nàng có từng yêu ta không?” Hãn hỏi.

“Đều đã qua cả rồi, truy cứu yêu hay không yêu còn ý nghĩa sao?”
Ninh Thục phi lạnh nhạt nói.

Hãn thê lương cười, yêu nàng dễ dàng như vậy, nói không thương, sao lại khó khăn đến thế?

Vô Ảnh đuổi theo xe ngựa, lúc này thấy mình cùng xe ngựa khoảng cách cũng không chênh lệch quá nhiều, nàng nhanh chóng rút mũi tên trên

lưng xuống, kéo cung, nhắm ngay chân ngựa mà bắn.

Xe ngựa đột nhiên kịch liệt lay động, Ninh Kiều bị dọa đến hoa dung thất sắc, bà cùng Kính Nam vương đều không ổn định được bản thân, cùng nhau ngã ra phía sau.

“Chuyện gì xảy ra?” Kính Nam vương hỏi người đánh ngựa bên ngoài.

“Vương gia, vừa rồi có một con ngựa bị trúng tên vào chân.” Sơ Nam, tâm phúc của Kính Nam vương trả lời.

Xe ngựa vốn có một đôi ngựa kéo, một con bị Vô Ảnh bắn trúng chân, chạy không được đành phải vứt bỏ dọc đường. Tốc độ xe ngựa liền giảm xuống.

Cấm Vệ quân có rất nhiều người đuổi theo, giao chiến kịch liệt với nhân mã của Kính Nam vương.

Đêm lạnh, không gió, tuyết rơi vô cùng lớn.

Tuyết rơi lặng lẽ nhưng tiếng vó ngựa, tiếng đao thương va chạm, tiếng kêu rên cùng nhiều tiếng chói tai kỳ lạ, bình nguyên vốn tĩnh lặng nay tràn đầy tiếng động quỷ dị.

Tiếng vó ngựa âm âm từ xa vọng lại che lấp âm thanh chém giết, một nhóm nhân mã nữa lại đuổi đến.

“Vương gia, không ổn, Hoàng Thượng tự mình mang theo một nhóm quân đến.” Sơ Nam cả kinh nói.

Trên gò núi, Thanh Linh chứng kiến Nguyên Ung Đế xuất hiện, không khỏi kinh ngạc: “Hoàng Thượng thế nhưng đích thân đến?” Nguyên Ung Đế là một biến số nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nguyên Ung Đế cười Hãn huyết bảo mã đến, ông khoác trường bào, uy phong lẫm liệt, khí thế Quốc chủ quốc gia hiện ra rõ ràng. Theo sau là một đội quân tinh nhuệ cười lương câu (ngựa tốt).

Chạy như điên về hướng xe ngựa của Kính Nam vương, khí thế gặp thần giết thần, gặp ma sát ma.

“Sơ Nam, nhanh lên!” Kính Nam vương vén rèm xe ngựa ra lệnh.

“Hoàng Thượng tới rồi, người không thể dẫn bản cung theo được.” Ninh Thục phi ngồi đối diện Kính Nam vương lạnh lùng nói.
(MTLTH.ddlqđ)

Kính Nam vương nhìn khuôn mặt vô cảm của nàng, tâm như bị đao cắt, nhắm mắt lại, lúc mở ra, chỉ còn một mảnh bình tĩnh: “Chưa chắc, chống đỡ được lúc nào hay lúc ấy, nhóm quân tiếp ứng của bản vương cũng sắp đến rồi”

“Người không thể buông tha bản cung được sao? Không thể bỏ qua chính mình sao?” Ninh Kiều cả giận mắng.

Kính Nam vương mím môi không nói.

Ninh Kiều trào phúng cười, thừa dịp Kính Nam vương đang thất thần, bỗng nhiên vé n rèm định nhảy xe ngựa.

“Kiểu Kiểu! Ngăn nàng lại! Mau ngăn lại!” Kính Nam vương quát to.

Sơ Nam muốn động thủ nhưng lúc này ngựa lại bị bắn trúng. Ngựa bị đau, ngựa vó lên trước hí dài, Sơ Nam không ổn định được thân mình, không bắt được Ninh Kiều để bà ta nhảy xuống xe ngựa.

“Kiểu Kiểu!” Kính Nam vương cũng theo đó mà lao xuống.

“Hoàng Thượng, cứu thần thiếp!” Ninh Kiều không để ý tên như loạn vũ trên đỉnh đầu, chạy về phía Nguyên Ung Đế vẫn đang ngồi trên Hãn huyết bảo mã.

“Kiểu Kiểu, nguy hiểm!”Kính Nam vương cầm kiếm trong tay, chạy lên đỡ tên cho Ninh Thục phi.

“Kiểu Kiểu, nàng không muốn sống nữa phải không?!”Kính Nam vương tức giận giữ chặt Ninh Thục phi, hai mắt đỏ lên mầng to.

“Không cần ngươi lo, mau buông bản cung ra!” Ninh Kiều quát lạiKính Nam vương.

Kính Nam vương vung kiếm, đỡ vài mũi tên bay lại đây.

“Kiểu Kiểu, nàng tỉnh lại đi! Hoàng Thượng hiện tại căn bản không tin nàng, nếu vì nàng mà đến, vì sao hãn vẫn hạ lệnh bắn tên?”

Kính Nam vương vừa dứt lời, lại một đợt mưa tên nữa bay lại đây.

Nhân thủ củaKính Nam vương vẫn ở bên cạnh bảo hộ chủ tử, nhưng tên quá nhiều,Kính Nam vương không thể không tự ra tay.

Vẫn cố gắng tránh đỡ mũi tên, Ninh Thục phi vẫn giãy giụa trong lòngKính Nam vương đột nhiên an tĩnh.

Một mũi tên mang theo cả nội lực trong nháy mang theo tiếng rít gió mà đến, Nguyên Ung Đế vẫn đang trong tư thế bắn tên, Ninh Kiều mở to mắt, vẻ mặt khiếp sợ, quên cả tránh né.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 142+8: Lời Thề 8

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Phập!!” Mũi tên xuyên qua cổ họng, trong mắt Ninh Kiều vẫn còn in hình nam nhân tuấn tú cười Hãn huyết bảo mã, người mà bà ta đã mong đợi cùng ái mộ biết bao nhiêu năm, trước khi mất ý thức, Ninh Thục phi dường như nghe thấy tâm mình vỡ vụn từng khúc.

“Kiểu Kiểu!” Thanh âm tê tâm liệt phế xé toang màn đêm.

“Vương gia, ngài mau cưỡi ngựa đi, sắp không kịp nữa rồi.” Sơ Nam vội vàng nói.

Kính Nam vương tựa như không hề nghe thấy, ôm Ninh Kiều đã không còn hô hấp, bất động.

“Vương gia, ngài không mau đi sẽ muộn mất!” Sơ Nam thúc giục.

Kính Nam vương ôm Ninh Thục phi, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, phảng phất như tiếng chém giết, tiếng mưa tên xé gió không quan hệ gì tới hãn, trong mắt chỉ còn thụy nhan của ái nhân.

“Hoàng Thượng đúng thật vô tình, một lời còn chưa nói, đã một tên bắn chết Ninh Thục phi.” Thư Nghiễn đứng bên cạnh Thanh Linh kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, đêm nay Hoàng Thượng xuất hiện ở đây đúng là làm ta cảm thấy rất bất ngờ, tự tay giết Ninh Thục phi, lại càng ngoài ý muốn của ta.” Thanh Linh nói.

Hai người câu được câu chằng nói chuyện, lại chuyển ánh mắt đến bình nguyên le lói ánh lửa, Nguyên Ung Đế lúc đó đã giục ngựa quay về.

Nhân thủ của Kính Nam vương đã chết mấy người, người còn sống toàn bộ đều bị giết theo lệnh của Hoàng Thượng. (MTLTH.ddlqđ)

“Đông Lăng Trường Công chúa tung tích không rõ, Ninh Thục phi chết, Kính Nam vương cũng khó sống, Vinh Vương chỉ sợ ốc còn không mang nổi mình ốc nữa rồi.” Thư Nghiễn nói, hoàn cảnh của Hách Liên Dực bây giờ đã bị cô lập hoàn toàn.

“Chủ Thượng, sắp tới có cần phải ra tay với Vinh Vương không?” Thời gian Thư Nghiễn đi theo cũng không ngắn, hắc mớ hồ cảm nhận được rằng Thanh Linh có mối thù với Hách Liên Dực.

Thanh Linh trầm mặc hồi lâu, tiếp tục mở miệng: “Không còn thể lực cường đại để lôi kéo, điểm này người nói sai rồi.”

Nguyên Ung Đế sắc mặt âm trầm giục ngựa chạy về, sau lưng ông là một đội thị vệ rất đông.

Trong số những thị vệ này, thấp thoáng có ánh sáng bạc lóe lên. Nhân lúc Nguyên Ung Đế không để ý đến hoàn cảnh, hắc vung tay ném ám khí.

“Hoàng Thượng!”

Nguyên Ung Đế ngã xuống lớp tuyết lạnh băng, làm những đấng sau hoảng sợ không thôi, rồi rít đồng loạt xuống ngựa.

Thống lĩnh Cẩm Vệ quân chạy nhanh đến, phát hiện Nguyên Ung Đế đã hôn mê, trán đung phải đá, máu chảy đầy mặt.

“Chắc chắc chắc, sẽ không phải là Ninh Thục phi chết không nhắm mắt, hóa thành lệ quý tìm Hoàng Thượng trả thù chứ.” Thư Nghiễn nói đùa.

Thanh Linh cười nhẹ, “ừ” như có như không. Lúc nàng lơ đãng quay đầu, ngoài ý muốn có một ánh sáng màu bạc lóe qua khóe mắt, nàng ngừng thở. Theo hướng ánh sáng phát ra, chỗ nàng đứng có thể dễ dàng phát hiện trên một gò núi khá xa, một nam nhân hắc y đeo mặt nạ màu bạc đang lặng lẽ đứng im trong đêm tối.

“Chủ Thượng, có chuyện gì sao?” Thư Nghiễn nhìn thấy thần sắc kỳ quái của Thanh Linh, theo tầm mắt nàng nhìn qua cũng nhìn thấy hắc y nam nhân nọ.

Thư Nghiễn biến sắc: “Lại là hắn.”

“Hắn chính là nam nhân trước đây cùng Hách Liên Dực lui tới?” tql hỏi.

“Đúng vậy, người này bản tính gian xảo xảo hoạt, thuộc hạ vẫn luôn âm thầm thăm dò hắn nhưng đến tận bây giờ vẫn không thể tra ra hắn là ai.” Đoạn thời gian này, nam nhân hắc y kia tựa như biến mất, không có bất kỳ tin tức gì, không nghĩ hôm nay lại có thể gặp được.

“Đi xem một chút!” Thanh Linh nói, thi triển khinh công, hướng tới gò núi thấp hơn nơi hắc y nhân kia đang đứng.

Trong dự liệu, nàng còn chưa tới nơi đó, hắc y nhân kia đã vô tung vô ảnh.

“Người nọ là quý hồn sao? Sao ngay cả dấu chân cũng không lưu lại?” Thư Nghiễn theo kịp, hoảng hồn phát hiện nơi hắc y nhân vừa đứng không

hề có bất kỳ một dấu vết nào.

Gò núi có một lớp tuyết không dày nhưng cũng không thể đứng mà không lưu lại thứ gì. Thế nhưng chung quanh đây, ngoại trừ dấu chân của hai người Thanh Linh và Thư Nghiễn ra, lại không có thêm một dấu chân nào khác.

“Người này nếu như không phải quỷ hồn, tức là công phu đã cao đến xuất thần nhập hóa.” Thư Nghiễn phán đoán. (MTLTH.ddlqđ)

“Thời gian này nhìn thật kỹ Vinh Vương phủ cho ta. Còn nữa, một khi phát hiện hành tung của kẻ này, ngay lập tức báo cho ta biết.” Thanh Linh nói.

Gió thổi qua mang theo mùi máu tươi nồng đậm. Gò núi cùng bình nguyên lại khôi phục lại dáng vẻ yên tĩnh vốn có của nó, tuyết rơi dày tựa như muốn vùi lấp đi màu máu chói mắt, cũng như xóa hết đi hiện trường chém giết tàn nhẫn vừa rồi. Đồng thời cũng triệt để xóa đi những yêu hận ngày ngày tháng tháng dài đằng đẵng.

“Chủ Thượng, chúng ta về thôi.” Đêm đông giá lạnh, Thư Nghiễn mặc một lớp áo bông thật dày vẫn còn cảm thấy lạnh đến tê tái, ngón tay ngón chân như muốn biến thành băng.

“Trở về thôi.” Thanh Linh nói.

Trở lại phủ Thừa tướng đã là giờ Sửu, Thanh Linh không làm kinh động hạ nhân trong phủ, lặng lẽ vào phủ từ cửa sau.

Canh giờ này Tần Liễm cũng đã ngủ. Nàng không muốn quấy rầy hẳn, thế nên nàng không định quay về buồng sưởi, quay người về thư phòng nghỉ ngơi.

Trong thư phòng có rất nhiều sách, Tần Liễm thường xuyên phải làm việc trong này, trong phòng cũng đặt một nhуễn tháp, lúc hăn mệt mỏi có thể nghỉ ngơi.

Nàng vốn định ngủ ở thư phòng, khi đi ngang qua buồng sưởi phát hiện nơi đây còn sáng đèn, bước chân vô thức đi về hướng buồng sưởi.

Phòng ngủ của hai người vẫn còn thắp đèn, nàng cảm thấy tim mình khẽ run lên, ấm áp đến tận tâm khảm.

Nhẹ nhàng quay về phòng ngủ, lòng không đợi được muốn khấn cấp nhìn thấy hăn.

Đẩy cửa đi vào, trong phòng rất ấm áp. Mùi thơm thoang thoảng trong không khí khiến nàng thả lỏng tinh thần.

Một chân vừa bước vào phòng, người đang ngồi trên giường đọc sách vừa vắn xoay đầu lại, ôn nhu cười: “Đã về rồi sao?” Thanh âm dịu dàng, không vì nàng về muộn mà khiển trách nàng, càng không giận nangf.

Mấy từ đơn giản khiến tâm can nàng như được rót mật, ngòn ngọt, dinh dính.

Hai người họ vẫn còn đang tâm hôn, bài trí trong phòng vẫn là một màu đỏ rực rỡ.

Hăn ngồi dựa trên giường, tinh xảo mà đẹp đẽ. Tóc đen tùy ý xõa tung, trên người khoác áo choàng lông hồ, nửa người dưới đắp chăn lông. Quanh thân một màu đỏ yêu diễm, chiếu bùng gương mặt mỹ lệ đến không giống người phàm.

Thấy nàng ngẩn ra, hăn nhẹ nhúu mày: “Sao lại ngốc rồi? Nàng không thấy lạnh sao?”

Lạnh, đương nhiên là lạnh rồi, nàng mới từ bên ngoài trở về, chân tay lạnh đến muốn đông cứng.

Nàng đột nhiên xông tới, cúi người hôn lên môi hắn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 143: Chẳng Lễ Là Ông Ta.

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Chàng ngốc à? Nếu như thiếp không về, có phải chàng quyết định ngồi đợi cả đêm không?” Nàng rời môi, sẵn giọng.

Hắn chỉ cười cười không nói, đưa tay kéo eo của nàng, ôm cả người nàng vào lòng: “Sao tay lạnh vậy?”

Hắn đưa ấm lô cho nàng cầm, rướn người cởi giày giúp nàng.

“Ở bên ngoài lâu người cũng bẩn rồi, chàng buông thiếp ra, để thiếp đi tắm.” Nàng đẩy đẩy hắn nhưng hắn vẫn cứ bất động ôm rịt lấy nàng.

“Hiện tại đừng ra ngoài, trời đang rất lạnh đấy.” Hắn nói, vươn tay dè dè chặn bao lấy hai người lại. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn phất tay một cái, đèn trong phòng liền tắt.

Thanh Linh bị Tần Liễm ôm vào lòng, hai tay ôm ấm lô nhưng vẫn lạnh như cũ. Tay nàng đặt trên ngực hắn, nàng rõ ràng cảm thấy hắn có hơi run rẩy.

Nàng nghĩ nghĩ liền rút tay về, hắn lại cố chấp không cho nàng cử động: “Năm yên nào, nàng còn lộn xộn nữa đừng trách vi phu lại bắt nạt nàng.” Hắn cắn cắn vành tai nàng.

Nghe hẳn nói vậy, nàng ngoan ngoãn nằm im trong lồng ngực hẳn.

Trong bóng tối, cả hai im lặng rất lâu, nàng đột ngột hỏi: “Thiếp về muộn như vậy chàng không tức giận sao?”

Hắn hôn hôn lên tóc nàng: “Chỉ cần nàng nhớ trở về, vì phu không bao giờ giận nàng. Phu nhân muốn làm gì cứ việc thoải mái mà làm, vì phu sẽ không trói buộc nàng, chỉ là, dù nàng đi xa đến đâu, chỉ cần nàng nhớ trở về là được.”

Lợi dụng đêm tối, nàng đảo đảo trong mắt: “Nhờ thiếp quên thì sao?”

“A.” Nàng đột nhiên trừng lớn mắt, bộ dạng chuẩn bị tạc mao: “Sao chàng đáng mộng thiếp?”

“Nếu như nàng quên về nhà, vì phu sẽ đến tận nơi thu thập nàng.” Thanh âm của hẳn vẫn ôn nhu và nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại tràn đầy nghiêm túc.

“Chàng không hỏi ta đi đâu sao?”

“Ừ, thế vừa rồi nàng đi đâu?” Hẳn hỏi nàng, khẩu khí hết sức bình thản.

“Nhất định chàng đã biết ta đi đâu.” Nàng chắc chắn nói, đối với trình độ quan tâm nàng của nam nhân này, nhất định đã biết nàng đi đâu, làm chuyện gì, thế nên giờ mới biểu hiện ra thái độ như có như không thế này.

Hẳn không trực tiếp trả lời nàng, chỉ hỏi: “Còn mệt nữa không?” Ôm nàng trong ngực, tâm viên ý mã, bàn tay hạnh kiểm xấu bắt đầu sờ tán loạn trên lưng nàng, đầu ngón tay chạm đến da thịt nhẵn nhụi, đôi mắt hẳn dần tối xuống.

Lời vừa hỏi, nàng liền ngáp một cái: “Vẫn mệt.” nhưng vẫn nhin không được muốn nói chuyện với hần vài câu.

“Không nghĩ tới chuyệnKính Nam vương dẫn Ninh Thục phi bỏ trốn, Hoàng Thượng lại tự mình xuất mã, còn không lưu tình một tên bắn chết Ninh Thục phi. Trước khi bà ta chết còn không kịp mở miệng giải thích một câu nào.”Ninh Thục phi bên cạnh Nguyên Ung Đế đã nhiều năm, Nguyên Ung Đế lại không niệm tình cũ, không cho Ninh Thục phi cơ hội giải thích đã giết, Hoàng Thượng đúng là đủ vô tình.”

“Nữ nhân của mình bỏ trốn cùng nam nhân khác, chuyện này là chuyện Hoàng Thượng khó có thể tha thứ nhất.” Hần nói.

“Thế nhưng ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, chẳng lẽ Hoàng Thượng vốn muốn diệt trừ phiên vươngKính Nam vương?” Kính Nam vương mặc dù không giao thiệp với triều đình nhưng dù sao cũng là một phiên vương có quân đội tư trang đầy đủ, Hoàng Thượng không thể không kiêng dè.

Kính Nam vương lần này muốn dẫn Ninh Kiều đi là một cơ hội tốt để diệt trừ. Ninh Kiều là uy hiếp củaKính Nam vương, Nguyên Ung Đế không một chút luyến tiếc giết Ninh Kiều đểKính Nam vương tự động sụp đổ, cuối cùng không tốn sức đã diệt trừ được vây cánh củaKính Nam vương.

“Loại trừKính Nam vương chỉ là một nguyên nhân.” Tần Liễm nói.

“Còn nguyên nhân nào nữa sao?” Thanh Linh hiếu kỳ hỏi.

“Nữ nhân Hoàng Thượng yêu nhất đã từng bỏ trốn cùng nam nhân khác, vậy nên trong mắt Hoàng Thượng không dung cho nữ nhân của mình dám bỏ trốn.”

Nữ nhân Hoàng Thượng yêu nhất không phải là Liên phi nương nương sao? Trước khi Liên phi tiến cung đã bỏ trốn cùng nam nhân khác,

có lẽ chính lúc đó Hoàng Thượng đã thống hận nữ tử của mình phản bội.

Nhưng nếu xét đến những nam tử bình thường có phu nhân cho hãnh đội nón xanh, đúng là chẳng dễ chịu thật.

“Ninh Thục phi cùng Kính Nam vương chạy trốn...” Thanh âm hãnh đột nhiên ngừng lại, thân mật căn mũi nàng một cái, nàng bất mãn trừng lại hãnh, mặc kệ hãnh có khả năng nhìn trong bóng tối hay không: “Chiêu kế của phu nhân đúng là rất hoàn hảo, có không ít ni cô ở Vạn Phúc am có thể đứng ra làm chứng chuyện Ninh Thục phi bỏ trốn với Kính Nam vương. Chuyện phòng ngủ của Liên phi nương nương cùng Vô Ưu Công chúa chết thảm, trong lòng Hoàng Thượng đã có khúc mắc với Ninh Thục phi, đủ loại nguyên nhân tích lũy đủ để Hoàng Thượng không cần nghe Ninh Thục phi giải thích đã giết chết bà ta.”

“Trên đường Hoàng Thượng về cung đột nhiên ngã ngựa bất tỉnh, chàng có biết chuyện này không?” Thanh Linh dò hỏi.

“Hoàng Thượng ngã ngựa không phải ngẫu nhiên?” Nghe nàng nhắc tới chuyện này, hãnh liền đoán được chuyện này có gì đó mờ ám.

“Thiếp nghĩ Hoàng Thượng ngã ngựa không phải ngẫu nhiên, lúc đó thiếp đã nhìn thấy hắc y nhân mặt nạ bạc, trực giác nói cho thiếp biết, chuyện Hoàng Thượng té ngã chắc chắn có quan hệ với hãnh.” Hắc y nhân ngân diện kia là ai, nàng sớm muộn gì cũng bắt được hãnh. (MTLTH.ddlqđ)

“Ngân diện hắc y nhân.” Hãnh lẩm bẩm, đêm tối nhìn không thấy năm ngón tay, ánh mắt không đành lòng của hãnh nhìn nữ tử đang nằm trong ngực: “Thân phận của người này nàng không nên biết thì hơn.”

“Vì sao? Thân phận người này rất đáng sợ sao? Chàng biết thân phận hãnh sao?” Ngực hãnh rất ấm, nàng không nhịn được chui sâu vào lòng hãnh.

Hành động lén lút này khiến hắt phát hỏa, khát vọng đã đè sâu trong lòng đột ngột bị khơi dậy, hấn không trả lời vấn đề của nàng, thanh âm mỉ hoặc nói: “Phu nhân lại không thành thật rồi, vậy đừng trách vì phu không khách khí.”

“Thiếp không thành thật lúc nào? Tên sắc quỷ chàng chạm vào đâu vậy...á” Người hấn ấm như lò sưởi, nàng chỉ muốn dựa vào hấn để sưởi ấm, sao lại đoán được người này lại nghĩ đến chuyện đen tối chứ? Cùng người này chung chăn chung gối quả nhiên khó có thể nói cho hết chuyện, tốt nhất là nên an phận mà ngủ.

“Chạm vào đâu?” Hấn xấu xa cười: “Chẳng lẽ không phải nơi này sai? Hay là nơi này?” Tay hấn vẫn cứ xấu tính xoa xoa sờ sờ chỗ nhạy cảm của nàng, không đầy vài phút, nàng liền mềm nhũn như làm xuân thủy vào ngực hấn.

“Đều...đều không phải.” Hấn chăm chỉ khắp nơi châm lửa trên cơ thể nàng, khiến thanh âm nàng vừa mềm lại vừa quỵến rũ, tựa như đổ thêm dầu vào đồng lửa của tên sắc quỷ.

Hấn nâng mặt nàng lên, hung hấn hôn xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 143+2: Chẳng Lẽ Là Ông Ta. 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Bóng tối trùm lên tấm màn lụa, ngón tay hằn như phủ lên dây huyền cầm, ting tang đánh đàn. Không lâu sau đó, y phục bay ra khỏi trường, lẻ tẻ nằm trên mặt đất.

Trong lúc tình nồng, cửa phòng ngủ đột ngột bị gõ liên hồi: “Công tử, người trong cung đến truyền tin Hoàng Thượng ngã ngựa, tình huống không mấy khả quan. Lão Vương gia triệu tập trọng thần triều đình đồng loạt tiến cung thượng nghị chuyện quan trọng.” Minh Lục đứng ngoài hô to.

Hoàng thúc của Hoàng Thượng, Vương gia Hách Liên Bồ đức cao vọng trọng, sau khi Hoàng Thượng ngã ngựa tình hình không tốt lắm, ông liền triệu tập chúng thần tiến cung chủ yếu để thượng nghị xem ai sẽ là người chấp chính.

“Công tử, ngài mau dậy đi thôi.” Trong phòng không thấy tra lời, Minh Lục vẫn cho rằng Tần Liễm ngủ say chưa dậy, gan lớn vỗ bồm bộp lên cửa.

Trong lúc ý loạn tình mê, Thanh Linh nghe thấy đập cửa, lý trí dần khôi phục lại: “Có người, chàng mau dừng lại! Tiếng đập cửa gấp như vậy, chắc chắn....a đau, chàng nhẹ chút.” Đôi mắt nàng như nhiễm một tầng sương, thanh âm không tự chủ được mà mềm nhẹ hơn nhiều.

Hắn cắn một cái lên khoe môi nàng: “Chuyện đại sự gì đó thì cũng phải xong chuyện trước mặt đã.”

“...” Tên sắc lang này làm cho nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ.
(MTLTH.ddlqđ)

Mọi chuyện xong xuôi cả, trong phòng mới le lói có ánh nến.

Thanh Linh bị hắn hung ác lăn qua lăn lại đến nhũn cả chân, không cử động nổi. Co lại ở trong chăn, lười nhác mở mắt nhìn phu quân ăn mặc chỉnh tề.

Bạch y hơn tuyết, tóc đen tựa mực, dáng người thon dài, tao nhã vô song, khí chất như trích tiên không nhiễm bụi trần nhân gian. Nhìn qua đã biết không phải là cái tên sắc lang vừa rồi còn ở trên giường hung ác lăn nàng!

Cái tên mặt người dạ thú này, nàng âm thầm phỉ nhổ trong lòng. Ý nghĩ vừa kịp lướt qua trong đầu, tên kia tựa như cảm ứng được suy nghĩ của nàng, hắn đột nhiên quay đầu lại híp mắt nhìn nàng.

Sau đó đi nhanh tới.

Trong lòng Thanh Linh lộn bộn, xoay người lăn một vòng bao mình thành cái kén, đầu cũng rụt cả vào chăn. Nàng tự lừa mình dối người, chỉ cần nàng bao mình như vậy, hắn liền hết cách với nàng.

Thấy nàng hành động như đứa trẻ, khoe miệng hắn khẽ cong, không tốn một chút sức lực bóc kén nàng ra: “Ra nào, đừng khiến mình ngạt thở chứ.”

“Chàng nên đi rồi đó.” Nàng bất đắc dĩ thò đầu ra.

Hắn búng một cái lên trán nàng, cười nói: “Vội vã đuổi vi phu ra khỏi cửa như vậy sao?”

Hắn đắp kín chăn lại cho nàng: “Đúng là không làm người khác bớt lo được mà.”

Hắn cúi người đem góc chăn lại cho nàng, gò má trắng nõn như ngọc, gần trong gang tấc, mùi hương thơm ngát mát lạnh chỉ thuộc về hắn dần xâm chiếm không gian nhỏ hẹp.

Nàng đột ngột ngẩng đầu, tặng cho hắn một nụ hôn lên má, sau đó mặt nóng bừng an phận nhắm chặt mắt.

Chuyến này Tần Liễm tiến cung, đến giữa trưa hôm sau mới trở lại. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn không nghĩ lần hồi phủ này, Thanh Linh đã sớm đứng chờ đón hắn.

Nàng bổ nhào vào lòng hắn, hai tay ôm chặt hông hắn, ngẩng đầu lên hỏi: “Chàng có đói bụng hay không? Đã ăn gì chưa?”

Hắn cúi đầu ấn một nụ hôn lên môi nàng: “Chưa kịp ăn, nàng bồi ta ăn?”

Thanh Linh nhanh chóng phân phó hạ nhân bày thức ăn lên bàn.

“Tình hình Hoàng Thượng như thế nào?” Thanh Linh căn dặn hỏi.

“Đầu bị đụng nặng nhưng cũng không tính là quá tệ, sáng sớm nay còn có thể thanh tỉnh một lát, nói hai ba câu lại bất tỉnh.” Hắn bất mãn dùng đũa của bản thân gõ gõ mũi nàng: “Đũa ăn ngon lắm sao?”

Ngay cả cái này cũng muốn quản, nàng lườm hắn một cái nhưng động tác lại ngoan ngoãn để đũa xuống. (MTLTH.ddlqđ)

“Hoàng Thượng nói gì?” Nàng có chút tò mò.

“Hoàng Thượng không có cách nào xử lý sự vụ triều chính, lệnh Thái tử giám quốc, Lão Vương gia Hách Liên Bồ phụ giúp.” Tần Liễm nói.

“Không nói gì khác sao? Hoàng Thượng không đề cập đến chuyện của Kính Nam vương và Ninh Thục phi.” Trong mắt nàng tràn ngập hiếu kỳ.

“Không có.” Hắn gấp một miếng thịt kho tàu để vào trong bát nàng.
“Ăn cơm.”

Nàng vô thức gấp miếng thịt nhai nhai, sau đó đôi mi nhắm lại: “Tần Liễm, chàng cho thiếp ăn cái gì vậy?”

Sau khi tin Kính Nam vương dẫn Ninh Thục phi bỏ trốn, Hách Liên Dực đi đến chỗ nào cũng có người dùng ánh mắt bất thiện nhìn hắn.

Có mẫu phi bỏ trốn cùng nam nhân khác, trong triều dần dần truyền ra lời đồn đãi Vinh Vương gia vốn không phải con trai của Hoàng Thượng.

Hiện hắn không có thể lực để lôi kéo, cũng không có thể lực cường đại ủng hộ, vốn hậu thuẫn vững chắc của hắn chính là từ Ninh gia, nhưng từ khi Ninh Túng chết, Ninh gia cũng dần dần xuống dốc, hắn hoàn toàn bị cô lập, muốn xoay người, thực sự quá khó. Vốn hắn bị đè nén đủ điều, hiện thời lại có lời đồn hắn không phải huyết mạch Hoàng thất chính tông, hắn thật sự muốn giết người.

Trong thư phòng khó chịu mấy canh giờ, Hách Liên Dực đẩy cửa ra, tản mạn trong hoa viên của Vương phủ.

“Thật không nghĩ tới Kính Nam vương và Ninh Thục phi lại có một chân với nhau.” Có thanh âm nữ tử nói, một gốc mai ở hậu hoa viên, hai thị

nữ Vinh Vương phủ đứng tán gẫu không phát giác được Hách Liên Dực đứng gần các nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Nghe nói năm đó vì hoàn cảnh bất buộc Ninh Thục phi mới phải buộc lòng dứt tình với Kính Nam vương mà tiến cung.” Một thị nữ nói.

“Chao ôi, muội nói xem Vương gia chúng ta có phải là nhi tử của Kính Nam vương và Ninh Thục phi yêu đương vụng trộm lưu lại?”

Thanh âm nàng vừa dứt, cổ chợt lạnh, chưa kịp phản ứng, chỉ nghe rắc một tiếng, cổ cứ thế liền bị người bẻ gãy.

“Vương...Vương gia tha mạng.” Thị nữ kia chứng kiến đồng bạn mình bị bẻ cổ chết, trực tiếp bị hù dọa đến nhũn hai chân. Ngẩng mặt nhìn khuôn mặt tăm tối của Hách Liên Dực, không đợi Hách Liên Dực ra tay đã trợn trắng mắt hôn mê.

“Ai cho phép các người thuyết tam đạo tứ? Bản vương chính là huyết mạch Hoàng Thất chính tông, là con trai của Hoàng Thượng!!!” Hắc hắc lớn một tiếng, tuyệt động đầu cành rớt lên trán hắc, hắc tức giận nện một chưởng, lập tức cây cối trong phạm vi năm dặm đều đổ rạp.

“Bản vương là huyết mạch Hoàng thất, nếu như nói không phải, phải là Hách Liên Thành...” Hách Liên Dực đột nhiên nghĩ đến, nói đến chuyện có phải huyết mạch Hoàng thất chính tông hay không, Hách Liên Thành mới là đối tượng đáng hoài nghi nhất. Dù sao Hách Liên Thành đã từng lưu lạc dân gian đã rất lâu rồi, khó bảo toàn hắc có phải người giả dạng hay không?

Sáng sớm, mặt trời lên, ánh nắng vàng kim xuyên qua tầng sương mù chiếu xuống vùng đất đã đóng băng.

“Công tử, hậu lễ đã chuẩn bị đầy đủ, khi nào chúng ta đến Diệp phủ?” Minh Lục nói.

“Đợi một chút.” Thanh âm Tần Liễm từ phòng ngủ truyền ra.

Ngày lại mặt mấy hôm trước, Tần Liễm không thể cùng Thanh Linh trở về, chuyện này khiến hấn canh cánh rất lâu. Thừa dịp hôm nay đẹp trời, hấn dự định dành ra chút thời gian đến Diệp phủ bồi tội với nhạc phụ đại nhân.

“Phụ thân không trách chàng, không cần phải bồi tội.” Thanh Linh bĩu môi, híp mắt, bộ dáng ngủ chưa đủ. Nàng an phận ngồi trước bàn trang điểm, mặc hấn chải đầu cho nàng.

Đêm qua bị người này dày vò nửa sống nửa chết, sáng sớm lại phải dậy sớm, chẳng trách nàng ngủ gà ngủ gật.

“Nàng thành thân với ta cũng đã mấy ngày, dù sao cũng phải về thăm phụ thân chứ.” Tần Liễm nói.

“Được rồi.” Hấn đặt lược xuống, phân phó hạ nhân bưng bữa sáng lên.

Dùng qua bữa sáng, Thanh Linh vẫn còn chưa tỉnh ngủ, Tần Liễm dứt khoát khom lưng ôm nàng lên. Nàng theo bản năng ôm lấy cổ hấn, sau đó chui đầu vào hõm vai hấn ngủ khì.

Đã là cuối năm, mới sáng sớm nhưng đường phố đã khá nhộn nhịp.

Tiếng huyên náo truyền vào trong xe ngựa, Thanh Linh bị ồn đến không ngủ được, dứt khoát làm ổ trong lòng Tần Liễm, níu một lọn tóc hấn chơi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 143+3: Chẳng Lẽ Là Ông Ta 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, tiếng huyên náo bên ngoài ngày càng lớn.

“Tên chết tiệt, xem người trốn chỗ nào!”

“Tên nhãi ranh, dám cầm đồ giả đến lừa gia ngươi, chán sống rồi sao?!”

“Khâu đại gia, ta thật sự không biết bức tranh này là giả, ngài cho ta chút thời gian, ta nhất định sẽ trả đủ ngân lượng cho ngài.”

“...”

Thanh Linh ngồi dậy, vén rèm nhìn ra bên ngoài: “Chuyện gì xảy ra?”

Một nam tử mặc áo xanh ngã trước xe ngựa, khuôn mặt hắc tiều tụy, vành mắt đều thâm lại, vừa nhìn đã biết là người suốt đêm không ngủ. Trước mặt có bảy tám gia đình, trong tay cầm gậy gộc ép nam nhân kia vào vách tường.

Một nhóm người như vậy hoàn toàn chặn đường đi.

Thanh Linh vừa lộ mặt, thanh y nam tử kia liền nhận ra nàng, gấp gáp hô: “Nhị tiểu thư, cứu mạng!”

Thanh Linh cảm thấy kinh ngạc, nhìn nam tử kia rất quen mắt nhưng lại giống như chưa từng nhìn thấy hẳn. Nàng chỉ giật mình trong chốc lát, không lên tiếng.

“Tiểu tử, dám cầm đồ giả không đáng một đồng đến lừa đại gia người, hôm nay ai cũng đừng mong cứu thoát người.” Đứng bên cạnh là một nam tử trung niên mặt huyền y độc ác nói, ông ta vừa phất tay lên, những gia đình vây quanh nam tử kia lập tức động thủ.

Thanh y nam tử hoảng sợ kêu lên: “Khâu đại gia, tha mạng!!”

“Nhị tiểu thư cứu mạng, ta là nhi tử của quản gia Thường Quý của Diệp phủ. Cứu mạng!!!”

Nhi tử của quản gia Thường Quý sao? Thanh Linh vẫn còn có chút ấn tượng.

Thường Lâm là con trai độc nhất của Thường Quý, rất thích đánh bài, thường xuyên ăn trộm đồ vật quý giá trong nhà đi đến sòng bạc. Mặc kệ Thường Quý đánh mắng thế nào cũng không khiến hắn rời bỏ niềm yêu thích cờ bạc.

Thường Quý đã từng nhốt Thường Lâm ở nhà nhưng hắn lại ồn ào muốn tuyệt thực, Thường Quý liền không đành lòng. Dù sao ông cũng chỉ có một mụn con trai, con trai tuyệt thực cũng làm ông đau lòng. (MTLTH.ddlqđ)

Cứ như vậy Thường Quý không quản được đứa con ham bài bạc của mình, dần dà chuyển thành thất vọng, chuyện Thường Lâm đánh bạc bên ngoài không hỏi không quan tâm đến. Kể cả chuyện nhi tử nợ tiền người ta, ông cũng lười xen vào nữa.

“Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư, cứu mạng!” Thường Lâm nhìn Thanh Linh y như cây cỏ cứu mạng cuối cùng của hắn.

“A!!!” Hãn bị người đập trúng bắp chân, đau đến mặt cắt không còn một giọt máu.

“Dừng tay!” Thanh Linh nhảy xuống xe ngựa, Khâu đại gia nhìn xe ngựa quý giá đẹp đẽ, đây không phải phương tiện mà đại gia đình có tiền cũng không ngồi được. Nhìn nàng một thân y phục hoa lệ tinh xảo, toàn thân quý khí bức người, hiển nhiên không phải là tiểu nhân vật.

Mặc dù là thế nhưng Khâu đại gia mặc huyền y vẫn lạnh lùng nói: “Vị phu nhân này, người tốt nhất đừng có xen vào việc của người khác.”

Khâu đại gia là ông chủ sau màn của nhiều tiền trang và sông bạc Tứ Phương trong Hạ thành, đừng nhìn toàn thân ông ta chỉ người thấy mùi tiền nhưng lại rất thích mấy thứ phong nhã, tỷ dụ như thư họa.

Ông ta đặc biệt thích thư họa của các danh họa nổi tiếng.

“Nhị tiểu thư, cứu mạng.” Thường Lâm thấy được hi vọng trên người Thanh Linh, không ngừng hô ‘cứu mạng’ với nàng.

“Sao hãn lại đắc tội Khâu đại gia ngài vậy?” Thanh Linh không nhanh không chậm hỏi: “Hãn nợ tiền sông bạc Tứ Phương không trả nổi sao?”

Khâu đại gia không muốn đắc tội vị quý nhân toàn thân quý khí này liền kiên nhẫn giải thích: “Nhãi ranh này nợ sông bạc Tứ Phương một khoản tiền lớn, lại dám cầm bức họa nói là đồ của danh gia Thôi Thực đến tặng ta, muốn ta cho hãn thư thả vài ngày. Hừ, một bức thư pháp giả nhiều nhất cũng chỉ vài đồng tiền bạc, lại vọng tưởng cầm đồ giả đến lừa ta.” Nói xong, ông ta còn lấy đồ giả đó ra.

Thanh Linh nhìn bức họa trong tay ông ta, trước khi Khâu đại gia nổi giận liền đưa tiền cho ông ta: “Bức họa này ta muốn.”

Thanh Linh xoay người lên xe, Thường Lâm thấy vậy, tuy trên mặt tràn đầy thất vọng nhưng vẫn không từ bỏ hi vọng cầu cứu Thanh Linh.

“Minh Lục, cứu hẩn.” Thanh Linh nhàn nhạt nói vọng ra.

Trở lại trong xe ngựa, Thanh Linh giở bức họa ra xem, không để ý đến tiếng huyên náo bên ngoài xe.

Bức họa của danh gia Thôi Thực, kiếp trước nàng đã từng nhìn thấy một bức, chính là bức Phong Diệp đồ trước mắt này. Nét họa cùng thư pháp đều là khí khái của Thôi Thực, Thanh Linh nhìn thế nào cũng không nhìn ra nổi tranh này là đồ giả.

“Có thể bắt chước bức họa của Thôi Thực, khả năng của người này cũng không phải là thấp.” Thanh Linh nói.

Tần Liễm lấy bức họa từ trong tay Thanh Linh nhìn nhìn: “Đúng là công phu bắt chước của người này rất cao. Chỉ là vết mực hầy còn mới, người hiểu thư họa đều dễ dàng nhìn ra đây là đồ giả.” Thôi Thực là danh gia sống đã cách hai triều đại, chết hơn hai trăm năm rồi, vết mực không thể nào mới như vậy.

“Phu nhân, đã giải quyết chuyện của Khâu đại gia, nhưng Thường Lâm vẫn bị phế một chân.” Minh Lục cung kính nói.

“Bản tướng nhớ phụ cận có y quán, đưa hẩn đi chữa đi. Bản tướng ở trong xe chờ hẩn, đưa hẩn trở lại Diệp phủ.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh có hơi chút kinh ngạc. Tần Liễm là người không thích lo chuyện bao đồng, hẩn muốn đích thân đưa Thường Lâm trở lại, hẩn là cũng muốn biết người họa ra bức Phong Diệp đồ này là ai.

Thường Lâm từ trong y quán đi ra, lên xe ngựa, nước mắt nước mũi đột nhiên chảy ròng ròng, liên môn nói cảm tạ Tần Liễm và Thanh Linh:

“May mắn nô tài gặp Nhị tiểu thư và cô gia, nếu không hẳn hôm nay nô tài cũng bị Khâu đại gia đánh chết.”

“Thường Lâm, tranh này ở đâu ra?” Tần Liễm cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi thẳng.

“Tiểu nhân trộm đồ của cha, cô gia, ngài có hứng thú với thư họa sao?” Thường Lâm hỏi. (MTLTH.ddlqđ)

“Ừ.” Tần Liễm lạnh lùng gật đầu.

“Cha tiểu nhân còn rất nhiều, nếu ngài thích, hôm nào tiểu nhân trộm cho ngài mấy bức hiệu kính cô gia.”

“Còn rất nhiều? Cha người lấy đâu ra nhiều thư họa giả như vậy? Chẳng lẽ là cha người làm?” Thanh Linh cười hỏi.

“Đúng rồi, công phu bắt chước của cha tiểu nhân là hạng nhất, nhưng ông ấy không muốn ai biết, ngay cả tiểu nhân cũng muốn lừa gạt, bất quá tiểu nhân dù gì cũng là nhi tử của ông ấy, làm sao mà gạt được tiểu nhân chứ?”

Hôm nay bị Khâu đại gia phát hiện là thư họa giả, nhất định là do tiểu nhân xúi quẩy!”

Thường Quý bình thường ở tại Diệp phủ, nhưng ông ta vẫn có trạch viện bên ngoài, trạch viện này là nơi ở của phu nhân ông ta và Thường Lâm, rồi rảnh mới trở về nhà một chuyến.

Đưa Thường Lâm về nhà, Thường phu nhân thấy Thường Lâm bị thương một chân, đoán hẳn nhất định là bị chủ nợ đánh. Bà rất tức giận, chỉ là ngại Thanh Linh và Tần Liễm ở đây nên mới không phát tác.

Thường phu nhân mời Tần Liễm và Thanh Linh vào uống trà, Tần Liễm từ chối.

Hai người tới Diệp phủ, Tần Liễm đưa hậu lễ cho Diệp Thiên Minh, sau đó khách sáo tán gẫu vài câu.

Không lâu sau đó, Diệp Thiên Minh sai hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn dọn lên bàn. Diệp Tự và Diệp Đàm đều đến, người trước người sau đồng thời ngồi xuống.

Diệp Thiên Minh mời Tần Liễm một chén: “Đứa nhỏ Thanh Linh này về sau có con chiểu cố, lão phu cũng an tâm.”

Tần Liễm thâm tình nhìn Thanh Linh, nói: “Nhạc phụ yên tâm, con nhất định sẽ xem Thanh Linh như trân bảo, không để nàng bị bất kỳ ủy khuất gì.”

“Vậy là tốt rồi, đến, chúng ta cạn chén nữa.” Diệp Thiên Minh hào sảng nói.

Sau đó Diệp Tự cùng Diệp Đàm cũng mời Tần Liễm mấy chén, lúc tàn tiệc, sắc trời cũng đã không còn sớm. Tần Liễm cùng Thanh Linh từ biệt phụ tử Diệp thị, ngồi lên xe ngựa rời đi. (MTLTH.ddlqđ)

Hai người vừa trở lại phủ Thừa tướng chưa được bao lâu, Minh Tứ liền xuất hiện.

“Công tử, thuộc hạ lén vào thư phòng của Thường Quý, trong thư phòng ông ta có một mật thất nhỏ, thuộc hạ phát hiện không ít thư họa của các danh gia. Trong lò lửa của thư phòng còn phát hiện ra vật này.” Minh Tứ lấy ra tờ giấy đã bị đốt mất hơn một nửa.

Thường Quý hẳn cũng không chú ý tờ giấy vẫn chưa kịp cháy hết mới để Minh Tứ phát hiện ra.

Tờ giấy này cũng chỉ có một phù ấn không trọn vẹn, Thanh Linh nhìn kỹ, khiếp sợ phát hiện ra phù ấn này thuộc về ngọc tử.

Thánh chỉ hoặc mật chiếu có phù ấn của ngọc tử, nếu thiêu hủy là tử tội.

Thường Quý rất giỏi bắt chước tranh chữ của người khác, lò lửa trong thư phòng của ông ta lại xuất hiện phù ấn của ngọc tử, phù ấn này hẳn là giả.

“Là ông ta, chẳng lẽ là ông ta?” Thanh Linh lẩm bẩm thì thầm.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144: Lật Thuyền Trong Mương

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ánh trăng như nước, dịu dàng bao trùm lên cảnh vật.

Băng động được ánh trăng chiếu rọi trở nên lóa mắt.

Trong một con hẻm nhỏ gần Vinh vương phủ, Thanh Linh mặc y phục dạ hành, ẩn ở trong bóng tối: “Hắc y nhân mặt nạ bạc vào Vinh Vương phủ đã bao lâu?”

Thanh Linh phái người nhìn chăm chăm Vinh Vương phủ nhiều ngày, cuối cùng đêm nay đã có dị động.

“Ước chừng nửa chén trà.” Thư Nghiễn cũng đồng dạng một thân y phục dạ hành nói.

Đợi thêm nửa canh giờ, ngân diện hắc y nhân từ Vinh Vương phủ lên ra, thi triển khinh công hướng bắc rời đi.

Thanh Linh vận nội lực đuổi theo.

Hắn tựa như biết có người theo đuôi phía sau, dưới chân tăng tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nhà cửa hai bên nhanh chóng lùi về phía sau, tựa như ảo cảnh xẹt qua trong vô thức. Ra khỏi con hẻm, ngoại trừ Thanh Linh, những người còn lại

đồng loạt bị cắt đuôi.

Thanh Linh không ngừng vận nội lực, trên trán dần ra một lớp mồ hôi. Người này tốc độ quá nhanh, nàng đuổi theo cũng là cố hết sức.

Hắc y nhân nhanh, nàng bắt buộc phải bắt kịp tốc độ của hắn. Thanh Linh cắn răng vận chuyển nội lực, nỗ lực rút ngắn khoảng cách của hai người.

Bên trong rừng tùng, ánh trăng loang lổ đổ xuống mặt đất thành những hình dạng kì quái. Ánh sáng nhỏ vụn dắt lên mặt nạ bạc khiến người kia càng âm trầm thêm vài phần.

Ngân diện hắc y nhân nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, đáy mắt lóe lên chút kinh ngạc, tốc độ cũng dần chậm lại, hắn tựa như không ngờ khinh công của bản thân đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa rồi mà vẫn còn có người có thể đuổi theo. Hắn chỉ chậm lại chút ít, vài cây ngân châm lóe sáng bắn nhanh tới.

Hắn không thể không ngăn cản thế công này, vì vậy tốc độ cũng ngày càng chậm lại.

Thanh Linh thừa dịp này đuổi theo, hai tay tinh xảo chuyển động không ngừng xuất ra ngân châm. Nàng dịch dung thành một nam tử trẻ tuổi, khuôn mặt chỉ coi như thanh tú, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng nhìn chằm chằm ngân diện hắc y nhân.

“Người là ai? Vì sao lại đuổi theo lão phu?” Thanh âm của hắc y nhân trầm khàn, bàn chân lấy chút lực, tựa như một cơn bão tố phản kích, lấy tốc độ bất khả tư nghị bổ một chưởng xuống đỉnh đầu Thanh Linh.

Chưởng phong bén nhọn, tuyết đọng trên cành lá cây tùng bị hất xuống, bụi phấn tung bay, được ánh trăng chiếu xuống tựa như bướm trắng bay lượn, tuyệt mỹ đến nghẹt thở.

“Tại hạ cũng rất tò mò thân phận của các hạ!” Thanh Linh miễn cưỡng tiếp được chiêu phong ấy, thế nhưng tay có chút tê rần, bị chấn động lui về sau một bước. Trong thời gian đó, ngân diện hắc y nhân đã như thuận di mà đứng trước mặt nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Có thể đỡ được một chiêu của lão phu, người cũng coi như là một nhân tài.” Hắc y nhân nói, tay đã nhanh chóng muốn bóp lấy cổ Thanh Linh.

Thanh Linh một lần xuất ta số lớn ngân châm, chiêu phong của người này vô cùng bá đạo, ngân châm còn chưa đến gần hắc y nhân đã đồng loạt rơi xuống.

Nàng không khỏi nhú mày, công phu của người này cao siêu, hắc y nhân ở ngay trước mặt mà không thể nào bắt được. Nàng chỉ ngẩn ra trong chốc lát, năm đấm của ngân diện hắc y nhân đã đến gần. Nàng kinh hãi, cắn răng bắt lấy cổ tay của đối phương nhưng vẫn không ngăn nổi thế công như vũ bão.

Năm đấm của ngân diện hắc y nhân đánh trúng mặt nàng, nàng vẫn không kịp bận tâm đau đớn trên mặt. Hai bàn tay đồng loạt xuất ra ngân châm, hắc y nhân đã sớm có phòng bị, nhanh chóng tránh đi thế nhưng vẫn bị ngân châm xẹt qua tạo thành một vết xước trên mu bàn tay.

“Giải được!” Ngân diện hắc y nhân lạnh lùng nói.

“Không có.” Thanh Linh nói.

Lúc này đằng sau ngân diện hắc y nhân lại xuất hiện thêm năm tên áo đen nữa.

“Bắt lấy người này.” Ngân diện hắc y nhân lạnh giọng phân phó.

Mục đích đêm nay của nàng đã đạt được, không tiếp tục dây dưa nữa. Trước khi năm hắc y nhân tới gần, nàng sử dụng gần hết số ngân châm mình có, thừa dịp mấy người đó bị cản chân, nàng thi triển khinh công rời đi. (MTLTH.ddlqđ)

“Chủ Thượng!” Thân thể ngân diện hắc y nhân thoáng lung lay rồi đổ ra phía sau, năm hắc y nhân kia thấy vậy, không đuổi theo Thanh Linh, vội vàng vọt tới bên cạnh ngân diện hắc y nhân.

Hắn trung độc từ ngân châm, cố gắng dùng nội lực bức độc ra ngoài, độc này bá đạo, càng vận nội lực, độc phát tán càng nhanh.

Trên đường trở về, Thanh Linh gặp được Thư Nghiễn và Vô Ảnh.

“Chủ Thượng, có bắt được không?” Thư Nghiễn nhìn thấy Thanh Linh, nhanh chóng xông tới hỏi.

“Không bắt được, nhưng hắc trúng độc của ta.” Thanh Linh nói, ngân châm của nàng luôn có độc, đêm nay nàng càng đặc biệt chuẩn bị độc được bá đạo hơn. Có thể ghim cho đối phương một châm, cũng coi như không uổng phí thời gian gần đây.

“Chủ Thượng, sao mặt của ngài lại sưng lên như vậy?” Thư Nghiễn nhìn gò má bên phải của Thanh Linh sưng như bánh bao, không khỏi lo lắng hỏi.

Vô Ảnh mặc dù không lên tiếng nhưng ánh mắt lại ngậm lo lắng nhìn nàng.

Một bên má Thanh Linh bình thường, một bên lại sưng như bánh bao úng nước, nhìn trông có chút tức cười.

“Nếu dám cười, có tin ta đập người giống như ta bây giờ không?” Thanh Linh uy hiếp, vừa mở miệng nói chuyện gò má liền đau khiến nàng

không khỏi hít khí.

Thư Nghiễn đưa tay bịt chặt miệng mình, sợ bản thân không khống chế được mà cười ra tiếng.

“Thư Nghiễn, bắt đầu từ bây giờ phân phó người theo dõi tất cả tiệm thuốc trong thành, nếu có người mua Thiên tiên, Ngũ hòe, Điều liên, Sinh đường,... liền đuổi theo, xem xem vị cần đơn thuốc này là ai.”

Ngân diện hắc y nhân trung ngân châm có độc của nàng, trong một ngày nếu không kịp giải sẽ chết.

Độc trên ngân châm của nàng, nếu muốn chế giải được cần dùng mấy vị dược này, thiếu một thứ không được, nhiều một chút cũng không xong. Thiên tiên, Ngũ hòe hiếm thấy, bình thường chỉ có những tiệm thuốc lớn mới có.

Ngân diện hắc y nhân chỉ có thời gian một ngày để giải độc, căn bản không kịp phân phó thuộc hạ ra ngoài thành tìm.

Để Thư Nghiễn giám sát toàn thành như vậy là đủ rồi.
(MTLTH.ddlqđ)

Tập tin gửi kèm:

Chú thích: Rừng tùng tuyết phủ

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144+2: Lật Thuyền Trong Mương 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Tìm biện pháp tra xem đêm ngày mười bảy tháng một, Diệp Thiên Minh đang ở đâu?” Ngày mười bảy tháng một chính là ngày Ô Quốc tấn công biên cảnh Nam Hạ, theo lý thuyết, Diệp Thiên Minh hẳn là phải trấn thủ tại biên cảnh Nam Hạ mới đúng.

Thư Nghiễn nghe Thanh Linh gọi thẳng tên phụ thân mình, hơi có chút kinh ngạc, nhưng hẩn phản ứng rất nhanh. Từ nhỏ Diệp Thanh Linh cha không đau mẹ không thương, theo cái tính có thù tất báo của nàng, tình cảm đối với người phụ thân Diệp Thiên Minh này hờ hững cũng có thể hiểu được.

“Ngày mười bảy tháng một có một sự kiện chấn động Nam Hạ, tiền Thái tử khi nhục Vinh Vương phi tương lai, vị Vinh Vương phi này không chịu nổi mà tự sát. Ngày đó cũng là ngày giỗ của Liên phi nương nương.”

“Mạch Sương không phải chịu nhục mà tự sát!” Thanh Linh lạnh lùng cắt lời, chuyện phát sinh kiếp trước, mặc dù nàng đã bình tĩnh hơn nhiều nhưng vẫn mơ hồ có cảm giác đau đớn. (MTLTH.ddlqđ)

“Người nói ngày mười bảy tháng một là ngày giỗ của Liên phi?” Thanh Linh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.”

Thanh Linh mím môi trầm mặc, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng, bàn tay dần nắm thành quyền, nắm chặt đến run rẩy.

“Chủ Thượng, ngài không sao chứ?” Thư Nghiễn phát giác tâm tình nàng có chút không đúng, không nhịn được hỏi.

“Không có việc gì.” Thanh Linh trả lời.

“Vô Ảnh, mấy ngày nay muội đi Bình Châu một phen, điều tra thân thế của Diệp Thiên Minh.” Thanh Linh nói, dự định ban đầu của nàng để cho Thư Nghiễn đi, chỉ là Thư Nghiễn cũng khá bận rộn, không thể đổ hết việc lên đầu hẳn được.

“Trời cũng sắp sáng rồi, các người về nghỉ một lát đi.” Thanh Linh nhẹ giọng nói.

Thư Nghiễn dẫn Thanh Linh vào nghỉ trong một khách điếm.

Thanh Linh tay cầm gương đồng, nhìn nhìn gương mặt phản chiếu trong gương. Vô Ảnh vừa bôi thuốc cho nàng, chỗ sưng còn chưa tiêu, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy khó coi.

Nữ nhân xem trọng nhất là dung mạo, nhất là khi đối mặt với ái nhân của mình, càng không muốn đối phương nhìn thấy hình dạng khó coi của bản thân. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng không muốn Tần Liễm nhìn thấy bộ dạng này của mình, vậy nên mới không vội vã về phủ. Khả năng tối nay nàng cũng không trở về, để tránh Tần Liễm lo lắng, nàng đã nói Thư Nghiễn về phủ truyền tin tức cho hẳn.

“Thư Nghiễn, người về phủ nói với Tần Liễm, ta bên này có chuyện phải làm, hôm nay tạm thời không quay về.” Thanh âm nàng rất nhẹ, Thư Nghiễn nghe thấy được, nàng có chút chột dạ: “Không được phép nói cho

hắn biết mặt ta bị sưng!” Nàng nhin đau cắn răng cường điệu nói, nàng cố gắng đập được, chỉ cần hai ba canh giờ sau sẽ không còn sưng to như vậy nữa. Đợi khi hết sưng, nàng về cũng không muộn.

“Chủ Thượng, Tần Thừa tướng sẽ không ghét bỏ ngài.” Thư Nghiễn liếc khuôn mặt bánh bao lệch của nàng, lại không nhin được muốn cười. Thanh Linh lạnh lùng nhìn sang, hắn lập tức chuồn mất: “Bây giờ thuộc hạ đi truyền lời với Tần Thừa tướng.”

Trong phòng im ắng, Thanh Linh nhàm chán nằm trên giường, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa.

“Ai?” Nàng đứng dậy, đi về phía cửa, vừa đi vừa hỏi.

Ngoài cửa không có thanh âm đáp lại, ngược lại tiếng gõ cửa lại rất có tiết tấu.

Nàng vừa rồi phân phó tiểu nhị mang điểm tâm lên, nhìn thời gian, xem chừng là tiểu nhị đến, người bên ngoài không hồi âm nàng cũng quá để ý.

Nàng mở ra một khe hở nhỏ nhìn người đứng ngoài cửa. Trái tim nháy mắt nháy lên tận cổ họng, tựa như thấy cửa mà đóng sập cửa lại.

“Mở cửa.” Thanh âm như nước nhỏ xuống khay ngọc, êm dịu thanh thúy, ần ần có một cổ tức giận.

Tần Liễm, sao hắn lại ở đây? Thanh Linh thầm mắng tên tiểu tử Thư Nghiễn này làm việc không có chút tín nhiệm nào cả.

Lúc Thư Nghiễn nhìn thấy Tần Liễm, hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Tần Liễm liền hỏi Thanh Linh hiện tại đang ở đâu. Thư Nghiễn căn bản còn muốn gạt Tần Liễm nhưng cái ánh mắt vừa lạnh vừa nguy hiểm kia vừa phóng tới, hắn vừa run rẩy vừa khai thật.

Ông Trời làm chứng, hăn không bao giờ phản bội Chủ Thượng. Chủ Thượng đã dặn không được nói cho Tần Thừa tướng nàng bị sưng mặt nhưng không dặn việc không được nói nàng ở nơi nào.

Thanh Linh thầm nghĩ vừa rồi hăn Tần Liễm còn chưa nhìn thấy bộ dạng của nàng đi? Nàng vội vàng cầm gương đồng nhìn gương mặt vẫn sưng như bánh bao kia, tâm càng kiên định không để cho Tần Liễm nhìn thấy.

“Diệp Thanh Linh, nàng dám trốn ta? Lá gan nàng lại lớn thêm phải không?” Thanh âm Tần Liễm băng lãnh như sương, bị nha đầu này nhốt ngoài cửa, tâm tình không biết là cái tư vị gì.

“Mở cửa.” Hăn không kiên nhẫn nói, bên trong không có động tĩnh, hăn trực tiếp đá cửa xông vào.

Thanh Linh núp ở sau tấm bình phong, nghe tiếng bước chân ngày càng gần, vội vàng la lên: “Chàng đừng tới đây!”

Nhưng làm gì có chuyện Tần Liễm ngoan ngoãn nghe lời, hăn hung hăng bước vào tấm bình phong, đập vào mắt là hình ảnh ái thiếp ngồi xổm trên mặt đất, mặt chôn xuống hai gối.

Hương thơm thoang thoảng vừa thoáng qua, nàng liền nhìn thấy trước mặt có một đôi dày da hươu thêu hoa văn tinh mỹ.

“Không cho chàng xem bộ dạng bây giờ của thiếp.” Nàng yếu ớt chống cự.

Tần Liễm nhìn nàng giả đả điệu rụt đầu, không nói lời nào, khoanh tay ung dung đứng. Hăn muốn nhìn xem nha đầu đáng đánh này có thể ngồi xổm trong bao lâu.

Chưa tới một phút đồng hồ, hai chân Thanh Linh đã tê rần. Trong lòng khẽ thở dài, nam nhân chắc chắn sẽ không đi. Gương mặt này sớm muộn gì cũng bị hắn nhìn thấy, vì vậy nàng liền dứt khoát ngẩng đầu lên. (MTLTH.ddlqđ)

Đột nhiên nàng ngẩng đầu, hắn thấy một bên mặt sưng như bánh bao của nàng, có chút sưng sờ. Khuôn mặt nàng vốn hình trái xoan, nay một bên gương mặt vừa sưng vừa đỏ, một bên mắt vì thế mà nhìn cũng nhỏ hơn bên kia. Gương mặt tương phản lớn như vậy, hắn vừa tức cười lại vừa đau lòng, không nhịn được cười ra tiếng.

“Không cho chàng cười, không cho chàng ghét bỏ thiếp xấu!” Nàng uy hiếp nói, vẻ mặt hung thần ác sát. Trong mắt hắn lại đáng yêu hết sức, tâm mềm như một vũng nước xuân, cơn giận vừa bị nàng nhốt ngoài cửa nháy mắt tiêu tan.

Hắn cười lắc đầu: “Thật sự càng ngày càng ngốc, ta lại vì dung mạo mà ghét bỏ nàng sao? Nếu thế ta chắc chắn đã ghét bỏ nàng cả ngàn lần rồi.” Hắn búng trán nàng một cái, tiếng cười ngày càng to.

“Đau!” Hai mắt nàng ủy khuất nhìn hắn, ghét bỏ ngàn lần? Bộ dạng nàng khó coi như vậy sao? Người này thật ác miệng, dung mạo nàng dù không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng đâu gì...cũng coi như là thanh tú phải không?

“Luôn luôn nhớ không lâu, lần sau mà còn dám tránh vì phu, ta dùng gia pháp.” Hắn cười on nhu, bất ngờ lại búng thêm một phát lên trán nàng. Sau đó đỡ nàng lên giường.

Hắn ngồi dựa ở trên giường, đặt nàng lên đùi ôm chặt, quay đầu nàng để nàng đối mặt với hắn: “Không nghĩ với công phu của nàng mà vẫn có người đánh nàng thành cái dạng này.” Hắn cẩn thận sờ sờ mặt nàng, ngoại

trừ sưng đỏ ra thì không có chuyện gì nghiêm trọng, hăn thở phào nhẹ nhõm: “Về sau vi phu phải trông nàng thật chặt mới được.”

Nàng biết ý của hăn chính là muốn trói buộc nàng: “Lần này chỉ là ngoại lệ, bất kể là ai, công phu dù có tốt đến đâu cũng có thời điểm lật thuyền trong mương.”

“Mỗi lần nàng lật thuyền đều hù chết vi phu.”

Mỗi lần lật thuyền? Hăn nói giống như nàng thường xuyên bị lật vậy.

Thế nhưng người khiến nàng bị lật thuyền trong mương cũng không nhiều, nhưng khiến nàng cam tâm tình nguyện bị lật chỉ có một người.

Kiếp trước bởi vì sự phản bội của Hách Liên Dực, một lần trùng sinh, nàng đã không còn tin vào tình yêu, nhủ thầm trong lòng không thể giao trái tim cho ai nữa. nàng tự tin cho rằng có thể bảo vệ được tâm, nhưng từ khi gặp hăn, lại không tự chủ được mà thất thủ, cuối cùng tình nguyện giao phó trái tim cho hăn.

Ngắm lại nàng vẫn còn có chút cảm khái, nhếch miệng cười một tiếng: “Yên tâm, thiếp lật thuyền trong mương của chàng còn không có việc gì, mấy cái mương rãnh khác sao làm gì được thiếp?” Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu hăn, bày tỏ bản thân rất đáng tin cậy.

Nười này nghe lời nàng nói xong, khuôn mặt nhất thời đen hơn phân nửa, mắt phượng híp lại, đáy mắt lóe sáng. Tay nàng cứng lại, sau lưng không hiểu vì sao lại lạnh lẽo.

Hăn nắm cầm nàng, lạnh lạnh hỏi: “Trong lòng phu nhân, vi phu chỉ là mương rãnh?”

Tình hình có chút không đúng, nàng mãnh mẽ lắc đầu phủ nhận: “Không có! Không có!” Mắt đảo một cái, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười

nịnh nọt: “Chàng là phu quân của thiếp, nam nhân của thiếp, thế nào lại là
mường rãnh được!”

“Lỗi tai vì phu chưa điếc.” Hãn đột nhiên ôm nàng nằm xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144+3: Lật Thuyền Trong Mương 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng nằm trên người hắn, eo thon bị ôm chặt không cử động được: “Chàng..chàng muốn làm gì? Mặt thiếp đang bị thương, đau muốn chết, không cho chàng làm loạn.”

Hắn vươn tay vuốt vư gò má sưng đỏ của nàng: “Sẽ không làm loạn.” Thanh âm hắn hết sức ôn nhu, ôn nhu đến mức khiến nàng có chút sợ hãi: “Chỉ là ta muốn thuyền của nàng lật trong mương của ta thêm mấy lần nữa mà thôi.” Hắn trở mình, đè nàng xuống dưới.

Nàng còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói củ hắn, nụ hôn của hắn đã ùn ùn kéo tới.

Bản lĩnh xuyên tạc của người này, hôm nay nàng coi như đã lãnh giáo đủ.

Vì vậy đáng thương chiếc thuyền nhỏ tựa như rau trong nồi, bị đảo đi đảo lại, lật tới lật lui trong cái mương phúc hắc. Mấy lần nàng muốn hô cứu mạng, thế nhưng lời nói đến khóe miệng lại bị nụ hôn của hắn nuốt trọn.
(MTLTH.ddlqđ)

“Nói xem ai đánh nàng thành cái dạng này?” Mỗi nam lặn qua lặn lại đã đủ, thỏa mãn nheo nheo mắt, miễn cưỡng hỏi.

“Không phải bị đánh! Mà là không cẩn thận bị nện trúng!” Nàng nằm sấp trong lòng hăn phản bác.

“Tối hôm qua thiếp giao thủ cùng với ngân diện hắc y nhân kia. Công phu của hăn lợi hại, ngân châm của thiếp cũng không thể đỡ thương hăn. Cuối cùng, vì để cho hăn trúng ngân châm ngấm độc của thiếp, thiếp chấp nhận một quyền của hăn.

Thiếp thật sự rất tò mò thân phận của người đó, có lẽ lần này hăn trúng độc của thiếp, thiếp có thể được hăn là ai.”

Hăn trầm mặc một lát, sau đó mới mở miệng: “Thân phận của ngân diện hắc y nhân, nàng biết chưa hăn là chuyện tốt.”

Thư Nghiễn nghe theo phân phó của Thanh Linh, phái người gặt gao theo dõi những người mua ‘Thiên tiền, Ngũ hòe, Điều liên, Sinh đường,...’ tại tiệm thuốc khắp thành.

“Chủ Thượng, nội trong ngày hôm nay bắt được tám người cùng mua thang thuốc này. Tất cả đều bắt trong tiệm thuốc. Thuộc hạ đã hỏi Chương quý, ngày thường không có ai đi mua thang thuốc này cả.” Thư Nghiễn phái người đi điều tra thân thế của tám người đó, lại không thể thăm dò ra lai lịch cụ thể: “Chủ Thượng, chắc hăn hăn đã đoán ra được tính toán của ngài, cho nên mới phái nhiều người đi mua gây nhiễu loạn đến vậy.”

“Tên này thật xảo hoạt.” Thư Nghiễn phì cười nói.

Thanh Linh cười khẽ, không thể tra bằng con đường này, nàng tựa hồ cũng không quá sốt ruột, cũng không giận dữ: “Nếu hăn không thông minh, há để cho đến tận bây giờ các người vẫn chưa tra ra hăn là ai.”

Thư Nghiễn thở dài: “Ai, thật uổng phí thời gian.”

Thanh Linh cười nhẹ: “Chưa chắc.”

Sắp đến cuối năm, nhà nhà bắt đầu sắm tết. Đường phố ngày càng náo nhiệt.

Hách Liên Dực ngồi trong xe ngựa, nghe bên ngoài ồn ào, hắn cảm thấy bản thân thật cô độc. Mẫu phi chết, Ngao Nguyệt chết, đến cả cái người vẫn luôn vờ vịt với hắn là Dung Thi Thi cũng đã chết, bên cạnh hắn không còn ai.

Hắn tự giễu cười một tiếng, hắn chưa bao giờ nghĩ bản thân thế mà lại có lúc cảm thấy cô đơn.

Con đường đoạt vương quyền này, hắn bị bức bách vào hoàn cảnh bị cô lập hoàn toàn, càng đi về phía trước càng thấy mịt mù. Lui về phía sau, hắn lại không cam lòng. Hắn vĩnh viễn không cam lòng, chỉ cần còn một hơi thở, hắn quyết không buông tha việc đoạt quyền!

Nghe bên ngoài nhốn nháo náo nhiệt, hắn cảm thấy tai ngày càng đau: “Đổi đường hồi phủ.” Hắn nói với phu xe.

Xe ngựa nhanh chóng đổi đường, tiếng huyên náo xa dần, trong xe yên tĩnh trở lại. Hách Liên Dực ngả người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần một lúc.

“Haizz.” Xe ngựa đột ngột dừng lại, Hách Liên Dực mở mắt: “Sao không đi tiếp?”

“Bẩm Vương gia, phía trước là xe ngựa của Thái tử, chỗ này có chút chật hẹp, hai chiếc xe ngựa không thể cùng đi. Người của phủ Thái tử muốn lão nô nhường đường.” Phu xe nói, con đường nhỏ, cũng may không quá dài, xe của Hách Liên Dực và Hách Liên Thành cùng đối đầu nhau, cần phải có một bên nhường đường cho bên còn lại.

Muốn Hách Liên Dực hẵn nhường cho Hách Liên Thành sao? Đây không phải là vấn đề nhường đường, mà là khiến cho hắn trước mặt Hách

Liên Thành tựa như thấp đi một bậc. Trên thực tế, đúng là thế lực của hãn nay đã không bằng Hách Liên Thành, nhưng hãn vẫn không cam lòng. Muốn hãn nhường đường cho Hách Liên Thành? Trong lòng hãn vạn lần không muốn: “Người nói bản vương có việc gấp, thứ lỗi không thể nhường đường!”

Phu xe nói nguyên văn cho người phủ Thái tử nghe.

“Vinh Vương gia, Thái tử cũng là có việc gấp muốn làm, kính xin Vương gia nhường một đoạn đường. Làm trễ nải công chuyện của Thái tử, không phải chuyện tốt.” Người đang nói tên là Tề Đường.

Hách Liên Dực nhướn mày, lạnh lùng đáp: “Nếu như bản vương không nhường?”

“Ngăn trở xe ngựa của Thái tử, trở ngại công việc của Thái tử. Đây là tội mạo phạm...”

“Hừ, bản vương dù gì cũng là huynh trưởng của Hách Liên Thành, Nam Hạ ta coi trọng lễ nghĩa, từ xưa đến nay trưởng ấu khác biệt, bản vương thân là huynh trưởng chẳng lẽ còn phải nhường đường cho Hoàng đệ sao?”

Hách Liên Thành, không phải người làm Thái tử, mắt liền cao hơn đầu, ngay cả nói bản vương cũng khinh thường nói với người, người vậy mà dám để cho tên nô tài đến cả xách giày cho bản vương cũng không xứng này thay mặt nói chuyện?”

“Ai biết ngài có phải huynh trưởng của Thái tử hay không?” Tề Đường không chút sợ hãi uy nghiêm của Vinh Vương gia, lớn tiếng phản bác lại.

“Cầu nô tài! Người có ý gì?!” Hách Liên Dực tức giận, nếu như không phải Hách Liên Thành ngầm đồng ý, nô tài này dám nói lời đại bất kính này

sao?

Hách Liên Thành ở bên ngoài dám bắt nạt đến trên đầu hăn!

Ngõ hẹp yên tĩnh trong thoáng chốc, bầu không khí tựa như cũng ngừng trệ, căng thẳng hơn bao giờ hết. (MTLTH.ddlqđ)

“Hiện tại có người nào không biết Thục phi nương nương dây dưa không rõ với Kính Nam vương, Vinh Vương gia có phải huyết mạch Hoàng Thất hay không....” Tề Đường còn chưa nói hết lời, một thanh kiếm mang lệ khí đột nhiên bay ra từ trong xe ngựa của Hách Liên Dực, đâm thẳng về phía hăn.

Tề Đường bị dọa đến ngơ ngẩn, quên mất tránh né, may Hách Liên Thành kịp thời vén rèm xe ngựa, đỡ cho hăn đường kiếm này.

“Tề Đường, không được vô lễ.” Hách Liên Thành thản nhiên nói, khẩu khí lại không có chút trách cứ nào.

“Nô tài không hiểu chuyện, lời nói xúc phạm đến Tứ Hoàng huynh, kính xin Tứ Hoàng huynh bớt giận. Sau khi trở về, bản Thái tử chắc chắn sẽ nghiêm phạt hăn.” Hách Liên Thành nhàn nhạt nói: “Nhường đường là việc nhỏ, để tránh rạn nứt tình cảm, bản Thái tử sẽ nhường Tứ Hoàng huynh đi trước. Nhưng Tứ Hoàng huynh lại vừa nhắc nhở Thần đệ một việc, Nam Hạ ta coi trong lễ nghĩa.”

Thanh âm hăn tạm ngừng, lại nói: “Thần đệ thân là Thái tử, không có đạo lý Thái tử phải nhường đường cho Thân vương.

Kính xin Vinh Vương gia nhường đường, bản Thái tử không thể chậm trễ hơn được nữa. Nếu Phụ Hoàng biết huynh đệ chúng ta vì việc nhĩ này mà giằng co, chỉ sợ Phụ Hoàng lại giận dữ.”

“Hách Liên Thành, người!” Bị đối phương nói đến ghen hòng, Hách Liên Dực nhất thời không biết phải phản bác như thế nào.

“Người” Hách Liên Thành chỉ phu xe của Hách Liên Dực: “Còn ngần người cái gì, không mau lùi ngựa ra sau?”

“Vương gia?” Phu xe dè dặt hỏi thăm Hách Liên Dực.

Thật lâu sau đó, trong xe ngựa truyền ra âm thanh ầm ầm tức giận của Hách Liên Dực: “Nhường đường cho Thái tử.” Mỗi chữ phát ra là một lần nghiến răng.

Hách Liên Dực nhắm mắt lại, tức giận chưa tiêu, ngực kịch liệt đập phồng. Ai bảo hắn không phải Thái tử cơ chứ.

Hách Liên Thành thân là Thái tử còn không đặt hãn vào mắt, khắp nơi khắp chốn nhắm vào hãn, nếu như Hách Liên Thành đăng cơ, Hách Liên Dực hãn có thể còn có đường sống sao?

Nhất định phải diệt trừ Hách Liên Thành! Chỉ là hiện tại hãn thân cô thế cô...Trong đầu đột nhiên nhớ đến lời nói của ngân diện hắc y nhân: “Nếu như Vinh Vương nguyện hợp tác cùng lão phu, lão phu nhất định cam tâm tình nguyện phò tá Vinh Vương gia.”

Ban đêm, con đường phụ cận Vinh Vương đột nhiên xuất hiện pháo hoa màu xanh.

Trong sảnh Vinh Vương phủ, Hách Liên Dực ngồi trên ghế, tay để trên bàn, ngón tay như có như không gõ trên mặt bàn.

Có mấy cái ly cùng một bình rượu đặt trên bàn. Bên cạnh hãn có một lò lửa lớn, một nồi rượu nho nhỏ được đặt trên đồng lửa.

“Vương gia tìm lão phu đến là có chuyện gì?” Thanh âm trầm thấp lọt vào tai, tay đang gõ mặt bàn của Hách Liên Dực thu lại, mắt nhìn ngân diện hắc y nhân đứng ở cửa.

Ngân diện hắc y nhân từng đưa Hách Liên Dực vài viên đan tín hiệu, nếu như Hách Liên Dực tìm hắc, chỉ cần phát tín hiệu.

Vừa rồi Hách Liên Dực cho người thả đan tín hiệu, hẹn ngân diện hắc y nhân đến.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144+4: Lật Thuyền Trong Mương 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Trời lạnh, tiên sinh có muốn lại đây sưởi ấm không?” Hách Liên Dực nói.

Ngân diện hắc y nhân vẫn đứng im bất động.

Hách Liên Dực thấy vậy, cũng không buồn để ý, lại nói: “Tiên sinh, bản vương muốn loại bỏ Thái tử, mong tiên sinh có thể tương trợ.”

“Lão phu đã từng nói, nếu như Vương gia cần lão phu giúp, lão phu nhất định sẽ làm hết khả năng của mình.”

“Tiên sinh quả thật phóng khoáng.” Hách Liên Dực cười nói, sau đó hần thở dài: “Bên cạnh Thái tử có Thừa tướng Tần Liễm tay nắm trọng quyền, muốn loại bỏ Thái tử, sợ là không dễ.” Kỳ thật Tần Liễm mới là mối tai họa lớn nhất, nếu như diệt trừ Hách Liên Thành, khó bảo đảm Tần Liễm sẽ không nâng người khác thượng vị.

“Bản vương cho rằng, muốn loại bỏ Thái tử, trước hết phải giết được Tần Liễm. Cho dù không giết được hần, cũng phải nghĩ biện pháp chế trụ hần.” Tần Liễm không ra tay sẽ ít đi rất nhiều chương ngại, muốn ám sát Hách Liên Thành đơn giản hơn nhiều: “Tiên sinh có kế sách gì để loại bỏ Tần Liễm hay không?” (MTLTH.ddlqđ)

“Người biết nhược điểm của Tần Liễm?” Ngân diện hắc y nhân không đáp, chỉ hỏi lại một câu.

Hách Liên Dực lắc đầu, nhược điểm của Tần Liễm, hiện tại nghĩ thật đúng là tìm không ra: “Tiên sinh biết?”

“Diệp Thanh Linh.” Ngân diện hắc y nhân nói.

“Nữ nhân kia cũng không phải là quả hồng mềm.” Hách Liên Dực đã từng thua thiệt rất nhiều trong tay Thanh Linh. Hắn biết rõ đối phó nàng rất khó, hiện tại hắn cũng không thể coi Diệp Thanh Linh trở thành nhược điểm của Tần Liễm.

“Dùng Diệp Thanh Linh uy hiếp Tần Liễm, nhất định có thể bó buộc tay chân hắn.” Ngân diện hắc y nhân phối hợp nói: “Về phần làm như thế nào, lão phu sẽ xử lý, Vương gia không cần phải quan tâm.”

Nồi rượu trên bếp lửa đã sôi, mùi rượu nồng đậm phiêu hương làm lòng người cũng lâng lâng say.

“Vậy làm phiền tiên sinh.” Hách Liên Dực cười nói: “Bản vương muốn nhắc nhở tiên sinh một chuyện. Diệp Thanh Linh là cao thủ dụng châm độc, còn may mắn ngoài ý muốn mà ăn Thánh quả của Tiêu Dao thành, chưa kể còn luyện nội công tâm pháp của Tiêu dao thành, võ công đã sớm bước chân vào hàng ngũ cao thủ. Nàng còn là Đại hộ pháp chân chính của Tiêu Dao thành, Tần Liễm lại yêu thương che chở nàng như trân bảo, muốn động vào nàng cũng không phải chuyện dễ.”

“Cao thủ dụng châm độc sao?” Ngân diện hắc y nhân lâu bầu, một lát sau, hắn cười ra tiếng: “Vẫn là câu nói kia, chuyện này không nhọc Vương gia hao tâm tổn trí.”

Hách Liên Dực gật đầu, đưa tay lên miệng hà hơi, sau đó chà xát. Hắn khép chặt quần áo, đứng dậy, bắc nồi rượu trên bếp xuống, rót đầy hai ly

rượu trên bàn, nâng cốc: “Trời lạnh, tiên sinh không ngại uống chút rượu ấm thân thể chứ.”

Ngân diện hắc y nhân vẫn không hề cử động, Hách Liên Dực tươi cười đầy hữu hảo: “Bản vương đã quên mất tiên sinh đang đeo mặt nạ, không thể nâng chén cùng bản vương.

Tiên sinh nhiều lần tương trợ bản vương, bản vương rất cảm kích, trước kính tiên sinh một ly để tỏ lòng biết ơn.” Hắc nâng chén, thống khoái uống cạn ly rượu: “Tiên sinh đứng ngoài cửa rất lạnh, chi bằng vào đây sưởi ấm.”

“Vương gia khách khí, ta với người cũng là là hợp tác theo nhu cầu mà thôi.” Ngân diện hắc y nhân cuối cùng cũng chuyển động bước chân đi vào.

Khóe môi Hách Liên Dực nhẹ cong, đến tận bây giờ hắc vẫn chưa nhìn ra mục đích người này giúp hắc.

Lúc ngân diện hắc y nhân đi được ba bước, sàn nhà dưới chân đột nhiên nứt ra: “Hèn hạ!” Hắc quát to một tiếng, muốn thi triển khinh công tránh thoát, bất đắc dĩ dưới chân lại không có vật để mượn lực, chưởng phong của Hách Liên Dực lại đúng lúc quét lại đây, may mắn khả năng ứng biến của hắc khá mạnh, vội vàng thoát hiểm, lại rơi vào lồng sắt mà Hách Liên Dực chuẩn bị. (MTLTH.ddlqđ)

“Cạch.” Lồng sắt bị khóa, vật liệu này không phải sắt bình thường, hắc đã thử nhiều lần cũng không thể đập nát được lồng sắt này: “Vinh Vương gia này là có ý gì?!” Hắc cả giận nói, tuyệt đối không nghĩ tới một kẻ làm việc cẩn thận tỉ mỉ như hắc lại cũng có một lần lật thuyền trong mương, từ trước đến nay chỉ có hắc tính kế người khác, mà nay lại trúng kế của một tiểu tử bằng tuổi con hắc.

Hách Liên Dực đứng trên cao: “Tiên sinh bớt giận, bản vương làm như vậy chỉ muốn biết thân phận của người mà thôi. Tiên sinh cũng biết, người và ta muốn làm chuyện phản nghịch, không biết thân phận thực sự của tiên sinh, lòng bản vương rất bất an.”

Ngân diện hắc y nhân cười lạnh một tiếng: “Người lo lắng lão phu sau lưng cản người một cái nên mới khẩn cấp muốn biết thân phận lão phu, thuận tiện nắm thóp của lão phu, cột lão phu cùng với người trên một sợi dây thừng đi?”

Hách Liên Dực cười, cũng không lên tiếng phủ nhận.

“Ha ha ha.” Người bị nhốt trong lồng sắt bất chợt cười to, làm người ngher trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi: “Vương gia muốn biết lão phu là ai tại sao lại không nói thẳng ra?” Thanh âm không còn trầm khàn, Hách Liên Dực nghe thanh âm này đột nhiên cảm thấy hết sức quen tai.

“Không cần phiền toái như vậy.” Nói xong, đúng như Hách Liên Dực dự liệu, ngân diện hắc y nhân sáng khoái lộ mặt nạ của bản thân ra.

Hách Liên Dực nhìn khuôn mặt này, kinh hãi một lúc sau mới lấy lại được tinh thần: “Thì ra tiên sinh đúng là...bản vương đã đắc tội nhiều, kính xin tiên dinh thứ lỗi, bản vương ngay lập tức mở khóa.”

Thừa tương phủ, trong thư phòng.

Tần Liễm ngồi phía sau án thư, dáng ngồi thẳng như tùng. Mái tóc đen dài rủ xuống sau lưng, vạt áo dài nhẹ nhàng chấm đất. Hắn một tay cầm sách, đọc đến nhập thần.

Thanh Linh ngồi đối diện hắn, cuốn sách che đi toàn bộ khuôn mặt Tần Liễm. Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra phía cửa.

Càng gần tới cánh cửa, trên mặt nàng càng lộ vẻ hững hờ, nhưng nháy mắt tiếp theo, eo nàng bị dải lụa trắng cuốn lấy, nụ cười đang trên môi đột ngột cứng ngắc.

Tần Liễm đặt cuốn sách trên tay xuống, không có sách che, Thanh Linh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp không giống phàm nhân kia của hắn.

Tần Liễm chậm rãi thu hồi bạch lãng, kéo nàng đến bên cạnh: “Nàng lại muốn lên đi đâu?”

“Mặt của thiếp đã khỏi rồi, thiếp muốn xuất phủ!” Hôm đó nàng bị người nay xách về phủ, sau đó hắn cấm nàng ra khỏi phủ khi không có hắn.

Không cho phép xuất phủ cũng được thôi, nhưng nam nhân này mấy ngày nay đều mang nàng đến thư phòng, không được phép rời khỏi tầm mắt của hắn. Nàng mài mực, pha trà, chơi cờ cùng hắn, quả nhiên là nhàm chán.

“Ngoan, mặt nàng vẫn chưa khỏi hoàn toàn, mấy ngày nữa hãy đi.” Hắn nói, lụa trắng cũng vừa thu lại, nàng nghiêm chỉnh đứng trước mặt hắn.

“Mặt thiếp đã tốt lắm rồi, chàng xem đi, đã không còn sưng, cũng không đau nữa.” Nàng khom lưng, đưa mặt lại gần hắn. (MTLTH.ddlqđ)

“Phải không?” Hắn sờ sờ gò má mấy ngày trước vẫn còn sưng như bánh bao của nàng.

Tay hắn ấm như lò sưởi, sờ sờ khiến nàng cảm thấy thoải mái. Đầu ngón tay hắn như có ma lực vậy, những nơi mà hắn sờ qua đều như bốc hỏa, nóng tựa thiêu tựa đốt. Thành linh, hắn dùng sức néo mắt nàng.

“Đau.” Đôi mắt nàng nhanh chóng dâng lên ánh nước.

“Vẫn còn đau, vẫn chưa khỏi hẳn.” Hấn vuốt cằm nói.

Thanh Linh tức giận, trừng người nào đó: “Chàng thử nhéo mắt mình xem xem có đau hay không?!”

Hấn xoa xoa đầu nàng, ôn nhu cười: “Ngoan, nghe lời, đợi chút nữa thôi.” Lời nói của hấn tựa như muốn ám chỉ cái gì đó.

Hấn cầm cuốn sách lên đọc tiếp.

“Thiếp muốn xuất phủ!”

“Ngoan, đừng bướng.”

“Tên lừa gạt, trước khi thành hôn chàng đã nói không trói buộc thiếp.”

Ánh mắt hấn vẫn không rời khỏi quyển sách: “Điều kiện tiên quyết là nàng không gặp nguy hiểm.” Hấn để quyển sách xuống, chấp bút viết chữ.

“Đã không sao rồi mà.” Vốn cũng không đau mấy, kết quả hấn vừa ra sức nhéo, lại mơ mơ nồ hồ thấy đau: “Nếu không chàng xuất phủ cùng thiếp?”

“Vi phu hiện đang rất bận, đợi rảnh rồi sẽ đi cùng nàng.”

“Khi nào chàng hết bận?”

Hấn chỉ một chồng sổ con và thư tín bên góc án thư: “Xem hết những thứ này là xong.”

Thanh Linh cũng dõi luôn sắc mặt: “Kia phải xem trong bao lâu?”

“Khó nói.” Hấn để bút xuống, cầm một cuốn sổ lên xem.

Tập tin gởi kèm:

Chú thích:Ấn thư

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144+5: Lật Thuyền Trong Mương 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Chàng không nói đạo lý!” Nàng tức giận dậm chân ngồi lên đùi hăn, cố ý ngăn không cho hăn xem thư tín: “Rõ ràng chàng muốn ta bên cạnh chàng, lại còn tìm cớ để ta không rời phủ.”

“Bị nàng đoán được rồi.” Hăn ôn nhu cười. “Vài ngày trước, đêm nào nàng cũng ra ngoài, còn không thềm về, khiến vi phu phòng không gối chiếc rất khổ sở.”

Phòng không gối chiếc? Khóe miệng Thanh Linh khẽ giật giật.

“Nàng bị thương còn dám trốn tránh vi phu khiến vi phu lo lắng hải hùng, nàng nói có nên bù đắp tổn thất tinh thần cho vi phu hay không?”

Ngày đó mặt nàng sừng đỏ, tránh né hăn, người này thế nhưng còn mang thù đến tận bây giờ!!

Nàng liền hiểu ra, vì nàng trốn hăn, hăn mới trừng phạt nàng, thế nên mới phạt nàng mấy ngày không được rời phủ.

“Về sau thiếp sẽ không thế nữa.” Nàng nâng khuôn mặt hăn lên, vô cùng thành thực cam đoan.

Hăn khẽ cười, không nói gì, vẻ mặt kia rõ ràng đang viết ‘Ta không tin!’ Hăn nắm lấy tay nàng, quay đầu, tập trung xem thư tín.

“Phu quân.” Nàng hôn một cái lên cằm hắn, sau đó nàng nhạy cảm phát hiện thân thể hắn cứng đờ. (MTLTH.ddlqđ)

Không cho phép nàng ra ngoài, vậy nàng cũng không để hắn tĩnh tâm xử lý công việc, xem hắn cuối cùng có thỏa hiệp hay không?

Nàng cúi đầu hôn dọc theo cằm cổ hắn, nghe hắn hít thở nặng nề, lại nhẹ nhàng cắn một cái.

Hắn không chịu đựng được sự khiêu khích của nàng. Chỉ một chút đã khiến hắn mất đi khả năng phòng thủ, hắn mở miệng nói, thanh âm khàn khàn hơi nhuốm mùi vị tình dục: “Phu nhân...đừng nghịch...ô..” Nàng nhanh chóng hôn lên môi hắn chặn lời hắn muốn nói.

Đôi phượng mâu dần ám trầm, tay vung lên, số con cùng thư tín tất cả bị quét xuống đất. Một tay ôm chặt eo nàng, một tay chế trụ sau gáy nàng, hung hãn làm sâu nộ hôn này.

Nụ hôn dần dần có chút không khống chế được. Nàng tựa như bị hắn cướp đi hô hấp, nụ hôn nóng bỏng của hắn dần đi xuống.

“Cạch....ầm...” Hình như hắn lại quăng thứ gì đó trên thư án xuống đất, sau đó đặt nàng nằm lên bàn.

Hai tay nàng ôm chặt cổ hắn, cười đến mị hoặc: “Phu quân, không phải chàng có công sự phải làm sao?”

“Trước phải làm nàng đã.” Thanh âm từ tính quyến rũ vang lên bên tai nàng.

“Cộc cộc cộc.” Ngoài cửa đột ngột vang lên tiếng đập cửa.

“Công tử, phu nhân, hai người ở bên trong sao?” Minh Lục lớn giọng hô.

“Phu quân, có người.” Thanh Linh kéo kéo sợi tóc dài của Tần Liễm.

Tần Liễm bị đau, từ cổ Thanh Linh ngẩng mặt lên, đáy mắt lóe qua phiến muôn: “Chuyện gì?”

“Người của Diệp phủ đến truyền lời, thỉnh phu nhân trở về Diệp phủ một chuyến.”

“Người đến truyền lời có nói lý do không?” Thanh Linh lên tiếng hỏi.

“Nghe hã nói Diệp Tướng quân có việc muốn bàn cùng với phu nhân, thỉnh phu nhân hồi phủ một chuyến.” Minh Lục nói.

“Công tử.” Lại có người khác nói.

“Nói.” Tần Liễm nhìn da thịt phiếm hồng quyến rũ muốn chết của Thanh Linh, sắc mặt cực kém. Hết lần này đến lần khác nha đầu này còn lúc có lúc không khẽ liễm hôn hầu kết của hã, không nặng không nhẹ, tựa như lông vũ khẽ lướt mang theo từng đợt tê dại sống lưng.

“Thái tử đến, đang ở chính sảnh đợi công tử.” Người ngoài cửa bấm báo.

“Biết rồi.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh nhìn khuôn mặt ghen khuất của hã, không sợ chết còn thêm dầu vào lửa: “Phu quân, mau đi thôi, chớ để cho Thái tử đợi lâu. A, chuẩn bị cho thiếp một chiếc xe ngựa, thiếp phải về Diệp phủ một chuyến.”

“Trở lại sẽ thu thập nàng.” Hã cúi người, căn nhẹ một cái lên gò má nàng. Chính trang lại y phục tán loạn của nàng, thu xếp xong cho bản thân: “Sớm trở về.” Hã ôn nhu nói, xoay người mở cửa đi ra, sau đó lại quay lại: “Phu nhân, phải thật cẩn thận. Cho dù là phụ thân, cũng phải thật cẩn thận.” Xoay người ly khai khỏi thư phòng.

Thanh Linh vẫn còn nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của hắc, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện hắc đã không còn trong thư phòng.

Người này biết cái gì? Hắc đang gạt nàg chuyện gì?

Trở lại Diệp phủ, có người nói cho Thanh Linh, Diệp Thiên Minh đang ở đại sảnh đợi nàg.

Thanh Linh trực tiếp đi vào đại sảnh, trong lòng phỏng đoán mục đích Diệp Thiên Minh đột nhiên gọi nàg trở về.

Trong đại sảnh Diệp phủ, lư hương có khắc hoa văn thần thú đang bốc lên khói hương mỏng manh.

Diệp Thiên Minh ngồi ở ghế chủ vị, thân mặc thường phục, cả người thoạt nhìn tùy ý không ít.

Thanh Linh vừa bước vào trong đại sảnh đã phát giác ra có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra có cái gì không đúng.
(MTLTH.ddlqđ)

Diệp Thiên Minh nhìn nữ nhi đang lại gần, nhàn nhạt nói: “Thanh Linh về rồi à?”

“Phụ thân, ngài gọi nữ nhi trở lại là có chuyện gì muốn nói?” Ánh mắt nàg liếc tay Diệp Thiên Minh, phát hiện mười móng tay của hắc có một màu đen nhàn nhạt. Thân hình nàg khẽ cứng đờ, rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường.

Thế nhưng sóng trong lòng lại không cách nào yên ổn. Đêm đó độc trên ngân châm nàg bắn về phía ngân diện hắc y nhân có tên là ‘Tàn Ngân’.

Trúng loại độc dược này, nếu trong vòng một ngày không kịp uống thuốc giải, độc phát sẽ bỏ mình. Nhưng cho dù đã uống thuốc giải, vẫn sẽ có một ít độc tố còn sót lại, biểu hiện rõ ràng nhất chính là móng tay biến đen, bất quá tính mạng không còn bị uy hiếp nữa, chỉ là móng tay nhàn nhạt có màu đen, ước chừng sau một tháng, tàn độc trong cơ thể mới từ từ được loại bỏ, màu đen trên móng tay cũng biến mất.

Ngân diện hắc y nhân là ai? Trước đó nàng đã có hoài nghi, chỉ là không đủ chứng cứ để xác định.

Thanh Linh lựa chọn dùng ‘Tàn Ngân’, cùng là vì sau khi đã giải độc nhưng vẫn có biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài.

Nếu như không thông qua thuốc giải mà tìm được người, nàng vẫn có thể thông qua dấu vết lưu lại làm manh mối, bắt được ngân diện hắc y nhân.

Diệp Thiên Minh bưng ly trà lên, uống một hớp nhỏ: “Ngồi xuống trước đã.”

Thanh Linh tùy ý tìm cái ghế ngồi xuống.

“Những năm này vi phụ đúng là đã không đủ quan tâm đến con.”

Thanh Linh khó hiểu, Diệp Thiên Minh đề cập đến chuyện này để làm gì?

“Cũng không biết con đã luyện một thân bản lãnh dụng độc thâm cao siêu như vậy.” Diệp Thiên Minh chậm rãi nói.

Nghe Diệp Thiên Minh nói đến chuyện này, tựa hồ như ông ta đã biết cái gì, chỉ là không xác định: “Phụ thân có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Diệp Thiên Minh đột nhiên cười to: “Không thích quanh co lòng vòng, tính cách này của nha đầu con lại giống y hệt ta. Vì phụ hôm nay gọi con trở lại chỉ là muốn con giúp vi phụ một vài chuyện nhỏ.”

Thanh Linh không nói, chờ câu sau của hắn.

“Con khuyên nhủ Tần Liễm, cuộc tranh đấu của Thái tử cùng Vinh Vương gia, nói hắn đừng nhúng tay.” Diệp Thiên Minh nói.

Thanh Linh nghe vậy, cười khẽ một tiếng: “Phu quân làm việc có đạo lý của phu quân, nữ nhi sẽ không can thiệp, chuyện phụ nhân nhờ, có lẽ nữ nhi không giúp được.” Diệp Thiên Minh thế nhưng đứng bên cạnh Hách Liên Dực, chỉ là hiện tại thế lực của Hách Liên Dực không còn lớn bằng trước, ông ta ngược lại muốn giúp Hách Liên Dực, tại sao chứ?

Tập tin gửi kèm:

Chú thích:Lư hương khắc hoa văn thần thú

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 144+6: Lật Thuyền Trong Mương 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đầu óc có chút mê muội, Thanh Linh cảm thấy càng ngày càng không thích hợp, âm thầm vận nội lực lại phát hiện nội lực của bản thân đang bị xói mòn. Tâm nháy mắt treo lên, Diệp Thiên Minh đang thầm động tay động chân!

Thoáng nhìn làn khói mỏng manh đang bay lên từ lư hương, tâm hiếu vài phần, trên mặt lại bất động thanh sắc.

“Phải không?” Diệp Thiên Minh bình tĩnh, cũng không thấy có quá nhiều phiền muội: “Chỉ sợ phải ủy khuất con một đoạn thời gian vậy.” Ông ta nâng ly trà lên, vừa muốn uống một hớp. Đột nhiên, hàn quang chớp lóe, ông ta vung tay lên, chén trà mãnh liệt đụng vào ngân châm trên không trung, theo quán tính bay thẳng về hướng Thanh Linh đang ngồi.

Thanh Linh kinh hãi, nhanh chóng nghiêng sang một bên, chén trà bay sát qua tai, đập vào cửa sổ. Miễn cưỡng tạo ra một lỗ hổng trên cửa sổ, rơi bên ngoài vang lên tiếng rơi vỡ thanh thúy.

Trở mặt chỉ trong nháy mắt.

Phụ nữ (cha và con gái) phản bội, tàn sát lẫn nhau, thiên hạ sợ rằng hiểm thấy. (MTLTH.ddlqđ)

Hai người đồng thời đứng lên.

Thanh Linh: “Người...”

Diệp Thiên Minh: “Người...”

Thần sắc hai bên đều khẩn trương xen lẫn khiếp sợ. Tựa như không thể tưởng tượng được rằng đối phương vậy mà tàn nhẫn ra tay.

Thanh Linh lao đảo chạy ra cửa, bị Thường Quý đột nhiên chặn lại đường thoát.

“Cứu mạng!!!” Thanh Linh cố gắng thúc giục chút nội lực còn sót lại, hóa thành thanh âm truyền ra bên ngoài.

“Nhị tiểu thư, đừng phí sức nữa.” Thường Quý nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Nơi này là địa bàn của Diệp Thiên Minh, nàng hô cứu mạng không phải là uống công sao?

Thanh Linh chỉ nhàn nhạt cười nói: “Chưa chắc.” Nàng lại lao đảo ngồi lại trên ghế.

“Ta là phụ thân của ngươi!” Diệp Thiên Minh ngồi trên chủ vị, thanh âm rét lạnh: “Ngươi lại dám hạ độc phụ thân của mình!”

Ông ta che bụng tê liệt ngồi trên ghế, Thanh Linh xuất ngân châm đồng thời cùng tung bột phấn. Ông ta chỉ cú ý phòng châm, vạn lần không ngờ được rằng ngân châm chỉ là ngụy trang, thứ Thanh Linh muốn hạ chính là độc phấn: “Đưa giải dược ra đây!”

Không lên tiếng liền hạ độc thủ, nữ nhi của ông ta đúng là quá ác độc! Ngũ tạng lục phủ tựa như bị ngàn đao chém vào, nếu như không phải trên

chiến trường tôi luyện ra một thân bản lĩnh, giờ phút này ông ta cũng khó mà chịu nổi đau đớn này.

Thanh Linh vô lực dựa trên ghế, trái tim mơ hồ quặn đau, sắc mặt tái nhợt cười một tiếng: “Nữ nhi cũng không nghĩ ra phụ thân sẽ ra tay với nữ nhi.” Diệp Thiên Minh hạ giọng rất lạnh, nàng chần chừ không ra đây là cái gì.

“Nhị tiểu thư, ngài đúng là lòng muông dạ thú, dám hạ độc phụ thân thân sinh của mình.” Thường Quý nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt thâm độc.

Thanh Linh liếc qua Thường Quý, nhìn Diệp Thiên Minh: “A, hồ dữ cũng không ăn thịt con. Phụ thân đối xử với nữ nhi như vậy, nữ nhi cảm thấy ngoài ý muốn.” Thanh âm nàng tạm dừng, mở miệng nói: “Ngân diện hắc y nhân gần đây hay lên ra vào Vinh Vương phủ là người, đúng không, phụ thân đại nhân?”

Diệp Thiên Minh không đáp lại, Thanh Linh càng khẳng định ông ta chính là người đó. (MTLTH.ddlqđ)

“Đưa giải dược ra đây, nếu không đành phải ủy khuất con ở nhà mẹ đẻ vài ngày vậy.” Diệp Thiên Minh ánh mắt âm lệ nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh nghe ra ý tứ trong lời Diệp Thiên Minh: “Phụ thân muốn dùng nữ nhi để uy hiếp phu quân sao?”

Nàng tàn nhẫn cười: “Nữ nhi ở lại mấy ngày cũng không sao. Chỉ là, phụ thân hạ độc dược khó hiểu lên người nữ nhi, nữ nhi khó có thể dâng giải dược lên, có lẽ nữ nhi phải lưu lại vài ngày lo tang sự cho phụ thân xong xuôi mới có thể hồi phủ Thừa Tướng.”

“Đây chính là lời đại nghịch bất đạo, nhị tiểu thư vậy mà cũng mở miệng cho được!” Thường Quý giận dữ chỉ thẳng vào Thanh Linh.

Diệp Thiên Minh tức giận trợn tròn hai mắt.

“Lão gia, không bằng lục soát nhị tiểu thư tìm giải được.” Thường Quý thấp giọng hỏi.

“Phụ thân nếu dám lục soát người nữ nhi, nữ nhi sẽ hủy giải được.” Nàng ác liệt nói, khuôn mặt rét lạnh khiến người khác không thể nghi ngờ lời nàng nói.

“Không cần.” Diệp Thiên Minh khoát tay.

“Phốc.” Diệp Thiên Minh phun ra một vũng máu đen.

“Lão gia, ngài kiên nhẫn một chút, lão nô ngay lập tức tìm đại phu.” Thường Quý nói.

“Giải được!” Diệp Thiên Minh nói, độc phát đau nhức khiến ông ta không muốn đợi chờ thêm một giây phút nào nữa, đại phu còn chưa tới, ông ta cảm thấy mình không thể chịu nổi nỗi đau này. Huống chi đại phu có đến kịp cũng chưa chắc giải được độc này. (MTLTH.ddlqđ)

Ông ta đúng là đã coi thường con gái ngoan của mình.

“Đưa giải được cho ta!” Thanh Linh thu lại tươi cười, uy thế trên người vậy mà cũng không thua kém Diệp Thiên Minh.

“Phụ thân, đã không còn sớm, phu quân chuẩn bị đến đón nữ nhi hồi phủ. Nếu như phu quân thấy bộ dạng này của nữ nhi, sợ là chàng sẽ tức giận. Đương nhiên phụ thân có thể lấy lí do nữ nhi muốn ở lại Diệp phủ vài ngày, đánh lạc hướng phu quân, chỉ là không biết chàng có chịu để phụ thân lừa hay không?”

A, thiếu chút nữa nữ nhi đã quên, vừa rồi nữ nhi hô một tiếng cứu mạng, bên cạnh nữ nhi luôn có một ám vệ, chắc hẳn nàng đã nghe được.

Biết chuyện xảy ra, nàng nhất định sẽ bẩm báo cho phu quân.” Lúc này nàng đột nhiên nhớ đến lời Tần Liễm nhắc nhở nàng phải cẩn thận, cho dù là phụ thân cũng không thể tin tưởng. Ngẫm lại thật đúng là cũng có đạo lý, may mắn nàng mang theo bao độc phấn. (MTLTH.ddlqđ)

“Hôm nay Thái tử đến làm khách ở phủ Thừa tướng, phu quân biết nữ nhi gặp chuyện không may, Thái tử không biết có đi theo hay không?”

Diệp Tường quân vì muốn uy hiếp Tần Thừa tướng, không tiếc hạ độc nữ nhi. Thái tử bẩm báo việc này cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tin hay không tin đây?”

“Người cùng đừng quên người cũng hạ độc lão gia!” Thường Quý tức giận nói.

“Quản gia không ngại đợi một chút, qua thời gian nửa chén trà, có thể đại phu tài giỏi nhất cũng không chặn ra phụ thân trúng độc.”

“Người có ý gì?” Thường Quý lạnh nhạt hỏi.

Thanh Linh chỉ cười, không nói thêm câu nào nữa.

Độc được trong cơ thể Diệp Thiên Minh sau thời gian phát độc khoảng nửa chén trà sẽ hóa toàn bộ thành nước chua, ăn mòn toàn bộ lục phủ ngũ tạng trong cơ thể. Đại phu bắt mạch khó có thể chặn ra là trúng độc.

Diệp Thiên Minh nghiêm túc quan sát Thanh Linh, có thể không chút do dự hạ độc phụ thân thân sinh, sau đó dù nói thế nào dầu muối cũng không vào, thậm chí còn dùng Hoàng Thượng và Thái tử uy hiếp lại ông ta.

Hết thầy, đều là ông ta xem nhẹ nàng.

Người lạnh lùng trước mặt, thật sự là nữ nhi Diệp Thiên Minh? Trong lòng có nghi vấn, bật thốt thành câu hỏi: “Người là ai?”

“Tất nhiên là nữ nhi của phụ thân.” Thanh Linh thản nhiên cười nói, trong lòng nàng đồng thời cũng muốn hỏi Diệp Thiên Minh thật ra là ai, chỉ là dưới tình hình này, trong lòng thầm than, có thể an toàn đi ra khỏi Diệp phủ rồi nói sau cũng không muộn. (MTLTH.ddlqđ)

“Nếu như hôm nay nữ nhi không thể hoàn hảo ra khỏi Diệp phủ, phụ thân hẳn đã đoán ra hậu quả thế nào. Đến lúc đó, chuyện Diệp Tướng quân độc ác ra tay với con gái ruột, trước mặt Thánh Thượng, hẳn là cũng không khống chế được nữa.”

“Lão gia!” Diệp Thiên Minh lại phụ huyết, Thường Quý lo lắng sợ hãi kêu lên.

“Đưa giải dược cho nàng.” Diệp Thiên Minh nói.

Thường Quý vớt lọ giải dược cho Thanh Linh.

“Phụ thân đây là đã đáp ứng nữ nhi?” Thần sắc Thanh Linh vẫn bình tĩnh, không có lấy được giải dược liền vui vẻ.

“Người dù sao cũng là con gái ta, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, người đi đi.” Diệp Thiên Minh đau đến mức không muốn nói nhiều, khoát tay để Thanh Linh đi.

“Nữ nhi khi ra khỏi phủ sẽ đưa phụ thân giải dược.” Thanh Linh nói, bước chân thông dong ra khỏi đại sảnh.

“Lão gia, thực sự thả nàng ta đi sao?” Đáy mắt Thường Quý xẹt qua không cam lòng.

“Nếu không phải làm thế nào? Thái tử mà biết chuyện này, lão phu lưu lại nàng mới là phiền toái lớn.” Sắc môi Diệp Thiên Minh trắng bệch.

“Bất quá, đây mới chỉ là bắt đầu.” Thật lâu sau đó, Diệp Thiên Minh lẩm bẩm, đáy mắt tối tăm phát ra dị quang.

Chú thích:tứ hợp viện

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 145: Ngậm Máu Phun Người

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Sau khi Diệp Thiên Minh uống thuốc giải, dựa trên giường nghỉ ngơi.

Thường Quý đứng một bên thở dài: “Lão nô không ngờ Nhị tiểu thư có thể tâm ngoan thủ lạt đến vậy. Hôm nay dụ dỗ uy hiếp đều không có tác dụng với nàng, lại không thể vây khốn nàng, còn bại lộ thân phận của lão gia, không biết sau này nàng có tìm lão gia gây phiền toái không?”

“Thủ đoạn mặc dù không ra làm sao nhưng tổng thể vẫn hữu dụng.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt trả lời.

Mặt Thường Quý tràn đầy nghi hoặc.

“Thuốc đưa nàng, vừa là giải dược, đồng thời cũng là độc dược.” Giọng điệu Diệp Thiên Minh lạnh nhạt: “Thân phận kia của bốn Tướng, khả năng nàng đã sớm biết.” Lúc Thanh Linh nói ra thân phận ngân diện hắc y nhân của ông ta, vẻ mặt nàng tựa hồ đã chắc chắn, ông ta cũng không hề phủ nhận.

Thanh Linh vừa bước chân qua đại môn của Diệp phủ, Minh Lục cũng đồng thời theo ra: “Phu nhân, ngài không sao chứ?” Hắc sắc chân đuổi theo bước chân của Thanh Linh.

“Phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Linh lắc đầu: “Đừng nói nữa, đi mau.”

“Vâng.” Minh Lục không dám hỏi gì nữa. (MTLTH.ddlqđ)

Trở lại phủ Thừa tướng, Thanh Linh vừa nhìn thấy Tần Liễm liền nhanh chóng vùi vào lồng ngực hắn.

Minh Lục cùng các thị nữ xung quanh bị nàng triệt để xem thành không khí, không chút nào then thùng ôm chặt Tần Liễm.

Tần Liễm ôm eo nàng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng xảy ra chuyện ở Diệp phủ, trên thực tế, Tần Liễm không hề biết chuyện này.

Nàng nói với Diệp Thiên Minh khi nàng hô ‘Cứu mạng!!’, ám vệ của nàng sẽ báo cho Tần Liễm biết, đó chính là lừa gạt ông ta.

Vài ngày trước Vô Ảnh đã đi Bình Châu, liên tục mấy ngày gần đây, bên cạnh nàng không hề có bất cứ một ám vệ nào.

Thanh Linh ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt như thủy tinh đen của hắn: “Có phải chàng biết Diệp Thiên Minh chính là Ngân diện hắc y nhân hay lén vào Vinh Vương phủ?”

Hắn gật đầu: “Phải.” Trong đêm Nguyên Ung Đế ngã ngựa kia, người của hắn cũng ở gần đó.

Chuyện Kính Nam vương cùng Thục phi nương nương ‘bỏ trốn’ lớn như vậy, sao hắn lại không biết? Mấy ngày đó, người của hắn đều âm thầm theo dõi sát sao.

Cũng chính vào buổi tối ngày hôm đó, người của hắn giao thủ với người của Diệp Thiên Minh, thành công kéo đi mặt nạ của Diệp Thiên

Minh, biết được thân phận thực sự của Ngân diện hắc y nhân.

Hắn vừa mới trả lời, nữ nhân trong ngực lập tức ngang ngược cắn một cái lên cổ hắn. Hắn bị đau kêu thành tiếng, lại không đẩy nàng ra, trái lại ôm nàng càng chặt.

Minh Lục thầm than, dường như chỉ có công tử nhà hắn mới có thể cứng chiều phu nhân như hài tử như vậy.

“Tức giận?” Hắn ôn nhu hỏi.

Dù nàng có tức giận hay không, nghe giọng nói dịu dàng của hắn cũng giận không nổi nữa. Nàng buông miệng trả lời: “Chàng đã sớm biết thân phận của Ngân diện hắc y nhân, lại biết thiệp hiếu kỳ, sao chàng lại không nói cho thiệp biết sớm hơn?” Nếu hắn chịu nói cho nàng, làm sao nàng phải tốn nhiều công phu như vậy để vạch trần thân phận của Diệp Thiên Minh.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại thì đúng là cũng không thể trách hắn, dù sao nàng cũng không hỏi hắn.

“Diệp Thiên Minh là phụ thân của nàng.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh hiểu ý hắn: “Ông ta lấy thân phận Ngân diện hắc y nhân đối địch với chàng và Thái tử, chàng biết nếu ta biết ông ta có thêm một thân phận trong bóng tối kia, ta sẽ khó xử khi kẹt giữa hai người? Phải không?”

“Ta đối địch với phụ thân nàng, nàng sẽ đứng về phía ai?” Hắn nhìn chăm chăm nàng, trong mắt có chút khẩn trương.

Đối với Thanh Linh mà nói, Diệp Thiên Minh so với người lạ chỉ là có chút quen thuộc hơn mà thôi, chứ nói gì đến hai người có tình phụ nữ thăm thiết.

Vô luận Tần Liễm muốn đối địch với ai, nàng thủy chung chỉ muốn đứng bên cạnh hắn.

Thanh Linh nhìn thấy hắn khẩn trương, nàng thoát khỏi lồng ngực hắn, sờ sờ cằm, chau mày lại, làm một bộ dáng thâm trầm suy nghĩ: “Chuyện này phải suy nghĩ cẩn thận, khụ khụ, nếu như chàng dễ thiếp, có lẽ thiếp cao hứng có thể chọn đứng bên cạnh chàng.” (MTLTH.ddlqđ)

Xem bộ dáng này của nàng, hắn thở phào nhẹ nhõm, duỗi ngón tay vuốt nếp nhăn giữa đôi lông mày của nàng: “Lại nhíu mày, muốn thành tiểu thái bà hay sao?” Hắn bấm tay, búng một cái lên trán nàng.

Nàng lập tức giậm chân, bất mãn trừng hắn: “Đau.”

Hắn dịu dàng cười cười, xem nhẹ bất mãn của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái: “Đi gặp khách cùng vi phu.” Hắn kéo lấy tay nàng dẫn nàng đi. (MTLTH.ddlqđ)

Ra khỏi phủ, Tần Liễm không hề có ý định ngồi xe ngựa mà chỉ kéo lấy tay nàng cùng nàng tản bộ.

Hai bên cây cối trên con đường nhỏ có những tảng băng sạch sẽ như pha lê, gió thổi qua dường như còn có thể ngửi thấy mùi vị tinh khiết.

Hắn dắt tay nàng, từ từ đi, hắn mở miệng, tựa như lơ đãng hỏi: “Hôm nay ở Diệp phủ đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Linh không giấu diếm nói cho hắn toàn bộ chuyện xảy ra ở Diệp phủ, nàng nói nói, cảm thấy bàn tay đang nắm tay nàng dần chặt lại. Nàng đi ở phía sau, không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng nàng biết hắn đang tức giận.

“Ông ta là phụ thân của nàng, không ngờ lại đối xử với nàng như vậy.” Hắn biết tình phụ tử giữa hai người không sâu nhưng lại không đoán được

lại có thể bạc đến như vậy.

Phu thê hai người đột nhiên trầm mặc, trên đường hết sức an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hai người đạp trên tuyết.

Nàng lắc cánh tay hăn, phá vỡ trầm mặc: “Hoàng Thượng vẫn chưa tỉnh lại sao?”

“Có tỉnh, nhưng rất nhanh lại mê man.” Tần Liễm nói: “Hiện thời tình huống của Hoàng Thượng không tốt.”

Nàng gật đầu, im lặng một lát, suy nghĩ Diệp Thiên Minh ám toán Hoàng Thượng là muốn làm gì?

“Sao lại không đi tiếp?” Tần Liễm quay đầu lại hỏi.

Nàng nghĩ tới vấn đề kia, không tự giác nhập thần, dừng bước mà cũng không biết, nghe thấy thanh âm của hăn, nàng hoàn hồn lại, cười thật tươi: “Đi thôi.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 145+2: Ngậm Máu Phun Người 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Chàng muốn dẫn thiếp đi gặp ai vậy?”

“Một vị bằng hữu từng gặp nhau vài lần, y thuật của hãn tinh diệu tuyệt luân, nàng cũng biết y thuật, cùng hãn hàn huyền một lúc có lợi cho nàng.” Đang nói chuyện, hãn dừng bước chân, chỉ tòa nhà cách đó không xa: “Đến rồi.”

Thanh Linh theo Tần Liễm vào một viện tử sạch sẽ nho nhỏ.

Một nô bộc đang quét sân, nghe thấy tiếng đại môn mở ra, hãn ngừng đầu, nhìn thấy Tần Liễm cùng Thanh Linh, lập tức buông cây chổi trên tay xuống, nghênh đón: “Tần Thừa tướng, Bạch thần y đã đi rồi, ngài ấy để tiểu nhân nói với ngài lời cảm ơn, cảm ơn ngài trong khoảng thời gian này đã khoản đãi, nếu như còn cơ hội, Bạch thần y sẽ cùng Tần Thừa tướng luận bà kỳ nghệ.”

Thì ra đây là một trong những tòa nhà thuộc về Tần Liễm, Thanh Linh thăm nghĩ.

“Biết, người lui xuống đi.” Tần Liễm nói.

“Người nọ là ai, ngay cả mặt mũi của chàng cũng không nể, nói đi là đi luôn.” Thanh Linh hỏi, ánh mắt lại quét một vòng nhìn xung quanh.

(MTLTH.ddlqđ)

Tòa nhà này tuy nhỏ nhưng lại lịch sự, tao nhã. Gạch xanh cổ ngói, trụ gỗ lim điêu khắc đồ họa xưa cũ, nhìn cả tòa nhà đều thấy trang nhã.

Thanh Linh hí mắt, chặc chặc thở dài nói: “Đây là một địa phương tốt để kim ốc tàng kiều.” Nàng đứng trước mặt Tần Liễm: “Thành thật khai báo, tòa nhà như thế này chàng còn bao nhiêu, có giấu nữ nhân khác hay không?”

Khuôn mặt Tần Liễm lập tức biến đen, đưa tay nhéo má nàng: “Có tiểu nha đầu nghịch ngợm lại hay ghen như nàng, vì phu đâu còn tâm tư đi trêu ghẹo nữ nhân khác.”

“Hôm nay muốn dẫn nàng tới đây để gặp Cốc chủ Bạch Khách Du của Linh Y cốc, nàng cũng là người học y, cùng hãn hàn huyền có thể thu được lợi ích không nhỏ. Không ngờ hãn lại đi vội vàng như vậy, ở đây chưa tới mấy ngày đã đi.” Tần Liễm hơi có chút tiếc nuối nói.

Đã rất lâu rồi nàng chưa gặp sư phụ Bạch Khách Du, vất vả lắm sư phụ mới đến Hạ thành, nàng lại không thể gặp mặt, trong lòng không tránh có một chút khó chịu cùng tiếc nuối.

“Sao chàng lại quen Bạch Cốc chủ?” Sư phụ nàng rất lười ra ngoài, cho dù có việc phải rời Cốc, cũng sẽ ẩn giấu thân phận.

“Gặp qua vài lần mà thôi.” Tần Liễm nói: “Năm đó Bạch Cốc chủ luyện ra độc môn bí dược ‘Định nhan đan’ gây chấn động thiên hạ, sau đó lại ẩn cư tại Linh Y cốc, nhiều năm qua hiếm ai thấy khuôn mặt thật của hãn, lần này tới Hạ thành, không biết bao giờ lại có thể gặp lại nhau.”

Thanh Linh biết rất rõ công dụng thần kỳ của ‘Định nhan đan’. Có thể làm thi thể người chết không bị phân hủy, bảo trì da thịt như khi còn sống.

Luyện chế thuốc này rất hao phí sức lực, nguyên liệu đều là độc dược, có tổn thương rất lớn đối với người chế thuốc. Mới đầu sư phụ chỉ luyện mấy viên, sau đó liền dừng tay, trời về Linh Y Cốc điều dưỡng thân thể rất lâu. (MTLTH.ddlqđ)

Thi thể không bị phân hủy, cũng sẽ không hóa thành xương trắng. Đối với không ít người mà nói, thân nhân hoặc người quan trọng của họ qua đời làm họ cảm thấy rất đau khổ. Nếu như dùng Định nhan đan với người đã chết, nhìn dung nhan vẫn như khi còn sống, người ở lại cũng bớt đi một chút đau thương.

Bởi vậy mới nói có rất nhiều muốn có được thuốc này.

Nhưng để luyện chế ra thuốc này lại rất hại thân, Bạch Khách Du không muốn luyện lại, cũng không như một số người coi ‘Định nhan đan’ thành lợi nhuận, cho nên hắn đã hủy đi đơn thuốc, cũng thề cả đời không luyện lại ‘Định nhan đan’.

Gió thổi khiến tóc tơ trước trán Thanh Linh bay loạn, Tần Liễm dịu dàng vén tóc nàng, sau đó dắt tay nàng: “Nếu như đã không gặp được người, vậy chúng ta trở về thôi.”

Bên trong Vinh Vương phủ, Hách Liên Dực vừa dùng đồ ăn sáng xong, tâm phúc Lưu Hải của hắn liền từ cửa đi vào.

“Vương gia, dường mẫu Lý Tĩnh của Thái tử đã tới Hạ thành, hiện tại Vương gia muốn gặp hay không?” Lưu Hải cung kính nói.

Sau khi dùng thiện xong, Hách Liên Dực có thói quen súc miệng, hắn bưng một ly nước ấm lên, nghe vậy, động tác dừng lại một chút: “Dường phụ tên Tưởng Trung của Hách Liên Thành đâu? Sao không đưa đến? Nhi tử của dường phụ dường mẫu của hắn đâu?” Hắn ngậm một hớp nước súc miệng, sau đó phun vào chén.

Lúc trước hần phân phó người khổng chế nhà Tởng Trung, cũng đưa phu thê Tởng Trung lên Kinh luân.

Hiện tại lại chỉ nghe Lưu Hải nhắc tới Lý Tĩnh, hần không khỏi nhú mảy.

“Thời gian trước Tởng Trung phát bệnh tim mà chết, Tởng Trung Tử hiện tại lại đang ở trong tay chúng ta. Hai mẹ con nhà kia, Vương gia có muốn gặp hay không?”

“Trước mang Lý Tĩnh vào đây!” Hách Liên Dực nhàn nhạt nói.

Lúc Lý Tĩnh tới, Hách Liên Dực đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt, nhìn về phía cửa.

Lý Tĩnh vận một bộ y phục tang chồng màu trắng, trên đầu búi một kiểu tóc đơn giản, dùng hai cây gỗ cố định. Khí sắc bà không được tốt lắm, tay chân run nhè nhẹ, ánh mắt nhìn Hách Liên Dực có kinh hoàng cùng bối rối. (MTLTH.ddlqđ)

“Người là dưỡng mẫu của Thái tử?” Đợi đến khi Lý Tĩnh thi lễ xong xuôi, Hách Liên Dực mới hỏi.

Lý Tĩnh không trả lời ngay, yên lặng rất lâu mới nói: “Vâng..”

Đứng trước mặt Hách Liên Dực, bà vừa sợ hãi lại nghi hoặc: “Vương gia ngàn dặm xa xôi muốn bắt gia đình nhà dân phụ làm nô bộc để làm gì?”

Hách Liên Dực tựa như không nghe thấy câu hỏi của bà, hỏi thẳng: “Theo như bốn vương biết được, người cùng phu quân người từng thu dưỡng hai hài tử không hơn kém nhau bao nhiêu tuổi, trong đó một là đương kim Thái tử, mà người còn lại không lâu sau đó đã chết.”

“Thật đúng là có chuyện này.” Lý Tĩnh nói.

Hách Liên Dực đứng lên, quỳ dõ cười một tiếng, giọng điệu lại như không có chuyện gì xảy ra: “Kỳ thật người chết kia mới là Thái tử, Tần Liễm sai sử phu thê hai người nói đùa bé kia không phải là Thái tử, sau đó Hách Liên Thành liền thuận lý thành chương mà nhận tổ quy tông.”

“Lúc ấy dân phụ không hề biết đùa bé ấy là ai? Tần Thừa Tướng cũng không sai sử phu thê dân phụ làm gì.” Lý Tĩnh thành thật nói.

Hách Liên Dực đột nhiên lạnh lùng nói: “Nhi tử của người đang ở trong tay bản vương, nếu muốn hãn còn sống bình an, bản vương nói cái gì, người chỉ cần nghe là ổn rồi.”

Trải qua điều trị tỉ mỉ của Thái y, thân thể của Nguyên Ung Đế đã bắt đầu có chuyển biến tốt. Trải qua nguy hiểm ngoài ý muốn này, nhìn ông già đi rất nhiều, tinh thần cũng không còn tốt nữa, có cảm giác như lão nhân đã sắp gần đất xa trời. (MTLTH.ddlqđ)

Thân thể của Nguyên Ung Đế vừa tốt lên không bao lâu, không ngờ lúc này lăng mộ của Liên phi nương nương lại truyền ra một tin chấn động, trong quan tài của Liên phi nương nương trống rỗng.

Nguyên Ung Đế vừa khiếp sợ lại thương tâm giận dữ, phái người truy tìm hài cốt Liên phi, đồng thời còn ra một đạo Thánh chỉ, những người năm đó kiến tạo lăng mộ cùng những người trong coi lăng mộ đồng loạt xử trảm.

Liên quan đến chuyện lăng mộ của Liên phi mà đã có hơn trăm người chết, triều thần đồng loạt khiếp sợ, rồi rút thượng tấu khuyên giải, chỉ là Nguyên Ung Đế đang cơn phát hỏa, cũng không ai cả gan can ngăn quá. Bọn họ đều biết Liên phi nương nương là cấm kị của Hoàng Thượng, hơn một trăm người vô tội đã phải chết, mặc dù tàn nhẫn nhưng không ai dám khuyên ngăn.

Cuối năm nay, trên triều cùng dân gian khắp nơi không phải không khí vui mừng, mà tràn ngập huyết tinh.

Ngày hôm đó không ngờ khi Thanh Linh tỉnh lại đã là buổi trưa, gần đây nàng cảm thấy rất dễ mệt mỏi, thích ngủ, chỉ cần không để ý là dậy trễ. Nàng nửa ôm chăn ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt. Khuôn mặt nhỏ nhắn trang dung thuần khiết, thanh nhã uyển lệ, nàng yên tĩnh ngồi đó tựa như tinh linh bị bỏ rơi, vô tội làm người khác đau lòng.

Chăn mền trên vai chậm rãi rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn cùng nhwnhx dấu vết đáng xấu hổ, vừa có chút hơi lạnh, nàng giật mình tỉnh cả ngủ. Lúc này nàng mới phát hiện thân thể bản thân dưới chăn không một mảnh vải, hồi tưởng sự điên cuồng triền miên cùng Tần Liễm đêm qua, đôi tai thoáng chốc đã đỏ ửng.

Tần Liễm vừa lúc bước vào, nhìn nữ tử đang cúi đầu trên giường, hai gò má thẹn thùng ửng hồng, tưởng chừng như có chút gì đó xấu hổ lại quyến rũ nhàn nhạt. Áo gấm mỏng màu trắng vẫn không che hết xương quai xanh tinh xảo.

Thanh Linh cảm thấy có ánh mắt sáng quắc đang ngưng trên người nàng, vô ý thức quay đầu, chứng kiến đôi mắt dường như sắp phát xanh lên của hắn, tựa như hận không thể nuốt hết nàng vào bụng.

Hắn lại gần, nàng bối rối che kín chăn mền lùi về phía sau, bộ dạng tránh né, còn có ánh mắt cầu thương hại, lại có loại dục cự còn ngên.

“Thiếp đói bụng, chàng đi lấy đồ ăn cho thiếp đi.” Xác thực nàng đang rất đói bụng.

Chỉ là vào tai hắn lại có tầng ý nghĩa khác, hắn cởi áo khoác, cứ như sói xám lao về phía con mồi: “Vi phu cũng đói.” Thanh âm mị hoặc mà trầm thấp kia đáng chết lại rất dễ nghe.

THỪA TƯỞNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 145+3: Ngậm Máu Phun Người 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn ôm lấy nàng, khẽ cắn vành tai, tay chầm chậm dò vào áo ngủ bằng găm: “Nàng trước để vi phu ăn no, chờ vi phu có khí lực, vi phu sẽ tìm đồ ăn cho nàng.”

“Không...” Nụ hôn nóng bỏng nuốt câu nói của nàng.

Đại sắc quỷ này, liên tục vài buổi tối ác liệt lăn qua lăn lại nàng, vậy mà lúc nào cũng trưng khuôn mặt ăn không đủ no.

Đôi mắt dâng hơi nước mịt mờ, thân thể dần vô lực, lý trí bị những nụ hôn miên man đầu độc, nàng không tự chủ nâng cánh tay ngọc ngà lên ôm lấy cổ hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Tình ý nồng nàn, tiếng kêu đói từ bụng Thanh Linh lại đúng lúc vang lên thật dài.

Nam nhân đang vùi đầu vào cấn cổ nàng nghe thấy âm thanh, cứng rắn dừng tất cả mọi động tác.

“Phu quân...” Nàng vờn lấy lọn tóc của hắn, đôi mắt đầy nước: “Khó chịu.” Hắn đốt lấy lửa trên người nàng, đột nhiên lại dừng lại, nàng khó chịu đến muốn cắn người.

Nàng mở miệng định căn lấy hầu kết của hắn, không biết người này có phải cố ý hay không, lúc này lại đẩy nàng ra: “Ngoan, là vi phu không tốt, khiến nàng đói bụng.” Thanh âm áy náy cùng ả nhần trầm khàn vang lên, hắn xoay người, lúc nàng vẫn đang trừng mắt nhìn hắn, hắn đã nhanh chóng phủ áo khoác lên người nàng.

“Vi phu gọi người chuẩn bị cho nàng chút thức ăn.” Hắn ra cửa phòng phân phó hạ nhân bưng thức ăn lên, sau đó quay trở lại, giúp nàng rời giường, mặc y phục.

Động tác hắn thành thạo tự nhiên, cảm giác còn thành thạo hơn cả nàng.

Trên tay Tần Liễm là một chén cháo, múc một thìa, kề sát bên môi thổi thổi, cảm giác đã không còn quá nóng mới bón cho nàng.

Hương cháo thơm thơm nồng nồng lan tỏa trong miệng, nàng hưởng thụ khẽ híp mắt, giống như một chú mèo nhỏ vừa trộm được cá. Sóng mắt hắn lưu chuyển, tâm vừa động, trộm hương ở bên môi nàng một cái.

“Phu quân đáng ghét.” Nàng chu môi bất mãn nói.

Hắn cười thành tiếng, khuôn mặt vốn yêu diễm mỹ lệ. Nụ cười này nở rộ trên môi, tựa như một nét chấm phá trong bức tranh họa sơn thủy trang nhã, sạch sẽ mà thuần túy, thế nhưng hắn vừa mở miệng liền lộ nguyên hình: “Vi phu phục vụ phân nhân, phu nhân có thấy thư sướng không?”

“Không.” Nàng trắng mắt liếc hắn một cái.

Hắn lại múc cháo bón cho nàng, nàng nhai nhai vài cái rồi nói: “Đang yên đang lành sao thi thể của Liên phi lại mất tích?”

Hắn dùng thìa quấy quấy chén cháo: “Ý trời đi.”

Câu trả lời của hần làm nàng không giải thích được: “Chàng tin tưởng thiên ý sao?” Nàng nghiêng đầu hỏi hần. (MTLTH.ddlqđ)

Hần tiện tay chỉnh lại cái đầu đang lệch của nàng: “Không tin.”

Nàng lại lâm vào mơ hồ: “Vậy sao chàng còn nói là do ý trời?”

“Bởi vì ta không biết.” Không biết rõ vì sao lãng mộ của Liên phi lại như vậy.

Nàng cảm thấy người này chắc chắn đang thuận miệng lấy lệ với nàng.

“Chàng có tin kiếp trước kiếp này không?” Không tin ý trời vậy có tin kiếp trước kiếp này không?

Hần cười cười, nét cười làm nàng hoảng hốt, lại nghe hần nói: “Ta không tin trời, cũng không tin số mệnh.” Hần thoáng dừng lại một chút: “Nhưng bởi vì có nàng, ta nguyện ý tin tưởng kiếp trước, tin tưởng kiếp này, tin tưởng cả kiếp sau.”

Hần nghĩ đời đời kiếp kiếp đều muốn nàng ở bên, cho nên hần nguyện ý tin tưởng số mệnh.

Vô Ảnh đi một chuyến Bình Châu đã trở lại.

Lúc này Thanh Linh đang tản bộ dọc mái hiên, thưởng thức cảnh tuyết bao phủ.

Vô Ảnh nhẹ nhàng bước tới trước mặt Thanh Linh: “Tiểu thư, Diệp Thiên Minh là cô nhi, được thúc phụ nuôi dưỡng, mười hai tuổi năm ấy, thúc phụ bạo bệnh qua đời, Diệp Thiên Minh liền rời Bình Châu. Về sau tòng quân, lập được chiến công hiển hách, trở thành Hộ Quốc Tướng quân như hôm nay.”

Thanh Linh biết lai lịch của vị phụ thân nhà mình từ người khác, đúng là cũng có khác biệt so với điều tra của Vô Ảnh. Vậy lai lịch của Diệp Thiên Minh bí ẩn, hay đúng thật là như thế?

“Chủ Thượng.” Lúc này Thư Nghiễn đồng thời xuất hiện.

“Có tin tức của Đông Lăng Trưởng Công chúa.” Thư Nghiễn nói.

Lúc trước phát sinh chuyện tuyệt lộ, Tần Liễm được cứu ra kịp thời, Cơ Khinh Hoa lại không rõ tung tích. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Khinh Hoa cũng may mắn giống Tần Liễm, vừa lúc bị chôn xuống một kẽ hở, vì vậy mà có đường sống sót. Về sau nàng ta được người cứu, dưỡng bệnh rất lâu mới lên trở về Đông Lăng.

“Chủ Thượng.” Thư Nghiễn nói tiếp: “Ngài có nghe nói không? Có một hòa thượng ở Tướng Quốc Tự phát hiện một quan tài làm bằng băng thủy tinh ở sau một đỉnh núi. Trong quan tài là một nữ tử mặc y phục đỏ. Dung nhan nữ tử ấy diễm lệ vô song, không giống như người đã chết, lại giống như chỉ đang chìm vào giấc ngủ. Quan tài bằng băng này xuất hiện rất kỳ quái, rất nhanh đã oanh động quan phủ.”

“Có người nhận ra nữ tử trong quan tài đó là Liên phi, phải không?” Thanh Linh nói, tin tức chấn động như vậy, nàng làm sao lại không biết cơ chứ.

Quan tài vừa xuất hiện, oanh động quan phủ, cũng oanh động cả Kinh thành.

“Liên phi đã qua đời nhiều năm, còn chưa hóa thành một đông bạch cốt, thuộc hạ hiếu kỳ liền phái người đi xem xét. Phát hiện nữ tử trong quan tài kia quả nhiên không giống người chết, hồng y mặc trên người đúng là giá y của Bạch Tộc, khi Liên phi tạ thế, Hoàng Thượng lấy lễ hậu táng phẩm cấp Hoàng Quý phi cho bà ấy.” Cho nên lúc hạ táng, trên người Liên

phi mặc chính là lễ phục của Hoàng Quý phi, trên người bà mặc giá y Bạch tộc, chắc chắn sau này đã có người thay. (MTLTH.ddlqđ)

Liên phi nương nương đã mất nhiều năm, thi thể lại chưa bị phân hủy, trong thiên hạ nếu như có thi thể qua nhiều năm chưa mục rữa, chắc chắn đã dùng qua Định nhan đan.

Định nhan đan vốn chỉ có mấy viên, sử phụ không dễ dàng cho người khác như vậy.

Định nhan đan của sử phụ sao lại xuất hiện trên người Liên phi? Ai có thể đáng cập quan tài Liên phi từ lăng mộ Hoàng gia, lại thay giá y Bạch tộc cho bà? Nghĩ đến bức tranh đã từng thấy trong thư phòng của Diệp Thiên Minh, khi còn trẻ ông ta cùng Liên phi lưỡng tình tương duyệt, lại nghe Thế tử Lãnh Ly nói qua, Liên phi từng có một vị hôn phu thanh mai trúc mã. Nghĩ đến đây, Thanh Linh dần đã đoán ra đáp án.

Có năng lực đánh cắp thi thể của Liên phi nương nương từ trong lăng mộ Hoàng gia, cũng thay bộ đồ cưới của Bạch tộc cho bà, chắc chắn là Diệp Thiên Minh. Chính xác mà nói, hẳn là vị hôn phu tên Tạ Minh của Tân Nam – Liên phi nương nương.

“Vô Ảnh, âm thầm bắt Thương Quý lại đây.” Thanh Linh phân phó, đi được hai bước, đầu có chút choáng, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Tiểu thư!”

“Chủ Thượng!”

Vô Ảnh cùng Thư Nghiễn đồng thời mở miệng, bóng dáng của Vô Ảnh loáng một cái đã đứng bên cạnh Thanh Linh, đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

“Ta không sao.” Thanh Linh cười nói.

Vô Ảnh đặt hai ngón tay lên mạch Thanh Linh: “Mạch tượng có chút rối loạn, ngoài ra cũng không có gì bất thường.” Vô Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim treo lơ lửng của Thư Nghiễn rốt cuộc cũng đã về lại vị trí, thoải mái nói: “Thời gian này Chủ Thượng hần là đã mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

Nguyên Ung Đế biết tin thi thể của Liên phi nương nương xuất hiện tại một ngọn núi phía sau Tướng Quốc tự, không màng bệnh tình, khẳng khái xuất cung, tự mình đi Tướng Quốc tự một chuyến. Quần thần cũng hết lòng khuyên can, thế nhưng tâm Nguyên Ung Đế đã quyết, ai cũng không ngăn được.

Nguyên Ung Đế nhìn thấy dung nhan tựa như khi còn sống của Liên phi nương nương, tựa như bị hút đi linh hồn, canh giữ bên quan tài, không muốn rời đi, cho dù ai khuyên cũng vô dụng. (MTLTH.ddlqđ)

Sau vài ngày Nguyên Ung Đế cang giữ bên quan tài, trong Hạ thành liền có kỳ văn truyền ra.

Dưới chân núi của một tòa hành cung tên Cách Nguyên cung nở đầy Mị hoa màu trắng, một mảnh đất lớn đều là Mị hoa, quy mô rất đồ sộ.

Rất nhiều người cũng biết, từ sau khi Liên phi nương nương mất, Mị hoa cũng dần điêu linh, cuối cùng tuyệt tích. Không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại còn có thể nhìn thấy Mị hoa một lần nữa.

Liên phi khi còn tại thế đã từng ở lại Cách Nguyên cung mấy ngày, từ sau khi nàng mất, Nguyên Ung Đế chưa từng một lần quay lại đây. Cách Nguyên cung trở nên vắng lặng, không người nào quan tâm.

Cách Nguyên cung có Mị hoa cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ sau khi Liên phi mất, Mị hoa theo đó cũng suy tàn, hôm nay

một lần nữa lại bùng bùng sức sống nở rộ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 145+4: Ngậm Máu Phun Người 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ngọn núi phía sau Tương Quốc tự rất lạnh, thân thể Nguyên Ung Đế lại chưa khỏi hẳn, quần thần cũng hao hết tâm tư nhưng không khuyển được Nguyên Ung Đế.

Ngày hôm đó, có vị quan cả gan nói cho Nguyên Ung Đế Mị hoa nở tại Cách Nguyên cung, cũng đề nghị mang cả quan tài của Liên phi nương lên Cách Nguyên cung. Khi Liên phi còn tại thế thích nhất Mị hoa, đặt quan tài của Liên phi nơi nơi ngập tràn mùi hương của Mị hoa tốt hơn rất nhiều so với nơi bao phủ tuyết trắng xóa này. (MTLTH.ddlqđ)

Nguyên Ung Đế trầm mặc rất lâu, cuối cùng tiếp nhận đề nghị của viên quan kia.

Qua chừng mười ngày nữa là Giao thừa, đêm 30 hàng năm, trong cung sẽ cử hành cung yến.

Nhưng đến năm nay, Nguyên Ung Đế lại chuyển đổi địa điểm thành Cách Nguyên cung.

Cách Nguyên cung lạnh lẽo mấy năm cuối cùng đã bắt đầu trở nên náo nhiệt.

“Tiểu thư, Thường Quý kia cứng mềm đều không ăn, bất luận dùng hình phạt gì với hắn, hắn vẫn cứ ngậm chặt miệng. Thuộc hạ đã từng dùng tính mạng con hắn ra uy hiếp, cũng vô dụng.” Vô Ảnh nói, Thanh Linh phân phó nàng bắt Thường Quý đến đây để tra hỏi chuyện của Diệp Thiên Minh, nàng hao hết tất cả thủ đoạn vẫn không moi được nửa chữ từ miệng hắn.

Bầu trời mây đen xếp từng tầng, tuyết trắng vẫn không ngừng rơi. Thanh Linh ngẩng đầu nhìn tuyết rơi, bên môi cười nhẹ: “Thuộc hạ của phụ thân quả nhiên trung thành.” Muốn lợi dụng Thường Quý không phải là cách hay, nàng thở dài: “Các người có làm tay hắn bị thương hay không?”

“Không có.” Vô Ảnh trả lời.

“Còn có thể viết chữ là tốt rồi.” Thanh Linh nói.

Cách đó không xa, nam nhân có khuôn mặt điểm lệ, tay cầm ô dầu đang chậm chậm bước tới.

Hai mắt Thanh Linh sáng ngời, hai trong mắt linh động hẳn lên, hân hoan nói: “Chàng đã trở lại.” Một ngày nay Tần Liễm đều đi sớm về trễ, nàng gần đây lại thích ngủ, buổi tối hắn về nàng đã ngủ, sáng sớm hắn ra ngoài, nàng còn chưa thức dậy. (MTLTH.ddlqđ)

Cảm giác đã mấy ngày nay hai người không gặp được nhau, trong lòng cũng nhớ hết sức. Không đợi hắn đến gần, nàng đã nhấc chân, hân hoan chạy tới, bổ nhào vào lòng hắn.

Vô Ảnh thấy vậy, thức thời xoay người rời đi.

“Ừ, ta đã trở lại.” Tần Liễm hôn hôn trán nàng, ném ô dầu sang một bên, hai tay bế ngang nàng vào phòng ngủ.

Tần Liễm đặt nàng lên trên giường, sau đó cởi áo khoác lông hồ xuống, để qua một bên. Đợi khi hắn xoay người liền nhìn thấy phu nhân của hắn mặt mày rồi rằm nằm trên giường.

“Có chuyện phiền lòng sao?” Hắn ngồi trên giường, khẽ vuốt phẳng nếp nhăn giữa hai lông mày nàng.

Nàng gối đầu lên đùi hắn, nắm tay hắn khẽ nắn: “Thiếp sai Vô Ảnh bắt Thường Quý tới đây, nghĩ muốn moi mấy chuyện của phụ thân từ miệng hắn, tiện đường bắt hắn viết một mật chiếu. Chỉ là miệng hắn ngậm rất chặt, cái gì cũng không chịu nói, cũng sống chết không chịu viết.”

“Vì chút chuyện nhỏ này mà phiền lòng sao?” Hắn cười nói, phượng mâu câu hồn lưu chuyển ánh sao.

“Chàng có biện pháp?” Hai mắt nàng tỏa sáng, ngẩn cổ, phong cảnh xinh đẹp dưới lớp áo cũng nửa hiện nửa không.

Đôi mắt hắn thoáng chút u ám: “Trước đây vi phu từng nhìn thấy Thường Quý, có lẽ có biện pháp.”

Đôi mắt Thanh Linh lại sáng thêm mấy phần, không tự giác lại lắc lắc tay hắn: “Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng lập tức ngoan ngoãn khai báo nơi Thường Quý bị nhốt.

Tần Liễm nhìn chăm chăm địa phương mình đang đặt tay lên, đó chính là nơi có phong cảnh xinh đẹp. Nàng vẫn còn thao thao bất tuyệt, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng, quả thực nói đến lòng hắn mềm đến rồi tình rồi mù.

Nàng bất ngờ nhìn thấy ánh mắt của hắn, cuối cùng cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhanh chóng đẩy tay hắn ra. Nhưng cuối cùng vẫn muộn, cái tay hạnh kiểm xấu kia vẫn với vào trong lớp áo của nàng. Đồng

thời hăn cúi người ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, triền miên trần trở, lưu luyến không rời.

Những ngày gần đây, chứng ham ngủ của Thanh Linh ngày càng nghiêm trọng, có đôi khi ngồi không cũng có thể ngủ. Tần Liễm lại càng bận rộn, hăn đến gặp Thường Quý một lần, không biết hăn dùng biện pháp gì khiến Thường Quý cam tâm tình nguyện viết mật chiếu giả. Chỉ là Tần Liễm vẫn không bắt Thường Quý mở miệng khai ra bất luận chuyện gì bất lợi đối với Diệp Thiên Minh. (MTLTH.ddlqđ)

“Tiểu thư, Vô Ảnh mơ hồ cảm thấy, ngoại trừ chúng ta, tất cả các thế lực khác đều đang âm thầm bố trí xung quanh Cách Nguyên cung.” Vô Ảnh nói.

Thủ vệ của Cách Nguyên cung không thể so với Hoàng cung, mặc dù cũng nghiêm ngặt nhưng vẫn có rất nhiều kẽ hở có thể lợi dụng.

Từ khi lăng mộ của Liên phi bị sập, quan tài của Liên phi lại xuất hiện ở một ngọn núi phía sau Tướng Quốc tự, Mị hoa kỳ dị nở rộ tại Cách Nguyên cung, trừ nàng ra, các thế lực khác bắt đầu rục rịch động đậy. Dường như trong bóng tối, có người muốn dẫn Nguyên Ung Đế đến Cách Nguyên cung.

Xem ra, có người muốn động thủ tại Cách Nguyên cung.

“Thư Nghiễn, gần đây Vinh Vương có động tĩnh gì liên quan đến Phu Hồ doanh hay không?” Thư Nghiễn đứng bên cạnh Thanh Linh, Hách Liên Dực nắm trong tay binh quyền, có thể điều động ba vạn binh mã của Phi Hồ doanh.

Lúc trước binh quyền trong tay hăn rất lớn, chỉ là từ khi Ninh gia suy tàn, Hoàng Thượng mới thu hồi từng binh quyền trong tay hăn. Cho tới bây giờ, hăn cũng chỉ có quyền hạn điều động ba vạn binh mã.

“Trước mắt không có phát hiện.” Thư Nghiễn nói.

Lúc này hần thoáng nhìn thấy trong tay Thanh Linh có một cuốn sổ con màu vàng kim: “Chủ Thượng, vật này là?” Hần tò mò mở miệng nói.

“Mật chiếu giả.” Thanh Linh không chút e dè nói, đạo mật chiếu này là Thường Quý viết theo ý tứ của nàng. Tần Liễm bận chuyện, lúc đêm khuya về đến phủ nàng cũng đã ngủ, hần đặt thứ này dưới gối của nàng, trời chưa sáng đã lại đi ra ngoài.

Liên tiếp nhiều ngày không nhìn thấy Tần Liễm, nàng mỗi ngày đều cố gắng mở mắt thật to, bắt mình phải duy trì tỉnh táo chờ hần trở lại. Chỉ là cố gắng không được bao lâu, hai mí mắt trầm xuống, rơi vài giấc ngủ.

“Giao thừa cùng ngày, tìm một cơ hội, đưa mật chiếu này đến Vinh Vương phủ.” Thanh Linh nói.

“Chủ Thượng, thuộc hạ có thể xem nội dung của mật chiếu giả hay không?” Thư Nghiễn hỏi.

Thanh Linh làm thủ thế tùy ý, Thư Nghiễn giở mật chiếu giả xem một lần: “Chủ Thượng muốn dẫn Vinh Vương tạo phản?”

Thanh Linh cười nhẹ, không nói đúng, cũng chẳng nói sai.

Thanh Linh nhìn thấy Tần Liễm xuất hiện trước mặt, chính là vào đêm giao thừa.

Đứng trước cửa sổ, nàng nhìn thấy Tần Liễm khoác màu trời chiều về đến nhà.

Trái tim đột nhiên xuất hiện đau đớn, Thanh Linh vội vàng ôm lấy ngực, rất nhanh, cơn đau này biến mất. Nàng tự bắt mạch cho mình, ngoài mạch tượng có chút loạn. cũng không có gì đáng ngại.

Hương thơm thoảng bay đến, eo thon bị hay cánh tay quấn lấy, nụ hôn đặt trên cổ nàng.

“Ngựa.” Nàng cười, trốn vào trong lòng Tần Liễm.

“Chàng trở lại đón tiếp đến Cách Nguyên cung tham gia yến tiệc sao?” Nàng xoay người lại, hai tay ôm lấy hắn.

“Ừ.”

Ánh tịch dương chiếu vào song cửa, rơi chút ánh sáng lên hai người đang ôm nhau.

Hình ảnh an tĩnh mà đẹp đến ám lòng.

Thanh Linh ngẩng đầu, nhìn chiếc cằm hoàn mỹ của hắn dưới chút ánh nắng còn sót lại của hoàng hôn, da thịt sáng bóng ónh nhuận. Thừa dịp hắn không chú ý, nàng cực nhanh hôn cằm hắn một cái, sau đó lại vùi vào lòng hắn.

“Nghịch ngợm.” Hắn khẽ cười, hôn lên vành tai nàng, sau đó ôm nàng ra khỏi phòng, đưa nàng lên xe ngựa.

Cách Nguyên cung nằm dưới chân núi Thánh Nguyên, địa cáo cao mà dốc đứng, phía đông có một con sông chảy qua.

Muốn đến Cách Nguyên cung cũng không dễ dàng, xe ngựa vẫn một đường đi vào, xóc nảy lợi hại. Tổ chức cung yến tại Cách Nguyên cung, chúng đại thần lòng thầm không đồng ý, chỉ là không dám ho he gì trước mặt Nguyên Ung Đế.

Thanh Linh theo Tần Liễm tiến vào Cách Nguyên cung, trời cũng đã tối hẳn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 145+5: Ngậm Máu Phun Người 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Bên ngoài Cách Nguyên cung tựa như có thứ gì đó rất nguy hiểm đang ẩn núp. Xa xa, tiếng pháo nổ không ngừng vang lên che đầy mọi thứ trong đêm đen.

Trên bầu trời đêm, pháo hoa liên tiếp nổ rộ.

“Chàng xem, pháo hoa nhìn thật đẹp.” Pháo hoa không ngừng được bắn lên bầu trời bên trên Cách Nguyên cung, Thanh Linh kéo tay áo Tần Liễm, ngón tay chỉ lên trời.

Nàng quay đầu nhìn Tần Liễm, ánh sáng nhiều màu của pháo hoa chiếu lên khuôn mặt hắc, tranh tối tranh sáng, so với ngày thường đẹp hơn vài phần, khuôn mặt tuyệt mỹ hơn cả hồ ly tinh còn có thể đầu độc tâm trí con người.

Trong lòng nàng nhộn nhạo, cũng không thèm để ý bên cạnh còn có người hay không, nhanh chóng thơm hương lên mặt hắc. (MTLTH.ddlqđ)

“Hắc hắc, chàng nhìn còn đẹp hơn cả pháo hoa.” Nàng ngây ngô cười.

Hắc cong khóe môi: “Vào đi thôi, sau cung yến, ta cùng nàng bắn pháo hoa.” Hắc kéo tay nàng, tiến vào Cách Nguyên cung.

Đại điện Cách Nguyên cung, đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn sáo quanh quẩn bên tai. Phía dưới chủ tọa bày hai bên bàn phủ kín món ăn tinh quý, tân khách đứng ngoài cửa điện vẫn còn ngửi thấy hương rượu.

Yến hội bắt đầu sớm hơn mọi năm, Nguyên Ung Đế vẫn chậm chạp không xuất hiện, khuôn mặt của chúng thần không khỏi lộ vẻ bức bối.

Thanh Linh nhìn cái bàn đối diện, đây là chỗ của Hách Liên Dực, như trong dự liệu, trống không.

“Bắt thích khách!”

“Mau!”

“Thích khách ở đó!”

“Không để cho chúng chạy thoát!”

Bên ngoài điện chột huyên náo, tân khách ngồi trong điện có chút không yên.

“Người đi xem một chút bên ngoài đang xảy ra chuyện gì?” Lão Hoàng thúc tuổi đã ngoài lục tuần nhỏ giọng phân phó thị vệ thiếp thân.

Thị vệ kia đi ước chừng nửa canh giờ mới trở về: “Bẩm Thành Vương gia, Hoàng Thượng bị thích khách ám sát.” Thành Vương gia chính là Hoàng thúc của Nguyên Ung Đế.

Tân khách trong điện nghe vậy, trên mặt khó nén nỗi lo âu.

“Hoàng Thượng sao rồi? Bắt được thích khách chưa?” Lão Hoàng thúc vội vàng hỏi.

“Bẩm Thành vương, Hoàng Thượng bị thương, đã lâm vào hôn mê.

Nhờ có Thái tử cùng Vinh Vương trước sau đuổi kịp, những thích khách kia đã bị bắt gọn.” Thị vệ trả lời.

“Bản vương đi xem một chút.” Lão Hoàng thúc sải chân bước ra ngoài.

Lão vừa đi, phần đông quan viên cũng theo ra ngoài, lưu lại đa số là gia quyến.

Thanh Linh theo Tần Liễm ra khỏi đại điện, pháo hoa trên trời vẫn nổ rộ như vậy, ánh sáng trong trẻo mà u ám bao phủ khắp Cách Nguyên cung.

Gió lạnh thổi tới, mùi máu tươi theo đó cũng phân tán.

bên trong Cách Nguyên cung xuất hiện rất nhiều Cẩm Vệ quant ay cầm lãnh đao, tầng tầng lớp lớp bảo vệ Triều Dương điện của Nguyên Ung Đế.

“Tiểu thư, có hai nhóm thích khách, một nhóm là người của chúng ta, nhóm còn lại không biết là thế lực của ai.” Vô Ảnh hóa trang thành thị nữ thiếp thân của Thanh Linh, thì thầm bên tai Thanh Linh: “Người song phương đều đâm trúng Hoàng Thượng.”

Thanh Linh gật đầu bày tỏ bản thân đã biết, nàng không nói gì, bước chân tăng nhanh hơn chút.

Quần thần đi theo lão Hoàng thúc đến điện Triều Dương, lúc này ngoài điện đứng đầy binh lính, vây quanh năm người nọ. Trong tay binh lính đều là cung tiễn, liên tiếp bắn tên về phía năm người kia. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực đứng ở một bên, chỉ huy đội binh lính.

“Vinh Vương, người thật to gan, dám hạ sát thủ đối với bản Thái tử.” Thanh âm ẩn chứa nội lực của Thái tử truyền ra, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng pháo hoa nổ, bên ngoài Cách Nguyên cung tiếng pháo mừng năm mới vang lên lép bép, mười dặm xung quanh vẫn có thể nghe thấy tiếng của Thái tử.

Chúng thần biến sắc mặt, kinh ngạc la lên, người bị bao vây không ngờ lại là Thái tử.

“Dực nhi, dừng tay!” Lão Hoàng thúc cao giọng quát, tiếng như âm lôi giữa trời quang, người ở đây cơ hồ đều bị đau màng nhĩ.

Hách Liên Dực tựa như vẫn không nghe thấy, tiếp tục hạ lệnh sai người bắn tên.

Lão Hoàng thúc quỳnh lên, không quan tâm vội vàng chạy vào.

“Dực nhi, còn không mau dừng tay!” Lão Hoàng thúc đứng dưới trời mưa tên tức giận quát tháo.

Hách Liên Dực mím môi, bây giờ vẫn chưa đến lúc trở mặt với lão Hoàng thúc.

Hắn tiếc nuối thở dài, không thể đoạt mệnh Hách Liên Thành, quá đáng tiếc.

Hắn làm thủ hiệu, đi đến bên cạnh lão Hoàng thúc: “Hoàng thúc, ngài đến đúng lúc. Hách Liên Thành ngấp nghé ngôi vị Hoàng Đế, ý đồ bất chính, lại phái thích khách ám sát Phụ Hoàng.”

Thái tử nhướn mày, đôi mắt ngậm sương, lạnh nhạt nói: “Nói bậy! Rõ ràng là người phái người ám sát Phụ Hoàng. Ở đây vẫn giữ thích khách còn sống, Hoàng thúc không ngại hỏi một chút!”

Dưới chân Thái tử có một nam tử mặc y phục dạ hành màu đen, hăn bị điểm huyết đạo, không thể động đậy. Hách Liên Dực sai người bắn tên vào Thái tử, Thái tử liều mạng bào hộ hăn, hăn mới không bị giết chết.

“Các người trước hết lui ra đi!” Lão Hoàng thúc mệnh binh lính cầm cung tiễn. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực lại làm thủ hiệu, những binh lính kia nghe mệnh liền lui ra.

Đợi đến lúc quần thần đuổi kịp, chỉ thấy Thái tử có chút chật vật đứng giữa một rừng mũi tên.

“Hoàng thúc, bản vương cũng bắt được thích khách.” Hách Liên Dực nói: “Đưa người lại đây!”

“Hoàng thúc, người nhìn khuôn mặt của thích khách này đi.” Thái tử giải huyết đạo của nam nhân dưới chân.

Thích khách kia sớm đã bị lột khăn bịt mặt, lộ ra khuôn mặt lão Hoàng thúc cảm thấy có chút quen thuộc.

Hách Liên Dực nhìn thấy khuôn mặt của thích khách nọ, có chút khiếp sợ.

“Người này chính là cận vệ của Vinh Vương, Lưu Hải.” Thái tử trầm giọng nói.

Thanh Linh nhìn Lưu Hải, trong lòng biết hăn là người này đã dịch dung, chính là người nàng phái tới Cách Nguyên cung.

“Nói, ai sai người ám sát Hoàng Thượng.” Thái tử lạnh giọng hỏi.

Vị Lưu Hải giả tạo kia nhìn Vinh Vương, ánh mắt chột lóe, ấp úng nói: “Là...Vinh...Vinh Vương gia.”

“Này, Dực nhi....người...” Lão Hoàng thúc cảm thấy rất chấn động.

Ánh mắt hoài nghi của chúng thần quét qua người Hách Liên Dực.

“Cầu nô tài, bản vương không nghĩ tới người lại là người Hách Liên Thành an bài bên cạnh bản vương.” Hách Liên Dực tức giận nói.

“Hoàng thúc, ngài nghe Dực nhi nói, Lưu Hải chắc chắn là người của Hách Liên Thành. Bản vương vẫn luôn trung tâm (trung thành và tận tâm) với Phụ Hoàng, không bao giờ xảy ra chuyện bản vương phái người ám sát Phụ Hoàng.”

Lúc này hai tên thích khách khác bị Hách Liên Dực bắt được. Không ngoài dự đoán, hẳn nói người sai hẳn là Thái tử.

Chúng thần lại chuyển ánh mắt hoài nghi từ Vinh vương sang Thái tử, sau đó lại nhìn Vinh Vương, cuối cùng nhìn tới nhìn lui hai vị Thái tử và Vinh Vương.

“Hoàng Thúc, ngài nghe thấy chứ.” Hách Liên Dực nhướn cao lông mày: “Hách Liên Thành rõ ràng có ý đồ ám sát Phụ Hoàng, tội đáng chết vạn lần.”

Thanh Linh âm thầm suy đoán, hai tên thích khách này hơn phân nửa chính là do Hách Liên Dực phái tới. (MTLTH.ddlqđ)

“Vinh Vương gia, người đừng có ngậm máu phun người, hai tên thích khách này rõ ràng chính là người của người.” Thanh âm Thái tử không nén nổi tức giận.

“Hừ, rõ ràng là của người!” Hách Liên Dực nâng cao giọng nói lại.

Tiếng pháo lúc này đã ngừng, không có tiếng pháo, bầu không khí thoáng trở nên cứng nhắc.

“Có điểm lạ.” Thanh âm ôn nhuận nho nhã vang lên, thanh âm tuy không lớn, song mọi người lại có thể nghe rõ ràng, bọn họ vô thức nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Tần Thừa tướng hào hoa phong nhã bước lên phía trước vài bước, tiếp tục nói: “Thái tử sớm hay muộn cũng đăng cơ, cơ bản không cần thiết bắt chấp tất cả để làm chuyện ám sát Hoàng Thượng, Vinh Vương gia lại luôn miệng nói Thái tử Điện hạ ngấp nghé ngôi vị Hoàng Đế mà ám sát Hoàng Thượng, tựa hồ có hơi khó hiểu.”

“Ha ha ha, Tần Thừa tướng hỏi đúng vấn đề rồi đấy.” Hách Liên Dực đột nhiên ngửa đầu cười to, ngón tay chỉ Thái tử: “Nếu như hãn chân chính là huyết mạch Hoàng Thất, đương nhiên không cần phải ám sát Phụ Hoàng.”

“Nếu như?” Lão Hoàng thúc xoắn đôi lông mày: “Dức nhi, lời này không thể nói bậy.”

Hách Liên Dực cười khê: “Hoàng thúc, bản vương không nói bậy, Hách Liên Thành chân chính kỳ thật đã chết rồi, người trước mặt này chính là người của Tần Liễm.”

Ngón tay hãn chỉ thẳng vào Tần Liễm, gằn từng chữ: “Tần Liễm âm thầm thao túng, che mắt Phụ Hoàng, tìm người giả mạo Hoàng tử, ô nhục huyết mạch Hoàng thất, tội sống khó tha!”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 146: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Câu nói của Hách Liên Dực vừa dứt, phụ cận đồng thời phóng lên đợt pháo hoa cuối cùng, ‘OANH!!’ thanh âm tựa như tiếng sấm, chấn động tới mức tâm mọi người đều run rẩy.

Tiếng pháo trúc lại đua nhau vang lên, tiếng mưa rơi vào mái hiên tựa như gõ tỉnh lòng người.

Sau một hồi kinh ngạc, chúng thần bắt đầu xì xào bàn tán. Năm đó Tần Thừa tướng đúng là đã tìm thấy Ngũ Hoàng tử Hách Liên Thành ở dân gian đưa về cung, Hoàng Thượng đã tự mình kiểm chứng một phen, cuối cùng đã xác nhận đây chính xác là vị Ngũ Hoàng tử mất tích năm đó.

Hách Liên Thành không phải Hoàng tử chân chính, hình như không có khả năng?

“Trò đùa của Vinh Vương hơi lớn rồi đấy.” Tần Liễm vẫn cứ vân đạm phong khinh tựa như hoàn toàn không để lời nói của Hách Liên Dực vào trong lòng.

Thái tử bên kia lại tức giận đến mức không nói nổi, hăn mạnh mẽ nâng tay chỉ Hách Liên Dực: “Hách Liên Dực, người mưu sát Phụ Hoàng, vu oan trung lương, người mới là kẻ đáng chết vạn lần!”

Hắn lại giận dữ chỉ vị Thủ lĩnh Cẩm Vệ quân mới nhậm chức tên Tô Hồ: “Tô Hồ, người thu được chỗ tốt gì từ Vinh Vương? Ai cho người lá gan vậy công bản Thái tử?”

Hách Liên Dực phát tay áo nói: “Hừ, người phạm tội lớn ngập trời, lại còn dám kiêu căng lớn lối đến vậy.”

“Đủ rồi, đều câm miệng lại cho bản vương!” Lão Hoàng thúc tức giận quát: “Hoàng Thượng vừa mới bị thương, hiện tại tình huống không rõ, các người thân là nhi tử lại dám thanh thản ở đây mà âm ỉ, trong lòng các người rốt cuộc có Phụ Hoàng của các người hay không?”

Hách Liên Dực hơi nhếch môi, nghiêng đầu nhìn lão Hoàng Thúc: “Hoàng thúc, lời này của ngài nói không đúng rồi. Thời thời khắc khắc bản vương đều nhớ đến Phụ Hoàng, cho nên đối với người dám cả gan mưu hại Phụ Hoàng, bản vương không dễ dàng tha thứ, lúc này mới phải vạch tội Hách Liên Thành.

Hách Liên Thành muốn giết hại Phụ Hoàng...”

Thái tử hít sâu một hơi, lạnh lùng cắt đứt lời nói của Hách Liên Dực: “Hách Liên Dực, người nói bản Thái tử là giả mạo, vậy người cầm chứng cứ đến đây, chớ có ngậm máu phun người.”

Nhìn hai người vẫn giương cung bạt kiếm, lão Hoàng thúc cũng cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc. Thái tử cùng Vinh Vương bất hòa vốn không phải chuyện ngày một ngày hai. Oán hận của hai người vốn đã đủ sâu, đêm nay song phương lại cứ cắn lấy tay nhau không chịu nhả, không cho ra một kết quả, chắc chắn hai người nhất định không bỏ qua.

Hách Liên Dực câu môi khê cười: “Người đâu? Mang dưỡng mẫu Lý Tĩnh lên đây.” (MTLTH.ddlqđ)

Một lát sau, Lý Tĩnh bị người dẫn tới.

Ánh mắt đồng loạt dừng trên người Lý Tĩnh. Ở đây tất cả đều là trọng thần triều đình, nhìn người không tự giác được mang theo chút áp bách.

Binh sĩ vẫn mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, binh khí trong tay hiện ra u quang trong đêm đen.

Lý Tĩnh cả đời còn chưa thấy qua trận chiến lớn thế này, chân không khỏi cảm giác như muốn nhũn.

Gió rét thổi tới, sau đó tuyết đồng loạt rơi xuống.

Tần Liễm đến bên cạnh Thanh Linh, nắm tay nàng trong tay: “Lạnh không? Vừa rồi sao không mang theo noãn lô?”

Thanh Linh lắc đầu, ánh mắt ngưng lại nhìn thân hình Lý Tĩnh: “Thiếp không lạnh.”

“Bà ta có đẹp mắt bằng phu quân nàng không?” Hắc trêu tức nói, nhanh nhanh chóng chóng trộm thơm một cái lên má nàng.
(MTLTH.ddlqđ)

Nàng giậm chân, bên tai nóng lên, xoay đầu trừng hăn: “Đã là lúc nào rồi mà chàng còn không chịu đứng dậy.”

“Yên tâm. Ta sẽ không để mình gặp nguy hiểm.” Hăn nắm chặt tay nàng thâm tình nói.

“Thiếp biết.” Nhưng nàng vẫn không nhịn được mà lo lắng, đột nhiên, trái tim lại mãnh liệt truyền đến cơn đau.

“Làm sao vậy?” Hăn căng thẳng hỏi, tay đặt lên mạch nàng, tâm căng thẳng, mày nhíu lại: “Mạch tượng sao lại rối loạn như vậy?”

“Đừng lo lắng, chút nữa thôi là ổn rồi.” Nàng cong mắt cười: “Ừ, hiện tại chẳng phải là không sao rồi sao.”

“Nàng tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì, nếu như có chuyện mà không nói cho vi phu, xem vi phu thu thập nàng thế nào.” Hắc nửa uy hiếp nửa sủng ái nói.

“Biết rồi, chàng dong dài vừa thôi.” Nàng chu mỏ nói, nghe thấy thanh âm của Lý Tĩnh, ánh mắt nàng một lần nữa tập trung lên người bà ta.

“Dân phụ tham kiến Thành Vương Điện hạ, Vinh Vương Điện hạ.” Lý Tĩnh hành lễ, lại không nửa điểm ý tứ muốn hành lễ với Thái tử.

Thái tử nhìn thấy vị dưỡng mẫu đột nhiên xuất hiện này, có đôi chút sững sờ, lại thấy Lý Tĩnh không chịu nhìn mình, hắc liên đoán dưỡng mẫu đã bị Hách Liên Dực thu mua.

Hách Liên Dực đêm nay tất nhiên phải có chuẩn bị chu toàn, nếu như chỉ có Lý Tĩnh thì ổn, nếu không chắc hẳn còn có hậu chiêu.
(MTLTH.ddlqđ)

“Lý Tĩnh.” Hách Liên Dực mở miệng, ngón tay chỉ thẳng vào Hách Liên Thành: “Người đến nói một chút, hẳn là ai?”

Chúng thần dừng xì xào bàn tán, ngưng thần, vểnh tai lên nghe.

Lý Tĩnh cắn chặt môi dưới đến trắng bệch, túm chặt góc áo của mình, trù trù một lát mới nói: “Hồi Vinh Vương, hẳn kỳ thật chỉ là một hài tử bình thường mà dân phụ thư dưỡng mà thôi. Năm đó dân phụ nhận nuôi hai đứa bé, trong đó có một đứa trên người đeo ngọc bội văn long.”

Ngọc bội này chính là quà Nguyên Ung Đế tặng Ngũ Hoàng tử lúc mới biết đi, trong thiên hạ chỉ có một chiếc, người biết không nhiều lắm: “Dân phụ biết người đeo ngọc bội văn long không phú cũng quý, không nghĩ tới đứa bé đó lại là Hoàng tử Điện hạ.

Dân phụ lúc đó định đưa hài tử đến quan phủ, xem Huyện lão gia có thể giúp đỡ hài tử tìm gia đình hay không? Chỉ là Huyện lão gia lại không có ý muốn nhận chuyện này. Trùng hợp lúc ấy tiểu Hoàng tử lại sốt cao, dân phụ chiếu cố vài ngày, phát hiện tiểu Hoàng tử cũng rất ngoan, lại dần dần có ý ý lại vào dân phụ, còn nói không muốn đi, chỉ muốn ở cùng dân phụ.

Dân phụ lúc ấy cũng thật lòng thích tiểu Hoàng tử, ngẫm nghĩ một lát mới đáp ứng. Chỉ là tiểu Hoàng tử thân thể nhiều bệnh, không lâu sau đó liền mất.

Trước khi dân phụ chôn cất thi thể tiểu Hoàng tử đã tháo ngọc bội long văn xuống. Vốn chỉ nghĩ sau này người nhà hài tử tìm đến, dân phụ có thể giao gia ngọc bội, coi như là tưởng niệm đứa bé đã mất.

Dân phụ chưa từng nghĩ đến, nhiều năm sau đó, Tần Thừa tướng bắt dân phụ giao ngọc bội văn long cho hài tử khác, ép dân phụ nói đứa bé đó là huyết mạch Hoàng Thất.” Nói đến đây, vành mắt bà đã có chút đỏ, sau cùng lại mang theo oán giận.

“Đều do dân phụ lúc đó nhất gan sợ phiền phức, bị Tần Thừa tướng uy hiếp mới không thể không nộp giáo cho giặc.”

Chú thích:Noãn lô

Chú thích:Ngọc bội long văn

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 146+2: Bảo Tuyệt Trong Đêm Đen 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Tần Liễm uy hiếp người cái gì?” Hách Liên Dực hỏi.

“Tần Thừa tướng uy hiếp dân phụ, nói rằng nếu như không làm theo lời hăn nói, hăn liền giết cả nhà dân phụ.” Khẩu khí bà giận giữ, đôi mắt rũ xuống thấp thoáng sợ hãi, gió rét quét tới, không biết là bởi vì lạnh hay do một lý do nào khác, thân thể bà khẽ run rẩy.

Lão Hoàng thúc không chớp mắt nhìn thẳng Lý Tĩnh, lúc mở miệng lại lộ ra uy áp nhàn nhạt: “Người có biết lời người nói vừa rồi cũng đủ để diệt cửu tộc nhà người hay không?”

Đột nhiên Lý Tĩnh quỳ hai chân xuống đất, thân thể run lấy bà lấy bầy: “Những...những lời dân phụ nói...nói là thật.”

“Tướng phu nhân, ơn nuôi dưỡng nhiều năm con không dám quên. Vô luận đêm nay người nói gì, con cũng tha thứ cho người.” Ngữ điệu Thái tử bình tĩnh.

Hăn mở miệng, đang muốn nói thêm cái gì nữa, Hách Liên Dực lạnh lùng cắt ngang: “Chư vị đại thần cũng nghe rõ rồi đi, Tần Liễm đã tâm bưng bưng, dùng thủ đoạn che mắt Hoàng Thượng, biến Hách Liên Thành trở thành huyết mạch Hoàng Thất. Hai kẻ này tội đáng muôn chết. Tô Hồ, còn không mau bắt lại.”

Tô Hồ một bên nhìn chăm chăm, Hách Liên Dực vừa ra lệnh, hăn liền ra thủ thế, binh lính tay cầm vũ khí cùng nhau hướng đầu mâu về phía Thái tử và Tần Liễm.

Lão Hoàng thúc không lên tiếng, Hoàng Thượng nhiều năm mê luyện Liên phi, vì nữ nhân kia mà làm không ít chuyện hồ đồ. Lão Hoàng thúc vì vậy mà không có thiện cảm với Liên phi, thậm chí có chút cảm giác chán ghét, đối với hài tử của Hoàng Thượng cùng Liên phi, lão cũng không ưa nổi. (MTLTH.ddlqđ)

Mặc kệ Hách Liên Thành là thật hay giả, lão thật sự không có ý định ra tay ngăn cản.

“Chỉ dựa vào những lời hồ ngôn loạn ngữ của Lý Tĩnh liền định tội Thái Tử Điện hạ cùng phu quân ta, chuyện này có sơ suất quá hay không?!” Thanh Linh lớn tiếng châm chọc nói, người có mặt ở đây đều có thể nghe rõ mồn một.

“Đúng vậy, hành động này qua loa quá rồi.” Một nguyên lão trong triều đứng ra phản đối.

“Chuyện này hăn phải điều tra kỹ lưỡng rồi sau đó mới kết luận.” Một đại thần đức cao vọng trọng trong triều cũng mở miệng nói.

“Kết luận dễ dàng như vậy, thần phản đối.”

“....”

Chúng thần người một lời ta một câu, dẫn tới huyên náo.

Tô Hồ cũng cảm thấy có lý, liền đứng bất động.

Hách Liên Dực nghe những câu nói kia, lại thấy Tô Hồ án binh bất động, tâm không khỏi cảm thấy bức bối. Nếu như không cho quần thần một

lý do chính đáng, nếu như bây giờ có bắt được Thái tử và Tần Liễm, sợ sau này chuyện cũng không ai phục.

Có một thị vệ lại gần Diệp Thiên Minh, nói nhỏ câu gì đó bên tai ông ta.

“Cái gì? Vẫn chưa tìm được?” Diệp Thiên Minh trầm giọng cả giận nói.

“Đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thể nào tìm được.” Thị vệ kia nhỏ giọng trả lời.

“Tìm đi tìm lại thật nhiều lần, bao giờ tìm thấy thì thôi.” Diệp Thiên Minh quyết đoán ra lệnh.

“Diệp Tướng quân muốn tìm cái gì?” Một đại thần đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Khuôn mặt âm trầm của Diệp Thiên Minh trong nháy mắt ảm áp, ông ta cười nói: “Không có gì.”

“Chỉ dựa vào Hách Liên Thành ý đồ soán vị, phái người ám sát Phụ Hoàng cũng đủ định tội hãm.” Hách Liên Dực nhướn mày nói, khóe môi cong lên vui vẻ, nhìn Thanh Linh: “Huống chi đây là chuyện trong triều, còn chưa đến lượt một phụ nhân như người xen vào.”

Thanh Linh cười lạnh, ánh mắt rét lạnh: “Phụ nhân thì thế nào? Phụ quân ta bị gian nhân vu cáo oan uổng.” Nàng gằn hai từ ‘gian nhân’, đáy mắt Hách Liên Dực liền bùng lên lửa giận: “Ta dù là một phụ nhân cũng nhìn không nổi, cho dù đêm nay ta mất cả cái mạng này cũng muốn đòi lại công bằng cho phụ quân.”

“Phụ nhân nguyện chết vì vi phu, vi phu hết sức thỏa mãn.” Tần Liễm nói: “Chỉ là nàng chết rồi, ta phải làm sao bây giờ?” Khẩu khí hằn u oán:

“Nếu như nàng phải chết, nàng cũng chỉ có thể chết dưới tay vi phu.” Thanh âm trầm thấp mỉa mai hoặc nhạo lòng người, hắc xoay đầu nàng lại khiến nàng đối mặt với hắn, sau đó hôn lên môi nàng một cái thật kêu.

Nghĩ ở đây có nhiều con mắt đang nhìn, lại trong bầu không khí nghiêm túc như vậy, người này lại dám đùa giỡn nàng, cái này thực ổn chứ?

Tuy cũng chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng lúc hắn rời đi còn cắn môi nàng một cái.

“Chàng...đáng giận!” Nàng xấu hổ đỏ mặt, nhin không được đưa tay véo hông hắn.

Nàng quay đầu, lạnh lùng nhìn Hách Liên Dực: “Ám sát Hoàng Thượng? Đừng quên đêm nay trong đám người hành thích Hoàng Thượng cũng có người của phủ Vinh Vương, Vinh Vương vài ba câu đã muốn phải sạch bản thân, quần thần triều ta cũng không phải vừa mù vừa điếc, người cho rằng bọn họ đều là đồ ngốc?”

“Cho dù Thái tử có tội, ẩn theo luật pháp Nam Hạ cũng là Hoàng Thượng ra ý chỉ giao người cho Đại lý tự thẩm vấn và phán quyết, rồi sau đó mới định tội. Hiện giờ Hoàng Thượng lại trọng thương hôn mê, Vinh Vương liền thay mặt Hoàng Thượng phán tội Thái tử đương triều, chẳng lẽ Vinh Vương đây là muốn vượt quyền Hoàng Thượng?”

Bốn chữ ‘vượt quyền Hoàng Thượng’ vừa ra, mọi người nhất loạt ồ lên.

“Báo!” Một thị vệ đột ngột xông tới. (MTLTH.ddlqđ)

“Hoàng Thượng vẫn chưa tỉnh lại, có chuyện thì cứ nói.” Lão Hoàng thúc nói.

“Có người phát hiện Long bào trong phủ Thái tử.” Thị vệ nói, tối nay trong phủ Thái tử, trong phòng Thái tử thường nghỉ có một góc đột nhiên bị sập, đầy tớ trong phủ vội vàng dọn dẹp vô tình phát hiện ra Long bào. Quản gia chính nghĩa lắm liệt biết được chuyện này, liền cho người vội vàng đến Cách Nguyên cung tố cáo với Hoàng Thượng.

Gió vừa ngừng, bão táp lại khởi, chúng thần còn chưa truy cứu chuyện Vinh Vương bao biện hòng che lấp tội danh của mình, tâm thần lại bị sự kiện phát hiện Long bào trong phủ Thái tử đánh cho choáng váng.

Gió cuốn tuyết bay, không ít người không nén nổi rùng mình.

Hách Liên Dực không dấu vết nhẹ nhõm thở phào, đôi mắt thoáng chút đắc ý.

Đôi mắt Thanh Linh so với gió tuyết còn lạnh hơn, đêm nay vì diệt trừ Thái tử, Hách Liên Dực hạ không ít công phu. Ngoại trừ âm thầm an bài hạ nhân dân bị thương Hoàng Thượng khiến cho Hoàng Thượng hôn mê, đem tội danh ám sát Hoàng Thượng giá họa cho Thái tử, không lưu cơ hội để Hoàng Thượng bảo vệ Thái tử.

Dẫn Lý Tĩnh nói ra những lời bất lợi đối với Thái tử, sau đó xuất đòn sát thủ, tức là khiến cho mọi người biết chuyện trong phủ Thái tử có Long bào.

Mỗi một việc đều tầng tầng lớp lớp ám chỉ chuyện Thái tử có lý do mưu phản.

Minh Lục gạt đám người đi đến bên cạnh Tần Liễm: “Công tử, bên ngoài Cách Nguyên cung có rất nhiều binh sĩ của Phi Hồ doanh, đầu lĩnh nói là phụng mệnh Vinh Vương gia.”

Tần Liễm gạt đầu, bày tỏ bản thân đã biết.

“Phát hiện binh mã Kiêu Ky doanh đang trên đường chạy đến Cách Nguyên cung.” Minh Lục nói tiếp, Kiêu Ky doanh là binh mã dưới quyền quản lý của Diệp Thiên Minh.

“Cuối cùng nhịn không được đã xuất thủ rồi sao?” Tần Liễm câu môi cười khê, dung nhan yêu mị tà khí.

“Đêm nay nhất định không thể yên bình.” Thanh Linh nói.

Tần Liễm nhìn nàng đầy thương yêu, gió tanh mưa máu có lớn hơn nữa, hắn cũng sẽ đứng trước bảo vệ nàng, để lại cho nàng một bầu trời bình yên.

Hách Liên Dực nhếch cao khóe môi, người của hắn đậm trọng thương Hoàng Thượng, trong vòng mấy ngày không thể tỉnh lại. Cho dù Hoàng Thượng vẫn tin tưởng Hách Liên Thành là huyết mạch Hoàng Thất, cũng có ý thiên vị Hách Liên Thành nhưng sau đêm nay, tội danh của Hách Liên Thành liền được chứng thực, Hoàng Thượng cho dù có tâm nhưng cũng vô lực giải vây cho Hách Liên Thành.

Hắn cũng không tin đêm nay không thể diệt trừ Hách Liên Thành cùng Tần Liễm. Chỉ cần loại được hai người này, những người còn lại không phải là đối thủ của hắn.

Phảng phất như đã thấy ánh mặt trời sau giông bão, đó là ánh sáng của thắng lợi, huy hoàng mà chói mắt. (MTLTH.ddlqđ)

Chúng thần vẫn quyết định bảo trì thái độ trung lập, giờ phút này chứng kiến tình hình này, tâm cũng đã thiên vị Hách Liên Dực.

“Chư vị cũng nghe thấy rồi đi, Hách Liên Thành ý đồ soán vị, Tần Liễm tìm người giả mạo Hoàng tử, hai người này tội ác tày trời.

Vô luận như thế nào, bản vương không thể để bọn họ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.”

Lời vừa dứt, chúng thần cũng đã không còn thanh âm phản đối, thậm chí còn có người đề nghị hành quyết tại chỗ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 146+3: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Thần sắc Tần Liễm vẫn cứ lạnh nhạt như cũ, bị người treo tội danh lên đầu cũng không thấy chút hoảng loạn nào, thái độ của hắn giống như một người ngoài cuộc đang đứng xem màn diễn.

Thanh Linh lại ngược lại, lòng chậm rãi có dâng lên chút lo lắng.

Tần Liễm dường như nhận ra nàng không yên lòng, nắm chặt tay nàng, cười nhẹ nói: “Đừng lo lắng.”

Nghe hắn nói vậy, nàng nhìn hắn cười thật tươi: “Ừ, thiệp tin chàng.” Tin hắn chắc chắn sẽ không để bản thân gặp chuyện không may, bỏ lại nàng một mình trên đời.

Hách Liên Dực trong âm thanh hô hoán của của quần thần, mở miệng: “Tô Hổ, giam cầm Hách Liên Thành cùng Tần Liễm...”

“Khoan đã.” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dực nhướn mày: “Thế nào? Tần Liễm ngươi sợ sao?”

Tần Liễm quét mắt nhìn qua binh sĩ đang cầm vũ khí, môi khẽ cong, giống như cười mà không phải cười, cũng không thèm trả lời câu hỏi của Hách Liên Dực, chỉ nói: “Giờ phút này bên ngoài Cách Nguyên cung xuất

hiện rất nhiều nhân mã của Phi Hồ doanh, nghe đầu lĩnh nói là phụng mệnh Vinh Vương Điện hạ đến.”

“Phi Hồ doanh mặc dù nằm dưới sự quản lý của Vinh Vương gia nhưng muốn điều động cũng phải xin ý chỉ của Hoàng Thượng. Vinh Vương gia điều binh sĩ Phi Hồ doanh bao vây Cách Nguyên cung, xin hỏi ngài có ý chỉ của Hoàng Thượng hay không?” Tần Liễm chỉ bình tĩnh thuật lại, lời nói lại giống như viên đá thả vào ly nước đã sắp đầy tràn.

“Tất nhiên là có ý chỉ của Phụ Hoàng.” Hách Liên Dực lấy từ trong tay áo ra một quyển sổ con màu hoàng kim: “Phụ Hoàng phái người truyền mật chỉ cho bản vương, nói rằng ở Cách Nguyên cung có biến, lệnh bản vương điều động binh sĩ ở Phi Hồ doanh tới cứu giá.”

“Phụ Hoàng chắc hẳn đã sớm phát giác mưu đồ soán vị của Hách Liên Thành, cho nên mới sai người truyền mật chỉ cho bản vương...Tần Liễm người chớ làm càn, dám đoạt mật chỉ của bản vương.” Mật chỉ trong tay Hách Liên Dực đột nhiên bị cướp đi, sắc mặt hắc khê tái.

Tô Hồ thấy vậy, vung lên thủ thế, Cấm Vệ quân một lần nữa lại hướng đao về phía Tần Liễm. (MTLTH.ddlqđ)

Bầu không khí lập tức bị nén đến đậm đặc làm người ta khó mà thở nổi.

Tần Liễm vung bạch lụa từ ống tay áo, đoạt lấy mật chỉ từ trong tay Hách Liên Dực.

Đao thương sáng choang chẳng chịt như mạng nhện xen kẽ đồng loạt chĩa thẳng vào Tần Liễm và Thanh Linh. Mặt mày Tần Liễm vẫn cứ lạnh nhạt như thế, Thanh Linh lại bình tĩnh không gợn sóng.

Tần Liễm tựa như không thấy đao kiếm bao quanh bản thân, mở mật chỉ trong tay: “Mật chỉ này đúng là viết theo lời nói của Vinh Vương gia,

chỉ là mật chỉ này có chút nhẹ.” Hãn bình tĩnh nói.

Chưa tới một phút, hãn tựa như phát hiện ra vấn đề gì đó, ồ lên: “Đây là cái gì?” Không đợi mọi người kịp phản ứng, hãn trực tiếp xe toang mật chỉ trong tay trước mặt mọi người.

Những người có mặt đồng loạt hít một hơi, khí lạnh tiến thẳng vào lòng, tay chân lạnh buốt. Tần Thừa tướng lá gan thật lớn, lại dám xe bỏ mật chỉ của Hoàng Thượng, đây chính là tội mất đầu. Bất quá Tần Thừa tướng tìm người giả mạo Ngũ Hoàng tử, vốn cũng phạm vào tử tội, không xé bỏ mật chỉ cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

Trước ánh mắt kinh hãi của chúng thần, Tần Liễm thông thả ung dung nói: “Quyển sổ con này có một lớp giấy nữa, bên trong có một sợi tóc, thỉnh Vinh Vương gia giải thích cho bản tướng một chút, đây là có chuyện gì?”

Hoàng Thượng dùng giấy đặc biệt làm mật chỉ, tất cả đều được làm tỉ mỉ từng công đoạn, chắc chắn không xuất hiện sai lầm. Nhất định không có vật này vật kia lẫn lộn.

Phần mật chỉ giả này là do Thanh Linh chuẩn bị, giao cho Tần Liễm đưa cho Thường Quý viết. Thanh Linh đã nói với Tần Liễm, lớp giấy bên trong mật chỉ này có một sợi tóc.

Trong mật chỉ có gian lận, kể cả Nguyên Ung Đế có thừa nhận phần mật chỉ này hay không, chỉ cần xé ra là có thể phát hiện đây là mật chỉ giả.

Tần Liễm vừa ồ lên ngạc nhiên, chính là che dấu việc biết trước mật chỉ có khác thường.

Hách Liên Dực có cảm giác sét đánh ngang tai, hãn dường như không tin những gì chính mình nghe được. Hãn đứng cách Tần Liễm không xa,

nhích tới vài bước, hai mắt trừng lớn, rõ ràng thấy bên trong một lớp giấy có thể thấy sợi tóc.

Pháo hoa đêm Giao thừa vẫn cứ bùng nổ trên bầu trời, sắc mặt Hách Liên Dực lúc sáng lúc tối, mặt chỉ là giả, trong đầu hẳn chỉ còn câu nói này, tâm không khỏi không khủng hoảng, mặt chỉ là giả, thì ra là giả.

Hiện tại, hẳn không chừng là vô tình sập bẫy.

Tô Hồ ngưng mi, Cẩm Vệ quân bao vây Tần Liễm và Thanh Linh đồng loạt lui ra.

“Tần Liễm, người thật to gan, dưới mí mắt mọi người dám đối mặt chỉ.” Hách Liên Dực kịp thời phản ứng, quát to.

“Bốn phu nhân sinh thời có thể một lần thấy cảnh trợn mắt nói dối.” Thanh Linh mỉa mai nói lớn, khuôn mặt thanh tú chỉ còn khinh thường.

Ánh mắt khác thường của chúng thần đồng loạt dừng trên người Hách Liên Dực, Hách Liên Dực vẫn kiên trì, không thèm quan tâm những ánh mắt kia, nhếch môi lên: “Ít nói lời vô ích đi, đêm nay bản vương muốn thay trời hành đạo, diệt trừ gian thần.” Hẳn rút bội kiếm bên hông, chính mình ra tay. Trước mắt giải quyết Tần Liễm mới là trọng yếu.

Hắn mất tinh táo, nội khí xung trời liễu mạng xông tới. Thành linh, Thanh Linh phi hai cây ngân châm thật mạnh, mắt thường vẫn có thể thấy hai cây ngân châm này phi thẳng tới đầu gối Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực không cảm thấy đau nhói, nhưng hai chân lại đột nhiên mềm nhũn, ngã quỵ về phía trước, đồng thời, thanh kiếm trong tay vô thức bị quăng ra ngoài.

Bộ dạng hắn ngã xuống đất, nhìn qua giống như hắn đang thành kính quỳ lạy Thanh Linh.

“Vinh Vương gia hành đại lễ với bốn phu nhân, khiến bốn phu nhân thập phần kinh sợ.” Vẻ mặt Thanh Linh khiếp sợ, đáy mắt lại sáng đến kinh người.

“Phu nhân chớ nên hiểu lầm, Vinh Vương gia đây là không cẩn thận, giẫm phải tuyết trơn mà trượt chân.” Tần Liễm cười híp mắt nói: “Bản tướng đỡ Vinh Vương gia dậy.” Hắn vừa nói vừa bước một bước dài lại gần Hách Liên Dực.

“Không...” Không cho Hách Liên Dực có cơ hội cự tuyệt, Tần Liễm khoát áo lông hồ trên người, khom lưng, áo lông hồ rộng thùng thình che kín hoàn toàn hai chân Hách Liên Dực. (MTLTH.ddlqđ)

“Vinh Vương không cần khách khí.” Tần Liễm cười nói, dưới lớp áo lông thật dày, hắn một cước đạp gãy xương hai đùi Hách Liên Dực.

“A!!!!” Hách Liên Dực ngửa đầu kêu gào thảm thiết, thanh âm tê tâm phế liệt.

Khuôn mặt hắn lại dính một lớp tuyết, thoát nhìn không mấy đáng thương, chỉ có tức cười.

“Ai, Vinh Vương gia giống như trượt chân té gãy chân, chắc hẳn rất đau.” Tần Liễm xòe hai tay của mình, vẻ mặt vô tội: “Bản tướng là không cẩn thận đụng phải chân của Vinh Vương, khiến Vinh Vương đau nhức. Ủ, mau gọi Thái y đỡ Vinh Vương dậy đi.” Hắn vẫy vẫy tay, thản nhiên đứng bên cạnh Thanh Linh.

“Tần Liễm, bản vương chắc chắn sẽ không để người chết tử tế.” Hai tay Hách Liên Dực cào lên lớp tuyết, thở hỗn hển quát: “Người đâu mau bắt Tần Liễm lại!”

Chuyện xuất hiện mật chỉ giả vừa rồi, lúc này không ai dám nghe lời hắn bắt Tần Liễm.

Những người khác thấy hấn ngã trên mặt đất khá đáng thương, muốn tiến lên dìu hấn, nhưng lại sợ giống như Tần Liễm đụng phải vết thương của hấn, do dự không biết có nên tiến lên hay không, tiếng nói lạnh lạnh của Thái giám đã vang lên bên tai.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Tóc Nguyên Ung Đế đã chuyển sanh màu muối tiêu, khuôn mặt tiều tụy, hai vị công công đỡ hai bên, bước từng bước đi lên.

Bởi vì gió tuyết khá lớn, có người giơ ô dầu ngăn trở mưa tuyết trên đầu ông. (MTLTH.ddlqđ)

Có người thấy Nguyên Ung Đế xuất hiện, liền khuyên giải ngài vừa bị thương, không nên ra ngoài, nên trở về phòng hảo hảo nghỉ ngơi.

Nguyên Ung Đế chỉ khoát tay, không thèm nghe khuyên bảo, những đại thần kia cũng đồng loạt ngậm miệng.

Tim Hách Liên Dực có chút run rẩy, nghiêng đầu, cả người cứng đờ. Phụ Hoàng bị thương nặng như vậy, làm sao trong thời gian ngắn có thể tỉnh lại được? Lúc này hấn lại phát hiện phía sau Hoàng Thượng có người của Thái y viện, cũng có một nam tử đầu tóc bạc trắng. (MTLTH.ddlqđ)

Nam tử áo vải kia có vẻ đã lớn tuổi, tinh thần lại vô cùng phấn chấn, hạc phát đồng nhan, một thân áo vải lại khó che lấp quý khí trên người ông.

Thanh Linh nhìn thấy lão giả áo vải, ánh mắt lại tràn đầy ngạc nhiên cùng mừng rỡ: “Cốc chủ Linh Y cốc sao lại xuất hiện ở nơi này?” Nàng hỏi người bên cạnh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 146+4: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ta sai Minh Lục phái nhiều người đi thăm dò, tối hôm nay đã tìm được ông ta.” Tần Liễm nói, khi biết Hách Liên Dực vu oan giá họa Hách Liên Thành ám sát Hoàng Thượng, hăn liền cho người mời Bạch Khách Du đến, cũng cho người nhanh chóng thông tri với Thái y viện cho Bạch Khách Du vào chữa trị.

Cốc chủ Linh Y cốc y thuật diệu thủ hồi xuân, đệ nhất thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy có thể làm Hoàng Thượng tỉnh lại, cũng có sức đi ra ngoài.

Nguyên Ung Đế nhìn Hách Liên Dực chật vật, sai người tiến lên đỡ hăn.

Nguyên Ung Đế hừ lạnh: “Mất mặt!” lập tức nổi giận: “Ai cho người ăn tim hùm mật gấu, dám can đảm nghi vấn thân thể của Thái tử, vu oan đại thần nhất phẩm triều đình, giả tạo mặt chỉ, tự mình điều động binh mã?” Nguyên Ung Đế trầm mặt quát, thân thể mặc dù hư nhược nhưng nhiều năm thiên uy tích lũy vẫn khiến lòng người kính sợ như trước.

Lời Nguyên Ung Đế vừa dứt, thế cục nháy mắt nghịch chuyển.

“Phụ Hoàng, chứng cứ trước mặt, nhi thần không thể không hoài nghi.” Hách Liên Dực ủy khuất nói.

“Cốt nhục của trăm, trăm tự biết rõ thân thể Thái tử, tâm trăm đã sớm xác nhận, người khác đừng có nhiều lời.

Trăm trọng thương, Tần Thừa tướng nhanh chóng mời Bạch Thần y đến trị thương cho trăm. Nếu như Thái tử là người Tần Thừa tướng tìm đến giả mạo, Tần Thừa tướng vẫn luôn ủng hộ Thái tử, Thái tử ám sát trăm, Tần Thừa tướng không cần thiết tìm Bạch Thần y đến hủy đi cả kế hoạch của Thái tử.

Đêm nay trong đám thích khách đâm trăm bị thương có người của Vinh Vương phủ hay không, trong lòng người tự biết, trăm không muốn nhiều lời.

Phủ Thái tử xuất hiện Long bào là quà của Trăm ban tặng, tuyệt đối không phải Thái tử làm.” Thanh âm Nguyên Ung Đế mệt mỏi, Hách Liên Dực nghe thấy trái tim chợt đóng băng.

Thích khách tối nay có người của Vinh Vương phủ hay không, không muốn nhiều lời, rõ ràng Phụ Hoàng đã cho rằng chắc chắn đám thích khách kia là do Hách Liên Dực hãm sai khiến. Trên thực tế, đúng là một nhóm thích khách đi đúng là của hắn, nhưng Hoàng Thượng vừa xuất hiện liền quy chụp toàn bộ tội danh cho hắn.

Long bào xuất hiện trong phủ Thái tử có phải là do Hoàng Thượng ban tặng hay không, Hách Liên Dực hẳn là rõ ràng nhất. Long bào kia là hắn sai người bí mật lén vào phủ Thái tử giấu kín, Hoàng Thượng lại gạt đầu thừa nhận đây là vật mình ban tặng, còn ai dám nghi ngờ Thái tử tự làm Long bào?

Phụ Hoàng, ngài đúng thật thiên vị vô cùng. Đều là nhi tử của người, Hách Liên Thành là cốt nhục của nữ nhân người yêu thương, người liên cương chiều như vậy.

Trái tim Hách Liên Dực cảm thấy lạnh buốt, đồng thời còn dâng lên lửa giận, oán khí đến toát thân phát run, bàn tay giấu trong tay áo rộng nắm chặt. (MTLTH.ddlqđ)

Nhìn khuôn mặt Hách Liên Dực bị đè nén thành màu gan heo, trong lòng Thanh Linh cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nàng biết Hách Liên Dực vẫn luôn không được Hoàng Thượng yêu thích, bởi vì Kính Nam vương và Thục phi nương nương đúng là có một đoạn chuyện xưa, Hoàng Thượng không muốn gặp hẳn chứ đừng nói thiên vị hẳn.

“Phụ Hoàng, người bị thương mới vừa tỉnh lại, không nên gặp gió, người mau trở về nghỉ ngơi đi.” Hách Liên Thành khuyên nhủ, trong mắt đều là chân thành.

“Không sao.” Nguyên Ung Đế nhàn nhạt đáp lại.

“Hoàng Thượng, Vinh Vương gia vu oan giá họa phu quân thần phụ, lại giả tạo mật chỉ, ngài định xử trí thế nào?” Thanh Linh lớn tiếng hỏi.

“Bản vương không có tự giả tạo mật chỉ!” Hách Liên Dực trắng mặt cả giận quát lại.

“Phụ Hoàng, ẩn theo luật pháp Nam Hạ, giả tạo mật chỉ phạm vào trọng tội, phải xử tử.” Thái tử đứng bên cạnh lên tiếng nói.

Nguyên Ung Đế trầm mặc, sau đó mới hờ hững mở miệng: “Trước cứ giam nghịch tử vào đả.” Ông thở dài, đáy mắt đau xót, tựa như vừa vật lộn một hồi, mới ngoan tâm nói: “Ba ngày sau ban thưởng Luân Hồi.”

Luân Hồi, Hách Liên Dực đã không còn xa lạ gì với cái tên này, đó là kịch độc bí truyền của Hoàng Thất Nam Hạ, chuyên dùng để xử trí thành viên Hoàng gia phạm sai lầm. (MTLTH.ddlqđ)

Rõ ràng kế hoạch lần này đã xuất hiện hy vọng, thời khắc sắp đi lên được đỉnh núi, bỗng nhiên bị người đập một cái, ngã vào vực sâu vạn trượng. Chênh lệch như thế, đối với Hách Liên Dực đã khát vọng ngôi vị Hoàng Đế đã lâu, quả thật là một kích trí mạng.

Đáy lòng Thanh Linh tràn ngập khoái ý, khát vọng đến thế nhưng không thể chạm đến mới là sự trừng phạt tàn khốc nhất.

Thế nhưng, đây vẫn chưa phải là kết thúc. (MTLTH.ddlqđ)

Khủng hoảng khổng lồ bao phủ trong lòng, Hách Liên Dực sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy kịch liệt. Phụ Hoàng ban chết cho hắn? Ba ngày sau tiễn hắn xuống Hoàng Tuyền? Không! Hắn không thể chết!!

Ý niệm điên cuồng trong đầu lóe lên, hắn vẫn chưa ngồi trên long ý, sao hắn có thể cam lòng mà chết?

“Phụ Hoàng, nhi thần oan uổng!!!” Hách Liên Dực nhịn xuống cơn đau nhức, kéo theo hai cái chân gãy quỳ xuống trước mặt Nguyên Ung Đế, nắm thật chặt áo choàng của Nguyên Ung Đế, bối rối nói: “Phụ Hoàng, nhi thần cũng là bị gian thần gièm pha mới hiểu lầm Thái tử và Tần Thừa tướng, về phần mật chỉ giả, nhi thần dù có gan to cỡ nào cũng không dám làm.”

Sắc mặt Hách Liên Dực trắng đến không còn một giọt máu, bộ dáng kia so với chết cả nhà còn thảm hơn.

“Dẫn đi.” Nguyên Ung Đế vô tình nói.

“Phụ Hoàng, nhi thần oan uổng!!!!” Hách Liên Dực xám tro hô lớn, hắn đột nhiên phát hiện, mình kêu oan uổng lâu như vậy, lại không có một người nào đứng ra xin tha thứ cho hắn, tâm như rơi xuống hồ băng.

Có người tiến lên bắt lấy hai tay hắn, cường chế kéo hắn đi.

“Phụ Hoàng!!!! Nhi thần oan uổng mà!!!!” Hách Liên Dực vẫn thê lương hô to.

“Đợi chút.” Lúc này người đột nhiên lên tiếng là Hách Liên Dực: “Hoàng Thượng, Vinh Vương gia đúng là không có lá gan dám giả tạo mật chỉ, Hoàng Thượng không ngại nghe Vinh Vương nói rõ một chút sao Vinh Vương gia có được mật chỉ đó? Nó xuất thân từ đâu? Nói rõ ràng rồi Vinh Vương gia có thể trong sạch.”

Nguyên Ung Đế im lặng một lát, cuối cùng gật đầu nói: “Nói, mật chỉ giả là từ đâu mà có?” Ông trầm giọng hỏi.

Người áp giải Hách Liên Dực dừng bước chân lại.

Hách Liên Dực xoay chuyển ánh mắt, ở sâu trong đôi mắt lóe lên âm tàn, hắn đưa tay, chỉ thẳng vào Diệp Thiên Minh đứng cách đó không xa: “Là Diệp Thiên Minh ngụy tạo mật chỉ giả đưa cho bản vương.” Diệp Thiên Minh không giúp hắn cầu tình, vậy hắn sẽ cùng kéo Diệp Thiên Minh xuống mồ.

Lúc trước Đông Lăng Trưởng Công chúa đến Nam Hạ, Hoàng Thượng vốn lệnh cho Thái tử đến đón Công chúa, Diệp Thiên Minh muốn chế tạo cơ hội cho hắn và Cơ Khinh Hoa, cố ý cho hắn một đạo Thánh chỉ. Hắn đã lợi dụng việc này lừa gạt Thái tử, khiến Thái tử tin rằng bản thân phải trở về Kinh thành, mà hắn lại ngênh ngang đi đón Công chúa.

Diệp Thiên Minh có thể giả tạo Thánh chỉ, vậy giả tạo mật chỉ là điều có thể làm được.

Trái tim không khỏi run rẩy, việc mật chỉ giả này nói không chừng chính là Diệp Thiên Minh muốn hại hắn.

Hách Liên Dực tự cho là mình thông minh nghĩ.

Tuyết phong lại khởi, đêm nay đã định không phải là một đêm an tĩnh.

Tâm chúng thần vẫn cứ lũng lảng treo chậm chạp chưa hạ xuống nổi, nơm nớp lo sợ. Đêm nay biến cố phát sinh quá nhiều, đến giờ phút này đã không còn ai dám lên tiếng. Sợ không cẩn thận nói sai, hoặc bị người để ý tới, xui xẻo lại rơi vào người mình.

“Hoàng Thượng, thần oan uổng!” Diệp Thiên Minh từ trong đám người bước ra, ủy khuất hô.

Hách Liên Dực lạnh lùng châm biếm cười: “Người khác có lẽ không biết nhưng bản vương biết rõ quản gia trong phủ Diệp Tướng quân Thường Quý có tài năng bắt chước tuyệt đối là hạng nhất.

Thánh chỉ lúc trước lệnh Thái tử không cần phải đón Đông Lăng Trường Công chúa Cơ Khinh Hoa, chính là do Thường Quý làm ra.”

Cơ hồ Hách Liên Dực vừa dứt lời, Tần Liễm liền tiếp lời: “Quản gia Thường Quý có biệt tài bắt chước tranh chữ, thần cũng biết rõ, cũng may mắn được chứng kiến một lần.”

“Không sai, quản gia phủ ta có biệt tài này.” Thanh Linh cũng nói theo.

Diệp Thiên Minh biến sắc, nữ nhi cùng hiền tể đều thừa nhận quản gia Thường Quý có tài năng bắt chước tranh chữ, nếu ông ta phủ nhận không phải là chột dạ sao?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 146+5: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Xác thực Thường Quý am hiểu bắt chước thi họa, nhưng như vậy đâu có ý nghĩa gì?” Sắc mặt Diệp Thiên Minh khôi phục lại bình thường, thần thái lúc này có đôi chút thông dong: “Chẳng lẽ hãn có biệt tài bắt chước thi họa, Thánh chỉ giả và mật chỉ giả cũng là hãn làm sao?”

Trong thiên hạ người biết bắt chước thiên thiên vạn vạn, Vinh Vương gia dựa vào cái gì cho rằng nhất định là Thường Quý ngụy tạo Thánh chỉ giả và mật chỉ giả?”

“Không biết lão phu đắc tội Vinh vương ở đâu mà ngài lại dám vu cáo lão phu như vậy?!” Thanh âm Diệp Thiên Minh đột ngột lên cao, tâm tình kích động nói.

“Nhạc phụ chớ kích động.” Tần Liễm ôn nhuận nói: “Nhạc phụ làm việc đoan chính, còn sợ người khác nói bậy sao?”

Hãn chấp tay trước mặt Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, để chứng minh sự trong sạch của nhạc phụ, thỉnh mời Thường Quý đến đối chất.”

Diệp Thiên Minh lạnh mặt: “Không khéo, quản gia Thường Quý của Diệp phủ chúng ta đã mất tích từ mấy ngày trước rồi.”

Đáy mắt Tần Liễm u ám, khẽ mỉm cười, hào hoa phong nhã: “Thật sự là khéo, trước khi bản tướng cùng phu nhân đến Cách Nguyên cung, vừa vặn nghe nói Thường Quý đã trở lại Diệp phủ.”

Đôi mắt Diệp Thiên Minh ám trầm, sắc bén. Chắc chắn trước đây Thường Quý bị Tần Liễm bắt đi. (MTLTH.ddlqđ)

“Truyền Thường Quý.” Nguyên Ung Đế hạ lệnh.

Tần Liễm nhìn về phía Thái tử, cho Thái tử một ánh mắt, Thái tử hiểu ý.

Thái tử đi đến trước mặt Nguyên Ung Đế, thành khẩn nói: “Phụ Hoàng, có thể phân phó một ít thủ vệ đến lục soát chỗ ở của Thường Quý, xem có thể tìm ra chứng cứ gì không?”

“Đúng vậy. Phụ Hoàng cần phải cho người đi lục soát, theo như nghi thần thấy, phủ đệ của Diệp Thiên Minh cũng phải tra xét một lần.” Hách Liên Dực nói, trong lòng có dâng lên khoái cảm được trả thù. Diệp Thiên Minh không chịu xin tha cho hắn, hắn cũng muốn Diệp Thiên Minh không được dễ chịu.

Hắn đi tới ngày hôm nay, nguyên nhân lớn nhất là do sự xúi giục của Diệp Thiên Minh. Hách Liên Dực hẳn nghĩ muốn đẩy hết sai lầm của bản thân lên người người khác. Hắn đã bỏ qua yếu tố hắn chính là người muốn Hoàng vị đến điên rồi, đâu thể chỉ vài lời gièm pha của Diệp Thiên Minh mà hành động như vậy?

Nguyên Ung Đế liếc Hách Liên Dực một cái, Hách Liên Dực ngậm chặt miệng, không dám nói thêm nữa.

“Chuẩn tấu Thái tử.” Nguyên Ung Đế nói.

Thường Quý rất nhanh bị người mang đến, cùng lúc đó, viện tử của Thường Quý cũng có người lục soát, từ đó tìm ra mấy bức họa, tranh chữ giả mạo giống đến chín phần mười, còn có con dấu của các đại thần trong triều, thậm chí ngọc tỷ còn có mấy cái.

Thường Quý quỳ trước mặt Nguyên Ung Đế, sợ hãi từ đáy lòng làn tràn ra toàn thân, cả cơ thể bắt đầu phát run. Hắn sẽ không sợ ý đến mức để con dấu cùng ngọc tỷ ở bên ngoài, chắc chắn có người đang hãm hại hắn, mà người đó, ngoài trừ Tần Liễm, hắn không nghĩ được ra ai nữa. (MTLTH.ddlqđ)

Cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, khóe mắt nhìn về phía Diệp Thiên Minh. Phát hiện Diệp Thiên Minh đang lạnh lùng nhìn hắn, sau đó, hắn thu hồi ánh mắt, cười khổ, cẩn thận làm việc nhiều năm như vậy, kết quả...

“Thường Quý, mật chỉ giả có phải là người làm hay không?” Tần Liễm cầm mật chỉ vừa bị xé thành hai đến trước mặt Thường Quý.

“Phải.” Thường Quý bình tĩnh trả lời.

Gió tuyết ngày càng lớn, ánh mắt Diệp Thiên Minh lại lạnh hơn vài phần.

Chúng thần hít khí lạnh làm đáy lòng cũng buốt giá, đêm Giao thừa năm nay đúng là không được bình thường mà.

“Là ai sai sử người?” Thái tử hỏi tiếp.

“Là Vinh Vương Điện hạ.” Thanh âm Thường Quý vẫn cứ bình tĩnh như vậy.

“Đùng Đoàng!!!” Pháo hoa nổ tung trên bầu trời, tựa như tiếng sét.

“Người nói bậy! Bản vương chưa từng sai sử người!!” Khuôn mặt của Hách Liên Dực vì tức giận mà vặn vẹo, âm điệu cất cao, cực kỳ bén nhọn.

“Vinh Vương lấy tính mạng của thê nhi uy hiếp nô tài, nô tài không thể không nghe lệnh của Vinh Vương, làm một mật chỉ giả. Chuyện này, lão gia nhà ta không hề hay biết.” Thường Quý nói, quay đầu nhìn Diệp Thiên Minh, vẻ mặt áy náy: “Lão gia, nô tài xin lỗi ngài, khiến ngài khó xử như vậy.”

“Người cũng là vạn bất đắc dĩ, lão phu không trách người.” Sắc mặt Diệp Thiên Minh hòa hoãn đi ít nhiều.

“Phụ Hoàng, Thường Quý là người của Diệp Thiên Minh, tất nhiên sẽ bảo vệ Diệp Thiên Minh mà vi cáo nhi thần.” Hách Liên Dực vội vàng nói.

“Thường Quý, người thật to gan, lại dám nói dối trước mặt Thánh Thượng.” Thái tử đột nhiên giận giữ quát to.

“Nô tài không có, nô tài tuy là quản gia của Diệp phủ nhưng thực chất là ngầm làm việc cho Vinh Vương.” Thường Quý giải thích.

“Người nói bậy! Nói bậy!” Hách Liên Dực không để ý đến đôi chân gầy đang đau đớn, như người điên giãy ra khỏi thị vệ, Nguyên Ung Đế liếc mắt cảnh cáo hăn.

“An phận lại cho trẫm, nếu như người trong sạch, trẫm tự nhiên sẽ không oan uổng người.”

Hách Liên Dực cắn chặt hàm răng, cứng rắn thu hồi hành động.
(MTLTH.ddlqđ)

Thường Quý vẫn một mực chắc chắn hăn là người đứng sau, Diệp Thiên Minh lại là một lão hồ ly thâm tàng bất lộ, hăn bi ai phát hiện, bản thân không hề bắt được điểm yếu của Diệp Thiên Minh.

“Thường Quý, có phải người viết rất nhiều mật chỉ?” Thanh Linh trực tiếp hỏi, trong lòng càng muốn hỏi, phần mật chiếu triệu Mạch Chiêu Nam về kinh năm đó có phải là hắc viết hay không.

Thường Quý nhìn gương mặt ẩn nhẫn đến vận vẹo của Hách Liên Dực: “Vinh Vương còn rõ ràng hơn nô tài.”

“Người xem phần mật chiếu này đi, đây chính là mật chiếu bí mật triệu Mạch Chiêu Nam về kinh, có phải là người viết hay không?” Tần Liễm lấy từ trong lòng ngực ra một quyển sổ con màu vàng kim, ném tới trước mặt Thường Quý.

Nghe được ba chữ ‘Mạch Chiêu Nam’, Thanh Linh thoáng chốc cứng đờ người, dùng sức cầm lấy tay Tần Liễm, siết chặt đến độ đỏ tay vẫn không hề hay biết.

Tần Liễm quay đầu lại, phía sau hắc là bầu trời đêm bao la, pháo hoa nổ rộ, lốm đốm ánh lửa, ánh sáng lung linh chớp nhoáng trên bầu trời. Dung nhan hắc mỹ lệ vô song, vì ánh lửa của pháo hoa mà không nhìn rõ thần thái trên gương mặt hắc.

“Thường Quý biết.” Hắc chắc chắn nói.

Thanh Linh kinh ngạc, sau đó liền nghe Thường Quý thừa nhận: “Là nô tài viết.”

Diệp Thiên Minh hít sâu một hơi, đôi mắt phức tạp nhìn Tần Liễm. Hắc khó có thể hiểu được, Thường Quý bên cạnh hắc nhiều năm, không chút hai lòng, Tần Liễm rốt cuộc đã dùng biện pháp gì bức Thường Quý nhận phần mật chiếu giả triệu Mạch Chiêu Nam về kinh kia là do hắc viết, hắc rõ ràng có thể phủ nhận.

“Vì cái gì?” Thanh Linh thấp giọng hỏi Tần Liễm, Thường Quý sao lại thừa nhận? Lúc trước đó Vô Ảnh dùng bất kể thủ đoạn gì cũng không thể

cạy ra nửa chữ từ miệng hắn, nhưng chỉ cần Tần Liễm ra tay lại có thể buột Thường Quý thừa nhận tất cả.

“Thường Quý là người của Bạch tộc.” Tần Liễm thấp giọng tra lời.

Thanh Linh thoáng giật mình: “Chàng là?”

“Cha ta là Tộc trưởng của Bạch tộc.” Nếu như Bạch tộc vẫn còn tồn tại, hẳn chính là thiếu Tộc trưởng.

Đã từng là tộc nhân Bạch tộc thật thà chất phác, đối với nhất mạch Tộc trưởng luôn có một sự sùng kính ngấm từ trong máu thịt.

Thường Quý chỉ là tộc nhân Bạch tộc bình thường, cho dù đã thuận phục Diệp Thiên Minh nhiều năm, lúc gặp được Tần Liễm, trong xương cốt luôn có ý niệm trung thành.

Hắn cũng không nguyện ý phản bội Diệp Thiên Minh, lại không thể làm trái với ý tứ của thiếu Tộc trưởng. Cho nên hắn nhận phần mật chiếu giả là hắn viết, lại chắc chắn hắn làm việc ngầm cho Vinh Vương gia.

“Nói như vậy, trước đây Mạch Chiêu Nam bí mật về kinh chính là người thiết kế, chịu oan khuất sau đó lại bị loạn tiễn bắn chết. Ai, đáng tiếc cho một đời trung thần lương tướng.” Một nguyên lão trong triều không nhìn được mà bóp cổ tay thở dài: “Thỉnh cầu Hoàng Thượng trả lại trong sạch cho Mạch Chiêu Nam cùng Hầu phủ.”

Nguyên Ung Đế vẫn trầm tĩnh, đôi mắt tối đen như mực.

Bốn phía lọt vào trầm tĩnh, ánh sáng từ lò lửa lách tách bắn ra tàn lửa, lò lửa cũng nghiêng mình theo gió.

Trên lò lửa có một khối tôn lớn, ngăn ngừa tuyết rơi xuống khiến lửa tắt.

“Thường Quý.” Thái tử lên tiếng đánh vỡ yên tĩnh: “Người sai sử người viết mật chiếu triệu Mạch Chiêu Nam từ biên cương về Hạ thành, chẳng lẽ cũng là Vinh Vương?”

“Bản vương không có.” Hách Liên Dực nhanh chóng phản bác, thiếu chút nữa đã mặc kệ chân đau mà nhảy dựng cả lên. Hắn chỉ sợ bản thân lại bị ấn một tội danh nữa lên đầu: “Hãm hại Mạch Chiêu Nam không hề có lợi với bản vương, sao bản vương lại phải hại hắn?”

Bản vương phải lặp lại một lần nữa, Thường Quý không phải người của bản vương!”

“Bản tướng cũng tin Vinh Vương không phải là người sai sử Thường Quý viết phần mật chiếu giả này.” Tần Liễm chậm rãi nói. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Tần Liễm cũng nói được một câu tiếng người.

“Sai sử Thường Quý viết phần mật chiếu giả này, là Diệp Thiên Minh.”

Tiếng Tần Liễm vừa dứt, Diệp Thiên Minh lập tức ngửa mặt lên trời cười to: “Chuyện cười của Tần Thừa tướng đúng là rất hay.” Ông ta vừa nói xong, khuôn mặt nhanh chóng lạnh đi.

“Người dựa vào cái gì cho rằng là lão phu?”

“Chỉ bằng ngài có cừu oán với phụ tử Mạch Chiêu Nam, vì trả thù, ngài tất nhiên sẽ không buông tha cho Mạch Chiêu Nam, cũng không buông tha cho tiểu thư Mạch Sương. Cái chết của Mạch tiểu thư, ngài cũng không thoát khỏi liên can.” Tần Liễm nói.

Thân hình Diệp Thiên Minh chấn động, ánh mắt nhìn Tần Liễm không khỏi mang theo vài phần tìm tòi, nghiên cứu: “Mạch lão Hầu gia cả đời trên

lưng ngựa, công danh hiển hách, lão phu ngưỡng mộ ngài còn không kịp, sao lại có cừu oán với với ngài? Còn đi hãm hại cùng bày kế diệt trừ cốt nhục thân sinh của ngài?”

“Có, ngài cùng lão Hầu gia có cừu oán.” Tần Liễm nhàn nhạt nói:
“Thù giết cha, thù diệt tộc.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 146+6: Bảo Tuyết Trong Đêm Đen 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Lòng dạ Diệp Thiên Minh chấn động, ánh mắt lãnh lệ: “Người....Đến tột cùng người là ai?”

Tần Liễm vung vung tà áo khoác lông hồ đã kết một tầng tuyết dày: “Tất nhiên là nữ tể (con rể) của ngài, Tần Liễm. Như vậy ngài là ai? Ngài là Diệp Thiên Minh? Không, ngài là Tạ Minh.”

“Năm ấy lão Hầu gia Mạch Tông phụng lệnh ý chỉ của Hoàng Thượng, lãnh binh huyết tẩy Bạch tộc, phụ bệnh năm bệnh lâu ngày của ngài cũng chính là chết dưới tay lão Hầu gia.” Tần Liễm bình tĩnh nói, tựa như chính hắn đã từng chứng kiến.

Đôi mắt Diệp Thiên Minh rủ xuống, đáy mắt hiện lên đau xót, lúc ấy ông không ở trong tộc, may mắn thoát một kiếp.

Tâm Thanh Linh giống như bị người dùng tay xé ra, đau đớn không thôi. Nàng cảm thấy tay Tần Liễm lạnh dị thường, đau lòng đặt tay hắn vào trong ngực, muốn ủ ấm chúng nhưng dù có làm cách nào cũng không ấm lên được.

Thù giết phụ mẫu, thù diệt tộc, không chỉ Tạ Minh có, phu quân của nàng cũng có.

Tần Liễm và Tạ Minh là tộc nhân Bạch tộc, Nguyên Ung Đế là kẻ địch chung. Tần Liễm không có ý định liên thủ cùng Tạ Minh, hoặc chờ đến khi Tạ Minh đối phó với Nguyên Ung Đế xong ngồi làm ngư ông đắc lợi, mà lựa chọn vạch trần Tạ Minh. Vì cái gì? Chẳng lẽ là vì nàng sao?

Hắn biết rõ nàng muốn tìm ra người đã hại chết Mạch Chiêu Nam, hắn vạch trần thân phận Tạ Minh, tạo cơ hội rửa sạch oan khuất cho ca ca nàng, cho Hầu phủ, cũng là rửa sạch oan khuất cho nàng. Là như vậy sao?

“Tạ Minh?!” Nguyên Ung Đế đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Thiên Minh. Cái tên Tạ Minh ông cũng không xa lạ gì, ông ta còn từng ghen tị tên Tạ Minh chưa từng gặp bao giờ đến muốn điên rồi. (MTLTH.ddlqđ)

Chỉ vì ông ta có được thân thể của Tần Nam, lại không có cách nào đạt được trái tim của Tần Nam, cho đến lúc chết, tâm của Tần Nam đều là hình bóng của Tạ Minh.

“Tạ Minh, nhiều năm không gặp, người thật khác nhiều so với khi xưa, lão già cổ hủ này thiếu chút nữa đã không nhận ra.” Cốc chủ Linh Y cốc lặng yên không nói từ đầu tới giờ đột nhiên lên tiếng nói.

“Bạch thần y biết Tạ Minh?” Nguyên Ung Đế lạnh giọng hỏi.

“Tạ Minh từng cướp một viên Định Nhan đan từ trong tay lão phu, lão già cổ hủ này vẫn nhớ kỹ hẳn từ đó tới giờ.” Bạch Khách Du nói: “Xem ra viên Định Nhan đan này được dùng trên người Liên phi nương nương.”

“Nói như vậy, lúc trước người đánh cắp thi thể Liên phi, lại mặc giá y của Bạch tộc cho Liên phi, sau đó giấu quan tài của Liên phi sau núi của Tướng Quốc tự chính là Tạ Minh.” Tần Liễm ung dung nói: “Trộm lạng mộ của Hoàng Quý phi, đây chính là tử tội.”

“Tạ Minh, người thực sự là Tạ Minh?” Nguyên Ung Đế vẫn chấn kinh tại chỗ, ông ta thực không thể tưởng tượng được người ông ta thống hận nhiều năm lại làm đại thần trong triều của ông ta: “Là người trộm quan tài của Liên phi?”

Tạ Minh cong môi, tựa tiểu phi tiểu.

“Người đâu! Bắt lấy hắn!” Nguyên Ung Đế hạ lệnh.

Binh lính còn chưa kịp đến gần Tạ Minh, chỉ thấy quanh thân Tạ Minh vận khởi. Gió tuyết xoay quanh, khi gió tuyết đã ngừng, Tạ Minh cũng biến mất.

Mọi người lú lười, không ít người đưa tay lên dụi mắt, tựa như không thể tin được một đại nam nhân như Tạ Minh lại có thể tiêu thất trong hư không. (MTLTH.ddlqđ)

“Báo.” Có tiếng truyền báo cắt đứt sự chú ý của mọi người.

Một tiểu thị vệ hốt ha hốt hải chạy vào, sau khi được sự cho phép của Hoàng Thượng, quỳ trước mặt tâu: “Bẩm Hoàng thượng, phát hiện có người xông vào phòng băng.”

“Quan tài của Liên phi không có xảy ra chuyện gì chứ?” Nguyên Ung Đế lập tức khẩn trương hỏi.

“Bẩm, không có.” Thị vệ trả lời.

“Hoàng Thượng không cần phải lo lắng, quan tài của Liên phi, trước đó thần đã cho người rời đi.” Tần Liễm nói, trước hắn chính là người chủ động đề ra yêu cầu chuyển quan tài của Liên phi từ ngọn núi sau Tượng Quốc tự vài Cách Nguyên cung.

“Thần tự ý chuyển dời quan tài của Liên phi nương nương, kính xin Hoàng Thượng trách tội.” Tần Liễm thông dong ôm quyền nói.

“Kính xin Phụ Hoàng tha thứ cho Thừa tướng, nếu như không có Thừa tướng dời quan tài, kẻ xông vào phòng băng há không quấy rầy sự thanh tịnh của mẫu phi?” Thái tử nói.

Sắc mặt căng thẳng của Nguyên Ung Đế lúc này mới hòa hoãn: “Trẫm không có ý trách cứ Thừa tướng.” Ông ta lại hỏi: “Có bắt được kẻ xông vào phòng băng hay không?”

Không đợi thị vệ kia trả lời, Tạ Minh liền lớn tiếng hỏi: “Tần Liễm, quan tài của Tân Nam người giấu ở đâu?” Người của ông ta phái tới cơ hồ đã lật tung toàn bộ Cách Nguyên cung vẫn không tìm thấy quan tài của Liên phi.

Mọi người nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện Tạ Minh đang đứng cùng một đám người xa lạ. (MTLTH.ddlqđ)

“Bắt lấy hăn!” Nguyên Ung Đế cả giận nói.

Tạ Minh cười lạnh, vung tay lên, tất cả Cẩm Vệ quân ở đâu đều quay đầu mâu chĩa thẳng vào Nguyên Ung Đế cùng các đại thần trong triều. Tại Minh vỗ tay, không trung đột nhiên pháo hoa nổ rộ đỏ như máu.

Lập tức có tiếng chém giết từ ngoài Cách Nguyên cung truyền tới. Thanh âm ‘Ầm ầm’ như dội vào tai, mọi người hoảng sợ biến sắc mặt. Thanh âm này chính là tiếng pháo nổ, mùi máu tươi hòa với mùi thuốc súng truyền tới khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Hoàng Thượng, Kiêu Kỵ doanh tạo phản!” Một thị vệ toàn thân đầm máu tập tễnh xông tới, hăn vừa nói xong, Tạ Minh liền một kiếm giết chết hăn.

“Diệp Thiên Minh, người thật to gan, lại dám tạo phản!” Nguyên Ung Đế tức giận quát.

“Ha ha ha.” Tạ Minh sung sướng cười to: “Tạo phản? Thần làm sao dám? Vinh Vương tạo phản, thần chỉ lãnh binh đến cứu giá mà thôi.”

Tạ Minh chính là gương cờ hiệu cứu giá mà quang minh chính đại tạo phản.

Tạ Minh tay cầm trọng binh nhiều năm, cho dù không có ý chỉ của Nguyên Ung Đế, những tướng sĩ dũng mãnh của Kiêu Kỵ doanh bao năm vào sinh ra tử cùng Tạ Minh cũng sẽ nhất nhất nghe theo Tạ Minh.

“Người...” Hai mắt Nguyên Ung Đế như biến thành màu đen, ngực đau nhức, ông ta bỗng dừng ỏi máu.

“Hoàng Thượng!!!” Mọi người đồng loạt sợ hãi kêu lên.

“Trẫm không sao.” Nguyên Ung Đế khoát khoát tay, ông ta giờ tay vỗ mạnh vào lồng ngực mình, thống hận chính mình nhiều năm như vậy đến tận bây giờ mới phát hiện bên cạnh bản thân toàn là dã lang.

“Hoàng Thượng.” Bạch Khách Du cầm một bình thuốc đến đưa qua đưa lại trước mũi Nguyên Ung Đế, Nguyên Ung Đế ngửi một hồi mới cảm giác có chút thư thái.

“Tần Liễm, quan tài của Tần Nam rốt cuộc ở đâu?” Tạ Minh hỏi lại lần nữa.

“Không được nói.” Nguyên Ung Đế quát lên.

“Nguyên Ung Đế! Người câm miệng, người căn bản không xứng có được nàng!” Hai mắt Tạ Minh đột nhiên đỏ lên, nhìn chăm chăm Nguyên Ung Đế quát lên.

Ánh mắt Nguyên Ung Đế khiêu khích nhìn Tạ Minh, khinh thường nói: “Người là cái thứ gì? Trẫm chính là ngôi cửu ngũ chí tôn, xứng hay không xứng với Liên phi không đến lượt người phải nói.

Ha ha ha, nàng sinh con cho trẫm, còn thuộc về trẫm, người cả đời này đừng mong có được nàng!”

Một trận gió lạnh thổi tới, thổi đến mức Nguyên Ung Đế không thể mở nổi mắt.

“A....” Nguyên Ung Đế mở mắt ra, trước mặt xuất hiện một cái bóng mờ mờ, chưa kịp nhìn rõ là ai, hai đầu gối đột nhiên bị người dùng sức đạp mạnh, hai chân bắt chợt mềm nhũn, đôi đầu gối cao quý từ trước đến nay chỉ quỳ lạy tổ tông bị ép buộc phải chạm đất trước mặt người trước nay ông ta thống hận nhất. (MTLTH.dđlqđ)

“Tạ Minh!!!” Xấu hổ và giận giữ lấp đầy lồng ngực Nguyên Ung Đế, nếp nhăn che kín gương mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Trong giây lát, Tạ Minh lại đá thêm một cước. Nguyên Ung Đế nằm rạp trên đất. Tạ Minh một cước giẫm mạnh lên mặt Nguyên Ung Đế.

“Hoàng Thượng...”

“Phụ Hoàng...”

“Diệp Thiên Minh, dừng tay!!!”

“...”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 147: Chết? Quá Tiện Nghi

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Không ít đại thần chứng kiến Tạ Minh tựa như u hồn xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng, đập Hoàng Thượng một cái, sau đó còn dùng chân dẫm lên Thánh nhan. Bọn họ khiếp sợ quát to, thế nhưng vừa hô lên một tiếng, Cẩm Vệ quân đồng loạt gác đao lên cổ bọn họ, chúng thần kinh hoàng im re.

Tần Liễm cười khế, ánh mắt lương bạc. Cầm lấy chiếc ô đầu Minh Lục đưa ngăn tuyết rơi. Đôi mắt khế rủ xuống, đưa mắt nhìn nữ tử trong lòng, ánh mắt lạnh lẽo hòa tan thành ôn nhu triền miên.

Nguyên Ung Đế nằm sấp trong tuyết, lạnh đến tận đáy lòng. Một bên má bị người dùng chân đập, bên kia lại áp mặt xuống mặt đất phủ tuyết lạnh lẽo, đôi môi ông ta tím tái, tay chân không ngừng run rẩy.

“Ngôi cửu ngũ?” Tạ Minh cười lạnh, chân dùng thêm lực, khóe miệng Nguyên Ung Đế liền trào máu: “Hôm nay ta liền cho quần thần của người chính mắt nhìn ngôi cửu ngũ cao quý vô song của bọn họ, là bị ta hung hăng giẫm đạp như thế nào?”

Ánh mắt Thanh Linh quét qua đám binh lính đang cầm kiếm chĩa thẳng vào hai người, lại nhìn gò má ôn nhuận của Tần Liễm, cảm thấy rất nghi hoặc. Tạ Minh tạo phản, Cẩm Vệ quân làm phản chĩa kiếm uy

hiếp, Tần Liễm lại yên lặng không làm gì, đây không phải tính cách của hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng nhéo nhéo lòng bàn tay hắn, hắn quay đầu, nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nàng, liền cười nói: “Ta biết ông ta có ý đồ tạo phản.” Nàng hiểu hắn đang ám chỉ Tạ Minh.

Hắn biết, chứng tỏ hắn đã có chuẩn bị. Chậm chạp không ra tay chính là muốn trai cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi? Chờ Tạ Minh thu thập xong Hoàng Thượng lại đến lượt hắn ra tay.

“Chờ ông ta hết tức giận, ta ra tay cũng không muộn.” Tần Liễm nheo mắt, đôi lông mi dài mảnh khẽ run tựa như cánh bướm muốn giương cánh bay. Lông mi khẽ hạ, đôi con ngươi như hắc thủy tinh sáng rực.

Thanh Linh nhìn ra được Nguyên Ung Đế thống hận Tạ Minh cỡ nào. Quỷ gồi trước mặt người mình ghét nhất, không thể nghi ngờ là một loại hành hạ rất hiệu quả.

Mí mắt nàng dần nặng, ngáp một cái.

“Mệt sao?” Hắn hỏi.

“Ừ.” Hai mí mắt cứ như muốn đánh nhau vậy.

Hắn đưa tay ôm lấy eo nàng, hôn trán nàng một cái: “Dựa vào ta nghỉ ngơi một lúc.”

“Được.” Nàng hai tay ôm lấy eo hắn, dựa đầu vào ngực hắn, ngửi mùi hương thơm mát nhẹ nhàng của hắn, chưa đầy chén trà liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

“Đứng cũng có thể ngủ?” Hắn kinh ngạc nhìn nữ tử trong lòng, tâm không hiểu sao có chút căng thẳng.

Nguyên Ung Đế vẫn bị Tạ Minh dẫm dưới chân, ông ta không chịu được đau đớn cùng nhục nhã, gào thét chửi rủa, thanh âm chói tai xuyên màn đêm. Thanh Linh như cũ vẫn có thể ngủ ngon, Tần Liễm không thể không cảm thấy lo lắng.

“Tạ Minh, trẫm là Thiên tử, người sao dám đối với trẫm như vậy? Sau này ắt bị Thiên Lô đánh, chết không chỗ chôn! Chết rồi xuống thẳng mười tám tầng địa ngục!” Trán Nguyên Ung Đế ra một lớp mồ hôi lạnh, mồm thì vẫn cứ gào lên mắng. (MTLTH.ddlqđ)

Tạ Minh không giận, chỉ cười lạnh, “Răng rắc” một tiếng, chân ông ta đạp gãy tay Nguyên Ung Đế.

Nguyên Ung Đế đau đớn ngửa đầu kêu to.

“Tạ Minh, nếu như không muốn quan tài của Liên phi bị hủy thì mau dừng tay.” Tần Liễm thản nhiên nói, đôi chân đang hăng hái giẫm trên ngwoif Nguyên Ung Đế nháy mắt cứng lại.

“Tần Nam ở đâu?” Ánh mắt sắc bén của Tạ Minh chiếu thẳng vào Tần Liễm.

“Không thể...” Nguyên Ung Đế mở miệng, suy yếu cất tiếng, thanh âm hòa vào trong tiếng gió gào thét, không người nào có thể nghe thấy. Khuôn mặt ông ta dính tuyết, tóc xòa trong tuyết đã kết băng. Một bên gò má còn có dấu giày, khóe miệng chảy máu đỏ tươi đến gay mắt.

Ông ta thân là Đế vương trên vạn người, tôn quý vô cùng, đã bao giờ bị người lăng nhục như vậy?

Lồng ngực bị cơn tức đè đến nghẹn nặng, tựa như chưa tới một phút sẽ nổ tung, mỗi lần hít thở lại thấy đau đớn dữ dội.

Rất lâu không nghe thấy câu trả lời của Tần Liễm, Tạ Minh phiền muộn uy hiếp: “Mau nói, nếu không lão phu giết tên cầu Hoàng Đế này.”

Tần Liễm cười nhẹ, vẫn không nói câu nào. (MTLTH.ddlqđ)

“Nực cười, dù Tần Thừa tướng có nói hay không người vẫn muốn giết Phụ Hoàng.” Thái tử châm chọc cười, giữa Hoàng Thượng và Tạ Minh là mối thù giết cha, diệt tộc, đoạt thê, nếu như ông ta không có ý giết Hoàng Thượng, cũng sẽ khiến Nguyên Ung Đế sống không bằng chết.

“Ừm...” Trong cơn ngủ say, trái tim đột ngột co rút đau đớn, đau đến mức khiến Thanh Linh phải tỉnh lại.

“Khó chịu ở đâu?” Phát hiện nữ tử trong lòng có động tĩnh, Tần Liễm cúi đầu, thấy nàng cắn môi dưới đến trắng bệch, đôi lông mày thanh tú cau chặt, trên trán đổ một lớp mồ hôi.

“Lạnh.” Nàng ngẩng đầu, run rẩy nói, nàng cảm giác như trong thân thể mình có một tảng băng sương đang không ngừng khuếch tán. Hai tay ôm chặt lấy eo hắn, cả cơ thể như muốn rúc hết vào lồng ngực hắn, muốn tất cả ấm áp của hắn.

Hắn dịu dàng lau mồ hôi trên trán nàng, cánh tay gầy gao ôm chặt lấy nàng: “Chỉ lạnh thôi sao?” Thanh âm hần lại lạnh như băng.

Nghe thấy ngữ điệu hần không được tốt cho lắm, nàng biết hần tức giận nàng giấu hần: “Còn đau nữa.”

Tạ Minh vẫn luôn nhìn Tần Liễm và Thanh Linh, nhìn thấy Thanh Linh có đôi chút khác thường: “Thanh Linh, giờ phút này có phải con cảm thấy trái tim đang co thắt đau đớn hay không?” Ông ta hỏi, khoe miệng lại cong đến quỷ dị: “Những ngày gần đây cũng rất thích ngủ sao?”

Tạ Minh hỏi, nhưng đó cũng là khẳng định bệnh trạng của Thanh Linh. Tần Liễm biết Tạ Minh đã từng hạ độc Thanh Linh một lần, hẳn theo bản năng cho rằng Tạ Minh đã động tay động chân: “Ông đã làm gì nàng?”

Tạ Minh rút chân ra khỏi khuôn mặt của Nguyên Ung Đế, xoay người bước hai bước, đối mặt với Tần Liễm: “ Thanh Linh trúng Thực Tâm tán chi độc, mỗi lần độc phát đều phải chịu trái tim co thắt đau nhức, nếu không có giải dược, sau chín lần độc phát, hẳn sẽ phải chết.”

Bản thân Thanh Linh là cao thủ dụng độc, cũng gặp qua không ít các loại độc nhưng lại chưa từng nghe thấy Thực Tâm tán chi độc. Thân thể nàng bắt đầu xuất hiện bệnh trạng từ lúc rời khỏi Diệp phủ. Xem ra lần đó Diệp Thiên Minh cho nàng giải dược, đồng thời cũng là độc dược.

“Lão phu có thể đảm bảo, Thực Tâm tán chi độc, trong thiên hạ chỉ có lão phu có giải dược.” Tạ Minh giơ tay, trên lòng bàn tay có một viên thuốc hình tròn.

Hách Liên Dực một bên chặt vật ngã vào trong đồng tuyết, đôi mắt u ám bình tĩnh đến đáng sợ vẫn luôn nhìn Diệp Thiên Minh. Khi nhìn thấy giải dược trong tay ông ta, đôi mắt thoáng chốc sáng lên. Vèn vèn trong phút chốc, tâm tư chín queo mười tám cong bắt đầu động. Hắn lặng lẽ chuẩn bị, chỉ đợi thời cơ đến sẽ dùng hết sức để bật lên. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 147+2: Chết? Quá Tiễn Nghi 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Người giao Tần Nam cho lão phu, được này là của người.” Tạ Minh cũng không dài dòng, nói thẳng.

“Được.” Tần Liễm không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

“Không...” Cổ họng Nguyên Ung Đế phá ra thanh âm như bị phá hủy, bàn tay bị giẫm đến huyết nhục mơ hồ vẫn cố gắng mò mẫm trong tuyết tỏ rõ bản thân không cam lòng.

“Tạ Minh, người có phải là người hay không? Đến cả nữ nhi thân sinh cũng có thể ra tay được?” Hoàng Thúc lạnh mặt mắng.

Tần Liễm nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc trong lòng, tâm giống như bị người cửa từng đao, đau nhức lan ra toàn thân.

Ánh mắt của hắn vẫn ôn nhu như vậy, cúi đầu hôn lên trán nàng, hận không thể thay nàng thừa nhận tất cả đau đớn.

“Đưa giải dược ra đây.” Tần Liễm mím môi, đáy mắt thoáng ngao lệ.

Tạ Minh quơ quơ tay, viên thuốc trong lòng bàn tay theo quán tính lăn tròn những vẫn không rơi ra: “Chờ đến khi lão phu tận mắt thấy được Tần Nam, giải dược này thuộc về người.” Ông ta không nhanh không chậm nói.

Hách Liên Dực nhìn chăm chăm Tạ Minh, đang tìm cơ hội đoạt lấy giải dược trong tay Tạ Minh. Tần Liễm yêu thương Thanh Linh như trân bảo, chỉ cần hắn lấy được giải dược của Tạ Minh, Tần Liễm không phải sẽ nghe hắn chỉ thị hay sao? (MTLTH.ddlqđ)

Nội lực vừa vận, tránh khỏi thị vệ đang áp mình, dưới bàn chân phát lực, nhất thời nhảy dựng lên lao về phía Tạ Minh.

Hắn đứng cách Tạ Minh khoảng năm, sáu bước chân. Hắn vừa nhảy lên đã gần như lao cả vào người Tạ Minh, Tạ Minh không ngờ Hách Liên Dực lại lao về phía mình, tay run lên, giải dược trong tay liền trượt ra ngoài.

“Đỡ nàng.” Tần Liễm phen phó Vô Ảnh, chưa tới một phút, người lớn như vậy mà cứ hư vô tan biến.

Tạ Minh bất chấp đối phó với Hách Liên Dực, đưa tay đoạt đi giải dược, đúng lúc này Tần Liễm đuổi tới. Tạ Minh ngẩng đầu, một tay cầm chắc giải dược, tay kia vận lực đánh về phía Tần Liễm.

Tần Liễm cũng một tay nhất quyết đoạt lấy giải dược, tay kia ra sát chiêu công kích lại Tạ Minh.

Hai cánh tay đồng thời tranh nhau giải dược, đến khi ngàn cân treo sợi tóc, một đôi chân dùng hết sức bình sinh đá giải dược về hướng khác.

Tần Liễm cùng Tạ Minh đồng thời ra sát chiêu đối với nhau của, song phương đều là cao thủ nội lực thâm hậu, song chiêu xuất ra đến cả không gian cũng có đôi chút vặn vẹo, người đứng xung quanh đồng loạt bay ra ba trượng.

Hách Liên Dực cách hai người gần nhất, cũng không ngoại lệ bị đánh bay, lăn lộn vài vòng trên mặt tuyết.

Giải được bay theo đường vòng cung phi thẳng vào lò lửa. Tần Liễm cùng Tạ Minh đánh nhau làm trễ nải thời gian, hăn dùng nội lực cả đời xuất ra khinh công xuất quỷ nhập thần đuổi theo giải được, thế nhưng cuối cùng vẫn muộn một bước. (MTLTH.ddlqđ)

Giải được lọt vào trong lò lửa, “phập phùng” một cái, ngọn lửa đang vàng pha đỏ đột ngột biến xanh, khói tăng mạnh, thế nhưng trong nháy mắt ngọn lửa đã trở về bình thường.

Đồng tử Tần Liễm co rút lại, trái tim thoáng chốc trầm xuống, kinh hoảng thay nhau kéo đến, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: giải được không thể bị thiêu hủy! Hăn theo bản năng thò tay vào trong lò lửa.

“Tần Liễm!” Lúc này cơn co thắt cơ tim của Thanh Linh đã qua, nhìn thấy Tần Liễm duỗi tay vào trong lò lửa, hô hấp nàng cứng lại, thiếu chút nữa đã không thở nổi.

Hai chân vận lực, cả người cứ lơ lửng vọt tới. Nàng kéo tay từ trong lò lửa ra, tay áo hăn bị dính lửa, nàng lấy đoản kiếm Băng Huyền tùy thân cắt hết phần bị cháy.

“Giải được vẫn còn trong lò lửa.” Hăn thất thần lầm bầm nói, còn muốn tiếp tục duỗi tay, kết quả bị nàng tóm trở về.

Giải được bay vào trong lò lửa, lúc này cũng đã bị thiêu hết.

“Không được cho tay vào nữa!” Nàng lấy bình nhỏ từ trong thân ra, mở nắp rắc bột phấn vào những chỗ bị bỏng của hăn.

Nhìn bàn tay bằng cơ ngọc cốt, so với nữ tử còn xinh đẹp hơn của hăn, lại bị bỏng đến đỏ bừng, mũi không nhịn được cay cay, nước mắt cứ thế chảy ra.

Nhìn nàng khóc, hăn liền bối rối, không dám thò tay vào lò lửa nữa.

“Tên ngốc này!” Nàng dùng khăn lụa bao lấy tay hắn, giật dây buộc tóc xuống cột chặt: “Trong thiên hạ chưa chắc đã chỉ còn một viên, không còn thì chúng ta đi tìm. Nếu như tay chàng bị hủy thì làm sao bây giờ?” Nàng ngửa đầu, mắt lừng tròng nhìn hắn.

Thấy nàng lòng hắn lại đau: “Đừng khóc.” Hắn nhắc cầm nàng lên, ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt của nàng.

Minh Lục cách đó không xa thờ dài, công tử vừa gặp phu nhân, việc ngốc gì cũng có thể làm được.

Giải được bị hủy, Tạ Minh tức đến xanh cả mặt, ánh mắt căm tức nhìn đầu sở gây tội.

Hách Liên Dực bị đánh bay ngã trên mặt đất, người của Tạ Minh cầm đao đặt trên cổ hắn, chờ ý của Tạ Minh.

“Dám phá hỏng chuyện của lão phu, đáng chết!” Ánh mắt lãnh lệ như độc xà quần thân của Tạ Minh làm Hách Liên Dực dựng tóc gáy.

Lưỡi đao đặt trên cổ Hách Liên Dực vừa nhận được mệnh lệnh của Tạ Minh liền quyết đoán nhắc lên định chặt đầu Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực kịp thời xoay người trốn qua một bên, đôi chân tàn mà không phế của hắn vẫn cố gắng quét ngang làm thị vệ cầm đao ngã sõng xoài, Hách Liên Dực lại nhanh tay đoạt lấy một cây đai, chém chết hai người định lại gần. (MTLTH.ddlqđ)

“Bắn tên!!!” Tạ Minh tức giận hạ lệnh.

Tên bắn như mưa, bốn phương tám hướng xé gió mà đến.

Hách Liên Dực cầm đao trong tay phòng vệ, đao vung lên tựa như kết giới bảo vệ hắn an toàn bên trong.

“Đã tàn phế rồi mà vẫn còn phát huy kiếm pháp đến mức tận cùng, lão phu coi như đã coi thường ngươi.” Tạ Minh phất tay, Cẩm Vệ quân đồng loạt dừng bắn tên, ông ta ngưng tụ chưởng phong, nhún chân phi thẳng về phía Hách Liên Dực. Ông ta muốn đích thân ra tay.

Hách Liên Dực mắt thấy Tạ Minh thân mang sát khí lại gần, hăn liền sử dụng tuyệt chiêu Hàn Băng chưởng của mình.

So với trước kia Hàn Băng chưởng càng thêm tinh tiến, vốn hăn định ém con bài chưa lật này, sau này ắt có lợi cho việc chạy trốn. Thế nhưng với hoàn cảnh hiện nay Tạ Minh rõ ràng đang muốn lấy mạng hăn. Hăn không thể không xuất ra tuyệt chiêu.

Hàn Băng chưởng vừa xuất, Tạ Minh bị đông thành khối băng.

“Ầm” rất nhanh, Tạ Minh dùng nội lực chấn vỡ khối băng. Xuất chưởng, đánh về phía Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực kinh hãi, luân phiên đánh ra Hàn Băng chưởng. Với thời tiết thiên hàn địa lãnh như thế này, Hàn Băng chưởng lại càng phát huy tác dụng của nó, băng kết lại chắc chắn vô cùng.

Tuy Tạ Minh nội lực thâm hậu, mấy phen chấn vỡ băng cũng có vẻ mệt mỏi: “Đáng chết!” Chưởng phong của ông ta càng phát ra lợi hại.

Tần Liễm đột ngột đẩy Thanh Linh ra, xoay người, tay vung lên, lò lửa lật úp trên mặt đất, ngọn lửa gặp tuyết lạnh không bao lâu liền tắt.

“Tần Liễm, chàng muốn làm gì?” Tâm Thanh Linh treo ngược lên, run giọng hỏi.

Cẩm Vệ quân ở một bên nhìn chăm chăm, không nghe thấy đầu lĩnh có phân phó gì, chỉ cảnh giác nhìn chăm chăm Tần Liễm và Thanh Linh, không dám manh động.

Tần Liễm ngồi xổm xuống bới trong đồng than. Vạn nhất đúng như Tạ Minh nói, trong thiên hạ chỉ có vền vền một viên giải dược có thể cứu nàng, vậy giờ hần phải làm thế nào? Hần không tin giải dược đã bị tiêu hủy, chắc chắn nó vẫn còn trong lò lửa.

Hần có thể mất đi mọi thứ, thậm chí là mạng của hần, lại chỉ duy nhất không muốn mất đi nàng, không muốn, cũng nhất quyết không thể!

Than củi mặc dù đã tắt nhưng vẫn còn một chút than hồng. Bàn tay mềm mịn đụng vào than hồng nóng cháy, hần cũng không cảm giác đau.

“Không cần tìm.” Nàng muốn kéo tay lại thế nhưng hần vẫn cứ cố chấp tìm.

Hần dường như đã mất đi lý trí, đào đến đào đi trong đồng than củi, thần sắc bất lực mê man trên khuôn mặt hần tựa như hài tử bị vất bỏ.

Tập tin gửi kèm:

Chú thích:Cấm vệ quân: thế lực "hộ mạng" cuối cùng của các triều đại Hoàng Đế thời phong kiến

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 147+3: Chết? Quá Tiễn Nghi 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng dầm lên than hồng dập hết lửa, đưa tay ôm lấy hân, đau lòng ấn đầu hân vào trong ngực: “Chàng đúng là tên gốc mã.”

“Không thể mất đi nàng, cho dù là một khả năng cũng không được.”
Hân lẩm bẩm.

Tô Hồ nhìn Tần Liễm mất hồn dựa vào ngực Thanh Linh, được nhìn thấy một mặt yếu ớt của hân đúng là rất kỳ lạ. Lúc này là cơ hội tốt để động thủ: “Bắt lấy hân!”

Cấm Vệ quân tới gần một bước, Minh Lục và Vô Ảnh lao đến ngăn trước mặt họ.

Tạ Minh dùng một chưởng đánh bay Hách Liên Dực, Hách Liên Dực bay ra ngoài ba trượng, đâm vào một cột đá rồi rơi xuống mặt đất, miệng phun máu tươi không ngừng.

“Tướng quân, không xong rồi.” Tạ Minh vừa thu tay lại, một thị vệ về mặt sợ hãi chạy tới.

“Chuyện gì mà bối rối đến vậy?” Tạ Minh trầm giọng hỏi.

“Bên ngoài đột ngột xuất hiện một nhóm lớn hắc y nhân...” Lời hân nói còn chưa dứt, âm phong bất ngờ nổi lên, tuyết bay tán loạn, một nhóm

hắc y nhân nồng đậm sát khí tựa như Tu La bước ra từ mười tám tầng địa ngục tiến thẳng vào, Cẩm Vệ quân không có sức ngăn cản.

Thần sắc Tạ Minh trầm xuống, ông ta biết mấy người này lai giả bất thiện, liền điều ra sát thủ đã an bài.

Nhóm người này xuất hiện rất ly kỳ, thế nhưng con số lại lên đến mấy trăm người, hành động theo xu thế đánh nhanh thắng nhanh, một người có thể đánh bay mười người, khí thế như trẻ tre khiến lòng người sợ hãi. (MTLTH.ddlqđ)

Binh khí trong tay bọn họ đều không đồng nhất, đao kiếm, lưu tinh chùy, loan đao, thiết câu, đoạt mệnh hoàn, trường tiên... Mỗi một binh khí đều vô cùng ăn ý với chủ nhân. Binh khí nhuộm máu, kích thích bản tính của chủ nhân chúng, thủ đoạn tàn nhẫn, ngoan lệ, một chiêu một mạng.

Sát thủ Tạ Minh dốc hết sức huấn luyện thế nhưng đứng trước đám Tu La này lại cứ như trẻ lên ba, cắt đầu người dễ dàng như bổ dưa hấu.

Đám người này chắc chắn là quỷ đoạt mạng, là ác quỷ bò ra từ địa ngục, điên cuồng chém giết.

Ám khí, độc phấn thả đầy trời.

Cảm giác như trong một cái nháy mắt, ánh sáng từ đại điện ám dần, mưa máu bay đầy trời.

Phó Lô chủ Phong Tuyết lâu tên Toái Ngọc, một thân hắc y, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt đào hoa câu nhân chỉ thấy một mảnh lạnh băng. Ánh mắt hăn quét bốn phía, nhìn thấy Tần Liễm cùng Thanh Linh, hăn lại gần: “Lô chủ, thuộc hạ đến muộn, ngài không sao chứ?”

“Người đến muộn.” Tần Liễm lên tiếng, thanh âm tựa như đao băng ghim vào người.

Thân hình Toái Ngọc khẽ run rẩy, định mở miệng phản bác, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm nhìn, miễn cưỡng ngừng miệng. Trong lòng âm thầm kêu khổ, rõ ràng người nói đợi đến khi người thả tín hiệu, ta mới dẫn người đến, kết quả lão tử đứng bên ngoài đợi đến đông cả người cũng không thấy tín hiệu đâu. Lại cho người thăm dò phát hiện trong Cách Nguyên cung có biến, nóng lòng mới bất chấp dẫn người mở đường máu xông vào.

Không ngờ người không thềm thả tín hiệu thì thôi, ta dẫn người vào người còn trách ta đến muộn!

Tần Liễm đã bàn bạc trước với Toái Ngọc, chỉ là hắn không ngờ Thanh Linh trúng độc của Tạ Minh, giải được lại ở trong tay Tạ Minh. Hắn không dám manh động, sợ ông ta lại hủy giải được nhưng ngàn nghĩ vạn nghĩ lại vẫn không tưởng được Hách Liên Dực lại chen chân vào.

“Hách Liên Dực!” Khuôn mặt tinh xảo của Tần Liễm tràn ngập lệ khí, Thanh Linh nhìn cũng thấy kinh hãi.

Thanh Linh nâng mặt hắn lên, hôn giữa lông mày hắn: “Không giận.” bởi vì Hách Liên Dực không đáng để hắn phải giận. (MTLTH.ddlqđ)

“Được.” Hắn ôn nhu cười, âm khí đầy mắt tiêu tán. Tiểu dung của hắn thẳng tam nguyệt đích noãn dương, tứ nguyệt đích dương liễu, ngũ nguyệt đích đào hoa*, khiến dung nhan thể như họa của hắn lại càng kinh tâm động phách.

*Tháng ba nắng ấm, tháng tư dương liễu, tháng năm hoa đào.

Hắn đứng lên, đoạt lấy kiếm của Toái Ngọc: “Bảo vệ phu nhân.”

Nói xong, thân hình như biến thành bạch quang, xuyên qua huyết vũ cùng mưa tuyết đầy trời, im hơi lặng tiếng đứng trước mặt Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vừa mới đụng vào cột đá, lực phủ ngũ tạng bị chấn đến đau, hấn che ngực, cảm thấy hình như hơi thở âm trầm tử khí như đến từ Cửu U địa ngục khiến tâm hấn không khỏi run rẩy. Rũ mắt nhìn một đôi hài thêu tinh xảo, ngẩng đầu lại thấy một đôi mắt đẹp đến kinh diễm, đáy mắt lại âm lãnh đến phát sợ.

Hách Liên Dực vừa trúng chiêu của Tạ Minh, hiện tại bị nội thương rất nặng, không thể nhúc nhích được nhưng nhìn thấy một thân sát khí của Tần Liễm, hấn không thể không cưỡng chế xuất nội lực, sử dụng Hàn Băng chương.

Một tầng băng dày đóng trên người Tần Liễm, thế nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, tầng băng đó đã bị chấn nát.

Tử khí đến càng ngày càng gần. (MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Dực chống tay dậy, kinh hãi lùi về phía sau muốn trốn, trụ đá lạnh như băng chặn đường lùi của hấn, hấn chết tâm phát hiện bản thân đã đi vào ngõ cụt: “Tần...Tần Liễm, ngươi muốn làm cái gì?”

Tần Liễm không nói hai lời, tay áo vung lên, kiếm hạ.

“A!!!!” Tiếng hét thê lương thảm thiết vang lên, cao vút bén nhọn rồi biến mất.

Tần Liễm dùng kiếm chặt một chân của Hách Liên Dực, cái chân này chính là cái chân vừa đá giải được vào lò lửa. Tần Liễm không chặt đứt chân Hách Liên Dực, không phải không chặt được, mà hấn cố tình làm vậy.

Kiếm khảm vào xương vào thịt, máu bắn lên khuôn mặt của Hách Liên Dực, đỏ tươi mà chói mắt.

Hách Liên Dực có thể cảm nhận cái lạnh từ thanh kiếm đang khảm trong xương hấn, cơn đau tựa như độc xà cuốn lấy toàn thân. Ý thức dần

mơ hồ, hắn cho rằng bản thân sẽ ngất đi, hắn không thể thừa nhận đau đớn thế này. Nhưng Tần Liễm lại nắm lấy tóc hắn, dúi đầu hắn vào đồng tuyết trước mặt.

Mặt hắn vùi sâu vào trong tuyết, cái lạnh thấu xương làm hắn rất nhanh đã thanh tỉnh lại, hắn muốn choáng váng cũng không thể được.

“Van người...Van người, đừng...đừng...giết bản vương.” Hách Liên Dực cầu xin.

Hắn nhìn Thanh Linh thi triển khinh công lại gần, kích động nói: “Tần phu nhân, van người tha cho ta.”

Thanh Linh đứng trước mặt hắn, nhìn thấy ánh mắt mang ý hỏi của Tần Liễm, hoạt bát cười: “Thiếp không sao.”

“Tần phu nhân, bản vương chỉ muốn lấy lại thuốc giải, ta muốn đưa người...”

Hàn quang xẹt qua đôi mắt, Hách Liên Dực cảm thấy miệng thật lạnh, sau đó hắn thấy một miếng thịt đâm máu từ trên miệng hắn bay ra ngoài, đau đớn giờ mới truyền đến, hắn ngạc nhiên phát hiện, đôi môi của hắn đã bị Thanh Linh tàn nhẫn cắt hết.

Không có thông báo, đôi môi của hắn cứ như vậy bị cắt hết!!!

Không có môi che, gió lạnh cuồn cuộn len vào trong miệng. Máu từ miệng vết thương chảy ra ngày càng nhiều, vốn dĩ khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần, bởi vì đôi môi không còn, máu nhiễm toàn bộ khuôn mặt, so với ác quỷ còn dọa người hơn.

“Bốn phu nhân không thích nghe lời nói dối.” Thanh Linh lạnh nhạt nói, cầm lấy thanh kiếm từ trong tay Tần Liễm, âm hiểm cười nhìn Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực không xứng để phu quân nàng đích thân ra tay, thế nên, nàng làm.

“Van người, đừng giết bản vương, bản vương biết sai rồi.” Sợ hãi tựa như thủy triều nhấn chìm Hách Liên Dực, hai mảnh thịt trên miệng không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy.

Thanh Linh cười khẽ, khuôn mặt lạnh như băng: “Bốn phu nhân không giết người.”

Hách Liên Dực nghe vậy, thần sắc hơi hòa hoãn.

“Người không xứng.” Thanh Linh nhẹ giọng nói, tay cầm lấy chuôi kiếm đang khảm trên đùi Hách Liên Dực. Cổ tay vừa chuyển, kiếm vẽ một đường, xương đùi bị chẻ dọc thành hai.

Tựa như một thân gỗ bị người cầm rìu dùng sức bổ thành hai nửa, bắp đùi của Hách Liên Dực chính là bị người cầm kiếm bổ đôi như vậy.

Kiếm vừa thu lại, một khối thịt lớn bay lên không trung, rơi vào trong ngực Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực trừng mắt nhìn một ít thịt còn bám vào xương đùi, một nửa kia còn lại đang nằm trong ngực hắn, hắn bị dọa đến hồn phi phách tán, hoảng hồn ném đồng thịt kia thật xa.

Đau nhức giờ mới theo đến, loại đau đớn này tựa như bị lẳng trì!

“Chết? Quá tiện nghi.” Thanh Linh âm u cười, ném thanh kiếm đi.

“Bốn phu nhân sẽ khiến người sống không bằng chết.” Thanh Linh cười nói, từ khi Hách Liên Dực chào đời đến nay, hắn chưa bao giờ có ý niệm chết mãnh liệt đến như vậy.

“Dẫn hân đi, tiếp tục chăm sóc hân.” Thanh Linh phân phó, lập tức có người của Phong Tuyết lâu kéo Hách Liên Dực đi.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 148: Chờ Ta Trở Lại

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hách Liên Dực bị người ngang ngược kéo đi, máu từ mũi chảy dài trên mặt tuyết, chỗ hấn lê qua lưu lại vết máu đỏ sậm tanh nồng.

“Không, không....” Hấn không ngừng lắc đầu, nhìn khuôn mặt thanh tú cười đến vô hại của Thanh Linh, đôi mắt hấn trợn to đầy hoảng sợ và không cam lòng.

Hấn biết rõ Tần Liễm là dạng người tâm ngoan thủ lạt, không nghĩ tới Thanh Linh cũng không thua kém so với phu quân nàng. Trực giác nói cho hấn biết, rơi vào trong tay hai người chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

“Tần Thừa tướng tha mạng!!” Hấn khẩn cầu.

Tần Liễm vẫn mắt điếc tai ngơ. (MTLTH.ddlqđ)

“Tần phu nhân tha mạng!!” Hấn đáng thương van xin, một bộ dạng hối hận vạn phần.

Đã từng gặp nhiều khuôn mặt của Hách Liên Dực, khóe môi Thanh Linh cong lên, khinh thường cười một tiếng.

“Phụ Hoàng, nhi thần đã biết sai rồi, cầu Người giúp nhi thần, cầu người khuyên Tần Thừa tướng và Tần phu nhân buông tha nhi thần.” Thanh âm hấn khẽ run, chỗ bị cắt môi vẫn không ngừng chảy máu, hấn nói

chuyện, máu tuôn ra càng nhiều, nhìn cũng phát hãi. Tại đây một số nữ quyến còn có mặt, bị bộ dạng kinh dị của hắc dọa đến hôn mê.

“Phụ Hoàng, nhi thần dù gì cũng là Thân Vương, Người muốn người khác tùy ý xử trí nhi thần sao?” Hách Liên Dực không cam lòng lớn tiếng gọi.

Nguyên Ung Đế giờ phút này tự thân cũng khó bảo toàn, trên người lại có vết thương, vừa rồi lại bị Tạ Minh hành mất nửa mạng, hiện tại đã suy yếu thở không ra hơi. Nếu như ông ta có tâm ngăn cản, cũng không có khí lực để mở miệng nói chuyện.

Hách Liên Dực bị người lôi đi xa dần, hắc không cam lòng nhìn về phía Thái tử, ánh mắt ngậm mong ngóng: “Thái tử, huynh biết sai rồi. Đề khuyên Tần Thừa tướng cùng Tần phu nhân tha cho huynh đi.”

“Diệp Tướng quân, chỉ cần người cứu bản vương, tất cả mọi chuyện bản vương đều nghe theo người.”

“Lão phu không cần phế vật.” Tạ Minh lạnh lùng đáp trả.

Một chân bị phế hoàn toàn, đối với Tạ Minh mà nói, một Thân Vương có thân thể tàn phế, trong tay lại không có thực quyền không khác gì phế vật.

Hách Liên Dực không ngừng cầu xin tha thứ, hèn mọn mà cầu xin, hoàn toàn không thấy dáng vẻ của một Thân Vương phong quang vô hạn ngày trước. Hắc tựa như chó điên đã đến bước đường cùng sửa loạn, thế nhưng không người nào để ý tới hắc.

Gió rét sù sù thổi qua, mùi máu tươi rỉ sắt bao phủ cả Cách Nguyên cung, gió thổi sao cũng không tan.

Tạ Minh nhìn đám người của Phong Tuyết lâu vô tình như gió thu cuốn lá, một đường chém giết Caamd Vệ quân trong Triều Dương điện. Đôi mắt sắc bén dần trở nên tối tăm, thả tín hiệu trên không trung. Một lát sau, bốn phía Cách Nguyên cung bao phủ bởi cung tiễn thủ.

Tạ Minh xoay người bay lên nóc Triều Dương điện: “Tần Liễm, Tạ Nam rốt cuộc đang ở đâu?”

Tần Liễm đứng trong đám người tựa như hạc giữa bầy gà, bạch y trắng tuyết, tựa như tuyết lên nở trên núi cao, phong thái tuyệt thế vô song. Khuôn mặt hắc khê ngẩng, diện vô biểu tình, đôi môi lương bạc nhẹ cong mang theo khinh thường vô hạn.

“Lão phu cho người thêm một cơ hội nữa, chỉ cần người nói ra Tần Nam đang ở đâu, lão phu sẽ không thương tổn đến một sợi tóc của các trọng thần triều đình, nếu không, lão phu liền hạ lệnh bắn tên.” Chứng kiến vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng của các đại thần, ánh mắt rồi rítmòng chờ nhìn Tần Liễm, Tạ Minh khẽ mỉm cười, ông ta nhìn Tần Liễm: “Tần Thừa tướng, coi như thuộc hạ của người lợi hại, thậm chí có thể một đường thế như chẻ tre mà xông vào Cách Nguyên cung, thế nhưng vẫn không đủ.”

Đêm Tạ Minh hãm điều động đến bảy vạn binh mã, ngoài ra còn có cả hỏa dược.

Võ công dù có cao cường thế nào đi chăng nữa, đứng trước binh cường và hỏa dược khác nào lấy tròng chọi với đá.

“Tướng quân.” Một thị vệ đến sát bên cạnh Tạ Minh.

Tạ Minh nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Hạ Viêm Tướng quân trước đây phụng mệnh Nguyên Ung Đế đi hợp nhất Thiết Kỵ quân đang dẫn đầu đại quân tiến tới Cách Nguyên cung, không tới canh ba, đại quân đã đến nơi.”

Thiết Kỵ quân nguyên là bộ hạ cũ của Kính Nam vương, sau khi Kính Nam vương chết, Nguyên Ung Đế phái võ tướng Hạ Viêm đến nơi tập hợp quân đội của Kính Nam vương để hợp nhất, tạo thành Thiết Kỵ quân.

“Thuộc hạ thăm dò được Hạ Viêm Tướng quân phát hiện có người muốn tạo phản, lúc này mới dẫn đại quân trở lại.

Mặc dù thuộc hạ không biết Hạ Viêm mang theo bao nhiêu binh mã, thế nhưng nhìn khí thế do ra cũng không ít hơn chúng ta.”

Nhìn Tần Liễm một bộ dáng không sợ hãi, Tà Minh cũng đoán ra được đến tám chín phần. Hạ Viêm nhất định là thu được mật tin của Tần Liễm mới cố ý dẫn quân đi ngay trong đêm giao thừa. (MTLTH.ddlqđ)

Sắc mặt Tà Minh âm trầm, tối nay không thấy được Tần Nam, ông quyết không bỏ qua.

Ông ta làm thủ hiệu: “Ầm ầm...”, tiếng hỏa dược đing tai nhức óc nổ mạnh, tựa như trời long đất lở, chấn động đến mức khiến lòng người bàng hoàng.

Một tòa đại điện trong Cách Nguyên cung, trong nháy mắt đã bị san thành bình địa.

Sau khi hỏa dược khai hỏa, mọi nơi yên tĩnh đến đáng sợ, trôi nổi trong không khí không chỉ có mùi máu tươi tanh nồng khiến người ta ghê cổ, còn có thêm mùi thuốc súng gay mũi.

Không ít đại thần hoảng sợ trừng to mắt, nhìn đại điện hoang tàn đổ nát trước mặt, ngẩn ra hồi lâu.

Tà Minh đứng trên nóc nhà cao cao, thu hết thần sắc mọi người vào đáy mắt: “Các vị đại thần, lão phu chỉ cho Tần Thừa tướng nửa khắc để suy nghĩ, nếu như đã hết thời gian, Tần Thừa tướng vẫn chưa cho lão phu câu

trả lời mà lão phu mong muốn, vậy thì đừng trách lão phu nhẫn tâm, lão phu sẽ khiến các người, cùng với cả Triều Dương điện và Cách Nguyên cung này đi vào lịch sử.” Ông ta hung ác uy hiếp, ánh mắt chúng thần nhìn Tần Liễm càng thêm tha thiết và cháy bỏng.

Các đại thần cuối cùng vẫn nhịn không được mở miệng khuyên Tần Liễm nói ra chỗ giấu quan tài của Liên phi, dù sao bọn họ cũng không muốn vì một cỗ thi thể của một nữ tử chết nhiều năm mà từ bỏ tính mạng mình. (MTLTH.ddlqđ)

Bên tai đều là những lời khuyên bảo của chúng thần, Tần Liễm vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, một câu cũng không nói.

“Nếu như chàng không đáp ứng yêu cầu của ông ta, tính mạng của các đại thần đúng là khó có thể đảm bảo.” Thanh Linh nói.

Đến lúc đó, cả đến khi chết, quần thần cũng sẽ hận Tần Liễm thấu xương, ông ta chính là đang bức Tần Liễm.

“Sinh tử của mọi người, cùng ta có quan hệ gì đâu?” Tần Liễm vô tình nói.

Thanh Linh trừng mắt nhìn Tần Liễm, tựa như không thể tin lời vô tình kia lại từ miệng Thừa tướng của một quốc gia nói ra.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 148+2: Chờ Ta Trở Lại 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Bọn họ sẽ không chết.” Khẩu khí hằn chắc chắn.

Thanh Linh không nhịn được có chút khinh bỉ, tự tin quần thần sẽ không chết, nghĩ chút đã biết chẳng để tính mạng họ vào lòng rồi.

“Đừng lấy cặp mắt cá chết ấy của nàng mà trừng vi phu.” Hãn giễu cợt nói.

Mắt tròn trắng lại bị hãn nói là mắt cá chết, Thanh Linh lý sự, càng trừng tợn: “Mắt chàng mới là mắt cá chết.”

Thời điểm nàng trừng hãn, đôi mắt hạnh nhân tròn trịa, hai bên má phồng lên tựa như tiểu miêu xù lông. Hãn ác ý dùng ngón trỏ chọc chọc má nàng, nàng nghiêng đầu, há mồm không chút lưu tình cắn tay hãn.

Hãn hành động tựa như đang chọc một con mèo đang giận giữ, lại lấy tay bên kia chọc má bên cạnh của nàng.

“Tần Liễm!!!” Nàng nghiêng răng mắng.

“A....” Hãn yêu thương nhu hòa cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái.

Chúng thần không khỏi toát mồ hôi lạnh, ở giây phút sống chết này, Tần Thừa tướng cùng phu nhân hần cứ nhiên còn có tâm tình liếc mắt đưa tình!

Cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đặt lên người mình, hai gò má Thanh Linh hiện lên chút ửng đỏ, xấu hổ cúi đầu, chân đá tuyết.

Đôi mắt hắc thủy tinh của hần thâm tình nhìn nàng, chú ý tới áo khoác lông hồ của nàng bị gió thổi bung, động tác dịu dàng khép chặt áo vào cho nàng: “Ta với phụ thân nàng đang ở thế đối địch, nàng ở giữa...”

“Không cần bận tâm thiếp.” Nàng ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo: “Mặc kệ chàng cùng Tạ Minh thế nào, thiếp vẫn luôn ở bên cạnh chàng.” Nàng kiên định nói.

Cứ cho Tạ Minh là cha nàng đi chẳng nữa, thế nhưng Tạ Minh lại muốn giết nàng, nàng hận Tạ Minh cũng không có gì kỳ quái, Tần Liễm nghĩ như vậy.

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đừng rời khỏi ta, được chứ?”

“Được.” Nàng gật đầu.

Hần ôn nhu cười thành tiếng, tiểu dung như xuân phong khẽ thổi, bách hoa đua nhau khoe sắc: “Câu trả lời của nàng, vi phu nhớ kỹ.”

“Tần Liễm, thời gian đã hết, lão phu hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có nói hay không?” Tạ Minh vỗ tay sau lưng, khinh thường nhìn những người đứng dưới. Dưới sự ra hiệu của hần, binh sĩ vây quanh Triều Dương điện kéo căng dây cung.

Liếc qua, đầu mũi tên rậm rạp chẳng chịt, một khi cùng bắn, nếu như né không kịp, tất sẽ biến thành tổ ong.

Tuyết trắng bay lượn, âm phong đại khởi, cái lạnh thấm tận vào trong xương cốt. (MTLTH.ddlqđ)

Không ít đại thần tâm đều căng chặt, ánh mắt nhìn nam tử đứng dưới trời mưa tuyết vẫn hiên ngang như tuyết tùng. Bạch y nam tử nói một câu, hoặc tính mạng bọn họ được đảm bảo, hoặc chính bọn họ cùng nhau xuống điện Diêm Vương tiếp tục phò tá Nguyên Ung Đế.

“Chỉ cần bản tướng nói ra Liên phi hiện tại đang ở đâu, người liên tha mạng cho tất cả quần thần ở đây sao?” Tần Liễm ngược mắt, nhìn thẳng vào Tạ Minh.

“Tất nhiên là thật, vì biểu đạt chút thành ý, lão phu sẽ tha trước cho mười mệnh quan.” Ánh mắt ông ta vừa ra hiệu, quả thật mười vị quan viên đã được thả ra. “Còn lại, chỉ cần Tần Thừa tướng nói ra hiện tại người giấu Tần Nam ở đâu, sau khi lão phu tìm được, tất cả sẽ được thả.”

“Ở trong rừng mai dưới chân núi Thánh Nguyên.” Ra khỏi Cách Nguyên cung, đi thẳng về phía tây có một rừng mai.

Thanh Linh hồ nghi nhìn phu quân của nàng, miệng nói sinh tử của người khác không liên quan gì đến hãn, thế nhưng lại vì chúng thần mà khai ra chỗ giấu Liên phi, người này định làm cái gì?

Tần Liễm trả lời khiến quần thần đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Minh có đôi chút sững sờ, sau đó chậm rãi lộ ra nụ cười không rõ hàm xúc: “Cụ thể là rừng mai nào? Thỉnh Tần Thừa tướng tự mình dẫn đường.”

“Được.” Tần Liễm trầm tư một lát, cuối cùng đồng ý.

“Tướng quân, binh mã của Hạ Viêm sắp đến rồi.” Thị vệ gần Tạ Minh lên tiếng nói.

Tạ Minh nghe vậy, khoe miệng chậm rãi cong lên chế giễu: “Trước phân một nhóm binh mã, kéo dài thời gian.”

Tạ Minh phi thân xuống, sau đó đứng cách Tần Liễm không xa: “Đi từ Cách Nguyên cung đến rừng mai dưới chân núi Thánh Nguyên tốn không ít thời gian, trên đường khó tránh khỏi sinh biến.

“Người muốn thế nào?” Tần Liễm khoan thai hỏi.

“Lão phu biết có một con đường tắt thông đến rừng mai, Tần Thừa tướng có dám đi theo lão phu hay không?” Tạ Minh nói.

“Đường tắt ở đâu?” Tần Liễm hỏi tiếp.

“Trong Triều Dương điện có một mật đạo, lối ra mật đạo chính là rừng mia dưới núi Thánh Nguyên.” Tạ Minh nói, ông ta dẫn đầu đi thẳng vào phòng của Nguyên Ung Đế.

Có người muốn ngăn cản Tạ Minh, thế nhưng vừa mới đến gần vừa phòng liền có người cầm kiếm ngăn lại. (MTLTH.ddlqđ)

Pháo hoa vẫn cứ nổ rộ trên không trung, ánh lửa diễm lệ, nổi bật trên bầu trời hắc ám, đẹp tựa ảo cảnh, chỉ là lúc này không có người có tâm tư thưởng thức. Bầu trời pháo hoa vẫn cứ diễm lệ kiêu ngạo nổ rộ, có người tinh mắt phát hiện không trung đột nhiên thoáng xuất hiện một đạo hồng quang.

“Nhân mã của Hạ Viêm sắp đến rồi.” Toái Ngọc nhìn ánh sáng đỏ đã biến mất trên bầu trời nói: “Cái Tạ Minh nói là đường tắt có lẽ là bẫy rập, người có thể cự tuyệt.”

Lúc này Tạ Minh có hạ lệnh bắn tên, có người của Phong Tuyết lâu ngăn cản, tính mạng quần thần có thể không lo. Binh mã của Hạ Viêm cũng

sắp đến, đến lúc đó binh lực song phương không kém nhau là bao, Tạ Minh chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

Đôi phượng của Tần Liễm mâu quang mang chớp lóe: “Không cần cự tuyệt.”

“Mật đạo nhỏ hẹp, chỉ chứa được tầm ba bốn người đi vào.” Tạ Minh đứng ở cửa, quay đầu lại: “Tần Thừa tướng nếu lo lắng có bấy, người có thể mang theo một hai người đi theo. Về phần lão phu, một mình là được. Tần Thừa tướng cảm thấy yên tâm chưa?”

Tần Thừa tướng nếu vẫn không muốn đi, lão phu đành phải ra lệnh cho người khai pháo san nơi này thành đất bằng vậy.”

“Thiếp đi cùng chàng.” Thanh Linh nắm chặt tay Tần Liễm nói.

Trời lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lạnh đến đỏ bừng, tâm Tần Liễm không khỏi cảm thấy yêu thương, lời nói ra còn nhu hòa hơn cả gió xuân: “Ngoan ngoan chờ ta trở lại.” Ý tứ đồng nghĩa với việc cự tuyệt nàng, rút tay mình ra khỏi tay nàng.

Nàng không muốn, khẳng khẳng muốn đi cùng hắn, thế nhưng cuối cùng bị Tần Liễm lạnh mặt áp chế cưỡng, nàng mới không tình nguyện dừng bước lại.

“Vậy chàng đi đi, phải quay trở lại đây.” Nàng ngưng mắt nhìn hắn, con người trong treo, đáy mắt in hình ảnh ngược của hắn.

“Được.” Hắn dùng giọng điệu dễ hài tử nói với nàng.

“Chàng nhắm mắt lại.” Nàng ra lệnh.

Hắn nghi hoặc, trừng mắt nhìn, lông mi trên dưới đập dềnh như cánh bướm. Hắn ngoan ngoan nhắm mắt lại, lông mi an tĩnh mang cảm giác ôn

hòa cùng tốt đẹp.

Nàng ước lượng chiều cao, ở trên môi hần hôn một cái, hần đưa tay ôm lấy eo nàng, nàng nhanh chóng lui về sau một bước khiến hần muốn hôn trả một cái cũng không được.

“Nàng lại nghịch ngợm.” Hắc bất đắc dĩ cười cười: “Chờ vi phu trở lại phạt nàng.”

“Toái Ngọc, Minh Lục, bảo vệ phu nhân.” Tần Liễm phân phó, tùy ý chọn ra hai người Phong Tuyết lâu đi cùng hần.

Trước khi đi, Tần Liễm nhanh tay nhéo má nàng một cái, chọc Thanh Linh giậm chân: “Tần Liễm!!!”

Trong phòng ngủ của Nguyên Ung Đế, Tạ Minh loay hoay trên giường một hồi, thanh âm “cách” vang lên, sàn nhà cách giường ngủ ba bước chân khẽ nét ra, xuất hiện một thông đạo.

Tạ Minh nhảy xuống đầu tiên, đám người Tần Liễm cũng theo nhau nhảy xuống.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 148+3: Chờ Ta Trở Lại 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Tạ Minh vừa rời đi không bao lâu, Tô Hồ đột nhiên ra lệnh, Cấm Vệ quân lưu lại bên ngoài Triều Dương điện vung đao lên chém người.

“Giải quyết hết đám Cấm Vệ quân này đi.” Toái Ngọc hạ lệnh, người của Phong Tuyết lâu lại trở về trạng thái đồ sát, đỏ mắt giết Cấm Vệ quân.

Mưa máu một lần nữa lại rơi, sau một hồi tiếng đao kiếm va chạm, Cấm Vệ quân bên ngoài Triều Dương điện toàn bộ đều bị chém chết.

Tô Hồ lại tiếp tục ra lệnh, cung thủ bốn phía đồng loạt bắn tên. Chỉ trong nháy mắt, mưa tên chẳng chịt đồng loạt bay lại đây.

“Tô Hồ, dừng tay!!!” Có người ra sức hét lớn: “Tạ Minh đã nói rồi, chỉ cần Tần Thừa tướng nói ra chỗ giấu quan tài Liên phi liền thả chúng ta, hiện thời người ra tay với chúng ta, đây là có ý gì?”

Tô Hồ mắt diếc tai ngơ, hành động này của hắn chính là làm theo mệnh lệnh của Tạ Minh. Trong nội điện của Triều Dương cung bây giờ đều là người của Tần Liễm, giữ lại là một phiền toái lớn, vậy thì cứ diệt hết đi, cùng giết hết các triều thần có quan hệ mật thiết với Tần Liễm.

Không ít đại thần nhát gan, ôm đầu rúc vào trong đại điện.

Tô Hồ lại ra lệnh một tiếng, một nhóm người mang theo cung tên đã được đốt lửa, không lâu sau đó, toàn bộ Triều Dương điện như chìm trong biển lửa. (MTLTH.ddlqđ)

Người định trốn vào đại điện tránh tên liền vứt bỏ ý định trong đầu.

“Khai hỏa!!!” Tô Hồ vẫn không chịu ngừng, mấy chục hỏa cầu từ ngoài hành cung đồng loạt bay vào.

“Không ổn rồi!!! Bọn họ dùng hỏa pháo!!!” Toái Ngọc nhăn mi nói, Thanh Linh vẫn còn ở đây, hẳn muốn che chở nàng an toàn rồi đi trước, không ngờ vừa mới có chút hành động, tiếng “ầm ầm” liền đập thẳng vào màng nhĩ, thế nhưng hỏa pháo lại bắn vào tường cung.

Tuyết vũ vẫn rơi, một nữ tử tóc dài cầm cung tên, chuẩn xác bắn trúng phương hướng hỏa pháo đang khai hỏa. Bởi vì hỏa pháo quá nhiều, nàng xoay người trên không, áo lông hồ tung bay, tuyết rơi rất dày che kín cả dung nhan thanh lệ của nàng.

Những mũi tên vốn vẫn còn cắm trên mặt đất đã đóng một tầng tuyết dày bất ngờ bay lên. Nàng vung tay một cái, áo choàng tung thành một đường cong rất đẹp, những mũi tên đó đồng loạt bay thẳng về hướng bắn pháo.

Những động tác này nàng làm chỉ trong nháy mắt, những hỏa pháo cối đang bay đến đây đồng loạt nổ tung trên không trung.

“Phu nhân...” Tận mắt nhìn Thanh Linh thao túng số mũi tên kích nổ hỏa pháo, Toái Ngọc không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Sau khi ngạc nhiên qua đi, Toái Ngọc cũng bắt đầu học theo Thanh Linh, dùng nội lực điều khiển số mũi tên mà cung thủ đã bắn vào đồng loạt bắn thẳng về hướng hỏa pháo. Những người khác trong Phong Tuyết lâu thấy vậy cũng rối rít noi theo.

Tô Hồ hết sức phiền muộn, sai người tạm dừng khai hỏa: “Tiếp tục bắn tên.”

Trong mật đạo, Tạ Minh đi phía trước, Tần Liễm đi đằng sau, hai người đều cầm trong tay viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng.

“Không ngờ người lại biết rõ trong phòng ngủ của Hoàng Thượng tại Cách Nguyên cung có mật đạo.” Tần Liễm theo phía sau nói.

Bước chân Tạ Minh ngừng lại, không nói gì. Ông ta biết bởi vì Triều Dương điện là nơi ngày trước Tần Nam ở, Tần Nam từng nhiều lần lén lút trốn ra ngoài gặp mặt ông.

Ông ta tiếp tục đi lên phía trước, trong mật đạo yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân. Bước chân ông trầm ổn mà nhanh, xem ra ở đây cũng không có gì khác thường. (MTLTH.ddlqđ)

Nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra bước chân của ông ta nhanh đến bất thường, bỏ đoàn người Tần Liễm một khoảng cách xa.

Đột ngột hai khung sắt rơi xuống nhốt ba người Tần Liễm tạo thành một song sắt. Bọn họ muốn nhanh chóng lao ra, không ngờ sau lưng lại bất ngờ bay ra rất nhiều chủy thủ. Làm người ta tiến lùi đều không được, sau đó châm độc từ hai bên vách tường đồng loạt bay ra.

“Có cơ quan, các người cẩn thận!” Tần Liễm nói với hai người Phong Tuyết lâu kia, bạch lăng bay ra bị nội lực điều khiển tựa như du long, bay múa trong không trung tạo thành một sóng lực lượng vô hình cuốn tất cả độc châm vào bên trong.

“Âm thầm đánh lén, Tạ Minh người hèn hạ!” Đệ nhất sát thủ của Phong Tuyết lâu tên gọi Hoán Phi Trần cắn răng mắng.

Tạ Minh đứng ngoài song sắt, đẩy mắt u tối. Trong tay ông ta có hỏa dược, thế nhưng chỉ dựa một thân bản lĩnh của Tần Liễm, hỏa dược của ông ta chưa chắc đã nổ chết được hẳn. Chỉ cần Tần Liễm còn sống sẽ tạo thành uy hiếp đối với ông ta. Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, biện pháp tốt nhất chính là giết hẳn.

Lối ra của mật đạo này vốn dĩ không ở rừng mai, sở dĩ ông ta nói đây chính là đường tắt chỉ là muốn dẫn Tần Liễm đến, mượn cơ quan giết hẳn.

Tần Liễm sử dụng bạch lăng trong tay như một món lợi khí, bạch lăng dùng khí thể trăm đỉnh chặt sắt mà chém đứt song sắt.

Trong lòng Tạ Minh chấn động, không ngờ chỉ mất từng ấy thời gian, Tần Liễm đã có thể thoát ra ngoài. Lúc ông ta vẫn còn ngăn người, bạch lăng đã tới trước mắt. Ông ta vội vàng lui về phía sau, lại quên mất phía sau chính là lối rẽ, sau lưng là một bức tường, tránh không kịp bị bạch lăng đánh trúng.

Tạ Minh bị bạch lăng đánh trúng sau lưng, tâm run lên, khoe môi tràn huyết. Bạch lăng vẫn tiếp tục công kích, Tạ Minh lão đảo vài bước, né qua một bên, nhanh chóng đưa tay lau đi vết máu, rút nhuyễn kiếm bên hông, vận nội lực đỡ lấy bạch lăng của Tần Liễm.

Hổ khẩu bị bạch lăng đánh tê rần, trong lòng Tạ Minh cả kinh, thầm than nội lực của đối phương quả nhiên sâu không lường được, vậy mà có thể cùng ông ta phân cao thấp. (MTLTH.ddlqđ)

Ông ta từng giao thủ với Tần Liễm, biết nội lực của Tần Liễm không thể bằng được ông ta. Hiện tại xem ra trước đây hẳn ẩn giấu thực lực.

Có nội lực cao thâm thì thế nào? Cơ quan trong mật đạo tầng tầng lớp lớp, ông ta không tin không giết được Tần Liễm. Tạ Minh hiện tại đang rất sẵn lòng phụng bồi Tần Liễm, sau đó sẽ để Tần Liễm thống khoái chết trong mật đạo này.

Ông ta nhảy về phía sau, bạch lăng nhanh chóng bám sát, Tạ Minh kinh hãi, nhanh chóng lùi về phía sau mở ra cơ quan. Chốt cơ quan này được gắn trên tường, bức tường vừa mở ra một lối đi, ông ta nhanh chóng lùi vào, sau đó cánh cửa đóng lại trong nháy mắt.

Phía sau bức tường là một đạo khác, Tạ Minh qua một cái lỗ nhỏ có thể nhìn thấy mọi hành động của Tần Liễm.

Cơ quan vừa được mở ra, sàn nhà dưới chân Tần Liễm đột nhiên rút sang hai bên, có đến bảy trượng đều có hiện tượng thế này.

Tần Liễm phi thân, đập lên tường làm điểm tựa, hai bên vách tường trong nháy mắt lại bắn ra rất nhiều đao kiếm.

Lưỡi đao có ánh sáng xanh lóe lên, vừa nhìn đã biết được bồi kích độc.

Dưới sàn nhà lại mọc lên rất nhiều chông nhọn, rậm rạp chằng chịt.

Má ơi, khiến người không khỏi nổi cả da gà.

Mùi hôi thối hòa với mùi tanh như cá chết bay tới khiến người người qua chỉ muốn nôn.

Dưới chân không có chỗ để đứng, vách tường lại ra sức bắn ra nhiều lợi kiếm, ba người lơ lửng trong không trung không qua mấy giây liền đồng loạt rơi xuống.

Tạ Minh chứng kiến cơ quan được khởi động, Tần Liễm không có chỗ tránh. Vẻ chế giễu cùng khinh thường hiện rõ trên mặt ông ta.

Tần Liễm tuổi trẻ đã leo đến chức Thừa tướng Nam Hạ, người đời đồn hấn mưu trí vô song, hiện thời xem ra cũng chỉ thế mà thôi, cũng chỉ là người hữu danh vô thực mà thôi.

Không cần uống phí nhiều tâm tư đã bấy được hần, cơ quan thứ hai vừa mở, Tần Liễm đã trốn không thoát.

Tập tin gửi kèm:

Chú thích:Đây chính là hổ khẩu

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 148+4: Chờ Ta Trở Lại 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Đột nhiên vẻ chế giễu cứng ngắc trên gương mặt Tạ Minh. Tần Liễm dùng áo lông hồ quần lấy tay thay cho bao tay, sau đó tay duỗi ra bắt lấy lợi kiếm đã đâm chặt vào vách tường.

Những lợi kiếm này có bôi kịch độc lại rắn chắc vô cùng, ước chừng vẫn có thể chống đỡ được một nam nhân trưởng thành.

Hai người đi vào cùng Tần Liễm rơi xuống, trong nháy mắt, những thứ có màu xanh tím xanh quái dị dường như đang hưng phấn hẳn lên.

“Bảo vệ tốt Lâu chủ.”

Người còn lại dùng hết sức của mình đẩy Hoán Phi Trần lên, nhanh chóng dùng áo quần lấy tay, nắm chặt lấy lợi kiếm cắm trên tường như Tần Liễm.

“A!!!!” Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, Hoán Phi Trần kinh hãi, sát thủ Phong Tuyết lâu bọn họ đều được huấn luyện bằng những hình cụ tàn khốc nhất, đối mặt với những cách dụng hình trên thiên hạ đều không khiến bọn họ đổi sắc mặt.

Hiện thời có thể làm cho đồng bọn của hắn phát ra tiếng kêu gào, nhất định tàn khốc cực kỳ.

Hắn cúi đầu, tập trung nhìn kỹ thứ thoáng xanh thoáng tím đang chuyển động bên dưới, tâm lạnh một nửa.

Rắn độc. Vậy mà lại là rắn độc. Đây chính là một xà quật khổng lồ. Đồng bọn hắn vừa rơi xuống đã nhanh chóng biến thành xương trắng.

Không ngờ lại là rắn thịt người!

Đàn rắn này vừa được ném chút thịt người, bắt đầu cuồng loạn, từng con từng con bật lên, lưỡi xà phun ra lại nuốt vào nhìn vừa kinh tởm lại khủng bố.

“Đuổi kịp.” Thanh âm Tần Liễm bình tĩnh, vân đạm phong khinh, thông dong lạnh nhạt. (MTLTH.ddlqđ)

Hoán Phi Trần hoàn hồn, nhìn thấy bạch lăng của Tần Liễm như du long múa trên khoảng không.

Bạch lăng này chính là lựa tâm ti nổi tiếng, sức bền vô cùng tốt, không sợ lửa đốt cũng không sợ vũ khí sắc bén.

Hoán Phi Trần nắm lấy bạch lăng của Tần Liễm. Hắn phi thân lên, chân đạp trên lựa trắng, lăng không mà đi, tư thái ưu nhã như lan như điệp, tựa như tiên tử nơi yên ba sông nước.

Đến nơi, Tần Liễm lại dùng áo lông hồ quần tay, nắm lấy lưỡi kiếm sắc bén. Hoán Phi Trần tiếp tục phi bạch lăng đến một chỗ khác.

Tạ Minh thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm xem nữa. Quay người đi mở một cơ quan khác.

Ông ta đứng đợi Tần Liễm ở nơi mà hắn chắc chắn phải đi qua. Đợi đã lâu mà vẫn không thấy người. Sau lưng đột nhiên cảm thấy lạnh, ông ta vô thức xoay người nhìn thoáng qua thấy một bóng trắng đang chạy trốn.

Tần Liễm đúng là đã sớm đến đây, tốc độ này làm ông ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!” Tạ Minh vận nội lực, thi triển khinh công đuổi theo.

Tạ Minh đuổi theo khoảng thời gian là nửa chén trà liền thấy Tần Liễm bất ngờ đứng lại.

Lúc này, Tần Liễm đứng trên không trung, tay cầm bạch lăng, đầu tóc đen nhánh tung bay, khuôn mặt lãnh diễm, trường bào bay múa tựa như ám dạ Tu La, sát khí tỏa ra tứ phía.

Theo như sự hiểu biết của Tạ Minh thì nơi này không có cơ quan. Không thể dùng cơ quan đối phó Tần Liễm, đành phải chính mình động thủ. Ông ta vừa muốn rút kiếm xông tới, không ngờ dưới chân lại chấn động, sàn nhà nứt ra làm đôi. Ông ta giật mình, chưa kịp suy tư, bạch lăng của Tần Liễm liền đánh tới, sau một lần trúng đòn, ông ta có hơi hoang mang, sau đó phát hiện bản thân đã ngã vào bẫy.

Nơi này là một đại điện bốn bề vách tường đều là thủy tinh, trang sức đặt nơi đây chủ yếu là thạch anh hoặc bạch ngọc.

Chỗ cao trong đại điện khám dạ minh châu khiến cho đại điện có ánh sáng đầy đủ.

Nghe thấy có tiếng cửa đang đóng lại, sau đó là tiếng bước chân, Tạ Minh quay đầu, nhìn Tần Liễm tay cầm dạ minh châu, dáng người nhanh nhẹn, chân giẫm bậc thang thạch anh đi xuống. (MTLTH.ddlqđ)

Tạ Minh nhìn Tần Liễm xuất hiện, trên mặt trầm xuống, định xông lên, không ngờ lại có một bức tường thủy tinh ngăn cách.

“Tần Liễm!!!!” Thanh âm băng lạnh ần chưa tức giận, ông ta thu lại năm ngón tay, gân xanh nổi hằn lên: “Người đã sớm biết trong phòng ngủ của Nguyên Ung Đế có mật đạo?”

“Đúng.” Tần Liễm bình tĩnh trả lời, thế nhưng thái độ bình tĩnh của hắn lại giống như một cái tát, hung hăng đánh lên mặt Tạ Minh.

Vốn tưởng rằng đối phương rơi vào bẫy của bản thân, không ngờ cuối cùng ông ta mới là người bị sập bẫy.

“Bản tướng còn biết rõ dưới chân núi Thánh Nguyên phong thủy tốt, linh khí đại thừa. Hoàng Đế tiền triều nhìn trúng mảnh đất này, sai người vôi vàng xây dựng một tòa địa cung cho Thái Hậu tiền triều, đến khi Thái Hậu hoẵng thì chôn cất ở đây.

Nơi đây cũng có thể gọi là một lăng mộ, bên trong bố trí tầng tầng lớp lớp cơ quan chông chéo nhau, chỉ tiếc lăng mộ chưa kịp hoàn thành thì triều đại diệt vong.

Nơi nhạc phu đang đứng chính là Thạch Anh điện, cũng chính là đại điện trong nội cung. Nếu như tiền triều chưa diệt vong, di cốt của Thái Hậu chắc chắn sẽ được đặt ở đây.”

Tạ Minh lúc này phát hiện, đại điện ông ta đang đứng, bốn bề đều là thủy tinh thoát nhìn giống như một chiếc quan tài khổng lồ.

Ông ta biết chuyện mật đạo, cũng biết có địa cung, chỉ là không biết chuyện mật đạo kia có thể thông tới địa cung.

“Tương kế tựu kế, lấy thân mạo hiểm, không hổ là hiền tể của lão phu!” Tạ Minh cắn răng, âm u nói, Tần Liễm biết rất rõ mật đạo, thậm chí cả Thạch anh đại điện cũng có thể tìm được chính xác, vậy thì nhất định hắn biết mật đạo có thiết kế cơ quan.

Trong thời gian đi trong mật đạo ra vẻ không biết để ông ta bỏ xuống lòng phòng bị. Xong ra từ hai đạo cơ quan, Tần Liễm đoán ông ta sẽ không buông tha hẳn, cố ý dẫn ông ta đến cơ quan dẫn thẳng đến địa cung.

“Vậy phải cảm tạ nhạc phụ cho tiểu tể cơ hội một lần dùng tương kế tựu kế.” Tần Liễm khiêm tốn nho nhã cười, rơi vào trong mắt Tạ Minh lại là sự châm chọc khiêu khích.

Tạ Minh mấy năm gần đây âm thầm xây dựng thế lực không hề nhỏ, nếu như ở bên ngoài, thật sự đối đầu nhau, hẳn nghĩ muốn triệt để loại trừ thế lực của Tạ Minh không phải chuyện dễ dàng.

Hiện thời thần xui quỷ khiến làm Tạ Minh rơi vào trong tay hẳn, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, cơ hội độc nhất.

“Cũng là lão phu nóng vội.” Vội vã muốn giết những kẻ ngáng đường ông mới dễ dàng trúng bẫy của đối phương.

“Thả lão phu ra ngoài!” Tạ Minh trầm giọng quát.

Tần Liễm thường thức viên dạ mình châu trên tay, nghe vậy, có chút nghiền ngẫm cười cười: “Nhạc phụ không biết nơi này chính là một nơi an nghỉ rất tốt hay sao?”

Tâm Tạ Minh lạnh một nửa: “Người có ý gì? Người muốn giết lão phu?!”

Tần Liễm chỉ cười không nói, khuynh thế dung nhan yêu dã mà vô tình, không sai, hẳn chính là muốn giết Tạ Minh.

Đồng ý đi cùng Tạ Minh xuống mật đạo, cố tỏ vẻ bản thân không hề biết có cơ quan, thoát ra hai đạo cơ quan, giảm sự đề phòng của Tạ Minh, lại nhốt Tạ Minh vào địa cung. Đây chính là kế hoạch loại trừ Tạ Minh hoàn hảo, khiến cho Tạ Minh không thể xoay sở để thoát ra ngoài.

“Thả lão phu ra ngoài!!!!” Hai tay Tạ Minh dùng sức đập vào vách tường, cố gắng tạo cho mình một lối ra.

Tần Liễm vô tình nhìn nam nhân trung niên đang gần như phát cuồng bên trong bức tường thủy tinh. Tạ Minh dùng sức đánh về tường thủy tinh, thế nhưng lại không xoay chuyển được điều gì.

Thạch anh thường rất giòn, một đập có thể bể nát, hiển nhiên, bức tường trước mặt không phải là thạch anh.

“Sưu sưu sưu” âm khí phá không mà đến, thân hình ông ta không ngừng biến đổi góc độ để tránh thoát khỏi đám âm khí kia. Ông ta đứng sang một bên, không biết đã đập trúng cái gì, âm thanh “cạch” vang lên, toàn bộ đại điện chói lòa, âm khí cũng biến mất.

Trong điện còn có cơ quan! Tạ Minh ý thức được điểm này. Không ngừng di chuyển khắp nơi trong đại điện hoặc chuyển dời các loại đồ vật đến một vị trí khác.

Âm phong đại khởi, mùi máu tươi pha loãng không khí, huyết vũ tung bay, hồng tuyết mau rơi.

Tô Hồ nhìn binh mã bản thân đã tổn thất thảm trọng, mắt thấy binh mã Hạ Viêm đã sắp tới gần. Tâm không khỏi lo lắng, Tạ Minh phân phó hắc phải diệt hết vây cánh của Tần Liễm, nhưng có người Phong Tuyết lâu gây trở ngại, hắc đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ Tạ Minh giao phó.

Hạ Viêm đến, diệt vây cánh của Tần Liễm còn khó hơn lên trời.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 148+5: Chờ Ta Trở Lại 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Lúc này, Tô Hồ gia tăng công kích, sai người tiếp tục khai hỏa.

Trong cơn mưa tên ấy, nữ tử tay cầm trường kiếm ánh lệ, dáng người linh động như mỹ nhân ngư, áo lông hồ bay múa trên không trung tựa tường vi đương nở rộ, nồng nàn mà tinh khiết.

Hỏa pháo bay đến, nàng giơ tay cầm lấy một mũi tên lạc ném thẳng về phía hỏa pháo, “ầm ầm” hỏa pháo trực tiếp nổ trên không trung.

“Vèo” mũi tên xé gió phi đến, Tô Hồ trong lòng chấn động, cuống quýt tránh né, thế nhưng mũi tên lạnh thấu xương ấy vẫn kịp thời làm xước gò má hăn.

“Khai hỏa, tập trung hết vào nữ nhân kia cho ta!!!” Hăn tức giận chỉ tay về phía Thanh Linh, hăn không tin bằng ấy hỏa pháo cũng không thể nổ chết tiện nhân kia!

Đột nhiên, nàng quay đầu lại, hăn không thể thấy rõ mặt của nàng nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt tinh mịch như nhìn một người đã chết của nàng qua màn khói đen dày, qua cơn mưa tuyết trắng xóa bắn thẳng vào người hăn, không hiểu sao hăn lại ra một thân mồ hôi lạnh.
(MTLTH.ddlqđ)

Bắt giặc phải bắt vua trước, Thanh Linh cuốn một loạt mũi tên theo, phóng thẳng đến chỗ Tô Hồ.

Tô Hồ tựa như phát giác được ý đồ của nàng: “Mau bắn! Mau bắn cho ta!” Hẳn gương cung, dây cung tựa như phát giác ra sự tức giận của người dùng, on gong phát ra tiếng. Hẳn đặt mũi tên trên dây cung, kéo căng ngăm bắn.

Hỏa pháo lại bay tới, theo sau là mũi tên mang theo sát khí. Thanh Linh tiếp tục dùng mũi tên là nổ pháo, dáng người nàng nhanh nhẹn như yến, xoay người sang bên cạnh, hung hiểm tránh thoát mũi tên mang theo cả nội lực của Tô Hồ.

“Phu nhân, cẩn thận!!!” Minh Lục chứng kiến Thanh Linh thân ở hiểm cảnh, hẳn cảm thấy trái tim mình cũng ngừng đập luôn rồi.

Thanh Linh không rảnh mà trả lời, dưới bàn chân vận chút lực, nhảy lên không trung rồi lộn người, thời điểm đặt chân xuống mặt đất, sau lưng có một thân cây to cắm đầy tên.

Thân cây ấy bị mũi tên bắn trúng, lại gặp lửa ở đại điện mà bốc cháy nhưng ở dưới trời lạnh lại đang có tuyết, dù lửa có lớn thế lớn nữa cũng nhanh chóng bị dập tắt.

Ngọn lửa dù bị dập thế nhưng khói đen vẫn cứ tỏa ra.

Bảy tám mũi tên cùng bắn về phía nàng, nàng tránh người sau cây cột. Dựa lưng lên cột, đôi mắt bị hun khói mà chảy nước mắt, rất khó để mở được mắt trong hoàn cảnh này.

Vừa muốn rời đi, đá cẩm thạch dưới chân bỗng nhiên nứt ra, nàng bị khói hun có chút choáng đầu, phản ứng không kịp, dưới chân lại mất đi điểm tựa, nàng mất thăng bằng liền rơi xuống.

Minh Lục có chút thời gian để thở, quay người lại chưa kịp nhìn thấy bóng dáng Thanh Linh đã thấy cây cột bao trùm bởi khói đen dày đặc. Hắn vội vàng xông tới, ngưng thở để tránh hít quá nhiều khói.

“Tiểu thư đâu?” Vô Ảnh hỏi.

Minh Lục cẩn thận nhìn vào trong, không phát hiện ra Thanh Linh: “Vừa mới thấy ở đây mà.”

“Có lẽ là đã rời đi rồi.” Minh Lục loại nói, ở đây khói đặc cuồn cuộn, Thanh Linh tránh tên xong không lý nào lại không rời đi.

Hạ Viêm cuối cùng cũng đến Cách Nguyên cung, thời gian Tô Hồ tấn công Triều Dương cũng khá dài, tổn thất không ít. Hạ Viêm với khí thế như chẻ tre mà xông vào, Tô Hồ không thể toàn lực đối kháng Hạ Viêm.

Tiếng chuông gõ vang lên xa xôi, năm mới đã đến rồi.

Pháo trúc liên thanh. Tiếng chém giết trong Cách Nguyên cung càng khủng khiếp. Nhìn từng người từng người ngã xuống, nghe hai loại âm thanh đối lập nhau làm người ta không khỏi lạnh lòng.

Trong mật đạo, khuôn mặt Tạ Minh xuất hiện vẻ mệt mỏi, ông ta đã gần như lục cả Thạch Anh điện lên vẫn không thể tìm thấy cơ quan để thoát ra.

“Nhạc phụ bớt chút khí lực, nếu như ngài có ra khỏi Thạch Anh điện cũng không thể ra khỏi địa cung này.” Tần Liễm nói.

Ánh mắt Tạ Minh rét căm căm nhìn Tần Liễm: “Tần Liễm, người dùng thủ đoạn dê hèn lừa gạt lão phu đến nơi này, không bằng người thả lão phu ra, chúng ta quang minh chính đại đọ sức một phen, thế nào?”

Hai chữ ‘lừa gạt’ chọc Tần Liễm lộ ra vẻ mặt chế giễu.
(MTLTH.ddlqđ)

“Bản tướng không rảnh.” Hãn vân đậm phong khinh nói.

“Người...” Tạ Minh bị khẩu khí của hãn làm cho nghẹn lại.

“Lão phu là phụ thân của Thanh Linh, người giam lão phu ở chỗ này không sợ nàng sẽ hận người sao?” Tạ Minh bất đắc dĩ đành phải lôi Thanh Linh ra để nói.

“Người có gì đáng giá để nàng phải hận ta?” Tần Liễm hỏi, đôi mắt ngậm băng lạnh chết người: “Nàng vừa ra đời liền bị người ruồng bỏ, nuôi nàng như một dã hài tử, không hỏi không quan tâm. Nếu không phải nàng thân là nữ nhi của Đông Lăng Trưởng Công chúa Chi Cố, ta sợ Thanh Thanh đã bị đói chết, hoặc có khi cũng bị đuổi ra khỏi Diệp phủ.

Mấy ngày trước người vì đối phó ta, lại nhẫn tâm hạ độc nàng.

Đối với nàng, người chưa bao giờ là một phụ thân đúng nghĩa, thậm chí còn muốn lấy tính mạng nàng. Nàng gọi người một tiếng ‘phụ thân’, bản tướng cũng đỏ mặt thay người.

Người không xứng làm cha nàng, lại có tư cách gì nói nàng vì người mà hận ta?”

Tạ Minh cứng đờ, trên mặt lúc xanh lúc trắng.

“Ở Diệp phủ, vì người ruồng bỏ nàng mà nhận hết khi dễ cùng cô độc.

Từ nay về sau, nàng không nhận được yêu thương, ta yêu thương nàng. Nàng bị bắt nạt, ta thay nàng đòi lại. Nàng tịch mịch, ta bồi nàng.” Nhớ đến chuyện trước khi xuống mật đạo, bộ dáng nàng xù lông giận giữ,

đáy mắt lạnh lẽo dần bị ôn nhu thay thế, khóe miệng không khỏi cong lên ngọt ngào.

“Đi.” Tần Liễm nói với Hoán Phi Trần. (MTLTH.ddlqđ)

“Tần Liễm, người đứng lại cho lão phu!” Ông ta định đuổi theo lại bị bức tường thủy tinh chết tiệt này chặn mất.

Tần Liễm quay đầu lại, chậm rãi cong môi lên cười, chân hắn giẫm lên bậc thang thạch anh, vạt áo chấm đất, một lần quay đầu cười khuynh diễm thiên hạ.

“Trước đó bản tướng đã sai người thay đổi cơ quan của địa cung, chỉ cần cơ quan được mở ra, cửa sẽ vĩnh viễn đóng kín.”

“Người không phải muốn cùng Liên phi mãi mãi một chỗ sao? Bản tướng thành toàn cho người, Liên phi ở trong đại điện Thạch Anh, người cùng Liên phi vĩnh viễn bên nhau.” Tần Liễm cười nói, khuôn mặt yêu mị lộ tà khí.

“Tần Nam? Tần Nam ở đâu?!” Tạ Minh dùng sức đánh vào tường thủy tinh: “Mau! Mau thả lão phu ra!!!”

“Thả lão phu ra ngoài!!!” Tạ Minh khàn giọng quát, thế nhưng Tần Liễm đã rời đi rồi.

Bậc thang thạch anh có động, hai phiến đá dần dần khép lại.

Tạ Minh suy đoán đó chính là cửa địa cung.

Trên thực tế ông ta đoán không sai.

Ông ta giận đến đỏ mắt, trừng mắt nhìn bóng Tần Liễm dần biến mất, xoay người, chưa từ bỏ ý định tìm kiếm lối thoát trong đại điện.

“Ket!!!” Có thanh âm cửa mở.

Tạ Minh quay đầu, nhìn mặt tường thủy tinh chậm rãi hạ xuống.

Tường ngọc thạch chậm rãi mở ra, Tạ Minh xông tới, nhìn thấy Thanh Linh đột nhiên xuất hiện sau ngọc thạch, lại quay đầu nhìn bậc thang cuối cùng nơi mà Tần Liễm vừa đứng.

Lúc này, hai phiến đá đã dần đóng lại.

Địa cung đã đóng kín cửa!

“Ha ha ha, ý trời!!! Ý trời!!!” Tạ Minh đột nhiên điên cuồng cười to.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 149: Tạ Minh, Cả Đời Đều Không Thể Đợi Được Người Ấy.

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Sau khi Thanh Linh rơi từ trên xuống một thạch thất tối đen như mực. Chưa kịp thăm dò rõ tình huống, bốn phía bức tường trong gian thạch thất có dấu hiệu sập xuống.

Trước khi bốn vách tường vỡ, sàn nhà dưới lòng bàn chân lại tiếp tục nứt ra, đợi đến khi nàng kịp phản ứng, bản thân đã lăn xuống bậc cầu thang.

Hai bên bậc thang có ám khí bay ra, nàng nhanh chóng thoát thân, chưa kịp thở lại phát hiện có ám khí. Vì tránh ám khí, vô tình nàng lại xông vào một gian thạch thất.

Vừa xông vào, cửa liền ầm ầm đóng kín. Vô luận nàng tìm thế nào cũng không thể tìm ra cơ quan để mở cửa. Vất vả khiến cửa mở lại ngoài ý muốn nhìn thấy vị phụ thân đáng kính của nàng.

Tạ Minh cười gần như điên cuồng, người bình thường nghe thấy khó tránh khỏi sợ hãi.

Tạ Minh càng cười, dáng cười càng trở nên quỷ dị. Tần Liễm muốn vĩnh viễn nhốt ông ta ở địa cung, thế nhưng hắn lại không hề nghĩ tới Thanh Linh cũng vô tình bị nhốt ở đây.

Thanh Linh ở đây, ông ta còn sợ Tần Liễm không đến cứu sao?

“Phụ thân, sao ngài lại xuất hiện ở đây?” Thanh Linh nghi hoặc, thế nhưng chưa tới một phút, nàng liền cảnh giác, khuôn mặt lạnh nhạt.

Nàng từ thạch thất đi ra phát hiện nơi này là một đại điện làm hoàn toàn bằng thạch anh, đồ trang trí bên trong tất cả đều được làm bằng thạch anh hoặc ngọc thạch.

Tạ Minh nghĩ tới nguyên nhân bản thân bị vây khốn ở đây liền hận không thể băm thây vạn đoạn hắn!

Thanh Linh xuất hiện ở nơi này, Tạ Minh mơ hồ đoán được vừa rồi ở bên trong đại điện là ông ta vô tình mở ra cơ quan nào đó, trùng hợp Thanh Linh lại là người gặp trúng phải cơ quan.

“Tần Liễm đâu?” Nàng nắm chặt trường kiếm trong tay, nếu như Tần Liễm xảy ra chuyện, dù nàng có liều mạng cũng không để Tạ Minh sống.

“Ta bị nhốt ở đây còn không phải là chuyện tốt của phu quân người sao?” Tạ Minh âm u nói. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh thầm nói, là do ngài tự tìm.

Ông ta đi vào gian thạch thất nơi Thanh Linh đang đứng, mấy mò khắp nơi xem có cơ quan nào khác hay không. Tần Liễm nói Tần Nam đang ở tại Thạch Anh điện này, ông ta gần như đã lật tung toàn bộ nhưng vẫn không tìm thấy nàng.

Thanh Linh ở đây, không sợ Tần Liễm không nghĩ ra biện pháp mở địa cung một lần nữa, vậy nên ông ta hiện tại cũng không vội ra ngoài, chỉ là muốn nhanh chóng tìm ra Tần Nam.

“Ý của ngài là hẩn nhốt ngài tại nơi này?” Thanh Linh truy vấn, nàng thẳng thắn hỏi thẳng là chỉ muốn xác nhận Tần Liễm đã bình yên vô sự thoát ra ngoài.

Tần Liễm chắc chắn không xảy ra chuyện gì mới có thể nhốt lão hồ ly Tạ Minh vào đây.

Tạ Minh đột nhiên lạnh mắt liếc nàng, vô hình chung còn thả ra chút khí thế.

Thanh Linh biết không thể hỏi.

Bỗng nhiên ông ta cười thành tiếng: “Tần Liễm muốn nhốt lão phu tại nơi này, không nghĩ người vậy mà cũng lọt vào đây. Tần Liễm đã nói chỉ cần đại môn đóng chặt sẽ không mở được ra nữa, nếu thật là như thế, chỉ sợ người cũng chỉ còn cách ở lại đây.

Cả đời này vì phụ không có được tình yêu của đời mình.... Tần Liễm ngoài ý muốn lại vây người vào chỗ này, nếu như người chết ở đây, cả đời này hẳn đừng mong có lại được tình yêu.

Còn có gì thống khổ hơn chuyện tự tay hủy diệt đi tình yêu của đời mình đây? Nếu như người chết, hẳn Tần Liễm cũng đau đến không muốn sống? Kết cục này so với chuyện giết chết hẳn còn làm lão phu thống khoái hơn.” Tạ Minh nghĩ tới bộ dáng thống khổ của Tần Liễm, tức giận vì bị nhốt ở đây với đi ít nhiều. (MTLTH.ddlqđ)

“Phụ thân nói sai rồi, người mãi mãi không truy cầu được tình yêu, vĩnh viễn không phải Tần Liễm.” Thanh Linh lạnh lùng nói, mặc dù nàng chết ở nơi này thì sao, chỉ ít nàng cùng Tần Liễm cũng đã từng có một đoạn thời gian ngọt ngào bên nhau, mặc dù ngắn ngủi thế nhưng đó cũng là sự thật.

Không nhất định bên nhau dài lâu mới gọi là yêu, yêu nhau, dù bên nhau không lâu cũng được gọi là yêu.

“Phải không?” Tạ Minh khinh thường cười lạnh thế nhưng không phản bác. Xoay người, đưa lưng về phía Tần Liễm, tiếp tục cần mẫn tìm cơ quan.

Không có, không có, ông ta tìm tất cả những nơi khả nghi trong đại điện đều không tìm thấy Tần Nam, chẳng lẽ Tần Liễm gạt hân?

Tạ Minh dựa lưng vào bức tường trong suốt, thân thể chậm rãi trượt xuống, cuối cùng ngồi bệt trên sàn nhà.

Thanh Linh đi đến trước mặt ông: “Phụ thân, có thể nói chuyện với nữ nhi khoonh?”

Tạ Minh nhàn nhạt giương mắt: “Khó cho người còn có thể gọi ta một tiếng phụ thân.”

“Trong lòng phụ thân chưa từng có nữ nhi này, Thanh Linh biết rõ.”

Tạ Minh nhìn nàng, ngữ điệu nàng vẫn nhàn nhạt như cũ, vô hỉ vô bi, đối với chuyện bị cha ruột vứt bỏ tuyệt không để ý.

“Một tiếng phụ thân đối với ta chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi.” Thanh Linh nói, ngồi xổm đối diện ông ta.

“Ngài có thể trả lời ta một vấn đề hay không?” Đáp án nàng theo đuổi từ khi sống lại đến nay: “Cái chết của Mạch Sương, mật hàm triệu Mạch Chiêu Nam hồi kinh có phải là ngài làm hay không?”

“Người không phải đã sớm biết rồi sao?”

Biết, nàng biết rõ, nhưng vẫn muốn chính miệng ông ta thừa nhận.

“Lừa gạt Mạch Chiêu Nam về Hạ thành, đưa hãn vào trong ngục, cuối cùng viện cớ giết hãn, đúng không?” Gần một năm nay, đề cập đến cái chết của ca ca, tim nàng vẫn đau đớn không thở được nhưng trên mặt vẫn duy trì thông dong như cũ. (MTLTH.ddlqđ)

“Hãn đáng chết, thân chảy dòng máu Mạch gia là do số mệnh hãn không tốt.” Tạ Minh hờ hững nói.

Bên ngoài dấy lên tin đồn sau khi Mạch Chiêu Nam vào ngục không phục, muốn vượt ngục bị loạn tiễn bắn chết. Thực ra, vượt ngục chẳng qua là một tội danh Tạ Minh gán lên đầu Mạch Chiêu Nam mà thôi. Mượn tội danh này mà ngoan độc giết hãn.

Thanh Linh cười nhẹ, đáy mắt kết băng, nàng không phản bác lý do thoái thác của Tạ Minh, chỉ nói: “Sau khi Mạch Chiêu Nam chết, phần mật chiếu giả kia rơi vào trong tay bốn thuộc hạ của Mạch Chiêu Nam, để tránh phiền toái sau này, ngài âm thầm theo dõi Trương Tứ, một khi mật chiếu giả xuất hiện liền đoạt lấy. Chỉ tiếc, phần mật chiếu giả đó ngài cho đến nay vẫn không thể đoạt lại.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 149+2: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy.

2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ngày ấy nàng cùng Trương Tứ đi lấy mật chiếu giả, mật chiếu đến tay liền có một đám hắc y nhân xuất hiện, sát khí đầy mình. Lúc đó tay nàng nắm chắc mật chiếu, hắc y nhân dù cũng ra tay với nàng thế nhưng lại không có ý định giết nàng. nàng cảm thấy khá khó hiểu, vì sao không trực tiếp giết nàng rồi đoạt mật chiếu giả, ngược lại ra sức xuất thủ với nàng lại không mảy may giết nàng.

Cho đến khi biết người phân phó làm mật chiếu này là Tạ Minh, nàng mới thông suốt vì sao hắc y nhân ngày đó lưu tình với nàng, chỉ vì nàng là nữ nhi của Tạ Minh, thuộc hạ của ông ta có chút kiêng kị nàng.

“Người thật dễ tâm mấy chuyện này.” Tạ Minh nói, từ khi bị nhốt đến bây giờ, nàng không sốt ruột, cũng không nghĩ biện pháp thoát thân, ngược lại hào hứng nói chuyện mật chiếu giả triệu Mạch Chiêu Nam về kinh với ông ta. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh rũ mắt không nói lời nào, âm thầm đánh giá nếu bản thân ra tay với Tạ Minh thì có mấy phần thắng. Trải qua một trận đấu trong điện Triều Dương, ngân châm trong tay nàng cũng chỉ còn mấy chiếc.

Nội công Tạ Minh thâm hậu, bản thân ông ta lại là một người dày dặn kinh nghiệm, muốn giết ông ta đúng là không dễ.

Hiện tại chưa vội giết ông ta, hai người bị vây ở đây, cũng không biết khi nào Tần Liễm đến cứu nàng. Nàng muốn trước khi hãn tìm được nàng, tiết kiệm một ít sức lực.

Trước khi Tần Liễm đi ra khỏi Triều Dương điện, phản quân đã được dẹp yên.

Thái tử được người của Phong Tuyết lâu hỗ trợ, bắt giữ được Tô Hồ, đúng lúc đó Hạ Viêm cũng kịp thời mang binh đến cứu giá.

Trước khi binh mã Hạ Viêm đến, binh mã của Tạ Minh dưới sự ngăn trở của sát thủ Phong Tuyết lâu cũng đã tổn thất thảm trọng. Tô Hồ bị bắt, sĩ khí dần giảm xuống, Hạ Viêm vừa đến, người của Tạ Minh liền bị đánh đến hoa rơi nước chảy, rồi rút buông vũ khí đầu hàng.

“Phu nhân đâu?” Tần Liễm từ mật đạo đi ra, tâm tình vô cùng tốt, ngay cả thanh âm cũng trở nên thật nhẹ nhàng. Hãn nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy Thanh Linh, tâm thoáng chút mất mát.

Thật lâu sau đó cũng không có người trả lời, lòng nhanh chóng trầm cuống: “Phu nhân đang ở đâu?” Hãn hỏi lại một lần, đuôi lông mày đã có xu thế giận giữ.

“Công tử, phu nhân đột nhiên biến mất. Thuộc hạ đã phái người tìm kiếm ở lân cận, bây giờ vẫn chưa có tin tức.” Minh Lục nhỏ giọng bẩm, không dám nhìn thẳng Tần Liễm.

Công tử phân phó hãn phải bảo vệ phu nhân thật tốt, hãn lại không thể hoàn thành chức trách của mình, Minh Lục cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Người thì sao? Trước khi đi ta đã nói cái gì?” Tần Liễm nhìn Toái Ngọc, đáy mắt phủ đầy băng.

Toái Ngọc nhăn mặt nói: “A Liễm, lúc đó tình thế cấp bách....”

“Sau khi trở về, hai người các người tự động đến Hình thất nhận phạt.” Ngữ điệu Tần Liễm nhàn nhạt, trong lòng vô tình để lộ uy áp bức người.

“Phu nhân mất tích lúc nào? Lần cuối cùng các người nhìn thấy nàng là ở đâu?” Tần Liễm tiếp tục hỏi.

“Cô gia, lần cuối cùng thuộc hạ nhìn thấy tiểu thư là ở nơi đó.” Vô Ảnh lên tiếng, ngón tay chỉ vào cây cột đang cắm đầy mũi tên. (MTLTH.ddlqđ)

“Lần cuối cùng thuộc hạ nhìn thấy phu nhân cũng là ở đó. Sau đó chỗ ấy khói bốc lên nghi ngút, thuộc hạ cho rằng phu nhân đã sớm rời đi thế nên cũng không nghĩ nhiều, vì vậy không kịp phát hiện phu nhân mất tích.” Minh Lục nói nhỏ, giọng nói tràn đầy áy náy.

“Báo” Một tiểu thi vệ chạy đến, nhìn thấy Tần Liễm liền thi lễ một cái: “Bẩm Thừa tướng đại nhân, đã tìm khắp mười dặm xung quanh Cách Nguyên cung vẫn chưa thấy tung tích của Thừa tướng phu nhân.”

Minh Lục phái một số lượng lớn binh mã tìm kiếm xung quanh Cách Nguyên cung. Nhưng đến bây giờ vẫn không thấy nàng, mười phần là đã xảy ra chuyện.

Hô hấp Tần Liễm trì trệ, hắn làm mất đi nàng, không cẩn thận liền mất đi cả trái tim mình.

Khủng hoảng lan tràn khắp toàn thân, thân hình đứng không vững khẽ lung lay.

“A Liễm, người không sao chứ?” Nhìn bộ dáng mất hồn của Tần Liễm, Toái Ngọc dè dặt hỏi thăm.

“Không ổn một chút nào!” Tần Liễm đưa tay che lên vị trí trái tim, nàng không ở bên, làm sao có thể ổn được đây.

Hắn bước nhanh đến phụ cận cây cột, nhìn xung quanh, nhanh chóng hạ lệnh: “Người đâu, đào cây cột này lên ba thước cho ta!”

“Ba thước? Chẳng phải cả phòng sẽ sụp hay sao?” Minh Lục nói.

Toái Ngọc trầm nghĩ, đừng nói sụp cả phòng, ngay cả san bằng Cách Nguyên cung, Tần Liễm sẵn sàng làm.

Đào ba thước xung quanh cột trụ liền xuất hiện một lượng lớn đá vụn, đào sâu thêm chút nữa phát hiện nhiều độc tiễn nằm rải rác.

Tần Liễm khẽ mím môi, hắn từ mật đạo đi ra không gặp được nàng, hắn đoán nàng đã rơi vào địa cung.

“Đào tiếp.” Tần Liễm hạ lệnh.

Thị vệ nghe lời tiếp tục đào, đào đến sụp cả ba gian phòng.

“Bẩm Thừa tướng đại nhân, nơi này có một cây trầm bạch ngọc khắc hoa lan.” Một thị vệ đang cần mẫn đào liền tinh mắt nhìn thấy cây trầm nằm lẻ loi dưới mật thất, lập tức báo cho Tần Liễm.

Tần Liễm ngưng thần nhìn cây trầm, đây chính là trầm cài tóc của Thanh Linh. Tâm khẽ run, vừa mừng vì có tin tức của nàng, lại sợ nàng đã xảy ra bất trắc.

Tiếp tục đào sâu xuống dưới liền phát hiện ra một bậc thang cùng với ba đường mật đạo.

Trong mật đạo cơ quan tầng tầng lớp lớp, ba đường này chính là chỗ giao nhau của mật thất.

“Vừa rồi phát hiện trâm của phu nhân ở gian mật thất bị sụp xuống, có thể đoán phu nhân đã tiến vào thạch thất, nhưng đoạn đường đi qua lại không thấy bóng dáng của phu nhân, phu nhân sẽ không phải là đi vào địa cung rồi chứ?” Minh Lục suy đoán.

Hô hấp Tần Liễm chợt ngưng, thân mình cứng lại, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Cửa địa cung một khi đã đóng thì không thể mở ra được. Nếu cưỡng chế mở cửa sẽ gây ra hiệu ứng dây chuyền, thậm chí có thể làm cả địa cung trong nháy mắt sụp toàn bộ.

Hắn biết rõ mật thất ở trong phòng ngủ của Hoàng Thượng tại Triều Dương điện thông đến địa cung, lại không thể biết được thạch thất mà Thanh Linh vô tình lọt vào cũng có thể thông đến địa cung.
(MTLTH.ddlqđ)

Đa phần Cách Nguyên cung là do tiền triều lưu lại, trong đó có Triều Dương điện. Lúc trước Nguyên Ung Đế quyết định xây dựng hành cung ở đây không chỉ vì chân núi Thánh Nguyên là thánh địa nghỉ hè, còn bởi vì phong thủy sư đã từng nói Cách Nguyên cung linh khí tràn đầy, xây dựng hành cung rất hợp lý.

Đại điện mà tiền triều lưu lại, phong cách tinh mỹ mà đặc biệt, lúc xây Cách Nguyên cung, Nguyên Ung Đế có ý chỉ không được phá.

Vì vậy vô tình mà mật thất dưới Triều Dương điện được bảo tồn, cơ hồ không người nào biết được.

Vô Ảnh đứng trước một cửa đá rất lớn, nghiêm túc đánh giá, sau đó buồn rầu nói: “Cửa này phải mở thế nào?”

“Không thể mở được nữa.” Tần Liễm nhàn nhạt nói, sau đó xoay người rời đi.

Toái Ngọc kinh ngạc, Tần Liễm vậy mà dễ dàng từ bỏ như vậy sao? Địa cung không mở, ái thể có khả năng vẫn còn ở bên trong, biện pháp gì cũng không nghĩ liền cứ như vậy mà buông tha? Đây không phải tác phong của hắn!

Quả nhiên, Tần Liễm dẫn theo một đội nhân mã đi đến phía nam chân núi Thánh Nguyên.

Đến nơi, Tần Liễm khoanh vùng phạm vi, sau đó sai người đào.

Phạm vi Tần Liễm chỉ định thực sự rất rộng, không nhầm thì đó chính là một nửa Cách Nguyên cung: “Người muốn đào toàn bộ địa cung sao?” Toái Ngọc trừng mắt nói, nơi Tần Liễm chỉ đúng là cũng chỉ là vị trí đại khái.

Tần Liễm lẳng lặng đứng trong tuyết, mím chặt môi, không nói một câu, gò má ngọc dưới sự phản xạ ánh sáng của tuyết mà lạnh như băng.

Tóc đen như mực bay loạn trong gió tuyết, bạch y ngày thường sạch sẽ cũng đã dính bẩn, thậm chí còn có vết rách. Tuy bộ dạng không mấy chỉnh chu thể nhưng lại không tìm thấy chút nào chật vật trên người hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Dáng người vẫn nho nhã xinh đẹp như vậy, nhìn thoáng qua có chút tịch mịch quanh liêu.

“Aiz, đúng là cũng không có biện pháp nào.” Toái Ngọc thở dài nói, cường chế mở cửa địa cung chẳng khác gì mở chốt cơ quan, có thể sẽ hủy diệt toàn bộ địa cung.

Đào bớt đất giảm bớt sức nặng trên địa cung, vạn nhất có sập thật thì cũng không đến nỗi bị đè chết. Tựa như một căn phòng bị khóa, nóc nhà đã bị dỡ hết, chuyện thi triển khinh công chạy ra không phải càng dễ dàng hơn sao?

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 149+3: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy.

3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Địa cung.

Đại diện.

Bụng Tạ Minh vang lên, âm thanh rõ ràng chứng tỏ ông đang rất đói.

Ông ta sờ sờ bụng, sắc mặt hơi lung túng. Vì mấy ngày nay bận việc mưu phản, ngay cả cơm ăn cũng không đúng bữa. Lúc này đã thấy rất đói mới phát ra tiếng bất nhã như vậy.

“Người có mang cái gì ăn được không?” Đôi môi Tạ Minh khô nứt trắng bệch, ông ta quay đầu hỏi Thanh Linh.

“Không có.” Thanh Linh xoay người đi, cho dù nàng có mang theo đồ ăn thật, nàng cũng không sẽ cho ông ta.

Tạ Minh tiếp tục nhẫn nại, mỗi nơi trong đại điện ông ta đều đã chạm qua, kể cả những nơi hẻo lánh xó xỉnh nhất, trừ ám khí thì thoảng bắn ra thì đúng không có bất kỳ thứ gì. Bụng cồn cào càng thêm lợi hại, ông ta ngồi xuống, tay che bụng. (MTLTH.ddlqđ)

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chống đỡ chịu đựng được một ngày. Hốc mắt hãm sâu, đồng tử xuất hiện tia máu, đôi môi khô nứt chảy

máu.

Bụng đã đói đến cực hạn, sinh mệnh cùng đang dần bị xói mòn. Trong lòng biết nếu cứ tiếp tục như vậy, không đợi người đến cứu, ông ta cũng chết trước vì đói. (MTLTH.ddlqđ)

bị Tần Liễm nhốt nơi này, không cần phải suy nghĩ ông ta cũng đã đoán chắc bên ngoài đã bị Tần Liễm hoàn toàn khống chế. Không thể cướp đi giang sơn của Nguyên Ung Đế, cũng không thể khiến cho Nguyên Ung Đế nợ máu phải trả bằng máu, thù nhà không thể báo. Tần Nam cũng tìm không được, nếu cứ như vậy mà chết đi sao có thể cam tâm?

Ông ta nhìn Thanh Linh đang ngồi dựa vào một góc, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng hạ quyết tâm, đáy mắt chột lóe chút đau xót, phức tạp, còn có cả sát khí.

Ông ta đứng dậy, tập tễnh đi về phía Thanh Linh.

Lúc này Thanh Linh đã nhắm mắt lại, cơ hồ như đã ngủ.

Tạ Minh nín thở, bước chân nhẹ vô cùng, không phát ra một chút thanh âm.

Nhích tới càng gần, ông ta thăm vịn chút nội lực còn sót lại trong tay, vừa định đánh ra, tiếng bụng đói kêu vang không đúng lúc.

Đột nhiên Thanh Linh mở to mắt, đáy mắt chỉ còn băng tuyết, khóe miệng nhẹ cong. Ngón tay cong vào rồi mạnh mẽ búng ra, ba cây châm bắn thẳng về phía Tạ Minh.

Tạ Minh kinh hãi, không ngờ nàng có thể phản ứng nhanh nhẹn đến như thế. Chân nhún một cái rồi nhảy lên tránh thoát ngân châm, đánh chưởng trên không trung.

Thanh Linh không đón cũng không đỡ, nghiêng người né. Lúc đứng lên, thần sắc căng thẳng nhìn Tạ Minh. Bị nhốt cùng với Tạ Minh vào cùng một chỗ, nàng thời thời khắc khắc đều phải bảo trì cảnh giác, một giây cũng không dám lơ lửng. Mới nghe thấy thanh âm bụng cồn lên của Tạ Minh mới ý thức Tạ Minh đã đến gần. (MTLTH.ddlqđ)

“Thanh Linh, người dám động thủ với vi phụ sao?” Tạ Minh tưởng như đã thu hồi chưởng phong, thế nhưng vẫn ngằm tụ lực ở tay, tìm cơ hội đánh ra.

Thanh Linh cười lạnh, không nói lấy một câu. Da mặt nhau cũng đã sớm xé đi rồi, ông ta còn mặt dày mà hỏi câu này, đây không phải là lãng phí miệng lưỡi sao?

“Aiz, đứa nhỏ này đột nhiên ra tay khiến vi phụ một phen hoảng loạn. Vô ý thức phòng vệ có chút nặng tay, để vi phụ xem một chút có bị thương ở đâu không?” Tạ Minh vừa nói, chân vừa chuyển động, từng bước từng bước lại gần Thanh Linh.

“Không nhọc phụ thân phí tâm.” Thanh Linh câu môi khẽ cười, muốn dùng ngân châm, ngoài ý muốn phát hiện ra đã hết ngân châm.

Nàng lùi từng bước về phía sau, bảo trì khoảng cách cùng Tạ Minh.

Sắc mặt Tạ Minh đột nhiên run lên, vẻ mặt ân cần nhìn Thanh Linh cuối cùng đã không giữ được nữa, trong nháy mắt vỡ vụn, song chưởng mang theo nội lực thâm hậu gào thét đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh vận nội lực, hai tay đỡ được chưởng kia, hồ khẩu bị chấn động đến tê dại, một tay nàng nắm lấy cổ tay Tạ Minh, tay kia đồng thời xuất chưởng.

Tạ Minh đã thấy đối đến cùng cực, phản ứng cũng tương đối chậm chạp, ông ta lui về sau mấy bước. “Cạch” một tiếng, ngọc bội hồng sắc rơi

xuống nền nhà cẩm thạch, ngọc bội trượt về phía trước một đoạn, sau đó yên lặng nằm giữa hai người.

Thanh Linh nhìn chăm chăm ngọc bội kia, đồng tử co lại, vẻ đau xót hiện rõ trên mặt. Ngực căng đau, máu toàn thân gia tốc chuyển động.

Ngọc bội toàn thân đỏ rực, Mị hoa diễm lệ, nhụy hoa tuyết trắng tương như nước mắt.

Nhân cơ hội Thanh Linh đang ngẩn người, Tạ Minh rút nhuyễn kiếm bên hông đánh về phía Thanh Linh. Nàng vội vàng tránh né, dù không bị đâm vào chỗ yếu hại, thế nhưng trên vai cũng đã xuất hiện vết thương.

Tạ Minh rút kiếm về, một tay nhặt lấy ngọc bội, vô cùng trân trọng nhìn một lần lại một lần, phát hiện không có vết tích gì mới thở phào một hơi.

“Có vẻ như ngài trân trọng quá mức đối với tâm ngọc bội này, ngài là chủ nhân của nó sao?” Một tay che miệng vết thương, đẩy mắt một mảnh băng giá.

Tạ Minh thu ngọc bội vào trong lòng: “Đúng.”

“Ngài luôn luôn mang theo ngọc bội bên mình?” Nàng không thềm nhìn đến ánh mắt hung ác của Tạ Minh, vẫn tiếp tục hỏi.

“Không ở trên người ta, chẳng lẽ ở trên người của người?” Kiếm trong tay đã dính máu, bụng co rút đau đớn. Trong miệng rất khô, khát đến phát điên.

Nhìn vết máu dính trên lưỡi kiếm, hầu kết ông ta lăn lăn, bụng lại kêu vang. Ông ta chẳng còn quan tâm gì nhiều, nhanh chóng liếm sạch sẽ vết máu trên kiếm.

Thanh Linh rùng mình, Tạ Minh đột nhiên động thủ với nàng, chủ yếu là vì ông ta đã đói đến mờ mắt! Đại diện này không phải thạch anh thì cũng là bạch ngọc, không có thứ gì có thể ăn được. Ông ta ra tay với nàng, cũng chỉ vì tại nơi này chỉ có nàng là vật sống, có thể lấp đầy bụng!

“Ngay cả máu nữ nhi thân sinh của bản thân cũng có thể ăn. Tạ Minh, người đứng là quái vật!” Trong lòng Thanh Linh lạnh như đóng băng, biết Tạ Minh vô tình, đã sớm không còn tình phụ tử gì với nàng, lại thật không ngờ tới, vì không muốn bản thân bị chết đói, máu của nữ nhi ông ta cũng dám uống.

“Câm miệng! Nếu như người còn muốn sống đến khi Tần Liễm đến thì nhanh chóng đưa ta một chén máu!” Vết máu còn dính bên khóe môi, không hiểu sao có chút đáng sợ. Ông ta cầm lấy một cái chén làm bằng bạch ngọc trên bàn đưa cho Thanh Linh.

Người chết đèn tắt, mọi chuyện cũng chẳng còn gì. Thù lớn chưa trả, đại nguyện chưa xong, ông ta quyết không cam lòng mà chết đi. Ông ta thà rằng uống máu con gái ruột còn hơn là phải chết lúc này!

Thanh Linh cầm lấy chén ngọc, quăng thật mạnh về phía xa, chén ngọc vỡ vụn.

Ánh mắt Tạ Minh sâu kín, lưu chuyển như đôi mắt của độc xà: “Nếu như rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người cũng đừng trách vì phụ lòng dạ ác độc!” Ông ta cầm kiếm, phóng tới trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh không có lấy một chút sợ hãi, nàng lấy đoản kiếm Băng Huyền toàn thân trong suốt từ trong người ra, đỡ lấy chiêu kiếm của Tạ Minh nói: “Năm ngoái, vào ngày giỗ của Liên phi, đêm hôm đó người xuất hiện ở rừng trúc sau Tượng Quốc tự, đánh choáng Mạch Sương, lại đưa nàng đến sương phòng của Thái tử là người!!!”

Khuôn mặt Tạ Minh xuất hiện hoảng hốt, nhưng cũng chỉ trong giây lát: “Người không nói đến việc này, chỉ sợ ta đã sớm quên.” Ông ta vẫn vững vàng chìa kiếm về phía nàng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 149+4: Tạ Minh, Cả Đời Đều Không Thể Đợi Được Người Ấy

4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Vào ngày giỗ Tần Nam năm ngoái, Tạ Minh luôn luôn ở phía sau núi của Tướng Quốc tự, ban ngày canh giữ bên nàng, buổi tối ra hóng mát vô tình phát hiện ra kế hoạch của Hách Liên Dực đối với Mạch Sương và tiền Thái tử.

Ông ta cũng là ở trong bóng tối xem cuộc vui, không ngờ được bản thân lại có thể trốn thoát. Mạch Sương mà trốn được, kịch cũng chẳng gì hay mà xem. Ở thời điểm thích đáng đó, ông ta liền thò một tay vào.

Lúc động thủ với Mạch Sương đêm đó, ông ta không hề phát hiện phụ cận còn có người. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, làm sao Thanh Linh có thể nói rõ người ra tay với Mạch Sương hôm ấy là ông ta?

Lúc đó không phát hiện ra hơi thở của Thanh Linh, chỉ có một khả năng, bản thân Thanh Linh có nội lực thâm hậu, ngay cả ông ta cũng không phát hiện được.

Ông ta cười âm trầm: “Vi phụ chưa bao giờ biết thì ra nữ nhi tốt của vi phụ lại có thể ẩn núp sâu đến thế.” Vì vậy cho đến rất lâu sau đó, ông ta cũng không biết. (MTLTH.ddlqđ)

Cổ tay ông ta xoay tròn, nhuyễn kiếm lại chém tới Thanh Linh.

Đôi mắt Thanh Linh ngậm hỏa, không né tránh, nhuyễn kiếm vừa bổ tới, nàng cũng chém thẳng vào nhuyễn kiếm. Kiếm khí chạm nhau khiến mái tóc nàng tung lên, khuôn mặt Thanh Linh băng giá, còn lạnh hơn cả thời tiết bên ngoài.

Động thủ càng lúc càng tàn nhẫn, động tác Tạ Minh theo đó cũng nhanh dần lên.

Hai người dần hóa thành ảo ảnh, quang kiếm liên tục phát sáng, gió chợt thổi lại chợt ngưng, vật bào trí trong điện cũng bị cuốn vào theo.

Tiếng vỡ vụn không ngừng, sàn nhà mấy trăm năm nay vẫn cứ bóng loáng sạch sẽ, giờ phút này lại nát vụn cứ như bị đập, ám khí không ngừng phóng ra.

Thanh Linh tràn ngập hận ý, nội lực toàn thân đưa vào kiếm khí khiến cho đoản kiếm tựa như có sinh mệnh. Giống như chỉ có như vậy, giận giữ cùng cừu hận bị nén lại đã lâu mới có thể thỏa thích phóng ra.

Khi một người đã hận đến cùng cực, tức giận đến cực điểm có thể bức ra lực lượng ẩn giấu trong cơ thể. Không một chút sợ hãi, cứ như vậy mà tiến lên.

Tạ Minh gặp bộ dáng muốn đồng quy vô tận này của Thanh Linh, dần cũng không thể chống đỡ được.

Đột nhiên, đoản kiếm trong tay Thanh Linh ấy vậy có thể chém nhuyễn kiếm của ông ta thành hai đoạn. Trong lòng hoảng hốt, ông ta nhanh chóng lùi về sau, ổn định tinh thần, ném nhuyễn kiếm đã vô dụng xuống, một chưởng đánh thẳng về phía Thanh Linh.

Bản thân đã đuối đến đầu choáng mắt hoa, Thanh Linh lại ra chiêu không kiêng kị, Tạ Minh không thể toàn lực ứng phó.

“Oanh!!” Chưởng phong vốn nên đánh trung Thanh Linh, nàng nhanh chóng tránh qua một bên, chưởng phong liền đánh vào cái bàn ngọc thạch giữa đại điện.

Cái bàn ầm ầm nổ tung thành bột phấn, bột phấn văng ra va vào mặt Thanh Linh khiến nàng có cảm giác ran rát.

Chưởng lực của Tạ Minh hùng hậu, may mắn nàng tránh được, thế nhưng đáy lòng cũng đã bị chấn đến tê dại. Nàng không dám đỡ, chỉ trốn tránh, tìm cơ hội đánh trả trở về.

“Ngoan ngoãn dâng máu lên cho ta, ta còn có thể suy xét đến việc không giết ngươi.” Tạ Minh nói, bây giờ không phải thời điểm tốt để giết nàng, nếu nàng chết, Tần Liễm đến, biết Thanh Linh chết trong tay ông ta, Tần Liễm cũng không để ông ta còn sống mà ra ngoài.

Tuy ông ta không muốn giết nàng, nàng lại thực sự muốn giết chết ông ta!

Hai mắt nàng đỏ lên, nhìn Tạ Minh chăm chăm, nắm chặt đoản kiếm trong tay, phóng tới Tạ Minh.

Tạ Minh giơ tay đánh ra chưởng phong tiếp theo, không ngờ Thanh Linh lại nhảy lên cao, từ trên cao đâm xuống Tạ Minh.

Tạ Minh thu tay lại, không kịp xuất chưởng, chỉ vội vàng nghiêng thân mình nhưng vẫn không tránh khỏi đoản kiếm. Cánh tay vẫn bị đâm trúng.

Tạ Minh trúng một kiếm, bản thân tựa như bị chọc giận triệt để, chưởng phong càng ra càng bá đạo. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh vẫn không chính diện đón lấy chưởng phong của ông ta, ông ta hiện tại đang đói, ra tay nhiều, khí lực phí càng nhiều liền kiệt sức

càng nhanh. Đợi đến khi ông ta hao tổn không sai biệt lắm, nàng ra tay cũng không muộn.

Nhìn Tạ Minh khí sức ngày càng kém, nàng cầm chắc đoản kiếm chém tới.

Hai bóng dáng nhanh chóng triển đấu cùng một chỗ, Tạ Minh dù sao nội lực thâm hậu, lại có kinh nghiệm sa trường, cho dù khí lực hao tổn nhiều nhưng Thanh Linh vẫn không chiếm được quá nhiều tiện nghi.

Sau lưng nàng bây giờ chính là một khối ngọc đài lớn hình tứ giác, trên đài bày rất nhiều bạch ngọc hoặc thạch anh làm thành bồ đào, lê, táo,... Hẳn đây chính là cống phẩm.

Chưởng phong mạnh mẽ đánh tới, Thanh Linh lộn nhào sang một bên nhưng vẫn bị đánh trúng, đáy lòng rung động, cổ họng hơi chút ngại ngái.

“Ầm ầm” Đài ngọc vỡ vụn, đá vụn bắn tung tóe, còn có vài đồ bay ra.

Thanh Linh cường chế ngưng máu đã dâng đến cổ họng, chân sau đạp một cái, ra sức nhảy lên, người nàng tiến đến gần Tạ Minh. Đá vụn che mắt người, nàng một tay cầm kiếm đâm thẳng vào ngực Tạ Minh, tay kia vận chưởng đánh bay ông ta.

Tạ Minh đạp vào bức tường thủy tinh trong suốt, ngã sấp xuống đất: “Ừm...” Thanh âm khó chịu vang lên, há mồm phun máu: “Được, rất tốt!!!” Thanh âm băng hàn phảng phất như từ địa ngục truyền đến, sát khí trên người cũng nồng hơn.

Ông ta mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đã chuyển sang màu đỏ máu, ánh mắt âm độc.

Đánh Tạ Minh một quyền, thân thể Thanh Linh cảm giác như hư thoát, lão đảo lùi về sau vài bước, sau lưng dựa vào tường mới có thể đứng

vững.

Chợt thấy gương mặt của Tạ Minh, nàng lập tức sợ hãi, tóc gáy dựng đứng.

Lại nhìn trên mặt đất xuất hiện nhiều mảnh vải đỏ, còn có thịt người rải rác. Dưới chân nàng xuất hiện một cánh tay người, nhưng kỳ lạ những mảnh thịt vụn hay cánh tay này lại không có một chút máu.

Ngọc thạch cổng đài kia chắc chắn ẩn giấu thi thể!

Khuôn mặt Tạ Minh bị đá vụn xẹt qua, thậm chí còn có mảnh vụn khảm cả trên mặt. Cả gương mặt ông ta đầy máu, còn thêm cả đôi mắt oán độc kia nữa, thoát nhìn như huyết quỷ bò ra từ đồng xác người. (MTLTH.ddlqđ)

Hai tay ông ta chống trên mặt đất muốn đứng lên, Đột nhiên ông ta tựa như nhìn thấy thứ gì rất đáng sợ, hai mắt trừng lớn như chuông đồng. Hai tay đáng chống trên đất mềm nhũn, cả người một lần nữa ngã xuống.

Vùng ngực bị Thanh Linh đâm trúng vẫn còn đang chảy máu, nhuộm đỏ cả mảnh vụn dưới thân.

Cách Tạ Minh không xa, nửa cái đầu người với mái tóc đen dài yên tĩnh nằm trên mặt đất.

Thanh Linh nhìn nửa cái đầu ấy, phát hiện gò má vẫn hết sức hoàn hảo. Một nửa kia không thấy, có vẻ như đã bị chấn vụn bay ra góc khác.

Da thịt gò má tựa như mờ đông, nuột nà trắng nõn còn nhàn nhạt hồng hào, diễm nhược đào lý. Môi đỏ hơn chu sa, kiều mị động lòng người. Chỉ nhìn một bên gò má, không khó để đoán đây là một cô nương tuyệt sắc.

“Không!” Sắc mặt Tạ Minh thảm thiết tựa như dã thú mất đi người yêu thể lương gào thét: “Không! Không thể nào!” Tay chân ông ta run rẩy không ngừng.

Ông ta bò đến gần nửa cái đầu đó, nhìn gò má tuyệt mỹ, hai hàng nước mắt cứ vậy mà chảy xuống, đôi môi không ngừng run rẩy: “A Nam....” Những thứ khả năng trong điện đều bị ông xốc lên một lần, thế nhưng lại không nghĩ tới ngọc thạch cổng đài kia.

Thanh Linh nghe thấy thanh âm trầm ấm của ông ta, nàng hiểu thi thể giấu ở ngọc đài kia, bị Tạ Minh một chương chắn nát, chính là Liên phi Tần Nam.

Tạ Minh đã từng cho Tần Nam dùng Định Nhan đan, bởi vậy thi thể không bị hủ hóa, da thịt vẫn được bảo trì như cũ nhưng vẫn không thể như người còn sống mà có máu.

Ý trời, quả thật là ý trời, tạ Minh đau khổ tìm kiếm di thể của Tần Nam, lại chừng nghĩ cuối cùng bị ông ta tận tay phá hủy!

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 150: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng.

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“A Nam...” Tâm như bị ai đào rỗng, đau đến xương tủy, nước mắt mờ hồ hai mắt.

Mị hoa đỏ rực nồng nhiệt nở rộ, chiếu đỏ trời xanh.

Tiểu cô nương đáng yêu tết hai bím tóc đứng giữa rừng Mị hoa đang cười với nam hài có dung nhan thanh tú, đôi má lúm đồng tiền đáng yêu lộ rõ: “Minh ca ca, huynh lại đi ra ngoài tìm thuốc cho bá phụ sao?” Phụ thân của Minh ca ca mắc phải quái bệnh, trị sao cũng không hết, vì chưa bệnh cho cha, thường cách một khoảng thời gian, Minh ca ca lại phải ra ngoài cầu y hoặc tìm thuốc.

“Ừ.” Nam hài tuy tuổi còn nhỏ nhưng vẻ thâm trầm trên mặt lại không hợp với số tuổi.

“Muội chờ huynh trở lại.” Tiểu cô nương hô to với bóng lưng đã mờ nhạt của nam hài, tiếng nói thanh thúy, nếu như nam hài đó quay đầu lại, kỳ thật có thể phát hiện nàng đang khóc.

Rặng mây cuối trời đỏ như lửa, Mị hoa vẫn cứ nở đến nồng nhiệt.
(MTLTH.ddlqđ)

Gương mặt thiếu nữ ngậm răng hồng, cười thật tươi với chàng trai đứng trước mặt, hai gò má tựa như ngọc thạch: “Minh ca ca, huynh lại phải ra ngoài tìm thuốc cho bá phụ sao?”

“Ừ.” Thiếu niên gật đầu, đôi mắt lưu luyến nhìn thiếu nữ không thôi.

“Muội chờ huynh trở lại.” Thiếu nữ lại hô to với bóng lưng đã ở cuối con đường củ thiếu niên, nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi đầy mặt.

Mị hoa nở đỏ rực như máu, cùng hồng vân trên trời chiếu rọi lẫn nhau.

Nữ tử cười ngọt ngào với nam tử trước mặt nàng: “Minh ca ca, huynh vẫn phải ra ngoài tìm thuốc cho bá phụ sao?”

“Ừ.” Nam tử trả lời, đặt một nụ hôn lên trán nữ tử.

“Muội chờ huynh trở lại.” Nữ tử vẫn tiếp tục hô lên với bóng lưng của nam tử, nước mắt đã rơi từ lúc nào.

Nam tử từ bên ngoài trở về, hắn cho rằng nữ tử yêu kiều đó vẫn cười tươi đứng ở đầu đường chờ mình. Nhưng lần này, ngoài ý muốn hắn còn thấy cả Tộc trưởng.

Tộc trưởng nói cho hắn biết, cô nương của hắn đã bị Nguyên Ung Đế nhìn trúng, muốn nạp nàng làm phi. Tộc trưởng bảo hắn phải mang nàng rời đi, phụ thân hắn Tộc trưởng sẽ chăm sóc.

Hắn mang nàng rời đi, còn tưởng rằng hai người sẽ bên nhau đến bạc đầu.

Nhưng đến ngày hai người thành thân, nàng mặc giá y đỏ tươi, trước lúc bái đường, hai người lại nhận được tin tức từ trong tộc, vì nàng bỏ trốn mà Nguyên Ung Đế giận giữ, muốn đồ sát cả tộc.

Tộc nhân gặp uy hiếp đến tính mạng, nàng không yên lòng cùng hãn thành thân. Lo lắng chạy về tộc, nàng sợ Nguyên Ung Đế phát hiện ra sẽ giết hãn, nàng bất ngờ điểm huyết đạo của hãn, ngăn cản hãn theo nàng trở về.

“Chờ ta trở lại.” Nữ tử nói.

Nhìn nữ tử biến mất trước mặt, hãn khổ sở cười ra tiếng, gian nan đáp ứng: “Được, A Nam, ta chờ nàng trở lại.” Lần này đến lượt hãn đợi nàng, chờ nàng trở về cùng hãn thành thân, bên nhau đến bạc đầu.

Nhưng nàng một đi không trở lại, Nguyên Ung Đế bức nàng vào cung.

Cuối cùng, hãn vẫn không thể đợi được nàng.

Vẫn là nàng luôn luôn đợi hãn, sau này hãn đợi nàng, thế nhưng vẫn mãi không đợi được nàng.

Nàng là người mà cả đời hãn không thể đợi.

Chuyện cũ tựa như từng cánh Mị hoa nở rộ, câu nói “Ta chờ huynh trở lại” của Tần Nam vẫn tựa như còn văng vẳng bên tai.

“Ta chờ huynh trở lại” vẫn luôn triền miên trong tâm trí ông, bao năm tháng qua cũng không biến mất, dần dần hóa thành thanh đao ôn nhu, miễn cưỡng cắt từng vết vào tâm ông.

Ông nâng nửa cái đầu trên tay, lồng ngực trống rỗng: “A Nam!” Tiếng gào thét trong tuyệt vọng.

“A Nam...” Ông đặt nửa đầu của Tần Nam vào trong lồng ngực, đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

Tạ Minh không có động tĩnh, Thanh Linh cũng không lại gần thăm dò hơi thở của ông, bởi nàng biết ông đã chết.

Tạ Minh tuy lãnh huyết vô tình, nhưng trong lòng luôn có một nơi yếu ớt mềm mại nhất, yếu đến nỗi không thể chịu nổi một đòn.

Nàng băng bó qua vết thương trên vai, sau đó dựa vào tường không động đậy. Cùng Tạ Minh so chiêu, nàng đã hao quá nhiều khí lực. Đại điện dần im ắng, nàng nghe thấy tiếng bụng réo, nàng cũng rất đói.

Nàng dần nằm xuống, nhắm mắt lại, như vậy có thể tiết kiệm một chút khí lực chờ đến khi Tần Liễm đến.

Vừa rồi so chiêu với Tạ Minh, trúng chưởng phong của ông ấy, nơi bị thương mơ hồ đau đớn.

Vừa đói lại vừa mệt, mí mắt nặng dần, mơ mơ màng màng, chẳng biết lúc nào đã chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, bụng đói đến đau thắt, mí mắt vẫn cứ nặng như cũ, đại điện yên tĩnh hình như có chút tiếng động. Thanh âm đào đất, tiếng bước chân, òn có tiếng đất sụp cùng tiếng nói chuyện. Những thanh âm kia tưởng như rất gần, lại rất xa xôi.

Nàng muốn ngưng thần lắng nghe, thế nhưng trái tim trong lồng ngực đang quặn đau. Trái tim tựa như bị ai bóp, đập liên hồi như muốn vỡ tan.

Bởi vì đau đớn, nàng cắn chặt môi dưới, cắn đến chảy máu mà vẫn không hề biết. Nàng run rẩy, thân mình co lại thành hình con tôm, nằm yên lặng trong góc.

Ba ngày bão tuyết không ngừng, tình thế cuối cùng cũng đã có chút thay đổi.

Phía nam dưới chân núi Thánh Nguyên, tiếng đào đất vẫn không ngừng nghỉ.

Tần Liễm đứng trên một tảng đá lớn lưng chừng núi, dáng người hảnh phong nhã, áo bào tung bay, một tay cầm ô màu tía, đứng im không nhúc nhích giữa quang cảnh tuyết rơi nặng hạt tựa như một nét chấm phá của bức tranh mặc thủy.

Họa cảnh tuyệt mỹ, nhưng lại lộ ra chút tịch mịch.

“Công tử, uống chút canh nóng.” Minh Lục đến gần, tay bưng một bát canh hây còn bốc khói.

Hắn nhận, không thèm nhìn bên trong là cái gì, trực tiếp đặt miệng uống một hơi cạn sạch.

Minh Lục thầm than, ba ngày, công tử vẫn yên lặng đứng đây, như một pho tượng tạc giữa đất trời, trên ô đã tích một lớp tuyết rất dày. Sở dĩ hắn đứng đây là vì chỗ này có thể bao quát toàn bộ địa cung vào mắt.

Vô luận hắn bưng cái gì lên, công tử không thèm hỏi liền ăn sạch. Công tử biết, nếu như mình ngã xuống, hắn không thể tự mình tìm thấy phu nhân.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 150+2: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Báo, Thừa tướng đại nhân, địa cung có dấu hiệu sụp đổ.” Một thị vệ chạy đến bẩm báo, kỳ thật cũng không cần hấn nhiều lời, Tần Liễm có thể tự nhìn ra nhiều vị trí sụp đổ.

Tần Liễm mím môi, tay cầm ô trắng bạch, hấn không nói một câu, ánh mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm xuống dưới.

Trái tim đột ngột quặn đau.

“Công tử, ngài làm sao vậy?” Minh Lục nhìn thấy hấn đưa tay ôm chặt lấy ngực, không khỏi lo lắng.

Tần Liễm không nói, hấn bất ngờ quăng ô xuống, mũi chân nhẹ điểm, như tiên tử đăng vân, phi thân mà đi.

Mái tóc đen bóng cùng tay áo trắng phấp phới khiến người ta không khỏi nghĩ đến trích tiên hạ phàm.

Tần Liễm đặt chân lên mặt đất, nhóm binh sĩ vẫn đang cần cù đào đất, thấy hấn đột ngột xuất hiện nơi này đều giật mình đánh thót, rồi rít chào hỏi hấn.

Tần Liễm tựa như không nghe thấy, lão đảo bước từng bước, chẳng biết tại sao, cơn đau quặn ở tim cứ như luôn thúc giục hấn phải bước tiếp,

dường như có người đang chờ hăn. Nhưng hăn đi đã lâu rồi mà vẫn không thấy người đó, giày của hăn dính tuyết lẫn bùn, cũng không còn thấy rõ màu sắc ban đầu, vạt áo màu trắng cũng bị nhuộm thành màu ố vàng.

Toái Ngọc nhìn hăn như phát điện đi loạn, thở dài, qua nhiều năm như vậy, hiếm thấy Tần Liễm chật vạt như vậy.

Phía trước xôn xao, thì ra là có người đào trúng ngọc thạch.
(MTLTH.ddlqđ)

Khối ngọc thạch này rất lớn, cũng đã bị mài nhẵn, chuyển từng khối từng khối ngọc thạch ra khỏi, mọi người lại tiếp tục ồ lên. Không nghĩ tới bên dưới khối ngọc thạch này lại có thủy tinh.

“Ô, hình như có thứ gì đó! Có người! Có người!” Một thị vệ gân họng hô lên.

Tần Liễm sai bước dài chạy lại, đứng trên lớp thủy tinh, xuyên qua bức tường thạch anh mờ hồ thấy có dáng người, hô hấp cứng lại, lập tức sai người đục mở thủy tinh.

Thủy tinh này không phải loại bình thường đập một cái là vỡ. Thế nhưng ở đây nhiều người, lại nhiều dụng cụ. Người dùng búa, người dùng đục, đến tảng đá cứng rắn nhất cũng có vết nứt.

Thời gian từng chút trôi qua, bốn canh giờ sau, bức tường thủy tinh cứng như thiếc kia cũng bị người đục một lỗ. May mắn không phát sinh sập lở.

Tần Liễm đi vào Thạch Anh đại điện, liếc mắt liền nhìn thấy nữ tử đang nằm co lại trong góc, thân mình không ngừng run rẩy.

Trong phút chốc, tâm mãnh liệt truyền tới đau đớn.

“Phu nhân!” Hấn xông tới, giang tay ôm chặt Thanh Linh vào lồng ngực.

Nữ tử trong ngực sắc mặt trắng bệch, môi dưới bị cắn chảy máu, thi thoảng vài tiếng rên khó chịu từ miệng phát ra.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Tần Liễm biết nàng đang bị độc hành hạ.

Hấn đau lòng hôn lên đôi môi đã ứa máu: “Phu nhân...có phải rất khó chịu hay không?” Tiếng nói kinh hoàng, đôi tay ôm nàng cũng run rẩy.

“Xin lỗi, vì phu tới chậm, thiếu chút nữa đã làm nàng.” Thấy bộ dáng thống khổ của nàng, hấn hận bản thân không thể chịu thay cho nàng.

“Mau! Mau mời đại phu!” Hấn run giọng hô, lập tức có người nhanh chân đi mời đại phu.

Đau đớn như thủy triều đánh tới, Thanh Linh không nhin được rên lên.

“Ngoan, đừng tự cắn mình.” Tần Liễm đưa ngón tay đến bên môi nàng, muốn cạy mở khớp hàm của nàng, nhưng hấn sợ nàng đau, không dám dùng sức, cạy hoài không ra, chỉ có lo lắng suông.

“Ngoan, đừng cắn có được hay không?” Thanh âm trầm nhẹ tràn đầy đau lòng. (MTLTH.ddlqđ)

Trong cơn mơ hồ, Thanh Linh nghe thấy thanh âm quen thuộc, mở mắt liền nhìn thấy người nàng luôn tâm tâm niệm niệm: “Tần Liễm....” Không hiểu sao khóe mắt cay cay, nước mắt cứ vậy mà lăn xuống.

Lúc độc phát, dù có đau thế nào nàng cũng không khóc, giờ này nhìn thấy hấn, thế nhưng lại cảm thấy có chút tủi thân.

Lại một cơn đau xé tim, nàng che ngực, môi hơi hé, một búng máu cứ vậy phun ra ngoài.

“Phu nhân!” Tần Liễm run giọng, thanh âm không che dấu sợ hãi.

“A Liễm, nàng độc phát phải không?” Toái Ngọc chạy tới, nhìn Tần Liễm lo lắng ôm lấy Thanh Linh.

“A Liễm, không phải người đã từng ăn Kim Tuyền Quỷ sao?” Toái Ngọc nhắc nhở.

Tương truyền Kim Tuyền Quỷ là linh dược thế gian, người ăn Kim Tuyền Quỷ, đến máu cũng có công hiệu giải độc.

“Đúng vậy, ta thế nào lại không nghĩ tới!” Tần Liễm như lại thấy được hy vọng, cả khuôn mặt rạng rỡ vì hưng phấn, dung nhan tuyệt mỹ vì vậy mà sinh động hơn.

Trước khi đi Tiêu Dao thành, Thanh Linh từng bị rắn độc cắn, hắn liền dùng máu của mình giải độc cho nàng.

Hắn cầm lấy một mảnh thủy tinh định cửa cổ tay mình.

“Đừng....” Thanh Linh lên tiếng muốn ngăn cản.

Tần Liễm không chút do dự dùng thủy tinh cắt cổ tay, máu chảy ra không nhiều, hắn không ngại ngần rạch sâu hơn.

Hắn đưa cổ tay đến môi nàng, nàng quay đầu: “Không cần...” Cố chấp không chịu nuốt.

Tần Liễm thấy vậy, thu tay lại, tự mình hút đi một ngụm lớn, sau đó kề sát môi nàng, dùng lưỡi cạy răng nàng, mạnh mẽ xông vào, tự mình giúp nàng uống máu.

Nàng mở to mắt hung dữ trừng hắn, ánh mắt hắn ôn nhu triền miên, đối với ánh mắt như vậy, nàng không hung nổi nữa.

Máu của hắn không có vị tanh khiến người buồn nôn, là vị rất trong, tinh khiết, còn thoang thoảng mùi thơm, cũng không khó nuốt.

Nhưng nghĩ đến đây là máu của phu quân nàng, nàng liền không đành lòng uống hết. Nàng cứ cố chấp không uống, hắn lại dùng miệng bắt nàng phải uống cho bằng được. (MTLTH.dđlqđ)

Có lẽ Kim Tuyền Quỳnh thực sự có tác dụng, đau nhức do độc phát dần bị đẩy lùi. Bị hắn bắt uống chừng hai chén máu lớn, đau đớn đã không còn.

“Mau dừng lại! Không đau nữa” Nàng nhìn hắn do mất máu mà mặt trắng bệch, đau lòng nói.

Thấy sắc mặt nàng không còn khó chịu nữa, thân mình cũng không còn run rẩy, hắn thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng không kìm được mà cong lên.

Tiểu dung rạng rỡ, ấm áp hơn cả ánh dương ngày xuân.

“Chàng đồ ngốc này.” Đau đớn đã không còn, nàng dần khôi phục được một chút sức lực, lấy từ trong ngực ra một lọ dược cầm máu, đổ lên cổ tay hắn.

Nàng xé một góc váy, dùng để bao chặt miệng vết thương: “Lần này thì tốt rồi, hai tay đều phải băng bó.” Nàng oán giận sẵng giọng, lòng chua xót đau.

Hắn vì nàng không ngại ngần thò tay vào lửa lấy dược, tay kia cũng vì nàng mà tự cắt cổ tay, hai tay cùng bị thương, nguyên nhân đều là vì nàng.

Hắn không nhìn nàng đang oán giận, ôm nàng vào lòng, ngữ điệu còn có chút sợ hãi: “Còn có thể tìm thấy nàng, thật tốt.” Hắn chắc chắn không cho phép nàng mất tích một lần nữa, mới đây thôi hắn đã suýt thì vỡ tim rồi.

Trái tim nàng khẽ co lại, nước mắt lại chảy. Nàng đột ngột nâng mặt hẳn lên, trong cái nhìn đầy kinh ngạc của hắn, gian nan hôn lên môi hắn.

Nàng hôn rất dùng sức, nồng nàn mãnh liệt, cướp đi hô hấp của hắn, tựa như muốn nuốt hắn vào bụng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 150+3: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Mái tóc đen dài của hắn rủ xuống đất, bên trên được cột bằng một sợi dây màu trắng. Lông mi dài nhìn còn quyến rũ hơn cả hồ ly tinh, đôi phượng mâu hẹp dài câu nhân dân lên chút mơ hồ. Một bộ dáng mềm mại mà quyến rũ, hoàn toàn biến thành mỹ nhân yêu kiều mặc người chà đạp.

Nàng hung hăng hôn lên môi hắn, nhiều lời hơn nữa cũng khó mà nói ra tình cảm mãnh liệt trong lòng, chỉ còn cách bằng tỏ qua nụ hôn.

Hắn nói hắn sợ mất nàng, nàng không phải cũng thế sao?

Nàng hôn hắn rất hung, nghe tiếng hắn rên rỉ, không đành lòng nhìn hắn khó chịu liền muốn lui ra, hắn lại bắt lấy cái lưỡi của nàng, biến bị động thành chủ động, hôn càng sâu.

Hô hấp hai người đều rối loạn, nụ hôn của hắn càng thêm điên cuồng, rõ ràng đã khó thở nhưng vẫn không chịu tha cho nàng.

“Khụ...” Có người lúng túng ho một tiếng. (MTLTH.ddlqđ)

Trong mắt Thanh Linh từ trước đến giờ chỉ có Tần Liễm, hoàn toàn không phát hiện có sự xuất hiện của người khác. Nghĩ chuyện nàng chủ động hôn hắn, khuôn mặt đỏ như tôm luộc.

“Thời điểm cường hôn vi phu thì không sao, giờ nàng đỏ mặt cái gì?” Tần Liễm giấu cợt cười.

“Cường hôn cái gì? Rõ ràng chàng quyến rũ thiếp!” Nàng lăm bằm nói nhỏ, đầu không ngừng rúc sâu vào lòng hắn.

“Toái Ngọc, đã mời Bạch thần y đến chưa?” Tần Liễm hỏi.

“Đã ở bên ngoài.” Hai người vừa không kiêng dè gì mà thân mật, người ta cũng đâu không biết xấu hổ mà quấy rầy chứ.

“Huynh nói vị Bạch thần y này chính là Bạch Khách Du?” Thanh Linh thò đầu ra từ trong ngực Tần Liễm.

“Đúng.” Tần Liễm trả lời, ánh mắt lại chạm đến thân hình một nam nhân đang ôm chặt nửa đầu người vào lòng: “Kia là...”

“Là Tạ Minh.” Thanh Linh nói.

“Chết rồi sao?” Tần Liễm có hơi chút kinh ngạc.

“Chết rồi.” Ngữ điệu nàng bình thản, một chút không vì phụ thân chết mà bi thương, một chút cũng không.

“Phu nhân không thương tâm sao?”

“Thiếp với ông ấy vốn dĩ cũng không có tình phụ nữ, ông ấy còn muốn giết thiếp, vì sao thiếp còn phải thương tâm?” Tạ Minh chết, nàng cao hứng còn không kịp đây.

“Chúng ta ra ngoài trước được hay không?” Nàng không muốn ở lại nơi này nữa, muốn ra ngoài hít thở không khí.

“Được.” Tần Liễm trả lời, muốn ôm nàng lên, lại phát hiện ra hai cánh tay mình đều bị thương, chỉ có thể để Vô Ảnh đỡ nàng ra ngoài.

(MTLTH.ddlqđ)

Ra đến bên ngoài, Thanh Linh nhìn thấy một lão giả tóc trắng, cầm ô đứng giữa trời tuyết bay.

“Sư phụ!!” Thanh Linh mừng rỡ hô lên, nhìn thấy Bạch Khách Du, nàng hào hứng muốn chạy qua, chỉ là động tác hơi lớn, nới bị Tạ Minh đánh trúng đầu đòn dữ dội liền không dám lộn xộn nữa.

Nghe Thanh Linh hô một tiếng sư phụ, Bạch Khách Du cũng sờ một lát mới phản ứng vị Thừa tướng phu nhân trước mặt này chính là đồ nhi Mạch Sương: “Nha đầu, đã lâu không gặp.”

“Phu nhân, Bạch thần y là sư phụ nàng sao? Sao chưa bao giờ nghe nàng nhắc đến?” Tần Liễm nhíu mày, nha đầu này còn giấu hẩn bao chuyện nữa đây?

“Ha ha, không phải hiện tại chàng đã biết rồi sao?” Thanh Linh cười nói.

“Nha đầu, để vi sư xem mạch tượng của con như thế nào.” Bạch Khách Du đi thẳng vào vấn đề.

“Nơi này gió lớn, kính xin Bạch thần y rời bước, đổi địa phương bắt mạch cho Thanh Thanh.” Tần Liễm nói.

“Được.” Bạch Khách Du cười nói.

Trong một viện tử sạch sẽ tại Cách Nguyên cung, Thanh Linh ăn qua một chút, sau đó liền nằm lên giường. Lúc này Bạch Khách Du mới nghiêm túc bắt mạch cho nàng.

Ngón tay Bạch Khách Du đặt lên cổ tay Thanh Linh, một tiếng thở dài vang lên, đôi lông mày nhíu chặt vào nhau.

Tâm Thanh Linh dần trũng xuống, đôi mắt rũ xuống che lấp biểu tình phức tạp.

“Bạch thần y, Thanh Thanh sao rồi?” Tần Liễm căng thẳng hỏi: “Thanh Thanh vừa mới uống máu có chứa Kim Tuyền Quỳnh, loại độc Tạ Minh hạ nàng sao rồi?”

Thanh Linh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đột nhiên bắt lấy cánh tay Bạch Khách Du, đoạt lời: “Sư phụ, con uống rất nhiều máu chứa Kim Tuyền Quỳnh, có phải có thể dần dần giải hết độc hay không?” Ngón cái của nàng dùng sức nhấn trên tay lão nhân gia.

Bạch Khách Du trầm mặc một lát mới nói: “Đúng vậy, từ từ có thể giải hết.”

Tần Liễm không thấy hành động lén lút của nàng, nghe Bạch Khách Du chính miệng nói vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vẫn luôn tin rằng vạn vật trong thiên hạ tương sinh tương khắc, không có gì là tuyệt đối. Giải dược của Thực Tâm tán không phải chỉ mình Tạ Minh mới có.

Nghe thần y nói độc của Thanh Linh có thể giải hết, tảng đá lớn trong lòng Tần Liễm mới hạ xuống, nhanh chóng đuổi người: “Mấy ngày nay tiên sinh cực khổ rồi, tiên sinh mau về nghỉ ngơi đi.” Mặt mày hắn mỉm cười, nhìn rất cung kính. (MTLTH.ddlqđ)

Bạch Khách Du cười cười: “Lão phu cáo từ trước.” Lão biết Tần Liễm muốn ở riêng với Thanh Linh, tự nhiên cũng thức thời rời đi.

Những người khác trong phòng cũng bị Tần Liễm đuổi ra ngoài, trong phòng hiện tại cũng chỉ còn lại hai người.

“Xin lỗi, để nàng chịu ủy khuất.” Tần Liễm đưa mắt nhìn nàng, đau lòng nói.

Mỗi một ùn ùn kéo tới, nàng ngáp một cái, mở to hai mắt, cố gắng bảo trì thanh tỉnh: “Chàng không sai, không cần phải nói lời xin lỗi với thiếp.”

Tần Liễm cười nói: “Một sao?”

Nàng ngồi dậy: “Ừ, chàng ngủ cùng thiếp được không?” Quăng thâm ở bụng mắt hấn rất rõ ràng, rõ ràng hấn mấy ngày đều không nghỉ ngơi tốt, càng nhìn lòng nàng càng thấy xót.

“Được.” Hấn cởi giày leo lên giường nằm.

“Đừng động.” Cả hai tay Tần Liễm đều bị thương, không nên lộn xộn, nàng vội vàng ngăn cản hấn. Sau đó tự xuống giường, ngồi xuống trước mặt hấn, nâng chân hấn lên muốn cởi tất cho hấn.

“Trên vai nàng còn có vết thương...” Tần Liễm rút chân về lại bị nàng giữ được.

Tần Liễm nhìn chăm chăm đỉnh đầu nàng, khóe môi cong lên rất cao. Mềm mại, ngọt ngào hết sức thỏa mãn.

“Phu nhân, ngẩng đầu lên.” Hấn ôn nhu nói.

“Cái gì?” Nàng vô ý thức ngẩng đầu lên: “Ừm...” Vừa ngẩng đầu lên đã bị hấn giữ gáy hôn.

Nụ hôn không dài, thế nhưng vẫn nồng nàn triền miên như vậy, đôi gò má nàng theo đó cũng ửng đỏ.

Hôn xong, nàng cúi đầu, cởi tất của hấn xuống. Sau đó nhanh tay nhanh chân bò lên giường, cuộn người trong lòng hấn.

“Không phải mệt sao? Sao còn chưa ngủ?” Hấn biết nàng đã kiệt sức, thế nhưng đôi mắt vẫn quật cường mở to, mắt nhìn chăm chăm hấn.

“Ừ.” Nàng ứng thanh, lại không hề có ý định nhắm mắt.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 150+4: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Không gặp hăn mấy ngày nay, nàng thấy rất nhớ hăn. Giờ phút này nhìn hăn ngay trước mặt, nỗi niềm nhớ nhung dường như vẫn quanh quẩn đâu đây, nàng muốn ngắm hăn thật kỹ, nhất thời không dám nhắm mắt lại bởi vì không thể nhìn thấy hăn: “Chàng gầy.” Nàng đau lòng nói.

Hăn hôn lên khóe môi nàng: “Nói bậy, mấy ngày qua vì phu không bỏ một bữa cơm nào, sao mà gầy được?” Hăn lại than nhẹ: “Nàng là người gầy mới đúng, gầy quá rồi.” Hăn cúi đầu vào cổ nàng: “Lần sau sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa.” Giọng điệu hăn tựa như đang hứa hẹn.

“Ngủ đi, vì phu ở đây với nàng, không đi đâu hết.” Hăn hôn nhẹ lên đôi mắt nàng, nhẹ giọng dỗ nàng.

Cuối cùng Thanh Linh không chống đỡ được sự mệt mỏi, cảm giác chỉ qua một giấc ngủ ngắn, vậy mà hai ngày trôi qua. Khi tỉnh lại, nàng đã ở trong phủ Thừa tướng.

Tần Liễm không ở trong phủ, từ miệng của Hương Thảo, Thanh Linh biết trong hai ngày nàng ngủ, Nam Hạ đã xảy ra chuyện trọng đại mang tính lịch sử. Thái tử Hách Liên Thành giờ đã đăng cơ là tân Đế của Nam Hạ.

Nguyên Ung Đế gặp chuyện, sau đó lại xảy ra chuyện Hách Liên Dực và Tạ Minh mưu phản, thân thể Nguyên Ung Đế ngày càng yếu. Sau khi phản loạn đã được bình định ở Cách Nguyên cung, ông hạ Thánh chỉ, truyền ngôi cho Thái tử Điện hạ.

Hiện thời, Nguyên Ung Đế đã trở thành Thái Thượng Hoàng.
(MTLTH.ddlqđ)

“Tiểu thư, ăn một chút đi.” Hương Thảo nhìn chén cháo Thanh Linh đang cầm trên tay đã hết, nàng liền múc thêm cháo rồi đưa vào trong tay Thanh Linh.

Thanh Linh không yên lòng cầm thìa nguấy cháo trong chén, nhin không được mở miệng: “Khi nào cô gia trở lại?”

Hương Thảo che miệng cười hì hì: “Tiểu thư nhớ cô gia sao?”

“Đúng.” Thanh Linh hào phóng thừa nhận.

“Nô tỳ không biết, cô gia mới ra khỏi phủ chưa bao lâu, chắc cũng không về sớm được.”

Hoàng cung, phòng ngủ của Thái Thượng Hoàng.

Thái Thượng Hoàng nghiêng thân thể nằm trên giường, hai tầng chăn bao lấy cơ thể ốm yếu, chỉ lộ đầu. Hai mắt ông hờn sâu, thế nhưng đáy mắt vẫn cất giữ tinh mang.

Hách Liên Thành đứng trước giường, mở miệng nói: “Thân thể Phụ Hoàng có khá hơn chút nào không?”

“Con đưa cho trăm Đường Tâm đan, trăm cảm thấy đã khá hơn nhiều rồi.” Thái Thượng Hoàng nói, khí sắc ông thoạt nhìn đúng là đã khá hơn so hơn mấy ngày trước.

“Nhi thần yên tâm rồi.” Hách Liên Thành nói.

“Đúng rồi, Tạ Minh sao rồi?” Thái Thượng Hoàng hỏi, hai ngày nay hỗn loạn, bản thân thanh tỉnh một chút liền hạ Thánh chỉ truyền ngôi, sau đó lại hôn mê.

Đến hôm nay mới hoàn toàn tỉnh táo, Hách Liên Thành lấy được viên Dưỡng Tâm đan trên quý tử Bạch Khách Du đưa ông uống, sau đó ông mới phát giác tinh thần đã khá hơn.

Đầu óc thanh tỉnh liền muốn tìm cái kẻ mà ông hận không thể xả ra thành tám khúc.

“Ông ta đã chết.” Hách Liên Thành trả lời. (MTLTH.ddlqđ)

Thái Thượng Hoàng nghe vậy, khuôn mặt sáng rỡ cười to: “Chết rồi thật tốt! Chết rồi thật tốt!” Bởi vì hưng phấn quá độ, thiếu chút ho đến văng cả phổi.

“Phụ Hoàng, ngài đừng kích động quá.” Thái Thượng Hoàng cười đến ho, Hách Liên Thành sẵn sóc vỗ nhẹ lên lưng ông khiến ông chậm rãi điều khí.

“Trẫm không có việc gì, trẫm chỉ cảm thấy cao hứng.” Thái Thượng Hoàng nói, tinh mang đáy mắt chợt lóe lên nguy hiểm: “Thì thể Tạ Minh đâu?”

“Đã tạm an trí tại phòng băng ở Cách Nguyên cung.” Hách Liên Thành nói.

“Liên phi đâu? Có thể tìm thấy nàng không?” Thái Thượng Hoàng vội vàng hỏi.

Hách Liên Thành lắc đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nói dối: “Không tìm thấy.”

Vẻ mặt Thái Thượng Hoàng trong nháy mắt thất lạc, ông trầm mặc một lúc, đột nhiên mở miệng nói: “Trẫm muốn đích thân chém thi thể Tạ Minh.”

Đuôi lông mày Hách Liên Thành dựng lên: “Phụ Hoàng định xử trí thi thể Tạ Minh như thế nào?”

“Tiên thi* năm trăm, lại treo lên trên Đông Dương thái thị khẩu.” Đông Dương thái thị khẩu là pháp trường nơi hành hình những phạm nhân đại gian ác: “Ba ngày sau tháo thành tám khối.”

*Tiên thi: là cách dùng roi quất vào thi thể.

Hách Liên Thành ngạc nhiên, người cũng đã chết còn không chịu buông tha thi thể, rốt cục Thái Thượng Hoàng hận Tạ Minh sâu bao nhiêu mới làm ra hành động thế này?

Thái Thượng Hoàng đột nhiên thở dài: “Còn có chuyện này không thể không nói, ngày trẫm quy thiên cũng đã không còn xa, chuyện này không nói, trẫm không an lòng.”

“Phụ Hoàng muốn dặn dò gì sao?”

Thái Thượng Hoàng duỗi bàn tay khô gầy từ trong chăn, run rẩy cầm lấy tay Hách Liên Thành, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Con là hài tử của trẫm cùng với nữ nhân trẫm yêu, cũng là nhi tử mà trẫm hài lòng nhất, trẫm truyền ngôi cho con coi như đã đạt được ước nguyện.” Ông diệt Bạch tộc, truyền ngôi vị cho Hách Liên Thành coi như đền bù áy náy cho Tần Nam: “Thành nhi, giang sơn Hách Liên thị chúng ta từ nay về sau nhờ cậy vào con.”

Hách Liên Thành rũ mắt xuống, vẻ mặt nhàn nhạt, nghe Thái Thượng Hoàng nói xong cũng không trả lời lại.

“Giang sơn Hách Liên thị nhất quyết không thể giao vào tay người khác, hiện tại quyền thế Tần Liễm đã ngấp trời, là uy hiếp lớn nhất của Hoàng Thất.” Giao thừa đêm đó, Thái Thượng Hoàng thấy được thực lực chân chính của Tần Liễm, phần thực lực này uy hiếp nghiêm trọng đến giang sơn Hách Liên thị, nếu không loại trừ Tần Liễm, ông thủy chung không cách nào an tâm. (MTLTH.ddlqđ)

“Trước đây trăm tùy ý để Tần Liễm mở rộng thế lực của mình mà không ra tay áp chế hẳn, thậm chí còn ban cho hẳn đặc ân gặp mặt Thánh Thượng không cần hành lễ, là bởi con mới hồi triều, căn cơ chưa sâu.

Nếu như không có quyền thần ủng hộ, trăm truyền ngôi vị cho con cũng không ổn.” Con trai của Thiên tử, trên con đường đoạt vị nếu như không có thực lực sao tranh đấu được với người khác?

Được Hoàng Đế yêu thương là một loại vinh hạnh, cũng là một loại gánh nặng. Nếu trong tay không có thế lực như thế nào có thể ngăn cản công kích ngầm ngầm hay công khai của những người còn lại?

“Phụ Hoàng để Tần Thừa tướng bành trướng thế lực là để đảm bảo an toàn cho nhi thần?” Hách Liên Thành hỏi.

Thái Thượng Hoàng lắc đầu: “Cũng không hẳn, Tần Liễm người này có tài năng tương xứng, lúc trước có Ninh gia cân bằng thế lực, trăm tất nhiên sẽ cam tâm tình nguyện.

Về sau Ninh gia bởi cái chết của Ninh Túng dần dần xuống dốc, trăm chưa động thủ với Tần Liễm, chủ yếu là bởi vì hắn đứng bên cạnh con.

Chuyện sau này, Tạ Minh cầm trong tay binh quyền tướng mạnh, trăm lại càng không thể động đến Tần Liễm.” Ngoại trừ Tần Liễm, không kẻ nào có thể chống lại Tạ Minh.

“Hiện giờ, Ninh gia và cả Tạ Minh cũng đã trừ, hai chương ngại vật đã dọn sạch, con cũng đã là Hoàng Đế. Mặc dù trước đây Tần Liễm trung thành với con nhưng dù sao hãn năm quyền lớn, khó bảo toàn sau này không sinh ra dị tâm. Giữ hãn lại, có khả năng trở thành mối họa lớn nhất.”

Thanh âm Thái Thượng Hoàng dừng lại một chút, sau đó gằn từng chữ một: “Nhất định phải diệt trừ hãn!”

“Phản loạn tại Cách Nguyên cung, Tần Thừa tướng có công cứu giá, nếu như nhi thần giết hãn rồi chẳng phải để lòng người nguội lạnh sao?” Hách Liên Thành chậm rãi nói.

“Giết hãn tất nhiên không thể công khai.” Thái Thượng Hoàng nói.

“Phụ Hoàng muốn nhi thần xử Tần Thừa tướng như thế nào?” Vẻ mặt Hách Liên Thành vẫn cứ nhàn nhạt như cũ.

“Bí mật ban rượu độc.” Thái Thượng Hoàng hờ hững nói.
(MTLTH.ddlqđ)

Hách Liên Thành đột nhiên cười lên, vẻ mặt có chút châm chọc: “Nhi thần không thể đáp ứng Phụ Hoàng xử trí Tần Thừa tướng.”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 150+5: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Vẻ mặt Thái Thượng Hoàng lạnh xuống: “Thành nhi, vì giang sơn của Hách Liên thị, chúng ta tất phải diệt hẳn!”

“Nhi thần không thể đáp ứng.” Tiếng Hách Liên Thành rất nhẹ nhưng lại rất khẳng định.

“Con...” Đôi môi Thái Thượng Hoàng phát run: “Con dám ngỗ nghịch với trẫm?”

Ông hít một hơi thật sâu, nén cơn giận trong lòng, mở miệng cực lực bảo trì bình thần: “Trẫm biết con với Tần Liễm có mối giao hảo, không nỡ giết hẳn, nhưng thân là Đế Vương, nhất định phải lãnh tâm vô tình, nếu không, giang sơn này của tộc Hách Liên sớm muộn cũng diệt vong trên tay con.” Ông nặng lời.

Lời vừa dứt, phía gian ngoài liền có tiếng cười trong trẻo dễ nghe.

Thái Thượng Hoàng nhíu mày, sau đó ông nhìn thấy một nam tử tựa như trích tiên đi vào.

Dung nhan khuynh thành, phong thái tuyệt thế.

Tóc đen phiêu phiêu, dây cột tóc màu trắng bạc. Bước chân hần ươi nhả, vạt áo chập chờn, một đường đi đến tựa như đang đăng vân, có một

loại phong thái không nói nên lời.

“Tần Liễm!!!” Đôi lông mày Thái Thượng Hoàng nhíu chặt vào nhau, không có triệu kiến, Tần Liễm sao dám xuất hiện tại phòng ngủ của ông?

“Thái Thượng Hoàng, ngài không cần phải lo lắng giang sơn Hách Liên thị bị hủy trên tay Hoàng Thượng.” Tần Liễm cười đến vô hại, đôi mắt thế nhưng lại châm biếm sâu sắc: “Bởi vì giang sơn của tổ tiên Hách Liên này bị hủy trên chính tay của ngài rồi.” Hắn câu môi, tiểu dung âm hàn rợn người.

Thái Thượng Hoàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt: “Người có ý gì?” Cái gì gọi là giang sơn của tổ tiên Hách Liên thị đã bị hủy trên tay ông?

Bất chấp hồ nghi trong lòng, ông trầm giọng quát lên: “Tần Liễm to gan, không có ý truyền của trẫm lại dám tự ý xông vào tẩm cung. Người đâu, áp giải hắn đi cho trẫm!” Ông đang lo không có lí do quang minh chính đại để xử trí Tần Liễm. Lần này hay rồi, hắn lại tự mình xông tới, vừa vặn ông chụp một tội danh lên hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Thế nhưng ông hô to cũng đã vài lần, ngoài điện lại không có lấy một bóng người vào. Tâm trầm xuống, tẩm cung của ông chắc chắn đã bị người khắc không chế.

“Công tử.” Hách Liên Thành đột nhiên hành lễ với Tần Liễm.

Thái Thượng Hoàng liền ngừng nói, thấy một màn như vậy, nội tâm tức giận, quát tháo: “Thành nhi, ngôi cửu ngũ như con sao phải hành lễ với hắn!”

Tần Liễm cười nhạt một tiếng: “Hắn thân là thuộc hạ của bản tướng, đương nhiên phải hành lễ với bản tướng rồi.”

“Thuộc hạ?” Thái Thượng Hoàng cảm thấy cái lạnh xâm nhập vào tận trong xương tủy, lạnh đến cứng cả đầu: “Thanh nhi, không, người không phải Thành nhi, không phải, người là Thành nhi!” Lời nói của ông đã bắt đầu hoảng loạn: “Tần Liễm tự ý xông vào tẩm cung, con mau trị tội hần!”

Hách Liên Thành hờ hững nhìn ông: “Hách Liên Thành chân chính, bảy năm trước đã chết vì trọng bệnh.”

Nhìn Hách Liên Thành trước mặt có vài phần giống với Liên phi, Thái Thượng Hoàng hô hấp cứng lại, ngực thấy đau, tròng mắt trừng lớn, khó tin mở miệng: “Không...làm sao có thể, lúc trẫm mới biết con, trừ trên người con có ngọc bội Long văn ra, những chuyện phát sinh trước đây, trẫm hỏi con, con đều có thể nói rõ. Thậm chí ở phụ cận tẩm cung của mẫu phi con có một gốc cây đào già, dưới đó có chôn một vò rượu, con cũng biết.” Chuyện chôn rượu hoa đào dưới gốc cây là chuyện bí mật của ông cùng với Hách Liên Thành khi đó mới có mấy tuổi.

“Trước khi chôn rượu hoa đào, con nói với trẫm muốn tặng mẫu phi một bất ngờ. Đó chính là rượu hoa đào chính tay con ủ, muốn vào ngày sinh thần của mẫu phi tặng nàng, con còn xin trẫm giữ bí mật, không thể để cho người thứ ba biết.” Tiểu Hách Liên Thành nho nhỏ ngày ấy từng uống trộm rượu, biết là mỹ vị liền muốn tự tay ủ cho Liên phi. (MTLTH.ddlqđ)

“Về sau con nhịn không được liền đi đào vò rượu kia lên, lại lấy ra uống rồi vô ý làm vỡ cả vò, rượu thấm hết xuống đất, vì thế con chạy đi tìm trẫm, khóc đến hai mắt đều sưng lên.

Những chuyện này con đều biết, như thế nào con không phải là Thành nhi của trẫm?”

Đây chính là nguyên nhân, lúc mới gặp lại sau bao năm xa cách, trừ khuôn mặt có bốn phần giống với Liên phi, trên người có ngọc bội Long

văn, còn biết những chuyện kia, thế nên ông mới không hề hoài nghi thân phận của Hách Liên Thành.

Cho tới tận bây giờ, ông vẫn không muốn tin Hách Liên Thành trước mặt là giả.

“Cô cô lần đầu tiên đưa biểu đệ đến gặp bản tướng, biểu đệ rất thích chơi cùng bản tướng. Những ngày biểu đệ lưu lại ở dân gian đều ở cùng với bản tướng.”

Tần Liễm đột nhiên lên tiếng, Thái Thượng Hoàng cứng đờ cả người: “Cô cô? Biểu đệ?” Ông ta ngẩng đầu, đáy mắt tràn ra sợ hãi: “Người....người là ai?”

Tần Liễm vẫn cười ôn hòa như cũ: “Tần Nam là cô cô của bản tướng, Thái Thượng Hoàng, ngài nói xem, bản tướng có thể là ai?”

Tần Nam chỉ có duy nhất một vị huynh trưởng, không khó để đoán, Tần Liễm chính là trưởng tử của Tộc trưởng Bạch tộc.

“Không...không thể nào.” Thái Thượng Hoàng mạnh mẽ lắc đầu: “Bạch tộc toàn bộ đã bị huyết tẩy, làm sao có thể lưu người lại được?”

Tần Liễm lạnh lùng nhìn ông ta, không nói một câu.

Năm đó, Nguyên Ung Đế phái người đến diệt Bạch tộc, mẫu thân hắn trong lúc nhất thời không thể tìm thấy chỗ ẩn thân, dưới tình thế cấp bách liền vùi tiểu Tần Liễm vào trong tuyết, lo lắng hắn động đậy khiến người phát hiện, liền điểm huyết đạo hắn.

Tần Liễm ở trong tuyết một ngày một đêm, suýt bị chết rét, về sau may mắn được một người đồng tộc thoát chết cứu sống. Người nọ nguyên là muốn mai táng thân nhân thật tốt, chôn nên mới đào hố, không nghĩ tới có thể đào được tiểu Tần Liễm.

Từ sau lần bị chôn trong tuyết ấy, hắn rất sợ lạnh.

“Người là biểu ca của Thành nhi, chỉ cần có tâm, mọi tin tức từ trong miệng Thành nhi là chuyện có thể.” Thái Thượng Hoàng tỉnh ngộ nói, Tần Liễm biết chuyện, chắc chắn Hách Liên Thành giả cũng biết.

Trong thiên hạ, muốn tìm người có gương mặt giống Liên phi cũng không phải là không thể.

Một người tương tự Liên phi, trên người có ngọc bội Long văn, còn biết chuyện bí mật khi còn bé của Hách Liên Thành, nỗi đau mất đi ái tử mười mấy năm, làm sao ông lại không tin Hách Liên Thành là thật đây?

“Người vào triều làm quan mấy năm, lại tìm người có khuôn mặt vài phần giống với Liên phi giả trang thành Thành nhi, cũng khiến Thành nhi giả lấy được tín nhiệm từ trăm, cuối cùng trăm cam tâm tình nguyện nhường ngôi cho hắn, từ đó danh chính ngôn thuận cướp đi giang sơn Hách Liên thị ta.”

“Tần Liễm, người rõ ràng là loạn thần tặc tử có ý đồ mưu quyền soán vị, lại được bách tính quan viên trăm họ Nam Hạ xưng tụng hiền thần.” Nhất là sau sự kiện phản loạn tại Cách Nguyên cung, mỹ danh trung thần của Tần Liễm đã cao đến trời xanh.

“Châm chọc! Đây thực sự là thiên đại châm chọc!” Thái Thượng Hoàng giờ phút này hối hận vạn phần, xấu hổ cực kỳ, tay ông ta nắm thành quyền, liên tục đánh vào lồng ngực mình, tựa như muốn đánh cho đến khi uất ức lồng ngực tan đi.

Ông ta hành động như vậy tác động đến vết thương trên người. Miệng vết thương vỡ ra đau nhức, rỉ máu, nhưng đau đớn thân xác kia làm sao có thể sáng bằng đau nhức trong lòng.

Giang sơn bị người trắng trợn cướp đi, xuống cửu tuyền rồi, ông ta lấy khuôn mặt nào để đối mặt với liệt tổ liệt tông!

“Trẫm muốn giết người!” Hai mắt Thái Thượng Hoàng đỏ ngầu như máu, nhin đau nhức kịch liệt xuống, mười ngón tay cong thành trảo, điên cuồng nhảy từ trên giường xuống đánh về phía Tần Liễm.

Tần Liễm bước chân nhẹ chuyển liền có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của ông ta.

Thái Thượng Hoàng ngã trên mặt đất, oán hận trừng mắt nhìn Tần Liễm, thân thể tựa như bùn nhão, dù có cố sức đến mấy cũng không thể bò dậy.

“Công tử, xử trí ông ta thế nào?” Hách Liên Thành nhìn Thái Thượng Hoàng nói.

Thái Thượng Hoàng đảo con ngươi, âm ngoan nhìn Hách Liên Thành.

“Thái Thượng Hoàng vừa mới nói xử trí Tạ Minh như thế nào?” Tần Liễm sâu kín nói.

Hách Liên Thành nói lại một lần lời Thái Thượng Hoàng nói với hắn.

“Ha ha, người đúng là hận chết Tạ Minh.” Tần Liễm cười nói, Tạ Minh cũng đã chết, Thái Thượng Hoàng đến cả thi thể người chết cũng không buông tha.

Tần Liễm hí mắt phượng: “Nhưng bản tướng lại không thể theo ý người được, bản tướng sẽ chôn cất Tạ Minh cùng cô cô cùng một chỗ, khiến bọn họ vĩnh viễn không phân ly.” Giọng hắn trầm nhẹ, lại có cảm giác khiến người khác sợ hãi.

“Không, người không thể!” Thái Thượng Hoàng dùng hết khí lực, thân thể lảo đảo một vòng, thành công lăn đến bên chân Tần Liễm: “Trẫm liều mạng với người!” Ông ta mở miệng cắn lên chân Tần Liễm.

Tần Liễm ưu nhã cười một tiếng, không thèm liếc mắt với ông ta, sau đó đá một cước lên miệng ông ta.

“Uhm...” Thái Thượng Hoàng lập tức phun ra mấy cái răng cùng với máu. Con người đỏ sạm âm ngoan, khuôn mặt vằn vện đáng sợ. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm đột nhiên ngồi xổm xuống, nhanh chóng điểm huyết đạo lên người Thái Thượng Hoàng làm ông ta không thể cử động.

“Bản tướng có nói phải xử trí hãn thế nào chưa?” Tần Liễm xoay người, vạt áo tuyết sắc xoay tròn như bạch liên bung cánh, hãn thản nhiên ngồi lên ghế chủ vị.

“Chưa có.” Hách Liên Thành nói.

“Vậy bây giờ ta nói qua một chút.” Giọng nói thanh đậm tựa như đang bàn luận chuyện gió trăng: “Bản tướng cảm thấy cách xử trí đối với thi thể Tạ Minh kia của ông ta đúng là không tệ.”

Toàn thân Thái Thượng Hoàng run lên, định cắn lưỡi tự sát, đáng tiếc vừa mới bị Tần Liễm đá một cước, cơ hồ đã gãy hết hàm răng của ông ta, ông ta muốn cắn lưỡi, thế nhưng lại chẳng còn mấy cái để mà cắn.

“Biện pháp không tồi nhưng vẫn phải đổi một chút. Quất năm trăm cái, dạo phố ba ngày, treo lên Đông Dương thái thị khẩu ba ngày. Cuối cùng tháo thành tám khối, phân đến Nam Hải, Đông thành Tuyết sơn, Tây hoang sa mạc, Bắc nguyên đầm lầy. Bốn khối còn lại vớt cho chó ăn.”

Cho chó ăn? Dám lấy thịt của ông cho chó ăn! Thái Thượng giận đến phun huyết: “Trẫm là Thái Thượng Hoàng, người lại dám đối xử với trẫm như vậy, mạo phạm Thiên uy, quần thần nhất định sẽ phản đối, dân chúng nhất định sẽ đánh chết gian thần nhà ngươi!”

“Thái Thượng Hoàng lo lắng quá rồi.” Tần Liễm nói, lập tức cao giọng: “Minh Lục, tiến vào.”

Minh Lục bưng đến một bàn thạch anh đã bị đập vụn.

“Động thủ.” Tần Liễm phân phó.

Nhận được lệnh của Tần Liễm, Minh Lục nhét một tấm vải vào miệng Thái Thượng Hoàng, sau đó cầm từng viên thạch anh vụn nát cào nát mặt Thái Thượng Hoàng.

Khuôn mặt Thái Thượng Hoàng rất nhanh đã bị huyết nhục mơ hồ làm người khác không thể nhận diện rõ dung nhan vốn có. Từng mảnh từng mảnh kia cào lên mặt không phải đau bình thường, vừa lạnh vừa nhức khiến ông ta chỉ muốn chết.

“Công tử, khuôn mặt này giống với khuôn mặt của Tạ Minh, bị đá vụn đâm đến không nhận diện được.” Minh Lục nói. (MTLTH.ddlqđ)

Thái Thượng Hoàng nghe vậy, mắt trợn đến muốn lồi cả ra. Khuôn mặt của Tạ Minh mơ hồ không rõ, Tần Liễm đây là muốn ông ta phải chịu hình phạt của Tạ Minh!

Dựng hình lên người ông, người trong thiên hạ đâu biết ông là Thái Thượng Hoàng, rõ ràng là tội phạm Tạ Minh!

Nhìn Tần Liễm, trong mắt Thái Thượng Hoàng lộ ra sợ hãi và tuyệt vọng. Ông chưa bao giờ biết rõ, nam tử nhìn ôn nhu như ngọc lại có thể tâm ngoan thủ lạt đến như vậy.

“Lấy vải rách trong miệng ông ta ra.” Tần Liễm nói.

Minh Lục nhận lệnh, lập tức rút vải ra.

“Giết trảm đi.” Thái Thượng Hoàng yếu ớt nói, hiện tại đối với ông mà nói chết là sự giải thoát.

“Giết người?” Đôi phượng mâu nhướn lên, lông mi đen dài chớp chớp mấy cái quấy rối lòng người: “Chẳng phải lãng phí viên Dưỡng Tâm đan quá sao?”

“Chỉ cần duy trì một hơi thở, có Dưỡng Tâm đan, tính mạng người được bảo toàn trong vòng bảy ngày.”

Nói cách khác, Thái Thượng Hoàng ông phải chịu đủ hình phạt mới có thể chết.

“Tần Liễm, người quả thực không phải người!” Thái Thượng ác độc hô lên: “Một ngày nào đó chắc chắn người sẽ bị trời phạt.”

“Minh Lục, cấm ngôn ông ta lại. Dẫn đến thiên lao nhận năm trăm phạt roi.” Tần Liễm lạnh giọng phân phó Minh Lục, sau đó đứng dậy, đi ra khỏi tẩm cung.

Xuất cung cũng đã là chạng vạng, Tần Liễm trực tiếp hồi phủ.

“Phu nhân tỉnh chưa?” Tần Liễm hỏi Hương Thảo vừa đi ra khỏi phòng ngủ của hai người.

“Hồi cô gia, tiểu thư có tỉnh một lần, hiện tại đã ngủ rồi.” Hương Thảo nói.

Tần Liễm nhíu mày: “Sao lại ngủ rồi?” Nàng ngủ đã hai ngày, vừa tỉnh lại đã nhanh chóng mệt mỏi mà ngủ tiếp.

Đẩy cửa phòng, Tần Liễm đi vào bên cạnh giường.

Nhìn ái nhân nằm trên giường, hần cảm thấy lòng mềm đến rồi tình rồi mù. Chợt thấy lông mi nàng khẽ run rẩy, độ cong khỏe môi lại càng lớn. Cúi người, đặt một nụ hôn lên môi nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh vốn đã ngủ đột nhiên mở mắt, hai tay cuốn lên cổ hần, ác ý dùng lực, hần liền nằm lên người nàng.

Tần Liễm nghiêng đầu, hôn lên khỏe môi nàng, tiểu dung tràn ngập sủng ái: “Nàng lại nghịch ngowmk.”

“Đè lên vết thương trên vai rồi, buông vi phu ra nào.”

“Vết thương của thiếp sớm đã không có gì đáng ngại.” Nàng buông cổ hần ra.

“Thật không có gì đáng ngại không?” Hần trầm giọng hỏi, cúi đầu vào hõm cổ nàng.

Hung hăng hôn một đường đi xuống.

Nàng mạnh mẽ đẩy hần ra, sợ hần làm loạn, vội vàng nói: “Đừng, tay chàng còn bị thương.”

“Phu nhân.” Đôi mắt xinh đẹp u oán trừng nàng.

“Không được phép làm loạn.” Nàng nghiêm túc nói, ngồi dậy cầm tay hần lên xem.

“Hai ngày nay chàng có bôi thuốc tử tế hay không?” Nàng hỏi, miệng vết thương trên tay hần dù đã đóng vảy nhưng thời gian khép lại hình như có hơi chậm.

Tần Liễm chớp chớp mắt, hai ngày nay đúng là hăn chưa đổi được nhưng hăn vẫn cứ ngoan ngoãn khai rằng: “Tất cả cần tuân theo lời dạy dỗ của phu nhân, vi phu đúng giờ bôi thuốc mỗi ngày.” Một chút chột dạ cũng không có.

Thanh Linh nhìn chăm chăm vết thương, thầm nói: “Dùng được tốt nhất, qua hai ngày rồi đáng lý ra phải gần như khỏi hăn rồi chứ...”

“Phu nhân, vi phu muốn đi tắm.” Hăn lên tiếng cắt đứt lời nói thầm của nàng.

“VẬY chàng mau đi đi.” Nàng nói, chủ viện của hai người xây dựng trên một mạch nước nóng ngầm, nước lúc nào cũng ấm, không cần phải mất công chuẩn bị.

“Hai tay vi phu đều bị thương, không tiệnh tắm rửa, phu nhân có thể giúp vi phu được không?” Hăn ngại ngùng cúi đầu e thẹn nói.

Thanh Linh có chút ngượng nhưng khéo môi lại khẽ co giật mấy cái: “Thiếp gọi Minh Lục đến giúp chàng.”

“Phu nhân...” Thanh âm hăn u oán tựa như bị ủy khuất rất lớn: “Minh Lục không ở trong phủ.”

Ông trời dường như cũng muốn trêu người hăn, lời vừa dứt, tiếng Minh Lục liền từ cửa truyền vào: “Công tử, Phi Yên các đã làm xong xiêm y cho phu nhân, hiện tại đã cho người đem tới.”

Tần Liễm sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói: “Những chuyện này không phải là công việc của quản gia hay sao?” Minh Lục hăn lạnh chanh cái gì?

Minh Lục lạnh sống lưng, cứng đờ người: “Quản gia tạm thời có việc gấp liền bảo thuộc hạ đến bẩm báo.

“Người không phải còn có chuyện quan trọng cần làm sao? Còn không mau đi!” Tần Liễm cả giận quát.

Lời tác giả: Truyện đến đây là kết thúc, có thể xem như chương này là kết cục, tiếp theo câu chuyện được kể ở phần ngoại truyện.

Hết sức cảm tạ mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua.

~~~HOÀN CHÍNH VĂN~~~

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 151: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Minh Lục ý thức được bản thân lại làm hỏng chuyện của công tử, sợ công tử ghi thù liền nhanh trí đáp: “Thuộc hạ còn có việc, cáo lui.”

Thanh Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Tần Liễm.

“Phu nhân, trừ nàng ra , vi phu không chấp nhận kẻ khác nhìn thấy thân thể mình. Nếu như nàng không giúp vi phu, khẳng định miệng vết thương của vi phu sẽ dính nước.” Hắc u oán nói: “ Nếu bị dính nước không biết đến khi nào mới khỏi.”

Hai tay trái phải đều vì nàng mới bị thương, giúp hắc tử tắm một lần cũng không làm sao đúng không? Dù sao hắc tử cũng đang bị thương, chắc gì đã làm được nàng?

Ma xui quỷ khiến, nàng gật đầu.

Nhìn thấy nàng đồng ý, dung nhan khuynh thành nở nụ cười câu tâm động phách.

Trên đường đến Dạng Thủy các, hắc tử nhìn cần cổ trắng nõn của nàng, bụng dưới nóng như lửa đốt, hầu kết lên lên xuống xuống tựa như muốn nuốt luôn nàng vào bụng.

Đến Dạng Thủy các, hơi nước lượn lờ.

Phía sau Tần Liễm chính là ôn tuyền: “Phu nhân, lại đây giúp vi phu cởi xiêm y.” Hắn giang hai tay, ống tay áo trượt xuống để lộ một đoạn cổ tay trắng như ngọc, đẹp như tiên.

Thanh Linh đi qua, giúp hắn thoát y, chỉ để lại y lý màu trắng bên trong. Không biết là do hơi nước ở đây hay có lý do gì khác, hai má nàng đỏ như gấc chín.

Đến khi chỉ còn cái quần trong, nàng dừng lại: “Phu nhân, còn khổ y.” Hắn hảo tâm nhắc nhở.

“Tự chàng cởi.” Nàng quệt miệng, tức giận nói.

“Phu nhân, chúng ta cùng tắm được không?” Ánh mắt hắn mê ly.

“Không được.” Nàng quả quyết cự tuyệt. (MTLTH.ddlqđ)

Khóe môi hắn khẽ cong, tà tà cười, thừa dịp nàng chưa kịp chuẩn bị, bước chân hắn nhanh chóng dịch chuyển ra phía sau: “Phu nhâ, cứu mạng!” Hai tay hắn ôm lấy hông nàng, hai người rơi thẳng vào ôn tuyền.

“Phu nhân, quần áo nàng dù sao cũng đã ướt, không bằng cùng nhau tắm?” Đứng giữa ôn tuyền, hắn nhìn chăm chăm nàng, nàng vô thức lùi lại một bước.

Nhìn vẻ mặt như muốn ăn nàng của hắn, da đầu nàng phát run: “Không cần, thiếp lên thay quần áo.”

Đôi phượng mâu thủy nhuận híp lại, đã cùng vào rồi lý nào lại để nàng chạy thoát? Hắn tiếp theo một bước, nàng lại lùi một bước, cứ như vậy cho đến khi nàng dựa lưng vào vách đá: “Ta sẽ thay cho nàng sau.” Không đợi nàng trả lời, hắn liền ngăn chặn môi nàng.

“Này...” Nàng thực sự cảm thấy tức giận.

Hắn hôn rất sâu, rất nhanh khiến nàng không phân rõ phương hướng, mặt hắn muốn làm gì thì làm.

“Tiểu thư, Nhị công tử có việc tìm người.” Tiếng Hương Thảo từ ngoài vọng vào.

Thanh âm của Hương Thảo tựa như một chậu nước lạnh dội thẳng vào hai người, Thanh Linh đang trong cơn mê thoáng chốc tỉnh hẳn.

Tay chân nàng đều vô lực, không có sức đẩy hắn ra, nàng liền cắn một phát lên vai hắn. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn bị đau, ngẩng đầu lên từ hõm cổ nàng, khuôn mặt ả nhẵn như thế đang cực lực chịu đựng.

“Nhị ca có việc gấp, thiếp không thể không đi. Chàng ngoan ngoãn, buổi tối... buổi tối lại bồi thường cho chàng.” Thanh âm nàng ôn nhu như dỗ hài tử đang đòi kẹo.

Nàng cùng nhị tử của Tạ Minh không có thâm cừu đại hận gì, Mặc dù nàng hận Tạ Minh, nhưng không vì vậy mà hận Diệp Đàm. Dù sao Diệp Đàm cũng không biết chuyện, từ khi nàng trùng sinh đến nay, Diệp Đàm là người đầu tiên mang đến ấm áp cho nàng, mặc kệ chuyện gì xảy ra, phần ấm áp khi ấy nàng gìn giữ trong lòng.

“Phu nhân...” Hắn ưỡn khuỷu hô lên.

“Thật sự, tin thiếp, đêm nay thiếp bồi thường lại cho chàng, được không?” Vẻ mặt nàng vô cùng chân thành, chỉ thiếu việc phát thệ.

Phát hiện vòng tay hắn đã buông lỏng, nàng nhanh chóng lui ra ngoài, vội vàng trèo lên bờ.

Diệp Đàm ngồi tại chính phòng, đôi lông mày cau chặt.

Thanh Linh tiến vào, nhìn Diệp Đàm khẽ chào: “Nhị ca.” Nhiều ngày không gặp, nhìn Nhị ca ngày càng trầm ổn: “Ca có việc tìm muội?”

Diệp Đàm nâng mắt, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: “Linh nhi, phụ thân không đoái hoài tình cảm cha con mà hạ độc muội, chút nữa đã hại chết, tất cả là phụ thân sai.

Người của ông ấy cũng muốn giết muội, vì huynh cũng hận ông ấy.

Tuy nói ông ấy mưu nghịch tạo phản, phạm phải tử tội. Nhưng dù sao ông ấy cũng là phụ thân của huynh và muội, dù sao ông ấy cũng đã chết, nếu như cứ hận mãi cũng chỉ tăng thêm phiền nào.”

“Nhị ca, huynh biết ông ấy chết như thế nào không?” Nàng tự tay giết Tạ Minh, Diệp Đàm có vì chuyện này mà hận nàng hay không?

Diệp Đàm cúi đầu, thanh âm thoáng buồn rầu: “Trúng ám khí ở địa cung.”

Thanh Linh thở dài, nàng thực sự không muốn bị Diệp Đàm hận. Tạ Minh trúng ám khí mà chết, đây chắc là lý do Tần Liễm vì nàng mà ngụy tạo.

Dù sao, nữ nhi chính tay đâm chết phụ thân ruột thịt cũng là chuyện thiên lý khó dung.

Tần Liễm, hẳn vì nàng chuẩn bị hết thủy.

Nàng ích kỉ, không muốn để Diệp Đàm biết chân tướng.

“Nhị ca tìm muội là vì phụ thân sao?” Thanh Linh hỏi.

Diệp Đàm gật đầu: “Thái Thượng Hoàng lệnh tiên thi phụ thân năm trăm cái, hình phạt roi này nếu như cứ chấp hành, thân thể phu thân hẳn không toàn vẹn.”

“Nhị ca đau lòng phụ thân qua đời rồi mà vẫn không yên sao?” Thanh Linh nói, chuyện tiên thi năm trăm nàng cũng biết nhưng không hề hỏi Tần Liễm, không ngờ Diệp Đàm lại đến vì vấn đề này.

Về mặt Diệp Đàm khó xử: “Phụ thân mưu phản, phạm vào tội nên tru di cửu tộc, kết quả lại chỉ có phụ thân một người gánh toàn bộ hình phạt, chúng ta một chút cũng không bị sao. Vì huynh biết chuyện này hẳn Tần Thừa tướng đã nhúng tay vào.

Tần Thừa tướng đối với Diệp phủ chúng ta đúng là tận tâm tận lực, nhưng cứ nghĩ đến việc phụ thân bị tiên thi, vì huynh không đành lòng.

Muội có thể khuyên Tần Thừa tướng, để hẳn đề cập việc này với Hoàng Thượng, có thể giảm năm trăm roi không? Vì huynh cũng biết Thái Thượng Hoàng hận phụ thân thấu xương, để Tần Thừa tướng nói chuyện này đúng là khó xử...”

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 151+2: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Tạ Minh chắc chắn phải chịu năm trăm tiên hình phạt.” Thanh âm Tần Liễm từ bên ngoài truyền vào.

Diệp Đàm nâng mắt nhìn nam tử vận bạch y ngược sáng đi vào chính phòng.

Hương thơm tươi mát dường như phát ra từ cơ thể hắn, mái tóc xoắn tung vẫn vương giọt nước. Khi hắn bước đi, giọt nước phiêu đảng trên nền gạch. Một bộ dạng không hợp gặp người ngoài nhưng toàn thân hắn vẫn quý khí như cũ.

Hắn đứng giữa điện, Diệp Đàm thực sự không hiểu sao trên thế gian lại có một người vừa có khí chất của một trích tiên không vương bụi trần gian, lại có sát khí như Tu La từ địa ngục đánh huyết.

Điều này thực sự rất kì lạ, đây rõ ràng là hai khí chất hoàn toàn đối lập nhau nhưng trên người hắn lại có sự hòa hợp đến lạ kỳ.

“Sẽ có người dùng thân phận của Tạ Minh chịu năm trăm hình phạt roi.” Tần Liễm thả ra chút tin tức, Thái Thượng Hoàng bệnh nặng, cần tĩnh dưỡng, không kẻ nào được quấy nhiễu.

Vì vậy không nhiều người biết có người giả thân phận Tạ Minh thụ hình phạt.

“Tạ Minh và Liên phi sẽ được an táng tại di chỉ của Bạch tộc.” Thi thể của Tạ Minh và Tần Nam xác thực sẽ được an táng cùng một chỗ: “Bản tướng có thể tráo người giúp Tạ Minh chịu hình, thế nhưng về việc thanh danh của hãn, bản tướng không nhúng tay vào.”

“Thi thể của ông ta bản tướng đã cho người bí mật đưa ra khỏi Hạ thành, hoặc bản tướng đưa thi thể ông ta cho người, hoặc tự người đuổi theo, coi như gặp mặt phụ thân lần cuối.” Tần Liễm nói.

“Vậy, đa tạ Thừa tướng Đại nhân.” Diệp Đàm cảm kích nói.

“Minh Tứ.” Tần Liễm cao giọng gọi.

“Có thuộc hạ.” Minh Tứ từ bên ngoài đi vào. (MTLTH.ddlqđ)

“Phân một đội nhân mã, người đưa Diệp nhị công tử đến nơi đang an bài thi thể Tạ Minh.” Tần Liễm phân phó.

Sau khi Diệp Đàm nói tiếp lời cảm ơn liền nhắm nhủ một vài việc với Thanh Linh rồi rời đi.

Thanh Linh đi đến phía sau Tần Liễm, giúp hãn giữ bột nước trên tóc: “Tại sao chàng không chịu lau tóc vậy?”

“Phu nhân, tay vi phu bị thương.” Tần Liễm u oán trách móc.

Thanh Linh bĩu môi không nói, sau đó lấy một miếng vải khô, chăm chú lau tóc cho hãn.

“Tạ Minh dẫn chàng vào mật đạo ý đồ giết chàng, thiếp nghĩ chắc chắn chàng sẽ không để hãn chết tử tế, không nghĩ tới chàng chịu thành toàn ông ấy cùng Liên phi cùng một chỗ.” Thanh Linh nói.

“Tạ Minh dù sao cũng là phụ thân nàng.” Ông ta còn là người mà cô cô yêu, coi như vì cô cô, hẳn tình nguyện chôn cất ông ta cùng với thi thể không còn nguyên vẹn của cô cô.

“Phu nhân hi vọng Tạ Minh không được chết tử tế?” Hãn hồ nghi nhìn nàng.

“Hiện giờ ông ấy chết cũng đâu tử tế được.” Tự tay phá hủy thi thể của người con gái mình yêu, dù chết chắc cũng không nhắm mắt được đi?

“Ông ấy dẫn chàng vào mật đạo, thiếp luôn lo sợ chàng gặp phải chuyện không may. Lúc ấy thiếp đã nghĩ, nếu như chàng có mệnh hệ gì, kể cả khi thiếp chỉ còn một hơi thở, chắc chắn thiếp sẽ khiến cho ông ấy chết không có chỗ chôn.” Nàng dùng sức giật tóc hãn, tay chân hãn khẽ run, phu nhân đúng là quá hung mà.

Hãn đứng dậy, hôn lên trán nàng: “Đứa ngốc này, nếu như không có chuẩn bị, phu quân nàng sẽ đồng ý vào mật đạo với ông ta sao?”

Hãn đã sớm sắp đặt cạm bẫy tại rừng mai. Chỉ là Tạ Minh lại nhất quyết muốn đi vào mật đạo, hẳn liền mượn nước đẩy thuyền.

Tóc hãn đã dần khô, nàng liền đặt vải sang bên cạnh: “ Vừa mới tắm rửa xong, miệng vết thương dính chút nước, chàng có định bôi thuốc không đây?”

“Có bôi.” Hãn ngoan ngoãn trả lời.

Thanh Linh hài lòng cười, nhìn trời, đã đến thời gian dùng bữa tối, sai người bưng đồ ăn thanh đạm lên.

“Phu nhân, ta muốn ăn canh nấm.” Tần Liễm vừa mới dứt lời, một thìa canh lập tức đã vào dứt vào miệng hãn.

Hắn nói tay hắn đau, không cầm được đũa, nhiệm vụ cho hắn ăn này liền rơi lên đầu nàng.

Nàng thực sự muốn lớn tiếng hỏi hắn một câu, hai ngày trước không có nàng, hắn sinh hoạt kiểu gì? Nàng nghĩ nghĩ, thôi bỏ đi, cho hắn ăn là được rồi.

“Cá phi lê.” Hắn lại lớn tiếng nói.

Nàng lập tức gấp lên.

“Có xương.” Hắn cau mày chỉ trích.

Nàng bỏ xương đi rồi đút vào miệng hắn.

“Chà, ngon quá.” Hắn thoải mái ngồi trên ghế, chân duỗi dài, miệng nhai đồ ăn, mắt híp lại, trông hết sức gọi đòn.

“Tôm khai hoa.”

Nàng tiếp tục gấp tôm.

“Bỏ đuôi tôm.”

Mặt nàng đã dần biến thành màu đen nhưng vẫn nhẫn nại bỏ đuôi.

“Sườn heo hầm.”

Nàng gỡ thịt từ xương heo đặt vào bát hắn.

“Miếng thịt to quá.”

Mặt nàng đen lại. To? Nàng há miệng là có thể ăn hết sạch, nuốt nước miếng, cắt miếng thịt bé hơn.

Tất cả mỹ vị đều qua tay nàng xử lý nhưng lại không được một miếng vào bụng. Nàng nuốt nước miếng sắp no đến nơi rồi, đồ ăn trên bàn còn lại toàn xương hoặc thịt vụn, nàng tiếp tục mở món tiếp theo.

Hơn nửa canh giờ nàng chưa được một miếng vào bụng.

“Gà rừng nướng lò.”

Một lần nữa nuốt nước bọt, lột da gà, xé thịt cho hẳn.

“Dính da rồi, không ăn.” Hẳn bĩu môi.

Có miếng da bé xíu vẫn còn trên miếng thịt gà.

“Xoạt” một tiếng, nàng đứng dậy, mặt đen quất to, khí thế nhưng sơn tặc rời núi: “Có tin thiếp lột da chàng ra luôn không?”

“Phu nhân, nàng thật hung dữ.” Ánh mắt ánh lên hơi nước, ủy khuất cáo trạng.

Hắn vươn đôi bàn tay quần bằng gạc, đáng thương hề hề: “Phu nhân, tay vi phu bị thương....”

Thanh Linh hung ác nhét miếng thịt vào miệng, sau đó gắp một đĩa rau to, nhét thẳng vào miệng hẳn: “Đồ ăn của chàng này!” Dám được tiện nghi còn khoe mẽ, đáng đánh đòn!

“Phu nhân, rau không ngon, vi phu muốn ăn thịt...”

“Câm miệng.” Nàng gắp thêm một đĩa rau bịt mồm hẳn.

“Phu nhân....”

Tập tin gởi kèm:

Chú thích:Tôm hoa khai

Chú thích:Gà nướng lò

Chú thích:Xương heo hầm

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 151+3: Ngoại Truyện 1: Vi Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn còn chưa nói tròn câu, cả một đĩa rau ngay lập tức tập kích.

Sau đó hắn mồm miệng đầy rau u oán nhìn nàng ăn thịt. Hắn muốn phản kháng, thế nhưng vừa há mồm ra, nàng đã sẵn sàng tống một đồng rau vào miệng hắn.

Một bữa ăn kết thúc với sự thỏa mãn của nàng và sự bất bình của hắn.

Dùng xong bữa tối, hai người cùng nhau về phòng.

“Phu nhân.” Cửa phòng vừa đóng, chân tay hắn liền quấn chặt lấy người nàng.

“Phu nhân đã nói tối sẽ bồi thường cho vi phu.” Thanh âm hắn trầm thấp mị hoặc, hai cánh tay rắn nước trườn trên hông nàng.

Thanh Linh khẽ giật khóe miệng: “Ha ha, trời còn sớm mà.”

“Không sớm nữa rồi.” Hắn há mồm ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng.

Hắn vừa cắn vừa liếm, toàn thân nàng liền mềm nhũn.

Nụ hôn từ dải tai chạy xuống dưới, nóng như lửa, những nơi được hân hôn đều vừa ngứa vừa tê dại.

“Phu quân...” Chân nàng đã không còn sức để đứng vững nữa, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ sương, chỉ còn thấy loáng thoáng trần nhà màu đen.

Để không bị ngã xuống đất, nàng vô thức ôm lấy thứ đang gần mình nhất, chính là Tần Liễm.

Nàng tùy ý nắm chặt cánh tay hắn, bỗng nhiên cổ nàng bị người hung hăng cắn một cái, cơn đau muộn màng kéo đến.

“Phu quân, đau....” Dùng sức như vậy không biết có chảy máu không nữa.

Nàng ngẩng đầu lên từ cần cổ nàng, thanh âm ảm ách: “Phu nhân, trước bỏ tay ra đã nào.”

Nàng cúi đầu nhìn hai tay mình đang bấu hân thật chặt. Nháy mắt sau đó nàng sợ đến trắng bệch cả mặt, lập tức buông tay ra. Tuy nhiên thân mình vẫn mềm nhũn dựa cả vào lòng hắn.

“Thiếp đi lấy thuốc bôi lại cho chàng.” Cơ thể vừa hồi phục một chút sức lực, nàng vội vàng chạy đi.

“Không cần, phu nhân, tiếp tục thôi.” Hắn nói, cầm tay nàng kéo lại.

Tên đại sắc quỷ này, Thanh Linh thầm nghĩ, tay chặn đầu hắn: “Chàng đợi ta một chút, ta sẽ quay lại ngay.” Quần áo chỉ vừa chỉnh lại chút chút đã nhanh chân chạy ngay ra ngoài.

“Sớm muộn cũng ngày ta bị nàng hành hạ đến chết.” Mỗ nam phát điên nói.

Thanh Linh rất nhanh đã cầm lọ được quay trở lại. (MTLTH.ddlqđ)

Thấy nàng quay lại, hắc cười như một tiểu hài tử.

“Để thiếp bôi thuốc cho chàng, cấm di chuyển.” Nàng nghiêm túc ngồi xuống đối diện hắc, nhẹ nhàng tháo băng gạc cho hắc.

Sắc quý này, tay bị bỏng nặng như vậy mà vẫn không chịu yên phận. Hắc thừa dịp nàng cúi đầu liền hôn lên má nàng một cái chóc.

“Cấm di chuyển cơ mà.” Nàng trợn mắt trừng hắc.

“Phu nhân, đã được chưa?” Hắc nhìn nàng hỏi.

Nàng không thèm trả lời hắc, tay vẫn lạnh lẽo rắc thuốc quần băng.

“Phu nhân đừng quá lo lắng, mặc dù vì phu bị thương cả hai tay nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến chuyện phòng the. Nếu như phu nhân thực sự để ýsm vậy...” Hắc căn môi e thẹn nói: “Vậy...phu nhân ở trên, vì phu ở dưới, không sao cả.” Hai mắt hắc nóng bỏng khiến đôi tai nàng dần ửng hồng.

Sao chàng có thể nghĩ đến việc này trong đầu được vậy?

Nàng quả thật không còn lời gì có thể nói được nữa.

“Phu nhân, mùi dược này không giống với cái ta thường dùng.” Hắc nghi hoặc, mí mắt dần trĩu nặng.

Nàng thắt một cái hồ điệp kết ở trên tay hắc, cười gian: “Thiếp đã trộn một số thứ vào nữa.”

“Phu nhân, vì phu không thích hồ điệp kết.” Lời vừa dứt, bịch một tiếng, đúng như dự liệu của nàng, hắc đã đập đầu xuống bàn ngủ mất rồi. (MTLTH.ddlqđ)

Một số thứ đã trộn kia tất nhiên là mê được rồi.

Nàng bẹo bẹo má hăn: “Chàng cứ ngoan ngoan mà ngủ đi.” Đừng mong động được vào một ngón tay của nàng.

Nàng dọn nốt số được còn lại trên bàn, khập khiễng khiên hăn lên giường.

Sớm hôm sau, nàng tỉnh lại trong vòng tay hăn.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy thụy nhan điềm nhiên của Tần Liễm, nội tâm nàng khẽ động, khả năng nàng hạ được có hơi quá tay, vậy nên hăn mới ngủ ly bì như vậy.

Tối qua hạ được hăn, liệu lúc hăn thức dậy có tìm nàng tính sổ không đây?

Thôi, chờ đến khi hăn tỉnh lại thì tính sau.

Thanh Linh dùng bữa sáng xong thì gọi Minh Lục đến, nàng muốn hỏi Bạch Khách Du hiện tại đang ở đâu, sau đó tay cầm thêm một bao trà thượng đẳng, thuận tiện gọi Hương Thảo cùng nhau xuất phủ.

Tháng Giêng chưa qua, hương vị năm mới vẫn còn tràn đầy. Câu đối xuân ở những cửa tiệm hai bên đường vẫn còn dán trên cửa, hàng đèn lồng đỏ hầy còn treo lủng lẳng trước hiên nhà, thi thoảng vẫn còn nghe thấy tiếng pháo trúc lách tách cách đây không xa. (MTLTH.ddlqđ)

Có tiếng xe ngựa lộc cộc từ xa vọng lại kèm theo tiếng mắng chửi của bách tính lê dân.

“Giết hăn.”

“Tên cặn bã Tạ Minh này không đáng để chết tử tế.”

“Súc sinh, ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng muốn giết, tên điên!”

“Giết hăh!!!”

“....không được chết tử tế.”

“...”

Trong những tiếng mắng chửi của dân chúng, đa số là bất bình thay cho Thanh Linh có một người cha đến cả con cũng giết.

Xe tù đi đến đâu, nơi đó liền vang lên những tiếng mắng liên miên không dứt. (MTLTH.ddlqđ)

Một số người lấy rau hỏh, trứng thối ném vào xe tù. Một số người còn nhổ cả nước miếng lên trên người tù nhân.

Thanh Linh nhìn xe tù đang dần xa, tù nhân trong ngục cả người huyết nhục mơ hồ, nếu như không biết trước đây là trọng phạm triều đình, có khi chỉ nhìn thấy một đống máu thịt lẫn lộn.

Thái Thượng Hoàng miệng không thể nói, tay chân không thể động, thoát nhìn đúng là không khác gì người đã chết. Sau năm trăm roi ấy, thế nhưng đã nuốt một viên Đường Tâm đan, ông ta muốn chết cũng không thể chết. Hiện giờ cả người cao thấp không chỗ nào là không đau. Ông ta muốn chết cũng không có sức mà tự sát.

Không ngờ một người cao cao tại thượng, từng là ngôi cửu ngũ vậy mà có ngày bị xem như tù nhân mà điều phớ, bị những tiện dân này thóa mạ.

Ông ta rơi vào kết cục bi thảm như thế này tất cả là do Tần Liễm! Tần Liễm, ông ta có thành quý cũng không tha cho hăh!

“Sinh thời ông ấy đâu có đắc tội gì với mọi người mà chết đi rồi lại bị đối xử như vậy?” Hương Thảo nhìn thân thể huyết nhục mơ hồ đã dần xa, thở dài cảm thán.

Một nam tử đứng bên cạnh hờ lạnh nói: “Hừ, súc sinh này đáng bị như vậy.”

Hương Thảo giận đến trợn trừng mắt, há miệng muốn phản bác, lúc này Thanh Linh liền lên tiếng: “Hương Thảo, chúng ta đi thôi.”

Hương Thảo ngậm miệng lại, đi theo sau Thanh Linh: “Tiểu thư, đợi nô tỳ một chút.” Nàng vội vã đuổi theo.

Theo như hướng dẫn của Minh Lục, Thanh Linh rất nhanh đã đến nơi Bạch Khách Du đang ở.

Thanh Linh tiến vào một khách điểm không mấy nổi bật, đi lên lầu hai, dừng chân trước một gian phòng thượng đẳng.

Nàng đưa tay gõ cửa, đợi một lát, cửa mở.

“Nha đầu, vi phu vẫn luôn đợi con.” Bạch Khách Du một đầu tóc trắng bạc, cười nói với Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

Tập tin gởi kèm:

Chú thích:Hồ điệp kết

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước.

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Bạch Khách Du rất thích uống trà khi Thanh Linh bước vào cửa, nàng mang theo một hộp trà thượng hạng, nàng lên tiếng xin lỗi: “Để sư phụ đợi lâu.”

“Hương Thảo, em về phủ trước đi.” Thanh Linh nói với Hương Thảo đang đứng đằng sau.

Hương Thảo nghe lời liền quay về.

Sau khi Hương Thảo đi, Thanh Linh bước vào phòng, nói chuyện với Bạch Khách Du về một chút việc nhà, Bạch Khách Du liền đề cập đến độc tố trong cơ thể nàng.

“Nha đầu.” Bạch Khách Du thở dài: “Thực Tâm tán trong cơ thể con đã độc phát mấy lần rồi?”

“Năm lần.” Thanh Linh nhỏ giọng đáp, một khi độc phát đủ chín lần, hẳn phải chết không thể nghi ngờ: “Sư phụ, độc dược này có cách giải hay không?”

Về mặt Bạch Khách Du trở nên nghiêm trọng hơn, trong lòng Thanh Linh đã đoán được hơn phân nửa, sắc mặt nàng càng ngày càng trắng.

Nàng không sợ cái chết, chỉ lo khi nàng đi rồi, Tần Liễm phải làm thế nào?

Bạch Khách Du ngưng mi: “Nan giải, chính xác hơn là không thể giải được.”

Lòng nàng trầm xuống, yên lặng rất lâu, nàng mới mở miệng: “Con đã từng uống máu có chứa Kim Tuyền Quỳnh, không có tác dụng gì sao?” Nhớ đến lần độc phát trước đó, Tần Liễm đã cho nàng một lượng lớn máu của hắn, càng nghĩ nàng càng cảm thấy đau lòng. (MTLTH.ddlqđ)

Bạch Khách Du không trả lời, chỉ lắc đầu: “Kim Tuyền Quỳnh được thể gian từng xung linh đan diệu dược cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi.

Kim Tuyền Quỳnh không thể giải Thực Tâm tán thể nhưng có thể giảm bớt thống khổ, kéo dài chút thời gian.”

Khó tránh lần trước sau khi uống máu có chứa Kim Tuyền Quỳnh của Tần Liễm, cơn đau đớn do độc phát nhanh chóng hòa hoãn lại.

Kim Tuyền Quỳnh có tác dụng ức chế độc tố, vậy nên đây cũng là vật khó có được, muốn có được một gốc Kim Tuyền Quỳnh phải dựa vào duyên phận.

Bạch Khách Du lại nói tiếp: “Thực Tâm tán là bí dược của Hoàng Thất Đông Lăng, thất truyền đã lâu, không nghĩ đến có một ngày còn xuất hiện. Người trúng độc sau chín lần độc phát thì chết, mỗi lần độc phát là một lần đau đến chết đi sống lại.”

“Thực Tâm tán là bí dược Hoàng Thất Đông Lăng, giải dược liệu có trong tay thành viên Hoàng Thất hay không?” Thanh Linh dấy lên một tia hi vọng. (MTLTH.ddlqđ)

“Giải dược là phần hoa Bạch Cốt thảo, Bạch Cốt thảo sinh trưởng ở nơi hoang vu nhất của Đông Lăng, phần hoa tinh oánh trong suốt, gặp nước sẽ biến thành màu xanh rồi chuyển dần sang màu đỏ. Hong khô đi rồi lại trở về với màu sắc ban đầu.” Bạch Khách Du nói, Bạch Cốt thảo cũng là dược liệu hiếm có khó tìm: “Chỉ là Bạch Cốt thảo đã biến mất từ nhiều năm trước, nó rất dễ khô héo, lại sợ ánh sáng. Nhiều cây thường đã chết khi còn chưa khai hoa, đã nhiều năm qua đi, ta chưa thấy ai có được phần hoa Bạch Cốt thảo.”

Phần hoa Bạch Cốt thảo rất khó tìm, có thể nói là không có, vì vậy mới nói Thực Tâm tán hiện nay không có cách giải.

Lòng Thanh Linh nặng nề đi ra khỏi phòng của Bạch Khách Du, mất hồn đi trên phố, trong lúc nhất thời không biết bản thân phải đi đâu.

Nàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi lão phu thê chậm chạp đi qua. Khuôn mặt hai người đều đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, bởi vì hai thân thể cận kề, hai mái đầu bạc trắng cuốn vào nhau khó mà tách ra.

Chân của lão bà có vẻ bất tiện, phu quân của bà rất kiên nhẫn dìu bà đi từng bước một, hai người thi thoảng lại nhìn nhau cười cười nói nói. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh đứng tại chỗ nhìn những người đi qua đi lại như mắc cửi trên phố. Ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn đôi lão phu thê ấy, trong lòng đột nhiên cảm thấy hâm mộ hai người, có thể gần nhau đến lúc bạc đầu.

Mái tóc chuyển bạc, dung nhan cũng xuất hiện dấu vết của thời gian, hành động không tiện đã có người dìu người đi, cả đời này không tịch liêu, cả đời này viên mãn.

Tâm vừa xót vừa đau, khi Tần Liễm già rồi liệu có người bên cạnh bồi hãm hay không? Nghĩ đến người bên cạnh hãm khi về già không phải là

nàng, lòng nàng liền đau đớn, cũng ghen đến lợi hại. Nhưng không có ai ở bệnh cạnh khi hãn bạc đầu, nàng càng thấy đau lòng hơn.

Miên man suy nghĩ bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi của Vô Ảnh.

“Tiểu thư.” Vô Ảnh xuất hiện từ phía sau.

Thanh Linh quay đầu, nhìn Vô Ảnh mới nhớ đến từ khi tỉnh lại đến nay nàng chưa nhìn thấy Vô Ảnh: “Có việc gì sao?” Nhìn đôi lông mày Vô Ảnh nhăn lại, nàng biết hãn là có việc khó giải quyết.

“Tiểu thư có biết việc Hách Liên Dực chạy thoát hay không?” Vô Ảnh nói.

“Cái gì? Hãn trốn thoát rồi sao?” Thanh Linh hơi sửng sốt, nàng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Hai chân Hách Liên Dực đều bị phế, lại có nhân thủ của Tần Liễm thủ bên cạnh không nghĩ tới hãn còn có bản lĩnh chạy thoát.

Vô Ảnh nghe tin Hách Liên Dực đào tẩu thành công cũng kinh ngạc không kém nhưng nàng vẫn không tin Hách Liên Dực có thể chạy thoát: “Người của Phong Tuyết lâu đánh áp giải Hách Liên Dực từ Cách Nguyên cung về, hãn lợi dụng sơ hở liền trốn thoát.”

Trên đường từ Cách Nguyên cũng quay trở về phải đi qua một cây cầu, nước sông ở đó chưa bao giờ đóng băng. Người của Tần Liễm áp giải hãn về, đến nơi đó thuộc hạ cũ của hãn liền đến cứu viện, hai bên không tránh khỏi việc phải đánh nhau, nhân thời cơ loạn lạc, Hách Liên Dực đánh hai chiêu Hàn Băng chương vào hai người đang áp giải hãn rồi nhảy xuống sông đào tẩu.

“Có phải từ khi hãn nhảy xuống sông đến nơi không có tin tức của hãn đúng không?” Thanh Linh hỏi, Hách Liên Dực thực sự có bản lĩnh, đáng vẻ tàn phế như vậy rồi mà vẫn còn có cách để chạy trốn.

“Vô Ảnh cũng đã cho người đi tìm kiếm, hiện thời chưa nhận được bất kỳ tin tức gì.”

“Tăng nhân thủ, phải bắt được hắc về đây!” Ánh mắt Thanh Linh hàm chứa lệ sắc.

“Vâng.” Vô Ảnh nhanh chóng biến mất trước mặt nàng.

Trở lại phủ Thừa tướng, vừa bước qua đại môn, nàng gặp phải Minh Lục.

Minh Lục vừa nhìn thấy nàng, hai mắt liền tỏa sáng: “Phu nhân đã trở về rồi sao, công tử đợi người đã lâu.”

Thanh Linh có chút bồn chồn trong lòng: “Phu quân...tâm tình phu quân hôm nay thế nào?” Đêm qua nàng hạ mê dược hắc, không biết hôm nay hắc có tức giận hay không? (MTLTH.ddlqđ)

“Không biết có chuyện gì nhưng từ sáng đến giờ mặt công tử đen vô cùng.

Phu nhân, hiện tại công tử đang ở Quy Noãn các, ngài mau mau vào đi.” Minh Lục tặng nàng một ánh mắt tự cầu nhiều phúc, sau đó mượn cớ chuồn đi mất.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y

dtv-ebook.com

Chương 152+2: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Quả nhiên hiện tại hắn vẫn còn đang giận, nàng chậm chạp đi đến Quy Noãn các, do dự đứng trước cửa.

Tay nàng vẫn còn đặt trên cửa, lấy hết can đảm mở cửa nhưng vẫn không dám mở. Nhớ đến việc hắn hiện tại vẫn còn đang giận dữ, nàng nghĩ hay cứ việc trốn đi trước đã, đợi cơn giận của hắn tiêu tan còn một chút xiu lại quay về xin lỗi hắn, có lẽ đây là một biện pháp tốt. (MTLTH.dđlqđ)

Tay vừa đặt xuống, người còn chưa kịp xoay, cánh cửa phòng đột ngột mở từ bên trong.

Tần Liễm im lặng đứng trước cửa, bạch y tựa sương tuyết bị gió thổi đi tựa như yên ba giữa sông lặng.

Dung nhan hắn diễm lệ, ánh mắt lại lạnh như băng khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắn thêm một phần âm khí. Hắn mím môi không nói một câu nhìn chăm chăm nàng.

Nàng lén lút nhìn mặt hắn một cái, xác định hắn đang cực kỳ giận dữ: “Phu quân.” Nàng hô lên thực thành khẩn, chân chốc cười cười với hắn.

Hắn vẫn lãnh khốc không nói với nàng một từ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lấy lòng: “Phu quân, chàng tức giận sao?” Nàng đưa tay muốn nắm lấy góc tay áo hắn, hắn lại không cho nàng đụng, nàng như bị đá kích thật lớn ừ rử cúi đầu.

“Nàng nói xem?” Hắn lãnh thanh hỏi lại.

“Phu quân, chàng phải tin thiếp, tuyệt đối không có lần sau.” Thái độ của nàng vô cùng thành khẩn: “Lần này tha thứ cho thiếp, đừng giận nữa được không?”

“Tin nàng?” Hắn cười lạnh, khẩu khí hàm chứa khinh thường.

“Thiếp thề tuyệt đối không có lần sau...”

Lời nàng còn chưa kịp nói hết, trán đã bị búng một cái thật đau.

“Nàng thề có bao giờ dùng được đâu!” Hắn cả giận nói.

Nàng xoa xoa địa phương bị ăn đau, liếc mắt nhìn tay hắn vẫn đang quần bằng gạc, nhỏ giọng nói: “Phu quân, tay chàng còn bị thương...”

Lãnh mâu hắn thoáng nhìn, nàng lập tức ngậm chặt miệng.

Hắn hừ lạnh: “Diệp Thanh Linh, nàng chính là đồ lừa đảo.”

Nói nàng là kẻ lừa đảo, sao có chút giọng điệu giống hài tử đang giận dỗi người lớn?

“Phu quân, đừng giận, được chứ?” Nàng nhón chân hôn lên môi hắn một cái.

“Không được.” Lời nói ra thì vẫn lạnh như băng nhưng lại vẫn không kiềm được độ cong nơi khóe môi. (MTLTH.ddlqđ)

Nhìn gia hỏa này hòa hoãn sắc mặt, gan nàng lại lớn thêm một phần, đột nhiên nàng nhảy dựng lên, đu trên người hắn. Hai tay nàng ôm chặt lấy cổ hắn, hai chân quặp chặt vào eo, cả người như tiểu hầu tử đu trên cành cây.

“Phu quân, đừng giận nữa được không?” Nàng hôn lên môi hắn vài cái, tùm tùm cười.

“Đi xuống.” Hắn nghiêm túc nói.

Nàng gắt gao ôm chặt lấy cổ hắn: “Không xuống.”

Nha đầu này lại nghịch ngợm rồi, hắn không khỏi cảm thấy đau đầu.

“Phu quân không phải muốn bồi thường sao? Bây giờ thiếp bồi thường cho chàng.” Nàng vừa hôn hắn vừa nói.

Hắn thở dốc, mắt phượng dần tối lại: “Phu nhân...lần này nàng đừng mong có thể chuồn mất.” Tay áo vừa vung, cửa phòng đóng chặt lại.

Trên tấm thảm màu tuyết trắng vương vài món đồ bị ném từ trên giường ra.

“Phu quân, tay chàng không đau sao?” Nàng có chút lo lắng hỏi hắn, mới trong nháy mắt, nam nhân này cư nhiên đã lột nàng sạch trơn.

Hắn không trả lời, chỉ bịt miệng nàng bằng một nụ hôn.

Thanh Linh bị Tần Liễm hôn đến không phân biệt được phương hướng, mềm nhũn người để mặc hắn muốn lấy thì cứ lấy.

“Đồ lừa đảo...” Hắn vừa buông nàng ra đã mắng nàng.

“Đại lừa đảo...” Nàng vừa bật thốt lên ba từ liền triệt để mất đi ý thức.

Khi nàng tỉnh dậy lại một lần nữa, trời đã sáng choang, nàng thoáng động thân mình liền cảm thấy đau nhức lợi hại.

Nàng nằm trong vòng tay hăn, nàng vừa động, hăn liền mở mắt.

“Tỉnh rồi sao?” Tần Liễm mặt mày mỉm cười, hạ xuống một nụ hôn ở mi gian nàng.

Sáng sớm tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy người thương ngay bên mình, đó là chuyện hạnh phúc nhất thế gian.

Nàng ghé vào trên người hăn, từ tốn hỏi: “Tần Liễm, nếu như một ngày không có thiệp, chàng phải làm thế nào?”

Phượng mâu đang tràn ngập đắc ý lập tức tối sầm xuống: “Nàng lại nói linh tinh rồi.”

“Thanh Thanh.” Ánh mắt hăn đặc biệt thâm tình: “Chúng ta sinh một tiểu Thanh Thanh đi.” Có đứa nhỏ rồi chắc chắn nàng sẽ không có cơ hội nghĩ đến những việc linh tinh này.

Nàng cũng muốn sinh cho hăn một đứa con bên cạnh hăn, mặc dù sau này không có nàng, hăn cũng không cảm thấy tịch liêu, thế nhưng bản thân nàng đang bị trúng Thực Tâm tán, liệu có cơ hội sinh đứa nhỏ cho hăn hay không?

“Phu nhân không muốn sao?” Nàng vẫn biểu tình kinh ngạc nhìn hăn, hăn nghĩ nàng không muốn sinh, đáy mắt thấp thoáng chút ỉu rĩ.

Nhìn hăn thất vọng, nàng đau lòng, gật mạch đầu: “Đương nhiên phải sinh rồi.”

Nàng nâng má hăn lên: “Chàng muốn thiệp sinh mấy đứa nào?”

Hai mắt hần lập tức phát sáng, hưng phấn nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền cùng nhau có gắng thôi nào.” Hần hôn lên môi nàng, nhanh nhanh chóng chóng đề lên bộ xương gần như sắp bị tháo rời của nàng.

Tuyết đông dần tan, xuân về hoa nở, bầy chim từng đàn bay về khắp chốn.

Những ngày gần đây, tinh thần của Thanh Linh luôn không tốt. Buổi sang vừa dậy, dùng qua chút đồ ăn, đi dạo quang hậu hoa viên một chút lại cảm thấy buồn ngủ.

Lòng nàng bắt đầu xuất hiện bất an, lần độc trước đã qua một tháng. Trước mỗi lần độc phát, hình như nàng đều ngủ rất nhiều.

Hương Thảo nhìn sắc mặt mỗi mệ của nàng cảm thấy rất lo lắng: “Tiểu thư, sắc mặt ngài thật kém.”

Thanh Linh sờ sờ má mình: “Khó coi lắm sao?” Nàng không có thói quen trang điểm, sang nay đã cố ý thoa một chút son môi nhưng vẫn không che được vẻ mỗi mệ.

Hương Thảo trả lời: “Không đến nỗi tệ lắm.”Chỉ là có chút tái nhợt.

“Tiểu thư muốn đi đâu?” Hương Thảo nhìn bước chân Thanh Linh ngày một nhanh, vội vã đuổi theo.

“Đi dược phòng.” Thanh Linh nói, nàng biết y thuật, Thanh Linh liền sai người xây cho nàng một dược phòng.

Dược phòng có rất nhiều dược liệu, nàng vẫn thỉnh thoảng đến đây luyện chế đan dược. (MTLTH.ddlqđ)

Khi nàng đến dược phòng, Thanh Linh đuổi hết mọi người ra rồi lấy một lọ kín từ trong tủ.

Lọ kín này đựng máu có chứa Kim Tuyến Quỳnh, nàng cướp từ trên người Tây Yển Thái tử Tây Thành Bá.

Vốn có hơn nửa lọ đã bị nàng luyện chế một ít thành thuốc giải độc, cho tới bây giờ chỉ còn lại non nửa.

Nàng thở dài, với số lượng này chắc chắn thiếu, sợ sẽ không áp chế được độc tính của Thực Tâm tán trong cơ thể nàng.

Biết Kim Tuyến Quỳnh có tác dụng ức chế độc phát, nàng cũng đã phái người đi tìm thêm Kim Tuyến Quỳnh.

Để lọ máu lại tử con, đi ra khỏi dược phòng, mí mắt nàng có chút nặng. Trở lại Quy Noãn các, ngày xuân ấm áp, nàng sai người kê nhuễn tháp ở ngoài hiên rồi mới nằm lên vừa phơi nắng vừa nghỉ ngơi. Ngay khi vừa nhắm mắt, nàng liền rơi vào giấc ngủ sâu.

Bên cạnh nàng là một gốc cây bạch lê. Gió xuân đung đưa thổi khiến cánh hoa rụng xuống, xoay tròn trên không trung rồi mới yên bình đáp xuống mặt đất.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+3: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Khi Tần Liễm hạ triều, về đến phủ liền nhìn thấy nàng đang ngủ dưới gốc hoa lê. Nàng ngủ rất say. Hắn bước tới vòng tay ôm lấy nàng, bế bổng nàng lên đi ra khỏi phủ, lên một chiếc xe ngựa. Trong cả quá trình đó nàng chưa tỉnh giấc một lần nào, thụy nhân vẫn điềm tĩnh ngủ như khung cảnh hắn nhìn thấy dưới gốc cây bạch lê.

Thanh Linh thở dài, dự cảm bất an cứ luôn quấn chặt lấy tâm hắn. Hắn đưa tay xoa xoa má nàng, bàn tay có hơi dính chút son từ môi nàng.

Hắn xoa vết son dính trên bàn tay, phượng mâu ám chìm.
(MTLTH.ddlqđ)

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Thanh Linh nghe thấy tiếng nước chảy cùng tiếng chim hót. Dần dần, những âm thanh tự nhiên này ngày càng rõ ràng hơn, tựa như ngày bên tai.

Lông mi khẽ run, đôi mắt dần hé mở.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy đôi phượng mâu sâu tựa biển. Mâu hàm thâm tình, thâm vọng không thấy đáy. Nàng có cảm giác như bản thân đã bị hút vào đôi mắt ấy, không cách nào tự kiềm chế.

Nếu như có thể chết chìm trong đôi mắt ấy, nàng hoàn toàn nguyện ý.

“Tách.” Có giọt nước rơi xuống mặt nàng, sự lạnh lẽo của nó khiến nàng triệt để thanh tỉnh. Rồi ánh nhìn khỏi đôi mắt của Tần Liễm, nàng nhìn xung quanh, phát hiện bản thân đang ở trên một con thuyền.

Một vài con cá đùa nghịch đớp bóng nước, thi thoảng còn quấy đuôi tạo nên tiếng vang thanh thúy chỉ thuộc về thiên nhiên.

Nàng cùng Tần Liễm đang ngồi trên đầu thuyền, cuối thuyền có một người dùng một cái sào dài đẩy thuyền lướt trên mặt nước. Đằng trước xuất hiện một cây cầu mộc bắc ngang qua hồ, cuối cây cầu có một tòa nhà lung linh tinh xảo.

Đằng sau tòa viện là một ngọn đồi được bao phủ bởi màu xanh của cây cối, phía trước được trồng rất nhiều loại hoa màu sắc sặc sỡ.

Một hàng đào được trồng quanh hồ, gió thổi tung những cánh hoa hồng phấn yên bình xuống dòng nước lặng yên. Màu xanh của thanh sơn, màu xanh của đất trời hồ nước hòa với màu hồng của cánh hoa đào tạo nên một khung cảnh yên bình thư thái. (MTLTH.ddlqđ)

Cây đào trồng trước sân nở hoa hồng rực một góc, những dây hồng leo hoa màu đỏ bừng bừng sức sống tạo thành mái vòm. Gió thổi cành cây khẽ đưa.

Thanh Linh đứng dậy từ trong lòng Thanh Linh, im lặng đứng trước đầu thuyền. Chiếc thuyền nhỏ dưới chân vẫn lướt trên mặt nước, cánh hoa đào được sóng nước đưa đẩy chạm khẽ vào mũi thuyền. Bầu trời trong xanh là thế, thi thoảng có bóng chim đang không như một nét chấm phá cho bức tranh thiên nhiên.

“Nơi này thật đẹp.” Thanh Linh cảm thán, hương thơm từ những bông hoa hòa quyện với mùi gió, con người cũng cảm thấy có tinh thần hơn

nhieu.

Nàng nhìn Tần Liễm: “Nơi này là nơi nào? Sao chàng lại đưa thiếp đến đây?”

Tần Liễm đứng phía sau nàng, hai tay ôm lấy eo nàng, cầm đặt trên vai nàng, hân lên tiếng, thanh âm trầm thấp quyến rũ: “ Đây là vùng ngoại ô của Hạ thành, mấy năm trước vi phu vô tình phát hiện ra liền nhanh chóng mua luôn.

Vi phu đợi thật lâu mới có cơ hội đến đây cùng với phu nhân. Hôm này thời tiết tốt, hoa đào cũng đang đúng mùa nở đẹp nhất, vi phu nghĩ nên đưa nàng đến đây.”

Cành đào lá xuống mặt hồ, chạm vào đầu thuyền, Thanh Linh tránh khỏi cái ôm của Tần Liễm. Đưa tay bẻ cành đào đó xuống cầm trên tay, nàng cầm cành đào như cầm cây kiếm.

Nàng quay đầu, cười còn đẹp hơn cả cành đào nàng đang cầm: “Thiếp tặng chàng một bài múa kiếm được không?” Nói xong, nàng nhẹ nhàng vận lực, mũi chân điểm lên thuyền rồi bay lên không trung.

Nhìn nàng còn đẹp hơn cả cảnh sắc nơi đây, lấy cành đào làm kiếm, tùy phong vũ động.

Dáng người khinh doanh, thanh tư loạn vũ, áo dài đón gió bay lên. Chiêu thức của nàng linh động, phiêu dật, nàng giống như cánh bướm mùa xuân, lả lướt giữa các bụi hoa.

Tần Liễm ngửa đầu nhìn ái nhân của hân, tâm niệm nhất động, lấy ra một thanh sáo trúc, đặt bên môi thổi một khúc tình ca.

Tiếng sáo phiêu miểu mà trong trẻo, nhạc âm thông thả lại mau, âm luật phụ họa cho điệu múa của Thanh Linh.

Cổ tay Thanh Linh xoay tròn, những cánh hoa như hàng ngàn con bướm bay xung quanh ôm trọn lấy thân hình nàng. Nàng hướng mắt nhìn nam tử đang thối sáo ở đầu thuyền.

Những cánh hoa giống như cơn mưa phùn cuối xuân, chúng rơi trên vai Tần Liễm. Cánh hoa hồng trên y phục màu thanh thiên khiến cho hắc càng thêm quyến rũ.

“Gửi chàng cánh hoa đào, chàng có thấy vui hay không?” Nàng đứng trên đầu thuyền với hắc, ngửa đầu vui vẻ hỏi hắc, trong lòng lại dâng lên bi thương nồng đậm.

Gửi chàng cánh đào, để lại trong giấc mộng chỉ có hai chúng ta.

Cơn chóng mặt nhanh chóng ập đến, nàng có dự cảm bất an. Thanh Linh nhanh chóng vớt cành đào đi, nhanh chân ngồi xuống mũi thuyền.

Tần Liễm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thanh Linh, kể cả son môi cũng không giấu được sắc mặt mỗi mệ của nàng. Trong lòng khẩn trương: “Phu nhân, thân mình không thoải mái sao?”

Hiện giờ trái tim Thanh Linh đang co bóp một cách bất thường, nàng nghi ngờ bản thân đang độc phát. Mấy ngày gần đây tình trạng buồn ngủ của nàng ngày càng nghiêm trọng, hiển nhiên như nàng đã đoán, đúng là trong khoảng mấy ngày gần đây độc sẽ tiếp tục phát. (MTLTH.ddlqđ)

“Thiếp...thiếp có việc gấp, thiếp đi trước, chàng không cần phải đi cũng thiếp, rất nhanh thiếp sẽ trở về.” Nàng nhả một ngụm màu tinh ngọt trong cổ họng, không muốn hắc phải lo nghĩ nhiều, vừa dứt lời liền xoay người đi khỏi.

Nàng xoay người muốn đi, cánh tay đột ngột bị người nắm lấy.

Một tiếng thở dài từ đằng sau truyền đến: “Nha đầu ngốc.”

Tần Liễm kéo nàng vào lòng, thấy gương mặt nàng thay đổi do đau đớn tột cùng. Trái tim nàng thắt lại: “Thiếp sẽ viết một số lý do không cần thiết phải lấy phu quân.” Hắn xúc động niết sáo trúc trong tay, sáo trúc bị bẻ gãy tạo nên một vết thương mới trên tay hắn.

“Không...không cần....đau một lát...một lát là ổn.” Nàng cực lực nhẫn nhịn cơn đau, một tay nắm chặt lấy cạnh thuyền, một tay xuất ra nắm ngân châm.

Hắn không nhiều lời, giống như lần trước, hút máu trong tay rồi cúi người xuống cương quyết đẩy máu trong miệng vào miệng nàng.

“Đừng!” Máu của hắn căn bản không thể giải được độc của nàng, dùng trên người nàng cũng là lãng phí. Muốn áp chế Thực Tâm tán cần rất nhiều máu, cách này thực sự rất tổn thương nguyên khí của hắn.

“Ngoan, không được cử động.” Hắn điểm huyết đạo của nàng khiến nàng không cách nào động đậy.

Tần Liễm không ngừng uy nàng máu của mình, bản thân cho đi máu quá nhiều, khuôn mặt dần trở nên tái nhợt.

“Dừng lại đi, máu của chàng căn bản không thể giải được độc.” Không muốn hắn biết vì sợ hắn khổ sở, nàng vẫn luôn không dám chính miệng nói cho hắn nhưng nhìn hắn vẫn cương quyết uy máu cho nàng, không đành lòng hại bản thân, nàng không thể không nói.

Tập tin gửi kèm:

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+4: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Có thể giảm bớt thống khổ khi độc phát cùng ức chế thời gian phát tác của Thực Tâm tán cũng đủ rồi.” Chỉ cần nàng còn bên cạnh hân, mất bao nhiêu máu hân cũng không để ý.

Thanh Linh trừng lớn mắt, hân biết, vậy mà hân lại biết. Thực Tâm tán là bí dược của Hoàng Thất Đông Lăng, người biết vốn không nhiều, cũng vốn không mấy ai biết Kim Tuyền Quỳnh có tác dụng giảm bớt thống khổ cùng kéo dài thời gian phát độc của Thực Tâm tán.

Nàng không muốn nói với hân, sự phụ nàng chắc chắn sẽ giúp nàng giấu hân.

Thế nhưng chuyện hân muốn biết, dù có dùng bất kỳ thủ đoạn nào che giấu cũng không thể giấu được hân.

“Kiên trì thêm thời gian, chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra giải dược.” Một tay hân ôm lấy nàng: “Nàng nhất định sẽ bình an vô sự!”

Nàng muốn nói cái gì đó nhưng môi hân đã áp xuống, mùi máu tỏa hương Kim Tuyền Quỳnh tràn ngập trong khoang miệng hai người.

“Dừng lại, đã không còn đau nữa rồi.” Nàng ngửa đầu nhìn hẳn.
(MTLTH.ddlqđ)

Sắc mặt hẳn tái nhợt, bên môi dính máu, trắng với đỏ đối lập yêu dị không nói nên lời.

Hẳn vẫn không dừng lại, cho đến khi đã xác định chính xác độc đã được áp chế hẳn mới giải huyết đạo cho nàng: “Được rồi!”

Hẳn kéo khéo miệng cười cười. Đột nhiên đôi mắt hẳn nhắm lại, cả người ngã ra sau.

“Tần Liễm!” Hô hấp nàng như muốn ngừng lại, đầu óc trống rỗng, hành động trước lý trí kéo hẳn lại.

“Đồ ngốc này, chàng là đồ ngốc!” Nàng khóc nức nở nói, bối rối giúp hẳn cầm máu, xé một góc vải trên y phục băng bó cho hẳn.

Minh Lục cùng một vài thuộc hạ của Tần Liễm không muốn quấy rầy tình thú của hải vị chủ nhân liền bí ẩn núp vào một góc, đến khi nghe thấy tiếng khóc nức nở mới cảm thấy có gì đó không đúng, lúc này mới đồng loạt hiện thân.

Minh Lục thi triển khinh công đến thuyền nhỏ đang trôi nổi giữa hồ, nhìn Tần Liễm hôn mê trong tay Thanh Linh bị dọa cho nhảy dựng: “Công tử, này....” Ánh mắt vô tình nhìn thấy vết thương trên tay Tần Liễm, hẳn liền hiểu ra khả năng độc Thanh Linh bắt đầu phát tác, Tần Liễm vì cứu Thanh Linh mà cho nàng uống máu mình. (MTLTH.ddlqđ)

Hôn mê là vì mất máu quá nhiều, đến tột cùng mất bao nhiêu máu mà thành ra thế này?

“Phu nhân, giao công tử cho thuộc hạ, thuộc hạ đưa công tử về phòng nghỉ tạm.” Minh Lục khom người, vươn tay ý bảo đưa Tần Liễm cho hẳn.

Thanh Linh ngồi trên thuyền nhỏ, ánh mắt vẫn không chớp nhìn Tần Liễm đang nằm trên nhuyễn tháp.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn, nằm yên không động đậy, lòng nàng ần ần cảm thấy đau đớn.

Nếu muốn áp chế độc tố trong cơ thể nàng cần rất nhiều máu có chứa Kim Tuyến Quỳnh là điều tất nhiên, tên ngốc Tần Liễm này lại không mang tính mạng mình mà cho nàng nhiều máu đến nổi hôn mê.

Nàng đành lòng nhìn hắn tự tổn thương bản thân mình như vậy sao?

Đưa tay xoa gò má trắng ngọc của hắn, khẽ mắng: “Đồ ngốc!”

“Phu nhân.” Tần Liễm từ từ mở mắt, nhìn gương mặt trắng hồng khỏe mạnh của nàng, yếu ớt cười: “Ta không sao, đừng lo lắng.”

Nàng chỉ kinh ngạc nhìn hắn, không nói một lời.

Hắn vươn tay muốn chạm vào má nàng, nàng lại tránh né: “Phu nhân, lạnh, lại đây bồi vi phu được không?” Hắn nhẹ giọng hỏi, rõ ràng là đang làm nũng.

Nhìn bộ dáng yếu ớt kia của hắn, nàng than khẽ: “Sau này không cần làm như vậy nữa, được không?” Cởi giày leo lên nhuyễn tháp nằm với hắn.

Đôi bàn tay của hắn lại không an phận, mò mẫm thò cả vào vạt áo nàng.

“Đừng lộn xộn!” Nàng hung hăn trừng hắn, mạnh mẽ kéo bàn tay hạnh kiểm xấu của hắn từ trong vạt áo ra. Gia hỏa này, thực làm người ta tức chết!

“Phu nhân, lạnh.” Hắn nhìn nàng một cách đáng thương.

Hắn nghĩ nàng là đồ ngọc sao? Lạnh là giả, muốn chiếm tiện nghi mới là thật.

Nàng vòng tay ôm lấy hắn: “Thế này đã hết lạnh chưa?”

Khóe môi hắn cong lên: “Có phu nhân ôm, vi phu không cảm thấy lạnh.”

Không lâu sau đó, hắn lại chìm vào giấc ngủ.

Nàng nhìn thụy nhân yên bình của hắn, nhìn thế nào cũng không cảm thấy đủ, nhìn hắn thật lâu không chớp mắt.

Cánh tay ôm lấy hắn hơi dùng sức, nhẹ nhàng dịch chuyển đầu hắn tựa ở ngực mình.

Rất muốn giữ hắn trong trái tim, mãi mãi không buông tay.

Tần Liễm mất quá nhiều máu, ở nhà gỗ cuối cây cầu mấy ngày mới hồi phủ.

Hắn cáo ốm xin nghỉ ở nhà vài ngày không lên triều, công vụ đã chất đống như núi. Trở lại phủ Thừa Tướng đã phải bù đầu vào làm việc.

Gần một tuần trôi qua, Hách Liên Dực cuối cùng cũng có chút tin tức.

Trước đó, tội trạng mưu phản của Hách Liên Dực đã được thành lập, trên đường áp giải về Hạ thành lại dám đào tẩu, tội chồng tội, triều đình đã hạ lệnh truy nã hắn cả nước.

Hách Liên Dực, nay đã thành khâm phạm của triều đình.

Nghe Thư Nghiễn nói, Hách Liên Dực hiện tại đang ở bên cạnh Cơ Khinh Hoa Trường Công chúa Đông Lăng.

Trong phủ Thừa Tướng, Thanh Linh ngả người nằm trên nhụyên tháp đặt dưới gốc cây bạch lê.

Thư Nghiễn đứng một bên nói: “Thật không hiểu Hách Liên Dực cho Cơ Khinh Hoa ăn thứ được gì mà khiến nàng ta mạo hiểm tiếp ứng cho hãn, đón hãn về Đông Lăng.” Hãn thực sự cảm thấy bội phục Hách Liên Dực, rõ ràng đã là phế nhân, đôi môi lại bị Thanh Linh dùng kiếm cắt đứt, nay lại trở thành khâm phạm triều đình Nam Hạ, rơi vào thế chuột chạy nhà nhà hô đánh, Cơ Khinh Hoa thế nhưng lại một mảnh tình si mang hãn về phủ Trưởng Công chúa.

Lần trước chuyện Cơ Khinh Hoa trộm vũ khí của Nam Hạ bị vỡ lở khiến danh dự của Đông Lăng quốc bị tổn hại, Đông Lăng Vương tức giận thu hồi binh quyền trong tay nàng ta, sau lại giam nàng trong phủ đệ của mình, không cho nàng nhúng tay vào chuyện triều đình nữa.

Lúc trước Cơ Khinh Hoa tay cầm trọng binh, tay cầm quyền khiến nhiều kẻ ghen tị đến đỏ mắt. Nay nàng ta đã mất đi sự sủng ái của Đông Lăng Vương, những kẻ này kiên nhẫn chờ đợi, hận không thể ép nàng ta đi vào con đường chết. (MTLTH.ddlqđ)

Bản thân vẫn đang ở trong hiểm cảnh mà lại dám mạo hiểm đi đón khâm phạm triều đình Nam Hạ về chăm sóc. Cơ Khinh Hoa đúng là một mảnh tình si với Hách Liên Dực.

“Cơ Khinh Hoa làm giả tên tuổi cùng gia thế của Hách Liên Dực, giúp hãn thoát khỏi thân phận khâm phạm triều đình Nam Hạ. Hãn hiện đang mai danh ẩn tích tại phủ Trưởng Công chúa của Cơ Khinh Hoa.

Chủ Thượng, có cần phải phái nhân thủ đến Đông Lăng bắt Hách Liên Dực hay không?” Mặc dù hiện tại Cơ Khinh Hoa đang sa cơ thất thế, nhưng nàng chưởng quyền nhiều năm, trong tay không thể không có vài con bài chưa lật.

Hách Liên Dực có sự bảo hộ của Cơ Khinh Hoa, muốn bắt được hắn, nhất định phải phải rất nhiều người đến Đông Lăng. (MTLTH.ddlqđ)

“Chủ Thượng?” Thư Nghiễn muốn nghe ý kiến của Thanh Linh, không ngờ lúc chú ý đến Thanh Linh thì nàng đã bình yên ngủ.

Nàng nằm nghiêng, mắt thấy nàng sắp ngã xuống đất. Thư Nghiễn không dám chạy ra đỡ nàng, chỉ đành gọi nàng dậy: “Chủ Thượng!”

Thanh Linh bị Thư Nghiễn đánh thức, mãnh mẽ ngẩng đầu: “Cái gì?” Mí mắt vẫn nhấp nhem muốn ngủ.

Vì bảo trì thanh tĩnh, nàng quyết định đứng dậy.

Thư Nghiễn biết nàng không nghe vào những gì hắn vừa báo cáo, chỉ đành phải nói lại một lần nữa.

Thanh Linh không nhìn hắn, rũ mắt không biết đang suy nghĩ cái gì, thật lâu sau đó mới lên tiếng: “Được, cứ làm theo cách của người là được.”

“Chủ Thượng, nghe Hương Thảo nói dạo gần đây ngài ngủ dường như nhiều lắm, có phải độc phát hay không?” Thư Nghiễn từng thấy Thanh Linh độc phát vài lần, trước đó một đoạn thời gian, tình trạng buồn ngủ của nàng ngày càng trầm trọng.

“Đúng vậy, đây đã là lần thứ bảy rồi.” Nàng cúi đầu nói, thanh âm thản nhiên nói.

Thực Tâm tán độc phát chín lần, phải chết không thể nghi ngờ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+5: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng cùng Tần Liễm đều phái người đi tìm giải dược đều không có tin tức gì.

Thời gian phát độc càng ngày càng ngắn. Lần trước uống nhiều máu của Tần Liễm như vậy mà cũng chỉ ức chế được một tháng.

Độc phát một tháng trước lấy nhiều máu của Tần Liễm khiến hãn hôn mê, Thực Tâm tán trong cơ thể nàng mới chịu đựng xuống.

Hãn mất một lượng máu lớn, nguyên khí đại thương chưa kịp bổ sung lại. Nếu độc của nàng lại tái phát, hãn vẫn nhất quyết khẳng khẳng muốn cho nàng máu, khả năng nhẹ nhất không phải chỉ là hôn mê thôi đâu.

Lần độc phát tiếp theo này, nàng không thể xuất hiện trước mặt hãn được nữa.

Bỗng nhiên có đôi tay ôm lấy eo nàng, mùi hương dịu nhẹ quen thuộc ấy khiến lòng nàng trùng xuống. Nàng vừa quay đầu lại, một nụ hôn đã in lên môi nàng. Nàng trừng mắt, ảnh ngược trong đôi người trong trẻo của nàng là một đôi phượng mâu cong cong thành hình trăng non.
(MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm vừa xuất hiện, Thư Nghiễn liền biến mất.

“Phu nhân đang suy nghĩ cái gì?” Tần Liễm đặt cằm lên vai nàng, cười hỏi.

“Nhớ chàng.” Nàng không suy nghĩ gì nhiều liền trả lời, nhìn khóe miệng hắn cong mên một độ cong vui vẻ. Tâm nàng liền quặn đau, chỉ là câu trả lời hết sức đơn giản khiến hắn cao hứng đến vậy. Nếu như...nếu như nàng không ở bên...

Nàng tự nhiên vòng tay ôm cổ hắn, chủ động hôn lên môi hắn, nhìn tiểu dung của hắn, lòng càng cảm thấy chua xót, hôn càng dùng sức.

Rời khỏi đôi môi hắn, nàng tránh ánh nhìn của hắn nói: “Tần Liễm, hiện tại đang mùa xuân, Hạ thành có nhiều địa phương cảnh sắc đẹp không kém gì mùa thu.

Mấy ngày nay đều ở trong phủ, thiếp cũng chán muốn chết rồi, vậy nên thiếp nghĩ đi ra ngoài thành chơi vài ngày, chàng ở nhà chờ thiếp được không?” Độc phát dự là sẽ vào mấy ngày này, nàng không thể để hắn nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng được.

“Không được.” Hắn cự tuyệt: “Vài ngày gần đây nàng ngủ ngày càng nhiều, khả năng độc phát sẽ vào mấy ngày này, nàng phải ngoan ngoãn ở trong phủ, không được đi đâu hết.” Đặt nàng vào trong tầm mắt mình, hắn mới cảm thấy yên tâm.

“Vậy được.” Nàng ừ ừ cúi đầu.

Hắn cầm lấy tay nàng, dỗ nàng vui vẻ: “Ng ngoan, sau đợt này ta đưa nàng đi chơi.”

Đã qua một năm rồi, nàng cũng thêm được một tuổi, sao hắn lại dỗ nàng như dỗ một đứa trẻ con vậy?

Tần Liễm bồi nàng một lúc liền quay về xử lý công vụ.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh: “ Vô Ảnh, có mười sáu con đường vào Hạ thành đúng không?”

“Vâng.” Vô Ảnh trả lời.

“Ba ngày nữa chuẩn bị cho ta mười sáu chiếc xe ngựa, ta muốn ra khỏi thành.” Thanh Linh phân phó.

Vô Ảnh nghe liền biết nàng không chỉ đơn giản muốn ra khỏi thành: “Tiểu thư muốn rời khỏi đây sao?”

“Ta nghĩ độc phát sẽ vào khoảng mấy ngày này, Tần Liễm rất quyết liệt không để ta rời khỏi tầm mắt hãn nửa bước, mà ta lại không muốn hãn thấy ta bị độc hành hạ.” Hãn là người vì nàng ngay cả mạng cũng không cần. (MTLTH.ddlqđ)

“Chuyện tiểu thư phân phó, Vô Ảnh sẽ làm tốt.” Vô Ảnh nói rồi rất nhanh đã biến mất.

Ánh trăng sáng tỏ, gió thổi lá cây đung đưa tạo nên những cái bóng không hình không dạng trên mặt đất.

Tần Liễm đạp ánh trăng tiến vào Noãn Quy các. Bạch y phiêu phiêu, ánh trăng dát lên người hãn một lớp trắng bạc, nhìn xa tưởng thiên thần xuống hạ giới.

“Chưa ngủ sao?” Tần Liễm nhìn Thanh Linh đứng trước cửa, ngạc nhiên hỏi.

Mùa xuân vừa tới, tân Đế lại đăng cơ, có rất nhiều bữa tiệc chúc mừng cho tân Đế và một mùa bội thu năm nay.

Mặc dù Tần Liễm đã đẩy không biết bao nhiêu bữa tiệc có lớn có nhỏ nhưng vẫn đẩy không hết.

Tối nay hắn vào cung tham gia một bữa yến tiệc. Lúc hồi phủ không tính là trễ nhưng với tình trạng hiện nay của Thanh Linh, hắn nghĩ nàng đã ngủ. Không ngờ đến tận bây giờ nàng vẫn còn tỉnh, đứng ở cửa đợi hắn về.

Nàng lắc đầu: “Chưa buồn ngủ.”

Hắn bước đến đứng trước mặt nàng”Cho nên liền đứng ở cửa đợi vì phu quay về sao?” Nhịn không được đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng.

“Bên ngoài gió lớn, mau vào trong thôi.” Nàng vừa nói dứt lời, đỉnh đầu liền bị bàn tay to xấu xa của hắn dùng sức xoa.

“Biết gió to còn đứng ở ngoài cửa, đáng bị phạt.” Thần sắc hắn hết sức nghiêm túc.

“Tần Liễm!” Nàng trừng mắt nhìn hắn, muốn ăn miếng trả miếng, cũng vươn tay chuẩn bị xoa lại đầu hắn.

Hắn bỗng nhiên cúi thắt lưng, bế bổng nàng lên, tay nàng dùng lên không trung một lát, sau đó thuận theo ôm cổ hắn: “Một nhọc thì đi nghỉ đi, không cần phải chờ ta.” Hắn nói bên tai nàng.

Bên trong phòng, lư hương khắc hình thần thú đang tỏa khói trắng.

Ngọn nến lay động, ánh sáng màu vàng cam ấm áp chiếu lên khuôn mặt hắn khiến thần sắc trở nên nhu hòa đi không ít.

Hắn đặt nàng lên giường, cúi người xuống cởi giày cho nàng, kéo chăn bên cạnh nghiêm chỉnh đắp lên người nàng: “Nàng ngủ trước đi, ta đi vào gác phòng.”

“Tần Liễm.” Nàng định vờ tay kéo lấy hắn, thế nhưng lại ngừng lại, má đỏ hây hây: “Thiếp giúp chàng kỳ lưng.”

Hắn sửng sốt, sau đó miệng cười thật to: “Khó được một lần phu nhân ân cần với vi phu.”

Nhìn nàng đã buồn ngủ mà vẫn cố gắng chịu đựng, hắn đau lòng nói: “Để lần sau, ngủ đi, Thanh Thanh, vi phu cũng đâu chạy đi đâu, rất nhanh trở về với nàng.” Hắn đem góc chăn cho nàng, ôn nhu.

Tần Liễm vừa đi ra ngoài, nàng lập tức bò xuống giường, đến gần cái bàn, mở nắp lư hương nhú nhú mày, sau đó cho thêm thứ gì đó, rồi mới chịu đóng nắp lại.

Tần Liễm từ gác phòng trở về, cho rằng Thanh Linh đã ngủ yên.

Hắn từ Dạng Thủy các về, trên người còn dính hơi nước lạnh lạnh, không muốn đánh thức nàng. Hắn tiện tay lấy một cái khăn, nhanh chóng lau đi chút nước còn đọng lại trên cơ thể, đến khi cả người không còn lạnh nữa liền nhẹ nhàng nằm bên cạnh Thanh Linh, đưa tay ôm lấy nàng, thảo mãn thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Linh thức dậy trong những tiếng líu lo của bầy chim ngoài cửa.

Đúng như nàng sở liệu, Tần Liễm hoàn toàn chưa tỉnh dậy.

Đêm qua nàng hạ thuốc mê trong lư hương, không đến trưa hắn sẽ không tỉnh.

Mở cửa sổ, gió thổi vào phòng mang theo mùi sớm mai khiến mùi mê hương sau một đêm tiêu tán đi không ít.

Nàng tìm giấy mực, đặt lên bàn viết vài câu. Đại khái là nàng muốn du ngoạn vài ngày, không cần lo lắng, vài ngày sau nàng sẽ trở về. Viết xong liền đặt lên bàn.

Đi đến bên cạnh giường, nhìn thật kỹ dung nhan của nam tử đang ngủ say.

Khuôn mặt hân hoan nằm lên cái gối màu xanh ngọc. Nhìn xuống có thể thấy được cần cổ trắng nõn thon dài, làn da mỏng manh tựa như chỉ cần chà nhẹ rằng vào là sẽ chảy máu. Chiếc chăn không che đến vai hân, bộ ý lý nửa mở để lộ xương quai xanh tinh xảo.

“Yêu tinh.” Nàng thấp giọng mắng, đưa tay đập chăn lên cho hân. Không nhẹn được, nàng cúi người in lên môi hân một nụ hôn. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng chưa đi được bao lâu, gió từ ngoài cửa sổ thổi bay tờ giấy nàng đặt lên bàn. Tờ giấy xoay tròn trên không trung một thoáng rồi rơi vào bình sứ Thanh Hoa lớn.

Mặc dù Tần Liễm để Thanh Linh ở trong phủ vài ngày nhưng không cấm nàng ra khỏi phủ. Đại môn phủ Thừa tướng mở ra, Thanh Linh thông thả đi ra ngoài phố.

Ra khỏi phủ, rẽ ngang sang một con phố nhỏ liền nhìn thấy Vô Ảnh đứng bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Thanh Linh lên xe ngựa, trên xe đã chuẩn bị đủ quần áo và lương thực còn có mấy bình đựng máu có chứa Kim Tuyền Quỳ mà nàng đã bóc lột được của Thái tử Tây Yển Tây Thành Bá.

“Chủ Thượng, giờ chúng ta đi đâu?” Chiếc xe vừa ra khỏi thành, người phụ trách đánh xe hỏi nàng

Người này là thuộc hạ của nàng, tên là Trương Mộc.

“Đi về phía Nam.” Nàng quyết không để Tần Liễm nhìn thấy nàng bị độc hành hạ, hướng Nam nhiều sơn mạch, nếu Tần Liễm phái người đi tìm nàng, nàng có thể mượn che chắn thiên nhiên mà tránh được nhiều người.

Khi Tần Liễm tỉnh là đã là giờ Ngọ, nhìn trời thấy đã trễ, hắc mớ hồ cảm thấy không phù hợp. Không nhìn thấy Thanh Linh, cảm giác này càng ngày càng rõ ràng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+6: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hắn hỏi người Thanh Linh đang ở đâu, được biết Thanh Linh đã ra ngoài từ sáng sớm.

“Công tử đừng quá lo lắng, có lẽ phu nhân chỉ đi dạo đâu đó, một lát liền trở lại.” Trong phòng khách tại Quy Noãn các, Minh Lục nói với Tần Liễm.

“Phải người đi tìm, bốn tướng phải biết nàng đang ở đâu?” Tần Liễm nói, nếu như nàng độc phát, hắn vẫn có thể tới kịp lúc.

“Vâng.” Minh Lục nhận lệnh lui ra ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Chạng vạng, Tần Liễm đang ở trong thư phòng, lúc này Linh Tứ xuất hiện, hắn hành lễ với Tần Liễm: “Công tử, Dung Sắc có việc bẩm báo.”

“Gọi nàng ta vào đây.” Tần Liễm nhàn nhạt nói.

Dung Sắc một thân quần áo đơn giản, cước bộ nhanh chóng: “Công tử.” Nàng hành lễ: “Thuộc hạ đã tra ra được tung tích của Hách Liên Dục.”

Thông tin Dung Sắc bẩm với Tần Liễm không khác lắm so với Thư Nghiễn.

“Cơ Khinh Hoa vì Hách Liên Dực mà mạo hiểm cứu hãn ra khỏi Nam Hạ?” Tần Liễm nghi hoặc hỏi.

Dung Sắc không biết phải phản ứng ra sao, Minh Lục vội vàng chạy tới: “Công tử, đã thu được tin tức phu nhân ra khỏi thành. Thuộc hạ đã phái người tìm quanh phụ cận, mỗi quan lộ đều có dấu vết của phu nhân.”

Thanh Linh phân phó đến mười sáu chiếc xe ngựa rời khỏi Hạ thành cùng một lúc đúng là vì muốn tung hỏa mù cho Tần Liễm, mất khoảng một thời gian khá dài mới có thể tìm được chính xác con đường nàng đi.

“Thuộc hạ đã sai người đuổi theo mười sáu chiếc xe ngựa, đến giờ vẫn chưa có tin tức.”

Tần Liễm nghe thấy, đôi mắt đột nhiên tối đen như mực, âm trầm làm người đối diện cảm thấy sợ hãi.

Sau một lúc lâu, hãn tức giận mắng lớn: “Diệp Thanh Linh, khốn nạn!” Rõ ràng thực tức giận nhưng khi vào đến tai Minh Lục, không hiểu sao hãn lại cảm giác như một đứa nhỏ đang tức giận vì người lớn thất hứa.

“Đi! Mau đi!” Lồng ngực Tần Liễm phập phồng kịch liệt: “Toàn bộ tập trung tinh lực tìm nàng về đây cho bốn tướng!” Diệp Thanh Linh, lá gan nàng càng ngày càng lớn, không ngờ lại dám chạy mất! Tốt nhất nàng nên cầu nguyện không bị hãn tìm ra, nếu không, nếu không....”Khốn nạn!” Hãn giận tới mức giậm chân xuống sàn, sàn nhà liền nứt ra như mạng nhện.

Minh Lục cùng Dung Sắc quay đầu lại nhìn nhau, yên lặng lui xuống.

Vào lúc này, trên xe ngựa của Thanh Linh, nàng thật sự mong Tần Liễm không tìm ra nàng.

“Trương Mộc, dừng lại nghỉ ngơi một chút đi.” Ban ngày chạy đường dài cũng mệt mỏi, đến chợ ồn ào náo nhiệt, nàng liền phân phó Trương

Một dừng chân nghỉ ngơi một lúc.

Từ sáng sớm đã ở trên xe ngựa, lúc này xuống xe động động cơ thể, cảm thấy cả người đều có tinh thần. (MTLTH.ddlqđ)

Trong khu chợ tấp nập kẻ đến người đi, Thanh Linh đi đằng trước, Vô Ảnh vẫn luôn luôn theo sau.

Đột ngột, Vô Ảnh đứng sừng sững bên cạnh nàng: “Tiểu thư, đằng sau có người.”

Thanh Linh gật đầu, mặc dù nàng thân trúng kịch độc nhưng nội lực vẫn còn, phía sau vang lên tiếng bước chân của người tập võ, nàng vẫn có thể nhận ra.

“Đã tìm thấy rồi à?” Thuộc hạ của Tần Liễm quả nhiên không phải mấy bao cỏ, chưa đến nửa ngày đã tìm thấy nàng.

Thần sắc Thanh Linh vẫn như thường, liếc Vô Ảnh một cái rồi mới nhanh chóng rời đi. Bước chân nàng dần chuyển nhanh đi lên phía trước một đoạn đường, nhìn con ngõ ít người ra vào liền rẽ vào. Đi vào một khoảng liền nghe thấy tiếng bước chân.

Thanh Linh quay đầu nhìn Vô Ảnh đang giao thủ cùng với một nữ tử có dung nhan diễm lệ. Nàng nhanh chóng gia nhập trận đánh, trở thành hai đánh một.

Vô Ảnh không thấy Thanh Linh ra tay thế nào, thế nhưng chỉ cần qua vài chiêu, nàng đã chế trụ được người vừa theo dõi hai người.

Thanh Linh nhìn người nàng đang bị bắt giữ, tâm thần chấn động, tay không khỏi dùng thêm lực khiến cổ nàng ta chuyển sang màu xanh tím: “Dung Thi Thi.” Ba từ miệng theo cả hận ý thốt ra từ miệng nàng.

“Phu...phu nhân, thuộc hạ không...không phải!” Dung Sắc bị nàng bóp cổ, hô hấp khó khăn, nói năng cũng không thuận.

Thanh Linh nhìn đuôi mắt nàng ta đúng là không có nốt ruồi hình giọt lệ, bàn tay đang bóp cổ nàng ta mới thả ra trong chốc lát.

Khuôn mặt Vô Ảnh quanh năm chỉ một sắc mặt cũng dần dần dâng lên hận ý: “Giảo biện!” Nàng vẫn cho rằng nữ nhân đối diện này chính là Dung Thi Thi: “Không nghĩ người thế mà có khả năng sống lại! Đúng là mạng lớn!” Ánh mắt Vô Ảnh chỉ có thù hận: “Năm đó ở hậu sơn Tướng Quốc tự, người xuống tay hại Mạch Sương tiểu thư, hôm nay người phải trả giá cho hành động đó.” Kiếm trong tay nàng nhắm thẳng vào ngực trái của Dung Sắc. (MTLTH.ddlqđ)

“Vô Ảnh!” Thanh Linh một tay chế trụ: “Nàng ta không phải Dung Thi Thi.” Tần Liễm đã nói Dung Thi Thi đã chết, chắc chắn nàng ta đã chết.

Vô Ảnh chưa từng nhìn thấy Dung Sắc, giờ phút này vừa thấy liền nghĩ rằng nàng chính là Dung Thi Thi.

Nàng cầm chặt kiếm trong tay, đôi mắt chỉ còn lại hận ý chưa giải. (MTLTH.ddlqđ)

“Thuộc hạ Dung Sắc tham kiến phu nhân!” Dung Sắc thở hỗn hển: “Dung Thi Thi là muội muội sinh đôi của thuộc hạ, dung mạo hai người chúng thuộc hạ tương tự nhau đến chín phần.

Năm trước chưa có lệnh của công tử đã giết chết Mạch sương tiểu thư chính là muội muội Dung Thi Thi của thuộc hạ.

Sau này vì muội muội phạm lỗi, đã sớm bị xử tử.”

“Chưa có lệnh của công tử đã giết chết Mạch Sương?” Vẻ mặt Thanh Linh chấn kinh, bàn tay run rẩy: “Tần Liễm chưa từng hạ lệnh giết Mạch Sương sao?”

Dung Sắc nhanh nhạy phát hiện chuyện công tử có hạ lệnh giết Mạch Sương hay không rất quan trọng với Thanh Linh không khỏi cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn trung thực nói: “Công tử chưa từng hạ lệnh cho Dung Thi Thi lấy mạng Mạch Sương, Thi Thi vì muốn lập công lớn mà được đề bạt lên địa vị cao hơn ở Phong Tuyết lâu nên tự ý giết chết Mạch Sương mà không có lệnh của công tử.” Luật lệ của Phong Tuyết lâu, người lập công lớn mới được lên địa vị cao hơn, có khả năng được chức vị ở vị trí trung tâm hoặc một bí pháp võ công nào đó, có khi được làm việc cho chính công tử.

“Giết chết Mạch Sương tiểu thư vì sao được cho là lập công lớn?” Vô Ảnh lạnh nhạt hỏi, Thanh Linh nói nàng dừng lại, nàng chỉ hơi thu hồi mũi kiếm.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+7: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 7

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Dung Sắc há miệng, lúc sau mới nói: “Thi Thi biết công tử có ý định loại bỏ tiền Thái tử, nếu như lúc đó Mạch Sương chết, Mạch Chiêu Nam vĩnh viễn không biết kế hoạch vũ nhục Mạch Sương và tiền Thái tử của Hách Liên Dực, hẳn sẽ càng hận tiền Thái tử, cũng dốc hết sức lật đổ tiền Thái tử.

Dựa tình thế lúc ấy mà nói, chỉ cần bức tử vị hôn thê của Vinh Vương và sự sủng ái của Định Quốc hầu dành cho muội muội của mình, tiền Thái tử vĩnh viễn không có cơ hội trở mình.”

“Cho nên Dung Thi Thi tự cho mình là thông minh, tự ý ra tay giết chết Mạch Sương?” Thanh Linh nghĩ nghĩ, sau đó nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Vâng, cũng bởi vì sự kiện này mà công tử trực xuất Dung Thi Thi ra khỏi Phong Tuyết lâu.” Dung Sắc nói.

Thanh Linh dần dần nói lỏng bàn tay đang bóp cổ Dung Sắc, thì thào: “Thì ra hẳn chưa từng có ý định giết ta.” Tần Liễm chưa từng hạ lệnh giết Mạch Sương, hẳn chưa từng nợ Mạch Sương cái gì cả.

Kiếp trước hay kiếp này hẳn không hề nợ nàng, là nàng nợ hẳn!

Thanh Linh vừa buông lỏng bàn tay, Vô Ảnh đột nhiên ra tay đánh ngất Dung Sắc.

“Tiểu thư, nếu như Dung Sắc xuất hiện ở chỗ này, không bao lâu nữa cô gia sẽ tìm thấy tiểu thư.” Vô Ảnh nhắc nhở nàng.

Tâm tư Thanh Linh hết sức phức tạp: “Đi.” Lời Vô Ảnh nói nàng thấy có lý, Tần Liễm rất nhanh sẽ đến đây, nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Xe ngựa của Thanh Linh đi chưa được bao lâu, người của Tần Liễm đã nhanh chóng đuổi theo.

Vô Ảnh quay đầu nhìn đằng sau, nhú mi, giục Trương Mộc nhanh chóng đánh xe.

Trương Mộc dùng hết sức quất roi lên lưng ngựa khiến xe ngựa phóng đi như bay.

“Tiểu thư, người của cô gia đã đến rất gần rồi.” Vô Ảnh nói.

“Tiểu thư, tiểu thư có muốn người của chúng ta chặn họ một lúc hay không?” Vô Ảnh hỏi, lần xuất hành này Thanh Linh an bài không ít người đi theo.

Vô Ảnh không thấy Thanh Linh trả lời liền quay đầu vào trong xe ngựa, phát hiện Thanh Linh đã ngã người ở một góc xe, nàng sợ hãi kêu lên: “Tiểu thư!”

Xe ngựa vẫn chạy như điên, tình hình của Thanh Linh lại không mấy khả quan, Vô Ảnh quát Trương Mộc: “Dừng xe ngựa lại!”

“Chỉ là có chút đau, ta vẫn chịu đựng được.” Sắc mặt Thanh Linh tái nhợt, nhìn Vô Ảnh cười cười.

So với sự đau đớn khi độc phát tác, cơn đau này vẫn trong khả năng có thể chịu đựng được, đúng như đoán, mấy ngày gần đây nàng sẽ phải chịu độc phát lần thứ tám.

“Người của Tần Liễm đuổi theo chúng ta sao?” Thanh Linh hỏi.
(MTLTH.ddlqđ)

“Vâng.” Vô Ảnh trả lời: “Tiểu thư có muốn chặn họ lại không?”

Cơn co thắt từ trái tim dần dần tăng lên, Thanh Linh nhú mi, một tay gắt gao đè lên ngực, nhin cơn đau xuống, gian nan nói: “Không cần.”

Trên đường xuất hiện hai ba cây đào dại, lúc này hoa đã nở bung cánh. Gió nhẹ nhàng thổi, cánh hoa tách nhụy là là bay xuống mặt đất.

Do điều kiện khí hậu, mùa xuân nơi đây đến muộn nên bây giờ mới có hoa đào, mặc dù những nơi khác đào đã kết trái từ lâu.

Tần Liễm cười ngựa phi như bay, thổi tung cánh hoa đào đang nằm yên bình trên mặt đất, cuốn cả vào vạt áo xanh của hắn.

Vó ngựa đập tung cánh hoa khiến chúng xoay tròn trên không trung, vô tình cuốn quanh người Tần Liễm. Trên người hắn đang tỏa ra hàn khí bức người, cánh hoa đào kia tựa như càng điểm to cho hắn thêm phần lãnh diễm.

Thanh âm nhu hòa từ xa truyền đến: “Phu nhân đây là muốn đi đâu?”

Thanh Linh cứng đờ người, sắc mặt đã trắng lại càng thêm nhợt nhạt. May mắn cơn đau cũng dần dịu xuống, nàng cố gắng bình ổn thanh âm trả lời lại: “Thiếp ra cửa giải sầu, chàng sao vậy?”

Tần Liễm nghe rõ, tức giận từ đáy lòng nhanh chóng dâng lên mãnh liệt, thanh âm âm trầm: “Ra cửa giải sầu đến nỗi hạ mê dược với ta? Ra cửa

giải sầu không nói với ta một tiếng? Nhìn thấy ta liền chạy sao?

Diệp Thanh Linh, nàng muốn chạy đi đâu?”

“Thiếp không muốn chạy đi đâu cả.” Vì nơi đó không có chàng, không có chút ý nghĩa nào cả: “Thiếp đã nói rồi, vài ngày sau thiếp sẽ trở về.” Nàng đã lưu lại giấy nổi rõ ràng với hăn vài ngày nữa nàng sẽ về.

Hăn cười lạnh: “Vài ngày sau sẽ về sao?”Chỉ là đi vài ngày, cần gì phải hạ thuốc mê hăn, ra cửa cũng không nói với hăn một tiếng, nhìn thấy người của hăn liền bỏ chạy, nếu như vài ngày nữa trở về việc gì phải làm những việc như thế này? (MTLTH.ddlqđ)

“Lập tức trở về với ta!” Hăn trầm giọng nói.

Nàng nghe ra thanh âm của hăn rõ ràng đang rất tức giận: “Chàng đừng tức giận.”Hôm nay không thể rời đi được rồi, chỉ còn cách bảo hăn quay về trước: “Thiếp....”Cơn co thắt đã dần bình ổn lại giờ phút này lại đột nhiên mãnh liệt đến, đôi mày mới giãn ra không lâu lại gắt gao nhú chặt.

Một tay nàng gắt gao đè chặt lên ngực, một tay bịt chặt miệng, không để bản thân phát ra một tiếng kêu nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng cực lực nhẫn nhịn đau đớn, đồng thời vẫn phải chú ý động tĩnh bên ngoài.

“Tiểu thư.” Chân tay Vô Ảnh luống cuống, khẩn trương nhìn nàng.

“Không sao...có thể chịu đựng được.” Trán nàng bắt đầu rịn ra một lớp mồ hôi lạnh mỏng: “Muội ra ngoài nhìn xem.”

Vô Ảnh hiểu ý của nàng, nàng không muốn Tần Liễm lại gần xe ngựa để phát hiện ra manh mối.

Tần Liễm xoay người xuống ngựa, chủ định cùng Thanh Linh cưỡi ngựa trở về. Mặc dù hãn hiện tại đang rất tức giận nhưng vẫn cảm thấy nếu như hãn không nhìn thấy nàng, nàng vẫn cứ tìm cách lên đi.

“Tiểu thư.” Vô Ảnh liếc mắt ra nhìn bên ngoài, nhắc nhở Thanh Linh Tần Liễm đang tiến đến rất gần.

Thanh Linh cảm thấy trong cổ họng có chút tanh ngọt, ngay sau đó nàng không nhịn được phun ra một ngụm máu, vết máu li ti bắn lên vách xe ngựa.

May mắn phun máu ra rồi, cơn đau lại giảm đi rõ rệt.

“Tiểu thư cả ngày ngồi trên xe ngựa, hiện tại vô cùng mệt mỏi, thỉnh cô gia về trước, tiểu thư sẽ nhanh chóng đuổi kịp.” Nhìn Tần Liễm ngày càng gần, Vô Ảnh vội vàng nói.

Bước chân Tần Liễm ngưng lại: “Vừa vặn, bốn tướng cũng cảm thấy mệt mỏi.” Ý tại ngôn ngoại, hiện tại hãn không có ý định rời đi.

“Đừng đến đây!”

Thanh âm trong trẻo truyền ra từ xe ngựa làm Tần Liễm dừng bước chân, hãn nhíu mi, phượng mâu âm trầm: “Diệp Thanh Linh, nàng vẫn muốn chạy trốn khỏi ta, phải không?”

“Phải.”

Bất ngờ nghe thấy câu trả lời của nàng, cơ thể hãn khẽ run. Hãn chỉ là thuận miệng hỏi nàng, không ngờ nàng lại thật sự trả lời hãn như vậy.

“Phu nhân đang kể chuyện cười với vi phu sao?” Thanh âm của hãn đã không còn tức giận như vừa rồi, còn ẩn ẩn chứa sự sợ hãi.

Thanh Linh sức cùng lực kiệt ngã người vào vách xe, một tay ôm ngực, tay kia cầm gương đồng bên cạnh lên xem, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương không khác gì nữ quý, lại nhìn vết máu bắn trên thành xe, cười khỗ. Một khi để hăn nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, hăn lại càng khẳng định hăn độc của nàng tái phát, hăn tất sẽ lại lấy máu của bản thân, chắc chắn không để cho nàng phải chịu khổ. (MTLTH.ddlqđ)

“Không phải chuyện cười, thiếp muốn đi là thật.” Nàng tựa hồ phải lấy hết sức lực của bản thân áp chế cơn đau ở ngực mới lấy lại thanh âm bình thường: “Thiếp muốn rời khỏi chàng.”

Nàng biết những lời này là hết sức tàn nhẫn với hăn, nói với hăn câu này, chính bản thân nàng cũng muốn tát mình một cái.

Thân hình Tần Liễm giống như đóng băng, không cử động nổi. Đầu óc trống rỗng, hai mắt mờ mịt, kinh ngạc nhìn xe ngựa phía trước, thật lâu sau đó, phượng mâu dường như mới tìm được chút ánh sáng: “Cho ta một lý do.” Hăn không cam lòng, lần đầu tiên hết mình vì một người, kết quả lại thành ra thế này sao?

Nếu như nàng không thể cho hăn một lý do, đời này dù sinh dù tử cũng không thể thoát ra khỏi hăn. (MTLTH.ddlqđ)

“Ra lệnh người của chàng lui lại, thiếp cho chàng một lý do.” Giọng nói nàng trầm trầm giống như đang cực lực áp chế cái gì đó.

“Lui về sau năm mươi bước.” Tần Liễm hạ lệnh, người của hăn nhất loạt nhận mệnh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+8: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 8

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Dù người của hắn có lui về sau năm mươi bước, nàng vẫn ở trong vòng vây của hắn, hắn có thể đảm bảo nàng không thể đi được.

Trong xe ngựa, cơn co thắt đã dần giảm nhẹ, nàng mệt mỏi tựa vào vách xe. Trên trán toàn bộ đều là mồ hôi lạnh, nàng tiện tay lấy ống tay áo lên lau mồ hôi, điều chỉnh lại hơi thở xong mới hỏi: “Chàng không phải nghi hoặc vì sao thiếp lại để ý cái chết của Mạch Chiêu Nam và Mạch Sương đến vậy sao?”

Tần Liễm chưa từng nghe nói Thanh Linh cùng huynh muội Mạch gia có giao tình nhưng Thanh Linh lại nhất mực để bụng chuyện của một nhà Hầu gia như vậy quả thật khiến hắn cảm thấy khá là nghi ngờ.

“Bởi vì thiếp chính là Mạch Sương.” Thanh Linh cắn răng nói.
(MTLTH.ddlqđ)

Sau đó Thanh Linh một năm một mười kể những chuyện xảy ra với nàng ở kiếp trước. Mạch Sương bị Dung Thi Thi giết chết, linh hồn lại chưa chết, tá thi hoàn hồn, mượn thân xác của Diệp Thanh Linh Diệp phủ mà sống cho tới hôm nay.

Tần Liễm chấn kinh thật lâu, nguyên nhân tá thi hoàn hồn này thực sự rất khó tin, thế nhưng hắn vẫn quyết định tin tưởng.

“Chàng đã nói cái chết của Mạch Sương có liên quan đến chàng, cho nên chàng chính là một trong những kẻ thù của thiếp.

Thiếp yêu chàng nhưng đồng dạng, thiếp cũng hận chàng, thiếp đã từng muốn giết chàng báo thù nhưng không thể nào ra tay. Kẻ thù ở ngay bên cạnh mà không thể xuống tay báo thù, với thiếp mà nói đó chính là một loại dày vò, nếu như thiếp vẫn ở bên cạnh chàng, thiếp sợ rằng bản thân mình sẽ phát điên.” Thanh Linh nói những lời này, là tàn nhẫn với hắn, cũng là tàn nhẫn với chính bản thân nàng. Trái tim nàng rất đau, rất đau, không phân biệt được là đau vì hắn hay đau vì Thực Tâm Tán bắt đầu phát tác.

Từng lời của nàng như cây dao đâm vào tim hắn từng chút một, lồng ngực tựa như đã loang lỗ vết máu: “Thì ra bên cạnh ta thời thời khắc khắc đều là dày vò, thực sự là như vậy sao?”

Xe ngựa thật lâu sau đó không truyền ra bất cứ thanh âm nào khác.

Hắn khổ sở, tự giễu bản thân: “Nàng đã từng muốn rời khỏi ta, phải không?” Hắn biết nàng đã từng lên kế hoạch rời bỏ hắn, nhưng hắn không cam lòng, hắn trao trọn cả trái tim cho nàng, nàng lại muốn bỏ hắn lại, hắn không cho phép điều đó xảy ra.

Kết quả lại nằm ngoài suy nghĩ của hắn, nàng chính là Mạch Sương, là người mà hắn đã gián tiếp hại chết.

“Trước ngày chúng ta thành thân, Cơ Khinh Hoa giả trang thành phụ nhân trái giường tiến vào Diệp phủ bắt cóc nàng, nàng từng mượn cơ hội đó mà tránh né ta, phải không?”

Sau đó nếu không phải ta tự thân đi tìm, lại bị chôn vùi trong lớp tuyết dày, nàng đã tự ý bỏ ta mà đi, càng không thể có ngày thành thân của hai ta, phải không?”

Thanh Linh vòng tay ôm chặt lấy chân mình, cả người co lại, hai hàng lệ ướt nóng hai má, tầm mắt đã trở nên mơ hồ: “Quả nhiên chàng không thể lừa được chàng?” Nàng nhỏ giọng nói, dường như chỉ nói cho bản thân.

Hắn nói đúng, ngày thành thân đó nàng đã có ý niệm rời đi, lúc Cơ Khinh Hoa bắt cóc nàng, nàng đã không chống cự, chờ thời cơ ra khỏi thành, nàng sẽ đi.

Như vậy thoát nhìn chính là nàng bất đắc dĩ mà phải xa rời hắn, trong lòng hắn sẽ cảm thấy được an ủi phần nào.

Nhưng nàng vẫn không thể ngờ ngày đó chính bản thân hắn lại dẫn người đuổi theo. Hắn biết, nhưng chưa bao giờ nói với nàng.

“Tần Thừa tướng, cái chết của tiểu thư Mạch Sương có liên quan đến ngài, tốt nhất hai người đừng nên bên nhau nữa.” Vô Ảnh vẫn luôn trầm mặc giờ mới lạnh nhạt nói. Chuyện tiểu thư nhà nàng tá thi hoàn hôn nàng cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó nàng hoàn toàn tin tưởng lời tiểu thư nói: “Tiểu thư ở bên cạnh nàng chỉ có dày vò và đau khổ, ít nhất tiểu thư bây giờ đã quyết tâm rời đi, dù đó không phải kết quả tốt nhất nhưng cũng là một sự giải thoát. Thỉnh Tần Thừa tướng nên trở về để tiểu thư đi thôi, nếu như tiểu thư có thể thông suốt mọi chuyện, tiểu thư chắc chắn sẽ trở về.”

Tần Liễm đứng yên, gió thổi bông tay áo hắn, phiêu linh như sương khói. (MTLTH.ddlqđ)

“Rõ ràng nàng rất yêu ta!” Đột nhiên Tần Liễm hô to.

Đôi mắt hắn thâm u, nhìn chăm chú xe ngựa, lên tiếng, thanh âm khàn khàn: “Ta dùng cả đời để trả lại oan trái kiếp trước của nàng, thế còn không

đủ sao? Như vậy...nàng đừng đi, có được không?”

Tâm hung hăng thắt chặt. Nàng nhắm mắt, chôn đầu xuống hai chân, gian nan nói: “Chàng chưa từng nợ thiếp, là thiếp nợ chàng.”

Tần Liễm nhìn xe ngựa của nàng, đáy mắt nồng đậm bi thương.

“Bảo trọng.” Rất lâu sau đó, thanh âm nhàn nhạt truyền ra khỏi xe ngựa.

Sắc mặt hần trắng bệch, trắng đến dọa người. Gió thổi hoa đào rơi xuống một mảnh cánh hoa thê lương, tựa như máu chảy trong lòng hần. (MTLTH.ddlqđ)

“Vô Ảnh, đi.” Nàng phân phó Vô Ảnh.

Xe ngựa dần đi xa, Tần Liễm vẫn ngẩn ngơ đứng tại chỗ, vẫn không dám lên tiếng ngăn xe ngựa lại.

“Công tử, phu nhân đi rồi sao?” Minh Lục từ xa chạy lại, nhìn sắc mặt trắng đến dọa người của Tần Liễm, hần nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận hỏi.

Tần Liễm rũ mắt, phảng phất như người mất hồn, lẩm bẩm: “Nàng nói ở bên cạnh ra là dày vò.” Hần cười khố: “Là dày vò.”

Hần đã từng nói nếu như nàng bỏ hần mà đi, hần chắc chắn sẽ giết nàng. Thế nhưng đó cũng là chỉ là lời dọa nạt ngoài miệng, hần hận không thể dâng những thứ trân quý nhất thiên hạ này cho nàng, hần thương nàng như vậy...

“Công tử, có cần thuộc hạ đi ngăn xe ngựa của phu nhân hay không?” Minh Lục hỏi, dựa vào sự để ý của công tử dành cho phu nhân làm sao lại để phu nhân đi rồi?

“Làm sao để níu giữ người vừa yêu vừa hận người ở lại đây?” Tần Liễm tựa như lẩm bẩm nói.

Minh Lục nghĩ rằng Tần Liễm đang hỏi hần: “Công tử...này có chút khó.” Hần vẫn luôn một thân một mình, làm sao hiểu được những chuyện tình tình ái ái này?

Hần hình như có hiểu chút ít về chuyện tình yêu, tất cả là nhờ công rảnh rỗi lại ngồi đọc thoại bản. Bỗng nhiên, đôi mắt hần sáng lên, cười hề hề nói: “Công tử, thuộc hạ có biện pháp. Ngài trước tiên cứ đứng đây đợi thuộc hạ, thuộc hạ đi chút rồi về.”

Minh Lục biến mất khoảng hai khắc, sau đó hần gấp gáp chạy về, trong tay lại đang cầm thứ gì đó. Cái gói đó nhìn qua dường như được bao bởi một lớp da thú, nhìn khá là to.

“Công tử, thuộc hạ không biết vì sao phu nhân lại nhất quyết phải rời khỏi ngài, nhưng thuộc hạ biết trong lòng phu nhân có công tử. Chỉ cần trong lòng phu nhân còn có ngài, chắc chắn phu nhân sẽ không chịu đựng được việc công tử bị thương.” Minh Lục dâng gói da thú lên như dâng vật hiếm.

Tần Liễm nhìn nhìn gói đồ trong tay hần, hoang mang hỏi: “Đây là cái gì?”

“Máu chó.” Minh Lục ân cần trả lời.

Cung may nơi đây không xa chợ, hần chạy vào chợ không mất bao nhiêu thời gian đã mua được chút máu chó.

Hần bước từng bước lại gần Tần Liễm, nói: “Thuộc hạ có diệu kế, kế này vừa ra, chắc chắn phu nhân sẽ quay trở lại.” Sau đó hần nói nhỏ vào tai Tần Liễm kế hoạch của hần.

Tần Liễm nghe xong, mặt trầm xuống: “Đây chính là diệu kế của người?”

“Hừ, kế hoạch này không ổn chút nào.” Tần Liễm lạnh nhạt kích hấn.

Minh Lục hoàn toàn không bị hấn đả kích, khuôn mặt vẫn ân cần như cũ: “Công tử, kế không cần xấu hay đẹp, hữu dụng là được.” Diệu kế của hấn chính là kế trăm phát trăm trúng, một kế phải gọi là thuộc hàng kinh điển trong thoại bản: “ Thuộc hạ cam đoan, diệu kế này vừa ra, chắc chắn phu nhân sẽ lưu lại.” Bởi vì kế này dùng máu chó làm đạo cụ chính, vậy nên nó có tên Cầu Huyết kế.

Tần Liễm do dự một lúc lâu, giống như vừa trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội, sau đó đồng ý với câu ‘Kế không cần biết xấu đẹp, hữu dụng là được’ của Minh Lục. Sau đó, hấn tiếp nhận gói máu chó trong tay Minh Lục.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y

dtv-ebook.com

Chương 152+9: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 9

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Dù Thanh Linh nằm trên nhuyển thác được trải một lớp lông mềm mại nhưng vẫn cảm thấy xe ngựa xóc nảy dữ dội. Con đàu bắt đầu có dấu hiệu hòa hoãn, cả người nàng như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt, mệt mỏi đến không mở được mắt.

Giấc mơ hỗn loạn không ngừng, nàng không biết bản thân đang tỉnh hay đang mơ nữa. Ngủ chưa được bao lâu, xe ngựa đột ngột nảy lên một cái, nàng bị giật mình mà tỉnh giấc.

“Tần Thừa tướng, ngài mau mau trở về đi.”

Xe ngựa đến một thôn trang, Tần Liễm đột nhiên đuổi theo đứng chặn trước xe ngựa. Vô Ảnh khôn thể không bảo Trương Mộc mau dừng xe lại.

Thân mình Thanh Linh không tốt, Vô Ảnh không dám để Trương Mộc đánh xe quá nhanh, không ngờ Tần Liễm ấy vậy mà vẫn dám đuổi theo.

Nghe thấy Tần Liễm bám theo, thần kinh Thanh Linh khẩn trương, lập tức ngồi dậy.

Nghỉ ngơi một lát sắc mặt nàng đã không còn khó nhìn như vừa nãy. Huống chi nàng còn trang điểm nhàn nhạt nên càng khó nhận ra.

“Phu nhân, nàng định đi nơi nào?” Thanh Linh ngăn trước xe ngựa Thanh Linh, ánh mắt thủy chung vẫn không rời trên màn xe.

Thanh Linh nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Tần Liễm, trong lòng có chút khẩn trương, sao hắn vẫn đuổi theo nàng vậy? “Cứ đi như vậy thôi, đến nơi nào thấy vui vẻ thì dừng lại.”

“Nhất định phải đi sao?” Giọng nói tràn ngập bi thương.

Trái tim như bị nhéo một cái, vừa đau vừa nhức, nàng không muốn rời khỏi hắn nhưng nghĩ đến những lần độc phát trước đó, hắn vì nàng mà không đoái hoài đến tính mạng, nàng cắn cắn môi dưới, vẫn là nên nhẫn tâm thôi: “Phải.”

“Diệp Thanh Linh, giữa chúng ta có rất nhiều chuyện ngăn trở, nàng vừa yêu ta lại vừa hận ta. Nếu như ta trả mạng này cho nàng, nàng không cần phải hận ta, chỉ yêu ta được không?” Ngữ điệu buồn bã của Tần Liễm vang lên. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh nghe hắn nói vậy, dự cảm không lành bắt đầu dâng lên, cái gì là trả mạng này cho nàng? Hắn đang muốn làm cái gì? Nàng đang suy nghĩ ý tứ trong lời hắn nói, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Vô Ảnh và thuộc hạ của hắn.

“Công tử, không cần!”

“Tần Thừa tướng!”

Bất an trong lòng bỗng vỡ òa, Thanh Linh không nhịn được nhấc màn xe lên, vừa nhìn liền kêu lên: “Tần Liễm!”. Nàng nhìn một mảnh đồ au trước ngực hắn, chói đến nhức mắt khiến nàng suýt nữa muốn ngất.

“Nhanh đi tìm đại phu!” Một thủ hạ của Tần Liễm nhanh chóng phân phó.

“Phía trước có y quán, mau đưa công tử đến y quán.” Một thủ hạ khác của hắn lại nói.

Thanh Linh vẫn đang ngồi trên xe ngựa, vừa lúc định nhảy xuống thì thủ hạ của hắn đã cõng hắn lên, thi triển khinh công đến y quán phía trước.

Nàng run tay chỉ hướng Tần Liễm vừa được công đi, thanh âm không rõ: “Đuổi....đuổi theo.”

Nàng không nghĩ đến, thực sự không nghĩ đến, tên ngốc tử kia lại dám lấy mạng trả cho nàng.

Hắn không nợ nàng gì hết, tất cả chỉ có nàng nợ hắn!

Ghét bỏ xe ngựa đi quá chậm, nàng đành phải nhảy xuống, thi triển khinh công đuổi theo.

“Phu nhân, Minh Lục có chuyện muốn ngài giúp.”

Mắt thấy nàng sắp đuổi theo Tần Liễm, Minh Lục đột nhiên đứng ra ngăn cản nàng.

“Để sau hãy nói.” Nàng lạnh giọng nói, sau đó vòng qua người Minh Lục.

Minh Lục vẫn quyết giữ được bước chân nàng: “Minh Lục chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ.” Hắn mới không có đi ra đâu, hắn phải ở lại ngăn cản phu nhân, có như vậy phu nhân mới càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn.

Chỉ cần phu nhân lo lắng quá độ, hắn sẽ không nhận ra Cầu Huyết kế của hắn.

Thanh Linh không lên tiếng, trực tiếp động cước với Minh Lục.

Minh Lục không ngờ nàng lại đột ngột động thủ với hắn, trốn không kịp liền nhận phải một quyền của nàng. Nhịn đau ngoài mặt, trong lòng cũng không khỏi ai điếu cho bản thân, nhất nhất ngăn cản bước chân của nàng: “Phu nhân, ngài không cần làm tổn thương công tử thêm nữa. Công tử yêu ngài, ngài lại đối xử với công tử như vậy, thế là không công bằng.”

“Ta biết.” Nàng thấp giọng đáp, nàng hiện tại rất muốn biết tên gốc kia khiến bản thân bị thương thành cái dạng gì. Ra tay với Minh Lục cũng khách khí hơn nhiều.

Có sự ngăn trở của Minh Lục, thủ hạ của Tần Liễm đã nhanh chóng đưa vào y quán.

Thanh Linh tiến vào trong y quán, liếc mắt một vòng không thấy Tần Liễm mới hốt hoảng hỏi: “Tần Liễm đâu?”

“Phu nhân.” Minh Tứ từ bên trong đi ra. (MTLTH.ddlqđ)

Tiền đường y quán này là nơi đại phu khám bệnh và bốc thuốc, hậu đường là nơi đại phu và các dược đồng nghỉ ngơi, vì vậy nên mới có mấy gian phòng.

Tần Liễm ở một trong các gian phòng ấy, đại phu cũng đang chữa trị.

Cửa đóng chặt, mấy thuộc hạ của hắn canh giữ bên ngoài.

Thanh Linh đi thẳng đến trước cửa, vừa định đưa tay đẩy ra thì bị một thuộc hạ của hắn cản lại, cung kính nói với nàng: “Phu nhân, đại phu vừa phân phó không được để cho ngoại nhân tiến vào, thỉnh phu nhân kiên nhẫn đợi ở bên ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Tay đặt lên cửa của nàng cứng đờ, sợ bản thân đột ngột xông vào mà quấy nhiễu trị liệu của đại phu, tay nàng lại buông xuống: “Thương thế của

hắn ra sao rồi?” Chảy nhiều máu như vậy, có phải bị thương rất nặng hay không? Có nguy hiểm gì đến tính mạng không?

Nếu như hắn xảy ra chuyện, nàng phải làm sao bây giờ?

Tại sao nàng luôn là người tổn thương hắn?

Nàng có phải là Sao Chổi trong cuộc đời của hắn không?

“Thuộc hạ không biết, thỉnh phu nhân kiên nhẫn chờ trong chốc lát.”
Hắn nói.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Đại phu vừa đi ra ngoài liền nói hắn bị thương không nghiêm trọng, dưỡng vài ngày là tốt rồi.

Nghe nói vậy tâm Thanh Linh mới hòa hoãn xuống, khẩn cấp đi vào thăm hắn.

“Phu nhân.” Thanh âm Tần Liễm tràn ngập mệt mỏi, hắn nằm trên giường, trên người đắp một cái chăn.

Nghe thanh âm yếu đuối của hắn, lòng của nàng lại quặn đau, sống mũi cay cay, lời vừa ra đến miệng đã khóc nước nở.

“Sao chàng lại làm cái việc ngốc nghếch như vậy?”

“Nếu như ta chết, ta coi như đã trả lại mạng cho nàng, như vậy nàng sẽ không còn hận ta nữa.” Hắn nhìn ánh mắt của nàng, có vui sướng, cũng có áy náy.

“Không hận.” Nàng lắc đầu thật mạnh: “Sao thiệp lại hận chàng được? Hận chàng cũng là ta nói dối. Chàng căn bản chưa từng nợ thiệp cái gì. Sau này không được làm cái việc ngốc nghếch này nữa, nghe không?”

“Không hận ta, cũng không được bỏ đi, được không?”

“Chàng thành ra như thế này, thiếp nào dám đi.” Nàng nói.

“Sắc mặt nàng thực kém, có phải Thực Tâm tán sấp phát tác hay không?” Hắc nhú mày nhìn nàng: “Những ngày này không được xa ta nữa.”

“Cho thiếp xem thương thế của chàng đi.” Nàng không muốn nói đến việc này nữa liền đổi đề tài.

Vừa nói, tay nàng vừa muốn vén chăn kiểm tra thương thế của hắc.
(MTLTH.ddlqđ)

“Rất lạnh, phu nhân đừng mở chăn ra.” Thanh Linh hô to, hắc vốn nào có bị thương, nếu nàng xem hắc giấu giếm kiểu gì bây giờ? Không được, có có biện pháp khiến nàng quay về bên cạnh hắc, chắc chắn cũng có biện pháp không để cho nàng biết sự thật.

“Đại phu đã kê đơn rồi, vi phu cũng không cảm thấy có gì không ổn, nàng đừng quá lo lắng.” Mặc dù nàng tinh thông y thuật nhưng nếu như không nhìn miệng vết thương của hắc, chỉ nhìn khí sắc của hắc cũng không biết thương thế của hắc ra làm sao.

Thanh Linh nhìn sắc mặt không quá tệ của hắc, đoán vết thương cũng không nặng liền không cố chấp nữa.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+10: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 10

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Nàng ở trong phòng chăm sóc Tần Liễm thật lâu, cảm thấy bụng có chút đói liền mở cửa ra ngoài.

Hậu đường y quán này có cả phòng bếp, Thanh Linh mượn đầu bếp y quán dùng phòng bếp một lát, nấu cho mình chút thức ăn, lại nấu cho Tần Liễm một chút canh bổ dưỡng.

Nàng bưng bát canh đến căn phòng Tần Liễm đang dưỡng thương, đến gần cửa liền nghe thấy giọng nói hưng phấn của Minh Lục.

“Công tử, Cầu Huyết kế này hữu dụng chứ? Vừa không bị thương lại có thể níu chân phu nhân.” Minh Lục cười cười vuốt mõng ngựa.

Thanh Linh dừng lại trước cửa nghe ngóng, theo như lời nói của Minh Lục, thương thế của Tần Liễm hẳn không phải thật, mảng máu đỏ tươi trên ngực hẳn hình như là túi máu chó. Hẳn không cần bị thương mà vẫn có thể khiến nàng phải quay về.

Chỉ cần hơi suy nghĩ chút thôi đã phát hiện ra đây là một kế hoạch chẳng lấy có gì là khó hiểu.

Khó trách Tần Liễm không chịu để cho nàng xem thương thế của hân, mà trong thời gian ngắn nhất có thể tìm thấy y quán. Tất cả chỉ để phòng tránh trường hợp nàng nhanh chóng đến xem bệnh cho hân.

Hết thầy tính toán tốt lắm, cũng chỉ có nàng nóng vội khinh địch mà bị lừa. (MTLTH.ddlqđ)

Thế nhưng lần này không hiểu vì sao nàng lại không có lấy một chút tức giận, chỉ cảm thấy có chút bức mình, lại có chút buồn cười.

“Ai đang ở bên ngoài?” Tần Liễm nhạy cảm phát hiện có người đang đứng bên ngoài.

Minh Lục nhanh chóng chạy ra cửa xem xét tình hình, vừa nhìn thấy Thanh Linh mang theo một bát canh nóng hổi đứng im trước cửa liền cả kinh. Tâm hân âm thầm nảy lên một cái, hân vừa tranh công với công tử một chút, Thanh Linh liền phát hiện ra.

Không cần phải quay đầu lại nhìn, hân biết chắc công tử đang dùng ánh mắt như hình đao kiếm bắn thẳng về phía hân: “Thuộc hạ còn có việc, thuộc hạ cáo lui trước.” Giác quan nhạy bén của hân phát giác có nguy hiểm, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Tần Liễm biết nàng đã nghe thấy lời Minh Lục nói với hân, nội tâm khủng hoảng dữ dội. Hân nuốt một ngụm nước bọt, cứng nhắc nói: “Phu nhân đang bưng cái gì vậy?”

“Canh.” Nàng diện vô biểu tình trả lời hân.

“Nấu cho vị phu sao?” Hân mở to mắt hỏi nàng.

Lần này nàng không trả lời hân nữa, tay đặt bát canh lên bàn, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tần Liễm chắc chắn nàng đã biết hấn lừa nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu nhân!” Nhìn nàng xoay người rời khỏi, hấn quỳnh lên, mạnh mẽ hất chân, giày cũng chưa kịp mang liền đuổi theo nàng.

Đầu tóc hấn rối tung, đuổi theo nàng ngăn trước mặt nàng: “Phu nhân, ta sai rồi, đáng ra ta không nên lừa dối nàng.” Bộ dạng hấn giống như đứa trẻ đang làm sai, ngoan ngoãn thừa nhận lỗi lầm.

“Ta không muốn lừa nàng, nhưng ta không thể bị thương, nếu như ta bị thương, nàng lại vẫn muốn rời đi, ta sẽ không có cơ hội đuổi theo nàng.”

Khuôn mặt nàng không rõ vui giận, ngược lại càng làm hấn sợ hãi.

Thực Tâm tán của nàng sắp phát tác, nếu như hấn không tìm thấy nàng, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Thật lâu sau đó, gương mặt nàng mới nhàn nhạt nhu hòa lại, nàng thở dài, đau lòng nói với hấn: “Quay về mặc ấm rồi hãy ra ngoài.”

“Nàng sẽ không đi nữa chứ?” Song mâu của hấn như cầu xin mà nhìn nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Thiếp không đi nữa, nhưng thiếp vẫn muốn ra ngoài giải sầu vài ngày, chắc chắn thiếp sẽ về.” Chỉ cần qua đợt độc phát này, nàng sẽ trở về.

Nghe thấy câu trả lời của nàng, khuôn mặt căng thẳng của hấn mới hòa hoãn xuống.

“Điều kiện tiên quyết là chàng không được đi theo thiếp.” Nàng lạnh nhạt nói, sau đó vòng qua hấn đi tiếp.

Nàng vẫn cứ khẳng khẳng muốn đi, nếu hấn cứ cứng rắn ép nàng ở lại, hấn nàng sẽ cảm thấy đau khổ.

Hắn..... rốt cuộc là vẫn luyến tiếc.

“Tiểu thư, thực sự chúng ta phải đi sao?” Vô Ảnh đứng ngoài xe ngựa hỏi.

Thanh Linh ngồi trên xe nói: “Đi thôi, xa hắn vài ngày ta sẽ tốt lên thôi.”

Vô Ảnh cũng không nhiều lời nữa, lên tiếng nói Trương Mộc đánh xe, bánh xe từ từ lăn bánh.

“Tiểu thư, cô gia vẫn luôn ở phía sau.” Vô Ảnh nói.

Tần Liễm vẫn luôn bám theo xe ngựa của Thanh Linh, nhiều lần đã đi lên khuyên can nàng mau trở về với hắn.

Thanh Linh biết, nàng luôn chỉ bảo hắn nàng sẽ mau chóng trở về, hắn dường như nghe không vào, vẫn cố chấp đi theo nàng.

Có đôi lúc nàng cảm thấy thực hoang mang, bản thân hắn là Thừa tướng Nam Hạ lại có thể nhàn hạ đến thế này sao? Sau này khi nàng hỏi hắn chuyện này, hắn trả lời nàng, ái ân cùng mẹ đẻ nhỏ chạy mất, hắn nào đâu còn tinh lực mà để ý những chuyện vô bổ khác? Đơn giản là cứ kệ nó đi thôi.

Xe ngựa xuất hiện thêm một cái đuôi, đuổi thế nào cũng không chịu đi. Cũng may hắn luôn luôn bảo trì cự ly với nàng.

Buổi tối hôm nay, Thanh Linh dừng chân ở một khách điểm.

“Cô nương, muốn trọ lại sao?” Chưởng quầy hỏi.

“Phải.” Thanh Linh trả lời.

Lúc này ngay bên cạnh có một khách nhân nói: “Chường quý, cho một gian phòng hảo hạng.” Người nói là một vị nam tử trẻ tuổi.

“Ai da, vị tiểu công tử này, rất không khéo rồi, khách điểm chúng ta chỉ còn lại một gian hảo hạng cuối cùng, vị cô nương này đã thuê rồi.” Chường Quý áy náy nói.

Cuối cùng gian phòng này vẫn thuộc về Thanh Linh, nhìn quanh gian phòng một vòng, nàng lại cảm thấy đau lòng cho Tần Liễm.

Một đường này dân cư thưa thớt, đi một đoạn đường dài mới xuất hiện lác đác vài ba khách điểm.

Nàng không nhìn mà nghĩ không biết đêm nay hắc ngủ thế nào?

Khách điểm này cũng có tiền viện, tiền viện này là chỗ dừng chân cho những khách nhân kỳ mã.

Ban đêm gió lớn, Tần Liễm đứng bên cửa sổ, áo choàng bị gió thổi tung bay, cuồn cuộn bay múa.

Nàng ở tầng trên, hắc ở tầng dưới, hai người đều nhìn hình bóng của nhau, trong đêm khuya thanh vắng, nhất thời thời gian cũng như chậm lại.

Cảm giác đau đớn ở ngực khiến nàng choàng tỉnh lại, vội vã khép lại cửa sổ. Trái tim đau đớn giống như bị xé rách làm nàng đứng không vững.

“Phanh.” Cửa sổ đã khép lại bị gió thổi lại bật tung cánh cửa.

Vô Ảnh đang trải chăn đệm, nghe thấy tiếng động liền chạy ra, thấy Thanh Linh té ngã ngay bên cạnh cửa sổ, vẻ mặt thống khổ.

“Tiểu thư!” Nàng hạ người muốn Thanh Linh dậy, không ngờ Thanh Linh lại phun ra một ngụm máu.

Vốn sàn nhà được làm bằng gỗ, nay nhiễm thêm một lớp hồng huyết, trông vừa quý dị lại kinh người. (MTLTH.ddlqđ)

“Mau...đem...”Thanh Linh há miệng, nhưng mãi không thể nói hết một câu.Cơn đau khiến khuôn mặt nàng vằn vẹo, đôi môi trở nên trắng bệch, một dòng máu đỏ tươi chảy dọc theo khóe miệng. Trên trán thấm đẫm mồ hôi lạnh, thân mình run rẩy: “...đem....máu...” Đau đến nỗi thở không ra hơi.

“Tiểu thư, để Vô Ảnh đi lấy lọ máu có chứa Kim Tuyền Quỳnh lại.” Vô Ảnh buông nàng ra, quay người lục lọi trong túi hành lý một túi rượu mà một lọ đan dược.

Máu được lấy từ trên người Tây Thành Bá, sau đó được điều chế thành đan dược.

Thanh Linh cố sức nâng thân mình, dựa người lên tường, bàn tay đè chặt lên ngực.

Vô Ảnh mở túi rượu, dứt nàng uống từng chút từng chút.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+11: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 11

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Lúc mới đầu nàng có chút bài xích mùi nồng của túi rượu có pha máu, rượu máu chảy dọc theo khóe miệng rơi xuống sàn nhà.

Nghĩ đến đây chính là máu có chứa Kim TUYẾN QUỲ, nàng cắn răng, từ từ uống từng ngụm từng ngụm.

Máu vào trong cổ họng dường như có tác dụng, cơn đau như muốn xé tim xé gan đã dần dần thuyên giảm.

“Ừm...” Cơn đau như đạt đến cùng cực, nàng gắt gao cắn chặt môi dưới không cho phép bản thân phá ra bất kỳ một âm thanh nào. Nàng biết một khi nàng kêu đau, khẳng định Tần Liễm sẽ xông vào.

Nàng thật vất vả mới tách hẳn, không cho hẳn nhìn thấy nàng bị độc phát, vì vậy nàng không thể để hẳn nghe thấy tiếng kêu của nàng.

Nàng lăn người trên sàn, lăn đến gầm bàn, há mồm cắn chặt lấy chân ghế, hai tay cào sàn gỗ.

“Tiểu thư!” Vô Ảnh vô thức nhìn nàng, muốn đỡ nàng dậy nhưng nàng nhất quyết không nhả chân ghế ra, tay đập mạnh xuống sàn nhà. Trong tuyệt vọng, nàng đành để tiểu thư giữ nguyên tư thế này.

Mười ngón tay cào sần nhá xuất hiện vết máu, khuôn mặt không một chút huyết sắc nổi lên gân xanh. Vô Ảnh vội vàng lấy ra khăn tay, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, cần cái này!”

Thanh Linh tựa như không nghe thấy, vẫn giữ chặt chân ghế không buông.

Hàm răng cắn chặt đến mức trên chân ghế gỗ xuất hiện vết răng, thế nhưng miệng nàng chưa từng phát ra một tiếng kêu đau nào.

Đau đến không thể chịu đựng được nữa, nàng cảm thấy cái chết đã cách nàng không quá xa, trong thống khổ dường như còn có cả tuyệt vọng.

Nàng đã sống lại hơn một năm, một năm nay tựa như đã đi qua cả đời người.

Một năm thời gian này, nàng tìm ra kẻ đã hại chết cả nhà nàng, rửa sạch oan khuất cho ca ca Mạch Chiêu Nam. (MTLTH.ddlqđ)

Nếu như không có Tần Liễm, hiện tại nàng chết cũng không có gì lưu luyến. Nhưng lòng nàng có hấn, luyến tiếc hấn âm dương cách biệt. Bảo nàng chết, sao nàng lại cam tâm mà đi chết?

Nàng không cam lòng, cho đến giây phút cuối cùng, nàng đều thấy không cam lòng!

Ngắm lại Tần Liễm lúc này vẫn đứng dưới lầu, đáy mắt nàng hiện lên chút ý cười. Có hấn ở đây, chắc chắn nàng sẽ chịu đựng được.

Vô Ảnh nhìn bộ dạng thống khổ của Thanh Linh, đau lòng nói: “Tiểu thư..” Nàng không biết phải làm cái gì, mắt nhìn tiểu thư chịu cực khổ nhưng cái gì cũng không làm được.

Thực Tâm tán phát tác, đau đến chết đi sống lại, lúc này lại có chút hòa hoãn. Hãn Kim Tuyền Quỳ đã phát huy tác dụng.

Sau hơn một canh giờ, cơn co thắt đã giảm xuống rõ rệt.

Vô Ảnh muốn nâng nàng dậy, “Phanh” một tiếng, cửa sổ đã khép kín bị gió thổi bật tung. Gió thổi khiến ngọn nến leo lét trong phòng dần dần tắt.

Vô Ảnh sờ soạng nâng nàng lên trên giường, lại đi đến cửa sổ, vô tình nhìn thấy Tần Liễm vẫn luôn đứng ở tiền viện, nàng dừng lại. (MTLTH.ddlqđ)

Giờ đã quá nửa đêm, vậy mà Tần Liễm vẫn nhất nhất đứng yên nhìn lên phòng Thanh Linh.

Vô Ảnh đóng cửa sổ lại, thở dài, hai người này đều là đồ ngốc mà.

Vô Ảnh đóng kín cửa sổ, khơi lại ngọn đèn, đến lấy quần áo trong hành lý để thay cho Thanh Linh.

Tần Liễm đứng rất lâu, hãn không hề cảm thấy buồn ngủ, chỉ chờ cho đến khi phòng Thanh Linh tắt đèn mới lặng lẽ rời khỏi. (MTLTH.ddlqđ)

Hãn biết nàng không có thói quen để đèn đi ngủ, vì vậy trước khi đi ngủ, chắc chắn nàng sẽ tắt đèn.

Tối nay phòng nàng để đèn rất lâu, vì vậy hãn cũng đứng rất lâu, cho đến khi căn phòng đã tối.

Phòng nàng đã tối, giờ lại khơi đèn lên. Giờ đã là đêm khuya, nàng không ngủ sao? Hay là đã có chuyện gì xảy ra?

Trong hai ngày này, hãn cảm thấy rất khó chịu, đặc biệt là ban đêm.

Nhìn ánh sáng hắt qua khe cửa phòng, hắn càng lúc càng cảm thấy bất an. Hắn nghĩ hắn đi lên nhìn nàng một cái, chỉ một cái mà thôi, chỉ cần nàng không sao, hắn sẽ rời đi.

Vô Ảnh tìm quần áo, mới quay người lại liền nhìn thấy Thanh Linh run rẩy nằm trên giường, hai tay nắm chặt chăn đệm.

“Tiểu thư.” Vô Ảnh lo lắng vội vàng đến gần nàng, khẩn trương nhìn nàng.

“Không sao, đã không đau như vừa rồi nữa rồi.” Nếu như nói lúc trước đau đến không muốn sống thì hiện tại cơn đau đã trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Lúc này cửa sổ lại đột ngột mở ra, Vô Ảnh lại nghĩ gió thổi, không ngờ vừa xoay người liền nhìn thấy Tần Liễm đứng trong phòng.

Tần Liễm đi vào từ cửa sổ, vừa tiến vào, hắn đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc. Cúi đầu nhìn máu trên sàn nhà, trái tim nảy lên một cái. Ngẩng đầu nhìn nữ tử đang run rẩy nằm trên giường, hắn cái gì cũng không kịp nghĩ đã phi thân đến bên cạnh giường.

“Vì sao lại không nói cho ta biết?” Hắn yêu thương nàng như vậy, rõ ràng hắn ở ngay bên ngoài, thế nhưng nàng lại không nói bất kỳ cái gì.

“Quá đột ngột, không kịp.” Nàng viện cớ trả lời hắn, cơn đau ở tim dần dần thuyên giảm rõ rệt, nàng âm thầm cảm thấy vui mừng, may mắn hắn đã không phát hiện ra.

Tần Liễm không vạch trần nàng, xoay người cầm lấy một mảnh chén trà bị vỡ, dứt khoát cửa lên cổ tay. (MTLTH.ddlqđ)

“Không cần.” Biết hắn muốn làm gì, nàng hỗn hển quát.

Vô Ảnh cũng nhanh chóng ngăn cản: “Tần Thừa tướng không cần như vậy, tiểu thư đã qua rồi.”

Tần Liễm hất tay Vô Ảnh ra, vẫn nhất quyết phải cắt cổ tay.

“Không!!” Thanh Linh không biết lấy sức lực ở đâu, ngồi lên lao về phía hăn.

Tần Liễm hoảng hốt làm rơi mảnh vỡ, vội vạng tiếp được nàng.

Vô Ảnh đã im lặng lui ra ngoài.

“Không cần làm chuyện điên rồ, thiếp đã không sao rồi, sáng mai chúng ta cùng trở về.” Thanh Linh cười nói.

“Nàng có hận ta không?” Hăn đột nhiên lại hỏi chuyện này, đôi mắt chăm chú nhìn nàng, có chờ mong, cũng có khủng hoảng.

Nàng đột nhiên nhớ đến nàng từng nói nàng hận hăn và lời nói đó đã trở thành cái gai trong tim hăn.

Lần này nàng an toàn vượt qua được độc phát, vì vậy cũng không cần phải tránh né hăn nữa.

Nàng lên tiếng trả lời: “Dù sao cũng không phải chàng là người hạ lệnh giết thiếp, vì vậy thiếp không hận chàng...”

“Không hận ta, chính là chưa từng hận ta?” Hăn hỏi.

Hăn cắt câu chữ của nàng có chút kỳ quái, có thể do nàng đã quá mệt, không suy nghĩ nhiều câu hỏi của hăn liền gạt đầu.

Cánh tay ôm nàng đột nhiên cứng đờ: “Diệp Thanh Linh, nàng không muốn uống máu của ta, vì vậy mới tránh né ta?” Thanh âm của hăn dần lạnh

xuống: “Nàng đúng là suy nghĩ cho vi phu!” Hãn tựa tiểu phi tiểu nói, buông nàng ra đứng dậy.

Nàng nhìn hãn, nhỏ giọng hỏi: “Chàng...tức giận?” Đến cả họ tên đều gọi, hãn là đã rất tức giận.

Sắc mặt tên này biến còn nhanh hơn cả lật sách. (MTLTH.ddlqđ)

“Đúng, tá tức giận.” Hãn mím môi nói, cơn giận giữ cùng ủy khuất mấy ngày này bùng phát mạnh mẽ: “Thực Tâm tán phấtác, một lần đau hơn một lần, lần này là lần thứ bảy*, nếu như nàng...” Nếu như nàng không qua được thì sao? Hãn thực sự không dám hỏi câu này.

*Editor: Lần này là độc phát lần thứ bảy nhé. Lần trước mình dịch là thứ tám, xin lỗi mọi người nha. Mình muốn sửa mà không nhớ nó nằm ở phần nào ToT.

Nếu như nàng bỏ hãn đi trước, đó chính là nỗi ân hận lớn nhất trong cuộc đời hãn.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 152+12: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 12

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Diệp Thanh Linh! Nàng có biết không? Ta không sợ nàng không đủ yêu ta, thậm chí không sợ nàng không yêu ta. Ta sợ là sợ nàng hận ta, càng sợ nàng bỏ ta mà đi.

Vậy mà nàng không những làm cả hai điều này, còn lừa ta, còn dám chạy khỏi ta.

Diệp Thanh Linh, ta thực sự không biết nàng ngu ngốc thật hay giả vờ không biết.

Bây giờ ta rất muốn bóp chết nàng!” Hắc giận giữ với nàng, phát tiết xong hết thủy liên nộ khí xung thiên đập cửa đi ra ngoài.

Nàng bị hắc rống cho sững sốt, nguyên bản đã rất mệt mỏi, gương mặt trắng nhợt còn có chút tái xanh, bảo trì được thanh tỉnh đến lúc này chính là cực hạn của nàng. Nhìn hắc đập cửa đi ra ngoài, lòng nàng lại bình tĩnh đến lạ thường. (MTLTH.ddlqđ)

Hắc thực sự rất tức giận.

Hắc chưa từng quát mắng nàng như vậy, cũng chưa từng bỏ đi trong lúc nàng yếu ớt nhất. Quả nhiên hắc đang rất giận nàng.

Nàng không nghĩ gì nhiều, từ trên giường đi xuống muốn đuổi theo hăn, nhưng trước mắt tối sầm xuống, lâm vào hôn mê.

Lúc tỉnh dậy thì đã là một ngày mới.

“Tiểu thư, tối hôm đó phát sinh chuyện gì vậy? Sao Tần Thừa tướng lại đột nhiên giận giữ bỏ đi, đến tận bây giờ vẫn chưa chịu trở lại nhìn tiểu thư một cái.” Vô Ảnh hỏi, nàng thực sự không biết phu thê hai người lại giận dỗi cái gì mà Thanh Linh bất tỉnh đến một ngày trời hăn vẫn không quay lại.

“Hăn có từng xuất hiện không?” Nàng bình tĩnh hỏi.

“Không có.” Vô Ảnh thật thà lắc đầu.

“Hăn giận thật rồi.” Nàng lẩm bẩm nói, sau đó trầm mặc rất lâu.

“Quay về Hạ thành.” Nàng đột ngột lên tiếng.

Lúc quay về Hạ thành, hồi phủ Thừa tướng, sắc trời đã xẩm tối.

“Phu nhân đã trở về.” Quản gia đón tiếp Thanh Linh, cung kính nói.

“Tần Liễm đang ở trong phủ sao?” Nàng hỏi.

“Tướng gia đang ở Quy Noãn Các.” Quản gia cung kính trả lời.

Từng bước từng bước đến Quy Noãn các, lòng nàng lại trở nên căng thẳng nhưng lại không do dự chùn bước đến một giây.

Vừa tiến vào đã thấy cửa phòng rộng mở. Tần Liễm đang ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lùng.

Nàng có chút sợ sệt, tốc độ đi đường trở nên chậm lại, vừa muốn bước qua cánh cửa đi vào phòng, một chén trà nhanh chóng phi qua.

Nàng vội vàng tránh né, chén trà kia văng ra ngoài vỡ thành những mảnh nhỏ. Không khí cương cứng trong chốc lát khiến nàng không dám hé miệng, nuốt một ngụm nước miếng thò chân muốn vào lại phát hiện có thứ gì đó bay lại đây. Nàng vội vàng thu hồi bước chân, trốn sang một bên, vừa quay đầu lại liền phát hiện trên sân lại có thêm một chén trà vỡ.

“Chàng vẫn còn giận thiếp sao?” Nàng đứng ở bên ngoài không dám vào phòng lấy một bước. (MTLTH.ddlqđ)

Hắn xoẹt một cái bật dậy, tức giận mắng to: “Không giận nàng, ta giận ta!” Thuận tay lại ném tiếp một chén trà ra ngoài.

“Giận ta sao lại nhìn trúng nàng. Nàng có cái gì tốt, mặt không đủ đẹp, đầu óc cũng không đủ dùng.” Hắn một bên ném chén trà, một bên lại giậm chân bình bịch xuống đất: “Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Lại còn chọc ta thường xuyên tức giận!” Hắn mắng to, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng điềm tĩnh tỉnh táo thường ngày.

Thanh Linh đứng ở cửa nhìn hắn mắng, không một lời phản bác, cũng không tức giận. Cảm giác như đang nhìn một tiểu tử vất mũi chưa sạch đang giương oai phát giận, đáng yêu không chịu được.

“Ngu ngốc nhất vẫn là chính ta! Nhất định kiếp trước ta bị lừa đá đến hỏng đầu, nếu không kiếp này cũng không yêu thương nàng đến như vậy!” Hắn không ngừng đập phá đồ đạc trong phòng, châu bảo ngọc khí, danh họa đồ cổ hẳn đều không thương tiếc giẫm đạp dưới đất.

Tiểu tư Văn Thanh muốn tiến lên khuyên nhủ đôi câu, nhìn tình hình như vậy lại yên lặng lui ra ngoài.

Cho đến khi trong phòng không còn đồ gì có thể ném được nữa, Tần Liễm mới giống như tiểu tức phụ bị oan ức giận dỗi ngồi ở đầu giường.

Thanh Linh vẫn là không một chút yên tâm hỏi hăn: “Phu quân, bớt giận chút nào chưa?” Nàng cười rất tươi, tựa như cái kẻ ngu ngốc hăn mắng lúc trước không phải là nàng.

“Hừ!” Hăn ngạo kiều quay đầu sang một bên không thèm nhìn nàng.

Nhìn quanh căn phòng đổ nát như vừa bị lũ quét qua, nàng vẫn thu đủ dũng khí vào dĩ hăn: “Phu quân, không giận, không giận, tức giận hại thân.”

Phu quân của nàng vẫn biệt nữ đến độ không thèm để ý đến nàng. Nàng đưa tay ôm lấy hai má hăn, xoay đầu hăn nhìn về phía nàng, sau đó nhanh như chớp mà cúi đầu hôn lên môi hăn.

Sát chiêu cũng đã ra, chỉ mong hăn đừng giận nữa.

“Đừng tưởng nàng hôn ta một cái ta sẽ không còn giận nàng nữa nhé.” Môi của nàng vừa rời khỏi, hăn liền xì mặt u oán nói.

Nàng nhất thời dờ khóc dờ cười.

“Nàng không phải nhất mực muốn rời khỏi ta sao? Sao lại trở về? Nàng đi, đi đi!” Hăn nhất mực kêu nàng đi nhưng tay lại giữ chặt không cho nàng di chuyển đến nửa bước.

Thế này là muốn thế nào đây? Mồm thì kêu nàng mau đi, tay thì cứ giữ chặt tay nàng.

“Thiếp không đi nữa. Sau này không có sự cho phép của chàng, thiếp chắc chắn sẽ không rời khỏi không bỏ.” Nàng rất chân thành nói với hăn.

Ánh mắt của hăn hết sức khinh thường, rõ ràng không tin lời nàng nói.

Ngữ điệu của nàng lại càng thêm trịnh trọng: “Thật sự, thiếp thề.”

Hắn đột nhiên lại hung bạo trở lại khiến da đầu nàng run lên bần bật.

Hắn chỉ tay mắng nàng thật to: “Nàng thề cái gì mà thề? Lời thề của nàng có cái rắm gì mà tin?”

Ta thật sự rất muốn một chưởng đập chết nàng!!!” Tần Liễm cả giận nói.

Nàng gật gật đầu, yếu ớt lên tiếng: “Chụp chết thiếp liền không có ai sinh cho chàng tiểu Thanh Thanh.”

“Nàng...” Cơn giận bị nghẹn ở cổ, giận giữ trừng nàng một cái, một lúc lâu sau mới nói: “Nàng đã bao lần nói với ta sẽ không rời khỏi ta, kết quả thì sao?”

“Thiếp...” Nàng không trả lời được.

“Đến cả chính nàng còn không biết?” Hắn hung hăng trừng nàng.

Nàng cúi đầu, giọng buồn buồn: “Thiếp thừa nhận...”

“Hả?” Âm cuối của hắn kéo dài, tràn ngập lãnh ý.

Nàng lập tức sửa miệng, chân chó nói: “Phải làm thế nào chàng mới hết giận thiếp?”

Hắn cười trông rất kinh khủng, âm u nói: “Khiến ta hết giận cũng dễ thôi.”

“Vậy thiếp phải làm gì?” Nàng thật thà hỏi, chỉ cần hắn nguôi giận, bảo nàng làm cái gì cũng được.

“Nàng đứng ngoài cửa.” Hắn nói.

“Ồ.” Không biết hẳn muốn nàng làm cái gì, nàng tiêu sái nhấc chân ra ngoài, nghiêm chỉnh đứng ngoài cửa.

“Đứng ở đó.” Tần Liễm ra lệnh: “Nói ba vạn câu: Tần Liễm, phu quân, thiếp yêu chàng.”

Thanh Linh nhất thời cảm thấy lạnh gáy. Bỏ đi, chỉ cần hẳn nguôi giận thì ba vạn lần có là gì? Ba trăm vạn lần nàng cũng có thể nói được.

“Chỉ cần khiến ta không hài lòng một lần thôi, tăng gấp đôi.”

Lúc này Tần Liễm đang nằm trên nhuyễn tháp, vẻ mặt hết sức hưởng thụ. Bên cạnh hẳn có một bàn trà, nước trà được chuẩn bị chu đáo, bốc khói tỏa ra mùi hương say nồng.

“Tần Liễm, phu quân, thiếp yêu chàng.” Không biết bản thân đã niệm đến lần thứ bao nhiêu, nói nhỏ quá bị phạt gấp đôi, sau vài lần phạt, nàng bắt đầu thông minh hơn, to tiếng nói, sau đó thành ra cổ họng đến giờ cảm thấy rất rát.

“Tám trăm mười ba lần.” Minh Lục bên cạnh đếm, hẳn bị Tần Liễm xách cổ lại đây đếm giúp phu nhân.

“Phu quân, thiếp khát nước.” Nàng trông mong nhìn Tần Liễm đang ung dung tự tại thích ý tắm nắng.

Nhắc ấm tử sa lên tự rót cho mình một chén: “Phu nhân là muốn tăng gấp đôi thêm lần nữa sao?” Hẳn ác thanh nói.

“Không cần, thiếp hết khát rồi!” Tăng gấp đôi thêm lần nữa đến bao giờ nàng mới được đi ngủ đây?

Một câu nói nói đi nói lại đến mấy trăm lần, ngoài cảm giác chán nản ra còn có tác dụng thôi miên. Nàng khát, mí mắt lại như muốn lao vào đánh

nhau, liếc nam nhân tựa như đang ngủ trên nhuyển tháp, nàng nghĩ hẳn cũng bị nàng ru ngủ mất rồi.

“Tần Liễm?” Nàng thực sự rất khát: “Phu quân?” Nàng nhẹ chân tiến lại gần hẳn.

“Ba ngàn sáu trăm lẻ một lần. Thế nào? Còn muốn nhân đôi sao?” Mí mắt hẳn chẳng buồn nâng, nhàn nhạt hỏi nàng.

“Thiếp yêu chàng.” Nàng tốc độ nhanh chóng thu chân lại, tiếp tục đứng im niệm kinh.

Niệm niệm, càng niệm càng thấy buồn ngủ. Minh Lục sớm đã díp mắt ngủ gật.

Nàng nhắm mắt tiếp tục theo quán tính niệm: “Tần Liễm, phu quân, thiếp yêu chàng.” Buồn ngủ quá! Ngủ âm bắt đầu không còn rõ nữa.

“Tần Liễm, phu quân, thiếp yêu chàng.”

“Tần Liễm, phu quân, thiếp yêu chàng.”

“Tần Liễm, trư quân, thiếp yêu chàng.” Lời vừa ra, rất nhanh nàng đã phát hiện bản thân vừa nói cái gì.

“Diệp Thanh Linh!” Tần Liễm trợn cả mắt, đứng lên, cả giận quát.

Tay cầm bút của Minh Lục run lên, cơn buồn ngủ lập tức biến mất sạch. (MTLTH.ddlqđ)

“Lỡ lời, lỡ lời.” Nàng cứng má cười với hẳn một cái.

Đầu Tần Liễm có chút đau, hẳn bạnh mặt, cắn răng quát: “Một vạn năm ngàn lần. Ta thực sự tức giận, hiện tại bắt đầu...” nhân đôi lần phạt.

Nàng chẳng buồn quan tâm hẳn đang nói cái gì, trực tiếp lại gần, đẩy ngã hẳn. Hôn lên môi hẳn một cái, sau đó ôm chặt hẳn nhắm mắt ngủ.

Minh Lục lén nhìn công tử nhà mình, nhìn công tử vừa giường oai với phu nhân hiện tại lại biến thành gối ôm hình người rồi còn bị cưỡng hôn. Nhìn hẳn tránh tránh né né, rõ ràng là một bộ dạng dục sự còn ngênh*.

*Dục cự còn ngênh: đã nghiệm rồi còn ngại.

Không lâu sau đó, hai người nằm trên nhuyển tháp đã đi vào giấc ngủ.

Lúc trước chỉ cần phu nhân đẩy ngã công tử một phát có phải xong chuyện rồi không? Minh Lục thầm nghĩ, dự đoán đêm nay hẳn hẳn chẳng còn việc gì để làm, chặc lưỡi cái ‘tặc’ liền phúi mông về phòng đi ngủ.

Editor: Má ơi cuối cùng cũng xong một ngoại truyện QAQ. Còn một ngoại truyện nữa thôi là hoàn cả bộ truyện rồi. Cơ mà nó dài cũng ngang giữa chương này nè QAQ.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 153: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim)

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Ngày hôm nay Thanh Linh nhận được một bức thư từ Đông Lăng. Thư này là do chính tay Cơ Khinh Hoa viết rồi gửi cho nàng, trong thư nàng ta nói trong tay nàng ta có phần hoa Bạch Cốt thảo.

Nàng ta nói nàng ta biết Thanh Linh trúng Thực Tâm tán, rất cần đến phần hoa của Bạch Cốt thảo, Niệm tình trong người Thanh Linh cũng đang chảy dòng máu của Hoàng Thất Đông Lăng, nàng ta có thể tặng phần hoa bạch Cốt thảo cho Thanh Linh. Chỉ hy vọng Thanh Linh sẽ đến Đông Lăng để lấy phần hoa và thuận tiện hai tỷ muội đến nói chuyện với nhau.

Nói chuyện với nhau sao? Thanh Linh cười lạnh, nàng với Cơ Khinh Hoa có khi gì để nói với nhau đây?

Đông Lăng là nơi Bạch Cốt thảo sinh trưởng, nàng cũng đã có ý định tự mình đến Đông Lăng một chuyến, để xem vận khí bản thân có may mắn nhìn thấy Bạch Cốt thảo hay không?

Mặc kệ Cơ Khinh Hoa có mục đích gì, vì phần hoa Bạch Cốt thảo, nàng nhất định phải đến Đông Lăng. (MTLTH.ddlqđ)

Trải qua chuyện mấy ngày nàng trốn chạy, Tần Liễm cơn giận đại phát, nàng phải mất rất nhiều công sức mới dỗ được hăn. Hiện tại nàng lại

muốn đi, không biết hẳn có bạo phát thêm lần nữa hay không đây? Ngẫm lại cổ họng còn có cảm giác đau rát.

Vì phòng tránh trường hợp mỗ nam tức giận, nàng phải suy nghĩ nên dùng thủ đoạn nào đây.

Kết quả, chạng vạng hôm nay, nàng phân phó người đến hỏi lúc nào hẳn mới hồi phủ, rồi sau đó đi vào trù phòng nấu mấy món sở trường của bản thân và một bát canh xương hầm.

Đồ ăn đã được bày biện lên bàn, lúc này người hầu trong phủ báo lại Tần Liễm đã trở về rồi. Nàng nhanh chân đứng im trước đại môn, giống như mấy tiểu thê tử đang trông ngóng phu quân về nhà.

Vừa nhìn thấy Tần Liễm xuất hiện, ánh mắt của nàng ngời sáng, vô cùng chân chó cười nói: “Phu quân, chàng về rồi.”

Tần Liễm nhìn một bộ dạng hết sức lấy lòng này của nàng, trong lòng có chút đề phòng, trực giác nói cho hẳn biết nha đầu này nhất định có chuyện: “Nàng ở đây chờ ta về sao?”

“Đúng vậy.” Nàng ôm lấy cánh tay hẳn, tủm tỉm cười: “Phu quân đói không? Hôm nay thiếp tự mình vào bếp nấu cho chàng vài món.” Miệng vừa nói, tay vừa buông xuống đan chặt vào tay hẳn, kéo hẳn về Quy Noãn các.

Trong bữa ăn, nàng ân cần gắp đồ ăn cho hẳn. (MTLTH.ddlqđ)

“Có việc gì, nói đi.” Nhìn bát cơm độn một đồng đồ ăn, hẳn vẫn là có chút nhịn không được nói thẳng, nha đầu lười này tự nhiên lại ân cần đến thế, chắc chắn có chuyện muốn nhờ.

“Phu quân, chàng rất thích ăn sườn xào chua ngọt, ăn nhiều chút.” Nàng róc hết xương, bỏ phần thịt sườn vào bát hẳn.

Hắn tự chung vẫn không nhận được, nói: “Nàng có việc gì thì mau nói đi.”

“Khụ khụ.” Thanh Linh ho khan vài tiếng làm thanh cổ họng, đứng lên đi ra phía sau hắn: “Cả một ngày làm việc mệt nhọc, phu quân, để thiếp bóp vai cho chàng.”

“Là như thế này, phu quân, hai ngày nữa thiếp muốn đi ra ngoài.”

“Hừm?” Hắn đột nhiên đặt đĩa xuống, đôi đĩa chạm vào bát sứ vang lên tiếng thanh thúy làm nàng có chút sợ hãi. Rõ ràng hắn ngồi, nàng đứng, thế nhưng cái cảm giác vẫn thấp hơn hắn một cái đầu này là sao đây?

“Thiếp ra ngoài có việc, rất nhanh thiếp sẽ trở lại.” Nàng vốn định giơ tay lên thề, nhưng lại sợ hắn quát lời thề của nàng còn chẳng bằng cái rắm.

Kể đó, nàng một năm một mười kể chuyện Cơ Khinh Hoa gửi thư cho nàng nói nàng đến Đông Lăng lấy phần hoa Bạch Cốt thảo.

Hắn đứng lên, xoay người cong ngón tay gõ lên trán nàng: “Biết ngay mà, vô sự hiền ân cần.”

Chỗ bị hắn gõ có chút đau đau nhưng nàng lại không dám đưa tay lên xoa: “Phu quân có hài lòng không?” Vô cùng chân chóe cười nói.

Hắn thật sự là vừa bức vừa buồn cười: “Nàng có thể đi. Thế nhưng đến Đông Lăng đừng có ngu xuẩn mà tự mình lao vào đao của kẻ khác.”

Điều này còn cần hắn nhắc hay sao? Nàng âm thầm phản bác trong lòng, ngoài mặt lại tươi cười: “Ý của chàng là thiếp có đi? Thiếp đi rồi, chàng có giận thiếp như lần trước hay không?” Nghĩ đến dáng vẻ tức giận của hắn lần trước, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

“Nàng còn dám nói đến chuyện lần trước? Lần trước nếu như nàng không lén hạ được rồi biệt tăm biệt tích, lại còn nói nàng hận ta, nàng nghĩ ta sẽ tức giận đến mức như vậy hay không?”

Ngữ điệu của hắn lên cao, mơ hồ có dấu hiệu tức giận. Nàng cảm giác không ổn, thực tri kỷ kéo cổ áo hắn xuống, một phát chính xác hôn lên môi hắn.

“Phu quân, không tức giận, không tức giận.” Nàng cười hì hì, khuôn mặt tươi cười lấy lòng. Nếu như nàng có đuôi, nhất định cái đuôi kia đang vẫy qua vẫy lại: “Chàng yên tâm, chắc chắn thiệp sẽ trở về bên cạnh chàng.”

“Tốt nhất là như thế.” Hắn nói, lúc trước không cho phép nàng rời khỏi hắn là do Thực Tâm tán đang có dấu hiệu phát tác.

Hiện tại còn phải cách một đoạn thời gian nữa mới độc mới phát tác trở lại, hắn có thể không cần quá lo lắng cho nàng. Từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ sẽ trói buộc nàng, nàng muốn thế nào hắn cũng chiều theo ý nàng, chỉ cần nàng luôn luôn nhớ phải trở về nhà là được.

“Phu quân, chàng thật tốt.” Thừa dịp hắn không chú ý, nàng nhón chân hôn lên khóe môi hắn.

“Đúng là càng ngày càng nghịch ngợm.” Hắn ôn nhu cười với nàng.
(MTLTH.ddlqđ)

“Lúc nào thì đi?” Tần Liễm hỏi.

“Ngày mai.” Nàng trả lời.

“Sao nhanh vậy?” Hắn nhíu mày: “Không được, vì phu còn phải chuẩn bị cho nàng nữa.” Hắn gỡ tay nàng ra khỏi cổ hắn, vội vã đi ra ngoài.

Nàng vội nói sau lưng hắn: “Không cần phải chuẩn bị gì cả, mang theo chút xiêm y, thuốc thang cùng với một số vật dụng, dắt theo con ngựa là ổn rồi mà.”

Hắn dừng bước quay đầu, tựa tiểu phi tiểu: “Vi phu không chấp nhận chuyện nàng muốn cưới ngựa ngày mai.”

Đêm đã khuya, Thanh Linh đi từ gian ngoài vào phòng ngủ.

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Liễm đang dựa người trên giường.

Hắn vừa nhìn thấy Thanh Linh xuất hiện liền đứng dậy, cười đến xuân phong vô hạn.

Mái tóc buông dài xoa trên vai, đôi môi thủy nhuận xinh đẹp nhuộm sắc cam của ánh nến. Dáng người phong thần tuấn lãng, khuôn mặt lại yêu mị như yêu nghiệt.

Nàng sửng sờ đứng im một chỗ nhìn một cảnh dụ người phía trước, miễn cưỡng nuốt một ngụm nước miếng. Nhìn mỗi nam đang ra sức sắc dụ, đưa tay sờ sờ cái hông đau như muốn gãy của bản thân, lại nhớ đến bản thân hàng đêm sinh ca, nàng không nhịn được rùng mình một cái.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 153+2: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim) 2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Sao lại đứng đó? Lại đây nào.” Hắc dụ dàng cười nói.

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Ngày mai thiếp muốn đuổi kịp lộ trình, chúng ta đêm nay yên tĩnh ngủ được không? Chàng không chạm vào thiếp, thiếp cũng không chạm vào chàng.”

Sắc mặt hắc cương cứng, nở nụ cười trông đến là kinh khủng: “Lại đây, đêm nay vi phu không chạm vào nàng.”

“Thật sự?” Nàng hồ nghi.

“Phải.” Hắc gật đầu.

Nàng chậm rãi tới gần hắc, đột nhiên phát hiện khí tức trên người hắc hết sức nguy hiểm, nhanh đến mức không cho nàng có cơ hội chạy trốn, hắc giống như sói đói vồ về phía con mồi béo bở. (MTLTH.ddlqđ)

Lần này dây dưa rất lâu, Thanh Linh đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ rồi mà tay Tần Liễm vẫn không chịu buông.

Nàng bị dọa nhảy dựng, buồn ngủ gì đó cũng bay đi hết hơn phân nửa: “Tần Liễm, mai thiếp muốn đuổi kịp lộ trình.” Liên tục mấy tối đều bị hắc mãnh liệt ân ái, đòi đến khi nào nàng mơ hồ ngất đi hắc chịu tha cho nàng, như vậy còn không đủ hay sao hả?

Nàng đánh rớt bàn tay đang mò mẫm trên ngực nàng, xoay người ngủ.

Hắn lại xoa xoa lên lưng nàng: “Phu nhân.” Thanh âm dịu dàng mà dinh dính, nàng nghe cũng mềm đến ba phần.

Đây...đây quá quyến rũ rồi!

Nàng vẫn không nhúc nhích, giả vờ chết ngất.

Giả vờ chết gì đó thật vô dụng mà. Hắn quấn cả thân lên người nàng, mân mê cần cổ trắng nõn cho đến khi dấu hồng ngân hiện dày đặc mới chịu bỏ qua.

Cảm giác nộ hôn của hắn có xu thế không thể vãn hồi được nữa, nàng rớt cuộc cũng thôi không giả chết nữa, đành mở miệng thương lượng: “Thiếp mệt, chàng không cảm thấy buồn ngủ sao?”

Thương lượng không đạt được kết quả, nộ hôn của hắn ngày càng trắng trợn, càng vô liêm sỉ hơn. Răng môi quấn quít lấy nhau, bàn tay không an phận sờ nắn khắp cơ thể khiến nàng không cách nào phản kháng, bị hắn làm cho đến khi cả cơ thể không còn chút sức lực nào. Lúc bản thân tỉnh dậy trời cũng đã sáng choáng.

“Phu nhân, dậy ăn điểm tâm nào.” Tần Liễm đứng ở đầu giường, chiêm y chỉnh tề, bộ dáng phong thần tuấn lãng, công tử vô song.

Sói đội lột người, nàng cũng chỉ dám âm thầm mắng thế thôi. Động động cơ thể, từ trên xuống dưới nhúc nhúc mỗi như bị xe ngựa tông phải, nàng thở sâu một hơi. Hắn phải dày vò nàng như thế nào mà khiến cho bây giờ nàng không thể rời giường?

Nàng hung hăng trừng hắn rồi lại âm thầm mắng trong lòng.
(MTLTH.ddlqđ)

Hắn cười khẽ, đưa tay ôm lấy nàng, tự tay mặc từng kiện quần áo vào giúp nàng: “Vi phu đã nấu chút cháo, nếu nàng không chịu dậy nữa thì cháo cũng đã nguội rồi.”

“Mấy giờ rồi?” Nàng mệt mỏi hỏi hắn.

Hắn khẽ ho vài cái rồi mới trả lời: “Đã giờ Ngọ rồi.”

“Cái gì? Đã giờ Ngọ rồi sao?” Khó trách sao nàng lại cảm thấy đói như vậy.

“Yên tâm, nàng không bị muộn đâu.” Hắn nói.

“Chàng....tên khốn!” Biết nàng hôm nay phải lên đường mà vẫn liều chết dây dưa với nàng: “Thiếp thực muốn cắn chết chàng!” Nàng há miệng liền cắn một phát lên cổ hắn.

“Được rồi, được rồi, không nghịch nữa.” Hắn ôn thanh nói: “Rửa mặt một chút rồi dậy ăn cháo đi.”

Dùng xong Ngọ thiện, Thanh Linh đứng dậy đi ra khỏi đại môn. Tối qua bị Tần Liễm cuốn đến lợi hại, đến bây giờ hai chân vẫn còn có chút mềm, hình dáng đi bộ có chút quái dị.

Khó trách tối qua hắn nói nàng không cười được ngựa, thì ra đây chính là lý do.

Nàng đang suy nghĩ liệu có nên khởi hành vào ngày mai hay không, Tần Liễm đằng sau đã ôm lấy nàng.

“Gần đây trong triều nhiều việc, nhất thời vi phu không thể ly khai, đợi đến khi mọi việc đã đâu vào đấy, chắc chắn vi phu sẽ đến Đông Lăng tìm nàng.” Hắn ôm nàng ra khỏi đại môn, buông nàng ra: “Nhất định phải chăm sóc tốt bản thân.”

“Được.” Nàng trả lời, ôm lấy cổ hắn, nhón chân hôn lên môi hắn một cái.

Bên ngoài phủ có một chiếc xe ngựa đứng đợi, Thanh Linh lên xe, ánh mắt lập tức bị hòm gỗ lớn trong góc xe thu hút. Chuyến đi này đều là Tần Liễm thu thập giúp nàng, tất nhiên hòm gỗ này cũng là đồ mà hắn đã chuẩn bị.

Tò mò mở hòm ra, nhìn bên trong đều là trục họa. Cầm một quyển trục lên mở ra xem, đập vào mắt là khuôn mặt như yêu nghiệt của Tần Liễm, khóe miệng nàng có chút co rút. Mở tất cả các bức họa khác ra, tất cả đều là tranh Tần Liễm vẽ bản thân.

Nàng dờ khóc dờ cười, hắn cư nhiên sợ nàng quên mất hắn, tự mình chuẩn bị nhiều tranh như vậy phòng trường hợp nàng quên mất mình là người đã có chồng.

Lúc khởi hành canh giờ cũng đã trễ, xe ngựa chưa đi được bao lâu, trời đã xâm tối.

“Đại Công chúa hẹn Chủ Thượng đến Đông Lăng, Chủ Thượng đã có kế sách ứng phó để Đại Công chúa ngoan ngoãn giao giải được ra chưa?” Thư Nghiễn cười ngựa bên ngoài, thò đầu vào hỏi Thanh Linh.

“Để nàng ta giao giải được ra không khó, cái khó chính là sợ nàng ta cũng không có giải được.” Thanh Linh nói.

“Nếu như nàng ta không có giải được trong ta, há chẳng phải chúng ta chuyến này mất công sao?” Đại Công chúa muốn làm cái gì, trong lòng Thư Nghiễn vẫn luôn biết rõ ràng. (MTLTH.ddlqđ)

“Chừng nào còn một tia hy vọng, ta sẽ không ngừng từ bỏ.” Thanh âm nàng trầm xuống: “Huống hồ Bạch Cốt thảo sinh trưởng tại Đông Lăng, dù không có bức thư của nàng ta, ta cũng phải tự mình đến đây một chuyến.”

“Địa hình Đông Lăng chúng ta không mấy quen thuộc, Đại Công chúa lại là địa đầu xa ở đây, nàng ta muốn sử dụng ám chiêu, chúng ta khó lòng có thể phòng bị được.” Thư Nghiễn thở dài.

Thanh Linh cười cười: “Cũng không thể vì sợ mà không đi chứ?”

“Địa đầu xa sao? Ta cũng có thể đánh vào tắc thứ bảy của nàng ta. Chẳng lẽ người đã quên còn một vị Công chúa nữa tay nắm trọng quyền sao?”

“Tứ Công chúa, đối thủ một mất một còn với Đại Công chúa.” Thư Nghiễn nói.

“Không tệ, nàng ta ước gì có thể dồn Cơ Khinh Hoa vào tử địa.” Thanh Linh nói. Nàng lấy trong tay áo ra một bức thư, đưa cho hắn: “Nói với Vô Ảnh mang thư này giao vào trong tay Tứ Công chúa.” Vô Ảnh vẫn luôn đi theo, chỉ là nàng ẩn ở chỗ không ai thấy mà thôi.

“Vâng.” Thư Nghiễn trả lời, hắn nhận lấy bức thư, phát hiện thư được dán bằng con dấu có hình dạng đặc thù. Đồ văn của con dấu hắn cũng không lấy làm lạ, chính là ‘Tiêu Dao thành ấn’.

Thanh Linh rất lâu rồi không dùng thân phận này, Thư Nghiễn suýt chút nữa đã quên đằng sau nàng còn có cả một Tiêu Dao thành phồn hoa. Không nghĩ tới lần đi Đông Lăng này, nàng lại quyết định dùng nó.

Hoàng Thất các nước hoặc những người có thân phận địa vị đều có một dấu riêng để phân biệt. Mà đến từ Thành chủ Tiêu Dao thành, tất nhiên phải có con dấu của Tiêu Dao thành.

Tứ Công chúa nếu muốn có mối quan hệ tốt đẹp với Tiêu Dao thành, ắt hẳn sẽ nhận lấy bức thư này.

Trên đường Nam Hạ, hành trình đều bình an vô sự. Nhưng bước chân vừa đặt lên nội cảnh của Đông Lăng, sát thủ liền liên tiếp xuất hiện.

Trong một quán trà nhỏ, Thư Nghiễn ngồi đối diện Thanh Linh.

Thư Nghiễn rót chén trà đặt xuống trước mặt Thanh Linh, sau đó rót cho mình một chén: “Mấy tên sát thủ muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết hẳn không thoát khỏi can hệ với Đại Công chúa.”

Thanh Linh nâng chung trà lên, vô tình ngửi thấy một mùi hương rất kỳ dị: “Đừng uống!” Nàng vội vàng ra tay ngăn cản Thư Nghiễn.

“Trà này có vấn đề?” Thư Nghiễn đặt chén trà xuống bàn hỏi.

“Phải.” Thanh Linh gật đầu.

“Hừ, nhàm chán, ám sát bất thành liền đổi sang hạ độc.” Thư Nghiễn cắn răng nói, mãnh liệt đập lên bàn gọi tiểu nhị vừa bưng trà lên.

Cuối cùng lại tìm thấy xác tiểu nhị đó ở sau gian bếp.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 153+3: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim) 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Thật sự là manh động, cứ tưởng giết chết tiểu nhị chúng ta sẽ không biết ai là người đứng sau giật dây sao?” Thư Nghiễn tức giận bước ra khỏi quán.

“Chủ Thượng, chỉ cần chúng ta đẩy nhanh tốc độ thì trong ngày sẽ đến Hoàng thành Đông Lăng, ngài có muốn vào thành hay không?” Thư Nghiễn dò hỏi ý tứ của Thanh Linh.

“Đi vào.” Thanh Linh nói.

Xe ngựa đi qua phụ cận núi Đại Hoàn, nơi này vắng vẻ không người, nghe nói tất cả các ngày trong năm ở đây luôn có bộ dạng như vậy.

Mọi thứ yên tĩnh đến quỷ dị, gió phất phơ thổi, cành cây đong đưa. Tiếng bánh xe nghiền cát đá trở nên cực kỳ rõ ràng, chắc chắn có việc gì đó là lạ đang diễn ra.

“Chủ Thượng, có mai phục!” Giọng Thư Nghiễn vừa dứt liền nghe thấy tiếng thở dốc cùng tiếng binh khí chạm nhau.

Xe ngựa đột nhiên tăng tốc, Thanh Linh ngã đầu ra sau, suýt chút nữa lật người ra khỏi xe.

“Chủ Thượng, ngựa bị trúng thuốc phát cuồng rồi!” Thư Nghiễn vội vàng la lên.

Thanh Linh hất tấm màn lên, phát tín hiệu cho thuộc hạ vẫn còn ẩn thân gần đó.

Ngựa trúng độc, chạy được một lúc liền lăn ra chết. (MTLTH.ddlqđ)

Người của Thanh Linh rất nhanh đã ra chiêu cản lại, đối phương ẩn trong bóng tối cũng đồng thời xuất hiện. Họ tràn ra từ mọi nơi bao vây lấy Thanh Linh ở bên trong.

Tiếng nữ tử cười thanh thúy vang lên từ xa đến gần, kèm theo đó là tiếng lá xào xạc bị giẫm dưới chân.

“Bản Công chúa còn đang không hiểu sao biểu muội người chỉ với một bức thư của ta liền cứ thế mà lên đường đến Đông Lăng, không ngờ là đã sắp xếp người âm thầm bảo vệ.” Cơ Khinh Hoa đẩy một chiếc xe lăn từ từ lại gần.

Trên xe lăn là một nam tử đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt, mặt nạ có hoa văn mà vàng kim xinh đẹp tinh xảo. Đường nét gò má bên còn lại tuấn tú, trắng nõn. Thế nhưng miệng hăn lại không có môi, bộ phận vốn là môi lại xuất hiện những vết sẹo xấu xí ghê tởm.

Tuy miệng hăn nhìn rất kinh khủng nhưng vì có một chiếc mặt nạ hoàn mỹ mà người ta thường bỏ quên điều này. Cũng bởi có chiếc mặt nạ hoa văn màu vàng kim này càng khiến cho khuôn mặt hăn trở nên nửa chính nửa tà.

Mất môi, lại bị tàn phế, Thanh Linh không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được kẻ ngồi trên xe lăn là ai.

Hách Liên Dực ngồi trên xe lăn, khí chất quý khí trời sinh lại chưa bị biến mất, ngược lại trông hắc lại có vài phần thư sinh nho nhã. Khó trách hình dạng như ma quỷ này của hắn vẫn có thể khiến Cơ Khinh Hoa mê đến điên đảo.

Mạng Hách Liên Dực thực sự rất cường hãn, sao hành như vậy mà vẫn không thể chết được vậy?

“Vô Ảnh đã quay trở lại chưa?” Thanh Linh thấp giọng hỏi Thư Nghiễn.

“Chưa quay về.” Thư Nghiễn cũng thấp giọng trả lời.

“Nàng không ở đây là tốt rồi.” Thanh Linh mỉm cười.

“Diệp Thanh Linh, lần này ngươi rơi vào tay bản...bản công tử, là ông Trời có mắt!” Hách Liên Dực kích động, khuôn miệng run rẩy: “Lần này, nhất định ta sẽ trả lại tất cả sỉ nhục ngươi và Tần Liễm gây ra cho ta, gấp vạn lần!!!

Ta sẽ lột da rút gân ngươi rồi gửi cho Tần Liễm, không biết khi hắn sẽ ra sao?” Chắc chắn Tần Liễm sẽ cảm thấy rất đau khổ, Hách Liên Dực hắc sắc trả được mối thù này rồi.

“Vũ công tử đừng kích động, người này hôm nay bất luận thế nào cũng không thể chạy được.” Cơ Khinh Hoa thản nhiên cười nói, Hách Liên Dực thay đổi thân phận trở thành phụ tá của Cơ Khinh Hoa, tên thường gọi là Vũ công tử.

Hôm nay Cơ Khinh Hoa hào phóng, toàn bộ cao thủ nàng bồi dưỡng được đều có mặt trong nhiệm vụ lần này, nàng tin tưởng dù Thanh Linh có mọc cánh bay lên cũng không thể thoát nổi. Bắt được Diệp Thanh Linh có thể trút giận cho Hách Liên Dực, ngầm lại chính là chuyện rất thoải mái.

Cơ Khinh Hoa lấy từ trong ống tay áo một bình sứ, giơ lên trước mặt, không hảo ý cười cười: “Biểu muội, phần hoa Bạch Cốt thảo đang ở trong tay bản Công chúa. Người có muốn không?” Khẩu khí nàng ta buồn chán lại giống như đang trêu chọc Thanh Linh.

“Làm sao ta biết được trong tay người có phải phần hoa Bạch Cốt thảo thực sự hay không?” Thanh Linh nói, trong lòng nàng đã tính, mặc kệ bình sứ kia có phải đồ thật hay không, chỉ cần còn một tia hy vọng, nàng nhất định sẽ không ngừng cố gắng. (MTLTH.dđlqđ)

“Thực Tâm tán vốn là Hoàng Thất bí dược của Hoàng Thất Đông Lăng, đã thất truyền rất nhiều năm, số phần hoa Bạch Cốt thảo cuối cùng đã ở trong tay bốn cung nhiều năm về trước.

Phần hoa Bạch Cốt thảo tinh oánh trong sáng, gặp nước chuyển thành màu xanh rồi đỏ dần, hết nước lại về lại màu sắc ban đầu. Mà phần hoa trong tay bản Công chúa chính là trạng thái như vậy.” Cơ Khinh Hoa nói.

“Người muốn thế nào mới bằng lòng đưa phần hoa cho ta?” Thanh Linh thẳng thắn hỏi.

“Cài này cũng không khó.” Cơ Khinh Hoa thường thức bình sứ trong tay: “Chỉ cần người quỳ xuống trước mặt bản Công chúa, liếm giày cho bản Công chúa, bản Công chúa sẽ xem xét liệu có nên đưa phần hoa Bạch Cốt thảo cho người hay không.”

Rõ ràng mấy việc này mục đích chính là để làm nhục người khác.

Cơ Khinh Hoa không chỉ muốn làm nhục Thanh Linh, mà nàng ta còn muốn nhìn thấy nàng đau khổ.

Mượn phần hoa Bạch Cốt thảo trong tay để cấp hy vọng cho Thanh Linh, lại không nghĩ nhượng lại phần hoa. Cho nàng hy vọng rồi lại đập nàng xuống tuyệt vọng, tuyệt vọng mà thống khổ.

“Lão yêu bà này thực tự phụ.” Thư Nghiễn tức đến bật cười, nhưng nếu như song phương giao chiến, Cơ Khinh Hoa hẳn sẽ giành phần thắng.

“Chủ Thượng, phần hoa đang ở trong tay lão yêu bà kia, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Thư Nghiễn hỏi.

Thần sắc Thanh Linh lạnh lùng mà trong trẻo: “Không làm gì cả, cướp lấy.” Giải dược đưa đến cửa, ngu gì mà không cướp.

Âm vừa dứt, bóng dáng nàng đã biến mất ngay trước mặt Thư Nghiễn.

Cơ Khinh Hoa mắt nhìn Thanh Linh đột nhiên hóa ảo ảnh, chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng gió, kèm theo đó là tiếng kêu: “Cẩn thận!”

Hách Liên Dực kinh hách hét lên một tiếng, Cơ Khinh Hoa bây giờ đã hiểu Thanh Linh muốn cướp lấy phần hoa trong tay nàng. Tay nàng ta nắm chặt bình sứ, bàn chân nhanh chóng di chuyển.

Cùng lúc đó Hách Liên Dực giang tay muốn giữ chặt Thanh Linh.

Nhìn thấy Cơ Khinh Hoa chuyển bước chân, dù Thanh Linh đang vận khinh công với tốc độ cao nhưng vẫn có thể hoàn hảo tránh thoát ma trảo của Hách Liên Dực, thế nhưng nàng không làm như vậy, vẫn giữ nguyên tốc độ một kích đánh trúng tên tiểu nhân đang ngồi trên xe lăn kia.

Thủ hạ của Thanh Linh đồng loạt động thủ, song phương bắt đầu rút đao rút kiếm xông vào nhau.

Tiếng lá khô bị giẫm nát, tiếng binh khí va chạm cùng tiếng bước chân tán loạn làm nơi ngày thường an tĩnh tràn ngập tức sát.

Hai chân Hách Liên Dực đều bị phế, ra tay có chút không tiện, một chiêu liền bị Thanh Linh chế ngự. Đến lúc này Cơ Khinh Hoa mới hiểu

mục tiêu vừa rồi không phải là nàng mà là Hách Liên Dực.

Lúc này, song phương đều ngừng chiến, bốn phía lại bắt đầu khôi phục yên tĩnh quý dị ban đầu.

“Phấn hoa đưa ta, mạng hãn trả lại cho người.” Thanh Linh cầm trong tay một thanh đoản kiếm, kề sát vào cổ Hách Liên Dực.

Ánh mắt Cơ Khinh Hoa tràn ngập không cam lòng, chỉ mới qua một khắc, nàng ta đã trở thành bên yếu thế: “Người thả hãn ra trước, nếu không bản Công chúa hủy phấn hoa.” Nàng ta nhanh trí phản uy hiếp lại Thanh Linh.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 153+4: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim) 4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Người có thể thử. Hủy phần hoa, mạng hãn cũng không còn.” Thái độ Thanh Linh rất cứng rắn, nàng thực sự rất cần phần hoa Bạch Cốt thảo, nhưng không vì thế mà đánh mất tôn nghiêm của bản thân.

Sau đó Thanh Linh không nháy mắt chặt đứt một ngón tay của Hách Liên Dực, ném ngón tay vừa rời khỏi cơ thể chưa tới một phút đồng hồ đến trước mặt Cơ Khinh Hoa.

Hách Liên Dực đột ngột bị chặt một ngón tay, dù đã trải qua cơn đau khi bị phế hai chân, dù bây giờ chỉ là chặt đứt một ngón tay vẫn không khỏi đau đến tê tâm phế liệt. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Khinh Hoa bất ngờ, trơ mắt nhìn ái nhân bị chặt đứt một ngón tay, sợ đến hét lên thất thanh, lui về sau vài bước mới ổn định được thân hình: “Người...người...” Nàng ta vừa giận vừa sợ, khuôn mặt hết trắng lại đỏ, phần hân chỉ thẳng tay vào mặt Thanh Linh.

“Ta đếm đến ba, nếu người không đưa phần hoa cho ta, ta chặt tiếp một ngón của hãn. Nếu người vẫn không muốn đưa, người sẽ nhận lại được cánh tay của hãn.” Thanh Linh diện vô biểu tình nói.

Tâm Hách Liên Dực lạnh đi phân nửa, Thanh Linh từng tàn nhẫn phế đi chân hãn, hãn tin Thanh Linh nói được là làm được. Chân hãn đã bị phế,

cũng không muốn mất đi một cánh tay nữa: “Đại Công chúa, đưa phần hoa cho nàng ta đi.”

Cơ Khinh Hoa đau lòng nhìn Hách Liên Dực: “Được, bản Công chúa đưa phần hoa cho người.” Nói xong liền ném bình sứ vào tay Thanh Linh.

“Diệt Thanh Linh, mau thả chàng ra, nếu không hôm nay người đừng mong rời khỏi nơi này.” Cơ Khinh Hoa uy hiếp nói.

Thanh Linh không thèm đếm xỉa đến lời nói của nàng, ném bình sứ Cơ Khinh Hoa vừa đưa lại cho Thư Nghiễn.

Thư Nghiễn đổ một chút bột trắng trong bình sứ, nhấp một chút nước bọt lên chỗ bột trắng đó. Bột phấn trong suốt liền dần chuyển xanh rồi chuyển đỏ: “Chủ Thượng.” Hắn đưa tay lên cho Thanh Linh xem.

Thanh Linh nhìn bột phấn trong lòng bàn tay hắn, đồng thời nàng ngửi được một chút mùi hương khác lạ. Nếu không phải khứu giác nàng nhạy hơn người thường, sợ rằng cũng không nhận ra mùi hương kia.

Sắc mặt Thanh Linh băng hàn, mâu quang như đao: “ Trầm Mộng tán?!” Người trúng độc này chỉ chìm vào giấc ngủ, không thống khổ, không đau đớn, bắt mạch bình thường cũng không thể nhận ra, chỉ qua mười ngày, người trúng độc liền chết trong giấc ngủ.

Trong giải dược lại có thêm độc dược, đã bị hãm hại qua một lần, Thanh Linh không để cho bản thân có cơ hội khinh địch lần nữa.

“Bản Công chúa không biết người đang nói cái gì?” Cơ Khinh Hoa bĩu môi.

Thanh Linh liếc Thư Nghiễn một cái, Thư Nghiễn hiểu ý liền mạnh tay bóp miệng Hách Liên Dực, toan đổ cả bình sứ vào miệng hắn.

“Các người muốn làm gì chàng? Mau thả chàng ra!” Cơ Khinh Hoa khẩn trương nói, mắt thấy Thư Nghiễn nhất quyết muốn đổ thuốc bột đó vào trong miệng Hách Liên Dực, lại càng thêm khẩn trương: “Mau dừng tay!”

Bị Thư Nghiễn đổ một chút thuốc bột vào miệng, Hách Liên Dực cảm thấy ngực bắt đầu có chút trường trường.

“Giải dược Trầm Mộng tán.” Thanh Linh hờ hững trầm giọng nói.

“Nếu phần hoa này không có chút vấn đề nào, ta tự nhiên sẽ thả hân. Nếu như hân có vấn đề, người nên nhớ, là chính người đã hại chết hân.” Đối với Hách Liên Dực cùng Cơ Khinh Hoa, nàng phải ác độc hơn hai người họ mới có cơ may sống sót.

“Khẳng định không có vấn đề, mau mau thả người.” Cơ Khinh Hoa thúc giục nói: “Diệp Thanh Linh, người thật đê tiện. Nói mà không giữ lời....Á!!!” Trong lúc nàng ta vẫn còn đang nói, Thanh Linh liền ném cho nàng ta thêm một ngón tay nữa.

“Đại Công chúa...”Mười ngón liền tâm, Hách Liên Dực đau đến nỗi không thể nói tròn chữ.

Cơ Khinh Hoa nhìn hân thống khổ, không dám nói gì nữa, không còn cách nào khác phải giao giải dược Trầm Mộng tán cho Thanh Linh.

“Thư Nghiễn, chúng ta đi.” Thanh Linh buông tay thả Hách Liên Dực ra, nói với Thư Nghiễn.

“Ngăn Diệp Thanh Linh lại, không thể để cho nàng ta chạy thoát.” Cơ Khinh Hoa hạ lệnh, người của nàng lại bắt đầu động thủ với người của Thanh Linh.

Người của nàng nhiều, cao thủ cũng nhiều nhưng vẫn không thể ngăn Thanh Linh lại được.

“Truy! Cưỡi ngựa truy nàng cho ta! Nhất định không để cho nàng ta chạy thoát!” Cơ Khinh Hoa tức giận đến đỏ mắt hét lên.

Hách Liên Dực bị Thanh Linh tàn nhẫn chặt đứt hai ngón tay, Cơ Khinh Hoa rất lo lắng cho hắn, liền mau chóng đưa hắn về lại Hoàng Thành, tính toán muốn tìm đại phu giỏi nhất chữa trị cho hắn.

Thanh Linh cùng Thư Nghiễn dịch dung đơn giản, lại thay đổi toàn bộ quần áo, nhanh chóng biến thành một thân phận khác, trốn thoát khỏi sự truy lùng của Cơ Khinh Hoa.

Lúc này, nàng đang đứng sau một gốc cây cổ thụ, bên cạnh nàng là Thư Nghiễn.

Vô Ảnh quay về từ một con đường mòn: “Tiểu thư, Tứ Công chúa đang ở trên đường. Đại Công chúa muốn quay về Hoàng Thành, ắt hẳn sẽ bắt gặp Tứ Công chúa.”

“Chủ Thượng nói với Tứ Công chúa điều gì mà khiến nàng ta phải tự mình đến đây.” Thư Nghiễn nghi hoặc hỏi.

“Chỉ nói với nàng ta, phụ tá Vũ công tử của Đại Công Chúa là khâm phạm triều đình Nam Hạ - Hách Liên Dực.” Vô Ảnh thay Thanh Linh trả lời lại.

“Thì ra là như vậy.” Thư Nghiễn hiểu được, gật gật đầu.

Thanh Linh gửi cho Tứ Công chúa vài bức thư tín, Tứ Công chúa biết Thanh Linh có thân phận Đại Hộ pháp của Tiêu Dao thành, lại có được thông tin nói Vũ Công tử chính là khâm phạm triều đình Nam Hạ. Tứ Công chúa có thể bắt Hách Liên Dực, có thể làm khó dễ Đại Công chúa, lại bán

nhân tình cho Thanh Linh. Chuyện lợi mà vô hại như vậy, nàng ta tất nhiên sẽ đồng ý.

Trên đường Cơ Khinh Hoa trở về Hoàng Thành, tình cờ gặp Tứ Công chúa.

Tứ Công chúa mang theo một đội nhân mã khí thế hung mãnh, vó ngựa đạp đất khiến khói bụi mù mịt. Nàng một thân trang dung đơn giản, gương mặt thanh tú không chút trang điểm, mái tóc tơ dài búi lên chỉ dùng một cây trâm mộc cố định. (MTLTH.ddlqđ)

Cơ Khinh Hoa nhìn Tứ Công chúa đột nhiên xuất hiện, trong lòng có chút dự cảm bất an.

Tứ Công chúa dừng ngựa chặn đầu Cơ Khinh Hoa, hạ lệnh bao vây toàn bộ người Cơ Khinh Hoa.

Đại bộ phận nhân mã của Cơ Khinh Hoa đều đã đi truy lùng Thanh Linh, còn lại đây chỉ rải rác có vài người.

“Tứ muội, muội đây là có ý gì?” Cơ Khinh Hoa nhíu mày hỏi, Tứ muội này của nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nếu như bản thân nàng phạm một chút sai lầm cũng khiến vị Tứ muội này vui vẻ một thời gian dài.

Lần này dẫn theo một đám nhân mã hung mãnh thế này, chắc chắn không có ý tốt gì.

Tứ Công chúa không trực tiếp trả lời Cơ Khinh Hoa, chỉ hạ lệnh bắt Hách Liên Dực: “Mau lên bắt hắc cho ta!”

Mặt Cơ Khinh Hoa trầm xuống, quát lớn: “Dừng tay!”

Tứ Công chúa ngồi trên ngựa cao cao tại thượng, mặt mày cười đến đắc ý, nàng thường thức roi ngựa trong tay, thanh âm nhàn nhạt: “Hách Liên Dực chính là khâm phạm triều đình Nam Hạ, Đông Lăng ta vẫn luôn có mối quan hệ giao hảo với Nam Hạ, tất nhiên không thể bao che cho khâm phạm mà khiến quan hệ hai nước đi vào căng thẳng rồi. Đại Công chúa lại cố ý không để ý đến tình lưỡng nghị giữa hai nước, cố ý bao che Hách Liên Dực, hành động này khiến Phụ Hoàng cảm thấy rất thất vọng, hạ lệnh cho bản Công chúa bắt Hách Liên Dực giao cho triều đình Nam Hạ xử trí, bắt Đại Công chúa về phủ giam giữ.”

“Đại tỷ, muội muội cũng là làm theo lệnh của Phụ Hoàng, có điểm nào đắc tội, mong Đại tỷ lượng thứ.” Miệng Tứ Công chúa đều là những lời khách khí nhưng đôi mắt lại vừa khinh thường lại vừa vui vẻ.

Cơ Khinh Hoa đón nhận cái nhìn của Tứ Công chúa: “ Nói bậy!” Nàng cản lại cái liếc mắt của Tứ Công chúa dành cho Hách Liên Dực: “ Hắn là Vũ công tử, là phụ tá đắc lực của bản Công chúa, hắn không phải Hách Liên Dực.”

“Vũ công tử có phải là Hách Liên Dực hay không, điều này không cần đại tỷ phải biện giải. Đông Lăng ta không có nhiều người biết Hách Liên Dực, nhưng Nam Hạ khẳng định có rất nhiều người nhận thức hắn.” Tứ Công chúa nhếch môi cười, sau đó thu lại nụ cười nửa miệng của mình: “ Bắt Đại Công chúa cùng Hách Liên Dực cho bản Công chúa!”

Trong lòng Cơ Khinh Hoa hoảng loạn, Hách Liên Dực là khâm phạm của Nam Hạ, nếu như hắn trở về Nam Hạ nào còn đường sống cho hắn. Chuyện nàng bao che cho khâm phạm Nam Hạ là thật, nếu như Tứ muội vẫn cứ nhất quyết cắn chặt không chịu nhả, đối với Cơ Khinh Hoa nàng không phải là chuyện tốt. (MTLTH.ddlqđ)

“Đưa Vũ công tử rời đi!” Cơ Khinh Hoa hạ lệnh với thuộc hạ của nàng, mau chóng hộ tống Hách Liên Dực trốn thoát.

Tứ muội không bắt được Hách Liên Dực, trong tay không có chứng cứ xác thực, nàng lại liều chết không nhận, người nào có thể làm gì nàng?

Nhờ thuộc hạ Đại Công chúa liều mình bảo vệ, Hách Liên Dực thành công chạy thoát.

“Hách Liên Dực đã chạy thoát, nếu như Tứ Công chúa muốn triệt để hạ Đại Công chúa không phải là chuyện dễ dàng.” Thư Nghiễn nói.

“Ta không quan tâm đến việc này.” Thanh Linh lạnh lùng nói: “Mục đích đến Đông Lăng của chúng ta đã hoàn thành, Tứ Công chúa muốn đấu thế nào là việc của nàng ta, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Vô Ảnh, hạ lệnh vây bắt Hách Liên Dực.” Thanh Linh phân phó.

Nàng có thể ép hãn rời khỏi vây cánh an toàn, làm sao lại có thể để cho hãn chạy chứ?

Không thể không nói, bản lĩnh trốn chạy của Hách Liên Dực đúng là thượng thừa.

Vô Ảnh giăng thiên la địa võng, diệt hết thủ hạ của Cơ Khinh Hoa nhưng lại không tìm thấy tung tích của Hách Liên Dực.

Đoàn người Thanh Linh đi trên một con đường nhỏ, hoa dại bên đường bung cánh đón gió, khung cảnh dù hoang dại nhưng vẫn đẹp đến nao lòng.

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyết Y
dtv-ebook.com

Chương 153+5: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim) 5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Tên Hách Liên Dực này thật giảo hoạt, cư nhiên có thể trốn khỏi sự truy bắt của Vô Ảnh.” Thư Nghiễn đi theo sau, thở dài cảm thán.

Thanh Linh thuận tay ngắt một bông hoa dại mọc ven đường, đặt lên mũi ngửi ngửi. Mùi hương đưa thoang thoảng thấm đẫm ruột gan, hít sâu một hơi, cả người thần thanh khí爽, cước bộ dưới chân nhẹ đi không ít: “Bản lĩnh chạy trốn của hắc coi như không tệ, nếu không lúc ấy cũng không thể trốn thoát khỏi tay của Phong Tuyết lâu.”

Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời đã chuyển dần sang màu vàng cam: “Hiện tại đã không còn sớm, tìm khách điểm nghỉ tạm thôi, sáng sớm mai chúng ta sẽ quay về Nam Hạ.”

Thư Nghiễn sững sốt nói: “Vậy Hách Liên Dực....”

“Phân phó thủ hạ tiếp tục tìm kiếm.” Nàng rời khỏi Hạ thành đã nhiều ngày lắm rồi.

“Ta nhớ hắc.” Nàng hạ giọng thì thầm, ánh nhìn chăm chú vào bông hoa dại trên tay mà tâm hồn đã bay đi đâu.

Phụ cận xuất hiện một thôn trang, Thanh Linh tá túc nhờ một đêm ở một nông hộ.

Nông hộ này chỉ có hai phu thê tuổi đã xế chiều họ Lý, phu thê già hai người có ba cô con gái nhưng đã gả đi hết.

Lý đại nương thu dọn một gian phòng riêng dành cho Thanh Linh.

Từ hôm lấy được phần hoa Bạch Cốt thảo, tâm tình Thanh Linh trở nên rất tốt, khẩu vị theo đó cũng tốt lên, bữa tối ăn có chút no liền ra cửa đi dạo một chút.

Ra đến đường lớn lại vòng trở về, bất chợt Thanh Linh nhìn thấy một nam tử chống một cây gậy gỗ, đang đứng trước cổng nhà nông hộ nàng đang nhờ tá túc xin miếng cơm. (MTLTH.ddlqđ)

“Đúng là nghiệt duyên, Hách Liên Dực thế nhưng lại gặp chúng ta ở đây.” Thư Nghiễn nhìn Hách Liên Dực trước mặt, hưng phấn xoa xoa hai tay vào với nhau.

Hách Liên Dực cảm nhận có tầm mắt nguy hiểm đang nhìn chằm chằm vào hắn, đầu vừa quay đã nhìn thấy đoàn người Thanh Linh đứng cách đó không xa, sắc mặt lập tức biến chuyển. Hắn di chuyển khó khăn, một tay chống gậy chạy trốn.

Bản thân vẫn còn có chút nội lực chống đỡ, chạy coi như cũng nhanh, chỉ vài ba phút, bóng dáng của hắn đã chỉ còn lại là một chấm tròn.

“Truy!” Thanh Linh dẫn đầu đuổi theo.

Vô Ảnh cùng Thư Nghiễn đều đuổi theo, bị ba người có khinh công cao cường đuổi theo, Hách Liên Dực không còn cách nào khác đành phải trốn vào một cái chuồng heo của một nông hộ gần đó.

Hắn vừa tiến vào chuồng heo, đàn heo hoảng loạn kêu réo ầm ĩ. Lúc này lại xuất hiện một con chó không biết từ đâu chạy ra lao thẳng vào Hách Liên Dực.

Thanh Linh đứng ngoài chuồng heo, lạnh mặt nhìn hăn chặt vật.

Hách Liên Dực vẫn kiên cường đứng thẳng, chó lớn vừa lao vào đây, hăn dùng tay đối phó với nó. Đại cầu lấy đà húc đầu vào đuôi hăn, trọng tâm không ổn, hăn liền ngã xuống đất.

Chỗ ở của chủ nhà xây gần chuồng heo, vừa nghe thấy tiếng heo kêu réo cùng tiếng sữa inh ỏi của đại cầu liền nhanh chóng chạy ra, thấy có người bị chó nhà mình đẩy ngã xuống đất bèn vội vàng quát lại.

Đúng lúc này Vô Ảnh phi thân vào chuồng heo, bắt lấy Hách Liên Dực đang nhiễm một thân quần áo toàn phân heo.

“Các người là ai? Tại sao buổi tối lại ở trong chuồng heo nhà ta?” Chủ nhà là một thanh niên đã nhược quán, hăn nhìn đoàn người Thanh Linh bằng ánh mắt cảnh giác.

Thư Nghiễn tiến lên cười nói: “Vị tiểu ca này, hăn là kẻ đã trộm đồ nhà ta, chúng ta vì đuổi theo hăn mà đến đây.” Hăn chỉ chỉ Hách Liên Dực đang bị Vô Ảnh tóm cổ đằng xa.

“Chúng ta giáo huấn hăn một chút liền đi, làm phiền tiểu ca rồi, thật xin lỗi.” Thư Nghiễn thò một tay vào trong ống tay áo lấy ra một đỉnh bạc, đưa cho thanh niên kia.

Người nọ lấy được đỉnh bạc, cười đến cong tít cả hai mắt: “Ta nhìn tên què nhà hăn cũng không phải hạng tốt lành gì, các người làm gì thứ cứ làm nhưng đừng khiến cho heo nhà ta bị gì là được.”

Thư Nghiễn nói mấy câu với hăn, lại đảm bảo chắc chắn heo nhà hăn vẫn còn khỏe mạnh, hăn mới bằng lòng đi vào trong nhà, không can thiệp nữa. (MTLTH.ddlqđ)

“Linh nhi, giữa ta và nàng có một chút gút mắc, chân ta cũng bị nàng phế, lại biến ta thành dáng vẻ xấu xí này, coi như chúng ta đã hòa nhau, cần gì nàng phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?” Hách Liên Dực thanh khí nói.

“Hòa nhau?” Thanh Linh cười lạnh: “Người không phải muốn rút gân lột da ta gửi cho Tần Liễm sao?”

Hách Liên Dực sửng sốt, rất nhanh đã nói: “Lời đó sao có thể coi là thật được? Rút gân lột da Linh nhi chẳng khác nào chém vào tim ta một đao, làm sao ta có thể nhẫn tâm làm vậy được?” Ánh mắt hắn rất chân thành đến không thể chân thành hơn.

“Chém vào tim một đao?” Không hiểu sao Thanh Linh lại bật cười.

“Linh nhu, mặc kệ nàng có tin hay không, thực sự trước đây ta đã phải lòng nàng.” Mâu quang hẩn lưu chuyển, hàm chứa thâm tình đến tràn cả mắt: “Ta vẫn luôn ở bên cạnh nữ nhân Cơ Khinh Hoa kia là vì ta biết trong tay nàng ta có phấn hoa Bạch Cốt thảo, có thể cứu được nàng, vì thế ta mới tìm cách lừa nàng ta giao phấn hoa cho nàng...”

“Dừng, dừng.” Thanh Linh thực sự không nghe nổi nữa: “Sau đó người sẽ nói Cơ Khinh Hoa gửi thư bảo ta đến Đông Lăng là chủ ý của người, người là muốn lừa Cơ Khinh Hoa đưa phấn hoa Bạch Cốt thảo cho ta, như vậy, người mới là người cứu mạng ta phải không?”

Khóe miệng Hách Liên Dực khẽ kéo, thế nhưng rất nhanh hắn đã thâm tình nói: “Linh nhi, xác thật là như thế. Nhưng ta không muốn nàng phải nợ ta ân tình, ta chỉ là vì nàng mà thôi.”

Trình độ dùng lời nói lừa người của Hách Liên Dực đúng là không giảm so với trước kia.

Thanh Linh lướt mắt nhìn chuồng heo một vòng, phát hiện trong chuồng có một con heo toàn thân màu đen, nhất thời song thủy nàng sáng

lên.

“Ta có thể xem xét bỏ qua cho người.” Thanh Linh thanh thoi nói, xem xét dù sao cũng chỉ là xem xét: “Nếu như người có thể nói tình thoại với con heo kia cả đêm, tình thoại phải chấn động nhân tâm mới được.” Hắc không phải rất thích nói tình thoại sao. Vậy nàng để hắc nói đến chán thì thôi.

Nói tình thoại với heo sao? Vừa nghĩ đến việc nhìn thấy Hách Liên Dực gương mặt thâm tình nói chuyện tình yêu với heo, Thư Nghiễn liền cảm thấy vô cùng có ý tứ.

Hách Liên Dực vừa nghe, cổ họng như bị nuốt phải ruồi bọ: “Người!”

“Hoặc là chết, hoặc nói tình thoại với heo. Người chỉ được chọn một.” Thanh Linh lạnh lùng nói, vẻ mặt nàng không có một chút nào là đùa giỡn.

Hách Liên Dực áp chế ngụm máu đã dâng đến cổ họng, tâm thầm nghĩ, núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt. Hắc không ngừng an ủi bản thân, co được giãn được mới là đại trượng phu.

Diệp Thanh Linh, nhất định có một ngày, hắc sẽ giẫm nát nàng ta dưới chân, hung hắc đùa bỡn!

Sau khi hắc chọn nói chuyện với heo, hắc đã bị Vô Ảnh quăng thẳng vào chuồng heo.

“Mau nói!” Thư Nghiễn giống như Đại lão gia đùa bỡn gái nhà lành, gương mặt tràn ngập hứng thú nhìn Hách Liên Dực,

Hách Liên Dực tức giận đến đỏ hồng hai mắt, lại không dám phát tác, hắc muốn nói chuyện với heo trắng nhưng lại bị chỉ định con heo còn đen hơn cả than: “Trư nhi, ta yêu người.”

Con heo đen kia tất nhiên không có khả năng trả lời lại hăn, hăn vừa nói xong câu kia, heo đen liền chống mõng vào mặt Hách Liên Dực, sáng khoái tiết phân.

Thanh Linh nhin cười, đằng hoàng nói: “ Đó là do người không tốt, đến cả nó còn không nghe được.”

Trên trán Hách Liên Dực xuất hiện gân xanh, hăn cắn răng nhin xuống. Hôm nay người dẫm nát tôn nghiêm của ta, ngày sau ta nhất định sẽ đùa chết người!

“Trư nhi, người là tiểu tâm can của ta, ngày ngày không có người, ta không biết bản thân phải sống thế nào.

Trừ người ra, ai ta cũng không thiết. Nếu như trái tim ta bị trộm đi, chắc chắn hung thủ là người....”

Hách Liên Dực không dừng nói tình thoại với heo, Thanh Linh, Thư Nghiễn cùng Vô Ảnh bắt đầu có chút buồn ngủ. Nàng cùng Thư Nghiễn cảm thấy hết sức nhàm chán liền rời đi. (MTLTH.ddlqđ)

THỪA TƯỚNG YÊU NGHIỆT SÙNG THÊ

Sương Nhiễm Tuyệt Y
dtv-ebook.com

Chương 153+6: Tâm Đầu Nhục (Thịt Đầu Tim) 6

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hách Liên Dực liếc mắt nhìn hai người rời đi, có vẻ như cơ hội chạy trốn của hắn rất lớn.

Ở ngoài bây giờ chỉ còn Vô Ảnh nhưng bởi mùi thối đặc trưng của chuồng heo mà nàng đứng có vẻ khá xa.

Chuồng heo này làm có chút sơ sài, chỉ có ba bức tường mỏng manh vây thành một cái chuồng đơn giản, giữa nóc nhà mà tường có một vách ngăn để thoáng khí, cao hơn Hách Liên Dực một cái đầu.

Cửa chuồng chỉ là một mảnh gỗ mục, Vô Ảnh đứng khá xa phía bên ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Bằng năng lực hiện tại của hắn vẫn có thể bật người chui qua vách ngăn, tiến hành đào tẩu.

Hắn vẫn luôn chờ thời cơ, chờ một thời cơ trí mạng có thể chạy trốn một cách tuyệt đối. Có người đến tìm Vô Ảnh, Vô Ảnh liền đi ra ngoài với người nọ.

Lúc này không trốn thì còn đợi đến khi nào nữa, hắn chống gậy tới sát bức tường bên dưới vách ngăn, cố gắng di chuyển một hòn đá kê chân.

Hách Liên Dực lấy đà, đạp chân vào đá bật người, một tay bám vào bức tường, nâng người lên vách ngăn.

“Đừng có mong có thể trốn được!” Vô Ảnh vừa lúc phát hiện Hách Liên Dực muốn chạy trốn, nhanh tay nhặt được viên đá nhỏ dưới chân, dùng nội lực tinh chuẩn bắn vào người Hách Liên Dực.

“Bịch.” Hách Liên Dực trở mình thật nhanh, hòn đá bắn vào lưng hẫc rồi bật trở lại.

Vô Ảnh thi triển khinh công vòng qua nóc chuồng heo, mượn ánh trăng mà nhìn thấy đằng sau chuồng lợn là một hố phân rất lớn. Đại khái chất thải thường ngày của bầy heo đều được hất ra đằng sau này nên nhìn có vẻ hố rất sâu.

Vô Ảnh tìm kiếm quanh hố phân một vòng, cái mùi khó ngửi kia có phiêu đẳng trong không khí. Vô Ảnh chịu không nổi thứ mùi kinh dị đó liền phi thân ra ngoài.

Thanh Linh có an bài người canh giữ ở phụ cận để đề ngừa Hách Liên Dực đào tẩu.

Vô Ảnh hỏi một người ngoài đó: “Có nhìn thấy Hách Liên Dực hay không?”

“Không thấy.” Người nọ trả lời.

Hách Liên Dực vừa mới bị đá bắn trúng, có khả năng đã rơi xuống hố phân, Vô Ảnh thầm nghĩ.

Vô Ảnh ngưng thở trở về xem, bóng nổi trên hố phân càng ngày càng nhỏ: “Vô Ảnh sẽ không cứu tên tiểu nhân đã hại chết tiểu thư.” Nàng diện vô biểu tình nói, xoay người trở về báo cáo Thanh Linh.

Lúc Vô Ảnh trở về liền nhìn thấy Thanh Linh đang ngả người nằm trên giường.

“Hách Liên Dực đã thật sự rơi vào hố hay chưa ngày mai sẽ xem xét, hiện tại ta rất mệt.” Thanh Linh khép mắt nói, sau một lúc lâu nàng lại nói: “Hắn chết cũng tốt.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

Trời còn chưa sáng, Vô Ảnh đã cầm đèn lồng đi đến bên cạnh chuồng heo, nàng âm thầm mang theo mấy thuốc hạ của Thanh Linh đến hố phân kia nhìn xem có dị động gì không.

Nàng vẫn vô cùng hận Hách Liên Dực, dù có đoán được hắn bị rơi xuống hố phân nhưng nàng vẫn mặc kệ không cứu, đợi đến khi hắn chết ngạt trong hố phân rồi mới đến xem thi thể đó có phải hắn hay không?

“Vô Ảnh tử, bên này có một xác chết.” Một nam tử tuổi hầy còn trẻ nói.

Vô Ảnh che mũi đi qua nhìn, xác chết trong hố phân đã được mấy người trực vớt.

Thi thể kia cả người dính đầy thứ ô uế, thối hoắc, trên người còn có nhiều đám giòi màu trắng nhưng nhúc nhậy. (MTLTH.ddlqđ)

Vô Ảnh dùng nước hắt vào mặt thi thể, thấy rõ ràng đó là Hách Liên Dực.

“Tìm một địa phương không người ném đi.” Nàng nói.

Đến khi Thanh Linh biết Hách Liên Dực đã chết, tâm tư đã không còn chút dao động nào. Người chết đèn tắt, dù có hận đến mấy cùng theo thời gian mà nhạt nhòa đi ít nhiều.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời quang đãng xanh trong vời vợi, thi thoảng có một hai con chim bay ngang qua.

Lòng này từng mang theo đau khổ và thù hận cũng đã dần dần biến mất. Trong tim giờ chỉ còn thanh thản mà bình yên.

Đi ra khỏi nông hộ, Vô Ảnh đồng thời đang dắt ngựa lại gần. Nàng cầm lấy cương ngựa, xoay người nhảy lên lưng ngựa. (MTLTH.ddlqđ)

Hôm nay nàng muốn nhanh chóng trở lại Nam Hạ, rời khỏi nhà đã nhiều ngày, nàng thực sự mong mỏi được trở về, trở lại bên phu quân của nàng.

Ngựa không ngừng vó chạy rất nhiều ngày, Thanh Linh cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cổng thành màu xám cổ kính. Ngựa chạy lâu cũng đã thấm mệt, lúc này chúng đang không ngừng thở dốc.

Dù sao cũng đã nhìn thấy Hạ thành, ắt hẳn trong ngày sẽ hồi phủ, Thanh Linh cũng không quá mức vội vã nữa, lệnh mọi người dừng lại ven đường nghỉ ngơi trong phút chốc.

“Chủ Thượng, ngài xem kia là ai?” Thư Nghiễn đột nhiên chỉ tay phía sau lưng nàng.

Thanh Linh đưa mắt theo hướng tay hắt liền nhìn thấy nam tử áo trắng đang cười ngựa lại gần. Nàng kinh ngạc mở lớn mắt, ngờ người không biết phải làm sao.

Tần Liễm xuống ngựa, đi đến trước mặt nàng, không khách khí chút nào vỗ lên đầu nàng: “Choáng rồi sao?”

Nàng lắc đầu, ngoan ngoãn trả lời lại: “ Không nghĩ chàng lại đến đây.”

“Lần này ta đến đón một nha đầu có lương tâm về nhà.” Hắc cười nói.

“Thiếp rất nhớ chàng.” Nàng ngửa đầu, hôn lên môi hắc.

Thư Nghiễn cùng Vô Ảnh tự động đi ra chỗ khác dành không gian cho đôi phu thê trẻ.

Tần Liễm nâng má Thanh Linh, thanh âm trầm thấp: “Ta cũng rất nhớ nàng.” Cúi đầu liền hôn lên môi nàng.

Hai đôi môi thâm tình quấn quít triền miên, từ ôn nhu đến mãnh liệt xâm nhập. Nàng không cự tuyệt hắc, hai tay vòng qua cổ hắc, cực lực hòa theo ý hắc.

Hai người rời khỏi nhau, nàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuyệt sắc quyến rũ, đôi môi màu anh đào thủy nhuận mê người khiến cho dung nhan hắc càng thêm tinh xảo mỹ diệu.

Nàng nhin không được căn một cái lên môi hắc, ánh mắt hắc tối sầm, bàn tay ở thắt lưng phút chốc thu lại: “Ta rất nhớ nàng, nhận được tin nàng sắp trở về, ta rất vui.” Hưng phấn tới nỗi nhin không được mà chạy ra đónnàng.

Tịch dương vừa hạ, hai bóng người kéo dài chồng lên nhau.

Hai người không vội trở về, nắm tay nhau đi dạo bên bờ sông.

Ở đây nhìn quanh không có một bóng người, chỉ có nàng và hắc cùng sự yên bình của thiên nhiên trong khung cảnh hoàng hôn đẹp đến nao lòng.

Thanh Linh đi sau Tần Liễm: “Tần Liễm.” Nàng giật nhẹ ống tay áo hắc, dưới ánh mắt nghi hoặc của hắc nàng nói: “Thiếp sẽ ở bên chàng cả đời, dù chàng có đuổi thiếp đi thiếp cũng không đi đâu hết.”

Hắn liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy rất hoài nghi: “Lần này lời hứa của nàng có tin được không vậy?”

Sau khi nghe câu này của hắn, gương mặt thanh tú của nàng liền suy sụp, lừa hắn mấy lần, hắn lời hứa của nàng đối với hắn chẳng còn đáng tin nữa: “Ở trong mắt của chàng, thiếp là người không biết giữ lời hứa sao?”

“Nàng nói xem.” Bước chân của hắn du nhĩ, gió nhẹ thổi vạt áo dài bay phấp phới, thanh nhã như tiên nhân.

Hắn đột ngột xoay người, nàng không đề phòng liền rơi vào cái ôm của hắn, hắn thuận thế ôm lấy hông nàng: “Lần này ta tin nàng, nếu nàng dám chạy trốn lần nữa, ta liền chặt hai chân của nàng.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Dù sao cả đời này của ta đều là của chàng.” Hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, dâng lên môi thơm, cả hai lại cùng triền miên ngọt ngào trong nụ hôn.

“Phu nhân...” Khuôn mặt hắn hàm chứa mị sắc, hô hấp nặng nề.

Tay hắn đang đặt bên hông nàng, nàng cảm thấy trời đất như vừa bị đảo lộn, lúc kịp ý thức được bản thân đã nằm trên bãi cỏ xanh mướt, nụ hôn của hắn như muốn đốt lửa của nàng.

Nàng đưa tay ôm lấy hắn, nhiệt tình đáp lại đòi hỏi của hắn.

Hoa đại trắng ngần đựng đưa trong bụi cỏ, hai người dây dưa ân ái triền miên. Thanh âm khiến người nghe mặt đỏ tim đập hòa cùng tiếng nước chảy róc rách, ánh tịch dương vàng cam chiếu hồng hai má, lại ngượng ngùng lui về đám mây.

Sau khi cá nước thân mật xong, nàng vô lực nằm lên trên người hắn, chọc chọc lên lồng ngực hắn: “Trong mắt chàng, thiếp là cái gì?” Cần cố

trắng nõn của hắn đang ở trước mắt nàng, nếu hắn nói nàng là nha đầu không lương tâm, nàng liền một phát cắn lấy cổ hắn, bắt hắn phải ngấm lại.

Hắn không ngần ngại trả lời: “Trái tim.”

Nàng bất ngờ trước đáp án của hắn.

Hắn hôn lên mi gian nàng, nhìn vào mắt nàng và nói: “Mất đi nàng, trong tim như bị mất đi một khối thịt, mặc dù còn sống nhưng trái tim cũng không còn toàn vẹn nữa.”

~~~TOÀN VĂN HOÀN~~~

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử

Chương 1+2: Vứt Bỏ Tính Mạng

Chương 2: Một Khi Trùng Sinh

Chương 3: Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !

Chương 4: Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??

Chương 5: Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt

Chương 6: Ai Cản Nàng ?

Chương 7: Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục

Chương 8: Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương

Chương 9: Nữ Nhân Này Là Thổ Phỉ Sao??

Chương 10: Gặp Nhau

Chương 11: Hách Liên Dực Bị Đánh Một Trận

Chương 12: Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái

Chương 13: Nguyệt Thần Làm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly

Chương 14: Cướp Bóc

Chương 15: Yêu Nghiệt Họa Thủy

Chương 16: Nói Dối Không Đỏ Mặt

Chương 17: Bản Vương Không Thiếu Tiền

Chương 18: Người Có Lòng Dạ Hiểm Độc

Chương 19: Nhìn Mỹ Nam Tắm Rửa Đến Chút Phun Máu Mũi

Chương 20: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Chương 21: Tặng Nàng Một Phần Đại Lễ

Chương 22: Chiếm Chút Tiện Nghi

Chương 23: Nụ Hôn Bất Ngờ

Chương 24: Đại Tỷ Ngập Nghé

Chương 25: Vận Khí Tốt Đến Đáng Sợ

Chương 26: Vị Hôn Thê Của Hắc Thật Thú Vị

Chương 27: Hoa Đào Và Mỹ Nhân

[Chương 28: Uyên Ương Nghịch Nước](#)
[Chương 29: Thành Thân Phải Làm Sao Bây Giờ?](#)
[Chương 30: Đại Tỷ Tặng Lễ](#)
[Chương 31: Tiên Trảm Hậu Tấu, Ngoan Độc!](#)
[Chương 32: Một Nụ Hôn Bá Đạo](#)
[Chương 33: Hạ Lưu Với Người](#)
[Chương 34: Tam Công Tử Phủ Tướng Quân](#)
[Chương 35: Vạch Mặt](#)
[Chương 36: Hung Hăng Đạp Người Một Cước](#)
[Chương 37: Ghen](#)
[Chương 38: Hủy Danh Tiếng Đại Tỷ](#)
[Chương 39: Âm Mưu Của Hách Liên Dực](#)
[Chương 40: Có Thể Tin Tưởng Ta](#)
[Chương 41: Hấn Găm Đâu Hủ Của Nàng](#)
[Chương 42: Ta Đau Lòng Người](#)
[Chương 43: Bản Tướng Cũng Đến Đùa Một Chút](#)
[Chương 44: Trong Lòng Rung Động](#)
[Chương 45: Ngân Diện Thần Bí](#)
[Chương 46: Ngủ](#)
[Chương 47: Cho Ta Ôm Thêm Chút Nữa](#)
[Chương 48: Dẫn Đến Chân Thật](#)
[Chương 49: Coi Chờng Gặp Báo Ứng](#)
[Chương 50: Xem Náo Nhiệt](#)
[Chương 51: Người Không Tưởng Tượng Đến Xuất Hiện](#)
[Chương 52: Yêu Thương Nhưng Nhớ](#)
[Chương 53: Hoa Hồng](#)
[Chương 54: Muốn Diệt Trừ Nàng](#)
[Chương 55+1: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười \(1\)](#)
[Chương 55+2: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười \(2\)](#)
[Chương 56: Sắp Xếp Bầy Hổ Người](#)
[Chương 57: Tình Cảnh Quá Hoành Tráng, Không Đành Lòng Nhìn Thẳng!](#)
[Chương 58: Không Có Lần Sau](#)

[Chương 59: Cả Hai Người Đều Không Thể Bỏ Qua](#)
[Chương 60+1: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế \(1\)](#)
[Chương 60+2: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế \(2\)](#)
[Chương 60+3: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế \(3\)](#)
[Chương 60+4: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế \(4\)](#)
[Chương 60+5: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế \(5\)](#)
[Chương 61: Xin Lỗi! Ta Tới Chậm](#)
[Chương 62+1: Ta Là Phu Quân Của Nàng \(1\)](#)
[Chương 62+2: Ta Là Phu Quân Của Nàng \(2\)](#)
[Chương 63: Danh Dự Của Vi Phu Bị Nàng Hủy Hết Rồi](#)
[Chương 64: Ác Nhân Cáo Trạng Trước](#)
[Chương 65: Lắc Mình Một Cái Trở Về Diệp Phủ](#)
[Chương 66: Diệp Đàm Có Vấn Đề](#)
[Chương 67: Chúng Ta Ôm Ấp Như Vậy Không Hợp Phong Tục](#)
[Chương 68: Làm Chút Chuyện Xấu](#)
[Chương 69+1: Tên Vương Bát Đản Vô Lương \(1\)](#)
[Chương 69+2: Tên Vương Bát Đản Vô Lương \(2\)](#)
[Chương 70: Tự Tay Báo Thù](#)
[Chương 71: Người Rất Cần Ăn Đòn \(1\)](#)
[Chương 71+2: Người Rất Cần Ăn Đòn \(2\)](#)
[Chương 72: Mỹ Nhân Phu Quân Tức Giận](#)
[Chương 73: Mỹ Nhân Kế](#)
[Chương 74: Ta Như Vậy Rất Hư, Người Còn Thích Ta Không?](#)
[Chương 75: Hai Người Này Thật Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 76: Trộm Ngựa Tặc](#)
[Chương 77: Ta Và Người Cùng Nhau](#)
[Chương 78: Ta Muốn Nàng Đời Đời Kiếp Kiếp](#)
[Chương 79: Đường Vào Thành](#)
[Chương 80+1: Trộm Bắn Tên Sau Lưng](#)
[Chương 80+2: Trộm Bắn Tên Sau Lưng \(2\)](#)
[Chương 81: Phiên Toái Tìm Tới Cửa](#)
[Chương 82+1: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm](#)

[Chương 82+2: Xảy Ra Chuyện Gì Hẳn Chịu Trách Nhiệm \(1\).](#)
[Chương 83+1: Thiên Kim Thành Chủ \(1\).](#)
[Chương 83+2: Thiên Kim Thành Chủ \(2\).](#)
[Chương 84+1: Hồ Phù Trần Gia Tây Yển Quốc \(1\).](#)
[Chương 84+2: Hồ Phù Trần Gia Tây Yển Quốc \(2\).](#)
[Chương 85: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương \(1\).](#)
[Chương 85+2: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương \(2\).](#)
[Chương 86: Tỷ Thí](#)
[Chương 86+2: Tỷ Thí \(2\).](#)
[Chương 87: Làm Thịt Người Một Bữa \(1\).](#)
[Chương 87+2: Làm Thịt Người Một Bữa \(2\).](#)
[Chương 88: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích](#)
[Chương 88+2: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích \(2\).](#)
[Chương 89+1: Tử Mạch Đánh Người? \(1\).](#)
[Chương 89+2: Tử Mạch Đánh Người? \(2\).](#)
[Chương 90: Kết Thù](#)
[Chương 90+2: Kết Thù \(2\).](#)
[Chương 91: Ta Rất Không Tiết Tháo \(1\).](#)
[Chương 91+2: Ta Rất Không Tiết Tháo \(2\).](#)
[Chương 92: Giành Thánh Quả](#)
[Chương 92+2: Giành Thánh Quả \(2\).](#)
[Chương 93+1: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư \(1\).](#)
[Chương 93+2: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư \(2\).](#)
[Chương 94: Bán Hoạt Tử Nhân](#)
[Chương 94+2: Bán Hoạt Tử Nhân \(2\).](#)
[Chương 95+1: Dĩ Tâm Của Đại Hộ Pháp](#)
[Chương 95+2: Dĩ Tâm Của Đại Hộ Pháp \(Tiếp\)](#)
[Chương 96: Đại Náo Phủ Thành Chủ](#)
[Chương 96+2: Đại Náo Phủ Thành Chủ \(2\).](#)
[Chương 97: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau \(1\).](#)
[Chương 97+2: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau \(2\).](#)
[Chương 97+3: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau \(3\).](#)

[Chương 97+4: Phu Quân, Chàng Cắn Tà Đau \(4\)](#)
[Chương 98: Ra Tay](#)
[Chương 98+2: Ra Tay 2](#)
[Chương 99: Cõi Lờ Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai \(1\)](#)
[Chương 99+2: Cõi Lờ Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai \(2\)](#)
[Chương 100: Nhận Chủ](#)
[Chương 100+2: Nhận Chủ 2](#)
[Chương 101+1: Thành Chủ Tân Nhiệm \(1\)](#)
[Chương 101+2: Thành Chủ Tân Nhiệm \(2\)](#)
[Chương 102: Say Rượu Giở Trò Lưu Manh](#)
[Chương 103: Lòng Của Ta Hay Thân Thể Của Ta, Cuối Cùng Đều Thuộc Về Chàng](#)
[Chương 104: Kính Trà](#)
[Chương 105: Giành Nữ Nhân](#)
[Chương 106: Thám Tử Trần Gia](#)
[Chương 107: Phu Quân Đừng Làm Loạn](#)
[Chương 108: Thúi Lắm](#)
[Chương 109: Thọ Lễ](#)
[Chương 110: Nàng Là Trân Bảo Của Vi Phu](#)
[Chương 111: Đệ Có Bệnh Phải Trị](#)
[Chương 112: Ngạo Nguyệt Thổ Lộ](#)
[Chương 113: Công Tử Xuống Bếp](#)
[Chương 114: Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 114+2: Gặp Chuyện Không May 2](#)
[Chương 115: Hoán Y Chết](#)
[Chương 116: Chỉ Muốn Mang Lại Cho Nàng Những Điều Tuyệt Vời Nhất](#)
[Chương 117: Đoạn Tử Tuyệt Tôn](#)
[Chương 117+2: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 2](#)
[Chương 117+3: Đoạn Tử Tuyệt Tôn 3](#)
[Chương 118: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời](#)
[Chương 118+2: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 2](#)
[Chương 118+3: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời 3](#)

[Chương 119: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu](#)
[Chương 119+2: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 2](#)
[Chương 119+3: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 3](#)
[Chương 119+4: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 4](#)
[Chương 119+5: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 5](#)
[Chương 119+6: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 6](#)
[Chương 120: Chỉ Thích Một Người](#)
[Chương 120+2: Chỉ Thích Một Người 2](#)
[Chương 121: Diễn Một Màn Kịch](#)
[Chương 121+2: Diễn Một Màn Kịch 2](#)
[Chương 121+3: Diễn Một Màn Kịch 3](#)
[Chương 122: Yêu Không Hồi Hận](#)
[Chương 122+2: Yêu Không Hồi Hận 2](#)
[Chương 123: Rất Nhớ Hẳn](#)
[Chương 123+2: Rất Nhớ Hẳn 2](#)
[Chương 124: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm](#)
[Chương 124+2: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm 2](#)
[Chương 125: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng_\(Chàng\)_Đều Là Ngọc
Nhiên Và Mừng Rỡ](#)
[Chương 125+2: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng_\(Chàng\)_Đều Là Ngọc
Nhiên Và Mừng Rỡ 2](#)
[Chương 125+3: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng_\(Chàng\)_Đều Là Ngọc
Nhiên Và Mừng Rỡ 3](#)
[Chương 126: Người Này Quá Thất Đức Rồi](#)
[Chương 126+2: Người Này Quá Thất Đức Rồi 2](#)
[Chương 127: Có Phụ Nhân Ở Đây, Không Lạnh](#)
[Chương 128: Đại Biến Trong Điện](#)
[Chương 128+2: Đại Biến Trong Điện 2](#)
[Chương 128+3: Đại Biến Trong Điện 3](#)
[Chương 129: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phụ Nhân](#)
[Chương 129+2: Về Sau Nàng Chính Là Tần Phụ Nhân 2](#)
[Chương 130: Không Cam Lòng](#)

[Chương 130+2: Không Cam Lòng 2](#)
[Chương 131: Động Phòng](#)
[Chương 131+2: Động Phòng 2](#)
[Chương 131+3: Động Phòng 3](#)
[Chương 131+4: Động Phòng 4](#)
[Chương 132: Khi Nào Chàng Lấy Ta?](#)
[Chương 132+2: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 2](#)
[Chương 132+3: Khi Nào Chàng Lấy Ta? 3](#)
[Chương 133+1: Gặp Báo Ứng](#)
[Chương 133+2: Gặp Báo Ứng 2](#)
[Chương 133+3: Gặp Báo Ứng 3](#)
[Chương 133+4: Gặp Báo Ứng 4](#)
[Chương 134: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt](#)
[Chương 134+2: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 2](#)
[Chương 134+3: Khẩu Vị Vương Gia Thật Đặc Biệt 3](#)
[Chương 135: Sập Bẫy](#)
[Chương 135+2: Sập Bẫy 2](#)
[Chương 135+3: Sập Bẫy 3](#)
[Chương 136: Lạnh Lùng](#)
[Chương 136+2: Lạnh Lùng 2](#)
[Chương 137: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt](#)
[Chương 137+2: Chỉ Cần Nàng Sống Tốt 2](#)
[Chương 138: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao?](#)
[Chương 138+2: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 2](#)
[Chương 138+3: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 3](#)
[Chương 138+4: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 4](#)
[Chương 138+5: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 5](#)
[Chương 138+6: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 6](#)
[Chương 138+7: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 7](#)
[Chương 138+8: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 8](#)
[Chương 138+9: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 9](#)
[Chương 138+10: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 10](#)

[Chương 138+11: Nhờ Chàng Chiều Ta Thành Hư Thì Sao? 11](#)
[Chương 139: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 1](#)
[Chương 139+2: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 2](#)
[Chương 139+3: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 3](#)
[Chương 139+4: Vì Sao Lại Đối Với Ta Tốt Đến Như Vậy? 4](#)
[Chương 140: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm](#)
[Chương 140+2: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 2](#)
[Chương 140+3: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 3](#)
[Chương 140+4: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 3](#)
[Chương 140+5: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 4](#)
[Chương 140+6: Yêu Hẳn Đến Khắc Cốt Ghi Tâm 5](#)
[Chương 141: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà](#)
[Chương 141+2: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 2](#)
[Chương 141+3: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 3](#)
[Chương 141+4: Phu Nhân, Ta Đón Nàng Về Nhà 4](#)
[Chương 142: Lời Thề](#)
[Chương 142+2: Lời Thề 2](#)
[Chương 142+3: Lời Thề 3](#)
[Chương 142+4: Lời Thề 4](#)
[Chương 142+5: Lời Thề 5](#)
[Chương 142+6: Lời Thề 6](#)
[Chương 142+7: Lời Thề 7](#)
[Chương 142+8: Lời Thề 8](#)
[Chương 143: Chẳng Lẽ Là Ông Ta.](#)
[Chương 143+2: Chẳng Lẽ Là Ông Ta. 2](#)
[Chương 143+3: Chẳng Lẽ Là Ông Ta 3](#)
[Chương 144: Lật Thuyền Trong Mương](#)
[Chương 144+2: Lật Thuyền Trong Mương 2](#)
[Chương 144+3: Lật Thuyền Trong Mương 3](#)
[Chương 144+4: Lật Thuyền Trong Mương 4](#)
[Chương 144+5: Lật Thuyền Trong Mương 5](#)
[Chương 144+6: Lật Thuyền Trong Mương 6](#)

[Chương 145: Ngậm Máu Phun Người](#)
[Chương 145+2: Ngậm Máu Phun Người 2](#)
[Chương 145+3: Ngậm Máu Phun Người 3](#)
[Chương 145+4: Ngậm Máu Phun Người 4](#)
[Chương 145+5: Ngậm Máu Phun Người 5](#)
[Chương 146: Bão Tuyết Trong Đêm Đen](#)
[Chương 146+2: Bão Tuyết Trong Đêm Đen 2](#)
[Chương 146+3: Bão Tuyết Trong Đêm Đen 3](#)
[Chương 146+4: Bão Tuyết Trong Đêm Đen 4](#)
[Chương 146+5: Bão Tuyết Trong Đêm Đen 5](#)
[Chương 146+6: Bão Tuyết Trong Đêm Đen 6](#)
[Chương 147: Chết? Quá Tiện Nghi](#)
[Chương 147+2: Chết? Quá Tiện Nghi 2](#)
[Chương 147+3: Chết? Quá Tiện Nghi 3](#)
[Chương 148: Chờ Ta Trở Lại](#)
[Chương 148+2: Chờ Ta Trở Lại 2](#)
[Chương 148+3: Chờ Ta Trở Lại 3](#)
[Chương 148+4: Chờ Ta Trở Lại 4](#)
[Chương 148+5: Chờ Ta Trở Lại 5](#)
[Chương 149: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy.](#)
[Chương 149+2: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy. 2](#)
[Chương 149+3: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy. 3](#)
[Chương 149+4: Tạ Minh, Cả Đời Đầu Không Thể Đợi Được Người Ấy. 4](#)
[Chương 150: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng.](#)
[Chương 150+2: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 2](#)
[Chương 150+3: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 3](#)
[Chương 150+4: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 4](#)
[Chương 150+5: Thật Tốt, Ta Còn Có Thể Tìm Thấy Nàng 5](#)
[Chương 151: Ngoại Truyện 1: Vì Phụ Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày.](#)
[Chương 151+2: Ngoại Truyện 1: Vì Phụ Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 2](#)

[Chương 151+3: Ngoại Truyện 1: Vì Phu Muốn Được Bồi Thường Mỗi Ngày 3](#)

[Chương 152: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước.](#)

[Chương 152+2: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 2](#)

[Chương 152+3: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 3](#)

[Chương 152+4: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 4](#)

[Chương 152+5: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 5](#)

[Chương 152+6: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 6](#)

[Chương 152+7: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 7](#)

[Chương 152+8: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 8](#)

[Chương 152+9: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 9](#)

[Chương 152+10: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 10](#)

[Chương 152+11: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 11](#)

[Chương 152+12: Cả Đời Yêu Thương Hoàn Lại Oan Trái Của Nàng Kiếp Trước 12](#)

[Chương 153: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\)](#)

[Chương 153+2: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\) 2](#)

[Chương 153+3: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\) 3](#)

[Chương 153+4: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\) 4](#)

[Chương 153+5: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\) 5](#)

[Chương 153+6: Tâm Đầu Nhục \(Thịt Đầu Tim\) 6](#)